BRANDON SANDERSON

OATHBRINGER

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ ÜÇÜNCÜ ROMAN

AKILÇELEN kitaplar

KAKTUSUN

Yeni bir fırtına geldi.

Kül ve kırmızı yıldırımlar dünyayı süpürüyor, kadim düşmanlarımızı uyandırıyorlar. İnsanoğlunun gözleri açılırken, düşmanın ruhunun gölgeleri olan Yaradılmamışlar hareketleniyor. Bu savaş onların düşündüğü gibi değil ve hiçbir zaman da öyle olmamıştı.

Yakında Dalgalar elimizde olabilir tekrar çünkü Işık bazılarına geri döndü ve bazıları da Işık'a yaklaşıyor. Kayıpların mahvettiği Yüzbaşı uzlaşmayı arzuluyor. Zulmün mahvettiği Casus tamamlanmak istiyor. Yeminlerin mahvettiği Taştayürüyen hakikatin peşinde. Hırsın mahvettiği Hain ise özgürlüğü bulmaya çabalıyor.

Ve son olarak savaşın mahvettiği Kral... O da geçmişi arıyor. Terk edilmiş olanı. Bilmemesi gerekeni.

Çünkü o sırlar, aynı kendinden önceki şövalyeleri yıktığı gibi, onu da yıkıp geçecek.

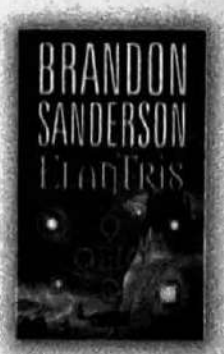
Sissoylu (6 Kitap)

Fırtınaışığı Arşivi (3 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

OATHBRINGER

Daha Fırtınaışığı diye bir şey yokken bile Dalinar'ı
(ve beni)
Teşvik eden
Alan Layton için.

TEŞEKKÜRLER

Oathbringer'a hoş geldiniz! Bu kitabın yazılması uzun bir çalışmayla mümkün oldu. Sabrınız için teşekkür ediyorum. Fırtınaışığı Arşivi'nde yer alan her kitap başlı başına devasa bir proje âdeta.

Eğer ikinci ve üçüncü kitapların arasında geçen ayrı bir Fırtınaışığı hikâyesi olan *Hudutaşar*'ı okuma şansını bulamadıysanız, bunu şimdi yapmanızı öneririm. Bunu ayrı bir kitap şeklinde ya da içinde bütün Kozmer'den (*Fırtınaışığı*, *Sissoylu*, *Elantris*, *Savaşkıran* serilerinin ve bazı diğer hikayelerin içinde geçtiği evren) kısa roman ve hikâyelerden oluşan *Arcanum Unbounded* derlemesinin içinde bulabilirsiniz.

Öte yandan, her zaman olduğu gibi, her seri, diğer kitaplar ya da seriler hakkında herhangi bir şey bilinmeden kendi başlarına okunabilecekleri şekilde yazılıyor. Eğer ilginizi çekiyorsa brandonsanderson.com/cosmere adresinde bu konuda yazdığım daha uzun bir açıklamayı bulabilirsiniz.

Şimdi gelelim isimler geçidine! Sık sık söylediğim gibi, her ne kadar kapağın üstünde benim adım yazsa da bu kitapların size ulaşmasında pek çok farklı insanın katkısı var. Onlar bu romanı yazmak için geçen üç yıl boyunca yorulmak bilmeden çalıştıkları için benim (ve sizin de) en derin teşekkürlerinizi hak ediyorlar.

Bu kitaplar için temsilciliğimi JABberwocky'den müthiş Joshua Bilmes yaptı. Kitaplar üzerinde Brady McReynolds, Krystyna Lopez ve Rebecca Eskildsen de çalıştılar. Dünyanın her yerinden bizimle çalışan bütün yayıncılar ve İngiltere temsilcim Zeno'dan John Berlyne da özel teşekkürleri hak ediyorlar.

Bu proje için Tor'daki editörüm, her daim parlak zekâlı biri olan Moshe Feder idi. Fırtınaışığı projesine yıllardır inanan Tom Doherty'ye ve romanın yazımı sırasında hayati basım ve editörlük yardımlarında bulunan Devi Pillai'ye özellikle teşekkür ediyorum.

Tor'da yardımcı olan diğer kişiler Robert Davis, Melissa Singer, Rachel Bass ve Patti Garcia. Prodüksiyon müdürümüz Karl Gold ve yönetici editörlerimiz de Nathan Weaver, Meryl Gross ve Rafal Gibek. Sanat Yönetmenimiz Irene Gallo, kapak tasarımcımız Peter Lutjen, iç tasarımcımız Greg Collins ve düzeltmenimiz Carly Sommerstein.

(İngiltere yayımcım) Gollancz/Orion'da teşekkürler Gillian Redfearn, Stevie Finegan ve Charlotte Clay'e gidiyor.

Bu kitaptaki kopya editörümüz, birçok romanımda kusursuz iş çıkarmış olan Terry McGarry idi. E-kitap Macmillan'dan Victoria Wallis ve Caitlin Buckley tarafından hazırlandı.

Kendi şirketimdeki pek çok kişi de bu kitabın basılması için uzun saatler boyunca çalıştı. Burada, Dragonsteel'da, her Fırtınaışığı romanı bizler için "fazla mesai" anlamına geliyor. Bu yüzden, onlarla karşılaşacak olursanız bir teşekkürü (ya da Peter ile karşılaşırsanız bir kalıp peyniri) onlardan esirgemeyin. Müdürümüz ve sevgili eşim Emily Sanderson. Başkan yardımcımız ve baş editörümüz Peter Ahlstrom. Sanat Yönetmenimiz Isaac Stewart.

Sevkiyat müdürümüz (ve sizlere brandonsanderson.com mağazası üzerinden bütün imzalı kitaplarınızı ve tişörtleri gönderen kişi) Kara Stewart. Kurgu editörümüz (ve içsel kurgu wikimizin kutsal koruyucusu) Karen Ahlstrom. Yönetici yardımcım ve pazarlama müdürüm Adam Horne. Emily'nin yardımcısı Kathleen Dorsey Sanderson ve idari yancımız Emily "Mem" Grange.

Sesli kitap, favori sesli kitap okuyucularım Michael Kramer ve Kate Reading tarafından okundu. Buna programınızda zaman ayırdığınız için ikinize de bir daha teşekkür ediyorum!

Fırtınaışığı Arşivi kitapları, güzel resimlerle dolu olma geleneğini *Oathbringer*'la da devam ettiriyor. Yine Michael Whelan tarafından yapılan harika bir kapak resmimiz var ve ayrıntılara gösterdiği özen, bize Jasnah Kholin'in inanılmayacak kadar isabetli bir tasvirini verdi. Jasnah'nın bu kitabın kapağında yer alabilmesi beni çok mutlu ediyor ve Michael'ın Roshar dünyasını resme dökmek için diğer işlerinden zaman ayırması karşısında minnet duymaya devam ediyorum.

Başka bir dünyada bulunacak tarzları resme dökebilmek için farklı ressamlar gerekiyor. Bu yüzden de daha öncekinden daha fazla sayıda sanatçıyla çalıştım. Ön ve arka iç kapaklardaki Elçiler resimlerinden Dan dos Santos ve Howard Lyon sorumlu. Bunların Rönesans'ın klasik resimlerini ve daha sonraki Romantik Çağ'ı andıran bir tarzda olmalarını istemiştim ve hem Dan, hem de Howard beklentileri aştı. Bu eserler sadece bir kitap için yeterince iyi resimler değil, gerçekten iyi resimler ve herhangi bir sanat galerisinde yer almayı hak ediyorlar.

Dan ve Howard'ın iç resimlere de katkıda bulunduklarını da belirtmem gerekir, ki bunun için de müteşekkirim. Dan'in moda resimleri kapak resmi olabilecek kadar iyiler ve Howard'ın bazı yeni bölüm sembollerindeki çizimleri ise gelecek kitaplarda da daha fazlasını görmeyi umut ettiğim bir şey.

Ben McSweeney de bize tekrar katılarak Shallan'ın eskiz defterinden dokuz adet sanat eserini yarattı. Bir kitadan diğerine taşınmak çok zor bir iş ve büyümekte olan bir ailenin onca ihtiyacı arasında, Ben düzenli olarak birinci sınıf illüstrasyonlar yaratarak bize büyük katkı sağlıyor. O büyük bir sanatçı ve gerçekten de çok iyi bir insan.

Ayrıca Miranda Meeks ve Kelley Harris de tam sayfalık resimlerle kitaba katkıda bulunuyorlar. İkisi de geçmişte bizim için harika işler yaptılar ve bu seferki katkılarının da sizleri mutlu edeceğini düşünüyorum.

Ayrıca bir dizi muhteşem insan da perde arkasında danışmanlık yaparak ya da kitaptaki resimlere başka açılardan yardımcı olarak bize destek verdi: David Rumsey Harita Koleksiyonu, Woodsounds Flutes'dan Brent, Two Tone Press'ten Angie ve Michelle, Emily Dunlay, David ve Doris Stewart, Shari Lyon, Payden McRoberts ve Greg Davidson.

Oathbringer için yazım grubum Karen Ahlstrom, Peter Ahlstrom, Emily Sanderson, Eric James Stone, Darci Stone, Ben Olsen, Kaylynn ZoBell, Kathleen Dorsey Sanderson, Alan "Köprü Dört'ten Leyten" Layton, Ethan "Köprü Dört'ten Skar" Skarstedt ve Ben "Beni Köprü Dört'e koyma" Olsen'i içeriyor.

Teft'i içeren özellikle zorlu bazı sahnelerde geri bildirimleri için Chris "Jon" King'e, felçli kişiler konusunda tavsiyeleri için Will Hoyum'a ve belli zihinsel sağlık meselelerini içeren pasajlarla ilgili fikirleri için Mi'chelle Walker'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Beta okuyucuları (derin bir nefes alarak) Aaron Biggs, Aaron Ford, Adam Hussey, Austin Hussey, Alice Ameson, Alyx Hoge, Aubree Pham, Bao Pham, Becca Hom Reppert, Bob Kluttz, Brandon Cole, Darci Cole, Brian T. Hill, Chris "Jon" King, Chris Kluwe, Cory Aitchison, David Behrens, Deana Covel Whitney, Eric Lake, Gary Singer, Ian McNatt, Jessica Ashcraft, Joel Phillips, Jory Phillips, Josh Walker, Mi'chelle Walker, Kalyani Poluri, Rahul Pantula, Kellyn Neumann, Kristina Kugler, Lyndsey "Lyn" Luther, Mark Lindberg, Marnie Peterson, Matt Wiens, Megan Kanne, Nathan "Natam" Goodrich, Nikki Ramsay, Paige Vest, Paul Christopher, Randy MacKay, Ravi Persaud, Richard Fife, Ross Newberry, Ryan "Drehy" Dreher Scott, Sarah "Saphy" Hansen, Sarah

Fletcher, Shivam Bhatt, Steve Godecke, Ted Herman, Trae Cooper ve William Juan'ı içeriyor.

Beta okuyucu yorum koordinatörlerimiz Kristina Kugler ve Kellyn Neumann idi.

Gama okuyucu kadromuz pek çok beta okuyucumuzun yanı sıra yeni isimleri de içeriyor: Benjamin R. Black, Chris "Gunner" McGrath, Christi Jacobsen, Corbett Rubert, Richard Rubert, Dr. Daniel Stange, David Han-Ting Chow, Donald Mustard III, Eric Warrington, Jared Gerlach, Jareth Greeff, Jesse Y. Horne, Joshua Combs, Justin Koford, Kendra Wilson, Kerry Morgan, Lindsey Andrus, Lingting Xu, Loggins Merrill, Marci Stringham, Matt Hatch, Scott Escujuri, Stephen Stinnett ve Tyson Thorpe.

Sizin de görebildiğiniz gibi, elinizde tuttuğunuz kitap son derece ciddi bir çalışma gerektiriyor. Bütün bu kişilerin çabaları olmasaydı, elinizdeki kitap çok, çok daha düşük bir kalitede olurdu.

Her zaman olduğu gibi, son teşekkürler de aileme gidiyor: Emily Sanderson, Joel Sanderson, Dallin Sanderson ve Oliver Sanderson. Çoğu zaman başka bir dünyada yaşayıp, yücefırtınalar ve Parlayan Şövalyeler hakkında düşünen bir eşe/babaya tahammül ediyorlar.

Son olarak, çalışmalarıma desteğinizden ötürü sizlere de teşekkür ediyorum! Aslında istediğim kadar hızlı yayınlanmıyorlar ama bu, kısmen de olsa, kitapların olabildiğince kusursuz olmalarını istediğim için. Elinizde neredeyse yirmi yıldır hazırlandığım ve planladığım bir kitabı tutuyorsunuz. Roshar'da geçen zamanınızdan memnun kalırsınız umarım.

Önce yolculuk sonra istikamet!

İÇİNDEKİLER

Üçüncü Roman: Oathbringer

Ön Söz: Ağlamak 17

Birinci Kısım: Birlikte 23

Ara Söz 271

İkinci Kısım: Yeni Başlangıçlar Şarkı Söyler 283

Ara Söz 455

Üçüncü Kısım: Meydan Okur Gerçek Sevgi 475

Ara Söz 677

Dördüncü Kısım: Gerçeğe Meydan Oku!
Söyle Şarkısını Başlangıçların! 693

Ara Söz 861

Beşinci Kısım: Yeni Birlik 875

Son Söz: Yüce Sanat 996

Son Not 1001

Ars Arcanum 1003

ÇİZİMLER

Not: *Başlıklar da dâhil olmak üzere, çizimlerin çoğu hikâyenin ilerleyen kısımlarına dair ipuçları içermektedir. Bu yüzden, başlıkları okumak ya da çizimlere göz gezdirmek okuma deneyiminizi kötü anlamda etkileyebilir.*

Roshar Haritası 14

Yeminkapısı Konumları 24

Alethkar Haritası 55

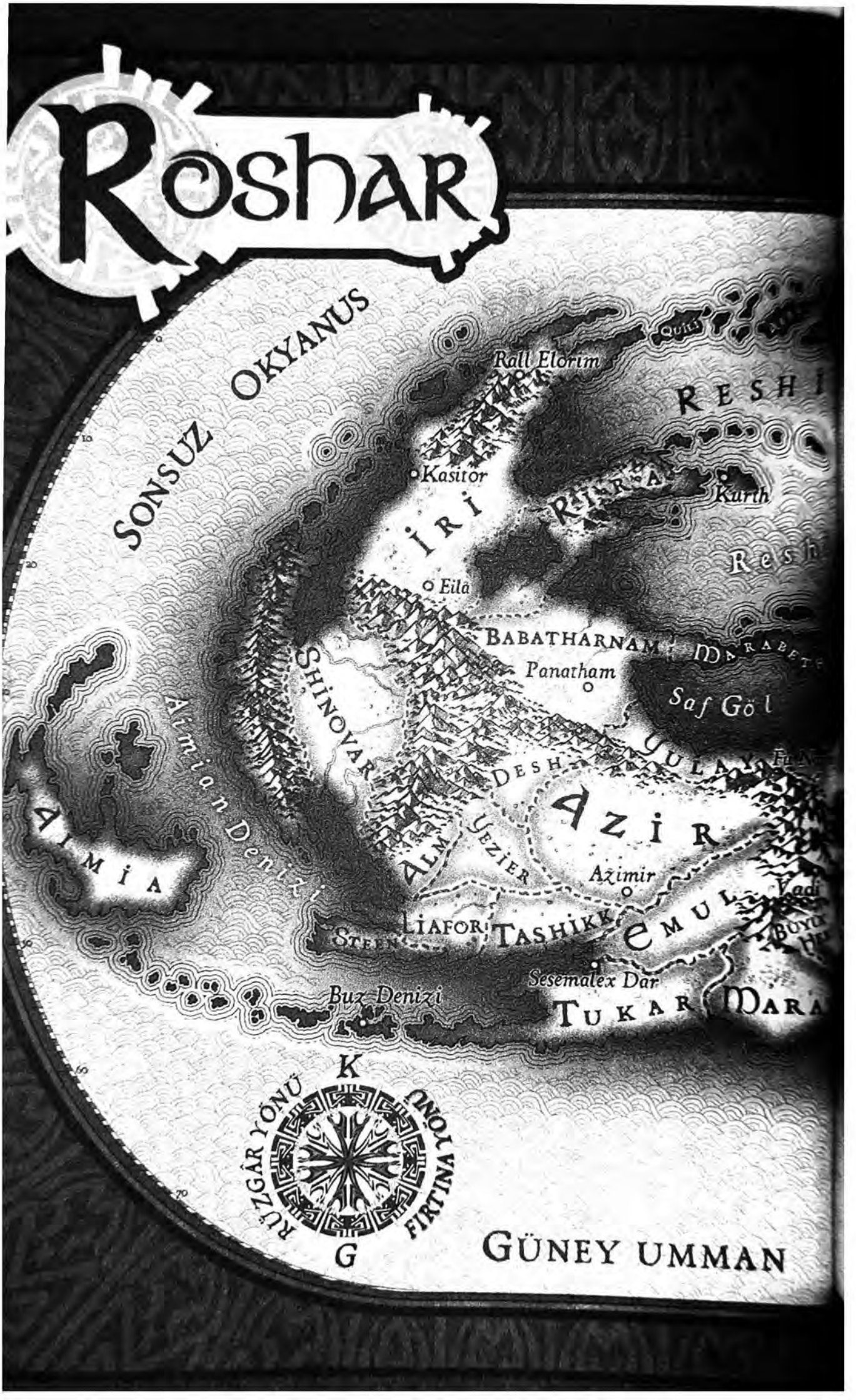
Shallan'ın Eskiz Defteri: Kule 75

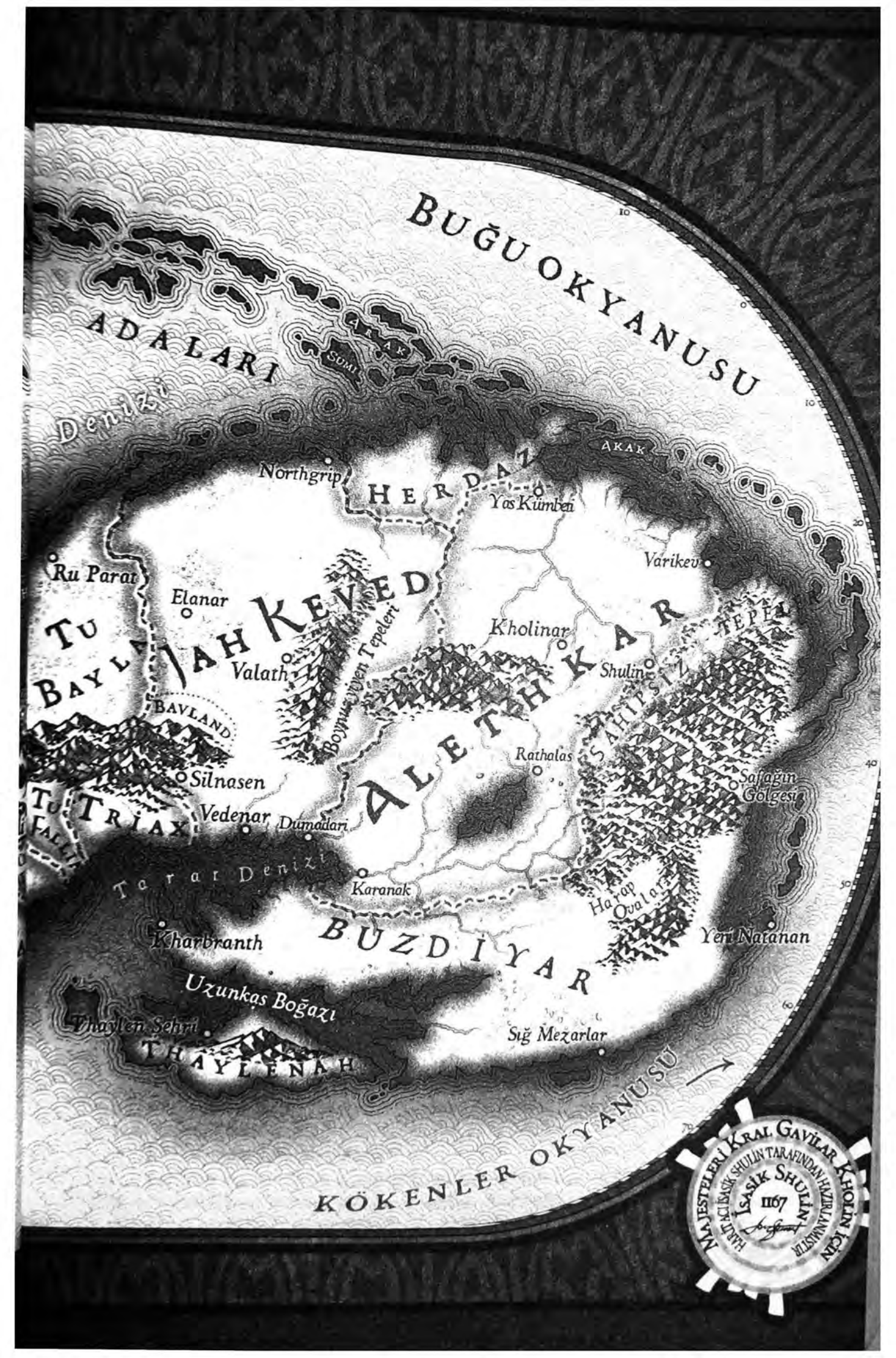
Shallan'ın Eskiz Defteri: Koridor 130
Shallan'ın Eskiz Defteri: Atlar 206
Shallan'ın Eskiz Defteri: Duvardaki Spren 225
Shallan'ın Eskiz Defteri: Urithiru 284
Klasör: Vorin Havahı 337
Navani'nin Not Defteri: Gemi Tasarımları 367
Alethi Rünleri Sayfa 1 424
Klasör: Thaylen Kadın Modası 476
Kholinar Haritası 497
Shallan'ın Eskiz Defteri: Kholinar Sprenleri 543
Mitika'dan Bir Sayfa: Sırların Toplayıcısı 613
Kayıp Işıklar Denizi'nin Bir Kısmı 699
Roshar Şarapları 727
Shallan'ın Eskiz Defteri: Mandralar 756
Navani'nin Not Defteri: Kolçak 791
Shallan'ın Eskiz Defteri: Shadesmar Spreni 820
Shallan'ın Eskiz Defteri: Yemin Kapısı Spreni 892
Thaylen Şehri'nin Haritası 931

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

ÜÇÜNCÜ ROMAN

OATHBRİNGER

Roshar
SONSUZ OKYANUS
Rall Elorim
Kasitor
İRİ
Eilä
RESHİ
Kurth
Resh
BABATHARNAM
Panatham
Saf Göl
SHİNOVAR
DESH
YULA
AZİR
Azimir
YEZİER
ALM
AİMİA
Aimian Denizi
LIAFOR
TASHİKK
EMUL
Sesemalex Dar
Buz Denizi
TUKAR
K
RÜZGÂR YÖNÜ
FIRTINA YÖNÜ
G
GÜNEY UMMAN

BUĞU OKYANUSU
ADALARI
Denizi
ARAK
SUMI
AKAK
Northgrip
HERDAZ
Yas Kümbeti
Varikev
Ru Parat
Elanar
TU
BAYLA
JAH KEVED
Valath
Kholinar
ALETHKAR
TEPELI
Shulin
SAHIPSIZ
Boyunduven Tepeleri
BAVLAND
Rathalas
Safağın Gölgesi
Silnasen
TU
FALLI
TRIAX
Vedenar
Dumadari
Terar Denizi
Karanak
Harap Ovaları
Yeni Natanan
Kharbranth
BUZDIYAR
Uzunkaş Boğazı
Thaylen Şehri
Sığ Mezarlar
THAYLENAH
KÖKENLER OKYANUSU
MAJESTELERİ KRAL GAVİLAR KHOLİN İÇİN
HANEDAN İŞÇİSİ SHULİN TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR
İŞÇİ SHULİN
1167

ALTI YIL ÖNCE

Eshonai, kız kardeşine her zaman bir sonraki tepenin ardında harika şeylerin olduğundan emin olduğunu söylerdi. Bir gün, bir tepeyi aştı ve *insanları* buldu.

İnsanların şarkılarda söylendiği gibi karanlık, cisimsiz canavarlar olacaklarını hayal etmişti. Aksine onlar harika ve acayip yaratıklardı. Algılanabilir bir ritim olmadan konuşuyorlardı. Kabuktan daha renkli elbiseler giyiyorlardı ama kendi zırhlarını büyütemiyorlardı. Fırtınalar onları öyle dehşete düşürüyordu ki seyahat ederken bile araçların içinde saklanıyorlardı.

En dikkate değer olanı ise sadece *tek bir formlarının* olmasıydı.

Eshonai ilk önce insanların, bir zamanlar dinleyicilere de olduğu gibi, formlarını unutmuş olduklarını düşünmüştü. Bu da aralarında bir yakınlık oluşmasını sağlamıştı.

Şimdi ise bir yılı aşkın süre geçmişti ve Eshonai davulları arabadan indirmelerine yardım ederken Huşu Ritmi'nde mırıldanıyordu. İnsanların vatanını görmek için çok büyük bir yol katetmişlerdi ve yolun her adımı onu daha da fazla afallatmıştı. Bu tecrübenin doruğu da burası, bu inanılmaz Kholinar şehri ile onun muhteşem sarayı olmuştu.

Sarayın batı yanındaki bu mağaramsı yük boşaltma rampası o kadar büyüktü ki, ilk gelişlerinden sonra iki yüz dinleyici buraya yığılmış ama yine de hepsini dolduramamışlardı. Dinleyicilerin çoğu iki halkın arasındaki anlaşmanın imzalanacağı yukarıdaki şölene katılamıyordu ama Alethiler yine de onları unutmamış, burada aşağıda kalan grup için dağlar kadar yiyecek ve içecek getirmişlerdi.

Eshonai arabadan dışarıya çıktı, Heyecan'da mırıldanarak etraflarındaki yükleme rampasına baktı. Venli'ye dünyanın haritasını çıkarmaya kararlı olduğunu söylediğinde, doğal keşiflerle dolu bir yeri hayal etmişti. Uçurumlar ve tepeler, hayatla dolup taşan ormanlar ve laitler. Ama en başından beri burada duruyordu. Görüş alanlarının hemen dışında bekliyordu.

Başka dinleyiciler ile birlikte.

Eshonai insanlarla ilk karşılaştığı zaman yanlarındaki küçük dinleyicileri görmüştü. Kitlormda kısılı kalmış, şanssız bir kablle. İnsanların şarkıları olmayan bu zavallılara göz kulak olduklarını düşünmüştü.

Ah, ilk tecrübeleri ne kadar da masumdu.

Tutsak dinleyiciler sadece küçük bir kabile değildi, aksine müthiş bir nüfusun temsilcileriydiler. Ve insanlar onlara göz kulak olmuyordu.

İnsanlar onların sahipleriydi.

İnsanların parshmen dedikleri böyle bir grup, Eshonai'nin işçilerinden oluşan halkanın dışında toplanmışlardı.

"Yardım etmeye çalışıp duruyorlar," dedi Gitgeth Merak'ta. Başını salladı, sakalı derisinin belirgin kırmızı renkleriyle uyumlu olan yakut mücevherlerle ışıldıyordu. "Bu küçük ritimsizler bizim yakınımızda olmak istiyor. Söylüyorum bak, zihinlerindeki bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorlar."

Eshonai arabanın arkasından bir davulu ona verdi, sonra kendisi de Merak'ta mırıldandı. Aşağı atladı ve parshmen grubuna yaklaştı.

"Size ihtiyaç yok," dedi ellerini açarak Huzur'da. "Davullarımızı kendimiz taşımayı tercih ediyoruz."

Şarkısızlar ona boş gözlerle baktılar.

"Gidin," dedi Niyaz'da, dinleyiciler ile insan hizmetkârların dil engeline rağmen birlikte güldükleri yakınlardaki eğlencelere doğru elini salladı. İnsanlar eski şarkıları söyleyen dinleyicilerle birlikte el çırpıyordu. "Eğlenin."

Birkaç tanesi şarkı söyleyenlere doğru baktı ve başlarını bir yana eğdi ama hareket etmediler.

"İşe yaramayacak," dedi Brianlia kollarını bir davulun üstünde kavuştururken Kuşku'da. "Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu *hayal* bile edemiyorlar. Onlar alınıp satılacak mallar."

Bu fikre ne anlam vermeliydi? Köleliğe? Beş'ten birisi olan Klade, Kholinar'daki köle tüccarlarına gitmiş ve sırf gerçekten de mümkün mü görmek için bir kişiyi satın almıştı. Satın aldığı bir parshmen bile değildi; satılık *Alethiler* bile vardı. Görünüşe göre parshmenler pahalıydı ve yüksek kaliteli köleler olarak kabul ediliyorlardı. Bunu dinleyicilere sanki onları gururlandırması gerekirmiş gibi söylemişlerdi.

Eshonai Merak'ta mırıldandı ve başını yana eğerek öbürlerine doğru baktı. Gitgeth gülümsedi ve Huzur'da mırıldanarak ona gitmesi için elini salladı. Herkes Eshonai'nin işlerin ortasında yürüyüp gitmesine alışkındı. Güvenilmez birisi olduğundan değildi ama... Eh, belki de öyleydi ama en azından tutarlıydı.

Gerçi Eshonai'nin kralın kutlamasına çağırılması yakındı; dinleyicilerin arasında yavan insan dilinde en iyi olanlardan birisi oydu, doğal olarak yetenekli çıkmıştı. Ona bu seferde bir yer kazandıran bir avantajdı ama ayrıca bir sorundu da. İnsan dilini konuşmak onu önemli yapmıştı ve fazla önemli hâle gelen kişilerin gidip ufukları kovalamasına izin verilemezdi.

Yükleme rampasından ayrıldı ve sarayın kendisine doğru çıkan basamakları tırmandı, binanın süslemelerini, sanatsallığını, katıksız *muhteşemliğini* hazmetmeye çalışıyordu. Güzel ve korkunç. Bu sarayın bakımını yapan kişiler alınıp satılıyordu ama yanından geçtiği sütunlardaki oymalar ya da zemindeki mermer işlemeler gibi müthiş eserleri yaratmaları için insanlara zaman bırakan şey bu muydu?

Yapay kabuklarını giyen askerlerin yanlarından geçti. Eshonai'nin şu anda kendi zırhı yoktu; esnekliğini sevdiği için savaşformu yerine işformuna bürünmüştü.

İnsanların seçeneği yoktu. Eshonai'nin en baştan düşündüğü gibi formlarını kaybetmemişlerdi, onların *yanlızca tek bir formları* olabiliyordu. Aynı anda eşformunda, işformunda ve savaşformundalardı, sonsuza dek. Ve duyguları da dinleyicilerle kıyaslandığında yüzlerinden çok belli oluyordu. Evet, Eshonai'nin halkı da güler ve ağlardı. Ama bu Alethiler kadar değil.

Sarayın alt katı geniş koridor ve galerileriyle dikkati çekiyordu, ışığın parıldamasını sağlayacak şekilde dikkatle kesilmiş olan mücevherlerle aydınlatılmıştı. Eshonai'nin tepesinde avizeler asılıydı, kırık güneşler her tarafa ışık saçıyordu. Belki de kahverenginin çeşitli tonlarından ibaret olan sıkıcı derileriyle insan vücutlarının yavan görüntüsü, elbiselerinden bu sütunlara kadar her şeyi süsleyip püslemeye çalışmalarının altında yatan diğer bir sebepti.

"Eğer sanat yaratmak için olan doğru formu bilseydik, bunu biz de yapabilir miydik?" diye söylendi Takdin'de mırıldanırken.

Sarayın üst katları daha çok tünellere benziyordu. Bir dağın içine kazılmış sığınak gibi odalar, dar taş koridorlar. Ona ihtiyaç var mı diye bakmak için ziyafet salonuna doğru gidiyordu ama orada burada duraklayarak odalardan içeriye göz atıyordu. Eshonai'ye istediği gibi dolanabileceği söylenmişti, kapısında muhafızlar olan kısımlar dışında sarayın tamamı ona açıktı.

Bütün duvarlarında resimlerin olduğu bir odadan geçti, sonra da bir yatak ve mobilyaların olduğu bir tanesinden. Bir diğer kapının arkasından akarsuyu olan bir tuvalet çıktı, Eshonai'nin hâlâ anlayamadığı bir mucizeydi.

Bir düzine odayı dolaştı. Kralın kutlamasına müzik için zamanında vardığı sürece, Klade ve Beş'in diğer üyeleri şikâyet etmeyeceklerdi. Onlar da Eshonai'nin huylarına herkes kadar alışkınlardı. Her zaman yürüyüp gider, sağa sola burnunu sokar, kapılardan içeriye bakardı...

Sonra da kralı mı görürdü?

Eshonai dondu, kapı aralanarak kalın kırmızı bir halının ve duvarları kaplayan kitap raflarının olduğu lüks bir odayı görmesine izin vermişti. Ne kadar da çok bilgi, öylesine duruyor, basitçe görmezden geliniyordu. Daha şaşırtıcı olan şey bizzat Kral Gavilar'ın içeride etrafında beş kişiyle dikilmiş, bir masanın üzerinde duran bir şeye işaret ediyor olmasıydı. İki subay, iki uzun elbiseli kadın ve cübbeli yaşlı bir adam vardı.

Gavilar neden ziyafette değildi? Kapıda neden muhafız yoktu? Eshonai Kaygı'ya tutuldu ve geri çekildi ama kadınlardan bir tanesi Gavilar'ı dürterek ona doğru işaret etmeden önce değil. Kaygı kafasının içinde güm güm öterken Eshonai kapıyı çekip kapattı.

Bir an sonra üniformalı uzun bir adam dışarı çıktı. "Kral seninle görüşmek istiyor, Parshendi."

Eshonai şaşkın numarası yaptı. "Ben? Konuşma?"

"Kıvırma," dedi asker. "Sen tercümanlardan birisin. İçeri gel. Başın dertte değil."

Kaygı Eshonai'yi sallıyordu, asker onu odadan içeri soktu.

"Teşekkür ederim, Meridas," dedi Gavilar. "Biraz bizi yanlız bırakın, hepiniz."

İnsanlar Eshonai'yi kapıda Teselli'ye tutulur ve hatta sesli olarak mırıldanır şekilde bırakarak dışarı çıktılar, gerçi bunun ne anlama geldiğini anlayamayacaklardı.

"Eshonai," dedi Kral. "Sana göstereceğim bir şey var."

Kral adını biliyor muydu? Eshonai kollarını kendine sıkıca dolayarak küçük sıcak odanın daha da içine girdi. Bu adamı anlamıyordu. Yabancı, cansız konuşma şeklinden daha fazlası vardı. İçinde çatışan savaşform ve eşform nedeniyle hangi duygulara kapılabileceğini tahmin edemiyor olması gerçeğinden de fazlası vardı.

Bu adam Eshonai'nin kafasını bütün insanlardan daha çok karıştırıyordu. *Neden* onlara bu kadar avantajlı bir anlaşma önermişti? İlk önce bu kabileler arasındaki bir uzlaşmaymış gibi görünmüştü. Bu Eshonai'nin buraya gelmesinden, bu şehri ve Alethlilerin ordularını görmesinden önceydi. Kendi halkının da bir zamanlar şehirleri ve imrenilecek orduları olmuştu. Bunu şarkılardan biliyorlardı.

Bu uzun zaman önceydi. Onlar kayıp bir halkın bir zerresiydi. Özgür olmak için tan-

nlarını terk eden halnlerdl. Bu adam dinleyicileri imha edebilirdi. Bir zamanlar Parelerinin, şu ana kadar insanlardan gizli tutmayı başardıklan silahlannın, onlan korumak için yeterli olacağını sanmışlardı. Ama Eshonal şimdiye kadar Alethllerln ellerinde bir düzineden fazla Parekılıcı ve Parezırhı olduğunu görmüştü.

Kral neden ona böyle gülümsüyordu? Ritimlerde konuşmayarak gizlediği şey neydi?

"Otur, Eshonai," dedi Kral. "Ah, korkma, küçük kâşif. Ben de seninle konuşmak istiyordum. Dilimiz üzerindeki hâkimiyetin eşsiz!"

Eshonai bir sandalyeye otururken Gavilar aşağı uzandı ve küçük bir çantadakl bir şeyi çıkardı. Kırmızı Fırtınaışığı ile parlıyordu, mücevherler ve metalden imal edilmiş, güzel tasanmı olan bir düzenekti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu nazikçe Eshonai'ye doğru iterken.

"Hayır, Majesteleri."

"Bu bizim fabrial dediğimiz bir şey, Fırtınaışığı ile çalışan bir araç. Bu sıcaklık yaratıyor. Sadece birazcık ne yazık ki, ama karım âlimlerinin bir odayı ısıtabilecek kadar büyüğünü yapabileceklerinden emin. Bu harika olmaz mı? Artık şöminelerdeki dumanlı ateşler olmayacak."

Eshonai'ye cansız görünüyordu ama bunu söylemedi. Kral ona bundan bahsettiği için mutlu hissetsin diye Övgü'de mırıldandı ve aleti geri verdi.

"Yakından bak," dedi Kral Gavilar. "Derinliklerine bak. İçinde hareket eden şeyin ne olduğunu görebiliyor musun? Bir spren. Alet böyle çalışıyor."

Bir mücevherkalbin içindeki gibi tutsak, diye düşündü Eshonai Huşu'ya tutularak. *Bizim formlara bürünüşümüzü taklit eden aletler mi inşa etmişler?* İnsanlar sınırlamalarına rağmen ne kadar çok şey yapabiliyordu!

"Uçurumşeytanları sizin tanrılarınız değil, değil mi?" dedi kral.

"Ne?" diye sordu Eshonai Kuşku'ya tutularak. "Neden bunu soruyorsunuz?" Çok ilgisiz bir soruydu.

"Eh, bu sadece benim bir süredir düşündüğüm bir şeydi." Fabrialı geri aldı. "Subaylarım kendilerini o kadar üstün hissediyorlar ki sizleri çözdüklerini düşünüyorlar. Sizin vahşi olduğunuzu düşünüyorlar ama o kadar yanılıyorlar ki. Siz vahşi değilsiniz. Siz bir hatıra sandığısınız. Geçmişe açılan bir penceresiniz."

Öne doğru eğildi, yakutun ışığı parmaklarının arasından dışarı sızıyordu. "Liderlerinize bir mesaj götürmeni istiyorum. Beşler, değil mi? Sen onlara yakınsın ayrıca ben izleniyorum. Bir şeyleri başarmak için onların yardımına ihtiyacım var."

Eshonai Kaygı'da mırıldandı.

"Yok, yok," dedi Kral. "Ben size yardım edeceğim, Eshonai. Sizin tanrılarınızı geri getirmenin yolunu buldum, biliyor musun?"

Hayır. Eshonai Dehşetler Ritmi'nde mırıldandı. *Hayır...*

"Atalarım ilk önce bir spreni nasıl bir mücevherin içinde tutacaklarını öğrendiler," dedi fabrialı kaldırarak. "Çok özel olan bir mücevher sayesinde, bir tanrıyı bile tutabiliyorsun."

"Majesteleri," dedi Eshonai uzanıp elini tutmaya cüret ederek. O, ritimleri hissedemiyordu. Bilmiyordu. "Lütfen. Biz artık o tanrılara tapınmıyoruz. Biz onları bıraktık, *terk ettik*."

"Ah, ama bu sizin kendi iyiliğiniz için, bizim de." Kral ayağa kalktı. "Biz şeref olmadan yaşıyoruz, çünkü bir zamanlar sizin tanrılarınız bizimkileri getirirdi. Onlar olmadan bizim hiç *gücümüz* yok. Bu dünya kapana kısılmış, Eshonali Kıt, cansız bir dönüşüm durumunda takılıp kalmış." Tavana doğru baktı. "Onları birleştir. Bir tehlikeye ihtiyacım var. Onları sadece tehlike birleştirir."

"Ne..." dedi Eshonai Kaygı'da. "Ne diyorsunuz?"

"Bizim köle parshmenlerimiz de bir zamanlar sizin gibiydi. Sonra biz bir şekilde dönüşme becerilerini onların elinden çaldık. Bunu bir spreni esir alarak yaptık. Kadim, *çok önemli* bir spreni." Eshonai'ye baktı, yeşil gözleri ışıldıyordu. "Bunu nasıl geri çevirebileceğimi gördüm. Elçiler'i saklandıkları yerden çıkaracak yeni bir fırtına. Yeni bir savaş."

"Delilik." Eshonai ayağa kalktı. "Tanrılarımız sizi yok etmeye çalıştı."

"Eski kelimeler yeniden söylenmeli."

"Olmaz..." Eshonai yakındaki masanın üstünü kaplayan haritayı ilk defa fark ederken sesi azalarak sustu. Engindi, okyanuslarla sınırlanmış bir karayı gösteriyordu ve sanatsallığının karşısında Eshonai'nin kendi haritaları utanç içinde kalırdı.

Ayağa kalktı ve masanın yanına geldi, ağzı açık kalmıştı, Huşu Ritmi zihninin içinde ötüyordu. *Bu enfes.* Koca avizeler ve oymalı duvarlar bile onunla kıyaslandıklarında hiçbir şeydi. Bu bilgi ve güzellikti, ikisinin birleşimi.

"Sizin tanrılarınızın geri dönüşünü arzulama konusunda mutabık olduğumuzu duymaktan mutlu olacağınızı düşünmüştüm," dedi Gavilar. Eshonai ölü sesinde neredeyse Azar Ritmi'ni duyabilmişti. "Onlardan korktuğunuzu iddia ediyorsun ama yaşamanızı sağlayan şeyden neden korkasınız? Halkımın birleşmeye, benim de benden sonra iç çatışmalara kapılıp gitmeyecek bir imparatorluğa ihtiyacım var."

"Yani *savaş* mı istiyorsunuz?"

"Hiç bitirmediğimiz bir şeyin sonunu istiyorum. Benim halkım Parlayan'dı, bir zamanlar ve senin halkın parshmenler de canlıydı. Benim halkımın onlara yol gösterecek ışık olmadan sonu gelmeyen çatışmalarda birbirlerini yediği ve senin halkının da cesetten bir farkının olmadığı bu donuk dünyanın kime faydası var?"

Eshonai tekrar haritaya baktı. "Harap Ovalar... Harap Ovalar neresi? Buradaki şu kısım mı?"

"O gösterdiğin yer Natanatan'ın tamamı, Eshonai! Harap Ovalar bu." Kral tırnağından çok daha büyük olmayan bir noktaya işaret etti, haritanın tamamı ise masanın kendisi kadar büyüktü.

Bu ona ani, baş döndürücü bir bakış açısı kazandırmıştı. Dünya bu muydu? Eshonai Kholinar'a gelmekle dünyanın en uzak yerine gittiklerini sanmıştı. Neden bunu daha önce göstermemişlerdi!?

Bacakları zayıfladı ve Yas'a tutuldu. Ayakta duramayarak sandalyesine geri çöktü.

Ne kadar engin.

Gavilar cebinden bir şey çıkardı. Bir küre miydi? Siyahtı ama yine de her nasılsa parlıyordu. Sanki... siyahlıktan oluşan bir halesi varmış gibiydi, ışık olmayan hayalet bir ışık. Hafif eflatundu. Etrafındaki ışığı emiyormuş gibi görünüyordu.

Bunu masada Eshonai'nin önüne koydu. "Bunu Beş'e götür ve sana söylediklerimi anlat. Onlara bir zamanlar halkınızın ne olduklarını hatırlamalarını söyle. *Uyanın*, Eshonai."

Eshonai'nin omzunu sıvazladı, sonra odadan çıktı. Eshonai o korkunç ışığa baktı ve ne olduğunu şarkılardan anladı. Güç formları karanlık bir ışıkla ilişkilendirilmişti, tanrıların kralından gelen bir ışık.

Masadan küreyi kaptı ve koşarak gitti.

◆
◆ ◆

Davullar yerleştirildiği zaman Eshonai davulculara katılmakta ısrar etti. Endişeleri için bir çıkış olacaktı. Kafasının içindeki ritme uyarak çaldı, yapabildiği kadar sert vuruyor, her darbesiyle kralın söylediği şeyleri kafasından atmaya çalışıyordu.

Ve az önce kendi yaptığı şeyleri.

Beş, yüksek masada oturuyordu, son yemeklerinden artanlar yenilmemiş hâlde önlerindeydi.

Tanrılarımızı geri getirmeye niyetli, demişti Beş'e.

Gözlerini kapat. Ritimlere odaklan.

Bunu yapabilir. Çok fazla şey biliyor.

Öfkeli darbeler ruhunun içinde çınladı.

Bir şey yapmak zorundayız.

Klade'in kölesi bir suikastçıydı. Klade bir sesin, *ritimlerde konuşan bir sesin* onu adama yönlendirdiğini iddia etmişti, sorgulandığı zaman adam da yeteneklerini itiraf etmişti. Dediklerine göre Venli de o sırada Klade'in yanındaydı ama Eshonai günün erken saatlerinden beri kardeşini görmemişti.

Hummalı bir tartışmadan sonra Beş bunun yapmaları gereken şeye dair bir alamet olduğu konusunda fikir birliğine varmıştı. Uzun zaman önce dinleyiciler tanrılarından kaçmak için kıtforma bürünecek cesareti toplamışlardı. Bedeli ne olursa olsun özgürlük istemişlerdi.

Bugün, o özgürlüğü korumanın bedeli yüksek olacaktı.

Eshonai davulu çaldı. Ritimleri hissetti. Hafif hafif ağlıyordu, Klade'in verdiği beyaz giysileri giyerek odadan çıkan garip suikastçıya bakmadı. O da diğerleriyle birlikte bu hareketin lehinde oy vermişti.

Müziğin huzurunu hisset. Annesinin her zaman söylediği gibi. *Ritimleri takip et. Şarkıları takip et.*

Öbürleri onu çekip uzaklaştırırken direndi. Müziği geride bıraktığı için ağladı. Bu gecenin sonucu olarak yok edilebilecek halkı için ağladı. Dinleyicilerin onun için yaptıklarını hiçbir zaman öğrenemeyebilecek olan dünya için ağladı.

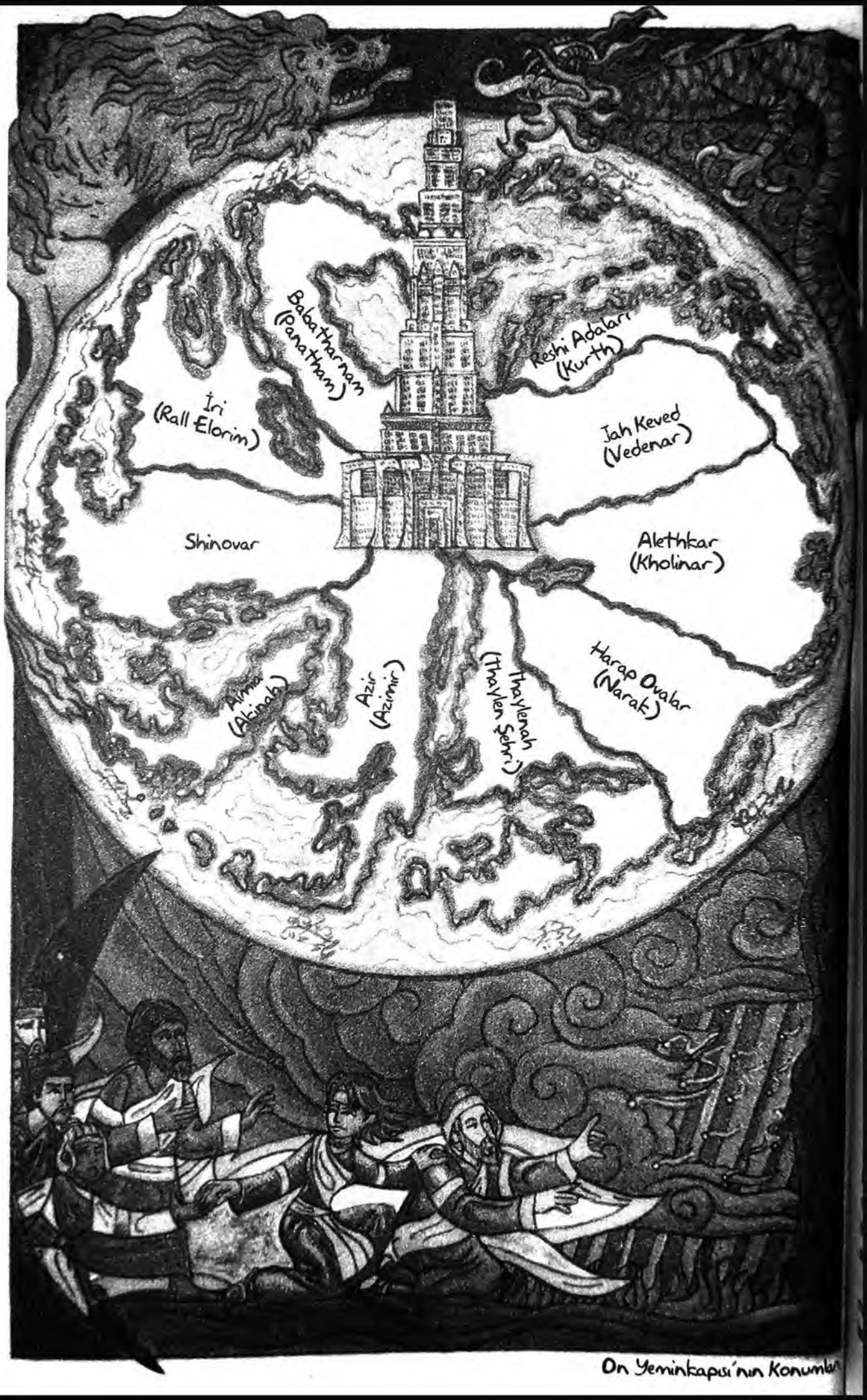
Ölümünü emrettiği kral için ağladı.

Etrafındaki davulların sesleri kesildi ve müzik ölürken koridorlarda yankılandı.

BİRİNCİ KISIM

Birlikte

DALİNAR • SHALLAN •
KALADİN • ADOLİN

On Yemin kapısı'nın Konumları

Eminim ki bazıları bu kaydı bir tehdit olarak algılayacak. Az sayıdaki bazısı memnun olabilir. Çoğu kişi ise hiç var olmaması gerektiğini düşünecek.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar Kholin görüde belirdi, ölü bir tanrının hatırasının yanında ayakta duruyordu.

Ordularının Urithiru'ya, Parlayan Şövalyeler'in efsanevi kutsal kule şehrine gelmesinden bu yana altı gün olmuştu. Yeni, yok edici bir fırtınanın gelişinden kaçmışlar, sığınacak bir yer arayarak antik bir kapıdan geçmişlerdi. Dağlardaki gizli, yeni evlerine yerleşmeye başlamışlardı.

Ama Dalinar kendisini sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu. Savaştığı kuvveti nasıl yeneceğini bırak, ne olduğunu bile anlamıyordu. Fırtınayı ve insanoğlunun kadim düşmanları Yokelçileri geri getirmesinin ne anlama geldiğini bile zar zor algılayabiliyordu.

O yüzden buraya, görülerinin içine gelmişti. Şeref veya Yaradan denilen, artık olmayan tanrıdan sırlar elde etmeyi umuyordu. İçinde olduğu bu görü Dalinar'ın tecrübe ettiklerinin ilkiydi. Dalinar'ın tanrının insan şeklindeki bir görüntüsünün yanında durmasıyla başlıyordu, ikisi de Dalinar'ın evi ve krallığın başkenti olan Kholinar'a yukarıdan bakan bir uçurumun tepesindeydi. Görüde şehir bilinmeyen bir kuvvet tarafından yok edilmişti.

Yaradan konuşmaya başladı ama Dalinar onu duymazdan geldi. Dalinar bizzat Fırtınababa'nın kendisiyle, yücefırtınanın ruhuyla bağ kurarak bir Parlayan Şövalye olmuştu. Roshar'daki en güçlü sprenle. Ve şimdi bu görüleri istediği zaman tekrar görebildiğini keşfetmişti. Bu konuşmayı şimdiye kadar üç kere duymuştu ve yazıya dökmesi için Navani'ye kelimesi kelimesine tekrar etmişti.

Bu sefer Dalinar uçurumun kenarına kadar yürüdü ve Kholinar'ın yıkıntılarına bakmak için diz çöktü. Hava burada kuru kokuyordu, tozlu ve ılıktı. Gözlerini kıstı, parçalanmış binalar kargaşasından bir çeşit anlamlı detay çıkarmaya çalışıyordu. Bir zaman-

lar sayısız ve çeşitli katmanın göründüğü muhteşem, gösterişli kaya oluşumları olan Rüzgârbıçakları bile paramparça olmuştu.

Yaradan konuşmasına devam etti. Bu görüler bir günlük gibiydi, tanrının geride bıraktığı bir dizi etkileyici mesaj. Dalinar yardımını takdir etmiyor değildi ama şu anda ayrıntı istiyordu.

Gökyüzünü gözleriyle taradı ve havada bir dalgalanma gördü, uzaktaki bir taştan yükselen ısıya benziyordu. Bir bina kadar büyük bir kırpışma.

"Fırtınababa," dedi. "Beni aşağıya, harabelerin arasına götürebilir misin?"

Oraya gitmemen gerekiyor. Bu görünün bir parçası değil.

"Yapmam gerekenin şeyleri şu an için bir kenara bırakalım," dedi Dalinar. "Bunu yapabilir misin? Beni o yıkıntılara götürebilir misin?"

Fırtınababa gümbürdedi. Garip bir varlıktı, bir şekilde ölü tanrıyla bağlantılıydı ama tam olarak Yaradan'la aynı şey değildi. En azından bugün Dalinar'ın kemiklerini titreten bir ses kullanarak konuşmuyordu.

Bir göz kırpışı içinde Dalinar'ın yeri değişmişti. Artık uçurumun tepesinde durmuyordu, şehrin yıkıntılarının önündeki ovadaydı.

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar yıkıntılara kadar olan kısa mesafeyi yürüyerek aşarken.

Urithiru'yu keşfetmelerinden beri sadece altı gün geçmişti. Garip güçler ve parlayan kırmızı gözler edinen Parshendilerin uyanmalarından bu yana sadece altı gün. Yeni fırtınanın gelişinden beri altı gün. Dinmezfırtına; koyu bulutlar ve kırmızı şimşeklerden oluşan bir afet.

Ordulanndaki bazı kişiler onun bittiğini, fırtınanın tek bir feci olay şeklinde sona erdiğini düşünüyordu. Dalinar öyle olmadığını biliyordu. Dinmezfırtına geri dönecekti ve yakında uzak batıdaki Shinovar'ı vuracaktı. Ondan sonra da kıta boyunca ilerleyecekti.

Dalinar'ın uyarılarına kimse inanmamıştı. Azir ve Thaylenah gibi yerlerdeki hükümdarlar doğuda garip bir fırtınanın görüldüğünü itiraf ediyorlardı ama bunun geri geleceğine inanmıyorlardı.

Bu fırtınanın geri dönüşünün ne kadar yıkıcı olacağını tahmin edemezlerdi. İlk belirdiği zaman yücefırtınayla çarpışmış, eşsiz bir felaketi doğurmuştu. Kendi başına o kadar da kötü olmayacağını umut ediyorlardı. Ama yine de yanlış yönde esen bir fırtına olacaktı. Ve dünyanın parshmen hizmetkârlarını uyandıracak ve onları Yokelçilere dönüştürecekti.

"Ne öğrenmeyi bekliyorsun?" dedi Fırtınababa, Dalinar şehrin yıkıntılarına ulaştığı zaman. *Bu görü Şeref'le konuşman için seni uçuruma çekmek için oluşturuldu. Geri kalanı sadece arka plan, bir resim.*

"Bu enkazı buraya Şeref koydu," dedi Dalinar önündeki yıkık duvar yığınlarına doğru elini sallayarak. "Arkaplan ya da değil, dünya ve düşmanımız hakkındaki bilgilerinin bu görüyü oluşturma yöntemine etki etmemiş olması mümkün değil."

Dalinar dış duvarın yıkıntılarının üzerine tırmandı. Kholinar büyük bir şehirdi... Hay fırtına kapası, Kholinar büyük bir şehir*dir*, dünyada benzeri çok azdır. Bir dağın gölgesinde ya da korunaklı bir uçurumun içinde saklanmak yerine Kholinar devasa duvarlarının onu yücefırtına rüzgârlarına karşı koruyacağına güvenir. Rüzgârlara *meydan okur* ve fırtınaların önünde eğilmez.

Bu görüde, bir şeyler yine de şehri yok etmişti. Dalinar molozun tepesine ulaştı ve bölgeyi inceledi, binlerce yıl önce buraya ilk defa yerleşmenin nasıl bir hız olduğunu hayal etmeye çalıştı. O zamanlar duvar falan yoktu. Bu şehri yapanlar cüretkâr, inatçı bir güruhtu.

Dalinar yıkık duvarların taşlarında çizikler ve yanıklar gördü, avcı bir hayvanın avı-

nın eti üzerinde bırakacağı izlere benziyordu. Rüzgârbıçakları parçalanmıştı ve yakından baktığı zaman onların da üzerlerinde pençe izleri görebiliyordu.

"Bunu yapabilecek yaratıkları gördüm," dedi Dalinar taşların birinin yanında diz çöküp eliyle granitin yüzeyindeki kaba yangı yoklarken. "Görülerimde kendini altındaki kayalardan söküp çıkaran taştan bir canavara şahit olmuştum.

"Hiç ceset yok ama o büyük ihtimalle Yaradan'ın bu görü için şehre nüfus koymaması yüzündendir. O sadece yaklaşan yıkımın bir sembolü olmasını istemiştir. Kholinar'ın Dinmezfırtına'yla yıkılacağını düşünmüyordu, şehri Yokelçilerin yıkacağını düşünüyordu."

Evet, dedi Fırtınababa. *Fırtına bir felaket olacak ama arkasından geleceklerle kıyaslandığında hiç de büyük değil. Fırtınalara karşı sığınak bulabilirsin, Şeref'in Oğlu. Düşmanlarınıza karşı değil.*

Şimdi Roshar'ın hükümdarları Dalinar'ın Dinmezfırtına'nın yakında onları da vuracağını söyleyen uyarısını dinlemeyi reddettiklerine göre, Dalinar başka ne yapabilirdi ki? Raporlara göre gerçek Kholinar ayaklanmalara boğulmuştu ve kraliçeden hiç ses çıkmıyordu. Dalinar'ın orduları Yokelçilerle olan ilk yüzleşmeden zor sağ çıkmıştı ve kendi yüceprenslerinin pek çoğu bile bu savaşta ona katılmamıştı.

Bir savaş geliyordu. Issızlık'ı uyandırmakla düşman, bilinmeyen güçleri ve anlaşılamayan amaçları olan kadim yaratıklarla aralarındaki binlerce yıllık bir çatışmayı tekrar alevlendirmişti. Elçiler'in ortaya çıkmaları ve Yokelçilere karşı en önde savaşmaları gerekirdi. Parlayan Şövalyelerin zaten eğitilmiş ve hazır olarak düşmanla yüzleşmek için bekliyor olmaları gerekirdi. Yaradan'ın rehberliğine güvenebiliyor olmaları gerekirdi.

Bunların yerine, Dalinar'ın elinde sadece bir avuç yeni Parlayan vardı ve Elçiler'den gelen herhangi bir yardımdan ise iz bile yoktu. Onun da ötesinde Yaradan, yani tanrı ölmüştü.

Yine de Dalinar'ın bir şekilde dünyayı kurtarması gerekiyordu.

Yer sarsılmaya başladı, görü bütün dünyanın yıkılıp gitmesiyle bitiyordu. Uçurumun tepesinde Yaradan konuşmasını yeni bitirmiş olmalıydı.

Son bir yıkım dalgası bir yücefırtına gibi dünyayı süpürdü. Yaradan tarafından insanoğlunun üzerine çökecek olan karanlık ve tahribatı temsil etmesi için tasarlanmış bir metafor.

Efsaneleriniz kazandığınızı söylüyor, demişti. *Ama aslında biz kaybettik. Ve kaybetmeye de devam ediyoruz...*

Fırtınababa gümbürdedi. *Gitme zamanı geldi.*

"Hayır," dedi Dalinar molozun üstünde ayakta durarak. "Beni bırak."

Ama...

"Bırak hissedeyim!"

Yıkım dalgası gelip Dalinar'a vurdu ve o da bağırarak meydan okudu. Yücefırtınanın önünde eğilmemişti; bunun önünde de eğilmeyecekti! Yıkımla doğrudan yüzleşti ve o zemini parçalayan güç patlamasının içindeki bir şeyi gördü.

Altın renkli bir ışık, müthiş ancak korkunç. Onun önünde ayakta duran siyah Parezırhı içindeki karanlık bir silüet vardı. Siluetin dokuz gölgesi vardı, her biri farklı yönlere doğru uzanıyordu ve gözleri parlak bir kırmızıyla yanıyordu.

Dalinar o gözlerin derinliklerine baktı ve içinden geçen bir ürpertiyi hissetti. Her ne kadar etrafındaki yıkım gürlüyor, kayaları buharlaştırıyor olsa da, o *gözler* Dalinar'ı daha fazla korkutuyordu. Onların içinde korkunç derecede tanıdık bir şey gördü.

Bu fırtınaların bile çok daha ötesinde olan bir tehlikeydi.

Bu, düşmanın şampiyonuydu. Ve geliyordu.

ONLARI BİRLEŞTİR. ÇABUK.

Görü parçalanıp giderken Dalinar'ın nefesi kesildi. Kendini kule şehir Urithiru'daki sessiz taştan bir odada Navani'nin yanında otururken buldu. Artık Dalinar'ın görüler için bağlanmasına gerek kalmamıştı; görüler sırasında bedeninin kontrolünü kaybetmeyeceği kadar üzerlerinde hâkimiyet kazanmıştı.

Derin derin nefes aldı, kalbi güm güm atıyor, yüzünden aşağı terler süzülüyordu. Navani bir şey söyledi ama o anda onu duyamıyordu. Kulaklarındaki uğultuya kıyasla çok uzakta gibi geliyordu.

"O gördüğüm ışık neydi?" diye fısıldadı.

Ben hiç ışık görmedim, dedi Fırtınababa.

"Parlak ve altın renkliydi ama korkunçtu," diye fısıldadı Dalinar. "Isısıyla her şeyi kavuruyordu."

Garaz, diye gümbürdedi Fırtınababa. *Düşman*.

Yaradan'ı öldüren tanrı. Issızlık'ların arkasındaki kuvvet.

"Dokuz gölge," diye fısıldadı Dalinar titreyerek.

Dokuz gölge mi? Yaradılmamışlar. Onun uşakları, antik sprenler.

Fırtınalar adına. Dalinar onları sadece efsanelerden biliyordu. İnsanoğlunun aklını çarpıtan korkunç sprenlerdi.

Yine de, o gözler aklından çıkmıyordu. Yaradılmamışları düşünmek ne kadar dehşet verici olsa da, Dalinar en çok o kırmızı gözlü siluetten korkuyordu. Garaz'ın şampiyonundan.

Dalinar gözlerini kırparak sevdiği kadına, Navani'ye baktı. Dalinar'ın kolunu tutarken yüzü acı verecek kadar endişeliydi. Bu garip yerde ve daha da garip zamanda, o gerçek olan bir şeydi. Tutunulacak bir şey. Olgun bir güzelliği vardı, bazı açılardan kusursuz Vorin kadınının resmiydi: dolgun dudaklar, açık eflatun gözler, kusursuzca örülmüş grileşen saçlar, dar ipek havalı tarafından vurgulanan hatlar. Hiçbir erkek Navani'yi cılız olmakla itham etmezdi.

"Dalinar?" diye sordu. "Dalinar, ne oldu? İyi misin?"

"Ben..." Dalinar derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim, Navani. Ve ne yapmamız gerektiğini de biliyorum."

Navani'nin kaşları daha da fazla çatıldı. "Ne?"

"Düşman her şeyi yok etmeden önce dünyayı birleştirmem gerekiyor."

Dünyadaki diğer hükümdarların onu dinlemesini sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Yeni fırtına ve Yokelçiler için onları hazırlamak zorundaydı. O da olmazsa, o zaman yıkımın etkilerinden sağ çıkmalarına yardım etmesi gerekiyordu.

Ama başarılı olursa, Issızlık'la tek başına yüzleşmesi gerekmezdi. Bu Yokelçilere karşı bir ülkenin meselesi değildi. Tüm krallıklarının ona katılmasına ihtiyacı vardı ve diğer halklar arasındaki Parlayan Şövalyeleri de bulması gerekiyordu.

Onları birleştir.

"Dalinar," dedi Navani. "Bunun yüce bir amaç olduğunu düşünüyorum... ama fırtınalar adına, ya biz ne olacağız? Bu dağ yamacı bir çöl; ordularımızı neyle besleyeceğiz?"

"Ruhdökümcüler..."

"... onlar sonunda mücevherleri tükenecek," dedi Navani. "Ayrıca sadece en temel ihtiyaçları yaratabiliyorlar. Dalinar, biz burada yarı yarıya donmuş hâldeyiz, dağınık ve bölüğüz. Emir komuta zincirimiz karmakarışık ve..."

"Sakin ol Navani," dedi Dalinar ayağa kalkarak. Onu da çekip kaldırdı. "Biliyorum. Yine de savaşmak zorundayız."

Dalinar'a sarıldı. Dalinar da sıcaklığını hissederek, parfümünü koklayarak onu kav-

radı. Diğer kadınlardan daha az çiçeksi bir aromayı tercih ediyordu, biraz baharatlı bir havası vardı, yeni kesilmiş odun kokusuna benziyordu.

"Bunu yapabiliriz," dedi Dalinar Navani'ye. "Benim inadım. Senin dehan. Birlikte, diğer krallıkları bize katılmaya ikna *edeceğiz*. Fırtına geri geldiği zaman bizim uyarılarımızın gerçek olduğunu görecekler ve düşmana karşı birleşecekler. Yeminkapıları'nı kullanarak orduları hareket ettirebilir ve birbirimizi destekleyebiliriz."

Yeminkapıları. Antik fabriallar olan on tane kapı, Urithiru'nun geçitleriydi. Bir Parlayan Şövalye mekanizmalardan bir tanesini çalıştırdığı zaman, etrafındaki platformun üzerinde duran insanlar Urithiru'ya getiriliyor, burada kulede olan ona benzer bir platformun üzerinde beliriyorlardı.

Şu anda çalışır durumda olan ve insanları Urithiru ile Harap Ovalar arasında götürüp getirebilenler sadece bir çift Yeminkapısı vardı.. Teorik olarak dokuz tanesi daha çalıştırılabilirdi ama ne yazık ki, araştırmaları çalışmaya başlamalarından önce her birinin içindeki bir mekanizmanın *iki taraftan birden* açılmaları gerektiğini ortaya koymuştu.

Eğer Dalinar Vedenar, Thaylen Şehri, Azimir ya da diğer yerlerden herhangi birine gitmek istiyorsa, ilk önce Parlayanlarından bir tanesini o şehre ulaştırıp mekanizmanın kilidini açtırması gerekecekti.

"Pekâlâ," dedi Navani. "Bunu yapacağız. Bir şekilde onlara laf dinleteceğiz, parmaklarıyla sıkı sıkı kulaklarını tıkamış olsalar bile."

Dalinar gülümsedi ve biraz önce onu mükemmel gördüğü için kendini aptal gibi hissetti. Navani Kholin kusursuz, çekingen biri değildi; huysuz fırtına gibi bir kadındı, dediği dedikti, yamaçtan yuvarlanan kayalar kadar inatçıydı ve aptalca olduğunu düşündüğü şeylere karşı olan sabrı da gün geçtikçe azalıyordu.

Dalinar onu en çok bunun için seviyordu. Sırlarıyla gurur duyan bir toplumun içinde açık ve samimi olduğu için. Gençliklerinden beri tabuları ve kalpleri kırardı. Bazı zamanlarda, onun da Dalinar'ın sevgisine karşılık veriyor olması fikri bile görülerinden birisi kadar gerçeküstüymüş gibi görünürdü.

Odasının kapısı çaldı ve Navani dışarıdakine girmesi için seslendi. Dalinar'ın gözcülerinden biri başını odadan içeriye uzattı. Dalinar döndü, kadının gergin duruşunu ve hızlı hızlı nefes alışını fark ederek kaşlarını çattı.

"Ne var?" diye sordu.

"Komutanım," dedi kadın, selam verirken yüzü solgundu. "Bir... olay oldu. Koridorda bir ceset bulundu."

Dalinar bir şeylerin biriktiğini hissetti, havada sanki yıldırım düşmek üzereymiş gibi bir enerji hissi vardı. "Kim?"

"Yüceprens Torol Sadeas, komutanım," dedi kadın. "Öldürülmüş."

Yine de yazmam gerekiyordu.

—Oathbringer, ön söz

"Durun! Ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" Adolin Kholin. Bir arabanın arkasındaki kutuları indiren, iş kıyafetleri kremle lekeli bir grup işçiye doğru uzun adımlarla ilerledi. Chulları durduğu yerde dönüp duruyor, yerde yiyecek kayafilizleri arıyordu. Boşuna uğraşıyordu. Her ne kadar bu mağara küçük bir kasaba kadar büyük olsa da, kulenin derinliklerindeydiler.

İşçilerin utanmış gibi görünecek kadar terbiyesi vardı, gerçi büyük ihtimalle neden olduğunu bilmiyorlardı. Adolin'i takip eden kâtiplerden bir sürü arabanın içerliğini kontrol etti. Yerdeki yağ lambaları, devasa odanın karanlığını azaltmak için pek bir şey yapamıyordu. Tavan dört kat yukarıdaydı.

"Berrakbey?" diye sordu işçilerden bir tanesi şapkasının altındaki saçını kaşıyarak. "Biz sadece boşaltıyorduk. Öyle yapıyorduk diye biliyorum."

"Belgelerinde bira yazıyor," dedi genç bir ardent olan Rushu Adolin'e.

"Bölüm iki," dedi Adolin sol elinin parmaklarıyla arabaya vurarak. "Meyhaneler asansörlerin olduğu merkez koridora kuruluyor, altı kavşak daha içeride. Yengem sizin yücebeyinize bunu *özellikle* söylemişti."

Adamlar ona boş boş baktı.

"Bir kâtip size gösterecek. Kutuları geri toplayın."

İşçiler içlerini çekti ama tekrar arabalarını yüklemeye başladılar. Bir yüceprensin oğluyla tartışmanın anlamı olmadığını biliyorlardı.

Adolin hem insanlar hem de malzemeler için depo yerine dönüşmüş olan derin mağaraya bakmak için döndü. Çocuklar gruplar hâlinde koşuyorlardı. İşçiler çadır kuruyor, kadınlar ortadaki kuyudan su çekiyor, askerler meşaleler ya da lambalarla geziyordu. Baltatazıları bile bir o yana, bir bu yana koşturarak yarışıyordu. Dört savaş kampı dolusu insan Urithiru'ya gelmek için alelacele Harap Ovalar'ı geçmişti, ancak Navani hepsine yer bulmak konusunda zorlanıyordu.

Gerçi bütün kargaşaya rağmen, Adolin bu insanlar burada olduklan için memnundu. Onlar zindeydi; Parshendilerle savaşa girmemiş, Beyazlı Suikastçı'nın saldırısına maruz kalmamış ve iki fırtınanın korkunç çarpışmasını görmemişlerdi.

Kholin askerleri berbat durumdaydı. Adolin'in kılıç eli sargılıydı ve hâlâ zonkluyordu, savaş sırasında bileği kırılmıştı. Yüzünde fena bir bere vardı, yine de şanslı olanlardan birisiydi.

"Berrakbey," dedi Rushu başka bir arabaya doğru işaret ederken. "Şunlar şaraba benziyor."

"Müthiş," dedi Adolin. Navani'nin talimatlannı *kimse* mi dinlemiyordu?

Adolin arabayla ilgilendi, sonra su taşımakla görevlendirildikleri için kızgın olan adamlann arasındaki bir tartışmayı ayırmak zorunda kaldı. Bunun parshmen işi olduğunu, onların Nan'ından aşağıda olduğunu iddia ediyorlardı. Ne yazık ki, artık hiç parshmen yoktu.

Adolin onları yatıştırdı ve eğer devam etmek zorunda bırakılırlarsa bir su taşıyıcılan loncası kurabileceklerini söyledi. Babasının bunu onaylayacağı kesindi ama Adolin endişeliydi. Bütün bu insanlara maaş bağlayacak kadar paraları olacak mıydı? Maaşlar kişinin mertebesini temel alırdı ve sebepsiz yere insanları köle olarak alamazdın.

Adolin dikkatini dağıtması için verilmiş bu göreve minnettardı. Her ne kadar her arabayla kendisi tek tek ilgilenmek zorunda olmayıp genel idare amacıyla burada olsa da, kendini işin ayrıntılarına gömmüştü. Bileği bu hâldeyken antrenman yapacak hâli yoktu ama eğer fazla uzun bir süre kendi kendine oturacak olursa, önceki gün olanlar hakkında düşünmeye başlıyordu.

Bunu gerçekten yapmış mıydı?

Torol Sadeas'ı gerçekten *öldürmüş* müydü?

En sonunda bir haberci koşarak gelip, ona üçüncü katın koridorlannda bir şey bulunduğunu fısıldadığı zaman, neredeyse rahatlamıştı.

Adolin bulunan şeyin ne olduğunu bildiğinden emindi.

◆◆◆

Dalinar bağrışları varmadan çok önce duydu. Tüneller boyunca yankılanıyorlardı. O tonu biliyordu. Çatışma yakındı.

Koşmaya başlayarak Navani'yi geride bıraktı, fırlayarak tüneller arasındaki geniş bir kavşağa çıktığında terliyordu. Fenerlerin sert ışığıyla aydınlanan mavili askerler, orman yeşili giyinmiş başkalarıyla yüz yüze gelmişti. Öfkesprenleri yerde kan havuzları gibi belirmişti.

Yerde yüzü yeşil bir ceketle örtülmüş olan bir ceset vardı.

"Aynlın!" diye kükredi Dalinar atılarak iki asker grubunun arasındaki boşluğa girerken. Sadeas'ın askerlerinden bir tanesiyle resmen burun buruna gelmiş bir köprücüyü tutup geri çekti. "Ayrılın yoksa hepinizi birden hapse tıkarım!"

Sesi askerlere fırtına rüzgârı gibi çarparak iki tarafın da gözlerini üzerine çekti. Köprücüyü arkadaşlarının yanına doğru itti, sonra da adamın bir yüceprense saldırmayacak kadar aklının başında olmasını umut ederek Sadeas'ın askerlerinden birini de geriye itti.

Navani ile gözcü atışmanın kenarına geldiklerinde durmuşlardı. Köprü Dört'ün üyeleri en sonunda bir koridordan geriye çekildi ve Sadeas'ın askerleri de ters yöndekine doğru gitti. Birbirlerine ters ters bakmalarına yetecek kadar uzaklaşmışlardı sadece.

"Cehennem fırtınalarının ta kendisine hazır olsanız iyi olur," diye bağırdı Sadeas'ın subayı Dalinar'a. "Adamlannız bir yüceprensi *öldürdü*!"

"Onu bulduğumuzda böyleydil" diye bağırarak karşılık verdi Köprü Dört'ten Teft. "Kesin ayağı takılıp kendi bıçağının üstüne düşmüştür. İyi oldu fırtına kapası puşta."

"Teft, kes!" diye bağırdı Dalinar ona.

Köprücü utanmış gibi göründü, sonra sert bir hareketle selam verdi.

Dalinar diz çökerek Sadeas'ın yüzündeki ceketi kenara çekti. "Bu kan kurumuş. Uzun süredir burada yatıyormuş."

"Biz de onu anyorduk," dedi yeşilli subay.

"Anyor muydunuz? Yüceprensinizi *kaybettiniz*, öyle mi?"

"Tüneller çok karmaşıkl" dedi adam. "Doğal yönlerde gitmiyorlar. Yanlış tarafa döndük ve..."

"Kulenin başka bir kısmına dönmüş olabileceğini düşünmüştük," dedi başka bir tanesi. "Dün geceyi onu arayarak geçirdik. Birileri onu gördüğünü söyledi ama yanılmışlar ve..."

Bir yüceprens yarım gün boyunca burada kendi kanının içinde yattı, diye düşündü Dalinar. *Atalarımın kanı.*

"Onu bulamadık çünkü adamlarınız onu öldürdü ve cesedin yerini değiştirdi..." diyordu subay.

"O kan saatlerdir orada birikiyormuş. Kimse cesedin yerini filan değiştirmemiş." Dalinar işaret etti. "Yüceprensi şuradaki yan odaya yerleştirin ve daha yapmadıysanız İlalai'ye haber gönderin. Daha ayrıntılı bir inceleme yapmak istiyorum."

◆
◆ ◆

Dalinar Kholin ölüm sarrafıydı.

Gençliğinden beri ölü adamların görüntüsü onun için tanıdık bir şey olmuştu. Savaş meydanında yeteri kadar uzun süre kalırsan, efendisiyle de yakından tanışırdın.

O yüzden de Sadeas'ın mahvolmuş, kanlı yüzü onu şok etmiyordu. Gözü patlamış, yuvarından yukarıya doğru beynin içine saplanan bir bıçak tarafından parçalanmıştı. Sıvılar ve kan dışarıya akmış, sonra da kurumuştu.

Göze saplanan bıçak, miğferini takmış, tam zırhlı adamları öldüren türden bir yaraydı. Bu savaş meydanında kullanmak için antrenmanını yaptığın türden bir hamleydi. Ama Sadeas zırh giymiyordu ve savaş meydanında da değildi.

Dalinar öne doğru eğildi, titreşen yağ lambalarının ışığı tarafından aydınlatılan masanın üstündeki cesedi inceledi.

"Suikastçı," dedi Navani dilini şaklatır ve başını sallarken. "İyi değil."

Dalinar'ın arkasında Adolin ve Renarin, Shallan ile köprücülerden birkaç tanesini toplamışlardı. Dalinar'ın karşısında ayakta duran Kalami vardı; ince, turuncu gözlü kadın daha kıdemli kâtiplerinden birisiydi. Kocası Teleb'i Yokelçilere karşı yapılan savaşta kaybetmişti. Dalinar yas zamanında ona iş yaptırmaktan nefret ediyordu ama kadın görev başında kalmakta ısrar etmişti.

Fırtına kapası, o kadar az sayıda yüksek rütbeli subayı kalmıştı ki. Cael, Dinmezfırtına ile yücefırtınanın çarpışması sırasında, güvenli bölgeye sığınamadan hemen önce ölmüştü. Ilamar ve Perethom'u Sadeas'ın Kule'deki ihanetinde kaybetmişti. Geriye kalan son yücebeyi Khal'dı, Yokelçilerle olan savaş sırasında aldığı, diğerlerinin güvenliği sağlanana kadar kimseye belli etmediği bir yaranın iyileşmesi için yatıyordu.

Hatta Elhokar, kralın kendisi, bile ordular Narak'ta savaşırken sarayındaki suikastçılar tarafından yaralanmıştı. O zamandan beri tedavi görüyordu. Dalinar onun Sadeas'ın cesedini görmeye gelip gelmeyeceğinden emin değildi.

Her hâlükârda, Dalinar'ın subay eksikliği odadaki diğerlerinin varlığını açıklıyordu: Yüceprens Sebarial ve metresi Palona. Sevimli ya da değil, Sebarial Dalinar'ın Narak'a

yaptığı sefer çağrısına cevap veren hayattaki iki yüceprensten birisiydi. Dalinar birilerine güvenmek zorundaydı ve yüceprenslerin büyük çoğuna sadece rüzgârın onları savurabileceği yere kadar güveni vardı.

Sebarial ile çağrılmış ama henüz gelmemiş olan Aladar'ın yeni bir Alethkar'ın temelini oluşturmalan gerekecekti. Yaradan onların yardımcısı olsun.

"Hah!" dedi Palona Sadeas'ın cesedine bakarken elleri belinde. "En azından bir sorun çözüldü!"

Odadaki herkes ona doğru döndü.

"Ne var?" dedi. "Hepimiz bunu düşünmüyorduk demeyin bana."

"Bu kötü oldu, Berrakbey," dedi Kalami. "Herkes dışarıdaki askerler gibi davranacak ve ona sizin suikast düzenlettiğinizi düşünecek."

"Parekılıcı'ndan bir iz var mı?" diye sordu Dalinar.

"Hayır komutanım," dedi köprücülerden bir tanesi. "Büyük ihtimalle kim öldürdüyse yanında götürmüştür."

Navani Dalinar'ın omzunu sıvazladı. "Ben Palona'nın yaptığı şekilde söylemezdim ama o *seni* öldürtmeye çalışıyordu. Belki de en iyisi budur."

"Hayır," dedi Dalinar, sesi boğuktu. "Ona ihtiyacımız vardı."

"Çaresiz olduğunu biliyorum, Dalinar," dedi Sebarial. "Benim burada olmam *bunun* yeterli kanıtı. Ama muhakkak Sadeas'a ihtiyaç duyacak kadar düşmedik. Palona'ya katılıyorum. İyi olmuş."

Dalinar başını kaldırarak odadakileri inceledi. Sebarial ve Palona. Köprü Dört'ün teğmenleri Teft ve Sigzil. Ona haber getiren genç kadının da aralarında olduğu bir avuç asker. Oğulları, sağlam Adolin ve anlaşılmaz Renarin. Eli omzunda duran Navani. Hatta ellerini önünde kavuşturmuş olan Kalami bile Dalinar'ın gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı.

"Hepiniz aynı fikirdesiniz, değil mi?" diye sordu Dalinar.

Kimse itiraz etmedi. Evet, bu cinayet Dalinar'ın namı açısından rahatsızlık vericiydi, hem hiçbirisi Sadeas'ı kendi elleriyle öldürecek kadar ileri gitmezlerdi. Ama şimdi o öldüğüne göre... eh, gözyaşı dökmenin ne gereği vardı?

Hatıralar Dalinar'ın kafasının içinde çalkalanıyordu. Sadeas'ın yanında Gavilar'ın büyük planlarını dinlemekle geçen günler. Dalinar'ın düğününden önceki gece, Sadeas'ın adına düzenlediği şamatalı ziyafet sırasında birlikte içtikleri şarap.

O daha genç adamı, o *dostu*, bu önündeki masada yatan daha geniş, daha yaşlı yüzle bağdaştırmak zor geliyordu. Bugünkü Sadeas, ihaneti kendinden daha iyi adamların ölümlerine sebep olan bir katildi. Kule'deki savaş sırasında terk edilen adamların hatırına, Dalinar en sonunda Sadeas'ın cesedine bakıp az da olsa tatmin oldu.

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Öbürlerinin nasıl hissettiğini *tam olarak* biliyordu. "Benimle gelin."

Cesedin başından ayrıldı ve uzun adımlarla odadan dışarı çıktı. Sadeas'ın askerlerinin yanından geçti, onlar da aceleyle içeri girdiler. Cesetle ilgileneceklerdi; Dalinar durumu kendi kuvvetleriyle onlarınki arasında doğaçlama bir çatışmanın çıkmasına engel olacak kadar yatıştırdığını umuyordu. Şu an için yapılacak en iyi şey ise Köprü Dört'ü buradan uzaklaştırmaktı.

Dalinar'ın grubu, ellerinde taşıdıkları yağ lambalarıyla kulenin mağaramsı koridorları boyunca onu takip etti. Duvarlar bükülen çizgilerle kaplıydı; dalgalı taş renklerinden oluşan doğal katmanlar, tabakalar hâlinde kurumuş kremin oluşturacağı görüntüye benziyordu. Askerleri Sadeas'ın izini kaybettikleri için suçlamıyordu; hepsi karanlığa doğru açılan sonsuz geçitlerin olduğu bu yerde kaybolmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

Neyse ki nerede oldukları hakkında bir fikri vardı ve yanındakileri kulenin dış kena-

nna doğru götürdü. Burada boş bir odanın içinden geçti ve geniş teraslara benzer pek çok balkondan bir tanesine çıktı.

Tepesinde devasa kule şehir Urithiru yükseliyordu, dağlara yaslanarak inşa edilmiş çarpıcı derecede yüksek bir binaydı. Her birinin on sekiz katı olan, on tane halkaya benzer kademeden oluşturulmuş kule şehir, su yolları, pencereler ve bunun gibi balkonlarla bezeliydi.

Ayrıca en alt katın kenarlardan dışarıya çıkıntı yapan geniş bölmeleri de vardı. Büyük taştan yüzeylerdi, her biri kendi çapında bir plato sayılırdı. Taş zeminin sona ererek dağ tepelerinin arasındaki derin uçurumlara dönüştüğü kenarlarında taştan parmaklıklar vardı. İlk başta bu düz taştan geniş bölgeler kafalarını karıştırmıştı. Ama taşın içindeki oyuklar ile iç kenarlardaki saksı kutuları bu alanların ne işe yaradığını ortaya çıkarmıştı. Her nasılsa, bunlar *tarlaydı*. Kulenin her basamağının tepesindeki bahçeler için olan büyük açık alanlar gibi bu bölgede de soğuğa rağmen tarım yapılmıştı. Bunlardan bir tanesi bu balkonun iki kat aşağısında uzanıyordu.

Dalinar yürüyerek balkonun kenarına geldi ve ellerini pürüzsüz taştan istinat duvarının üzerine koydu. Diğerleri arkasında toplandı. Gelirken yolda Yüceprens Aladar'ı da gruba eklemişlerdi. Koyu bronz renkli derisi olan kel bir Alethi'ydi. Kızı May ona eşlik ediyordu; bronz gözleri ve yuvarlak bir yüzü olan, yirmili yaşlarında, kısa ve güzel bir kadındı, simsiyah Alethi saçları kısa kesilmişti ve yüzünün etrafından iniyordu. Navani onlara fısıltıyla Sadeas'ın ölümünün ayrıntılarını anlatıyordu.

Dalinar elini serin havaya doğru uzatarak balkondan ileriyi işaret etti. "Ne görüyorsunuz?"

Köprücüler balkondan ileriye bakmak için toplandılar. Aralarında artık iki kolu olan Herdazlı da vardı, eksik olanını Fırtınaışığı ile tekrar çıkarmıştı. Kaladin'in adamlarında da Rüzgârkoşucu güçleri ortaya çıkmaya başlamıştı, gerçi görünüşe göre onlar sadece "silahtarlar" idi. Navani bunun bir zamanlar sık bulunan bir tür Parlayan çırağı olduğunu söylemişti: güçleri tam şövalye olan efendilerine bağlı insanlar.

Köprü Dört'ün adamları sprenlerle bağlanmamışlardı ve her ne kadar güçler edinmeye başlamış olsalar da, Kaladin ailesini Dinmezfırtına'ya karşı uyarmak üzere Alethkar'a uçtuğu zaman becerilerini kaybetmişlerdi.

"Benim gördüğüm bulutlar," dedi Herdazlı.

"*Bir sürü* bulut," diye ekledi bir diğer köprücü.

"Birkaç dağ da var," dedi bir başkası. "Dişlere benziyorlar."

"I ıh, boynuz," diye itiraz etti Herdazlı.

"Biz fırtınaların üzerindeyiz," diye laflarını kesti Dalinar. "Dünyanın geri kalanının yüzleşmek zorunda olduğu felaketi unutmak kolay olacak. Dinmezfırtına geri dönecek ve Yokelçileri getirecek. Kısa süre sonra bu şehrin, bizim ordularımızın, dünyada geriye kalan düzenin son kalesi olacağını varsaymak zorundayız. Önderlik etmek bizim çağrımız, bizim *görevimiz* olacak."

"Düzen mi?" dedi Aladar. "Dalinar, sen bizim ordularımızı *gördün mü*? Sadece altı gün önce imkânsız bir savaştan çıktılar ve kurtarılmış olmamıza rağmen, teknik olarak *yenildik*. Rolon'un oğlu prensliğinden geri kalanlarla başa çıkmak için acınası derecede hazırlıksız. En büyük kuvvetlerin bazıları, Thanadal ile Vamah, savaş kamplarında *kaldı*!"

"Gelenler de şimdiden dağılışmeye başladı," diye ekledi Palona. "Torol'un bu ölümü de homurdanmaları için başka bir sebep verecek."

Dalinar arkasını dönerek taş duvarın üstünü iki eliyle birden kavradı, parmaklarını üşüyordu. Üstüne serin bir rüzgâr esti ve melteme binmiş şeffaf insanlara benzeyen birkaç rüzgârspreni yanından geçti.

"Berrakhanım Kalami," dedi Dalinar. "Issızlık hakkında ne biliyorsunuz?"

"Berrakbey?" diye tereddütle sordu Kalami.

"Issızlıklar. Vorin teorisi üzerinde bilimsel çalışmalar yapmıştınız, değil mi? Bize Issızlıklar'dan bahsedebilir misiniz?"

Kalami boğazını temizledi. "Onlar yıkımın vücut bulmuş hâliydi, Berrakbey. Her biri o kadar yok ediciydi ki, insanlığı mahvediyorlardı. Nüfuslar tükenir, toplumlar mahvolur, âlimler ölürdü. Her Issızlık'ın ardından insanoğlu nesiller boyunca her şeyi baştan inşa etmek zorunda kalırdı. Şarkılar kayıpların birbirlerinin üstüne binmesinden, her seferinde daha da fazla gerilememizden bahseder; ta ki sonunda Elçiler kılıçlan ve fabriallan olan bir insanlıktan ayrılıp, geriye döndüklerinde sopalar ve taş baltalarla silahlanmış bir insanoğlu bulana dek."

"Peki ya Yokelçiler?" diye sordu Dalinar.

"Onlar katliam için gelirdi," dedi Kalami. "Amaçları Roshar'daki insanoğlunun soyunu kurutmaktı. Şekilsiz hayaletlerdi; bazıları onların ölülerin ruhları olduğunu söyler, başkalan ise Cehennem'den gelen sprenler olduklarını."

"Bunun tekrar olmasını engellemek için bir yol bulmak zorundayız," dedi Dalinar alçak sesle tekrar gruba doğru dönerken. "Bu dünyanın bakıp örnek alabilmesi gerekenler bizleriz. İstikrarı, bir dayanak noktasını biz sağlamak zorundayız.

"Bu nedenle Sadeas'ın ölümü yüzünden mutluluk duyamıyorum. Benim başımda bir belaydı ama becerikli bir generaldi ve dâhi bir aklı vardı. Ona ihtiyacımız vardı. Bu iş bitmeden önce eli silah tutan herkese ihtiyacımız olacak."

"Dalinar," dedi Aladar. "Ben de eskiden didişirdim. Diğer yüceprensler gibiydim. Ama o savaş meydanında gördüğüm şeyler... o kırmızı gözler... Ben senin yanındayım. Fırtınaların sonuna kadar bile olsa seni takip edeceğim. Ne yapmamı istersin?"

"Zamanımız kısa, Aladar. Seni yeni İstihbarat Yüceprensi ilan ediyorum, bu şehirde kanun ve düzenden sorumlusun. Urithiru'da düzeni sağla ve yüceprenslerin şehrin içinde açık bir şekilde belirlenmiş olan kontrol bölgeleri olacağından emin ol. Bir kolluk kuvveti oluştur ve bu koridorlara devriye çıkar. Güvenliği sağla ve askerlerin arasında az önceki gibi çatışmaların çıkmasını engelle.

"Sebarial, seni Ticaret Yüceprensi ilan ediyorum. Erzaklarımızın envanterini çıkar ve Urithiru'da pazar yerleri kurdur. Bu kulenin sadece geçici bir konaklama yeri değil, fonksiyonel bir şehir olmasını istiyorum.

"Adolin, orduları bir eğitim programına koy. Elimizdeki bütün yüceprenslerin askerleri saydır ve mızraklarının Roshar'ın savunması için gerekli olacağını anlamalarını sağla. Burada kaldıkları sürece, Savaş Yüceprensi olarak benim komutam altında olacaklar. Onların çekişmelerini eğitimin ağırlığı altında ezeceğiz. Ruhdökümcüleri biz kontrol ediyoruz ve yiyeceği de biz kontrol ediyoruz. Eğer aç kalmak istemiyorlarsa, laf dinleyecekler."

"Ya biz?" diye sordu Köprü Dört'ün pejmürde teğmeni.

"Gözcülerim ve kâtiplerimle birlikte Urithiru'yu keşfetmeye devam edin," dedi Dalinar. "Ve yüzbaşınız geri döndüğü anda bana haber verin. Umalım ki Alethkar'dan iyi haberler getirsin."

Derin bir nefes aldı. Zihninin arka taraflarında sanki uzaklardan gelirmiş gibi bir ses yankılandı. *Onları birleştir.*

Düşmanın şampiyonu geldiği zaman hazır ol.

"Nihai amacımız Roshar'ın tamamının korunması," dedi Dalinar alçak bir sesle. "İçimizdeki bölünmüşlüğün bedelini gördük. Bunun yüzünden Dinmezfırtına'yı durdurmayı başaramadık. Ama o sadece ilk denemeydi, gerçek savaştan önceki antrenman.

Issızlık'la yüzleşmek için, atam Sunmaker'ın fetih ile yapamadığı şeyi yapmanın bir yolunu bulacağım. Ben Roshar'ı birleştireceğim."

Kalami alçak bir sesle nefesini tuttu. Kıtanın tamamını hiç kimse birleştirememişti; ne Shin işgalleri sırasında, ne Hiyerokrasi'nin zirvede olduğu sırada, ne de Sunmaker'ın fetihleri sırasında. Onun görevi buydu, Dalinar bundan gittikçe daha da fazla emin oluyordu. Düşman elindeki en büyük dehşetleri üzerlerine salacaktı: Yaradılmamışlan ve Yokelçileri. O görüdeki siyah zırhlı şampiyon.

Dalinar birleştirilmiş bir Roshar ile onlara direnecekti. Sadeas'ı bir şekilde davasına katılmaya ikna etmenin bir yolunu bulamamış olması ne büyük kayıptı.

Ah, Torol, diye düşündü. *Eğer bu kadar bölünmüş olmasaydık birlikte neler yapabilirdik...*

"Baba?" Yumuşak bir ses dikkatini çekti. Renarin, Shallan ve Adolin'in yanında duruyordu. "Bizden bahsetmedin. Ben ve Berrakhanım Shallan. Bizim görevimiz ne?"

"Antrenman yapmak," dedi Dalinar. "Başka Parlayanlar da gelecek ve ikinizin onlara önderlik etmesi gerek. Bir zamanlar Yokelçilere karşı en büyük silahımız şövalyelerdi. Bunun yine böyle olması gerek."

"Baba ben..." Renarin konuşurken bocaladı. "Bu yanlızca... benim? Yapamam. Nasıl olur bilmiyorum... hele ki..."

"Oğlum," dedi Dalinar yanına giderek. Renarin'i omzundan kavradı. "Ben sana güveniyorum. Yaradan ve sprenler sana bu halkı koruman ve kurtarman için güçler bahşetti. Bunlan kullan. Bunlann *uzmanı ol,* ondan sonra bana neler yapabileceğini göster. Sanınm hepimiz bunun ne olduğunu merak ediyoruz."

Renarin hafifçe nefesini verdi, sonra da başını sallayarak onayladı.

OTUZ DÖRT YIL ÖNCE

Yanan tarla boyunca koşarak ilerlerken, kayafilizleri Dalinar'ın çizmelerinin altında kafatasları gibi çatırdıyordu. Hem açıkgözlü, hem de koyugözlü seçme askerlerden oluşan bir kuvvet olan elitleri de onu takip ediyordu. Onlar şeref muhafızları değildi. Dalinar'ın *muhafızlara* ihtiyacı yoktu. Bunlar sadece onu utandırmamaya yetecek kadar becerikli olduklarını kabul ettiği askerleriydi.

Etrafında kayafilizleri için için yanıyordu. Yaz sıcağı ve yılın bu zamanında fırtınaların arasındaki uzun günler nedeniyle kurumuş yosunlar dalgalar hâlinde alev almış, kayafilizi kabuklarını tutuşturmuştu. Aralarında alevsprenleri dans ediyordu. Ve Dalinar kendisi de bir spren gibi dumanların arasından geçiyor, kalın çizmeleri ve güçlendirilmiş zırhının onu koruyacağına güveniyordu.

Kuzeyden orduları tarafından sıkıştırılan düşman, hemen ilerideki kasabaya çekilmişti. Dalinar zor sabretmiş olsa da, düşmana arkadan saldırmak için elitlerini getirebilecek kadar bekleyebilmişti.

Düşmanın bu tarlayı ateşe vermesini, güney yolunu kapatmak için çaresizce kendi tahıllarını yakmalarını beklemiyordu. Eh, ateşler Cehennem'e gidebilirdi. Her ne kadar adamlarının bazıları duman ya da ısı yüzünden geride kalsa da, çoğu onun yanında kalmıştı. Düşmana arkadan saldırarak ana ordularına doğru iteceklerdi.

Örs ve çekiç. Dalinar'ın en sevdiği taktikti: düşmanlarının ondan kaçamamalarını sağlayan bir taktik.

Dumanlı havanın içinden fırlayarak çıktığı zaman, kasabanın güney kıyısında aceleyle birkaç saf oluşturmuş mızrakçılar buldu. Yerden bitmiş, rüzgârla dalgalanan kırmızı flamalara benzeyen beklentisprenleri etraflarında toplanmıştı. Alçak kasaba duvarı birkaç yıl önceki bir çatışmada yıkılmıştı, o yüzden askerler için tahkimat olarak sadece moloz vardı. Gerçi doğudaki geniş tepe fırtınalara karşı doğal bir engel oluşturuyordu, bu da buranın neredeyse gerçek bir şehir kadar büyümesine izin vermişti.

Dalinar düşman askerlerine doğru haykırarak kılıcını kalkanına vurdu, sadece sıradan bir kılıçtı. Sağlam bir göğüs zırhı, önü açık bir miğfer ve demir destekli çizmeler giyiyordu. İlerideki mızrakçılar, elitleri ateş ve dumanların içinden kana susamış haykırışlar karşısında bocaladılar.

Mızrakçıların birkaç tanesi silahlarını düşürdü ve kaçtı. Dalinar sırıttı. Göz korkutmak için Parelere ihtiyacı yoktu.

Mızrakçılara fidan korusunun içinden yuvarlanan bir kaya gibi bindirdi, kılıcı kanları havaya saçıyordu. İyi bir savaşın temeli *momentumdu.* Durma. Düşünme. İleri bastır ve düşmanlarını daha şimdiden ölmüş olduklarına ikna et. Böylelikle, onları cenaze ateşlerine gönderirken sana daha az direniş gösterirler.

Mızrakçılar mızraklarını çılgınca saplıyorlardı; öldürmeye çalışmaktan çok, bu manyak herifi geri itelemeye çalışıyorlardı. Çok fazlası dikkatlerini Dalinar'a doğru çevirirken safları dağıldı.

Dalinar güldü, bir çift mızrağı kalkanıyla vurarak kenara itti, sonra kılıcını bir adamın karnının derinliklerine kadar saplayarak bağırsaklarını döktü. Adam acı içinde mızrağını düşürdü ve yanındakiler dehşet verici görüntü karşısında geriye çekildiler. Dalinar bir kükremeyle öne atıldı ve üzerinde arkadaşlarının kanı olan kılıcıyla onları da öldürdü.

Dalinar'ın elitleri şimdi safları dağılmış olan mızrakçılara saldırdı ve asıl katliam başladı. Momentumunu koruyarak bastırdı, arkaya ulaşana kadar safları yararak geçti, sonra derince nefes aldı ve yüzündeki küllü teri sildi. Yakınlarda yerde ağlayan genç bir mızrakçı vardı, taşların üzerinde kan izi bırakarak sürünürken, "Anne!" diye çığlık atıyordu. Her tarafında turuncu ellere benzeyen acısprenlerinin arasına korkusprenleri karışmıştı. Dalinar başını iki yana salladı ve yanından geçerken kılıcını oğlanın sırtına gömdü.

İnsanlar sık sık ölürken annelerine seslenirdi. Ne kadar yaşlı olduklarının bir önemi yoktu. Dalinar aynı böyle çocuklar gibi, ak sakallıların da bunu yaptıklarını görmüştü. *Benden çok da küçük değil*, diye düşündü Dalinar. Belki on yedi yaşında olabilirdi. Ama öte yandan, Dalinar yaşı kaç olursa olsun, kendini hiçbir zaman genç hissetmemişti.

Elitleri düşman saflarını ikiye ayırmıştı. Dalinar kanlı kılıcını salladı, tetikte, heyecanlı hissediyordu ama daha *canlı* değildi. Neredeydi bu?

Hadi...

Daha büyük bir düşman askeri grubu sokaktan koşarak ona doğru geliyordu, başlarında birkaç kırmızı ve beyazlı subay vardı. Aniden duraklamalarına bakılacak olursa, Dalinar kendi mızrakçılarının bu kadar hızla düştüğünü gördükleri için telaşlandıklarını tahmin etti.

Dalinar saldırdı. Elitleri izlemeleri gerektiğini biliyorlardı, o yüzden hızla elli askeri ona katıldı; geride kalanlarının şanssız mızrakçıların işini bitirmesi gerekliydi. Elli yeterdi. Kasabanın dar alanları Dalinar'ın daha fazlasına ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu.

Dikkatini ata binmiş olan bir adama odakladı. Herif belli ki Parezırhı'na benzemesi amaçlanmış olan bir takım zırh giyiyordu ama sadece sıradan çelikten yapılmıştı. Gerçek Zırh'ın güzelliğine, gücüne sahip değildi. Yine de etraftaki en önemli kişi oymuş gibi görünüyordu. Dalinar bunun ayrıca en iyileri olduğu anlamına gelmesini umut etti.

Adamın şeref muhafızları çarpışmaya girmek için öne atıldı ve Dalinar içinde bir şeylerin kımıldandığını hissetti. Bir açlık gibiydi, fiziksel bir ihtiyaçtı.

Zorluk. *Zorlu bir düşmana* ihtiyacı vardı!

Muhafızların ilk üyesine ulaşarak hızlı bir vahşilikle saldırdı. Savaş meydanında dövüşmek bir arenada düello yapmaya benzemezdi; Dalinar herifin etrafında dans edip yeteneklerini test etmedi. Burada öyle şeyler başka birilerinin kılıcı sırtına sokmasıyla sona ererdi. Bunun yerine, engellemek için kalkanını kaldıran düşmana kılıcıyla yukarıdan vurdu. Bir dizi hızlı, güçlü darbe indirdi, öfkeli bir ritimle çalan bir davulcu gibiydi. *Bam, bam, bam, bam!*

Düşman askeri kalkanını sıkıca tutarak başının üstünde tuttu, kontrolün tamamını ona bırakmıştı. Dalinar kendi kalkanını önünde kaldırdı ve adama doğru itti, tökezletene kadar da gerlye bastırmaya devam etti. Bir açıklık bulmuştu.

Bu adam anne demeye fırsat bulamadı.

Ceset önünde devrildi. Dalinar öbürleriyle elitlerinin ilgilenmesine izin verecekti, berrakbeye giden yol açılmıştı. Kimdi o? Yüceprens kuzeyde savaşıyordu. Bu başka bir önemli açıkgöz müydü? Ya da... Dalinar Gavilar'ın bitmek bilmeyen planlama toplantılan sırasında bir oğul hakkında bir şeyler duyduğunu hatırlamıyor muydu?

Eh, bu adam kesinlikle o beyaz kısrağın üzerinde havalı görünüyordu, pelerini etrafında dalgalanırken savaşı miğferinin içinden izliyordu. Düşman meydan okumasını kabul ettiğinin bir işareti olarak kılıcını Dalinar'ın yönünde miğferine kadar kaldırdı.

Salak.

Dalinar öncülerinden en azından bir tanesinin yanında kalmış olacağına güvenerek kalkanını kaldırdı ve işaret etti. Gerçekten de, Jenin yanına gelip durdu, sırtındaki kısa yayını indirdi ve berrakbey şaşkınlıkla bağırırken atı göğsünden vurdu.

"At vurmaktan nefret ediyorum," diye homurdandı Jenin hayvan acı içinde şahlanırken. "Bin broamı, fırtına kapası, denize atmak gibi bir şey, Berrakbey."

"Bu iş bitince sana iki tane alırım," dedi Dalinar berrakbey atından aşağıya düşerken. Dalinar acı kişnemelerinin ve savrulan toynakların etrafından dolanarak düşen adamı aradı. Düşmanı ayağa kalkarken bulduğu için memnun olmuştu.

Birbirlerine girdiler, kılıçlarıyla hızlı darbeler indiriyorlardı. Hayatın temeli *momentumdu*.. Bir yön seçecektin ve hiçbir şeyin, ister insan, ister fırtına olsun, yolunu değiştirmesine izin vermeyecektin. Dalinar vura vura berrakbeyi geriye itti, şiddetli ve inatçıydı.

Çarpışmayı kazanmakta olduğunu, kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu, ta ki kalkanıyla düşmana vurana ve bir şeylerin gerginlikle *çat* ettiğini hissedene kadar. Kalkanı koluna bağlayan kayışlardan bir tanesi kopmuştu.

Düşman anında tepki verdi. Kalkanı iterek Dalinar'ın kolunun etrafından çevirdi, öbür kayışı da kopardı. Kalkan düşüp gitti.

Dalinar tökezledi, kılıcını savurarak gelmeyen bir kılıç darbesini engellemeye çalıştı. Berrakbey onun yerine öne atılarak yaklaşmış ve Dalinar'a kendi kalkanıyla bindirmişti.

Dalinar eğilerek bunun arkasından gelen darbeden kaçmaya çalıştı ama düşmanın elinin tersi başının yan tarafına sağlamca vurmuş ve Dalinar'ı tökezletmişti. Miğferi ezildi, bükülen metal kafa derisine batarak kanattı. Çift görüyordu, görüşü bulanmıştı.

Öldürücü darbeyi indirecek.

Dalinar kükreyerek kılıcını vahşi bir savurmayla yukarı doğru sallayıp berrakbeyin silahına vurdu ve elinden koparıp attı.

Adam bunun üstüne zırhlı eldiveniyle Dalinar'ın yüzüne vurdu. Burnu çatırdadı.

Dalinar dizlerinin üzerine düştü, kılıcı parmaklarından kayıyordu. Düşmanı derin derin nefes alıyor, nefeslerinin arasında küfrediyordu. Kısa, şiddetli çatışma yüzünden nefesi kesilmişti. Bıçak çekmek için kemerine uzandı.

Dalinar'ın içinde bir duygu kımıldandı.

Bu içindeki çukuru dolduran bir ateşti. Vücudu boyunca yayıldı ve Dalinar'ı uyandırdı, berraklık getirdi. Berrakbeyin şeref muhafızlarıyla savaşan elitlerinin sesleri solup gitti, metale vuran metaller tınlamalara, bağrışlar sadece uzak mırıltılara dönüştü.

Dalinar gülümsedi. Sonra gülümseme dişlek bir sırıtışa dönüştü. Berrakbey elinde bıçağıyla başını kaldırıp irkilerek tökezlerken Dalinar'ın görüşü geri geldi. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Dalinar kan tükürerek kükredi ve kendini düşmanın üstüne fırlattı. Üstüne gelen bıçak işe yaramaz görünüyordu ve Dalinar ondan kaçındı, omzuyla düşmanın bedeninin alt kısmına bindirdi. Bir şeyler Dalinar'ın içinde gümlüyordu, savaşın nabzı, ölmenin ve öldürmenin ritmi.

Heyecan.

Düşmanının dengesini bozdu, sonra kılıcını aramaya gitti. Ancak Dym Dalinar'ın ismini seslendi ve ona bir saplı balta fırlattı, bir ucunda kanca, öbüründe ise geniş ve ince bir balta başı vardı. Dalinar bunu havada yakaladı ve hızla döndü, balta başıyla berrakbeyi bileğinin arkasından yakaladı ve sertçe asıldı.

Adam çelik tangırtısıyla yere düştü. Dalinar bundan faydalanamadan önce, şeref muhafızlarından iki adam kendilerini Dalinar'ın askerlerinin arasından sıyırmayı başardı ve berrakbeylerini korumak için geldiler.

Dalinar silahını savurdu ve balta başını bir muhafızın yan tarafına gömdü. Baltayı söküp kurtardı ve hızla döndü ve bir kere daha geriye dönüp öbür muhafızın kılıcını baltanın sapıyla kıl payı engellemeden önce, ayağa kalkmaya çalışan berrakbeyin kafasına indirerek dizlerinin üzerine çökertti.

Dalinar saplı baltayı iki eliyle tutup yukarıya iterek muhafızın silahını başının üzerine kadar havaya kaldırdı. Dalinar öne doğru adım atarak adamla yüz yüze geldi. Nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Burnundan akan kanı muhafızın gözlerine doğru tükürdü, sonra da karnına tekme attı. Kaçmaya çalışan berrakbeye doğru döndü. Dalinar hırladı, içi Heyecan'la doluydu. Tek eliyle saplı baltayı savurdu, balta başının sivri ucunu berrakbeyin yan tarafına taktı ve asılarak bir kere daha yere devirdi.

Berrakbey yerde yuvarlanarak döndüğünde Dalinar'ın iki eliyle birden baltayı üstüne indiren görüntüsüyle karşılaşmıştı. Sivri ucu göğüs zırhının tam ortasına gömerek göğsüne sapladı. Tatmin edici bir çatırtı çıkmıştı ve Dalinar çekip çıkardığı zaman silah kanlıydı.

Sanki bu darbe bir sinyalmiş gibi, en sonunda şeref muhafızları elitlerinin önünde dağıldı. Dalinar onların uzaklaşmalarını izlerken sırıttı, etrafında parlayan altın renkli küreler şeklinde şansprenleri beliriyordu. Askerleri kısa yaylarını çektiler ve kaçan düşmanların en az bir düzinesini sırtlarından vurdular. Hay Cehennem, kendininkinden daha büyük bir kuvveti yenmek çok güzel oluyordu.

Yakınlarda, yerdeki berrakbey hafifçe inledi. "Neden..." dedi adam miğferinin içinden. "Neden biz?"

"Bilmem," dedi Dalinar saplı baltayı Dym'e doğru geri fırlatırken.

"Nasıl... nasıl *bilmezsin*?" dedi ölmekte olan adam.

"Kardeşim seçiyor," dedi Dalinar. "Ben sadece onun gösterdiği yere gidiyorum." Ölen adama doğru işaret etti ve Dym de zırhlı adamın koltuk altına bir kılıç sokarak işi bitirdi. Herif nispeten iyi savaşmıştı, ızdırabını uzatmaya gerek yoktu.

Başka bir asker yaklaşarak Dalinar'a kılıcını verdi. Üstünde başparmağı kadar büyük bir çentik vardı. Bükülmüş gibi de görünüyordu. "Yumuşak kısımlara saplamanız gerekiyor, Berrakbey," dedi Dym. "Sert kısımlara vurmanız değil."

"Aklımda tutarım," dedi Dalinar kılıcı bir kenara atarken, askerlerinden biri ölülerin arasında uygun başka bir tanesini seçiyordu.

"Siz... iyi misiniz, Berrakbey?" diye sordu Dym.

"Daha iyi olmamıştım," dedi Dalinar, sesi tıkalı burnu yüzünden hafifçe bozuluyordu. Çok fena acıyordu ve ufak bir acısprenl sürüsünü çekmişti, yerden küçük kirişteneller gibi çıkıyorlardı.

Askerleri etrafında saf tuttu ve Dalinar başlarında sokak boyunca ilerledi. Uzun

süre geçmeden düşmanın ileride hâlâ savaşan kitlesini seçebilmişti, kendi ordusuyla çarpışıyorlardı. Adamlarını durdurarak seçeneklerini gözden geçirdi.

Elitlerin yüzbaşısı Thakka ona doğru döndü. "Emriniz nedir, komutanım?"

"Şu binalan basın," dedi Dalinar bir dizi eve doğru işaret ederek. "Bakalım bizim ailelerini toplamamızı izlerken ne kadar iyi savaşacaklar."

"Askerler yağmalamak isteyeceklerdir," dedi Thakka.

"Bunlar gibi ağıllarda ne yağma olacak be? Uyduruk domuz derileriyle eski kayafilizi taslar mı?" Yüzündeki kanı silmek için miğferini çekip çıkardı. "Daha sonra yağmalayabilirler. Şu anda bana rehine lazım. Bu fırtına kapası şehirde bir yerlerde siviller var. Bulun onlan."

Thakka başını sallayarak onayladı ve bağırarak emirleri verdi. Dalinar biraz su içmek için tulumuna uzandı. Sadeas'la buluşması gerekliydi ve sonra...

Bir şeyler Dalinar'ın omzuna çarptı. Sadece kısa bir an için göz ucuyla görebilmişti, bir tekmenin kuvvetiyle vuran siyah bir bulanıklıktı. Dalinar'ı yere fırlattı ve yan tarafı acıyla alevlendi.

Kendini yerde yatarken buldu ve gözlerini kırpıştırdı. Sağ omzuna saplanmış fırtına kapası bir *ok* vardı, gövdesi uzun ve kalındı. Göğüslüğün koluyla buluştuğu yerin hemen yanından zincir zırhı sanki hiç yokmuş gibi delip geçmişti.

"Berrakbey!" dedi Thakka çömelerek, Dalinar'a gövdesiyle siper oluyordu. "Kelek! Berrakbey, siz..."

"Kim attı ulan onu?" diye hesap sordu Dalinar.

"Yukarıda," dedi askerlerinden bir tanesi, kasabanın yukarısındaki tepeyi işaret ediyordu.

"Orası *üç yüz metreden* daha uzak olmalı," dedi Dalinar Thakka'yı kenara iterek ayağa kalkarken. "Bu mümkün..."

Gözü oradaydı, o yüzden bir sonraki gelen okun önünden kaçabildi. Dalinar'ın sadece bir adım ötesine isabet etmiş, çatırtıyla taş zeminden sekmişti. Dalinar oka gözlerini dikti, sonra bağırmaya başladı. "Atlar! Fırtına kapası atlar nerede?"

Küçük bir grup asker on bir atı da yanlarında getirerek yaklaştı, tarla boyunca dikkatli bir şekilde yol göstererek getirmeleri gerekmişti. Siyah atı Pürgece'nin dizginlerini kaparken *diğer* bir oktan daha kaçmak zorunda kalmıştı ve kendini eyere fırlattı. Kolundaki ok yakıcı bir acıydı ama Dalinar onu ileriye doğru çeken daha ısrarcı bir şeyleri hissediyordu. Bu odaklanmasına yardım ediyordu.

Geldikleri yoldan dörtnala geri giderek okçunun görüş alanından çıktı, en iyi adamlarının on tanesi peşindeydi. O tepenin üstüne çıkan bir yol olması gerekirdi... İşte! Kayalık bir dönemeç, Pürgece'yi koşturarak çıkarmaktan çekinmeyeceği kadar eğimliydi.

Dalinar o tepeye ulaşana kadar avının kaçacağından endişe ediyordu. Ancak en sonunda fırlayarak tepenin üstüne ulaştığı zaman bir ok *sol* göğsüne saplandı, omzunun yakınından göğüs zırhını deşip geçmiş ve neredeyse onu eyerden düşürmüştü.

Lanet olsun! Dalinar bir şekilde devrilmemeyi başardı ve öne eğildi, dizginlere bir eliyle sıkı sıkı yapışmıştı. Gözlerini kısarak ileriye doğru bakarken hâlâ uzak bir siluet olan kayalık bir çıkıntının üstündeki okçu bir ok daha attı. Ve bir tane daha. Fırtınalar adına, adam hızlıydı be!

Pürgece'yi bir yana doğru çekti, sonra da öbürüne, içinde kabaran Heyecan'ın gümleyen hissini duyuyordu. Acıyı bastırıyor, odaklanmasını sağlıyordu.

İleride, okçu en sonunda endişelenirmiş gibi göründü ve kaçmak için tüneğinden aşağı atladı.

Bir an sonra Dalinar Pürgece'yi kayalığın üstünden atlattı. Okçunun kaba giysiler giymiş yirmili yaşlannda bir adam olduğu ortaya çıkmıştı, kollan ve omuzları sanki bir

chulu havaya kaldırabilirmiş gibi görünüyordu. Dalinar'ın onu ezip geçme seçeneği vardı ama bunun yerine Pürgece'yi dörtnala sürerek yanından geçti ve adamın sırtına tekme atarak yere devirdi.

Dalinar dizginleri çekerek atını durdururken hareketi kolu boyunca yayılan bir acıya neden oldu. Gözleri yaşararak bunu bastırdı ve yere dökülmüş siyah okların arasında yatan okçuya doğru döndü.

Askerleri yetişirken yalpalayarak eyerinden indi, iki omzunda da birer ok vardı. Okçuyu kavradı ve çekerek ayağa kaldırdı, yanağındaki mavi dövmeyi fark etmişti. Okçu Dalinar'a gözlerini dikerken nefesi kesildi. Ateşler yüzünden kurumla kaplanmış, yüzü burun ve kesik kafa derisi yüzünden kandan bir maske ve saplı duran bir değil *iki tane* okla görüntüsünün epey bir dehşetli olduğunu tahmin etti.

"Miğferimi çıkarana kadar bekledin," diye hesap sordu Dalinar. "Sen bir suikastçısın. Buraya *özellikle* beni öldürmek için gönderildin."

Adam yüzünü buruşturdu, sonra başını sallayarak onayladı.

"Müthiş!" dedi Dalinar adamı bırakarak. "Bana o atışı bir daha gösterin. Uzaklık *ne kadar*, Thakka? Haklıyım, değil mi? Üç yüz metreden daha fazla?"

"Neredeyse dört yüz," dedi Thakka atını yaklaştırarak. "Ama yükseklik avantajı var."

"Olsun," dedi Dalinar yamacın kenarına gelerek. Şaşkın okçuya doğru tekrar baktı. "Ee? Al yayını!"

"Yayımı mı?" dedi okçu.

"Sağır mısın be adam?" diye tersledi Dalinar. "Git al!"

Okçu at sırtındaki sert yüzlü ve tehlikeli on elite baktıktan sonra akıllılık ederek itaat etmeye karar verdi. Yerden bir ok aldı, sonra da Dalinar'ın tanımadığı bir tür siyah parlak tahtadan yapılmış olan yayı.

"Fırtına kapası zırhın içinden öylece geçip gitti," diye mırıldandı Dalinar sol tarafına isabet eden oku yoklarken. Bu o kadar da kötü görünmüyordu, çeliği delip geçmişti ama bunu yaparken momentumunun büyük bir kısmını kaybetmişti. Ama sağ tarafından gelen, o zincir zırhın içinden geçmişti ve kanın kolundan aşağı akıp gitmesine neden oluyordu.

Başını salladı, sol eliyle gözlerini gölgeleyerek savaş meydanını inceledi. Sağ tarafında ordular savaşıyordu ve Dalinar'ın elitlerinin asıl grubu arka taraflarından bastırmak için gelmişti. Arka muhafızları birkaç sivil bulmuştu ve onları ite kaka sokağa çıkarıyordu.

"Bir ceset seç," dedi Dalinar bir çatışma yaşanmış olan boş bir meydana doğru işaret ederek. "Eğer yapabiliyorsan şu aşağıdakilerden bir tanesine bir ok sapla."

Okçu dudaklarını yaladı, hâlâ şaşkın görünüyordu. En sonunda kemerinden bir dürbün çıkardı ve bölgeyi inceledi. "Mavili, ters dönmüş el arabasının yanında."

Dalinar gözlerini kıstı, sonra başını sallayarak onayladı. Yakınlarında, Thakka atından inmiş ve kılıcını çekerek omzunun üstüne dayamıştı. Pek de incelikli bir uyarı değildi. Okçu yayını gerdi ve siyah tüylü okunu attı. Başardı, ok seçtiği cesede saplanmıştı.

Dalinar'ın etrafında tek bir huşuspreni belirdi, mavi dumandan bir halka gibiydi. "Fırtınababal Thakka, bugünden önce böyle bir atışın mümkün olmadığına prensliğin yarısı üzerine iddiaya girerdim." Okçuya doğru döndü. "Adın ne, suikastçı?"

Adam çenesini kaldırdı ama cevap vermedi.

"Eh, ne olursa olsun, elitlerime hoş geldin," dedi Dalinar. "Biriniz adama bir at bulun."

"Ne?" dedi okçu. "Ben sizi *öldürmeye* çalışıyordum!"

"Evet, uzaktan. Bu da dikkate değer derecede akıllı olduğuna işaret. Senin yeteneklerine sahip olan biri işime yarar."

"Biz düşmanız!"

Dalinar aşağıdaki kasabaya doğru başıyla işaret etti, etrafı çevrilen düşman ordusu en sonunda teslim oluyordu. "Artık değil. Görünüşe göre hepimiz artık müttefikiz!"

Okçu yan tarafa doğru tükürdü. "Despot kardeşinin eli altında köleler."

Dalinar adamlarından bir tanesinin atına çıkmasına yardım etmesine izin verdi. "Eğer öldürülmeyi tercih ediyorsan, ona da saygı duyarım. Onun yerine, bana katılabilir ve ücretini kendin seçebilirsin."

"Berrakbeyim Yezriar'ın hayatı," dedi okçu. "Veliaht."

"Bu şu deminki...?" dedi Dalinar Thakka'ya doğru bakarak.

"... aşağıda öldürdüğünüz adam mı? Evet komutanım."

"Onun göğsünde bir delik var," dedi Dalinar tekrar suikastçıya doğru bakarak. "Şans işte."

"Seni... seni canavar! Esir alsan olmaz mıydı?"

"I ıh. Öbür prenslikler ayaklarını sürüyor. Kardeşimin tacını tanımayı reddediyorlar. Açıkgözlerle yakalamacılık oynamak sadece insanları daha fazla karşı koymaya teşvik ediyor. Eğer bizim kana susamış olduğumuzu bilirlerse, iki kere düşünürler." Dalinar omzunu silkti. "Şuna ne dersin? Bana katılırsan kasabayı yağmalamayız. Daha doğrusu kasabadan geriye kalanları."

Adam aşağıdaki teslim olan orduya baktı.

"Var mısın, yok musun?" dedi Dalinar. "Sana sevdiğin kimseyi vurdurtmayacağıma söz veriyorum."

"Iı..."

"Harika!" dedi Dalinar atını çevirirken ve tırıs giderek uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra, Dalinar'ın elitleri atlarını sürerek yanlarına geldiklerinde somurtkan okçu da diğer askerlerden bir tanesiyle birlikte bir atın üstündeydi. Heyecan solup giderken Dalinar'ın sağ kolundaki acı alevleniyordu ama bununla başa çıkabilirdi. Hekimlerin ok yarasına bakmaları gerekecekti.

Kasabaya tekrar döndükleri zaman, Dalinar yağmalamayı kesmeleri için emir gönderdi. Askerleri bundan hiç memnun kalmayacaktı ama bu kasabanın zaten pek değerli bir şeyi yoktu. Asıl ganimet prensliklerin merkezlerine doğru ilerledikleri zaman gelecekti.

Atının rahat bir yürüyüşle onu kasabanın içinden götürmesine izin verdi, uzun süreli çarpışmadan sonra dinlenmek ve su içmek için yerlere oturan askerlerin yanlarından geçiyordu. Burnu hâlâ yanıyordu ve kanı içine çekerek yutmamak için kendine zorla engel olması gerekiyordu. Eğer gerçekten de kırılmışsa, bu onun için hiç de iyi olmazdı.

Dalinar ilerlemeye devam etti, bir savaşın arkasından sık sık gelen bu donuk... hiçlik hissiyle mücadele ediyordu. En kötü zaman buydu. Canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordu ama şimdi sıradanlığa geri dönüşle yüzleşmek zorundaydı.

İdamları kaçırmıştı. Sadeas şimdiden yerel yüceprensin ve subaylarının kafalarını mızrakların üstüne dizdirmişti. Amma da gösteriş meraklısıydı bu Sadeas. Dalinar başını iki yana sallayarak meşum sıranın yanından geçti ve yeni okçusundan gelen mırıltılı bir küfür duydu. Adamla konuşması, biraz önce Dalinar'a saldırırken bir düşmana ok atıyor olduğunun altını çizmesi gerekecekti. Bu saygı duyulacak bir şeydi. Eğer şimdi Dalinar ya da Sadeas'a karşı bir şeyler deneyecek olursa, farklı olurdu. Thakka şimdiden adamın ailesini aramaya çıkmış olmalıydı.

"Dalinar?" diye seslendi birisi.

Atını durdurarak sese doğru döndü. Şimdiden yıkanıp temizlenmiş olan altın sarısı Parezırhı içinde ışıl ışıl görünen Torol Sadeas bir subay grubunu iterek aralarından ge-

çlyordu. Kırmızı yüzlü genç adam bir yıl önce olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Bütün bu işlere ilk giriştiklerinde, cılız bir gençti. Ama artık değişmişti.

"Dalinar, onlar *ok* mu? Fırtınababa adına be adam, kirpiye benzemişsin! Yüzüne ne oldu?"

"Yumruk," dedi Dalinar, sonra başıyla mızraklara dizilmiş kafalara doğru işaret etti. "İyi iş çıkarmışsın."

"Veliaht prensi kaybettik," dedi Sadeas. "Bir direniş örgütleyecektir."

"Benim ona ne yaptığım göz önüne alınırsa, bu bayağı etkileyici olur," dedi Dalinar.

Sadeas gözle görülür şekilde rahatladı. "Ah, Dalinar. Sen olmasan biz ne yapardık?"

"Yenilirdiniz. Birileri bana içecek bir şeyler ve bir çift hekim bulsun. Söylediğim sırayla. Bir de, Sadeas. Şehri yağmalamayacağımıza söz verdim. Ganimet de yok, köle almak da."

"Sen *ne yaptın*?" diye sinirlendi Sadeas. "Sözü kime verdin ki?"

Dalinar omzunun üzerinden baş parmağıyla okçuya işaret etti.

"Bir tane daha mı?" dedi Sadeas bir inlemeyle.

"Müthiş nişancı o," dedi Dalinar. "Sadık da." Yan tarafta Sadeas'ın askerlerinin seçmesi için bir grup ağlayan kadını sıraya dizdikleri yere doğru bir bakış attı.

"Geceyi iple çekiyordum," diye belirtti Sadeas.

"Ben de burnumdan nefes almayı iple çekiyordum. Ölmeyiz ya. Bugün savaştığımız o çocukların aksine."

"Tamam, tamam," dedi Sadeas içini çekerek. "Sanırım bir tane kasabayı es geçebiliriz. Merhametsiz olmadığımızın bir sembolü." Tekrar Dalinar'ı süzdü. "Sana da birkaç Pare bulmamız gerek, dostum."

"Beni korumak için mi?"

"Ne koruması? Fırtınalar adına Dalinar, şu noktada ben bir *heyelanın* bile seni öldürebileceğinden emin değilim. Hayır, sadece senin bütün bu zaferlerini neredeyse silahsız hâlde elde etmen geri kalanlarımızı kötü gösteriyor!"

Dalinar omzunu silkti. Şarap ya da hekimler için beklemedi, onun yerine atını geri sürerek elitlerini topladı ve kasabanın yağmalanmasını engellemek için olan emirlerini pekiştirmeye gitti. Bunu bitirdiği zaman, atını yanan tarlanın üstünden sürerek kampına doğru gitti.

Bugün için yaşamayı bitirmişti. Bir fırsat daha bulana kadar haftalar, hatta belki de aylar geçecekti.

Bunu okuyan pek çok kadının, bunu herkesin iddia ettiği gibi tanrı tanımaz bir kâfir olduğumun sadece bir başka kanıtı olarak göreceklerini biliyorum.

—*Oathbringer*, ön söz

Sadeas'ın ölü bulunmasından iki gün sonra Dinmezfırtına yine geldi.

Doğal olmayan fırtına tarafından çekilen Dalinar, Urithiru'daki odalarında yürüyordu. Çıplak ayakları soğuk taşların üzerindeydi. Yine masada oturmuş hatıralarını yazmakla meşgul olan Navani'nin yanından geçti ve balkonuna çıktı, Urithiru'nun aşağısındaki uçurumların tam tepesinde asılı duruyordu.

Bir şeyler hissediyordu; kulakları tıkanmıştı, batıdan soğuk esiyordu, her zamankinden bile daha fazla soğuktu. Ve başka bir şey vardı. İçsel bir ürperme.

"Bu sen misin, Fırtınababa?" diye fısıldadı Dalinar. "Bu dehşet hissi?"

Bu şey doğal değil, dedi Fırtınababa. *Bilinmeyen bir şey.*

"Daha önce yok muydu, önceki Issızlıklar sırasında?"

Hayır. Bu yeni.

Her zamanki gibi Fırtınababa'nın sesi uzaklardan geliyordu, sanki çok uzaktaki bir fırtına gibiydi. Fırtınababa Dalinar'a her zaman cevap vermiyordu ve onun yakınlarında da kalmıyordu. Bu beklenmedik bir şey değildi; o fırtınanın ruhuydu. Zincirlenemezdi. Zincirlenmemeliydi.

Ama yine de, bazı zamanlar Dalinar'ın sorularını duymazdan gelmesinde neredeyse çocuksu bir alınganlık var gibi geliyordu. Bazen bunu sanki sadece Dalinar'ın çağırıldığı zaman geleceğini düşünmeye başlamasını istemediği için yapıyormuş gibi görünüyordu.

Dinmezfırtına uzaklarda belirdi, siyah bulutları içindeki kırmızı şimşekleriyle aydınlanıyordu. Neyse ki tepesinin Urithiru'ya ulaşamayacağı kadar alçaktaydı. Süvariler gibi aktı, aşağıdaki sakin, sıradan bulutları çiğneyip geçiyordu.

Dalinar kendisini o karanlık dalgasının Urithiru'nun platosunun etrafından akıp

geçmesini izlemeye zorladı. Kısa süre içinde yalnız kuleleri, sanki karanlık ve ölümcül bir okyanustan yükselen bir deniz fenerlymiş gibi görünür olmuştu.

Rahatsız edecek kadar sessizdi. O kırmızı yıldırımlar doğru şekilde gök gürültüsü çıkarmıyorlardı. Dalinar arada bir sanki aynı anda kınlan yüz tane dal gibi ani ve şok edici *çat* seslerini duyuyordu. Ama sesler aşağıdaki derinliklerden yükselen kırmızı ışık parlamalanna uyuyormuş gibi görünmüyordu.

Hatta fırtına o kadar sessizdi ki, Navani arkasından yaklaşırken elbisesinin hafif hışırtısını bile duyabilmişti. Kollarını Dalinar'ın etrafına dolayarak sırtına yaslandı, başını da omzuna koydu. Dalinar'ın gözleri aşağıya doğru kaydığı ve eminelindeki eldiveni-ni çıkarmış olduğunu fark etti. Karanlıkta zar zor belli oluyordu; ince, güzel parmakları narindi, tırnakları kan kırmızısına boyanmıştı. Bunu yukarıdaki ilk ayın ışığı ile aşağıdaki fırtınanın yanıp sönen şimşekleri sayesinde görebiliyordu.

"Batıdan başka haber var mı?" diye fısıldadı Dalinar. Dinmezfırtına bir yücefırtına-dan daha yavaştı ve saatler önce Shinovar'ı vurmuştu. Küreleri doldurmuyordu, Din-mezfırtına'nın tamamı boyunca dışarıda bırakıldıkları zaman bile.

"Uzakalemler vızır vızır çalışıyor. Hükümdarlar cevap vermeyi geciktiriyorlar ama ben yakında bizi dinlemek *zorunda* kalacaklarından şüpheleniyorum."

"Bence sen bir tacın adamın ya da kadının kafasının içine doldurabileceği inatçılı-ğı hafife alıyorsun, Navani."

Dalinar yücefırtınalar sırasında yeteri kadar dışarıda kalmıştı, özellikle de gençliği sırasında. Fırtına duvarının önünden sürüklediği taşlar ve çöplerden oluşan kargaşa-yı, gökyüzünü yaran yıldırımları, ortalığı inleten gök gürültülerini izlemişti. Yücefırtına-lar doğanın gücünün nihai ifadesiydi: vahşi, kontrolsüz, insanoğluna acizliğini hatırlat-mak için gönderilmişlerdi.

Ancak yücefırtınalarda hiçbir zaman nefret hissedilmezdi. Bu fırtına ise başkaydı. *Kin güdüyordu.*

O aşağıdaki siyahlığa bakarken, Dalinar neler yaptığını görebildiğini düşündü. Öf-keyle yüzüne fırlatılırmış gibi bir dizi görüntü. Fırtınanın yavaş yavaş Roshar'ı aşarken yaşadığı tecrübeler.

Evler parçalanıyor, içlerindekilerin çığlıkları fırtınada kaybolup gidiyor.

İnsanlar tarlalarında yakalanmış, beklenmeyen fırtınanın önünde panikle koşarak kaçmaya çalışıyor.

Şehirler yıldırımlarla vuruluyor. Kasabalar gölgelere boğuluyor. Tarlalar süpürü-lüp götürülüyor.

Ve engin kırmızı göz denizleri, Fırtınaışığı'yla aniden yeniden dolan küreler gibi uyanıyor.

İzlenimler solarken Dalinar tıslayarak uzun, yavaş bir nefesi bıraktı. "Bu gerçek miydi?" diye fısıldadı.

Evet, dedi Fırtınababa. *Düşman bu fırtınaya biniyor. O senin farkında, Dalinar.*

Geçmişin bir görüsü değildi. Geleceğin bir olasılığı değildi. Krallığı, halkı, bü-tün *dünyası* saldırı altındaydı. Derin bir nefes aldı. En azından bu Dinmezfırtına'nın ilk seferinde yücefırtınayla çarpıştığı zaman gördükleri olağandışı afet değildi. Bu daha az güçlü gibi görünüyordu. Şehirleri uçurup götüremeyecekti ama üzerleri-ne yıkım yağdırmıştı ve rüzgârları da patlamalar hâlinde geliyordu, düşmancıl, hat-ta *kasıtlıydı.*

Düşman daha çok küçük kasabaları avlamakla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Tarlaları. Habersiz yakalanan insanları.

Her ne kadar Dalinar'ın korktuğu kadar yıkıcı olmasa da, yine de arkasında binler-ce ölü bırakacaktı. Şehirleri harap edecekti, özellikle de batısında korunak olmayanla-

n. Daha da önemlisi, parshmen işçileri çalacak ve onları Yokelçilere dönüştürerek halkın üstüne salacaktı.

Toplama bakıldığı zaman, bu fırtınanın Roshar'da dökeceği kanın benzeri en son... tabii ki Issızlık'ta görülmüştü.

Navani'nin elini tutmak için kendi elini uzattı, o da Dalinar'a sarılıyordu. "Sen elinden geleni yaptın, Dalinar," diye fısıldadı bir süre izledikten sonra. "Bu başarısızlığı bir yük olarak sırtında taşımakta ısrar etme."

"Etmeyeceğim."

Navani onu bıraktı ve çevirdi, fırtınanın görüntüsünü arkasında bırakmıştı. Bir sabahlık giyiyordu, toplum içine çıkmak için uygun değildi ama tam olarak utandıracak bir şey de değildi.

O eli dışında, ki onunla Dalinar'ın çenesini okşuyordu. "Sana inanmıyorum, Dalinar Kholin," diye fısıldadı. "Gerçeği kaslarının gerginliğinden, çenenin sıkılığından okuyabiliyorum. Bir kayanın altında eziliyor olsan bile her şeyin kontrol altında olduğunda ısrar edeceğini ve askerlerine durum raporu vermelerini emredeceğini biliyorum."

Kokusu baş döndürücüydü. Büyüleyici parlak, eflatun gözleri.

"Rahatlaman gerekiyor, Dalinar," dedi.

"Navani..." dedi Dalinar.

Ona sorgularcasına bakıyordu, o kadar güzeldi ki. Gençliğinde olduğundan çok daha güzeldi. Dalinar buna yemin edebilirdi. Kim onun tam şu anda olduğu kadar güzel olabilirdi ki?

Navani'yi başının arkasından kavradı ve dudaklarını öptü. Tutku içinde uyandı. Navani bedenini onunkine bastırdı, ince sabahlığın içindeki göğüsleri Dalinar'a yaslanmıştı. Dalinar onun dudaklarını, ağzını, kokusunu içti. Etraflarında kristal kar taneleri gibi tutkusprenleri uçuştu.

Dalinar kendini durdurdu ve geriye adım attı.

"Dalinar," dedi Navani o gerilerken. "Baştan çıkarılmama konusundaki şu inadın benim kadınsı cazibelerimi sorgulamama neden oluyor."

"Kontrol benim için önemli Navani," dedi Dalinar, sesi boğuktu. Taş balkon duvarını kavradı, eklemleri beyazlamıştı. "Kontrolü olmayan bir adam olduğum zamanlar benim nasıl olduğumu, neye dönüştüğümü sen de biliyorsun. Şimdi teslim olacak değilim."

Navani içini çekti, sonra ona sokuldu, kolunu taştan söküp kurtardı ve altına girdi. "Seni zorlamayacağım ama bilmem gerekiyor. Bu iş böyle mi devam edecek? Dans edip duracak mıyız, sürekli kıyısından mı döneceğiz?"

"Hayır," dedi Dalinar gözlerini fırtınanın karanlığının üzerine doğru dikerek. "Bu boşuna kürek çekmek olur. Bir general kazanamayacağını bildiği savaşlara kendini hazırlamaz."

"O zaman ne olacak?"

"Doğrusunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Yeminlerle."

Yeminler hayatlıydı. Söz verme, birliktelikle bağlanma durumu.

"Nasıl?" diye sordu Navani, sonra göğsünü dürtükledi. "Ben de her kadın kadar dindarım. Aslında pek çoğundan daha fazla. Ama Kadash bizi geri çevirdi, Ladent de öyle, hatta Rushu bile. Lafını ettiğim zaman Rushu çığlık attı ve *koşarak kaçtı*."

"Chanada," dedi Dalinar, savaş kamplarındaki en kıdemli ardenti kastederek. "O Kadash'la konuştu ve onu ardentlerin her biriyle tek tek konuşmaya gönderdi. Bunu büyük ihtimalle bizim birlikte olduğumuzu duyduğu anda yaptı."

"Yani hiçbir ardent bizi evlendirmeyecek," dedi Navani. "Onlar bizi kardeş kabul ediyorlar. İmkânsız bir uzlaşmayı arıyorsun; buna devam edecek olursan, bir kadın gerçekten de niyetin ciddi mi diye şüphe duymaya başlayabilir."

"Bunu bir an olsun düşündün mü?" dedi Dalinar. "Samimi olarak?"

"Ee... hayır."

"Sen benim sevdiğim kadınsın," dedi Dalinar ona sıkıca sarılarak. "Her zaman sevdiğim kadın."

"O zaman kime ne?" dedi Navani. "Bırak ardentler bileklerinde kurdelelerle Cehenneme gitsin."

"Bu ne kâfirlik."

"Herkese Tann'nın öldüğünü söyleyen ben değilim."

"*Herkese* değil," dedi Dalinar. İçini çekti, gönülsüzce Navani'yi bıraktı ve tekrar odalarına girdi. Bir kömür maltızı hoş bir sıcaklığın yanı sıra odanın içindeki tek ışığı yayıyordu. Fabrial ısıtıcıları savaş kamplarından getirmişlerdi ama daha çalıştırmak için Fırtınaışıkları yoktu. Âlimler uzun zincirler ve kafesler bulmuştu, görünüşe göre küreleri fırtınaların içine sarkıtmak için kullanılıyorlardı. O yüzden kürelerini tekrar doldurabileceklerdi, eğer yücefırtınalar geri dönerse tabii. Dünyanın diğer bölgelerinde Gözyaşları tekrar başlamış, sonra düzensizce kesilmişti. Yeniden başlayabilirdi. Ya da normal fırtınalar başlayabilirdi. Kimse bilmiyordu ve Fırtınababa da onu bilgilendirmeyi reddediyordu.

Navani içeri girdi ve kalın perdeleri çekip sıkıca yerlerine bağlayarak kapıyı kapattı. Bu odaya mobilyalar yığılmıştı, koltuklar duvarlara diziliydi, üzerleri rulo yapılmış halılarla kaplıydı. Hatta bir boy aynası bile vardı. Kenarlarındaki çarpık rüzgârspreni şekilli süslemelerinde ilk önce bitmumundan oyulup sonra tahtaya Ruhdökülmüş bir şeyin belirgin pürüzsüzlüğü vardı.

Bütün bunların hepsini buraya onun için koymuşlardı, sanki yüceprenslerinin sıradan, taştan odalarda yaşaması endişe verici bir şeymiş gibi. "Yann birileri benim için bunları çıkarsın," dedi Dalinar. "Yan odada bunlar için yeterince yer var, orayı bir oturma veya toplantı odasına çevirebiliriz."

Navani kanapelerden birinin üstüne yerleşirken başını sallayarak onayladı, Dalinar onun aynadaki yansımasını görebiliyordu. Eli hâlâ sıradan bir şekilde açıktaydı, sabahlığı yana doğru kaymış, boynunu, köprücük kemiğini ve daha da aşağıdaki şeylerin bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Navani şu anda baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyordu, sadece Dalinar'ın yanındayken rahattı. Son derece yakınlardı, Dalinar'ın onu eli açık görmesinden utanacağı noktayı çok geride bırakmıştı.

İçlerinden birinin ilişkide hevesli olmaya gönüllü olması iyi bir şeydi. Savaş meydanındaki bütün o sabırsızlığına rağmen, bu Dalinar'ın her zaman cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğu bir bölge olmuştu. Aynen o kadar yıl önce olduğu gibi...

"Son evliliğimde pek çok şeyi yanlış yaptım," dedi Dalinar hafif bir sesle. "*Baştan* yanlıştı."

"Ben öyle demezdim. ŞŞŞŞ'la Parezırhı için evlendin ama pek çok evlilik politik sebepler içindir. Bu yanlış olduğu anlamına gelmez. Hatırlayacak olursan, sana bunu yapman için cesaret vermiştik."

Her zaman olduğu gibi Dalinar ölü karısının adını duyduğu zaman, kelimenin yerine kulaklarında hafif bir rüzgâr sesi uğuldadı. Bir adamın esen meltemi elinde tutamaması gibi, isim Dalinar'ın aklında tutunamıyordu.

"Onun yerini almaya çalışmıyorum, Dalinar," dedi Navani, bir anda sesi endişeyle dolmuştu. "*ŞŞŞŞ*'ı hâlâ sevdiğini biliyorum. Bu sorun değil. Seni onun hatırasıyla paylaşabilirim."

Ah, herkes ne kadar da az anlıyordu. Navani'ye doğru döndü, acıya karşı çenesini sıktı ve söyledi.

"Onu hatırlamıyorum, Navani."

Navani ona kaşlarını çatarak baktı, sanki dediğini doğru duyamadığını düşünüyormuş gibiydi.

"Karımı hiç hatırlayamıyorum," dedi Dalinar. "Onun yüzünü tanımıyorum. Resimleri benim gözüme bulanık lekeler gibi görünüyor. Adı söylendiği zaman sanki birisi çekip alıyormuş gibi kaybediyorum. Onunla ilk tanıştığımız zaman birbirimize neler söylediğimizi hatırlamıyorum, ilk geldiği gece onu o ziyafette gördüğümü bile hatırlamıyorum. Hepsi bir bulanıklık. Karımın etrafında olan olayların bazılarını hatırlıyorum ama asıl ayrıntıların hiçbirisi yok. Hepsi sadece... boşluk."

Navani eminelinin parmaklarıyla ağzını kapattı ve alnının endişeyle kırışmasına bakılırsa, Dalinar'ın acı içinde olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

Dalinar karşısındaki koltuğa yığılıp oturdu.

"Alkolden mi?" diye sordu Navani hafifçe.

"Daha fazlası."

Navani nefesini verdi. "Eski Büyü. Nimetini de, lanetini de bildiğini söylemiştin."

Dalinar başıyla onayladı.

"Ah, Dalinar."

"İnsanlar ne zaman onun adı geçse bana bir göz atıyorlar," diye devam etti Dalinar. "Ve bana bu acıyan bakışları atıyorlar. Benim bu katı yüz ifadesiyle durduğumu görüyor ve metanet gösterdiğimi varsayıyorlar. Gizli bir acımın olduğu çıkarımını yapıyorlar ama ben sadece onlara ayak uydurmaya çalışıyorum. Beyninin yarısını algılamayı reddettiği bir konuşmayı takip etmek kolay değil.

"Navani, belki zamanla onu gerçekten sevmişimdir. Hatırlamıyorum. Tek bir mahremiyet anı, tek bir kavga, bana söylediği *bir tane kelime* bile yok. O geride hafızamı lekeleyen bir enkaz bırakarak gitti. Nasıl öldüğünü hatırlamıyorum. İşte beni asıl rahatsız eden bu, çünkü o günün hatırlamam gereken kısımları olduğunu *biliyorum*. Kardeşime karşı isyan eden bir şehir gibi bir şeyler ve karım rehin mi alınmıştı?"

Bir bu... ve bir de uzun, yalnız bir yürüyüş, sadece nefret ve Heyecan'ın ona eşlik ettiği. Dalinar o duyguları çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Kansını ondan alanlardan intikamını almıştı.

Navani Dalinar'ın yanındaki koltuğa oturdu, başını omzuna dayadı. "Böyle bir acıyı alabilecek bir fabrialı yapabilseydim," diye fısıldadı.

"Sanırım... sanırım onu kaybetmek beni çok kötü yaralamış olmalı," dedi Dalinar. "Sonrasında beni yapmaya ittiği şeylere bakılırsa. Geride sadece yara izleri kalmış. Ne olursa olsun Navani, bizim için her şeyin *doğru* olmasını istiyorum. Uygun şekilde, birilerinin önünde sana yemin ederek."

"Bunlar boş sözler."

"Sözler şu anda hayatımdaki en önemli şey."

Navani dudaklarını araladı, düşünceliydi. "Elhokar?"

"Onu böyle bir duruma sokmayı istemem."

"Yabancı bir rahip olur mu? Belki Azish? Onlar da *neredeyse* Vorin sayılır."

"Bu kendimi bir kâfir ilan etmemle aynı şey olur. Fazla ileri gider. Vorin kilisesine meydan okumayacağım." Durakladı. "Gerçi yanlarından geçmeyi kabul edebilirim..."

"Ne?" diye sordu Navani.

Dalinar başını kaldırıp tavana doğru baktı. "Belki onlarınkinden daha yüksek bir otoriteye gideriz."

"Bizi bir *sprenin* mi evlendirmesini istiyorsun?" dedi Navani, sesi eğlenmiş gibiydi. "Yabancı bir rahip kullanmak kâfirlik oluyor da bir spren sorun olmayacak mı?"

"Fırtınababa Şeref'ten geriye kalan en büyük parça," dedi Dalinar. "O Yaradan'ın bir 'kıymığı', ondan küçücük bir parça ve ellimizdeki bir tanrıya en yakın şey."

"Yok, itiraz etmiyorum," dedi Navani. "Bana kalsa kör bir bulaşıkçı kadın bile bizi evlendirebilir. Sadece biraz olağan dışı olduğunu düşünüyorum."

"Elimizdeki en iyi seçenek bu, onun da kabul edeceğini düşünürsek tabii." Navani'ye doğru baktı, sonra kaşlarını kaldırdı ve omzunu silkti.

"Bu bir teklif mi?"

"Ee... evet."

"Dalinar Kholin," dedi Navani. "Muhakkak bundan daha iyisini yapabilirsin."

Dalinar elini onun başının arkasına koyarak toplamadan bıraktığı siyah saçlarına dokundu. "Senden iyisini mi, Navani? Hayır, hiç sanmıyorum. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin bundan daha iyi bir fırsatının olduğunu zannetmem."

Navani gülümsedi ve cevabı bir öpücük oldu.

◆
◆ ◆

Birkaç saat sonra, Urithiru'nun garip fabrial asansörlerinden biriyle kulenin çatısına doğru çıkarken Dalinar şaşırtıcı derecede gergindi. Asansör bir balkona benziyordu, Urithiru'nun ortasında, birinci kattan en son kata kadar yükselen ve bir balo salonu kadar büyük olan engin açık boşluğun etrafına dizili pek çoğundan biriydi.

Şehrin kademeleri önden daire şeklinde görünse de daha çok yarım daire gibilerdi, düz taraflan doğuya bakıyordu. Alt katların kenarları iki yönden de dağlara bağlanıyordu ama tam ortası doğu yönünde açıktı. O düz kısma bakan olan odaların burada pencereleri vardı, Köken'e doğru bakan bir manzarayı sunuyorlardı.

Ve burada, bu merkezi boşlukta, o pencereler bir duvarı oluşturuyordu. Saf camdan tek parça bir pencereydi, yüzlerce metre yüksekliğindeydi. Gündüz bu boşluğu parlak güneş ışığıyla dolduruyordu. Şimdi ise gecenin karanlığında kasvetliydi.

Balkon duvardaki dikey bir hendek boyunca düzenli olarak yükseliyordu. Shallan Davar ile birkaç muhafızın yanında Adolin ve Renarin de vardı.. Navani ise önceden yukarıya çıkmıştı. Grup balkonun öbür tarafında duruyor, ona düşünecek ve tabii ki endişe edecek yer bırakıyordu.

Neden geriliyordu ki? Ellerinin titremesine zor engel olabiliyordu. Fırtınalar adına. Sanki orta yaşların çoğunu geride bırakmış bir general değil de, ipeklere bürünmüş bir bakirdi.

İçinde derin bir gürüldeme hissetti. Fırtınababa şu anda onu duymazdan gelmiyordu, Dalinar bunun için müteşekkirdi.

"Buna bu kadar istekli olmana şaşırdım," diye fısıldadı Dalinar sprene. "Müteşekkirim ama yine de şaşırdım."

Ben tüm yeminlere saygı duyarım, diye cevap verdi Fırtınababa.

"Ya aptalca yeminlere? Aceleyle ya da cahillikle edilmiş olanlarına?"

Aptalca yemin yoktur. Hepsi insanoğlunun ve gerçek sprenlerin hayvanlar ile düşük seviyeli sprenlere üstünlüğünün işaretidir. Zekânın, özgür iradenin ve seçimin işareti.

Dalinar bunun üzerine düşündü ve aşırı görüş yüzünden şaşırmadığını fark etti. Sprenlerin aşırı olmaları gerekirdi, onlar doğanın kuvvetleriydi. Ama Yaradan'ın, Şeref'in kendisinin de düşünme tarzı bu muydu?

Balkon kulenin tepesine doğru durdurulamaz yolunda ilerliyordu. Asansörlerin sadece birkaç düzinesi çalışıyordu; Urithiru'nun eski zamanlarında hepsi birden çalışıyor olmalıydı. Kat üstüne kat dolusu keşfedilmemiş bölgenin yanından geçiyorlardı, bu da Dalinar'ı rahatsız ediyordu. Burayı kalesi yapmak bilinmeyen bir diyarda kamp kurmaya benziyordu.

Asansör en sonunda en üst kata ulaştı ve muhafızları kapıları açmak için atıldı. Bu günlerde onlar Köprü On Üç'tendi; Köprü Dört'ü başka sorumluluklara atamış, şimdi

Parlayanlar olmaya o kadar yaklaştıklarına göre sıradan korumalık işi için fazla önemli olduklarına karar vermişti.

Gittikçe daha da gerilen Dalinar, Parlayan tarikatlarının temsilleri ile tasarlanmış birkaç sütunun yanından geçerlerken gruba önderlik etti. Bir dizi basamak onu yatay bir kapıdan geçirerek kulenin en üst çatısına çıkardı.

Her ne kadar her kademe bir altındakinden daha küçük olsa da, bu çatı hâlâ yüz metreden daha genişti. Burası soğuktu ama birileri sıcaklık için maltızlar ve ışık için de meşaleler yakmıştı. Gece son derece açıktı ve çok yukarılarında yıldızsprenleri dönüyor ve uzak desenler çiziyordu.

Dalinar gecenin köründe, kulenin çatısında evlenmeye niyetinin olduğunu açıkladığı zaman hiç kimsenin, kendi oğullarının bile bunu sorgulamadığı gerçeğinden ne anlam çıkaracağından emin değildi. Navani'yi aradı ve geleneksel bir gelin tacı bulmayı başardığını görerek şok oldu.Yeşim ve turkuazdan yapılmış olan işlemeli başlık düğün elbisesine uyuyordu. Şans için kırmızıydı; altın işlemeli, geniş kol yenleri ve zarif kuyruğuyla havahtan çok daha bol bir tarzda kesimliydi.

Dalinar'ın kendisinin de giyecek daha geleneksel bir şeyler bulması gerekmez miydi? Bir anda kendisini düğün kıyafetini giymiş Navani'nin muhteşem resminin asılacağı eski, tozlu bir boş çerçeve gibi hissetti.

Resmî altın bir ceket ve bol bir takama altı giymiş olan Elhokar, annesinin yanında dimdik ayaktaydı. Gözyaşları sırasındaki neredeyse kan kaybından öleceği suikast girişiminden beri normalden daha solgundu. Son zamanlarda istirahat etmekle epey bir zaman geçirmişti.

Her ne kadar geleneksel bir Alethi düğününün müsrifliğinden vazgeçmiş olsalar da, başka birkaç kişiyi de davet etmişlerdi. Berrakbey Aladar ve kızı. Sebarial ve metresi. Şahit olarak da Kalami ve Teshav. Dalinar onları orada gördüğü için bir rahatlama hissetti; Navani'nin evliliği kaydetmeyi kabul edecek kadınlar bulamayabileceğinden korkmuştu.

Dalinar'ın subayları ve kâtiplerinden birkaç tanesi de küçük düğün alayını tamamlıyordu. Maltızların arasına toplanmış olan kalabalığın en arkasında duran şaşırtıcı bir yüzü fark etti. Ardent Kadash rica edildiği şekilde gelmişti. Yara izli, sakallı yüzü mutlu görünmüyordu, ama *gelmişti*. İyi bir işaretti. Belki dünyada olan biten diğer her şeyin yanında, bir yüceprensin dul yengesiyle evlenmesi o kadar da büyük bir çalkantı yaratmazdı.

Dalinar Navani'nin yanına yaklaştı ve ellerini kavradı, biri kol yeninin içinde, öbürü derisinin üstünde sıcaktı. "Müthiş görünüyorsun," dedi. "Elbiseyi nereden buldun?"

"Bir leydinin hazırlıklı olması gerekir."

Dalinar Elhokar'a doğru baktı, o da Dalinar'a başını eğdi. *Bu aramızdaki ilişkiyi daha da bulanık hâle getirecek,* diye düşündü Dalinar yeğeninin yüz ifadesinde de aynı düşünceyi okuyarak.

Gavilar olsa oğluna yapılan muameleyi hoş karşılamazdı. İyi niyetli olmasına rağmen, Dalinar yeğeninin otoritesini ezip geçmiş ve iktidara el koymuştu. Elhokar'ın iyileşme süreci durumu daha da kötüleştirmişti çünkü Dalinar'ı kendi başına karar vermeye iyice alıştırmıştı.

Ancak eğer Dalinar işin burada başladığını söylerse kendi kendine yalan söylemiş olurdu. Hareketleri Alethkar'ın iyiliği, bütün Roshar'ın iyiliği için olabilirdi, ama bu Dalinar'ın adım adım, her adımında bunu yapmaya hiçbir niyetinin olmadığını söylediği hâlde tahtı gasp ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Dalinar bir eliyle Navani'yi bıraktı ve elini yeğeninin omzuna koydu. "Üzgünüm, oğlum," dedi.

"Her zaman öylesin, amca," dedi Elhokar. "Bu seni durdurmuyor ama durduracağını da sanmazdım. Bütün hayatın istediğin şeyin ne olduğuna karar vermek, sonra da onu ele geçirmekten ibaretti. Geri kalanlarımız bundan ders çıkarabilirdi, eğer hızına ayak uydurmayı başarabilseydik tabii."

Dalinar irkildi. "Seninle tartışacağım şeyler var. Senin de takdir edebileceğin planlar. Ama bu gecelik eğer içinden geliyorsa senden sadece onayını istiyorum."

"Bu annemi mutlu edecek," dedi Elhokar. "O yüzden tamam, iyi." Elhokar annesini alnından öptü, sonra uzun adımlarla çatı boyunca yürüyerek onlardan ayrıldı. İlk önce Dalinar kralın aşağı inip gideceğinden endişe etti ama o daha uzak maltızlardan birinin yanında durarak ellerini ısıttı.

"Tamam," dedi Navani. "Eksik olan sadece senin sprenin kaldı, Dalinar. Eğer ortaya çıkacaksa..."

Kulenin çatısını güçlü bir meltem kapladı, yeni yağmurun, ıslak taşların ve kınk dalların kokusunu yanında getirmişti. Navani'nin nefesi kesilerek Dalinar'a sokuldu.

Gökyüzünde bir varlık belirdi. Fırtınababa her şeyi kaplıyordu, iki taraftan da ufka kadar uzanan bir yüz, insanlara buyurgan bir şekilde bakıyordu. Hava garip bir şekilde hareketsizleşti ve kulenin çatısının dışındaki her şey solup gidiyormuş gibi göründü. Sanki zamanın dışında olan bir yere geçmişlerdi.

Açıkgözler de, muhafızlar da şaşkınlıkla izlediler.. Bunu bekliyor olan Dalinar bile kendisini geriye doğru bir adım atarken buldu ve sprenin karşısında yere sinme dürtüsünü bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

YEMİNLER ERDEMİN RUHUDUR, diye gümbürdedi Fırtınababa. EĞER YAKLAŞAN FIRTINADA SAĞ KALACAKSANIZ, SİZE YEMİNLER YOL GÖSTERMELİ.

"Benim yeminlerle aram iyi, Fırtınababa," diye seslendi Dalinar yukarıya doğru. "Senin de bildiğin gibi."

EVET. BİNLERCE YILDIR BANA BAĞLANABİLENLERİN İLKİ. Dalinar her nasılsa sprenin dikkatinin Navani üzerine odaklandığını hissetti. YA SEN? YEMİNLER SENİN İÇİN ANLAM İFADE EDİYOR MU?

"Doğru yeminler," dedi Navani.

YA BU ADAMA OLAN YEMİNİN?

"Ona ve sana ve dinlemeye zahmet eden herkese yemin ediyorum. Dalinar Kholin benimdir ve ben de onunum."

DAHA ÖNCE YEMİNLERİNİ BOZDUN.

"Tüm insanlar gibi," dedi Navani boyun eğmeden. "Bizler zayıf ve aptalız. Bu defakini bozmayacağım. Yemin ediyorum."

Fırtınababa bununla tatmin olmuş gibi görünüyordu, gerçi bu geleneksel Alethi evlilik yeminlerine hiç benzemiyordu. "BAĞDÖKÜMCÜ?" diye sordu.

"Ben de aynı şekilde yemin ediyorum," dedi Dalinar Navani'ye sarılarak. "Navani Kholin benimdir ve ben de onunum. Onu seviyorum."

ÖYLE OLSUN.

Dalinar şimşek, gök gürültüsü, bir tür göksel zafer borusu olmasını beklemişti. Bunun yerine zamansızlık sona erdi. Meltem kesildi. Fırtınababa kayboldu. Bütün davetlilerin başlarının üstünde dumanlı mavi huşuspreni halkaları patlayarak beliriyordu. Ama Navani'nin değil. Onun yerine Navani'nin etrafı şansprenleriyle çevrelenmişti, altın renkli ışıklar üzerinde dönüyorlardı. Yakınlarda Sebarial başını ovuşturdu, sanki gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Dalinar'ın yeni muhafızlarının omuzları çöktü, bir anda tükenmiş gibi göründüler.

Adolin, Adolin'lik ederek haykırdı. Koşarak geldi, ona ayak uydurmak için acele eden mavi yapraklar şeklindeki neşesprenleri arkasından takip ediyordu. Dalinar'a,

sonra Navani'ye kocaman sarıldı. Renarin onu takip etti, daha çekingendi ama yüzündeki geniş gülümsemeye bakılacak olursa eşit derecede mutluydu.

Ondan sonrası bir bulanıklık gibiydi, el sıkışmalar, teşekkür sözleri. Hediye gerekmediği konusunda ısrar ederek, geleneksel törenin o kısmını atlamışlardı. Görünüşe göre Fırtınababa'nın bildirisi yeteri kadar dramatik olmuştu ve herkes kabul ediyordu. Elhokar bile biraz öncekı kırgınlığına rağmen aşağıya inmeden önce annesine sarıldı ve Dalinar'ın omzunu sıktı.

Bu geride sadece Kadash'ı bırakmıştı. Ardent sonuna kadar bekledi. Çatı boşalırken ellerini önünde kavuşturmuş bekliyordu.

Dalinar'ın gözünde Kadash o cübbeleri giyerken hep yanlış görünmüştü. Her ne kadar sakalı geleneksel kare şeklinde olsa da Dalinar'ın gördüğü bir ardent değildi. Bir askerdi, ince yapılı, duruşundan tehlikesi belli ve açık eflatun renkli gözleri keskindi. Kazınmış kafasının tepesine ve arkasına kadar giden kavisli bir yara izi vardı. Kadash'ın şimdiki hayatı barış ve hizmetle geçiyor olabilirdi ama gençliği savaş meydanında harcanmıştı.

Dalinar Navani'ye birkaç söz mırıldandı ve o da yemek ve şarap hazırlanmasını emrettiği alt kata inmek için ayrıldı. Dalinar yürüyerek Kadash'ın yanına geldi, kendine güveni tamdı. O kadar uzun zamandır ertelediği şeyi yapmış olmanın zevki içini doldurıyordu. Navani'yle *evlenmişti*. Bu gençliğinden beri asla olmayacağını varsaydığı bir mutluluktu, kendisine *rüyasında görme* iznini bile tanımadığı bir sondu.

Bunun için özür dilemeyecekti.

"Berrakbey," dedi Kadash sessizce.

"Formalite mi, eski dost?"

"Keşke sadece eski bir dost olarak burada olabilseydim," dedi Kadash alçak sesle. "Bunu rapor etmek zorunda kalacağım, Dalinar. Ardentiya memnun olmayacak."

"Eğer birlikteliğimizi Fırtınababa'nın kendisi bile kutsamışsa, evliliğimizi reddedemezler."

"Bir spren? Bizden bir *sprenin* otoritesini kabul etmemizi mi bekliyorsun?"

"Yaradan'ın bir parçası."

"Dalinar, bu *kâfirlik*," dedi Kadash, sesinde acı vardı.

"Kadash. Benim kâfir olmadığımı sen de biliyorsun. Sen benim yanımda savaştın."

"Bunun beni tatmin etmesi mi gerekiyor? Birlikte yaptığımız şeylerin anıları yetmeli mi, Dalinar? Şu anki hâlini takdir ediyorum, ama bir zamanlar olduğun adamı bana hatırlatmaktan kaçınsan daha iyi olur."

Dalinar durakladı ve içinin derinliklerinde bir hatıra girdaplandı, yıllardır hiç düşünmediği bir tanesiydi. Onu şaşırtan bir tane. Bu nereden gelmişti?

Kadash'ı hatırladı, üstü kanlıydı, midesi boşalana kadar kustuktan sonra yere diz çöktüğü yerde kalmıştı. Öylesine taşlaşmış bir askerin karşısına çıkan şey o kadar iğrençti kı, onu bile sarsmıştı.

Ertesi gün ardent olmak için gidecekti.

"Yarık," diye fısıldadı Dalinar. "Rathalas."

"Karanlık zamanları deşmenin gereği yok," dedi Kadash. "Konu... o gün değil, Dalinar. Konu bugün ve kâtiplerin arasında yaydığın şeyler. Görülerindeki şeyler hakkında konuşmalar."

"Kutsal mesajlar," dedi Dalinar bir soğukluk hissederek. "Yaradan gönderiyor."

"Kutsal mesajlar Yaradan'ın *öldüğünü* mü iddia ediyor?" dedi Kadash. "Yokelçilerin geri dönüşünün arifesinde mi? Dalinar, bunun neye benzediğini göremiyor musun? Ben senin ardentinim, teknik açıdan senin *kölenim*. Ve evet, belki hâlâ dostunumdur da. Kharbranth ve Jah Keved'deki meclislere senin niyetinin iyi olduğunu açıklamaya

çalıştım. Mukaddes Meclis'in ardentlerine, Parlayan Şövalyelerin sonunda düştükleri yozlaşmanın öncesine, kutsal oldukları zamanlara doğru baktığını söylüyorum. Onlara senin bu görüler üzerinde herhangi bir kontrolünün olmadığını söylüyorum.

"Ama Dalinar, bunlar sen Yaradan'ın öldüğünü söylemeye başlamadan önceydi. Bunun için yeterli kadar kızgınlar ve şimdi de kalkmış âdetlerimizi çiğniyorsun, ardentlerin yüzüne tükürüyorsun! Şahsen Navani'yle evlenip evlenmemenin bir önemi olduğunu düşünmüyorum. O sınırlamanın hükmünün kalmadığı kesin. Ama bu gece yaptığın şey..."

Dalinar bir elini Kadash'ın omzuna koymak için uzandı ama adam geri çekildi.

"Eski dostum," dedi Dalinar alçak sesle. "Şeref ölmüş olabilir ama ben... başka bir şeyleri hissettim. Ötedeki bir şeyleri. Bir ışık ve sıcaklık. Tanrı ölmüş değil, sadece *Yaradan* hiçbir zaman Tanrı değildi. O bize yol göstermek için elinden geleni yaptı ama o bir taklitçiydi. Belki de sadece bir aracı. Sprenden o kadar da farklı olmayan bir varlık; bir tannnın gücüne sahipti ama gerçek tanrı değildi."

Kadash gözleri kocaman açılarak ona baktı. "Lütfen, Dalinar. Sakın bu söylediğin şeyi tekrar etme. Sanırım bu gece olanlara bir açıklama getirebilirim. Belki. Ama sen fırtınada zar zor yüzen bir gemide olduğunun farkında değil gibisin, pruvaya çıkıp dans etmekte ısrar ediyorsun!"

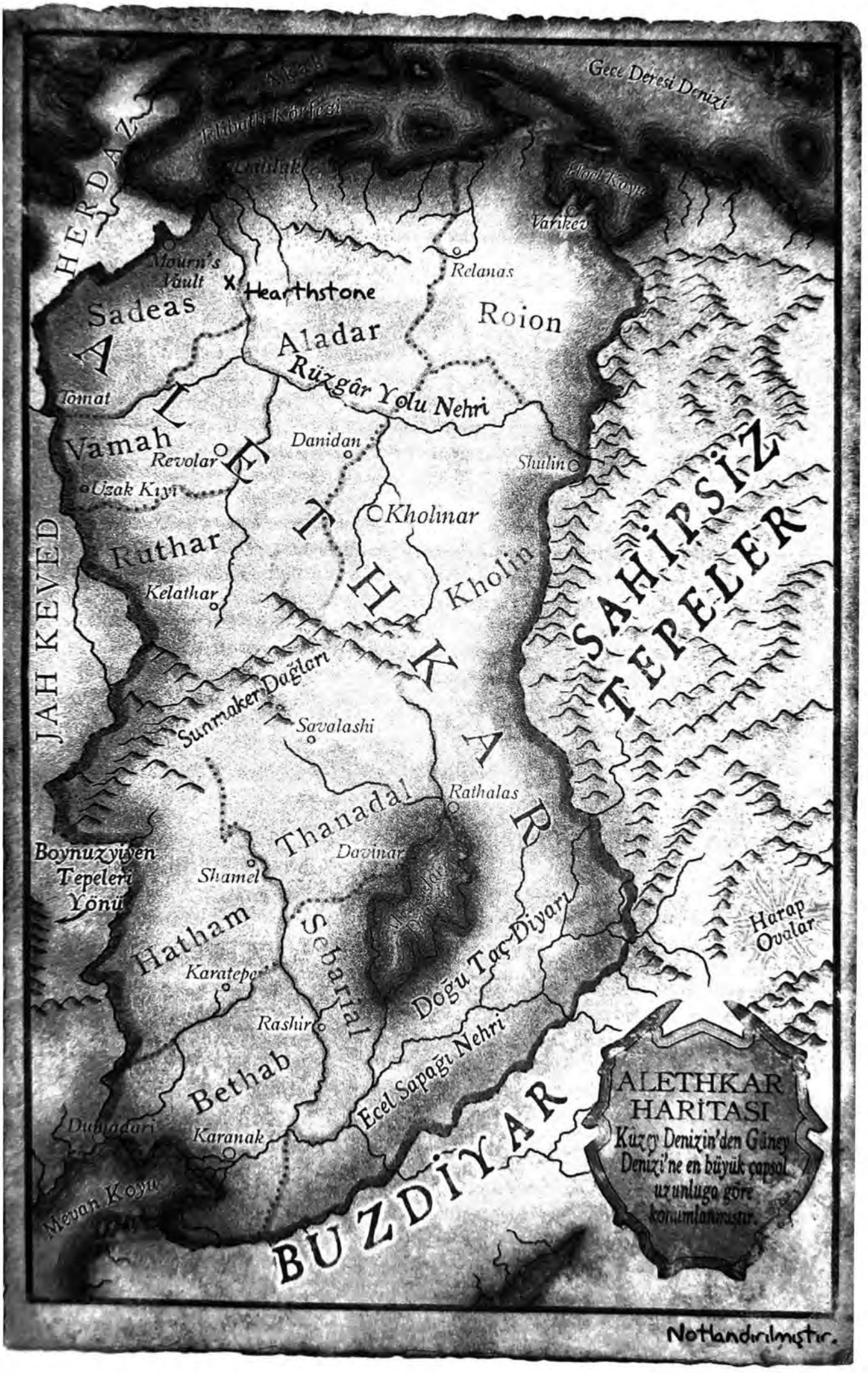
"Eğer bulursam gerçeği gizlemeyeceğim, Kadash," dedi Dalinar. "Az önce benim bir yemin sprenine *tam anlamıyla* bağlı olduğumu sen de gördün. Yalan söylemeye cesaret edemem."

"Yalan söyleyeceğini düşünmüyorum, Dalinar," dedi Kadash. "Ama hata yapabileceğini düşünüyorum. Benim de orada olduğumu unutma. Sen de yanılabilirsin."

Nerede? diye düşündü Dalinar Kadash geriye çekilir, eğilir, sonra da dönüp giderken. *Benim hatırlayamadığım neyi hatırlıyor?*

Dalinar ardentin gitmesini izledi. En sonunda başını salladı ve gece yansı ziyafetine katılmaya gitti, yakışık alacağı kadar hızla onu da halledip kurtulmak istiyordu. Navani'yle zaman geçirmeliydi.

Karısıyla.

Gece Deresi Denizi
HERDAZ
Mourn's Vault
Hearthstone
Relanas
Variken
Sadeas
Aladar
Roion
ALETHKAR
Rüzgâr Yolu Nehri
Tomat
Vamah
Revolar
Danidan
Shulin
Uzak Kıyı
Kholinar
SAHİPSİZ TEPELER
JAH KEVED
Ruthar
Kelathar
Kholin
Sunmaker Dağları
Savalashi
Rathalas
Thanadal
Davinar
Boynuzyiyen Tepeleri Yönü
Shamel
Hatham
Karatepe
Sebarial
Doğu Taç Diyarı
Harap Ovalar
Rashir
Ecel Sapağı Nehri
Bethab
Karanak
Mavan Koyu
BUZDİYAR
ALETHKAR HARİTASI
Kuzey Denizin'den Güney Denizi'ne en büyük çapsal uzunluğa göre konumlandırılmıştır.
Notlandırılmıştır.

Bu kaydın mutlaka yazılması gerektiğine karar verdiğim anı tam olarak hatırlıyorum. Âlemler arasında asılı durduğum, sprenlerin âlemi Shadesmar'ı ve ötesini gördüğüm an.

—Oathbringer, ön söz

Kaladin bir felaketi önlemek için fazlasıyla geç kalmış olduğunun farkındalığıyla, sessiz kayafilizlerinden oluşan bir tarlada ağır adımlarla ilerledi. Başarısızlığı, sanki fiziksel bir ağırlığı varmışçasına omuzlarına binmişti, bir başına taşımak zorunda kaldığı bir köprü gibiydi.

Fırtınadiyarlarının doğusunda bu kadar kaldıktan sonra, bereketli bir manzaranın nasıl olduğunu neredeyse unutmuştu. Buralarda kayafilizleri fıçılar kadar büyüyor, bileği kalınlığındaki sarmaşıkları uzanıp taşların üzerindeki birikintilerden su içiyordu. Canlı yeşil otlardan oluşan tarlalar önünde oyuklarına geri çekiliyordu, yükseklikleri ise dışarıya çıkarken rahatlıkla bir metre vardı. Tarla tıpkı yeşil toz zerreleri gibi ışıldayan hayatsprenleriyle bezeliydi.

Harap Ovalar'daki otlar ancak bileklerine geliyordu ve genellikle tepelerin rüzgâr yönlerinde sarımsı lekeler hâlinde yetişiyordu. Bu daha uzun ve gür otlardan kuşkulanmasına şaşırmıştı. Pusuya yatacak bir kimse otların arasında çömelip tekrar doğrulmalarını bekleyerek saklanabilirdi. Kaladin bunu nasıl da fark etmemişti? Kardeşiyle kovalamaca oynarken bunun gibi tarlalar içinde koşmuşlar, otlar tekrar saklanmadan önce hangisinin bir avuç koparacak kadar hızlı olduğu konusunda yarışmışlardı.

Kaladın bitkin hissediyordu. Tükenmişti. Dört gün önce, Yeminkapısı'ndan geçerek Harap Ovalar'a gitmiş, ardından da hızla kuzeybatıya uçmuştu. Evi Hearthstone'a Dinmezfırtına geri gelmeden önce varmakta kararlıydı. İçi taşarcasına Fırtınaışığı'yla dolu bir hâldeydi ve daha da fazlasını mücevherlerden bir servetin içinde taşıyordu.

Yalnızca yarım gün sonra, Aladar prensliğinde bir yerlerde Fırtınaışığı tükenecekti. O zamandan beri yürüyordu. Belki güçleriyle daha fazla antrenman yapmış olsaydı Hearthstone'a kadar uçmuş olabilirdi. O hâlâyle yarım günde bin milden daha uzun

bir yol katetmişti, ancak bu son yüz elli kilometre mesafeyi aşmak eziyete dönen *üç gününü* alıyordu.

Dinmezfırtına'dan önce varamamıştı. Bugün öğle civan gelmişti.

Kaladin çalıların arasından beliren bir enkaz parçası gördü ve ona doğru ilerledi. Bitkiler yardım edercesine yol vererek domuz sütünden tereyağı yapmak için kullanılan türden kırık, tahta bir yayığı açığa çıkardılar. Kaladin eğildi ve parmaklarını parçalanmış ahşabın üzerine koydu, ardından çalıların üzerinden beliren başka bir tahta parçasına doğru baktı.

Syl ışıktan bir kurdele gibi fırlayarak Kaladin'in başının yanından geçti ve uzun tahtanın etrafında döndü.

"Bir çatının kenarı," dedi Kaladin. "Bir binanın rüzgâr yönünden aşağı sarkan çıkıntı." Diğer yıkıntılara bakılacak olursa muhtemelen bir depo kulübesinden gelmişti.

Alethkar, fırtına diyarlarının en kötüsü değildi, ancak kınlgan bir Batı ülkesi de değildi. Buradaki binalar alçak ve kalın inşa edilir, doğudaki Köken'e bakan duvarları kuvvetli olurdu; bir darbeye karşı hazırlanan bir adamın omzunu andırırlardı. Pencereler yalnızca rüzgâr yönünde, batı cephesinde olurdu. Otlar ve ağaçlar gibi insanoğlu da fırtınalara dayanmayı öğrenmişti.

Bu fırtınaların her zaman aynı yönden esmesine bağlıydı. Kaladin geçtiği köyleri ve kasabaları ters yönden gelen ve parshmenleri yıkıcı Yokelçilere dönüştürecek olan Dinmezfırtına'ya karşı hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Ancak o kasabalarda kimsede çalışan bir uzakalem yoktu ve eviyle iletişime geçememişti.

Yeterince hızlı değildi. Günün erken saatlerinde Dinmezfırtına'yı, istediği herhangi bir silahın şekline bürünebilen Syl'i, yani Parekılıcı'nı kullanarak kayaların içine oyduğu bir mezarın içinde geçirmişti. Doğrusu fırtına hiç de Beyazlı Suikastçı'yla dövüştüğü zaman olduğu kadar şiddetli değildi. Ancak burada bulduğu enkaz bu fırtınanın da yeterince kötü olduğunun kanıtıydı.

Oyuğunun dışındaki o kızıl fırtınanın anısı bile içinde bir telaşın yükselmesine yetiyordu. Dinmezfırtına yüzü olmadan doğmuş bir bebek kadar *yanlış*, doğaya o kadar aykırıydı. Bazı şeylerin var olmaması gerekirdi.

Doğruldu ve yoluna devam etti. Ayrılmadan önce üniformasını değiştirmişti, eski üniforması kana bulanmış ve parçalanmıştı. Şimdi ise üzerinde sıradan bir yedek Kholin üniforması vardı. Köprü Dört'ün simgesini üzerinde taşımamak da yanlış geliyordu.

Bir tepeyi tırmandı ve sağında bir nehrin olduğunu fark etti. Kıyısı boyunca suya aç ağaçlar büyümüştü. Burası Hobble Deresi olmalıydı. Öyleyse, doğruca batıya bakacak olursa...

Elini gözlerine siper edince yeşillikten ve kayafilizlerinden arınmış tepeleri görebiliyordu. Pek yakında tohum kremiyle kaplanacaklardı ve lavis polipleri filizlenmeye başlayacaktı. Bu daha başlamamıştı, şimdi Gözyaşları olması gerekiyordu. Şu anda yağmurun durmadan, usulca yağıyor olması gerekirdi.

Syl Kaladin'in önünde uçuştu, ışıktan bir kurdeleydi. "Gözlerin yine kahverengi oldu," diye belirtti.

Parekılıcı'nı çağırmadığı zaman bu birkaç saat sürüyordu. Bunu yaptığındaysa gözleri neredeyse parlıyormuş gibi görünen bir cam mavisine dönüyordu. Syl bu değişimi çok etkileyici buluyordu, Kaladin ise bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

"Yaklaştık," dedi Kaladin eliyle işaret ederken. "Şu tarlalar Hobbleken'in. Hearthstone'dan iki saat kadar uzağız."

"O zaman eve geldin sayılırl" dedi Syl, ışık kurdelesi daireler çizdi ve dökümlü bir havah giymiş genç bir kadın biçimine girdi, belden yukarısı dar ve düğmeli, eminell de örtülüydü.

Kaladin yokuş aşağı inerken homurdandı, Fırtınaışığı'nın özlemini çekiyordu. O kadar fazlasını içinde tuttuktan sonra şimdi olmaması, yankılanan bir boşluk gibiydi. Her Işık'ı tükendiğinde böyle mi olacaktı?

Dinmezfırtına elbette ki kürelerini yeniden doldurmamıştı. Ne Fırtınaışığı'yla, ne de olabileceğinden korktuğu şekilde başka bir tür enerjiyle.

"Yeni elbiseyi beğendin mi?" diye sordu Syl havada asılı hâldeyken örtülü eminelini sallayarak.

"Üzerinde garip duruyor."

"Buna *epey* kafa yordum, haberin olsun. Saatler boyunca bunun nasıl olacağının planını... Aa, o ne?"

Küçük bir fırtına bulutuna dönüşüp bir taşın üzerine tutunmuş duran bir lurga doğru atıldı. Yumruk büyüklüğündeki amfibik hayvanın önce bir yanını sonra diğer yanını inceledi ve neşeyle cıyaklayıp hayvanın mükemmel bir kopyasına dönüştü, sadece rengi soluk beyaza çalan bir maviydi. Yaratık bundan irkilerek hoplayıp kaçtı ve Syl kıkırdayıp tekrar bir ışık kurdelesi şeklinde Kaladin'e doğru fırladı.

"Ne diyorduk?" diye sordu genç bir kadına dönüşüp Kaladin'in omzuna konarken.

"Önemli bir şey değildi."

"Seni *azarladığımdan* eminim. Ha tamam, evine geldin! Hey! *Heyecanlı* değil misin?"

Syl görmüyordu, fark etmiyordu. Bazen tüm merakına karşın durumu anlamayı başaramayabiliyordu.

"Ama... burası senin evin..." dedi Syl. Omuzları düştü. "Sorun ne?"

"Dinmezfırtına, Syl," dedi Kaladin. "Buraya fırtınadan önce varmalıydık." Buraya fırtınadan önce varması *gerekiyordu*.

Mutlaka birileri sağ kalmış olmalıydı, değil mi? Fırtınanın öfkesinden ve sonrasında gelen daha büyük öfkeden kurtulan olmuş muydu? Canavarlara dönüşen hizmetkârların amansız saldırılarından?

Ah, Fırtınababa. Neden *daha hızlı* olmamıştı ki?

Kendini tekrar koşar adım ilerlemeye zorladı, çantası omzundan arkaya atılmıştı. Ağırlık hâlâ üstündeydi, hem de korkunç derecede. Ama bilmesi gerekliydi. Görmeliydi.

Evine neler olduğuna tanık olmuş birilerinin olması gerekiyordu.

◆
◆ ◆

Hearthstone'a bir saat kadar kaldığı zaman yağmur tekrar başladı, demek ki en azından hava hareketleri *tamamen* mahvolmamıştı. Ne yazık ki, bu Kaladin'in yolun geri kalanını ıslak bir hâlde gitmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Uçlarında gözler olan mavi mumları andıran yağmursprenlerinin büyüdüğü birikintilere basarak ilerledi.

"Her şey yoluna girecek, Kaladin," diye söz verdi Syl omzunun üzerinden. Kendisi için bir şemsiye yaratmıştı ve üzerinde her zamanki kız çocuklarına has etek yerine geleneksel Vorin elbisesi vardı. "Göreceksin."

Son lavis tepesini de tırmanıp Hearthstone'a yukarıdan baktığında hava kararmıştı. Kendisini yıkıma karşı hazırlamıştı, ancak yine de şok olmuştu. Hatırladığı binaların bazıları düpedüz... yoktu. Diğerlerinin ise çatıları yoktu. Gözyaşları'nın kasveti altında durduğu yerden tüm kasabayı göremiyordu ancak seçebildiği binaların çoğu boş ve harap hâldeydi.

Gece inerken uzun bir süre öylece dikildi. Kasabada tek bir ışık göremedi. Bomboştu.

Ölüydü.

İçinde bir parçası bir köşeye büzülerek sindi, bu kadar sık ızdırap çekmekten yorulmuştu. Gücünü kazanmış ve bir Parlayan'ın yolunda ilerlemişti. Bu neden yeterli olmamıştı?

Gözleri hemen kasabanın kenarındaki kendi evini aradı. Ama hayır. Bu yağmurlu akşam karanlığında evini görebilse bile oraya gitmek istemiyordu. Daha olmazdı. Karşısına çıkabilecek ölümle yüzleşemezdi.

Bunun yerine, Hearthstone'un kuzeybatı tarafından dolaştı, orada şehirbeyinin köşkünün bulunduğu yere doğru giden bir tepe vardı. Bunun gibi büyükçe kasabalar, çevrelerindeki küçük çiftçi toplulukları için bir tür merkez işlevi görürdü. Bu yüzden de Hearthstone yüksekçe mertebesi olan açıkgöz bir yöneticinin varlığıyla lanetlenmişti. Açgözlülüğü çok sayıda cana mal olan Berrakbey Roshone.

Moash... diye düşündü Kaladin tepeyi tırmanarak köşke doğru giderken, soğuk ve karanlıktan titriyordu. Bir noktada arkadaşının ihaneti ve Elhokar'ın neredeyse suikasta uğramasıyla yüzleşmesi gerekecekti. Şu anda ise sarması gereken daha acil yaralan vardı.

Köşk kasabanın parshmenlerinin tutulduğu yerdi; katliam burada başlamış olmalıydı. Kaladin Roshone'un parçalanmış cesedine rastlayacak olursa fazla dertlenmeyeceğinden epey emindi.

"Vay be," dedi Syl. "*Kasvetspreni*."

Kaladin başını kaldırdı ve etrafta uçuşan sıra dışı bir spren gördü. Uzun ve griydi, rüzgâra kapılmış yırtık bir flamayı andırıyordu. Kanatlarını çırparak Kaladin'in etrafında dolaştı. Kaladin daha önce böyle bir şeyin benzerini bir ya da iki kez görmüştü.

"Neden bu kadar nadir bulunuyorlar?" diye sordu Kaladin. "İnsanlar her zaman kasvete kapılırlar."

"Kim bilir," dedi Syl. "Bazı sprenler yaygındır. Bazıları ise nadir bulunur." Kaladin'in omzuna dokundu. "Halalarımdan birinin bunları avlamayı sevdiğinden eminim."

"Avlamak mı?" diye sordu Kaladin. "Yani bulmaya çalışmak gibi mi?"

"Hayır. Sizin koca kabukları avladığınız gibi. Adını hatırlayamadım..." Syl başını bir yana eğdi, yağmurun içinden geçtiği gerçeğinin farkına bile varmıyordu. "Gerçekte halam değildi. Sadece öyle hitap ettiğim bir şerefspreniydi. Ne garip bir hatıra."

"Giderek daha fazla şey hatırlıyor gibisin."

"Seninle oldukça daha fazla şey hatırlıyorum. Beni tekrar öldürmeye çalışmayacağını düşünürsek tabii." Kaladin'e yan yan baktı. Karanlık olmasına karşın, Kaladin'in yüz ifadesini görebilmesine yetecek kadar parlıyordu.

"Bunun için bana daha kaç kere özür dileteceksin?"

"Şimdiye dek kaç kere özür dilettim?"

"En azından elli kez."

"Yalancı," dedi Syl. "Yirmiden fazla olamaz."

"Özür dilerim."

Dur. İlerideki bir ışık mıydı?

Kaladin yolun üzerinde duraksadı. *Işıktı*, köşkten geliyordu. Düzensizce titreşiyordu. Ateş miydi? Köşk yanıyor muydu? Hayır, içerideki mumlar ya da fenerler gibi görünüyordu. Görünüşe göre birileri sağ kalmayı başarmıştı. İnsanlar mıydı, yoksa Yokelçiler mi?

Dikkatli olması gerekirdi, gerçi yaklaştıkça dikkatli olmak istemediğini fark etti. Umursamaz, kızgın ve yıkıcı biri olmak istiyordu. Eğer evini elinden alan yaratıkları bulacak olursa...

"Hazır ol," diye mırıldadı Syl'e.

Kayafilizleri ile diğer bitkilerden temizlenmiş olan patikadan ayrıldı ve dikkatle köşke doğru ilerledi. Şüphesiz Dinmeztırına'nın kırdığı camların yerine çakılmış olan tahtaların arasından ışık panldıyordu. Köşkün bu kadar sağlam kalmasına şaşırmıştı. Veranda sökülüp gitmişti ama çatı yerindeydi.

Yağmur diğer sesleri bastırıyor ve ileriyi görmeyi zorlaştırıyordu, ancak içeride birisi ya da bir şey *vardı*. Işıkların önünden gölgeler geçiyordu.

Kalbi hızla atan Kaladin binanın kuzey cephesine doğru yöneldi. Hizmetkârların girişi ile parshmenlerin odaları burada olmalıydı. Köşkün içinden olağan dışı bir gürültü geliyordu. Gümlemeler. Hareket. Farelerle dolu bir yuva gibiydi.

Bahçelerin içinden el yordamıyla geçmek zorunda kaldı. parshmenler köşkün gölgesi altındaki tek bir odası ve uyumak için bankları olan küçük bir binaya yerleştirilirdi. Kaladin el yordamıyla binaya ulaştı ve yan tarafında açılmış büyük bir delik olduğunu fark etti.

Arkasından tıkırtı sesi geldi.

Köşkün yamulmuş arka kapısı taşlara sürtünerek açılırken Kaladin hızla döndü. Bir şist kabuk öbeğinin arkasına saklanmak üzere atladı ama yağmuru keserek geçen bir ışık üzerini kapladı. Bir fenerdi.

Kaladin Syl'i çağırmaya hazırlanarak elini yana uzattı ama köşkten dışarı çıkan kişi bir Yokelçi değil, pasla lekelenmiş eski bir miğfer takan bir muhafızdı.

Adam fenerini kaldırdı. "Hey, sen," diye bağırdı Kaladin'e sakarca kemerindeki gürzü çekmeye çalışırken. "Hey, sen! Oradaki!" Silahı kurtardı ve titreyen bir elle yukarı kaldırdı. "Nesin sen? Firari misin? Işığa çık da yüzünü göreyim."

Kaladin dikkatlice ayağa kalktı. Askeri tanımıyordu ama ya birileri Yokelçi saldırısından sağ çıkmıştı ya da bu adam olup biteni keşfe gelmiş bir birliğin üyesiydi. İki türlü de, Kaladin'in gelişinden beri karşılaştığı ilk umut verici işaretti.

Ellerini kaldırdı, Syl dışında başka bir silahı yoktu ve muhafızın kendisini binaya ite kaka götürmesine izin verdi.

Mutlaka öleceğimi düşünmüştüm. Benden kesinlikle daha ileriyi görebilen birisi de sonumun geldiğini düşünmüştü.

—Oathbringer, önsöz

Kaladin Roshone'un köşkünden içeri girdi ve tanıdığı insanlan görmeye başlayınca aklındaki kıyamet, ölüm ve yıkım manzaraları solup gitmeye başladı. Holde kasabanın pek çok çiftçisinden biri olan Toravi'nin yanından geçti. Kaladin adamı geniş omuzlu, iri yarı olarak hatırlıyordu. Aslında Kaladin'den yarım karış kadar kısaydı ve Köprü Dört'ün çoğu ondan daha kaslıydı.

Toravi Kaladin'i tanımış gibi görünmüyordu. Adam yerde oturmuş koyugözlerle dolu olan bir yan odaya girdi.

Asker Kaladin'i mum ışığıyla aydınlanan hol boyunca yürüttü. Mutfaktan geçtiler ve Kaladin düzinelerce başka tanıdık yüzü fark etti. Kasaba halkı her bir odaya doluşmuştu, köşk tıklım tıklımdı. Pek çoğu aileler hâlinde toplanıp yere oturmuşlardı, yorgun ve pejmürde görünseler de hayattaydılar. Öyleyse Yokelçilerin saldırısını püskürtmüşler miydi?

Annemle babam, diye düşündü Kaladin kasaba ahalisinden oluşan küçük bir kalabalığı yarıp geçerken daha da hızlanarak. Annesiyle babası neredeydi?

"Dur bakalım!" dedi arkasındaki asker Kaladin'i omzundan yakalarken. Gürzünü Kaladin'in beline dayadı. "Sakin olmazsan seni fena benzetirim, evlat."

Kaladin muhafıza döndü, tıraşlı yüzü ve birbirlerine olması gerekenden daha yakınmış gibi görünen bir çift kahverengi gözü olan bir tipti. O paslı miğfer utanılacak bir şeydi.

"Şimdi sakince gidip Berrakbey Roshone'u bulacağız, sen de niye etrafta sinsi sinsi dolandığını açıklayacaksın. Terbiyeli davranırsan belki seni asmaz. Anladın mı?"

Mutfaktaki kasaba halkı sonunda Kaladin'i fark etti ve geri çekildiler. Pek çoğu kocaman açılmış, korku dolu gözlerle birbirlerine bir şeyler fısıldadı. Kaladin "firari", "köle damgası" ve "tehlikeli" sözcüklerini seçebilmişti.

Kimse adını söylemedi.

"Seni tanımadılar mı?" diye sordu Syl bir mutfak tezgâhında yürürken.

Neden bu dönüştüğü adamı tanıyacaklardı ki? Kaladin tuğla fırının yanında asılı bir tavada kendi yansımasını gördü. Hafif kıvrımlı uzun saçlarının uçları omuzlarına düşüyordu. Üzerine bir parça ufak gelen kaba bir üniforma, birkaç haftadır tıraş edilmemiş pejmürde sakallı bir yüz. Sinsisiklam ve yorgun hâliyle serserinin birine benziyordu.

Savaştaki ilk aylarında hayal ettiği eve dönüş bu değildi. Çavuş düğümleri olan bir kahraman, kardeşini sağ salim ailesine teslim ederek şanlı bir şekilde eve dönüyordu. Hayallerinde insanlar ona övgüler düzüyor, sırtına vuruyor ve onu aralarına kabul ediyorlardı.

Aptallık. Bu insanlar ne ailesine ne de ona hiçbir zaman biraz bile iyi davranmamışlardı.

"Yürü," dedi asker onu omzundan iterek.

Kaladin kıpırdamadı. Adam daha büyük bir kuvvetle itince Kaladin itişiyle birlikte döndü ve bu ağırlık değişimi muhafızın Kaladin'in önüne doğru tökezlemesine sebep oldu. Adam öfkeyle döndü. Kaladin gözlerinin içine baktı. Muhafız tereddüt etti, sonra bir adım geri gitti ve gürzünü daha da sıkı kavradı.

"Vay," dedi Syl hızla gelip Kaladin'in omzuna konarken. "Adama amma ters baktın."

"Eski çavuş numarasıdır," diye fısıldadı Kaladin dönüp mutfaktan çıkarken. Muhafız da onun peşinden gelirken Kaladin'in aldırış etmediği bir emir savurdu.

Bu köşkteki her adım bir hatıranın içinde dolaşmaya benziyordu. Babasının hırsız olduğunu öğrendiği gece Rillir ve Laral ile yüzleştiği yemek köşesi oradaydı. Kim olduğunu bilmediği insanların portreleriyle dolu ilerideki koridor çocukken oynadığı yerdi. Roshone portreleri değiştirmemişti.

Tien hakkında ailesiyle konuşmak zorundaydı. Kölelikten azat edildiğinde onlarla iletişim kurmaya çalışmamasının nedeni buydu. Onların yüzüne bakabilecek miydi? Fırtınalar adına, hayatta olmalarını umuyordu. Ama onların *yüzüne bakabilecek* miydi?

Bir inleme duydu. Konuşan insanların seslerinin arkasındaki alçak bir iniltiydi ama yine de seçebilmişti.

"Yaralılar mı var?" diye sordu muhafıza dönerek.

"Evet," dedi adam. "Ama..."

Kaladin adama aldırış etmeden koridor boyunca hızlı adımlarla ilerledi, Syl de Kaladin'in başının yanında uçuyordu. Kaladin kalabalığı yararak acı seslerini izledi ve sonunda oturma odasının kapısına vardı. Bir hekimin muayene odasına dönüştürülmüştü, yere serilmiş hasırların üzerinde yaralılar yatıyordu.

Minderlerden birinin başında diz çökmüş bir şekil kırık bir kolu dikkatle bağlıyordu. Kaladin o acı inlemelerini duyar duymaz babasının orada olacağını anlamıştı.

Lirin ona şöyle bir baktı. Fırtınalar adına. Kaladin'in babası yıpranmış görünüyordu, koyu kahverengi gözlerinin altında torbalar vardı. Saçları Kaladin'in hatırladığından daha da gri, yüzü ise daha cılızdı. Yine de aynıydı. Saçları dökülüyordu, ufak tefekti, zayıftı, gözlüklüydü... ve muhteşemdi.

"Bu ne?" diye sordu Lirin işine geri dönerken. "Yüceprensin evi şimdiden asker mi gönderdi? Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Kaç kişi getirdiniz? Kesinlikle bizim daha..." Lirin durakladı, sonra tekrar Kaladin'e baktı.

Sonra gözleri sonuna kadar açıldı.

"Merhaba baba," dedi Kaladin.

Muhafız nihayet aval aval bakınan kasaba halkını omuzlayıp geçerek ona yetişti ve gürzünü Kaladin'e doğru bir sopa gibi salladı. Kaladin düşünmeden kenara çekildi, sonra adamı tökezleyerek koridorda daha da uzağa savrulacağı şekilde itti.

"*Sensin*," dedi Lirin. Sonra aceleyle yaklaştı ve Kaladin'i yakalayarak kucakladı. "Ah, Kal. Oğlum. Yavrum. Hesina! *HESINA!*"

Bir an sonra Kaladin'in annesi elinde yeni kaynatılmış bandajlarla dolu bir tepsiyle kapının ağzında belirdi. Muhtemelen Lirin'in bir hastayla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıştı. Kocasından birkaç parmak uzun olan kadın saçını aynı Kaladin'in hatırladığı gibi arkasından bir eşarpla toplamıştı.

Şaşkınlıkla eldivenli eminellyle ağzını kapatırken tepsi diğer elinden kaydı ve bandajlar yere saçıldı. Arkasında şoksprenleri belirdi, parçalanıp yeniden birleşen soluk sarı üçgenlere benziyorlardı. Tepsiyi elinden bıraktı ve uzanıp Kaladin'in yanağına hafifçe dokundu. Syl ışıktan bir kurdele şeklinde etraflarında uçarak gülüyordu.

Kaladin gülemezdi. Söylenene kadar gülemezdi. Derin bir nefes aldı, ilk seferde boğazı düğümlendi, sonra da kendisini buna zorladı.

"Anne, baba, üzgünüm," diye fısıldadı. "Orduya onu korumak için katıldım ama kendimi bile zor koruyabildim." Titrediğini fark etti ve sırtını duvara dayayıp yere oturana kadar aşağı doğru kaydı. "Tien'in ölmesine engel olamadım. Üzgünüm. Benim suçum..."

"Ah, Kaladin," dedi Hesina, onun yanında dizleri üzerine çöküp Kaladin'i kucaklarken. "Mektubunu aldık ama bir yıl kadar önce bize senin de öldüğünü söylediler."

"Onu kurtarmam gerekirdi," diye fısıldadı Kaladin.

"Hiç gitmemen gerekirdi," dedi Lirin. "Ama şimdi... Yaradan, şimdi geri döndün." Lirin ayağa kalktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Oğlum! Oğlum *yaşıyor*!"

◆◆◆

Kısa bir süre sonra Kaladin ellerinde bir tas sıcak çorbayla yaralıların arasında oturuyordu. Ne zamandan beri sıcak bir yemek yememişti?

"Bu *basbayağı* köle damgası Lirin," dedi bir asker, kapının ağzında Kaladin'in babasıyla konuşuyordu. "*Sas* rünü, yani burada, prenslikte olmuş. Sizi gerçeğin utancından korumak için öldüğünü söylemişlerdir. Bir de *shash* damgası var, bu da sadece itaatsizlik yüzünden olmaz."

Kaladin çorbasını yudumladı. Annesi yanında diz çökmüştü, bir eli de oğlunun omzunda koruyucu bir şekilde duruyordu. Çorbada ev tadı vardı. Kaynatılmış sebze çorbasına buğulama lavis de eklenmişti, baharatı da annesinin her zaman koyduğu gibiydi.

Gelmesinden beri geçen yarım saatte pek konuşmamıştı. Şimdilik yalnızca orada, onların yanında olmak istiyordu.

Garip bir şekilde hoş hatıraları hatırlıyordu. Tien'in gülüşüyle en kasvetli günleri bile aydınlatmasını hatırladı. Babasıyla birlikte tıp çalışmakla geçen saatleri, annesiyle yaptıkları temizlikleri hatırladı.

Kaladin'in dışında herkese görünmez olan Syl, annesinin önünde havada asılı duruyordu, hâlâ o minik havahını giyiyordu. Sprenin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yanlış yönden esen yücefırtına kasabadaki binaların çoğunu harap etti," diye alçak sesle anlatıyordu Hesina. "Ama evimiz sağlam. Senin yerini başka bir şeye ayırmak zorunda kaldık Kal, ama sana da yer açabiliriz."

Kaladin askere bir baktı. Roshone'un muhafızlarının yüzbaşısı, Kaladin adını hatırladığını düşündü. Asker olmak için neredeyse fazla yakışıklıymış gibi görünüyordu ama ne de olsa *açıkgözdü*.

"Endişelenme," dedi Hesina. "Bu... sorun her neyse, biz hallederiz. Civar köylerden gelen bütün bu yaralılar varken, Roshone'un babanın becerilerine ihtiyacı olacaktır. Roshone bir fırtına koparıp Lirin'i gücendirmeyi göze alamaz. Ve seni de bir daha bizden *alamayacaklar*."

Onunla sanki bir çocukmuş gibi konuşuyordu.

Tekrar burada olmak, hâlâ beş yıl önce savaşa giden o çocukmuş gibi muamele görmek ne kadar da acayip bir histi. Bu süre içinde oğullarının adını taşıyan üç tane adam yaşamış ve ölmüştü. Amaram'ın ordusundan doğan asker. Öfkeli ve bıkkın köle. Ve Yüzbaşı Kaladin. Ailesi Yüzbaşı Kaladin'le, Roshar'daki en güçlü adamın korumasıyla, hiç karşılaşmamıştı.

Bir de... bir sonraki adam vardı, dönüşmekte olduğu adam. Göklerin sahibi olan ve kadim yeminleri eden adam. Beş yıl geçmişti. Ve dört ömür.

"Bu kaçak bir köle," diye tısladı muhafız yüzbaşısı. "Bunu öylece *görmezden gelemeyiz*, hekim. Muhtemelen o üniformayı da çalmıştır. Ve hatta eğer her nedense damgalarına rağmen mızrak tutmasına izin verilmiş olsa bile, o bir firari. Şu gözlere bir bak ve bana korkunç şeyler yapmış bir adam görmediğini söyle."

"O benim *oğlum*," dedi Lirin. "Kölelik fermanını satın alırım. Onu hiçbir yere *götürmüyorsun*. Roshone'a söyleyin ya bunun peşini bırakır ya da hekimsiz kalır. Tabii eğer Mara'nın yalnızca birkaç yıllık çıraklıktan sonra işi devralabileceğini düşünüyorsa başka."

Kaladin'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuştuklarını mı zannediyorlardı?

Şu odadaki yaralılara bir bak, Kaladin. Bir şeyleri gözden kaçırıyorsun.

Yaralılarda... Kırıklar vardı. Travmalar. Çok az derin kesik görünüyordu. Bu bir savaşın değil, bir doğal afetin sonucuydu. Öyleyse Yokelçilere ne olmuştu? Onları kim püskürtmüştü?

"Gittiğinden bu yana işler daha iyi oldu," diye söz verdi Hesina, eliyle Kaladin'in omzunu sıkıyordu. "Roshone eskisi kadar kötü değil. Galiba kendini suçlu hissediyor. Tekrar kendimizi toplayabilir, yeniden bir aile olabiliriz. Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var. Biz..."

"Hesina," dedi Lirin ellerini havaya savurarak.

"Evet?"

"Yüceprensin memurlarına bir mektup yaz," dedi Lirin. "Durumu açıkla, bir af ya da en azından bir açıklama alabilir miyiz, öğren." Askere baktı. "*Bu* efendini tatmin eder mi? Daha yüksek bir merciden haber bekleyebiliriz ve bu arada ben de oğlumu geri alabilirim."

"Göreceğiz," dedi asker kollarını bağlarken. "Kasabamda *shash* damgalı bir adamın dolaşması fikrinden hoşlanmıyorum, haberiniz olsun."

Hesina Lirin'in yanına gitmek üzere ayağa kalktı. Muhafız sırtını kapı ağzına dayayıp, imalı imalı Kaladin'i gözlerken ikisi aralarında hafifçe bir şeyler konuştular. Bir askere ne kadar az benzediğinin hiç farkında mıydı ki? Yürüyüşü savaşa alışkın bir adamınki gibi değildi. Adımlarını fazla sert basıyordu ve ayakta dururken dizlerini fazla düz tutuyordu. Göğüs zırhında hiçbir iz yoktu ve döndüğü zaman kılıcının kını sağa sola çarpıyordu.

Kaladin çorbasını yudumladı. Ailesinin onun hâlâ bir çocuk olduğunu düşünmelerinde şaşırılacak bir şey var mıydı? Üstü başı perişan ve yalnız gelmiş, sonra da Tien'in ölümü için ağlamaya başlamıştı. Görünüşe göre evinde olmak içindeki çocuğu dışarı çıkarıyordu.

Belki de sonunda, bir kez olsun yağmurun ruh hâlini belirlemesine izin vermemenin zamanı gelmişti. İçindeki bu karanlık tohumundan kurtulamıyor olabilirdi ama Fırtınababa adına, bunun onun efendisi olmasına da gerek yoktu.

Syl havada ona doğru yürüdü. "Onlar hatırladığım gibiler."

"Hatırladığın gibi mi?" diye fısıldadı Kaladin. "Syl, sen beni burada yaşarken tanımıyordun."

"Bu doğru," dedi Syl.

"Öyleyse nasıl onları hatırlayabilirsin?" dedi Kaladin kaşlarını çatarak.

"Çünkü öyle," dedi Syl etrafında uçuşarak. "Herkes bağlantılıdır Kaladin. Her *şey* bağlantılıdır. O zamanlar ben seni tanımıyordum ama rüzgârlar tanıyordu ve ben de rüzgârlardanım."

"Sen şerefsprenisin."

"Rüzgârlar Şeref'tendir," dedi Syl gülerek, sanki Kaladin çok saçma bir *şey* söylemişti. "Bizim kan bağımız var."

"Senin kanın yok ki."

"Senin de anlaşılan hayal gücün yok." Önündeki havaya kondu ve genç bir kadına dönüştü. "Bir de, başka bir... ses vardı. Saf, tıklatılan bir kristal gibi şarkısı olan, uzak ama talepkâr..." Gülümsedi ve uçup gitti.

Eh, dünyanın altı üstüne gelmiş olabilirdi ama Syl her zaman olduğu kadar anlaşılmazdı. Kaladin çorbasını bir kenara koydu ve ayağa kalktı. Önce bir yöne, sonra diğerine doğru esnedi ve eklemlerinden tatmin edici *çıt* sesleri geldi. Anne ve babasına doğru yürüdü. Fırtınalar adına, ama bu kasabadaki herkes hatırladığından daha küçükmüş gibi görünüyordu. Hearthstone'dan ayrıldığı zamandan beri boyu *o kadar* uzamış olamazdı, değil mi?

Odanın dışında duran bir şekil vardı, paslı miğferi olan askerle konuşuyordu. Roshone birkaç sezondur demode olan bir açıkgöz ceketi giymişti, Adolin olsa buna başını sallardı. Şehirbeyi sağ bacağının ucunda tahta bir ayak takıyordu ve Kaladin'in onu son görmesinden bu yana zayıflamıştı. Derisi üzerinde erimiş mum gibi sarkıyor, boynunda toplanıyordu.

Buna rağmen, Roshone'da aynı buyurgan tavır, aynı öfkeli yüz ifadesi vardı. Açık san gözleri sürgünü için bu önemsiz kasabadaki her şeyi ve herkesi suçluyormuş gibi bakıyordu. Bir zamanlar Kholinar'da yaşamıştı ama bazı vatandaşların, Moash'ın dedesi ve ninesinin, ölümüne neden olmuş ve ceza olarak da buraya sürülmüştü.

Kaladin'e doğru döndü, duvarlardaki mumların ışığı üzerine düşüyordu. "*Sen* hayattasın demek. Görüyorum ki, orduda adam gibi görünmeyi öğrenememişsin. Şu damgalarına bir bakayım." Uzandı ve eliyle Kaladin'in alnının önündeki saçları yukarı kaldırdı. "Fırtınalar adına be velet. Ne yaptın? Bir açıkgöze mi vurdun?"

"Evet," dedi Kaladin.

Sonra yumruk attı.

Roshone'u suratının tam ortasından vurmuştu. Sağlam bir darbeydi, tam olarak Hav'ın ona öğrettiği gibi. Başparmak yumruğun dışında, elinin ilk iki eklemi Roshone'un elmacık kemiğine gelmiş, sonra yüzün önü boyunca kayarak ilerlemişti. Nadiren bu kadar mükemmel bir yumruk atmışlığı vardı. Eli neredeyse hiç acımamıştı.

Roshone kesilmiş bir ağaç gibi yıkıldı.

"Bu arkadaşım Moash içindi," dedi Kaladin.

7

KIYILARDA GÖZCÜ

Ölmedim.

Daha da beter bir şeyi yaşadım.

—Oathbringer, ön söz

"Kaladin!" diye bağırdı Lirin onu omzundan kavrarken. "Ne *yapıyorsun*, oğlum?"

Roshone yerde kekeledi, burnu kanıyordu. "Muhafızlar, yakalayın şunu! Tutun!"

Syl Kaladin'in omzuna kondu, elleri belindeydi. "Büyük ihtimalle bunu hak etmişti."

Koyugözlü muhafız telaşla Roshone'un ayağa kalkmasına yardım etmek üzere hareketlenirken yüzbaşı kılıcını Kaladin'e doğru uzattı. Bir başka odadan koşarak gelen üçüncü bir muhafız da onlara katıldı.

Kaladin bir ayağını geriye çekerek bir savunma duruşuna geçti.

"Hadi!" diye çıkıştı Roshone, mendiliyle burnunu tutuyordu. "Öldürün!" Yerde havuzlar hâlinde öfkesprenleri kaynadı.

"Hayır, lütfen," diye haykırdı Kaladin'in annesi Lirin'e tutunarak. "Aklı başında değil. O..."

Kaladin susturan bir hareketle avcu ona doğru dönük olarak kolunu kaldırdı. "Sorun yok anne. Bu sadece Roshone ile aramızdaki küçük bir hesabın kapatılması içindi."

Muhafızların hepsinin gözlerinin içine baktı ve onlar da tedirginlikle kıpırdandılar. Roshone esip gürlüyordu. Beklenmedik bir şekilde Kaladin durumun kontrolü tamamen ondaymış gibi hissetti. Ve... eh, biraz utanmıştı da.

Aniden durumun vahameti üstüne çöktü. Hearthstone'dan ayrıldığından beri Kaladin gerçek kötülükle karşılaşmıştı ve Roshone bununla kıyaslanamazdı. Sevmediklerini bile korumaya yemin etmemiş miydi? Öğrendiklerinin *özü* tam da böyle şeyler yapmasını önlemek değil miydi? Syl'e bir bakış attı, o da başıyla onayladı.

Daha iyisini yap.

Kısa bir süreliğine de olsa, yine sadece Kal olmak güzeldi. Neyse ki, Kaladin artık

o çocuk değildi. Yeni birisiydi, üstelik çok ama *çok* uzun bir zamandır ilk kez, olduğu kişiden memnundu.

"Rahat, asker," dedi Kaladin askerlere. "Bir daha berrakbeyinize vurmayacağıma söz veriyorum. Bunun için özür dilerim. Ortak geçmişimiz nedeniyle bir anlığına kendimi kaybettim. İkimizin de unutması gereken bir şey. Şimdi söyleyin bana, parshmenlere ne oldu? Kasabaya saldırmadılar mı?"

Askerler kımıldandılar ve Roshone'a baktılar.

"*Rahat*, dedim!" diye haykırdı Kaladin. "Hay fırtınalar be adam, o kılıcı sanki ağır kütük kesecekmiş gibi tutuyorsun. Ya sen? Miğferinde *pas* mı var? Biliyorum, Amaram bölgedeki eli silah tutan adamların çoğunu askere aldı ama savaşa sizden daha hazır olan haberciler gördüm."

Askerler birbirlerine baktılar. Sonra açıkgöz olanı kızarmış bir yüzle kılıcını kınına geri koydu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye hesap sordu Roshone. "Saldırın!"

"Berrakbey," dedi adam, gözleri yerdeydi. "Buralardaki en iyi asker olmayabilirim ama... eh, bu konuda bana güvenin. O yumruk hiç olmamış gibi davranmalıyız." Diğer iki asker de bunu başlarıyla onayladılar.

Roshone o kadar da fazla kanamayan burnunu tutarken Kaladin'i şöyle bir süzdü. "Demek orduda bir şeyler *öğrenmişsin*, öyle mi?"

"Hem de nasıl. Konuşmamız gerek. Burada tıklım tıklım dolu olmayan bir oda var mı?"

"Kal," dedi Lirin. "Saçmalıyorsun. Berrakbey Roshone'a emir verme."

Kaladin askerler ve Roshone'un arasından geçip koridorun öbür ucuna doğru yürüdü. "Ee?" diye çıkıştı. "Boş oda?"

"Üst katta komutanım," dedi askerlerden biri. "Kütüphane boş."

"Harika." Kaladin 'komutanım'ı fark ederek kendi kendine gülümsedi. "Yukarıda bana katılın, asker."

Kaladin merdivenleri tırmanmaya başladı. Ne yazık ki, buyurgan bir tavrın etkisi ancak bir yere kadardı. Kimse onu takip etmedi, ailesi bile.

"Size bir emir verdim," dedi Kaladin. "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmam."

"Sana emir verebileceğini düşündüren şey ne, velet?" dedi.

Kaladin hızla döndü ve kolunu önüne doğru savurarak Syl'i çağırdı. Avcunda katılaşan sislerden parlak, çiğle kaplanmış bir Parekılıcı belirdi. Kılıç'ı çevirdi ve tek bir hareketle yere sapladı. Elini kabzanın üstünde tutarken gözlerinin maviye dönüşmesini hissetti.

Her şey durdu. Kasaba halkı şaşkınlıkla donakaldı. Roshone'un gözleri yuvalarından fırladı. Garip bir şekilde, Kaladin'in babası sadece başını eğdi ve gözlerini kapattı.

"Başka sorusu olan?" diye sordu Kaladin.

◆◆◆

"Onlara bakmaya gittiğimizde gitmişlerdi, ee, Berrakbey," dedi Aric, miğferi paslı kısa asker oydu. "Kapıyı kilitlemiştik ama yan duvar sökülüp açılmıştı."

"Bir kişiye bile saldırmadılar mı?" diye sordu Kaladin.

"Hayır, Berrakbey."

Kaladin kütüphanede volta atıyordu. Oda küçüktü ama sıra sıra raflar ve zarif bir okuma kürsüsü ile güzelce düzenlenmişti. Her kitap diğerleriyle tam olarak aynı hizadaydı; ya hizmetçiler çok titizdi ya da kitaplar yerlerinden pek kımıldamıyordu. Syl bir rafa konup sırtını bir kitaba dayamış, ayaklarını da küçük bir kız gibi rafın kenarından sarkıtmış sallıyordu.

Roshone odanın bir kenarında oturmuş, düzenli aralıklarla iki ellyle garip bir ger-

gınlık göstergesi olarak kızarmış yanaklarından ensesine kadar sıvazlıyordu. Burnunun kanaması durmuştu ama hoş bir morluğu olacaktı. Bu adamın hak ettiği cezanın ancak bir ufacık bir kısmını oluşturabilirdi ama Kaladin Roshone'u hırpalamaya hevesli olmadığını fark etmişti. Bunu yapmayacak kadar iyi biri olması gerekiyordu.

"Parshmenler nasıl görünüyorlardı?" diye muhafızlara sordu Kaladin. "Sıra dışı fırtınadan sonra değiştiler mi?"

"Evet, öyle," dedi Aric. "Duvarın yıkıldığını duyunca bir göz attım, fırtınadan sonraydı. Yokelçilere benziyorlardı, derilerinden dışarı çıkan büyük kemik gibi parçalar vardı."

"Boyları daha uzundu," diye ekledi muhafız yüzbaşısı. "Benden uzunlardı, en azından sizin kadar uzunlardı Berrakbey. Ağırkütük gibi kalın bacakları ve bir aksırtı boğabilecek gibi elleri vardı."

"Öyleyse neden saldırmadılar?" diye sordu Kaladin. Köşkü kolaylıkla ele geçirebilirlerdi, ama bunun yerine karanlıkta kaçıp gitmişlerdi. Daha rahatsız edici bir amaçları olduğuna işaret ediyordu. Belki de Hearthstone uğraşmaya değmeyecek kadar küçüktü.

"İzlerini sürmediniz, değil mi?" diye sordu Kaladin önce muhafızlara ardından da Roshone'a bakarak.

"Ee, hayır, Berrakbey," dedi yüzbaşı. "Dürüst olmak gerekirse, canımızdan endişe ettik."

"Krala söyleyecek misiniz?" diye sordu Aric. "Fırtına ambarlarımızdan *dördünü* söküp götürdü. Tüm bu sığınmacıları ve yiyeceğimizin olmadığını düşünürsek, çok geçmeden açlık baş gösterecek. Yücefırtınalar tekrar başladığında da ihtiyacımız olanın yarısı kadar ev olacak."

"Elhokar'a iletirim." Ama Fırtınababa, krallığın geri kalanı da benzer bir durumda olmalıydı.

Kaladin'in Yokelçilere odaklanması gerekiyordu. Geri uçmaya yetecek kadar Fırtınaışığı bulana kadar Dalinar'a dönemezdi, bu yüzden şimdilik yapacağı en faydalı şey düşmanın nerede toplandığını bulmak olurmuş gibi görünüyordu, eğer yapabilirse tabii. Yokelçiler ne planlıyorlardı? Kaladin onların garip güçleriyle kendisi karşılaşmamıştı ama Narak Savaşı'nın raporlarını dinlemişti. Parlayan gözleri ve ellerindeki yıldırımlarıyla, Parshendiler acımasız ve korkunçtu.

"Haritaya ihtiyacım var," dedi Kaladin. "En ayrıntılı Alethkar haritalarınıza ihtiyacım var, bir de yağmurda zarar görmeden taşımamı sağlayacak bir şeylere." Yüzün buruşturdu. "Bir de ata. Birkaç tane at, elinizdekilerin en iyileri."

"Ne yani, şimdi de beni mi soyuyorsun?" diye alçak sesle sordu Roshone, gözlerini yere çevirmişti.

"Soymak mı?" dedi Kaladin. "Kiralamak diyelim." Cebinden bir avuç küre çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Askerlere şöyle bir baktı. "Ee? Harita? Mutlaka Roshone'da civar bölgelerin haritaları vardır."

Roshone yüceprensin kendi arazileri üzerinde herhangi bir yönetim hakkına sahip olacak kadar önemli değildi, bu Kaladin'in Hearthstone'da yaşadığı zamanlar hiç farkına varmadığı bir ayrıntıydı. O araziler çok daha önemli açıkgözlerin himayesinde olurdu, Roshone yalnızca çevre köylerle ilk temas noktası olabilirdi.

"Hanımın iznini beklememiz uygun olur," dedi muhafız yüzbaşısı. "Komutanım."

Kaladin kaşlarını kaldırdı. Onun sözüyle Roshone'a itaatsizlik edliyorlar ama köşkün hanımına edemiyorlar mıydı? "Gidip ev ardentlerine söyleyin, istediğim şeyleri hazırlasınlar. İzin gelecek. Ve ardentlerden birinde varsa Tashikk'e bağlı bir uzakalem bulun. Kullanmaya yetecek Fırtınaışığım olduğu zaman Dalinar'a haber göndermek istiyorum."

Muhafızlar selam verip gittiler.

Kaladin kollarını bağladı. "Roshone, o parshmenlerin peşine düşmem ve müm-

künse ne işler çevirdiklerini bulmam gerekiyor. Muhafızlarından herhangi birinin iz sürme deneyimi var mı? Yağmur her yeri bataklığa çeviriyor olmasaydı bile yaratıkların izini sürmek yeterince zor olurdu."

"Neden bu kadar önemliler?" diye sordu Roshone, gözlerini yerden kaldırmamıştı.

"Mutlaka tahmin etmişsindir," dedi Kaladin ışık kurdelesi omzunun üzerinde uçuşan Syl'e başıyla işaret ederek. "Hava durumu kargaşa içinde, üstüne bir de sıradan hizmetkârların canavarlara dönüşmesini düşün. Kırmızı şimşekli, ters yönden esen o fırtına? Issızlık geldi Roshone. Yokelçiler geri döndü."

Roshone inleyerek kamburunu çıkardı, sanki midesi bulanıyormuş gibi kollarını kendi bedenine sardı.

"Syl?" diye fısıldadı Kaladin. "Tekrar sana ihtiyacım olabilir.

"Mahcup gibisin," diye yanıtladı Syl başını bir yana yatırarak.

"Öyleyim. Seni sağa sola savurup bir şeyleri biçme fikrinden hoşlanmıyorum."

Syl burnunu çekti. "Birincisi, ben hiçbir şeyi *biçmem*. Ben *zarif* ve *şık* bir silahım, şapşal. İkincisi, bu neden seni rahatsız ediyor ki?"

"Doğru gelmiyor işte," diye yanıtladı Kaladin, fısıldayarak konuşmaya devam ederek. "Sen bir kadınsın, silah değil."

"Bir dakika... Öyleyse bu kız olduğum için mi?"

"Hayır," dedi Kaladin anında, sonra tereddüt etti. "Belki. Sadece garip geliyor."

Syl burnunu çekti. "Diğer silahlarına sağa sola savrulmaktan hoşlanıp hoşlanmadıklarını sormuyorsun."

"Diğer silahlarım canlı değiller." Duraksadı. "Canlılar mı?"

Syl başını yana yatırıp kaşlarını kaldırarak sanki çok aptalca bir şey söylemiş gibi Kaladin'e baktı.

Her şeyin bir sprenî vardır. Annesi bunu daha küçük yaşta öğretmişti.

"O zaman... Mızraklarımdan bazıları kadın mıydı?" diye sordu Kaladin.

"En azından dişi," dedi Syl. "Böyle şeylerde genelde olduğu gibi aşağı yukarı yarısı." Havaya fırlayıp Kaladin'in önünde durdu. "Bizi kişileştirmek sizin hatanız, o yüzden şikâyet etme. Tabii eski sprenlerden bazılarının iki yerine dört cinsiyeti var."

"Ne? Neden?"

Syl Kaladin'in burnunu dürttü. "Çünkü onları insanlar hayal etmedi, şapşal." Kaladin'in önüne fırlayıp bir sis yumağına dönüştü. Elini kaldırdığında Parekılıcı belirdi.

Roshone'un oturduğu yere doğru yürüdü, sonra öne eğildi ve Parekılıcı'nı ucu yere doğru gelecek şekilde adamın önüne uzattı.

Roshone başını kaldırdı, Kaladin'in beklediği gibi gözleri silahın üstüne kilitlenmişti. Bu şeylerden birinin yakınlarında olup da etkisine kapılmamak mümkün *değildi*. Bir çekicilikleri vardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Roshone.

"Önemi var mı?"

Roshone cevap vermedi ama ikisi de gerçeği biliyordu. Bir Parekılıcı'na sahip olmak yeterliydi; eğer onu elde edebildiysen ve elinden alınmadıysa senindi. Elinde bir tane olduğu sürece, alnındaki damgaların bir anlamı yoktu. Hiç kimse, Roshone bile aksini ima edemezdi.

"Sen bir sahtekârsın, korkak bir katilsin," dedi Kaladin. "Ama bundan ne kadar nefret etsem de, Alethkar'ın hâkim sınıfını devirip, yerine daha iyi bir düzen kurmaya vaktimiz yok. Anlamadığımız ve önceden tahmin edemeyeceğimiz bir düşmanın saldırısı altındayız. Bu yüzden sen de ayağa kalkmak ve bu insanlara liderlik etmek zorundasın."

Roshone silaha, silahtaki yansımasına baktı.

"Güçsüz değiliz," dedi Kaladin. "Karşılık verebiliriz ve vereceğiz de. Ama ilk önce

hayatta kalmalıyız. Dinmezfırtına geri gelecek. Düzenlik olarak, gerçi daha hangi aralıklarla olacağını bilmiyorum. Hazırlık yapmanız gerekiyor."

"Nasıl?" diye fısıldadı Roshone.

"Her iki yöne eğimli olan evler inşa edin. Eğer bunun için zamanınız yoksa, korunaklı bir yer bulun ve sığının. Ben kalamam. Bu kriz bir kasabadan, bir halktan daha büyük; bu kasaba *benim* kasabam ve bu halk *benim* halkım olsa bile. Sana güvenmek zorundayım. Yaradan bizi korusun ama elimizde sadece sen varsın."

Roshone oturduğu yerde biraz daha çöktü. Harika. Kaladin ayağa kalktı ve Syl'i bıraktı.

"Bunu yapabiliriz," dedi arkasından bir ses.

Kaladin donakaldı. Laral'ın sesi içini ürpertmişti. Yavaşça döndü ve karşısında kafasındaki resme hiç de benzemeyen bir kadın buldu. Onu son gördüğünde kusursuz bir açıkgöz elbisesi giyiyordu, genç ve güzeldi ama soluk yeşil gözlerinin içinde bir boşluk varmış gibiydi. Nişanlısı Roshone'un oğlunu kaybetmişti ve bunun yerine babayla, yaşı iki kat fazla olan bir adamla nişanlanmıştı.

Kaladin'in karşısındaki kadın artık genç kız değildi. Yüzü katı ve zayıftı, yer yer sanlann seçildiği siyah saçları da arkadan kuyruk yapılmıştı. Çizmeler ve yağmurdan ıslanmış, işlevsel bir havah giyiyordu.

Kaladin'i baştan aşağı süzdü, sonra burnunu çekti. "Görünüşe göre büyümüşsün, Kal. Kardeşinin haberini aldım, üzgünüm. Gel. Uzakaleme mi ihtiyacın var? Kholinar'daki naip kraliçeye bağlı bir tane var ama son zamanlarda karşılık vermiyor. Neyse ki, senin istediğin gibi Tashikk'e bağlı bir tane daha var. Eğer kralın sana yanıt vereceğini düşünüyorsan, bir aracı üzerinden ulaşabiliriz."

Kapıdan dışarı çıktı.

"Laral..." dedi Kaladin peşinden giderken.

"Parkelerimi deşmişsin diye duydum," dedi Laral. "Kaliteli ahşaptandır, bilesin. Bu erkekler ve silahlan yok mu..."

"Geri dönmeyi hayal etmiştim," dedi Kaladin kütüphanenin dışındaki koridorda durup. "Buraya bir savaş kahramanı olarak dönüp Roshone'a meydan okumayı hayal etmiştim. Seni kurtarmak istedim, Laral."

"Ya?" Kaladin'e doğru döndü. "Peki kurtarılmam gerektiğini nereden çıkardın?"

"Bana *bununla* mutlu olduğunu söylemeye çalışmıyorsun ya?" dedi Kaladin alçak sesle, eliyle arkasındaki kütüphaneyi işaret ederek.

"Açıkgöz olmak bir adama hiç de adap öğretmiyormuş demek," dedi Laral. "Kocama hakaret etmeyi kes Kaladin. İstersen Paredar ol ama böyle bir kelime daha edersen seni evimden attırırım."

"Laral..."

"Ben burada *gayet* mutluyum. Ya da mutluydum; rüzgârlar ters yönde esmeye başlayıncaya kadar." Başını olumsuzca salladı. "Babana çekmişsin. Her zaman herkesi kurtarmak zorundaymışsın gibi hissediyorsun, işlerine karışmamanı tercih edecek olanlan bile."

"Roshone allemi mahvetti. Kardeşimi ölüme gönderdi ve babamı yok etmek için elinden geleni yaptı!"

"Ve baban da kocamın aleyhinde konuşmuştu," dedi Laral. "Onu kasaba halkının önünde kötüledi. Evinden uzaklara sürgün edilmiş yeni bir berrakbey olarak kasabanın en önemli vatandaşı tarafından açıkça eleştirilseydin, sen nasıl hissedersin?"

Elbette ki bakış açısı çarpıktı. Lirin ilk başta Roshone ile arkadaş olmayı denememiş miydi? Yine de Kaladin bu tartışmayı sürdürmeye pek hevesli değildi. Umurunda mıydı? Zaten allesini bu kasabadan çıkarmaya niyetliydi.

"Gidip uzakalemi hazırlayayım," dedi Laral. "Cevap almak biraz zaman alabilir. Bu sırada ardentler de haritalarını getirecekler."

"Harika," dedi Kaladin koridorda yanından geçip giderken. "Gidip ailemle konuşacağım."

Merdivenlerden inerken Syl de gelip omzunun üzerine kondu. "Evleneceğin kız buydu demek," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı Kaladin. "O, ne olursa olsun asla evlenmeyeceğim kızdı."

"Ondan hoşlandım."

"Hoşlanırsın tabii." Merdivenlerin sonuna geldi ve dönüp yukarı baktı. Roshone basamakların başındaki Laral'ın yanına gelmişti, Kaladin'in masanın üzerine bıraktığı mücevherler elindeydi. Ne kadardı o?

Beş ya da altı yakut broam olduğunu düşündü, belki bir iki safir de vardı. Kafasından hesapladı. Fırtınalar adına... Bu büyük paraydı; Kaladin'in babasıyla Roshone'un zamanında uğruna kapışmakla yıllar harcadıkları küre dolu kadehten fazla ediyordu. Şimdi Kaladin için cep harçlığı gibiydi.

Her zaman bütün açıkgözleri zengin olarak düşünmüştü ama önemsiz bir kasabadaki düşük seviyeli bir berrakbey... eh, aslında Roshone da fakirdi, sadece farklı türden bir fakirlikti.

Kaladin bir zamanlar tanıdığı insanların arasından geçerek evi dolaştı, artık insanlar "Paredar" diye fısıldayıp aceleyle önünden çekiliyorlardı. Öyle olsun. Syl'i havada yakalayıp kelimeleri söylediği anda konumunu kabullenmişti.

Lirin salona dönmüş, tekrar yaralılarla ilgileniyordu. Kaladin kapı ağzında durdu, ardından iç çekti ve Lirin'in yanında diz çöktü. O aletlerinin bulunduğu tepsiye uzanırken Kaladin tepsiyi aldı ve hazır bekledi. Eski konumu babasına ameliyatlarda yardımcılık yapmaktı. Yeni çırak başka bir odadaki yaralılara yardım ediyordu.

Lirin Kaladin'e bir baktı, sonra kolu kanlı bir sargıyla sarılı genç bir çocuk olan hastasıyla ilgilenmeye döndü. "Makas," dedi Lerin.

Kaladin makası uzattı ve Lirin bakmadan aleti aldı, sonra dikkatle sargıyı kesip çıkardı. Sivri bir tahta çocuğun koluna saplanmıştı. Lirin yaranın çevresindeki kurumuş kanla kaplı deriyi eliyle muayene ederken çocuk inledi. İyi görünmüyordu.

"Tahtayı kesip çıkar," dedi Kaladin, "Çürüyen dokuyu da. Dağla."

"Sence biraz aşırı değil mi?" diye sordu Lirin.

"Dirsekten itibaren kesmen gerekebilir zaten. İltihaplanacağı kesin, yaranın ne kadar kirli olduğuna bak. Kıymıklar da kalacaktır."

Çocuk tekrar inledi. Lirin eliyle çocuğun başını okşadı. "İyileşeceksin. Henüz hiç çürükspreni görmüyorum, bu yüzden kolu kesmeyeceğiz. Ailenle bir konuşayım. Şimdilik şunu çiğne." Çocuğa rahatlaması için bir tür ağaç kabuğu verdi.

Lirin ve Kaladin birlikte bir sonraki hastaya geçtiler, çocuk şu anda hayati tehlike içinde değildi ve Lirin uyuşturucu etkisini gösterdikten sonra ameliyat etmeyi tercih ederdi.

"Katılaşmışsın," dedi Lirin Kaladin'e bir sonraki hastanın ayağını muayene ederken. "Hiç nasır tutmayacağından endişe ediyordum."

Kaladin cevap vermedi. Aslında, nasırları babasının isteyeceği kadar kalın değildi.

"Ayrıca onlardan birisine dönüşmüşsün," dedi Lirin.

"Göz rengim hiçbir şeyi değiştirmez."

"Gözünün renginden bahsetmiyordum oğlum. Bir insan açıkgöz mü değil mi, umurumda olmaz." Elini uzattı, Kaladin de parmağı temizlemesi için ona bir kumaş verdi, sonra küçük bir kırık tahtası hazırlamaya koyuldu.

"Senin dönüştüğün şey bir katil," diye devam etti Lirin. "Sorunları yumruk ve kılıçla çözüyorsun. Ordudaki cerrahların arasında bir yer bulacağını umuyordum."

"Pek bir seçeneğim yoktu," dedi Kaladin kırık tahtasını uzatırken, sonrada parmağı sarmak için sargı hazırladı. "Uzun hikâye. Bir ara anlatırım." *En azından insanın içini o kadar da yakmayan kısımlarını.*

"Kalmayacağını tahmin ediyorum."

"Hayır, o parshmenleri takip etmem gerek."

"Yine birilerini öldüreceksin öyleyse."

"Gerçekten de *Yokelçilerle* savaşmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun baba?"

Lirin tereddüt etti. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu savaşın kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Sadece *senin* bu savaşın bir parçası olmanı istememiştim. Savaşın insanlara neler yaptığını gördüm. Ruhlarını yok ediyor ve onlar benim iyileştirebileceğim yaralar değil." Tahtayı sabitledi, sonra Kaladin'e döndü. "Biz cerrahız. Bırak başkaları kesip biçsin; *biz* başkalarına zarar vermemeliyiz."

"Hayır," dedi Kaladin. "Sen bir cerrahsın baba ama ben başka bir şeyim. Kıyılarda gözcüyüm." Bu Dalinar Kholin'e bir görüde söylenmiş bir şeydi. Kaladin ayağa kalktı. "Korunmaya ihtiyacı olanları ben koruyacağım. Bugün bunun anlamı, Yokelçileri takip etmek demek."

Lirin başını çevirdi. "Pekâlâ. Döndüğüne.... sevindim oğlum. İyi olduğun için mutluyum."

Kaladin elini babasının omzuna koydu. "Ölümden önce yaşam, baba."

"Gitmeden anneni gör," dedi Lirin. "Sana göstereceği bir şey var."

Kaladin kaşlarını çattı ama muayenehaneden çıkıp mutfağa doğru yöneldi. Her yer mumlarla aydınlatılmıştı, üstelik fazla mum da yoktu. Gittiği her yerde gölgeler ve cılız bir ışık görüyordu.

Matarasını suyla doldurdu ve küçük bir şemsiye buldu. Bu yağmurda haritalara bakarken ona ihtiyacı olacaktı. Oradan kütüphanedeki Laral'a bakmak için yukarı çıktı. Roshone odasına çekilmişti ama Laral önünde bir uzakalemle yazı masasında oturuyordu.

Dur. Uzakalem *çalışıyordu*. Yakutu parlıyordu.

"Fırtınaışığı!" dedi Kaladin eliyle işaret ederek.

"E, elbette," dedi Laral ona kaşlarını çatarak. "Fabriallar için gerekli."

"Nasıl *dolu* küreleriniz var?

"Yücefırtına," dedi Laral. "Sadece birkaç gün önceydi."

Yokelçilere karşı savaş sırasında, Fırtınababa Dinmezfırtına'ya karşılık vermek için beklenmedik bir yücefırtına yaratmıştı. Kaladin Beyazlı Suikastçı'yla dövüşürken bunun fırtına duvarı boyunca uçmuştu.

"O fırtına beklenmiyordu," dedi Kaladin. "Küreleri dışarıda bırakmayı nasıl akıl ettiniz?"

"Kal," dedi Laral. "Fırtına başladığı zamankküreleri dışarıya asmak o kadar da zor bir şey değil!"

"Kaç tane var?"

"Biraz," dedi Laral. "Ardentlerde birkaç tane var, bunu aklına getiren tek ben değilim. Bak, Tashikk'te kralın annesi Navani Kholin'e bir mesaj göndermeyi kabul eden birini buldum. İstediğini ima ettiğin şey bu değil miydi? Gerçekten de sana cevap vereceğini düşünüyor musun?"

Neyse ki, cevap uzakalemin yazmaya başlamasıyla geldi. " 'Yüzbaşı?' " diye okudu Laral. "Ben Navani Kholin. Gerçekten sen misin?"

Laral gözlerini kırpıştırdı, sonra Kaladin'e baktı.

"Benim," dedi Kaladin. "Ayrılmadan önce yaptığım son şey kulenin tepesinde Dalinar'la konuşmaktı." Bunun kimliğini ispatlamakta yeterli olacağını umuyordu.

Laral irkildi, sonra yazdı.

" 'Kaladin, ben Dalinar,'" diye okudu Laral cevap geldiği zaman. " 'Durumun nedir, asker?' "

"Beklenenden iyi komutanım," dedi Kaladin. Kısaca keşfettiklerini aktardı. "Hearthstone'un yok etme zahmetine girmek için yeterince önemli olmadığını düşündükleri için buradan ayrıldıklarından endişe ediyorum. At ve harita istedim. Biraz iz sürüp düşman hakkında neler öğrenebileceğime bakarım diye düşündüm," diyerek bitirdi.

" 'Dikkatli ol,'" diye cevap verdi Dalinar. " 'Hiç Fırtınaışığın kaldı mı?'"

"Belki biraz bulabilirim. Beni geri getirmeye yetecek kadar olacağından şüpheliyim ama yardımı olur."

Dalinar'ın cevabı gelmeden önce birkaç dakika geçti ve Laral da bu sırada uzakalem tahtasının üstündeki kâğıdı değiştirdi.

" 'İçgüdülerin iyi, yüzbaşı,'" diye sonunda cevap gönderdi Dalinar. " 'Bu kulede kendimi kör gibi hissediyorum. Düşmanın ne yaptığını anlayabilecek kadar yaklaş ama gereksiz risk alma. Uzakalemi yanına al. Her akşam güvende olduğunu belirtmek için bize bir rün gönder.' "

"Emredersiniz komutanım. Ölümden önce yaşam."

" 'Ölümden önce yaşam.'"

Laral Kaladin'e baktı ve odabaşını sallayarak konuşmanın sona erdiğini onayladı. Laral tek kelime etmeden uzakalemi topladı ve Kaladin de müteşekkir bir şekilde aldı, sonra hızla odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Kaladin'in yaptıkları epey bir kalabalık çekmişti, merdivenlerin önündeki küçük giriş holünde toplanmışlardı. Herhangi birinde dolu küreler olup olmadığını soracaktı ama annesini görünce durakladı. Birkaç genç kızla konuşuyordu ve kucağında da bir bebek vardı. Annesi neden bir bebekle...

Kaladin son basamakta durdu. Küçük oğlan bir yaşında kadardı, elini ağzına sokmuş ve parmakları ağzındayken mırıldanıyordu.

"Kaladin, kardeşinle tanış," dedi Hesina ona doğru dönerken. "Ben pansumanlara yardım ederken kızların bazıları onunla ilgileniyordu."

"Bir kardeş," diye fısıldadı Kaladin. Hiç aklına gelmemişti. Annesi bu yıl kırk bir yaşına girmişti, üstelik...

Bir kardeş.

Kaladin uzandı. Annesi küçük oğlanı kucağına almasına, bu kadar yumuşak bir derîye dokunmak için fazlasıyla sertleşmiş gibi görünen elleriyle tutmasına izin verdi. Kaladin titredi, sonra çocuğa sıkıca sarıldı. Bu kasabanın hatıraları onu yıkmamış ve ailesini görmek onu alt edememişti ama bu...

Gözyaşlarına engel olamıyordu. Aptal gibi hissediyordu. Bu bir şeyi değiştirecek değildi; artık onun kardeşleri Köprü Dört'tü, kan bağıyla bağlı olan herhangi bir akraba kadar yakındılar.

Yine de ağlıyordu.

"Adı ne?"

"Oroden."

"Barışın çocuğu," diye fısıldadı Kaladin. "Güzel bir isim. Çok güzel bir isim."

Bir ardent elinde bir parşömen kılıfıyla arkasından yaklaştı. Fırtınalar adına, bu Zeheb miydi? Görünüşe göre hâlâ hayattaydı, her zaman taşlardan bile daha yaşlı görünmüştü. Kaladin küçük Oroden'i annesine geri verdi, sonra gözlerini sildi ve parşömen kılıfını aldı.

İnsanlar odanın etrafında toplanmıştı. Kaladin görülmüş manzara değildi; hekimin köle yapılan oğlu bir Paredar olmuştu. Hearthstone'da böylesine bir olay yüzyılda bir yaşanırdı.

En azından, bir yüzyıl daha yaşanmaması için Kaladin elinden geleni yapmaya niyetliydi. Salondan çıkıp gelen babasına doğru başını salladı, sonra kalabalığa döndü. "Burada dolu küreleri olan herhangi biri var mı? Her bir çentiği iki taneyle takas edeceğim. Getirin."

Küreler toplanırken Syl Kaladin'in etrafında uçuştu, Kaladin'in annesi de onun için takas işini yaptı. Sonunda yalnızca bir kese dolusu küresi olmuştu ama büyük bir hazineymiş gibi görünüyordu. En azından artık o atlara ihtiyacı olmayacaktı.

Kesenin ağzını bağladı, ardından omzunun üzerinden yaklaşan babasına doğru baktı. Lirin cebinden parlayan küçük bir elmas çentik çıkardı ve Kaladin'e verdi.

Kaladin bunu aldı, sonra annesine ve kollarındaki küçük çocuğa baktı. *Kardeşine.*

"Sizi güvenli bir yere götürmek istiyorum," dedi Lirin'e. "Şimdi gitmem gerek, ama çok geçmeden geri geleceğim. Sizi alıp..."

"Hayır," dedi Lirin.

"Baba, *Issızlık* geldi," dedi Kaladin.

Etraftaki insanların nefesleri kesildi, gözleri dehşetle dolmuştu. Fırtınalar adına, Kaladin'in bunu halk içinde söylememesi gerekirdi. Lirin'e doğru eğildi. "Güvenli olan bir yer biliyorum. Senin için, annem için. Küçük Oroden için. Lütfen, ömründe bir kez olsun inat etme."

"Eğer gelirlerse onlan götürebilirsin," dedi Lirin. "Ama ben burada kalıyorum. Özellikle de... söylediğin doğruysa. Bu insanların bana ihtiyacı olacak."

"Göreceğiz. Olabildiğince çabuk geri döneceğim." Kaladin çenesini sıktı, sonra köşkün ön kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açıp, yağan yağmurun seslerini ve suya boğulmuş arazinin kokulannın içeri dolmasını sağladı.

Durakladı, arkasındaki üstleri başları kirli, evsiz ve korkmuş bir oda dolusu kasaba halkına baktı. Onu duymuşlardı ama zaten biliyorlardı. Kaladin fısıldaştıklarını duymuştu. Yokelçiler. Issızlık.

Onlan böylece bırakamazdı.

"Doğru duydunuz," dedi Kaladin köşkün büyük giriş salonunda toplanmış olan yüz kadar kişiye yüksek sesle. İkinci katta basamaklann başında duran Roshone ve Laral da bunlara dâhildi. "Yokelçiler döndü."

Mınldanmalar. Korku.

Kaladin kesesindeki Fırtınaışığı'ndan biraz çekti. Derisinden saf, ışıldayan bir duman yükselmeye başladı, loş odada açıkça seçilebiliyordu. Kendisini yukarı doğru Çivileyerek havaya yükseldi, sonra aşağı doğru bir Çivileme daha ekleyerek yerden yarım metre kadar yukarıda parlayarak asılı durdu. Syl elinde sislerden bir Paremızrağı olarak oluştu.

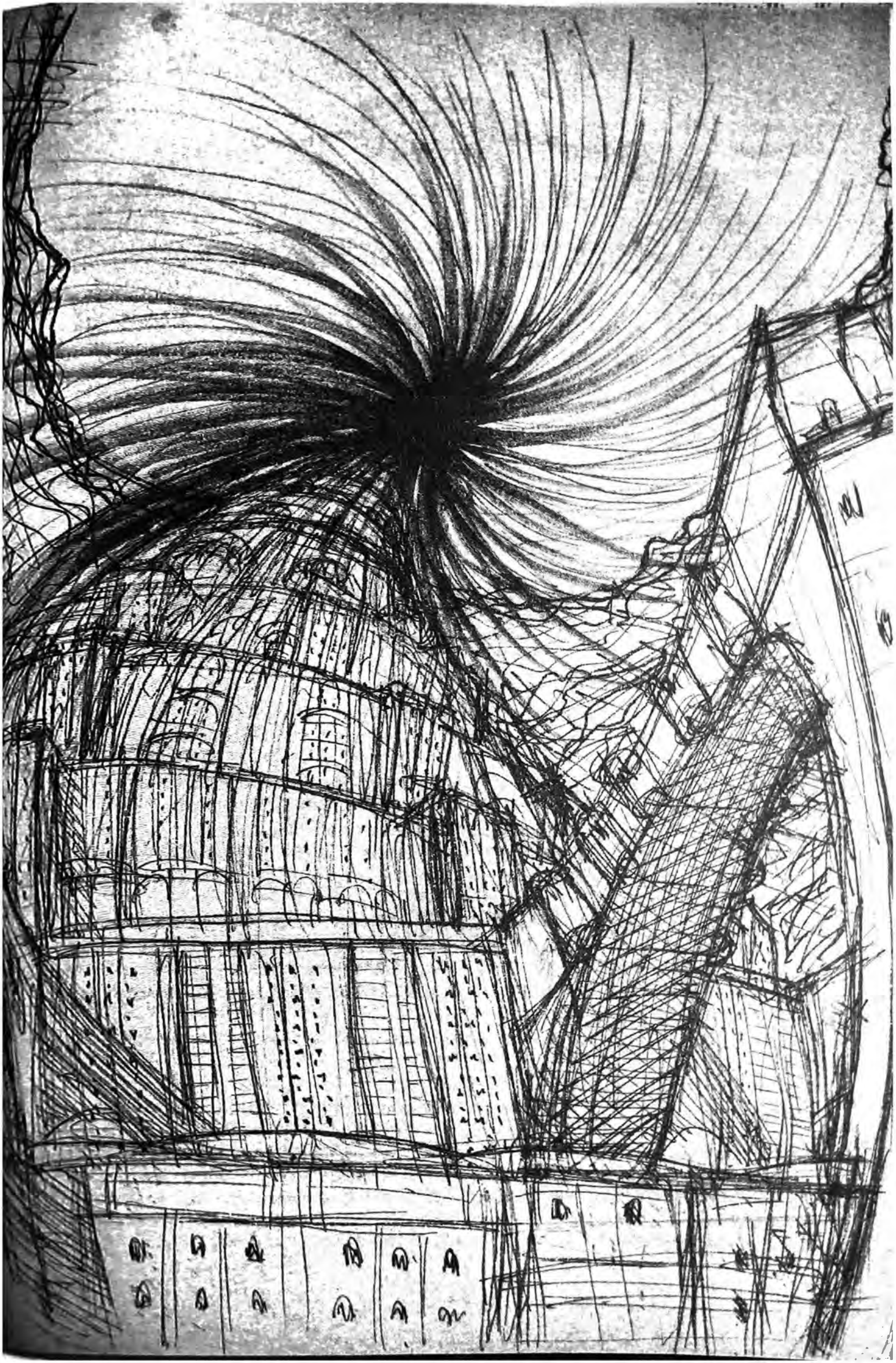
"Yüceprens Dalinar Kholin Parlayan Şövalyeleri tekrar kurdu," dedi Kaladin, Fırtınaışığı dudaklarından dışarı tütüyordu. "Bu sefer sizi yüzüstü *bırakmayacağız.*"

Odadaki yüz ifadeleri hayranlıktan dehşete kadar değişiyordu. Kaladin babasının yüzünü buldu. Lirin'in ağzı açık kalmıştı. Hesina kollarındaki bebeğe sıkı sıkıya sarılmıştı ve yüzünde saf bir sevinç ifadesi vardı, başının etrafında genişleyen mavi halka şeklinde bir huşuspreni belirmişti.

Seni koruyacağım ufaklık, diye düşündü Kaladin. *Hepinizi koruyacağım.*

Başıyla ailesine veda etti, sonra döndü ve kendisini dışarıya doğru Çivileyerek yağmurla dolmuş gecenin içinde uçarak gitti. Güneyde yaklaşık yarım günlük yürüyüş ya da kısa bir uçuş mesafesinde olan Stringken'de duracak ve küre takas edip edemeyeceğine bakacaktı.

Ondan sonra ise Yokelçi avına çıkacaktı.

O anı saymazsak, dürüstçe söyleyebilirim ki bu kitap gençliğimden beri içimde birikiyordu.

—Oathbringer, ön söz

Shallan çiziyordu.

Çizim tahtasının üzerinde telaşlı, kalın çizgiler çekiyordu. Her birkaç çizgide bir parmaklarının arasındaki kömürden çubuğu çeviriyor, çizgilerin koyu bir siyah olması için en sivri noktaları arıyordu.

"Mmm..." dedi Desen baldırlarının yakınında eteğini işleme gibi süslediği yerden. "Shallan?"

Shallan çizmeye devam etti, kâğıdı siyah darbelerle dolduruyordu.

"Shallan?" diye seslendi Desen. "Neden benden nefret ettiğini anlıyorum, Shallan. Anneni öldürmene yardım etmeye niyetli değildim ama yaptığım bu oldu. Yaptığım bu oldu..."

Shallan çenesini sıktı ve çizmeye devam etti. Urithiru'nun dışında oturmuş, sırtını soğuk bir taş parçasına dayamıştı. Ayak parmakları buz gibiydi, etrafında dikenler gibi soğuksprenleri büyüyordu. Ani bir rüzgârla perişan saçları yüzüne doğru savruldu ve kâğıdı tahtasına biri sol kol yeninin içinde duran başparmaklarıyla sabitlemek zorunda kaldı.

"Shallan..." dedi Desen.

"Önemli değil," dedi Shallan rüzgâr kesilirken alçak bir sesle. "Sadece... bırak çizeyim."

"Mmm..." dedi Desen. "Güçlü bir yalan..."

Basit bir manzara; Shallan'ın basit, sakinleştirici bir manzara resmini çizebilmesi gerekirdi. Platonun kendisinden üç metre yukarı yükselen on tane Yeminkapısı platformlarından birinin kıyısında oturuyordu. Günün erken saatlerinde bu Yeminkapısı'nı çalıştırarak Narak'ta bekleyen binlerce kişiden birkaç yüz tanesini daha buraya getirmişti. Bir süre için daha fazlası olmayacaktı: aletin her kullanımı inanılmaz bir miktarda Fırtınaışığı harcıyordu. Yeni gelenlerin yanlarında getirdikleri mücevherlerle bile geriye fazla bir şey kalmamıştı.

Dahası Shallan'ın *kendisinden* de geriye fazla bir şey kalmamıştı. Sadece faal, gerçek bir Parlayan Şövalye her platformun merkezindeki kontrol binalarını çalıştırarak aktarımı gerçekleştirebiliyordu. Bu da şu anda sadece Shallan anlamına geliyordu.

Bu ise her seferinde Kılıç'ını çağırması gerektiği anlamına geliyordu. Annesini öldürmek için kullandığı Kılıç'ı. Bu, kendi Parlayan Şövalye tarikatının İdeal'i olarak itiraf ettiği bir gerçekti.

Bu nedenle artık zihninin arka tarafına itip unutamayacaktı.

Sadece çiz.

Şehir görüş alanını kaplıyordu. İmkânsız derecede yükseklere çıkıyordu ve Shallan devasa kuleyi kâğıdına sığdırmakta zorlanıyordu. Jasnah bu yeri antik çağlardan kalma kitaplar ve kayıtlar bulma umuduyla aramıştı; şu ana kadar, hiç buna benzer bir şeyler bulamamışlardı. Onun yerine, Shallan kuleyi *anlamakta* bile zorluk çekiyordu.

Eğer bir çizimle sabitlerse, sonunda inanılmaz boyutunu kavramayı başarabilecek miydi? Kulenin tamamını görebileceği bir açı bulamıyordu, o yüzden de küçük şeylere kilitlenip kalıyordu. Balkonlar, tarlaların şekilleri, mağaramsı boşluklar; yakalayan, yutan, parçalayan çeneler.

Sonunda çizdiği şey kulenin kendisi değil, daha hafifçe taranmış bir zeminin üzerindeki çaprazlama çizgiler olmuştu. Shallan çizime bakakaldı, bir rüzgârspreni geçerek sayfaları kımıldatıyordu. İçini çekti, kömür kalemini çantasına attı ve hürelinin parmaklarını silmek için nemli bir kumaş çıkardı.

Aşağıdaki platoda askerler tatbikat yapıyordu. Herkesin birden bu yerde yaşıyor olduğu düşüncesi Shallan'ı rahatsız ediyordu. Ki bu aptalcaydı. Bu sadece bir *binaydı*.

Ama Shallan'ın resmini çizemediği bir bina.

"Shallan..." dedi Desen.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Shallan gözleri ileriye bakarak. "Anne ve babamın ölmeleri *senin* suçun değil. Buna sen neden olmadın."

"Benden nefret edebilirsin," dedi Desen. "Anlıyorum."

Shallan gözlerini kapattı. Onun anlamasını *istemiyordu*. İstediği Shallan'ı haksız olduğuna ikna etmesiydi. Shallan'ın *haksız* olmaya ihtiyacı vardı.

"Senden nefret etmiyorum, Desen," dedi Shallan. "Kılıçtan nefret ediyorum."

"Ama..."

"Kılıç sen değilsin. Kılıç benim, kılıç babam, kılıç yaşadığımız hayat ve her şeyin altüst olması."

"Ben... Anlamıyorum," diye uğuldadı Desen hafifçe.

Anlasan şaşardım, diye düşündü Shallan. *Çünkü ben de anlamıyorum.* Neyse ki dikkatini dağıtacak bir şeyler yaklaşıyordu, Shallan'ın tünediği platforma çıkan rampaya doğru gelen bir gözcü şeklindeydi. Koyugöz kadının kıyafeti beyaz ve maviydi, koşucu eteğinin altına pantolon giymişti ve uzun, koyu renkli Alethi saçları vardı.

"Ee, Berrakhanım Parlayan?" dedi gözcü eğildikten sonra. "Yüceprens gelmenizi rica ediyor."

"Tüh," dedi Shallan, içten içte yapacak yapacak bir şeyleri olduğu için rahatlayarak. Çantasını toplarken eskiz defterini gözcüye verdi.

Küreler sönmüş, diye farkına vardı.

Dalinar'a Harap Ovalar'ın merkezine yaptığı seferde yüceprenslerin üç tanesi katılmış olsa da, daha fazlası geride kalmıştı. Beklenmedik yücefırtına geldiği zaman, Hatham ovalardaki gözcülerden uzakalemle haber almıştı.

Fırtına gelmeden önce Hatham'ın savaş kampındakiler kürelerinin büyük bir kısmını tekrar dolmaları için dışarı koymayı başararak onun geri kalan yüceprenslerle kıyaslandığında çok büyük miktarda Fırtınaışığı'na sahip olmasını sağlamıştı. Dalinar Ye-

minkapısı'nı çalıştırmak ve Urithiru'ya daha fazla ikmal malzemesi getirmek için dolu kürelerini satın alırken Hatham zengin bir adam olmaya başlıyordu.

Bununla kıyaslandığı zaman, Shallan'a Işıkörü antrenmanı yapması için küre vermek çok korkunç bir masraf değildi. Ama yine de soğuk havadan korunmak için iki tanesinin Fırtınaışığını tükettiği için Shallan kendini suçlu hissediyordu. Buna dikkat etmesi gerekecekti.

Her şeyini topladı, sonra eskiz defterini almak için elini uzattığı zaman gözcü kadının kocaman açılmış gözlerle sayfaları çevirdiğini gördü. "Berrakhanım..." dedi gözcü. "Bunlar muhteşem."

Resimlerin birkaç tanesi Urithiru'nun ihtişam hissini muğlak bir şekilde yakalayarak sanki kulenin dibinden yukarıya doğru bakarmış gibi çizilmişti ama daha çok bir baş dönmesi hissi yaratıyorlardı. Shallan hoşnutsuzlukla perspektif ve imkânsız ufuk noktaları kullanarak çizimlerin sürrealist doğasını abarttığını fark etti.

"Kuleyi çizmeye çalışıyorum ama doğru açıyı bulamadım," dedi Shallan. Belki Berrakbey Kasvetgöz geri döndüğü zaman Shallan'ı sıra dağlardaki başka bir zirveye uçurabilirdi.

"Daha önce hiç bunlar gibi bir şey görmedim," dedi gözcü sayfaları çevirirken. "Bunların adı ne?"

"Sürrealizm," dedi Shallan büyük eskiz defterini geri alır ve kolunun altına sıkıştırırken. "Eski bir sanat akımıydı. Sanırım resmi istediğim gibi çizemediğim zaman elim o yöne kaydı. Artık öğrencilerden başka kimsenin uğraşmaya zahmet ettiği bir şey değil."

"Gözlerimin beynime uyanmayı unuttuğunu düşündürmesine neden oldu."

Shallan eliyle işaret etti ve gözcü de aşağı iner ve platoyu geçerlerken yol gösterdi. Burada Shallan askerlerin tarlada talim yapmayı bırakıp onu izlediklerini fark etti. Lanet olsun. Bir daha asla sadece bir taşra şehrinden gelmiş önemsiz kız Shallan olmaya geri dönemeyecekti. O artık görünüşte Öteyolcu Tarikatı'ndan "Berrakhanım Parlayan" idi. Shallan Dalinar'ı, en azından toplum içinde oldukları zamanlarda, illüzyon yaratamayan bir tarikattanmış gibi davranmaya ikna etmişti. Bu sırrın yayılmasına engel olması gerekiyordu, yoksa etkinliği zayıflardı.

Askerler Shallan'a sanki üzerinde Parezırh belirmesi, gözlerinden ateşler fışkırtması ve uçup giderek bir iki dağa vurup devirmesini beklermiş gibi bakıyordu. *Büyük ihtimalle daha ağırbaşlı davranmaya çalışmalıyım*, diye düşündü Shallan kendi kendine. *Daha... şövalyevari mi denir?*

Hatham'ın ordusunun kırmızı ve altın renklerini giymiş olan bir askere bakış attı. Adam anında gözlerini yere indirdi ve sağ pazusunun etrafına bağlanmış ründuasını eliyle okşadı. Dalinar Parlayanlar'ın namını düzeltmekte kararlıydı ama bütün bir fırtına götüresi ülkenin fikrini birkaç ay içinde değiştiremezdi. Eski Parlayan Şövalyeler insanoğluna ihanet etmişti; her ne kadar pek çok Alethi tarikatlara yeni bir şans vermeye gönüllüymüş gibi görünse de, başkaları o kadar da hoşgörülü değildi.

Yine de Shallan hocalarının her zaman öğrettiği şekilde sırtı dik ve gözleri ileride yürümeye çalıştı. Jasnah'nın da dediği gibi, güç bir algı illüzyonuydu. Kontrolü elinde tutmanın ilk adımı kendini kontrolü elinde tutabilir birisiymiş gibi görmekti.

Gözcü kuleye girer ve bir merdivenden yukarı çıkarak Dalinar'ın korunmalı bölgesine doğru giderken Shallan'a yol gösterdi. "Berrakhanım?" dedi kadın yürürken. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirmişsin gibi görünüyor, çünkü sordun."

"Ah, ıı. Hmm."

"Sorun değil. Neyi merak ediyorsun?"

"Siz... bir Parlayan'sınız."

"Bu seferki düz cümle oldu ve bu bir önceki savından şüphe etmeme neden oluyor."

"Affedersiniz. Ben sadece... Merak etmiştim, Berrakhanım. Nasıl oluyor? Parlayan olmak nasıl bir şey? Bir Parekılıcı'na sahip misiniz?"

Demek oraya varmak istiyordu. "Seni temin ederim ki, kadınlığın gereklerine ters düşmeden bir şövalye olarak görevlerimi yerine getirmek gayet mümkün," dedi Shallan.

"Ya," dedi gözcü. Garip bir şekilde, bu cevap karşısında *hayal kırıklığına uğramış* gibiydi. "Elbette, Berrakhanım."

Urithiru doğrudan dağın kayalarına oyulmuş gibi görünüyordu, bir heykel gibiydi. Gerçekten de, ne odaların köşelerinde ek yerleri ne de duvarlarda belirgin tuğlalar ya da bloklar vardı. Taşların büyük bir kısmında ince katman çizgileri görülüyordu. Değişken renkli güzel çizgiler bir tüccarın dükkânında dizilmiş kumaş katlarına benziyordu.

Koridorlar çoğu zaman garip eğriler çizerek dönüyor, bir kavşağa doğru giderken nadiren düz ilerliyorlardı. Dalinar bunun belki bir kalenin tahkimatları gibi işgalcileri aldatmak için olabileceğini tahmin etmişti. Geniş dönüşler ve ek yerlerinin yokluğu koridorların tünele benzemelerine neden oluyordu.

Shallan'ın bir kılavuza ihtiyacı yoktu, duvarları kaplayan katmanların çok belirgin desenleri vardı. Başkalan bunları seçmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu ve yerlere boyayla kılavuz çizgileri çekmekten bahsediyorlardı. Buradaki desenin geniş kırmızımsı katmanlarının daha küçük sarılarla dalgalanarak gittiğini seçemiyorlar mıydı? Basitçe çizgilerin hafifçe yukarıya doğru eğimli olduğu yöne doğru gittiğin zaman Dalinar'ın odalarına ulaşıyordun.

Kısa süre sonra geldiler ve gözcü de hizmetine tekrar ihtiyaç duyulursa diye kapıda yerini aldı. Shallan daha bir gün önce boş olduğu hâlde şimdi mobilyalarla doldurulmuş bir odaya girdi, Dalinar ve Navani'nin kişisel odalarının hemen dışında büyük bir toplantı odası yaratılmıştı.

Adolin, Renarin ve Navani elleri belinde ayakta durmuş, duvardaki bir Roshar haritasını inceleyen Dalinar'ın önünde oturuyorlardı. Her ne kadar burası halılar ve lüks mobilyalarla doldurulmuş olsa da eşyalar bu kasvetli odaya bir leydinin havahının bir domuza yakışacağı kadar uyuyordu.

"Azishlere nasıl yaklaşılacağını bilmiyorum baba," diyordu Renarin Shallan içeriye girerken. "Yeni imparatorları onları önceden tahmin etmesi güç yapıyor."

"Onlar *Azish*," dedi Adolin Shallan'a yaralı olmayan elini sallarken. "Nasıl tahmin *edilemez* olabilirler? Hükûmetlerinin meyveyi bile nasıl soyacağını anlatan kanunları yok mu?"

"Abartma istersen," dedi Renarin. Köprü Dört üniformasını giymişti ama oda pek de soğuk olmadığı hâlde omuzlarında bir battaniye vardı ve elinde dumanı tüten bir çay kupası tutuyordu. "Evet, geniş çaplı bir bürokrasileri var. Bir iktidar değişikliği yine de kargaşa yaratacak. Hatta politikaları o kadar net bir şekilde tanımlanmış olduğu için bu yeni Azish İmparatorunun politik değişiklikler yapması *daha kolay* bile olabilir."

"Ben olsam Azishler hakkında endişelenmezdim," dedi Navani bir kalemle not defterine vurarak, sonra bir şeyler yazdı. "Onlar mantığın sesini dinleyecek, her zaman dinlerler. Ya Tukar ve Emul? Onların şu savaşı Issızlık'ın geri döndüğünü fark etmelerine bile engel olursa şaşırmam."

Dalinar homurdanarak bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Tukar'da şu savaş beyi var. Adı neydi?"

"Tezim," dedi Navani. "Yaradan'ın suretinden olduğunu iddia ediyor."

Shallan Adolin'in yanındaki koltuğa yerleşirken burnunu çekti, çantasını ve eskiz defterini yere koydu. "Yaradan'ın sureti mi? En azından alçak gönüllüymüş."

Dalinar ona doğru döndü, sonra ellerini arkasında kavuşturdu. Fırtınalar aşkına. Her zaman ne kadar da... *büyük* görünüyordu. Kaşları düşüncelerin en derinleriyle sürekli çatılmış, hiçbir odaya sığamayacak kadar büyük bir adamdı. Dalinar Kholin kahvaltıda ne istediğini seçmenin bütün Roshar'daki en önemli kararmış gibi görünmesini sağlayabiliyordu.

"Bırakın hanım Shallan," dedi. "Siz olsanız Makabaki krallıklarıyla ilişkiler konusunda ne yapardınız, söyleyin. Şimdi uyardığımız gibi fırtına geldiğine göre, onlara avantajlı bir konumdan yaklaşma fırsatımız var. En önemlisi Azir ama daha yeni bir halefiyet krizini atlattı. Emul ve Tukar elbette Navani'nin de söylediği gibi savaştalar. Tashikk'in bilgi ağları kesinlikle işimize yarardı ama onlar son derece tecrit yanlısı. Bu geriye Yezier ve Liafor'u bırakıyor. Belki onların desteğini kazanmak komşularını ikna edebilir."

Beklentiyle Shallan'a doğru döndü.

"Evet, evet..." dedi Shallan düşünceli bir şekilde. "Daha önce o yerlerden birkaç tanesinin ismini *duymuştum*."

Dalinar'ın dudakları sıkılarak ince bir çizgi hâlini aldı ve Desen endişeyle eteğinin üstünde uğuldadı. Dalinar şakalaşılacak türden birisiymiş gibi görünmüyordu.

"Affedersiniz Bırakbey," diye devam etti Shallan koltuğunda arkasına yaslanırken. "Ama *benim* görüşümü neden sorduğunuzu anlamıyorum. Elbette bu krallıkları biliyorum ama benim bilgim akademik. Sanırım sizin için onların en önemli ihraç mallarını sayabilirim ama dış politika konusuna gelince... eh, ben ülkemden ayrılmadan önce *Alethkar'dan* olan biriyle bile hiç karşılaşmamıştım. Üstelik biz komşuyuz!"

"Anlıyorum," dedi Dalinar alçak sesle. "Sprenlerinizin herhangi bir tavsiyesi var mı? Bizimle konuşması için onu çağırabilir misiniz?"

"Desen'i mi? O bizim türümüz hakkında pek de bilgili değil, ki onun burada olmasının sebebi de bu." Shallan koltuğunda kımıldandı. "Ayrıca dürüst olmak gerekirse Bırakbey, sanırım sizden korkuyor."

"Eh, aptal olmadığı kesin," diye belirtti Adolin.

Dalinar oğluna bir bakış attı.

"Yapma baba," dedi Adolin. "Eğer doğanın kuvvetlerinin gözünü korkutabilecek herhangi birisi varsa o da sensin."

Dalinar içini çekerek döndü ve elini haritanın üstüne koydu. İlginç bir şekilde battaniye ve kupasını bir kenara bırakarak kalkıp elini babasının omzuna koymak üzere yürüyerek yanına giden Renarin oldu. Genç, Dalinar'ın yanında durduğu zaman normalde olduğundan bile daha cılız görünüyordu ve her ne kadar saçları Adolin'inki kadar sarışın olmasa da yine de sarılarla bezeliydi. Dalinar'ın yanında çok garip bir tezatmış gibi görünüyordu, tamamen başka bir kumaştan dikilmişti.

"Hepsi o kadar büyük ki, oğlum," dedi Dalinar bakışlarını haritadan kaldırarak. "Bu krallıkların pek çoğunu hiçbir zaman *ziyaret* bile etmediğim hâlde, Roshar'ın tamamını nasıl birleştirebilirim? Kendisi bunun farkına varmamış olsa bile, genç Shallan bilgece konuştu. Biz bu insanları tanımıyoruz. Şimdi onların sorumluluğunu benim mi yüklenmem gerekiyor? Keşke hepsini birden *görebilseydim*..."

Shallan koltuğunda kımıldandı, kendini sanki unutulmuş gibi hissediyordu. Belki Dalinar onu Parlayan'larından yardım almak istediği için çağırtmıştı ama Kholin ilişkileri her zaman aile çerçevesinde oluyordu. Bu açıdan, o bir yabancıydı.

Dalinar döndü ve kapının yakınlarındaki ısıtılmış bir sürahiden şarap almak için yürüdü. O yanından geçerken Shallan olağandışı bir şey hissetti. İçinde bir sarsıntı, sanki bir parçası Dalinar tarafından *çekiliyormuş* gibi.

O elinde bir kupayla yürüyerek geri dönerken, Shallan koltuğundan kalktı, Dalinar'ı duvardaki haritaya doğru takip etti. Yürürken nefesini içine çekerek ışıldayan bir akıntı şeklinde çantasından Fırtınaışığı çekti. Işık Shallan'ın içini doldurarak derisinde parlamaya başladı.

Hürelini haritaya dayadı. Fırtınaışığı Shallan'dan dışarıya dökülerek girdaplanan bir ışık fırtınası gibi haritayı aydınlattı. Tam olarak ne yaptığını anlamıyordu ama zaten nadiren anlardı. Sanat anlamaya değil, *bilmeye* dayanırdı.

Fırtınaışığı haritadan dışarıya doğru aktı, hızla Dalinar ile Shallan'ın aralarından geçerek Navani'nin telaşla koltuğundan kalkıp geriye çekilmesine neden oldu. Işık odanın içinde döndü ve merkezde yeni, daha büyük bir haritaya dönüştü, yaklaşık bir masa yüksekliğinde havada asılı duruyordu. Dağlar sıkıştırılan bir kumaştaki kırışıklıklar gibi yükseldi. Engin ovalar sarmaşıkların ve otların yeşiliyle ışıldadı. Fırtına yönleri çıplak dağ eteklerinin rüzgâr yönü taraflarındaki gölgeler muhteşem yaşamla doldu. Fırtınababa... Shallan izlerken topoğrafya *gerçeğe* dönüşmüştü.

Nefesi kesildi. Bunu *Shallan* mı yapmıştı? Nasıl? İllüzyonları çoğu zaman taklit etmek için önceden yapılmış bir çizime ihtiyaç duyardı.

Uçları titreşen harita odanın kenarlarına doğru yayılıyordu. Adolin koltuğundan ayağa kalkarak Kharbranth'a yakın bir yerlerden illüzyonu dağıttı. Fırtınaışığı tutamları etrafında parçalandı ama hareket ettiği zaman görüntü girdaplanarak arkasından düzgün bir şekilde kendini yeniledi.

"Nasıl..." Reshi Adaları'nı ayrıntılı bir şekilde gösteren durdukları noktada Dalinar öne doğru eğildi. "Ayrıntılar inanılmaz. Neredeyse şehirleri bile görebiliyorum. Ne yaptınız?"

"Ben *herhangi bir şey* yapıp yapmadığımı bilmiyorum," dedi Shallan illüzyonun içine doğru adım atarak, Fırtınaışığının etrafında döndüğünü hissediyordu. Ayrıntılı olmasına rağmen bakış açısı hâlâ çok uzaktı ve dağlar Shallan'ın bir tırnağı kadar bile yüksek değildi. "Bunu ben yaratamazdım Berrakbey. Bu derecede bilgim yok."

"*Benim* yapmadığım kesin," dedi Renarin. "Fırtınaışığı kesinlikle sizden geldi Berrakhanım."

"Evet, ee, o sırada baban beni çekiştiriyordu."

"Çekiştiriyor muydu?" diye sordu Adolin.

"Fırtınababa," dedi Dalinar. "Bu onun etkisinin sonucu, bu Roshar boyunca bir fırtınanın her esişinde onun gördüğü şey. Sizden ya da benden değil, *ikimizden birden-di*. Bir şekilde."

"Eh, her şeyi birden göremediğinizden şikâyet eden sizdiniz," diye belirtti Shallan.

"Bu ne kadar Fırtınaışığı harcadı?" diye sordu Navani yeni, ışıltılı haritanın dışından dolanırken.

Shallan çantasını kontrol etti. "Ee... hepsini."

"Biraz daha bulacağız," dedi Navani bir iç çekmeyle.

"Bu kadar fazla..."

"Hayır," dedi Dalinar. "Şu anda satın alabileceğim en değerli kaynaklardan bir tanesi Parlayanlarımın güçlerinde tecrübe kazanması. Küreler için Hatham bizi resmen soyuyor olsa bile."

Dalinar görüntünün etrafında bir girdap şeklinde bozulmasına neden olarak içine doğru yürüdü. Merkezin yakınlarında, Urithiru'nun konumunun yanında durdu. Yavaş bir incelemeyle odanın bir yanından öbürüne uzun uzun baktı.

"On şehir," diye fısıldadı. "On krallık. Uzun zaman önce onları birbirlerine bağlayan on Yeminkapısı. Bu şekilde savaşabilirlz. Bu şekilde başlanz. Dünyayı kurtararak başlayamayız, bu basit adımla başlarız. Yeminkapısı olan şehirleri koruyacağız.

"Yokelçiler her yerde ama biz onlardan daha hızlı hareket edebiliriz. Başkentleri destekleyebilir, krallıklar arasında yiyecek ya da Ruhdöküm cüler gönderebiliriz. O on şehri ışık ve gücün kalelerine dönüştürebiliriz. Ama hızlı olmak zorundayız. Geliyor. Dokuz gölgeli adam..."

"O ne?" dedi Shallan kulaklan dikilerek.

"Düşmanın şampiyonu," dedi Dalinar gözleri kısılarak. "Görülerde, Şeref bana sağ kalmak için en iyi şansımızın Garaz'ı bir şampiyonlar düellosunu kabul etmeye zorlamak olduğunu söyledi. Düşmanın şampiyonunu gördüm; siyah zırh giymiş bir yaratık, kırmızı gözleri var. Belki bir parshmendir. Dokuz tane gölgesi vardı."

Yakınlarında Renarin babasına doğru döndü, gözleri kocaman açılmış, ağzı açık kalmıştı. Başka kimse fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Azir'in başkenti Azimir'de bir tane Yeminkapısı var," dedi Dalinar merkezdeki Urithiru'dan uzaklaşarak batıdaki Azir'in ortasına doğru yürürken. "Onu açmalı ve Azishlerin güvenini kazanmalıyız. Onlar davamız için önemli olacaklar."

Daha da batıya doğru ilerledi. "Shinovar'da gizlenmiş bir Yeminkapısı var. Bir diğeri Babatharnam'ın başkentinde ve bir dördüncüsü de uzaklardaki Gölgeler Şehri Rall Elorim'de."

"Rira'da da bir tane var," dedi Navani onun yanına gelerek. "Jasnah bunun Kurth'ta olduğunu düşünüyordu. Bir altıncısı Aimia'da, yok edilen adada kayboldu."

Dalinar homurdandı, sonra haritanın doğu kısmına doğru döndü. "Vedenar yedi yapıyor," dedi yürüyerek Shallan'ın ülkesine girerken. "Thaylen Şehri sekiz. Sonra Harap Ovalar var ki o bizim elimizde."

"Ve sonuncusu da Kholinar'da," dedi Adolin alçak sesle. "Evimizde."

Shallan ona yaklaştı ve koluna dokundu. Şehirle uzakalem iletişimi kopmuştu. Hiç kimse Kholinar'ın durumunu bilmiyordu, ellerindeki en iyi ipucu ise Kaladin'in uzakalem mesajından gelmişti.

"Dünyayı elde tutmak için en önemli olanların birkaç tanesiyle küçükten başlayacağız," dedi Dalinar. "Azir. Jah Keved. Thaylenah. Öbür ülkelerle de irtibat kuracağız ama odağımızda bu üç büyük güç olmalı. Organizasyonu ve politik etkisi için Azir. Nakliyat ve denizcilik becerileri için Thaylenah. Büyük nüfusu için Jah Keved. Berrakhanım Davar, vatanınız ve iç savaşın ardından durumu hakkında sunabileceğiniz her türlü görüş makbule geçer."

"Ya Kholinar?" diye sordu Adolin.

Kapının çalınmasıyla Dalinar'ın cevabı bölündü. İçeri çağırdı ve az önceki gözcü başını uzattı. "Berrakbey," dedi, endişeli görünüyordu. "Görmeniz gereken bir şey var."

"Ne oldu Lyn?"

"Berrakbeyim. Bir... bir cinayet daha var."

Tecrübelerimin toplamı bu ana işaret ediyor. Bu karara.

—*Oathbringer*, ön söz

"Berrakhanım Parlayan" olmanın bir faydası da, bir kez olsun Shallan'ın önemli olayların parçası olmasının beklenmesiydi. Muhafızların taşıdığı yağ lambalarıyla aydınlanan koridorlar boyunca aceleyle koştururlarken hiç kimse onun varlığını sorgulamadı. Kimse onun yersiz olduğunu düşünmedi, kimse genç bir kadını vahşi bir cinayet sahnesine götürmenin uygunsuzluğunu aklına bile getirmedi. Ne güzeldi.

Gözcünün Dalinar'a söylediklerine kulak misafiri olduğu kadarıyla, ceset Vedekar Perel adında açıkgöz bir subaydı. Sebarial'ın ordusundandı ama Shallan onu tanımıyordu. Ceset bir keşif grubu tarafından kulenin ikinci katındaki uzak bir bölgede bulunmuştu.

Yaklaşırlarken Dalinar ve muhafızları yolun kalanı boyunca koşmaya başlayarak Shallan'ı geride bıraktılar. Fırtına kapası Alethiler ve uzun bacakları. Biraz Fırtınaışığı çekmeye çalıştı ama hepsini bir ışık bulutuna dönüşen lanet harita için harcamıştı.

Bu Shallan'ı bitkin ve kızgın bir hâlde bırakmıştı. İlerisinde Adolin durdu ve geriye doğru baktı. Bir an için sanki sabırsızlanırmış gibi bocaladı, sonra koşmaya devam etmek yerine aceleyle ona doğru geldi.

"Sağ ol," dedi Shallan Adolin yanında ona ayak uydurarak gelmeye başlarken.

"Daha da ölecek değil ya, hı?" dedi Adolin, sonra garip bir şekilde kıs kıs güldü. Bu konuda onu ciddi ciddi rahatsız eden bir şeyler vardı.

Sargılı olan yaralı eliyle Shallan'ınkine doğru uzandı, sonra yüzünü buruşturdu. Shallan onun yerine koluna girdi ve o da aceleyle yürümeye devam ederlerken yağ lambasını yukarıya doğru kaldırdı. Buradaki çizgiler sarmalanıyor, bir makaranın ipleri gibi zemini, duvarları ve tavanı dönüyorlardı. Shallan'ın sonradan çizmek için bir Hatıra almasına yetecek kadar çarpıcıydı.

Shallan ve Adolin sonunda suç mahallini koruyan bir grup muhafızın yanından geçerek diğerlerine yetiştiler. Cesedi Köprü Dört bulmuş olsa da, bölgeyi emniyete almak için Kholin askerlerine haber göndermişlerdi.

Şimdi de çok sayıda yağ feneriyle aydınlatılan orta büyüklükte bir odayı koruyorlardı. Shallan kare şekilli geniş bir çöküntünün etrafını çevreleyen bir rafın hemen önündeki kapı ağzında durakladı. Bir metreden biraz daha derindi, odanın taş zeminine kesilerek açılmıştı. Büklümlü turuncular, kırmızılar ve kahverenglilerden bir karışım olan duvar çizgileri burada da sarmallanmaya devam ediyor, karşı taraftan dışarı giden koridordan çıkmadan önce şişerek bu odanın yanları boyunca ilerleyen geniş şeritlere dönüşüyorlardı.

Ölü adam girintinin içinde yatıyordu. Shallan kendini hazırlamıştı ama buna rağmen görüntü mide bulandırıcıydı. Sırtüstü yatıyordu ve tam gözünden bıçaklanmıştı. Yüzü kanlı bir karmaşaydı, giysileri görünüşe göre uzun süreli bir dövüş nedeniyle dağılmıştı.

Dalinar ve Navani çukurun üstündeki rafta duruyorlardı. Dalinar'ın yüzü katıydı, taştandı. Navani ise eminelini ağzına kapatmıştı.

"Biz onu tam böyle bulduk, Berrakbey," dedi köprücü Peet. "Hemen size haber gönderdik. Eğer Yüceprens Sadeas'a olanın aynısı gibi görünmüyorsa fırtına kapsın beni."

"Yatma şekli bile aynı," dedi Navani, eteklerini kaldırarak alçak bölgeye inen basamaklardan indi. Neredeyse bütün odayı kaplıyordu. Hatta...

Shallan başını kaldırarak odanın yukarılarına doğru baktığında duvarlardan dışarı uzanan at başları şeklindeki birkaç taş heykeli gördü. Ağızları açıktı. *Musluklar,* diye düşündü. *Burası bir banyo odasıymış.*

Navani havuzun uzak tarafındaki bir oluğa doğru akan kanın ters tarafında cesedin yanına çömeldi. "Olağanüstü... konumu, gözün parçalanması... Sadeas'a olan şeyin *tamamen* aynısı. Bu da aynı katil olmalı."

Kimse Navani'yi görüntüden korumaya çalışmıyordu, sanki kralın annesinin bir cesedi dürtüklemesi son derece uygun bir davranışmış gibiydi. Kim bilir? Belki Alethkar'da bu türden şeyleri de kadınların yapması bekleniyordu. Alethilerin savaşa giderken kadınlarını da kâtip, haberci ve gözcü olarak yanlarında sürükleyip getirmeleri Shallan'a hâlâ çok anlamsız geliyordu.

Adolin'in duruma bakışını görmek için ona doğru döndü ve onu afallamış hâlde bakarken buldu, donakalmıştı, gözleri büyümüş ve ağzı açık kalmıştı. "Adolin?" diye sordu Shallan. "Onu tanıyor muydun?"

Shallan'ı duymamış gibi göründü. "Bu imkânsız," diye mırıldandı. "*İmkânsız.*"

"Adolin?"

"Ben... Hayır, onu tanımıyordum, Shallan. Ama sanmıştım ki... Yani Sadeas'ın ölümünün münferit bir suç olduğunu düşünmüştüm. Onun nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Büyük ihtimalle başını belaya sokmuştur demiştim. Onun ölmesini isteyebilecek her türlü insan vardı, değil mi?"

"Ondan fazlası varmış gibi görünüyor," dedi Shallan kollarını kavuştururken, Dalinar peşinde Köprü Dört'ten Peet, Lopen ve şaşırtıcı bir şekilde Rlain ile Navani'ye katılmak için basamaklardan aşağı iniyordu. O sonuncusu diğer askerlerin de dikkatini çekmişti, birkaç tanesi Dalinar'ı Parshendi'den korumak için çaktırmadan yerlerini değiştiriyorlardı. Onu bir tehlike olarak görüyorlardı, hangi üniformayı giyiyor olursa olsun.

"Colot?" dedi Dalinar buradaki askerlerin başında olan açıkgözlü yüzbaşıya doğru bakarak. "Sen okçusun, değil mi? Beşinci Tabur muydu?"

"Evet komutanım!"

"Kulede Köprü Dört'ün yanında size de mi keşif yaptırıyoruz?" diye sordu Dalinar.

"Rüzgârkoşucuların fazladan personele ihtiyacı vardı komutanım, haritalar için de

daha fazla gözcü ve kâtibe. Benim okçularım hızlı. Soğukta tören yürüyüşü antrenmanı yapmaktan daha iyidir diye düşünmüştüm, o yüzden de bölüğümle beraber gönüllü oldum."

Dalinar homurdandı. "Beşinci Tabur... kolluk kuvvetiniz kimdi?"

"Sekizinci Tabur," dedi Colot. "Yüzbaşı Tallan. İyi arkadaşımdı. O... o kurtulamadı."

"Üzgünüm yüzbaşı," dedi Dalinar. "Oğlumla görüşmem için sen ve adamların biraz çekilebilir misiniz? Ben aksini söyleyene kadar bölgeyi korumaya devam edin ama Kral Elhokar'a bunu haber verin ve Sebarial'a da bir habercl gönderin. Ziyaretine gidip bu konu hakkında bizzat konuşacağım ama önce haberinin olması en iyisi."

"Emredersiniz komutanım," dedi uzun boylu okçu, seslenerek emir vermeye başladı. Askerler gitti, köprücüler de dâhildi. Onlar harekete geçerlerken Shallan ensesinde bir ürperti hissetti. Titredi ve omzunun üstünden geriye bakmadan edemedi, bu algılanamaz binanın içinde yarattığı histen nefret ediyordu.

Renarin tam arkasında dikiliyordu. Shallan acınası bir ciyaklamayla sıçradı. Sonra da şiddetle kızardı, onun yanlarında olduğunu bile unutmuştu. Uçuşan beyaz ve kırmızı çiçek taçyaprakları şeklinde birkaç utançspreni etrafında görülür oldular. Bunların nadiren üzerine çekiyordu, ki bu bir mucizeydi. Başında kamp kurmuş olsalar şaşırmazdı.

"Pardon," diye mırıldandı Renarin. "Sizi ürkütmeye çalışmıyordum."

Dikkati dağılmış gibi görünen Adolin odadaki çukura doğru iniyordu. Aralarında bir katil olduğunu öğrenmek onu *bu kadar mı* rahatsız etmişti? Neredeyse her gün birileri onu öldürmeye çalışıyordu ya. Shallan havahının eteğini kavradı ve kanın uzağında kalarak aşağı doğru Adolin'i takip etti.

"Bu sıkıntı verici," dedi Dalinar. "Irkımızı fırtına duvarının önündeki yapraklar gibi Roshar'ın üzerinden silip atacak korkunç bir tehlike ile karşı karşıyayız. Bu tünellerde sinsi sinsi gezinen bir katil için endişe edecek zamanım yok." Başını kaldırıp Adolin'e baktı. "Bunun gibi bir soruşturma için görevlendireceğim adamların büyük bir kısmı öldü. Niter, Malan... Kralın Muhafızları henüz iyi değiller ve köprücüler de bütün iyi özelliklerine rağmen bu türden bir konuda tecrübe sahibi değil. Bunu sana bırakmam gerekecek, oğlum."

"*Bana* mı?" dedi Adolin.

"Kralın eşyeriyle ilgili olan olayın soruşturmasını iyi yapmıştın, her ne kadar o iş sonunda rüzgârı kovalamaktan ibaret çıkmış olsa da. Aladar İstihbarat Yüceprensi. Ona git, neler olduğunu anlat ve soruşturma için onun kolluk kuvvetlerinden birini görevlendir. Sonra benim irtibat subayım olarak onlarla birlikte çalış."

"Sadeas'ı kimin öldürdüğünü benim araştırmamı istiyorsun," dedi Adolin.

Dalinar başını sallayarak onaylayıp cesedin yanında çömeldi, gerçi Shallan'ın ne görmeyi beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam ölüydü. "Belki işin başına oğlumu koyarsam, insanlar benim katili bulma konusunda ciddi olduğuma ikna olur. Belki de olmaz, sadece sırrını gizleyecek birisini seçtiğimi de düşünebilirler. Fırtınalar adına, Jasnah'yı özlüyorum. O olsa bu işle nasıl ilgilenmemiz gerektiğini, saray maiyetinin bize karşı dönmesini nasıl engelleyebileceğimizi bilirdi.

"Ne olursa olsun oğlum, bu işle ilgilen. En azından geri kalan yüceprenslerin bizim bu cinayetleri öncelikli konu olarak gördüğümüzü ve suçluları bulmakta kararlı olduğumuzu anladıklarından emin ol."

Adolin yutkundu. "Anlıyorum."

Shallan gözlerini kıstı. Adolin'in derdi neydi? Hâlâ boş havuzun etrafındaki yükseltinin üzerinde duran Renarin'e doğru baktı. Adolin'i kırpılmayan safir gözlerle izliyor-

du. *Her zaman* biraz acayipti ama şimdi Shallan'ın bilmediği bir şeyleri biliyormuş gibi görünüyordu.

Eteğindeki Desen hafifçe uğuldadı.

Neden sonra Dalinar ve Navani Sebarial'la konuşmak için gittiler. Onlar gittiği zaman Shallan Adolin'i kolundan yakaladı. "Sorun ne?" diye tısladı. "Ölü adamı tanıyordun, değil mi? Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Adolin gözlerinin içine baktı. "Bunu kimin yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok, Shallan. Ama *bulacağım*."

Shallan açık mavi gözlerinin içine bakmaya devam etti, bakışını tartıyordu. Fırtınalar adına, Shallan ne düşünmüştü ki? Adolin harika bir adamdı ama anca yeni doğmuş bir bebek kadar aldatıcı olabilirdi.

Yürüyerek uzaklaştı ve Shallan da aceleyle arkasından gitti. Renarin odanın içinde kaldı, arkalarından koridora bakıyordu. Shallan artık omzunun üzerinden baktığında onu göremeyecek kadar uzaklaşana dek orada durmaya devam etti.

Belki de kâfirliğim, bu fikirlerin filizlendiği çocukluğumdaki o günlere kadar uzanıyordur.

—*Oathbringer*, ön söz

Kaladin az Fırtınaışığı harcamak için kendini sadece biraz yükseklik kazanacağı kadar yukarıya doğru Çivileyerek bir tepenin üzerinden atladı.

Yağmurun içinde uçarak başka bir tepenin üzerine doğru ilerledi. Altındaki vadi cılız dallarını birbirlerine dolayarak neredeyse aşılamaz bir yeşillik duvar oluşturan vivim ağaçlarıyla kaplıydı.

Islak taşların üstündeki mavi mumlara benzeyen yağmursprenlerinin yanından kayarak hafifçe yere indi. Çivilemesini bitirdi ve yer çekimi üzerinde tekrar etki kazanırken hızlı adımlarla ilerlemeye koyuldu. Mızrak ya da kalkan öğrenmeden önce yürümeyi öğrenmişti. Gülümsedi. Neredeyse Hav'in sıranın arkalarında geride kalmışlara yardım ederken emirler yağdıran sesini duyabiliyordu. Hav her zaman askerlerin birlikte yürümeyi öğrendikten sonra dövüşmeyi öğrenmelerinin kolay olacağını söylerdi.

"Bu bir gülümseme mi?" dedi Syl. Yanında havada hızla ve yanlış yönde uçan büyük bir yağmur damlası şeklini almıştı. Doğal bir şekildi ama tamamen yanlıştı. Mantıklı değildi.

"Haklısın," dedi Kaladin yüzünden yağmur damlaları süzülürken. "Daha ciddi olmalıyım. Yokelçilerin peşindeyiz." Fırtınalar adına, bunu söylemek kulağa ne kadar garip geliyordu.

"Azarlamak için söylemedim."

"Bazen ne istediğini anlamak zor oluyor."

"Peki *bu* ne demek oluyor şimdi?"

"İki gün önce annemin hâlâ hayatta olduğunu öğrendim," dedi Kaladin. "Bu yüzden, bu konuma atanacak yeni birisini aramıyorum. Bu boşluğu doldurmaya çalışmaya son verebilirsin."

Kendisini hafifçe yukarı doğru Çiviledi, sonra kendini bırakarak dik tepenin ıslak

kayalıklarından aşağı kaymaya başladı. Durmadan yağan yağmurdan beslenerek doymuş ve şişmiş sarmaşıkların ve açılmış kayafilizlerinin yanından geçti. Gözyaşları'nın ardından sık sık kasabanın etrafında güçlü bir yücefırtınadan sonra olduğu kadar fazla sayıda ölü bitki olurdu.

"Eh, sana annelik etmeye çalışmıyorum," dedi Syl hâlâ bir yağmur damlası biçiminde. Onunla konuşmak gerçeküstü bir deneyim olabiliyordu. "Gerçi huysuzluk yaptığın zamanlarda arada bir paylıyor olabilirim."

Kaladin homurdandı.

"Ya da konuşmayı unuttuğunda." Kaladin'in yanında ilerlemeye devam ederken üzerinde bir havalı ve elinde bir şemsiyeyle havaya oturmuş genç bir kadın şekline dönüştü. "Dünyana *mutluluk*, *ışık* ve *neşe* getirmek, senin aksi bir salak gibi davrandığın zamanlarda benim ciddi ve en önemli görevim. Bu da çoğu zaman demek oluyor. Bak böyle."

Kaladin kıs kıs gülerek bir sonraki tepenin yamacını koşarak tırmanır, sonra diğer taraftaki vadiye doğru kayarak inerken içinde bir parça Fırtınaışığı tutuyordu. Burası birinci sınıf bir tarım alanıydı, Sadeas'ın Akanny bölgesiyle övünmesi boşuna değildi. Kültürel olarak geri kalmış bir yer olabilirdi ama bu uzanıp giden tarlalar, lavis ve tallew tahıllarıyla büyük ihtimalle krallığın yarısını doyuruyordu. Diğer köyler derisi ve eti için büyük domuz sürüleri yetiştirmekle uğraşıyordu. Chul benzeri bir hayvan olan gumfrem, küçük mücevher kalplerini hasat etmek için daha az yaygın olarak yetiştirilen bir hayvandı, bunlar etin Ruhdökülmesine olanak tanıyordu.

Syl ışıktan bir kurdeleye dönüştü ve Kaladin'in önünde daireler çizerek uçuştu. Bu kasvetli havada bile moralinin yükselmemesi zordu. Alethkar'a kadar tüm yolu endişelenerek ve sonra da Hearthstone'u kurtarmak için çok geç kaldığını düşünerek geçirmişti. Ailesini hayatta bulmak... eh, bu beklenmedik bir lütuftu. Bu türden lütuflar hayatında fazlasıyla eksik olmuştu.

Bu yüzden Fırtınaışığı'nın ısrarına teslim oldu. Koş. *Zıpla*. İki günü Yokelçilerin peşinde harcamış olsa da, Kaladin'in yorgunluğu geçmişti. Geçtiği harap köylerde boş yatak pek bulunmuyordu ama yağmurdan korunacak bir çatı ve yiyecek sıcak bir şeyler bulmayı başarmıştı.

Hearthstone'da başlamış ve dışa doğru açılan bir çember şeklinde ilerleyerek köyleri ziyaret etmiş, parshmenlerini sormuş, sonra da onları korkunç fırtınanın geri geleceği konusunda uyarmıştı. Şimdiye kadar saldırıya uğramış olan tek bir köy ya da kasabaya rastlamamıştı.

Kaladin bir sonraki tepenin zirvesine ulaştı ve durdu. Yıpranmış bir menzil taşı bir kavşağı işaretliyordu. Her ne kadar birkaç günlük bir yürüyüş mesafesinden uzakta olmasa da, gençliğinde Hearthstone'dan hiç bu kadar uzaklaşmamıştı.

Kaladin gözlerini yağmurdan korumak için elini siper ederken Syl yanına uçtu. Taşın üzerindeki rünler ve basit harita bir sonraki kasabaya olan mesafeyi gösteriyordu ama Kaladin'in buna ihtiyacı yoktu. Karanlıkta kasabayı bir leke olarak seçebiliyordu. Buralara göre oldukça büyük bir kasabaydı.

"Haydi," dedi tepeden aşağı inmeye koyulurken.

"Bence benden *harika* bir anne olur," dedi Syl Kaladin'in omzuna konup genç bir kadına dönüşürken.

"Bu konu aklına nereden geldi?"

"Açan sendin."

Dırdır etme konusunda Syl'i annesiyle kıyasladığı için miydi? "Sizin çocuklarınız olabiliyor mu ki? Bebek sprenler yani?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Syl.

"Fırtınababa'ya... ee, baba diyorsun, değil mi? Öyleyse seni dünyaya getiren o mu?"

"Belki. Sanki. Daha çok biçimlenmeme sebep oldu denebilir. Seslerimizi bulmamıza yardım etti." Başını bir yana eğdi. "Evet. Bazlanmızı o yaptı. Beni yaptı."

"Öyleyse belki sen de yapabilirsin," dedi Kaladin. "Rüzgârın küçük, ee, tanelerini bulabilirsin belki? Ya da Şeref'in. Onları biçimlendirirsin."

Kayafilizleri ve sarmaşıklardan oluşan bir yığının üzerinden atlamak için kendisini çivilediği ve yere inerken bir grup kremciği ürküterek neredeyse tamamen temizlenmiş bir vizon iskeletinin etrafından kaçışmalarına sebep oldu. Muhtemelen daha büyük bir yırtıcının geride bıraktıklarıydı.

"Hmm," dedi Syl. "Ben *harika* bir anne olurdum. Küçük sprenlere uçmayı öğretirdim, rüzgârlarda süzülmeyi, seni rahatsız etmeyi..."

Kaladin gülümsedi. "İlginç bir böcek dikkatini dağıtırdı ve uçup gider, ufaklıkları da çekmecenin birinde bırakırdın."

"Hiç de bile! Neden bebeklerimi bir çekmecede bırakayım ki? Çok sıkıcı. Ama bir yüceprensin ayakkabısının içi..."

Köye varmak için kalan mesafenin gerisini uçarak aştı ve batı tarafındaki yıkık binalardan oluşan manzara keyfini kaçırdı. Her ne kadar yıkım korktuğundan az olmaya devam etse de, her bir kasaba ve köy rüzgârlar ya da korkunç yıldırımların yüzünden birilerini kaybetmişti.

Haritadaki adıyla Hornhollow, bir zamanlar güzel olarak kabul edilebilecek bir yerdeydi. Arazi bu bölgede alçalarak bir girinti hâline geliyor ve doğudaki bir tepe de yüce fırtınaların etkisini büyük ölçüde kesiyordu. Yaklaşık iki düzine bina vardı ve bunlar arasında yolcuların konaklayabileceği iki büyük fırtına sığınağı yer alıyordu. Ama kasabanın çevresinde de pek çok bina vardı. Burası yüceprensin arazisiydi, yeterince yüksek Nan'dan çalışkan bir koyugöz boş duran bir tepeyi kendisi işlemek için kiralayabilir ve hasadın bir kısmını kendine saklayabilirdi.

Kasaba toplantıları için insanların bir araya geldiği meydanı birkaç küre fener aydınlatıyordu. Bu işe yarardı. Kaladin aydınlığa doğru inişe geçti ve elini yanına doğru uzattı. Syl sessiz bir emirle orada belirip bir Parekılıcı şekline girdi; ortasında Rüzgârkoşucuların bir simgesi olan zarif, güzel bir kılıçtı ve kabzasına doğru uzanan çizgiler vardı. Metaldeki oluklar dalgalanan saç buklelerini andırıyordu. Kaladin mızrağı tercih etse de, Kılıç bir semboldü.

Kaladin köyün ortasındaki yağmur suyunu toplamak ve kremden arındırmak için kullanılan büyük merkezi sarnıcın yanında yere indi. "Sylkılıcı'nı omzuna dayadı ve diğer elini uzatıp konuşmaya hazırlandı. *Hornhollow halkı. Ben Parlayan Şövalyeler'den Kaladin. Buraya size...*

"Berrakbey Parlayan!" Kilolu, üzerinde uzun bir pardösü ve geniş siperlikli bir şapka olan açıkgöz bir adam kalabalığın içinden tökezleyerek çıktı. Gülünç görünüyordu ama Gözyaşları'ydı. Sürekli yağan yağmur modaya fazla fırsat tanımıyordu.

Adam canlı bir hareketle ellerini çırptı ve parlayan kürelerle dolu kadehler taşıyan iki ardent de tökezleyerek yanına geldi. Meydan etrafında insanlar fısıldaştılar ve görünmeyen bir rüzgârla beklentisprenleri dalgalandı. Kimileri daha iyi görebilsinler diye küçük çocukları havaya kaldırdı.

"Harika," dedi Kaladin alçak sesle. "Seyyar hayvanat bahçesine dönüştüm."

Zihninde Syl'in kıkırdadığını işitti.

Öyleyse yapılacak en iyi şey iyi bir gösteri sunmaktı. Sylkılıcı'nı başının üzerine kaldırınca kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Kaladin bu meydandakilerin çoğunun eskiden Parlayanlar'ın adını lanet okumak için kullandığına bahse girerdi ancak şimdi insanların coşkusunda bundan hiçbir iz yoktu. Yüzlerce yılın güvensizliği ve iftirasının bu

kadar çabucak unutulduğuna inanmak güçtü. Ancak gök yarılıp yer sarsılırken insanlar bir sembol arayacaktı.

Kaladin Kılıç'ını indirdi. Sembollerin tehlikesinin gayet farkındaydı. Uzun zaman önce Amaram onun için bir semboldü.

"Geleceğimden haberiniz vardı," dedi Kaladin şehirbeyi ve ardentlere. "Demek ki komşularınızla iletişim içindesiniz. Söylediklerimi size aktardılar mı?"

"Evet Berrakbey," dedi açıkgöz adam, bir yandan da büyük bir hevesle eliyle Kaladin'e küreleri almasını işaret ediyordu. Kaladin aldıklarının yerine daha önce takas ettiği boş küreleri bırakırken adamın yüz ifadesi gözle görülür derecede asıldı.

İlk birkaç kasabadaki gibi bire iki vermemi bekliyordun, değil mi, diye düşündü Kaladin eğlenerek. Eh, fazladan birkaç boş küre daha bıraktı. Cömert olarak tanınmayı tercih ederdi, özellikle diğer söylentilerin yayılmasına yardım edecekse ama her seferinde de kürelerinin yansını kaybedemezdi.

"Bu iyi," dedi Kaladin birkaç küçük mücevheri seçerken. "Bölgedeki her yerleşim yerini ziyaret edemem. Çevredeki her köye haber gönderip kraldan yardım geldiği haberini yaymanızı istiyorum. Habercilerinize para ödeyeceğim."

Hevesli yüzlerden oluşan denize baktı ve Hearthstone'da kasaba halkıyla birlikte yeni şehirbeylerini görmek için bekledikleri benzer bir günü hatırlamadan edemedi.

"Elbette, Berrakbey," dedi açıkgöz adam. "Şimdi dinlenmek, yemek yemek ister misiniz? Yoksa hemen saldırı yerini mi görmek istersiniz?"

"*Saldırı* mı?" dedi Kaladin ani bir telaşla.

"Evet, Berrakbey," dedi tıknaz açıkgöz. "Bu yüzden gelmediniz mi? Haydut parshmenlerin bize saldırdığı yeri görmek için?"

Nihayet! "Beni oraya götürün." *Derhâl.*

Kasabanın hemen dışındaki bir tahıl ambarına saldırmışlardı. İki tepe arasına sıkışmış kubbe şeklindeki bina Dinmezfırtına'yı neredeyse tek bir taşı bile yerinden oynamadan atlatmıştı. Bu Yokelçilerin kapıyı yerinden söküp içeriyi yağmalamış olmalarını özellikle üzücü yapıyordu.

Kaladin içeride diz çöküp kink bir menteşeyi çevirdi. Bina toz ve tallew kokuyordu ama fazlasıyla ıslaktı. Yatak odalarında bir düzine delik olsa katlanan kasabalıların, tahıllarını kuru tutmak için girmeyecekleri zahmet yoktu.

Dışarıda yağan yağmuru duymasına rağmen bunu başında hissetmemek garip gelmişti.

"Devam edebilir miyim, Berrakbey?" dedi ardent. Genç, güzel ve gergindi. Kaladin'in dininde ne konumda yer alması gerektiğini çözemiyor olduğu açıktı. Parlayan Şövalyeleri Elçiler kurmuştu, ama aynı zamanda hainlerdi de. Bu yüzden... Kaladin ya efsanelerden fırlamış ilahi bir varlık ya da Yokelçiler ile aynı kefeye konan bir haindi.

"Evet, lütfen," dedi Kaladin.

"Beş görgü tanığından, ee, dördü sayarak saldırganların... elli kişi gibi olduğunu tespit etmişler," dedi ardent. "Neyse, bu kadar kısa bir sürede alıp götürebildikleri tahıl çuvallarının sayısına bakılırsa, sayıca kalabalık olduklarını düşünmek doğru olacaktır. Onlar, ıı, tam olarak parshmenlere benzemiyorlarmış. Fazla uzun boylu ve zırhlıymışlar. Çizdiğim resim... Şey..."

Kaladin'e resmi tekrar göstermeye çalıştı. Bir çocuğun çiziminden pek farklı değildi, insanımsı şekilleri hafifçe andıran bir dizi karalamaydı.

"Her neyse," diye devam etti genç ardent, Syl'in omzuna konmuş ve yüzünü inceliyor olduğundan bihaberdi. "İlk ay batımından hemen sonra saldırmışlar. İkinci ayın

ortasına kadar tahılı dışarı çıkarmışlar, ıı, ayrıca muhafızların nöbet değişimine kadar hiçbir şey duymadık. Sot alarm verdi ve yaratıklar da kaçtı. Geride yalnızca dört çuval bırakmışlardı, biz de onları başka yere taşıdık.

Kaladin ardentin yanındaki masanın üzerindeki kaba tahta bir sopayı aldı. Ardent ona bir bakış attı, sonra kızanp çabucak gözlerini kâğıdına çevirdi. Yağ lambalarının aydınlattığı oda iç karartacak kadar boştu. Bu tahılın bir sonraki hasada kadar köye yetmesi gereklyordu.

Tarımla uğraşan bir köyde büyümüş biri için ekim zamanında boş olan bir ambardan daha rahatsız edici bir şey olamazdı.

"Ya saldırıya uğrayan adamlar?" diye sordu Kaladin, Yokelçilerin kaçarken geride bıraktıkları sopayı inceliyordu.

"İkisi de iyileştiler, Berrakbey," dedi ardent. "Gerçi Khem kulağında geçmeyen bir çınlama olduğunu söylüyor."

Savaş formundaki elli parshmen --Kaladin'e tarife en çok uyan şey buymuş gibi görünüyordu– bu köyü ve bir avuç milis muhafızını kolaylıkla alt edebilirdi. Herkesi öldürüp Istedikleri her şeyi alabilirlerdi ama bunun yerine hesaplı bir yağmayla yetinmişlerdi.

"Kırmızı ışıklar," dedi Kaladin. "Onları bir daha tarif et."

Ardent irkildi, Kaladin'e gözlerini dikmiş bakıyordu. "Iı, görgü tanıklarının beşi de ışıklardan bahsetti Berrakbey. Karanlıkta ışıldayan bazı küçük kırmızı ışıklar vardı."

"Gözleri."

"Olabilir mi?" dedi ardent. "Eğer onlar gözse, çok azlarmış. Gidip sordum fakat görgü tanıklarından hiçbiri parlayan gözlerden özellikle bahsetmedi. Üstelik Khem saldırırlarken parshmenlerden birinin yüzüne bakmış."

Kaladin sopayı bıraktı ve ellerindeki tozu silkeledi. Üzerinde resim olan kâğıdı genç ardentin elinden alıp sadece göstermelik olarak inceledi, sonra ona başını salladı. "İyi iş çıkardın. Rapor için teşekkür ederim."

Ardent içini çekerek sersem sersem sırıttı.

"Aa!" dedi Syl, ardentin omzundaydı. "Senin yakışıklı olduğunu düşünüyor!"

Kaladin dudaklarını sıktı. Kadını başıyla selamladı ve onu ardından bırakıp yağmura çıkarak kasabanın merkezine doğru yola koyuldu.

Syl fırlayıp Kaladin'in omzuna kondu. "Vay. Buralarda yaşadığı için *çaresiz* kalmış olmalı. Yani, kendine bir baksana. Saçların en son kıtanın ta öbür ucundayken taranmış, üniforman toz toprak kaplı, hele şu sakala ne demeli?"

"Öz güvenimi tazelediğin için teşekkürler."

"Sanınm etrafta çiftçilerden başka kimse olmayınca insanın standartları da epey düşüyor."

"O bir ardent," dedi Kaladin. "Başka bir ardentle evlenmek zorunda."

"Evlenmek Istediğini sanmıyorum, Kaladin..." dedi Syl dönüp arkasına bakarken. "Son zamanlarda sen beyazlı heriflerle filan dövüşmekle meşguldün biliyorum ama *ben* araştırma yaptım. İnsanlar kapılarını kilitliyor ama aşağıda girmek için bol bol yer var. Baktım kl senin kendi başına bir şey öğrenmeye niyetin yok, bari ben öğreneyim dedim. Eğer sorulann varsa..."

"Nasıl olduğunun gayet farkındayım."

"Emin misin?" dlye sordu Syl. "Belki de şu ardent kız sana bir resim çizmeli. Epey hevesli gibi görünüyordu."

"Syl..."

"Sadece mutlu olmanı Istiyorum, Kaladin," dedi Syl omzundan fırlayıp ışıktan bir kurdele şeklinde havada birkaç tur atarken. "İlişkisi olan insanlar daha mutlu oluyor."

"Bu kanıtlanabilir biçimde yanlış," dedi Kaladin. "Bazıları mutlu olabilir. Olmayan pek çok kişi biliyorum."

"Haydi ama," dedi Syl. "Peki ya şu Işıkören? Ondan hoşlanıyor gibiydin."

Sözleri gerçeğe rahatsız edici şekilde yakındı. "Shallan, Dalinar'ın oğluyla nişanlı."

"Ee? Sen ondan daha iyisin. Ayrıca ona hiç güvenmiyorum."

"Parekuloc olan hiç kimseye güvenmiyorsun, Syl," dedi Kaladin bir iç çekmeyle. "Bunu konuştuk. O silahların birine sahip olmak kötü birisi olmak anlamına gelmiyor."

"Pekâlâ, öyleyse senin kız kardeşlerinin cesetlerini ayaklarından tutup sallayalım da 'kötü birisi olmak demek' miymiş, değil miymiş, görelim. Bu aklımızı karıştırıyor. Aynı o Işıkören'in de senin aklını karıştırdığı gibi."

"Shallan bir açıkgöz," dedi Kaladin. "Konu kapanmıştır."

"Ama..."

"Kapanmıştır," dedi Kaladin köyün açıkgözünün evine girerken. Ardından alçak sesle ekledi. "Ayrıca insanları mahrem anlarında gözetlemeyi kes. Doğru değil."

Konuşmasına bakılırsa, Syl'in niyetinin sanki Kaladin'i de...Eh, Kaladin bunu daha önce hiç aklından geçirmemişti ama Syl her yere onunla birlikte gidiyordu. Onu dışarıda beklemeye ikna edebilir miydi? Gizlice içeri sızıp izlemezse bile dinlerdi. Fırtınababa. Hayatı giderek daha tuhaf bir hâl alıyordu. Bir kadınla yataktayken Syl'in kanyolların başında oturmuş, ona tezahürat yapıp tavsiye verdiği bir resim gözünün önünde canlandı, bunu zihninden silmek istese de başaramıyordu...

"Berrakbey Parlayan?" diye seslendi şehirbeyi küçük evin ön odasının içinden. "İyi misiniz?"

"Acı bir hatıra," dedi Kaladin. "Gözcüleriniz parshmenlerin gittiği yönden emirler mi?"

Şehirbeyi arkasındaki kalaslar çakılmış pencerenin başında dikilen deri giysili, üstü başı dağınık ve sırtında bir yay olan adama baktı. Yerel yücebeyden arazilerinde vizon avlamak için izin belgesi olan bir tuzakçıydı. "Yarım gün boyunca izlerini sürdüm, Berrakbey. Yollarını değiştirmediler. Kelek'e yemin ederim, doğruca Khokhar'a gidiyorlardı."

"Öyleyse ben de oraya gidiyorum," dedi Kaladin.

"Size yolu göstermemi ister misiniz, Parlayan Berrakbey?" diye sordu tuzakçı.

Kaladin içine Fırtınaışığı çekti. "Korkarım beni yavaşlatırsınız," dedi. Adamlara başıyla selamladı, sonra dışarı çıktı ve kendisini yukarı Çiviledi. O kasabayı arkasında bırakırken yola yığılmış ve çatılara çıkmış insanlar tezahürat yaptı.

◆
◆ ◆

Atların kokuları Adolin'e küçüklüğünü hatırlatıyordu. Ter, gübre ve saman. İyi kokulardı. *Gerçek* kokular.

Büyüyüp bir adam olmasından önceki o günlerin pek çoğunu babasıyla seferde, Jah Keved'le sınır çatışmalarında geçirmişti. Adolin, her ne kadar hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsa da o zamanlar atlardan korkardı. Chullardan daha hızlı, daha zekilerdi.

Çok yabancılardı. Büyük camsı gözleri olan, tamamen kıllarla kaplı yaratıklardı, dokunduğu zaman titremesine neden olurlardı. Ve onlar *gerçek* at bile değillerdi. Tıtızlıkta yetiştirilmelerine rağmen, seferde bindikleri atlar sadece sıradan Shin atlarıydı. Pahalılardı, evet. Ama tanım gereği *paha biçilmez* değillerdi.

Şu anda karşısında olan yaratık gibi değil.

Kholin hayvanlarını kulenin zemin katının kuzeybatı kısmında tutuyorlardı, dışarıda rüzgârların dağların üstüne estiği yerlere yakındı. Koridorlarda kraliyet mühendislerinin yaptığı bazı akıllıca tadilatlar iç tarafları havalandırarak kokuların onlardan uzaklaşmasını sağlıyordu, gerçi bu bölgenin epey serin olmasına neden olmuştu.

Odaların bazılarına gumfremler ve domuzlar doldurulmuş, diğerlerine de sıradan atlar yerleştirilmişti. Hatta birkaç tanesinde Bashin'in baltatazıları vardı, hayvanlar artık hiç ava çıkamıyorlardı.

Böylesine bir bannak Karadiken'in atı için yeterince iyi olmazdı. Hayır, devasa siyah Ryshadium aygıra kendi tarlası verilmişti. Bir otlak olarak kullanmaya yetecek kadar büyüktü, açık havadaydı ve eğer diğer kayvanlardan gelen kokuları saymazsan, kaçacak bir noktadaydı.

Adolin kuleden dışarı çıkarken siyah canavar gibi at dörtnala koşarak geldi. Küçük görünmeden bir Paredan taşıyabilecek kadar büyük olan Ryshadiumlara sık sık "üçüncü Pare" denirdi. Kılıç, Zırh ve At.

Bu onların hakkını vermiyordu. Bir Ryshadium'a sadece birisini savaşta yenerek sahip olamazdın. Onlar binicilerini kendileri seçerdi.

Ama sanırım eskiden Kılıç'lar da öyleydi, diye düşündü Adolin Gallant burnunu eline sürterken. *Onlar da kullanıcılarını kendileri seçen sprenlerdi.*

"Hey," dedi Adolin Ryshadium'un burnunu sol eliyle okşarken. "Burası biraz tenha, değil mi? Bunun için üzgünüm. Keşke şimdi sen de..." Boğazı tıkandı ve sesi kesildi.

Gallant daha da yakınına geldi, tepesinde dağ gibi yükseliyordu ama yine de bir şekilde nazikti. At Adolin'in ensesini burnuyla dürttü, sonra sertçe nefesini bıraktı.

"Öh," dedi Adolin atını başını başka tarafa çevirerek. "İşte o olmadan yaşayabileceğim bir koku." Gallant'ın boynunu okşadı, sonra bileğindeki ani bir acı ona bir kere daha yarasını hatırlatmadan önce sağ eliyle omzundaki çantaya uzanacak oldu. Öbür elini içeri soktu ve birkaç şeker parçası çıkardı, Gallant da onları hevesle tüketti.

"Sen de Navani Yenge kadar kötüsün," diye belirtti Adolin. "Bu yüzden koşa koşa geldin, değil mi? Şekerin kokusunu aldın."

At başını çevirerek Adolin'e merkezinde dikdörtgen şeklinde bebeği olan sulu bir mavi gözle baktı. Sanki neredeyse... gücenmiş gibi görünüyordu.

Adolin sık sık kendi Ryshadium'unun duygularını okuyabildiğini hissetmişti. Onunla Sureblood'un arasında bir... bağ vardı. İnsan ve Kılıç'ın arasındaki bağdan daha ince ve tanımlanamaz bir bağ idi ama yine de vardı.

Elbette Adolin arada bir Kılıç'ıyla da konuşan bir adamdı, o yüzden böyle şeyler onun alışkanlığıymış gibi görünüyordu.

"Affedersin," dedi Adolin. "Biliyorum, ikiniz birlikte koşmayı severdiniz. Ve... babam seni görmek için pek sık aşağıya inebilecek mi, bilmiyorum. Daha bu yeni sorumluluktan üstlenmeden önce bile savaştan uzaklaşmaya başlamıştı. Ben de arada bir uğrarım diye düşündüm."

At yüksek sesle homurdandı.

"Sana *binmek* için değil," dedi Adolin Ryshadium'un hareketlerinde kızgınlık okuyarak. "Sadece ikimiz için de güzel olabileceğini düşünmüştüm."

At, Adolin bir diğer şeker küpü daha çıkarana kadar burnuyla çantasını dürtüklemeye devam etti. Bu atı besleyen Adolin'e bir anlaşma gibi görünmüştü, sonra sırtını duvara yasladı ve onun otlakta dörtnala koşturmasını izledi.

Gösteri yapıyor, diye düşündü Adolin eğlenerek Gallant yanından hoplaya zıplaya geçerken. Belki Adolin'in postunu taramasına da izin verirdi. Bu iyi gelir, Sureblood'un yanında ağılların karanlık sükûnetinde geçirdiği akşamlar gibi olurdu. En azından, her şey Shallan ve düellolar ve yaşadığı onca şeyle fazla meşgul olmadan önce yaptığı şey buydu.

Sureblood'a savaşta ihtiyacı olduğu ana kadar ilgi göstermeyi kesmişti. Sonra bir anda gitmişti.

Adolin derin bir nefes aldı. Bugünlerde her şey mantıksız görünüyordu. Sadece Sureblood değil, Sadeas'a yaptığı şey ve şimdi de soruşturma...

Gallant'ı izlemenin biraz faydası oluyormuş gibi görünüyordu. Renarin geldiği zaman Adolin hâlâ orada duvara yaslanmış duruyordu. Küçük kardeşi başını kapı ağzından dışarı uzatarak etrafa bakındı. Gallant dörtnala önünden geçerken ürkmedi ama aygıra ihtiyatlı bir şekilde bakıyordu.

"Hey," dedi Adolin yan taraftan.

"Hey. Bashin burada aşağıda olduğunu söyledi."

"Sadece Gallant'a bakmaya gelmiştim," dedi Adolin. "Babam son zamanlarda çok meşgul."

Renarin yaklaştı. "Shallan'dan Sureblood'u çizmesini isteyebilirsin," dedi Renarin. "Eminim ki o, ıı, iyi bir iş çıkarabilir. Hatırlamak için."

Aslında kötü bir öneri değildi. "Sen beni mi arıyordun?"

"Ben..." Renarin Gallant bir kere daha zıplayarak yanlarından geçerken onu izledi. "Heyecanlı."

"Seyirciyi seviyor."

"Onlar uymuyorlar, biliyorsun."

"Uymuyor mu?"

"Ryshadiumlann sıradan atlarınkilerden daha güçlü taş toynakları var," dedi Renarin. "Hiçbir zaman nallanmaları gerekmiyor."

"Bu da onlann uymamalarına mı neden oluyor? Bence bu daha iyi uyduklan anlamına..." Adolin Renarin'e doğru baktı. "Sen sıradan atları diyorsun, değil mi?"

Renarin kızardı, sonra başını sallayarak onayladı. İnsanlar bazen onu takip etmekte zorlanırdı ama bu sadece o kadar çok düşünceli olmaya meyilli olması yüzündendi. Derin, çok akıllıca şeyler düşünürdü ve sonra sadece bir parçasından bahsederdi. Bu Renarin'in tutarsızmış gibi görünmesine neden oluyordu ama bir kere onu yakından tanıdığın zaman, onun anlaşılmaz olmaya çalışmadığını fark ederdin. Sadece bazen dudaklan beynine ayak uydurmayı başaramıyordu.

"Adolin," dedi Renarin alçak sesle. "Benim... ee... sana benim için kazandığın Parekılıcı'nı geri vermem gerek."

"Neden?" dedi Adolin.

"Tutmak acıtıyor," dedi Renarin. "Dürüst olmak gerekirse her zaman da öyleydi. Benim biraz farklı olmam yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ama hepimizde böyle."

"Parlayanlar'da demek istiyorsun."

Renarin başıyla onayladı. "Ölü Kılıç'ları kullanamayız. Bu doğru değil."

"Eh, sanırım kullanacak başka birini bulabilirim," dedi Adolin kafasında seçenekleri tartarak. "Gerçi seçen kişi gerçekten de sen olmalısın. Kılıç'ın gerçek sahibi sensin ve kime geçeceğini de senin seçmen gerekir."

"Senin yapmanı tercih ederim. Güvenli olarak saklamaları için ardentlere verdim bile."

"Bu da senin silahsız kalacağın anlamına geliyor," dedi Adolin.

Renarin bakışlarını kaçırdı.

"Ya da değil," dedi Adolin, sonra Renarin'in omzunu dürtükledi. "Yerine bir tane buldun bile, değil mi?"

Renarin bir kere daha kızardı.

"Vizon senil" dedi Adolin. "Bir Parlayan Kılıç yaratmayı mı başardın? Neden bize söylemedin?"

"Öylece oldu. Glys yapabileceğinden emin değildi... ama bizim Yeminkapısı'nı çalıştırabilecek daha fazla kişiye ihtiyacımız vardı... o yüzden de..."

Derin bir nefes aldı, sonra elini yana doğru uzattı ve uzun, parlayan bir Parekılıcı çağırdı. Neredeyse hiç el koruması olmayan ince bir Kılıç'tı, metalinde işlenmiş gibi dalgalı katlar vardı.

"Muhteşem," dedi Adolin. "Renarin, bu harika!"

"Sağ ol."

"O zaman neden utanıyorsun?"

"Iı...Utanmıyorum."

Adolin ona ifadesiz bir bakış attı.

Renarin Kılıç'ı geri gönderdi. "Ben sadece... Adolin, ben *uyumlu olmaya* başlıyordum. Köprü Dört'e, Paredar olmaya. Şimdi yine karanlıkta kaldım. Babam benden dünyayı birleştirmesine yardım edebilmem için bir Parlayan olmamı bekliyor. Ama bunu nasıl öğrenmemi bekliyor ki?"

Adolin sağlam eliyle çenesini kaşıdı. "Hı. Ben durduğun yerde aklına geliyor diye düşünmüştüm. Gelmiyor mu?"

"Birazı öyle. Ama bu... beni korkutuyor Adolin." Elini kaldırdı ve eli parlamaya başladı, bir ateşten yükselen dumanlar gibi Fırtınaışığı iplikleri tütüyordu. "Ya birilerine zarar verirsem ya da işleri berbat edersem?"

"Etmeyeceksin," dedi Adolin. "Renarin, bu Yaradan'ın gücü."

Renarin sadece gözlerini o parlayan ele dikti, ikna olmuş gibi görünmüyordu. O yüzden Adolin sağlam eliyle uzandı ve Renarin'inkini kavrayarak tuttu.

"Her şey yolunda," dedi Adolin ona. "Kimseye zarar vermeyeceksin. Sen bizi kurtarmak için buradasın."

Renarin ona baktı, sonra gülümsedi. Parlaklıktan bir dalga Adolin'in içinden geçti ve bir saniye için Adolin kendisini *mükemmelleştirilmiş* olarak gördü. Kendisinin bir şekilde bütün ve tam bir hâliydi, olması en mümkün olan hâli.

Bir an içinde gitmişti ve Renarin elini çekip kurtardı ve bir özür mırıldandı. Parekılıcı'nın başkasına verilmesi gerektiğinden bir kere daha bahsetti, sonra kuleden içeriye geri kaçtı.

Adolin arkasından bakakaldı. Gallant tınsla yanına geldi ve daha fazla şeker için onu dürtükledi, o yüzden Adolin de düşünmeden çantasının içine uzandı ve atı besledi.

Adolin sağ elini kullandığını ancak Gallant koşup gittikten sonra fark etmişti. Hayretler içinde elini kaldırdı, parmaklarını kımıldattı.

Bileği tamamen iyileşmişti.

OTUZ ÜÇ YIL ÖNCE

Dalinar sabah sisi içinde bir ayağından öbürünün üzerine sıçradı, her adımında yeni bir güç, bir *enerji* hissediyordu. Parezırhı. *Kendi* Parezırhı.

Dünya bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Hepsi bir gün Dalinar'ın kendi Zırh ya da Kılıç'ının olmasını bekliyordu ama hiçbir zaman zihninin arkasındaki güvensizlik fısıltısını susturmayı başaramamıştı. Ya hiç olmazsa?

Ama olmuştu. Fırtınababa, *olmuştu*. Kendisi savaşta kazanmıştı. Evet, bu savaş bir adamı uçurumdan aşağı atmayı içermişti ama ne olursa olsun, Dalinar bir Paredan yenmişti.

Bunun yarattığı muhteşem hissin tadını çıkarmadan edemiyordu.

"Sakin ol Dalinar," dedi Sadeas yanındaki sislerin içinden. O da kendi altın renkli Zırh'ını giyiyordu. "Sabırlı ol."

"Bir işe yaramaz, Sadeas," dedi Dalinar'ın öbür tarafındaki Gavilar, parlak mavi Zırh içindeydi. Şu an için üçünün de yüzleri açıktı. "Kholinler zincirlenmiş baltatazılarıdır ve kanın kokusunu alınz. Biz ardentlerin anlattığı gibi sakinleştirici nefeslerle, dingin ve huzurlu bir hâlde savaşa giremeyiz."

Dalinar kımıldandı, soğuk sabah sisini yüzünde hissediyordu. Etrafındaki havanın içinde dönen beklentisprenleriyle birlikte dans etmek istiyordu. Arkalarındaki ordu disiplinli saflar hâlinde bekliyordu, ayak sesleri, öksürükler ve mırıldanan konuşmalar sisin içinden yükseliyordu.

Dalinar neredeyse o orduya ihtiyacı yokmuş gibi hissediyordu. Sırtına takılı dev gibi bir çekiç vardı, o kadar ağırdı ki bir adam, en güçlü olanı bile, yardım almadan kaldırmayı başaramazdı. Ağırlığını zar zor hissedebiliyordu. Fırtınalar adına, şu güce bak. Dikkate değer şekilde Heyecan'a benziyordu.

"Önerimi hiç düşündün mü, Dalinar?" diye sordu Sadeas.

"Hayır."

Sadeas içini çekti.

"Eğer Gavilar emrederse evlenirim," dedi Dalinar.

"Beni bu işe karıştırmayın," dedi Gavilar. Konuşurlarken Parekılıcı'nı çağırıp çağırıp geri gönderiyordu.

"Eh, sen bir şeyler söyleyene kadar bekar kalıyorum," dedi Dalinar. Hayatı boyunca arzuladığı tek kadın Gavilar'a aitti. Evlilerdi. Fırtınalar adına, şimdi bir çocukları bile vardı. Küçük bir kız.

Kardeşi Dalinar'ın nasıl hissettiğini hiçbir zaman öğrenmemeliydi.

"Ama *faydalarını* bir düşün, Dalinar," dedi Sadeas. "Evliliğin bize ittifaklar, Pareler getirebilir. Belki bize bir prenslik kazanabilirsin; bize katılmalarından önce yok olmanın eşiğine kadar getirmek zorunda kalmayacağımız bir tanesini!"

İki yıl savaşın ardından on prensliğin sadece dört tanesi Gavilar'ın iktidarını kabul etmişti ve onların da iki tanesi –Kholin ve Sadeas– kolay olmuştu. Sonuçta birleşik bir Alethkar yaratmışlardı: Kholin Evi'ne *karşı*.

Gavilar onları birbirlerine karşı kullanabileceğinden, doğal bencilliklerinin birbirlerini sırtından bıçaklamalarına neden olacağından emindi. Diğer taraftan Sadeas, Gavilar'ı daha da büyük gaddarlıklara doğru itiyordu. Onun iddiası ünleri ne kadar vahşi olursa, o kadar fazla şehrin yakılıp yıkılma riskine girmek yerine isteyerek onlara katılacağı şeklindeydi.

"Ee?" diye sordu Sadeas. "En azından politik gereklilik üzerinden bir evliliği düşünmeyecek misin?"

"Hay Cehennem, sen hâlâ orada mısın?" dedi Dalinar. "Bırak ben savaşayım. Politika hakkında kardeşimle sen endişe edebilirsiniz."

"Bundan sonsuza kadar kaçamazsın, Dalinar. Bunun sen de farkındasın, değil mi? Koyugözlerin karnını doyurmak hakkında, şehir yapılandırmaları hakkında, diğer krallıklarla olan ilişkiler hakkında endişe etmemiz gerekecek. Bunlar *politika*."

"Sen ve Gavilar," dedi Dalinar.

"Hepimiz," dedi Sadeas. "Üçümüz birden."

"Hani sen beni saklnleştirmeye çalışıyordun?" diye tersledi Dalinar. Fırtınalar adına.

Yükselen güneş en sonunda sisi dağıtmaya başladı ve bu da Dalinar'ın hedeflerini görmesine izin verdi: yaklaşık üç buçuk metre yüksekliğinde bir duvar. Onun ötesinde ise hiçbir şey. Düz kayalık bir ovaydı ya da öyle görünüyordu. Bu yönden uçurum şehrini fark etmesi zordu. Rathalas ayrıca Yarık diye de bilinirdi: zemindeki bir çatlağın içine inşa edilmiş olan bütün bir şehir.

"Berrakbey Tanalan bir Paredar, değil mi?" diye sordu Dalinar.

Sadeas içini çekerek miğferinin plakasını kapattı. "Bunun üzerinden alt tarafı *dört* kere geçtik, Dalinar."

"Sarhoştum. Tanalan. Paredar mı?"

"Sadece Kılıç, kardeşim," dedi Gavilar.

"O benim," diye fısıldadı Dalinar.

Gavilar güldü. "Önce bulabilirsen! Neredeyse o Kılıç'ı Sadeas'a vermeye karar vereceğim. En azından toplantılarımızda konuşulanları dinliyor."

"Tamam," dedi Sadeas. "Şunu dikkatlice yapalım. Planı hatırlayın. Gavilar, sen..."

Gavilar Dalinar'a bir sırıtış fırlattı, çatırtıyla miğferinin plakasını kapattı, sonra koşarak fırlayıp Sadeas'ı cümlesinin ortasında geride bıraktı. Dalinar da neşeyle haykırıp ona katıldı, Zırhlı ayakları taşların üzerinde gıcırdıyordu.

Sadeas yüksek sesle küfretti, sonra onları takip etti. Şu an için ordu arkada kalıyordu.

Kayalar düşmeye başladı, duvarın arkasındaki mancınıklar kocaman kayalar öbekleri fırlatıyordu. Taşlar Dalinar'ın etrafına yağarak zemini sarstı, kayafilizi sarmaşıklarının içeri çekilmelerine neden oldu. Büyük bir kaya biraz ilerisine düştü, sonra etrafa taş kıymıkları savurarak yerden sekti. Dalinar kayarak yanından geçti, Zırh hareketleri-

ne canlılık katıyordu. Oklardan bir fırtına gökyüzünü karartırken miğferin göz aralığını korumak için kolunu önünde kaldırdı.

"Balistalara dikkat!" diye bağırdı Gavilar.

Duvarın üzerindeki askerler taşlara yerleştirilmiş devasa arbalet benzeri aletlerle nişan alıyorlardı. Bir mızrak büyüklüğünde olan ince bir ok doğrudan Dalinar'ın üstüne doğru atıldı ve mancınıklardan çok daha isabetli olduğunu kanıtladı. Dalinar kendini bir yana fırlattı, kayarak oktan kaçarken Zırh'ı taşların üzerinde gıcırdıyordu. Ok zemine o kadar büyük bir kuvvetle çarptı ki tahtası paramparça oldu.

Başka oklara bağlı ağlar ve ipler vardı, bir Paredarı yakalamak ve ikinci bir atış için yere devirmeyi umut ediyorlardı. Dalinar Heyecan'ın içinde uyandığını hissederek sıntı ve ayağa kalktı. Arkasında ağ olan bir okun üzerinden sıçradı.

Tanalan'ın askerleri üzerlerine taş ve tahtadan bir fırtına yağdırıyorlardı ama hiç de yeterli değildi. Dalinar omzuna bir taş yedi ve yalpaladı ama momentumunu hızla geri kazandı. Okçular ona karşı hiçbir işe yaramıyordu, mancınıklar fazla rastgeleydi ve balistaların da tekrar kurulumu çok yavaştı.

İşte böyle olmalıydı. Dalinar, Gavilar, Sadeas. Birlikte. Diğer sorumlulukların bir önemi yoktu. Hayatın temeli *savaştı*. Gündüz iyi bir savaş, sonra geceleyin de ılık bir şömine, yorgun kaslar ve güzel bir şarap.

Dalinar alçak duvara ulaştı ve *zıpladı*, güçlü bir sıçramayla kendisini havaya fırlatmıştı. Duvarın tepesindeki mazgallardan bir tanesini yakalamasına ancak yetecek kadar yükseğe çıkabilmişti. Askerler parmaklarına indirmek için çekiçlerini kaldırdılar ama Dalinar kendini kenardan yukarı çekerek duvar yolunun üzerine fırlattı ve paniğe kapılan savunmacıların arasına gümbürtüyle indi. Kendi çekicini serbest bırakan ipi çekti ve arkasındaki bir düşmanın üzerine düşürdü, sonra da yumruğunu savurarak çığlık atan askerleri kırıp dağıttı.

Bu neredeyse fazla kolaydı! Çekicini kaptı, sonra kaldırdı ve geniş bir yay hâlinde savurarak askerleri rüzgârın önündeki yapraklar gibi duvardan aşağı attı. Hemen ilerisinde, Sadeas bir balistayı tekmeleyerek deviriyordu, rahat bir darbeyle aleti yok etmişti. Gavilar Kılıç'ıyla saldırıyor, gözleri yanan cesetleri dalga dalga deviriyordu. Burada duvar, savunmacıların aleyhine işliyordu, onları gruplaşmış ve sıkışık hâlde bırakıyordu, Paredarlar tarafından yok edilmeleri için idealdi.

Dalinar aralarından esip geçti ve büyük ihtimalle birkaç saniye içinde hayatı boyunca öldürdüğünden daha fazla adam öldürdü. Bunun karşısında şaşırtıcı ancak çok derin bir memnuniyetsizlik hissetmişti. Burada ne onun yeteneğinin, ne momentumunun hatta namının bir önemi yoktu. Dalinar'ın yerine dişleri dökülmüş bir ihtiyarı koysaydın bile aşağı yukarı aynı sonucu elde edebilirdin.

O ani işe yaramaz duyguya karşı dişlerini sıktı. İçinin derinliklerini yokladı ve bekleyen Heyecan'ı buldu. Bu içini doldurdu, memnuniyetsizliği kovaladı. Saniyeler içinde zevkle kükrüyordu. Bu adamların yapabilecekleri hiçbir şey ona dokunamazdı. O bir yok edici, bir fatih, şanlı bir ölüm fırtınasıydı. Bir *tanrıydı*.

Sadeas bir şeyler söylüyordu. Şapşal adam altın Parezırhı'nın içinde eliyle işaret etti. Dalinar gözlerini kırpıştırarak duvardan aşağıya baktı. Bu açıdan Yarık'ın kendisini görebiliyordu, bütün bir şehri gizleyen derin bir uçurumdu, iki duvarın da üstüne inşa edilmişti.

"Mancınıklar, Dalinar!" dedi Sadeas. "Şu mancınıkları durdur!"

Ha, doğru. Gavilar'ın ordusu duvarlara saldırmaya başlamıştı. O Yarık'ın kendisine doğru inen yolun yakınındaki mancınıklar hâlâ taş atıyorlardı ve askerlerinin yüzlercesini öldürebilirlerdi.

Dalinar duvarın kenarından atladı ve aşağı kaymak için bir ip merdiveni kavradı. El-

bette ki, ipler anında koptu ve Dalinar'ı döne döne yere fırlattılar. Zırh'ı taşların üzerine çatırdayarak düştü. Acımamıştı ama gururu ağır bir darbe almıştı. Yukarısında Sadeas kenardan ona bakıyordu. Dalinar neredeyse onun sesini duyabilecekti.

Her zaman işin ortasına bodoslama dalıyorsun. Arada biraz durup düşünmeyi denesen olmaz mı?

Bu resmen yeşil asma hatasıydı. Dalinar hırladı ve çekicini arayarak ayağa kalktı. Fırtınalar adına! Düştüğü zaman sapını yamultmuştu! *Bunu* nasıl başarmıştı ki? Kılıç ve Zırh ile aynı garip metalden yapılmamıştı ama yine de kaliteli çelikti.

Fırlatılan kayaların gölgeleri üzerinden geçerken mancınıkları koruyan asker kalabalığı ona doğru geliyordu. Dalinar çenesini sıktı, Heyecan içine işliyordu ve yakınındaki duvarda duran sağlam tahta bir kapıya doğru uzandı. Menteşelerini patlatarak söküp yerinden kurtardı ve sendeledi. Beklediğinden daha kolay kopmuştu.

Bu Zırh'ta Dalinar'ın hayal bile edebileceğinden daha fazlası vardı. Belki Zırh'ın içindeyken ihtiyarın birinden daha iyi değildi ama bunu değiştirecekti. O anda Dalinar bir daha asla şaşırmamaya karar verdi. Bu Zırh'ı gece gündüz giyecekti, fırtına kapası şeyin *içinde uyuyacaktı*; ta ki Zırh içinde, dışında olduğundan daha rahat hâle gelene kadar.

Tahta kapıyı kaldırdı ve bir sopa gibi salladı, askerleri süpürüp atıyor ve mancınıklara doğru bir yol açıyordu. Sonra koşarak öne atıldı ve bir mancınığın yan tarafını yakaladı. Tekerini söküp kopardı, tahtalar parçalandı ve makine sallandı. Üzerine çıktı, mancınığın kolunu kavradı ve kırıp attı.

Sadece on tane daha kalmıştı. Uzak bir sesin adını seslendiğini duyduğu zaman aletin üstünde ayakta duruyordu. "Dalinar!"

Duvara doğru baktı, Sadeas arkasına doğru uzanıyor ve kendi Paredar çekicini çıkarıyordu. Dalinar'ın yanında mancınığa saplanmadan önce havada döne döne uçtu, kırık tahtaların arasına sıkışıp kalmıştı.

Sadeas selamlamayla bir elini kaldırdı ve Dalinar da teşekkürle el sallayarak karşılık verdi, sonra çekici kaptı. Ondan sonra yıkım çok daha hızlı ilerlemişti. Arkasında parçalanmış tahtalar bırakarak makineleri dağıttı. Pek çoğu kadın olan mühendisler, "Karadikenl Karadikenl" diye çığlıklar atarak kaçışmıştı.

O en son mancınığa yaklaşırken, Gavilar da kapıları ele geçirmiş ve askerleri için açmıştı. Askerlerden bir sel içeri aktı, duvarlardan yukarı tırmananlarına katılıyorlardı. Dalinar'ın yakınlarındaki son düşmanlar da aşağıdaki şehre doğru kaçarak onu yalnız bıraktılar. Homurdandı ve son parçalanmış mancınığı da tekmeleyerek Yarık'ın kenarındaki taşlara doğru yuvarlana yuvarlana gönderdi.

Sarktı, sonra aşağıya düştü. Dalinar yürüyerek ilerleyip, bir tür gözlem bölgesine çıktı. İnsanların kenardan düşmesini engellemek için parmaklıkları olan kayadan bir alandı. Bu açıdan ilk kez aşağıdaki şehri net bir şekilde görebilmişti.

"Yarık" uygun bir islmdi. Sağ tarafında uçurum daralıyordu ama burada ortada üzerindeki Zırh'a rağmen karşı tarafa taş atsa yetiştirmekte zorlanırdı. Ve içinde yaşam vardı. Hayatsprenlerinin uçuştuğu bahçeler. V şeklindeki uçurum duvarlarında neredeyse birbirlerinin üzerine inşa edilmiş binalar. Şehir direkler, köprüler ve tahta patikalarla bezenmişti.

Dalinar döndü ve tekrar Yarık'ı batı dışında her yönden geniş bir daire şeklinde çevreleyen duvara baktı. Kanyon batı yönünde aşağıdaki gölün kıyılarında ulaşıp açılana kadar gitmeye devam ediyordu.

Alethkar'da sağ kalmak için fırtınalara karşı sığınak bulmak zorundaydın. Bunun gibi geniş bir oyuk, şehir inşa etmek için mükemmeldi. Ama nasıl koruyacaktın? Saldıran bütün düşmanların yükseklik avantajı olurdu. Pek çok şehir fırtınalara karşı korunma ile insanlara karşı korunmanın arasındaki ince çizginin üzerinde yürürdü.

Tanalan'ın askerleri gruplar hâlinde duvarlardan aşağı akarak Gavilar'ın ordusunu hem sağ hem de sol taraftan sıkıştırmak için saf tutarken, Dalinar Sadeas'ın çekicini omzuna dayadı. Kholin askerlerine iki taraftan birden saldırmaya çalışacaklardı ama karşılarında savaşacak üç tane Paredar varken, başları beladaydı. Yücebey Tanalan'ın kendisi neredeydi ki?

Elitlerden küçük bir mangayla Thakka arkasından yaklaştı ve taş gözlem platformunda Dalinar'a katıldı. Hafifçe ıslık çalarak ellerini parmaklığın üstüne koydu.

"Bu şehirde bir şeyler dönüyor," dedi Dalinar.

"Ne?"

"Bilmiyorum..." Dalinar, Gavilar ve Sadeas'ın yaptıkları o büyük planları umursamıyor olabilirdi ama yine de bir askerdi. Savaş meydanlarını bir kadının annesinin yemek tariflerini bildiği gibi bilirdi, ölçüleri sayamıyor olabilirdi ama bir şeyler yanlış olduğu zaman tadından anlayabiliyordu.

Arkasında savaş devam ediyordu, Kholin askerleri Tanalan'ın savunmacılarıyla çarpışıyordu. Tanalan'ın ordularının durumu iyi değildi, ilerleyen Kholin ordusu karşısında moralleri çöken düşman safları çabucak dağıldı ve koşturarak kaçmaya başladılar, şehrin içine inen rampalara yığılıyorlardı. Gavilar ve Sadeas onları takip etmedi, artık yüksek zemini ele geçirmişlerdi. Olası bir pusunun içine atlamanın gereği yoktu.

Gavilar, arkasında Sadeas ile taşların üzerinde tangırdayarak geliyordu. Şehri gözlemlemek ve aşağıdakilerin üzerlerine ok yağdırmak isteyeceklerdi. Belki onların mancınıklarını bile kullanırlardı, eğer Dalinar herhangi bir tanesini çalışabilir durumda bıraktıysa tabii. Bu şehri yıkılana kadar kuşatma altında tutacaklardı.

Üç tane Paredar, diye düşündü Dalinar. *Tanalan'ın bir şekilde bizimle başa çıkmak için bir planı olmak zorunda...*

Bu gözlem platformu şehrin içine bakmak için en iyi noktadaydı. Ve mancınıkları, Paredarların saldıracakları ve yok edecekleri kesin olan makineleri de hemen yanına koymuşlardı. Dalinar yanlara doğru baktı ve gözlem platformunun taş zemininde çatlaklar olduğunu gördü.

"Dur!" diye bağırdı Dalinar Gavilar'a. "Geri git! Burası..."

Düşman izliyor olmalıydı, çünkü bağırdığı anda altındaki zemin aşağı düştü. Sadeas'ın yakalayarak geri tuttuğu Gavilar'ı bir an için göz ucuyla görebildi; Dalinar, Thakka ve diğer elitlerden bir manga Yarık'tan aşağı düşerlerken dehşet içinde onlara bakıyordu.

Fırtınalar adına. Üstünde durdukları Yarık'a tepeden bakan taştan çıkıntının tamamı kopmuştu! Büyük kayalık alan en yüksek binaların üzerine yıkılırken Dalinar da şehrin üstüne doğru havaya fırlamıştı. Etrafındaki her şey dönüyordu.

Bir an sonra berbat bir *güm* sesiyle bir binanın içine düştü. Sert bir şeyler koluna çarptı, o kadar kuvvetli bir darbeydi ki Zırh'ının parçalandığını duydu.

Bina onu durdurmayı başaramamıştı. Tahtaları parçalayarak içinden geçip gitti ve devam etti, her nasılsa Yarık'ın duvarına temas ettiği için miğferi taşların üzerinde tangırdıyordu.

Yüksek bir çatırtıyla başka bir yüzeye çarptı ve neyse ki en sonunda burada durdu. Sol elinde keskin bir acı hissederek inledi. Başını salladı ve kendisini yukarıya bakarken buldu, neredeyse dikey olan tahta şehrin yaklaşık on beş metrelik bir kesitini harap olmuştu. Düşen kocaman kayalar dik duvar boyunca şehri yıkıp geçmiş, evleri ve patikaları ezmişti. Dalinar biraz kuzeye doğru fırlamış ve en sonunda tahta bir binanın çatısında durmuştu.

Adamlarından herhangi bir iz göremiyordu. Thakka ve öbür elitleri. Ama Parezırhı olmadan... Dalinar hırladı, etrafında kan havuzları gibi öfkesprenleri kaynıyordu. Ça-

tının üstünde hareketlendi ama elinin acısı yüzünü buruşturmasına neden oldu. Sol kolu boyunca Zırh'ı tamamen parçalanmıştı ve düşerken birkaç parmağını da kırmış gibi görünüyordu.

Parezırhı'ndaki yüz çatlaktan parlayan, beyaz duman tütüyordu ama tamamen kaybettiği parçalar sadece sol el ve kolundaydı.

Kendisini büyük bir dikkatle çatıdan ayırıyordu ama ağırlığını kaydırdığı sırada çatıyı çökertti ve evin içine düştü. Yere çarparken homurdandı, ailenin üyeleri çığlıklar atıyor ve duvara doğru kaçışıyorlardı. Görünüşe göre, Tanalan düşman Paredarları imha etmek için kendi şehrinin bir kısmını yıkmayı planladığından hiç bahsetmemişti.

Dalinar ayağa kalktı, sinmiş sivilleri görmezden geldi ve kapıyı iterek açtı. İtmesinin gücüyle kapı kırılmıştı ve dışarıda şehrin bu katındaki evlerin önünde uzanan tahta bir patikanın üzerine çıktı.

Neredeyse anında üzerine oklardan bir yağmur yağdı. Hırlayarak sağ omzunu oklara doğru çevirdi, saldırının kaynağını ararken miğferinin aralığını becerebildiği kadarıyla korumaya çalışıyordu. Elli okçu fırtına kapası Yarık'ın karşı tarafındaki bir bahçe platformuna yerleşmişti. Harika.

Okçuların başındaki adamı tanımıştı. Uzun boyluydu, otoriter bir havası ve miğferinde saf beyaz tüyleri vardı. Kim miğferine tavuk tüyü takardı ki? Tamamen saçma görünüyordu. Eh, Tanalan yeteri kadar düzgün bir herifti. Dalinar bir keresinde onu piyonlarda yenmişti ve Tanalan da bahsin karşılığını yüz tane parlayan yakut parçasıyla ödemişti, her biri mantarlı bir şarap şişesinin içine atılmıştı. Dalinar bunu her zaman komik bulmuştu.

İçinde kabaran ve acıyı kovalayan Heyecan ile mest olan Dalinar, okları görmezden gelerek patika boyunca koştu. Yukarıda Sadeas yıkılan kayaların yolundan uzakta olan bir rampadan aşağıya inen bir kuvveti getiriyordu ama gelmeleri uzun sürecekti. Dalinar onlar yetişene kadar yeni bir Parekılıcı elde etmeye niyetliydi.

Yarık'ın karşısına geçen köprülerden bir tanesine doğru atıldı. Ne yazık ki, eğer *kendisi* bu şehri bir saldırıya karşı hazırlayacak olsa ne yapacağını tam olarak biliyordu. Gerçekten de, Yarık'ın karşı tarafındaki bir çift asker aceleyle geldiler ve Dalinar'ın köprüsünün destek kazıklarına saldırmak için baltalarını kullandılar. Köprüyü tutan Ruhdökülmüş metal ipler vardı ama eğer o kazıkları devirerek ipleri düşürebilirlerse, Dalinar'ın ağırlığı mutlaka tamamen çökmesine neden olacaktı.

Yarık'ın dibi en azından bir otuz metre daha aşağıdaydı. Dalinar hırlayarak elindeki tek seçeneği kullandı. Tahta yolun yanından kendini aşağı savurarak kısa bir mesafe altında olan bir diğerine atladı. Yeteri kadar sağlam görünüyordu. Yine de bir ayağı tahta kalasları kırıp geçti, neredeyse bütün bedeni de onu takip edecekti.

Kendini kurtardı ve karşıya doğru koşmaya devam etti. İki başka asker de bu köprüyü tutan desteklere ulaştılar ve aceleyle kesmeye başladılar.

Patika Dalinar'ın ayaklarının altında sallandı. Fırtınababa. Fazla zamanı yoktu ama sıçrama mesafesinde başka bir yol kalmamıştı. Dalinar kükreyerek kendini daha hızlı koşmaya zorladı, adımları tahtaları çatlatıyordu.

Yukarıdan dalış yapan bir gökyılanı gibi tek bir siyah ok düştü. Askerlerden bir tanesini devirdi. Bir ok daha onu takip etti ve o dönüp aval aval düşen arkadaşına bakarken ikinci askeri vurdu. Tahta patika sallanmayı kesti ve Dalinar sırıtarak durdu. Dönerek yukarıda taşların yıkıldığı yerin yakınlarında duran bir adamı seçti. Dalinar'a doğru siyah bir yayı kaldırıyordu.

"Teleb, seni fırtına kapası mucizesi" dedi Dalinar.

Öbür tarafa ulaştı ve ölü adamların birinin elindeki baltayı aldı. Sonra koşarak bir rampadan Yücebey Tanalan'ı gördüğü yere doğru gitmeye başladı.

Yerini kolaylıkla bulmuştu, duvarın altlarındaki kısmına payandalarla tutturulmuş olan geniş tahta bir platformdu ve üzerini dolduran çiçek açmış kayafilizleri ile sarmaşıklar vardı. Dalinar gelirken hayatsprenleri dağıldı.

Bahçenin ortasında Tanalan yaklaşık elli askerlik bir kuvvetle bekliyordu. Miğferinin içinde nefes nefese olan Dalinar onlarla yüzleşmek için ilerledi. Tanalan sıradan çelikle zırhlanmıştı, Parezırhı yoktu; gerçi geniş, ucu kancalı, gaddar görünüşlü bir Parekılıcı elinde belirdi.

Tanalan askerlerine geri çekilmelerini ve yaylarını indirmelerini emretti. Sonra Parekılıcı'nı iki eliyle birden kavrayarak Dalinar'a doğru uzun adımlarla yaklaştı.

Herkes her zaman Parekılıcı'na kafayı takıyordu. Belli silahların kendilerine özel hikâyeleri vardı ve insanlar hangi kral ya da berrakbeyin hangi Kılıç'ı taşıdığının hesabını tutuyordu. Eh, Dalinar hem Kılıç, hem de Zırh'ı kullanmıştı ve ikisinden birini seçmesi gerekirse her seferinde Zırh'ı seçerdi. Tek yapması gereken Tanalan'a sağlam bir darbe indirmekti, dövüş anında biterdi. Ancak yücebeyin darbelerine direnebilecek olan bir düşmanla uğraşması gerekiyordu.

Heyecan Dalinar'ın içinde uğulduyordu. İki bodur ağacın arasında durarak duruşuna geçti, baltayı zırhlı sağ eliyle kavrarken açıkta olan sol kolunu yücebeyden uzağa çevirmişti. Bir savaş baltasıydı ama eline bir çocuğun oyuncağı gibi geliyordu.

"Buraya gelmemen gerekirdi, Dalinar," dedi Tanalan. Sesinde bu bölgede sık bulunan belirgin genizden şive vardı. Yarıklılar her zaman kendilerini ayrı bir ırk olarak görmüşlerdi. "Bizim seninle ve ailenle bir düşmanlığımız yoktu."

"Krala boyun eğmeyi reddettin," dedi Dalinar bir gözünü askerlerin üzerinde tutmaya çalışırken yücebeyin etrafından dolaşıyor, zırhın plakaları takırdıyordu. Bir düelloyla dikkati dağıldığı sırada ona saldırmalarına hiç şaşırmazdı. Kendisi de olsa öyle yapardı.

"Ne kralı?" diye hesap sordu Tanalan etrafında öfkesprenleri kaynayarak. "Alethkar'da nesillerdir bir taht olmadı. Bir kez daha bir kralımız *olması gerekse* bile, bunun Kholinler'in hakkı olduğunu kim demiş?"

"Benim görüşüme göre, Alethkar'ın halkı en güçlü ve onlara savaşta önderlik etmek için en uygun olan kralı hak ediyor," dedi Dalinar. "Keşke bunun kim olduğunu bulmanın bir yolu olsaydı." Miğferinin içinde sırıttı.

Tanalan saldırdı, daha üstün olan menzilinden faydalanmaya çalışarak Parekılıcı'nı savurdu. Dalinar geriye kaçtı, doğru anı bekliyordu. Heyecan kuvvetli bir aceleydi, kendini kanıtlamak için bir hırs.

Ama dikkatli olması gerekiyordu. İdeal koşullarda, Zırh'ının sağladığı üstün güç ve dayanıklılığa güvenerek Dalinar bu dövüşü uzatırdı. Ne yazık ki, Zırh hâlâ ışık sızdırıyordu ve uğraşması gereken bütün bu muhafızlar da vardı. Yine de Tanalan'ın bekleyeceği oyunu oynamaya çalıştı, darbelerden kaçınıyor, sanki dövüşü uzatacakmış gibi davranıyordu.

Tanalan hırladı ve tekrar üstüne atıldı. Dalinar darbeyi koluyla engelledi, sonra baltasını özensiz bir şekilde salladı. Tanalan kolaylıkla geriye kaçmıştı. Fırtınababa, Kılıç çok uzundu. Neredeyse Dalinar'ın boyu kadardı.

Dalinar manevra yaparken bahçedeki bitkilere sürtünüyordu. Artık kırık parmaklarının acısını bile hissedemiyordu. Heyecan ona sesleniyordu.

Bekle. Dövüşü mümkün olduğu kadar çok uzatacakmış gibi davran...

Tanalan tekrar ilerledi ve Dalinar da geriye kaçtı, bu sefer Zırh'ı sayesinde daha hızlıydı. Ve sonra Tanalan bir sonraki saldırısını denediği zaman, Dalinar eğilerek *ona doğru* atıldı.

Parekılıcı'nı yine koluyla engelledi ama bu darbe sert inmişti, kol plakasını parçaladı. Yine de Dalinar'ın sürpriz saldırısı omzuyla Tanalan'a bindirebilmesini sağlamıştı.

Yücebeyin zırhı *inledi*, Parezırhı'nın kuvveti karşısında bükülmüştü ve yücebeyin ayağı kaydı.

Ne yazık ki, Dalinar'ın da dengesi aceleci saldırısı yüzünden yücebeyle birlikte düşmesine yetecek kadar bozuktu. İkisi yere yıkılırken platform sallandı, tahtalar inliyor ve çatlıyordu. Lanet olsun! Dalinar etrafı düşmanlarla çevriliyken yerde olmayı *istememişti*. Yine de Kılıç'ının menzilinin içinde kalması gerekiyordu.

İkisi yerde boğuşurlarken Dalinar sağ zırh eldivenini attı, Zırh'ın geri kalanına bağlayan kol parçası olmadan işe yaramaz ağırlıktan başka bir şey değildi. Ne yazık ki baltayı kaybetmişti. Yücebey silahının kabzasıyla Dalinar'a tekrar tekrar vurdu, herhangi bir etkisi olmamıştı. Ama bir eli kırık ve öbürü de Zırh'ın gücünden yoksunken, Dalinar düşmanını istediği gibi yakalayamıyordu.

Dalinar yuvarlanarak en sonunda kendini Tanalan'ın üstüne çıkarmayı başardı, Parezırhı'nın ağırlığı düşmanını yere yapıştıracaktı. Ancak o anda diğer askerler saldırdı. Aynı Dalinar'ın beklediği gibi. Bunun gibi şerefli düellolar, en azından savaş meydanında, sadece senin tarafındaki açıkgöz kaybetmeye başlayana kadar sürerdi.

Dalinar yerde yuvarlanarak uzaklaştı. Askerlerin onun bu kadar hızlı tepki vermesine hazır olmadıkları belliydi. Ayağa kalktı ve baltasını kaptı, sonra da saldırdı. Sağ kolunun omuzluğu ve dirsek desteğine kadar olan Zırh'ı duruyordu, o yüzden baltayı savurduğu zaman *gücü* vardı; Pare ile desteklenmiş kuvvetle açıktaki kollarının savunmasızlığından oluşmuş garip bir karışımdı. Kendi bileğini kırmamak için dikkatli olması gerekiyordu.

Hızlı balta darbeleriyle üç adamı devirdi. Öbürleri geriye çekildiler, arkadaşları Tanalan'ın ayağa kalkmasına yardım ederken mızraklarıyla Dalinar'ın önünü kapatıyorlardı.

"Halktan bahsediyorsun," dedi Tanalan boğuk sesle, zırhlı eliyle Dalinar'ın darbesi yüzünde dikkate değer derecede yamulmuş olan göğüs plakasını yoklarken. Nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Sanki konu *onlarmış* gibi. Sanki yağmalaman, yakman, *katletmen* onların iyiliği içinmiş gibi. Sen medeniyetten nasibini almamış bir vahşisin."

"Savaşı medenileştiremezsin," dedi Dalinar. "Savaş allayıp pullanarak şirinleştirilemez."

"Kederi arkamızdan taşların üzerindeki gibi kızak gibi çekerek getirmek ve üzerinden geçtiklerimizi ezmek zorunda değiliz. Sen bir *canavarsın*."

"Ben bir askerim," dedi Dalinar, pek çoğu yaylarını hazırlayan Tanalan'ın askerlerine gözlerini dikerek.

Tanalan öksürdü. "Şehriml kaybettim. Planım başarısız oldu. Ama Alethkar'a son bir hizmette bulunarak seni gebertebilirim, piç herif."

Okçular ateş açtı.

Dalinar kükredi ve kendisini yere atarak Parezırhı'nın ağırlığıyla platforma çarptı. Biraz önceki dövüş sırasında zayıflamış olan tahtalar etrafında çatladı ve Dalinar onları kırarak düştü, alttaki payandaları da parçalamıştı.

Bütün platform etrafında yıkıldı ve hep birlikte bir alt seviyeye düştüler. Dalinar çığlıklar duydu ve bir sonraki patikaya Parezırhı'na rağmen onu bile sersemleten bir darbeyle çarptı.

Dalinar inleyerek başını salladı ve miğferinin tam ortasından çatlamış olduğunu gördü, Zırh'ın sağladığı alışılmadık görüşü bozuyordu. Nefes almak için çabalayarak miğferi bir eliyle çekip çıkarttı. Fırtınalar adına, sağlam kolu da acıyordu. Bir göz attı ve derisine saplanmış kıymıklar olduğunu gördü, içlerinde bir hançer kadar uzun olan bir parça da vardı.

Yüzünü buruşturdu. Aşağısında köprüleri kesmeleri için yerleştirilmiş olan askerlerden geride kalanlar da koşarak ona doğru geliyordu.

Dikkat, Dalinar. Hazır ol!

Ayağa kalktı, sersemlemiş, tükenmişti ama iki asker onun üstüne gelmiyordu. Tanalan'ın bedeninin yukarıdaki platformdan düştüğü yerde durdular. Askerler onu kaldırdı ve kaçtılar.

Dalinar kükredi ve hantalca takip etti. Zırh'ı yavaş hareket ediyordu ve yıkılan platformun enkazının içinde tökezliyor, askerlere ayak uydurmaya çalışıyordu.

Kollarındaki acı öfkeden kudurmasına sebep oluyordu. Ama Heyecan, onu ayakta tutan *Heyecan*'dı. Yenilmeyecekti. Durmayacaktı! Tanalan'ın Parekılıcı bedeninin yanında belirmemişti. Bu da düşmanının hayatta olduğu anlamına geliyordu. Dalinar daha *kazanmış değildi.*

Neyse ki askerlerin çoğu şehrin öbür tarafında savaşmak için yerleştirilmişlerdi. Bu taraf sınmiş sivillerin dışında boş sayılırdı, Dalinar onların evlerinde saklandıklarını göz ucuyla görebiliyordu.

Dalinar Yarık'ın duvarı boyunca topallayarak berrakbeylerini sürükleyen askerleri takip etti. Tepeye yaklaşınca iki asker yüklerini uçurumun taş duvarının çıplak bir noktasının yanında yere bıraktılar. Bir şeyler yaparak o duvarın bir kısmının içeriye doğru açılmasını sağladılar ve gizli bir kapı ortaya çıktı. Yerdeki berrakbeylerini içeriye sürüklediler ve onların ümitsiz çağrılarına cevap vererek gelen diğer iki asker de Dalinar'la karşılaşmak için dışarı fırladı. Birkaç saniye sonra oraya varmıştı.

Miğfersiz Dalinar onlara saldırırken gözü dönmüştü. Onların silahları vardı, kendisinin yoktu. Onlar sağlamdı ve kendisinin iki kolunu da neredeyse işe yaramaz hâle getiren yaraları vardı.

Dövüş bittiğinde iki asker kan içinde yerde yatıyordu. Dalinar gizli kapıyı tekmeleyerek açtı, bacağındaki Zırh kapıyı yıkmasına yetecek kadar çalışıyordu.

Yalpalayarak duvarlarda parlayan elmas kürelerin olduğu küçük bir tünele girdi. O kapı dışarıdan sertleşmiş kremle kaplıydı, duvarın bir parçasıymış gibi görünmesini sağlıyordu. Eğer Dalinar içeri girdiklerini görmese burayı bulmaları günler, hatta belki haftalar sürebilirdi.

Kısa bir yürüyüşün sonunda takip ettiği iki askeri buldu. Yerdeki kan izine bakılırsa, berrakbeylerini arkalarındaki kapalı kapının arkasına götürmüşlerdi.

Büyük ihtimalle öleceklerini bilen adamların kaderci kararlılığıyla Dalinar'a doğru atıldılar. Dalinar'ın kollarındaki ve başındaki acı Heyecan'ın karşısında önemsiz görünüyordu. Daha önce nadiren kendini şu anda hissettiği kadar güçlü hissetmişti. Güzel bir berraklıktı, ne kadar da *muhteşem* bir duyguydu.

Doğaüstü bir hızla eğilip öne atıldı ve bir askeri duvara vurup ezmek için omzunu kullandı. Öbürü bir tekmeyle düştü, sonra Dalinar arkalarındaki kapıyı kırıp geçti.

Burada Tanalan yerde yatıyordu, etrafı kanla kaplıydı. Güzel bir kadın onun üstüne eğilmiş, ağlıyordu. Küçük odada sadece bir kişi daha vardı, küçük bir oğlan. Altı, belki yedi yaşındaydı. Çocuğun gözlerinden aşağı yaşlar akıyordu ve ikl eliyle babasının Parekılıcı'nı yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Dalinar kapı ağzında dağ gibi yükseldi.

"Babamı alamazsın," dedi oğlan, sözleri kederinden bozuk çıkıyordu. Yerde sürünen acısprenleri vardı. "*Alamazsın.* Sen... sen..." Sesi bir fısıltıya düştü. "Babam... babam 'canavarlarla savaşıyoruz' dedi. Ve inancımızla, kazanacağız..."

Birkaç saat sonra, Dalinar Yank'ın kenarında oturmuştu, bacaklarını aşağıdaki harap olmuş şehrin üzerinde sallıyordu. Yeni Parekılıcı kucağında yatıyordu, yamulmuş ve kırık Zırh'ı da yanında duran bir yığındı. Kollan sanlıydı ama hekimleri başından kovalamıştı.

Karşısındakl boş bir ovaya benzer manzaraya doğru bakıyordu, sonra bir an gözlerini aşağıdakl Insan yaşamının işaretlerine doğru çevirdi. Yığınlar hâlinde cesetler. Parçalanmış binalar. Medeniyetin kalıntıları.

Neden sonra Gavilar yürüyerek yaklaştı. Arkasında takip eden Dalinar'ın elitlerinden ikl koruma vardı, bugün Kadash ve Febin'di. Gavilar gitmeleri için onlara elini salladı, sonra Dalinar'ın yanında yere otururken inledi, miğferini çıkardı. Tepesinde dönen yorgunluksprenleri vardı ama Gavilar yorgunluğuna rağmen düşünceliymiş gibi görünüyordu. O keskin, soluk yeşil gözleriyle her zaman çok şey bilirmiş gibi görünürdü. Eskiden Dalinar her zaman kardeşinin her dediği ya da yaptığı şeyde haklı olacağını düşünürdü. Yaşlanmak onun hakkındaki görüşünü fazla değiştirmemişti.

"Tebrikler," dedi Gavilar Kılıç'a doğru başıyla işaret ederken. "Sadeas alamadığı için sinirli."

"Enlnde sonunda bir tane bulacak," dedi Dalinar. "Bulamayacağına inanmam için fazla hırslı."

Gavilar homurdandı. "Bu saldırı bize neredeyse çok pahalıya mal oluyordu. Sadeas bizim daha dikkatli olmamız gerektiğini ve Parelerimizi bireysel saldırılarla riske atmamamız gerektiğini söylüyor."

"Sadeas zeki," dedi Dalinar.

Daha az mahvolmuş olan sağ eliyle dikkatlice uzandı ve bir şarap kupasını dudaklarına kaldırdı. Acıya karşı istediği tek ilaç buydu. Utanca karşı da yardımı dokunurdu. Şimdi Heyecan dinmiş ve içini boş bırakmış olduğundan dolayı iki duygu da güçlü gelliyordu.

"Onlarla ne yapacağız, Dalinar?" diye sordu Gavilar elini askerlerin bir araya topladıkları sivil gruplarına doğru sallayarak. "On binlerce kişi. Kolay kolay sindirilemeyecekler; yücebeylerini ve onun varisini öldürmenden de hoşlanmayacaklar. Bu insanlar bize yıllar boyunca direnecek. Bunu hissedebiliyorum."

Dalinar içti. "Asker yap," dedi. "Eğer bizim için savaşırlarsa ailelerine dokunmayacağımızı söyle. Savaşların başında Paredar saldırısı yapmayı bırakmak mı istiyorsun? O zaman harcanabilir adamlara ihtiyacımız olacak demektir."

Gavilar düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sadeas öbür konularda da haklı, biliyorsun. Bizim hakkımızda. Dönüşmek zorunda kalacağımız şey konusunda."

"Bana ondan bahsetme."

"Dalinar..."

"Bugün elitlerimin yarısını kaybettim, yüzbaşım da dâhil. Yeteri kadar derdim var."

"Blz neden buradayız? Niye savaşıyoruz? Şeref için mi? Alethkar için mi?"

Dallnar omzunu silkti.

"Böyle bir grup serseri gibi davranmaya devam edemeyiz," dedi Gavilar. "Her geçtiğimlz şehri yağmalayıp her gece âlem yapamayız. Disipline ihtiyacımız var, elimizdeki bölgelerl tutmamız gerek. Bürokrasiye, düzene, kanunlara, *politikaya* ihtiyacımız var."

Hissettiği utanç tarafından dikkati dağıtılan Dalinar gözlerini kapattı. Ya Gavilar öğrenirse?

"Büyümek zorunda kalacağız," dedi Gavilar alçak sesle.

"Yumuşayacak mıyız peki? Bu öldürdüğümüz yücebeyler gibi mi olacağız? Başlamamızın sebebl de *bu* değil miydi? Hani hepsi tembel, şişman ve korkaktı?"

"Artık emln değillm. Şimdi ben de bir babayım, Dalinar. Bu benim bir kere her is-

tediğimizi elde ettiğimizde ne yapacağımızı merak etmeme neden oluyor. Bu yeri bir krallığa nasıl çevireceğiz?"

Fırtınalar adına. Bir krallık. Hayatında ilk kez Dalinar bu fikri dehşet verici buldu.

En sonunda Gavilar ona seslenen bazı habercilere cevap vererek ayağa kalktı. "Gelecekteki savaşlarda en azından *biraz* daha az gözü kara olmaya çalışabilir misin?" dedi Dalinar'a.

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Düşünceli ben," dedi Gavilar. "Yorgun ben. Oathbringer'ın tadını çıkar. Onu hak ettin."

"Oathbringer mı?"

"Kılıç'ın," dedi Gavilar. "Hay fırtınalar adına, sen dün gece *hiçbir şeyi* mi dinlemedin? O Sunmaker'ın eski kılıcı."

Sunmaker Sadees. Yüzlerce yıl önce Alethkar'ı en son birleştiren adam o olmuştu. Dalinar kucağındaki Kılıç'ı kımıldatarak ışığın pürüzsüz metalin üstünde oynamasını izledi.

"O artık senin," dedi Gavilar. "Bizim işimiz bittiği zaman, artık hiç kimse Sunmaker'ın adını bile anmayacak. Sadece Kholin Evi ve Alethkar diyecekler."

Yürüyerek uzaklaştı. Dalinar Parekılıcı'nı taşların içine sapladı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, cesur bir oğlanın ağlayışını unutamıyordu.

Sizden affınızı istemiyorum. Anlayışınızı da.

—*Oathbringer*, ön söz

Dalinar ellerini arkasında kavuşturmuş, Urithiru'nun üst katlarındaki bir odanın cam penceresinin önünde duruyordu. Pencerede yansımasının hafif bir izini ve onun ötesinde de engin boşluğu görebiliyordu. Gökyüzü bulutlardan arınmıştı, güneş bembeyaz yanıyordu.

Pencereler boyu kadar yüksekti, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Kim böyle camdan bu kadar kırılgan bir şeyleri yapıp, sonra onlara fırtınalara *doğru* koymaya cesaret edebilirdi ki? Ama bu şehir fırtınaların üzerindeydi. Bu pencereler Parlayanlar'ın ne anlama geldiğinin bir sembolü, bir meydan okumanın işaretiymiş gibi görünüyordu. Onlar dünyanın önemsiz politik çekişmelerinin üzerinde yükseliyorlardı. Ve bu yüksekliğin sayesinde çok uzakları görebiliyorlardı...

Onlan gözünde büyütüyorsun, dedi kafasının içinde uzaklardaki gürleyen gök gürültüsü gibi bir ses. *Onlar da senin gibi insanlardı. Daha iyi değillerdi. Daha kötü değillerdi.*

"Aslında bunu cesaret verici buluyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi Dalinar. "Eğer onlar da bizim gibiyse o zaman bu bizim de onlar gibi olabileceğimiz anlamına gelir."

Onlar sonunda bize ihanet ettiler. Bunu unutma.

"Neden?" diye sordu Dalinar. "Ne oldu? Onları değiştiren neydi?"

Fırtınababa sessizdi.

"Lütfen," dedi Dalinar. "Söyle bana."

Bazı şeyler hatırlanmasa daha iyidir, dedi ses ona. *Bunu bütün insanlardan çok senin anlıyor olman gerekir, zihnindeki boşluk ve onu bir zamanlar dolduran kişi düşünülecek olursa.*

Dalinar sertçe nefesini çekti, sözler canını yakmıştı.

"Berrakbey," dedi Berrakhanım Kalami arkasından. "İmparator sizin için hazır."

Dalinar döndü. Urithiru'nun üst katlarında içlerinde bu amfiteatrın da bulunduğu

birkaç tane eşl olmayan oda vardı. Yanm ay şeklindeydl, yukarıdakl düz olan kenannda pencereler vardı, sonra aşağıdakl konuşma sahasına doğru alçalarak llerleyen oturma yerleri. İlginç bir şeklde, her sandalyenln yanında küçük bir kalde vardı. Parlayanlar'ın sprenleri için, demişti Fırtınababa Dalinar'a.

Dalinar ekibine doğru glden basamaklan inmeye başladı. Aladar ve kızı May. Parlak yeşll bir havah giyen Navani, en ön sırada ayaklarını öne uzatmış oturuyordu, ayakkabılannı çıkarmıştı. Yazmak için yaşlı Kalami ve tavsiye vermek için Alethkar'dakl en keskin politik zihinlerinden biri olan Teshav Khal. Himayesindeki en kıdemli lkl kadın da yanına oturmuş, eğer gerekirse araştırma ya da çeviri yapmak için bekliyorlardı.

Küçük bir gruptu, dünyayı değiştirmek için hazırlardı.

"İmparatora selamlanmı gönderin," diye talimat verdi Dalinar.

Kalami başını sallayarak onaylayıp yazdı. Sonra boğazını temizledi ve sanki kendi kendine yazıyormuş gibi görünen uzakalemin getirdiği cevabı okudu. "Yüce Majesteleri Ch. V. D. Birinci Yanagawn, Makabak İmparatoru, Azir Kralı, Bronz Saray'ın Hükümdan, Birinci Aqasix, Yaezir'in büyük vekili ve habercisi tarafından selamlanıyorsunuz."

"Heybetli bir unvan," diye belirtti Navani. "Özellikle on beş yaşında bir çocuk için."

"Ölü bir çocuğu dirilttiği söyleniyor," dedi Teshav. "Vezirlerini desteğini kazanmasını sağlayan bir mucize. Yerel haberler ise ikisi eski dostumuz Beyazlı Suikastçı tarafından öldürüldükten sonra yeni bir Birinci bulmakta zorlandıkları yönünde. O yüzden vezirler de soyu şaibeli bir oğlanı seçip ilahi bir işaret olduğunu göstermek için birilerinin hayatını kurtarması hakkında bir hikâye uydurmuşlar."

Dalinar homurdandı. "Hikâyeler uydurmak Azishlere göre bir işe benzemlyor."

"Beyannamelere imza atacak şahitleri bulabildiğin sürece bir sakınca görmüyorlar," dedi Navani. "Kalami, bizimle görüştüğü için Yüce Majestelerine ve emekleri için de çevirmenlerine teşekkür et."

Kalami yazdı ve sonra da başını kaldırıp odanın ortasında volta atmaya başlamış olan Dalinar'a baktı. Navani ona katılmak için ayağa kalktı, ayakkabıları boş vererek çoraplarıyla yürüyordu.

"Yüce Majesteleri," dedi Dalinar. "Sizinle efsanevi şehir Urithiru'nun tepeslnden konuşuyorum. Manzaralar nefes kesici. Sizi beni burada ziyaret etmeye ve şehri gezmeye davet ediyorum. Yanınızda uygun gördüğünüz her türlü muhafızı ve maiyeti getirmenizden mutluluk duyanz."

Navani'ye doğru baktı ve o da başını sallayarak onayladı. Hükümdarlara nasıl yaklaşacaklarını uzun uzun tartışmışlar ve ısrarsız bir davette karar kılmışlardı. Azir llkiydi, batının en güçlü ülkesi, en merkezî ayrıca emniyete alınması en önemli olan Yeminkapısı'nın yuvasıydı.

Cevap zaman alıyordu. Azish hükûmeti zarif bir kaos sayılırdı, gerçi Gavilar sık sık hayranlığını belirtirdi. Devletin bütün seviyelerini memur kitleleri dolduruyordu, kadınlar da, erkekler de okuryazardı. Evlatlar biraz ardentlere benzerdi ama köle değlllerdi, Dalinar bunu garip buluyordu. Azir'de bir insanın elde etmeyi umut edebileceği en büyük şeref, hükûmetin rahip bakanlarından birisi olmaktı.

Geleneksel olarak Azir'in Birincisi Makabak'ın tamamının imparatoru olduğunu iddia ederdi, burası yarım düzineden fazla krallık ve prenslikten oluşan bir bölgeydl. Flili olarak sadece Azir'in kralıydı ama Azlr'in gölgesi gerçekte çok ama çok uzaklara erlyordu.

Beklerlerken Dalinar Navani'nin yanına gelip durdu, parmaklarını omuzlarından birinin üzerine koydu, sonra sırtı ve ensesi boyunca gezdirdi ve öbür omzuna geldiklerinde orada bırakb.

Onun yaşında bir adamın bu kadar uçarı hissedebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Majesteleri," diye geldi cevap en sonunda, Kalami yazıyı okuyordu. "Yanlış yönden esen fırtına hakkındaki uyarınız için size teşekkür ediyoruz. Zamanlı sözleriniz görüldü ve İmparatorluğun resmî tarihçesine kaydedildi, Azir'in bir dostu olduğunuz tescillendi."

Kalami başka sözler için bekledi ama uzakalem hareket etmeyi kesmişti. Sonra yakut yanıp söndü, söyleyeceklerini söyledikleri anlamına geliyordu.

"Bu pek bir cevap sayılmaz," dedi Aladar. "Davetine neden cevap vermedi, Dalinar?"

"İsminin resmî kayıtlara geçirilmesi Azishler için çok büyük bir şereftir," dedi Teshav. "Yani size bir iltifatta bulundular."

"Evet," dedi Navani. "Ama yaptığımız öneriden kaçınmaya çalışıyorlar. Daha fazla bastır, Dalinar."

"Kalami, lütfen şöyle yaz," dedi Dalinar. "Şeref duydum, gerçi tarihçenize geçmemin daha mutlu sebepler nedeniyle olmasını dilerdim. Gelin, sizinle Roshar'ın geleceğini burada tartışalım. Sizinle bizzat tanışmayı arzu ediyorum."

Bir cevap için yapabildikleri kadar sabırlı bir şekilde beklediler. En sonunda geldi, Alethçeydi. "Azish tacının sahibi olan biz de yitirilenlerin yasını sizinle birlikte tutuyoruz. Asil kardeşiniz gibi bizim maiyetimizin de çok sevilen üyeleri, Shin canavar tarafından öldürüldü. Bu aramızda bir bağ kuruyor.' "

Hepsi bu kadardı.

Navani dilini şaklattı. "Cevap vermeye zorlanmayı reddediyorlar."

"En azından ne demek istediklerini söyleyebilirlerdi!" diye patladı Dalinar. "Sanki iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibi geliyor!"

"Azishler gücendirmekten hoşlanmazlar," dedi Teshav. "O konuda neredeyse Emuliler kadar kötüdürler, özellikle de yabancılara karşı."

Dalinar'ın tahminine göre bu sadece Azishlere ait bir özellik değildi. Dünyanın her tarafındaki politikacıların yolu buydu. Bu konuşma şimdiden eskiden, savaş kamplarında oldukları sırada yüceprensleri yanına çekmek için harcadığı çabaları hatırlatmaya başlamıştı. Yarım cevap üzerine yarım cevap, hiç ağırlığı olmayan gönülsüz taahhütler, tamamen içtenmiş gibi numara yaparken bile onunla alay ederek gülen gözler.

Fırtınalar adına. İşte yine buradaydı. Onu dinlemek istemeyen insanları birleştirmeye çalışıyordu. Bu işi becermeye gücü yetmezdi, bu saatten sonra değil.

Benim başka bir yöntemle birleştirdiğim zamanlar vardı, diye düşündü Dalinar. Duman kokusu alıyor, acıyla çığlık atan adamların seslerini duyuyordu. Kardeşine meydan okuyanlara kan ve kül getirişini hatırladı.

O hatıralar son zamanlarda fazlasıyla canlı hâle gelmeye başlamıştı.

"Belki başka bir taktik?" diye önerdi Navani. "Bir davet yerine, yardım göndermeyi öner."

"Yüce Majesteleri," dedi Dalinar. "Savaş yaklaşıyor, parshmenlerdeki değişimleri şüphesiz ki siz de görmüşsünüzdür. Yokelçiler geri döndü. Bu çatışmada Alethilerin sizin müttefikiniz olduklarını bilmenizi isterim. Bu düşmana karşı koyarken elde ettiğimiz zaferler ve uğradığımız yenilgiler hakkındaki bilgilerimizi paylaşmak isteriz, sizin de aynı şekilde bizimle bilgi alışverişi yapacağınızı umut ediyoruz. Karşımızda yükselen tehlikenin karşısında insanoğlunun tamamının birleşmesi gerek."

Bir süre sonra cevap geldi: "Bu yeni çağda birbirimize destek olmanın en büyük öneml halz olacağına katılıyoruz. Bilgi alışverişi yapmaktan mutluluk duyarız. Bu dönüşmüş parshmenler hakkında neler biliyorsunuz?"

"Onlarla Harap Ovalar'da çarpıştık," dedi Dalinar, bir tür ilerleme kaydedebilmiş olduğu için rahatlamıştı. "Kırmızı gözlü yaratıklardı ve pek çok açıdan Harap Ovalar'da bulduğumuz parshmenlere benziyorlardı, ancak daha tehlikelilerdi. Kâtiplerime sizin için yıllar içinde Parshendilerle savaşırken öğrendiğimiz her şeyi ayrıntılarıyla içeren raporlar hazırlatacağım."

"Harika," diye geldi cevap en sonunda. "Bu bilgiler şu andaki çatışmamızda son derecede değerli olacaktır."

"Şehirlerinizin durumu nedir?" diye sordu Dalinar. "Oradaki parshmenler neler yapıyor? Kontrolsüz yıkımın dışında bir amaçları varmış gibi görünüyorlar mı?"

Gergin şekilde cevap beklediler. Şu ana kadar parshmenler hakkında son derece az şey keşfetmeyi başarabilmişlerdi. Yüzbaşı Kaladin uğradığı kasabalardaki kâtipleri kullanarak raporlar gönderiyordu ama neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Şehirler karmaşa içindeydi ve güvenilir bilgi çok enderdi.

"Neyse ki şehrimiz ayakta," diye geldi cevap. "Ve düşman artık fiilen saldırmıyor. Saldırganlarla müzakere yapıyoruz.' "

"Müzakere mi?" dedi Dalinar şok içinde. Teshav'a doğru döndü, o da başını şaşkınlıkla sallıyordu.

"Lütfen açıklayın, Majesteleri," dedi Navani. "Yokelçiler sizinle *müzakere* etmeyi kabul mü ettiler?"

"Evet," diye geldi cevap. "Karşılıklı sözleşmeler gönderiyoruz. Kabul edilemeyecek şartlan olan son derece ayrıntılı talepleri var. Kendimizi toparlamak ve şehrin tahkimatını güçlendirmek için silahlı çatışmayı geciktirebileceğimizi umut ediyoruz."

"Yazı yazabiliyorlar mı?" diye bastırdı Navani. "Yokelçiler sizlere *sözleşme* mi gönderiyor?"

"Bizim görebildiğimiz kadarıyla, ortalama parshmenlerin okuma yazması yok," diye geldi cevap. "Ama bazıları farklı; daha kuvvetliler, garip güçleri var. Öbürleri gibi konuşmuyorlar."

"Majesteleri," dedi Dalinar uzakalem masasının yanına gelerek, sanki imparator ve bakanları yazılı kelimelerden konuşmasındaki tutkuyu görebilecekmiş gibi daha ısrarcı bir şekilde konuşuyordu. "Sizinle yüz yüze konuşmam gerekiyor. Daha önce bahsettiğimiz kapıyı kullanarak ben de gelebilirim, onu tekrar çalıştırmamız gerekiyor."

Sessizlik. O kadar uzun sürmüştü ki Dalinar kendisini dişlerini sıkar, gençliğinde huyu olduğu şekilde Parekılıcı'nı çağırıp çağırıp geri göndermeyi isterken buldu. Kardeşinden kapmıştı.

En sonunda bir cevap geldi. "Size şehrimizdeki bahsettiğiniz cihazın çalışmaz hâlde olduğunu bildirmekten esef duyarız," diye okudu Kalami. "İnceledik ve uzun zaman önce yok edildiğini öğrendik. Ne biz size gelebileceğiz ne de siz bize. Çok özür dileriz."

"Bunu şimdi mi söylüyor?" dedi Dalinar. "Fırtınalar adına! Bu öğrendiği anda bize verseydi işimize yarayacak bilgiydi!"

"Yalan," dedi Navani. "Harap Ovalar'daki Yeminkapısı yüzlerce yıllık fırtına ve krem kaplamasına rağmen çalışıyordu. Azimir'deki şehrin ortasında duran büyük bir kubbe. Büyük Pazar'ın bir abidesi."

Ya da en azından Navani'nin haritalardan çıkarabildiği buydu. Kholinar'daki kapı saray binasına dâhil edilmişti, Thaylen Şehri'ndeki ise bir tür dinî abideydi. Bunun gibi ihtişamlı bir kalıntı kolay kolay yok edilemezdi.

"Berrakhanım Navani'nin değerlendirmesine ben de katılıyorum," dedi Teshav. "Sizin ya da ordularınızın gelmesi fikrinden endişe ediyorlar. Bu bir bahane." Sanki imparator ve bakanları öğretmenlerine itaatsizlik eden şımarık çocuklarmış gibi kaşlarını çattı.

Uzakalem tekrar yazmaya başladı.

"Ne diyor?" dedi Dalinar kaygıyla.

"Bu bir beyanname," dedi Navani, eğlenmişti. "Yeminkapısı'nın işler durumda olmadığını beyan ediyor, imparatorluk mimarlan ve fırtınabekçileri tarafından imzalanmış." Daha fazla okudu. "Hah, çok güzel yahu. Sadece Azishler bir şeylerin bozuk olduğuna dair *sertifika* isteyeceğimizi düşünebilirdi."

"Ayrıca özellikle cihazın 'bir kapı olarak işler durumda olmadığını' beyan ediyor," diye ekledi Kalami. "Elbette bir Parlayan gidip çalıştırmadan önce çalışmayacak. Bu beyanname kısaca cihazın çalıştınlmadığı sürece çalışmadığını söylüyor."

"Şunu yaz, Kalami," dedi Dalinar. "Majesteleri. Beni bir kere duymazdan geldiniz. Sonucu Dinmezfırtına tarafından oluşturulan yıkım oldu. Lütfen bu sefer dinleyin. Yokelçilerle müzakere edemezsiniz. Birleşmek *zorundayız*, bilgi paylaşmalı ve Roshar'ı korumalıyız. Hep birlikte."

Kalami bunları yazdı ve Dalinar elleri masanın üstünde bekledi.

"Müzakereler diyerek hata ettik," diye okudu Kalami. "Bu bir çeviri hatasıydı. Bilgi paylaşmayı kabul ediyoruz ancak şu anda zamanımız kısıtlı. Tekrar görüşmek için sizinle iletişim kuracağız. Hoşça kalın, Yüceprens Kholin."

"Ööfl" dedi Dalinar kendini masadan geriye doğru iterek. "Aptallar, sersemler! Fırtına kapası açıkgözler ve cehenneme gidesi politikacılar!" Tekme atabileceği bir şeylerin olmasını dileyerek sert adımlarla odada dolaştı. Sonra sinirini zorla kontrol altına aldı.

"Bu benim beklediğimden daha güçlü bir tersleme oldu," dedi Navani kollarını kavuşturarak. "Berrakhanım Khal?"

"Azishlerle olan tecrübelerime göre en fazla kelimeyi kullanarak en az şeyi söylemek konusunda son derece yeteneklidirler," dedi Teshav. "Bu onların yüksek seviyeli bakanlanyla yapılan görüşmelerin olağan dışı bir örneği değil. Cesaretiniz kırılmasın, onlarla herhangi bir yere varmak zaman alacak."

"O sırada da Roshar yanacak," dedi Dalinar. "Neden Yokelçilerle müzakere ettiklerine dair iddialarından vazgeçtiler? Düşmanla ittifak kurmayı mı düşünüyorlar?"

"Tahmin etmekte tereddüt ediyorum," dedi Teshav. "Ama bence niyetli olduklarından daha fazla bilgiyi açık ettiklerine karar verdiler."

"Azir'e *ihtiyacımız* var," dedi Dalinar. "Eğer Azir'in desteğini alamazsak, Makabak'taki hiç kimse yüzümüze bakmaz, o Yeminkapısı'ndan ise bahsetmeye bile gerek yok..." Masadaki başka bir uzakalem yanıp sönmeye başlarken sesi azalarak durdu.

"Thaylenliler," dedi Kalami. "Erkenciler."

"Ertelemek ister misin?" diye sordu Navani.

Dalinar başını sallayarak reddetti. "Hayır, kraliçe tekrar zaman bulana kadar birkaç gün daha beklemeyi kaldıramayız." Derin bir nefes aldı. Fırtınalar adına, politikacılarla konuşmak zırh içinde yüz mil yol yürümekten daha yorucuydu. "Devam et, Kalami. Sinirlmi bastıracağım."

Navani koltuklardan birine oturdu, gerçi Dalinar ayakta kalmıştı. Pencerelerden içeri saf ve parlak ışık doluyordu. Üzerine akarak Dalinar'ı yıkıyordu. Nefes aldı, neredeyse güneş ışığının tadını alabileceğini hissediyordu. Sadece mum ve fenerlerin cılız ışığıyla aydınlatılan Urithiru'nun dolambaçlı taş koridorlarının içinde çok fazla zaman geçirmişti.

"Majesteleri Kraliçe Berrakhanım Fen Rnamdi, Thaylenah hükümdarı, size yazıyor." diye okudu Kalami. Durakladı. "Berrakbey... böldüğüm için kusura bakmayın ama bu kralİçenin uzakalemi bir katibe yazdırmak yerine kendi eliyle kullandığı anlamına geliyor."

Başka bir kadın olsa bundan gözü korkmuş olabilirdi. Kalami içinse bu sadece pek çok dipnottan bir diğeriydi ve Dalinar'ın sözlerini aktarmak için kalemi hazırlamadan önce sayfanın aşağısına ekledi.

"Majesteleri," dedi Dalinar ellerini arkasında kavuşturarak ve sandalyelerin ortasındaki sahnede volta atmaya başladı. *Daha iyisini yap. Onları birleştir.* "Size Parlayan Şövalyeler'in kutsal şehri Urithiru'dan selamlar gönderiyor ve en naçizane davetimizi sunuyorum. Bu kule gerçekten de görmeye değer bir manzara, sadece iktidar sahibi bir hükümdarın şanına denk olabilir. Bu güzelliği görmeniz için size sunmaktan şeref duyarım."

Uzakalem hızlıca bir cevap karaladı. Kraliçe Fen doğrudan Alethçe yazıyordu. "Kholin," diye okudu Kalami. "Chul boku satmayı bırak. Ne istiyorsun?"

"Ondan her zaman hoşlanmışımdır," diye belirtti Navani.

"Samimiyim, Majesteleri," dedi Dalinar. "Tek arzum ikimizin yüz yüze görüşmesi ve sizinle konuşmak ve keşfettiğimiz şeyleri size göstermek. Etrafımızdaki dünya değişiyor."

"Aa, öyle mi?" diye geldi cevap. "Seni bu inanılmaz sonuca ulaştıran ne oldu? Kölelerimizin bir anda Yokelçilere dönüşmesi miydi yoksa şehirlerimizi yerle bir eden *ters yönde esen*, bunu diğer her şeyden iki kat daha büyük yazdı Berrakbey, fırtına mı?"

Aladar boğazını temizledi. "Majesteleri kötü bir gün geçiriyormuş gibi görünüyor."

"Bize hakaret ediyor," dedi Navani. "Fen için bu aslında iyi bir gün anlamına gelir."

"Onunla karşılaştığım çok az sayıdaki seferde son derece kibardı," dedi Dalinar kaşlarını çatarak.

"O zamanlar kraliçe gibi davranmalıydı," dedi Navani. "Seninle doğrudan konuşmasını sağladın. Bu iyiye işaret, bana güven."

"Majesteleri, lütfen bana parshmenlerinizden bahsedin," dedi Dalinar. "Dönüşüm onların da üzerine geldi mi?"

"Evet," diye cevap yazdı kraliçe. "Fırtına kapası yaratıklar en iyi gemilerimizi çaldı; limandaki tek yelkenli şalopalara kadar neredeyse her şeye binip basıp gittiler."

"Yokelçiler... denize mi açıldı?" diye sordu Dalinar bir kere daha şok olarak. "Teyit edin. Saldırmadılar mı?"

"Birkaç itişme oldu," diye yazdı Fen. "Ama neredeyse herkes fırtınanın etkileriyle uğraşmakla meşguldü. Biz işleri az biraz düzene koyana kadar onlar kraliyet savaş gemilerinden özel ticaret araçlarına kadar her şeyden oluşmuş dev bir filo hâlinde ufukta kayboluyorlardı."

Dalinar derin bir nefes aldı. *Yokelçiler hakkında bildiğimizi düşündüğümüz şeylerin yarısı bile tutmuyor.* "Majesteleri," diye devam etti. "O fırtınanın gelmek üzere olduğu hakkında sizi *uyardığımızı* hatırlıyor olabilirsiniz."

"Sana inanmıştım," dedi Fen. "Özellikle Yeni Natanan'dan bunu teyit eden haberler aldıktan sonra. Hazırlanmaya çalıştık ama bir ülke dört bin yıllık geleneklerini ha deyince tersine çeviremez. Thaylen Şehri altüst oldu, Kholin. Fırtına su kanallarımızı, kanalizasyon sistemlerimizi ve limanlarımızı paramparça etti, dış pazar alanının tamamını dümdüz etti! Bütün sarnıçlanmızı tamir etmemiz, binalarımızı fırtınalara dayanacakları şekilde takviye etmemiz ve şehri en baştan inşa etmemiz gerekiyor; hepsini de fırtına kapası Gözyaşları'nın ortasında hiçbir parshmen işçimiz olmadan yapmak zorundayız. Benim manzara seyredecek *vaktim* yok."

"Zaman kaybı olmayacak, Majesteleri," dedi Dalinar. "Sorunlarınızın farkındayım ve her ne kadar acil olsalar da Yokelçileri görmezden gelemeyiz. Ben bu tehlikeyle savaşmak için büyük bir krallar toplantısı yapmaya niyetliyim."

"Başkanlığını yapan da sen olacaksın," diye yazdı Fen cevap olarak. "Elbette."

"Urithiru bir buluşma için doğal yer," dedi Dalinar. "Majesteleri, Parlayan Şövalyeler geri döndü; tekrar ediyoruz onların kadim yeminlerini ve doğanın Dalgalarını kendimize bağlıyoruz. Eğer sizin Yeminkapı'nızı çalışır hâle getirebilirsek, bir günde buraya gelebilir ve aynı akşam şehrinizin ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için geri dönmüş olabilirsiniz."

Navani bu taktiği başını sallayarak onaylıyordu, gerçi Aladar düşünceli görünerek kollarını kavuşturmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Dalinar ona Kalami yazarken.

"Onların Yeminkapısı'nı çalıştırmak için bir Parlayan'ın şehirlerine gitmesi gerekiyor, değil mi?" diye sordu Aladar.

"Evet," dedi Navani. "Bu taraftan bir Parlayan'ın kapının kilidini açması gerek, ki bunu istediğimiz anda yapabiliriz, sonra da birinin hedef şehre ulaşıp oradaki kilidi de açması lazım. Bu olduktan sonra, bir Parlayan iki taraftan da aktarımı sağlayabilir."

"O zaman elimizde Thaylen Şehri'ne ulaşabilmesi teorik olarak bile mümkün olan tek kişi Rüzgârkoşucu," dedi Aladar. "Ama ya onun buraya geri dönmesi aylar sürerse? Ya düşman tarafından yakalanacak olursa? Verdiğimiz sözü tutmayı başarabilecek miyiz Dalinar?"

Rahatsızlık verici bir sorundu ama Dalinar buna bir cevabının olabileceğini düşünüyordu. Şu an için gizli tutmaya karar verdiği bir silahı vardı. Yeminkapıları'nı açmak için bir Parlayan'ın Parekılıcı kadar işe yaraması mümkün olabilirdi ve birilerinin Thaylen Şehri'ne uçarak ulaşmasını da sağlayabilirdi.

Şu an için bunun bir önemi yoktu. Dalinar'ın ilk önce uzakalemin öbür tarafında dinlemeye istekli bir kulağa ihtiyacı vardı.

Fen'in cevabı geldi. "Tüccarlarımın bu Yeminkapıları konusunda meraklı olduklarını itiraf edeceğim. Onlarla ilgili efsanelerimiz burada da var, en Tutkulu olanın dünyaların kapısını tekrar açabileceğini söylüyorlar. Sanırım Thaylenah'daki her kız bunu yapmayı hayal etmiştir."

"Tutkular," dedi Navani dudakları aşağı doğru kıvrılarak. Thaylenlilerin yarı dinsel, putperest bir inançları vardı ve bu her zaman onlarla uğraşmanın ilginç bir tarafı olurdu. Bir an Elçiler'e şükreder, bir an sonra Tutkular'dan bahsederlerdi.

Eh, Dalinar'ın kimseyi inançları olağan dışı olduğu için suçlayacak hâli yoktu.

"Eğer bana bu Yeminkapıları hakkında bildiğin şeyleri göndermeyi düşünüyorsan, eh, bu kulağa harika geliyor," diye devam etti Fen. "Ama krallar arasında büyük bir toplantıyla filan ilgilenmiyorum. Sen bana ne karar verdiğinizi haber verirsin, çünkü ben burada harıl harıl şehrimi geri inşa etmeye çalışmakla meşgul olacağım."

"Eh, en azından sonunda dürüst bir cevap alabildik," dedi Aladar.

"Ben bunun dürüstlük olduğundan emin değilim," dedi Dalinar. Çenesini ovuşturarak düşündü. Bu kadınla sadece birkaç kere karşılaşmıştı ama cevaplarında bir *yanlışlık* varmış gibi geliyordu.

"Katılıyorum, Berrakbey," dedi Teshav. "Bence her Thaylen gelip bir hükümdarlar toplantısında iş çevirme fırsatının üzerine atlardı, sadece onlardan ticaret anlaşması koparmanın bir yolunu bulmak için olsa bile. Kesinlikle bir şeyler saklıyor."

"Asker öner," dedi Navani. "İnşaatlara yardım etmek için."

"Majesteleri," dedi Dalinar. "Kayıplarınızı duyduğum için son derece kederlendim. Burada şu anda görevi olmayan çok sayıda askerim var. Şehrinizin inşasına yardım etmeleri için bir tabur göndermekten mutluluk duyarım."

Cevabın gelmesi uzun sürmüştü. "Alethi askerlerinin taşlanma ayak basması önerisi hakkında ne düşüneceğimden emin değilim, iyi niyetli olsa da, olmasa da.' "

Aladar homurdandı. "İşgalden mi çekiniyor? Herkes Alethilerin gemilerle arasının olmadığını bilir."

"Gemilerle gelmemizden çekinmiyor," dedi Dalinar. "Bir Alethi ordusunun bir anda şehrinin ortasında yoktan var olmasından çekiniyor."

Son derece mantıklı bir çekinceydi. Eğer Dalinar meyilli olsaydı, şehrin Yeminkapısı'nı gizlice açması için bir Rüzgârkoşucu gönderebilir ve doğrudan düşman hatlarının gerisinde belirecek emsali görülmemiş bir saldırıyla şehri işgal edebilirdi.

Kullara değil, müttefiklere ihtiyacı vardı, o yüzden bunu yapmayacaktı; en azından potansiyel olarak dost bir şehre karşı. Ancak Kholinar başka bir hikâyeydi. Hâlâ Alethi başkentinde neler olduğu hakkında güvenilir haber yoktu. Ama eğer ayaklanmalar devam ediyorsa, Dalinar orduları içeri sokarak düzeni sağlamanın bir yolu olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Şu an için ise Kraliçe Fen'e odaklanması gerekiyordu. "Majesteleri," dedi Kalami'ye yazması için başını sallayarak. "Lütfen benim asker önerimi bir düşünün. Ve bunu yaparken, halkınızın arasında yeni çıkan Parlayan Şövalyeler var mı diye araştırmaya başlamanızı önerebilir miyim? Yeminkapıları'nı çalıştırmanın anahtarı onlar.

"Bizim Harap Ovalar yakınlarında ortaya çıkmış olan bir dizi Parlayanımız var. Uygun adayları aramaya başlamış gibi görünen belli sprenlerle bir etkileşimin sonucunda oluşuyorlar. Bu durumun bütün dünyada geçerli olduğunu varsaymaktan başka bir şey yapamıyorum. Şehrinizin halkı arasında şimdiden yeminleri etmiş birilerinin olması son derece mümkün."

"Oldukça önemli bir bilgi veriyorsun Dalinar," diye belirtti Aladar.

"Bir tohum ekiyorum Aladar," dedi Dalinar. "Ve bunu bulabildiğim her tepenin üstüne ekeceğim, sahibi kim olursa olsun. Birleşmiş bir insanlık olarak savaşmak zorundayız."

"Buna itiraz etmiyorum," dedi Aladar ayağa kalkarak ve gerindi. "Ama Parlayanlar konusundaki bilgilerin bir pazarlık kozu, belki insanları sana çekebilecek, onları seninle *birlikte* çalışmaya zorlayabilecek olan bir koz. Eğer çok fazla yayarsan, Roshar üzerindeki her büyük şehirde başka bir Parlayan Şövalyeler 'karargâhı' ile karşı karşıya kalabilirsin. Birlikte çalışmak yerine, şövalye toplamak için rekabet etmen gerekir."

Ne yazık ki Aladar haklıydı. Dalinar bilgiyi pazarlık kozuna dönüştürmekten nefret ediyordu ama ya yüceprenslerle olan müzakerelerinde her zaman başarısızlığa uğramasının sebebi de buysa? Dalinar dürüst, açık olmak istiyor ve taşlar nasıl düşerse öyle oynamak istiyordu. Ama oyunda daha iyi olan ve kuralları bozmaya da itirazı olmayan birileri her zaman Dalinar'ın bıraktığı taşları havada kapıp kendi istediği şekilde diziyormuş gibi görünüyordu.

"Ve," dedi hızla Kalami'ye eklemesi için. "Kendi Parlayanlarımızı da sizin bulacaklarınızı eğitmeleri, sonra da Urithiru'nun sistemi ve kardeşliğine dâhil etmeleri için göndermekten mutluluk duyarız."

Kalami bunu ekledi, sonra bitirdiklerine ve cevap beklediklerine işaret edecek şekilde uzakalemi döndürdü.

"Bunu düşüneceğiz," diye okudu Kalami uzakalem sayfanın üzerini karalamaya başladığı zaman. "Thaylenah tacı, halkımız için olan ilginizden dolayı size teşekkür ediyor ve asker gönderme teklifiniz üzerinde sonraki bir tarihte ayrıca müzakere etmeyi düşünüyor. Geride kalan kotralarımızdan birkaçını kaçan parshmenlerin izini sürmeleri için gönderdik ve keşfettiklerimiz hakkında sizi bilgilendireceğiz. Tekrar görüşünceye dek, Yüceprens."

"Hay fırtınalar," dedi Navani. "Kraliçe rolüne geri döndü. Onu kaybettik."

Dalinar yanındaki sandalyeye oturdu ve uzun bir iç çekmeyle nefesini bıraktı.

"Dalinar..." dedi Navani.

"Ben iyiyim, Navani," diye cevap verdi. "İlk denememde iş birliği teklifime kendilerini adamalarını bekleyemem. Ancak denemeye devam etmek zorundayız."

Sözleri hislerinden daha iyimserdi. Bu insanlarla uzakalem üzerinden değil de, yüz yüze konuşabilmeyi diledi.

Ondan sonra Yezier prensesiyle konuştular, ardından da Tashikk prensiyle. Onların Yeminkapıları yoktu ve Dalinar'ın planı için daha az önem taşıyorlardı ama en azından onlarla iletişim yollarını açmak istiyordu.

İkisi de ona belirsiz cevaplardan başka bir şey vermediler. Azishlerin imparatorundan onay alamadığı sürece, daha küçük Makabak krallıklarından destek göremeyecekti. Belki Emuliler ya da Tukariler onu dinlerdi ama uzun geçmişli düşmanlıkları düşünüldüğünde, o ikisinden sadece birini yanına alabilirdi.

Son görüşmeden sonra Aladar ve kızı müsaade istediler, Dalinar gerindi, yıprandığını hissediyordu. Ve işi bitmemişti. İri'nin hükümdarlarıyla da görüşmesi gerekecekti, garip bir şekilde üç hükümdar vardı. Rall Elorim'deki Yeminkapısı onların ülkesindeydi, onları önemli kılıyordu ve yakınlardaki bir diğer Yeminkapısı'nın olduğu Rira üzerinde de nüfuzları vardı.

Bunun ötesinde, elbette ki uğraşılacak Shinler vardı. Onlar uzakalem kullanmaktan nefret ediyordu, o yüzden Navani onları haber taşımayı kabul eden Thaylen bir tüccar üzerinden dürtüklemişti.

Gerinirken Dalinar'ın omzu itiraz etti. Orta yaşın bir suikastçı gibi olduğunu keşfetmişti; sessizdi, arkasından gizlice geliyordu. Çoğu zaman hayatına her zaman olduğu gibi devam ediyordu, ta ki bir anda beklenmedik bir ağrı ya da acı uyarana kadar. Bir zamanlar olduğu delikanlı değildi.

Bunun için Yaradan'a şükürler olsun, diye düşündü öylesine, dünyanın çeşitli yerlerindeki uzakalem istasyonlarından gelen bilgi raporlarını gözden geçirmek isteyen Navani'ye veda etti. Aladar'ın kızı ve kâtipler onun için raporları yığınlar hâlinde topluyordu.

Muhafızlarının birkaç tanesini topladı, diğerlerini yardıma ihtiyacı olursa diye Navani'ye bırakıyordu ve basamakları tırmanarak odanın yukarıdaki çıkışına doğru gitti. Kapının hemen dışında sanki ateşin sıcaklığından kovalanmış bir baltatazısı gibi duran Elhokar vardı.

"Majesteleri?" dedi Dalinar irkilerek. "Toplantıya gelebilmenize çok memnun oldum. Daha iyi hissediyor musunuz?"

"Neden seni reddediyorlar, amca?" diye sordu Elhokar sorusunu duymazdan gelerek. "Tahtlarını ellerinden almaya çalışacağını düşünüyor olabilirler mi?"

Dalinar sertçe nefesini çekti ve muhafızları da yakınlarda oldukları için utanmışlar gibi göründü. Geriye çekilerek Dalinar ve krala mahremiyet verdiler.

"Elhokar..." dedi Dalinar.

"Büyük ihtimalle bunu hıncımdan söylediğimi düşünüyorsundur," dedi kral başını odadan içeri uzatıp annesini görerek, sonra tekrar Dalinar'a baktı. "Değil. Sen benden daha *iyisin*. Daha iyi bir asker, daha iyi bir insan ve kesinlikle de daha iyi bir kral."

"Kendi hakkını yiyorsun, Elhokar. Senin..."

"Öf, basmakalıp lafları bırak, Dalinar. Hayatında bir kere olsun bana karşı *dürüst* ol."

"Olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Elhokar elini kaldırdı ve hafifçe kendi göğsünü ovuşturdu. "Belki olmuşsundur, arada bir. Belki de buradaki yalancı benimdir; kendi kendime bunu yapabileceğimi, babamın olduğu adamın çeyreği kadar olabileceğimi söylüyorumdur. Hayır, lafımı kesme Dalinar. Bırak diyeceğimi diyeyim. Yokelçiler? Mucizelerle dolu antik şehirler? *Issızlıklar?*" Elhokar başını iki yana salladı. "Belki... belki iyi bir kralımdır. Olağanüstü değil ama başarısızlık abidesi de değil. Ama bu olayların karşısında, dünyanın iyiden daha iyisine ihtiyacı var."

Sözlerinde bir kadercilik varmış gibi görünüyordu ve bu Dalinar'ın içinin endişeyle ürpermesine neden oldu. "Elhokar, ne diyorsun?"

Elhokar odadan içeriye yürüdü ve koltuk sıralarının aşağısındakilere seslendi. "Anne, Bernakhanım Teshav, benim için bir şeye şahit olur musunuz?"

Fırtınalar adına, hayır, diye düşündü Dalinar Elhokar'ın ardından aceleyle giderken. "Bunu yapma, oğlum."

"Hepimiz hareketlerimizin sonuçlarını kabul etmeliyiz amca," dedi Elhokar. "Ben bunu çok yavaş öğreniyordum çünkü kafam taş kadar sert olabiliyor."

"Ama..."

"Amca, ben senin kralın mıyım?" diye sorguladı Elhokar.

"Evet."

"Olmamalıyım." Diz çöktü, yukarıya çıkmakta olan Navani merdivenlerin dibinde üçlük meselesinde şok olarak durdu. "Dalinar Kholin," dedi Elhokar yüksek bir sesle. "Şimdi sana yemin ediyorum. Prensler ve yüceprensler var. Krallar ve yüceekrallar neden olmasın? Şahitler önünde seni hükümdarım olarak kabul etmeye yemin ediyorum. Aletkar bana neyse, ben de sana oyum."

Dalinar nefesini bırakarak Navani'nin dehşete düşmüş yüzüne baktı, sonra da yerde bir tebaası olarak diz çökmüş duran yeğenine.

"Bunu sen *istedin* amca," dedi Elhokar. "Tam olarak sözlerinle olmayabilir ama gidebileceğimiz tek yer burasıydı. O görülere güvenmeye karar verdiğin andan beri yavaş yavaş komutayı kendi eline aldın."

"Seni de dâhil etmeye çalıştım," dedi Dalinar. Aptalca, boş sözlerdi. Bundan daha iyisini yapmalıydı. "Haklısın Elhokar. Üzgünüm."

"Öyle misin?" diye sordu Elhokar. "Gerçekten öyle mi?"

"Çektiğin acı için üzgünüm," dedi Dalinar. "Bu işi daha düzgün becerememiş olduğum için üzgünüm. Bunun... bunun böyle olması gerektiği için üzgünüm. Bu yemini etmeden önce, bana ne anlama gelmesini beklediğini söyler misin?"

"Sözleri zaten söyledim," dedi Elhokar yüzü kızarmaya başlayarak. "Şahitlerin önünde. İş bitti. Artık..."

"Kalk lütfen," dedi Dalinar onu kolundan tutup çekerek ayağa kaldırırken. "Abartmana gerek yok. Bu yemini gerçekten etmek istiyorsan kabul edeceğim. Ama bir odaya girip birkaç kelime bağırınca bunun yasal bağlayıcılığı olan bir sözleşme olduğunu sanmayalım."

Elhokar kolunu çekerek kurtardı ve ovuşturdu. "Tahttan şerefimle inmeme bile izin vermiyor."

"Tahttan falan inmiyorsun," dedi Navani onlara katılarak. Ağzı açık durmuş izleyen muhafızlara doğru şiddetli bir bakış attı ve Navani'nin karşısında renkleri attı. Sanki *Bu konuda tek bir kelime etmek yok,* diyormuş gibi parmağını salladı. "Elhokar, amcanı kendinden yukarıdaki bir konuma itmeye çalışıyorsun. Sormakta haklı. Bunun Aletkar için anlamı ne olacak?"

"Ee..." Elhokar yutkundu. "Konumumu varisine bırakmalı. Dalinar ne de olsa başka bir yerin kralı. Dalinar, Urithiru Yücekralı ya da belki de Harap Ovalar." Daha dik durdu, daha emin bir şekilde konuşuyordu. "Dalinar benim ülkemin doğrudan yönetimine ne karışmamalı. Bana emir verebilir ama bunların nasıl yerine getirileceğine ben karar vereceğim."

"Mantıklı görünüyor," dedi Navani Dalinar'a doğru bir bakış atarak.

Mantıklı ama iç burkucuydu. Uğruna savaştığı; acı, kan ve ter ile inşa ettiği krallık şimdi onu reddediyordu.

Benim ülkem artık burası, diye düşündü Dalinar. *Bu soğuksprenleriyle kapalı kale*

"Bu koşulları kabul edebilirim, gerçi zaman zaman yüceprenslerine emir vermem gerekebilir."

"Senin arazinde olduklan sürece onlan senin emrin altında kabul ediyorum," dedi Elhokar sesinde bir inatçılık izıyle. "Urithiru'yu ya da Harap Ovalar'ı ziyaret ettikleri zamanlarda, ne istersen emret. Benim krallığıma geri döndükleri zaman, bana gelmen gerekiyor." Dalinar'a doğru baktı, sonra bir an sanki taleplerde bulunmaktan utanırmış gibi gözlerini yere indirdi.

"Pekâlâ," dedi Dalinar. "Gerçi resmî olarak değişikliği yapmadan önce bunu kâtiplerle yazıya dökmeliyiz. Ve fazla ileri gitmeden önce, senin yöneteceğin bir Alethkar'ın hâlâ var olacağından emin olmamız gerekiyor."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Amca, kuvvetlerimizin başında Alethkar'a gidip vatanımızı tekrar ele geçirmek istiyorum. Kholinar'da yanlış bir şeyler var. Bu ayaklanmalardan ya da kanının davranışlarından fazlası olmalı. Uzakalemlerin çalışmamasının bir nedeni olmalı. Düşman şehirde bir şeyler yapıyor. Bunu durdurmak ve krallığı kurtarmak için bir ordu götüreceğim."

Elhokar ordunun başına mı geçecekti? Dalinar kendisini bir kuvvete komuta ederken hayal etmişti, Yokelçi saflarını yarıp geçiyor, Alethkar'dan sürüp atıyor ve düzeni sağlamak için Kholinar'a yürüyordu.

Gerçi işin doğrusu, böyle bir harekâtı ikisinin de komuta etmesi mantıklı değildi. "Elhokar," dedi Dalinar öne doğru eğilerek. "Bir şey düşünüyordum. Yeminkapısı *sarayla bütün*. Alethkar'a kadar bütün yolu orduyla yürümemizin gereği yok. Tek yapmamız gereken şey o aleti tekrar çalıştırmak! Bir kere açıldığı zaman kuvvetlerimizi doğrudan şehrin içine gönderip sarayı emniyete alabilir ve düzeni sağlayıp Yokelçileri püskürtebiliriz."

"Şehrin içine girmek mi?" dedi Elhokar. "Amca, zaten orduya bu yüzden ihtiyacımız var."

"Hayır," dedi Dalinar. "Küçük bir grup Kholinar'a bir ordudan çok daha hızla ulaşabilir. Yanlannda bir Parlayan olduğu sürece içeri gizlice girebilir, Yeminkapısı'nı çalıştırabilir ve geri kalanlarımız için yolu açabilirler."

Elhokar'ın kulakları dikildi. "Evet! Ben yaparım amca. Ben yanıma bir ekip alıp evimizi geri alacağım. Aesudan orada; eğer ayaklanmalar devam ediyorsa, onlara karşı mücadele ediyordur."

Kesilmelerinden önce raporların Dalinar'a işaret ettiği şey bu değildi. Hatta aksine, ayaklanmaların *sebebi* kraliçeydi. Ve Dalinar kesinlikle bu göreve Elhokar'ın kendisini göndermeyi planlamamıştı.

Sonuçlar. Oğlan her zaman olduğu gibi hevesliydi. Dahası, Elhokar suikastçıların elinde neredeyse ölmesinden sonra bir şeyler öğrenmiş gibi görünüyordu. Artık son yıllarda hiç olmadığı kadar alçak gönüllüydü.

"Onları kurtaranın kralları olması uygun olur," dedi Dalinar. "İhtiyacın olan ne kaynak varsa eline geçmesini sağlayacağım, Elhokar."

Elhokar'ın etrafında parlayan şanspreni küreleri belirdi. Onlara sıntı. "Bunlan sadece senin etrafında olduğum zamanlar görüyormuşum gibi görünüyor, amca. Her ne kadar bunun için sana gücenmem gerekse de, gücenmiyorum. Elinden gelenin en iyisini yapan bir adama gücenmek zor. Bunu yapacağım. Alethkar'ı kurtaracağım. Parlayanlarından birine ihtiyacım olacak. Tercihen kahraman olana."

"Kahraman olan mı?"

"Köprücüye," dedi Elhokar. "Asker olan. Onun da benimle gelmesi lazım ki eğer ben işin içine edip batırırsam şehri kurtaracak birileri olsun."

Dalinar gözlerini kırpıştırdı. "Bu çok... ee..."

"Son zamanlarda düşünmek için bol bol zamanım oldu amca," dedi Elhokar. "Yaradan beni korudu, hem de salaklığıma rağmen. Köprücüyü de yanımda götürecek ve onu izleyeceğim. Onun neden bu kadar özel olduğunu çözeceğim. Bana da kendisi gibi olmayı öğretir mi, bakacağım. Ve eğer başarısız olursam..." Omzunu silkti. "Eh, Alethkar her hâlükârda emin ellerde olacak, değil mi?"

Dalinar sersemlemiş hâlde başını salladı.

"Plan yapmam gerek," dedi Elhokar. "Yaralarım daha yeni iyileşti. Ama zaten kahraman geri dönene kadar gidemem. Beni ve seçtiğim ekibimi şehre kadar uçurabilir mi? En hızlı yol kesinlikle bu olur. Kholinar'dan alabildiğimiz her raporu isteyeceğim ve Yeminkapısı cihazını bizzat incelemem de gerekecek. Evet, bunu şehirdekiyle kıyaslayan çizimler de yaptıracağım. Ve..." Yüzü sevinçle parladı. "Teşekkür ederim, amca. Bana az da olsa inandığın için teşekkür ederim."

Dalinar ona başını salladı ve Elhokar gitti, adımlarında bir canlılık vardı. Dalinar içini çekti, bu konuşmadan sonra ne yapacağını bilemezmiş gibi hissediyordu. Parlayanlar için olan koltuklardan bir tanesine çökerken Navani de küçük bir spren için olan kaidenin yanında durdu.

Bir yanında Dalinar'a istemediği bir sadakat yeminini eden bir kral vardı. Öbür yanındaysa en mantıklı önerilerini bile dinlemeyen hükümdarlar grubu. Fırtınalar adına.

"Berrakbey?" dedi Kalami. "Berrakbey!"

Ayağa fırladı ve Navani de hızla döndü. Kalami yazmaya başlamış olan uzakalemlerden bir tanesini izliyordu. Şimdi ne olmuştu? Bu defa hangi kötü haber geliyordu?

"Majesteleri," diye okudu Kalami sayfadan. "Teklifinizi cömertçe ve önerinizi de bilgece buluyorum. Sizin Yeminkapısı dediğiniz cihazın yerini bulduk. Halkımdan bir kişi öne çıktı ve şaşırtıcı bir şekilde Parlayan olduğunu iddia ediyor. Spreni onu benimle konuşmaya yönlendirmiş, cihazı denemek için onun Parekılıcı'nı kullanmayı planlıyoruz.

"Eğer işe yararsa bütün hızımla size geleceğim. Üzerimize çöken kötülüğün karşısında birilerinin direnişi örgütlemeye çalışması iyi bir şey. Roshar'ın halkları tartışmalarını bir kenara bırakmalı, kutsal şehir Urithiru'nun tekrar keşfi, bana göre size Yaradan'ın yön verdiğinin kanıtı. Sizinle görüşme yapmayı ve bu diyarların korunması için ortak bir harekâtta kuvvetlerimi sizinkilere katmayı hevesle bekliyorum." Başını kaldırarak Dalinar'a baktı, hayret içindeydi. "Jah Keved ve Kharbranth Kralı Taravangian'dan geliyor."

Taravangian mı? Dalinar onun bu kadar hızla cevap vermesini beklememişti. Biraz basit de olsa kibar bir adam olduğu söylenirdi. Bir yönetim konseyinin yardımıyla küçük bir şehir devletini yönetmek için mükemmeldi. Jah Keved'in tahtına onun çıkması, büyük ölçüde krallığı rakiplerinden hiçbirinin evlerine bırakmak istemeyen eski kralın inadına yaptığı bir hareket kabul ediliyordu.

Sözleri yine de Dalinar'ın içini ısıtmıştı. Birileri onu dinlemişti. Birileri ona katılmaya gönüllüydü. Yaradan *kutsasın* o adamı.

Eğer Dalinar diğer her yerde başarısız olsa bile, en azından yanında Kral Taravangian olacaktı.

Sadece bu sözleri okumanızı ya da dinlemenizi istiyorum.

—Oathbringer, ön söz

Shallan nefesini bırakarak Fırtınaışığını saldı ve bir adım atarak içine girdi, etrafını sarmasını, onu dönüştürmesini hissetti.

Ona balkonu olan bir oda sözü verdiği için isteği üzerine Urithiru'nun Sebarial'a ait olan kısmına taşınmıştı. Temiz hava ve dağ zirvelerinin bir manzarası. Eğer Shallan bu binanın gölgeli derinliklerinden tamamen kurtulamayacaksa o zaman en azından kıyısında olan bir yuvası olabilirdi.

Saçını çekiştirdi, siyaha döndüğünü gördüğü için memnun olmuştu. Peçe'ye dönüşmüştü, bu epey bir süredir üzerinde çalıştığı bir kılıktı.

Nasırlı ve işe alışkın görünen elleri kaldırdı, emineli bile öyleydi. Peçe erkek gibi olduğundan değil. Tırnaklarını törpüler ve güzel giyinmekten hoşlanırdı, saçlarını da tarardı. Sadece boş işler için zamanı yoktu. Güzel, sağlam bir ceket ve pantolon, Peçe'ye dalgalı bir havahtan daha uygundu. Ve özellikle de eminelini engelleyen uzatılmış bir kol yeniyle uğraşacak hâli *yoktu*. Eldiven giyiyordu işte, daha ne?

Şu anda üzerinde geceliği vardı, daha sonra gizlice Urithiru'nun koridorlarına çıkmaya hazır olduğu zaman üstünü değiştirecekti. İlk önce biraz pratiğe ihtiyacı vardı. Her ne kadar diğer herkes tutumluluk yaparken Fırtınaışığı kullandığı için kendini kötü hissetse de, Dalinar ona güçlerini kullanarak antrenman yapmasını *söylemişti*.

Peçe'nin kendine güvenli ve güçlü adımlarına geçerek odasının içinde dolaştı, hiçbir zaman hanım hanımcık değildi. Yürürken Peçe'nin kafasına bir kitap yerleştirip dengede durmasını beklemek bir hayaldi ancak sizi bir yumrukla yere yıktıktan sonra, yüzünüzün üzerinde dengede duracak bir kitap yerleştirmesini bekleyebilirdiniz rahatlıkla.

Birkaç kere odayı turlayarak pencereden gelen akşam ışığı huzmesinin içinden geçti. Odası duvarlardaki parlak dairesel katman desenleriyle süslenmişti. Taşlar elle dokunulduğu zaman pürüzsüzdü ve bir bıçakla da çizilemiyordu.

Fazla bir mobilya yoktu, gerçi savaş kamplarına gönderilen en son mal toplayıcıların Sebarial'a Shallan'ın el koyabileceği bir şeylerle geri döneceğini umut ediyordu. Şu an

için birkaç battaniye ve tek bir tabureyle idare ediyordu, çok şükür ki bir de el aynası vardı. Bunu duvardaki resim asmak için olduğunu düşündüğü taş bir çıkıntıya bağlamıştı.

Aynada yüzünü kontrol etti. Çizimlerini tekrar gözden geçirmeden bir an içinde Peçe'ye dönüşebileceği bir noktaya ulaşmak istiyordu. Yüz hatlarını eliyle yokladı ama elbette ki daha açılı burun ve geniş alın Işıkörü'nün bir sonucu olduğu için onlara dokunamıyordu.

Kaşlarını çattığı zaman Peçe'nin yüzü hareketi kusursuz bir şekilde taklit etti. "İçecek bir şeyler, lütfen," dedi. Hayır, daha sertçe. "İçecek ver." Fazla mı sert oldu?

"Mmm," dedi Desen. "Sesi değiştirmek çok işe yarıyor."

"Teşekkürler. Sesler üzerinde çalışıyordum." Peçe'nin sesi Shallan'ınkinden daha kalın, daha sertti. Sesleri değiştirme konusunda ne kadar ileriye gidebileceğini merak etmeye başlamıştı.

Şu an için illüzyonun dudaklarını tam tutturduğundan emin değildi. Çizim malzemelerine doğru sallana sallana yürüdü ve eskiz defterini açıp Sebarial ve Palona'yla akşam yemeğine gitmek yerine yaptığı Peçe çizimlerini aradı.

Eskiz defterinin ilk sayfası geçen gün geçtiği dönen katmanların olduğu koridordu: Deliliğin çizgileri karanlığa doğru sarmallanarak gidiyordu. Sonraki sayfayı çevirdi, kulenin yeni yeni kurulmaya başlamış pazar yerlerinden bir tanesinin resmiydi. Binlerce tüccar, çamaşırcı kadın, fahişe, tavernacı ve her türden zanaatkar Urithiru'ya yerleşiyorlardı. Tam olarak kaç tane olduklarını Shallan gayet iyi biliyordu; hepsini Yeminkapısı'ndan getiren kendisiydi.

Çizimde, pazar mağarasının üst kısımları çadırların arasında ellerindeki kırılgan ışıklarla koşuşturan minicik siluetlerin üzerinde dağ gibi yükseliyordu. Bir sonraki karanlığa doğru giden diğer bir tüneldi. Ve sonraki de. Sonra katmanların büyüleyici bir şekilde birbirlerinin etrafında dolandığı bir oda. Shallan bu kadar çok çizdiğini fark etmemişti. Peçe'nin çizimlerini bulmadan önce yirmi sayfa çevirdi.

Evet, dudakları doğruydu. Ancak bedeni yanlıştı. Peçe'nin vücudunda zarif bir kuvvet vardı ve bu geceliğin altından belli olmuyordu. Fazlasıyla Shallan'ın kendi bedenine benziyordu.

Birileri odasının dışında asılı duran tahta plakaya vurdu. Şu anda kapı ağzında sadece asılı duran bir kumaş vardı. Kuledeki kapıların pek çoğu yıllar içinde yamulmuştu; onun kapısı sökülmüştü ve yenisini bekliyordu.

Kapıyı çalan Shallan'ın bir kere daha akşam yemeğini atladığını fark eden Palona olmalıydı. Shallan nefesini içine çekerek Peçe'nin görüntüsünü yok etti, Işıkörü'sündeki Fırtınaışığı'nın bir kısmını da geri almıştı. "Gir," dedi. Gerçekten de, Shallan'ın artık bir fırtına kapası *Parlayan Şövalye* olmasının Palona için bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, hâlâ annelik...

Bir elinde büyük bir tepsi yemek, öbür kolunun altında da bazı kitaplar tutan Adolin içeri girdi. Onu gördü ve tökezledi, neredeyse hepsini yere düşürüyordu.

Shallan dondu, sonra ciyakladı ve açıktaki eminelini arkasına sakladı. Adolin'in onu resmen çıplak bulduğu için kızaracak kadar bile terbiyesi yoktu. Toparlanarak elindeki tepsiyi dengeledi ve sonra sırıttı.

"Çık dışarı!" dedi Shallan ona hürelini sallayarak. "Çık, çık, çık dışarı, çık!"

Adolin sakarca gerileyerek kapı ağzına asılı kumaşı geçip dışarıya çıktı. Fırtınababal Shallan'ın suratı büyük ihtimalle orduyu savaşa göndermek için sinyal olarak onu kullanabilecekleri kadar kızarmıştı. Eline bir eldiven taktı, sonra onu bir eminkeseyle sarmaladı, sonra da sandalyesinin arkasına astığı mavi giysiyi üstüne geçirdi ve kol yenini ilikledi. İlk önce korsesini takacak kadar aklı yoktu, zaten çok ihtiyacı da yoktu ya. Onun yerine tekmeleyerek bir battaniyenin altına sakladı.

"Beni içeri *sen* davet ettin," dedi Adolin dışardan, kendini savunmaya çalışarak.

"Palona olduğunu sanmıştım!" dedi Shallan elbisesinin yan düğmelerini iliklemeye çalışırken, eminellni kaplayan üç kat giysi varken bunun zor olduğu ortaya çıkmıştı.

"Kapıdakinin *kim olduğunu* sormayı hiç düşünmüş müydün?"

"Bunu benim suçummuş gibi göstermeye çalışma," dedi Shallan. "Genç hanımların yatak odalarına resmen habersizce dalan sensin."

"Kapıya vurdum ya!"

"Kadın gibi vurdun."

"Shallan'dı o!"

"Bir elinle mi vurdun, iki elinle mi?"

"Fırtına kapası bir yemek tepsisi taşıyorum! *Senin* için bu arada. Elbette ki tek elimle vurdum. Ve hakikaten, *iki elle* kapıya kim vuruyor ki?"

"Kadınlar tek elle vuruyor işte. Genç bir kızı iç giysileriyle yakalamaya çalışarak kadın taklidi yapmayı senin mertebendeki birine hiç yakıştıramadım, Adolin Kholin."

"Off, uzatma lütfen Shallan. *Şimdi* girebilir miyim? Ortada şüphe kalmasın diye belirteyim; ben bir *erkeğim* ve senin nişanlınım, ismim Adolin Kholin, dokuz işaretinin altında doğdum, sol baldırımın arka tarafında bir doğum lekesi var ve sabah kahvaltıda körili yengeç yedim. Başka merak ettiğin bir şey var mı?"

Shallan başını kapıdan dışarı uzatarak kumaşı boynunun etrafına sıkıca çekti. "Sol baldırın arkasında, öyle mi? *Ona* bir göz atabilmek için bir kızın ne yapması gerekiyor?"

"Kapıya erkek gibi vurması gerek."

Shallan ona sırıttı. "Bir saniye. Bu giysi gıcıklık yapıyor." Başını geri içeri soktu.

"Tabii, tabii. Acele etme. Ben zaten burada elimde ağır bir tepsi yemek tutmuyor, akşam yemeğini seninle yiyebilmek için aç aç beklediğim hâlde kokusunu almak zorunda kalmıyorum."

"Sana iyi gelir," dedi Shallan. "Kolların güçlenir. Sizin yaptığınız türden bir şey değil mi zaten? Taşlan sıkıyor, amuda kalkıyor, kayaları atıp tutuyorsunuz ya."

"Doğru, yatağımın altı ölü taşlarla dolu."

Shallan düğmeleri kapatmasına bir ihtimal yardımı olur diye elbisesinin boynunu dişleriyle yakaladı ve çekti.

"Kadınlann bu iç giysi derdi *nedir* ki zaten?" dedi Adolin, sanki tabaklar kayıp birbirlerine çarparmış gibi bir tıngırtı gelirken. "Yani, o geceliğin örttüğü yerler resmî bir elbiseninkilerle temel olarak aynı."

"İşin terbiyesi böyle," dedi Shallan ağzını dolduran kumaşın arkasından. "Dahası, bazı şeylerin geceliğin içinden dışarıya çıkmaya meyilli oluyor."

"Bana anlamsız görünüyor."

"Ya, erkekler mi giysi konusunda anlamlı? Bir üniforma herhangi bir diğer ceketle temel olarak aynı şey, değil mi? Dahası, boş zamanlarını moda klasörlerini karıştırarak geçiren sen değil misin?"

Kıs kıs güldü ve bir cevap vermeye başladı ama en sonunda giyinebilmiş olan Shallan kapı ağzındaki kumaşı savurarak açtı. Adolin koridorun duvarına sırtını dayamış durduğu yerden doğruldu ve onu inceledi; dağınık saçlarını, iki düğmesini iskaladığı elbisesini, kızarmış yanaklarını gördü. Sonra sersem sersem sırıttı.

Ash'ın gözleri adına... gerçekten Shallan'ın güzel olduğunu düşünüyordu. Bu muhteşem, prens gibi adam onunla zaman geçirmekten ciddi ciddi *hoşlanıyordu*. Parlayan Şövalyeler'in antik şehrine gelmişti ama Adolin'in sevgisiyle kıyaslandığı zaman Urithiru'nun bütün manzaraları sönük kürelerdi.

O Shallan'dan hoşlanıyordu. *Ve* ona yemek getirmişti.

Bu işi batırmanın da bir yolunu bulma, diye düşündü Shallan kendi kendine kolu-

nun altındaki kitapları alırken. Kenara çekilerek içeri girmesine ve tepsiyi yere koymasına izin verdi. "Palona yemek yemediğini söyledi," dedi. "Sonra benim de yemeği atladığımı keşfetti. O yüzden, ee..."

"O yüzden seni yolladı," dedi Shallan tabaklar, gözlemeler ve kabuklu yiyeceklerle tıka basa doldurulmuş tepsiyi incelerken.

"Evet," dedi Adolin ayağa kalkar ve başını kaşırken. "Sanırım bu bir Herdazlı davranışı."

Shallan ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde Peçe'nin yüzüyle dışarıda gezinirken tavernaların birinden bir şeyler yemeğe niyeti vardı. O tavernalar Navani'nin başka yerlere gönderme çabalarına rağmen ana pazar yerinde kurulmuşlardı ve Sebarial'ın tüccarlarının satacak epey malları vardı.

Ama şimdi bunların hepsi önüne gelmişti... Eh, yere oturur ve kendine kaşık kaşık sebzeli, sulu, hafif bir köri koymaya başlarken sofra adabı hakkında pek fazla endişelenmedi.

Adolin ayakta durmaya devam etti. O mavi üniforma üstüne *epey* bir iyi oturuyordu, gerçi Shallan'ın itiraf etmesi gerekirdi ki, onu başka bir şey giyerken görmemişti. *Baldırda doğum lekesi demek...*

"Yere oturman gerekecek," dedi Shallan. "Başka sandalye yok."

"Şimdi fark ettim," dedi Adolin. "Bu senin yatak odan."

"Ve çizim odam ve oturma odam ve yemek odam ve 'Adolin bariz şeyleri söylüyor' odam. Kısaca çok yönlü odam. Ne oldu?"

"Sadece uygun olur mu diye merak ediyordum," dedi, sonra da resmen kızardı; ki inanılmaz şirin bir şeydi. "Yani burada yanlız olmamız."

"Adap konusunda şimdi mi endişe ediyorsun?"

"Eh, yakın zamanda o konuda bir fırça yemiştim."

"O fırça değil," dedi Shallan yemeğinden bir lokma alarak. Karmaşık lezzetler ağzını sardı ve sadece tatlı bir şeyden ilk ısırığı aldığın zaman duyduğu o güzel tadı aldı. Gözlerini kapattı ve gülümsedi, zevkini çıkarıyordu.

"Fırça değil... ee?" dedi Adolin. "O lafın devamı gelecek miydi?"

"Pardon," dedi Shallan gözlerini açarak. "O fırça değildi, senin dikkatini dağıtmak için yaratıcı bir dil uygulamasıydı." Onun dudaklarına bakarken, Shallan dili için bazı başka yaratıcı uygulamalar da düşünebiliyordu...

Ha, neyse. Derin bir nefes aldı.

"Uygunsuz olurdu," dedi Shallan. "Eğer yalnız olsaydık. Neyse ki değiliz."

"Egon başka bir kişi olarak sayılmıyor, Shallan."

"Hah! Dur. Sen benim egomun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kulağa güzel gelmişti. Seni... Öyle demek... Sen niye sırıtıyorsun?"

"Pardon," dedi Shallan önünde yumruklarını sıkarak ve sevinçle titredi. Çekingen hissetmekle o kadar *uzun* süre harcamıştı ki, birilerinin onun kendine güveninden bahsettiğini duymak çok tatmin ediciydi. İşe yarıyordu! Jasnah'nın kontrol sahibiymiş gibi davranmak ve pratik yapmak hakkındaki öğütleri *işe yarıyordu*.

Ee, bütün o kendi kendine annesini öldürdüğünü itiraf etmek zorunda kalma kısmı dışında. Bunu düşündüğü anda içgüdüsel olarak hatırayı bastırmaya çalıştı ama kolay değildi. Bunu Desen'e söylemişti, bunlar Işıkörenler'in garip İdealleriydi.

Zihninin içine saplanmış duruyordu ve bunu her düşündüğünde açık bir yara gibi acıyla yanıyordu. Shallan annesini öldürmüştü. Babası bunu örtbas etmiş, karısını kendisi öldürmüş gibi numara yapmıştı ve bu olay hayatını yok etmiş, babasını öfke ve yıkıma götürmüştü.

Ta ki Shallan onu da öldürene kadar.

"Shallan?" diye sordu Adolin. "İyi misin?"

Hayır.

"Tabii. Bir şey yok. Neyse, biz yanlız *değiliz*. Desen, buraya gel lütfen." Avcu yukarıda elini uzattı.

Desen duvarda izlediği yerden gönülsüzce aşağı indi. Her zaman olduğu gibi, geçtiği şeylerde sanki yüzeyin altından bir şey geçermiş gibi bir dalgalanma oluşturuyordu; ister kumaş, ister taş olsun. Karmaşık, değişken çizgilerden oluşan deseni her zaman değişiyor, kanşıyordu, biraz daireseldi ama şaşırtıcı uzantıları vardı.

Shallan'ın elbisesine ve sonra da elinin üstüne çıktı, sonra da derisinin altından aynlarak havaya yükseldi, genişleyerek üç boyuta yayıldı. Orada asılı durdu, gözü bulandıran hareketli siyah çizgilerden bir ağ; bazı desenler küçülürken öbürleri büyüyor, hareketli çimenlerden bir tarla gibi yüzeyi boyunca dalgalanıyorlardı.

Ondan nefret *etmeyecekti*. Annesini öldürmek için kullandığı kılıçtan nefret edebilirdi ama ondan etmeyecekti. Şu an için acıyı bastırarak bir kenara itmeyi başardı, unutamıyordu ama Adolin'le birlikte geçireceği zamanın tadını kaçırmasına izin vermeyecekti.

"Prens Adolin," dedi Shallan. "Sanıyorum daha önce sprenimin sesini duymuştunuz. Sizi resmî olarak tanıştırayım. Bu, Desen."

Adolin saygıyla diz çöktü ve büyüleyici geometriye gözlerini dikti. Shallan onu suçlamıyordu, kendisi de o neredeyse tekrar ediyormuş gibi görünen, ama hiçbir zaman tam olarak etmeyen çizgiler ve şekillerden oluşan ağa kendini çok kere kaptırmıştı.

"Senin sprenin," dedi Adolin. "Bir Shallanspreni."

Desen bunun üzerine memnuniyetsizlikle bir burun çekme sesi çıkardı.

"Ona Muğlak deniliyor," dedi Shallan. "Her Parlayan tarikatı farklı bir spren türüyle bağlanıyor ve o bağ benim yaptığım şeyleri yapabilmemi sağlıyor."

"İllüzyon yaratıyorsun," dedi Adolin alçak sesle. "Geçen gün o haritaya yaptığın gibi."

Shallan gülümsedi, biraz önceki illüzyonundan kalmış bir damla Fırtınaışığı olduğunu fark ettiğinde gösteriş yapmadan edemedi. Yenle kaplı eminelini kaldırdı ve nefesini bırakarak mavi kumaşın üzerine pırıldayan bir Fırtınaışığı bulutçuğu gönderdi. Parezırhı içindeki Adolin'in çizimlerinden ufak bir görüntüsüne dönüştü. Bu hareketsiz duruyordu, yüz plakasını açmış, Parekılıcı'nı omzuna dayamıştı. Minik bir oyuncak bebek gibiydi.

"Bu inanılmaz bir yetenek, Shallan," dedi Adolin küçük kopyasını dürtükleyerek, hiçbir direnç göstermeden bozuluyordu. Durakladı, sonra geriye çekilen Desen'i dürtükledi. "Neden bunu gizlemekte, olduğundan başka bir tarikattanmış gibi davranmakta ısrar ediyorsun?"

"Ee, sadece bunun bize bir avantaj sağlayabileceğini düşünüyorum," dedi Shallan hızla düşünerek ve elini kapatıp Adolin'in görüntüsünü dağıttı. "Bazen sırlar önem taşır."

Adolin yavaş yavaş başını salladı. "Evet. Evet, öyle."

"Neyse, Desen," dedi Shallan. "Sen bu gece bizim şaperonumuz olacaksın."

"Şaperon nedir?" dedi Desen bir uğultuyla.

"Bu birlikte oldukları zaman iki genç kişiyi izleyen birisi demek, uygunsuz bir şeyler yapmayacaklarından emin olmak için."

"Uygunsuz mu?" dedi Desen bir uğuldamayla. "Mesela... sıfıra bölmek gibi mi?"

"Ne?" dedi Shallan, omzunu silken Adolin'e doğru bir baktı. "Bak, sadece gözünü üzerimizde tut. Bir şey olmayacak."

Desen uğuldadı, erlyerek iki boyutlu şekline geri döndü ve bir kâsenin kenarına

yerleşti. Orada hâlinden memnun gibi görünüyordu, çatlağının içine sığınmış bir kremcik gibiydi.

Daha fazla bekleyemeyen Shallan yemeğine girişti. Adolin de onun karşısına oturdu ve kendi yemeğine saldırdı. Bir süre için Shallan acısını görmezden geldi ve anın tadını çıkardı; güzel yemek, güzel muhabbet, batan güneşin dağların üzerinden odanın içine kadar gönderdiği yakut ve topaz ışık. Bu sahneyi çizmek istemişti ama bir sayfanın üzerinde yakalayamayacağı türden bir an olduğunu biliyordu. İçerik ya da kompozisyondan değil, yaşamanın zevkinden kaynaklanıyordu.

Mutluluğun sırrı her anlık zevki dondurmak ve bunlara dört elle sarılmak değil, hayatın gelecekte zevki çıkarılacak çok sayıda anı yaratacak şekilde olmasını garanti altına almaktı.

Adolin bir tabak dolusu kabuğunda buğulanarak pişirilmiş *stranna hasper* yedikten sonra birkaç parça domuzu kremamsı, kırmızı bir körinin içinden çıkardı, bir tabağa koydu ve ona doğru uzattı. "Bir ısırık almak ister misin?"

Shallan bir öğürme sesi çıkardı.

"Hadi ama," dedi Adolin tabağı sallayarak. "Leziz."

"Dudaklarım yanar, Adolin Kholin," dedi Shallan. "Palona'nın gönderdiği karışımların en acısını seçtiğini görmediğimi sanma. Erkek yemekleri berbat. Bütün o baharatın altında herhangi bir şeyin tadını nasıl alabiliyorsunuz?"

"Yavan olmasını engelliyor," dedi Adolin parçalardan bir tanesini bıçaklayıp ağzına atarken. "Burada bizden başka kimse yok. Deneyebilirsin."

Shallan ete dik dik baktı, küçükken gizli gizli erkek yemeklerinin tatlarına baktığı zamanları hatırlıyordu. Gerçi bu yemeği hiç denememişti.

Desen uğuldadı. "Yapmanızı engellemem gereken uygunsuz şey bu mu?"

"Hayır," dedi Shallan ve Desen de tekrar yerine yerleşti. *Belki de aşağı yukarı söylediğim her şeye inanan bir şaperon çok etkili olmayabilir,* diye düşündü.

Yine de bir iç çekti ve bir parça gözlemeyle domuz parçasını kavradı. Ne de olsa, Jah Keved'i yeni tecrübeler için terk etmişti.

Bir ısırık aldı ve hayatındaki bütün kararlardan pişmanlık duymak için bir sebebi oldu.

Gözleri yaşlarla dolarak Adolin'in gıcık bir şekilde alıp ona doğru uzattığı su bardağını kaptı. Bir dikişte bitirdi, gerçi pek bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu. Bunu dilini bir mendille silerek takip etti. Elbette bunu mümkün olan en kibar şekilde yapmıştı.

"Senden nefret ediyorum," dedi *onun* suyunu da içerken.

Adolin kıs kıs güldü.

"Hah!" dedi Desen bir anda, kâseden yukarıya fırlayarak havada asılı durdu. "Sen *çiftleşmekten* bahsediyordun! Benim yapmam gereken şey sizin yanlışlıkla çiftleşmenize engel olmak, çünkü ilk önce doğru ritüeller yapılmadan çiftleşmek insan toplumları tarafından yasaklanıyor! Evet, evet. Mmmm. Geleneklerin talimatları üremeden önce belirli desenlerin takip edilmesini gerektiriyor. Bunu araştırmıştım!"

"Ah, Fırtınababa," dedi Shallan hüreliyle gözlerini kapatarak. Kapatmadan önce göz ucuyla beliren birkaç tane utançsprenini bile görebilmişti. Bir haftada bu ikinciydi.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi Desen. "Çiftleşmek yok. *ÇİFTLEŞMEK YOK.*" Kendi kendine sanki memnun olmuş gibi uğuldadı, sonra alçalarak bir tabağın içine battı.

"Evet, bu küçük düşürücüydü," dedi Shallan. "Senin getirdiğin kitaplardan bahsedebilir miyiz? Ya da antik Vorin ilahiyatından ya da kum taneleri için sayma stratejilerinden? Az önce olan şey dışında herhangi bir şeyden? Lütfen."

Adolin güldü, sonra da yığının en üstünde duran ince bir deftere uzandı. "May Aladar, Vedekar Perel'in ailesi ve arkadaşlarını sorgulamak için ekipler gönderdi. Ölme-

den önce nerede olduğunu, onu kimlerin gördüğünü öğrendiler ve şüpheli olan her şeyi yazdılar. Ben raporu okuyabileceğimizi düşünmüştüm."

"Pekl kalan kitaplar?"

"Babam sana Makabak'ın politik durumu hakkında soru sorduğunda cevap bulamamış gibi görünüyordun," dedi Adolin biraz şarap koyarken, sadece hafif bir sanydı. "O yüzden ben de etrafa sordum ve görünüşe göre ardentlerin bazılan gelirken bütün kütüphanelerini buraya taşımışlar. Bir hizmetkâra senin için Makabakiler hakkında benim beğendiğim birkaç kitabı bulmasını söyledim."

"Kitap mı?" dedi Shallan. "Sen mi?"

"Zamanımın *tamamını* insanlara kılıçla vurmakla geçirmiyorum, Shallan," dedi Adolin. "Jasnah ve Navani Yenge, gençliğimin bitmek bilmeyen kısımlarının ardentlerin bana politika ve ticaret konularında nutuk atmalarını dinlemekle geçmesini sağlamışlardı. Bunun bir kısmı doğal eğilimlerime rağmen beynimde kalmıştı. O üç kitap bana okudukları arasında en iyileri, gerçi en sonuncusu güncellenmiş. Faydası dokunabilir diye düşündüm."

"Çok naziksin," dedi Shallan. "Gerçekten Adolin. Teşekkür ederim."

"Düşündüm de, yani, eğer nişanlılığı sürdüreceksek..."

"Neden sürdürmeyelim ki?" dedi Shallan bir anda paniğe kapılarak.

"Bilmem. Sen bir *Parlayan*'sın, Shallan. Mitolojiden bir tür yarı ilahi varlık. Ayrıca ilk tanışmamızdan itibaren sana karşı çok saygılı davrandık." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Lanet olsun. Öyle demek istememiştim. Affedersin. Ben sadece... bir şekilde bu işi batıracağımdan endişe edip duruyorum."

"Sen işi *senin* batıracağından mı endişe ediyorsun?" dedi Shallan, içinde tamamen şaraptan kaynaklanmayan bir sıcaklık hissederek.

"Ben ilişkilerde iyi değilim, Shallan."

"Olan kimse var mı ki? Yani, *gerçekten de* bir yerlerde ilişkilere bakan ve 'Tamam ya, ben çözdüm bu işi' diyen birileri var mı? Kişisel olarak ben, hepimizin bu konuda beceriksiz olduğunu düşünüyorum."

"Benim durumum daha kötü."

"Adolin, hayatım, romantik açıdan ilgi duyduğum en son adam hem bana kur yapması yasaklanmış bir ardent, hem de Jasnah'ya yaklaşabilmek için benim gözüme girmeye çalışan bir suikastçıydı. Bence diğerlerinin bu konudaki becerilerini abartıyorsun."

Adolin volta atmayı bıraktı. "Suikastçı."

"Gerçekten," dedi Shallan. "Zehirli ekmek dilimiyle neredeyse beni öldürüyordu."

"Vay. Bu hikâyeyi dinlemem gerek."

"Anlatayım o zaman. Adı Kabsal'dı ve bana karşı o kadar tatlıydı ki beni öldürmeye çalıştığı için onu affedebilirim bile."

Adolin sırıttı. "Eh, geçmem gereken çıtanın o kadar da yüksek olmadığını duymak iyi oldu. Tek yapmam gereken seni zehirlememek. Gerçi bana eski sevgililerinden bahsetmemen gerekir. Kıskandıracaksın."

"Yapma," dedi Shallan ekmeğini biraz arta kalan tatlı köriye banarken. Dili *hâlâ* kendine gelememişti. "Sen savaş kamplarının neredeyse yarısıyla çıkmışsın."

"Bu o kadar da kötü değil."

"Değil mi? Duyduğum kadarıyla, senin asılmadığın bekar bir kadın bulmak istiyorsam Herdaz'a kadar gitmem gerekirmiş." Ayağa kalkmasına yardım etmesi için Adolin'e elini uzattı.

"Başarısızlıklarımla alay mı ediyorsun?"

"Hayır, itiraf ediyorum," dedi Shallan yanında ayağa kalkarak. "Görüyorsun Ado-

lin, bütün o öbür ilişkilerini batırmış olmasaydın şu anda burada olmazdın. Benimle." Ona yaklaştı. "Yani aslında, sen ilişkilerde gelmiş geçmiş *en başarılı* erkeksin. Çünkü sadece yanlış olanlarını batırdın."

Adolin öne doğru eğildi. Nefesinde baharatların kokusu vardı, lekesiz üniforması Dalinar'ın ısrar ettiği şekilde kolalıydı. Dudakları Shallan'ınkilere değdi ve kalbi pır pır etti. Öyle ılıktı ki.

"Çiftleşmek yok!"

İrkilerek geriye çekildi ve Desen'in havada yanlarında asılı durmuş, hızla dönerek şekil değiştirdiğini gördü.

Adolin kükreyerek bir kahkaha attı ve Shallan da durumun saçmalığı yüzünden ona katılmadan edemedi. Geri çekilerek Adolin'den uzaklaştı ama elini tutmaya devam ediyordu. "Bu işi batırmayacağız," dedi ona ellerini sıkarak. "Arada bir bunun için elimizden gelenin en iyisini yapıyormuş gibi görünsek de."

"Söz mü?" diye sordu Adolin.

"Söz veriyorum. Gel, senin şu defterine bakalım ve katilimiz hakkında neler söylüyor görelim."

Bu kayıtta hiçbir şeyi saklamıyorum. Zorlu konulardan kaçınmayacak ya da kendimi kahramanmış gibi tasvir etmeye çalışmayacağım.

—*Oathbringer*, ön söz

Kaladin ıslak üniformasıyla ağaçların arasından Yokelçileri görene kadar yağmur altında sürünerek ilerledi. Geçmişin efsanelerinden çıkagelmiş dehşetli canavarlar, iyi ve doğru olan her şeyin düşmanları. Medeniyeti sayısız kez yerle bir etmiş yıkıcılar.

Kâğıt oynuyorlardı.

Bu ne be? diye düşündü Kaladin. Yokelçiler tek bir muhafız koymuşlardı ama yaratık bir kütüğün üzerinde öylece oturuyordu ve ondan kaçınması kolay olmuştu. Kaladin bunun bir yanıltmaca olduğunu düşünerek asıl muhafızın ağaçların tepesinde gözcülük edeceğini düşünmüştü.

Eğer gizli bir muhafız varsa bile, Kaladin onu görmeyi başaramamış, o da Kaladin'i eşit derecede ıskalamıştı. Alacakaranlık onun işine gelmiş, Yokelçi kampının hemen kenarındaki çalılıkların arasında bir yer bulabilmesini sağlamıştı. Ağaçlar arasına tente germişlerdi ama çok fena su geçiriyorlardı. Bir tane yerde tamamen duvarlarla çevrili düzgün bir çadır kurmuşlardı ama Kaladin içeride ne olduğunu göremiyordu.

Yeteri kadar sığınak yoktu, bu yüzden çoğu yağmurun altında oturuyordu. Kaladin işkence gibi geçen birkaç dakika boyunca fark edilmeyi bekledi. Tek yapmaları gereken bu çalıların dokunduğunda yapraklarını içeri çektiklerini fark etmekti.

Neyse ki, kimse bakmadı. Yapraklar ürkekçe geri çıkarak Kaladin'i gizledi. Syl koluna kondu, Yokelçileri incelerken elleri belindeydi. İçlerinden birinde bir deste tahta Herdaz kartı vardı ve kampın kenarında tam Kaladin'in önünde oturmuştu, düz bir taşı masa olarak kullanıyordu. Karşısında ise bir dişi oturuyordu.

Beklediğinden farklı görünüyorlardı. Bir kere derilerinin farklı tondaydı. Köprü Dört'teki Rlain'ın siyah üstüne koyu kırmızı derisinden farklı olarak, Alethkar'daki pek çok parshmenin kırmızı beyaz mermer gibi derileri vardı. Savaşformunda değillerdi,

gerçi başka korkunç güçlü bir forma bürünmüşlerdi. Bodur ve yapılı olmalarına karşın ön kollarının yanları boyunca uzanan ve alınlarının yanlarından dışarı çıkan kabukları vardı, saçlarının hepsi duruyordu.

Üzerlerinde belden iple bağlanan basit köle önlükleri vardı. Kırmızı gözleri yoktu. Gözleri Kaladin'inkiler gibi değişiyor olabilir miydi?

Kılları kalın olan koyu kızıl bir sakalla erkek olduğu belli olanı nihayet kayanın üzerindeki diğer kartların yanına bir tane daha koydu.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu dişi olan.

"Sanırım."

"Yaverlerin alamayacağını söylemiştin."

"Eğer başka bir kartım seninkilere değmiyorsa," dedi erkek olan. Sakalını kaşıdı. "Sanırım."

Kaladin ürperdiğini hissetti, sanki yağmur derisinden içeri sızıp kanına karışıyor ve damarlarında akıyormuş gibiydi. Alethi gibi konuşuyorlardı. Bir şivenin izi yoktu. Gözlerini kapatsa, dişi olanın çoğu kadından kalın olan sesi dışında bu konuşanları Hearthstone'daki sıradan koyugözlü köylülerden ayırt edemezdi.

"Yani..." dedi dişi. "Aslında oyunun nasıl oynanacağını bilmediğini söylüyorsun."

Erkek kartları toplamaya koyuldu. "Bilmem *gerekir*, Khen. Onları kaç kez oynarken izledim. Elimde içki tepsisiyle orada dikilirken. Bunun uzmanı olmam gerekir, değil mi?"

"Görünüşe göre olmamışsın."

Dişi ayağa kalktı ve bir tentenin altında fazla başarı elde edemeden ateş yakmaya çalışan başka bir gruba doğru yürüdü. Gözyaşları'nda dışarıda ateş yakabilmek için özellikle şanslı olmak gerekirdi. Ordudaki pek çoğu gibi, Kaladin de sürekli olarak ıslak hâlde yaşamaya alışmıştı.

Çalınmış tahıl çuvalları onlardaydı, Kaladin tentelerden birinin altında istiflenmiş çuvalları görebiliyordu. Tahıllar şişerek çuvalların birkaçını yırtmıştı. Bazıları tabakları olmadığından ıslak tahılları elleriyle yiyorlardı.

O lapa gibi iğrenç şeyin tadını hissedince anında pişman oldu Kaladin. Pek çok kereler ona da baharatsız, kaynamış tallew verilmişti. Çoğunlukla bunu bir lütuf saymıştı.

Az önce konuşan erkek elinde tahta bir kartla kayanın üzerinde oturmayı sürdürdü. Vernikle kaplanmış, dayanıklı bir desteydi. Kaladin ordudayken birkaç kez benzerlerini görmüştü. Yağmurdan eğrilmeyecek böyle bir deste almak için askerlerin aylarca para biriktirmesi gerekirdi.

Parshmen omuzları çökmüş hâlde elindeki kartına bakarken ne kadar da mahzun görünüyordu.

"Bu yanlış," diye Syl'e fısıldadı Kaladin. "O kadar *yanılmışız* ki..." Canavarlar neredeydi? Dalinar'ın ordusunu yok etmeye çalışan kırmızı gözlü yaratıklara ne olmuştu? Peki ya Köprü Dört'ün ona tarif ettiği dehşet verici siluetler?

Neler olacağını anladığımızı sanıyorduk, diye düşündü Kaladin. *O kadar emindim ki...*

"Alarm!" diye bağırdı ani tiz bir ses. "Alarm! Aptallar!"

Havada bir şey uçuştu, loş ikindi gölgelerinin içindeki sarı kurdele gibi bir ışık şeridiydi.

"Orada," dedi tiz ses. "İzleniyorsunuz! Şu çalılıkların altında!"

Kaladin Fırtınaışığı emip uzaklaşmak için hazır bir şekilde çalılıkların arasından fırladı. Artık tükenmeye başladığı için kasabaların çoğunda kalmamıştı, o yüzden Kaladin'de de çok az vardı.

Parshmenler dallardan ya da süpürge saplarından yapılma sopaları kavradılar. Bir

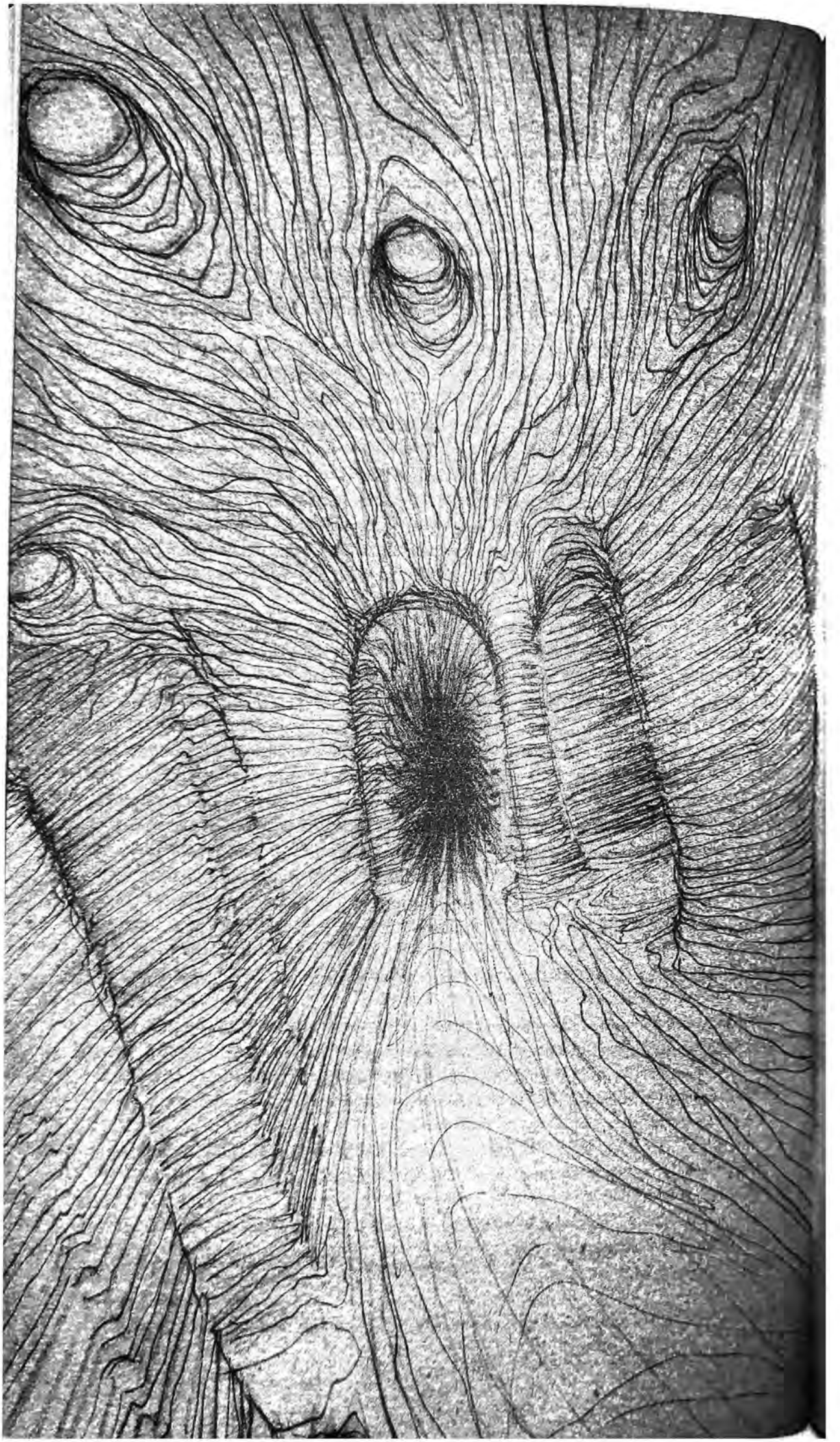
araya toplanıp korkmuş köylüler gibi ellerindeki sopaları tuttular; ne bir duruşları, ne bir kontrolleri vardı.

Kaladin tereddüt etti. *Fırtınaışığı kullanmadan bile dövüşte hepsini yenebilirim.* Daha önce silahları böyle tutan kişileri çok kereler görmüştü. Son sefer uçurumların içinde köprücüleri eğitiyordu.

Bunlar savaşçı değillerdi.

Syl kılıca dönüşmeye hazırlanarak Kaladin'in yanına uçtu. "Hayır," diye fısıldadı Kaladin ona. Sonra ellerini yanlara uzatarak daha yüksek sesle konuştu. "Teslim oluyorum."

Gerçekleri düz, hatta acımasız bir şekilde anlatacağım. Neler yaptığımı ve bu hareketlerin bana neye mal olduğunu bilmeniz gerekiyor.

—*Oathbringer*, ön söz

"Berrakbey Perel'in cesedi Sadeas'la aynı bölgede bulunmuş," dedi Shallan, raporun sayfalarını karıştırırken odasında ileri geri yürüyordu. "Bu tesadüf *olamaz*. Bu kule fazlasıyla büyük. O yüzden katilin nerede avlandığını biliyoruz."

"Evet, sanırım öyle," dedi Adolin. Ceketinin düğmeleri açık, sırtını duvara vererek oturmuştu, tahılla doldurulmuş küçük deri bir topu havaya atıp tutuyordu. "Ben cinayetlerin iki kişi tarafından işlenmiş olabileceğini düşünüyordum."

"Cinayet yöntemi *tam olarak* aynı," dedi Shallan. "Cesedin konumu da."

"Onları birbirlerine bağlayan başka hiçbir şey yok," dedi Adolin. "Sadeas pislikti, ondan herkes nefret ederdi ve çoğu zaman da muhafızlarla dolaşırdı. Perel sessiz, sevilen bir adammış ve idari becerileriyle bilinirmiş. Askerden çok bir idareciymiş."

Güneş şimdiye kadar tamamen batmıştı ve ışık için yere küreler koymuşlardı. Yemeklerinden geriye kalanlar bir hizmetkâr tarafından götürülmüştü ve Desen de duvarda, Adolin'in başının yakınlarında mutlu mutlu uğulduyordu. Adolin arada bir ona bir bakış atıyor, rahatsızmış görünüyordu. Shallan bu duruma anlayış gösteriyordu. Kendisi Desen'e alışmıştı ama çizgileri *gerçekten* farklıydı.

Asıl Adolin bir Muğlak'ı Shadesmar formunda, kafasının yerinde çarpık şekillerin olduğu bütün bir vücutla görene kadar bekle, diye düşündü Shallan.

Adolin küçük dikişli topu havaya attı ve sağ eliyle yakaladı, bu Renarin'in inanılmaz bir şekilde iyileştirdiği eliydi. Güçleriyle antrenman yapan sadece Shallan değildi. Şimdi başka birisinin de Parekılıcı olduğu için özellikle memnundu. Yücefırtınalar geri döndüğü ve Yeminkapısı'nı ciddi ciddi çalıştırmaya başladıkları zaman, Shallan'a yardım edecek birileri olacaktı.

"Bu raporlar hem bilgilendirici hem de işe yaramaz," dedi Shallan defterle eline vurarak. "İkisinin de açıkgöz olmalarının dışında Perel ile Sadeas'ı birbirlerine bağlayan

hiçbir şey yok; bir o, bir de kulede bulundukları yer. Belki de katil kurbanlarını seçerken sadece bulduğu *fırsatları* değerlendiriyordur."

"Birilerinin bir yüceprensi... kaza eseri olarak rastgele öldürdüğünü mü söylüyorsun?" dedi Adolin. "Bir tavernanın çıkışındaki arka sokak cinayeti gibi mi?"

"Belki. Berrakhanım Aladar burada babanın insanların kulenin boş kısımlarında tek başına gezinmeleri konusunda bazı kurallar koymasını öneriyor."

"Ben hâlâ iki tane katil olabileceğini düşünüyorum," dedi Adolin. "Yani... birisi Sadeas'ın öldürüldüğünü görmüş ve kendisi de başkasını öldürdüğü zaman suçun birinci adama kalacağını düşünmüş olabilir."

Ah, Adolin, diye düşündü Shallan. Hoşuna giden bir teori bulmuştu ve şimdi vazgeçmek istemiyordu. Bu bilim kitaplarının onu uyardığı, sık yapılan bir hataydı.

Adolin'in haklı olduğu bir nokta vardı ama; bir yüceprensin öldürülmesinin şans eseri olması pek olası değildi. Sadeas'ın Parekılıcı Oathbringer'ın birileri tarafından kullanıldığı yönünde hiçbir işaret yoktu, tek bir söylenti bile.

Belki ikinci cinayet bir tür şaşırtmaca olabilir mi? diye düşündü Shallan raporun sayfalarını tekrar karıştırırken. *Rastgele saldırılar oluyormuş gibi görünmesi için?* Hayır, bunu yapmak gereksiz derecede karmaşık olurdu ve en az Adolin'in teorisi kadar kanıttan yoksun bir teoriydi.

Bu ise Shallan'ı düşündürmeye başlamıştı. Belki herkes bu iki cinayete önemli açıkgözler öldürüldükleri için dikkat ediyordu. Kurbanları daha az göze çarpan kişiler olduğu için fark etmedikleri başka cinayetlerin olması mümkün müydü? Eğer Adolin'in dediği arka sokakta bir dilenci öldürülse ve gözünden bıçaklanmış olsaydı birileri buna dikkat eder miydi?

Çıkıp insanların arasına karışmalı ve ne bulabileceğime bakmalıyım. Adolin'e büyük ihtimalle artık yatması gerektiğini söylemek için ağzını açtı ama o şimdiden ayağa kalkmış, geriniyordu.

"Sanırım yapabileceğimiz her şeyi yaptık," dedi Adolin başıyla rapora doğru işaret ederek. "En azından bu gece için."

"Evet," dedi Shallan esneme numarası yaparak. "Büyük ihtimalle öyle."

"O zaman..." dedi Adolin, sonra derin bir nefes aldı. "Başka... bir şey daha var."

Shallan kaşlarını çattı. Başka bir şey mi? Neden bir anda zor bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünür olmuştu?

Nişanı atacak! diye düşündü zihninin bir parçası, gerçi hemen o duygunun üzerine atladı ve perdelerin arkasındaki ait olduğu yere geri tıkıştırdı.

"Tamam, söylemek kolay değil," dedi Adolin. "Seni gücendirmeyi istemiyorum, Shallan. Ama... sana o erkek yemeğini nasıl yedirdiğimi hatırlıyor musun?"

"Iı, evet. Eğer önümüzdeki günler boyunca da dilim yanmaya devam ederse seni suçlayacağım."

"Shallan, seninle konuşmamız gereken buna benzer bir konu var. Seninle ilgili görmezden gelemeyeceğimiz bir konu."

"Ben..." *...ebeveynlerimin ikisini birden öldürdüm. Annemin göğsüne kılıç sapladım ve babamı da ona ninni söylerken boğdum.*

"Sende bir Parekılıcı var," dedi Adolin.

Onu öldürmek istememiştim. Mecbur kalmıştım. Mecbur *kaldım.*

Adolin omuzlarından kavradı ve Shallan da irkilerek ona odaklandı. O... sırıtıyor muydu?

"Sende bir *Parekılıcı* var, Shallan! *Yeni* bir tane. Bu inanılmaz. Ben bir Kılıç kazanmayı yıllar boyunca rüyalarımda görmüştüm! O kadar çok kişi bütün hayatlarını o aynı rüyayla geçiriyor ki ama hiçbir zaman elde edemiyorlar. Ama senin kılıcın var!"

"Bu da iyi bir şey, değil mi?" dedi Shallan, vücuduna sıkı sıkı sarılmış kollarının arasında tutulduğu yerden.

"Elbette öyle!" dedi Adolin onu bırakarak. "Ama... yani... sen bir kadınsın."

"Beni ele veren makyaj mı oldu, yoksa elbise mi? Ah, göğüsler, değil mi? Hep bu yüzden yakalanıyoruz."

"Shallan, ben ciddiyim."

"Biliyorum," dedi Shallan sinirlerini yatıştırarak. "Evet, Desen bir Parekılıcı'na dönüşebiliyor Adolin. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var, bilmiyorum. Başkasına veremem... Fırtınababa. Sen bana nasıl kullanacağımı öğretmek istiyorsun, değil mi?"

Adolin sırıttı. "Jasnah da Parlayan'dı demiştin. Parekılıcı olan kadınlar... Garip, ama *görmezden* gelemeyiz ya. Ya Zırh? Bir yerlere onu da gizledin mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Shallan. Kalbi hızla atıyor, derisi ürperiyordu, kasları gergindi. Bu hisse karşı mücadele etti. "Zırh'ın nereden geldiğini bilmiyorum."

"Kadını olmadığını biliyorum ama ne önemi var? Bir kılıcın var; nasıl kullanacağını bilmen gerekir ve geleneklerin de canı cehenneme gidebilir. İşte, söyledim." Derin bir nefes aldı. "Yani, köprücü çocuğun da var ve o *koyugözlü*. Eh, koyugözlü idi. Her neyse, bundan o kadar da farklı değil."

Bütün kadınları köylülere denk bir şey olarak sınıflandırdığın için sağ ol, diye düşündü Shallan. Ama dilini tuttu. Bu belli ki Adolin için önemli bir andı ve açık görüşlü olmaya da *çalışıyordu*.

Ama... yaptığı şeyin düşüncesi Shallan'a acı veriyordu. Silahı elinde tutmak ise daha kötü olurdu. Çok çok daha kötü.

Saklanmak istiyordu. Ama yapamazdı. Bu gerçek zihninden çıkmayı reddediyordu. Açıklayabilir miydi? "Tamam, sen de haklısın ama..."

"Harika!" dedi Adolin. "Harika. Birbirimize zarar vermeyelim diye Kılıç koruyucuları getirdim. Muhafızlarını orada bırakmıştım. Gidip alıyorum."

Bir an sonra kapıdan çıkıp gitmişti. Shallan elini ona doğru uzatırken durduğu yerde kalakalmıştı, itirazı dudaklarında öldü. Parmaklarını sıkarak kapattı ve elini çekip göğsüne koydu, kalbi fırtına gibi atıyordu.

"Mmmm," dedi Desen. "Doğru söylüyorsun. Bunun yapılması gerekiyor."

Shallan duvara astığı küçük aynaya doğru koşturarak odayı geçti. Kendisine baktı, gözleri kocaman açılmış, saçı darmadağındı. Hızlı, kesik nefesler almaya başlamıştı. "Olamam..." dedi. "Ben bu kişi olamam, Desen. Hiçbir şey yokmuş gibi kılıcı kullanamam. Bir kulede, takip edilmesi gereken biriymiş gibi yapan parlak bir şövalye gibi davranamam."

Desen Shallan'ın artık kafa karışıklığı olarak tanımaya başladığı hafif bir tonda uğuldadı. Farklı bir türe ait olan bir zihni algılamaya çalışan varlığın şaşkınlığı.

Shallan'ın yüzünü ter basmış, kendi kendisine bakmaya devam ederken gözünün yanından aşağı akıyordu. Ne görmeyi bekliyordu ki? Adolin'in önünde dağılma düşüncesi gerginliğini daha da arttırıyordu. Her kası gerilmişti ve görüşünün kenarları kararmaya başladı. Sadece önünü görebiliyordu ve bir yerlere gitmeyi, buradan kaçmayı istiyordu. *Git buradan.*

Hayır. Hayır, başka biri ol.

Elleri titreyerek aceleyle gitti ve çizim tahtasını çıkardı. Sayfaları söküp attı, boş bir tanesini bulana kadar kâğıtları etrafa fırlattı, sonra da kara kalemini kaptı.

Desen kayan çizgilerden oluşmuş bir top şeklinde uçarak ona doğru geldi, endişe ile uğulduyordu. "Shallan? Lütfen. Ne oldu?"

Saklanabilirim, diye düşündü Shallan hummalı bir hızla çizerken. *Shallan kaçabilir ve yerine bir başkasını bırakabilir.*

"Bu benden nefret ettiğin için," dedi Desen alçak sesle. "Ben ölebilirim, Shallan. Yok olabilirim. Sana bağlanman için bir başkasını gönderirler."

Tiz bir inleme sesi odanın içinde yükselmeye başladı, Shallan'ın kendi boğazının arka tarafından geldiğini hemen fark edemediği bir sesti. Desen'in sözleri kalbine saplanan bıçaklar gibiydi. *Hayır, lütfen. Sadece çiz.*

Peçe. Peçe'nin kılıç kullanmaya itirazı yoktu. Onda Shallan'ın kırık ruhu yoktu ve annesini öldürmemişti. Peçe bu işi yapmayı başarabilirdi.

Hayır. Hayır, Adolin geri dönüp de odada tamamen başka bir kadın bulursa ne olurdu? Onun Peçe'den haberi olamazdı. Titreyen kalemiyle çizdiği yamuk ve özensiz çizgiler hızla kendi yüzünün şekline büründü. Ama saçlarını topuz yapmıştı. Bu öz güvenli bir kadındı, Shallan kadar telaşlı değildi, onun kadar sersemlik de yapmıyordu.

Hayatı kafes içinde geçmemiş bir kadındı. Bu kılıcı kullanabilecek kadar sert, yeteri kadar güçlü bir kadındı. Tıpkı... tıpkı Jasnah gibi bir kadındı.

Evet, Jasnah'nın hafif gülümsemesi, soğukkanlılığı, kendine güveni. Shallan kendi yüzünü bu ideallerle doldurarak daha sert bir hâlini yarattı. Peki... o bu kadın olabilecek miydi?

Olmak zorundayım, diye düşündü Shallan el çantasından Fırtınaışığı çekerek, sonra nefesini vererek etrafında bir bulut şeklinde bıraktı. Değişim üstüne yerleşmeye başlarken ayağa kalktı. Kalp atışları yavaşladı ve alnındaki teri sildi, sonra sakince eminelinin yeninin düğmesini açtı, içindeki elinin etrafına sersemce sardığı fazladan keseyi bir kenara fırlattı, sonra da eldivenli olan elini açıkta bırakacak şekilde kol yenini sıyırdı.

Yeteri kadar iyiydi. Adolin üzerine antrenman kıyafeti giymesini bekliyor olamazdı. Saçlarını bir topuz şeklinde topladı ve el çantasındaki saç tokalarıyla yerine sabitledi.

Bir an sonra Adolin odaya geri döndüğü zaman, *tam olarak* Shallan Davar olmayan sakin, soğukkanlı bir kadın buldu. *Onun adı Berrakhanım Parlayan*, diye düşündü Shallan. *Sadece unvanıyla bilinecek.*

Adolin'in elinde her nasılsa Parekılıcı'nın ön tarafına yapışabilen ve antrenman yaparken daha güvenli hâle getiren uzun, ince metal parçalarından iki tane vardı. Parlayan bunları eleştirel bir gözle inceledi, sonra elini yan tarafına doğru uzatarak Desen'i çağırdı. Kılıç elinde oluştu; neredeyse kendi boyu kadar uzun, ince bir silahtı.

"Desen şeklini ayarlayabiliyor ve ağzını güvenli olacağı seviyeye kadar köreltebilir," dedi Parlayan. "Böylesine hantal bir araca ihtiyacım olmayacaktır." Gerçekten de Desen'in kesici ağzı dalgalanarak köreldi.

"Fırtınalar adına, bu çok faydalıymış. Ama bana da bir tane lazım." Adolin kendi Kılıç'ını çağırdı, on kalp atışı sürüyordu; bu süre içinde başını çevirerek ona doğru baktı.

Shallan aşağı doğru göz ucuyla bakarak bu kılığında göğüslerini büyüttüğünü fark etti. Adolin için değildi elbette. Sadece kendisini Jasnah'ya daha fazla benzetmeye çalışıyordu.

Adolin'in Kılıç'ı en sonunda belirdi; Parlayan'ınkinden daha kalındı, keskin kenarı dalgalıydı ve arkasında kristalimsi narin çıkıntılar vardı. Koruyuculardan bir tanesini Kılıç'ın ağzına taktı.

Parlayan bir ayağını öne koydu, Kılıç'ı iki eliyle başının yan tarafına kadar kaldırmıştı.

"Hey," dedi Adolin. "Bu fena değil."

"Shallan hepinizi çizmekle epey bir zaman harcamıştı."

Adolin düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. Yaklaştı ve başparmağı ve iki parmağıyla ona doğru uzandı. Parlayan tutuşunu düzelteceğini düşünmüştü ama bunun yerine Adolin parmaklarını köprücük kemiğine dayadı ve hafifçe ittirdi.

Parlayan geriye doğru tökezledi, neredeyse takılıp düşecekti.

"Sağlam bir duruş sadece savaş meydanında güzel görünmekten ibaret değildir," dedi Adolin. "Sağlamlık, denge merkezi ve dövüşün kontrolüyle ilgilidir."

"Anlaşıldı. Peki nasıl daha iyisini yapacağım?"

"Karar vermeye çalışıyorum. Daha önce birlikte antrenman yaptığım herkes küçüklüklerinden beri kılıç kullanıyordu. Eğer elime silah almamış olsaydım, Zahel eğitimimi nasıl değiştirirdi diye merak ediyorum."

"Onun hakkında duyduklarıma bakılırsa, yakınlarda atlayacak uygun bir çatı olup olmadığına göre değişirmiş," dedi Parlayan.

"Zırh'la öyle çalışıyordu," dedi Adolin. "Bu Kılıç. Sana düello yapmayı mı öğretmeliyim? Yoksa bir orduda nasıl savaşılacağını mı öğretsem?"

"Kendi uzuvlarımdan herhangi birini kesmekten nasıl kaçınabileceğimi bilmekle yetineceğim, Berrakbey Kholin," dedi Parlayan.

"Berrakbey Kholin?"

Fazla resmî. Doğru. Elbette ki Parlayan böyle davranacaktı ama kendisine biraz samimiyet gösterme izni verebilirdi. Jasnah bunu yapardı.

"Ben sadece bir ustaya alçak gönüllü öğrencisinin borcu olan saygıyı göstermeye çalışıyordum," dedi Parlayan.

Adolin hafifçe güldü. "Lütfen. Buna ihtiyacımız yok. Ama gel, bakalım senin o duruşun hakkında neler yapabileceğiz..."

Sonraki saat boyunca Adolin onun ellerinin, ayaklarının ve kollarının duruşlarını düzinelerce kere tekrar tekrar düzeltti. Parlayan için, Adolin'in dediğine göre daha sonra Rüzgârduruşu gibi kuvvet ve uzanımdan çok, hareket kabiliyeti ve beceriye dayanan standart duruşlardan birkaç tanesine uyarlayabileceği basit bir duruş seçmişti.

Adolin'in neden metal antrenman kolluklarını getirmeye zahmet ettiğinden emin değildi, çünkü ikisi de birbirlerine herhangi bir saldırı yapmıyorlardı. Parlayan'ın duruşunu on bin kere düzeltmenin dışında, düello sanatı hakkında konuştu. Parekılıcı'na nasıl muamele edileceğinden, bir rakip hakkında nasıl düşünüleceğinden, düello kurumları ve geleneklerine nasıl saygı gösterileceğinden bahsetti.

Bazı kısımları çok pratikti. Parekılıcı tehlikeli bir silahtı, bu Parlayan'ın kendisininkini nasıl tutacağını, elindeyken nasıl yürüyeceğini, sağa sola dönerken insanları ya da eşyaları nasıl kesmeyeceğini uygulamalı olarak göstermesini açıklıyordu.

Konuşmasının diğer kısımları ise... daha mistik.

"Kılıç senin bir parçan," dedi Adolin. "Kılıç sana ait olan bir silahtan daha fazlası, o senin hayatın. Saygı duymalısın. O seni yüzüstü bırakmayacak; eğer yenilirsen bu sen Kılıç'ı yüzüstü bıraktığın için olur."

Parlayan çok fazla katıymış gibi gelen bir duruşla ayakta duruyordu, Kılıç'ı iki eliyle önünde tutmuştu. Desen'i tavana sadece iki ya da üç kere sürtmüştü; neyse ki Urithiru'daki odaların çoğunun tavanları yüksekti.

Adolin ona çalıştıklan şekilde basit bir saldırıyı yapması için işaret etti. Parlayan iki kolunu da kaldırdı, silahı arkaya eğdi, sonra aşağı doğru indirirken öne doğru bir adım attı. Bütün hareketin açısı doksan dereceden daha fazla olamazdı, neredeyse vuruş bile sayılmazdı.

Adolin gülümsedi. "Kapmaya başladın. Bunlardan birkaç bin tane daha ve doğalmış gibi gelmeye başlayacak. Nefes alışının üzerinde çalışmamız gerekecek gerçi."

"Nefes alışım mı?"

Adolin düşüncell bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Adolin," dedi Parlayan. "Seni temin ederim ki ömrüm boyunca başarıyla nefes aldım."

"Evet," dedi Adolin. "O yüzden bildiklerini unutman zaman alacak."

"Nasıl ayakta durduğum, nasıl düşündüğüm, nasıl nefes aldığım. Neyin kılıç dövüşçülüğünün alt kültürü, batıl inanç veya gerçekten önemli olduğunu seçmekte zorluk çekiyorum."

"Hepsi önemli," dedi Adolin.

"Maçtan önce tavuk yemek de mi?"

Adolin sırıttı. "Eh, belki bazıları saçmalık olabilir. Ama kılıçlar gerçekten bizim bir *parçamız*."

"Ben kendiminkinin bir parçam olduğunu biliyorum," dedi Parlayan Kılıç'ını yanında dinlendirir ve eldivenli eminelini üstüne koyarken. "Onunla bağlandım. Şüphem o ki, Paredarlar arasındaki geleneğin kaynağında da bu var."

"Çok akademik bir yorum," dedi Adolin başını olumsuzca sallayarak. "Bunu *hissetmen* gerek, Shallan. *Yaşaman* lazım."

Bu Shallan için zor bir iş olmazdı. Ancak Parlayan daha önceden derinlemesine düşünmediği şeyleri hissetmemeyi tercih ediyordu.

"Kendi Parekılıcı'nın bir zamanlar canlı bir spren olduğunu, Parlayan Şövalyeler'den bir tanesi tarafından kullanıldığını hiç düşündün mü?" diye sordu. "Bu ona bakışını değiştirmiyor mu?"

Adolin çağırıp bıraktığı Kılıç'ına doğru bir bakış attı, koruyucuyla kaplanmış ve Shallan'ın battaniyelerinin üzerine yerleştirilmişti. "Her zaman *biraz* biliyor gibiydim. Canlı olduğunu değil tabii. Bu aptalca. Kılıçlar canlı değildir. Yani... Her zaman onlarda özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu düellocu olmanın bir parçasıdır diye düşünüyorum. Hepimiz bunu zamanla öğreniriz."

Parlayan konunun kapanmasına izin verdi. Gördüğü kadarıyla, kılıç dövüşçüleri batıl inançlı oluyordu. Aynı gemiciler gibi. Aynı... eh, temel olarak Parlayan ve Jasnah gibi âlimler dışındaki herkes gibi. Adolin'in Kılıçlar ve düelloculuk hakkında anlattıklarının ona bu kadar fazla dini hatırlatması ise *enteresandı*.

Asıl dinlerinde sık sık o kadar lakayt olan bu Alethiler ne kadar garipti. Shallan, Jah Keved'de *Tartışmalar* kitabından uzun pasajları resmetmekle saatler harcamıştı. En sonunda kâğıdı yakmadan önce kelimeleri yüksek sesle, tekrar ve tekrar söyler, diz çökmüş ya da eğilmiş hâlde hepsini hafızana kazırdın. Alethiler bunun yerine Yaradan'la ardentlerin ilgilenmesine izin veriyordu; sanki O, özellikle lezzetli bir çay getiren hizmetkârlar tarafından güvenli bir şekilde oyalanabilecek sinir bozucu bir misafirmiş gibi.

Adolin belki de sürekli olarak duruşunun düzeltilmesinden sıkılmaya başladığını hissettiği Parlayan'ın birkaç saldırı daha yapmasına izin verdi. O silahını savururken, Adolin de kendi Kılıç'ını kaptı ve yanına geçti, duruşu ve saldırıları tekrarlıyordu.

Bununla geçen kısa bir süreden sonra Parlayan Kılıç'ını geri gönderdi, sonra eskiz defterini aldı. Sayfaları hızla çevirerek Parlayan'ın resmini geçti ve Adolin'i duruşunda çizmeye başladı. Shallan'ın bir kısmının geri dönmesine izin vermek zorunda kalmıştı.

"Hayır, dur orada," dedi Shallan karakalemini Adolin'e doğru uzatarak. "Evet, tam öyle."

Duruşunu çizdi, sonra başını sallayarak onayladı. "Şimdi vur ve son duruşunu koru."

Adolin dediğini yaptı. Şimdiye kadar ceketini çıkarmış, sadece gömlek ve pantolonuyla kalmıştı. Shallan o dar gömleğin üstüne o kadar sıkı oturmasından epey hoşlanıyordu. Bunu Parlayan bile takdir ederdi. *Ölü* değildi sonuçta, sadece pratikti.

İki çizime baktı, sonra Desen'i tekrar çağırdı ve duruşa geçti.

"Hey, *güzel*," dedi Adolin Parlayan sonraki birkaç saldırıyı yaparken. "Evet, kaptın."

Tekrar yanına geçti. Parlayan'a öğrettiği basit saldırının onun becerileri için hiç-

bir şey olmadığı belliydi ama yine de muntazam bir şekilde tekrarlıyordu, sonra sırıttı ve uzun zaman önce Zahel'den aldığı ilk birkaç ders hakkında konuşmaya başladı.

Mavi gözleri ışıl ışıldı ve Shallan onda bu parıltıyı görmeyi çok sevmişti. Neredeyse Fırtınaışığı gibiydi. O tutkuyu tanıyordu; ilgiyle canlanmanın, kendini bir şeylerin muhteşemliği içinde o kadar yoğun olarak kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu Shallan da hissetmişti. Onun için bu sanattı ama Adolin'i izlerken, ikisinin o kadar da farklı olmadıklarını düşündü.

Bu anları onunla paylaşmak ve heyecanını içmek özel bir şeymiş gibi geliyordu. Mahrem. Akşamın erken saatlerinde hissettikleri o yakınlıktan bile daha fazla. Bazı anlarda kendisine Shallan olma izni veriyordu, ama kılıcı tutmanın acısı ne zaman yükselmeye başlasa, ne zaman yaptığı şeyin ne olduğunu gerçekten *düşünmeye* başlasa, Parlayan'a dönüşmeyi ve bundan kaçınmayı başarabiliyordu.

Bu anın bitmesini hiç istemiyordu, o yüzden geç saatlere kadar uzattı, bırakmaları gereken saatten çok daha geç saatlere kadar. En sonunda Shallan Adolin'e yorgun, terli bir veda etti ve onun dışarıdaki katmanlarla bezeli koridordan aşağı yürüyerek gitmesini izledi. Adımlarında bir canlılık, elinde bir lamba vardı, kılıç koruyucularını omzuna yaslamıştı.

Shallan'ın tavernaları dolaşarak cevap aramak için başka bir geceyi beklemesi gerekecekti. Ayaklarını sürüyerek odasına geri döndü, dünyanın sonunun ortasında olmaları ihtimaline rağmen garip bir şekilde hoşnuttu. O gece, bir kez olsun, huzurlu bir şekilde uyudu.

Çünkü ders burada.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar'ın önündeki taş bloğun üzerinde bir efsane yatıyordu. Zamanın antik sislerinin içinden çıkıp gelmiş, gölgegünler sırasında Tanrı'nın eliyle yaratıldığı söylenen bir silah. Beyazlı Suikastçı'nın Kılıç'ı, fırtınaların üzerindeki kapışmaları sırasında Kaladin Stormblessed tarafından ele geçirilmişti.

Üstünkörü bir incelemede sıradan bir Parekılıcı'ndan hiçbir farkı yokmuş gibi görünüyordu. Zarif, nispeten küçüktü, boyu bir buçuk metreyi ancak buluyordu. Bir domuz dişi gibi ince ve eğimliydi. Sadece dibinde, kabzanın yakınında desenleri vardı.

Dalinar silahı sunağa benzer taş bloğun köşelerine yerleştirdiği dört elmas broamla aydınlatmıştı. Bu küçük odanın duvarlarında katmanlar ya da resimler yoktu, o yüzden Fırtınaışığı sadece onu ve bu yabancı Kılıç'ı aydınlatıyordu. Ama bir gariplik vardı.

Mücevheri yoktu.

Bir insanoğlunun Parekılıcı'na bağlanmasını mümkün kılan şey mücevherlerdi. Çoğu zaman kılıç topuzuna eklenen mücevher –gerçi bazen bıçağın kabzayla birleştiği yerde olurdu– ilk dokunduğun anda yanıp söner ve bağlanma sürecini başlatırdı. Kılıç'ı bir hafta boyunca yanında taşıyacak olursan sana ait olurdu, ortadan kaybedebilir ve kalbinin atışlarının temposuyla geri getirebilirdin.

Bu Kılıç'ta böyle bir şey yoktu. Dalinar tereddütlü bir şekilde uzandı ve parmaklarını gümüşsü ağzının üzerine koydu. Eline ılık geliyordu, sanki canlı bir şey gibiydi.

"Dokunduğum zaman çığlık atmıyor," diye belirtti.

Şövalyeler yeminlerini bozdular, dedi Fırtınababa kafasının içinde. *Onlar yemin ettikleri her şeyi terk ettiler ve bunu yaparak sprenlerini öldürdüler. Diğer Kılıç'lar o sprenlerin cesetleri, senin dokunuşunla bağırmalarının sebebi bu. Onun yerine bu silah doğrudan Şeref'in ruhundan yapılmış, sonra da Elçiler'e verilmişti. Bu da bir yeminin damgası ama farklı tür bir yemin ve kendi kendine ait çığlık atacak aklı yok.*

"Ya Parezırhı?" diye sordu Dalinar.

İlişkili ama farklı, diye gümbürdedi Fırtınababa. *Daha fazlasını öğrenmek için gereken yeminleri etmedin.*

"Sen yeminleri bozamıyorsun," dedi Dalinar, parmaklarını Şerefkılıcı'nın üzerinde durmaya devam ederek. "Değil mi?"

Bozamam.

"Ya bu savaştığımız şey? Garaz, Yokelçilerin ve onların spremlerinin kaynağı. Yeminlerini bozabilir mi?"

Hayır, dedi Fırtınababa. *O benden çok daha büyük ancak antik Adonalsium'un gücü onun içini dolduruyor. Ve kontrol ediyor. Garaz da basınç gibi, yer çekimi gibi ya da zamanın akışı gibi bir kuvvet. Böyle şeyler kendi kurallarını bozamazlar. O da öyle.*

Dalinar parmaklarıyla Şerefkılıcı'na hafif hafif vurdu. Şeref'in kendi ruhunun metal şeklinde katılaşmış bir parçası. Bir açıdan, tanrılarının ölümü Dalinar'a umut veriyordu; çünkü eğer Şeref yenilebiliyorsa, muhakkak Garaz da yenilebilirdi.

Görülerinde Şeref Dalinar'a bir görev bırakmıştı. *Garaz'ı rahatsız et, onu kaybedebileceğine inandır ve bir şampiyon tayin ettir. Tekrar yenilme riskine girmektense, bu şansı seçecektir. Sana verebileceğim en iyi öğüt bu.*

"Düşmanın şampiyonunu hazırladığını gördüm," dedi Dalinar. "Karanlık bir yaratık, kırmızı gözleri ve dokuz gölgesi var. Şeref'in önerisi işe yarayacak mı? Garaz'a ben ve şampiyonu arasında bir karşılaşma yapılmasını kabul ettirmem mümkün mü?"

Elbette ki Şeref'in önerisi işe yarayacak, dedi Fırtınababa. *O öyle söyledi.*

"Demek istiyorum ki, *neden işe yarayacak?*" dedi Dalinar. "Garaz'ın iki şampiyon arasında bir karşılaşmayı kabul etmek için ne sebebi olabilir ki? Bu konu insanoğlunun becerisi ve iradesi kadar küçük ve değersiz bir şeyle riske atmak için fazlasıyla ciddi görünüyor."

Düşmanın senin gibi insanoğlu değil, diye cevap verdi Fırtınababa gök gürültüsü gibi bir sesle, düşünceliydi. Hatta... korku dolu. *O yaşlanmıyor. O hissediyor. O kızgın. Ama bu değişmiyor ve öfkesi soğumuyor. Çağlar geçebilir ama o aynı kalacak.*

Doğrudan savaşmak ona zarar verebilecek kuvvetlerin açığa çıkması anlamına gelebilir, daha önce de olduğu gibi. O yaralar iyileşmiyor. Bir şampiyon seçmenin ve ondan sonra kaybetmenin onun için tek bedeli zaman olacak. Ziyadesiyle zamanı var zaten. Yine de kolaylıkla kabul etmeyecek ama kabul etmesi mümkün. Eğer bu seçenek ona doğru zamanda, doğru şekilde sunulacak olursa tabii. O zaman bağlanmış olur.

"Ve bizim kazancımız da..."

Zaman, dedi Fırtınababa. *Her ne kadar onun için anlamsız da olsa, bir insanın sahip olabileceği en değerli şey.*

Dalinar Şerefkılıcı'nı bloğun üstünden aldı. Odanın yan tarafında zemine kesilerek açılmış bir oyuk vardı. Altmış santim kadar genişti, kule şehirde buldukları pek çok sayıdaki garip delik, koridor ve gizli köşelerden bir tanesiydi. Bu delik büyük ihtimalle bir lağım sisteminin parçasıydı; kenarlarındaki pasa bakılacak olursa, bir zamanlar bu yerdeki taş delliği tavandaki öbürüne bağlayan metal bir boru vardı.

Navani'nin en öncelikli hedeflerinden biri bütün bu sistemin nasıl çalıştığını çözmekti. Şu an için, içlerinde antik hamamların olduğu belli başlı büyük ortak odaları tahta çerçeveler kullanarak tuvaletlere dönüştürmekle idare ediyorlardı. Bir kere daha fazla Fırtınaışığı elde ettikleri zaman, savaş kamplarındayken yaptıkları şekilde Ruhdökümcüleri atıkları ortadan kaldırabilirdi.

Navani bu sistemi hoş bulmuyordu. Bazen uzun sıraların olduğu ortak tuvaletler şehrin verimsiz işlemesine neden olurdu ve bu boruların bir tür geniş tesisat ve lağım sisteminin varlığına işaret ettiklerini iddia ediyordu. Bu tam da onu cezbedecek türden

büyük ölçekli bir mühendislik projesiydi; Dalinar hayatında Navani Kholin kadar lağım seven kimseyi görmemişti.

Şimdilik bu delik boştu. Dalinar eğildi ve kılıcı içine soktu, yan tarafına keserek açtığı taştan bölmenin içine yerleştirdi. Deliğin üst kenarı kabzanın görünmesine engel oluyordu, Şerefkılıcı'nı bulmak için eğilip deliğin içine elini uzatmak ve yoklamak gerekliydi.

Ayağa kalktı, sonra kürelerini topladı ve dışarıya çıkmak için hareketlendi. Orada bırakmaktan nefret ediyordu ama daha güvenli hiçbir şeyi düşünememişti. Odaları henüz güvenliymiş gibi gelmiyordu; kasası yoktu ve muhafızlardan bir ordu da sadece dikkatleri üzerine çekerdi. Kaladin, Navani ve Fırtınababa'nın kendisi dışında hiç kimsenin Şerefkılıcı'nın Dalinar'ın elinde olduğundan bile haberi yoktu. Eğer hareketlerini gizleyecek olursa, kulenin bu boş kısmında silahın bulunabilmesinin neredeyse hiçbir ihtimali yoktu.

Onunla ne yapacaksın? diye sordu Fırtınababa Dalinar boş koridorlara çıkarken. *Bu eşi olmayan bir silah. Bir tannın hediyesi. Onunla yeminsiz bir Rüzgârkoşucu olabilirsin. Hatta daha da fazlası. İnsanoğlunun anlamadığı ve de anlayamayacağı kadar fazlası. Neredeyse bir Elçi olabilirsin.*

"Kullanmadan önce çok dikkatli bir şekilde düşünmek için daha fazla sebebim oldu," dedi Dalinar. "Benim için bir gözünü üzerinde tutarsan itirazım olmaz."

Fırtınababa buna ciddi ciddi güldü. *Benim her şeyi görebildiğimi mi düşünüyorsun?*

"Öyle sanmıştım... Yaptığımız o harita..."

Ben fırtınalarda açıkta bırakılan şeyleri görürüm, onları da belirsizce. Ben bir tanrı değilim, Dalinar Kholin. Duvara düşen gölgenin sen olmadığı gibi.

Dalinar aşağı inen basamaklara ulaştı, sonra bir broamı ışık için tutarak döne döne ilerledi. Eğer Yüzbaşı Kaladin kısa süre içinde geri dönmezse, Şerefkılıcı başka bir Rüzgârkoşu yöntemi sağlardı. Thaylen Şehri ya da Azir'e hızla ulaşmanın bir yoluydu. Ya da Elhokar ile ekibini Kholinar'a ulaştırmanın. Fırtınababa ayrıca Yeminkapıları'nı çalıştırabileceğini de doğrulamıştı, bunun da faydası olabilirdi.

Dalinar kulenin hareketle dolu olan daha yerleşilmiş kısımlarına ulaştı. Bir aşçının yamakları hemen kule kapılarının içindeki malzeme deposundan erzak çıkarıyordu, bir çift adam yerlere boyayla kılavuz çizgileri çekiyordu, askerlerin aileleri özellikle geniş olan bir koridorda duvar boyunca dizilmiş kutuların üstünde oturuyor ve büyük ihtimalle diğer bir hamam olan zemini eğimli bir odadaki çocukların tahta küreler yuvarlamalarını izliyorlardı.

Hayat. Yerleşmek için o kadar garip bir yerdi ama çorak Harap Ovalar'ı yuvaya dönüştürmeyi başarmışlardı. Eğer Harap Ovalar'da yaptıkları tarımı sürdürmeye devam edebilecekleri düşünülürse, bu kule de çok farklı olmayacaktı. Bir de o Yeminkapıları'nı çalıştırmaya yetecek kadar Fırtınaışığı da bulabilecekleri düşünülürse.

Elinde küre olan tek adam olarak göze batıyordu. Muhafızlar lambalarla devriye geziyordu. Aşçılar lamba yağı kullanarak çalışıyordu ama stokları azalmaya başlamıştı. Çocukları izleyen ve dikiş diken kadınlar sadece buradaki duvar boyunca giden birkaç pencereden gelen ışığı kullanıyordu.

Dalinar odalarının yakınından geçti. Bugünün muhafızları dışarıda bekliyorlardı, Köprü On Üç'ten mızrakçılardı. Onu takip etmeleri için elini salladı.

"Her şey yolunda mı, Berrakbey?" diye sordu bir tanesi hızla yetişerek. Yavaş, uzatmalı bir şekilde konuşuyordu, Orta Alethkar'daki Sunmaker Dağları yakınlarından bir Koron şivesiydi.

"İyi," dedi Dalinar kısaca, saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fırtınababa'yla konuşarak ne kadar zaman harcamıştı?

"İyi, iyi," dedi muhafız, mızrağını omzuna hafifçe dayamıştı. "Kötü bi' şeylerin olmasını istemeyiz. Dışardayken. Yalnız. Koridorlarda. Siz kimsenin yalnız koridorlara çıkmaması gerektiğini söyledikten sonra."

Dalinar adama dik dik baktı. Temiz traşlıydı, koyu kahverengi saçları vardı ve bir Alethi için biraz solgundu. Dalinar adamı son bir haftadır muhafızlarının arasında gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Dalinar'ın dikkat dağıtıcı olduğunu düşündüğü bir şekilde, bir küreyi parmak eklemlerinin üzerinde yuvarlamaktan hoşlanıyordu.

"İsmin?" diye sordu Dalinar yürürlerken.

"Rial," dedi adam. "Köprü On Üç." Asker elini kaldırdı ve kusursuz bir selam verdi, o kadar dikkatliydi ki, Dalinar'ın en iyi subayları tarafından verilen selamlara denkti. Ama suratındaki aynı tembel ifade değişmeden kalmıştı.

"Çavuş Rial, ben yalnız *değildim*," dedi Dalinar. "Bu subayları sorgulama huyunu nereden edindin?"

"Sadece bir kere yaptıysanız huy değildir, Berrakbey."

"Bunu sadece tek bir kere yaptın, öyle mi?"

"Size mi?"

"Herhangi birine."

"Eh, onlar sayılmaz, Berrakbey," dedi Rial. "Ben yeni bir adamım. Köprü ekiplerinde tekrar doğdum."

Harika. "Peki Rial, saat kaç biliyor musun? Bu fırtına kapası koridorlarda bir türlü anlayamıyorum."

"Berrakhanım Navani'nin size gönderdiği saat cihazını kullanabilirdiniz, komutanım," dedi Rial. "Sanırım onlar o işe yarıyor."

Dalinar ona bir daha ters ters baktı.

"Sizi sorguluyor değilim, komutanım," dedi Rial. "Gördüğünüz gibi soru sormadım..."

Dalinar en sonunda döndü ve koridorda uzun adımlarla yürüyerek odalarına geri gitti. Navani'nin ona verdiği o paket neredeydi? Bir sehpanın üzerinde buldu ve içinden biraz okçuların taktıklarına benzeyen deri bir bileklik çıkardı. Üstüne yerleştirilmiş iki tane saat kadranı vardı. Bir tanesi zamanı üç kolla gösteriyordu, saniyeleri bile; sanki bunun bir önemi varmış gibi. Öbürü de beklenen bir sonraki yücefırtınaya kadar geri sayması için ayarlanabilen bir fırtınasaatiydi.

Hepsini birden nasıl bu kadar küçültebilmişler? diye merak etti cihazı sallayarak. Ayrıca derinin içine yerleştirilmiş olan bir acıriali vardı, eğer eliyle üstüne bastırırsa acısını alacak olan mücevherden bir fabrialdı. Navani hekimler tarafından kullanılmaları amaçlanan acı ile ilgili çeşitli fabriallar üzerinde çalışıyordu ve Dalinar'ı bir denek olarak kullanmaktan bahsetmişti.

Cihazı ön koluna bağladı, tam bileğinin yukarısındaydı. Orada üniformanın kol yeninin dışına takılmış hâlde çok göze batıyormuş gibi geliyordu ama ne de olsa bir *hediyeydi*. Ne olursa olsun, bir sonraki görüşmesinin başlamasına kadar bir saat vardı. Tedirginliğinden gelen enerjinin birazını harcamanın vaktiydi. İki muhafızını yanına aldı, sonra bir alt kata inerek askerlerini yerleştirdiği büyük odalardan birine doğru gitti.

Odanın duvarlarında siyah ve gri katmanlar vardı ve eğitim yapan askerlerle doluydu. Hepsi sadece bir kol bandı bile olsa Kholin mavisi giyiyorlardı. Şimdilik açıkgöz ve koyugöz askerler aynı odadaydı, kumaş minderlerle doldurulmuş antrenman ringlerinin içinde talim yapıyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, antrenmanın sesleri ve kokuları Dalinar'ın içini ısıttı. Pişen gözlemeden daha tatlıydı yağlanmış derinin kokusu. Flütlerden daha hoş gelirdi talim kılıçlarının birbirine vurma sesi. Nerelere gelmiş olursa olsun, nasıl bir mevkiye yükselmiş olursa olsun, Dalinar'ın yuvası her zaman bunun gibi bir yer olacaktı.

Kılıç ustalarını arka duvarda minderlere oturmuş, öğrencilerini denetlerken buldu. Göze batan bir tane istisnanın dışında hepsinin kare şekilli sakalları, kazınmış saçları ve basit, belden bağlanan önü açık cübbeleri vardı. Dalinar her türlü konuda uzman olan ardentlere sahipti ve geleneklere göre her adam ya da kadın onlara gelebilir ve yeni bir sanat veya zanaatta çıraklık yapmaya başlayabilirdi. Ama kılıç ustaları Dalinar'ın gurur kaynağıydı.

Altı adamın beş tanesi ayağa kalktı ve ona eğildi. Dalinar odayı incelemek için tekrar döndü. Silahların tangırtısı, ter kokusu. Bunlar hazırlığın işaretleriydi. Dünya kargaşa içinde olabilirdi ama Alethkar hazırlanıyordu.

Alethkar değil, diye düşündü. *Urithiru. Benim krallığım.* Fırtınalar adına, kendini buna alıştırması zor olacaktı. Her zaman Alethi kalacaktı ama Elhokar'ın duyurusu yayınlandıktan sonra artık Alethkar onun olmayacaktı. Bu gerçeği ordularına nasıl açıklayacağını hâlâ çözememişti. Navani ve kâtiplerine kanuni ayrıntıları tam olarak hallet-meleri için zaman vermek istiyordu.

"Burada iyi iş çıkarmışsınız," dedi Dalinar Kelerand'a, kılıç ustalarından birisiydi. "İvis'e yan odaları da antrenman alanına dönüştürebilecek mi diye bakmasını söyleyin. Askerleri meşgul tutmanızı istiyorum. Canları sıkıldığı zaman daha fazla kavga çıkarırlar diye endişe ediyorum."

"Emredersiniz Berrakbey," dedi Kelerand eğilerek.

"Ben de biraz antrenman yapmak istiyorum," dedi Dalinar.

"Uygun birisini bulacağım, Berrakbey."

"Ya sen, Kelerand?" dedi Dalinar. Kılıç ustası Dalinar'ı üç seferin ikisinde yeniyordu ve her ne kadar Dalinar bir gün ondan daha iyi kılıç kullanma hayallerini bir kenara bırakmış olsa da zorluktan hoşlanıyordu. O bir askerdi, düellocu değil.

"Emrederseniz hazırım," dedi Kelerand katıca. "Ancak eğer bir seçenek sunulursa reddederim. Affınıza sığınarak, bugün sizin için uygun bir rakip olacağımı hissetmiyorum."

Dalinar ayakta duran diğer kılıç ustalarına da bir bakış attı, gözlerini indiriyorlardı. Kılıç ustası ardentler genelde daha dindar meslektaşları gibi olmazlardı. Arada bir fazla resmî olabiliyorlardı ama onlarla konuşup şakalaşabilirdin. Çoğu zaman.

Ama onlar yine de ardentti.

"Pekâlâ," dedi Dalinar. "Bana dövüşecek birini bulun."

Her ne kadar bunu sadece Kelerand'a söylemiş olsa da, öbür dördü de ona katılarak Dalinar'ın yanından ayrıldı. Dalinar içini çekti, duvara yaslandı ve yana doğru baktı. Bir adam hâlâ minderinin üstüne yayılmış oturuyordu. Dağınık bir sakalı ve pek de umurunda değilmiş gibi görünen kıyafeti vardı; kirli değildi ama yıpranmıştı, belinden iple bağlıydı.

"Varlığım seni gücendirmiyor mu, Zahel?" diye sordu Dalinar.

"Herkesin varlığı beni gücendiriyor. Siz geri kalanlarından daha tiksindirici değilsiniz, Sayın Yüceprens."

Dalinar beklemek için bir tabureye oturdu.

"Bunu beklemiyor muydunuz?" dedi Zahel, sesi eğleniyormuş gibi geliyordu.

"Hayır. Ben düşünmüştüm ki... Eh, onlar *savaşçı* ardentler. Kılıç ustaları. Onlar içten içe asker."

"Onları bir karar vermeye zorlamaya yakınsınız Berrakbey; yüceprensleri ile Tanrı arasında seçim yapmak. Sizi seviyor olmaları karar vermeyi daha kolay değil, daha zor yapıyor."

"Rahatsızlıkları geçecek," dedi Dalinar. "Her ne kadar şu anda radikal bir karar gibi görünse de evliliğim eninde sonunda tarihteki önemsiz dipnotlardan biri olacak."

"Belki."

"Aynı fikirde değil misin?"

"Hayatlarımızdaki her saniye önemsiz görünür," dedi Zahel. "Büyük kısmı unutulur gider ama eşit derecede mütevazı olan bazıları tarihin üzerinde döndüğü eksen noktalarına dönüşür. Siyah üstüne beyaz gibi."

"Siyah üstüne... beyaz mı?" diye sordu Dalinar.

"Lafın gelişi. Yaptığınız şey benim hiç umurumda değil, Yüceprens. Açıkgözlerin kendini beğenmişliği ya da büyük bir ahlaksızlık olabilir, iki durumda da beni etkilemiyor. Ama gittikçe doğru yoldan daha ne kadar sapacağınızı sorgulayanlar *yok değil*."

Dalinar homurdandı. Herkes dururken *Zahel'in* mi yardımcı olmasını umut etmişti? Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, kendi huzursuzluğuna sinirlenmişti. Ardentler onun düello yapabileceği birisiyle geri dönemeden önce uzun adımlarla odanın ortasına geri dönerek tanıdığı askerleri aramaya başladı. Bir yüceprensle karşılaştığı için kendini tutmayacak olanları.

En sonunda General Khal'ın oğullarından bir tanesini buldu. Paredar olan Yüzbaşı Halam Khal değil, bir küçüğü. Her zaman kafası bedeni için biraz fazla küçükmüş gibi görünen iri yarı bir adamdı. Birkaç güreş maçından sonra geriniyordu.

"Aratin," dedi Dalinar. "Hiç bir yüceprensle kapışmış mıydın?"

Genç adam döndü, sonra anında hazır ola geçti. "Komutanım?"

"Resmiyete gerek yok. Sadece pratik yapacak birisini arıyorum."

"Uygun bir düello için ekipmanım yok, Berrakbey," dedi Aratin. "Bana biraz zaman verin."

"Gerek yok," dedi Dalinar. "Güreşe de varım. Çok uzun zaman oldu."

Bazı askerler onu incitmekten korkacakları için Dalinar kadar önemli bir adamla kapışmamayı tercih ederlerdi. Khal oğullarını ondan daha iyi eğitmişti. Genç adam sırıtarak dişlerindeki belirgin bir açıklığı gösterdi. "Bana uyar, Berrakbey. Ama sizi uyarayım, ben aylardır maç kaybetmedim."

"Güzel," dedi Dalinar. "Bana da dişli bir rakip lazım."

Dalinar üstünü çıkarmış, iç çamaşırının üzerine antrenman pantolonunu giyerken kılıç ustaları en sonunda geri geldiler. Dar pantolon sadece dizlerine kadar iniyordu. Kılıç ustalarına başını eğdi, antrenman yapması için getirdikleri centilmen görünüşlü açıkgözü görmezden geldi ve Aratin Khal ile birlikte güreş minderine çıktı.

Muhafızları kılıç ustalarına bir tür özür dileme olarak omuz silkti, sonra Rial sayarak güreş maçını başlattı. Dalinar anında ileriye atıldı ve Khal'a bindirip kollarının altından kavradı, kendi ayaklarını geride tutarak rakibinin dengesini bozmak için çabalıyordu. Güreşçiler eninde sonunda hep yere düşerdi ama bunun nasıl ve ne zaman olacağını kontrol eden olmak isterdiniz.

Geleneksel bir vehah maçında pantolondan tutmak yasaktı ve elbette ki saçlardan kavramak da yoktu, o yüzden Dalinar adamın onu iterek devirmesine engel olurken rakibini sağlam bir kavrayışla yakalamaya çalışıyordu. Zorlandı, kasları gerilmişti, parmakları rakibinin derisi üzerinde kayıyordu.

O hummalı anlar boyunca, Dalinar sadece güreşin üzerine odaklanabiliyordu. Kendi kuvvetine karşı rakibininki. Ayaklarını sürüyor, ağırlığını değiştiriyor, sıkı tutabilmek için savaşıyordu. Kapışmada bir saflık vardı, sanki benzerini yıllardır tecrübe edememiş gibi hissettiği bir sadelik.

Aratin Dalinar'ı iyice kendine çekti, sonra dönmeyi başardı, Dalinar'ı kalçasının üzerinden aşırarak devirmişti. Mindere düştüler ve Dalinar homurdandı, Aratin kolunu boynuna dolamasın diye başını çevirip kendi kolunu boynuna kaldırdı. Eski eğitimi onu rakibi tarafından sıkıca yakalanamasın diye yerde dönmeye ve kıvranmaya güdülüyordu.

Çok yavaştı. Bunu düzenli olarak yapmasından bu yana yıllar geçmişti. Öbür adam boynundan yakalamaya çalışmaktan vazgeçerek, Dalinar'ın dönüşüyle birlikte hareket etti ve bunun yerine arkasından ve kollarının altından yakaladı. Dalinar'ı yüz üstü minderе bastırmıştı, ağırlığı Dalinar'ın üstündeydi.

Dalinar hırladı ve içgüdüsel olarak her zaman sahip olduğu o fazladan güce doğru uzandı. Savaşın nabzına, avantajına.

Heyecan. Askerler gecenin sessizliğinde, kamp ateşlerinin etrafında ondan bahsederlerdi. O Alethilere has savaş öfkesi. Bazıları buna atalarının kuvvetli derdi, başkaları askerliğin gerçek gücü. Sunmaker'ı şana iten oydu. Alethi başarısının açık sırrıydı.

Hayır. Dalinar Heyecan'a doğru uzanışına engel oldu ama endişe etmesine gerek yoktu. Aylardır onu hissettiğini hatırlamıyordu. Ne kadar uzun süre uzak kalırsa, Heyecan'da son derece derin bir *yanlışlık* olduğunu daha çok fark etmeye başlıyordu.

O yüzden dişlerini sıktı, rakibiyle temiz ve adil bir şekilde mücadele etti.

Ve ezildi.

Aratin daha gençti, bu dövüş tarzında daha tecrübeliydi. Dalinar onun işini kolaylaştırmıyordu ama o alttaydı, destek noktası yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bir zamanlar olduğu kadar genç değildi. Aratin onu sıkı sıkı kavramıştı ve Dalinar kısa süre içinde kendini omuzları mindere bastırılmış ve tamamen hareket edemez hâle gelmiş olarak buldu.

Dalinar yenildiğini biliyordu ama pes etmeye eli varmadı. Bunun yerine rakibinin kavrayışına karşı savaştı, dişlerini sıktı ve terler yüzünün yanlarından aktı. Bir şeylerin farkına vardı. Heyecan değildi... ama Fırtınaışığı'ydı, güreş minderinin yanında duran üniforma pantolonunun cebinde duruyordu.

Aratin homurdandı, kolları çelik gibiydi. Dalinar minderin sert kumaşını hissetti, kendi terinin kokusunu aldı. Kasları bu muameleye isyan ediyordu.

Fırtınaışığı'nın gücünü yakalayabileceğini biliyordu ama sadece düşüncesi bile adalet duygusunun isyan etmesine neden olmuştu. Bunun yerine sırtını büktü, nefesini tutuyor ve bütün gücüyle yukarı doğru bastırıyordu, sonra hızla döndü, kurtulmak için destek alabileceği şekilde tekrar yüz üstü dönmeye çalışıyordu.

Rakibi kımıldandı. Sonra inledi ve Dalinar adamın kavrayışının... yavaş yavaş... kaymaya başladığını hissetti...

"Öf, hay fırtınalar aşkına," dedi bir kadın sesi. "Dalinar?"

Rakibi Dalinar'ı anında bırakarak geriye çekildi. Dalinar döndü, zorlanma yüzünden nefes nefeseydi ve Navani'yi kollarını kavuşturmuş, güreş ringinin hemen dışında dikilirken buldu. Ona sırıttı, sonra kalktı ve bir yardımcının getirdiği havlu ile hafif takama gömleğini kabul etti. Aratin Khal geriye çekilirken Dalinar ona doğru bir yumruğunu kaldırdı ve başını eğdi, onun kazandığını kabul ettiğinin bir işaretiydi. "İyi dövüştün, oğlum."

"Bir şereftir, komutanım!"

Dalinar takamayı giydi, Navani'ye dönerken havluyla alnını siliyordu. "Antrenmanımı izlemeye mi geldin?"

"Evet, her kadının en sevdiği şey ne de olsa," dedi Navani. "Kocasının boş zamanlarında yarı çıplak, terli erkeklerde yerde yuvarlanmasını izlemek." Aratin'e doğru bir göz attı. "Kendi yaşına daha uygun adamlarla kapışıyor olman gerekmez mi?"

"Savaş meydanında düşmanımın yaşını seçme gibi bir lüksüm yok," dedi Dalinar. "Hazırlanmak için burada dezavantajlı olarak dövüşmek daha iyi." Tereddüt etti, sonra daha alçak sesle konuştu. "Zaten neredeyse kazanmak üzereydim."

"Neredeyse tanımın fazlasıyla cömert, cevherkalbim."

Dalinar bir yardımcının getirdiği su tulumunu aldı. Her ne kadar odada Navani ve

yardımcılarından başka kadınlar olsa da, öbürleri ardentti. Parlak san elbisesinin içindeki Navani yine de çorak taş bir tarladaki bir çiçek kadar göze batıyordu.

Dalinar gözlerlyle odayı tararken, sadece kılıç ustalarının değil, ardentlerin pek çoğunun da bakışlarına karşılık vermekten kaçındıklarını gördü. Eski silah arkadaşı Kadash da anadaydı, kılıç ustalarıyla konuşuyordu.

Yakınlarda Aratin arkadaşlarının kutlamalarını kabul ediyordu. Karadiken'i mindere bastırmak epey ciddi bir başarı kabul ediliyormuş gibiydi. Genç adam övgülere bir sırıtışla karşılık veriyordu ama birisi sırtına bir şaplak attığı zaman yüzünü buruşturdu ve omzunu tuttu.

Pes etmem gerekirdi, diye düşündü Dalinar. Güreşi zorlamak ikisini de tehlikeye atmıştı. Kendi kendine sinirlendi. Daha genç ve güçlü birini özellikle rakip olarak seçmişti de şimdi kaybetmeyi mi kaldıramıyordu? Yaşlandığı kabul etmesi gereken bir şeydi ve eğer bunun savaş meydanındayken ona gerçekten bir faydasının olacağına inanıyorsa, kendi kendini kandırıyordu. Zırh'ını vermişti, artık bir Parekılıcı da yoktu. Bir daha ne zaman savaşa girmeyi bekliyordu ki?

Dokuz gölgeli adam.

Bir anda ağzındaki suyun tadı kaçtı. Düşmanın şampiyonuyla savaşacağını hayal etmişti, bu düelloyu bir şekilde kabul ettirmeyi başarabilirse tabii. Ama bu görevi Kaladin gibi başka birisine vermek çok daha mantıklı hareket olmaz mıydı?

"Eh, üstüne bir üniforma giysen iyi olacak," dedi Navani. "İriali kraliçesi hazır."

"Görüşmeye daha birkaç saat var."

"Şimdi istiyor. Duruma bakılırsa, saraydaki "gelgitokur" dalgalarda erken bir görüşmenin daha iyi olacağına işaret eden bir şeyler görmüş. Her an bizimle iletişime geçebilirler."

Fırtına kapası İrialiler. Yine de onların bir Yeminkapıları vardı, eğer üzerinde nüfuzlarının olduğu Rira Krallığı'ndakini de sayacak olursan iki tane. İri'nin şu anda ikisi kral, biri kraliçe olan üç hükümdarının arasında dış ilişkiler üzerinde otoritesi olan kraliçeydi, o yüzden konuşmaları gereken tek hükümdar oydu.

"Görüşmeyi öne almaya benim bir itirazım yok," dedi Dalinar.

"Yazışma odasında seni bekleyeceğim."

"Neden?" dedi Dalinar bir elini sallayarak. "Beni göremeyecek ki. Buraya yerleşin."

"Buraya mı?," dedi Navani ifadesizce.

"Buraya," dedi Dalinar, kendini inatçı hissediyordu. "Kalemlerin gıcırtılarından başka bir sesin olmadığı soğuk odalardan bıktım."

Navani ona bir kaşını kaldırdı ama yardımcılarına yazışma malzemelerini hazırlamalarını emretti. Endişeli bir ardent yaklaştı, belki onu vazgeçirmeye çalışacaktı ama Navani'nin verdiği birkaç sert emirden sonra ona bir bank ve masa getirmek için koşa koşa gitti.

Dalinar gülümsedi ve gidip kılıç ustalarının yakınındaki bir raftan iki tane antrenman kılıcı seçti. Küt çelikten yapılmış sıradan kılıçlardı. Bir tanesini Kadash'a doğru fırlattı, o da becerikli bir şekilde yakaladı ama sonra ucunu önünde yere dayadı ve ellerini kabzanın üzerine yerleştirdi.

"Berrakbey," dedi Kadash. "Bu görevi bir başkasına devretmek isterim çünkü şu anda pek..."

"Şansına küs," dedi Dalinar. "Biraz pratik yapmam gerekiyor, Kadash. Efendin olarak benimle antrenman yapmanı talep edlyorum."

Kadash uzun bir an boyunca gözlerini Dalinar'a dikerek baktı, sonra kızgın bir oflamayla Dalinar'ı ringe doğru takip etti. "Size karşı pek iyi bir rakip olmayacağım, Berrakbey. Ben yıllarimı kılıca değil, kitaplara adadım. Buraya gelmemin tek sebebi..."

"... beni gözlemekti. Biliyorum. Eh, belki ben de paslanmışımdır. Onlarca yıldır sıradan bir kılıçla dövüşmedim. Her zaman daha iyi bir şeyim vardı."

"Evet. Parekılıcı'nızı ilk elde ettiğiniz günü hatırlıyorum. O gün bütün dünya titremişti, Dalinar Kholin."

"Nostaljiyi bırak," dedi Dalinar. "Ben fazlasıyla kolay adam öldürme becerisini elde eden uzun bir aptallar dizisinin en sonuncusuydum o kadar."

Rial tereddütlü bir şekilde sayarak maçı başlattı ve Dalinar kılıcını savurarak öne atıldı. Kadash onu becerikli bir şekilde püskürttü, sonra ringin yan tarafına doğru adım attı. "Pardon Berrakbey ama siz diğerlerinden *farklıydınız*. Adam öldürme kısmında çok, çok daha iyiydiniz."

Her zaman öyle oldum, diye düşündü Dalinar Kadash'ın etrafında dönerken. Ardenti elitlerinden birisi olarak hatırlamak garipti. O zamanlar arkadaş değillerdi, bu sadece Kadash'ın bir ardent olarak geçirdiği yıllar sırasında olmuştu.

Navani boğazını temizledi. "Bu sopa sallamanızı bölmek istemezdim ama kraliçe seninle konuşmak için hazır, Dalinar," dedi.

"Güzel," dedi Dalinar gözlerini Kadash'ın üstünden ayırmadan. "Ne diyor, oku."

"Dövüşürken mi?"

"Niye olmasın?"

Navani'nin gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu. Sırıttı, tekrar Kadash'ın üstüne saldırdı. Navani onun salaklık ettiğini düşünüyordu. Belki de öyleydi.

Ayrıca başarısız da oluyordu. Birer birer, dünyanın hükümdarları onu geri çeviriyordu. Sadece Kharbranthlı Taravangian, pek akıllı olmamasıyla bilinen bir adam, onu dinlemeyi kabul etmişti. Dalinar bir şeyleri yanlış yapıyordu. Uzun süreli bir sefere çıkmış olsa kendini sorunlarına yeni bir açıdan bakmaya zorlardı. Fikirlerini söylemeleri için yeni subaylar getirirdi. Savaş alanlarına farklı arazilerden yaklaşmaya çalışırdı.

Dalinar Kadash'la kılıcını çarpıştırdı, metale çarpan metal çınladı.

" 'Yüceprens,' " diye okudu Navani o dövüşürken. " 'Bir'in ihtişamına karşı fevkalade bir huşu ile size ulaşıyorum. Dünyanın şanlı yeni bir tecrübeyi tatmasının zamanı geldi.' "

"Şanlı mı, Majesteleri?" dedi Dalinar Kadash'ın bacağına doğru hamle yaparken. Adam geri çekilerek kaçtı. "Herhâlde bu olayları *hoşnutlukla* karşılıyor olamazsınız?"

" 'Tüm tecrübeler hoşnutlukla karşılanır,' " diye geldi cevap. " 'Bizler kendi kendisini tecrübe eden Bir'iz. Ve bu yeni fırtına şanlı, yanında acı getiriyor olsa bile.' "

Dalinar homurdanarak Kadash'ın kılıcın tersiyle yaptığı bir darbeyi engelledi. Kılıçlar yüksek sesle öttü.

"Onun bu kadar dindar olduğunu fark etmemiştim," diye belirtti Navani.

"Putperest batıl inançları," dedi Kadash Dalinar'ın karşısında minderde geriye çekilirken. "En azından Azishlerin Elçiler'e tapınacak kadar edebi var, gerçi onları Yaradan'dan yukarıya koyarak küfür ediyorlar. İrialilerin de Shin şamanlarından farkı yok."

"Senin bu kadar da eleştirel olmadığın zamanları hatırlıyorum, Kadash," dedi Dalinar.

"Bana gevşekliğimin sizi cesaretlendirmeye yaramış olabileceği hatırlatıldı."

"Bakış açını her zaman ufuk açıcı bulmuşumdur." Dimdik Kadash'a bakıyordu ama Navani'ye konuştu. "Ona şöyle de: Majesteleri, her ne kadar ben meydan okumaları hoş karşılasam da, bu yeni... tecrübelerin getireceği acılardan korkuyorum. Yaklaşan tehlikelerin karşısında birleşmemiz gerek."

"Birlik," dedi Kadash alçak sesle. "Eğer amacın buysa neden kendi halkını parçalamaya çalışıyorsun, Dalinar?"

Navani yazmaya başladı. Dalinar yanına yaklaştı, kılıcını bir elinden diğerine ge-

çırdı. "Nereden biliyorsun Kadash? Putperest olanların İrialiler olduklarını nereden *biliyorsun*?"

Kadash kaşlarını çattı. Her ne kadar bir ardentin kare kesimli sakalına sahip olsa da, onu öbürlerinden ayıran tek şey o kafasındaki yara izi değildi. Onlar dövüşmeyi de bir başka sanat olarak görüyorlardı. Kadash'ta ise bir askerin bıkkın gözleri vardı. Düello yaptığı zamanlarda birileri arkasından dolaşmaya çalışırsa diye etrafını kolaçan edip duruyordu. Teke tek düelloda imkânsız bir şeydi ama bir savaş meydanında fazlasıyla mümkündü.

"Bunu nasıl sorabilirsin, Dalinar?"

"Çünkü bunun sorulması gerekiyor," dedi Dalinar. "Sen Yaradan'ın Tanrı olduğunu iddia ediyorsun. Neden?"

"Çünkü *öyle*."

"Bu benim için yeterli değil," dedi Dalinar, ilk kez bunun doğru olduğunun farkına vararak. "Artık değil."

Ardent hırladı, sonra üstüne atıldı, bu sefer gerçekten kararlılıkla saldırıyordu. Navani yüksek sesle okurken Dalinar onu savuşturarak geriye doğru kaçındı.

" 'Yüceprens, samimi olacağım. İriali Üçlüsü hemfikir. Sunmaker'ın ölümünden beri Alethkar'ın dünyada bir önemi olmadı. Ancak bu yeni fırtınayı kontrol edenlerin gücü inkâr edilemez. Sundukları şartlar cömert.' "

Dalinar afallayarak olduğu yerde durdu. "*Yokelçilerin* tarafına mı geçeceksiniz?" diye sordu Navani'ye doğru ama sonra durmayan Kadash'a karşı kendini savunmak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" dedi Kadash kılıcını Dalinar'ınkine indirirken. "Birilerinin kötülüğün tarafında yer almaya gönüllü olmasına mı şaşırdın, Dalinar? Birilerinin Yaradan'ın ışığı yerine karanlığı, batıl inancı ve kâfirliği seçmesi inanılmaz mı?"

"*Ben* kâfir değilim." Dalinar vurarak Kadash'ın kılıcını uzaklaştırdı ama daha önce ardent Dalinar'ın koluna bir darbe indirmeyi başardı. Vuruş sertti ve her ne kadar kılıçlar kût olsa da, kesinlikle moraracaktı.

"Daha şimdi bana Yaradan'dan şüphe ettiğini *söyledin*," dedi Kadash. "Ondan sonra geriye ne kalıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Dalinar. Adım atarak yaklaştı. "Bilmiyorum ve bu beni *dehşete* düşürüyor, Kadash. Ama Şeref benimle konuştu, yenildiğini itiraf etti."

"Yokelçilerin prenslerinin insanoğlunun gözünü kör etmeyi başarabildiği söylenir," dedi Kadash. "Yalanlar gönderebildikleri, Dalinar."

Kılıcını savurarak fırladı ama Dalinar geriye kaçtı, düello ringinin kenarı boyunca geri çekiliyordu.

" 'Halkım savaş istemiyor,' " dedi Navani İri'nin kraliçesinden gelen cevabı okuyarak. " 'Belki bir diğer Issızlık'ı önlemenin yolu Yokelçilerin istedikleri neyse almalarına izin vermektir. Her ne kadar kırt da olsalar, bizim tarihçelerimize göre insanoğlunun hiçbir zaman denemeye çalışmadığı tek seçenek buymuş gibi görünüyor. Bir'in yaşamasına engel olduğumuz bir tecrübe.' "

Navani başını kaldırdı, bu sözleri okumak onu da Dalinar'ın duyduğunda hissettiği kadar şaşırtmıştı. Kalem yazmaya devam etti. " 'Onun da ötesinde, bizim bir hırsızın sözüne güvenmemek için sebeplerimiz var, Yüceprens Kholin,' " diye ekledi.

Dalinar inledi. Demek bütün mesele *buydu*. Adolin'in Parezırhı. Dalinar Navani'ye doğru bir göz attı. "Daha fazlasını öğrenmeye, onları yatıştırmaya mı çalışalım?"

Navani başını sallayarak onayladı ve yazmaya başladı. Dalinar dişlerini sıktı ve tekrar Kadash'a saldırdı. Ardent kılıcını karşıladı, sonra boş eliyle Dalinar'ın takamasını kavrayarak yakınına çekti, yüz yüze gelmişlerdi.

"Yaradan *ölmedi*," diye tısladı Kadash.

"Bir zamanlar bana öğüt verirdin. Şimdi ise ateş püskürten gözlerle bakıyorsun. Benim tanıdığım ardente ne oldu? Gerçek bir hayat yaşamış, dünyayı sadece yüksek kulelerden ve manastır pencerelerinden izlememiş olan adam nerede?"

"O adam korkuyor," dedi Kadash alçak sesle. "Bir şekilde en asıl görevi olan konuda başarısız olduğundan, en büyük saygıyı duyduğu kişiyi yüzüstü bıraktığından korkuyor."

Birbirlerinin gözlerine baktılar, kılıçları birbirine kilitlenmişti ama ikisi de öbürünü itmeye çalışmıyordu. Bir an için Dalinar Kadash'ı her zaman olduğu adam gibi gördü. Vorin kilisesindeki iyi olan her şeyi temsil eden nazik, anlayışlı, örnek insan.

"Bana kiliseye sunabileceğim bir şeyler ver," diye yalvardı Kadash. "Yaradan'ın öldüğünde ısrar etmeyi bırak. Eğer bunu yaparsan, onlara evliliğini kabul ettirebilirim. Çok daha kötüsünü yaptıkları hâlde Vorin desteğini kaybetmeyen krallar oldu."

Dalinar çenesini sıktı, sonra başını sallayarak reddetti.

"Dalinar..."

"Yalanların kimseye bir faydası yok, Kadash," dedi geriye çekilerek. "Eğer Yaradan öldüyse, bunu reddetmek aptallık olur. Gerçek umuda ihtiyacımız var, yalanlara inanmaya değil."

Odada birkaç kişiden fazlası izlemek ya da dinlemek için maçlarını bırakmıştı. Kılıç ustaları İriali kraliçesiyle yazışan Navani'nin arkasında toplanmışlardı.

"Birkaç rüya yüzünden inandığımız her şeyi çöpe atma, Dalinar," dedi Kadash. "Ya toplumumuz, ya *geleneklerimiz*?"

"Gelenek mi?" dedi Dalinar. "Kadash, sana hiç ilk kılıç öğretmenimden bahsetmiş miydim?"

"Hayır," dedi Kadash kaşlarını çatarak, diğer ardentlere doğru bir göz attı. "Rembrinor muydu?"

Dalinar başını sallayarak reddetti. "Ben küçükken, Kholin ailesinin muhteşem manastırları ve güzel antrenman sahaları yoktu. Babam bana iki şehir öteden bir öğretmen buldu. İsmi Harth'tı. Genç bir adamdı, gerçek bir kılıç ustası değildi ama yeteri kadar iyiydi.

"Uygun yöntemlerin üzerine aşırı odaklıydı ve bir takamayı doğru şekilde giymeyi öğrenmemden önce beni eğitmeyi reddediyordu." Giydiği takama gömleğine doğru işaret etti. "Benim bu şekilde dövüşmeme seyirci kalmazdı. Önce eteği giyecektin, sonra üst gömleği, ondan sonra da kumaş kemeri beline üç kere saracak ve düğümleyecektin.

"Bunu her zaman sinir bozucu bulmuştum. Üç kere sarılı kemer fazla dar geliyordu, düğümü atabilecek kadar uzunluk kalması için sıkı sıkı çekmen gerekiyordu. Komşu bir şehirdeki düellolara ilk gittiğim zaman kendimi bir aptal gibi hissetmiştim. Herkesin takamalarının önünden aşağı uzunca sarkan kemerleri vardı.

"Harth'a bizim neden farklı yaptığımızı sordum. O bunun doğru yol olduğunu, *asıl* yolun bu olduğunu söyledi. O yüzden seyahatlerim beni Harth'ın geldiği şehre götürdüğü zaman onun ustasını aradım. Kholinar'daki ardentlerden eğitim almış bir adamdı. O da bir takamayı bağlamanın doğru yolunun bu olduğunda ısrar etti, kendi ustasından öyle öğrenmişti."

Şimdiye kadar daha da büyük bir kalabalığı etraflarına toplamışlardı. Kadash kaşlarını çattı. "Sonuç?"

"Kholinar'ı fethetmemizden sonra gidip ustamın ustasının ustasını buldum," dedi Dalinar. "Yaşlı, kırışmış ardent köri ve gözleme yiyordu, şehri kimin yönettiği zerre kadar umurunda değildi. Ona sordum. Neden diğer herkes iki kere yapman gerektiğini düşünürken kemerini üç kere sarıyordun?

"Yaşlı adam güldü ve ayağa kalktı. Korkunç derecede kısa boylu olduğunu gördüğüm için şok olmuştum. 'Eğer sadece iki kere bağlarsam,' dedi, 'uçları o kadar aşağıya sarkıyor ki ayağıma takılıyorlar!' "

Odada sessizlik oldu. Yakınlarda bir tane asker kıkırdadı ama hızla kendine hâkim oldu, ardentlerin hiçbirisi eğlenmiş gibi görünmüyordu.

"Ben gelenekleri çok seviyorum," dedi Dalinar Kadash'a. "Geleneklerin uğruna *savaştım* ben. Askerlerime kuralları takip ettiriyorum. Vorin erdemlerini uyguluyorum. Ama sadece gelenek olması bir şeyi değerli yapmaz, Kadash. Bir şeyin sırf *eski* olması *doğru* olduğu anlamına gelmez."

Navani'ye doğru döndü.

"Dinlemiyor," dedi Navani. "Senin bir hırsız olduğunda ve güvenilmez biri olduğun konusunda ısrarlı."

"Majesteleri," dedi Dalinar. "Sizin sadece geçmişteki önemsiz bir kin yüzünden ülkelerin yıkılmasına ve insanoğlunun katledilmesine izin vereceğiniz izlenimine kapılıyorum. Eğer benim Rira Krallığı'yla olan ilişkilerim sizin bütün insanoğlunun düşmanlarına destek olmayı düşünmenize neden oluyorsa, o zaman belki ilk önce karşılıklı bir uzlaşma hakkında konuşabiliriz."

Navani ona başını salladı, gerçi izleyen insanlara doğru bakış attı ve bir kaşını kaldırdı. O bütün bu görüşmenin mahremiyet içinde yapılmış olması gerektiğini düşünüyordu. Eh, belki de haklıydı. Aynı zamanda Dalinar buna ihtiyacının olduğunu hissediyordu. Nedenini açıklayamıyordu.

Bir saygı işareti olarak Kadash'a doğru kılıcını kaldırdı. "Tamam mıyız?"

Karşılık olarak Kadash koşarak üzerine geldi, kılıcını kaldırmıştı. Dalinar içini çekti, sonra sol tarafına bir darbenin inmesine izin verdi ama karşılıklı hareketleri bittiği zaman kendi silahı Kadash'ın boynuna dayanmıştı.

"Bu geçerli bir düello vuruşu değil," dedi ardent.

"Ben de bugünlerde pek düellocu sayılmam."

Ardent hırladı, sonra Dalinar'ın silahını itip uzaklaştırdı ve üstüne atıldı. Ancak Dalinar Kadash'ın kolunu yakaladı, sonra kendi momentumunu kullanarak adamı döndürdü. Kadash'ı yere çarptı ve bastırarak orada tuttu.

"Dünyanın sonu geliyor, Kadash," dedi Dalinar. "Sadece geleneklere bel bağlayamam. *Sebeplerini* bilmek zorundayım. Beni ikna et. Bana söylediklerinin kanıtını göster."

"Yaradan'ın *kanıtına* ihtiyacın olmamalı. O yeğenin gibi konuşuyorsun!"

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."

"Ya... ya Elçiler?" dedi Kadash. "*Onları* da mı reddediyorsun Dalinar? Onlar Yaradan'ın hizmetkârlarıydı ve onların varlığı da O'nun varlığının kanıtıdır. Elçiler'in *güçleri* vardı."

"Güçler," dedi Dalinar. "Bunun gibi mi?"

Fırtınaışığı'nı içine çekti. İzleyenlerden mırıltılar yükselirken Dalinar parlamaya başladı, sonra da... başka bir şey yaptı. Işık'a emir verdi. Ayağa kalktığı zaman Kadash'ı onu sıkı sıkı tutan bir Parıltı havuzuna yapışmış olarak bırakmıştı, taşlara bağlanmıştı. Ardent debelendi, kurtulamıyordu.

"Parlayan Şövalyeler geri döndü," dedi Dalinar. "Ve evet, Elçiler'in otoritesini kabul ediyorum. Şeref ya da Yaradan isminde bir varlığın bir zamanlar var olduğunu da kabul ediyorum. O bizlere yardım etti ve yine yardım etmesini isterim. Eğer bana şu anki hâliyle Vorinizm inancının Elçiler'in öğrettiği şey olduğunu kanıtlayabilirsen, tekrar konuşacağız."

Kılıcı bir kenara attı ve Navani'nin yanına geldi.

"Güzel gösteri," dedi Navani alçak sesle. "Bu sadece Kadash için değil, odanın hepsi içindi diye düşünüyorum."

"Askerlerin benim killseyle ilişkiler konusunda nerede durduğumu bilmeleri gerek. Kraliçemiz ne diyor?"

"İyi bir şey yok," diye mırıldandı Navani. "Çalınan malların geri verilmesi için ayrıntıları ona bildirmenden sonra tekrar düşünebileceğini söylüyor."

"Fırtına kapası kadın," dedi Dalinar. "Adolin'in Parezırhı'nın peşinde. İddiası ne kadar geçerli?"

"Fazla değil," dedi Navani. "Senin eline evlilik üzerinden geçmişti, İri'den değil, Rira'dan olan bir açıkgözle. Evet, İriali kardeş ülkelerinin onların bir tebaası olduğunu iddia ediyor ama o iddiaları tartışmalı olmasaydı bile kraliçenin ne Evi'yle ne de kardeşiyle gerçek bir akrabalığı yok."

Dalinar homurdandı. "Rira hiçbir zaman Zırh'ı geri istemeye çalışacak kadar güçlü olmamıştı. Ama eğer bu İri'yi bizim tarafımıza çekecekse bir düşünebilirim. Belki bir tür..." Sesi azalarak kesildi. "Dur. Sen ne dedin?"

"Hm?" dedi Navani. "Kraliçenin... ha, doğru. Sen onun adını duyamıyorsun."

"Bir daha söyle," diye fısıldadı Dalinar.

"Neyi?" dedi Navani. "Evi?

Hatıralar Dalinar'ın kafasının içinde tomurcuklandı. Tökezledi, sonra yazı masasının üzerine yaslanarak çöktü, sanki kafasına bir çekiçle vurulmuş gibi hissediyordu. Navani hekim çağırdı, düello yapmanın onu fazla zorladığını ima ediyordu.

Değildi. Zihninin içindeki yanmanın yüzündendi, söylenen bir kelimenin ani şoku.

Evi. *Karısının adını duyabilmişti.*

Sonra bir anda yüzünü de hatırladı.

Bu öğretebileceğimi iddia ettiğim bir ders değil. En büyük öğretmen tecrübenin kendisidir ve onu doğrudan aramanız gerekir.

—Oathbringer, ön söz

"Hâlâ onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Khen diğerlerine, kart oynayan parshmen kadındı.

Kaladin bir ağaca bağlanmış oturuyordu. Geceyi orada geçirmişti. Bugün birkaç kere tuvalete gitmesine izin vermişlerdi ama onun dışında bağlı tutuyorlardı. Düğümleri sağlamdı ve kendisi teslim olmuş olsa bile her zaman yanına muhafız koyuyorlardı.

Kaslan tutulmuştu ve oturuşu da rahatsızdı ama köleyken daha beterini atlatmıştı. Şimdiye kadar neredeyse bütün ikindi geçmişti ve hâlâ Kaladin hakkında tartışıyorlardı.

Işıktan bir kurdele olan sarı-beyaz spreni bir daha görmemişti. Neredeyse onu hayal ettiğini düşünecekti. Neyse ki en azından yağmur sonunda dinmişti. Bunun da yücefırtınaların ve Fırtınaışığı'nın dönüşünün yakın olduğu anlamına geldiğini umdu.

"Öldürmek mi?" diye sordu parshmenlerden bir diğeri. "Neden? Bizim için ne tehlikesi var ki?"

"Diğerlerine yerimizi söyler."

"Bizi kendi başına kolayca buldu. Diğerlerinin de pek zorlanacağını sanmam, Khen."

Parshmenlerin belirli bir lideri varmış gibi görünmüyordu. Kaladin bir tentenin altında toplanmış konuştukları yerden onları duyabiliyordu. Hava nem kokuyordu ve bir rüzgâr esince ağaçlar sallandı. Birikmiş su damlaları üzerine yağdı, her nasılsa Gözyaşları'ndan bile daha soğuktu.

Yakında bunların hepsi kuruyacak ve sonunda güneşi tekrar görebilecekti.

"Onu bırakacak mıyız yani?" diye sordu Khen. Aksi ve öfkeli bir ses tonu vardı.

"Bilmem. Bunu gerçekten yapar mısın, Khen? Kafasını ezebilecek misin?"

Çadırda bir sessizlik oldu.

"Eğer bizi tekrar yakalamayacakları anlamına gelecekse mi?" diye sordu Khen.

"Evet, öldürürüm. Geri dönmeyeceğim Ton."

Sıradan koyugöz Alethi isimleri ve rahatsız edici derecede tanıdık olan şiveleri vardı. Kaladin kendi güvenliği için endişe etmiyordu; bıçağını, uzakaleminı ve kürelerini almış olsalar da, her an Syl'i çağırabilirdi. Rüzgâr estikçe yakınlarında uçuşuyor, ağaçların dalları arasında geziniyordu.

Parshmenler nihayet dağıldılar ve Kaladin de uyukladı. Daha sonra yetersiz eşyalarını toplarlarken çıkardıkları seslere uyandı. Bir iki balta, birkaç su tulumu, neredeyse işe yaramaz hâle gelmiş tahıl çuvalları. Güneş batarken Kaladin'in üzerine düşen uzun gölgeler kampı tekrar karanlıkla kaplıyordu. Görünüşe göre grup geceleri yol alıyordu.

Geçen gece kartlarla oynayan uzun boylu erkek Kaladin'e yaklaştı, derisinin desenlerinden tanımıştı. Kaladin'i ağaca bağlayan ipleri ve ayak bileklerindekileri çözdü ama ellerindeki bağlara dokunmamıştı.

"O kartı *alabilirdin*," dedi Kaladin.

Parshmenin yüzü sertleşti.

"Kart oyununda," dedi Kaladin. "Müttefik bir kartla desteklendiği zaman yaver alabilir. Yani haklıydın."

Parshmen homurdandı ve Kaladin'i ayağa kaldırmak için ipi çekiştirdi. O acıyan kramplardan kurtulmak için tutulmuş kaslarını çalıştırırken, diğer parshmenler de doğaçlama tente çadırların sonuncusunu söküyorlardı. Bu her tarafı kapalı olandı ama Kaladin bugün erken saatlerde çadırın içinde ne olduğunu görmüştü.

Çocuklar.

Yeni yürümeye başlamışlardan, ergen gençlere kadar değişen yaşlarda, önlükler giymiş bir düzine çocuk vardı. Dişilerin saçları açıktı, erkeklerinkiyse toplanmış ya da örülmüştü. Dikkatle gözlendikleri birkaç dakikanın dışında çadırdan çıkmalarına izin verilmiyordu ama Kaladin gülüştüklerini duymuştu. İlk önce insan çocuklarını esir aldıklarından endişe etmişti.

Kamp toparlanırken sonunda serbest kalmanın heyecanıyla etrafa dağıldılar. Küçük olanlardan bir kız ıslak taşlar boyunca koşturdu ve Kaladin'i götüren adamın boşta olan elini kavradı. Çocukların her biri de büyüklerinin belirgin görüntüsüne sahipti, başlarının ve ön kollarının yanlarındaki zırhlı kısımlarla Parshendi'ye tam olarak benzemiyorlardı. Çocukların kabuklarının rengi açık bir turuncu pembeydi.

Kaladin bu görüntünün neden ona bu kadar garip geldiğini açıklayamıyordu. Parshmenler çoğalıyordu, ancak insanlar sık sık onların hayvanmış gibi *yetiştirilmelerinden* bahsederdi. Ve eh, bu gerçekten çok da uzak sayılmazdı, değil mi? Herkes bunu bilirdi.

Kaladin bunları yüksek sesle söylese Shen, yani Rlain ne düşünürdü acaba?

Kafile ağaçları geride bıraktı, Kaladin de ipinden çekilerek götürülüyordu. Gerekmedikçe konuşulmuyordu ve karanlıkta bir tarladan geçerlerken Kaladin belirgin bir tanıdıklık hissi duydu. Daha önce buradan geçmiş miydi, daha önce bunu yapmış mıydı?

"Peki ya kral?" diye sordu Kaladin'i tutsak alan parshmen, sesi alçaktı ama başını Kaladin'e çevirerek soruyu ona yöneltmişti.

Elhokar mı? Ne.... Ha, *tamam. Kartlar.*

"Kral oynayabileceğin en güçlü kartlardan bir tanesidir," dedi Kaladin bütün kuralları hatırlamaya çalışarak. "Başka bir kral dışındaki tüm kartları alabilir, ayrıca şövalye ya da üzerindeki üç düşman karta birden dokunmadığı sürece alınamaz da. I... ve Ruhdökümcü'den etkilenmez." *Galiba.*

"İnsanları oynarken izlediğimde o kartı nadiren kullanıyorlardı. Eğer o kadar güçlüyse neden oyalanıyorlar?"

"Eğer kralın alınırsa kaybedersin," dedi Kaladin. "Bu yüzden yalnızca çaresiz kaldığında ya da onu savunabileceğinden emin olduğunda oynarsın. Oynadığım oyunların yarısında tüm oyun boyunca onu karargâhımdan çıkarmadım."

Parshmen homurdandı, sonra da yanında koluna asılarak bir şeyi işaret eden kıza baktı. Ona fısıldayarak bir cevap verdi ve çocuk da birinci ayın ışığında görünen çiçek açmış bir kayafilizl öbeğine doğru parmak uçlarında koştu.

Çiçekler kapanırken sarmaşıklar geri çekildi. Ancak kız çiçek tekrar açılıncaya kadar yanında çöküp elleri hazırda beklemeyi biliyordu, sonra iki eliyle birer tane kaptı, kıkırdaması tarla boyunca yankılandı. Kaladin'in epey uzağından dolanarak geri dönerken mavi yapraklara benzeyen neşesprenleri kızın peşinden geliyordu.

Elinde bir sopayla yürüyen Khen, Kaladin'in ipini tutan adama yürümeye devam etmesi için işaret etti. Tehlikeli bir göreve çıkmış bir gözcünün gerginliğiyle etrafa bakınıyordu.

Tamam, diye düşündü Kaladin bunun neden tanıdık geldiğini hatırlayarak. *Tasinar'dan kaçıyorduk.*

Amaram'ın ona ihanet etmesinden sonra ama Harap Ovalar'a gönderilmesinden önce olmuştu. O aylan hatırlamaktan kaçınıyordu. Tekrarlanan başarısızlıkları, hayallerinden geriye kalan son parçaların da düzenli olarak yok olması... eh, böyle şeyleri düşünmenin onu karanlık yerlere sürüklediğini öğrenmişti. Kaladin o aylar boyunca ne kadar çok kişiyi hayal kınklığına uğratmıştı. Nalma da bunlardan biriydi. Onun elindeki ellni hatırlayabiliyordu, kaba, nasırlı bir el.

En başarılı kaçma girişimi o olmuştu. Beş gün sürmüştü.

"Siz canavar değilsiniz," diye fısıldadı Kaladin. "Siz asker değilsiniz. Siz yokluğun tohumları bile değilsiniz. Siz sadece... kaçak kölelersiniz."

İpi tutan adam hızla dönüp Kaladin'i öne çekti. Parshmen Kaladin'i üniformasının önünden kavradı ve kızı da adamın bacaklarının arkasına saklanırken çiçeklerinden birini düşürdü ve sindi.

"Seni öldürmemi *istiyor* musun?" diye sordu parshmen Kaladin'in suratını kendisininkine yaklaştırarak. "Türünün bizi nasıl gördüğünü hatırlatmakta ısrar mı ediyorsun?"

Kaladin homurdandı. "Alnıma bak, parshmen."

"Ee?"

"Köle damgası."

"Ne?"

Fırtınalar adına... Parshmenler damgalanmaz ve diğer kölelerin arasına da karışmazlardı. Bunun için fazlasıyla kıymetliydiler. "Bir insanı köle yaptıklarında onu damgalarlar," dedi Kaladin. "Ben de sizin gibiydim. Ben de köleydim."

"Bu yüzden bizi anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Elbette öyle, ben de..."

"Ben bütün *hayatımı* bir sisin içinde yaşayarak geçirdim," diye bağırdı parshmen ona. "Her günüm bunu durdurmak için bir şey demem, bir şey yapmam gerektiğini bilerek geçtil Her gece kızıma sarılıp biz gölgelerin içinde tutsakken, aydınlık dünyanın neden etrafımızdan geçip gittiğini düşündüm. Annesini sattılar. *Sattılar*. Çünkü sağlıklı bir çocuk doğurmuştu, iyi damızlık olduğu anlamına geliyordu.

"*Bunu* anlıyor musun insan? Ailenin parçalanışını izlemenin ve buna itiraz etmen gerektiğini, ruhunun derinliklerinde bir şeylerin *tamamen* yanlış olduğunu bilmek nedir anlıyor musun? Durdurmak için tek *bir fırtına kapası kelime* bile söyleyememenin hissini anlayabilir misin?"

Parshmen onu daha da yakına çekti. "Senin özgürlüğünü elinden almış olabilirler ama bizim *zihinlerimizi* aldılar."

Kaladin'i bıraktı ve öfkeyle döndü, kızını kucaklayıp bu bağnşı yüzünden dönmüş bakan diğerlerine yetişmek üzere hızlandı. İpinden çekilen Kaladin de takip etti ve zorla hızlandırıldığı için küçük kızın çiçeğinin üstüne bastı. Syl yanından uçup geçti ve Kaladin onun dikkatini çekmeye çalıştığında sadece güldü ve bir rüzgârla daha da yükseldi.

Kaladin'i tutan parshmen diğerlerine yetiştiğinde alçak sesli bir dizi azar işitti, bu grup dikkatleri üzerine çekmeyi kaldıramazdı. Kaladin onlarla birlikte yürüdü ve hatırladı. Biraz olsun anlıyordu.

Kaçarken özgür olmazdın, açık gökyüzü ve sonsuz tarlalar işkence gibi gelirdi. Peşindekilerin takip ettiğini hissedebilirdin ve her sabah gözünü açtığında etrafını sarılmış bulmayı beklerdin.

Ta ki bir gün haklı çıkana dek.

Peki ya parshmenler? Shen'i Köprü Dört'e kabul etmişti, evet. Ama tek bir parshmenin bir köprücü olabileceğini kabul etmek, tüm bir türün... insan olduklarını kabul etmekten tamamıyla farklıydı.

Grup çocuklara su tulumları vermek için dururken Kaladin alnını yokladı, rün şeklindeki yara izlerini parmak ucuyla takip etti.

Zihinlerimizi aldılar...

Onun da zihnini almaya çalışmışlardı. Öldüresiye dövmüşler, sevdiği her şeyi çalmışlar ve kardeşini öldürmüşlerdi. Onu doğru düzgün düşünemez hâlde bırakmışlardı. Bir gün kendisini uçurumun kenarında, yağmur damlalarının ölmelerini izler ve hayatına son vermek için gereken cesareti toplamaya çalışırken hayat bir bulanıklık hâline gelmişti.

Syl yanından ışıldayan bir kurdele şeklinde geçti.

"Syl," diye tısladı Kaladin. "Seninle konuşmalıyım. Şimdi tam zamanı..."

"Şşt," dedi Syl, kıkırdadı ve sonra aynı şeyi ipini tutan parshmene de yapmadan önce Kaladin'in etrafında hızla döndü.

Kaladin kaşlarını çattı. Syl o kadar rahat davranıyordu ki. Fazla mı kaygısızdı? Aralarındaki bağı kurmalarından önceki gibi miydi?

Hayır. Olamazdı.

"Syl?" diye yalvardı döndüğünde. "Bağla ilgili bir sorun mu var? Lütfen, seni..."

"Ondan değil," dedi Syl öfkeli bir fısıltıyla konuşarak. "Parshmenler beni görebliyor sanırım. En azından bazıları. Ve o diğer spren de hâlâ burada. Benim gibi yüksek seviyeli."

"Nerede?" diye sordu Kaladin etrafına bakınarak.

"Sana görünmüyor," dedi Syl bir grup yaprağa dönüşüp Kaladin'in etrafında savrulurken. "Sanırım onu sıradan bir rüzgârspreni olduğuma inandırdım."

Arkasındaki Kaladin'in dudaklarında yanıtlanmamış bir düzine soru bırakarak uçup gitti. *Fırtınalar adına... nereye gideceklerini bu spren sayesinde mi biliyorlar?*

Grup tekrar yola koyuldu ve Syl bir daha yanına dönmeye karar verene kadar Kaladin en az bir saat sessizlik içinde yürüdü. Omzuna konup garip etekli genç bir kız şekline büründü. "Bir süreliğine önden gitti," dedi. "Parshmenler de dikkat etmiyor."

"Spren onlara yol gösteriyor," dedi Kaladin fısıltıyla. "Syl, bu spren bir..."

"Evet," diye fısıldadı Syl, kollarını bedenine dolayıp büzülürken, ciddi ciddi normal boyutunun üçte ikisine kadar küçülmüştü. "Yokspreni."

"Dahası da var," dedi Kaladin. "Bu parshmenler... konuşmayı, böyle davranmayı nereden biliyorlar? Evet, hayatları insan toplulukları arasında geçmiş ama bunca zamanı yarı uyur hâlde geçirdikten sonra bu kadar normal olmak..."

"Dinmezfırtına," dedi Syl. "Güç ruhlarındaki delikleri doldurup, eksikleri tamamlamış. Sadece uyanmadılar, Kaladin. İyileştirildiler. Bağlantı yeniden kuruldu, Kimlik geri kazanıldı. Burada düşündüğümüzden çok daha fazlası var. Siz onları fethettiğiniz za-

man bir şekilde form değiştirebilme becerilerini de çaldınız. Resmen ruhlarının bir parçasını söküp çıkarmış ve gizlemişsiniz." Anlden döndü. "Geri geliyor. Bir Kılıç'a ihtiyacın olursa dlye yakınlarda olacağım."

Işıktan bir kurdele şeklinde doğrudan havaya fırlayıp gitti. Kaladin söyledikleri üzerinde düşünerek grubun arkasından yürümeye devam etti, sonra hızlanarak ipini tutan parshmene yetişti.

"Bazı açılardan akıllıca davranıyorsunuz," dedi Kaladin. "Gece ilerlemek doğru. Ama şuradakl nehir yatağını izliyorsunuz. Daha fazla ağaç ve daha güvenli kamp yerleri anlamına geldiğini biliyorum ama bu sizi arayan birinin ilk bakacağı yer de burası."

Yakınlardaki parshmenlerden bazıları ona baktılar. İpini tutan adam ise hiçbir şey söylemedi.

"Bu kalabalık grup da bir sorun," diye ekledi Kaladin. "Daha küçük gruplara ayrılmalı ve her sabah buluşmalısınız, böylece eğer fark edilirseniz daha az tehlikeli görünürsünüz. Bir açıkgözün sizi bir yerlere gönderdiğini söyleyebilirsiniz ve yolcularda sizi rahat bırakabilir. Ama eğer yetmişinizi birden bir arada görürlerse böyle bir olasılık yok. Elbette bunların hepsi savaşmak istemediğinizi düşünürsek, ki istemiyorsunuz. Eğer savaşırsanız yücebeylere haber gönderirler. Şimdilik onların daha büyük dertleri var."

İpini tutan parshmen homurdandı.

"Size yardım edebilirim," dedi Kaladin. "Başınıza gelenleri anlamıyor olabilirim ama kaçmanın nasıl bir şey olduğunu *bilirim*."

"Sana güveneceğimi mi sanıyorsun?" dedi parshmen en sonunda. "Bizim yakalanmamızı *istiyorsun*."

"İstediğimden emin değilim," dedi Kaladin dürüstçe.

Parshmen başka bir şey demedi, Kaladin de içini çekerek arkasındaki yerine geri döndü. Dlnmezfırtına neden bu parshmenlere Harap Ovalar'dakiler gibi güçler vermemişti? Peki ya kitaplardaki ve efsanelerdeki o hikâyeler? Issızlıklar?

Neden sonra dinlenmek için tekrar durakladılar ve Kaladin kendine taşların arasında sırtını yaslayarak oturabileceği pürüzsüz bir kaya buldu. Onu götüren parshmen Kaladin'in ipini yakınlarda tek başına duran bir ağaca bağladı, sonra da diğerleriyle konuşmaya gitti. Kaladin arkasına yaslandı, bir ses duyana kadar düşüncelere dalmıştı. İpini tutan parshmenln kızının yaklaştığını görünce şaşırdı. İki eliyle birden bir su tulumu taşıyordu ve Kaladin'ln erişebileceği mesafenin az ötesinde durdu.

Kızın ayakkabısı yoktu ve şimdiye kadarki bu yürüyüş ayakları için pek iyi olmamıştı, nasırlarla sertleşmiş olsalar da çizikler ve kesiklerle kaplanmışlardı. Ürkekçe su tulumunu yere koydu, sonra geriye çekildi. Suya doğru uzandığı zaman Kaladin'in beklediği gibi kaçıp gitmedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kaladin, sonra bir yudum aldı. Saf ve temizdi, görünüşe göre parshmenler sularını nasıl çekip dinlendirmeleri gerektiğini biliyorlardı. Karnının guruldamasına aldınş etmedi.

"Gerçekten peşimize düşecekler mi?" diye sordu kız.

Mishlm'ln soluk yeşil ışığı altında Kaladin bu kızın düşündüğü kadar ürkek olmadığına karar verdl. Gergindi ama Kaladin'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Neden bizl rahat bırakmıyorlar?" diye sordu kız. "Geri dönüp onlara bizi rahat bırakmalarını söyleyemez misin? Sorun çıkarmak lstemiyoruz. Sadece gitmek istiyoruz."

"Gelecekler," dedi Kaladin. "Üzgünüm. Binalarını yeniden inşa etmek için yapılacak pek çok lşlerl var ve fazladan iş gücüne ihtiyaçları olacak. Siz onların görmezden gelemeyeceği blr... kaynaksınız."

Zlyaret ettiği lnsanlar korkunç bir tür Yokelçi kuvveti bekleyecek kadar bilgili değildl, çoğu sadece parshmenlerlnln kargaşadan faydalanıp kaçtığını düşünüyordu.

"Ama niye?" diye sordu küçük kız burnunu çekerek. "Biz onlara ne yaptık?"

"Onları yok etmeye çalıştınız."

"Hayır. Biz iyiyiz. Biz hep iyiydik. Hiç kimseye vurmadım ben, kızgınken bile."

"Özellikle seni kastetmedim," dedi Kaladin. "Atalarınızdan, uzun zaman önce sizin gibi olan kişilerden bahsediyorum. Bir savaş vardı ve..."

Fırtınalar adına. Yedi yaşındaki bir çocuğa köleliği nasıl açıklayacaktın ki? Kaladin su tulumunu kıza geri attı ve o da yokluğunu yeni fark etmiş olan babasına doğru koşturdu. Babası gecenin içinde net bir siluet olarak dikiliyordu ve Kaladin'i süzdü.

"Kamp kurmaktan bahsediyorlar," diye fısıldadı Syl yakınlardan. Kayadaki bir çatlağın içine girmişti. "Yokspreni gündüz de yola devam etmelerini istiyor ama bunu yapacaklarını sanmıyorum. Tahılın bozulmasından endişe ediyorlar."

"O spren şu anda beni izliyor mu?" diye sordu Kaladin.

"Hayır."

"Öyleyse şu ipi keselim."

Ne yaptığını saklamak için döndü, sonra ipleri kesmek için Syl'i bir bıçak şeklinde çağırdı. Bu göz rengini değiştirecekti fakat karanlıkta parshmenlerin bunu fark etmeyeceğini umuyordu.

Syl buharlaşarak tekrar sprene dönüştü. "Şimdi de kılıç mı?" diye sordu. "Senden aldıkları kürelerin hepsi tükendi ama Kılıç görünce dağılacaklardır."

"Hayır." Kaladin bunun yerine yerden büyük bir taş aldı. Parshmenler Kaladin'in kurtulduğunu fark edip sessizleştiler. Kaladin elindeki taşı birkaç adım taşıdı, sonra bırakıp bir kayafilizini ezdi. Birkaç saniye sonra elleri sopalı öfkeli parshmenler etrafını sarmıştı.

Kaladin onları görmezden gelerek parçalanmış kayafilizini eşeledi. Kabuğunun büyük bir parçasını alıp kaldırdı.

"Bunun içi yağmura rağmen kuru olacaktır," dedi kabuğu onlara çevirirken. "Kayafilizi bir fırtınadan sonra su içmeye her zaman hevesli görünse de, nedense kendisi ile dışarıdaki su arasında bir engele ihtiyaç duyar. Bıçağım kimde?"

Kimse bıçağını geri vermeye kalkışmadı.

"Eğer bu iç katmanı kazırsanız kuru kısma ulaşabilirsiniz.," dedi Kaladin kayafilizinin kabuğuna parmağıyla vurarak. "Şimdi yağmur durduğuna göre bize bir ateş yakabilmem gerekir, tabii kav kesemi kaybetmediyseniz. Şu tahılları kaynatmalı, sonra da topaklarını kurutmalıyız. Lezzetli olmayacak ama dayanır. Eğer çok geçmeden bir şeyler yapmazsanız erzağınız *çürüyecek*."

Ayağa kalıp eliyle işaret etti. "Zaten burada olduğumuza göre nehre daha çok su çekebilecek kadar yakınız. Yağmurların bitmesinden sonra pek uzun süre akmaz.

"Kayafilizi kabukları pek iyi yanmaz, bu yüzden gerçek odun toplayıp gündüz ateşte kurutmamız gerekecek. Ateşi küçük tutup pişirme işini de yarın gece yapabiliriz. Karanlıkta dumanın yerimizi belli etme ihtimali daha az olur ve ağaçlarda ışığı gizler. Sadece suyu kaynatmak için herhangi bir kabımız olmadan nasıl yemek pişireceğimizi çözmem gerekecek."

Parshmenler ona baktılar. Sonra en sonunda Khen onu kayafilizinden öteye itti ve elinde tuttuğu parçayı aldı. Kaladin yürüyüş sırasında ipini tutan parshmenin az önce oturduğu kayanın yanında dikildiğini fark etti. Parshmenin elinde Kaladin'in kestiği ip vardı, başparmağıyla kesik ucunu ovuşturuyordu.

Kısa bir konuşmadan sonra parshmenler onu işaret ettiği ağaçlığa sürüklediler, ellerindeki bütün sopalarla etrafında durarak bıçağını geri verdiler ve ıslak tahtalar kullanarak ateş yakabileceğini kanıtlamasını istediler.

Kaladin de öyle yaptı.

Bir baharatın tadını tarif ettiremezsiniz, tadına kendiniz bakmalısınız.

Oathbringer, ön söz

Shallan Peçe oldu.

Fırtınaışığı yüzünü daha köşeli, daha az genç yaptı. Burnu sivri, çenesinde küçük bir yara izi vardı. Saçları dalga dalga kırmızıdan Alethi siyahına dönüştü. Bunun gibi bir illüzyon yaratmak daha büyük bir mücevher dolusu Fırtınaışığı'na mal oluyordu ama bir kere oluşturduktan sonra, saatler boyunca sadece azıcık bir miktar Işık'la sürdürülebiliyordu.

Peçe havalı bir kenara fırlattı, onun yerine pantolon ve dar bir gömlek giydi, sonra da çizmeler ve uzun beyaz bir ceket. Sol eline sadece basit bir eldiven takarak bitirdi. Peçe elbette ki bundan zerre kadar bile utanç duymuyordu.

Shallan'ın acısı için basit bir ilaç vardı. Saklanmanın kolay bir yolu vardı. Peçe Shallan gibi acılar çekmemişti ve zaten o türden şeylerle başa çıkabilecek kadar sert biriydi. Ona dönüşmek korkunç bir yükü sırtından atmaya benziyordu.

Peçe boynunun etrafına bir şal doladı, sonra özellikle Peçe için alınmış dayanıklı bir el çantasını omzuna astı. Üst kısmından gözle görülür bir şekilde dışarı çıkan bıçak sapının doğal, hatta korkutucu görüneceğini umut ediyordu.

Zihninin arka tarafındaki eski Shallan olan parçası bunun hakkında endişeliydi. Sahte mi görünecekti? Davranışlarına, giysilerine ya da konuşmasına işlemiş bazı ince ayrıntıları ıskaladığından neredeyse emindi. Bunlar doğru kişilere Peçe'nin aslında numarasını yaptığı belalı tip olmadığını belli ederdi.

Eh, elinden gelenin en iyisini yapmak ve kaçınılmaz hatalarından sonra durumu toparlamayı başaracağını ummak zorunda kalacaktı. Kemerine başka bir bıçak daha bağladı, epey uzundu ama kılıç sayılmazdı çünkü Peçe açıkgöz değildi. Neyse ki. Hiçbir açıkgöz kadın bu kadar belirgin bir şekilde silahlanmış olarak ortalıkta dolaşamazdı. Bazı âdetler sosyal basamaklardan aşağıya doğru indikçe gevşiyordu.

"Nasıl?" diye sordu Peçe Desen'in asılı durduğu duvara doğru dönerek.

"Mmm..." dedi Desen. "İyi yalan."

"Teşekkürler."

"Öbürü gibi değil."

"Parlayan mı?"

"Bulutların arkasındaki güneş gibi ona bir girip bir çıkıyorsun," dedi Desen.

"Sadece daha fazla egzersize ihtiyacım var," dedi Peçe. Evet, o ses kulağa kusursuz geliyordu. Shallan seslerde çok daha iyiye gitmeye başlamıştı.

Desen'i aldı, bu elini duvara bastırarak onun derisinin ve sonra da ceketinin üzerinden geçmesini içeren bir işlemdi. Desen mutlu bir şekilde uğuldarken, Peçe odasını aştı ve dışarıdaki balkona çıktı. İlk ay yükselmişti, eflatun ve mağrur Salas. Ayların en az parlak olanıydı, bu da dışarının büyük ölçüde karanlık olduğu anlamına geliyordu.

Dış taraftaki odaların büyük çoğunda bu küçük balkonlardan vardı ama Peçe'nin ikinci kattaki balkonu özellikle avantajlıydı. Aşağıdaki tarlaya inen basamaklar vardı. Su kanalları ve kayafilizi ekmek için çıkıntıları olan tarların kenarlarında bir de süs bitkileri ya da sebze yetiştirmek için saksılar vardı. Şehrin her basamağında benzer bir alan vardı, aralarındaki on sekiz katla ayrılıyorlardı.

Karanlıkta tarların içine indi. Burada herhangi bir şeyi nasıl yetiştirebilmişlerdi ki? Nefesi önünde buhara dönüşüyordu ve ayaklarının etrafında soğuksprenleri büyüyordu.

Tarların Urithiru'nun içine geri dönen küçük bir giriş kapısı vardı. Belki kendi odasının kapısından çıkmamak gereksiz bir tedbirdi ama Peçe dikkatli olmayı tercih ediyordu. Muhafızların ya da hizmetkârların Berrakhanım Shallan'ın gecenin garip saatlerinde gelip gittiğinden bahsetmelerini istemezdi.

Dahası, Mraize ve onun Hayaletkanlarının nerede ajanları olduğunu kim bilirdi? Urithiru'daki o ilk günden beri onunla temas kurmamışlardı ama Peçe onu izlediklerini biliyordu. Onlar hakkında ne yapacağını bilmiyordu. Jasnah'ya suikast düzenlediklerini itiraf etmişlerdi, bu onlardan nefret etmek için yeterli bir sebepti. Ama ayrıca dünya hakkında bir şeyler biliyormuş gibi görünüyorlardı, önemli şeyler.

Peçe koridor boyunca rahat rahat yürüdü, bir küre dikkat çekmesine neden olacağından dolayı ışık için küçük bir el feneri taşıyordu. Sebarial'ın bölgesinin koridorlarını tıpkı savaş kampının olduğu kadar meşgul tutan kalabalıkları geçti. Burada işler hiçbir zaman Dalinar'ın bölgesindeki kadar fazla yavaşlıyormuş gibi görünmüyordu.

Koridorların garip bir şekilde büyüleyici olan katmanları ona Sebarial'ın bölgesinden çıkarken kılavuzluk etti. Koridorlardaki insan sayısı azalmaya başladı. Sadece Peçe ve yalnız, sonsuz tüneller kalmıştı. Sanki kulenin diğer katlarının ağırlığının da üzerine bastırdığını neredeyse hissedebiliyordu, boş ve keşfedilmemiş. Bilinmez taşlardan oluşan koca bir dağ.

Aceleyle yoluna devam etti, Desen ceketinde kendi kendine uğulduyordu.

"Onu sevdim," dedi Desen.

"Kimi?" dedi Peçe.

"Düellocuyu," dedi Desen. "Mmm. Ama daha çiftleşemeyeceğin."

"Ondan bu şekilde bahsetmeyi kesebilir miyiz?"

"Pekâlâ," dedi Desen. "Ama onu sevdim."

"Kılıcından nefret ediyordun."

"Anlamayı başardım," dedi Desen, heyecanlanıyordu. "İnsanlar... insanlar *ölüleri umursamıyor*. Cesetlerden kapılar ve sandalyeler yapıyorsunuz! Cesetleri *yiyorsunuz*! Cesetlerin derilerinden giysi yapıyorsunuz. Cesetler sizin için eşya."

"Ee, sanırım bu doğru." Desen bu kavram karşısında anormal bir şekilde heyecanlanmış gibiydi.

"İğrenç bir şey," diye devam etti. "Ama sizin hepinizin yaşayabilmek için *öldürme-*

niz ve *yok etmeniz* gerekiyor. Fiziksel Âlem'in âdeti bu. O yüzden Adolin Kholin'den bir ceset kullandığı için nefret etmemeliyim!"

"Onu sadece Parlayan'a kılıcına saygı duymasını söylediği için seviyorsun," dedi Peçe.

"Mmm. Evet, çok, çok hoş adam. Müthiş derecede de zeki."

"Onunla sen evlen o zaman!"

Desen uğuldadı. "Böyle bir..."

"Hayır, böyle bir seçenek yok."

"Ya." Mutlu bir uğultuyla Peçe'nin ceketinin üzerine yerleşti, orada garip bir tür nakış gibi görünüyordu.

Kısa bir süre yürüdükten sonra Shallan kendini bir şeyler daha söylemek zorunda hissetti. "Desen. Geçen gece ilk kez Parlayan'a... dönüştüğümüz zaman bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ölmek hakkında mı?" diye sordu Desen. "Tek yolu bu olabilir, Shallan. Mmm... İlerlemek için gerçekleri söylemek zorundasın ama bunun olmasına neden olduğum için benden nefret edeceksin. O yüzden ben ölebilirim ve bu olduktan sonra da, sen başka..."

"Hayır. Hayır, *lütfen* beni terk etme."

"Ama benden nefret ediyorsun."

"Kendimden de nefret ediyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Sadece... *lütfen*. Gitme. Ölme."

Desen'in uğultusunun artması bundan memnun olduğu anlamına geliyormuş gibi göründü, gerçi memnuniyet ve endişe sesleri birbirine benzeyebiliyordu. Şu an için Peçe bu geceki hedefinin dikkatini dağıtmasına izin verdi. Adolin katili bulmak için çalışmaya devam ediyordu ama fazla bir ilerleme kaydedememişti. Aladar İstihbarat Yüceprensi'ydi ve onun kâtipleri ile kolluk kuvvetleri kullanabilecekleri bir kaynaktı ama Adolin babasının istediğini yapmayı çok istiyordu.

Peçe belki ikisinin de yanlış yerlere baktıklarını düşünüyordu. Nihayet ileride ışıklar gördü ve adımlarını hızlandırdı, en sonunda birkaç kat boyunca yukarıya yükselen mağara gibi devasa bir odanın etrafını çevreleyen yürüyüş yoluna çıkmıştı. Kopuk'a ulaşmıştı: mumlar, meşaleler ya da lambalarla aydınlatılan engin bir çadırlar denizi.

Pazar yeri Navani'nin dikkatlice düzenlenmiş planlarına meydan okuyarak şok edici bir hızla türemişti. Onun fikri, yanları boyunca dükkânların dizildiği kocaman bir caddeydi. Ara sokaklar, kulübeler ya da çadırlar olmayacaktı. Kolayca devriye gezilebilecek ve dikkatli bir şekilde denetlenecekti.

Tüccarlar isyan etmişti, depo yerlerinin olmamasından ya da temiz su için kuyuya yakın olmaları gerektiğinden şikâyet ediyorlardı. Aslında istedikleri şey denetlenmesi çok daha zor olan geniş bir pazar yeriydi. Ticaret Yüceprensi olarak Sebarial da onlarla aynı fikirdeydi. Ve her ne kadar hesap defterleri rezalet hâlde olsa da, iş ticarete geldiği zaman kafası çok iyi çalışıyordu.

Pazarın karmaşası ve çeşitliliği Peçe'yi heyecanlandırıyordu. Saate rağmen yüzlerce kişi vardı, bir düzine farklı türden spreni çekmişlerdi. Düzinelerce ve düzinelerce çeşitli renk ve tasarımları olan çadır vardı. Hatta bazıları çadır bile değildi, tezgâh olarak tarif edilmeleri daha doğru olurdu; iplerle çevrelenmiş ve birkaç eli sopalı iri adam tarafından korunan zemin parçalarıydı. Daha başkaları gerçek binalardı. Bu mağaranın içine inşa edilmiş olan küçük taş kulübeler vardı, Parlayanlar'ın günlerinden beri buradalardı.

Orijinal savaş kamplarının onundan birden gelmiş tüccarlar Kopuk'ta birbirlerine karışmışlardı. Yan yana duran üç tane ayakkabı tamircisinin yanından geçti; Peçe aynı

şeyleri satan tüccarların neden bir araya geldiklerini hiçbir zaman anlayamamıştı. Rakiplerin resmen yan komşun olmayacağı bir yere dükkân açmak daha iyi olmaz mıydı?

El lambasını söndürdü ve sallana sallana yürüdü, burada tüccar çadırları ve dükkânlarından gelen bol bol ışık vardı. Peçe kendisini burada o boş, çarpık koridorlarda olduğundan daha rahat hissediyordu; hayat buraya tutunmayı başarabilmişti. Pazar yeri bir tepenin rüzgâr yönünde yetişen bitkilerden bir düğüm gibi büyüyordu.

Mağaranın merkezi kuyusuna doğru geldi. Kremsiz suyla dalgalanan büyük, daire şeklinde bir gizemdi. Peçe daha önce hiç gerçek bir kuyu görmemişti, herkes normalde fırtınalarda tekrar dolan sarnıçları kullanırdı. Ancak Urithiru'nun çok sayıdaki kuyusu hiçbir zaman tükenmiyordu. İnsanların sürekli olarak su çekip durmalarına rağmen su seviyeleri bile azalmıyordu.

Kâtipler dağların içinde gizli bir sutaşır olabileceği ihtimalinden bahsediyorlardı ama su nereden geliyordu? Yakın dağların tepelerindeki karlar eriyormuş gibi görünmüyorlardı ve yağmur da çok ender yağıyordu.

Peçe kuyunun kenarında bir bacağı yukarıda oturdu, gelen ve giden insanları izliyordu. Yokelçiler, Alethkar'daki aileleri ve garip yeni fırtına hakkında dedikodu yapan kadınları dinledi. Zorla orduya alınmaktan ya da artık sıradan işleri yapacak parshmenler olmadığı için koyugöz Nan'larının düşürülmesinden endişe eden erkeklerin konuşmalarını dinledi. Bazı açıkgöz işçiler Narak'ta kalmış, buraya getirilmeleri için Fırtınaışığı gereken mallar hakkında şikâyet ediyordu.

Neden sonra kalktı ve belli bir dizi tavernaya doğru gitmeye başladı. *Cevaplarını almak için fazla ısrarla soruşturamam,* diye düşündü. *Eğer yanlış türden sorular sorarsam, herkes benim Aladar'ın kolluk kuvvetlerinde çalışan bir casus olduğumu düşünür.*

Peçe. Peçe'nin canı yanmıyordu. Peçe rahattı, kendine güveni vardı. İnsanların gözlerinin içine bakıyordu. Onu tartıyormuş gibi görünen herkese çenesini kaldırarak meydan okuyordu. Güç bir algı illüzyonuydu.

Peçe'nin kendine has türden bir gücü vardı, kendi başının çaresine bakabileceğini bilerek sokaklarda geçen bir ömrün gücü. Bir chul kadar inatçıydı ve her ne kadar kibirli olsa da kendine güven kendi çapında bir güçtü. Peçe istediği şeyi alırdı ve başından da utanmazdı.

Seçtiği ilk taverna büyük bir savaş çadırının içindeydi. Dökülmüş lavis birası ve terli vücutların kokusu vardı. Ters çevrilmiş kasaları masa ve sandalye olarak kullanan kadınlar ve erkekler gülüşüyordu. Çoğu basit koyugöz giysileri giyiyordu; bağcıklı gömlek, pantolon ve etekler. Düğme için para ya da zamanları yoktu. Erkeklerin birkaçı daha eski bir usulde peştamal ve göğsü açıkta bırakan ince ve bol yelek giyiyordu.

Burası ucuz bir tavernaydı ve büyük ihtimalle Peçe'nin işine yaramayacaktı. Daha da düşük seviyeli ama bir şekilde daha zengin bir yere ihtiyacı olacaktı. Daha tehlikeli ama savaş kamplarının yeraltı dünyasındaki güçlü kişilerin bulunabileceği bir yer.

Yine de pratik yapmak için iyi bir yere benziyordu. Bar üst üste dizilmiş kutulardan oluşuyordu ve yanında birkaç tane gerçek sandalye vardı. Peçe afili olduğunu umut ettiği bir şekilde "bara" yaslandı ve neredeyse kutuları deviriyordu. Tökezleyip kutulara yakaladı, sonra da mahcup bir şekilde barmen kadına gülümsedi, saçları grileşmiş yaşlı bir koyugözdü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadın.

"Şarap," dedi Peçe. "Safir." İkinci en sarhoş edici çeşitti. Peçe'nin sert içkiyi kaldırabileceğini görsünler.

"Var, kimik ve güzel bir fıçı Veden'imiz var. O sonuncusu pahalıya patlayacak ama."

"Ee..." Adolin olsa ne farklarının olduğunu bilirdi. "Veden ver." Uygun görünmüştü.

Barmen sönük küreler şeklindeki parayı peşin aldı ama fiyat çok gibi görünmüyor-

du. Sebarial alkolün akmaya devam etmesini istiyordu, kuledeki gerilimin fazla yükselmemesi için önerdiği yöntem buydu ve şu an için vergilerini düşürerek satıcılarına destek oluyordu.

Kadın barın arkasında çalışırken, Peçe fedailerden bir tanesinin bakışlarına maruz kalmıştı. Bunlar girişin yakınında kalmıyor, onun yerine burada içkilerin ve paranın yanında bekliyorlardı. Aladar'ın kolluk kuvvetlerinin istediğinin aksine, buralar tam olarak güvenli değildi. Eğer görmezden gelinmiş ya da unutulmuş garip cinayetler *gerçekten* işlenmişse, bu binlerce kamp takipçisinin karmaşası, endişeleri ve kalabalığı yüzünden kanunsuzluğun kenarında dengede duran Kopuk'ta olurdu.

Barmen Peçe'nin önüne bir fincan koydu; *minicik* bir fincan, içinde de şeffaf bir sıvı vardı.

Peçe kaşlarını çatarak bunu kaldırdı. "Yanlış getirmişsin, barmen. Ben safir söylemiştim. Bu ne, su mu?"

Peçe'ye en yakın olan fedai kıs kıs güldü ve barmen de olduğu yerde durdu, sonra dönüp onu süzdü. Görünüşe göre Shallan şimdiden o endişe ettiği hatalardan bir tanesini yapmıştı.

"Yavrum," dedi barmen, her nasılsa yakınındaki kutuların üzerine abanır ve hiçbirini devirmezken. "Bu aynı malzeme, sadece açıkgözlerin içine koyduğu süslü katkı maddeleri eksik."

Ne katkı maddesi?

"Ev hizmetkân mısın?" diye sordu kadın alçak sesle. "İlk kez mi tek başına gece dışarı çıkıyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Peçe. "Bunu yüz kere yapmışımdır."

"Tabii, tabii," diye cevap verdi kadın kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına geri iterken. Anında tekrar kaçmıştı. "Onu istediğinden emin misin? Arkada senin için açıkgöz renklerinde boyalı birkaç şarabım olabilir. Hatta, güzel bir turuncumum olduğunu kesin olarak biliyorum." Fincanı geri almak için uzandı.

Peçe fincanı kaptı ve hepsini birden tek bir lokmada yuttu. Bu hayatında yaptığı en büyük hatalardan bir tanesi olmuştu. Sıvı *yakıyordu*, sanki ateş almış gibiydi! Gözlerinin kocaman açıldığını hissetti ve öksürmeye başladı ve neredeyse oracıkta barın üstüne kusacaktı.

Bu şarap mıydı? Daha çok kül suyuna benziyordu. Bu insanların sorunu neydi? Hiç tatlı değildi, hatta herhangi bir tattan en ufak bir iz bile yoktu. Sadece sanki birileri gırtlağını bulaşık fırçasıyla kazıyormuş gibi gelen o yakıcı his. Yüzü anında ısındı. Ne kadar da hızla etki etmişti!

Fedai eliyle yüzünü kapatmış, yüksek sesle gülmemeye çalışıyor ve başarısız oluyordu. Shallan öksürmeye devam ederken barmen sırtına vurdu. "Tamam," dedi kadın. "Sana onun üstüne iyi gidecek..."

"Hayır," diye hırıldadı Shallan. "Sadece bu kadar... uzun süre sonra bunu tekrar içebildiğim için memnun oldum. Bir tane daha. Lütfen."

Barmen kuşkulu görünüyordu, gerçi Shallan'ı izlemek için tabureye oturup sırıtan fedai sonuna kadar arkasındaydı. Shallan isyankâr bir şekilde barın üstüne bir küre koydu ve barmen de gönülsüz bir şekilde fincanını tekrar doldurdu.

Şimdiye kadar yakınlardaki sandalyelerde oturan üç ya da dört kişi daha izlemek için dönmüştü. Ne güzel. Shallan kendini hazırladı, sonra uzun bir yudumla şarabı içti.

İkinci sefer daha iyi olmamıştı. Bir an gözleri dolarak dayandı, sonra patlayarak öksürmeye başladı. Gözlerini sıkı sıkı kapatıp titreyerek kambur hâlde oturdu. Uzun bir ciyaklama sesi çıkardığından da oldukça emindi.

Çadırdaki birkaç kişi alkışladı. Shallan sulanan gözleriyle eğlenmiş barmen kadı-

na doğru tekrar baktı. "Bu rezalet," dedi, sonra öksürdü. "Siz bu berbat sıvıyı *gerçekten* içiyor musunuz?"

"O-hoo," dedi kadın. "Kızım, o en kötüsünün *yanından* bile geçemez."

Shallan inledi. "Eh, bir tane daha ver."

"Emin misin..."

"Evet," dedi Shallan bir iç çekmeyle. Büyük ihtimalle bu gece burada ün kazanamayacaktı. En azından istediği türden. Ama kendini bu temizlik malzemesini içmeye alıştırmaya çalışabilirdi.

Fırtınalar adına. Daha şimdiden kendini çakırkeyif hissediyordu. Midesi Shallan'ın yaptıklarından hiç memnun değildi ve bir bulantı nöbetini bastırmak zorunda kaldı.

Kıkırdayan fedai daha yakınındaki bir sandalyeye geçti. Genç bir adamdı, saçları o kadar kısa kesilmişti ki dik duruyorlardı. Koyu bronz derisi ve çenesindeki siyah çalıyla olabildiğince Alethi'ydi.

"Yudumlamayı denemelisin," dedi ona. "Yudum yudum daha kolay gider."

"Ya. Berbat tadını iyice bir alayım. Ne aciymış be! Şarabın tatlı olması gerekiyor."

"Nasıl yaptığına bağlı," dedi fedai barmen Shallan'a bir fincan daha verirken. "Safir bazen içinde hiç doğal meyve olmayan damıtılmış tallew olabilir, sadece vurgu için biraz renklendirici koyarlar. Ama açıkgöz partilerinde gerçekten sert olan şeyleri servis etmezler, en azından doğru şekilde sormasını bilmeyenlere."

"İçkiden anlıyorsun," dedi Peçe. Durulmadan önce oda bir an için sallandı. Sonra içmeyi bir daha denedi, bu sefer bir yudum.

"Meslek icabı," dedi fedai geniş bir gülümsemeyle. "Açıkgözler için bir sürü süslü püslü etkinlikte çalışıyorum, o yüzden kutular yerine masa örtülerinin olduğu yerlerde de işler nasıl yürür bilirim."

Peçe homurdandı. "Süslü püslü açıkgöz etkinliklerinde fedai mi lazım oluyor?"

"Tabii," dedi fedai parmaklarını çıtırdatarak. "Sadece birisini dışarıya atmak yerine, ziyafet salonundan çıkarken 'eşlik etmeyi' bileceksin. Aslında daha kolay." Başını bir yana eğdi. "Ama gariptir, aynı zamanda daha da tehlikeli." Güldü.

Kelek, diye farkına vardı Peçe fedai sandalyesini yaklaştırırken. *Bana kur yapıyor.*

Büyük ihtimalle bunu bu kadar da şaşırtıcı bulmaması gerekirdi. Gece yalnız dışarıdaydı ve her ne kadar Shallan Peçe'yi hiçbir zaman "hoş" diye tarif edecek olmasa da, çirkin değildi. Sert görünse de nispeten normaldi ama iyi giyiniyordu ve belli ki parası da vardı. Yüzü ve elleri temizdi, her ne kadar pahalı ipekler olmasalar bile giysileri de işçi kıyafetlerinden büyükçe bir adım ilerideydi.

İlk önce bu ilgi yüzünden gücenmişti. Burada kendisini becerikli ve kayalar kadar sert göstermek için o kadar zahmete girmişti ama ilk olan şey adamın birinin gelip asılması mıydı? Parmaklarını çıtırdatan ve ona içkisini nasıl içeceğini anlatmaya çalışan bir tanesi hem de?

Sırf ona inadından, fincanın geri kalanını bir dikişte bitirdi.

Anında adama kızdığı için kendini suçlu hissetti. Gururunun okşanması gerekmez miydi? Tamam, Adolin bu adama göre birçok açıdan üstün olabilirdi, parmaklarını bile daha yüksek sesle çıtırdatıyordu, ama yine de...

"Peki..." dedi fedai. "Sen hangi savaş kampındansın?"

"Sebarial," dedi Peçe.

Fedai sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallayarak onayladı. Sebarial'ın kampı en çeşitli olanıydı. Bir süre daha muhabbet ettiler, Shallan çoğunlukla arada birkaç kelime ederken, fedai de –ismi Jor'du– pek çok farklı konuya atlayan çeşitli hikâyeler anlatıyordu. Her zaman gülümsüyor, çoğunlukla övünüyordu.

O kadar da kötü değildi, gerçi onu konuşmaya devam etmeye teşvik ettiği sürece

Shallan'ın aslında ne dediğini umursuyormuş gibi görünmüyordu. Berbat sıvıdan biraz daha içti ama aklı başka yerlerdeydi.

Bu insanların... her birinin kendi hayatları, aileleri, aşkları, hayalleri vardı. Bazıları kutularının üzerinde kamburlarını çıkarmış yalnız başlarına otururken, diğerleri arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu. Bazıları ucuz da olsalar kıyafetlerini nispeten temiz tutarken, başkaları krem ve lavis birasıyla lekeliydi. Birkaç tanesinin kendine güvenle konuşma şekilleri ve her söylediklerinde inceden inceye birbirlerine üstünlük kurmaya çalışmaları Tyn'i hatırlatıyordu.

Jor durakladı, sanki ondan bir şey bekliyordu. Ne... ne demişti? Shallan'ın aklı başka yerlere kaydıkça onun lafını takip etmesi zorlaşıyordu.

"Ee, sonra?" dedi Shallan.

Jor gülümsedi ve başka bir hikâyeye girişti.

Bizzat yaşayana kadar bunu taklit etmeyi başaramayacağım, diye düşündü kutusuna yaslanırken. *Aynı aralarında dolaşmadan önce hayatlarını çizemeyeceğim gibi.*

Barmen şişeyle birlikte geri döndü ve Shallan başını sallayarak onayladı. O son fincan hiç de öbürleri kadar fazla yakmamıştı.

"Sen... daha fazla istediğine emin misin?" diye sordu fedai.

Fırtınalar adına... şimdi Shallan kendini *iyice* kötü hissetmeye başlamıştı. Dört fincan içmişti, evet, ama bunlar küçük fincanlardı. Gözlerini kırpıştırdı ve başını çevirdi.

Oda bir bulanıklık hâlinde hızla etrafında döndü ve o da inleyerek başını masanın üstüne koydu. Yanındaki fedai içini çekti.

"Sorsan sana zamanını boşa harcadığını söylerdim, Jor," dedi barmen. "Bu daha saat başı gelmeden sızmış olacak. Ne unutmaya çalışıyor acaba..."

"Sadece boş zamanının biraz tadını çıkarıyor," dedi Jor.

"Tabii, tabii. Bu gözlerle mi? Eminim öyledir." Barmen uzaklaştı.

"Hey," dedi Jor, Shallan'ı dürtükledi. "Nerede kalıyorsun? Seni eve götürmesi için bir tahtırevan çağıracağım. Uyanık mısın? Saat çok geç olmadan yola çıksan iyi olur. Ben güvenilir birkaç hamal tanıyorum."

"Daha... saat geç bile olmadı..." diye mırıldandı Shallan.

"Yeterince geç," dedi Jor. "Buralar tehlikeli olabilir."

"Öyle miii?" diye sordu Shallan içinde bir hatıranın kırıntıları uyanırken. "Cinayet mi var?"

"Ne yazık ki," dedi Jor.

"Sen gördün mü...?"

"Bu bölgede hiç olmadı, en azından henüz."

"Nerede? Gitmiyeye... gitmiyiy... uzak durayım..." dedi Shallan.

"Herkesin Sokağı," dedi fedai. "Oradan uzak dur. Daha dün gece oradaki tavernalardan bir tanesinin arkasında biri bıçaklanmış. Cesedini buldular."

"Çok... çok acayip, hı?" diye sordu Shallan.

"Evet. Sen de mi duydun?" Jor titredi.

Shallan gitmek için ayağa kalktı ama oda etrafında tersine döndü ve kendisini sandalyesinin yanından yere kayarken buldu. Jor onu yakalamaya çalıştı ama Shallan bir gümlemeyle yere yıkıldı, dirseğini taş zemine vurmuştu. Acıya yardım etmesi için hemen bir parça Fırtınaışığı çekti.

Zihninin etrafındaki bulut bir anda buharlaştı ve görüşü dönmeyi kesti. Kısa bir süre içinde kaybolup gitmişti.

Gözlerini kırptı. *Vay be.* Jor'un yardımı olmadan ayağa kalktı, ceketinin tozunu silkti ve sonra saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Sağ ol," dedi. "Ama aradığımı buldum. Barmen, borcum kaldı mı?"

Kadın döndü, sonra Shallan'a bakakaldı. Elindeki içkiyi bardağa dökerken taşırmıştı.

Shallan fincanını aldı, sonra başına dikerek son damlayı da ağzına akıttı. "Güzelmiş bu," diye belirtti. "Muhabbet için sağ ol, Jor." Bahşiş olarak kutuların üstüne bir küre bıraktı, şapkasını başına taktı, sonra uzun adımlarla dışarı çıkmadan önce sevecen bir şekilde Jor'un yanağını okşadı.

"Fırtınababa!" dedi Jor arkasından. "Demin oyuna mı geldim?"

Dışarısı kalabalıktı, Kharbranth'ı ve oradaki gece yarısı pazarlarını hatırlatıyordu. Bu mantıklıydı. Bu mağaralara ne güneşin, ne de ayların ışığı ulaşamıyordu; zamanın ucunu kaçırmak kolaydı. Onun da ötesinde, her ne kadar çoğu kişiye derhâl iş verilmiş olsa da askerlerin pek çoğunun artık plato turları olmadığı için boş zamanı vardı.

Shallan soruşturdu ve Herkesin Sokağı'na giden yolu öğrenmeyi başardı. "Fırtınaışığı beni ayıltı," dedi Desen'e, şimdi ceketinden yukarıya tırmanmıştı ve yakasının üstünü kabartıyordu.

"İçkinin etkisini yok etti."

"İleride işimize yarar."

"Mmmm. Ben kızacağını düşünmüştüm. Özellikle içtin, değil mi?"

"Evet ama amaç sarhoş olmak değildi."

Desen şaşkınlıkla uğuldadı. "O zaman neden içtin?"

"Karışık mesele," dedi Shallan. İçini çekti. "Orada pek iyi bir iş çıkaramadım."

"Sarhoş olmakta mı? Mmm. Yine de iyi denemeydi."

"Sarhoş olduğum anda, kontrolü kaybettiğim anda, Peçe'yi elimden kaçırdım."

"Peçe sadece bir yüz."

Hayır. Peçe sarhoş olduğu zaman kıkırdamayan ya da mızmızlanmayan bir kadındı, içkisi fazla sert geldiği zaman eliyle ağzını yelpazelemezdi. O hiçbir zaman sersem bir ergen gibi davranmazdı. Peçe aşırı korunmamış, en sonunda kafayı yiyip kendi ailesini öldürene kadar kafese kapatılmamıştı.

Shallan olduğu yerde durdu, bir anda paniğe kapılmıştı. "Abilerim. Desen, ben onları da öldürmedim, değil mi?"

"Ne?" dedi Desen.

"Balat'la uzakalemden konuşmuştum," dedi Shallan eli alnında. "Ama... o zaman da ışıkörüm vardı, tam olarak bilmesem bile. O konuşmaları ben uydurmuş olabilirim. Ondan gelen bütün mesajları. Kendi hatıralarımı..."

"Shallan," dedi Desen endişeli bir sesle. "Hayır. Onlar yaşıyor. Abilerin yaşıyor. Mraize onları kurtardığını söyledi. Yoldalar, buraya geliyorlar. Bu doğru." Sesi küçüldü. "Ayırt edemiyor musun?"

Bir kere daha Peçe'ye bürünürken acısı dinerek kayboldu. "Evet. Elbette edebiliyorum." Tekrar yürümeye başladı.

"Shallan," dedi Desen. "Bu... mmm... bu üzerine koyduğun yalanlarda yanlış bir şey var. Anlamıyorum."

"Sadece daha da derine inmem gerekiyor," diye fısıldamayla karşılık verdi. "Yalnızca dış yüzeyde Peçe olamam."

Desen alçak, endişeli bir titreşimle uğuldadı, tiz ve hızlıydı. Herkesin Sokağı'na gelirlerken Peçe onu susturdu. Bir taverna için acayip bir isimdi ama daha acayiplerini de görmüştü. Sokak filan değildi, dikilerek birleştirilmiş, her birisi farklı renkte beş tane çadırdı. İçeriden gelen hafif bir ışıkla parlıyordu.

Dışarıda dikilen bir fedai vardı, kısa ve enliydi, yanağından başlayıp alnına ve kafasının üstüne kadar uzanan bir yara izi vardı. Peçe'ye alıcı gözüyle bir baktı ama kendine güvenle çadırdan içeriye girerken durdurmaya çalışmadı. Bütün bu bir araya yığılmış sarhoş insanlar yüzünden öbür tavernadan daha kötü kokuyordu. Çadırlar kapalı

bölmeler ve karanlık girintiler yaratacak şekilde dikilmişti ve birkaç tanesinde kutuların yerine masa ve sandalyeler vardı. Bunlarda oturanlar işçilerin basit giysilerini değil, paçavralar, deriler ya da iliklenmemiş üniforma ceketleri giyiyorlardı.

Öbür tavernadan hem daha zengin hem de aynı zamanda daha düşük seviyeli, diye düşündü Peçe.

Çadırın içinde rastgele dolandı, bazı masaların üzerindeki yağ lambalarına rağmen oldukça loştu. "Bar" birkaç kutunun üzerine yerleştirilmiş bir kalastan ibaretti ama ortasına bir masa örtüsü sermişlerdi. Birkaç kişi içki için bekliyordu, Peçe onları görmezden geldi. "En sert neyin var?" diye sordu barmene, takama giymiş şişman bir adamdı. Açıkgöz olabileceğini düşündü. İçerisi emin olamayacağı kadar loştu.

Barmen onu bir gözden geçirdi. "Veden safiri, tek fıçı."

"Tabii," dedi Peçe kuru kuru. "Eğer su isteseydim kuyuya giderdim. Mutlaka daha güçlü bir şeylerin vardır."

Barmen homurdandı, sonra arkasına doğru uzandı ve bir sürahinin içindeki ne olduğu belli olmayan şeffaf bir şey çıkardı. "Boynuzyiyen beyazı," dedi bir gümlemeyle masanın üstüne koyarak. "Bunu yapmak için neyi mayalıyorlar hiçbir fikrim yok ama boyayı çok temiz söküyor."

"Mükemmel," dedi Peçe doğaçlama tezgâhın üstüne sesli bir şekilde birkaç küre vurarak. Sırada bekleyenler onları atladığı için Peçe'ye ters ters bakıyorlardı ama bunu görünce yüz ifadeleri yumuşadı, eğlence geliyordu.

Barmen Peçe'ye çok küçük bir bardakta içki koydu ve önüne bıraktı. Bir lokmada bitirmişti. İçerideki Shallan bunun arkasından gelen yanmanın karşısında titredi; yanaklarında anında oluşan ısınma ve neredeyse anında başlayan mide bulantısı hissi, kusmamaya çalışırken kaslarından geçen titremeye eşlik ediyordu.

Peçe ise bunların hepsini bekliyordu. Mide bulantısını bastırmak için nefesini tuttu ve hislerin *tadını çıkardı. Zaten içeride olan acılardan daha kötü değil*, diye düşündü sıcaklık içinde yayılırken.

"Harika," dedi. "Sürahiyi burada bırak."

O bir bardak daha Boynuzyiyen beyazı doldurarak başına diker ve sıcaklığını hissederken, barın yanındaki o salaklar bön bön bakmaya devam ediyordu. Çadırın içindekileri incelemek için döndü. İlk önce kime yaklaşmalıydı? Aladar'ın kâtipleri Sadeas ile aynı şekilde öldürülen birisi olmuş mu diye kayıtları incelemişler ve hiçbir şey bulamamışlardı. Ama bir ara sokak cinayeti rapor edilmemiş olabilirdi. Peçe buradaki insanların yine de bundan haberinin olacağını umut ediyordu.

O Boynuzyiyen içkisinden biraz daha doldurdu. Her ne kadar Veden safirinden bile daha berbat bir tadı olsa da, Peçe'nin garip bir şekilde çekici bulduğu bir şeyler vardı. Üçüncü bardağı da içti ama kesesindeki bir küreden kendisini iyileştirmek için minik bir parça Fırtınaışığı çekti, anında tükenip giden ve parlamasına neden olmayan azıcık bir şeydi.

"Neye bakıyorsunuz?" dedi barda sıra bekleyen insanlara dik dik bakarak.

Onlar önlerine dönerlerken barmen sürahinin üstüne bir tıpa takmak için hareketlendi. Peçe elini üstüne koydu. "Onunla daha işim bitmedi."

"Bitti," dedi barmen elini kenara iterek. "Böyle devam edersen iki şeyden birisi olacak. Ya barımın her tarafına kusacaksın ya da düşüp gebereceksin. Sen Boynuzyiyenli değilsin, bu seni *öldürecek*."

"O benim derdim."

"Pisliğin de *benim*," dedi barmen sürahiyi çekip geri alarak. "Yüzünde o ifadeyle senin gibi olanları gördüm. Kafayı çekeceksin, ondan sonra da kavga çıkaracaksın. Neyi unutmaya çalışıyorsun umurumda değil, git başka yerde yap."

Peçe bir kaşını kaldırdı. Pazar yerindeki en rezil bardan mı kovuluyordu? Eh, en azından bu ününe leke sürmeyecekti.

Barmen geri çekilirken kolunu yakaladı. "Buraya senin bannı dağıtmaya gelmedim, ahbap," dedi alçak sesle. "Bir cinayet yüzünden buradayım. Birkaç gün önce burada birileri öldürülmüş."

Barmen dondu. "Kimsin sen? Muhafız mısın?"

"Lanet olsun, hayırl" dedi Peçe. *Hikâye. İnandıncı bir hikâyeye ihtiyacım var.* "Ben küçük kardeşimi öldüren adamı anyorum."

"Bunun benim banmla ilgisi ne?"

"Buranın yakınlannda bir ceset bulunduğunu duydum."

"Yetişkin bir kadının," dedi barmen. "Yani senin kardeşin değil."

"Kardeşim burada ölmedi," dedi Peçe. "Savaş kamplanndayken ölmüştü, ben sadece yapan adamı arıyorum." Tekrar uzaklaşmaya çalışan barmene asılarak durdurdu. "Dinle. Olay çıkarmayacağım. Sadece bilgi istiyorum. Bu cinayette... olağan dışı bir şeyler varmış diye duydum. Kardeşimi öldüren adamda garip bir şeyler var. Her seferinde aynı şekilde öldürüyor. Lütfen."

Barmen gözlerinin içine baktı. *İyice görsün*, diye düşündü Peçe. *Sert ama içl yaralı bir kadını görsün.* Gözlerine bu hikâyeyi yansıttı, bu adamı inandırması gereken bir öyküydü.

"Bunu yapanın icabına bakıldı bile," dedi barmen alçak bir sesle.

"Senin katilin benim aradığımın aynısı mı bilmem gerekiyor," dedi Peçe. "Ne kadar korkunç olursa olsun cinayetin ayrıntılarına ihtiyacım var,."

"Ben bir şey diyemem," diye fısıldadı barmen ama başıyla birbirlerine dikilmiş çadırlann oluşturduğu girintilerden birine doğru işaret ediyordu. Orada birilerinin içki içtiğine işaret eden gölgeler vardı. "Onlar diyebilir."

"Onlar kim?"

"Sadece bildiğin, sıradan haydutlar," dedi barmen. "Barımda sorun çıkmasını engellemeleri için para verdiklerim. Eğer birileri yetkililerin bu müesseseyi o Aladar'ın yapmaya bayıldığı gibi kapatmalarına neden olabilecek kadar ciddi bir rahatsızlık yaratacak *olsaydı*, bu sorunla ilgilenecek olan kişiler onlar. Başka bir şey söylemeyeceğim."

Peçe başını sallayarak teşekkür etti ama adamın kolunu bırakmamıştı. Bardağını tezgâha hafifçe vurdu ve umutlu bir şekilde başını yana doğru eğdi. Barmen içini çekti ve ona bir tane daha Boynuzyiyenli beyazı doldurdu, Peçe de parasını ödedi ve yürüyerek uzaklaşırken içeceğini yudumladı.

Barmenin işaret ettiği girintide tek bir masayı doldurmuş olan çeşitli bir serseri grubu vardı. Erkekler üst tabaka Alethi kıyafetleri giyiyordu, ceketler ve üniforma tarzı kalı pantolonlar, kemerler ve düğmeli gömlekler. Burada ceketlerinin düğmelerl illklenmemişti ve gömlekleri gevşekti. Hatta kadınların iki tanesi havah giyiyordu, gerçi pantolon ve ceket giymiş, kıyafeti Peçe'ninkinden çok daha farklı olmayan bir üçüncüsü de vardı. Grubun tamamı neredeyse *kasıtlı* bir şekilde fazla yayılarak oturmalarıyla ona Tyn'i hatırlatıyordu. Bu kadar umursamaz görünmek için uğraşmak gerekirdi.

Boş bir sandalye vardı, o yüzden Peçe elini kolunu sallayarak geldiği glbi oturdu. Karşısında oturan açıkgöz kadın gevezelik yapan bir adamı dudaklarına dokunarak susturdu. Havah giyiyordu ama eminelinde kol yeni yoktu, bunun yerine cüretkâr bir şekilde parmaklan kesilmiş bir eldiven takmıştı.

"Orası Ur'un yeri," dedi kadın Peçe'ye. "Geri döndüğü zaman gitmiş olsan iyi olur."

"O zaman çabuk olayım," dedi Peçe içkisinln geri kalanını başına dikerek, sıcaklığın tadını çıkardı. "Burada bir kadın ölü bulundu. Katilln aynca benim için önemli olan

birini de öldürmüş olabileceğini düşünüyorum. Bana katilin 'icabına bakıldığı' söylendi ama kesin olarak öğrenmem gerekiyor."

"Hey, Boynuzlyen beyazını içen sendin," dedi züppemsi bir adam, içinde sarı olduğunu gösterecek şekilde dışına kesikler atılmış olan mavi bir ceket giyiyordu. "Sullik o sürahiyi sadece espri olsun diye tutuyordu."

Havah giyen kadın parmaklarını önünde birbirlerine geçirerek Peçe'yi inceledi.

"Bak," dedi Peçe. "Bana bu bilginin kaça patlayacağını söyle, yeter."

"İnsan satılık olmayan şeyi satın alamaz," dedi kadın.

"Her şey satılıktır," dedi Peçe. "Nasıl isteyeceğini bilirsen."

"Ama sen gerektiği gibi istemiyorsun."

"Bak," dedi Peçe kadının gözlerini yakalamaya çalışarak. "Dinle. Benim küçük kardeşim, o..."

Bir el Shallan'ın omzuna indi, başını kaldırdığı zaman arkasında ayakta duran devasa bir Boynuzyiyenli adam buldu. Fırtınalar adına, adam iki metreden çok daha uzundu.

"Bu benim yerim," dedi, *i* seslerini e'ye benzeten bir şekilde.

Peçe'yi sandalyeden çekerek geriye doğru fırlattı. Yerde geriye doğru yuvarlandı, bardağı savrulup gitmiş, el çantası dönerek kollarına dolanmıştı. Yuvarlanmayı keserek durduğunda gözlerini kırpıştırdı. İri adam otururken sandalyenin ruhunun itirazla inlediğini duyabildiğini düşündü.

Peçe hırladı, sonra ayağa kalktı. Çantayı çekip kurtardı ve yere attı, sonra içindeki bıçağı ve bir mendili çıkardı. Bu bıçak ince ve sivriydi, kemerindekinden daha uzun ama inceydi.

Şapkasını aldı ve başına geri takmadan önce tozunu silkti, sonra sakince masaya geri yürüdü. Shallan yüzleşmelerden hoşlanmazdı ama Peçe bayılıyordu.

"Bak sen," dedi eminelini iri Boynuzyiyenlinin masanın üstünde duran sol elinin üzerine koyarak. Yanında durup ona doğru eğildi. "Buranın senin yerin olduğunu söylüyorsun ama adın yazmıyor."

Boynuzyiyenli şaşkınlıkla ona baktı, eminelini onun elinin üstüne koymak acayip bir samimiyet hareketiydi.

"Göstereyim," dedi Peçe bıçağını çekerek ve ucunu onun elinin üstünde duran kendi emineline dayadı.

"Ne bu?" diye sordu Boynuzyiyenli, sesi eğlenir gibiydi. "Sert numarası mı yapıyorsun? Çok gördüm böyle..."

Peçe bıçağa abanarak eline batırdı, Boynuzyiyenlinin elini delip geçti ve masanın üstüne kadar sapladı. Adam çığlık atarak elini yukarıya doğru savurdu, Peçe'nin bıçağı ikisinin de ellerinden çıkarmasına neden olmuştu. Sandalyesinden devrildi ve emekleyerek aceleyle ondan uzaklaştı.

Peçe tekrar oturdu. Cebindeki mendili çıkardı ve kanayan elinin etrafına sardı. Bu kesiği iyileştirdiği zaman belli olmamasını sağlayacaktı.

Bunu hemen yapmadı. Kan aktığının görülmesi gerekiyordu. Onun yerine, bir parçası ne kadar sakin kalabildiğine şaşınrken masanın yanında yere düşen bıçağını geri aldı.

"Delisin seni" dedi Boynuzyiyenli, kanayan elini tutarak ayağa kalkmıştı. "*Ana'kai* deli."

"Aa, dur," dedi Peçe bıçağıyla masanın üstüne vurarak. "Bak, burada adın yazıyormuş. Kan *Ur'un yeri* diyor. Yanılmışım." Kaşlarını çattı. "Ama benimki de var. Eh, eğer istersen kucağıma oturabilirsin."

"Boğacağım seni!" dedi Ur çadırın ana odasında toplanmış, fısıldaşarak bu daha küçük girintinin dışına toplanmış insanlara ters ters bakarak. "Seni..."

"Sus, Ur," dedi havah giyen kadın.

Boynuzyiyenli sinirle kekeledi. "Ama Betha!"

"Arkadaşlarına saldırmanın beni konuşmaya *daha* meyilli yapacağını mı düşünüyorsun?" dedi kadın Peçe'ye.

"Sadece sandalyeyi geri almaya çalışıyordum." Omzunu silkti, bıçağıyla masanın üstünü kazıyordu. "Ama arkadaşlarına saldırmamı istiyorsan onu da yapabilirim."

"Gerçekten delisin sen," dedi Betha.

"Hayır, sadece sizin küçük grubunuzu bir tehdit olarak görmüyorum." Kazımaya devam etti. "Kibar olmaya çalıştım ama sabrım tükeniyor. İşler çirkinleşmeye başlamadan önce bana bilmek istediklerimi söylemenizin zamanı geldi."

Betha kaşlarını çattı, sonra Peçe'nin masanın üstüne kazıdığı şeye bir bakış attı. Üç tane iç içe geçmiş elmas.

Hayaletkanların sembolü.

Peçe kadının bunun ne anlama geldiğini bilmesini umarak kumar oynamıştı. Bunlar o türden tiplere benziyorlardı; ufak çaplı haydutlardı evet ama önemli bir pazarda adları geçiyordu. Peçe Mraize ve ekibinin sembolleri konusunda ne kadar gizli davrandıklarını bilmiyordu ama vücutlarına dövmesini yaptırdıkları gerçeği, ona çok büyük bir sır olamayacağını anlatıyordu. Daha çok bir uyarıydı, zehirli olduklarını belli etmek için kırmızı pençelerini gösteren kremcikler gibi.

Gerçekten de Betha sembolü gördüğü anda nefesi kesildi. "Biz... biz senin gibilerle işimizin olmasını istemeyiz," dedi. Masadaki adamlardan biri titreyerek ayağa kalktı ve sağa sola baktı, sanki oracıkta suikastçıların üzerine atlamalarını beklermiş gibiydi.

Vay, diye düşündü Peçe. İçlerinden birini elinden bıçaklaması bile bu kadar güçlü bir tepkiye neden olmamıştı.

Gerçi ilginç bir şekilde masadaki diğer kadınlardan biri öne doğru eğildi, ilgilenmişti. Havah giyen kısa boylu, daha genç kadındı.

"Katil," dedi Peçe. "Ona ne oldu?"

"Ur'a onu dışandaki platodan aşağı attırdık," dedi Betha. "Ama... bu nasıl *sizin* ilgileneceğiniz birisi olabilir? Sadece Ned'di."

"Ned mi?"

"Sarhoş, Sadeas'ın kampından," dedi adamlardan bir tanesi. "Asabi bir alkolikti, hep başını belaya sokardı."

"Karısını öldürdü," dedi Betha. "Bir de kadın ta buralara kadar onun peşinden gelmişti. Yazık. Gerçi o çılgın fırtına yüzünden hiçbirimizin pek bir seçeneği yoktu. Yine de..."

"Peki bu Ned," dedi Peçe. "O da karısını gözünden bıçaklayarak mı öldürdü?"

"Ne? Hayır, boğdu. Zavallı piç."

Boğdu mu? "Bu kadar mı?" dedi Peçe. "Hiç bıçak yarası yok muydu?"

Betha başını sallayarak reddetti, şaşırmış gibi görünüyordu.

Fırtınababa, diye düşündü Peçe. O zaman buraya boşuna mı gelmişti? "Ama ben cinayetin garip olduğunu duymuştum."

"Hayır," dedi ayağa kalkan adam, sonra bıçağı elinde tekrar Betha'nın yanında oturdu. Masanın üstüne önlerine koydu. "Ned'in bir gün çok ileri gideceğini biliyorduk. Herkes biliyordu. O yüzden o gece, karısı onu tavernadan çıkarıp götürmeye çalıştığı zaman en sonunda sınırı aşmasına hiçbirimizin şaşırdığını sanmam."

Asıl sının aşan Ur olmuş ama, diye düşündü Shallan.

"Görünüşe göre zamanınızı boşa harcamışım," dedi Peçe ayağa kalkarak. "Barmene küre bırakacağım, bu gece hesabınız benden." Yakınlarda kamburunu çıkarmış, mutsuz bir ifadeyle onu süzen Ur'a doğru bir bakış attı. Kanlı parmaklarını ona doğru sallayarak veda etti, sonra taverna çadırının ana odasına geri çıktı.

Hemen karanlık girintinin dışında durakladı, bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Eli zonkluyordu ama görmezden geldi. Bir şey bulamamıştı. Belki de Adolin'in çözmeye çalışarak haftalar harcadığı sorunu birkaç saat içinde çözebileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

"Öf, o kadar da somurtma, Ur," dedi Betha arkasından, sesi girintiden dışarıya taşıyordu. "En azından sadece elindi. Onun kim olduğu düşünülürse, *çok* daha beterl olabilirdl."

"Ama neden Ned'le o kadar ilgiliydi?" dedi Ur. "Onu öldürdüğüm için geri gelecek mi?"

"Ned'in peşinde değildi," diye tersledi öbür kadınlardan bir tanesi. "Dinlemedin mi? Ned'in zavallı Rem'i öldürmesi hiç kimsenin umurunda değil." Durakladı. "Tabii öldürdüğü öbür kadın yüzünden de olabilir."

Peçe içinde bir şok hissetti. Hızla dönerek girintiden içeriye daldı. Ur inleyerek sindi ve yaralı elini kavradı.

"Bir cinayet *daha* mı vardı?" diye hesap sordu Peçe.

"Ben..." Betha dudaklarını yaladı. "Onu da söyleyecektim ama o kadar hızla çıktın ki..."

"Anlat hadi."

"Ned'i muhafızların halletmesini bekleyecektik ama sadece zavallı Rem'i öldürmekle duramadı."

"Başka birini daha mı öldürdü?"

Betha başını sallayarak onayladı. "Buradaki garson kızlardan birini. *Bunu* onun yanına bırakamazdık. Biz burayı koruyoruz, anlasın ya. O yüzden Ur'un Ned'le birlikte uzun bir yürüyüşe çıkması gerekti."

Bıçaklı adam çenesini ovuşturdu. "Bir sonraki gece geri dönüp garson kızı öldürmesi çok acayipti. Cesedi de zavallı Rem'i öldürdüğü yerin hemen ilerisinde bıraktı."

"Onu götürürken diğerini öldürmediği konusunda bağırıp duruyordu," diye mırıldandı Ur.

"O öldürdü," dedi Betha. "O garson da Rem ile tam olarak aynı şekilde boğulmuştu, cesedi aynı şekilde bırakılmıştı. Hatta çenesinde yüzüğünün bıraktığı izler bile Rem'le aynı yerdeydi." Betha'nın açık kahverengi gözlerinde boş bir bakış vardı, sanki cesedi ilk bulunduğu hâliyle tekrar görüyordu. "Tamı tamına aynı izler. Ürkütücü."

Bir çift cinayet daha, diye düşündü Peçe. *Fırtınalar adına. Ne demek bu?*

Peçe kendini sersemlemiş hissediyordu ama bunun içkiden mi, yoksa boğulmuş kadınların istemeden gözünde canlanan görüntüleri yüzünden mi olduğunu bilmiyordu. Gitti ve barmene birkaç küre verdi, büyük ihtimalle çok fazlaydı ve başparmağını Boynuzyiyenli beyazı sürahisine taktı, sonra da yanına alarak dışandaki karanlığın içine yürüdü.

OTUZ BİR YIL ÖNCE

Masanın üstünde bir mum titreşiyordu ve Dalinar peçetesinin ucunu bununla yakarak havaya yükselen pis kokulu bir duman şeridi gönderdi. Aptal süs mumları. Ne gereği vardı? Güzel görünmeleri çok mu önemliydi? Küre kullanmalarının sebebi ışık için mumlardan daha iyi olmaları değil miydi?

Gavilar'ın ona ters ters bakması üzerine Dalinar peçetesini yakmayı bıraktı ve arkasına yaslandı, derin eflatun bir kupa şaraba sarılmıştı. Odanın karşı tarafından bile kokusunu alabileceğin türdendi, güçlü ve lezzetli. Önünde bir ziyafet salonu uzanıyordu, büyük taş odanın zeminine kurulmuş düzinelerce masa vardı. Salon fazlasıyla sıcaktı ve kolları ile alnında ter damlaları birikiyordu. Belki çok fazla mum olduğu içindi.

Ziyafet salonunun dışında kilitlenmiş bir deli gibi köpüren bir fırtına vardı, güçsüzdü ve duymazdan geliniyordu.

"Ama yücefırtınalarla nasıl başa çıkıyorsunuz, Berrakbey?" dedi Toh Gavilar'a. Uzun boylu, sarı saçlı Batılı yüksek masada onlarla birlikte oturuyordu.

"İyi planlamayla bir ordunun çok ender durumların dışında fırtınalar sırasında açıkta kalmamasını sağlıyoruz," diye açıkladı Gavilar. "Alethkar'da yerleşim yeri bol bulunur. Eğer bir sefer beklenenden daha uzun sürecek olursa orduyu bölebilir ve sığınmak için bu kasabaların bir kısmına çekilebiliriz."

"Ama ya bir kuşatmanın ortasındaysanız?" diye sordu Toh.

"Buralarda kuşatma az olur, Berrakbey Toh," dedi Gavilar hafifçe gülerek.

"Mutlaka tahkimatları olan şehirler vardır," dedi Toh. "Sizin meşhur Kholinar'ınızın muhteşem duvarları var, değil mi?" Batılının çok koyu bir şivesi vardı ve kesik kesik, sinir bozucu bir şekilde konuşuyordu. Kulağa aptal gibi geliyordu.

"Ruhdökümcüleri unutuyorsunuz," dedi Gavilar. "Evet, arada sırada kuşatmalar oluyor ama Ruhdökümcüler ve yemek yaratacak zümrütleri olduğu sürece bir şehrin askerlerini aç bırakmak çok zor. Onun yerine biz duvarları hızla yıkıyor ya da, daha sık olarak, yükseklik avantajı olan bölgeleri ele geçirerek bu noktayı bir süre oradan dövüyoruz."

Toh başını sallayarak onayladı, büyülenmiş gibi görünüyordu. "Ruhdökümcüler. Bizim Rira'da ya da İri'de böyle şeylerimiz yok. Büyüleyici, büyüleyici... Ve burada o

kadar çok Pare var. Belki de dünyadaki Kılıç ve Zırh'ların yarısı Vorin krallıklarında toplanmış. Elçiler sizlere inayet etmiş."

Dalinar şarabından uzun bir yudum aldı. Dışarıdan bir gök gürültüsü sığınağı salladı. Yücefırtına şimdi tam gücüyle esiyordu.

İçeride hizmetkârlar domuz biftekleri ve lanka pençeleri getirdi, erkekler için leziz bir et suyunda pişirilmişlerdi. Kadınlar yemeği başka bir yerde yiyordu, duyduğuna göre Toh'un kız kardeşi de aralarındaydı. Dalinar onu daha görmemişti. İki Batılı açıkgöz fırtınadan bir saat önce ancak gelmişlerdi.

Kısa süre sonra salon konuşan insanların sesleriyle yankılandı. Dalinar lanka pençelerine girişti, kupasının dibiyle kırıyor ve ısırarak içlerindeki eti yiyordu. Bu ziyafet fazla kibardı. Müzik neredeydi? Kahkahalar? Kadınlar? Ayrı odalarda yemek de neydi?

Hayat bu fetihlerinin son birkaç yılı boyunca değişmişti. Geri kalan son dört yüceprens birleşik cephelerinde kararlılıkla direniyordu. Bir zamanlar hummalı olan savaş yavaşlamıştı. Gavilar zamanını gittikçe daha da fazla krallığının idaresi için harcamak zorunda kalıyordu; istediklerinin sadece yarısı kadar büyüklükteydi ama yine de talepkârdı.

Politika. Gavilar ve Sadeas Dalinar'ı fazla sık uğraştırmıyordu ama yine de adamlarıyla birlikte yemek yerine bunun gibi ziyafetlerde oturmak zorundaydı. Gavilar'ın yabancıyla konuşmasını izlerken bir pençeyi emdi. Fırtınalar adına. Gavilar parmaklarında parlayan mücevherlerle, sakalı o şekilde taranmışken gerçekten bir kralmış gibi görünüyordu. Yeni tarzda bir üniforma giyiyordu. Resmî, sert. Dalinar onun yerine eteğe benzer takamasını ve uyluklarının ortasına kadar inen açık gömleğini giymişti, göğsü çıplaktı.

Sadeas salonun karşısındaki bir masada bir grup daha düşük seviyeli açıkgözle birlikte oturuyordu. O gruptakilerin her biri dikkatlice seçilmişti, sadakatleri kesin olmayan adamlardı. Sadeas konuşacak, ikna edecek, kandıracaktı. Ve eğer endişe ediyorsa, onları ortadan kaldırmanın yollarını bulacaktı. Suikastçılarla değil elbette. Hepsi böyle şeyleri nahoş buluyordu; Alethi yöntemi bu değildi. Onun yerine adamı Dalinar'la düello etmek zorunda bırakacak ya da bir saldırıda en öne koyacaklardı. Sadeas'ın karısı İalai epey bir zamanını sorunlu müttefiklerden kurtulmak için yeni planlar kurmakla harcıyordu.

Dalinar pençeleri bitirdi, sonra da domuzuna doğru döndü. Sosun içinde yüzen sulu bir et parçasıydı. Bu ziyafetteki yemek daha *iyiydi*. Sadece burada kendini bu kadar işe yaramaz hissetmemeyi diliyordu. Gavilar ittifaklar kuruyordu, Sadeas sorunlarla ilgileniyordu. O ikisi bir ziyafet salonunu bir savaş meydanıymış gibi görebiliyordu.

Dalinar eti kesebilmek için belindeki bıçağına doğru uzandı. Yalnız bıçak orada değildi.

Lanet olsun. Teleb'e ödünç vermişti, değil mi? Önündeki ete gözlerini dikti, ağzı sulanarak baharatlı sosunun kokusunu alıyordu. Eliyle yemek için uzandı, sonra başını kaldırıp etrafa bakmayı akıl etti. Diğerleri yemek takımlarını kullanarak kibarca yiyordu. Ama hizmetkârlar ona bir bıçak getirmeyi unutmuşlardı.

Lanet olsun bel Arkasına yaslandı, daha çok şarap için kupasını salladı. Yakınlarda, Gavilar ve o yabancı sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Buradaki seferiniz *çok* etkileyici, Berrakbey Kholin," dedi Toh. "İnsan sizde atanız yüce Sunmaker'ın parıltısını görüyor."

"Umalım da benim başarılarım onunkiler kadar geçici olmasın," diye belirtti Gavilar.

"Geçici! O Alethkar'ı yeniden yaratmıştı, Berrakbey! Onun gibi birisinden bu şekilde bahsetmemeniz gerekir. Siz de onun soyundan geliyorsunuz, değil mi?"

"Hepimiz öyleyiz," dedi Gavilar. "Kholin Evi, Sadeas Evi... on prenslik de. Kurucuları onun oğullanydı, biliyorsunuz. O yüzden evet, burada ondan kalan izler var; ama onun imparatorluğu ölümünün ardından tek bir nesil bile dayanmadı. Onun vizyonunda, planlannda ne yanlışlık vardı ki koca imparatorluğu o kadar hızla parçalandı diye merak ediyorum."

Fırtına gürüldedi. Dalinar yemek bıçağı istemek için bir hizmetkârın dikkatini çekmeye çalıştı ama etrafta koşturarak diğer ısrarcı şölencilerin ihtiyaçlarını karşılamakla fazla meşgullerdi.

İçini çekti, sonra ayağa kalkarak gerindi ve kapıya doğru yürüdü, boş kupası elindeydi. Düşünceler içinde kaybolmuş bir şekilde kapıdaki sürgüyü tutup bir kenara attı, sonra kocaman tahtayı iterek açtı ve dışarıya çıktı.

Buz gibi yağmurdan bir tabaka bir anda derisini kapladı ve rüzgâr sendelemesine neden olacak kadar şiddetle ona bindirdi. Yücefırtına kudurmanın doruğundaydı, yıldınmlar Elçiler'in öfkeli saldırıları gibi yağıyordu.

Dalinar fırtınanın içine doğru ilerledi, gömleği etrafında uçuşuyordu. Gavilar krallık, miras, sorumluluk gibi şeylerden gittikçe daha da fazla bahsediyordu. Savaşın eğlencesine, gülerek düşmanın üstüne at sürmeye ne olmuştu?

Gök gürüldedi ve düzenli şimşekler etrafı görebilmesi için zar zor yeterli oluyordu. Dalinar yine de yolunu yeteri kadar iyi biliyordu. Burası bir yücefırtına durağıydı, fırtınalar sırasında devriye gezen orduların konaklaması için inşa edilmişti. Gavilar'la birlikte en azından dört aydır buradalardı, yakınlardaki çiftliklerden haraç kesiyor ve Evavakh Evi'ni sınınn hemen içinden taciz ediyorlardı.

Dalinar aradığı sığınağı buldu ve kapısını yumrukladı. Cevap yoktu. O yüzden Parekılıcı'nı çağırdı, ucunu çifte kapının arasındaki aralığa soktu ve içerideki sürgüyü kesti. Kapıyı iterek açtığı zaman aceleyle savunma hatları oluşturmaya çalışan bir grup adam buldu, etrafları korkusprenleriyle çevrilmiş, silahlarını gergin ellerle tutuyorlardı.

"Teleb," dedi Dalinar kapının ağzında dikilerek. "Bıçağımı sana mı vermiştim? En sevdiğim, sapı aksırt dişinden olanı?"

Dehşet içindeki askerlerin ikinci sırasında duran uzun boylu adam Dalinar'a afallamayla bakıyordu. "Ee... *bıçağınız* mı, Berrakbey?"

"Bir yerlerde kaybetmişim," dedi Dalinar. "Sana vermiştim, değil mi?"

"Geri verdim, komutanım," dedi Teleb. "Eyerinizdeki kıymığı çıkarmak için kullandınız, hatırlıyor musunuz?"

"Lanet olsun. Haklısın. Ne yaptım ulan ben o bıçağı?" Dalinar kapı ağzından ayrılarak tekrar sert adımlarla fırtınanın içine girdi.

Belki de Dalinar'ın endişeleri Gavilar'dan çok kendisi ile ilgiliydi. Bu günlerde Kholin savaşları o kadar hesaplıydı ki. Bu son aylar savaş meydanında değil, savaş meydanının dışında olan olaylar daha önemliymiş gibi geçmişti. Her şey Dalinar'ı bir kremiçiğin kabuğunu değiştirdikten sonra arkasında bırakması gibi geride bırakıyormuş gibi geliyordu.

Şiddetli bir rüzgâr patlaması onu duvara bastırdı, Dalinar tökezledi, sonra tarif edemediği içgüdüler yüzünden geriye çekildi. İri bir kaya duvara bindirdi, sonra da sekip gitti. Dalinar uzaklara doğru bir bakış attı ve ışıltılı bir şey gördü: parıldayan cılız bacaklar üzerinde hareket eden devasa bir siluet.

Dalinar tekrar ziyafet salonunun kapısına doğru adım attı, her ne haltsa ona kaba bir el hareketi yaptı, sonra da kapıyı iterek açtı –kapalı tutan iki hizmetkarı bir kenara fırlatmıştı– ve uzun adımlarla içeriye geri girdi. Üstünden sular akarak yüksek masaya doğru yürüdü ve geldiğinde sandalyesine çöküp kupasını masaya koydu. Muhteşem. Şimdi hem ıslaktı hem de etini yiyemiyordu.

Herkesin sesi kesilmişti. Gözlerden bir denlz onun üzerine dikilmişti.

"Kardeşim?" dlye sordu Gavilar, salondaki tek ses oydu. "Her şey... yolunda mı?"

"Fırtına kapası bıçağımı kaybettim," dedi Dalinar. "Öbür sığınakta bıraktığımı düşünmüştüm." Kupasını kaldırdı ve yüksek bir şapırtıyla uzun bir yudum yağmur suyu içti.

"Affedersinlz, Lord Gavilar," diye kekeledi Toh. "Ben... benim biraz ağzım kurudu." Sarı saçlı Batılı yerlnden kalktı, eğildi ve salonun öbür ucunda bir başhizmetkârın lçkl dağıttığı yere doğru çekildi. Yüzü o ırkın normal renginden bile daha solgun görünüyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Dalinar sandalyesini kardeşinin daha yakınına doğru çekerken.

"Tahminimce tanıdığı insanlar yücefırtınalar sırasında öylesine bir dolaşmaya çıkmıyor," dedi Gavilar, sesi eğlenmiş gibiydi.

"Hah," dedl Dalinar. "Burası tahkimatlı bir durak, duvarları ve sığınakları var. Azıcık rüzgârdan korkmamıza gerek yok."

"Toh öyle düşünmüyor, sana garanti edebilirim."

"Sırıtıyorsun."

"Sen, Dalinar, benim politik bir şekilde altını çizmeye çalışarak yarım saat harcadığım şeyi bir saniye içinde kanıtlamış olabilirsin. Toh onu koruyabilecek kadar güçlü müyüz dlye merak ediyor."

"Konuşmanın konusu bu muydu?"

"Üstü kapalı olarak, evet."

"Ya. Yardım edebildiğime sevindim." Dalinar Gavilar'ın tabağındaki bir pençeyi aldı. "Bu süslü hizmetkârlardan bir tanesine bana fırtına kapası bir bıçak getirtmek için ne yapmak gerekiyor?"

"Onlar başhizmetkârlar, Dalinar," dedi kardeşi elini belli bir şekilde kaldırarak bir işaret yaparken. "İhtiyaç işareti, hatırladın mı?"

"Hayır."

"Daha fazla dikkat etmelisin," dedi Gavilar. "Artık kulübelerde yaşamıyoruz."

Kulübelerde hiçbir zaman yaşamamışlardı. Onlar Kholin'di, Dalinar on ikinci yılından önce orayı hiç görmemiş olsa bile dünyanın en büyük şehirlerinden birinin varisleriydi. Gavilar'ın da krallığın geri kalanının anlattığı hikâyeye inanmaya başlamasından hoşlanmıyordu. Ailenin bu dalının, kısa süre öncesine kadar kendi prensliklerinin taşrasında yaşayan bir grup haydut olduğu iddiası gerçek değildi.

Siyah ve beyaz giyinmiş bir sürü hizmetkâr Gavilar'ın başına üşüştü, Dalinar için yeni bir yemek bıçağı istedi. Onlar emri yerine getirmek için dağılıp koştururlarken kadınlann ziyafet salonunun kapısı açıldı ve bir şekil içeriye girdi.

Dalinar'ın nefesi tıkandı. Navani'nin saçları içine ördüğü minik yakutlarla ışıldıyordu, kolyesi ve bileziğinin rengi de onlarla uyumluydu. Yüzünün bronzluğu ateşliydi, saçı kehribar gibi Alethi siyahıydı, kırmızı dudaklı gülümsemesi zeki ve algılıydı. Vücudu... bir erkeğl arzudan ağlatacak kıvnmları vardı.

Kardeşinin karısıydı.

Dallnar kendini tuttu ve Gavilar'ın yaptığına benzer bir hareketle kolunu kaldırdı. Çevik adımlarla bir garson yaklaştı. "Berrakbey," dedi. "İsteklerinizi elbette ki yerine getireceğim, gerçi işaretin doğru olmadığını bilmek isteyebilirsinlz. Eğer göstermeme izin verirsenlz..."

Dallnar kaba bir el hareketi yaptı. "Bu daha mı iyi?"

"Ee..."

"Şarap," dedl Dalinar kupasını sallayarak. "Eflatun. Bunu en azından üç kere doldurmaya yetecek kadar."

"Hangi mahsulden istersiniz, Berrakbey?"

Dalinar Navani'ye doğru bir bakış attı. "En yakındaki hangisiyse."

Navani masaların arasından süzülüyordu, İalai Sadeas'ın daha kısa silueti de onu takip ediyordu. İkisi de salondaki açıkgözlü yegâne kadınlar olmalarını umursamış gibi görünmüyorlardı.

"Temsilciye ne oldu?" dedi Navani geldiği zaman. Bir hizmetkar ona sandalye getirirken Dalinar ile Gavilar'ın arasına girdi.

"Dalinar onu korkuttu," dedi Gavilar.

Parfümünün kokusu baş döndürücüydü. Dalinar sandalyesini kenara doğru çekti ve yüzünü sabitledi. Katı ol, onu nasıl ısıttığını, savaştan başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi canlı hissettirdiğini anlamasına izin verme.

İalai kendisi bir sandalye çekti ve bir hizmetkâr Dalinar'ın şarabını getirdi. O da uzun, sakinleştirici bir yudumu doğrudan sürahiden içti.

"Kız kardeşi değerlendiriyorduk," dedi İalai Gavilar'ın öbür tarafından öne doğru eğilerek. "Bir parça bön..."

"Bir *parça* mı?" diye sordu Navani.

"...ama dürüst olduğundan yeteri kadar eminim."

"Erkek kardeş de öyle görünüyor," dedi Gavilar çenesini ovalayarak ve barın yakınlarında bir içki içen Toh'u inceledi. "Masum, saf. Gerçi ben samimi olduğunu düşünüyorum."

"O bir yalaka," dedi Dalinar homurdanmayla.

"O evsiz bir adam, Dalinar," dedi İalai. "Sadakati yok, onu kabul edenlerin merhametine muhtaç. Ve geleceğini garanti altına almak için oynayabileceği sadece tek bir taşı var."

Parezırhı.

Vatanı Rira'dan alınmış ve Toh'un akrabalarından uzaklaşabileceği kadar uzaklaşmasıyla doğuya getirilmişti. Raporlara göre bu kadar kıymetli bir aile yadigarının çalınması nedeniyle köpürüyorlardı.

"Zırh yanında değil," dedi Gavilar. "En azından üstünde taşımayacak kadar aklı var. Bize vermeden önce teminat isteyecektir. Güçlü teminatlar."

"Dalinar'a nasıl baktığına bak," dedi Navani. "Onu etkilemişsin." Başını bir yana yatırdı. "Sen ıslandın mı?"

Dalinar elini saçının içinden geçirdi. Fırtınalar adına. Salondaki kalabalıkla yüzleşmekten hiç çekinmemişti ama onun önünde kendisini kızarırken buluyordu.

Gavilar güldü. "Bir yürüyüşe çıktı da."

"Ciddi olamazsın," dedi İalai, Sadeas da yüksek masada onlara katılırken kenara sıkıştı. Yuvarlak yüzlü adam sandalyesine onunla birlikte yerleşti, ikisi de yarı yarıya oturuyorlardı. Masaya parlak kırmızı sosa bulanmış pençelerle dolu bir tabak koydu. İalai anında girişti. Dalinar'ın tanıdığı erkek yemeklerini seven çok az sayıdaki kadından biriydi.

"Neden bahsediyoruz?" diye sordu Sadeas bir sandalyeyle yaklaşmakta olan başhizmetkârı elini sallayarak gönderirken, sonra kolunu karısının omuzlarına doladı.

"Dalinar'ı evlendirmekten bahsediyoruz," dedi İalai.

"Ne?" diye şaşırdı Dalinar, şarap boğazına kaçmıştı.

"Amaç *bu*, değil mi?" dedi İalai. "Onları koruyabilecek birisini istiyorlar, allelerinin saldırmaktan korkacağı birini. Ama Toh ve kız kardeşi sadece korunmaktan fazlasını isteyecekler. İşlerin bir parçası olmak isteyecekler. Deyim yerindeyse kanlarını krallyete karıştırmayı."

Dalinar bir tane daha uzun yudum aldı.

"Biliyor musun, bir ara suyu da *deneyebilirsin*, Dalinar," dedi Sadeas.

"Demin biraz yağmur suyu içtim." Herkes garip garip baktı.

Navani ona gülümsedi. Dalinar'ı o gülümsemenin arkasındaki bakışa hazırlayacak kadar şarap bütün dünyada yoktu; o kadar delici, o kadar değerlendiriciydi ki.

"İhtiyacımız olan şey bu olabilir," dedi Gavilar. "Bu bize sadece Pare'yi değil Alethkar adına konuşabilme yetkisini de verecek. Eğer krallığın dışındaki insanlar koruma ve anlaşma için bana gelmeye başlarlarsa geri kalan yüceprensleri ikna edebiliriz. Bu ülkeyi daha fazla savaşla değil, *meşruiyetin* gücüyle birleştirmeyi başarabiliriz."

En sonunda bir hizmetkâr Dalinar için bir bıçakla geldi. Hevesle kaptı, sonra da kadın yürüyerek uzaklaşırken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu Navani.

"Bu minik şey ne?" diye sordu Dalinar narin bıçağı iki parmağının arasında tutarak sallarken. "Domuz bifteğini *bununla* nasıl yememi bekliyorlar?"

"Saldırarak," dedi İalai eliyle bir saplama hareketi yaparken. "Pazularına hakaret eden kalın kafalı bir adam olduğunu hayal et."

"Eğer birisi pazularıma hakaret etseydi ona saldırmazdım," dedi Dalinar. "Onu bir hekime gönderirdim çünkü gözlerinde bir arıza var demektir."

Navani güldü, müzik gibi bir sesti.

"Ah, Dalinar," dedi Sadeas. "Roshar'da bunu ciddi ciddi söyleyebilecek başka bir insan olduğunu düşünmüyorum."

Dalinar homurdandı, sonra minicik bıçakla bifteği kesmeye çalışarak uğraştı. Et soğuyordu ama kokusu çok güzeldi. Tek bir açlıkspreni başının üstünde uçuşmaya başladı, batıdaki Safgöl yakınlarında görülen türden küçük kahverengi bir sineğe benziyordu.

"Sunmaker neden yenildi?" diye sordu Gavilar bir anda.

"Hım?" dedi İalai.

"Sunmaker," dedi Gavilar Navani'den Sadeas'a, ondan Dalinar'a doğru bakarak. "O Alethkar'ı birleştirmişti. Neden kalıcı bir imparatorluk yaratmayı başaramadı?"

"Çocukları fazla açgözlüydü," dedi Dalinar bifteğini testere kullanır gibi keserken. "Belki de fazla zayıf. Diğerlerinin desteklemeyi kabul edecekleri bir adayları yoktu."

"Hayır, ondan değil," dedi Navani. "Sunmaker *zahmet edip* birini veliaht seçebilmiş olsaydı birleşebilirlerdi. Onun suçu."

"Batıdaydı," dedi Gavilar. "'Daha fazla şan peşinde ordusuna önderlik ediyordu. Alethkar ve Herdaz onun için yeterli değildi. Dünyanın tamamını istiyordu."

"O zaman hırsı yüzündendi," dedi Sadeas.

"Hayır, açgözlülüğünden," dedi Gavilar alçak sesle. "Hiçbir zaman arkana yaslanıp da tadını çıkaramayacaksan fethetmenin ne anlamı var? Mashalan-oğlu-Shubreth, Sunmaker, hatta Hiyerokrasi... hepsi en sonunda devrilene kadar gittikçe daha da ileriye uzandılar. İnsanoğlunun bütün tarihi boyunca, hiçbir fatih yeterince kazandığına karar verdi mi? Hiç 'Bu kadar yeter. İstediğim şey buydu,' deyip de evine geri dönen oldu mu?"

"Şu anda benim istediğim şey fırtına kapası bifteğimi yemek," dedi Dalinar. Minik bıçağı yukarı kaldırdı, ortasından bükülmüştü.

Navani gözlerini kırpıştırdı. "Yaradan'ın onuncu ismi adına bunu nasıl başardın?"

"Bilmem."

Gavilar yeşil gözlerinde o uzak, mesafeli bakışla bakıyordu. Gittikçe daha da sık hâle gelmeye başlayan bir bakış. "Biz neden savaştayız, kardeşim?"

"Yine mi?" dedi Dalinar. "Bak, iş o kadar da karışık değil. İlk başladığımız zaman nasıldı hatırlamıyor musun?"

"Hatırlat bana."

"Şimdi," dedi Dalinar yamulmuş bıçağını sallayarak. "Biz buraya, bu krallığa bir baktık ve fark ettik ki, bütün bu insanların *malları, mülkleri* var. Sonra da o mallar neden *bizim* olmasın ki diye düşündük. O yüzden de aldık."

"Ah Dalinar," dedi Sadeas kıkırdayarak. "Bir tanesin sen."

"Ama ne anlama geldiğini hiç mi düşünmüyorsun?" diye sordu Gavilar. "Bir krallığın? Kendinden daha büyük bir şey uğruna savaşmanın anlamını?"

"Bu aptallık, Gavilar. İnsanlar savaştıkları zaman, bu mal mülk içindir. O kadar."

"Belki," dedi Gavilar. "Belki. Dinlemeni istediğim bir şeyler var. Savaş Kuralları, eski günlerden kalma. Alethkar'ın bir anlamının olduğu zamanlardan."

Hizmetkârlar yemeğin sonu için çay ve meyve getirerek içeri girerken, aklı başka yerde olan Dalinar başını sallayarak onayladı. Bir tanesi bifteğini almaya çalıştı ve Dalinar ona hırladı. O geriye çekilirken Dalinar bir şeyin görüntüsünü yakaladı. Öbür ziyafet salonundan buraya bakan bir kadın. Sarı saçlarıyla uyumlu solgun sarı renkli narin, ince bir elbise giyiyordu.

Dalinar öne doğru eğildi, meraklanmıştı. Toh'un kız kardeşi Evi on sekiz, belki on dokuz yaşındaydı. Uzun boyluydu, neredeyse bir Alethi kadar uzundu ve küçük göğüslüydü. Aslında kadının tamamında bir dayanıksızlık havası vardı, sanki bir şekilde bir Alethi'den daha az gerçek gibiydi. Aynı şey ince yapılı erkek kardeşi için de geçerliydi.

Ama o *saçlar*. Karanlık bir odada yanan mum gibi göze çarpmasını sağlıyorlardı.

Ziyafet salonu boyunca seğirterek ona bir içki veren kardeşine doğru gitti. San kumaştan bağlanmış küçük bir kesenin içindeki sol eliyle almaya çalıştı. Elbisesinin nedense kolları yoktu.

"Yemeği emineliyle yemeye çalışıp duruyordu," dedi Navani bir kaşını kaldırarak.

İlalai masanın üstünde Dalinar'a doğru eğilip komplocu bir şekilde konuştu. "Uzak batıda yan çıplak dolaşıyorlar, biliyorsun. Riranlar, İrialiler, Reshiler. Onlar bu edepli Alethi kadınları gibi çekingen olmaz. Bahse girerim yatakta epey egzotiktir..."

Dalinar homurdandı. Sonra bir bıçak gördü.

Gavilar'ın tabaklarını alan garsonun arkasına gizlediği elinde.

Dalinar kardeşinin sandalyesine tekme atarak bir bacağını kırdı ve Gavilar'ı devirerek yere gönderdi. Suikastçı de aynı anda bıçağını savurarak Gavilar'ın kulağını çizmişti ama onun dışında ıskalamıştı. Çılgın saldırısı masaya isabet etti, bıçağı tahtaya sapladı.

Dalinar sıçrayarak ayağa kalktı, Gavilar'ın üzerinden uzandı ve suikastçıyı boynundan yakaladı. Beceriksiz katili hızla döndürdü ve tatmin edici bir *çatırtıyla* zemine vurdu. Hâlâ hareket hâlinde olan Dalinar bıçağı masadan kaptı ve suikastçının göğsüne gömdü.

Dalinar nefes nefese geriye çekildi ve gözlerindeki yağmur suyunu sildi. Gavilar ayağa fırladı, Parekılıcı elinde beliriyordu. Yerdeki suikastçıya baktı, sonra da Dalinar'a.

Dalinar öldüğünden emin olmak için suikastçıyı tekmeledi. Kendi kendine başını salladı, sandalyesini düzeltti, oturdu, sonra da uzandı ve bıçağı adamın göğsünden çekip çıkardı. Güzel bir bıçaktı.

Şarabının içinde yıkadı, ondan sonra da bifteğinden bir parça kesti ve ağzının içine tıktı. *Nihayet*.

"Domuz güzel," diye belirtti Dalinar çiğnerken.

Odanın karşı tarafında, Toh ve kız kardeşi Dalinar'a huşu ve dehşetin karışımı olan bakışlar atıyorlardı. Etraflarında birkaç tane sarı ışıktan parçalanıp geri oluşan üçgenler gibi şokspreni görebiliyordu. Onlar ender görülen sprenlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi Gavilar kulağına ve damlayan kana dokunurken.

Dalinar omzunu silkti. "Öldürdüğüm için kusura bakma. Herhâlde sorguya çekmek isterdin?"

"Onu kimin gönderdiğini tahmin etmek o kadar da zor değil," dedi Gavilar geri oturarak, yardım etmek için çok geç koşarak gelen muhafızlara elini salladı. Navani koluna yapışmıştı, saldırı yüzünden sarsıldığı belliydi.

Sadeas sessizce küfretti. "Düşmanlarımız çaresizliğe kapılıyor. Korkaklık. Fırtına sırasında suikastçı göndermek mi? Bir Alethi'nin böyle bir hareketten utanç duyması gerek."

Bir kere daha, ziyafetteki herkes aval aval yüksek masaya bakıyordu. Dalinar bifteğini tekrar keserek bir lokmayı daha ağzına attı. Ne vardı sanki? Kanı yıkadığı şarabı *içecek* değildi ya. Barbar mıydı o?

"Evlilik konusunda seni kendi seçimini yapman için özgür bırakmak istediğimi söylediğimi biliyorum," dedi Gavilar. "Ama..."

"Tamam olur," dedi Dalinar, gözlerini ileriye dikmişti. Navani onun için artık yoktu. Bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Çekingen ve dikkatliler," diye belirtti Navani Gavilar'ın kulağına peçetesini bastırırken. "Onları ikna etmek daha uzun sürebilir."

"Hah, ben o konuda endişe etmem," dedi Gavilar tekrar cesede doğru bakarak. "Dalinar'ın en önemli özelliği *ikna edici* olmasıdır."

Ancak tehlikeli bir baharatın tadına bakacakken uyarılabilirsiniz. Alacağınız ders benimki kadar acı olmasın diye, ben uyarıyorum.

—Oathbringer, ön söz

"Pek ciddi bir yara değil aslında," dedi Kaladin. "Derin göründüğünü biliyorum ama keskin bir bıçakla derince kesilmek, kör bir şey tarafından lime lime oyulmaktan genellikle daha iyidir."

Khen'in kolunun derisini iki yandan bastırdı ve kesiğine bandajı sardı. "Her zaman kaynatılmış temiz kumaşları kullanın, çürüksprenleri pis kumaşa bayılır. Burada asıl tehlike iltihaptır, yaranın dışı boyunca büyüyen ve yayılan bir kırmızılık olarak görürsünüz. İrin de olur. Bir kesiği sarmadan önce her zaman yıkayın."

Kaladin Khen'in kolunu sıvazladı ve bıçağını geri aldı, yakacak odun yapmak için devrilmiş bir ağacın dallarını kestiği sırada bu kesiğe neden olan şey oydu. Çevresinde diğer parshmenler güneşte kuruttukları tahıl topaklarını topluyordu.

Her şey göz önüne alındığı zaman şaşırılacak kadar fazla erzakları vardı. Parshmenlerden bazıları baskında birkaç metal kova kapmayı akıl etmişlerdi ve bunlar su kaynatmak için işe yaramıştı, ayrıca su tulumları da hayat kurtaracaktı. Ağaçların arasında kurdukları doğaçlama kamptaki Sah'ın yanına gitti, Kaladin'i ilk esir aldıklarında ipini tutandı. Parshmen taştan bir balta başını bir dala bağlıyordu.

Kaladin baltayı aldı ve bir kütüğün üzerinde deneyerek tahtayı ne kadar iyi yardığına baktı. "Daha sıkı bağlaman gerek," dedi Kaladin. "Deri şeritleri ıslat ve sararken iyice asıl. Eğer dikkat etmezsen baltayı savururken senin üstüne düşer."

Sah homurdanarak baltayı geri aldı ve bağlarını sökerken kendi kendine söylendi. Kaladin'e ters bir bakış attı. "Gidip başka birine bakabilirsin, insan."

"Bu gece yola çıkmalıyız," dedi Kaladin. "Çok uzun süredir aynı yerdeyiz. Ayrıca dediğim gibi daha küçük gruplara ayrılmalıyız."

"Bakarız."

"Bak, eğer tavsiyelerimde yanlış bir şey varsa..."

"Yanlış bir şey yok."

"Ama..."

Sah içini çekti, başını kaldırdı ve Kaladin'le göz göze geldi. "Bir köle böyle emirler yağdırıp bir açıkgöz gibi kasıla kasıla etrafta yürümeyi nereden öğrenmiş ki?"

"Hayatımın tamamı köle olarak geçmedi."

"Kendimi bir çocuk gibi hissetmekten nefret ediyorum," dedi Sah. Balta başını tekrar bağlamaya koyuldu, bu sefer daha sıkı sanyordu. "Zaten bildiğim şeylerin bana öğretilmesinden nefret ediyorum. En fazla da senin yardımına ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum. Kaçtık. Kurtulduk. Şimdi ne oluyor? Birden sen ortaya çıkıp bize ne yapacağımızı mı söylüyorsun? Yeniden Alethilerin emirlerine uymaya geri döndük."

Kaladin sessiz kaldı.

"O sarı spren de daha iyisi değil," diye mırıldandı Sah. "Acele edin. Yürüyün. Özgür olduğumuzu söylüyor, bir sonraki nefesinde de emirlerine yeterince hızlı uymadığımız için bizi azarlıyor."

Kaladin'in spreni göremiyor olmasına şaşırmışlardı. Ayrıca duydukları seslerden, neredeyse müziği andıran uzak ritimlerden de bahsetmişlerdi.

" 'Özgürlük' garip bir kelime, Sah," dedi Kaladin otururken alçak sesle. "Son birkaç ayda çocukluğumdan beri olmadığım kadar 'özgür' oldum. Özgürlüğümle ne yaptığımı bilmek ister misin? Aynı yerde kalıp, başka bir yücebeye hizmet ettim. Bir şeyleri bağlamak için ip kullananlar aptal mıdır diye merak ediyorum; çünkü gelenek, toplum ve tembellik bizi zaten olduğumuz yere bağlıyor."

"Geleneklerim yok," dedi Sah. "Toplumum da. Ama yine de, özgürlüğüm bir yaprağınki kadar. Ağaçtan düştüm ve rüzgârla savruluyorum o kadar, bir de kaderimi ben belirlermişim gibi yapıyorum."

"Bu neredeyse şiir gibiydi, Sah."

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Son ipi de iyice asılıp gerdi ve yeni baltayı havaya kaldırdı.

Kaladin silahı aldı ve yanındaki kütüğe sapladı. "Daha iyi."

"Endişelenmiyor musun, insan? Bize tahıl saklamayı öğretmek neyse ama silah vermek çok tehlikeli."

"Balta bir alettir, silah değil."

"Olabilir," dedi Sah. "Ama öğrettiğin bu yontma ve bileme yönteminin aynısıyla eninde sonunda bir mızrak yapacağım."

"Savaş kaçınılmazmış gibi davranıyorsun."

Sah güldü. "Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bir seçeneğiniz var."

"Alnında damgası olan adamın dediğine bakın. Bir köleyi bile *kendilerinden* biri yapmışlarsa hırsızlık yapan bir grup parshmeni nasıl bir gaddarlık bekliyor, siz düşünün"

"Sah, işin savaşa kadar gitmesi şart değil. İnsanlarla savaşmak zorunda *değilsiniz*."

"Olabilir. Ama sana şunu sorayım." Baltayı kucağına koydu. "Bana yaptıklarını düşünecek olursak, neden *savaşmayayım*?"

Kaladin karşı çıkacak bir şey bulamadı. Kendi köleliğini hatırladı; hüsranı, güçsüzlüğü, öfkeyi. Tehlikeli olduğu için ona *shash* damgası vurmuşlardı. Çünkü o karşılık vermişti.

Bu adamdan başka türlü davranmasını isteyebilir miydi?

"Bizi tekrar köle yapmak isteyeceklerdir," diye devam etti Sah, baltayı eline alıp yanındaki kütüğe vurmaya koyulurken. Kaladin'in öğrettiği şekilde yakacak olarak kullanmak üzere ağacın sert kabuğunu soyuyordu. "Bizler para kaybıyız ve tehlikeli bir örnek

oluşturuyoruz. Senin ırkın bizi değiştirip zihinlerimizi geri veren şeyin ne olduğunu anlamak için bir servet harcayacak ve bunu eskisine döndürmenin bir yolunu bulacaklar. Aklımı elimden alacak ve bana tekrar su taşıtacaklar."

"Belki... belki, onları başka bir yol olduğuna ikna edebiliriz. Alethi açıkgözler arasında iyi insanlar tanıyorum, Sah. Eğer onlarla konuşursak, sizin de konuşup düşündüğünüzü, sıradan insanlar gibi olduğunuzu onlara gösterirsek dinlerler. Size özgürlüğünüzü vermeyi kabul ederler. Harap Ovalar'daki kuzenlerinizle ilk kez karşılaştıklarında onlara böyle yaklaşmışlardı."

Sah baltayı kütüğe gömerek havaya bir kıymık fırlattı. "Bu yüzden mi özgür olmalıyız? Sizin gibi davrandığımız için mi? Önceden, farklıyken, köleliği hak mı ediyorduk? Karşılık vermediğimiz zamanlarda bize hükmetmekte bir sakınca yoktu ama artık var çünkü *konuşabiliyoruz*, öyle mi?"

"Ee, demek istediğim..."

"İşte bu yüzden kızgınım! Bize gösterdiklerin için minnettarım ama bunun için sana ihtiyacım olması yüzünden mutlu olmamı bekleme. Bu senin içindeki, belki benim de içimdeki, bizim özgürlüğümüzü alıp verecek olanların, senin türün olması gerektiği inancını güçlendirmekten başka bir şey yapmıyor."

Sah sert adımlarla uzaklaştı ve o gittikten sonra Syl çalılıkların arasından belirdi ve Kaladin'in omzuna kondu. Dikkatliydi, Yokspren'e karşı tetikteydi ama şu anda endişeli değildi.

"Sanırım yaklaşan bir yücefırtınayı hissediyorum," diye fısıldadı.

"Ne? Gerçekten mi?"

Syl başıyla onayladı. "Uzakta. Birkaç gün var." Başını yana eğdi. "Sanırım bunu daha önceden de yapabilirdim ama ihtiyacım olmamıştı. Ya da yapmak istediğimi bilmiyordum. Sizin her zaman listeleriniz olurdu."

Kaladin derin bir soluk aldı. Bu insanları fırtınadan nasıl koruyacaktı? Bir sığınak bulmalıydı. Bir şeyler...

Yine yapıyorum.

"Bunu yapamam Syl," diye fısıldadı Kaladin. "Bu parshmenlerle vakit geçiremem, onların açısından bakamam."

"Neden?"

"Çünkü Sah haklı. Sonunda savaş olacak. Yoksprenler parshmenleri bir ordu oluşturmaya itecek ve onlar da buna razı olacak, onlara yapılanlar düşünülürse haklılar da. Bizim türümüz buna karşı koymak ya da yok olmak zorunda kalacak."

"Öyleyse orta bir yol bulun."

"Savaşta orta yol yalnızca pek çok kişi öldükten ve sadece önemli kimseler savaşı kaybedeceklerini düşünmeye başladıktan sonra bulunur. Fırtınalar adına, burada olmamam gerekir. Bu insanları savunmak istemeye başlıyorum! Onlara savaşmayı öğretmeyi. Buna cesaret edemem; Yokelçilerle savaşabilmemin tek yolu korumam gerekenler ile öldürmem gerekenlerin arasında bir fark varmış gibi davranmak."

Çalılıklar arasında ağır adımlarla ilerledi ve gece yola çıkmak için kaba tente çadırlardan birinin sökülmesine yardım etmeye başladı.

Sizleri mizahi öykülerle eğlendirecek bir hikâyeci değilim.

—*Oathbringer*, ön söz

İsrarlı, gürültücü vuruşlar Shallan'ı uyandırdı. Hâlâ bir yatağı yoktu, o yüzden kızıl saçlar ve buruşmuş battaniyelerden oluşan bir yığının içinde uyumuştu.

Bunlardan bir tanesini başının üstüne çekti ama vuruşlar kesilmedi, arkalarından da Adolin'in sinir bozucu derecede sevimli sesi takip etti. "Shallan? Bak, bu sefer içeri girmek için sen *gerçekten* emin olana kadar bekleyeceğim."

Gözünün ucuyla dökülmüş boya gibi balkon penceresinden içeriye akan güneş ışığına baktı. Sabah mı? Güneş yanlış yerdeydi.

Dur... Fırtınababa. Geceyi dışarıda Peçe olarak geçirmiş, ondan sonra da öğleden sonraya kadar uyumuştu. İnledi, üzerindeki terli battaniyeleri bir kenara fırlattı ve üzerinde sadece geceliği kaldı, başı zonkluyordu. Köşede boş bir sürahi Boynuzyiyenli beyazı vardı.

"Shallan?" dedi Adolin. "İyi misin?"

"Niye sorduğuna bağlı," dedi Shallan, sesi bir hırıltı gibiydi. "Böyle iyiyim mesela."

Ellerini gözlerinin üzerine kapattı, emineli hâlâ doğaçlama bandajının içinde sarılı duruyordu. Derdi neydi onun? Hayaletkanların sembolünü sağa sola sallamak? Sersemleyene kadar içmek? Bir grup silahlı haydudun önünde *adam bıçaklamak*?

Yaptığı şeyler bir rüya gibi geliyordu.

"Shallan," dedi Adolin, sesi endişeliydi. "İçeriye bakacağım. Palona bütün gün odadan çıkmadığını söyledi."

Shallan cıyakladı, doğrulup oturdu ve battaniyeleri kaptı. Adolin içeriye baktığı zaman onu orada sarılıp sarmalanmış olarak gördü, çenesine kadar iyice çektiği battaniyelerden dışarı uzanan darmadağın saçlı bir kafaydı. Adolin ise kusursuz görünüyordu. Adam bir fırtına, altı saat savaş ve krem suyunda bir banyodan sonra bile kusursuz görünebiliyordu. Gıcık herif. Saçlarını bu kadar sevimli yapmayı *nasıl* başarabiliyordu? Tam olarak doğru şekilde dağınıktı.

"Palona iyi hissetmediğini söyledi," dedi Adolin kumaş kapıyı kenara iter ve kapıdan içeriye eğilirken.

"Böğk."

"Sorun, ee, kız işleri mi?"

"Kız işleri mi?" dedi Shallan ifadesizce.

"Biliyorsun. Sizin... ıı..."

"Biyolojinin farkındayım Adolin, sağ ol. Neden erkekler bir kadının kendisini biraz garip hissettiği her seferinde âdet döneminde olduğunu sanıyorlar? Sanki biraz ağrısı var diye kendini kontrol edemez hâle gelirmiş gibi. Kimse erkekler için bunu düşünmüyor. 'Ay, bugün Venar'dan uzak durun. Dün çok fazla antrenman yaptı, o yüzden kas ağrısı var ve yaklaşırsan *kafanı koparabilir*.' "

"Yani bu bizim suçumuz."

"Evet. Diğer her şey gibi. Savaş. Kıtlık. Uyuz saç."

"Nasıl uyuz saç?"

Shallan bir buklesini üfleyerek gözlerinin üstünden kovaladı. "İnatçı. Gürültücü. Düzeltmek için harcadığımız çabalara karşı kör. Yaradan bize erkeklerle yaşamaya alışmamız için dağınık saç vermiş olmalı."

Adolin yüzünü ve ellerini yıkaması için küçük bir kap ılık su getirmişti. Yaradan onu kutsasın. Ve büyük ihtimalle bunu getirmesini söyleyen Palona'yı da.

Lanet olsun, eli ağrıyordu. Ve başı. Dün gece arada bir alkol etkisini iyileştirdiğini hatırlıyordu ama elini tamamen düzeltmeye yetecek kadar Fırtınaışığı çekmemişti. Tamamen ayılmasına da yetmemişti.

Adolin suyu yanında yere koydu, güneş ışığı kadar neşeliydi, sırıtıyordu. "Peki sorun *ne*?"

Shallan başını battaniyenin altına soktu ve battaniyeyi bir pelerin kapüşonu gibi sıkı sıkı çekti. "Kız işleri," diye yalan söyledi.

"Bak işte, hepiniz aynı şeyi yapmasaydınız erkekler de her seferinde aybaşı demezdi. Epey bir kadına kur yapmışlığım var, üstelik hesabını tuttum. Bir keresinde Deeli kadınsal sebepler yüzünden aynı ay içinde dört kere hastalanmıştı."

"Biz çok gizemli yaratıklarız."

"Öyle görünüyor." Adolin sürahiyi kaldırdı ve bir kokladı. "Bu *Boynuzyiyen beyazı* mı?" Şok olmuş gibi görünerek Shallan'a baktı, ama belki biraz da etkilenmişti.

"Fazla kaçırmış olabilirim," diye homurdandı Shallan. "Senin katilin için soruşturma yapıyordum."

"Kaçak Boynuzyiyenli içkisi satılan bir yerde mi?"

"Kopuk'un arka sokağı. Pis yer. İçki iyi ama."

"Shallan!" dedi Adolin. "Yalnız başına mı gittin? Bu güvenli değil."

"Adolin, canım," dedi Shallan en sonunda battaniyeyi omuzlarına kadar indirerek. "Kalbime saplanmış bir kılıçla bile sağ kalabiliyorum. Sanırım pazar yerindeki birkaç serserinin arasında idare edebilirim."

"Ha, doğru. Aklımdan çıkabiliyor." Kaşlarını çattı. "O zaman... dur. Her türlü cinayet girişiminden sağ çıkabiliyorsun ama yine de..."

"Menstrüel krampla mı uğraşıyorum?" dedi Shallan. "Hı hı. 'Terbiye Ana' nefret dolu olabiliyor. Ben her şeye kadir Parekılıçlı bir yarı ölümsüzüm ama doğa hâlâ arada sırada dost canlısı bir hatırlatma göndererek bana artık çocuk yapmaya girişmem gerektiğini söylüyor."

"Çiftleşmek yok," diye alçak sesle uğuldadı Desen duvardan.

"Ama dünün suçunu ona atmamam gerekir," diye ekledi Shallan Adolin'e. "Zamanımın gelmesine daha birkaç hafta var. Dün biyolojiden çok, psikolojiyle ilgiliydi."

Adolin sürahiyi geri koydu. "Evet, eh, Boynuzyiyenli şaraplarına dikkat etmek isteyebilirsin."

"O kadar da kötü değil," dedi Shallan bir iç çekmeyle. "Bir parça Fırtınaışığı ile sarhoşluğu geçirebiliyorum. Konu açılmışken, senin yanında hiç küre yoktur, değil mi? Görünüşe göre... ee... benimkilerin hepsini yemişim."

Adolin kıs kıs güldü. "*Bir* tane var. Tek bir küre. Babam bu koridorlarda gezerken her yerde lamba taşımayı bırakabileyim diye bana ödünç verdi."

Shallan ona cilveli bakış atmayı denedi. Bunun tam olarak nasıl –ya da neden– yapılacağından emin değildi ama işe yararmış gibi görünüyordu. En azından Adolin gözlerini devirdi ve tek bir yakut markayı çıkarıp Shallan'a verdi.

Açgözlülükle Işık'ı emdi. Nefesini verdiği zaman kaçmasın diye tuttu ve... Işık'ı bastırdı. Bunu yapabileceğini keşfetmişti. Parlamasını ya da dikkat çekmesini engelleyebiliyordu. Bunu çocukken de yapmıştı, değil mi?

Elinin yarası yavaş yavaş kapandı ve baş ağrısı da kaybolurken rahatlamayla nefesini bıraktı.

Adolin'in elinde sönük bir küre kalmıştı. "Biliyor musun, babam bana iyi bir ilişki için cömert olmam gerektiğini anlatmıştı ama kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Mmm," dedi Shallan gözlerini kapatarak ve gülümsedi.

"Ayrıca bizim konuşmalarımız *en acayipleri* oluyor," diye ekledi Adolin.

"Seninle doğal geliyorlar ama."

"Sanırım en garip kısmı da o. Eh, Fırtınaışığı'nla daha dikkatli olmaya başlamak isteyeceksin. Babam senin pratik yapabilmen için daha fazla dolu küre bulmaya çalıştığını söylemişti ama hiç kalmadı."

"Ya Hatham'ın adamları?" dedi Shallan. "Onlar son yücefırtına sırasında bol bol küre doldurmuşlardı." Bu sadece...

Shallan hesabını yaptı ve afallayıp kaldı. Yeminkapısı'nı ilk çalıştırdığı o beklenmeyen yücefırtınadan beri *haftalar* geçmişti. Adolin'in parmaklarının arasındaki küreye baktı.

Şimdiye kadar hepsinin sönmüş olmaları gerekirdi, diye düşündü. *En son doldurulanların bile*. Bu kadarcık bile olsa ellerinde Fırtınaışığı *kalması* nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bir anda önceki gecenin hareketleri gözüne daha bile sorumsuzca göründü. Dalinar ona güçleriyle antrenman yapmasını emrettiği zaman, büyük ihtimalle çok fazla sarhoş olmama antrenmanını kastetmemişti.

İçini çekti ve battaniyeyi üzerinde tutarak su kabına doğru uzandı. Marri adında bir oda hizmetçisi vardı ama onu gönderip duruyordu. Kadının gizli gizli dışarıya çıktığını ya da yüzünü değiştirdiğini keşfetmesini istemiyordu. Eğer Shallan böyle devam ederse, Palona büyük ihtimalle hizmetçiyi başka bir işe atayacaktı.

Suya herhangi bir sabun ya da koku eklenmiş gibi görünmüyordu, o yüzden Shallan küçük leğeni kaldırdı ve uzun şapırtılı bir yudum içti.

"Ben onda ayağımı yıkamıştım," diye belirtti Adolin.

"Hayır, yıkamış olamazsın." Shallan dudaklarını yaladı. "Neyse, beni yataktan dışarı sürüklediğin için teşekkür ederim."

"Eh, bencilce sebeplerim vardı," dedi Adolin. "Biraz manevi destek almayı umuyordum."

"Kendini hafife alma. Eğer kararlılıkla çalışmaya devam edersen mutlaka başarıya ulaşırsın. İçinde büyük yetenekler var. Ben sana güveniyorum."

Adolin başını bir yana yatırdı.

"Ha, *öyle* manevi değil mi?" dedi Shallan.

"Seninle konuşmak bazen garip oluyor."

"Pardon, pardon. Uslu olacağım." Doğrulup otururak becerebildiği kadanyla dikkat kesildi, saçlan bir dikençalısının düğümleri gibi yayılırken kendini bir battanlyeyle sarmalamıştı.

Adolin derin bir nefes aldı. "Babam sonunda İalai Sadeas'ı benimle konuşmaya ikna etti. Kocasının ölümü hakkında birkaç ipucu olabileceğini umut edlyor."

"Sen daha az iyimser görünüyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum, Shallan. O garip biri."

Shallan bir şeyler diyecek gibi oldu ama Adolin lafını kesti.

"Senin gibi garip değil," dedi. "Garip... kötü türden garip. Karşısına çıkan herkesi ve her şeyi tartıyor. Bana hiçbir zaman bir çocuktan başka bir şeymişim gibi muamele etmedi. Yanımda gelir misin?"

"Tabii. Ne kadar zamanım var?"

"Ne kadar lazım?"

Shallan başını eğip kendine baktı, battaniyelerinin içinde büzülmüştü, darmadağın saçlan çenesini gıdıklıyordu. "*Çok*."

"O zaman geç kalınz," dedi Adolin ayağa kalkarak. "Benim hakkımdaki düşüncelerinin daha kötüye gitmesi mümkün değil ya. Sebarial'ın oturma odasında buluşalım. Babam ondan ticaret konusunda birkaç rapor almamı istiyordu."

"Pazarda içkilerin iyi olduğunu söyle."

"Olur." Adolin tekrar boş Boynuzyiyen beyazı sürahisine doğru bir bakış attı, sonra başını iki yana salladı ve gitti.

Bir saat sonra Shallan banyo ve makyaj yapmış, saçı da nispeten kontrol altına alınmış olarak Sebarial'ın oturma odasına girdi. Kendi odasından daha büyüktü ama dikkate değer bir şekilde dışarıdaki balkona açılan kapı devasaydı, duvarın yansını kaplıyordu.

Herkes aşağıdaki tarlaya yukarıdan bakan dışarıdaki geniş balkondaydı. Adolin parmaklığın yanında durmuş, derin düşüncelere kendini kaptırmıştı. Arkasında Sebarial ve Palona karyolalann üzerinde yatıyorlardı, sırtlarını güneşe açmış, *masaj* yaptırıyorlardı.

Boynuzyiyenli hizmetkârlardan bir kafile onlara masaj yapıyor, kömür maltızlarıyla ilgileniyor ya da ellerinde ısıtılmış şarap ve diğer lüks ihtiyaç malzemeleriyle, hizmete hazır bir şekilde ayakta bekliyorlardı. Hava, özellikle de güneşin altındayken, çoğu diğer gün kadar serin değildi. Neredeyse hoş bile sayılabilirdi.

Shallan mahcubiyetle kızgınlık arasında karasız kaldığını fark etti. Bu üzerinde sadece bir *havlu* olan tombul, sakallı adam yüceprensti. Kendisi ise daha demin *soğuk* bir banyo yapmış, titreye titreye kendi başına kepçeyle su dökmüştü. Suyu kendisi gidip çekmek zorunda kalmadığı için de bunu bir lüks olarak kabul etmişti.

"Nasıl oluyor da ben yerde yattığım hâlde sizin *hemen burada* karyolalarınız var?" dedi Shallan.

"Yüceprens olan hangimiz?" diye mırıldandı Sebarial, gözlerini bile açmamıştı.

"Siz. Ama ben bir Parlayan Şövalye'yim, ki sanırım daha yüksek bir mevki."

"Anlıyorum," dedi Sebarial, sonra masözün dokunuşu altında zevkle inledi. "Peki savaş kamplarından buraya bir karyola getirtmenin parasını da ödeyebiliyor musun? Yoksa sana verdiğim maaşla mı idare ediyorsun? Bir kâtip olarak hesap defterlerime bakıyor olman için ödendiğini de belirtmeden geçmeyeceğim bir maaş; çalıştığını da haftalardır görmedim bu arada."

"Dünyayı o kurtardı Turi," diye belirtti Shallan'ın öbür tarafındaki Palona. Orta yaşlı Herdazlı kadın da gözlerini açmamıştı ve her ne kadar yüzüstü yatıyor olsa da, emineli bir havlunun sadece yarı yarıya altında duruyordu.

"İşte ben onun dünyayı kurtardığını düşünmüyorum, daha çok yok olmasını geciktirdi. Dışarısı bir *rezalet*, canım."

Yakınlarındaki Boynuzyiyenli iri baş masöz Sebarial için bir dizi ısıtılmış taş getirmelerini emretti, canlı kırmızı saçlı ve solgun derili bir kadındı. Hizmetkârların çoğu büyük ihtimalle akrabalarıydı. Boynuzyiyenliler birlikte iş yapmaktan hoşlanıyordu.

"Senin bu Issızlık'ının benim yıllardır planladığım ticari işlerimi sarsacağını da belirteceğim," dedi Sebarial.

"Bunun için beni suçluyor olamazsın," dedi Shallan kollarını kavuşturarak.

"Beni savaş kamplarından sen kovaladın," dedi Sebarial. "Hem de gayet iyi sağ kaldıkları hâlde. O kubbelerden geriye kalanlar batı taraflarını korudu. Sorunun büyüğü parshmenlerdi ama şimdiye kadar hepsi çekti gitti, Alethkar'a doğru yürüyorlar. O yüzden geri dönüp başkaları ele geçirmeden önce arazilerimi geri almayı planlıyorum." Gözlerini açtı ve Shallan'a bir bakış attı. "Genç prensin bunu duymak istemiyor, kuvvetlerimizi çok fazla dağıtacağımdan endişe ediyor. Ama o savaş kampları ticaret için hayati önem taşıyacaklar, onları tamamen Thanadal ile Vamah'ın eline bırakamayız."

Harika. Düşünülmesi gereken bir diğer sorun. Adolin'in bu kadar düşünceli görünmesine şaşırılacak bir şey yoktu. İlalai'yi ziyaret etmeye gecikeceklerini söylemişti ama harekete geçmek için özellikle hevesliymiş gibi görünmüyordu.

"Sen iyi bir Parlayan ol ve o öbür Yeminkapı'larını çalıştır," dedi Sebarial Shallan'a. "Onların kullanımı için çok sağlam bir vergilendirme sistemi hazırladım."

"Kalpsizce."

"Ama zorunlu. Bu dağlarda sağ kalabilmenin tek yolu Yeminkapı'larından vergi almak ve bunu Dalinar da biliyor. Ticaretin başına beni koydu. Hayat savaş var diye durmaz, çocuğum. Herkesin yeni ayakkabılara, sepetlere, giysilere, şaraplara ihtiyaçları olacak."

"Bizim de masajlara ihtiyacımız var," diye ekledi Palona. "Bol bol, eğer bu donmuş çoraklıkta yaşamak zorunda kalacaksak."

"İkiniz de umutsuz vakasınız," diye tersledi Shallan, güneşli balkon boyunca Adolin'e doğru yürüdü. "Hey. Hazır mısın?"

"Evet." Shallan ve Adolin koridorlarda yola çıktılar. Kuleye yerleşmiş olan sekiz yüceprensliğin ordularına da ikinci ya da üçüncü katın bir bölümü verilmişti. Birinci katta, çoğunu pazarlara ve depolara bırakacak şekilde sadece birkaç kışla vardı.

Elbette sadece birinci katın bile keşfedilmesi tamamlanmış değildi. O kadar çok koridor ve acayip girinti vardı ki. Diğer her şeyin arkasına gizlenmiş oda dizileri. Belki bir gün her yüceprens kendi çeyrek katını gerçek anlamda yönetebilecekti. Şimdilik bilinmeyen bir diyar olan Urithiru'nun içindeki küçük uygarlık parçacıklarında ikamet ediyorlardı.

Üst katların keşfi tamamen durdurulmuştu çünkü artık asansörleri çalıştırmaya harcayacak Fırtınaışığı kalmamıştı.

Sebarial'ın bölgesinden ayrıldılar, zemine boyayla yapılmış okların en yakındaki tuvalet gibi çeşitli yerleri gösterdiği bir kavşaktan ve askerlerin yanından geçtiler. Muhafız kontrol noktası bir barikat gibi görünmüyordu ama Adolin askerlerin önünde belli bir şekilde yerleştirilmiş olan erzak kutuları ve tahıl çuvallarına işaret etmişti. Bu koridora dışarıdan saldıracak herhangi birisi bunların hepsine takılacak ve üstüne arkalarındaki mızraklı askerlerle yüzleşecekti.

Askerler Adolin'e başlarını salladılar ama selam vermediler, gerçi bir tanesi yakındaki bir odada kâğıt oynayan iki adama bağırarak bir emir vermişti. Adamlar ayağa kalktılar ve Shallan onları tanıdığı için irkildi. Gaz ve Vathah.

"Bugün senin muhafızlarını alınız diye düşündüm," dedi Adolin.

Benim muhafızlarım. Doğru ya. Shallan'ın firariler ve aşağılık katillerden oluşan bir grup askeri vardı. Kendisi de aşağılık bir katil olduğu için o kısmını çok dert etmiyordu. Ama ayrıca onlarla ne yapacağı hakkında fikri yoktu.

Tembelce ona selam verdiler. Vathah'ın boyu uzun ve üstü başı dağınıktı. Gaz kısa boyluydu ve kahverengi gözlerinin biri bir göz bandıyla kapatılmıştı. Adolin'in onları önceden bilgilendirdiği belliydi, Vathah onları korumak için yürüyerek öne geçti ve Gaz da oyalanarak arkada kaldı.

Shallan duymayacak kadar uzakta olduklarını umut ederek Adolin'in kolunu tuttu. "Muhafıza *ihtiyacımız* var mı?" diye fısıldadı.

"Elbette var."

"Neden? Sen Paredarsın. Ben Parlayan'ım. Sanırım idare edebiliriz."

"Shallan, korumalar her zaman güvenlikle ilgili değildir. Prestij içindir."

"Ondan bol bol var. Bugünlerde prestij paçalarımdan akıyor, Adolin."

"Öyle demek istemedim." Adolin öne doğru eğilerek fısıldadı. "Bu onlar için. Muhafıza ihtiyacın olmayabilir ama şeref muhafızlarına ihtiyacın var. Konumlarımız dolayısıyla yanımızda olmaktan dolayı şeref duyacak adamlara. Oynadığımız oyunun kuralları böyle; sen önemli bir kişi oluyorsun, onlar da bundan pay çıkarabiliyor."

"Hiçbir işe yaramayarak."

"Senin yaptığın şeylerin bir parçası olarak," dedi Adolin. "Fırtınalar adına, bütün bunların senin için ne kadar yeni olduğunu unutuyorum. Bu adamlarla ne yapıyorsun?"

"Büyük ölçüde kendi hâllerine bırakıyorum."

"Peki onlara ihtiyacın olduğu zaman?"

"Öyle bir şey olur mu, bilmiyorum."

"Olacak," dedi Adolin. "Shallan, sen onların komutanısın. Askerî olarak komutanları olmayabilirsin, ne de olsa onlar sivil muhafız ama sonunda aynı kapıya çıkıyor. Onları boş bırakır, bir önemlerinin olmadığını düşünmelerine neden olursan, onları mahvedersin. Onun yerine onlara yapacak önemli bir şeyler, yaptıkları için gurur duyacakları işler verirsen, sana şerefle hizmet ederler. Hayal kırıklığı yaratan asker çoğu zaman hayal kırıklığına *uğramış* olan askerdir."

Shallan gülümsedi.

"Ne?!"

"Baban gibi konuşuyorsun," dedi Shallan.

Adolin durakladı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Ben olduğunu söylemedim. Hoşuma gitti." Kolunu kavradı. "Muhafızlarımla yapacak bir şeyler bulacağım, Adolin. İşe yarar bir şey. Söz veriyorum."

Mızraklarını omuzlarına atmış, ellerinde yağ lambalarıyla yürüyen Gaz ve Vathah, esnemelerine ve ayak sürümelerine bakılacak olursa buradaki görevin o kadar da önemli olduğunu düşünmüyorlardı. Su taşıyan büyük bir grup kadının ve sonra da yeni bir tuvalet kurmak için tahta taşıyan birkaç adamın yanından geçtiler. Çoğu Vathah'ya yol veriyordu; bir şeref muhafızı görmek, kenara çekilmek için bir işaretti.

Shallan önemli olduğunu belli etmek isteseydi tahtırevanla gezerdi. Araçlar onu rahatsız etmiyordu, Kharbranth'tayken bol bol kullanmıştı. Belki de tahtırevan çağırmasını her önerdiği seferde Adolin'i reddetmesine neden olan şey Peçe'nin içindeki bir parçasıydı. Kendi ayaklarını kullanınca kendini bağımsız hissediyordu.

Üst kata çıkan merdivene ulaştılar ve tepeye vardıkları zaman Adolin harita arayarak ceplerini karıştırdı. Buradaki okların boyanması daha tamamen bitmemişti. Shallan kolunu çekiştirdi ve bir tünele doğru işaret etti.

"Bunu bu kadar kolay nasıl bilebiliyorsun?" dedi Adolin.

"Şu katmanların ne kadar geniş olduklarını görmüyor musun?" diye sordu Shallan koridorun duvarına doğru eliyle işaret ederek. "Bu taraftan."

Adolin haritasını kaldırdı ve Vathah'ya önden gitmesi için işaret etti. "Gerçekten de babam gibi olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Adolin yürürlerken alçak sesle. Sesinde endişeli bir his vardı.

"Öylesin," dedi Shallan koluna sıkıca sarılarak. "Sen de tıpkı onun gibisin Adolin. Ahlaklı, adil ve becerikli."

Adolin'in yüzü asıldı.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok."

"Berbat bir yalancısın. Onun beklentilerine cevap veremeyeceğinden korkuyorsun, değil mi?"

"Olabilir."

"Eh, cevap verdin Adolin. Her açıdan onun beklentilerini karşılıyorsun. Dalinar Kholin daha iyi bir oğlunun olmasını umut edemezdi ve... hay fırtınalar. Bu fikir seni *rahatsız ediyor*."

"Ne? Hayır!"

Shallan hüreliyle Adolin'in omzunu dürtükledi. "Bana söylemediğin bir şeyler var."

"Olabilir."

"Eh, bunun için Yaradan'a şükürler olsun."

"Bunun... ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Ash'in gözleri adına, hayır. Kendim çözerim. Bir ilişkide *bir parça* gizemin olması gerekir."

Adolin sessizleşti, bu da iyiydi çünkü Urithiru'nun Sadeas'a ait olan bölgesine yaklaşıyorlardı. Her ne kadar İlalai savaş kamplarına geri dönmekle tehdit ettiyse de, böyle bir harekete hiç girişmemişti. Büyük ihtimalle artık Alethi iktidarının merkezinin bu şehir olduğunu inkâr etmenin bir yolu kalmadığı içindi.

İlk muhafız karakoluna ulaştılar ve Shallan'ın iki muhafızı ona ve Adolin'e yaklaştı. Geçmelerine izin verilirken orman yeşili ve beyazlı üniforması olan askerlerle birbirlerine düşmanca bakışlar fırlatmışlardı. İlalai Sadeas ne düşünüyor olursa olsun, askerlerinin kararlarını verdikleri belliydi.

Birkaç adımın bu kadar büyük fark yaratabilmesi garipti. Burada çok daha az işçi ya da tüccarın ve çok daha fazla askerin yanından geçiyorlardı. Askerlerin yüz ifadeleri karanlık, ceketleri iliklenmemiş ve sakalları tıraşsızdı. Kâtipler bile farklıydı; makyajları daha yoğun, giysileri daha özensizdi.

Sanki uygarlıktan çıkıp, kanunsuz bölgeye girmişler gibi geliyordu. Koridorlar boyunca yankılanan yüksek sesler sertçe gülüyordu. Yol göstermek için boyanan çizgiler burada zeminde değil, duvarlardaydı ve boyanın damla damla akarak katmanları bozmasına engel olunmamıştı. Yer yer boyaya ıslakken sürtünerek geçen askerlerin ceketleri yüzünden lekeliydi.

Yanından geçtikleri askerlerin hepsi Adolin'e hor görüyle bakıyordu.

"Çetelere benziyorlar," dedi Shallan alçak sesle, omzunun üzerinden bir gruba bakıyordu.

"Görünüşe aldanma," dedi Adolin. "Yürürken saf tutuyorlar, çizmeleri sağlam ve silahları iyi derecede bakımlı. Sadeas askerlerini iyi eğitirdi. Sadece babamın disiplin

kullandığı yerde, o rekabet kullanırdı. Dahası burada fazla temiz görünmek alay konusu olmana neden olur. Bir Kholin olduğunu düşünmelerini istemezsin."

Shallan şimdi belki de Issızlık hakkındaki gerçek açığa çıktığına göre, Dalinar'ın yüceprensleri birleştirmekte daha az sorun yaşayacağını umut etmişti. Eh, bu adamlar Sadeas'ın ölümü yüzünden Dalinar'ı suçlamaya devam ettiği sürece bunun olmayacağı belliydi.

En sonunda doğru odalara ulaştılar ve Sadeas'ın karısıyla karşılaşmaları için içeri alındılar. İalai kalın dudakları ve yeşil gözleri olan kısa boylu bir kadındı. Odanın merkezindeki bir tahtta oturuyordu.

Yanında da Mraize, Hayaletkanlann liderlerinden biri, vardı.

Sizleri derin sorularla düşündürecek bir filozof değilim.

—Oathbringer, ön söz

Mraize. Yüzü, bir tanesi üst dudağının şeklini bozan bir dizi yara iziyle bezeliydi. Bugün çoğu zamanki şık giysilerinin yerine bir Sadeas üniforması giyiyordu, göğüs zırhı ve basit bir miğferi vardı. O yüzünün dışında yanından geçtikleri diğer askerlere benziyordu.

Bir de omzundaki tavuğun.

Tavuk. Garip türlerden bir tanesiydi, yeşil ve parlaktı, kötü görünüşlü bir gagası vardı. Shallan'ın pazarlarda kafesler içinde satılırken gördüğü beceriksiz şeylerden daha çok avcıya benziyordu.

Ama kim omzunda evcil bir tavukla dolaşırdı ki? Onlar yemek içindi, değil mi?

Adolin de tavuğu fark etti ve bir kaşını kaldırdı ama Mraize Shallan'ı tanıdığını hiçbir şekilde belli etmiyordu. Diğer askerler gibi aylak bir pozda durmuş, elinde tuttuğu baltalı mızrakla Adolin'e ters ters bakıyordu.

İalai onlar için sandalye koydurmamıştı. Elleri kucağında oturuyordu, kol yeninin içindeki emineli, hürelinin altındaydı, odanın iki tarafındaki sütunlann üstüne yerleştirilmiş lambalar tarafından aydınlatılıyordu. O doğal olmayan titrek ışığın altında özellikle kin doluymuş görünüyordu.

"Aksırtların bir avı öldürdükten sonra yiyip ondan sonra da leşin yakınlarında saklandıklarını biliyor muydun?" dedi İalai.

"Bu onları avlamanın tehlikelerinden biri, Berrakhanım," dedi Adolin. "Hayvanın izini takip ettiğini sanarsın ama yakınlarda pusuya yatmış olabilir."

"Bu davranışın nedenini merak ederdim, ta ki avın leş yiyicileri çekeceğini fark edene kadar. Aksırt seçici değildir ama artıklarından beslenmek için gelenler de av olur."

Konuşmanın iması Shallan için açık görünüyordu. *Neden öldürdüğün yere geri döndün, Kholin?*

"Bir yüceprensin cinayetini *çok* ciddiye aldığımızı bilmenizi istiyoruz, Berrakha-

nım," dedi Adolin. "Bunun bir kere daha olmasına engel olmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Ah, Adolin...

"Elbette yapıyorsunuz," dedi İalai. "Artık diğer yüceprensler size karşı çıkamayacak kadar korkuyorlar."

Evet, Adolin o tuzağın doğrudan içine düşmüştü. Ama Shallan söze karışmadı; bu Adolin'in görevi idi ve onu destek olması için davet etmişti, adına konuşması için değil. Adolin yerinde Shallan olsaydı daha iyi iş çıkarıyor olmazdı. Sadece farklı hatalar yapardı.

"Kocanızı öldürmek için fırsatı ve sebebi olabilecek herhangi birilerini düşünebiliyor musunuz?" dedi Adolin. "Babamın *dışında*, Berrakhanım."

"Demek sen kendin de en büyük şüphelinin o olduğunu itiraf..."

"Garip. Annem her zaman senin zeki olduğunu düşündüğünü söylerdi," diye patladı Adolin. "Seni takdir eder ve senin aklına sahip olmayı dilerdi. Ama burada buna dair herhangi bir kanıt görmüyorum. Gerçekten de, babamın Sadeas'ın hakaretlerine yıllarca dayandıktan, Ovalar'daki ihanetine uğradıktan, o düello fiyaskosuna katlandıktan sonra ona şimdi *suikast* düzenleyeceğini ciddi ciddi düşünüyor musun? Sadeas'ın Yokelçiler konusunda haksız olduğu kanıtlandıktan ve babamın konumu iyice sağlamlaştıktan sonra? İkimiz de kocanın ölümünün arkasında babamın olmadığını biliyoruz. Aksini iddia etmek aptallıktan başka bir şey değil."

Shallan irkildi. Adolin'in dudaklarından *bunu* duymayı beklemezdi. Dikkate değer bir şekilde, söylemesi gereken şey de *tam olarak* buymuş gibi görünüyordu. Saray ağzını bir kenara bırakmak. Gerçeği dolaysız ve dürüstçe söylemek.

İalai öne doğru eğilerek Adolin'i inceledi ve sözlerini tarttı. Eğer Adolin'in açıkça belli edebildiği tek bir şey varsa, o da otantikliğiydi.

"Ona bir sandalye getir," dedi İalai Mraize'e.

"Emredersiniz Berrakhanım," dedi Mraize, sesinde Herdazlıyı andıran yoğun bir taşra şivesi vardı.

İalai ondan sonra Shallan'a doğru baktı. "Ve sen. Bir işe yara. Yan odada ısınan çaylar var."

Shallan bu muameleye burun kıvırdı. O artık emir verilecek önemsiz yardımcının biri değildi. Ancak Mraize de onun gitmesi söylenilen yöne doğru yalpalayarak ilerliyordu, o yüzden Shallan bu hakareti yuttu ve uzun adımlarla onu takip etti.

Yan oda çok daha küçüktü, diğerleri gibi aynı taştan kesilerek açılmıştı ama katman desenleri daha solgundu. Turuncular ve kırmızılar o kadar kusursuz bir şekilde birbirlerine karışıyorlardı ki duvarın tek bir tonda olduğunu iddia edebilirdin. Bir köşedeki sandalyeler İalai'nin adamlarının burayı depo olarak kullandığını kanıtlıyordu. Shallan tezgâhın üstündeki fabriallarda ısınan ılık çay kupalarını görmezden geldi ve Mraize'in yakınına sokuldu.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye tısladı ona.

Mraize'in tavuğu sanki sinirlenmiş gibi hafifçe öttü.

"Bir gözümü onun üzerinde tutuyorum," dedi Mraize başıyla öbür odaya doğru işaret ederek. Burada taşra şivesinin izleri kaybolarak konuşması düzelmişti. "Ona karşı ilgimiz var."

"O zaman o sizden biri değil mi?" diye sordu Shallan. "Hayaletkanların üyesi değil mi?"

"Hayır," dedi Mraize gözleri kısılarak. "O ve kocası bizim davet etmemiz için fazlasıyla güvenilmez bir değişkendi. Onların hedefleri kendilerine ait; insan ya da dinleyici, başka hiç kimseninkilerle örtüştüklerini düşünmüyorum."

"Onların krem olmalarının bir anlam taşımadığını düşünüyorum."

"Ahlak bizi ilgilendiren bir eksen değil," dedi Mraize sakin bir şekilde. "Sadece sadakat ve gücün anlamı var, çünkü ahlak hava durumu kadar geçicidir. Baktığın açıya göre değişir. Bizimle çalışmaya devam ettikçe sen de göreceksin ki haklıyım."

"Ben sizden biri *değilim*," diye tısladı Shallan.

"Bu kadar ısrarcı olan birisi için dün gece bizim sembolümüzü kullanmakta hiç de çekince göstermedin," dedi Mraize bir sandalyeyi alırken.

Shallan dondu, sonra şiddetle kızardı. Onu da mı biliyordu? "Ben..."

"Avın uygun," dedi Mraize. "Ve hedeflerine ulaşmak için bizim otoritemizi kullanmaya iznin var. Suistimal etmediğin sürece üyeliğinin bir faydası bu."

"Ya abilerim? Onlar nerede? Onları bana getireceğine söz vermiştin."

"Sabır, küçük bıçak. Onları kurtarmamızdan bu yana sadece birkaç hafta geçti. O konuda sözümü tutacağımı göreceksin. Ne olursa olsun, senin için bir görevim var."

"Görev mi?" diye sinirlendi Shallan tavuğun bir kere daha ona ötmesine neden olarak. "Mraize, sizin verdiğiniz görevi yapmayacağım. Siz Jasnah'yı *öldürdünüz*."

"Bir düşman askerini," dedi Mraize. "Hah, bana öyle bakma. O kadının nelere kadir olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun ve bize saldırmakla nasıl bir düşman kazandığını da. Savaşta yaptığı şeyler için o müthiş ahlaklı Karadikenini suçluyor musun? *Onun* katlettiği sayısız insan ne olacak?"

"Başkalarının kusurlarına işaret etmekle kendi kötülüklerinden sıyrılamazsın," dedi Shallan. "Sizin hedeflerinize ulaşmanıza yardım etmeyeceğim. Ne kadar sizin için Ruhdökmemi talep ederseniz edin, bunu yapmayacağım."

"Israr etmekte ne kadar hızlısın, ancak borcunu da kabul ediyorsun. Bir Ruhdökümcü kayıp, yok edildi. Ama biz tamamlanan görevlerin karşılığında böyle şeyleri affederiz. Tekrar itiraz etmeden önce, senden istediğimiz görevi şu anda *zaten* yaptığını bil. Buradaki karanlığı muhakkak sen de hissetmişsindir. Kulenin... yanlışlığını."

Shallan küçük odada etrafına bakındı, tezgâhın üstündeki birkaç mumun ışığında gölgeler titreşiyordu.

"Görevin bu şehri güvenceye almak," dedi Mraize. "Eğer Yokelçilerin gelişinden faydalanacaksak Urithiru'nun güçlü kalması zorunlu."

"Faydalanmak mı?"

"Evet," dedi Mraize. "Bu bizim kontrol edeceğimiz bir güç ama henüz iki tarafın da hâkimiyet kazanmasına izin vermememiz gerekli. Urithiru'yu emniyete al. Hissettiğin karanlığın kaynağını keşfet ve ortadan kaldır. Senin görevin bu. Bunun karşılığında bilgi ile ödeme yapacağım." Shallan'a doğru eğildi ve tek bir kelime söyledi. "Helaran."

Sandalyeyi kaldırdı ve yürüyerek odadan çıktı, daha yalpalı bir yürüyüşe geçmişti; tökezledi ve yanından geçtiği sandalyeyi neredeyse düşürüyordu. Shallan afallamış bir hâlde kalmıştı. En büyük abisi gizemli sebepler nedeniyle gittiği Alethkar'da ölmüştü.

Fırtınalar adına, Mraize ne biliyordu? Öfkeyle arkasından baktı. Shallan'ı o isimle yemlemeye nasıl cüret ederdi!

Şu anda Helaran'a odaklanma. Bunlar tehlikeli düşüncelerdi ve Shallan şimdi Peçe'ye dönüşemezdi. Kendisine ve Adolin'e birer kupa çay koydu, sonra bir sandalyeyi koltuğunun altına sıkıştırdı ve zorlana zorlana geri gitti. Adolin'in yanında oturdu, sonra bir kupayı ona verdi. Çaydan bir yudum aldı ve ona ateş püsküren gözlerle bakan İalai'ye gülümsedi. O da Mraize'i çay getirmesi için tekrar gönderdi.

"Bence bu suçluyu samimi olarak yakalamak istiyorsan bakacağın yer kocamın eski düşmanları değil," dedi İalai Adolin'e. "Sizin savaş kampınızda olmayan hiç kimsenin fırsatı ya da sebebi yoktu."

Adolin içini çekti. "Babamın bir ilgisinin olmadığında anlaştığımızı..."

"Dalinar yaptı demiyorum," dedi İlalai. Sakin görünüyordu ama sandalyesinin yanlarını tutan elinin eklemleri beyazdı. Ve gözleri... makyaj kırmızılığı gizleyemiyordu. Ağlamıştı. Gerçekten de üzgündü.

Eğer bir numara değilse. *Ben de ağlamış gibi yapabilirdim; birilerinin beni görmeye geldiğini bilseydim ve numaranın durumumu güçlendireceğine inansaydım tabii*, diye düşündü Shallan.

"O zaman *ne* diyorsun?" diye sordu Adolin.

"Tarih olmayan emirleri yerine getiren askerlerin örnekleriyle dolup taşıyor," dedi İlalai. "Dalinar'ın eski bir arkadaşını karanlık tünellerde hiçbir zaman bıçaklamayacağına katılıyorum. Askerleri bu kadar seçici olmayabilir. Bunu kimin yaptığını bilmek mi istiyorsun, Adolin Kholin? Kendi askerlerinize bak. Kholin ordusunda bir yerlerde yüceprensine büyük bir hizmet etmeyi düşünmüş bir adamın olduğuna prensliğimiz üzerine iddiaya girerim."

"Peki ya diğer cinayetler?" dedi Shallan.

"Bu kişinin aklını bilemem," dedi İlalai. "Belki artık alışkanlık olmuştur. Ne olursa olsun, sanırım bu görüşmenin daha başka bir amaca hizmet etmeyeceğinde fikir birliğine varabiliriz." Ayağa kalktı. "İyi günler, Adolin Kholin. Umarım keşfettiklerini benimle paylaşırsın, böylece araştırmacım daha iyi bilgilendirilebilir."

"Tamam, paylaşırım," dedi Adolin. "Sizin araştırmanızı kim yönetiyor? Raporları göndermek için soruyorum."

"Adı Meridas Amaram. Sanırım onu tanıyorsun."

Shallan'ın ağzı açık kaldı. "Amaram mı? *Yücemareşal Amaram* mı?"

"Elbette," dedi İlalai. "O kocamın en başarılı generallerinden birisi."

Amaram. Shallan'ın abisini o öldürmüştü. Yüzünü ifadesiz tutan Mraize'e doğru bir bakış attı. Fırtınalar adına, o ne biliyordu? Shallan hâlâ Helaran'ın Parekılıcı'nı nereden bulduğunu bilmiyordu. Onu Amaram'la savaşmaya iten şey ne olmuştu?

"Amaram *burada* mı?" diye sordu Adolin. "Ne zamandır?"

"Yeminkapısı'ndan getirdiğiniz son kervan ve toplama ekibiyle birlikte geldi. Kuleye geldiğini ilan etmedi, sadece benim haberim var. Malyetiyle birlikte bir fırtınaya yakalanmış, o yüzden onun ihtiyaçlarıyla ilgileniyoruz. Bana kısa süre içinde görev başına döneceğinin sözünü verdi ve kocamın katilini bulmayı en öncelikli hedefi yapacak."

"Anlıyorum," dedi Adolin.

Shallan'a doğru bir bakış attı ve o da başını sallayarak onayladı, hâlâ şaşkınlık içindeydi. Birlikte Shallan'ın askerlerini kapının hemen içinde durdukları yerden aldılar ve dışarıdaki koridora çıktılar.

"Amaram," diye tısladı Adolin. "Köprücü çocuk bundan hiç memnun olmayacak. O ikisinin arasında halledilmemiş bir mesele var."

Sadece Kaladin'in değil.

"Babam ilk başta Parlayan Şövalyeler'i tekrar kurması için Amaram'ı görevlenmişti," diye devam etti Adolin. "Eğer o kadar açık bir şekilde rezil olmasından sonra İlalai onu kabul ediyorsa... Bu hareket başlı başına babama yalancı demek anlamına gelir, değil mi? Shallan?"

Shallan silkindi ve derin bir nefes aldı. Helaran öleli uzun zaman oluyordu. Mraize'den cevap almak konusunda daha sonra endişe edebilirdi.

"İşleri nasıl göstermek istediğine göre değişir," dedi alçak sesle Adolin'in yanında yürürken. "Ama evet, Dalinar'ın Amaram'a yaptığı muamele konusunda en iyimser deyimle aşırı eleştirel olduğunu ima ediyor. Babanın iktidarına karşı kendi tarafının bir alternatif olduğu fikrini güçlendiriyor."

Adolin içini çekti. "Sadeas olmazsa belki işler biraz daha kolaylaşır diye düşünmüştüm."

"İşin içinde politika var Adolin, o yüzden doğası gereği kolay olamaz." Bir grup Sadeas askerinin yanından geçerken Adolin'in koluna girdi.

"Bu işleri hiç beceremiyorum," dedi Adolin alçak sesle. "O kadar çok sinirlendim ki neredeyse onu yumruklayacaktım. Gör bak, Shallan. Bu işi rezil edeceğim."

"Öyle mi? Oysa ben haklı olduğunu düşünüyorum, birden fazla katil var."

"Ne? Gerçekten mi?"

Shallan başını sallayarak onayladı. "Dün gece dışarıdayken bazı şeyler duydum."

"Sarhoşluktan yerde yuvarlanmadığın zamanlarda demek istiyorsun."

"Çok zarif bir sarhoş olduğumu bilmeni isterim, Adolin Kholin. Gidelim..." Bir çift kâtip koşarak koridorda yanlarından geçerken sesi kesilerek sustu, İlalai'nin odalarına doğru şaşırtıcı bir hızla gidiyorlardı. Arkalarından gelen muhafızlar da vardı.

Adolin bir tanesini kolundan yakaladı ve adam mavi üniformaya küfrederken neredeyse kavga çıkmasına neden olacaktı. Neyse ki asker Adolin'in yüzünü tanıdı ve kendine hâkim oldu, elini belinde asılı duran baltadan çekti.

"Berrakbey," dedi adam gönülsüz bir şekilde.

"Ne oluyor?" dedi Adolin. Başıyla koridorun aşağısına doğru işaret etti. "Neden şu ilerideki muhafız kontrol noktasındaki herkes bir anda konuşmaya başladı?"

"Kıyıdan haber geldi," dedi muhafız en sonunda. "Yeni Natanan'da fırtına duvarı görülmüş. Yücefırtınalar geri döndü."

Sizleri kurnaz imalarla neşelendirecek bir şair de değilim.

—Oathbringer, ön söz

"Satacak etim yok," dedi yaşlı açıkgöz Kaladin'i fırtına sığınağına götürürken. "Ama berrakbeyin ve adamları burada kalabilirler, hem de uygun fiyata." Bastonuyla büyük boş binayı işaret etti. Burası Kaladin'e Harap Ovalar'daki kışlaları hatırlatıyordu; uzun ve dardı, küçük bir ucu doğuya bakıyordu.

"Başka kimsenin olmaması gerek," dedi Kaladin. "Berrakbeyim için mahremiyet önemli."

Yaşlı adam Kaladin'e şöyle bir bakarak mavi üniformasını süzdü. Şimdi Gözyaşları bittiği için daha iyi görünüyordu. Subay denetiminde giyeceği bir üniforma değildi ama lekelerini çıkarmak ve düğmelerini parlatmakla epey bir zaman harcamıştı.

Vamah arazilerinde Kholin üniforması. Bu pek çok şeyi ima ediyor olabilirdi. Bu imalardan birinin "Bu Kholin subayı bir grup kaçak parshmene katılmış," olmamasını umuyordu.

"Tüm sığınağı size verebilirim," dedi tüccar. "Revolar'dan gelecek bazı kervanlara kiralayacaktık ama gelmediler."

"Ne oldu?"

"Bilmem," dedi adam. "Ama bence fırtına kapası bir acayiplik var. Sahipleri ve malları farklı üç kervan, hiçbirinden de ses çıkmadı. Bana haber getiren bir haberci bile yok. İyi ki peşin yüzde on almışım."

Revolar. Vamah'ın kendi şehriydi, Kholinar ile buranın arasındaki en büyük şehirdi.

"Sığınağı tutacağız," dedi Kaladin adama birkaç sönük küre verirken. "Yiyecek olarak ne verebilirseniz razıyız."

"Bir ordu ölçeğinde pek fazla bir şey yok. Belki bir ya da iki çuval uzunkök. Biraz lavis. O kervanlardan birinin bana erzak getirmesini bekliyordum." Başını olumsuzca salladı, yüzünde uzak bir ifade vardı. "Acayip zamanlar, onbaşı. O ters yönden esen fırtına. Geri gelmeye devam edecek mi dersin?"

Kaladin başıyla onayladı. Dinmezfırtına bir gün önce geri gelmişti; sadece uzak

doğuda olan ilk belirmesi sayılmazsa, bu ikinci geçişiydi. Kaladin ve parshmenler görünmeyen sprenin uyarısı üzerine o fırtınayı terk edilmiş bir madende geçirmişlerdi.

"Acaylp zamanlar," diye tekrarladı yaşlı adam. "Eh, eğer et isterseniz buranın güneyindeki vadide dolaşan bir yaban domuzu sürüsü var. Ama burası Yücebey Cadilar'ın arazisi, o yüzden de, ee... Eh, haberiniz olsun işte." Eğer Kaladin'in hayali "berrakbeyi" kralın emirleri üzerine yola çıkmışsa avlanabilirdi. Aksi takdirde başka bir yücebeyin domuzlarını öldürmek kaçak avlanma sayılırdı.

Açık sarı gözlerine rağmen yaşlı adam küçük bir kasaba çiftçisi gibi konuşuyordu ama bu durağı işleterek durumunu iyileştirdiği belliydi. Yalnız bir hayattı ama parası büyük ihtimalle iyiydi.

"Bakalım burada sizin için yiyecek neler var?" dedi yaşlı adam. "Gel benimle. Şimdi, bir fırtınanın yaklaştığından *emin* misin?"

"Bunu söyleyen çizelgelerim var."

"Eh, Yaradan'a ve Elçiler'e şükür o zaman. Bazılarını hazırlıksız yakalayacak ama uzakalemimi yeniden kullanabilmek iyi olur."

Kaladin adamı evinin rüzgâryönü kenarındaki taştan bir kök kulübesine kadar takip etti ve kısa bir süre üç çuval sebze için pazarlık etti. "Bir şey daha var," dedi Kaladin. "Ordunun gelişini izleyemezsin."

"Ne? Onbaşı, iyice yerleştiğinizden emin olmak benim görevim..."

"Berrakbeyim mahremiyete *son derece* düşkündür. Geçişimizden kimsenin haberi olmaması önemli. *Çok önemli.*" Elini kemerindeki bıçağın üzerine koydu.

Açıkgözlü adam sadece burnunu çekti. "Dilimi tutacağıma güvenebilirsin, *asker*. Ayrıca beni tehdit etme. Ben altıncı Dan'danım." Çenesini kaldırdı ama yavaş yavaş yürüyerek evine girdikten sonra kapıyı sıkıca kapadı ve fırtına kepenklerini çekti.

Kaladin üç çuvalı da sığınağa taşıdı, sonra parshmenleri bıraktığı yere doğru yola koyuldu. Syl için etrafına bakınıp duruyordu ancak elbette hiçbir şey göremedi. Yokspreni muhtemelen el altından bir işler çevirmesin diye gizlice onu takip ediyordu.

Fırtınadan hemen önce geri geldiler.

Khen, Sah ve diğerleri karanlık çökene dek beklemek istemişlerdi, yaşlı açıkgözün onları gözetlemeyeceğine güvenmeye hevesli değillerdi. Ama rüzgâr sertleşmişti ve en sonunda Kaladin'in dediği gibi fırtınanın yaklaştığına inandılar.

Parshmenler içeri doluşurken Kaladin sığınağın kapı ağzında gergin bir bekleyişe başladı. Son birkaç gün içinde başka grupları da yanlarına katmışlardı, Kaladin'e, görevlerini tamamladıktan sonra uçup giden Yoksprenlerinin önderlik ettiğini söylenmişti. Sayıları artık yüze yaklaşıyordu, içinde yaşlılar ve çocuklar da vardı. Hiç kimse nihai amaçlarını Kaladin'e söylemiyordu, sadece "Sprenin bir hedefi var" demişlerdi.

Kapıdan en son giren Khen'di; iri, kaslı parshmen kadın sanki fırtınayı izlemek istermiş gibi oyalanıyordu. Sonunda çoğunu Kaladin'den çaldıkları kürelerini aldı ve torbayı dışarıdaki duvarda asılı olan demir şeritli fenerin içine kilitledi. Eliyle Kaldin'e kapıdan girmesini işaret etti, sonra kendisi de girdi ve kapıyı sürgüledi.

"İyi iş çıkardın, İnsan," dedi Kaladin'e. "Toplantıya vardığımız zaman senin adına konuşacağım."

"Teşekkürler," dedi Kaladin. Dışarıda fırtına duvarı sığına vardı, taşlan sallıyor ve hatta zemini bile sarsıyordu.

Parshmenler beklemek için yerleştiler. Hesh çuvalları karıştırdı ve alıcı gözle sebzeleri inceledi. Eskiden bir köşkün mutfağında çalışmıştı.

Kaladin sırtını duvara dayayarak oturdu, dışarıda köpüren fırtınayı hissediyordu.

Hafif Gözyaşları'ndan bu kadar nefret edip de bu taşların arkasındaki gök gürültüsünü duyduğu zaman bir heyecan duyması ne kadar garipti. O fırtına birkaç kere Kaladin'i öldürmek için elinden geleni yapmıştı. Fırtınayla arasında bir yakınlık hissediyordu ama biraz tedirginlik de vardı. Yeni askerleri eğitirken fazlasıyla acımasız davranan bir çavuş gibiydi.

Fırtına dışarıdaki mücevherleri tekrar dolduracaktı, içlerinde yalnızca küreler değil, aynı zamanda Kaladin'in yanında taşıdığı daha büyük mücevherler de vardı. Tekrar dolduklan zaman Kaladin'in, daha doğrusu parshmenlerin yüklü miktarda Fırtınaışığı olacaktı.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Harap Ovalar'a geri dönüşünü ne kadar geciktirebilirdi? Boş kürelerini dolularla takas etmek üzere daha büyük bir şehirde durmak zorunda kalsa bile büyük ihtimalle bir günden daha kısa bir sürede varabilirdi.

Sonsuza kadar oyalanamazdı. Urithiru'da ne yapıyorlardı? Dünyanın geri kalanından ne haberler geliyordu? Bu sorular peşini bırakmıyordu. Bir zamanlar yalnızca kendi mangası için endişelenmekten memnundu. Ondan sonra bir taburdan sorumlu olmaya gönüllü olmuştu. Ne zamandan beri bütün dünyanın durumu onun derdi olmuştu?

En azından uzakalemimi geri almalı ve Berrakhanım Navani'ye bir mesaj göndermeliyim.

Görüş alanının kenarında bir şey titreşti. Syl geri mi dönmüştü? Dudaklarında bir soruyla ona doğru bir baktı ve hatasını anladığında konuşmasına engel olmayı zar zor başardı.

Yanındaki spren sarı renkte parlıyordu, mavi-beyaz değildi. Minik kadın onu Kaladin'in göz seviyesine getirecek kadar yerden yükselen, altın renginde, şeffaf taştan bir sütunun üzerinde dikiliyordu. Sütun da sprenin kendisi gibi bir alevin merkezinin sarı-beyaz renkteydi.

Bacaklarını tamamen kapatan uzun bir elbisesi vardı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, Kaladin'i inceliyordu. Yüzünün şekli tuhaftı. Dar yüzlüydü ama gözleri büyüktü, çocuklarınkilere benziyordu. Shinovar'dan birisi gibi görünüyordu.

Kaladin irkildi, bu küçük sprenin gülümsemesine neden olmuştu.

Onun gibi sprenler hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran, diye düşündü. "Iı... Ee, seni görebiliyorum."

"Çünkü görmeni istiyorum," dedi spren. "Sen *gerçekten de* garip birisin."

"Neden... neden seni görmemi istiyorsun?"

"Konuşabilelim diye." Kaladin'in etrafında yürümeye başladı ve her adımıyla zeminden yukarı fırlayarak çıplak ayağının altına ulaşan sarı taştan sütunlar belirliyordu. "Neden hâlâ buradasın, insan?"

"Parshmenlerin beni esir aldı."

"Annen sana böyle yalan söylemeyi mi öğretti?" diye sordu spren, eğlenmiş gibiydi. "Onlar daha bir aylık bile değil. Onları kandırdığın için tebrikler." Durdu ve Kaladin'e gülümsedi. "Ben bir aylıktan biraz daha büyüğüm."

"Dünya değişiyor," dedi Kaladin. "Ülke kargaşa içinde. Sanırım bunun sonunun nereye varacağını görmek istiyorum."

Spren Kaladin'i değerlendiriyordu. Neyse ki yüzünün yanından akmakta olan ter damlası için iyi bir bahanesi vardı. Sarı renkle parlayan, garip biçimde zeki bir sprenle karşılaşmak herkesi ürkütürdü, sadece saklayacak çok fazla şeyi olan bir adamı değil.

"Bizim için savaşır mısın, firari?" diye sordu.

"Bana izin verilir mi?"

"Benim türüm aynmcılığa *hiç de* seninki kadar yatkın değil. Eğer elin mızrak tuta-

biliyor ve emir dinleyebiliyorsan, o zaman seni kesinlikle geri çevirmem." Kollarını kavuşturarak yüzünde garip, bilgiç bir ifadeyle gülümsedi. "Son kararı ben vermeyeceğim. Ben yalnızca bir haberciyim."

"Kesin olarak nerede öğrenebilirim?"

"Gittiğimiz yerde."

"Orası neresi?"

"Yeterince yakın," dedi spren. "Neden? Başka yerde yetişmen gereken acil işlerin mi var? Sakal tıraşına mı gideceksin, yoksa büyükannenle yemek mi yiyeceksiniz?"

Kaladin yüzünü ovuşturdu. Ağzının kenarlarına batan sakalları unutabilmeyi neredeyse başarmıştı.

"Söyle bakalım," dedi spren. "Bu akşam bir yücefırtına olacağını nasıl bildin?"

"Kemiklerimde hissettim," dedi Kaladin.

"İnsanlar fırtınaları *hissedemezler*, hangi parçalarıyla olursa olsun."

Kaladin omzunu silkti. "Gözyaşları'nın da dinmiş olduğunu düşününce, fırtına vakti gibi göründü."

Spren başını da sallamadı, o anda ne düşündüğünü belirten gözle görülür herhangi bir işaret de vermedi. Yalnızca bilmiş gülümsemesiyle durmaya devam etti, sonra da solarak kayboldu.

Benden daha zeki olduğunuzdan hiç şüphem yok. Ben sadece kendi sonuçlarınıza varmanız için neler olduğunu, neler yaptığımı aktarabilirim.

—Oathbringer, ön söz

Dalinar hatırlıyordu.

İsmi Evi'ydi. Uzun boylu ve fidan gibiydi, solgun sarı saçları vardı; İrialilerin saçları gibi gerçek altın renginde değildi ama yine de çarpıcıydı.

Sessizdi. Çekingen. Hem o hem de kardeşi; cesur bir adımla vatanlarından kaçmayı başarmış olmalarına rağmen. Yanlarında Parezırhı getirmişlerdi ve...

Son birkaç gün boyunca hatırladıkları sadece bunlar olmuştu. Geri kalanı bir bulanıklıktan ibaretti. Evi'yle tanışmasını, ikisi de bunun politik gereklilikler sonucu olan bir düzenleme olduğunun farkında olduklarından ona beceriksizce kur yaptığını hatırlayabiliyordu ve sonunda anlaşmalı bir nişan yaptıklarını.

Dalinar'ın hatırladığı bir aşk yoktu ama cazibeyi hatırlıyordu.

Hatıralar, yağmurdan sonra oyuklarından çıkan kremciklere benzeyen soruları beraberlerinde getiriyordu. Dalinar onları görmezden gelerek ayakta duruyordu, Urithiru'nun önündeki düz alanda bir dizi muhafızın yanında bekliyor, batıdan gelen sert rüzgâra maruz kalıyordu. Bu geniş platoda bazı tahta yığınları vardı, büyük ihtimalle bu alanın bir kısmı sonunda bir kereste deposuna dönüşecekti.

Arkasında bir ipin ucu rüzgârla savruluyor, tekrar tekrar bir odun yığınına vuruyordu. Bir çift rüzgârspreni salınarak yanından geçti, küçük insanlar şeklindelerdi.

Neden Evi'yi şimdi hatırlıyorum? diye merak etti Dalinar. *Ve neden sadece birlikte olduğumuz ilk zamanların hatıraları geri geldi?*

Beyazlı Suikastçı, Szeth'in kardeşini öldürürken sarhoş ve işe yaramaz hâlde olduğu o geceyle zirveye ulaşan Evi'nin ölümünden sonraki zorlu yılları her zaman hatırlamıştı. Hep Gecegözücüsü'ne onu kaybetmenin acısından kurtulmak için gittiğini ve sprenin de bedel olarak diğer hatıralarını aldığını sanmıştı. Bunu kesin olarak bilmiyordu ama doğruymuş gibi görünüyordu.

Gecegözcüsü ile yapılan anlaşmaların geçici olmaması gerekiyordu. Hatta sonsuza kadar sürmeleri. O zaman Dalinar'a ne oluyordu?

Dalinar ön koluna bağlanmış olan kolluk saatine bir göz attı. Beş dakika geç kalmışlardı. Fırtınalar adına. Lanet şeyi takmaya başlayalı daha sadece birkaç gün oluyordu ama şimdiden bir kâtip gibi dakikaları sayar olmuştu.

Bir sonraki yücefırtınaya doğru geri sayım yapacak olan ikinci saat kadranı hâlâ çalıştırılmamıştı. Neyse ki tek bir yücefırtına gelmiş ve küreleri tekrar doldurmak için Fırtınaışığı getirmişti. Çok uzun bir zamandır yeteri kadar Işıkları olmamış gibi geliyordu.

Ama kâtiplerin güncel hava hareketleri hakkında tahmin yürütmeye başlayabilmeleri için bir sonraki yücefırtınaya kadar beklemeleri gerekecekti. O zaman bile yanılmaları mümkündü çünkü Gözyaşları olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü. Yüzlerce, binlerce yılın dikkatle tutulmuş kayıtları şimdi geçersiz hâle gelmiş olabilirdi.

Bir zamanlar sadece bu bile bir facia olurdu. Ekim mevsimlerinin mahvolmasına ve kıtlıklara neden olabilir, kara ve deniz taşımacılığını alt üst edebilir, ticareti bozabilirdi. Ne yazık ki bu durum Dinmezfırtına ile Yokelçilerin karşısında, facialar listesinde üçüncü sıraya çıkabiliyordu.

Soğuk rüzgâr bir kere daha üzerine esti. Önlerindeki engin Urithiru platosunu çevreleyen on büyük platform vardı, hepsi yaklaşık üç metre kadar yükseltilmişti ve arabalar için olan rampalarının yanından çıkan merdivenleri vardı. Her birisinin merkezinde küçük bir bina vardı ve içlerindeki cihazlar da...

Parlak bir şimşekle soldan ikinci platformun merkezinden genişleyen bir Fırtınaışığı dalgası yayıldı. Işık solduğu zaman Dalinar şeref muhafızlarına önderlik ederek geniş basamaklardan yukarıya tırmandı. Merkezdeki binaya doğru ilerlediler, küçük bir grup insan oradan dışarıya çıkmış ve etraflarını çevreleyen huşusprenleriyle Urithiru'ya bakıyorlardı.

Dalinar gülümsedi. Kule, bir şehir kadar geniş ve küçük bir dağ kadar uzun boyuyla sanki... eh, dünyada onunla kıyaslanabilecek başka bir şey yoktu.

Yeni gelenlerin başında yanık turuncu renkli cübbe giymiş bir adam vardı. Yaşlıydı, şefkatli ve temiz tıraşlı bir yüzü vardı ve şehre bakarken başını geriye atmış, ağzı açık kalmıştı. Yakınında gümüşsü saçlarını topuz şeklinde toplamış bir kadın duruyordu. Adrotagia, Kharbranth'ın baş katibi.

Bazıları tahtın arkasındaki gerçek gücün o olduğunu düşünüyordu, başkaları ise bunun kralın yokluğunda Kharbranth'ı idare etmesi için geride bıraktıkları diğer kâtip olduğunu tahmin ediyordu. Hangisi olursa olsun, Taravangian'ı göstermelik olarak tahtta tutuyordu ve Dalinar'ın da Jah Keved ve Kharbranth'ı yanına çekmek için Taravangian üzerinden iş yapmaya itirazı olmayacaktı. Bu adam bir zamanlar Gavilar'ın arkadaşıydı ve bu da Dalinar için yeteri kadar iyiydi. Ve Urithiru'da en azından bir diğer hükümdarın olmasından fazlasıyla memnun olacaktı.

Taravangian Dalinar'a gülümsedi, sonra dudaklarını yaladı. Söylemek istediği şeyi unutmuş gibi göründü ve destek için yanında duran kadına bir bakış atmak zorunda kaldı. Kâtip fısıldadı ve hatırlatmadan sonra Taravangian yüksek sesle konuştu.

"Karadıken," dedi Taravangian. "Sizinle tekrar görüşmek bir şeref. Çok uzun zaman oldu."

"Majesteleri," dedi Dalinar. "Çağrıma karşılık verdiğiniz için çok teşekkür ederim." Dalinar yıllar önce birkaç kere Taravangian'la karşılaşmıştı. Sessiz, keskin zekâlı bir adam hatırlıyordu.

Ama durum değişmişti. Taravangian hep mütevazı biri olmuş ve kendini pek öne çıkarmamıştı, o yüzden çoğu kişi onun beş yıl önceki garip hastalığından önce bir za-

manlar zeki olduğunu bilmezdi. Navani bunun adamın zihinsel becerilerine kalıcı olarak zarar veren bir beyin kanamasını gizlemek için uydurulduğundan oldukça emindi.

Adrotagia Taravangian'ın koluna dokundu ve başıyla Kharbranthlı muhafızların yanında duran birine doğru işaret etti. Orta yaşlı açıkgöz bir kadındı, bir etek ve Güneyli tarzında bluz giyiyordu, üst düğmeleri iliklenmemişti. Saçları bir erkek gibi kısa kesilmişti ve iki eline birden eldiven takmıştı.

Garip kadın sağ elini başının üzerine uzattı ve avcunda bir Parekılıcı belirdi. Düz tarafını omzunun üstüne yasladı.

"Ha evet," dedi Taravangian. "Tanışma faslı! Karadiken, bu en yeni Parlayan Şövalye. Jah Kevedli Malata."

Asansörle kulenin tepesine doğru çıkarlarken Kral Taravangian bir çocuk gibi heyecanla etrafa bakınıyordu. İri Thaylen korumasının her ihtimale karşı bir elini dikkatle kralın omzuna koymasına neden olacak kadar yan taraftan aşağıya doğru sarktı.

"Ne kadar çok kat var," dedi Taravangian. "Ve bu balkon. Söyleyin, Berrakbey. Hareket etmesini sağlayan ne?"

Samimiyeti son derece beklenmedikti. Dalinar Alethi politikacıların çevresinde o kadar uzun zaman geçirmişti ki, dürüstlüğü anlaşılmaz bir şey olarak gördüğünü fark ediyordu. Sanki artık hatırlayamadığı yabancı bir dil gibi.

"Mühendislerim asansörleri inceliyor," dedi Dalinar. "Hız ayarı için dişliler kullanan sıralanmış fabriallarla alakalı olduğuna inanıyorlar."

Taravangian gözlerini kırpıştırdı. "Ha. Demek istiyorum ki... bu Fırtınaışığı'yla mı çalışıyor? Yoksa bir yerlerle ip çeken birileri mi var? Kharbranth'da parshmenlerimiz vardı."

"Fırtınaışığı," dedi Dalinar. "Çalıştırmak için mücevherleri dolu olanlarla değiştirmemiz gerekiyor."

"Ha." Kral başını sallayarak onayladı, sırıtıyordu.

Alethkar'da bu adamın beyin kanaması geçirdikten sonra tahtta kalabilmesi mümkün olamazdı. Ahlaksız bir aile onu suikastla ortadan kaldırtırdı. Diğer ailelerden birileri taht için ona meydan okumuş olurdu. Savaşmak ya da feragat etmek zorunda kalırdı.

Ya da... eh, birileri onu hiçe sayar ve krallığı kâğıt üzerinde kalırdı. Dalinar alçak sesle içini çekti ama suçluluk duygusunu sıkı sıkı bastırdı.

Taravangian Alethi değildi. Savaşmayan Kharbranth'da ılımlı, sevimli, göstermelik bir hükümdar daha mantıklı olurdu. Şehrin güvenli ve mütevazı olması *gerekiyordu*. Taravangian'ın bir de Jah Keved'in, iç savaştan önce bir zamanlar Roshar'daki en güçlü krallıklardan biri olan ülkenin kralı olarak taç giymesi kaderin bir cilvesinden ibaretti.

Normalde Veden tahtını elinde tutmakta zorluk yaşardı ama belki de Dalinar ilişkilerinin üzerinden ona biraz destek ya da en azından resmiyet sağlayabilirdi. Elinden gelen her şeyi yapmaya niyeti vardı.

"Majesteleri," dedi Dalinar Taravangian'ın yanına yaklaşarak. "Vedenar ne kadar iyi korunuyor? Fazlasıyla boş zamanı olan çok sayıda askerim var. Şehrin güvenliğini sağlamanıza yardımcı olmak için kolaylıkla bir ya da iki tabur ayırabilirim. Düşmanın Yeminkapısı'nı ele geçirmesi riskine giremeyiz."

Taravangian Adrotagia'ya doğru bir bakış attı.

Kâtip kralın yerine cevap verdi. "Şehir güvende, Berrakbey. Korkmanıza gerek yok. Parshmenler şehre doğru bir saldırı yaptılar ama pek çok Veden askeri hâlâ görev başında. Düşmanı savuşturduk ve onlar da doğuya doğru çekildi."

Alethkar'a doğru, diye düşündü Dalinar.

Taravangian tekrar doğudaki devasa cam pencere tarafından aydınlatılan geniş merkezi boşluğa doğru baktı. "Ah, keşke bu günleri hiç görmeseydik."

"Sanki bunu bekliyormuş gibi konuştunuz, Majesteleri," dedi Dalinar.

Taravangian alçak sesle güldü. "Siz beklemiyor muydunuz? Kederi demek istiyorum. Üzüntüyü... Kaybı..."

"Ben iki yönde de beklentiye girmemeye çalışırım," dedi Dalinar. "Asker yöntemi. Bugünün sorunlarıyla ilgilen, sonra uyu, yarının sorunlarıyla yarın ilgilen."

Taravangian başını sallayarak onayladı. "Çocukken bir ardentin yakınlarda ründuaları yanarken benim adıma Yaradan'a dua etmesini dinlediğimi hatırlıyorum. Düşündüklerimi hatırlıyorum... Kederler tamamen arkamızda kalmış olamaz. Kötülükler gerçekten sona ermemiştir. Eğer öyle olsaydı, şu anda Asude Saraylar'a geri dönmüş olmaz mıydık?" Dalinar'a doğru baktı ve şaşırtıcı bir şekilde soluk gri gözlerinde yaşlar vardı. "Bizim gibilerin kaderinde öyle şanlı bir yere ulaşmanın olduğunu düşünmüyorum. Kan ve keder adamlarının mutlu sonu olamaz, Dalinar Kholin."

Dalinar verecek bir cevap bulamadı. Adrotagia Taravangian'ın kolunu rahatlatıcı bir hareketle kavradı ve yaşlı kral da arkasını dönerek duygusal patlamasını gizledi. Vedenar'da olanlar, önceki kralın ölümü, cesetlerle dolu tarlalar... Bunlar onu çok derinden rahatsız etmiş olmalıydı.

Yolun geri kalanı boyunca sessizce beklediler ve Dalinar da bu fırsatı Taravangian'ın Dalgabağlayanını incelemek için kullandı. Navani'nin verdiği bazı dikkatli talimatların sonunda karşı taraftan Veden Yeminkapısı'nın kilidini açan ve çalıştırmayı başaran oydu. Şimdi de Malata adlı kadın aylakça balkonun yan tarafına yaslanmış duruyordu. İlk üç katı gezmeleri sırasında pek fazla konuşmamıştı ve doğrudan Dalinar'a baktığı zamanlarda sanki hep inceden inceye gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

Eteğinin cebinde, kürelerden bir servet taşıyordu, ışık kumaşın arasından parlıyordu. Belki gülümsemesi bu yüzdendi. Dalinar'ın kendisi de tekrar elinin altında ışık olduğu için rahatladığını hissediyordu ve sadece Alethi Ruhdökümcülerin tekrar çalışmaya başlayabilecekleri –ve zümrütleri kullanarak taşları tahıla dönüştürüp kuledeki aç insanları besleyebilecekleri– anlamına geldiği için de değildi.

Navani en üst katta onları karşıladı, süslemeli gümüş ve siyah bir havanın içinde kusursuzdu, saçları topuz şeklindeydi ve Parekılıcı'na benzeyecek şekilde yapılmış saç tokalarıyla sabitleniyordu. Taravangian'ı sıcak bir şekilde selamladı, sonra Adrotagia'nın ellerini tuttu. Bir selamlaşmadan sonra geriye çekildi ve Taravangian ile küçük kafilesine "Başlangıç Odası" demeye başladıkları yere doğru yol göstermesi için Teshav'ı bıraktı.

Navani'nin kendisi Dalinar'ı bir kenara çekti. "Ee?" diye fısıldadı.

"Her zaman olduğu kadar samimi," dedi Dalinar alçak sesle. "Ama..."

"Kafasız mı?" diye sordu Navani.

"Hayatım, kafasız olan benim. Bu adam geri zekâlı olmuş."

"Sen kafasız değilsin, Dalinar," dedi Navani. "Haşın ve pratiksin."

"Kafamın kalınlığı konusunda herhangi bir yanılgım yok, cevherkalbim. Birden fazla seferde faydasını gördüm. Kalın kafa, kırığından iyidir. Ama şu anki hâliyle Taravangian'ın pek işe yarayacağından emin değilim."

"Eh," dedi Navani. "Etrafımızda yeterinden fazla zeki insan var, Dalinar. Taravangian kardeşinin iktidarı boyunca her zaman Alethkar'ın bir dostu olmuştur ve ufak bir hastalığın ona karşı göstereceğimiz muameleyi değiştirememesi gerekir."

"Haklısın, elbette..." Dalinar'ın sesi kesildi. "Onda bir samimiyet var, Navani. Ve hatırlamadığım bir hüzün. Her zaman var mıydı?"

"Aslında evet." Navani kendi kol saatini kontrol etti, Dalinar'ınkine benziyordu ama

eklenmiş olan birkaç tane daha mücevher vardı. Uğraştığı yeni bir çeşit fabrial olmalıydı.

"Yüzbaşı Kaladin'den bir haber var mı?"

Navani başını olumsuzca salladı. Son haberleşmelerinden bu yana günler geçmişti ama büyük ihtimalle Kaladin'in dolu yakutları bitmişti. Şimdi yücefırtınalar geri döndüğüne göre ondan bir şeyler duymayı bekliyorlardı.

Odanın içinde Teshav, her birisi Parlayan Şövalyeler'in tarikatlarından bir tanesini temsil eden çeşitli sütunlara doğru işaret ediyordu. Dalinar ve Navani kapının ağzında diğerlerinden ayrı bekliyorlardı.

"Ya Dalgabağlayan?" diye fısıldadı Navani.

"Bir Koparan. Tozelçi, gerçi o terimden hoşlanmıyorlar. Bunu ona spreninin söylediğini iddia ediyor." Dalinar çenesini ovuşturdu. "Gülümsemesinden hoşlanmadım."

"Eğer o gerçekten bir Parlayan'sa, tam anlamıyla güvenilir olmama ihtimali var mı?" dedi Navani. "Sprenler tarikatların çıkarlarına karşı davranışlar gösterebilecek birisini seçebilir mi?"

Bu da Dalinar'ın cevabını bilmediği bir diğer soruydu. Malata'nın Parekılıcı gerçekten de Parekılıcı mıydı, yoksa bir başka Şerefkılıcı olma ihtimali var mıydı? Dalinar'ın emin olmaya çalışması gerekecekti.

Taravangian'ın kafilesi toplantı odasına doğru giden basamaklardan indi, en üstten ikinci katın büyük bir kısmını kaplıyordu ve altındaki kata doğru eğimliydi. Dalinar ve Navani de onları takip etti.

Navani, diye düşündü Dalinar. *Benim kolumda.* Bu ona hâlâ çarpıcı, gerçeküstü bir his veriyordu. Rüya gibiydi, sanki görülerinden bir tanesiydi. Onu arzuladığını canlı bir şekilde hatırlıyordu. Onu düşündüğünü, konuşma tarzından, bilgilerinden büyülendiğini, çizim yaptığı sırada elinin görüntüsünü ya da... Fırtına kapası, kaşığını dudaklarına götürmesi kadar basit bir şeyi bile. Dalinar ona aval aval baktığını hatırlıyordu.

Savaş meydanındaki belli bir günü de hatırladı, neredeyse kardeşine duyduğu kıskançlığın fazla ileri gitmesine neden olacağı zamanı; ve Evi'nin bu hatıranın içine sızdığını hissederek şaşırdı. Onun varlığı kardeşiyle birlikte savaşta geçirdiği günlerin o eski, pas tutmuş hatırasını renklendiriyordu.

"Hatıralarım geri dönmeye devam ediyor," dedi Dalinar alçak sesle toplantı odasının kapı ağzında durakladıkları zaman. "Ancak eninde sonunda hepsinin geri geleceklerini düşünüyorum."

"Bunun olmaması gerekirdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama gerçekten kim bilebilir ki? Eski Büyü'ye akıl ermeyeceği söylenir."

"Hayır," dedi Navani kollarını kavuşturarak, yüzünde sanki inatçı bir çocuğa kızarmış gibi katı bir ifade belirdi. "Baktığım her vakada nimet de, lanet de ölene kadar devam ediyor."

"Her vakada mı?" dedi Dalinar. "Kaç tane buldun ki?"

"Şimdiye kadar üç yüz kadar," dedi Navani. "Palanaeum'daki araştırmacılara az bile olsa zaman ayırtabilmek zor; dünyanın her tarafından herkes Yokelçiler hakkında araştırma yapmalarını talep ediyor. Neyse ki, Majesteleri'nin yaklaşan ziyareti bana özel iltimas kazandırdı ve biraz kendi nüfuzumu da kullandım. Oraya bizzat gitmenin en iyisi olduğunu söylerler ya da en azından Jasnah hep öyle derdi..."

Devam etmeden önce duraklayarak bir nefes aldı. "Neyse Dalinar, araştırmaların sonucu kesin. Eski Büyü'nün etkilerinin geçtiği *tek bir* bile vaka bulmayı başaramadık ve insanların yüzyıllar boyunca denemedikleri kalmamış. Lanetlerine alışmaya çalışan veya herhangi türden bir şifa arayan insanların maceraları başlı başına ayrı bir *edebi-*

yat türü sayılır. Araştırmacımın dediğine göre, 'Eski Büyü lanetleri akşamdan kalmaya benzemez'miş. "

Başını kaldırıp Dalinar'a baktı ve yüzündeki duygulan görmüş olacak ki, başını bir yana yatırdı. "Ne oldu?" diye sordu Navani.

"Daha önce bu yükü paylaşabileceğim hiç kimse olmamıştı," dedi Dalinar alçak sesle. "Teşekkür ederim."

"Bir şey bulamadım ki."

"Önemli değil."

"En azından Fırtınababa'ya hatıralarının geri gelmesine neden olan şeyin seninle olan bağı *olmadığını* teyit ettirebilir misin?"

"Denerim."

Fırtınababa gümbürdedi. *Neden daha fazla bir şey söylememi istiyor? Ben gerekeni söyledim, sprenler insanoğlu gibi değişmez. Bunu ben yapmıyorum. Bağ nedeniyle değil.*

"Ondan olmadığını söylüyor," dedi Dalinar. "O... tekrar sorduğun için sana kızdı."

Navani kollarını kavuşturmuş olarak durmaya devam etti. Bu kızıyla paylaştığı bir şeydi, çözemediği sorunların karşısında karakteristik bir sinir. Sanki dünya kendini onlara yardımcı olacak bir şekilde yeniden düzenlemediği için hayal kırıklığına uğrarmış gibiydi.

"Belki senin yaptığın anlaşmada farklı bir şey vardı," dedi Navani. "Bir ara Gecegözcüsü'yle olan görüşmeni hatırlayabildiğin kadar ayrıntılı bir şekilde anlatabilirsen bunu diğer anlatılarla kıyaslayabilirim."

Dalinar başını iki yana salladı. "Fazla bir şey yok. Vadi'de bir sürü bitki vardı. Ve... hatırladığım... acımdan kurtulmayı istedim ve o hatıralarımı da aldı. Emin değilim." Omuz silkti, sonra Navani'nin bakışları keskinleşerek dudaklarını sıktığını fark etti. "Affedersin. Ben..."

"Sen değil," dedi Navani. "Gecegözcüsü. Sen büyük ihtimalle düzgün düşünemeyecek kadar perişan hâldeyken bir anlaşma önerip ondan sonra da ayrıntıları hafızandan siliyor."

"O bir spren. Bizim kurallarımızla oynamasını, hatta kurallarımızı anlamasını bile bekleyebileceğimizi sanmıyorum." Navani'ye daha fazla bilgi verebilmeyi diledi ama hafızasının derinliklerinden bir şeyleri kazıyıp çıkarabilse bile şimdi zamanı değildi. Misafirleriyle ilgilenmeleri gerekiyordu.

Teshav iç duvarlardaki pencerelere benzeyen ama bulanık olan garip cam tabakalarını göstermeyi bitirmişti. Zeminde ve tavanda duran ve sanki aralarındaki bir sütun kesilip çıkarılmış gibi görünen disk çiftlerine geçti, keşfettikleri başka bir dizi odada da bulunan bir özellikti.

Bu da bittikten sonra, Taravangian ve Adrotagia odanın yukarısındaki pencerelerin yanına geri döndüler. Yeni Parlayan Malata duvardaki Tozelçiler'in armasının yakınlarındaki bir sıraya yayılıp oturmuştu, ona bakıyordu.

Dalinar ve Navani Taravangian'ın yanında durmak için basamakları tırmandılar. "Nefes kesici, değil mi?" diye sordu Dalinar. "Asansördekinden bile daha güzel bir manzara."

"Ezici," dedi Taravangian. "Ne kadar çok boşluk var. Biz hep... biz hep Roshar'daki en önemli şeyler olduğumuzu düşünürüz. Ama Roshar'ın bu tarafında var olmamış gibiyiz."

Dalinar başını bir yana yatırdı. Evet... belki oralarda bir yerlerde eski Taravangian'dan kalmış bir şeyler olabilirdi.

"Toplantı yapmamızı istediğiniz yer burası mı?" diye sordu Adrotagia başıyla oda-

ya doğru işaret ederek. "Bütün hükümdarlan bir araya getirdiğiniz zaman meclis odamız bu mu olacak?"

"Hayır," dedi Dalinar. "Burası fazlasıyla bir tiyatroya benziyor. Hükümdarlann kendilerini bir oyun izliyor gibi hissetmelerini istemiyorum."

"Peki... ne zaman gelecekler?" diye sordu Taravangian umutlu bir şekilde. "Diğerleriyle de görüşmeyi iple çekiyorum. Azir'in kralı... Sen yeni bir kral var dememiş miydin, Adrotagia mıydı? Kraliçe Fen'i tanıyorum, çok hoş birisi. Shinleri de davet edecek miyiz? O kadar gizemliler ki. Kralları var mı bari? Marati barbarları gibi kabileler hâlinde yaşamıyorlar mı?"

Adrotagia sevgiyle onun koluna dokundu ama Dalinar'a baktı, belli ki diğer hükümdarlar hakkında o da merak içindeydi.

Dalinar boğazını temizledi ama Navani konuştu.

"Şimdiye kadar Majesteleri, uyarımızı dinleyen tek kişi siz oldunuz."

Bunu sessizlik takip etti.

"Thaylenah?" diye sordu Adrotagia umutla.

"Beş sefer iletişim kurduk," dedi Navani. "Her seferinde, kraliçe isteklerimizi duymazdan geldi. Azir daha bile inatçı."

"İri bizi neredeyse reddetti," dedi Dalinar bir iç çekmeyle. "Ne Marabethia ne de Rira ilk mesaja cevap vermedi. Reshi Adaları'nda ya da bazı orta ülkelerde gerçek bir hükûmet yok. Babathamam'ın En Kadim'i ayağını sürüyor ve Makabaki ülkelerinin büyük kısmı Azir'in bir karar vermesini beklediklerini ima ediyor. Shinler sadece bizi tebrik eden kısa bir mesaj gönderdiler, bu da ne demekse."

"Nefret dolu bir halk," dedi Taravangian. "O kadar değerli hükümdarı öldürdüler ki!"

"Iı, evet," dedi Dalinar, kralın tavrındaki ani değişimden rahatsızlık duyarak. "Öncelikli hedefimizde stratejik sebepler nedeniyle Yeminkapısı olan yerler var. Azir, Thaylenah şehri ve İri en hayati olanlar gibi görünüyorlar. Ancak dinleyecek herkese teklif götürdük, Yeminkapı'ları olsa da, olmasa da. Yeni Natanan şu ana kadar çekingen ve Herdazlılar da onları kandırmaya çalıştığımı düşünüyorlar. Tukarl kâtipleri ise sözlerimi tanrı-kralların götüreceklerini iddia etmekten başka bir şey yapmıyorlar."

Navani boğazını temizledi. "Aslında biraz önce ondan bir cevap aldık. Teshav'ın yardımcısı uzakalemleri izliyordu. Tam olarak cesaret verici bir karşılık değil."

"Yine de duymak isterim."

Navani başıyla onayladı ve Teshav'dan mesajı almak için gitti. Adrotagla ona sorgulayıcı bir bakış attı ama Dalinar ikisini uzaklaştırmayacaktı. Onların bir ittifakın üyeleri olduklannı hissetmelerini istiyordu ve belki faydalı olacak önerileri de olurdu.

Navani tek bir sayfa kâğıtla geri döndü. Dalinar üzerindeki yazıyı okuyamıyordu ama satırlar geniş ve heybetliydi, otoriter görünüyordu.

" 'Ulu Tezim, son ve ilk insan, Elçiler'in Elçisi ve Yemin Sözleşmesi'nin taşıyıcısından bir ikaz,' " diye okudu Navani. "Heybeti, ölümsüzlüğü ve gücüne şükür edilsin. Başlarınızı kaldırın ve dinleyin, doğunun insanları, Tanrı'nızın beyanını.

" 'O'ndan başka Parlayan yoktur. Aciz iddialarınız tarafından öfkesi alevlendi ve O'nun kutsal şehrini kanunsuzluk ile ele geçirmeniz bir isyan, sapkınlık ve şer alametidir. Kapılarınızı açın O'nun erdemli askerlerine doğunun insanları ve ganimetlerinizi teslim edin.

" 'Aptalca iddialarınızdan tövbe edin ve O'na biat edin. Son fırtınanın hükmü insanoğlunun tamamını yok etmek için geldi ve sadece O'nun yolu rehaya ulaşacaktır. Sizlere bu tek buyruğu göndermeye tenezzül ediyor ve tekrar konuşmayacak. Sadece bu bile sizlerin aşağılık doğanız ile hak ettiğinizin ziyadesiyle üzerinde.' "

Navani kâğıdı indirdi.

"Vay be," dedi Adrotagla. "En azından net."

Taravangian başını kaşıdı, alnı kırıştı, sanki bu yoruma hiç katılmıyormuş gibiydi.

"Sanınm Tukarl'yl olası müttefiklerimiz listesinden çıkarabiliriz," dedi Dalinar.

"Ben zaten Emull'yi tercih ederdim," dedi Navani. "Askerleri daha az becerikli olabilir ama en azından *deli* değiller."

"O zaman... yalnız mıyız?" dedi Taravangian kararsızca Dalinar'dan Adrotagia'ya bakarak.

"Yalnızız, Majesteleri," dedi Dalinar. "Dünyanın sonu geldi ve kimse laf dinlemiyor."

Taravanglan kendi kendine başını sallayarak onayladı. "İlk önce nereye saldıracağız? Herdaz mı? Danışmanlarım Alethi hücumlarında geleneksel birinci adımın bu olduğunu söylüyor ama ayrıca eğer bir şekilde Thaylenah'ı alabilirseniz Boğaz'ı ve hatta Umman'ı bile tamamen kontrol altına alabileceğinize de işaret ediyorlar."

Dalinar sözleri dehşet içinde dinledi. Bariz varsayım buydu. O kadar açıktı ki, yarım akıllı Taravangian bile bunu görebiliyordu. Alethkar'ın ittifak teklif etmesinden başka ne beklenirdi ki? Alethkar, büyük fatihler ülkesi. Başında da Karadiken, krallığını kılıçla birleştirmiş olan adam varken...

Diğer hükümdarlarla olan her konuşmayı etkileyen şüphe buydu. *Fırtınalar adına*, diye düşündü Dalinar. *Taravangian benim büyük ittifakıma inandığı için gelmedi. Gelmezse, ordularımı Herdaz ya da Thaylenah'a değil Jah Keved'e, onun üstüne göndereceğim diye düşündü.*

"Hiç kimseye saldırmayacağız," dedi Dalinar. "Hedefimiz Yokelçiler, gerçek düşman. Dlğer krallıkları diploması ile yanımıza çekeceğiz."

Taravangian kaşlarını çattı. "Ama..."

Ancak Adrotagia onun koluna dokundu ve susturdu. "Elbette, Berrakbey," dedi Dalinar'a. "Anlıyoruz."

Dalinar'ın yalan söylediğini düşünüyordu.

Söylemiyor musun?

Ya kimse onu dinlemezse ne yapardı? Yeminkapıları ve kaynakları olmadan Roshar'ı nasıl kurtarırdı?

Eğer Kholinar'ı tekrar ele geçirme planımız işe yararsa öbür kapıları da aynı şekilde almak mantıklı olmaz mı? diye düşündü. *Kimse aynı anda hem bizimle hem de Yokelçilerle savaşmayı başaramaz. Onlann başkentlerini ele geçirebilir ve kendi iyilikleri için bizim birleşik savaş cephemize katılmaya zorlayabiliriz.*

Dalinar Alethkar'ı kendi iyiliği için fethetmeye gönüllü olmuştu. Tahta kâğıt üzerindekinln dışında her açıdan el koymaya da yine halkının iyiliği için gönüllü olmuştu.

Roshar'ın tamamının iyiliği için ne kadar ileri gidecekti? Onları yaklaşan düşmana karşı hazırlamak için ne kadar ileri gidecekti? Dokuz gölgeli şampiyon geliyordu.

Ben bölmek yerine birleştireceğim.

Kendini Taravangian'ın yanında durmuş, o pencereden dışarıdaki dağlara bakarken buldu, Evi'nin hatıraları taze ve tehlikeli bir bakış açısı sağlıyordu.

Karşınızda işlediğim cinayetleri itiraf edeceğim. En ızdırap verici olanı, beni çok seven birini öldürmekti.

—*Oathbringer*, ön söz

Urithiru kulesi bir iskelet gibiydi, Shallan'ın parmaklarının altındaki katmanlar kemikleri saran damarlardı, gövdenin tamamı boyunca bölünerek ve uzayarak gidiyorlardı. Ama bu damarların içinde kan akmıyordu.

Üçüncü kattaki koridorlarda, bağırsakların içinde geziniyor, uygarlıktan uzakta kapılan olmayan kapı ağızlarından ve kimsenin oturmadığı odaların içlerinden geçiyordu.

İnsanlar ışık kaynaklarının etrafında kümelenmiş, kendi kendilerine bu antik devi fethettiklerini söylüyorlardı. Ama fethettikleri tek şey ebedî, bekleyen karanlığın içindeki karakollardı. Bu koridorlar güneşin ışığını *hiçbir zaman* görmemişlerdi. Roshar boyunca esip gürleyen fırtınalar buraya hiçbir zaman dokunmamıştı. Burası ebedî sükûnetin yeriydi ve insanlar bunu ancak altında saklandıkları kayaları fethettiklerini iddia eden kremcikler kadar fethedebilirdi.

Dalinar'ın herkesin çiftler hâlinde dolaşması yönündeki emirlerini çiğniyordu. Bu onu endişelendirmiyordu. El çantası ile eminkesesi yücefırtınada tekrar doldurulmuş yeni kürelerle doluydu. İstediği zaman Işık'ı içine çekebileceğini biliyor, bu kadar fazla küre taşımakla açgözlülük yaptığını hissediyordu. O Işık olduğu sürece, Shallan bir insanın güvende olması ne kadar mümkünse o kadar güvendeydi.

Peçe'nin kıyafetini giyiyordu ama henüz yüzünü değil. Her ne kadar zihninde bir harita çıkarıyor olsa da, gerçek anlamda keşif yapmıyordu. Sadece kulenin içinde olmayı, onu hissetmeyi istiyordu. Kule algılanamıyordu ama *hissedilebilirdi*.

Jasnah bu efsanevi şehri ve içinde bulunabileceğini düşündüğü bilgiyi aramakla yıllar harcamıştı. Navani burada mutlaka olması gerektiğinden emin olduğu eski dönem teknolojilerden bahsediyordu. Şu ana kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Yeminkapılan'na bayılmış, asansör sisteminden etkilenmişti. Bu kadardı. Geçmişten gelen müthiş fabrikalar, kayıp teknolojileri açıklayan taslaklar yoktu. Kitap ya da yazılı herhangi bir şey yoktu. Sadece toz vardı.

Ve karanlık, diye düşündü Shallan koridorlann yedi farklı yöne doğru açıldığı daire şeklinde bir odanın içinde duraklarken. Mraize'ln bahsettiği yanlışlığı kendisi de *hissetmişti*. Burayı çizmeyi denediği anda hissetmişti. Urithiru da Desen'ln şeklindeki imkânsız geometriler gibiydi. Görülemiyordu ama uyumsuz bir ses gibi kulağı tırmalıyordu.

Rastgele bir yön seçti ve devam ederek kendisini parmak uçlanyla iki duvara birden dokunabileceği kadar dar olan bir koridorda buldu. Buradaki katmanlarda zümrüt benzeri bir ton vardı, kayalar için yabancı bir renkti. Yanlışlığın yüz tonu.

Çok daha büyük bir odaya girmeden önce birkaç küçük odanın içinden geçti. Elmas bir broamı ışık için yukarıya kaldırarak, duvarları eğimli büyük bir odanın ön tarafındaki yükseltilmiş bir kısmın üstünde olduğunu gördü. Odanın içindeki taş sıralan... oturma yerleri miydi?

Bu bir tiyatro, diye düşündü Shallan. *Fark etmeden sahneye çıkmışım.* Evet, yukandaki balkonu da seçebiliyordu. Bunun gibi odaların insanilikleri Shallan'a çarpıcı geliyordu. Bu kuledeki diğer her şey o kadar boş ve çoraktı ki. Sonu gelmeyen odalar, koridorlar ve mağaralar. Ara sıra yerlere saçılmış paslı menteşeler ya da eski ayakkabı tokalan gibi uygarlığın tortuları. Antik kapıların üstüne midyeler gibi üşüşmüş bozunumsprenleri.

Bir tiyatro daha *gerçekti*. Geçen çağlara rağmen daha canlıydı. Sahnenin ortasına yürüdü ve kendi etrafında döndü, Peçe'nin ceketi etrafında savrulmuştu. "Her zaman bunlardan birine çıkmayı hayal etmiştim. Çocukken oyuncu olmak dünyanın en güzel işiymiş gibi görünürdü. Evden uzaklaşmak, yeni yerlere yolculuk etmek." *Her gün en azından kısa bir süre de olsa kendim olmak zorunda kalmamak.*

Desen uğuldayarak ceketinden dışarıya çıktı ve sahnenin üzerinde üç boyutlu olarak asılı durdu. "Ne o?"

"Bu konser ya da piyesler için bir sahne."

"Piyesler mi?"

"Ah, hoşuna giderdi," dedi Shallan. "Bir grup insan, hepsi başka birisiymiş gibi rol yapıyor ve birlikte bir hikâye anlatıyorlar." Yan taraftaki basamaklardan aşağıya indi ve sıralann arasında dolaştı. "Buradaki seyirciler de izliyor."

Desen sahnenin ortasında havada asılı duruyordu, bir solist gibiydi. "Mmm..." dedi. "Bir yalanı mı?"

"Muhteşem, muhteşem bir yalan," dedi Shallan bir banka otururken, Peçe'nin çantası yanındaydı. "Bütün insanların birlikte hayal kurdukları bir zaman."

"Keşke bir kere görebilseydim," dedi Desen. "İnsanları... mmmm... onlara söylenmesini istedikleri yalanlann sayesinde anlayabilirdim."

Shallan gözlerini kapattı, gülümsedi, babasının malikânesindeyken bir piyes gördüğü son zamanı hatırlıyordu. Gezgin bir çocuk tiyatrosu grubu onu eğlendirmeye gelmişti. Koleksiyonu için Hatıralar almıştı ama elbette şimdi onlar da denizin içinde yitip gitmişti.

"Yukan Bakan Kız," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu Desen.

Shallan gözlerini açtı ve nefesini vererek Fırtınaışığı'nı bıraktı. Bu sahneyi özel olarak çizmemişti, o yüzden elinde olanlarla idare edecekti: pazardaki küçük bir çocuğun çizdiği resmini. Neşeli ve mutluydu, eminelini örtmek için fazlasıyla küçüktü. Kız Fırtınaışığı'ndan belirdi ve basamakları çabucak tırmandı, sonra da Desen'e eğildi.

"Bir zamanlar bir kız vardı," dedi Shallan. "Bu fırtınalardan, hatıralardan ve efsanelerden önceydi; ama yine de bir kız vardı. Rüzgârla dalgalanan uzun bir eşarp takardı."

Canlı kırmızı bir eşarp kızın boynunun etrafında büyüdü, ikiz kuyrukları arkasına

doğru uzayıp gidiyor, hayalet bir rüzgârla dalgalanıyordu. Oyuncular eşarbın kızın arkasında asılı kalması için yukandan iplerle tutmuşlardı. O kadar gerçek görünmüştü ki.

"Eşarplı kız da oynar ve dans ederdi, bugünkü kızların da yaptığı gibi," dedi Shallan çocuğun Desen'in etrafında atlayıp sıçramasını sağlayarak. "Aslında pek çok şey o zamanlar da şimdi olduğu gibiydi. Bir tane büyük farkın dışında. Duvar."

Shallan el çantasındaki kürelerin müsrif bir miktarını emdi, sonra da sahnenin zeminini kendi vatanındaki gibi çimenler ve sarmaşıklarla doldurdu. Sahnenin arka tarafı boyunca Shallan'ın hayal ettiği şekliyle bir duvar büyüdü. Yüksek, korkunç bir duvardı, aylara doğru uzayıp gidiyordu. Gökyüzünü kapatıyor, kızın etrafındaki her şeyi gölgelere gömüyordu.

Kız duvara doğru giderek başını yukarıya kaldırdı, tepesini görmek için çabalıyordu.

"Görüyorsunuz, o günlerde bir duvar fırtınaları dışarıda tutarmış," dedi Shallan. "O kadar uzun zamandır varmış ki kimse nasıl inşa edildiğini bilmiyormuş. Bu onları rahatsız da etmiyormuş. Dağların ne zaman oluştuğunu ya da gökyüzünün neden yüksekte olduğunu merak etmenin ne gereği var? O yüzden duvar da öyleymiş."

Kız duvarın gölgesinde dans etti ve Shallan'ın Işık'ından başka insanlar da oluştu. Her birisi çizimlerinden bir kişiydi. Vathah, Gaz, Palona, Sebarial. Çiftçiler ya da çamaşırcı kadınlar gibi çalışıyorlardı; başları eğik, işlerini yapıyorlardı. Sadece ikiz eşarp kuyrukları arkasında dalgalanan kız başını kaldırıp o duvara bakıyordu.

Çocuk küçük bir el arabası dolusu meyvenin arkasında duran, Kaladin Stormblessed yüzlü bir adama yaklaştı.

"Duvar neden var?" diye sordu kız meyve satan adama, kendi sesiyle konuşmuştu.

"Kötü şeyleri dışarıda tutmak için," diye cevap verdi adam.

"Hangi kötü şeyler?"

"Çok kötü şeyler. Duvar var. Arkasına gitme yoksa ölürsün."

Meyve satıcısı arabasını kaldırdı ve uzaklaştı. Ama yine de kız yukarı baktı. Desen kızın yanında havada asılı durdu ve kendi kendine mutlulukla uğuldadı.

"Duvar neden var?" diye sordu kız çocuğunu emziren kadına. Kadında Palona'nın yüzü vardı.

"Bizi korumak için," dedi kadın.

"Bizi neden korumak için?"

"Çok kötü şeylerden. Duvar var. Arkasına gitme yoksa ölürsün."

Kadın çocuğunu aldı ve gitti.

Kız bir ağaca tırmandı ve başını tepesinden dışarıya uzattı, eşarbı arkasında dalgalanıyordu. "Duvar neden var?" diye seslendi bir dalın üstünde tembel tembel uyumakta olan oğlana.

"Ne duvarı?" diye sordu oğlan.

Kız parmağını uzatarak duvan gösterdi.

"O duvar değil," dedi oğlan uykulu uykulu. Shallan ona köprücülerden bir tanesinin yüzünü vermişti, bir Herdazlıydı. "Oranın gökyüzü öyle."

"O bir duvar," dedi kız. "Kocaman bir duvar."

"Orada olmasının bir amacı vardır," dedi oğlan. "Evet, o bir duvar. Arkasına gitme yoksa muhtemelen ölürsün."

"Eh, bu cevaplar yukarı bakan kızı tatmin etmemişti," diye devam etti Shallan seyircilerin arasından konuşarak. "Eğer duvar kötü şeyleri dışanda tutuyorsa o zaman bu tarafındaki her yer güvenli olmalı, diye düşündü kendi kendisine.

"Böylece bir gece köydeki diğer herkes uyurken, yanında biraz yiyecekle kız gizli

gizli evinden çıktı. Duvara doğru yürüdü ve her yer *gerçekten* güvenliydi. Ama karanlıktı da. Her zaman o duvarın gölgesinin altındalardı. Güneş ışığı hiçbir zaman doğrudan insanlara ulaşamıyordu, hem de hiç."

Shallan illüzyonu kaydırdı, oyuncuların kullandıkları büyük tuval üstüne yapılmış manzara resmini makaralan çevirerek kaydırmaları gibiydi. Ama çok ama çok daha gerçekçiydi. Tavanı da Işık'la boyamıştı ve yukarıya baktığı zaman, o duvarın hâkim olduğu sonsuz bir gökyüzüne bakıyormuş gibi geliyordu.

Bu... bu daha önce yaptığım her şeyden çok daha kapsamlı, diye düşündü Shallan şaşkınlık içinde. Etrafındaki bankların üzerinde yaratımsprenleri belirmeye başlamıştı, eski sürgüler ya da kapı kolları şeklindelerdi, kendi etraflarında dönüyor ve yuvarlanıyorlardı.

Ne de olsa Dalinar ona antrenman yapmasını *söylemişti*...

"Kız uzun yollar gitti," dedi Shallan tekrar sahneye doğru bakarak. "Hiçbir vahşi hayvan ona saldırmadı ve hiçbir fırtına üstüne gelmedi. Esen tek rüzgâr eşarbıyla oynayan hoş rüzgârdı ve gördüğü tek yaratık da yürürken ona tıkırdayan kremciklerdi.

"En sonunda, eşarplı kız duvarın önüne geldi. Öyle engindi ki iki yönde de göz alabildiğince uzanıyordu. Ve boyu! Neredeyse Asude Saraylar'a ulaşıyordu!"

Shallan ayağa kalktı ve yürüyerek sahneye çıktı. Başka bir ülkeye girmişti; sarmaşıklar, ağaçlar ve çimenlerden bir bereket görüntüsüydü, o korkunç duvar hepsinin üzerinde yükseliyordu. Önünden mızrak gibi büyüyen dikenler çıkıyordu.

Bu sahneyi çizmedim. En azından... yakın zamanda.

Küçükken çizmiş, hayal ettiği görüntüleri ayrıntılı bir şekilde kâğıda dökmüştü.

"Ne oldu?" dedi Desen. "Shallan? Ne olduğunu bilmem gerek. Geri mi döndü?"

"Elbette geri dönmedi," dedi Shallan. "*Tırmandı.* Duvarda çıkıntılar vardı, bu dikenler ya da kambur, çirkin heykeller gibi şeyler. Kız bütün çocukluğu boyunca en yüksek ağaçlara tırmanmıştı. Bunu da yapabilirdi."

Kız tırmanmaya başladı. Saçları başladığı zaman da beyaz mıydı? Shallan kaşlarını çattı.

Shallan duvarın dibini sahneye gömdü, böylece kız gittikçe daha yükseğe çıksa da Shallan ve Desen'e göre göğüs hizasında kalıyordu.

"Tırmanış günler sürdü," dedi Shallan elini başına koyarak. "Geceleri, yukarı bakan kız eşarbını bağlayarak kendisine bir hamak yapıyor ve orada uyuyordu. Bir ara kendi köyünü gördü, şimdi bu kadar yüksekten ne kadar küçük göründüğü dikkatini çekmişti.

"Tepeye yaklaştıkça, kız en sonunda diğer tarafta ne bulacağından korkmaya başladı. Ne yazık ki bu korku onu durdurmadı. Henüz küçüktü ve sorular onu korkudan daha fazla rahatsız ediyordu. Böylelikle en sonunda zorlanarak da olsa en tepeye çıkmayı başardı ve diğer tarafı görmek için ayağa kalktı. Gizli tarafı..."

Shallan'ın boğazı düğümlendi. Bu hikâyeyi dinlerken heyecanla oyuncuların ağızlarının içine baktığını hatırlıyordu. Çocukluğunda oyuncuları izlediği o an gibi zamanlar hayatındaki tek parlak noktalardı.

Babasının çok fazla hatırası vardı, kızına hikâyeler anlatmaya bayılan annesinin de. Shallan bu hatıraları başından atmaya çalıştı ama *gitmiyorlardı.*

Shallan döndü. Fırtınaışığı... neredeyse el çantasından çektiğinin hepsini tüketmişti. Aşağıdaki sıralarda izleyen karanlık siluetlerden bir kalabalık vardı. Gözleri olmayan, sadece gölgelerden ibaret hatıralarındaki insanlar. Babasının, annesinin, ağabeylerinin ve başkalarının siluetleri. Shallan onları çizmediği için doğru düzgün yaratamıyordu. Koleksiyonunu kaybettiğinden beri...

Shallan'ın yanında kız muzaffer bir şekilde duvarın tepesinde dikiliyordu, ani bir

rüzgârla eşarbı ve beyaz saçları arkasında dalgalandı. Desen Shallan'ın yanında uğuldadı.

"...ve duvarın öbür tarafında, kız basamaklar gördü," diye fısıldadı Shallan.

Duvarın arka tarafı devasa merdiven dizileriyle bezenmişti, aşağıda çok uzaklardaki yere doğru inlyorlardı.

"Bu... ne demek?" dedi Desen.

"Kız o basamaklara [illegible]kakaldı," diye fısıldadı Shallan hatırlayarak. "Ve bir anda duvarın kendi tarafındaki korkunç heykeller anlam kazandı. Dikenler. Her şeyi gölgelerin içine gömmesi. Duvar gerçekten de kötü bir şeyi, korkunç bir şeyi gizliyordu. Kız gibi insanları ve onun köyünü."

İllüzyon etrafında parçalanmaya başladı. Bu Shallan'ın sürdürebilmesi için fazlasıyla kapsamlıydı ve onu yorgun, tükenmiş bir hâlde bırakmıştı, başı zonklamaya başlıyordu. Duvarın solup gitmesine izin verdi ve Fırtınaışığı'nı geri aldı. Manzara kayboldu ve en sonunda kızın kendisi de. Arkalarında, sıralardaki gölgeli siluetler de buharlaşmaya başladı. Fırtınaışığı akarak Shallan'a geri dönüyor, içindeki fırtınayı körüklüyordu.

"Sonu bu mu?" diye sordu Desen.

"Hayır," dedi Shallan dudaklarından Fırtınaışığı tüterek. "Kız aşağı iniyor, Fırtınaışığı tarafından aydınlatılan kusursuz bir toplum buluyor. Birazını çalıyor ve geri getiriyor. Ceza olarak fırtınalar gelip duvarı yıkıyor."

"Ah..." dedi Desen şimdi cansız olan sahnede yanında asılı durduğu yerden. "Öyleyse fırtınalar ilk böyle mi başlamış?"

"Elbette hayır," dedi Shallan kendini yorgun hissederek. "Bu bir yalan, Desen. Bir hikâye. Hiçbir anlamı yok."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Shallan gözlerini sildi ve boş sahneye arkasını döndü. Pazar yerine geri dönmesi gerekiyordu.

Sıralardaki gölgeli seyircilerin en sonuncuları da dağılarak kayboldu. Biri dışında hepsi, o ayağa kalkmış ve yürüyerek tiyatronun arka kapılarından dışarı çıkmıştı. Shallan ani bir şok ile irkildi.

O siluet illüzyonlarından biri değildi.

Kendini sahneden aşağı fırlattı, Peçe'nin ceketi dalgalanarak sertçe yere indi ve siluetin arkasından koşarak atıldı. Fırtınaışığı'nın geri kalanını içinde tutuyordu, uğuldayan, şiddetli bir kasırgaydı. Kayarak dışarıdaki koridora çıktı, sağlam çizmeler ve basit bir pantolon giydiği için memnundu.

Gölgeli bir şeyler koridordan aşağı doğru ilerliyordu. Shallan dişlerini sıkarak takip etti, Fırtınaışığı üzerinden yükseliyor ve etrafını aydınlatıyordu. Koşarken cebinden bir ip çıkardı ve saçlarını arkadan toplayarak Parlayan'a dönüştü. Parlayan bu kişiyi yakalarsa ne yapacağını bilirdi.

Bir insan gerçekten de bir gölgeye bu kadar fazla benzeyebilir mi?

"Desen," diye bağırdı sağ elini öne doğru uzatarak. Parlak sisler orada toplanarak Parekılıcı'na dönüştü. Işık dudaklarından dışarıya sızarak onu daha da tamamen Parlayan'a dönüştürdü. Işıltıdan iplikler arkasına doğru uzuyordu ve Parlayan Işık'ın onu takip ettiğini hissetti. Yuvarlak küçük bir odanın içine daldı ve kayarak durdu.

Yakın zamanlarda yaptığı çizimlerden bir düzine kendisi, ondan ayrılıp etrafına yayıldı ve hızla, odanın dört bir tarafında hızla hareket etmeye başladı. Elbisesi içindeki Shallan, ceketli Peçe. Çocuk Shallan, ergen Shallan. Bir asker, bir ev kadını, bir anne olan Shallanlar. Şuradaki daha zayıf, buradaki daha tombul. Yara izli. Heyecanlı, neşeli. Acı içinde ve kanla kaplı. Parlayan'dan dışarı çıktıktan sonra yok oldular, birbirleri ardına çökerek girdaplanan ve sonra da solup giden Fırtınaışığı öbeklerine döndüler.

Parlayan Adolin'in ona öğrettiği duruşla Parekılıcı'nı kaldırdı, yanaklarından aşağıya ter akıyordu. Derisinden dışarıya tüten ve giysilerinin içinden geçerek etrafında yükselen ışık olmasa, oda karanlık olurdu.

Boştu. Parlayan ya avını koridorlarda kaybetmişti ya da avı insan değil bir sprendi.

Belki de ortada bir şey yoktu, diye endişe etti bir parçası. *Aklın bu günlerde yerinde değil.*

"O neydi?" dedi Parlayan. "Sen gördün mü?"

Hayır, diye düşündü Desen ona. *Ben yalan üzerinde düşünüyordum.*

Daire şekilli odanın duvarları boyunca yürüdü. Zeminden tavana kadar yükselen bir dizi derin yarık vardı. İçlerinden hava geldiğini hissedebiliyordu. Bunun gibi bir odanın ne amacı vardı? Bu yeri tasarlayan insanlar deli miydi?

Parlayan yarıkların birkaç tanesinden gelen hafif bir ışık olduğunu fark etti. Ve yanında insanların alçak, yankılı bir uğultu şeklinde sesleri de geliyordu. Kopuk pazarı mıydı? Evet, Parlayan o bölgedeydi ve her ne kadar üçüncü katta olsa da pazar yerinin mağarası dört kat yükseğe kadar çıkıyordu.

Bir sonraki yarığın yanına geldi ve içine baktı, tam olarak nereye açıldığını seçmeye çalışıyordu. Bu gerçekten...

Yarığın içindeki bir şey hareket etti.

İçeride kımıldanan karanlık bir kütle vardı, duvarların arasına sıkışmıştı. Çamur gibiydi ama dışına çıkıntı yapan şeyler vardı. Bunlar dirsekler, kaburgalar, eklemlerinin her biri ters yöne doğru bükülmüş parmaklardı; bir duvar boyunca yayılıyorlardı.

Bir spren, diye düşündü Parlayan titreyerek. Gerçekten de *garip bir tür sprenmiş.*

Şey hızla büküldü, daracık alanda kafasının şekli yamuluyordu ve Parlayan'a doğru baktı. Işık'ını yansıtan gözleri göründü, ezilmiş bir kafanın üstündeki ikiz küreler gibiydi. Bir insan yüzünün çarpıtılmış hâliydi.

Parlayan sertçe nefesini tutarak geriye çekildi, tekrar Parekılıcı'nı çağırarak savuşturucu bir şekilde önünde tuttu. Ama ne yapacaktı ki? Aradığına ulaşmak için taşları mı kesecekti? Saatlerini alırdı.

Hem gerçekten ulaşmayı istiyor muydu?

Hayır. Ama yine de yapmak zorundaydı.

Pazar, diye düşündü, Kılıç'ını bıraktı ve geldiği yoldan koşarak geri gitti. *Pazara doğru gidiyor.*

Parlayan içindeki Fırtınaışığı'yla koridorlar boyunca koştu, nefesini vererek yüzünü Peçe'ninkine dönüştürecek kadarını bıraktığını neredeyse fark bile etmemişti. Çarpık koridorlardan bir ağın içinde dönüp duruyordu. Bu labirent, bu gizemli tüneller, Parlayan Şövalyeler'in evinden bekleyeceği şeyler değildi. Bunun basit ancak görkemli bir kale, karanlık zamanlar için ışık ve güçten oluşan bir fener olması gerekmez miydi?

Onun yerine bir bulmacaydı. Peçe arka koridorları terk ederek insanların olduğu yerlere geldi, sonra koşarak bir grup çocuğun yanından geçti. Gülüşüyor ve ışık için çentikler kullanarak duvarda gölgeler yapıyorlardı.

Birkaç dönemeç daha Peçe'yi kalabalık yolları ve sallanan ışıklarıyla mağaramsı Kopuk pazarının etrafını dolaşan balkonlu yola çıkardı. Peçe burada sola dönerek duvardaki yarıkları gördü. Havalandırma için miydi?

Aradığı bunlardan bir tanesinin içinden gelmişti ama sonra nereye gitmişti? Aşağıdaki pazar zeminden bir çığlık yükseldi, tiz ve soğuktu. Peçe kendi kendine küfrederek pervasız bir hızla merdivenlerden aşağı fırladı. Tam da Peçe'nin yapacağı şeydi. Tehlikenin üstüne bodoslama koşmak.

Nefesini içine çekti ve etrafında yükselen Fırtınaışığı içeri çekilerek parlamasını durdurdu. Kısa bir koşudan sonra iki kalabalık çadır dizisinin arasında toplanan insan-

lar buldu. Buradaki tezgâhlarda büyük kısmı diğerlerinden daha fazla terk edilmiş olan savaş kamplarından toplanmış gibi görünen çeşitli mallar satılıyordu. Yüceprenslerinin üstü örtülü onayıyla çok sayıda girişimci tüccar ne bulabilirlerse aşınp getirmeleri için kamplara keşif grupları göndermişlerdi. Geri dönen Fırtınaışığı'nın ve Yeminkapısı'nı çalıştırması için Renarin'in sayesinde, bunlar en sonunda Urithiru'ya ulaşmayı başarmışlardı.

İlk payı yüceprensler almışlardı. Getirilen mallardan geride kalanlar ise buradaki çadırların içine yığılmış, uzun sopaları ve kısa sabırları olan muhafızlar tarafından korunuyorlardı.

Peçe ile kaka kalabalığın önüne geldiğinde elini tutmuş, küfreden iri bir Boynuzyiyenli adam buldu. *Kaya*, diye düşündü, üniforması üstünde olmasa da köprücüyü tanımıştı.

Eli kanıyordu. *Tam ortasından bıçaklanmış gibi*, diye düşündü Peçe.

"Burada ne oldu?" diye sorguladı, hâlâ dışarı taşmasını ve onu açığa çıkarmasını engellemek için Işık'ını içinde tutuyordu.

Daha önce gördüğünü düşündüğü bir köprücü olan arkadaşı elini sararken Kaya ona dik dik baktı. "Sen kim oluyorsun da bana soru soruyorsun?"

Fırtınalar adına. Şu anda Peçe'ydi ama kendini açığa çıkarmaya cesaret edemezdi, özellikle de ortalık yerde. "Aladar'ın kolluk kuvvetlerindenim," dedi elini cebine sokarak. "Görevlendirme belgem de işte..."

"Değil sorun," dedi Kaya içini çekerek, ihtiyatlı tavrı buharlaşıp gidermiş gibi göründü. "Yapmadım ben bir şey. Bıçak çekti bir kişi. Görmedim onu iyi; uzun ceket ve bir şapka. Çığlık attı bir kadın kalabalıktan, dikkatimi çekti. Sonra bu adam, saldırdı o."

"Kim öldü?"

"Ölü mü?" Boynuzyiyenli arkadaşına doğru baktı. "Yok ölü. Elimi bıçakladı saldırgan, sonra kaçtı. Suikast girişimiydi belki. Kule kurallarına kızdı adam, o yüzden saldırdı bana Kholin muhafızlarından olduğum için?"

Peçe bir ürperti hissetti. *Boynuzyiyenli. Uzun, kaslı.*

Saldırgan Peçe'nin önceki gün bıçakladığı adama çok benzeyen birini seçmişti. Hatta Herkesin Sokağı'ndan uzakta da değillerdi. Sadece birkaç "sokak" ilerideydi.

İki köprücü gitmek için döndüler ve Peçe onlara izin verdi. Daha fazla ne öğrenebilirdi ki? Boynuzyiyenli yaptığı herhangi bir şeyden dolayı değil, görünüşü yüzünden hedef alınmıştı. Ve saldırgan şapka ile ceket giyiyordu. Peçe'nin çoğu zaman yaptığı gibi...

"Sizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

Peçe irkildi ve eli belindeki bıçağa doğru giderek hızla arkasına döndü. Konuşan kahverengi havalı giymiş bir kadındı. Düz Alethi saçları, koyu kahverengi gözleri, parlak kırmızı boyalı dudakları ve neredeyse kesinlikle makyajla düzeltilmiş olan keskin siyah kaşları vardı. Bu kadını tanımıştı, otururken göründüğünden daha kısa boyluydu. Peçe'nin Herkesin Sokağı'nda konuştuğu hırsızlardan bir tanesiydi, Shallan Hayaletkan sembolünü çizdiği zaman gözleri Parlayanlar'dan biri.

"Size ne yaptı?" diye sordu kadın başıyla Kaya'ya doğru işaret ederek. "Yoksa sadece Boynuzyiyenlileri bıçaklamaktan mı hoşlanıyorsunuz?"

"Onu ben yapmadım," dedi Peçe.

"Eminim öyledir." Kadın daha yakınına geldi. "Sizin tekrar ortaya çıkmanızı bekliyordum."

"Hayatına değer veriyorsan uzak durmalısın." Peçe pazarın içine doğru yürümeye başladı.

Kısa boylu kadın arkasından atıldı. "Benim adım İshnah. Harika yazı yazarım. Dikte yapabilirim. Pazar yerinin yasa dışı kısımlarında tecrübem var."

"Seni himayeme almamı mı istiyorsun?"

"Himaye mi?" Genç kadın güldü. "Neyiz biz, açıkgöz mü? Ben size katılmak istiyorum."

Hayaletkanlara elbette. "Kâtip aramıyoruz."

"Lütfen." Kadın Peçe'yi kolundan tuttu. "Lütfen. Dünyanın çivisi çıktı artık. Hiçbir şeyin mantığı yok. Ama siz... sizin grubunuz... siz bir şeyler biliyorsunuz. Olanlara seyirci kalmak istemiyorum."

Shallan tereddüt etti. Sadece dünyanın titremesini ve sallanmasını hissetmektense, bir şeyler yapma arzusunu anlayabiliyordu. Ama Hayaletkanlar aşağılıktı. Bu kadının arzu ettiği şey onların arasında bulunamazdı. Bulunacak olsaydı Shallan'ın Mralze'in cephaneliğine eklemeyi isteyeceği türden birisi olmadığı anlamına gelirdi.

"Hayır," dedi Shallan. "Kendi iyiliğin için beni ve örgütümü unut."

Kadının elinden kurtuldu ve aceleyle kalabalık pazar yerinin içinde uzaklaştı.

YİRMİ DOKUZ YIL ÖNCE

Bir kaya kadar büyük olan maltızın içinde tütsü yanıyordu. Evi bir avuç dolusu küçük, katlanmış kâğıt parçasını maltızın içine atarken Dalinar burnunu çekti, her birisine çok küçük birer rün çizilmişti. Tütsülü duman bir an Dalinar'ın üzerini kapladı, sonra savaş kampının içinde ışıktan çizgiler gibi rüzgârsprenleri taşıyarak esen rüzgârlar tarafından öbür yöne doğru savruldu.

Evi maltızın önünde başını eğdi. Garip inançları vardı nişanlısının. Onun halkı arasında dua etmek için basit ründuaları yeterli değildi, daha kokulu bir şeyler yakmak gerekiyordu. Jezrienve Kelek'ten bahsetse de, isimlerini garip söylüyordu: Yaysi ve Kellai. Ve Yaradan'ın adını da hiç anmıyor, onun yerine 'Bir' diye bir şeyden bahsediyordu. Ardentlerin İri'den geldiğini söyledikleri bir kâfir geleneğiydi.

Dalinar dua etmek için başını eğdi. *Beni öldürmeye çalışacak olanlardan daha güçlü çıkayım.* Basit ve dolaysızdı, Dalinar'ın Yaradan'ın tercih edeceğini düşündüğü türdendi. Bunu Evi'ye yazdırmak içinden gelmemişti.

"Bir seni izlesin, müstakbel kocam," diye mırıldandı Evi. "Ve mizacını yumuşatsın." Dalinar'ın şimdiye kadar alıştığı şivesi kardeşininkinden daha yoğundu.

"Yumuşatsın mı? Evi, savaşın amacı bu değil."

"Öfkeyle öldürmek zorunda değilsin, Dalinar. Eğer savaşman gerekiyorsa bunu her ölümün Bir'i yaraladığını bilerek yap. Çünkü Yaysi'nin gözünde hepimiz insanız."

"Tamam, peki," dedi Dalinar.

Ardentler Dalinar'ın yarı putperest biriyle evlenmesini kafaya takıyor gibi görünmüyorlardı. "Onu Vorin'in hak yoluna getirmekte bilgelik var," demişti Gavilar'ın başardenti Jevena. Fetihleri konusunda söylediği şeye benziyordu. "Kılıcınız Yaradan'a güç ve şan katacak."

Öylesine ardentlerin kızdırabilmek için ne yapması gerekeceğini merak etti.

"Hayvan değil, İnsan ol Dalinar," dedi Evi, sonra yanına sokularak Dalinar'ı kollarını etrafına sarması için teşvik edecek şekilde başını omzuna dayadı.

Dalinar bunu güçsüz bir hareketle yaptı. Fırtınalar adına, askerlerin geçerken kırkırdadıklarını duyabiliyordu. Koskoca Karadiken savaştan önce teselli mi ediliyordu? Toplum içinde sarılmalar, sevgi gösterileri?

Evi bir öpücük için başını ona doğru çevirdi ve Dalinar da kısa bir karşılık verdi, dudakları neredeyse birbirlerine bile dokunmamıştı. Evi bunu kabul ederek gülümsedi. Gülümsemesi gerçekten güzeldi. Eğer Evi evliliğe geçmeyi bir kabul edebilse, hayat Dalinar için çok daha kolay olacaktı. Ama âdetleri uzun süreli bir nişanlılık gerektiriyordu ve kardeşi de sözleşmeye yeni maddeler eklemeye çalışıp duruyordu.

Dalinar sert adımlarla uzaklaştı. Cebinde başka bir ründuası daha vardı, Evi'nin bu bilinmeyen duası hakkında endişe duyan Navani tarafından verilmişti. Pürüzsüz kâğıdı eliyle yokladı ama yakmadı.

Ayaklarının altındaki taş zemin minik deliklerle kaplıydı, saklanan çimenlerin iğne delikleri. Çadırların yanından geçerken kendilerini de görebildi, dışarıdaki ovayı kaplıyor, rüzgârlarla dalgalanıyorlardı. Uzun şeylerdi, neredeyse Dalinar'ın beline kadar geliyorlardı. Kholin arazilerinde hiç bu kadar uzun çimenler görmemişti.

Ovanın karşısında etkileyici bir kuvvet toplanmıştı: daha önce karşılaştıklarının hepsinden daha büyük olan bir ordu. İki yıllık politik manevraların sonunda işte buradalardı. Gerçek bir orduyla gerçek bir savaş.

Kazansalar da kaybetseler de, krallık için yapılan savaş *bu* olacaktı. Güneş tepeye doğru yoluna devam ediyordu ve ordular kuzeye ve güneye bakacak şekilde dizilmişlerdi, böylece iki tarafın de gözünün içine gelmeyecekti.

Dalinar zırhçılarının çadırına doğru hızlandı ve kısa bir süre sonra Zırh'ının içinde dışarı çıktı. Seyislerden birisi atını getirdiğinde dikkatli bir şekilde eyere çıktı. İri, siyah hayvan hızlı değildi ama Parezırhı içindeki bir adamı taşımayı *becerebiliyordu*. Dalinar atı asker sıralarının yanından sürdü; mızrakçılar, okçular, açıkgözlü ağır piyadeler, hatta İlamar'ın emri altında Paredarlara saldırmak için ip ve kancaları olan elli kişilik bir süvari grubu. Hepsinin aralarında beklentisprenleri bayrak gibi dalgalanıyordu.

Kardeşini silahlanmış ve atına binmiş ön safları gezerken bulduğu zaman Dalinar'ın üstünde tütsü kokusu vardı hâlâ. Atını Gavilar'ın yanına sürdü.

"Genç arkadaşın ortada yok," diye belirtti Gavilar.

"Sebarial mı?" dedi Dalinar. "O benim arkadaşım *değil*."

"Düşman saflarında bir boşluk var, onu bekliyorlar," dedi Gavilar eliyle işaret ederek. "Raporlar ikmal hatlarında bir sorun olduğunu söylüyor."

"Yalan. O korkağın biri. Eğer gelseydi taraflardan bir tanesini seçmek zorunda kalacaktı."

Gavilar'ın muhafızlarının yüzbaşısı Tearim'in yanından geçtiler, bu savaş için Dalinar'ın ikinci Zırh'ını giyiyordu. Teknik olarak Evi'ye aitti. Toh'a değil, Evi'nin kendisine; bu da garipti. Bir kadın Parezırhı'yla ne yapardı ki?

Görünüşe göre kocasına verirdi. Tearim selam verdi. Pareler'de yeteneği vardı, pek çok hevesli açıkgöz gibi ödünç Pareler ile eğitim almıştı.

"İyi iş başardın, Dalinar," dedi Gavilar atlarıyla devam ederlerken. "O Zırh bugün çok işimize yarayacak."

Dalinar cevap vermedi. Her ne kadar Evi ve kardeşi *nişana* bile rıza göstermeden önce sinir bozacak kadar uzun bir süre oyalanmış olsalar da Dalinar görevini yerine getirmişti. Sadece kadına karşı daha fazla bir şeyler hissediyor olmayı dilliyordu. Biraz tutku, biraz gerçek *duygu*. Dalinar onunla konuşurken kafasını karıştırmadan gülemiyordu. Kana susamışlığıyla onu hayal kırıklığına uğratmadan övünemiyordu da. Her zaman Dalinar'ın ona sanlmasını istiyordu, sanki bir *fırtına kapası* dakika yalnız kalsa kuruyup gidecekti. Ve...

"Hey!" diye seslendi gözcülerden bir tanesi tahta seyyar bir kuleden. İşaret ediyordu, sesi uzaktı. "Hey, oradal"

Dalinar düşmandan öncü bir saldırı bekleyerek döndü. Ama hayır, Kalanor'un or-

dusu daha dizilliyordu. Gözcünün dikkatini çeken şey askerler değil, *atlardı*. On bir ya da on iki taneden oluşan küçük bir sürü, savaş meydanı boyunca dörtnala koşuyordu. Gururlu, ihtişamlılardı.

"Ryshadiumlar," diye fısıldadı Gavilar. "Bu kadar doğuda gezmeleri enderdir."

Dalinar hayvanları toplatmak için vereceği emri yuttu. Ryshadiumlar mı? Evet... Dalinar arkalarında havadan takip eden sprenleri görebiliyordu. Niyeyse müziksprenleriydi. Çok saçma bir şeydi. Eh, yaratıkları yakalamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bir binici seçmedikleri sürece onları zaptetmesi imkânsızdı.

"Bugün benim için bir şey yapmanı istiyorum, kardeşim," dedi Gavilar. "Yüceprens Kalanor'un mutlaka ölmesi gerekiyor. O hayatta olduğu sürece direniş olacak. Eğer o ölürse soyu da onunla bitiyor. Kuzeni Loradar Vamah iktidara gelebilir."

"Loradar sana sadakat yemini edecek mi?"

"Bundan eminim," dedi Gavilar.

"O zaman Kalanor'u bulacağım," dedi Dalinar. "Ve bu işi bitireceğim."

"Onu tanırım, savaşa kolay kolay katılmayacaktır. Ama o bir Paredar. Ve bu yüzden..."

"Ve bu yüzden onu katılmaya zorlamamız gerekecek."

Gavilar gülümsedi.

"Ne oldu?" dedi Dalinar.

"Sadece taktik konusunda konuştuğunu gördüğüm için memnun oldum."

"Ben salak değilim," diye hırladı Dalinar. Bir savaşın taktiklerine her zaman dikkat ederdi, sadece bitmek bilmeyen toplantılara ve gevezeliklere gelemiyordu.

Gerçi... bu günlerde onlar bile daha katlanılabilirmiş gibi görünüyordu. Belki de alışkanlık yüzündendi. Ya da belki Gavilar'ın hanedan kurmak konusundaki konuşmalarının. Şimdi uzun yıllardır devam etmekte olan bu seferin hızlı bir saldırı ve yağma olmadığı gittikçe daha da bariz hâle gelen bir gerçekti.

"Bana Kalanor'u getir kardeşim," dedi Gavilar. "Bugün Karadiken'e ihtiyacımız var."

"Yapman gereken tek şey onu serbest bırakmak."

"Hah! Sanki onu zincirlemeyi başarabilecek herhangi birisi varmış gibi."

Yapmaya çalıştığın şey bu değil miydi? diye düşündü Dalinar anında. *Beni evlendirmek, artık "uygar" olmamız gerektiği konusunda konuşup durmak. Yaptığım her şeyi silmemiz gereken yanlış şeylermiş gibi işaret etmek.*

Dilini ısırdı, saflar boyunca at sürdüler. Başlarını sallayarak birbirlerinden ayrıldılar ve Dalinar elitlerine katılmak için atını sürerek ilerledi.

"Emriniz, komutanım?" diye sordu Rien.

"Yoluma çıkmayın," dedi Dalinar yüz plakasını indirirken. Parezırhı miğferi mühürlenerek kapandı ve elitlerinin üzerine bir sessizlik çöktü. Dalinar Oathbringer'ı, ölü kralın kılıcını çağırdı ve bekledi. Düşman Gavilar'ın taşra bölgelerini aralıksız yağmalamasını durdurmak için gelmişti, ilk hamleyi onlar yapmak zorundalardı.

Bu son birkaç ayın yalnız, savunmasız kasabalara saldırmakla geçen savaşları tatmin edici olmamıştı ama ayrıca Kalanor'u da berbat bir konuma sokmuştu. Eğer kalelerinde oturmaya devam ederse tebaasından fazlasının yok edilmesine izin vermiş olurdu. Halkı şimdiden Kalanor'a neden vergi verdiklerini sorgulamaya başlamışlardı. Birkaç tanesi ise önceden Gavilar'a haberciler göndererek direnmeyeceklerini söylemişti.

Bölgenin tamamının Kholinlerin iktidarını kabul etmesine ramak kalmıştı. Ve bu yüzden Yüceprens Kalanor da tahkimatlarını geride bırakmak ve burada savaşa gelmek zorunda kalmıştı. Dalinar atının üzerinde kımıldandı, bekliyor, plan yapıyordu.

Kısa bir süre sonra zamanı geldi. Kalanor'un kuvvetleri tedbirli ve bir dalga hâlinde ova boyunca yayılmaya başladı, kalkanlarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı.

Gavilar'ın okçuları oklarını dalga dalga attılar. Kalanor'un askerleri iyi eğitimliydi, ölümcül yağmurun altında saflarını korudular. En sonunda Kholin ağır piyadeleriyle karşılaştılar; o kadar ağır zırhı adamlardan oluşan bir bloktu ki taştan yapılmış gibiydi. Aynı zamanda, hareketli okçu birlikleri yanlara doğru açıldı. Hafif zırhlı ve *hızlılardı*. Eğer Kholinler bu savaşı kazanırlarsa, ki Dalinar zafer konusunda kendinden emindi, bu denedikleri yeni savaş taktikleri sayesinde olacaktı.

Düşman ordusu kendisini kıskaca alınmış buldu, oklar saldırı gruplarını yandan vuruyorlardı. Safları genişledi, piyadeleri okçulara ulaşmaya çalışıyordu ama bu orta grubu zayıflattı ve ağır piyadelerin karşısında ezilmelerine neden oldu. Sıradan mızrakçı birlikleri düşmana saldırırken onlara zarar vermek kadar, konumlarını kontrol etmeye de çalışıyordu.

Bunların hepsi savaş meydanı ölçeğinde gerçekleşiyordu. Dalinar atından inmek ve beklerken hayvanı yürütmesi için bir seyis çağırtmak zorunda kalmıştı. İçten içe, Dalinar onu derhâl at sürmesi için zorlayan Heyecan'la savaşıyordu.

Neden sonra, Kholin askerlerinin düşman grubuna karşı durumu pek iyi olmayan bir kısmını seçti. Yeterli olurdu. Tekrar atına bindi ve atını tekmeleyerek dörtnala sürdü. Doğru an buydu. Bunu *hissedebiliyordu*. Düşmanını meydana çıkmaya zorlamak için şimdi, savaşın zaferle yenilgi arasında dengede olduğu o anda, saldırması gerekiyordu.

Önünde çimenler bir dalga hâlinde kımıldandı ve içeri çekildi. Önünde eğilen kullan gibilerdi. Bu son olabilirdi, Alethkar'ın fethi için Dalinar'ın yapacağı son savaş. Bundan sonra ne olacaktı? Politikacılarla birlikte bitmeyen ziyafetlere mi katılacaktı? Savaş için başka yerlere bakmayı reddeden bir kardeşle mi yaşayacaktı?

Dalinar kendini Heyecan'ın ellerine terk etti ve böyle endişeleri kafasından attı. Düşman saflarına bir kâğıt destesine vuran yücefırtına gibi bindirdi. Askerler önünde bağrışarak dağıldı. Dalinar Parekılıcı ile etrafına saldırdı, bir yanında düzinelercesini öldürdü, sonra da öbür yanında.

Gözler yandı, kollar düştü. Dalinar fetihin sevincini, yıkımın uyuşturucu güzelliğini içine çekti. Kimse onun önünde duramazdı; her şey samandı, o da alev. Düşman birliğinin bir araya toplanmayı ve ona her tarafından saldırmayı başarabilmeleri gerekirdi ama fazlasıyla korkuyorlardı.

Neden korkmayacaklardı ki? İnsanlar sıradan adamların Paredarları yendiğini anlatırdı ama bu masaldan ibaretti. Askerleri savaştırmak, Paredarları onları tek tek avlama zahmetinden kurtarmak amacıyla uydurulmuş bir masal.

Atı etrafına yığılan cesetleri aşmaya çalışırken tökezledi. Dalinar hayvanı ilerletmek için mahmuzladı ve at sıçradı. Ama yere inerken bir şeyler çöktü. Yaratık çığlık attı ve devrilerek Dalinar'ı üzerinden attı.

Dalinar içini çekti, atı bir kenara itti ve ayağa kalktı. Atın belini kırmıştı, Parezırhı böyle sıradan hayvanların üstünde giyilmek için değildi.

Bir asker grubu karşı saldırı yapmayı denedi. Cesur ama aptalcaydı. Dalinar Parekılıcı'nın geniş darbeleriyle onları devirdi. Açıkgözlü bir subay askerlerini gelip Dalinar'ı kıstırmak için düzene soktu; becerileriyle değilse de cesetlerinin ağırlıklarıyla. Dalinar aralarına daldı. Zırh'ı ona güç, Kılıç'ı ise yetki veriyordu. Ve Heyecan... Heyecan'ın verdiği şey *amaçtı*.

Bunun gibi anlarda Dalinar neden yaratıldığını görebiliyordu. Milletin gevezelik etmesini dinlemekle boşa harcanıyordu. *Bundan* başka herhangi bir şeyi yapması boşa harcanmaktı: Askerlerin becerileri için nihai testi oluşturuyor, onları sınıyor, kılı-

cın ucunda hayatlarını talep ediyordu. Onları Asude Saraylar'a savaşmaya hazır ve nazır bir şekilde gönderiyordu.

Dalinar bir adam değildi. *O Yaradan'ın kılıcıydı.*

Kendinden geçmiş bir şekilde düşman üstüne düşman öldürdü, savaşta garip bir ritim hissediyordu, sanki kılıcının darbelerinin duyulmayan bir temponun talep ettiği şekilde inmesi gerekirmiş gibi. Görüşünün kenarlarında bir kırmızılık belirdi, bir süre sonra bir peçe gibi bütün manzarayı kaplamıştı. Bir gökyılanının kıvrımlarına benzer şekilde hareket ediyor ve kayıyormuş gibi görünüyor, kılıcının darbeleriyle titriyordu.

Seslenen biri savaşın üzerindeki dikkatini dağıttığı zaman çok öfkelenmişti.

"Dalinar!"

Duymazdan geldi.

"Berrakbey Dalinar! Karadiken!"

O ses miğferinin içinde şarkısını söyleyen vızıltılı bir kremcik gibiydi. Bir çift kılıçlı adamı devirdi. Açıkgözlerdi ama gözleri yanmıştı ve artık belli olmuyordu.

"Karadiken!"

Eeh! Dalinar sese doğru döndü.

Yakınlarda duran bir adam vardı, Kholin mavisi giyiyordu. Dalinar Parekılıcı'nı kaldırdı. Adam geriye çekildi, silahı olmayan ellerini kaldırıyor, Dalinar'ın adını bağırıyordu.

Onu tanıyorum. Bu... Kadash *mıydı*? Elitlerinin yüzbaşılarından birisi. Dalinar kılıcını indirdi ve başını salladı, kulaklarındaki vızıltı sesinden kurtulmaya çalışıyordu. Ancak ondan sonra etrafını gördü; gerçekten gördü.

Ölüler. Yüzlerce ve yüzlercesi, gözlerinin yerinde buruşmuş kömürler olan, zırhları ve silahları kesilmiş ama bedenleri ürpertici bir şekilde lekesiz ölüler. Yukarıdaki Yaradan... kaç tane öldürmüştü? Elini miğferine kaldırdı, dönerek etrafına bakındı. Cesetlerin arasında ürkek çimenler dikiliyordu, kolların, parmakların aralarından, başların yanlarından çıkıyorlardı. Ovayı cesetlerle o kadar eksiksiz olarak kaplamıştı ki çimenler dışarı çıkacak yer bulmakta zorluk çekiyordu.

Dalinar tatminle sırıttı, sonra irkilerek durdu. O yanık gözlü cesetlerin birkaç tanesi maviliydi, görebildiği üç tane vardı. Kendi adamlarıydı, elitlerin kol bantlarını giyiyorlardı.

"Berrakbey," dedi Kadash. "Karadiken, görev tamamlandı!" Ova boyunca dörtnala gelen bir atlı grubuna doğru işaret etti. Rün çifti iki dağ olan kırmızı üstüne gümüş sancağı taşıyorlardı. Başka seçeneği kalmayan Yüceprens Kalanor savaş meydanına çıkmıştı. Dalinar birkaç bölüğü tek başına yok etmişti, sadece başka bir Paredar onu durdurabilirdi.

"Mükemmel," dedi Dalinar. Miğferini çıkardı ve Kadash'ın verdiği bir kumaşı kullanarak yüzünü sildi. Ardından bir su tulumu geldi. Dalinar tamamını içip bitirdi.

Boş tulumu bir kenara attı, kalbi gümlüyor, heyecan içinde ötüyordu. "Elitleri geri çek. Ben yara almadığım sürece savaşa girmeyin." Dalinar miğferini geri taktı ve mandallar yerlerine yerleşirken rahatlatıcı sıkılığını hissetti.

"Emredersiniz, Berrakbey."

"Bizim... kayıplarımızı toplayın," dedi Dalinar Kholin ölülerine doğru elini sallayarak. "Onlarla ve aileleriyle ilgilenildiğinden emin olun."

"Emredersiniz komutanım."

Dalinar yaklaşan kuvvete doğru koştu, Parezırhı taşların üzerinde çatırdıyordu. Sıradan askerlerle savaşmaya devam etmek yerine bir Paredarla karşılaşmak zorunda kalacağı için kendini üzgün hissetti. Artık kınp geçirmek yoktu, şimdi öldürmesi gereken tek bir adam kalmıştı.

Becerikli bir rakiple savaşmak yerine daha düşük seviyeli düşmanlarla yüzleşmenin onu doyurmadığı bir zamanı hayal meyal hatırlayabiliyordu. Ne değişmişti?

Koşusu onu savaş meydanının doğu tarafındaki kaya oluşumlarından birine doğru götürdü; bir dizi taştan kazık gibi görünen, yıpranmış ve çentikli devasa çıkıntılardan bir yığındı. Gölgelerine girerken öbür taraflarından savaş sesleri duyabiliyordu. Ordulardan gruplar ayrılmış ve kayalıkların etrafından dolaşarak birbirlerini arkadan vurmaya çalışıyorlardı.

Kayalığın dibinde Kalanor'un şeref muhafızları açılarak at üzerindeki yüceprensin kendisini açığa çıkardılar. Zırh'ında gümüş renkli bir kaplama vardı, belki çelik ya da gümüş varaktı. Dalinar kendi Zırh'ının normal arduaz grisine geri döndürülmesini emretmişti, insanların Parezırhı'nın doğal ihtişamını değiştirmeyi neden istediklerini hiçbir zaman anlayamamıştı.

Kalanor'un atı uzun boylu, görkemli bir hayvandı. Parlak beyaz ve uzun yeleliydi. Paredan kolaylıkla taşıyordu. Bir Ryshadium. Ama Kalanor atından indi. Hayvanın boynunu sevgiyle okşadı, sonra elinde Parekılıcı belirerek Dalinar'la yüzleşmek için ileri çıktı.

"Karadiken," diye seslendi. "Ordumu tek başına yok ediyormuşsun diye duydum."

"Artık Asude Saraylar için savaşıyorlar."

"Keşke sen de liderlik etmek için onlara katılsaydın."

"Bir gün," dedi Dalinar. "Burada savaşmak için fazla yaşlı ve zayıf olduğum zaman, oraya gönderilmeyi memnuniyetle bekleyeceğim."

"Tiranların bu kadar hızla dindarlaşmaları ilginç. Kendi kendine cinayetlerinin Yaradan'a ait olduğunu söylemek rahatlatıcı olsa gerek."

"Ona ait olmasalar iyi olur!" dedi Dalinar. "Onları öldürmek için çok uğraştım, Kalanor. Yaradan onları alamaz; sadece ruhumu tartarken onları benim kefeme koyabilir!"

"Öyleyse onların ağırlığı seni Cehennem'e kadar sürüklesin." Kalanor elini sallayarak kendilerini Dalinar'ın üzerine atmaya hevesliymiş gibi görünen şeref muhafızlarını geri gönderdi. Ne yazık ki yüceprens kendi başına savaşmakta kararlıydı. Silahını savurdu, büyük kabzalı ve üzeri rünlerle kaplı olan uzun ince bir Parekılıcı'ydı. "Eğer seni öldürürsem Karadiken, o zaman ne olacak?"

"O zaman sıra Sadeas'a gelecek."

"Görüyorum ki bu savaş meydanında şerefe yer yok."

"Hah, bana ders vermeye çalışma," dedi Dalinar. "Tahtına çıkmak için senin de neler yaptığını biliyorum. Şimdi kalkıp barışçıl biri numarası yapamazsın."

"Barışçıl olanlara sizin ne yaptığınızı düşünecek olursak kendimi şanslı saymalıyım," dedi Kalanor.

Dalinar Kanduruşu'na geçerek öne atıldı, darbe alıp almadığını umursamayan birisinin kullanacağı bir duruştu. O rakibinden daha genç, daha çevikti. Daha hızlı, daha güçlü vurabileceğine güveniyordu.

Garip bir şekilde, Kalanor kendisi de Kanduruşu'na geçti. İkili çarpıştı, hızlı ayak oyunları ile kımıldanarak silahlarını birbirlerine vuruyorlardı; ikisi de karşıdakinin Zırh'ının aynı yerine tekrar tekrar vurarak altındaki ete ulaşacak bir delik açmaya çalışıyorlardı.

Dalinar düşmanının Parekılıcı'na vurup uzaklaştırırken homurdandı. Kalanor yaşlı ama yetenekliydi. Dalinar'ın vuruşlarının karşısında geriye çekilerek, darbenin kuvvetinin bir kısmını etkisiz hâle getirmek ve metalin kırılmasını önlemekte olağanüstü bir becerisi vardı.

Birkaç dakika boyunca öfkeyle darbeler indirdikten sonra iki adam da geriye çekildiler, Zırh'larının sol taraflarında çatlaklardan birer ağ oluşmuş, havaya Fırtınaışığı saçıyorlardı.

"Bu sana da olacak, Karadiken," diye hırladı Kalanor. "Beni gerçekten de öldürecek olursan birileri çıkacak ve senin krallığını da elinden alacak. Yaptıkların yanına kalmayacak."

Dalinar kuvvetli bir darbe savurarak geldi. Öne doğru bir adım, sonra hızla olabildiğince sert bir savurma. Kalanor sağ tarafına vurdu, sağlam bir darbeydi ama anlamsızdı çünkü yanlış taraftaydı. Öte yandan Dalinar havada uğuldayan bir savurma darbesiyle gelmişti. Kalanor vuruşla birlikte hareket ederek hafifletmeye çalıştı ama bu seferkinin çok fazla momentumu vardı.

Parekılıcı isabet ederek erimiş parçalardan bir patlamayla Zırh'ın bir parçasını yok etti. Kalanor inleyerek yana doğru tökezledi, neredeyse takılıp düşüyordu. Kenarlarından Fırtınaışığı sızdırmaya devam eden Zırh'ındaki deliği örtmek için elini indirdi. Göğüs zırhının yarısı kırılmıştı.

"Dövüşmen de liderliğin gibi, Kholin," diye hırladı. "Düşüncesizce."

Dalinar yemlemesini duymazdan gelerek üstüne saldırdı.

Kalanor kaçtı. Acelesinden şeref muhafızlarını dağıtmış, birkaçını kenara iterek yere devirmişti, kemikleri kırılmıştı askerlerin.

Dalinar neredeyse onu yakalıyordu ama Kalanor büyük kaya oluşumunun kenarına ulaştı. Sise dönüşerek kaybolan Kılıç'ını bıraktı ve sıçradı, bir çıkıntıyı yakaladı. Tırmanmaya başladı.

Dalinar saniyeler sonra doğal kulenin dibine ulaştı. Yakınlarda zemine saçılmış kayalar vardı; fırtınaların gizemli sonuçlarından biri olarak, burası büyük ihtimalle yakın zamanlara kadar bir tepe yamacıydı. Yücefırtına büyük kısmını söküp götürmüş, geride sadece bu havaya yükselen olasılık dışı oluşumu bırakmıştı. Muhtemelen yakında o da devrilip gidecekti.

Dalinar Kılıç'ını bıraktı ve sıçradı, parmakları taşların üzerinde gıcırdayarak bir çıkıntıyı kaptı. Ayağını koyacak bir yer bulmadan önce sallandı, sonra dik duvarda Kalanor'un arkasından tırmanmaya başladı. Diğer Paredar tekme ayarak aşağı taşlar atmaya çalıştı ama zararsız bir şekilde Dalinar'ın üzerinden sekip gidiyorlardı.

Dalinar ona yetişene kadar on beş metreden daha yükseğe tırmanmışlardı. Aşağıda askerler toplanıyor ve işaret ederek aval aval bakıyorlardı.

Rakibinin bacağına uzandı ama Kalanor çekerek elinden kaçtı ve taşlara asılı durduğu hâlde kılıcını çağırdı, sonra aşağıya doğru savurmaya başladı. Miğferine birkaç darbe yedikten sonra Dalinar hırladı ve aşağı kayarak menzilinden çıktı.

Kalanor keserek duvardan birkaç parça kopardı ve takırtıyla Dalinar'a doğru gönderdi, sonra kılıcını bırakarak yukarıya doğru devam etti.

Dalinar daha dikkatli bir şekilde takip etti, yan tarafında paralel bir hizadan tırmanıyordu. En sonunda tepeye ulaştı ve kenardan yukan baktı. Oluşumun tepesi hiç de fazla sağlammış gibi görünmeyen bir dizi kırık ve düz zirveden ibaretti. Kalanor bir tanesinin üzerinde oturuyordu, Kılıç'ını bir bacağının üstüne dayamıştı, diğeri havada sallanıyordu.

Dalinar düşmanından güvenli bir mesafede yukarıya tırmandı, sonra Oathbringer'ı çağırdı. Fırtınalar adına. Burada ancak ayakta durmaya yetecek kadar yer vardı. Rüzgâr Dalinar'ı tokatladı, yanından bir rüzgârspreni geçiyordu.

"Manzara güzel," dedi Kalanor. Her ne kadar ordular başlangıçta eşit sayıda olsalar da, aşağılarındaki otlağa serilmiş yatan gümüş ve kırmızılı cesetlerin sayısı mavililerden çok daha fazlaydı. "Kaç kralın kendi sonlarını izlemek için bu kadar açık manzarası olmuştur acaba."

"Sen hiçbir zaman kral olmadın," dedi Dalinar.

Kalanor ayağa kalktı ve Kılıç'ını kaldırdı, bir eliyle öne doğru uzatarak Dalinar'ın

göğsüne işaret etti. "Bu, Kholin, tamamıyla bir tavır ve varsayım meselesi. Hadi bakalım."

Beni buraya çıkarmak akıllıca, diye düşündü Dalinar. Adil bir düelloda Dalinar'ın avantajlı olacağı belliydi ve o yüzden Kalanor da savaşa şans faktörünü eklemişti. Rüzgârlar, bozuk zemin, bir Paredan bile öldürebilecek bir düşüş.

En azından bu daha önce karşılaşmadığı türden bir dövüş olacaktı. Dalinar dikkatli bir şekilde öne doğru adım attı. Kalanor Rüzgârduruşu'na geçti, daha akışkan, geniş darbeli bir dövüş tarzıydı. Dalinar ise sağlam basmak ve fazladan güç için Taşduruşu'nu seçti.

Ufak zirvelerden oluşan çizgi boyunca ileri geri hareket ederek karşılıklı darbeler indirdiler. Her adımlan zeminden taş parçacıklan koparıyor, yuvarlana yuvarlana aşağı gönderiyordu. Kalanor'un Dalinar'ın ayağı kayana kadar dövüşü uzattıkça uzatmaya niyetli olduğu belliydi.

Dalinar ileri geri hamleler yaparak Kalanor'un bir ritme kapılmasını sağladı, sonra bütün gücüyle yukarıdan aşağı indirdiği kuvvetli darbelerle vurarak ritmini bozdu. Her darbe Dalinar'ın içinde yanan bir şeyleri körüklüyordu, daha önceki katliamının doyuramadığı bir açlığı. Heyecan daha fazlasını istiyordu.

Dalinar Kalanor'un miğferine bir dizi vuruş yaparak onu kenara kadar geriletti, düşmekten bir adım uzaktaydı. Son vuruş miğferini tamamen yok ederek yaşlanmış yüzünü ortaya çıkardı, temiz traşlı ve büyük ölçüde keldi.

Kalanor hırladı, dişleri sıkılıydı ve beklenmedik bir vahşilikle Dalinar'a karşı saldırı yaptı. Dalinar Kılıç'ını Kılıç'ıyla karşıladı, sonra öne adım atarak dövüşü bir itişme yarışmasına çevirdi; silahları kenetlenmişti, ikisinin de manevra yapacak yeri yoktu.

Dalinar düşmanının bakışlarına karşılık verdi. O açık gri gözlerde bir şey *görmüştü*. Enerji, coşku. Tanıdık bir kana susamışlık.

Kalanor da Heyecan'ı hissediyordu.

Dalinar başkalarının da bu savaş coşkusundan bahsettiklerini duymuştu. Alethilerin gizli silahıydı. Ama onu burada, onu öldürmeye çalışan bir adamın gözlerinde görmek Dalinar'ı küplere bindirmişti. Böylesine kişisel bir duyguyu bu adamla paylaşmak zorunda kalmaması gerekirdi.

Homurdandı ve kabaran bir güç dalgasıyla Kalanor'u geriye fırlattı. Adam tökezledi, sonra kaydı. Anında Parekılıcı'nı düşürdü ve telaşlı bir hareketle düşerken kayalık uçurum kenarını kavramayı başardı.

Miğfersiz Kalanor havada sallanıyordu. Gözlerindeki Heyecan hissi solarak panliğe dönüştü. "Merhamet," diye fısıldadı.

"Al sana *merhamet*," dedi Dalinar, sonra Parekılıcı'nı yüzünün tam ortasına sapladı.

Kalanor'un gözleri yanarak griden siyaha döndü, zirveden aşağıya düşerken siyah dumandan ikiz çizgiler bırakıyorlardı. Ceset çok aşağılarda yere çakılmadan önce kayalara sürtündü. Kaya oluşumunun uzak tarafına düşmüştü, ana ordunun ters tarafındaydı.

Dalinar nefesini bıraktı, sonra yere çöktü, bitkin düşmüştü. Güneş ufukla buluşurken gölgeler uzayarak dünyayı kaplıyordu. Güzel bir dövüş olmuştu. Dalinar istediği şeyi elde etmişti. Karşısına çıkan her şeyi fethetmişti.

Ama yine de içi boş hissediyordu. İçinden bir ses, "Bu kadar mı? Bize daha fazlasının sözü verilmemiş miydi?" deyip duruyordu.

Aşağıda Kalanor'un renklerini giymiş bir grup düşen cesede doğru ilerliyordu. Şeref muhafızları berrakbeylerinin nereye düştüğünü görmüş müydü? Dalinar içinde büyük bir öfke hissetti. Bu *onun* avı, *onun* zaferiydi. O Pareleri Dalinar kazanmıştı!

Pervasız bir yarı tırmanışla aşağıya fırladı. İniş bir bulanıklıktan ibaretti, yere çarpana kadar kırmızı görmeye başlamıştı. Bir asker Kılıç'ı almıştı, öbürleri çatlamış ve dağınık Zırh hakkında tartışıyorlardı.

Dalinar saldırarak sanlyeler içinde altısını öldürdü, Kılıç'ı tutan da bunlardan biriydi. İki tanesi kaçmayı başardılar ama Dalinar'dan daha yavaşlardı. Dalinar bir tanesini omzundan yakalayıp hızla döndürdü ve yerdeki taşlara vurdu. Sonuncusunu da Oathbringer'ı savurarak öldürdü.

Daha fazla. Daha fazlası neredeydi? Dalinar hiç kırmızılı asker görmüyordu. Sadece mavili birkaç tane vardı, herhangi bir bayrak taşımayan bir grup gergin adam. Ancak ortalarında yürüyen Parezırhı giymiş bir adam vardı. Gavilar burada mola vermişti, safların gerisindeki bir yerde dinlenirken savaşı izliyordu.

Dalinar'ın içindeki açlık büyüdü. Heyecan şiddetle üzerine çöktü, eziciydi. İktidarın en güçlü olanda olması gerekmez miydi? Neden o bu kadar sık yerinde oturmak, *savaşmak* yerine Insanların *gevezelik etmesini* dinlemek zorundaydı ki?

Oradaydı. Dalinar'ın istediği şeye sahip olan adam oradaydı. Bir taht... bir taht ve daha fazlası. Dalinar'a ait olması *gereken* kadın. Terk etmek zorunda bırakıldığı bir aşk, hem de ne için?

Hayır, bugünün savaşı daha *bitmemişti*. Hepsi bu kadar *değildi*!

Gruba doğru ilerlemeye başladı, zihni bulanıktı, içinde derin bir ağrı vardı. Etrafında minik kristal tanecikleri gibi tutkusprenleri dökülüyordu.

Aşka sahip olamayacak mıydı?

Bütün başarıları için ödüllendirilmeyecek miydi?

Gavilar zayıftı. Momentumunu bırakmaya, *Dalinar'ın* onun için kazandıklarının üzerinde oturmaya niyeti vardı. Eh, savaşın devam edeceğini garantilemenin sadece tek bir yolu vardı. Heyecan'ı hayatta tutmanın tek yolu.

Dalinar'ın hak ettiği her şeyi elde etmesi için tek yol.

Koşuyordu. Gavilar'ın grubundaki askerlerin bazıları ellerini selamlamayla kaldırdı. Acizler. Ona karşı hiçbir silah doğrultulmamıştı! Daha onlar ne olduğunu bile anlayamadan hepsini katledebilirdi. Bunu *hak ediyorlardı*. Dalinar da istediği...

Gavilar ona doğru dönerek miğferini çıkardı ve açık, içten bir şekilde gülümsedi.

Dalinar bir tökezlemeyle durdu. Gavilar'a bakakaldı, bu onun *kardeşiydi*.

Ah, Fırtınababa, diye düşündü Dalinar. *Ben ne yapıyorum?*

Kılıç'ı parmaklarından kayarak kayboldu. Gavilar yürüyerek Dalinar'a yaklaştı, miğferinin arkasındaki dehşete kapılmış yüz ifadesini göremiyordu. Neyse ki hiç utançspreni belirmemişti, her ne kadar o anda onlardan bir orduyu hak ediyor olsa bile.

"Kardeşim!" dedi Gavilar. "Gördün mü? Zafer bizim! Yüceprens Ruthar Gallam'ı yenerek oğlu için Pareler kazandı. Talanor bir Kılıç buldu ve senin de en sonunda Kalanor'u savaşa çektiğini duydum. Lütfen bana senden kaçmadığını söyle."

"O..." Dalinar dudaklarını yaladı, derin nefesler alıp veriyordu. "O öldü." Dalinar buradan sadece kayalıkların gölgeleri içinde ışıldayan gümüşsü metal parçası gibi görülebilen cesede doğru işaret etti.

"Dalinar, seni muhteşem, seni *korkunç* adam!" Gavilar askerlerine doğru döndü. "Karadlken'i kutlayın, askerler. Kutlayın!" Gavilar'ın etrafında şansprenleri patladı, bir taç gibi başının etrafında dönen altın kürelerdi.

Dalinar tezahüratların arasında gözlerini kırpıştırdı ve bir anda o kadar derin bir utanç hissetti ki yerin dibine girmek istedi. Bu defa tek bir düşen yaprak benzeri spren yanında bellrerek aşağı süzüldü.

Bir şey yapmak zorundaydı. "Kılıç ve Zırh," dedi Dalinar Gavilar'a aceleyle. "İkisini de kazandım ama sana veriyorum. Bir hediye. Çocukların için."

"Hah!" dedi Gavilar. "Jasnah'ya mı? O Pareler'le ne yapacak ki? Hayır, hayır. Sen..."

"Senin olsunlar," diye yalvardı Dalinar kardeşini kolundan kavrayarak. "Lütfen."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsan," dedi Gavilar. "Senin zaten varisine verecek Zırh'ın var."

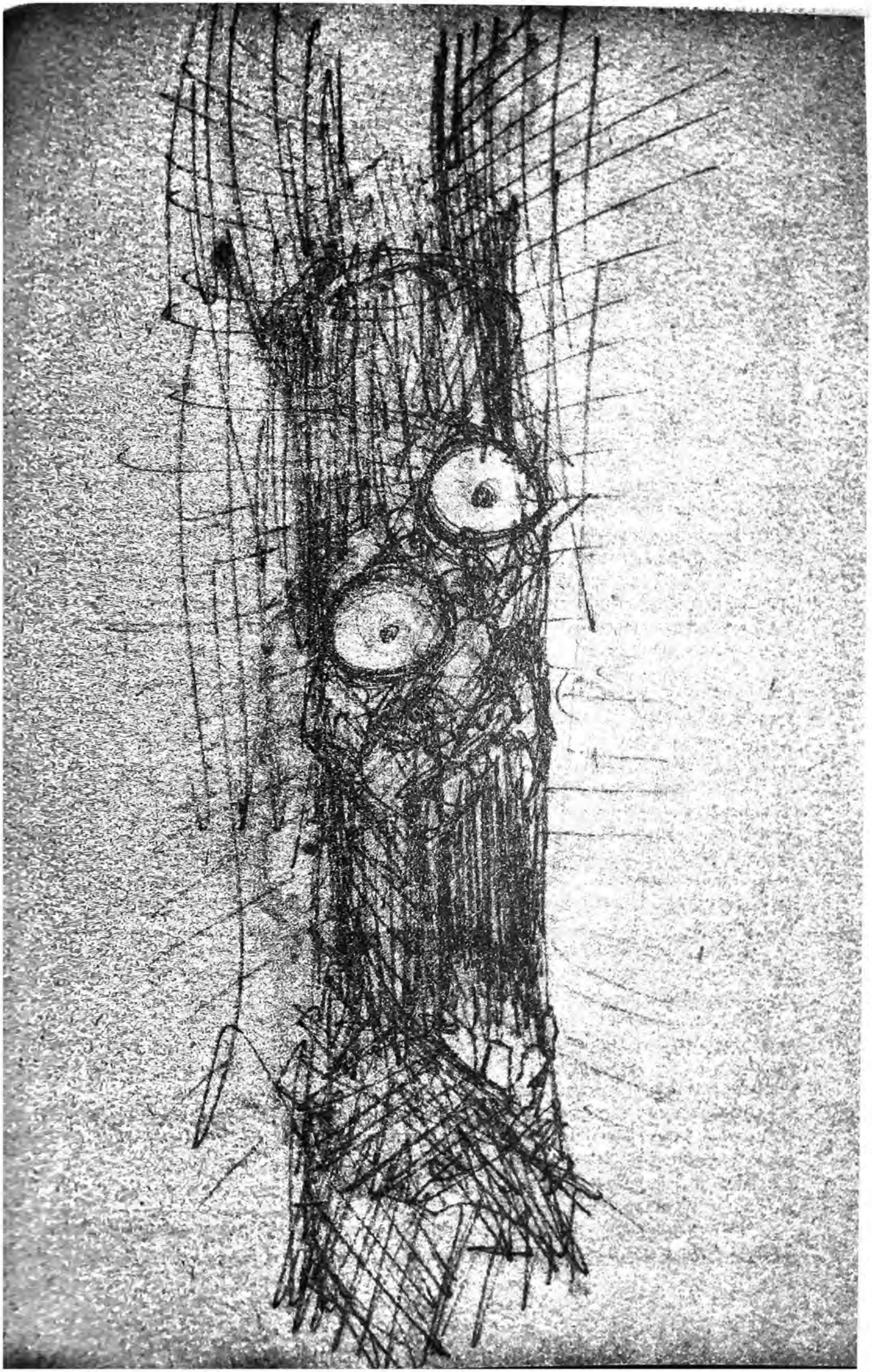
"Eğer olursa."

"Olacak!" dedi Gavilar. Kalanor'un Kılıç ve Zırh'ını getirmeleri için birkaç asker gönderdi. "Hah! Toh da en sonunda bizim onun soyunu koruyabileceğimizi kabul etmek zorunda kalacak. Düğünün bu ay içinde olacağını tahmin ediyorum!"

Büyük ihtimalle resmî taç giyme töreni de öyle olacaktı. Yüzlerce yıldır ilk kez, Alethkar'ın on yüceprensi birden tek bir kralın önünde eğilecekti.

Dalinar bir taşın üstüne oturdu, miğferini çıkardı ve genç bir haberci kadının verdiği suyu kabul etti. *Bir daha asla*, diye yemin etti kendi kendine. *Gavilar'a yol vereceğim, her konuda. Taht onun olsun, aşk onun olsun.*

Ben hiçbir zaman kral olmamalıyım.

Kâfir olduğumu itiraf edeceğim. Ardentler ne talep ederse etsin söylediğim şeylerden vazgeçmiyorum,.

—Oathbringer, ön söz

Shallan çizim yaparken politikacıların sesleri kulaklarına geliyordu. Kulenin tepesine yakın olan büyük toplantı odasının arka tarafındaki taş bir bankta oturuyordu. Üstüne oturmak için bir yastık getirmişti ve Desen de küçük kaidenin üzerinde durmuş, mutlu mutlu uğulduyordu.

Çizim tahtasını bacaklarıyla destekleyecek şekilde ayaklarını uzatarak oturmuştu, çoraplı ayak parmakları önündeki bankın kenarını kavrıyordu. Oturuşların en ağır başlısı değildi, Parlayan olsa yerin dibine girerdi. Salonun ön tarafındaki Dalinar, her nasıl oluyorsa Shallan ile birlikte güçlerini birleştirmeleri sonucuna vardıkları parlayan haritanın önünde duruyordu. Taravangian'ı, yüceprensleri, onların eşlerini ve başkâtiplerini davet etmişti. Elhokar da son zamanlarda onun için kâtiplik yapan Kalami'yle birlikte gelmişti.

Renarin babasının yanında üstündeki Köprü Dört üniformasıyla duruyor, rahatsızmış gibi görünüyordu; yani her zaman olduğu gibiydi. Adolin yakınlarında kollarını kavuşturarak dikilmiş, arada bir fısıltıyla Köprü Dört'teki adamlarla şakalaşıyordu.

Parlayan'ın da orada olması, dünyanın geleceğiyle ilgili bu önemli tartışmaya katılması gerekirdi. Onun yerine, Shallan çizim yapıyordu. Bu geniş cam pencereler sayesinde ışık burada o kadar *güzeldi* ki. Alt katların karanlık koridorlarındaki kapana kısılmışlıktan, bir şeylerin onu her zaman izlediği hissinden yorulmuştu.

Çizimini bitirdi, sonra eskiz defterini kol yeni içindeki eminelliyle tutarak Desen'e doğru eğdi. Desen çizimini incelemek için dalgalanarak durduğu yerde yükseldi: Yarığın içine sıkışmış, pörtlek gözleri olan çarpık surat.

"Mmmm," dedi Desen. "Evet, bu doğru."

"Bu bir tür spren olmalı, değil mi?"

"Bilmem gerektiğini hissediyorum," dedi Desen. "Bu... bu uzun zaman önceden kalma bir şey. Uzun, çok *uzun* zaman önceden..."

Shallan titredi. "Neden burada?"

"Bilmem," diye cevap verdi Desen. "Bu bizden değil. Bu *O'ndan*."

"Demek Garaz'ın kadim bir spreni. Harika." Shallan eskiz defterinin sayfasını çevirdi ve başka bir çizime başladı.

Diğerleri ittifak hakkında konuşmaya devam ediyorlardı; şimdi İri düşmana katıldığını tamamen net bir şekilde belirttiğine göre ikna edilmeleri gereken en önemli ülkeler olarak Thaylenah ve Azir'in adları tekrar tekrar geçiyordu.

"Berrakhanım Kalami," diyordu Dalinar. "Son rapor. Bu düşmanın Marat'ta büyük bir yığınak yaptığını söylüyordu, değil mi?"

"Evet Berrakbey," dedi kâtip okuma masasındaki yerinden. "Güney Marat. Siz Yokelçileri oraya toplanmaya teşvik eden şeyin bölgenin düşük nüfusu olduğunu tahmin etmiştiniz."

"İrialiler fırsatı doğuya doğru saldırmak için kullandılar," dedi Dalinar. "Rira ve Babatharnam'ı ele geçirecekler. Bu arada Orta Roshar'ın güney yarısındaki Triax gibi yerlerden hiç haber yok."

Berrakhanım Kalami başını sallayarak onayladı ve Shallan çizim kalemiyle dudaklarına vurdu. Bu soru başka bir soruyu doğuruyordu. Şehirlerden nasıl tamamen haber gelmiyordu? Bugünlerde büyük şehirlerde, özellikle de limanlarda yüzlerce uzakalem kullanılıyordu. Mal fiyatlarını takip etmek isteyen her tüccarın ya da uzak arazileriyle iletişimi koparmak istemeyen her açıkgözün bir uzakalemi olurdu.

Kholinar'dakiler yücefırtınalar geri döner dönmez çalışmaya başlamışlardı ve sonra ise birer birer kesilmişlerdi. Onlardan gelen son raporlar şehrin yakınında toplanan ordular olduğunu iddia ediyordu. Sonra da... hiçbir şey. Düşman bir şekilde uzakalemlerin yerlerini belirleyebiliyormuş gibiydi.

En azından en sonunda Kaladin'den bir haber alabilmişlerdi. Zaman anlamına gelen tek bir rün, sabırlı olmaları gerektiğini ima ediyordu. Onun için yazı yazacak bir kadının olduğu bir kasabaya ulaşmayı başaramamıştı ve sadece güvende olduğunu bilmelerini istiyordu. Uzakalemi başka birilerinin ele geçirip onları kandırmak için sahte haber göndermediğini varsayarlarsa tabii.

"Düşman Yeminkapıları'na doğru bir hamle yapıyor," diye karar verdi Dalinar. "Marat'taki toplanmalarının dışında, hareketlerinin hepsi buna işaret ediyor. İçgüdülerim o ordunun Azir'e saldıracağını ya da hatta onları geçerek Jah Keved'e saldırmaya çalışacağını söylüyor."

"Dalinar'ın değerlendirmesine güveniyorum," diye ekledi Yüceprens Aladar. "Bu olasılığın gerçekleşebileceğini düşünüyorsa onu dinlemeliyiz."

"Heh," dedi Yüceprens Ruthar. Yağlı adam diğerlerinin karşı tarafında duvara yaslanmış, konuşulanları neredeyse hiç umursamıyordu. "Senin ne dediğin kimin umurunda Aladar? Bugünlerde burnunu nerelere soktuğunu düşünürsek önünü bile görebilmen büyük başarı."

Aladar hızla ona doğru döndü ve elini bir çağırma hareketiyle yana doğru uzattı. Dalinar onu durdurdu, büyük ihtimalle aynen Ruthar'ın da yapacağını bildiği şeydi. Shallan başını iki yana salladı ve kendini çizimine daha fazla odakladı. Eskiz defterinin tepesinde birkaç yaratımspreni belirdi; biri minik bir ayakkabıydı, öbürü de elindeki gibi bir kalem.

Çizimi Yüceprens Sadeas'tı, herhangi bir Hatıra'yı temel almıyordu. Shallan hiçbir zaman *onu* koleksiyonuna eklemek istememişti. Hızlı çizimini bitirdi, sonra sayfaları çevirerek Urithiru'nun koridorlarında ölü bulunan diğer adam Berrakbey Perel'in çizimini açtı. Shallan adamın yüzünü yaraları olmadan hayal etmeye çalışmıştı.

Sayfaları çevirerek ikisinin arasında gidip geldi. *Gerçekten benziyorlar*, diye karar

verdi Shallan. *Aynı yuvarlak yüz hatları. Benzer yapı.* Sonraki iki sayfası iki Boynuzlyenlinin resimlerlydi. O ikisi de kabaca birbirlerine benziyordu. Peki ya öldürülen iki kadın? Karısını boğan adam neden o cinayeti itiraf ediyordu ama ikinci kadına dokunmadığına yemin ediyordu. Bir tanesi idam edilmek için yeterliydi.

O spren şiddeti tekrar ediyor, diye düşündü Shallan. *Önceki günlerdeki saldırılarla aynı şekilde yaralıyor veya öldürüyor. Taklit amacıyla mı?*

Desen hafifçe uğuldayarak dikkatini çekti. Shallan başını kaldırdığında ona doğru yürüyerek yaklaşan birini gördü, neredeyse kafa derisine kadar kısa kesimli siyah saçları olan orta yaşlı bir kadındı. Uzun bir etek ve düğmeli bir gömlek ile yelek giyiyordu. Thaylenli tüccar giysileriydi.

"Çizdiğiniz şey nedir Berrakhanım?" diye sordu kadın Vedence.

Kendi dilini bu kadar aniden duymak Shallan'a çok garip gelmişti ve aklı bir an kelimeleri seçmek için uğraştı. "İnsanlar," dedi Shallan eskiz defterini kapatarak. "Figür çiziminden hoşlanırım. Taravangian'la birlikte gelmiştiniz. Onun Dalgabağlayanısın."

"Malata," dedi kadın. "Gerçi onun değilim. Ona kolaylık açısından geldim çünkü Kıvılcım şimdi tekrar keşfedildiğine göre Urithiru'ya bir bakabileceğimizi önermişti." Büyük toplantı odasını inceledi. Shallan onun spreninden hiçbir iz göremiyordu. "Sence gerçekten bu odayı dolduruyor muyduk?"

"Pek çoğunda yüzlerce kişi olan on tarikat," dedi Shallan. "Evet, doldurabileceğimizi düşünüyorum; hatta tarikatlara üye olan herkesin buraya sığabileceğini sanıyorum."

"Şimdi ise sadece dört kişiyiz," dedi kadın aylakça, babasının yanında katı bir duruşla bekleyen, arada bir ona göz attıkları zaman insanların bakışları altında ter döken Renarin'e dik dik bakıyordu.

"Beş," dedi Shallan. "Dışarıda bir yerlerde uçan bir köprücü de var ve bunlar da sadece burada toplanmış olanlarımız. Bize ulaşmanın bir yolunu arayan senin gibi başkaları da olmalı."

"Gelmek istiyorlarsa tabii," dedi Malata. "Her şey eskiden olduğu gibi olmak zorunda değil. Neden olsun ki? Son seferinde işler Parlayanlar için o kadar da iyi gitmedi, değil mi?"

"Olabilir," dedi Shallan. "Ama şimdi deney yapmanın zamanı da olmayabilir. Issızlık yine başladı. Hayatta kalmak için geçmişe bakmak, yapılabilecek en kötü şey değil."

"Bütün bu 'Issızlık' meselesi hakkında elimizde sadece birkaç kendini beğenmiş Alethi'nin lafından başka bir şey olmaması ilginç, değil mi?" dedi kadın bir gözünü kırparak.

Shallan bunun bu kadar lakayt bir şekilde söylenmesi üzerine cevap veremedi. Malata gülümsedi ve sallana sallana odanın ön tarafına doğru geri yürüdü.

"Bak *bu* kadın gıcıkmış," diye fısıldadı Shallan.

"Mmm..." dedi Desen. "Yok etmeye başladığı zaman daha kötü olacak."

"Yok etmeye mi?"

"Tozelçi," dedi Desen. "Onu spreni... mmm... onlar etraflarındaki şeyleri kırmayı severler. İçeride ne olduğunu bilmek isterler."

"Ne hoş," dedi Shallan tekrar çizimlerinin olduğu sayfaları karıştırırken. Yanıktaki şey. Ölü adamlar. Bunlar Dalinar ve Adolin'e rapor vermesi için yeterli olmalıydı, şimdi çizimleri de bittiğine göre bunu bugün yapmayı planlıyordu.

Ya ondan sonra?

Onu yakalamam gerek, diye düşündü. *Pazar yerini izleyeceğim. Enlnde sonunda birileri zarar görecek. Birkaç gün sonra katil saldırıyı taklit etmeyi deneyecek.*

Kulenin keşfedilmemiş kısımlannda dolaşabilir miydi? Onun saldırmasını beklemek yerine onu aramaya çıksa?

Karanlık koridorlar. Her tünelin bir çizimdeki imkânsız çizgi gibi...

Oda sessizleşmişti. Shallan silkinerek kendine geldi ve başını kaldırarak ne olduğunu gördü: İalai Sadeas toplantıya gelmişti. Bir tahtırevanla taşınıyordu, yanında ona eşlik eden tanıdık bir şekil vardı: Meridas Amaram uzun boylu, bronz gözlü bir adamdı, kare şeklinde bir yüzü ve sağlam bir yapısı vardı. Ayrıca bir katil, hırsız ve haindi. Yüzbaşı Kaladin'in onun hakkında söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlayan şekilde, bir Parekılıcı'nı çalmaya çalışırken yakalanmıştı.

Shallan dişlerini sıktı ama öfkesinin... soğuk olduğunu gördü. Geçmemişti. Hayır, bu adamı Helaran'ı öldürdüğü için affetmeyecekti. Ama rahatsız edici olan gerçek, abisinin Amaram'ın elinde neden ve nasıl öldüğünü bilmediğiydi. Neredeyse Jasnah'nın ona fısıldamasını duyabiliyordu: *Daha fazla ayrıntı bulmadan sonuca varma.*

Aşağıda Adolin doğrulmuş ve Amaram'a doğru ilerlemişti; illüzyon haritanın tam ortasına kadar girmiş, yüzeyini bozuyor ve parlayan Fırtınaışığı dalgalarının harita boyunca yayılmalanna neden oluyordu. Amaram'a öldürücü bakışlar atıyordu, gerçi Dalinar elini oğlunun omzuna koyarak onu tutmuştu.

"Berrakhanım Sadeas," dedi Dalinar. "Toplantıya katılmayı kabul ettiğiniz için memnun oldum. Planlanmızda zekânızdan çok faydalanacağız."

"Buraya planlann için gelmedim Dalinar," dedi İalal. "Buraya geldim çünkü hepinizi bir arada bulabileceğim uygun bir yerdi. Vatanımızdaki danışmanlarımla iletişim hâlindeydim ve vâris yeğenimin fazla genç olduğu yönünde fikir birliği var. Bu Sadeas Evi'nin lidersiz kalacağı bir zaman değil, o yüzden ben de bir karar verdim."

"İalai," dedi Dalinar illüzyonun içine adım atarak oğlunun yanına gelirken. "Gel bunun hakkında konuşalım. Lütfen. Bir fikrim var. Her ne kadar geleneklere aykırı olsa da, belki..."

"Gelenek bizim müttefikimiz Dalinar," dedi İalai. "Senin bunu hiçbir zaman olması gerektiği gibi anlayamadığını düşünüyorum. Yücemareşal Amaram evimizin en başanlı ve en sayılan generali. Askerlerimiz tarafından çok seviliyor ve bütün dünyada tanınıyor. Onu naip ve evimizin isminin varisi ilan ediyorum. Artık her konuda Yüceprens Sadeas o. Kraldan bunu onaylamasını rica ederim."

Shallan'ın boğazı düğümlendi. Kral Elhokar görünüşe göre düşünceler içinde kaybolmuş oturduğu yerden başını kaldırdı. "Bu yasal mı?"

"Evet," dedi Navani, kollannı kavuşturmuştu.

"Dalinar," dedi Amaram odanın aşağısındaki gruba doğru birkaç basamak inerken. Sesi Shallan'ın tüylerini ürpertiyordu. O kibar telaffuz, o kusursuz yüz, o görkemli üniforma... bu adam her askerin olmayı hayal ettiği şeydi.

Miş gibi yapmakta iyi olan tek kişi ben değilim, diye düşündü.

"Umuyorum ki, yakın zamandaki... sürtüşmelerimiz Alethkar'ın ihtiyaçları konusunda birlikte çalışmamıza engel olmayacaktır," diye devam etti Amaram. "Berrakhanım İalai ile konuştum ve onu aramızdaki ayrılıkların Roshar'ın iyiliği karşısında ikinci planda kalacağına ikna edebildim."

"Roshar'ın iyiliği," dedi Dalinar. "Sen iyiliğin ne olduğu hakkında konuşmaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yaptığım her şey ülkemiz için Dalinar," dedi Amaram, sesi gergindi. "*Her şey*. Lütfen. Beni yasalar çerçevesinde cezalandırmaya niyetli olduğunu biliyorum. Mahkemeye çıkacağım ama gel bunu Roshar'ın kurtarılmasından *sonraya* kadar erteleyelim."

Dalinar uzun, gerilimli bir an boyunca Amaram'a baktı. Sonra nihayet yeğenine doğru baktı ve kısa bir hareketle başını salladı.

"Taht, naiplik talebinizi onaylıyor Berrakhanım," dedi Elhokar İalal'ye. "Annem mühürlü ve şahitli resmî bir yazı isteyecek."

"Yazı hazır," dedi İalal.

Dalinar havada asılı duran haritanın üzerinden Amaram'ın gözlerinin içine baktı. "Yüceprens," dedi en sonunda.

"Yüceprens," diyerek karşılık verdi Amaram başını hafifçe eğerek.

"Aşağılık herif," dedi Adolin.

Dalinar gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu, sonra eliyle çıkışa doğru işaret etti. "Oğlum, belki biraz hava almak istersin."

"Evet. Tabii." Adolin dönerek babasının kavrayışından kurtuldu, uzun adımlarla çıkışa doğru ilerledi.

Shallan sadece bir saniye için düşündü, sonra ayakkabılarını ve çizim tahtasını kaptı ve aceleyle arkasından gitti. Dışarıdaki koridorda kadınlar için olan tahtırevanların koyulduğu yerin yakınlarında Adolin'e yetişti ve koluna girdi.

"Hey," dedi alçak sesle.

Adolin ona bir bakış attı ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Shallan. "Ona karşı önceye kıyasla daha öfkeli gibi görünüyorsun."

"Hayır," diye mırıldandı Adolin. "Sadece kızgınım. En sonunda Sadeas'tan kurtulduk derken yerine *bu* mu geliyor?" Başını iki yana salladı. "Küçükken ben onu örnek alırdım. Büyüyünce şüphelenmeye başladım ama sanırım bir parçam hâlâ onun anlatıldığı gibi olmasını istiyordu. Bütün o politik didişmelerin üzerinde olan bir adam. Gerçek bir asker."

Shallan "gerçek bir asker"in politikayı umursamayan türden biri olması konusunda ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Bir adamın yaptığı şeylerin *sebebini* önemsiyor olması gerekmez miydi?

Askerler öyle konuşmuyordu. Shallan'ın tam olarak kavrayamadığı bir tür ideal, sadece savaş meydanını ve onun getirdiği zorlukları önemsemeyi temel alan bir çeşit itaat kültü vardı.

Yürüyerek asansöre çıktılar ve Adolin cebinden açık bir mücevher çıkardı, küre içinde olmayan minik bir elmastı ve bunu parmaklığın yanındaki bir haznenin içine koydu. Taştaki Fırtınaışığı emilmeye başladı ve balkon sallandı, sonra da yavaş yavaş alçalmaya başladı. Mücevheri geri almak asansöre bir sonraki katta durmasını söylüyordu. İki yöne çevrilebilen basit bir kol da asansörün yukarıya doğru mu, aşağıya doğru mu hareket edeceğini belirliyordu.

Asansör en üst kademeden aşağıya indi ve Adolin parmaklığın yanına geçti, bir tarafı tamamen pencere olan merkezi boşluğa doğru bakıyordu. Buna avlu demeye başlıyorlardı, gerçi onlarca kat boyunca yükselen bir avluydu.

"Kaladin bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Adolin. "Yüceprens Amaram mı? İkimiz o herifin yaptıkları yüzünden haftalarca hapis yattık."

"Sanırım Amaram ağabeyimi öldürdü."

Adolin etrafında dönerek ona bakakaldı. "*Ne?!*"

"Amaram'ın bir Parekılıcı var," dedi Shallan. "Daha önce onu abım Helaran'ın elinde görmüştüm. Benden yaşça büyüktü ve yıllar önce Jah Keved'den ayrıldı. Anlayabildiğim kadarıyla bir ara Amaram'la dövüşmüş ve Amaram onu öldürmüş, bu sayede Kılıç'ı almış."

"Shallan... o Kılıç. Amaram'ın onu nereden bulduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Savaş meydanından mı?"

"*Kaladin*'den." Adolin elini başına koydu. "Köprücü çocuk Amaram'ın hayatını kur-

tarmak için bir Paredar öldürdüğünde ısrar ediyor. Amaram sonra Kaladin'in mangasını öldürmüş ve Pareleri kendisine almış. İkisinin birbirlerinden nefret etmelerinin bütün *sebebi* işte bu."

Shallan'ın boğazı sıkıştı. "Ya."

Geriye it. Düşünme.

"Shallan," dedi Adolin ona doğru yaklaşarak. "Ağabeyin neden Amaram'ı öldürmeye çalışsın? Acaba yücebeyin gerçek yüzünü biliyor olabilir mi? Fırtınalar adına! Kaladin'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Zavallı köprücü çocuk. Amaram'ın ölmesine izin verseydi şimdi herkesin durumu çok daha iyi olacaktı."

Bununla yüzleşme. Düşünme.

"Evet," dedi Shallan. "Hımm."

"Ama ağabeyin nereden biliyor olabilir?" dedi Adolin balkon boyunca volta atarak. "Bir şey söylemiş miydi?"

"Çok konuşmazdık," dedi Shallan donukça. "Ben küçükken gitti. Onu pek tanımazdım."

Bu konudan uzaklaşmak için ne olursa yapmalıydı. Çünkü beyninin arka tarafına itip görmezden gelebileceği bir şeydi. Kaladin ve Helaran hakkında düşünmeyi *istemiyordu*...

Kulenin alt katlarına doğru uzun ve sessiz bir yolculuk yaptılar. Adolin gidip yine babasının atını ziyaret etmek istiyordu ama boş boş dikilip at gübresi koklamak Shallan'ın ilgisini çekmiyordu. Odalarına doğru gitmek için ikinci katta indi.

Sırlar. *Bu dünyada daha önemli şeyler var,* demişti Helaran babasına. *Hatta senden ve senin suçlarından bile daha fazla.*

Mraize bunun hakkında bir şeyler biliyordu. Bir çocuğu söz dinletmek için tatlıyla kandırırmış gibi Shallan'dan sırları gizliyordu. Ama yapmasını istediği tek şey Urithiru'daki gariplikleri incelemesiydi. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Zaten yapacağı şey buydu.

Sebarial'ın işçilerinin duvarlardaki kancalara küre fenerleri sabitlediği bir yolu takip ederek koridorlarda dolana dolana ilerledi. Kilitlenmiş ve sadece en ucuz elmas kürelerle doldurulmuşlardı, birilerinin bunları çalma zahmetine girmesi pek olası değildi ama verdikleri ışık da epey loştu.

Yukarıda kalması gerekirdi, yokluğu illüzyon haritayı dağıtmış olmalıydı. Bu konuda kendisini kötü hissetti. İllüzyonlarını geride bırakmayı öğrenebilmesinin bir yolu var mıydı? Yok olmamak için Fırtınaışığı'na ihtiyaçları olurdu...

Ne olursa olsun, Shallan'ın toplantıdan ayrılmaya ihtiyacı vardı. Bu şehrin gizlediği sırlar görmezden gelinemeyecek kadar çekiciydi. Koridorun ortasında durdu ve eskiz defterini çıkardı, sayfalarını karıştırdı, ölü adamların yüzlerine bakıyordu.

Aklı başka yerde bir sayfayı çevirdiği zaman, yaptığını hatırlamadığı bir çizimle karşılaştı. Bir dizi çarpık, delirtici çizgiydi, bağlantısız ve eğri büğrülerdi.

Üşüdüğünü hissetti. "Bunu ne zaman çizdim?"

Desen elbisesinden yukarıya çıkarak boynunun altında durdu. Uğuldadı, rahatsız edici bir sesti. "Hatırlamıyorum."

Shallan sonraki sayfayı çevirdi. Burada merkezi bir noktadan savrularak açılan karmaşık ve kafa karıştırıcı çizgilerden bir patlama çizmişti, etleri yırtılarak parçalanan at başlarına dönüşüyorlardı, gözleri kocaman açık, ağızları çığlık atıyordu. Karanlık ve mide bulandırıcıydı.

Ah Fırtınababa...

Sonraki sayfayı çevirirken parmakları titriyordu. Bunu merkez noktaya doğru sarmallanan dairesel bir hareketle tamamen siyaha boyamıştı. Derin bir yokluk, ucunda korkunç ve bilinmez bir şey olan sonsuz bir koridor.

Eskiz defterini çarparak kapattı. "Bana ne oluyor?"

Desen şaşkınlıkla uğuldadı. "Biz... kaçacak mıyız?"

"Nereye?"

"Uzağa. Buradan dışarıya."

"Hayır."

Shallan titredi, bir parçası dehşete kapılmıştı ama o sırları terk edemezdi. Onları bulması, alması, ele geçirmesi gerekiyordu. Koridorda sertçe dönerek odalarından uzaklaşan bir yola girdi. Kısa bir süre sonra uzun adımlarla Sebarial'ın askerlerini yerleştirdiği kışlaya girdi. Duvarlarına inşa edilmiş taştan ranzaları olan engin bir odalar ağıydı. Kulede bunun gibi pek çok alan vardı. Urithiru'nun eskiden askerî bir üs olduğu *açıktı*, bu kadarı sadece alt katlarında on binlerce askerin etkili bir şekilde barınabilecekleri yerlerin olmasından bile belli oluyordu.

Kışlanın ortak odasında askerler ceketlerini çıkarmış oturuyor, kartlarla ya da bıçaklarla oynuyorlardı. Shallan'ın aralarından geçişi adamlar aval aval bakar, sonra da ayağa fırlayarak ceketlerini mi giyseler, selam mı verseler karar vermeye çalışırlarken bir çalkalanmaya neden oldu. Müfrezelerin ayrı ayrı yerleştirildikleri odalarla dizili bir koridora girerek yürürken arkasından "Parlayan" fısıltıları takip ediyordu. Taşlara kazınmış eski moda Alethi sayılarıyla işaretli kapı ağızlarını saydı, sonra belli birinden içeri daldı.

İçeride oturmuş, birkaç kürenin ışığında kart oynayan Vathah ve ekibi gafil avlanmışlardı. Zavallı Gaz köşedeki tuvalette bir lazımlığın üzerinde oturuyordu, ciyakladı ve kapısındaki kumaşı çekerek kapattı.

Sanırım bunu tahmin etmem gerekirdi, diye düşündü Shallan kızarmasını gizlemek için Fırtınaışığı'ndan bir dalgayı içine çekerek. Kollarını kavuşturdu ve diğerleri tembel tembel ayağa kalkar ve selam verirken onları izledi. Artık sadece on iki adamı kalmıştı. Bazıları kendilerine başka işler bulmuşlardı. Birkaçı Narak Savaşı'nda ölmüştü.

Shallan hepsinin ortadan kaybolacaklarını umut etmişti, sadece onlarla ne yapacağı sorusuna cevap bulmak zorunda kalmamak için bile olsa. Şimdi ise Adolin'in haklı olduğunu fark ediyordu. Bu *rezil* bir tavırdı. Bu adamlar bir kaynaktı ve her şey göz önüne alındığı zaman, dikkate değer derecede sadık çıkmışlardı.

"Ben berbat bir işveren oldum," dedi onlara.

"Onu bilmem, Berrakhanım," dedi Kırmızı. Shallan hâlâ neden sakallı uzun adamın lakabının bu olduğunu bilmiyordu. "Maaş zamanında geliyor, *çok fazlamızı* da öldürtmediniz."

"Ben öldüm," dedi Shob ranzasından. Yattığı yerden selam verdi.

"Kes sesini Shob," dedi Vathah. "Sen ölmedin."

"Bu sefer ölüyorum çavuş. Kesin."

"En azından ondan sonra sessiz olursun," dedi Vathah. "Berrakhanım, ben Kırmızı'ya katılıyorum. Siz bize iyi davrandınız."

"Evet, eh, beleş yemek bitti," dedi Shallan. "Sizin için işim var."

Vathah omzunu silkti ama diğerlerinden bazıları memnun olmuş gibi görünmüyordu. Belki Adolin haklıydı; belki de içten içte, bunlar gibi adamların yapacak bir şeylere ihtiyaçları vardı. Bu gerçeği itiraf etmezlerdi ama.

"Korkarım ki tehlikeli olabilir," dedi Shallan, sonra gülümsedi. "Ve büyük ihtimalle biraz sarhoş olmanızı gerektirecek."

Son olarak, insanlığımı itiraf edeceğim. Bana canavar denildi ve o iddiaları yalanlamıyorum. Ben dönüşebileceğinizden korktuğum canavarım.

—Oathbringer, ön söz

"'Bu Yeminkapısı'nın yok edilene kadar mühürlenmesine karar verildi,' diye okudu Teshav. " 'Gitmemizi istediğiniz yolun bu olmadığını biliyoruz, Dalinar Kholin. Bilin ki Azir'in Birincisi sizi takdir ediyor ve milletlerimiz arasında karşılıklı menfaat sağlayacak ticari ilişkilerin kurulması ve yeni anlaşmaların sağlanmasını umut ediyor.

" 'Ancak şehrimizin tam merkezine açılan büyülü bir geçit fazlasıyla ciddi bir tehdit oluşturmakta. Bunun açılması konusunda başka hiçbir talebi değerlendirmeye almayacağız ve sizlere de kesin kararımızı kabul etmenizi öneriyoruz. İyi günler dileriz, Dalinar Kholin. Yaezir sizi kutsasın ve yol göstersin.' "

Küçük taş odada ayakta duran Dalinar yumruğuyla avcunun içine vurdu. Yazı kürsüsü ve yanındaki sandalyede Teshav ile himayesindeki kız otururken Navani de Dalinar'ın karşısında volta atıyordu. Duvarın yanındaki bir koltukta oturan Kral Taravangian ellerini kavuşturarak öne doğru eğilmiş, endişeli bir yüz ifadesiyle dinliyordu.

Buraya kadardı demek. Azir gelmiyordu.

Navani koluna dokundu. "Üzgünüm."

"Thaylenah var," dedi Dalinar. "Teshav, Kraliçe Fen bugün benimle konuşur muymuş, bir bak."

"Emredersiniz, Berrakbey."

Taravangian'dan Jah Keved ve Kharbranth'ı almıştı ve Yeni Natanan da olumlu yanıt veriyordu. Thaylenah ile Dalinar en azından bütün Doğulu devletlerden oluşan birleşik bir Vorin ittifakı kurmuş olurdu. Bu örnek eninde sonunda batı ülkelerini de onlara katılmaları için ikna edebilirdi.

O zamana kadar kimse kalmışsa tabii.

Teshav Thaylenah'la bağlantı kurarken Dalinar tekrar volta atmaya başladı. Bunun gibi olan küçük odaları tercih ediyordu, büyük salonlar bu kulenin ne kadar devasa ol-

duğunu hatırlatıyordu. Böyle küçük bir odanın içindeyken, bir yerlerdeki rahat bir sığınağın içinde olduğunu hayal edebiliyordun.

Elbette bu küçük odada bile Urithiru'nun normal olmadığını hatırlatan şeyler vardı. Duvarlardaki bir yelpazenin büklümlerine benzeyen katmanlar. Ya da sık sık odaların tepelerinde karşılarına çıkan, tam duvarların tavanla buluştuğu yerlerde olan delikler. Bu odadaki deliğe baktıkça Shallan'ın raporunu hatırlamadan edemiyordu. İçeride onları izleyen bir şeyler var mıydı? Kulede gerçekten insanları öldüren bir *spren* olabilir miydi?

Neredeyse bu bile Dalinar'ın buradan çekilmeyi emretmesine yeterli olurdu. Ama nereye gideceklerdi ki? Yeminkapıları'nı terk mi edeceklerdi? Şu an için devriyeleri dörde katlamış ve Navani'nin araştırmacılarını olası bir açıklama bulmaya çalışmakla görevlendirmişti. En azından kendisi bir çözüm bulana kadar.

Teshav, Kraliçe Fen'e yazarken Dalinar duvarın yanında durdu, bir anda o delik yüzünden rahatsız olmuştu. Tavanın hemen altındaydı ve bir sandalyenin üzerine çıksa bile yetişemeyeceği kadar yüksekti. Bunun yerine içine Fırtınaışığı çekti. Köprücüler duvarlara tırmanmak için taşlar kullanmayı tarif etmişlerdi, o yüzden Dalinar da tahta bir sandalyeyi aldı ve sol elinin avcunu kullanarak arkasını parlayan ışıkla boyadı.

Sandalyenin arkasını duvara bastırdığı zaman yapıştı. Dalinar homurdandı, havada yaklaşık bir masa yüksekliğinde asılı duran sandalyeye oturacak yerine basarak dikkatle çıktı.

"Dalinar?" diye sorguladı Navani.

"Zaman varken boş durmayayım," dedi Dalinar sandalyenin üstünde dikkatlice dengesini sağlarken. Zıpladı, tavanın altındaki deliği kıyısından yakaladı ve içine bakmak için kendini yukarı çekti.

Neredeyse bir metre genişti ve yüksekliği yaklaşık otuz santim kadardı. Sonsuz gibi görünüyordu ve Dalinar içeriye doğru esen hafif bir meltem hissedebiliyordu. Bu duyduğu... tıkırtı sesi miydi? Bir an sonra gölgeli bir kavşaktan ana tünele ağzında ölü fare taşıyan bir vizon çıktı. Boru şekilli küçük hayvanın burnu Dalinar'a doğru seğirdi, sonra avını taşıyarak gitti.

"İçinde hava dolaşımı var," dedi Navani o sandalyeden aşağıya atlarken. "Nasıl olduğunu anlayamıyoruz. Belki daha bizim keşfedemediğimiz bir tür fabrialdır."

Dalinar başını kaldırıp tekrar deliğe baktı. Zaten göz korkutucu bir enginliği olan kulenin duvarları ve tavanlarının içinde kilometreler boyunca uzayıp giden daha küçük tüneller vardı. Ve tünellerin içinde bir yerlerde Shallan'ın çizdiği o şey saklanıyordu...

"Cevap veriyor, Berrakbey!" dedi Teshav.

"Mükemmel," dedi Dalinar. "Majesteleri, zamanımız azalıyor. Size..."

"Hâlâ yazıyor," dedi Teshav. "Pardon Berrakbey. Diyor ki... ee..."

"Oku gitsin Teshav," dedi Dalinar. "Fen'e artık alıştım."

" 'Hay Cehennem, be adam. Beni hiç mi rahat bırakmayacaksın? Haftalardır düzgün bir gece uykusu çekemedim. Dinmezfırtına şimdiye kadar bizi iki kere vurdu, bu şehrin yıkılıp gitmesini zor engelleyebiliyoruz.' "

"Anlıyorum Majesteleri," dedi Dalinar. "Size söz verdiğim yardımı göndermeye hazırım. Lütfen bir anlaşma yapalım. Ricalarımı cevaplamaktan yeterince uzun zaman kaçındınız."

Yakınlarındaki sandalye en sonunda duvardan düştü ve yere çarptı. Dalinar kendisini yarım vaatler ve imalardan oluşan sözlü bir çarpışma için hazırladı. Yazışmaları sırasında Fen gittikçe resmîleşmeye başlamıştı.

Uzakalem yazdı, sonra neredeyse anında durdu. Teshav Dalinar'a baktı, ciddiydi.

" 'Hayır,' " diye okudu.

"Majesteleri," dedi Dalinar. "Bu tek başına kalmanın zamanı değil! Lütfen. Size yalvarıyorum. Beni dinleyin!"

" 'Bu ittifakın hiçbir zaman gerçek olmayacağını şimdiye kadar anlamış olman gerekir,' " dlye geldi cevap. " 'Kholin... açıkçası aklım almıyor. Bal gibi tatlı dilin ve hoş sözlerin sanki bunun gerçekten bir işe yarayacağını düşünüyormuşsun gibi görünmene neden oluyor.

" 'Mutlaka sen de farkındasındır. Bir kraliçenin şehrinin göbeğine Alethi ordularını davet etmek için ya aptal ya da çaresiz olması gerekir. Bazen aptallık ediyor olabilirim hatta çaresiz kalmaya yaklaşmış da olabilirim ama... Fırtına kapsın, Kholin. Hayır. Thaylenah'nın en sonunda sizin gibilerin eline düşmesine izin veren kişi ben olmayacağım. Olacak şey değil ama gerçekten samimiysen o zaman affedersin.' "

Bunda bir nihailik havası vardı. Dalinar yürüyerek Teshav'ın yanına gelip sayfanın üstündeki bir şekilde kadınların yazısını oluşturan anlaşılmaz karalamalara baktı. "Herhangi bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu içini çekerek Teshav'ın yanına bir sandalye çekip oturan Navani'ye.

"Hayır. Fen inatçıdır, Dalinar."

Dalinar Taravangian'a doğru bir bakış attı. O bile Dalinar'ın amacının fetih olduğunu düşünmüştü. Dalinar'ın geçmişi göz önüne alınırsa kim böyle düşünmezdi ki?

Yüz yüze konuşabilseydik işler farklı olabilirdi, diye düşündü. Ama Yeminkapıları olmadan bu imkânsız sayılırdı.

"Ona zamanını ayırdığı için teşekkür et," dedi Dalinar. "Ve önerinin hâlâ geçerli olduğunu söyle."

Teshav yazmaya başladı ve katibin fark etmediği şeyi fark eden Navani de başını kaldırarak ona baktı; sesindeki gerilimi.

"Bir şeyim yok," diye yalan söyledi Dalinar. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Navani itiraz edemeden önce uzun adımlarla odadan çıktı ve muhafızları da arkasından takip etmeye başladılar. Biraz hava almak istiyordu, açık gökyüzü her zaman o kadar davetkâr görünürdü. Ancak ayakları onu o yöne götürmedi. Bunun yerine kendisini koridorlarda dolanırken buldu.

Şimdi ne olacaktı?

Her zaman olduğu gibi insanlar elinde bir kılıç olmadığı sürece Dalinar'ı görmezden geliyorlardı. Fırtınalar adına, sanki üzerlerine saldırmasını *istiyormuş* gibilerdi.

Hiçbir yere varamadan en azından bir saat koridorlarda dolandı. En sonunda haberci Lyn onu buldu. Nefes nefese Köprü Dört'ün ona ihtiyacı olduğunu söyledi ama nedenini açıklamamıştı.

Dalinar onu takip etti, Shallan'ın çizimi zihninde büyük bir ağırlıktı. Başka bir cinayet kurbanı daha mı bulmuşlardı? Lyn gerçekten de onu Sadeas'ın öldürüldüğü yere doğru götürüyordu.

İçindeki kötü his gittikçe güçlendi. Lyn onu köprücüler Leyten ve Peet'in beklediği bir balkona getirdi. "Bu sefer kim?" diye sordu Dalinar onları görür görmez.

"Kim..." Leyten kaşlarını çattı. "Ha! Hayır ondan değil, komutanım. Başka bir şey. Bu taraftan."

Leyten kulenin birinci katının dışındaki geniş tarlaya inen basamaklardan aşağı yol gösterdi, burada bazı taş saksı sıralarının yakınında bekleyen üç diğer köprücü daha vardı.

"Bunu kazara fark ettik," dedi Leyten saksıların arasında yürürlerken. İri köprücünün neşeli bir havası vardı ve bir yüceprens olan Dalinar'la konuşurken tavernadaki arkadaşlarıyla olduğu kadar rahattı. "Emirleriniz üzerine herhangi bir garipliğe karşı

dikkat ederek devriyeleri arttırdık. Ve... eh, Peet garip bir şeyler fark etti." Duvarda yukarıya doğru işaret etti. "Şu çizgiyi görüyor musunuz?"

Dalinar gözlerini kısarak kaya duvarda kesilmiş bir oyuğu seçti. Taşları böyle kesen ne olabilirdi? Neredeyse bir...

Başını indirerek en yakınlarındaki saksılara baktı. Ve orada iki taneslnin arasında gizlenmiş bir kabza vardı, taş zeminden dışarı çıkıyordu.

Bir Parekılıcı.

Kılıç kabzasına kadar kayaların içine girdiğinden ıskalaması kolaydı. Dalinar yanında diz çöktü, sonra cebinden bir mendil çıkardı ve kabzayı tutmak için kullandı.

Kılıç'a doğrudan dokunmasa bile çok uzaklardan gelen bir inleme duydu, sanki biri çığlık atıyor gibiydi. Kendini hazırladı, sonra Kılıç'ı çekip çıkardı ve boş saksının üzerine yatırdı.

Gümüşsü Kılıç'ın ucu neredeyse bir olta iğnesi gibi eğriydi. Çoğu Parekılıcı'ndan bile daha genişti ve kabzanın yakınlarında dişe benzer desenlerle dalgalanıyordu. Dalinar bu kılıcı tanıyordu, çok yakından tanıyordu. Onlarca yıl taşımıştı. Yıllar önce Yanık'ta kazandığı kılıç.

Oathbringer.

Yukarıya doğru baktı. "Katil o pencereden dışarı atmış olmalı. Düşerken taşları çizmiş, sonra da buraya çakılmış."

"Biz de öyle düşündük, Berrakbey," dedi Peet.

Dalinar başını eğip Kılıç'a baktı. Kendi Kılıç'ına.

Hayır. Hiç de benim değil.

Kendini çığlıklara karşı hazırlayarak silahı kaptı. Ölü bir sprenin çığlıklarına. Diğer Kılıç'lara dokunduğu zaman duyduğu tiz, acı verici feryatlar gibi değildi, daha çok bir sızlanmaydı. Köşeye sıkıştırılmış, korkunç bir şeyin karşısında tamamen yenilmiş ama çığlık atmaya devam edemeyecek kadar yorgun olan bir adamın sesi.

Dalinar kendini tuttu ve tanıdık bir ağırlığı olan Kılıç'ı düz tarafını omzuna dayayarak taşıdı. Kule şehre geri dönen başka bir girişe doğru yürüdü; muhafızları, haberci ve beş köprücü onu takip ediyordu.

Ölü Kılıç taşımayacağına söz vermiştin, diye gümbürdedi Fırtınababa kafasının içinde.

"Sakin ol," diye fısıldadı Dalinar. "Bağ kurmayacağım."

Fırtınababa gürüldedi, alçak ve tehditkârdı.

"Bu öbürleri kadar yüksek sesle çığlık atmıyor. Neden?"

Yeminini hatırlıyor, diye cevap gönderdi Fırtınababa. *Onu kazandığın günü hatırlıyor, vazgeçtiğin günü ise daha iyi. Senden nefret ediyor ama başkalarından nefret ettiğinden daha az.*

Dalinar Hatham'ın başarısız bir şekilde birkaç lavis polipi yetiştirmeye çalışan çiftçilerinden bir grubun yanından geçti. Birkaç taneden fazla bakışı üzerine çekiyordu; açıkta Parekılıcı taşıyan birisi askerler, yüceprensler ve Parlayanlar'ın yaşadığı bir kule için bile alışılmadık bir görüntüydü.

"Kurtarılabilir mi?" diye fısıldadı Dalinar kuleye girerler ve bir merdivenden yukarı çıkarlarken. "Bu Kılıç'ı oluşturan spreni kurtarabilir miyiz?"

Hiçbir yolunu bilmiyorum, dedi Fırtınababa. *O ölü, onu öldürmek için yeminini bozan adam gibi.*

Konu yine Kayıp Parlayanlar ve Hıyanet, şövalyelerin yeminlerini bozup Parelerini terk ettikleri o tarihî gündü. Dalinar buna bir görüde şahit olmuştu, gerçi buna neyin sebep olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Neden? Onların böyle bir şey yapmalarına neden olan şey neydi?

Neden sonra kulenin Sadeas kısmına ulaştı ve her ne kadar orman yeşili ve beyaz giyinmiş askerler girişleri kontrol ediyor olsalar da bir yüceprensi geri çeviremezlerdi. Özellikle de Dalinar'ı. Haber götürmek için haberciler önünden koşarak gittiler. Dalinar doğru yöne gittiğinden emin olmak için onların yolunu kullanarak takip etti. Görünüşe göre İalai odalarındaydı. Dalinar güzel tahta kapıya geldiğinde durdu ve kapıya vurma nezaketini gösterdi.

Buraya gelmek için takip ettiği habercilerden birisi kapıyı açtı, nefes nefeseydi. Berrakhanım Sadeas odanın ortasına yerleştirilmiş bir tahtta oturuyordu. Amaram da omzunun arkasında ayaktaydı.

"Dalinar," dedi İalai bir kuluna selam veren bir kraliçe gibi ona başını sallayarak.

Dalinar Parekılıcı'nı omzundan indirdi ve dikkatli bir şekilde zemine yerleştirdi. Taşlara saplamak kadar dramatik bir hareket değildi ama şimdi silahın çığlıklarını duyabildiğinden dolayı ona saygılı davranması gerekirmiş gibi hissediyordu.

Gitmek için döndü.

"Berrakbey?" dedi İalai ayağa kalkarak. "Bu neyin karşılığında?"

"Karşılık yok," dedi Dalinar tekrar dönerek. "Onun yasal sahibi sensin. Muhafızların bugün buldular, katil bir pencereden dışarı atmış."

İalai gözlerini kıstı.

"Onu ben öldürmedim, İalai," dedi Dalinar bezgince.

"Bunun farkındayım. Sende böyle bir şey yapacak yürek kalmadı."

Dalinar alayı duymazdan gelerek Amaram'a baktı. Uzun boylu adam bakışına karşılık verdi.

"Bir gün senin suçlarının hesabını verdiğini *göreceğim* Amaram," dedi Dalinar. "Bu işler bittikten sonra."

"Yapabileceğinizi ben de söyledim."

"Keşke senin sözüne güvenebilseydim."

"Yapmak zorunda olduğum şeylerin arkasındayım Berrakbey," dedi Amaram öne doğru adım atarak. "Yokelçilerin gelişi sadece benim haklılığımı kanıtlıyor. Antrenmanlı Paredarlara ihtiyacımız var. Kılıç kazanan koyugözlerin hikâyeleri sevimli ama gerçekler yerine çocuk masallarına ayıracak zamanımız olduğuna inanıyor musunuz?"

"*Savunmasız askerleri* katlettin," dedi Dalinar sıkılı dişlerinin arasından. "Senin hayatını kurtarmış olan adamları."

Amaram eğilerek Oathbringer'ı aldı. "Peki ya sizin savaşlarınızın öldürdüğü yüzler, hatta binler?"

Bakışlan birbirlerinin üzerine kilitlendi.

"Size çok büyük saygı duyuyorum Berrakbey," dedi Amaram. "Hayatınız müthiş başarılarla dolu ve onu Alethkar'ın iyiliği için çalışarak geçirdiniz. Ama siz, lütfen saygısızlık ettiğimi düşünmeyin, *ikiyüzlüsünüz.*"

"Yapılması gerekeni yapmak için sahip olduğunuz acımasız bir kararlılık sayesinde şu an bulunduğunuz konumdasınız. Kibirli, muğlak bir dizi kuralı uygulama lüksüne sahip olmanızın sebebi işte o arkanızda bıraktığınız ceset dağları. Evet, geçmişiniz konusunda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlıyor olabilir ama ahlak, savaş miğferini takmak için çıkarıp kenara koyabileceğiniz, sonra da katliam yapmayı bitirdiğiniz zaman tekrar giyeceğiniz bir şey değil."

Sonra da, az önce Dalinar'ın karnına bir kılıç saplamamış gibi saygıyla başını eğdi.

Dalinar hızla döndü ve Amaram'ı elinde Oathbringer ile bıraktı. Koridorlar boyunca yürüyüşü o kadar hızlıydı ki maiyetinin ayak uydurabilmek için koşturması gerekti.

En sonunda odalarını bulabildi. "Beni yalnız bırakın," dedi muhafızlarına ve köprücülere.

Tereddüt ettiler, fırtına kapasıcalar. Dalinar bağırmaya hazır döndü ama kendini sakinleştirdi. "Yalnız başıma kulede gezmeye niyetli değilim. Kendi kanunlarıma uyacağım. Gidin."

Gönülsüzce uzaklaşarak kapısını savunmasız bıraktılar. Mobilyaların çoğunun yerleştirilmesini emrettiği ortak odaya geçti. Bir köşede küçük bir halı ve birkaç sandalyenin yakınlarında Navani'nin parlayan ısıtma fabrialı vardı. Sonunda bunu çalıştırmak için yeterince Fırtınaışığı bulabilmişlerdi.

Sıcaklık tarafından cezbedilen Dalinar yürüyerek fabrialın yanına geldi. Sandalyelerden birinde oturmuş, odanın içine ısı yayan parlak yakutun derinliklerine bakan Taravangian'ı bularak şaşırdı. Eh, Dalinar krala istediği zaman bu ortak odayı kullanmasını *kendi* önermişti.

Dalinar yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordu, dönüp gitmeyi düşündü. Taravangian'ın onu fark edip etmediğinden emin değildi. Ama sıcaklık çok çekiciydi. Kulede az sayıda ateş vardı ve rüzgârı engelleyen duvarlara rağmen her zaman üşüyordunuz.

Diğer sandalyeye oturdu ve iç çekti. Taravangian onunla konuşmadı. Birlikte o yalancı ateşin önünde oturup mücevherin derinliklerine baktılar.

Fırtınalar adına, bugün nasıl da başarısız olmuştu. Bir ittifak kuramayacaktı. Dalinar Alethi yüceprenslerini bile hizaya getirmeyi başaramıyordu.

"Bir ateşin başında oturmaya pek benzemiyor, değil mi?" dedi Taravangian en sonunda, sesi yumuşaktı.

"Hayır," diye katıldı Dalinar. "Odunların çıtırtısını, alevsprenlerinin dans edişlerini özlüyorum."

"Kendine has bir çekiciliği var ama. Zarafeti. İçinde hareket eden Fırtınaışığı'nı görebiliyorsun."

"Bizim kendi küçük fırtınamız," dedi Dalinar. "Yakalanmış, bağlanmış ve yönlendirilmiş."

Taravangian gülümsedi, yakutun Fırtınaışığı gözlerinde parlıyordu. "Dalinar Kholin... sana bir şey sorabilir miyim? Doğru olan şeyin ne olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Önemli bir soru, Majesteleri."

"Lütfen, sadece Taravangian de."

Dalinar başını sallayarak onayladı.

"Yaradan'ı reddettin," dedi Taravangian.

"Ben..."

"Hayır, hayır. Bir kâfir diye seni eleştirmiyorum. Umurumda değil, Dalinar. Tanrının varlığını ben de sorguladım."

"Bir Tanrı'nın olması gerektiğini hissediyorum," dedi Dalinar alçak sesle. "Alternatifinin karşısında zihnim ve ruhum isyan ediyor."

"Krallar olarak, bizim görevimiz diğer insanların zihinlerini ve ruhlarını korkutan soruları sormak değil mi?"

"Belki de," dedi Dalinar. Taravangian'ı inceledi. Kral o kadar düşünceli görünüyordu ki.

Evet, içeride eski Taravangian'dan kalan bir şeyler var, diye düşündü Dalinar. *Onu yanlış değerlendirmişiz. Aklı yavaş işliyor olabilir ama bu düşünmediği anlamına gelmez.*

"Ötedeki bir yerlerden gelen bir sıcaklığı hissettim," dedi Dalinar. "Neredeyse görebileceğim bir ışık. Eğer bir Tanrı varsa bu kendisine Şeref diyen Yaradan değildi. O bir yaratımdı. Güçlüydü ama yine de sadece bir yaratımdı."

"O zaman neyin doğru olduğunu nasıl biliyorsun? Sana ne yol gösteriyor?"

Dalinar öne doğru eğildi. Yakutun ışığının içinde daha büyük bir şeyler görebildiğini düşünmüştü. Bir kâsenin içindeki balık gibi hareket eden bir şey.

Sıcaklık onu yıkamaya devam etti. Işık.

" 'Altmışıncı günümde ismi söylenmeden kalacak olan bir kasabadan geçtim,' " diye fısıldadı Dalinar. " 'Her ne kadar bana kral diyen diyarlarda olsam da, evimden tanınmadan dolaşabileceğim kadar uzaktaydım. Her gün yetki mektuplarının üzerine kazınmış mührüm şeklinde olan yüzüm ile muhatap olan kişiler bile bu mütevazı yolcunun kralları olduğunu bilmezdi.' "

Taravangian şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu bir kitaptan alıntı," dedi Dalinar. "Uzun zaman önce bir kral seyahate çıkmış. Hedefi de bu şehirmiş. Urithiru."

"Ah..." dedi Taravangian. "*Kralların Yolu*, değil mi? Adrotagia o kitaptan bahsetmişti."

"Evet," dedi Dalinar. " 'Bu kasabada halkı kargaşa içinde buldum. Bir cinayet işlenmişti. Arazi sahibinin hayvanlarını korumakla görevli bir domuz çobanı saldırıya uğramıştı. Diğer domuz çobanlarından üçünün birleşip suçu işlediğini söyleyecek kadar uzun yaşamıştı.

" 'Ben geldiğimde adamlar sorguya çekiliyordu. Arazi sahibinin emrinde çalışan *dört* domuz çobanı daha vardı. Üç tanesi saldırıdan sorumluydu ve işlerini hakkıyla yapmış olsalar büyük ihtimalle şüphe altında kalmayacaklardı. Dörtlünün her biri suçlu olmadıklarını yüksek sesle haykırıyordu. Hiçbir sorgulama gerçeği belirleyememişti.' "

Dalinar sessizleşti.

"Ne olmuş?" diye sordu Taravangian.

"İlk başta söylemiyor," diye cevap verdi Dalinar. "Kitabı boyunca soruyu tekrar ve tekrar soruyor. O adamların üçü kasten cinayet işlemiş olan tehlikeli suçlular. Bir tanesi masum. Ne yaparsın?"

"Dördünü de asarsın," diye fısıldadı Taravangian.

Böylesine bir gaddarlık beklemediği için şaşıran Dalinar döndü. Taravangian üzgün görünüyordu, hiç de gaddar değildi.

"Arazi sahibinin işi daha başka cinayetlerin işlenmesine engel olmaktır," dedi Taravangian. "Kitapta yazan şeyin gerçekten olduğundan şüpheliyim. Fazla düzenli, fazla basit bir kıssa. Bizim hayatlarımız çok daha karmaşık. Ama hikâyenin iddia edildiği gibi olduğunu düşünürsek ve kimin suçlu olduğunu belirlemenin gerçekten kesinlikle hiçbir yolu yoksa... dördünü birden asmak zorundasın. Değil mi?"

"Ya masum adam?"

"Bir masum öldü ama üç tane katil durduruldu. Elde edilebilecek en iyi sonuç ve halkını korumanın en iyi yolu bu değil mi?" Taravangian alnını ovuşturdu. "Fırtınababa. Kulağa deliymişim gibi geliyor, değil mi? Ama böylesi kararları vermekle görevli olmak da bir tür delilik değil mi? Kendi ikiyüzlülüğümüzü ortaya çıkarmadan bunun gibi sorulara cevap vermek zor."

İkiyüzlü, diye suçladı Amaram Dalinar'ı zihninin içinde.

O ve Gavilar savaşa gittikleri zaman süslü bahaneler kullanmamışlardı. İnsanoğlunun hep yaptığı şeyi yapmışlardı; fethetmişlerdi. Ancak çok sonraları Gavilar hareketlerini haklı göstermenin yollarını aramaya başlamıştı.

"Neden hepsini serbest bırakmıyorsun?" dedi Dalinar. "Eğer suçlunun kim olduğunu kanıtlayamıyorsan, eğer *emin* olamıyorsan o zaman onları serbest bırakman gerek."

"Evet... Dört kişi arasında bir masum çok fazla. O da mantıklı bir yol."

"Hayır, sıfırdan büyük tüm oranlar fazla."

"Sen öyle diyorsun," dedi Taravanglan. "Pek çok kişi de öyle ama kanunlarımız masum insanlan mahkûm *ediyor*. Çünkü bütün hâkimler ve bildiklerimiz kusurlu. Enlnde sonunda hak etmeyen birisini idam *edeceksin*. Toplumun düzen için taşımak zorunda olduğu yük bu."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Dallnar alçak sesle.

"Evet... Ben de. Ama bu bir ahlak meselesi değil, değil mi? Bir sınır meselesi. Bir masum kurbanı kabul etmen için kaç tane suçlunun cezalandınlması gerek? Bin mi? On bin mi? Yüz mü? Düşünecek olursan, biri dışında bütün hesaplar boş. Kötülükten fazla iyilik yapıldı mı? Eğer öyleyse o zaman kanun işini yapmış demektir. Ve bu yüzden... adamlann dördünü birden asmak zorundayım." Durakladı. "Ve bunu yaptığım için her gece ağlamaya razıyım."

Lanet olsun. Dalinar, Taravangian hakkındaki düşüncelerini tekrar değerlendirdi. Kral tatlı dilliydi ama yavaş akıllı değildi. Sadece harekete geçmeden önce düşünmeyi seven bir adamdı.

"Nohadon en sonunda arazi sahibinin mütevazı bir yaklaşımda karar kıldığını yazıyor," dedi Dalinar. "Dördünü birden hapse atmış. Her ne kadar cezanın idam olması gerekse de suç ile masumiyeti birleştirmiş ve dördünün suçluluklar *ortalamasının* sadece hapse atılmayı hak edeceğine karar vermiş."

"Katkıda bulunmak istemiyormuş," dedi Taravanglan. "O adaleti sağlamayı değil kendi vicdanını rahatlatmayı istiyormuş."

"Ne olursa olsun, onun yaptığı şey de bir diğer seçenek."

"Senin kral kendisi olsa ne yaparmış, söylüyor mu?" diye sordu Taravangian. "Kitabın yazarı?"

" 'Yapılabilecek tek şey Yaradan'ın yol göstermesini beklemektir ve her olayın koşullara bağlı olarak ayrı ayrı değerlendirilmesi gerekir.' diyor"

"O zaman o da katkıda bulunmak istemiyormuş," dedi Taravangian. "Daha fazlasını beklerdim."

"Onun kitabı yolculuğu hakkındaydı," dedi Dalinar. "Ve sorulannın. Sanırım buna kendisi de hiçbir zaman tam olarak cevap verememiş. Keşke verseydi."

Taravangian en sonunda ayağa kalkana kadar bir süre yalancı ateşin yanında oturdular. Elini Dalinar'ın omzuna koydu. "Anlıyorum," dedi alçak sesle ve gitti.

İyi bir adamdı, dedi Fırtınababa.

"Nohadon mu?" dedi Dalinar.

Evet.

Kendini tutulmuş hisseden Dalinar sandalyesinden kalktı ve odalanna doğru ilerledi. Saat geç oluyordu ama yatak odasında durmadı ve onun yerine balkonuna çıktı. Aşağıdaki bulutlara bakmak için.

Amaram haksız, dedi Fırtınababa. *Sen ikiyüzlü değilsin Şeref'in Çocuğu.*

"Öyleyim," dedi Dalinar hafifçe. "Ama bazen ikiyüzlü insan değişim sürecinde olan bir insandır."

Fırtınababa gümbürdedi. O değişim fikrinden hoşlanmıyordu.

Diğer krallıklarla savaşa girmeli ve dünyayı kurtarmalı mıyım? diye düşündü Dallnar. *Yoksa burada oturup her şeyi kendi başıma yapabilirmiş gibi mi davranacağım?*

"Nohadon'un başka görüleri var mı?" diye sordu Dallnar Fırtınababa'ya bir umut.

Görmen gereken her şeyi sana gösterdim, dedi Fırtınababa. *Başka bir şeyi gösteremem.*

"O zaman Nohadon'la karşılaştığım görüyü tekrar izlemek isterim," dedi Dallnar. "Gerçi başlamadan önce Navanl'yi çağırmamı bekle. Söylediğim şeylerl kaydetmesini istiyorum."

Görüyü ona da göstermemi tercih etmez misin? diye sordu Fırtınababa. *Böylece kendisi kaydedebilir.*

Dalinar donakaldı. "Görüleri *başkalarına* da mı gösterebiliyorsun?"

Bana şu izinler verilmişti: görülerin en iyi fayda sağlayacağı insanları seçmek. Durakladı, sonra memnuniyetsiz bir şekilde devam etti. *Bir Bağdökümcü seçmek.*

Hayır, Fırtınababa bağ kurma fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama ona yapması emredilen şeyin bir parçası buydu.

Dalinar bu düşünceyi neredeyse dikkate bile almadı.

Fırtınababa görüleri *başkalarına* da gösterebiliyordu.

"Herhangi birine mi?" dedi Dalinar. "Görüleri kime istersen gösterebiliyor musun?"

Bir fırtına sırasında seçeceğim herkese ulaşabilirim, dedi Fırtınababa. *Ama senin bir fırtınada olmana gerek yok, o yüzden sen başka birisine gösterdiğim bir görüye uzakta olsan bile katılabilirsin.*

Fırtınalar adına! Dalinar bir kahkaha attı.

Ben ne yaptım? diye sordu Fırtınababa.

"Soruma cevap buldun!"

Krallann Yolu'*ndakine mi?*

"Hayır, daha büyük olanı. Diğer hükümdarlarla yüz yüze görüşebilmenin bir yolu olmasını diliyordum." Dalinar sırıttı. "Sanırım gelecek yücefırtınada Thaylenah Kraliçesi Fen unutulmaz bir tecrübe yaşayacak."

O yüzden arkanıza yaslanın. Âlemlerin arasında geçiş yapmış birisinin sözlerini okuyun ya da dinleyin.

—Oathbringer, ön söz

Peçe elleri ceplerinde, şapkasını aşağıya çekmiş, Kopuk pazarı içinde ilerliyordu. Başka kimse yaratığı onun gibi duyabiliyormuş gibi görünmüyordu.

Kral Taravangian sayesinde Jah Keved'den düzenli gelmeye başlayan mallar pazarı hareketlendirmişti. Neyse ki artık Yeminkapısı'nı çalıştırabilen üçüncü bir Parlayan'ın varlığı sayesinde, Shallan'ın zamanının daha azını ona ayırması gerekiyordu.

Küreler yine parlıyordu ve bunun böyle devam edeceğinin kanıtı olarak geçen birkaç yüzefirtına herkesi cesaretlendirmişti. Moraller yüksek, ticaret canlıydı. Jah Keved'in kraliyet mührüyle damgalanmış fıçılardan içkiler bol akıyordu.

Bütün bunların içinde bir yerlerde pusuda bekleyen, sadece Peçe'nin duyabildiği bir avcı vardı. Şeyi kahkahaların arasındaki sessizlikte duyabiliyordu. Bu karanlığın içine doğru uzayıp giden bir tünelin sesiydi. Karanlık bir odada ensende hissettiğin nefesin hissi.

O yokluk onları izlerken nasıl gülebiliyorlardı?

Sinir bozucu bir dört gün geçmişti. Dalinar devriyeleri neredeyse saçma bir dereceye kadar arttırmıştı ama askerler gözetlemeyi doğru şekilde yapmıyorlardı. Kolayca görülebiliyorlar, fazla dikkat çekiyorlardı. Peçe kendi adamlarını pazar yerinde daha dikkatli bir gözetleme yapmaları için yerleştirmişti.

Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Ekibi yorgundu, Peçe olarak uzun geceleri çekmek zorunda kalan Shallan da öyle. Neyse ki Shallan bugünlerde önemli bir şey yapmıyordu. Her gün Adolin'le kılıç dersleri –ki işe yarar bir eğitimden çok eğlenip oynaşıyorlardı– ve arada bir de Dalinar'la yapılan, süslü bir haritadan başka hiçbir katkısının olmadığı toplantılar.

Ama Peçe... Peçe avcıyı avlıyordu. Dalinar bir asker gibi davranıyordu: daha fazla devriye, daha katı kurallar. Katiplerden onun için tarihî kayıtlarda insanlara saldıran şeylerin kanıtlarını bulmalarını istemişti.

Ona belirsiz açıklamalar ve soyut fikirlerden daha fazla bir şeyler gerekiyordu ama bunlar sanatın ruhunun ta kendisiydi. Eğer insanın bir şeyi mükemmel olarak açıklaması mümkün olsaydı o zaman sanatın bir *gereği kalmazdı*. Bir masa ile güzel bir gravürün arasındaki fark buydu. Masayı açıklayabilirdin; amacını, şeklini, doğasını. Gravürü ise sadece tecrübe etmen mümkündü.

Bir taverna çadırından içeri daldı. Burası önceki gecelerden daha mı kalabalık görünüyordu? Evet. Dalinar'ın devriyeleri yüzünden insanlar diken üstündeydi. Daha karanlık, daha emniyetsiz tavernalardan kaçınıyor ve büyük kalabalıklar ile parlak ışıkların olduğu mekânları tercih ediyorlardı.

Gaz ve Kırmızı bir kasa yığınının yanında dikiliyor, üzerlerindeki sıradan pantolon ve gömlekleriyle içki içiyorlardı. Üniforma giymemişlerdi. Peçe iyice sarhoş olmamalarını umut etti. Kalabalığın arasından ite kaka yanlarına geldi ve kollarını kutuların üzerinde kavuşturdu.

"Daha bir şey yok," dedi Gaz bir homurdanmayla. "Öbür geceler gibi."

"Şikâyet ettiğimizden değil," diye ekledi Kırmızı içkisinden uzun bir yudum alırken sırıtarak. "Askerlik dediğin böyle yapılmalı."

"Bu gece olacak," dedi Peçe. "Kokusunu alabiliyorum."

"Dün gece de öyle demiştin, Peçe," dedi Gaz.

Üç gece önce arkadaşlar arasındaki bir kart oyunu şiddete dönmüştü ve bir oyuncu diğerinin başına bir şişeyle vurmuştu. Bu çoğu zaman önemli olmazdı ama şanssız adam ölmüştü. Ruthar'ın askerlerinden olan fail ertesi gün pazar yerinin ortasındaki meydanda asılmıştı.

Her ne kadar olay üzüntü verici olsa da tam olarak Peçe'nin beklediği şeydi. Bir tohum. Şiddet içerikli bir olay, bir adamın başka birine vurması. Peçe ekibini seferber etmiş ve kavganın çıktığı yerin yakınlarındaki tavernalara yerleştirmişti. *Gözleyin*, demişti. *Birileri tam olarak aynı şekilde şişeyle saldırıya uğrayacak. Ölen adama benzeyen birisini seçin ve gözleyin.*

Shallan öldürülen adamın resimlerini çizmişti, uzun sarkık bıyıkları olan kısa boylu biriydi. Resimleri Peçe dağıtmıştı, adamları onu da sadece Shallan'ın bir diğer hizmetkân olarak kabul etmişlerdi.

Şimdi ise... bekliyorlardı.

"Saldırı *olacak*," dedi Peçe. "Hedefleriniz kimler?"

Kırmızı, çadırda boylan ölen adama yakın ve bıyıklı iki adama işaret etti. Peçe başını sallayarak onayladı ve masaya birkaç düşük değerli küre bıraktı. "Midenize alkolden başka bir şeyler de girsin."

"Tabii, tabii," dedi Kırmızı, küreleri Gaz kapıyordu. "Ama söylesene tatlım, bizimle birazcık daha burada kalmak istemiyor musun?"

"Bana laf atan erkeklerin çoğu bir iki parmağını kaybediyor, Kırmızı."

"Geri kalanları seni tatmin etmeye yeter de artar bile, söz."

Peçe dönüp ona baktı, sonra kıs kıs gülmeye başladı. "Lafı gediğine koydun, aferin."

"Sağ ol!" Kırmızı kupasını kaldırdı. "O zaman..."

"Yine de ıh."

Kırmızı içini çekti ama bir yudum içmeden önce kupasını biraz daha yukarı kaldırdı.

"Sahi, sen nereden geldin?" dedi Gaz onu tek gözüyle incelerken.

"Shallan'ın akıntısına kapıldım diyebiliriz, geminin arkasından sürüklenen çer çöpler gibi."

"Onun huyu öyle," dedi Kırmızı. "İşinin bittiğini düşünüyorsun. Kürenin son ışığı kalmış, anlarsın ya? Sonra bir bakıyorsun, bir fırtına kapası *Parlayan Şövalye*'ye şeref muhafızı olmuşsun ve herkes sana hürmet ediyor."

Gaz homurdandı. "Değil mi ya, değil mi..."

"Gözlemeye devam edin," dedi Peçe. "Bir şey olursa ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Başlarını sallayarak onayladılar. Bir tanesi buluşma yerine gidecek, öbürü de saldırganı takip etmeye çalışacaktı. Peşinde oldukları adamda garip bir şeylerin olabileceğini biliyorlardı ama Peçe onlara her şeyi anlatmamıştı.

Yürüyerek pazar yerinin merkezindeki bir kaidenin yakınlarında olan buluşma yerine geri döndü, kuyudan uzakta değildi. Kaide bir zamanlar üzerinde bir tür resmî bina varmış gibi görünüyordu ama geride kalan tek şey dört tarafından üzerine çıkan merdivenlerin olduğu iki metreye yakın temel yükseltisiydi. Aladar'ın subayları kolluk kuvvetlerinin karargâhını ve disiplin tesislerini buraya kurmuşlardı.

Bıçağını parmaklarının arasında öylesine çevirirken kalabalıkları izledi. Peçe insanları izlemeyi seviyordu. Bu Shallan'la paylaştığı bir şeydi. İkisinin arasındaki farkların neler olduğunu bilmek iyiydi ama ortak yanlarını bilmek de iyiydi.

Peçe gerçek bir münzevi değildi. Onun insanlara ihtiyacı vardı. Evet, arada bir onları dolandırıyordu ama bir hırsız değildi. O bir tecrübe aşığıydı. En sevdiği yer kalabalık bir pazar yerinin içiydi; izler, düşünür, tadını çıkarırdı.

Ama Parlayan... Parlayan'a göre insanlar olsa da olurdu, olmasa da. Onlar araçtı ama aynca baş belalarıydı. Nasıl bu kadar sıklıkla kendi çıkarlarına *ters* iş yapabiliyorlardı? Eğer hepsi sadece Parlayan'ın onlara söylediğini yapsalar dünya daha iyi bir yer olacaktı. Bunu beceremiyorlarsa *en azından* onu rahat bırakmalılardı.

Peçe bıçağını havaya attı ve yakaladı. Parlayan ile Peçe'nin ortak yönü verimlilikti. Onlar işlerin düzgün, doğru yoldan yapılmasından hoşlanırdı. Aptallara katlanmazlardı, gerçi Parlayan onları görmezden gelirken Peçe bunlara gülebiliyordu.

Kalabalığın içinde çığlıklar duyuldu.

Nihayet, diye düşündü Peçe bıçağını yakalayıp döndürerek. Hevesle içine Fırtınaışığı çekerek gerildi. Neredeydi?

Vathah alışveriş yapan birisini itekleyerek kalabalığın arasından fırlayıp çıktı. Peçe koşarak onun yanına gitti.

"Anlat!" dedi sertçe.

"Söylediğin gibi olmadı," dedi Vathah. "Gel."

İkili adamın geldiği yöne doğru fırladılar.

"Şişeyle saldırmadı," dedi Vathah. "Çadırım binalardan bir tanesinin yakınında. Pazar yerindeki taştan olanlar var ya?"

"Ee?" diye sorguladı Peçe.

Yaklaşırlarken Vathah eliyle işaret etti. Glurv ile Vathah'nın oldukları çadırın yanındaki uzun binayı görmemek mümkün değildi. Yukarısındaki bir çıkıntıdan sallanan bir ceset vardı, boynundan asılmıştı.

Asılmış. *Fırtına kapası. Şey şişeli saldırıyı taklit etmedi... arkasından gelen idamı taklit etti!*

Vathah işaret etti. "Katil kurbanı şuradan aşağı atıp sallanmaya bıraktı. Sonra katil de *aşağı* atladı. Ta o mesafeden, Peçe. Nasıl..."

"Nerede?" diye lafını kesti Peçe.

"Glurv takip ediyor," dedi Vathah eliyle işaret ederken.

İkili kalabalığın arasından geçmek için insanları iterek o yöne doğru koştu. Neden sonra Glurv'u ileride gördüler, bir kuyunun kenarında durmuş, elini sallıyordu. Yüzü her zaman şişmiş, sanki derisinden dışarı taşmaya çalışıyormuş gibi görünen bodur bir adamdı.

"Tamamen siyahlar giymiş bir adam," dedi. "Koşarak doğrudan doğu tünellerine

gittil" Sanki demin birisi hızla aralarından geçmiş gibi görünen tedirgin insanların bir tünele doğru baktıkları yere işaret etti.

Peçe o yöne doğru atıldı. Vathah ona Glurv'dan daha uzun süre ayak uydurabilmiştl ama Fırtınaışığı sayesinde hiçbir sıradan insanın yetişemeyeceği bir hızla koşmaya devam edebiliyordu. İşaret edilen koridordan içeriye daldı ve "Bu yöne giden bir adamı gören oldu mu?" diye ortaya sordu. Bir çift kadın elleriyle işaret etti.

Kalbi şiddetle atan Peçe takip etti, Fırtınaışığı içinde köpürüyordu. Eğer takipte başarısız olursa iki kişinin daha saldırıya uğramasını beklemek zorunda kalacaktı. Eğer olursa tabii. Saldırgan şimdi onu izlediğini bildiği için saklanabilirdi de.

Koşarak bu koridordan ilerleyip kulenin daha kalabalık kısımlarını arkasında bıraktı. Son birkaç kişi de bağırarak sorduğu soruya cevap olarak bir tüneli gösterdi.

Koridorun bir kavşakta bittiği yere ulaşırken umudunu kaybetmeye başlıyordu. Bir yöne baktı, sonra da diğerine. Güçlü bir şekilde parlayarak koridorları belli bir mesafeye kadar aydınlattı ama ikisinde de bir şey görmedi.

Bir iç çekmeyle duvara yaslandı.

"Mmmm..." dedi Desen ceketinden. "Orada."

"Nerede?" diye sordu Shallan.

"Sağda. Gölgeler yanlış. Yanlış desen."

Shallan öne doğru bir adım attığında bir şey gölgelerin içinden ayrılarak çıktı. Simsiyah bir siluetti, gerçi bir sıvı ya da parlatılmış bir mücevher gibi ışığını yansıtıyordu. Aceleyle uzaklaştı, şeklinde bir *yanlışlık* vardı. Tam olarak insan değildi.

Peçe tehlikeyi umursamadan koştu. Bu şeyin ona zarar vermesi mümkün olabilirdi ama gizem daha büyük olan tehditti. Bu sırları öğrenmek *zorundaydı*.

Shallan kayarak bir köşeyi döndü, sonra bir sonraki tünelden aşağı doğru fırladı. Kırık gölge parçasını takip edebiliyordu ama yakalamayı pek başaramıyordu.

Kovalamaca onu kulenin zemin katının derin kısımlarına doğru götürdü. Tünellerin gittikçe daha fazla kafa karıştırıcı hâle geldiği, neredeyse keşfedilmemiş bölgelerdi. Havada eski şeylerin kokusu vardı. Çağlar boyunca yalnız kalmış toz ve taşların. Katmanlar duvarlarda dans ediyor, koşusunun hızı etrafında bir makaranın iplikleri gibi dönmelerine neden oluyordu.

Saldırgan dört ayak üstüne düştü, Shallan'ın parıltısının ışığı kömür gibi derisinden yansıyordu. İleride tüneldeki bir dönemece çarpana kadar telaşla koştu ve duvardaki zemine yakın yarım metre genişlikteki bir delikten *sıkışarak* içeriye girdi.

Parlayan dizlerinin üstüne çökerek şeyin arkasından baktığında deliğin öbür tarafından kımıldana kımıldana çıktığını gördü. *O kadar da kalın değil*, diye düşündü ayağa kalkarken. "Desen!" diye emretti elini yan tarafa doğru uzatarak.

Parekılıcı'yla duvara saldırarak parçalar hâlinde kesti, bir gümbürtüyle zemine düştüler. Katmanlar taşın içinden de devam ediyordu ve kestiği parçalarda mahzun, kırık bir güzellik vardı.

İçini Işık'la dolduran Parlayan kesilmiş duvarı omuzladı ve en sonunda devirerek arkasındaki küçük odaya girdi.

Zeminin büyük bir kısmını bir çukurun ağzı kaplıyordu. Parmaklığı olmayan taş basamaklarla çevrelenmiş delik, kayaları deşerek karanlığın içine doğru gidiyordu. Parlayan Parekılıcı'nı indirdi, ayaklarının yanındaki taşları kesmişti. Bir delik. Çizdiği o sarmallanan karanlık gibi. Sonsuzluğa iniyormuş gibi görünen bir çukurdu.

O dizlerinin üzerine çökerken Parekılıcı elinden düştü.

"Shallan?" dedi Desen Kılıç'ın kaybolduğu yerde zeminden yükselerek.

"Aşağı inmemiz gerekecek."

"Şimdi mi?"

Shallan başıyla onayladı. "Ama önce... önce git Adolin'i getir. Ona asker getirmesini söyle."

Desen uğuldadı. "Kendi başına gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Söz veririm. Yolu bulabilir misin?"

Desen onaylamayla uğuldadı, sonra da zemindeki kayaları kabartarak yer boyunca fırlayıp gitti. İlginç bir şekilde duvarı yıktığı yerin yakınlarında pas izleri ve eski menteşelerin kalıntıları görünüyordu. Demek ki buraya girmek için gizli bir kapı vardı.

Shallan sözünü tuttu. O siyahlığa doğru çekiliyordu ama aptal değildi. En azından tamamen aptal değildi. Çukur tarafından büyülenmiş bir şekilde arkasındaki koridordan sesler duyana kadar bekledi. *Beni Peçe'nin giysileri içinde göremez*, diye düşündü ve uyanmaya başladı. Ne kadar zamandır orada dizlerinin üzerinde duruyordu?

Peçe'nin şapkasını ve uzun beyaz ceketini çıkardı, sonra enkazın arkasına sakladı. Fırtınaışığı üzerini kaplayarak pantolonunun, eldivenli elinin ve düğmeli dar gömleğinin üzerine bir havahın resmini çizdi.

Shallan. O yine Shallan'dı; masum, hayat dolu Shallan. Kimsenin onu duymayı istemediği zamanlarda bile dili çabuk. Samimi ama bazen aşırı hevesli. O kişi olabilirdi.

O sensin zaten, diye haykırdı bir parçası karaktere büründüğü sırada. *Gerçek sen osun. Değil misin? Neden başka bir yüzün üzerine onun resmini çizmen gerekiyor?*

Şakaklarında griler olan mavi üniformalı kısa ve ince bir adam odaya girerken döndü. Onun adı neydi? Shallan son birkaç hafta boyunca Köprü Dört'ün etrafında biraz zaman geçirmişti ama hepsinin isimlerini öğrenememişti.

Arkasından uzun adımlarla Adolin girdi, Kholin mavisi Parezırhı'nı giyiyordu. Yüz plakası açık, Kılıç'ı omzunun üzerindeydi. Koridordan gelen seslere ve odadan içeriye bakan Herdazlı yüzlerine bakılacak olursa, yanında sadece asker değil, Köprü Dört'ün *tamamını* getirmişti.

Buna kardeşinin arkasından arduaz renkli Parezırhı'yla tangırdayarak gelen Renarin de dâhildi. Renarin zırhlanmış hâldeyken çok daha az kırılgan görünüyordu, gerçi gözlük takmayı bırakmış olsa da yüzü bir askerinkine benzemiyordu.

Desen yaklaşarak illüzyon elbisesinden yukarı tırmanmaya çalıştı ama sonra durdu, geriye çekildi ve yalanın karşısında zevkle uğuldadı. "Onu buldum!" diye ilan etti. "Adolin'i buldum!"

"Görüyorum," dedi Shallan.

"Antrenman odasındayken bana geldi," dedi Adolin. "Senin katili bulduğunu bağırıyordu. Dedi ki ben gelmezsem sen büyük ihtimalle, aynen söylüyorum 'Gidip benim izlememe izin vermeden aptalca bir şey yapacak'mışsın."

Desen uğuldadı. "Aptallık. Çok ilginç."

"Bir ara Alethi sarayına uğramalısın," dedi Adolin çukurun yanına gelerek. "Öyleyse..."

"İnsanlara saldıran şeyi takip ettik," dedi Shallan. "Pazar yerinde birini öldürdü, sonra da buraya geldi."

"Şey mi?" diye sordu köprücülerden bir tanesi. "İnsan değil mi?"

"O bir spren," diye fısıldadı Shallan. "Ama daha önce gördüklerime benzemiyor. Bir süre için insan taklidi yapabiliyor ama eninde sonunda başka bir şeye dönüşüyor. Çarpık bir şekil, yamuk bir yüz..."

"Şu senin çıktığın kızı tarif ediyor Skar," diye araya girdi köprücülerin biri.

"Ha ha, çok komik" dedi Skar düz bir sesle. "Seni o çukura atsak da ne kadar derin olduğunu görsek mi, ne dersin Eth?"

"Yani bu spren," dedi Lopen çukura yaklaşarak. "Yüceprens Sadeas'ı mı öldürdü?"

Shallan tereddüt etti. Hayır. O Sadeas'ın cinayetini taklit ederek Perel'i öldürmüştü

ama yüceprensi öldüren *başka birisiydi*. Yüz ifadesinin ne kadar ciddi olduğuna bakılırsa aynı şeyi düşünüyor olması gereken Adolin'e bir bakış attı.

Spren daha büyük bir tehlikeydi, birden fazla cinayet işlemişti. Yine de araştırmasının yüceprensin katilini bulma konusunda tek bir adım bile ilerleme kaydedememiş olduğunu itiraf etmek Shallan'ı rahatsız ediyordu.

"Bu noktadan çok defa geçmiş olmalıyız," dedi arkadaki bir asker. Shallan irkildi, bu bir *kadın* sesiydi. Dalinar'ın gözcülerinden birini üniforması farklı olduğu hâlde köprücü sanmıştı. Uzun saçları olan kısa boylu bir kadındı. Shallan'ın bu odaya girebilmek için açtığı kesikleri inceliyordu. "Keşif yaparken hemen dışarıdaki eğimli koridordan geçtiğimizi hatırlamıyor musun, Teft?"

Teft sakallı çenesini ovuşturarak başını salladı. "Evet, haklısın Lyn. Ama böyle bir odayı neden gizlesinler ki?"

"Aşağıda bir şey var," diye fısıldadı Renarin çukura doğru uzanarak. "Eski zamanlardan... bir şey. Siz de hissettiniz, değil mi?" Başını kaldırıp Shallan'a baktı, sonra da odadaki diğerlerine. "Burası acayip, bu kulenin tamamı acayip. Bunu siz de fark ettiniz, değil mi?"

"Evlat, acayiplik konusunda uzman olan sensin," dedi Teft. "Biz senin sözüne güveniyoruz."

Shallan alınmasından endişe ederek Renarin'e doğru baktı. O ise sadece diğer bir köprücü Zırh'a rağmen sırtına bir şaplak atarken sırıttı, bu sırada Lopen ile Kaya aralarında en acayip olanın aslında kim olduğu konusunda tartışmaya başlamışlardı. Anlık bir şaşkınlık ile Shallan Renarin'in Köprü Dört'le kaynaştığını fark etti. Bir yüceprensin açıkgözlü oğlu olabilir, üstündeki Parezırhı ışıldayabilirdi ama burada sadece bir diğer köprücüydü.

"O zaman bu korkunç dehşet mezarından aşağıya iniyoruz," dedi köprücülerden biri, kolları bedeni için fazla uzunmuş gibi görünen kaslı ve yakışıklı bir adamdı.

"Evet," dedi Shallan. Adamın isminin Drehy olabileceğini düşündü.

"Oh ne güzel," dedi Drehy. "Yürüyüş düzeni mi Teft?"

"O Berrakbey Adolin'e bağlı."

"Bulabildiğim en iyi askerleri getirdim," dedi Adolin Shallan'a. "Ama bunun yerine bir ordu getirmem gerekirmiş gibi hissediyorum. Bunu şimdi yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet," dedi Shallan. "Yapmak zorundayız, Adolin. Ve... bir ordunun fark yaratacağından da emin değilim."

"Pekâlâ. Teft, bize sağlam bir artçı grubu seç. Bir şeylerin arkamızdan gizli gizli yaklaşmasına meraklı değilim. Lyn, eksiksiz haritalar istiyorum. Eğer çiziminden fazla ileriye gidersek bizi durdur. Geri çekilme yolumun *tam olarak* nerede olduğunu bilmek istiyorum. Yavaş yavaş gideceğiz. Emir verirsem kontrollü ve dikkatli bir şekilde geri çekilmek için hazır olun."

Bunu bir düzenlenme süreci takip etti. Ondan sonra grup en sonunda tek sıra merdivenden aşağı inmeye başladı. Shallan ve Adolin topluluğun merkezine yakınlardı. Basamaklar duvardan dışarıya çıkıyorlardı ama yukarı giden birisinin yanlarından geçebileceği kadar genişti, bu yüzden düşme tehlikesi yoktu. Shallan üzerindeki elbise illüzyonunu bozabileceği için kimseye sürtünmemeye çalışıyordu.

Ayak sesleri yokluğun içinde kaybolup gidiyordu. Kısa süre sonra zamansız, sabırlı karanlıkla baş başa kalmışlardı. Köprücülerin taşıdığı küre fenerlerinin ışığı o çukurun içinde fazla uzağa gidemiyormuş gibi görünüyordu. Shallan'a malikânelerinin yakınlarındaki tepenin içine kazılmış olan, Davar ailesinin geçmiş üyelerinin Ruhdökülerek heykele çevrildiği mozoleyi hatırlatıyordu.

Babasının bedeni oraya yerleştirilmemişti. Bir Ruhdökümcüye ödeme yapacak paraları yoktu ve dahası o hayattaymış gibi davranıyorlardı. Shallan ve ağabeyleri cesedi koyugözler gibi yakmışlardı.

Acı...

"Size hatırlatmam gerekir Berrakhanım, adamlarımdan... olağan dışı herhangi bir şey bekleyemezsiniz," dedi Teft önünden. "Bir süre için bazılarımız ışık emdi ve sanki Stormblessed'miş gibi caka sattılar. O iş Kaladin gittiği zaman bitti."

"Geri gelecek gancho!" dedi Lopen Shallan'ın arkasından. "Kaladin geri döndüğü zaman yine parlayacağız."

"Şşt Lopen," dedi Teft. "Sesini yükseltme. Neyse, Berrakhanım, çocuklar ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar ama sizin neyi bekleyip, neyi beklemeyeceğinizi bilmeniz gerek."

Shallan onlardan Parlayan güçleri beklemiyordu, sınırlı güçlerinden zaten haberi vardı. İhtiyacı olan tek şey askerdi. Neden sonra Lopen deliğin içine bir elmas çentik atarak Adolin'in öfkeli bakışını üstüne çekti.

"Aşağıda bizi bekliyor olabilir," diye tısladı prens. "Önceden haber verme."

Köprücü soldu ama başını salladı. Küre aşağıda gözle görülebilir bir nokta şeklinde sekti ve Shallan en azından bu inişin bir sonunun olacağını öğrendiği için memnun olmuştu. Sonsuz bir sarmalı hayal etmeye başlıyordu. On aptallardan biri Dilid gibi. Bir tepenin yamacında kumlar ayaklarının altından kayarken yukarıdaki Asude Saraylar'a doğru koşardı, sonsuza kadar koşar ama hiçbir ilerleme kaydedemezdi.

Çukurun dibine ulaştıkları zaman birkaç köprücü rahatlamayla duyulabilir sesle iç çektiler. Burada daire şeklindeki odanın kenarları boyunca saçılmış, üzerlerine bozunumsprenleri üşüşmüş kıymık yığınları vardı. Bir zamanlar basamakların bir tırabzanı vardı ama zamanın etkileri karşısında yenik düşmüştü.

Çukurun dibinin kuledeki diğerlerinden daha özenli büyük bir kemeri olan tek çıkışı vardı. Üst katlarda neredeyse her şey aynı yekpare taştandı, sanki bu kulenin tamamı bir kerede oyulmuş gibiydi. Burada ise kemer ayrı ayrı yerleştirilmiş taşlardan oluşuyordu ve ötesindeki tünelin duvarlarına dizilmiş parlak mozaik çinileri vardı.

Koridora girdikleri zaman Shallan nefesini tutarak bir elmas broamı havaya kaldırdı. Elçiler'in binlerce çiniden oluşmuş muhteşem, ayrıntılı resimleri tavanı süslüyordu, her biri daire şeklinde bir çerçeve içindeydi.

Duvarlardaki tasvirler daha gizemliydi. Büyük mavi bir diskin önünde havada asılı duran yalnız bir siluet vardı, sanki diski kucaklayacakmış gibi kollarını yana açmıştı. Yaradan'ın geleneksel tasviri olan enerji ve ışıkla taşan bulut. Elleri gökyüzüne doğru uzanarak dallara dönüşen ağaç şeklindeki bir kadın. Parlayan Şövalyeler'in evinde putperest sembollerinin bulunacağı kimin aklına gelirdi?

Diğer fresklerde Desen'i hatırlatan şekiller ve rüzgârsprenleri tasvir edilyordu... on çeşit spren vardı. Her tarikat için bir tane mi?

Adolin kısa bir mesafe ileriye bir öncü birlik gönderdi ve kısa süre sonra geri döndüler. "İleride metal kapılar var Berrakbey," dedi Lyn. "Koridorun iki tarafında birer tane."

Shallan gözlerini zorla fresklerden ayırdı ve harekete geçerlerken ana kuvvete katıldı. Büyük çelik kapılara ulaştılar ve durdular, gerçi koridorun kendisi ilerlemeye devam ediyordu. Shallan'ın isteğiyle köprücüler kapıları denediler ama açamadılar.

"Kilitli," dedi Drehy alnını silerek.

Adolin elinde Kılıç'la öne çıktı. "Benim anahtarım var."

"Adolin..." dedi Shallan. "Bunlar eski çağlardan kalmış antaçlar. Değerli ve kıymetliler."

"Çok zarar vermeyeceğim," diye söz verdi Adolin.

"Ama..."

"Bir katili kovalamıyor muyuz?" dedi. "Mesela kilitli bir odanın içinde saklanıyor olma ihtimali olan birini?"

Shallan içini çekti, sonra Adolin herkese geri çekilmeleri için el sallarken başıyla onayladı. Adolin'e kazara sürtünen eminelini kolunun altına geri soktu. Eldiven giydiğini hissederken baktığı zaman elini kol yeni içinde görmek o kadar garipti ki. Adolin'in Peçe'den haberi olmasına izin vermek gerçekten de o kadar kötü olur muydu?

Bir parçası bu fikrin karşısında paniğe kapıldı, o yüzden bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Adolin Kılıç'ını kapının arasına kilidin ya da sürgünün olacağı yerin tam üzerinden soktu, sonra da aşağı doğru süpürdü. Teft kapıyı denedi ve menteşeleri yüksek sesle gıcırdatarak itip açmayı başardı.

İçeriye ilk önce mızrakları ellerinde köprücüler daldı. Teft'in onlardan olağanüstü herhangi bir şey beklememesi gerektiği yönündeki bütün ısrarlarına rağmen, hazır bekleyen iki tane Paredar olduğu hâlde bir emir verilmeden öncü konuma geçmişlerdi.

Adolin köprücülerin arkasından odayı güvenceye almak için içeriye atıldı ama Renarin oraya fazla dikkat etmiyordu. O ana koridorda birkaç adım daha ileriye gitmişti ve şimdi kımıldamadan duruyor, bir zırhlı elinde küre, öbüründe de Parekılıcı ile karanlığın derinliklerine doğru bakıyordu.

Shallan tereddütlü bir şekilde yanına geldi. Arkalarından sanki o karanlığın içine doğru emiliyormuş hissi yaratan serin bir meltem esiyordu. Gizem o yönde, büyüleyici derinliklerin içinde yatıyordu. Shallan şimdi onu daha belirgin bir şekilde hissedebiliyordu. Bir kötülük hissi değildi aslında, daha çok bir *yanlışlıktı*. Kemik kırıldıktan sonra kolun ucunda asılı duran bir bileğin görüntüsü gibiydi.

"Ne bu?" diye fısıldadı Renarin. "Glys korktu ve konuşmuyor."

"Desen bilmiyor," dedi Shallan. "Kadim bir şey olduğunu söyledi. 'Düşmandan' diyor."

Renarin başını sallayarak onayladı.

"Baban onu hissedemiyormuş gibi görünüyor," dedi Shallan. "Biz neden hissediyoruz?"

"Ben... bilmiyorum. Belki..."

"Shallan?" dedi Adolin odadan dışarıya bakarak, yüz plakasını kaldırmıştı. "Bunu görmen gerek."

Odanın içindeki enkaz kulede buldukları pek çoğundan daha fazla bozulmuştu. Tahta parçalarına yapışık paslı kancalar ve vidalar vardı. İçlerinde kırılgan kaplama ve cilt parçacıklarının göründüğü çürümüş yığınlar sıralar hâlinde uzanıyordu.

Bir kütüphane. En sonunda Jasnah'nın keşfetmeyi hayal ettiği kitapları bulmuşlardı.

Hepsi harap olmuştu.

Shallan içinde buruk bir duyguyla odanın içinde dolaştı, bozunumsprenlerini korkutup kaçırarak ayak uçlarıyla toz ve kıymık yığınlarını dürtükledi. Kitap şeklinde olan birkaç şey buldu ama dokunduğu anda paramparça oluyorlardı. İçinde bir kaybolmuşluk hissiyle iki kitaplık enkazı sırasının arasında çömeldi. Bütün o bilgiler... yok olup gitmişti.

"Üzgünüm," dedi yakınlarda mahcup bir şekilde dikilen Adolin.

"Askerler bunları rahatsız etmesin. Belki... belki Navani'nin âlimleri bir şeyleri kurtarmayı başarabilir."

"Öbür odayı da aramamızı ister misin?" diye sordu Adolin.

Shallan başını salladı ve o da tangırdayarak gitti. Kısa bir süre sonra Adolin diğer kapıyı zorla açarken menteşelerin gıcırdamasını duydu.

Shallan bir anda kendisini tükenmiş hissetti. Eğer buradaki bu kitaplar yok olmuşsa o zaman daha iyi korunmuş başka kitaplar bulmalan pek olası değildi.

Devam. Ayağa kalkarak dizlerini çırptı, bu ise sadece ona elbisesinin gerçek olmadığını hatırlatmıştı. *Zaten buraya bu sırlar için gelmemiştin.*

Fresklerin olduğu ana koridora çıktı. Adolin ve köprücüler diğer taraftaki odayı araştınyordu ama hızlı bir bakış Shallan'a bunun da çıktığı odanın aynısı olduğunu, sadece enkaz yığınları içerdiğini gösterdi.

"Ee... millet?" diye seslendi gözcü Lyn. "Prens Adolin? Berrakhanım Parlayan?"

Shallan odaya arkasını döndü. Renarin koridorda daha aşağı yürümüştü. Gözcü onu takip etmiş ama sonra donakalmıştı. Renarin'in küresi ilerideki bir şeyleri aydınlatıyordu. Işığı yansıtan büyük bir kütleydi, ışıldayan katran gibiydi.

"Buraya gelmemeliydik," dedi Renarin. "Bununla savaşamayız. Fırtınababa." Tökezleyerek geriledi. "Fırtınababa..."

Köprücüler aceleyle koridora çıkıp Shallan'ın önüne, onunla Renarin'in arasına dizildiler. Teft'in verdiği bir emirle ana koridorun bir yanından öbürüne kadar uzanan saflar oluşturdular: mızraklarını alçakta tutan bir sıra asker ile onların arkasına dizilmiş mızraklarını yüksekten tutan ikinci bir sıra.

Adolin ikinci kütüphane odasından dışarıya fırladı, sonra ilerideki dalgalanan şekle bakakaldı. Canlı bir karanlıktı.

O karanlık koridorda akarak geliyordu. Hızlı değildi ama her şeyin üstünü kapatmasında, duvarlardan yukarıya akarak tavanı kaplamasında bir kaçınılmazlık havası vardı. Ana kütlenin aşağısından parçalar ayrıldı, sanki yürüyerek denizden dışarıya çıkan siluetler gibilerdi. İki ayaklı yaratıkların kısa süre sonra yüzleri oluşmuştu, giysiler de dalgalanarak varlık kazanıyordu.

"O burada," dedi Renarin fısıltıyla. "Yaradılmamışlardan biri. Re-Shephir... Geceyarısı Anası."

"Kaç Shallan!" diye bağırdı Adolin. "Askerler, koridordan geri çekilin."

Sonra elbette *kendisi* o katran selinin üzerine koştu.

Siluetler... bize benziyorlar, diye düşündü Shallan geriye adım atarak köprücü saflarından daha da uzaklaşırken. Teft'e benzeyen bir geceyarısı yaratığı vardı ve bir diğeri de Lopen'ın bir kopyasıydı. Şekillerin daha büyük olan iki tanesi Parezırhı giyiyormuş gibi görünüyorlardı. Ama ışıldayan katrandan oluşmuşlardı, yüz hatları kusurlu, yamuktu.

Ağızları açılarak diken gibi dişleri dışarıya uzadı.

"Dikkatli bir şekilde geri çekilin, prensin emrettiği gibi!" diye seslendi Teft. "Etrafınızı çevirtmeyin! Safları koruyun! Renarin!"

Renarin elindeki Parekılıcı'yla önde duruyordu, uzun ve inceydi, metalinde dalgalı bir desen vardı. Adolin kardeşine ulaştı, sonra kolunu kavradı ve geriye doğru çekmeye çalıştı.

Renarin direndi. O oluşan canavarlar sırası karşısında büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Renarin! Dikkat!" diye bağırdı Teft. "Hazır ol! Hizaya gel!"

Emirle birlikte oğlan hızla başını çevirdi ve sanki kralın kuzeni değilmiş gibi çavuşunun emrine uymak için koşturdu. Adolin de onunla birlikte geriye çekildi ve ikisi köprücülerle birlikte saf tuttular. Hep birlikte ana koridordan geriye doğru çekildiler.

Shallan da geriledi, safların yaklaşık altı metre kadar arkasında kalıyordu. Bir anda düşman bir hız patlamasıyla öne atıldı. Karanlığın ana kütlesi güzel fresklerin üzerlerini

kaplayarak koridorun duvarları boyunca akarken Shallan haykırdı ve köprücüler küfrederek mızraklarını çevirdiler.

Geceyarısı siluetler öne atılarak köprücü saflarına doğru koştular. Bunu şiddetli, hummalıbir çatışma takip etti, köprücüler saflarını koruyor ve aniden duvarların üzerindeki siyahlığın içinde oluşarak sağlarından ve sollarından gelmeye başlayan yaratıklara vuruyorlardı. Şeylere vurulduğu zaman içlerinden tıslayarak çıkan ve havanın içinde dağılıp giden karanlık bir buhar çıkıyordu.

Duman gibi, diye düşündü Shallan.

Katran duvarlardan aşağıya akarak köprücülerin etrafını çevirdi, onlar da arkadan saldırıya uğramamak için daire oldular. Adolin ve Renarin en önde savaşıyor, Kılıç'larıyla vurarak karanlık siluetleri tıslayan ve duman püskürten parçalara dönüştürüyorlardı.

Shallan kendisini askerlerden ayrılmış olarak buldu. Aralarında mürekkebimsi bir siyahlık vardı. Onun bir kopyası varmış gibi görünmüyordu.

Geceyarısı yüzlerden diken gibi dişler çıkıyordu. Her ne kadar mızraklarını saplıyor olsalar da bunu beceriksiz bir şekilde yapıyorlardı. Arada sırada isabetli bir vuruş yaparak bir köprücüyü yaralıyorlardı, o da Lyn ya da Lopen tarafından alelacele bandajlanmak üzere grubun ortasına geriliyordu. Renarin de ortaya geriledi ve Fırtınaışığı'yla parlamaya başlayarak yaralıları iyileştirdi.

Shallan bunların hepsini izlerken üzerine bir hissizlik çöktü. "Ben... seni tanıyorum," diye fısıldadı karanlığa bunun doğru olduğunu fark ederek. "Ne yaptığını biliyorum."

Askerler homurdandı ve savaştı. Adolin yaratıkların yaralarından gelen siyah dumandan izler bırakarak Kılıç'ını önünde salladı. Uzanan kolların onlarcasını kesip atmıştı ama yenileri oluşmaya devam ediyordu. Tanıdık şekillere bürünmüşlerdi. Dalinar. Teshav. Yüceprensler ve gözcüler, askerler ve kâtipler.

"Bizi taklit etmeye çalışıyorsun," dedi Shallan. "Ama başaramıyorsun. Sen bir sprensin. *Tam* olarak anlayamıyorsun."

Etrafları çevrilmiş köprücülere doğru yürüdü.

"Shallan!" diye bağırdı Adolin önündeki üç şekli biçerken. "Kaçl Gitl"

Onu duymazdan gelerek karanlığın yanına geldi. Önünde halkanın en yakın noktasındaki Drehy bir silueti kafasının tam ortasından mızraklayıp uzaklaştırdı. Shallan siluetin omuzlarını yakalayarak kendine doğru çevirdi. Navani'ydi, yüzünün ortasında tıslayarak siyah dumanların fışkırdığı koca bir delik vardı. Bunun dışında bile yüz hatları yanlıştı. Burun fazla büyüktü, bir gözü öbüründen biraz daha yukandaydı.

Yere düştü, delinmiş bir şarap tulumu gibi boşalırken seğiriyordu.

Shallan uzun adımlarla halkanın yanına geldi. Kollar yanlara doğru büzülerek ondan kaçtı. Shallan'ın içinde bu şeylerin ne zaman isteseler korkunç kara bir dalga gibi köprücülerin üzerine çökerek onları süpürüp götürebilecekleri şeklinde açık ve dehşet verici bir izlenim vardı. Ama Geceyarısı Anası öğretmek istiyordu; onun istediği mızrak kullanarak dövüşmekti.

Sabırsızlanmaya başlamıştı. Yeni oluşan şekiller gittikçe daha çarpık, daha şekilsiz hâle geliyor, dişleri ağızlarından dışarıya taşıyordu.

"Taklidin acınası," diye fısıldadı Shallan. "Bak. Sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Shallan Fırtınaışığı'nı içine çekerek bir ateş gibi parladı. Kollar ve şekiller çığlık atarak ondan uzağa kaçtılar. Shallan endişeli köprücüler halkasının etrafından dolanarak sol taraflarındaki karanlığın içine dalarken içinden etrafa şekiller fırladı, ışıktan büyüyerek oluşan siluetlerdi. Son zamanlarda tekrar oluşturduğu koleksiyonundan insanlar.

Palona. Koridorlardaki askerler. İki gün önce yanlarından geçtiği bir grup Ruhdökümcü. Pazar yerinden adamlar ve kadınlar. Yüceprensler ve kâtipler. Tavernada Peçe'ye asılan adam. Elinden bıçakladığı Boynuzyiyenli. Askerler. Tamirciler. Gözcüler. Çamaşırcılar. Hatta birkaç tane kral.

Işıltılı, parlayan bir kuvvet.

Shallan'ın şekilleri yayılarak zor durumdaki köprücülerin etraflarını muhafızlar gibi çevreledi. Bu yeni parlayan kuvvet düşman canavarlarını geri püskürttü ve katran, geldikleri yol tekrar açılana kadar koridorun duvarlarına doğru geriledi. Koridorun öbür ucundaki karanlığa Geceyansı Anası hâkimdi. Daha gitmedikleri yöndeydi. Orada bekledi ve daha fazla geri çekilmedi.

Köprücüler rahatladı, yaralanan son birkaç tanesini de iyileştirirken Renarin bir şeyler mırıldandı. Shallan'ın parlayan şekillerden oluşan müfrezesi ileri çıkarak onunla birlikte köprücüler ile karanlığın arasında saf tuttu.

Yaratıklar ilerideki siyahlığın içinde tekrar oluştu, gittikçe daha da canavarlaşıyorlardı. Yarık gibi ağızlardan dışarıya dişleri taşan şekilsiz yumrulardı artık.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Adolin sesi miğferinin içinde yankılanarak. "Neden korkuyorlar?"

"Hiç bıçaklı birisi kim olduğunu bilmeden seni tehdit etmeye çalıştı mı?"

"Evet. Ben de Parekılıcı'mı çağırdım."

"Bu da öyle bir şey." Shallan öne adım attı ve Adolin de ona katıldı. Renarin Kılıç'ını çağırdı ve Zırh'ı tıngırdayarak onlara yetişmek için birkaç hızlı adım attı.

Karanlık geriye çekilerek koridorun ilerideki bir odaya çıktığını gözler önüne serdi. O yaklaşırken, Shallan'ın Fırtınaışığı kâseye benzer bir odayı aydınlattı. Merkezini tamamen kaplayan dalgalanan ve titreyen siyah bir kütle vardı, kabararak zeminden metrelerce yüksekteki tavana kadar uzanıyordu.

Geceyansı canavarları ışığına doğru hamleler yaptılar, artık az önceki kadar çekiniyormuş gibi görünmüyorlardı.

"Seçim yapmamız gerek," dedi Shallan Adolin ve Renarin'e. "Geri mi çekilelim, saldıralım mı?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu yaratık... beni uzun süredir izliyor. Benim kuleye bakış açımı değiştirdi. Onu *anlıyormuşum* gibi hissediyorum, açıklayamadığım bir bağlantı var. Bu pek iyi bir fikir değil, değil mi? Benim ne düşündüğüme güvenebilir miyiz?"

Adolin yüz plakasını kaldırdı ve ona gülümsedi. Fırtınalar adına, o gülümseme. "Yücemareşal Halad her zaman derdi ki, birini yenmek istiyorsan, önce onu tanımak zorundasın. Bu bizim savaşta takip ettiğimiz kurallardan biri oldu."

"Peki... ya geri çekilme konusunda ne diyor?"

" 'Her savaşı sanki kaçınılmaz bir şekilde geri çekilecekmiş gibi planla ama her savaşta asla geri çekilmeyecekmiş gibi dövüş.' "

Odadaki ana kütle titreşti, katranımsı yüzeyine sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi içeriden bastıran suratlar belirdi. Devasa sprenin altında bir şey vardı. Evet, daire şeklindeki odanın zemininden tavanına kadar uzanan bir sütunun etrafına sarılmıştı.

Çiniler, muhteşem resimler, mahvolmuş bilgi yığınları... Bu yer önemliydi.

Shallan ellerini önünde kavuşturdu ve Desen kılıcı avuçlarının içinde oluştu. Terli bir kavrayışla döndürdü ve Adolin'in ona öğrettiği düello duruşuna geçti.

Elinde tutmak acı veriyordu. Ölü bir sprenin çığlıkları değil sadece. İçindeki acı. Yeminlerle dile getirilmiş ancak daha üstesinden gelinememiş bir İdeal'in acısı.

"Köprücüler," diye seslendi Adolin. "Bir kere daha denemeye ne dersiniz?"

"Biz senden uzun dayanırız ganchol Süslü zırhınla bile."

Adolin sırıttı ve yüz plakasını çarparak kapattı. "Emrindeyiz, Parlayan."

Shallan illüzyonlarını gönderdi ama karanlık daha önceki gibi önlerinden kaçmadı. Siyah şekiller illüzyonlarına saldırdı ve gerçek olmadıklarını keşfettiler. Bu geceyarısı adamlarından onlarcası önlerindeki yolu tıkıyordu.

"Benim için merkezdeki şekle bir yol açın," dedi Shallan, sesinin hissettiğinden daha emin çıkması için uğraşıyordu. "Ona dokunabilecek kadar yaklaşmam gerek."

"Renarin, arkamı koruyabilir misin?" diye sordu Adolin.

Renarin başıyla onayladı.

Adolin derin bir nefes aldı, sonra babasının bir illüzyonunun tam ortasından geçerek odanın içine daldı. İlk geceyarısı adama vurarak biçti ve sonra da çılgınca Kılıç'ını etrafında savurmaya başladı.

Köprü Dört bağırarak arkasından atıldılar. Birlikte Shallan için bir yol açmaya başladılar, onunla sütunun arasındaki yaratıkları öldürüyorlardı.

İki tarafında da birer mızrak sırası oluşturan köprücülerin arasından yürüdü. İleride Adolin sütuna doğru savaşırken Renarin de arkasında durarak etrafının sarılmasına engel oluyor, köprücüler de yanlardan bastırarak Renarin'e destek veriyorlardı.

Canavarlarda artık insanlığa dair bir iz kalmamıştı. Adolin'e zırhı üzerinde gıcırdayan fazlasıyla gerçek pençe ve dişlerle vuruyorlardı. Daha başkaları onun üstüne abanıyor, ağırlıklarıyla yavaşlatmaya ve Parezırhı'nda açıklıklar bulmaya çalışıyorlardı.

Onun gibi birriyle nasıl savaşacaklarını biliyorlar, diye düşündü Shallan, Parekılıcı'nı bir elinde tutuyordu. *O zaman benden neden korkuyorlar?*

Shallan Işık ördü ve Renarin'in yanında Parlayan'ın bir görüntüsü belirdi. Yaratıklar ona saldırarak bir an için Renarin'i rahat bıraktılar. Ne yazık ki illüzyonlarının büyük bir kısmı yok olmuş, tekrar ve tekrar bozuldukları için dağılarak Fırtınaışığı'na dönüşmüşlerdi. Daha fazla pratik yapsaydı bunun olmasına engel olabilirdi, diye düşündü.

Bunun yerine kendisinin kopyalarını ördü. Genç ve yaşlı, cesur ve korkmuş. Bir düzine farklı Shallan. Birkaç tanesinin kaybettiği resimlerden olduğunu fark etti. Oilsworn Dandos'un sanatçı olmak isteyen bir kişi için hayati önem taşıdığında ısrar ettiği, antrenman olarak ayna ile çizdiği kendine ait portrelerdi.

Shallanlann bazılan siniyor, öbürleri savaşıyordu. Bir an için Shallan kendini kaybetti ve Peçe'nin bile aralarında belirmesine neden oldu. Ortaya çıkan bu kopyalar, bu kadınlar, bu kızlar, her birisi Shallan'dı. Aynı zamanda hiçbiri değildi. Onlar kullandığı, oynattığı şeylerdi. İllüzyondu.

"Shallan!" diye bağırdı Adolin, sesi Renarin zorlanarak üzerindeki geceyarısı adamlarını söküp atarken gerilmişti. "Ne yapacaksan hemen yap!"

Askerlerin onun için dövüşerek açtıkları yolun sonundaki sütunun yanında durdu, Adolin'in hemen yanındaydı. Bakışlarını geceyarısı adamların arasında dans eden bir çocuk Shallan'dan kopardı. Önünde odanın merkezindeki sütunu kaplayan ana kütle içeriden bastıran yüzlerle kaynıyordu. Çığlık atmak için ağızları açılıyor, sonra katran içinde boğulan insanlar gibi geri batıyorlardı.

"Shallan!" dedi Adolin bir kere daha.

O dalgalanan kitle çok korkunçtu ama o kadar *büyüleyiciydi* ki.

Çukurun görüntüsü. Koridorlann dönen çizgileri. Tamamı görülemeyen kule. Gelmesinin sebebi işte buydu.

Shallan kolunu uzatarak öne çıktı ve elini kapatan illüzyon kol yenini yok etti. Eldivenini çekip çıkardı, katran ve sessiz çığlıklardan oluşan kütlenin tam dibinde durdu.

Sonra eminelini üstüne bastırdı.

Bir aptalın sözlerini dinleyin.

—*Oathbringer*, ön söz

Shallan katranımsı bu şekle açıktı. Çıplak kalmış, bedeni delinip geçilmiş, ruhuna bir kapı açılmıştı. Şekil *içeri* girebilirdi.

Ama o da Shallan için açıktı.

Shallan onun insanoğluna karşı duyduğu şaşkın hayranlığını hissetti. İnsanı hatırlıyordu, yeni doğmuş vizon yavrularının gökyılanından korkmaları gerektiğini içgüdüsel olarak bilmeleri gibi içsel bir anlayıştı bu. Bu spren tam olarak bilinçli, tam olarak farkındalık sahibi değildi. Yabancı bir merak ve içgüdünün yaratımıydı, kan kokusunun leş yiyicileri cezbetmesi gibi acı ve şiddete çekiliyordu.

Shallan Re-Shephir'i tanıdığı anda o da Shallan'ı tanıdı. Spren Shallan'ın Desen'le olan bağına dokundu ve çekiştirdi, koparıp atmayı ve yerine kendi geçmeyi istiyordu. Desen Shallan'a sanldı, o da Desen'e; hayatları için tutunuyorlardı.

Bizden korkuyor, diye uğuldadı Desen'in sesi kafasının içinde. *Neden bizden korkuyor?*

Shallan zihninin gözünde kendisini Desen'in insansı formuna sıkıca sanlırken hayal etti, ikisi sprenin saldırısının önünde yere sinmişlerdi. O anda Shallan'ın görebildiği tek şey o görüntüydü, çünkü oda ve içindeki her şey eriyerek siyahlığa dönüşmüştü.

Bu şey kadimdi. Çok uzun zaman önce daha da korkunç olan bir şeyin ruhunun bir 'kıymığı' olarak yaratılan Re-Shephir'e kargaşa yaratması, insanoğlunu şaşırtmak ve yok etmek için korkunç şeyler türetmesi emredilmişti. Zaman geçtikçe, katlettiği şeyleri daha fazla merak etmeye başlamıştı.

Yaratımlan dünyada gördüğü şeyleri taklit etmeye başlamıştı ama sevgi ya da anlayıştan yoksunlardı. Canlanmış taş gibilerdi, herhangi bir zevk ya da bağlılık hissetmeden ölmek ya da öldürmekten memnunlardı. Engellenemez bir merak ile şiddetin o geçici cazibesi dışında hiçbir duyguları yoktu.

Yukandaki Yaradan... bu bir yaratımspreninе benziyor. Ama çok, çok yanlış.

Sert bir cübbesi ile hareketli bir desenden oluşan, bir adam şeklindeki Desen inleyerek Shallan'a sarıldı. Shallan onu saldırıya karşı korumaya çalıştı.

Her savaşta... asla geri çekilemeyecekmiş... gibi dövüş.

Shallan girdaplanan yokluğun derinliklerine, Geceyarısı Anası Re-Shephir'in karanlık ruhuna baktı. Sonra bir hırlamayla vurdu.

Tedbirli Vorin toplumu tarafından eğitilmiş terbiyeli, kolay heyecanlanan bir kız gibi saldırmadı. Annesini öldüren, çıldırmış çocuk gibi saldırdı. Tyn'in göğsüne kılıç saplayan köşeye kıstırılmış kadın gibi. Herkesin onun öyle hoş, öyle tatlı olduğunu düşünmelerinden nefret eden parçasından destek aldı. *Zeki* ya da *hazırcevap* olarak tarif edilmekten nefret eden parçasından.

İçindeki Fırtınaışığı'ndan güç aldı ve kendisini Re-Shephir'in özünün daha da içlerine doğru itti. Bunun gerçekten olup olmadığından emin olamıyordu; fiziksel bedenini yaratığın katranının içlerine doğru mu bastırıyordu yoksa bütün bunlar başka bir yerin, kuledeki bu odanın ötesindeki, hatta belki Shadesmar'ın bile ötesindeki bir yerin temsili miydi, bilmiyordu.

Yaratık titredi ve Shallan en sonunda korkusunun sebebini gördü. Kapana kısılmıştı. Olay spreinin hesabına göre yakın zamanlarda olmuştu ama Shallan aslında üzerinden yüzlerce yılın geçtiği izlenimine kapılıyordu.

Bunun tekrar olması ihtimali Re-Shephir'i dehşete düşürüyordu. Hapsedilmesi beklenmedik olmuştu, imkânsız kabul ediliyordu. Ve yapan da Shallan gibi bir Işıkören'di. Bu yaratığı *anlayan* birisiydi.

Shallan'dan bir baltatazısının zalim sahibine benzer birinden korktuğu gibi korkuyordu.

Shallan kendini düşmana doğru bastırmaya devam ederek dayandı ama üzerine bir dinginlik çökmüştü; bu şeyin onu tam olarak tanıyacağını, sırlarının her birisini tek tek keşfedeceğini anlamıştı.

Kararlılığı ve saldırganlığı sarsıldı, iradesi zayıflamaya başladı.

O yüzden yalan söyledi. Korkmadığında ısrar etti. İradesi *güçlüydü*. Her zaman öyle olmuştu. Sonsuza kadar da öyle olacaktı.

Güç bir algı illüzyonu olabilirdi. Kendi içinde bile.

Re-Shephir çözüldü. Shallan'ın içinde titreşen bir sesle feryat etti. Hapsedilişini hatırlayan ve daha kötü bir şeylerden korkan bir feryattı.

Shallan geriye doğru devrilerek savaştıkları odaya düştü. Adolin bir dizinin üzerine çökerek çelik gibi bir kavrayışla onu yakaladı, Zırh'ı taşların üzerinde duyulur bir çatırtı çıkarmıştı. O yankılanan feryadın solduğunu duydu. Ölmüyor, kaçıyordu. Shallan'dan yapabileceği kadar uzağa gitmekte kararlıydı.

Gözlerini zorlayarak açtığı zaman, Shallan odanın karanlıktan temizlenmiş olduğunu gördü. Geceyarısı yaratıklarının cesetleri erimişti. Renarin zırh eldivenini çıkararak yaralı bir köprücünün yanında hızla eğilmiş, adamı iyileştirici Fırtınaışığı'yla doldurıyordu.

Adolin Shallan'ın doğrulup oturmasına yardımcı oldu ve o da açıktaki eminelini öbür kolunun altına soktu. Fırtınalar adına... nasıl olduysa havah illüzyonunu korumayı başarmıştı.

Bütün bunlara rağmen, Adolin'in Peçe'den haberinin olmasını istemiyordu. *Olmazdı.*

"Nereye?" diye sordu Adolin'e, tükenmişti. "Nereye gitti?"

Adolin dağın derinliklerine doğru daha da alçalarak uzanan bir tünelin olduğu odanın öbür tarafına doğru işaret etti. "Duman gibi hareket ederek o yöne doğru kaçtı."

"Peki... onu kovalamalı mıyız?" diye sordu Eth, dikkatlice tünele doğru ilerliyordu. Feneri taşlarda kesilmiş basamaklar olduğunu gösterdi. "Bu epey aşağılara iniyor."

Shallan havada bir değişim olduğunu hissedebiliyordu. Kule... değişmişti. "Takip etmeyin," dedi o çatışmanın dehşetini hatırlayarak. Katranımsı şeklin kaçmasına izin vermeye hiçbir itirazı olmazdı. "Bu odaya muhafız koyabiliriz ama geri geleceğini düşünmüyorum."

"Evet," dedi Teft mızrağına dayanarak ve yüzündeki teri sildi. "Muhafızlar çok iyi fikir olur."

Shallan sesinin tonuna kaşlarını çattı, sonra onun bakışlarını takip ederek Re-Shephir'in gizlediği şeye baktı. Odanın tam ortasındaki sütuna.

Üzerine işlenmiş binlerce kesilmiş mücevher vardı, büyük kısmı Shallan'ın yumruğundan daha büyüktü. Hepsi birlikte pek çok krallıktan daha değerli bir hazine ediyorlardı.

Sizi daha az aptal yapamıyorlarsa en azından size umut versinler.

—Oathbringer ön söz

Gençliği boyunca Kaladin orduya katılıp küçük sessiz Hearthstone'u geride bırakma hayalleri kurmuştu. Askerlerin bol bol seyahat edip dünyayı gördüğünü herkes bilirdi.

Görmüştü de. Onlarca boş tepe, otlarla kaplı ova ve birbirinin aynı savaş kampı görmüştü. Ama gerçek manzaralar...eh, o ayrı bir hikâyeydi.

Revolar şehri, parshmenlerle yaptığı yolculuğunda gösterdiği gibi Hearthstone'dan yalnızca birkaç haftalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Burayı hiç ziyaret etmemişti. Fırtınalar adına, Kaladin daha önce hiçbir *şehirde* yaşamamıştı, savaş kampları sayılmazsa tabii.

Çoğu şehrin bunun gibi parshmenlerden bir ordu ile çevrili olmadığından şüpheleniyordu.

Revolar bir dizi tepenin rüzgâr yönü tarafındaki güzel bir boşluğun içine kurulmuştu, küçük bir kasaba için harika bir konumdu. Yalnız bu "küçük bir kasaba" değildi. Şehir dışarı taşmış, tepelerin arasındaki boşlukları doldurmuş, rüzgâr yönü yamaçlarından yukarılara doğru tırmanarak yalnızca tepelerin zirvelerini tamamen boş bırakmıştı.

Kaladin bir şehrin daha düzenli görünmesini beklerdi. Tıpkı verimli bir savaş kampı gibi düzgün sıralar hâlinde evler hayal etmişti. Bu daha çok Harap Ovalar'daki bir uçurumun içinde toplanarak birbirine karışmış bitkilere benziyordu. Sokaklar bir o yana, bir bu yana uzanıyordu. Pazar yerleri rastgele etrafa saçılmıştı.

Kaladin düzleştirilmiş kremle kaplanmış geniş bir yol boyunca ilerleyen parshmen grubuna katıldı. Burada kamp kurmuş olan binlerce parshmenin arasından geçiyorlardı ve görünüşe göre de her geçen saat daha fazlası toplanıyordu.

Ancak omuzlarında taş uçlu mızraklar, torbalarında kurutulmuş tahıl bisküviler ve ayaklarında domuz derisinden terlikleri olan tek grup Kaladin'inkiydi. Önlüklerini kemerlerle bağlamışlardı, taştan bıçak ve baltalar ile takasla aldığı mumlardan yapılmış

suya dayanıklı torbaların içinde kav taşıyorlardı. Onlara sapan kullanmayı öğretmeye bile başlamıştı.

Muhtemelen bunların hiçbirini onlara öğretmemesi gerekirdi. Bu onlarla birlikte yürüyerek şehre girerken gurur duymasına engel olmuyordu.

Sokaklar kalabalıklarla dolup taşmıştı. Bütün bu parshmenler nereden gelmişti? Bu en azından kırk ya da elli bin kişilik bir kuvvetti. Pek çok kişinin parshmenleri görmezden geldiğini biliyordu... ve kendisi de eskiden öyle yapardı. Ama her zaman zihninin gerisinde çok sayıda olmadıkları fikri olmuştu. Yüksek mevkideki her açıkgözün ve kervancılann birkaç parshmeni olurdu. Kasaba ve şehirlerde o kadar da varlıklı olmayan evlerin bile parshmenleri vardı. Bir de liman işçileri, madenciler, su taşıyıcıları, büyük inşaat projeleri için kullandıkları hamallar vardı...

"İnanılmaz," dedi Sah, Kaladin'in yanında yürüdüğü yerden, etrafı daha iyi görebilsin diye kızını omuzlarına almıştı. Kız babasının ahşap kartlarından bazılarını sıkıca kavramıştı ve onları bazı çocukların en sevdikleri oyuncak bebeklerini tuttukları gibi göğsüne bastırarak taşıyordu.

"İnanılmaz mı?" diye sordu Kaladin Sah'a.

"Kendi şehrimiz Kal," diye fısıldadı Sah. "Köle olduğum zamanlarda güçlükle düşünebilirken bile hayal kurardım. Kendi evimin, kendi hayatımın olması nasıl bir şeydir diye hayal etmeye çalışırdım. İşte şimdi burada."

Parshmenlerin buradaki sokaklar boyunca uzanan evlere yerleştikleri belliydi. Pazarları da işletiyorlar mıydı? Bu zorlu, rahatsız edici bir soruyu akla getiriyordu. İnsanlar neredeydi? Khen'in grubu görünmez sprenin önderliğinde şehrin derinliklerine doğru ilerliyordu. Kaladin bela izlerini seçmeye başlamıştı. Kırık pencereler. Menteşelerinden sökülmüş kapılar. Bir kısmına Dinmezfırtına sebep olmuş olmalıydı ama baltayla yarılarak açıldıkları belli olan bir iki kapının önünden geçtiler.

Yağmacılık. İleride bir iç duvar görünüyordu. Şehrin tam orta yerinde güzel bir İstihkamdı. Büyük ihtimalle şehrin ilk kurulduğu zamanda iyimser bir mimar tarafından belirlenmiş olan ilk sınırlarını belirliyordu.

Kaladin burada en sonunda Alethkar'a ilk gelişinde görmeyi beklediği çatışmanın izlerini buldu. İç şehre açılan kapılar kırılıp yıkılmıştı. Muhafız karakolu yanmıştı ve geçtikleri bazı tahta kirişlere saplanmış oklar duruyordu. Bu fethedilmiş bir şehirdi.

Ama insanlar nereye koyulmuştu? Kaladin bir tutsak kampı mı, yoksa yanmış kemiklerden bir dağ mı aramalıydı? Bunu düşünmek midesini bulandırdı.

"Konu bu mu?" diye sordu iç şehre uzanan bir yolda yürürlerken Kaladin. "İstediğiniz bu mu Sah? Krallığı fethetmek mi? İnsanoğlunu yok etmek mi?"

"Fırtınalar adına, bilmiyorum," dedi Sah. "Ama yeniden köle olamam Kal. Vaı'yi almalarına ve tutsak etmelerine izin *vermeyeceğim*. Sana yaptıklarından sonra onları savunuyor musun?"

"Onlar benim halkım."

"Bu bir mazeret değil. Eğer 'halkından' bir tanesi, bir başkasını öldürürse onu hapse atmıyor musunuz? Benim ırkımın tamamını köleleştirmenin cezası ne olmalı peki?"

Syl üzerlerinden uçup geçti, yüzü parıltılı sisten bir bulutun içinde bir an için belirmişti. Kaladin ile göz göze geldi, sonra da bir pencere pervazının üzerine konup küçük bir kaya şekline büründü.

"Ben... bilmiyorum Sah," dedi Kaladin. "Ama bunun çözümü iki taraftan birinin kökünü kurutmak için yapılan bir savaş olamaz."

"Bizim yanımızda savaşabilirsin Kal. İnsanlara karşı parshmenler şeklinde olmak zorunda değil. Bundan daha iyisini yapabiliriz. Ezenlere karşı ezilenler."

Syl'in olduğu yerden geçerlerken Kaladın eliyle duvara dokundu. Syl daha önce

antrenmanını yaptıkları şekilde ceketinin kol yeninden içeri atıldı. Bir rüzgâr esintisi gibi kolundan tırmanıp yakasından çıkarak saçlarının arasına girdiğini hissedebilmişti. Uzun buklelerinin Syl'i yeterince gizlediğine kanaat getirmişlerdi.

"Burada o sarı beyaz sprenlerden *çok fazla* var Kaladin," diye fısıldadı Syl. "Havada geziyor, binalar arasında uçuşuyorlar."

"İnsanlardan bir iz var mı?" diye fısıldadı Kaladin.

"Doğuda," dedi Syl. "Birkaç kışlaya ve eski parshmen barınaklarına tıkılmışlar. Bazıları ise büyük ağılların içinde, muhafızlar tarafından izleniyorlar. Kaladin... bugün yaklaşan başka bir yücefırtına daha var."

"Ne zaman?"

"Belki yakındır. Bunu tahmin etmekte yeniyim. Kimsenin bunu beklediğini sanmıyorum. Her şeyin düzeni bozuldu, insanlar yenilerini yapana kadar tüm çizelgeler yanlış olacak."

Kaladin alçak bir tıslamayla nefesini bıraktı.

Grubu ilerilerindeki kalabalık bir parshmen topluluğuna yaklaşıyordu. Büyük sıralar hâlinde dizilmelerine bakılacak olursa, burası yeni gelenlerin yönlendirildiği bir tür toplanma yeriydi. Gerçekten de Khen'in yüz kişilik ekibi beklemek üzere sıralardan birine katıldı.

Önlerinde aynı bir Parshendi gibi baştan aşağı kabuk zırhla kaplı olan bir parshmen elinde bir yazı tahtasıyla sıra boyunca yürüyerek yaklaşıyordu. Parshendi, Khen'in grubuna yaklaşırken Syl Kaladin'in saçlarının arasına iyice saklandı.

"Hangi kasaba, çalışma kampı ya da ordudan geliyorsunuz?" Sesinde Kaladin'in Harap Ovalar'daki Parshendilerde duyduğuna benzer garip bir tempo vardı. Khen'in grubundakilerin bazılarında da bu tempo vardı ama hiçbiri bu adam kadar net değildi.

Kâtip parshmen, Khen'in ona söylediği kasabaların isimlerini yazdı, sonra mızraklarını fark etti. "Boş durmamışsınız. Sizi özel eğitime tavsiye edeceğim. Tutsağınızı ağıla gönderin; buraya bir tarifini yazacağım, yerleştikten sonra onu çalıştırabilirsiniz."

"O..." dedi Khen Kaladin'e bakarak. "O tutsağımız değil." Bunu söylediği için memnun değilmiş gibi görünüyordu. "O da bizim gibi insanların kölelerinden biriydi. Bize katılmak ve savaşmak istiyor."

Parshmen başını kaldırıp havadaki bir şeye doğru baktı.

"Yixli senin adına konuşuyor," diye fısıldadı Sah Kaladin'e. "Etkilenmiş gibi görünüyor."

"Eh, bu duyulmadık şey değil," dedi kâtip. "Ama onu özgür bırakmak için Zevebanların birinden izin almak zorundasınız."

"Nelerden?" diye sordu Khen.

Yazı tahtası olan parshmen soluna doğru işaret etti. Uzun boylu ve uzun saçlı parshmen kadını görmek için Kaladin'in ve diğerlerinden bazılarının sıradan çıkmaları gerekmişti. Yanaklarını kaplayan ve oradan elmacık kemikleri boyunca ilerleyerek saçlarına kadar uzanan kabuğu vardı. Kollarındaki deri sanki *altında* da kabuk varmış gibi kabarmıştı. Gözleri kırmızı renkte parlıyordu.

Kaladin'in nefesi düğümlendi. Köprü Dört Harap Ovalar'ın merkezine doğru ilerledikleri sırada savaştıkları garip Parshendilerden bahsetmiş, ona bu yaratıkları tarif etmişlerdi. Dinmezfırtına'yı çağıran varlıklar bunlardı.

Buradakinin bakışları doğrudan Kaladin'in üzerine odaklandı. Kızıl bakışlarında insanın içini bunaltan bir şeyler vardı.

Kaladin uzaklarda bir gök gürlemesi duydu. Etrafında pek çok parshmen sesin geldiği yöne dönüp fısıldaşmaya başladılar. Yücefırtına.

O anda Kaladin kararını verdi. Sah ve diğerlerinin yanında cesaret edebileceği kadar uzun süre kalmıştı. Öğrenebileceğini öğrenmişti. Fırtına bir şans sunuyordu.

Gitme zamanı geldi.

Kırmızı gözleri olan uzun boylu, tehlikeli yaratık Khen'in grubuna doğru yürümeye başladı, ona Zeveban demişlerdi. Kaladin'in bir Parlayan olduğunu anlayıp anlamadığını bilemiyordu ama o gelene kadar beklemeye hiç niyeti yoktu. Planı hazırdı, eskiden kalma köle içgüdüleri en kolay kaçış yolunu çoktan bulmuştu bile.

Khen'in kemerinde duruyordu.

Kaladin Fırtınaışığı'nı doğrudan Khen'in kesesinden emdi. Bunun gücüyle bir anda şiddetle parlamaya başladı, sonra keseyi kavradı ve söküp alırken deri kayışı kopardı; o mücevherlere ihtiyacı olacaktı.

"Halkını korunaklı bir yere götür," dedi Kaladin şaşıran Khen'e. "Bir yüce fırtına yakında. Merhametiniz için teşekkürler. Size ne derlerse desinler, şunu bilin. Sizin düşmanınız olmak istemiyorum."

Zeveban öfkeli bir sesle çığlık atmaya başladı. Kaladin Sah'ın ihanete uğramış yüz ifadesine baktı, ardından kendini havaya fırlattı.

Özgürlük.

Kaladin'in teni neşeyle ürperdi. Fırtınalar adına, bunu ne kadar da özlemiştil Rüzgârı, yukarıdaki açıklığı, hatta yer çekiminin elinden kurtulurken karnında duyduğu kasılma hissini bile özlemişti. Syl etrafında ışıktan bir kurdele şeklinde dönüyor ve parıldayan çizgilerden bir sarmal oluşturuyordu. Kaladin'in başının etrafında şansprenleri belirdi.

Syl sırf uçuşan küçük ışık toplarına ters ters bakabilmek için bir insan şekline dönüştü. "Benim," dedi içlerinden birini eliyle vurarak kovalarken.

Yerden birkaç yüz metre yükseklikte Kaladin yarım bir Çivilemeye geçti ve yavaşlayıp havada asılı kaldı. Aşağıda o kırmızı gözlü parshmen kadın eliyle işaret ediyor ve bağırıyordu, gerçi Kaladin sesini duyamıyordu. Fırtınalar adına. Bunun Sah ve diğerlerinin başına bela açmamasını umdu.

Şehrin kusursuz bir manzarasını görebiliyordu, sokaklar şimdi binalara sığınmak için koşturan siluetlerle doluydu. Başka gruplar da her yönden şehre doğru hızla ilerliyordu. Onlarla birlikte bu kadar vakit geçirdikten sonra bile Kaladin'in ilk tepkisi huzursuzluk oluyordu. Bu kadar çok parshmenin bir arada ne işi vardı? Doğal değildi.

Bu izlenim artık onu daha önce hiç yapmadığı kadar rahatsız ediyordu.

Uzaktaki yaklaştığını görebildiği fırtına duvarına baktı. Fırtına varmadan önce hâlâ vakti vardı.

Rüzgârına kapılmamak için yükselip fırtınanın üzerinden uçmak zorunda kalacaktı. Ama sonra?

"Urithiru orada bir yerlerde, batıda," dedi Kaladin. "Yolu gösterebilir misin?"

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Orada bulundun ya."

"Sen de öyle."

"Sen doğanın bir kuvvetisin Syl," dedi Kaladin. "Fırtınaları hissedebiliyorsun. Bir çeşit... yön bulma duyun yok mu?"

"Bu âlemden olan *sensin*," dedi Syl bir diğer şansprenini kovalayarak ve Kaladin'in yanında havada asılı durdu, kollarını kavuşturdu. "Dahası ben doğanın bir kuvvetinden çok, kolektif insan imgelemi tarafından, ideallerinden birinin kişileştirilmesiyle oluşturulmuş yaratımın saf güçlerinden biriyim." Kaladin'e sırıttı.

"*Bunu* nereden çıkardın?

"Bilmem. Bir yerde duymuşumdur herhâlde. Ya da sadece *zekiyimdir*."

"O zaman Harap Ovalar'a gitmek zorunda kalacağız," dedi Kaladin. "Güney Alethkar'daki daha büyük şehirlerden birine ulaşıp, mücevherleri orada takas ederiz, şanslıysak savaş kamplarına ulaşmaya yetecek kadar Işık'ımız kalır."

Karar verdikten sonra mücevher kesesini kemerine bağladı, sonra aşağı baktı ve son kez asker sayılan ve parshmen istihkamlarının durumunu yaklaşık olarak çıkarmaya çalıştı. Fırtına hakkında endişe etmemek garip geliyordu ama geldiği zaman fırtınanın yukarısına çıkacaktı.

Böyle yukarıdan bakınca, fırtınadan sonraki sel sularını uzaklaştırmak için kayalarda açılmış geniş hendekleri görebiliyordu. Parshmenlerin çoğu sığınak bulmak için kaçmış olsa da bazıları aşağıda kalmış, başlarını kaldırarak ona bakıyorlardı. Kaladin duruşlarındaki ihanete uğramışlık hissini okuyabiliyordu, gerçi bunların Khen'in grubundan olup olmadığını bile seçemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Syl, Kaladin'in omzunda parıldayarak.

"Onlara karşı bir yakınlık hissetmeden edemiyorum, Syl."

"Şehri fethettiler. Onlar *Yokelçi*."

"Hayır, onlar bizden farklı değil. *Öfkeliler* ve bunun için iyi nedenleri de var." Ani bir rüzgâr eserek Kaladin'i yana doğru itti. "Bu hissi bilirim. İçinde yanar, sonunda sana yapılan haksızlığın dışındaki her şeyi unutuncaya dek beynini kemirir. Ben de Elhokar hakkında böyle hissediyordum. Bazen o her şeyi yakıp kavuran *hak ettiğini elde etme arzusu* karşısında dünyanın bütün mantıklı açıklamaları anlamsız hâle gelebiliyor."

"Elhokar hakkındaki fikrini değiştirdin, Kaladin. Doğru olan şeyi gördün."

"Gördüm mü? *Doğruyu* mu buldum, yoksa sadece sonunda meseleye senin istediğin gibi bakmayı mı kabul ettim?"

"Elhokar'ı öldürmek *yanlıştı*."

"Peki ya Harap Ovalar'da öldürdüğüm parshmenler? Onları öldürmek yanlış değil miydi?"

"Dalinar'ı koruyordun."

"O da onların vatanına saldırıyordu."

"Çünkü kardeşini öldürmüşlerdi."

"Bunun sebebini de bilmiyoruz, sadece Kral Gavilar ve halkının parshmenlere nasıl davrandıklarını görmeleri de olabilir." Kaladin bir ayağını aşağıya sallandırarak omzunda oturan Syl'e doğru döndü. "O zaman fark nerede Syl? Dalinar'ın parshmenlere saldırmasıyla, parshmenlerin bu şehri fethetmesi arasında ne fark var?"

"Bilmiyorum," dedi Syl alçak sesle.

"Peki ya Elhokar'ın adaletsizlikleri yüzünden öldürülmesine *izin vermem*, Harap Ovalar'daki parshmenleri öldürmemden neden daha kötü?"

"Bir tanesi yanlıştı. Yani, yanlış geliyordu. Sanırım, ikisi de yanlıştı."

"Yalnız birisi neredeyse bağımı koparacakken, diğeri böyle bir şey yapmadı. Bağın neyin doğru, neyin yanlış olduğuyla bir ilgisi yok, değil mi Syl? *Senin* neyi doğru, neyi yanlış gördüğünle ilgili."

"*Bizim* nasıl gördüğümüzle ilgili," diye düzeltti Syl. "Ve yeminlerle. Elhokar'ı korumaya yemin etmiştin. Bana Elhokar'a ihanet etmeyi planladığın sıralar içten içe yanlış bir şeyler yaptığını hiç düşünmediğini söyle."

"Tamam. Ama yine de algıya bağlı." Kaladin rüzgârın onu sürüklemesine izin verdi, içinde berbat bir his vardı. "Fırtınalar adına, ben... Ben senin işin nasıl olması gerektiğini söyleyebileceğini, bana mutlak olan bir *doğruyu* verebileceğini umut etmiştim. Bir kez olsun ahlak kurallarında istisna yapmamayı ummuştum."

Syl düşünceli bir biçimde başıyla onayladı.

"Buna karşı çıkmanı beklerdim," dedi Kaladin. "Sen... Neydi, insanın şeref ideal-

lerinin kişileştirilmesi değil miydin? En azından tüm doğru cevapları bildiğini *düşünmen* gerekmez mi?"

"Olabilir," dedi Syl. "Belki de bir cevap varsa onu bulmak isteyen ben olmalıyım."

Fırtına duvarı artık iyice görünür olmuştu; yüzlerce kilometre yüksekliğindeki fırtınanın yaklaşan rüzgârlarının sürüklediği su ve çer çöpten oluşan koca bir duvar. Rüzgârlar Kaladin'i şehirden öteye sürüklemişti, bu yüzden şehri fırtınalardan koruyan tepelerin üzerinde asılı kalıncaya kadar kendisini doğuya doğru Çiviledi. Burada daha önce görmediği bir şeyi fark etti: çok büyük insan gruplarıyla dolu ağıllar.

Doğudan esen rüzgârlar giderek güçleniyordu. Ama ağılları koruyan parshmenler sanki kimse kendilerine hareket etme emri vermemiş gibi öylece duruyorlardı. Yüzlerce kilometre fırtınanın ilk gürlemeleri uzaktaydı, kaçırması kolaydı. Yakında fark edeceklerdi ancak çok geç olabilirdi.

"Ah," dedi Syl. "Kaladin, şu insanlar!"

Kaladin küfretti, sonra onu yukarıda tutan Çivilemeyi bıraktı ve hızla düşmeye başladı. Yere çakılarak etrafına parıldayan Fırtınaışığı'ndan bir halka yaydı.

"Yüzlerce kilometre fırtına!" diye bağırdı parshmen muhafızlara. "Yüzlerce kilometre fırtına geliyor! Bu insanları korunaklı bir yere götürün!"

Aval aval ona baktılar. Şaşırtıcı bir tepki değildi. Kaladin Kılıç'ını çağırdı, parshmenleri iterek geçti ve domuz beslemek için kullanılan ağılın alçak duvarı üzerine sıçradı.

Sylkılıcı'nı havaya kaldırdı. Şehir halkı duvarın önüne yığıldı. "Paredar" haykırışları yükseliyordu.

"Bir yüzlerce kilometre fırtına yaklaşıyor!" diye bağırdı Kaladin ama sesi diğer seslerin kargaşasında hızla kayboluyordu. Fırtınalar adına. Yokelçilerin bir avuç ayaklanan şehirliyi zapt edebileceğinden pek şüphesi yoktu.

Daha fazla Fırtınaışığı çekerek kendisini havaya yükseltti. Bu onları susturmuş, hatta geri çekilmelerine sebep olmuştu.

"Son fırtına geldiği zaman nereye sığınıyordunuz?" diye yüksek bir sesle sordu.

Önlerdeki birkaç kişi yakındaki büyük sığınakları işaret etti. Bu sığınaklar fırtına sırasında çiftlik hayvanları, parshmenler ve hatta yolcuları barındırmak içindi. Bunlar bir şehir dolusu insanı barındırabilir miydi? Belki sıkışırlarsa mümkün olabilirdi.

"Yürüyün!" dedi Kaladin. "Kısa süre sonra bir fırtına gelecek."

Kaladin, dedi Syl'in sesi zihninde. *Arkanda*.

Arkasını döndü ve parshmen muhafızların ellerinde mızraklarla duvara yaklaştığını gördü. Şehir halkı nihayet bir tepki verip göğüs hizasına ancak gelen pürüzsüz, sertleşmiş kremle kaplanmış duvarlara tırmanırken, Kaladin de aşağı atladı.

Parshmenlere doğru bir adım attı, sonra kılıcını savurarak mızraklarının uçlarını saplarından ayırdı. Birlikte geldiği parshmenlerden sadece biraz daha fazla eğitim almış olan muhafızlar şaşkınlıkla geriledi.

"Benimle dövüşmek istiyor musunuz?" diye sordu onlara.

Bir tanesini başını olumsuzca salladı.

"Öyleyse bu insanların güvenli bir yere gitmeye çalışırken birbirlerini ezmelerine engel olun," dedi eliyle işaret ederken. "Ve diğer muhafızların da onlara saldırmasına izin vermeyin. Bu bir isyan değil. Gök gürlemesini duymuyor musunuz, rüzgârın hızlandığını hissetmiyor musunuz?"

Kaladin tekrar duvarın üzerine yükseldi, sonra bağırarak emir verip insanlara ilerlemeleri için elini salladı. Parshmen muhafızlar sonunda bir Paredarla savaşmak yerine, onun dediğini yaptıkları için başlarını belaya sokma riskine girmeye karar verdiler. Çok geçmeden insanları sık sık Kaladin'in isteyeceğinden daha kaba bir biçimde iterek fırtına sığınaklarına doğru yönlendiren bütün bir ekip oluşturmuşlardı.

Kaladin muhafızlardan birinin yanına indi, mızrağını kestiği bir kadındı. "Önceki fırtına geldiğinde bunu nasıl halletmiştiniz?"

"Büyük ölçüde insanları kendi hallerine bırakmıştık," diye itiraf etti. "Kendimiz sığınacak bir yer bulmakla fazla meşguldük."

Demek ki Yokelçiler de fırtınanın geleceğini önceden bilemiyorlardı. Kaladin yüzünü buruşturdu ve fırtına duvarının gelişiyle ne kadar çok sayıda insanın ölmüş olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

"Daha iyisini yapın," dedi kadına. "Bu insanlar artık sizin sorumluluğunuz. Şehri ele geçirdiniz, istediğinizi aldınız. Eğer ahlaki olarak üstün olduğunuzu öne sürecekseniz tutsaklarınıza, size yapacaklarından daha iyi muamele edin."

"Bak," dedi, parshmen kadın. "Sen *kim oluyorsun*? Hem neden..."

Büyük bir şey Kaladin'e bindirdi ve onu arkaya fırlatarak bir *çatırtıyla* duvara vurdu. Bu şeyin kolları vardı, gırtlağını kavrayan, onu boğmaya çalışan biriydi. Kaladin onu tekmeleyip üzerinden attı, gözleri kırmızıydı.

Kırmızı gözlü parshmenin üzerinden siyahımsı mor bir ışıltı yükseliyordu, *siyah Fırtınaışığı*'na benziyordu. Kaladin küfretti ve kendisini havaya Çiviledi.

Yaratık onu takip etti.

Yakınlarda bir ikincisi daha havaya yükseldi, arkasında hafif mor bir ışık bırakıyor ve Kaladin kadar rahat uçuyordu. Bunlar daha önce gördüğü uzun saçlı ve daha ince olanından farklıydı. Syl zihninin içinde haykırdı, acı ve şaşkınlığın bir karışımı gibi bir sesti. O havalandığı zaman birilerinin koşup bunlara haber verdiğini düşünüyordu.

Birkaç rüzgârspreni Kaladin'in yanından hızla geçti, sonra neşeyle etrafında dans etmeye başladılar. Gökyüzü kararıyor, fırtına duvarı arazi boyunca gümbür gümbür ilerliyordu. O kırmızı gözlü Parshendiler Kaladin'i yukarıya doğru kovaladı.

Kaladin de kendisini doğruca fırtınaya doğru Çiviledi.

Beyazlı Suikastçı'ya karşı işe yaramıştı. Yücefırtına tehlikeliydi ama bir çeşit müttefik de sayılırdı. İki yaratık peşinden geldi, ancak onun seviyesini ıskalamışlardı ve kendilerini aşağı Çivilemek zorunda kalarak garip, inişli çıkışlı bir hareket yaptılar. Kaladin'e güçlerini kullanmaya başladığı ilk zamanları hatırlatıyorlardı.

Kaladin kendisini hazırladı ve elinde Sylkılıcı ile fırtına duvarının içine daldı, dört ya da beş rüzgârspreni ona katılmışlardı. İstikrarsız bir karanlık Kaladin'i yuttu, sık sık yıldırımlarla bölünen ve yer yer parlamalarla beneklenmiş bir karanlıktı. Rüzgârlar düşman ordular gibi çarpışıp dönüyordu; o kadar düzensizdi ki rüzgâr Kaladin'i önce bir yöne, sonra tersine fırlatıyordu. Yalnızca istediği yönde ilerlemek için bile tüm Çivileme becerilerini kullanması gerekiyordu.

Omzunun üzerinden arkaya bakarak kırmızı gözlü iki parshmenin de fırtınaya daldığını gördü. Onların garip parıltıları Kaladin'inkine kıyasla daha solgundu ve her nasılsa parlamanın *tersi* gibi bir izlenim yaratıyordu. Etraflarına yapışmış bir karanlıktı.

Anında dengeleri bozuldu ve rüzgârda döne döne savruldular. Kaladin gülümsedi, neredeyse havada uçan iri bir kaya parçası tarafından eziliyordu. Tamamen şans eseri kurtuldu, eğer kaya bir karış daha yakından geçse kolunu koparacaktı.

Kaladin kendisini yukarı doğru Çivileyerek fırtınanın tavanına doğru yükseldi. "Fırtınababa!" diye bağırdı. "Fırtınaların spreni!"

Cevap yoktu.

"Yolundan dön!" diye bağırdı Kaladin uluyan rüzgârlara. "Aşağıda insanlar var! Fırtınababa. Beni *dinlemelisin*!"

Her şey durdu.

Kaladin daha önce de Fırtınababa'yı gördüğü tuhaf yerdeydi, gerçekliğin dışındaymış gibi görünen bir yerdi. Yer çok aşağıdaydı, loştu, yağmura boğulmuştu ama ço-

rak ve ıssızdı. Kaladin havada asılı duruyordu. Çivilenmemişti, altındaki hava katı kesilmiş gibiydi.

SEN KİM OLUYORSUN DA FIRTINAYA EMİR VERİYORSUN, ŞEREF'İN OĞLU?

Fırtınababa gökyüzü kadar geniş bir yüzdü, doğan güneş gibiydi.

Kaladin kılıcını havaya kaldırdı. "Senin ne olduğunu biliyorum Fırtınababa. Bir sprensin, tıpkı Syl gibi."

BEN BİR TANRININ HATIRASIYIM, GERİDE KALAN BİR PARÇAYIM. FIRTINANIN RUHU VE EBEDİYETİN ZİHNİYİM.

"Öyleyse mutlaka bu ruhla, akılla ve hafızayla aşağıdaki insanlara merhamet edebilirsin," dedi Kaladin.

YA BU RÜZGÂRLARDA DAHA ÖNCE ÖLEN YÜZ BİNLER? ONLARA DA MERHAMET ETMELİ MİYDİM?

"Evet."

YA YUTAN DALGALAR, YAKAN ALEVLER? ONLARI DA DURDURUR MUYDUN?

"Yalnızca senden bahsediyorum ve yalnızca bugünlük. Lütfen."

Gök gürledi. Fırtınababa sanki bu talebi gerçekten *değerlendiriyormuş* gibiydi.

BU BENİM YAPABİLECEĞİM BİR ŞEY DEĞİL, TANAVAST'IN OĞLU. EĞER RÜZGÂR ESMEYİ KESERSE, RÜZGÂR OLMAKTAN ÇIKAR. HİÇ OLUR.

"Ama..."

Kaladin gerçek fırtınaya geri döndü ve sanki zaman hiç geçmemiş gibi görünüyordu. Rüzgârlar içinde ilerlerken hüsranla dişlerini sıktı. Rüzgârsprenleri ona eşlik ediyordu, şimdi etrafında iki düzine vardı. Her biri ışıktan bir kurdele şeklinde, hızla dönen ve gülüşen bir gruptu.

Parıldayan gözleri olan parshmenlerden birinin yanından geçti. Zeveban mıydı? Bu terim gözleri Parlayanlar'ın tümünü mü ifade ediyordu?

"Fırtınababa daha yardımsever olabilirdi, Syl. Senin baban olduğunu iddia etmiyor muydu?"

Karışık bir mesele, dedi Syl Kaladin'in zihninde. *Ama inatçıdır. Üzgünüm.*

"Duyarsız," dedi Kaladin.

O bir fırtına, Kaladin. Binlerce yıldır insanların onu hayal ettiği gibi.

"Seçim yapabilirdi."

Belki yapabilirdi, belki de yapamazdı. Bence senin yaptığın, ateşe 'lütfen bu kadar sıcak olmayı kes' demek gibi bir şeydi.

Kaladin alçaktan uçarak hızla Revolar'ın çevresindeki tepelere vardı. Herkesin güvende olduğunu görmeyi ummuştu ama tabii ki bu boş bir umuttu. İnsanlar ağıllara ve sığınakların etrafındaki alana dağılmıştı. O sığınıklardan birinin kapısı hâlâ açıktı ve birkaç adam dışarıda kalmış, son birkaç kişiyi toplayıp içeri sokmaya çalışıyorlardı.

Pek çoğu fazla uzaktaydı. Kümeler hâlinde yere çökmüş, duvarlara ya da kayaların çıkıntılarına tutunuyorlardı. Çakan şimşeklerin ışığında Kaladin onları zar zor seçebiliyordu, fırtınanın ortasında dehşet içindeki yalnız yumrulardı.

O rüzgârları kendi de hissetmişti. Bir binanın kenarına bağlanarak rüzgârların önünde çaresiz durmuştu.

Kaladin... dedi Syl aklının içinde o yere düşerken.

Fırtına Kaladin'in içinde nabız gibi atıyordu. Yücefırtınanın içindeyken Fırtınaışığı sürekli yenileniyordu. Onu koruyordu, hayatını onlarca kez kurtarmıştı. Onu öldürmeye çalışmış olan o güç Kaladin'in kurtuluşu olmuştu.

Yere indi ve Syl'i bıraktı, ardından da oğluna sarılmış genç bir babanın şeklini yakaladı. Onları ayağa kaldırıp sıkıca tutarak binaya doğru götürmeye çalıştı. Yakınlarda pek seçemediği başka bir kişi rüzgâra kapıldı ve karanlığın içinde kayboldu.

Kaladin, hepsini kurtaramazsın.

Kaladin başka birisini yakalarken bağırdı, kadını sıkıca tuttu ve onlarla birlikte yürümeye koyuldu. Birbirlerine sokulmuş bir gruba ulaştıklannda rüzgârdan tökezlediler. Belki iki düzine ya da daha fazlalardı, ağılın etrafındaki duvann gölgesinde duruyorlardı.

Kaladın yardım ettiği üç kişiyi diğerlerine doğru çekti. "Burada kalamazsınız!" diye bağırdı hepsine birden. "Birlikte. Birlikte bu tarafa doğru yürümeniz gerek!"

Sonunda rüzgâr ulur, yağmur hançer gibi tepelerine inerken grubu zar zor hareketeçirip kol kola taşlık zeminde yürütmeye başladı. Bir kaya yakınlardaki bir yere gürültüyle düşene ve içlerinden bazılarının telaşla yere çökmelerine neden olana kadar iyi yol alabilmişlerdi. Rüzgâr yükseldi ve insanların bazılannı havaya kaldırdı, onlan sürüklenip gitmekten kurtaran tek şey diğerlerinin sıkı sıkıya kavrayan elleriydi.

Kaladin yağmurla karışan yaşları savuşturmak için gözlerini kırpıştırdı. Kükredi. Anlık bir şimşek yakınlardaki bir duvardan kopan bir parçanın bir adamı ezişini ve cansız bedenini fırtınanın içine doğru sürükleyip götürüşünü aydınlattı.

Kaladin, dedi Syl. *Üzgünüm.*

"Üzgün olmak yetmiyor!" diye bağırdı Kaladin.

Bir koluyla bir çocuğu tutuyordu, yüzünü fırtınaya ve korkunç rüzgârlarına dönmüştü. Neden yok ediyordu? Onları şekillendiren şey bu fırtınaydı. Onları mahvetmesi de şart mıydı? Acı ve ihanete uğramışlık hissiyle tutuşan Kaladin Fırtınaışığı'yla içini sonuna kadar doldurdu ve elini sanki rüzgârı geriye itmeye çalışıyormuş gibi öne uzattı.

Yüz rüzgârspreni ışıktan kurdeleler şeklinde belirip kolunun etrafına dolandı. Işık'la şişmişlerdi, sonra kör edici bir tabaka gibi patlayarak dışarı doğru yayıldılar ve Kaladin'ln iki yanında açılarak çevresindeki rüzgârları ayırdılar.

Kaladin elini fırtınaya uzatmış bir hâlde durdu ve *yönünü değiştirdi*. Hızla akan bir nehirdeki kayanın sulan durdurması gibi fırtınada bir boşluk açmış ve arkasında sakin bir alan oluşturmuştu.

Fırtına üzerine öfkeyle geliyordu ama Kaladin kanatlar gibi ondan yayılarak fırtınanın yönünü değiştiren rüzgârsprenlerinden bir hattın uç noktasını oluşturuyordu. Fırtına darbeler indirirken başını çevirmeyi başardı. Sırılsıklam, şaşkın insanlar arkasına sığındılar; etraflarında bir dinginlik vardı.

"Gidini" diye bağırdı Kaladin. "Gidin!"

Ayağa kalktılar, genç baba oğlunu Kaladin'ln rüzgâr yönündeki kolundan aldı. Kaladin de onlarla birlikte gerileyerek rüzgârları engellemeyi sürdürdü. Bu grup rüzgârların içinde kapana kısılmış olanların yalnızca bir kısmıydı ama fırtınayı durdurmak Kaladin'in bütün gücünü harcıyordu.

Bu isyankârlığı yüzünden rüzgârlar ona öfkelenmiş gibi görünüyordu. Tek bir kaya yeterdi.

Parlayan kırmızı gözlü bir şekil önündeki tarlaya indi. Yaklaştı ama insanlar sonunda sığınağa varmışlardı. Kaladin içini çekti ve rüzgârları serbest bıraktığında arkasındaki sprenler dağıldı. Tükenmişti, fırtınanın onu alıp fırlatmasına izin verdi. Hızlı bir Çivilemeyle yükseklik kazandı, böylece şehirdeki binalara çarpmayacaktı.

Vay be, dedi Syl zihninde. *Fırtınaya ne oldu? Az önce ne yaptın sen?*

"Yeterl kadarını değil," diye fısıldadı Kaladin.

Hiçbir zaman kendini memnun edecek kadarını yapamayacaksın, Kaladin. Yine de bu harikaydı.

Bir kalp atışı içinde Revolar'ı geride bırakmıştı. Döndü, sadece rüzgârda savrulan bir diğer yıkıntı parçası hâline gelmişti. Zevebanonu kovaladı ama geride kaldı, sonra da görünürden kayboldu. Kaladin ve Syl fırtına duvarından dışan çıkana kadar ilerle-

diler ve fırtınayı arkalarına alarak uçtular. Şehirlerin, ovaların, dağların üstünden geçtiler ama Fırtınaışığı hiç tükenmedi; çünkü arkalarında onları yenileyen bir kaynak vardı.

Rüzgârdaki bir değişim Kaladin'i güneye doğru itene kadar bir saat kadar öylece uçtular.

"O tarafa git," dedi Syl ışıktan bir kurdele şeklinde.

"Neden?"

"Sadece doğanın kişileşmiş bir parçasının sözünü dinle, tamam mı? Sanırım babam kendine özgü bir biçimde özür dilemek istiyor."

Kaladin homurdandı, ama rüzgârın onu belirli bir yöne doğru sürüklemesine izin verdi. En sonunda kısmen kendi iradesiyle, kısmen de bastıran rüzgârlar yüzünden yere konana kadar bu şekilde saatlerce uçtu, fırtınanın seslerinin içinde kaybolmuştu. Fırtına geçip giderek onu büyük bir kayalık düzlüğün ortasında bıraktı.

Önündeki platoda kule şehir Urithiru uzanıyordu.

Çünkü ben dahi değişebildim.

—Oathbringer, ön söz

Shallan Sebarial'ın oturma odasına yerleşmişti. Garip şekilli taş bir odaydı, yukarıda bazen müzisyenler yerleştirdiği bir balkonu ve zeminde sürekli içini su ve balıklarla doldurtacağını söylediği sığ bir girintisi vardı. Shallan bunun gibi şeyleri sadece sözde savurganlığıyla Dalinar'ı sinir etmek için iddia ettiğinden oldukça emindi.

Şu an için deliğin üzerini tahtalarla kapatmışlardı ve Sebarial düzenli olarak insanlan üzerlerine basmamaları için uyarıyordu. Odanın geri kalanı gösterişli bir şekilde süslenmişti. Shallan şu goblenleri Dalinar'ın savaş kampındaki bir manastırda gördüğünden oldukça emindi ve lüks mobilyalar, altın lambalar ve seramik eşyalar da onlardan aşağı kalmıyordu.

Bir de bir çukurun üzerini kapatan bir dizi tahta kalas. Shallan başını salladı. Sonra üzerine yığılı battaniyelerle bir kanepenin üzerine kıvrıldığı yerden Palona'nın verdiği dumanı tüten çayı memnuniyetle aldı. Hâlâ birkaç saat önce Re-Shephir'le karşılaşmasından beri hissettiğl bitmeyen ürpertiden kendini kurtarmayı başaramamıştı.

"Sana getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Palona.

Shallan başını sallayarak reddetti, o yüzden Herdazlı kadın da elindeki bir diğer kupa çayla yakınlardaki bir kanepeye oturdu. Shallan çayı yudumladı, arkadaşlığından dolayı memnundu. Adolin uyumasını istemişti ama Shallan'ın en son istediği şey yalnız kalmaktı. Onu Palona'nın yanına bırakmış, sonra da sorularına cevap vermek için Dalinar ve Navani'nin yanında kalmıştı.

"Ee... Nasıl bir şeydi?" dedi Palona.

Buna nasıl cevap verecekti? Shallan fırtına kapası *Geceyarısı Anası*'na dokunmuştu. Eski efsanelerden bir isim, Yokelçilerin prensleri olan Yaradılmamışlardan bir tanesi. İnsanlar Re-Shephir'den şiirler ve destanlarda bahseder, onu karanlık ve güzel bir silüet olarak tarif ederdi. Resimler onu siyahlar giyinmiş, kırmızı gözleri ve şehvetli bakışları olan bir kadın olarak tasvir ederdi.

Bu, böyle şeyler hakkında insanoğlunun aslında ne kadar az şey hatırladığının çok net bir örneği gibi görünüyordu.

"Hikâyelerdeki gibi değil," diye fısıldadı Shallan. "Re-Shephir bir spren. Bizleri anlamayı *çılgınca* isteyen engin, korkunç bir spren. O yüzden bizi öldürüyor, şiddetimizi taklit ediyor."

Bunun ötesinde daha derin bir gizem, Re-Shephir'le iç içe geçtiği sırada gözünün ucuyla gördüğü bir şeylerin bir kırıntısı vardı. Bu spren sadece insanoğlunu anlamaya çalışmamış, Shallan'ın *yitirdiği* bir şeyleri arayıp aramadığını merak etmesine neden olmuştu.

Bu yaratık uzak, kendi hatıralarının bile ötesinde, geçmiş bir zamanda bir insan olabilir miydi?

Bilmiyorlardı. *Hiçbir şey* bilmiyorlardı. Shallan'ın ilk raporundan sonra Navani âlimlerine bilgi taratmaya başlamıştı ama burada kitaplara erişimleri sınırlıydı. Palanaeum'a erişimleri olsa bile Shallan iyimser değildi. Jasnah yıllar boyunca Urithiru'yu aramıştı ve onun bile keşfedebildiği şeylerin büyük kısmı güvenilir değildi.

"Onun bu kadar zamandır burada olduğunu düşünsene," dedi Palona. "Orada saklandığını."

"Hapsedilmişti," diye fısıldadı Shallan. "Eninde sonunda kaçtı ama yüzyıllar önceydi. O zamandan beri burada bekliyordu."

"Eh, öbürlerinin nerede olduklarını bulmamız ve *onların* da kaçmayacaklarından emin olmamız gerek."

"Öbürleri hiç yakalanmış mıydı bilmiyorum." Shallan Re-Shephir'de yalnızlık ve tecrit duygusu hissetmişti, kaçan öbürlerinden koparılmış gibi bir his.

"Öyleyse..."

"Hepsi dışarıda bir yerlerde ve her zaman da öyleydi," dedi Shallan. Kendini tükenmiş hissediyordu ve gözleri Adolin'e yorgun olmadığı konusunda ısrar eder şekilde bir meydan okumayla kapanıyordu.

"Şimdiye kadar keşfetmiş olmalıydık."

"Bilmem," dedi Shallan. "Onlar... onlar bizim için normal şeyler. Dünyanın her zamanki hâli."

Esnedi, sonra Palona konuşmaya devam ederken başını salladı, sözleri Shallan'ın davranışlarını övmeye dönüyordu. Adolin de aynı şekilde davranmıştı, buna itirazı yoktu. Hatta Dalinar her zamanki gibi değil hatta nazik davranmıştı.

Onlara pes etmenin ne kadar yakınına geldiğini ve bir gün o yaratıkla tekrar karşılaşabileceği düşüncesi yüzünden ne kadar dehşete düştüğünü söylememişti.

Ama... belki de biraz övgüyü hak etmişti. Ailesini kurtarma amacıyla evini terk ettiği zaman bir çocuktu. Jah Keved'in arkasında kaybolmasını izlediği gemideki o günden beri ilk kez her şeyin üstesinden gelmeyi başarabilirmiş gibi hissediyordu. Sanki hayatında bir parça istikrar bulabilirmiş, kendisi ve çevresi üzerinde bir nebze kontrol sahibi olabilirmiş gibi geliyordu.

Hayret verici bir şekilde, kendisini *neredeyse* bir yetişkin gibi hissediyordu.

Gülümsedi ve battaniyelerinin içine sokuldu, çayını içiyor ve aşağı yukarı bir bölük askerin onu eldivensiz gördüğünü aklına getirmiyordu, en azından şimdilik. *Nispeten* yetişkin sayılırdı. Bir parça utançla başa çıkabilirdi. Hatta Shallan, Peçe ve Parlayan el birliği yaptıkları zaman, her şeyle başa çıkabileceğinden gittikçe daha da emin oluyordu.

Dışarıdaki bir gürültü doğrulup oturmasına neden oldu, gerçi kulağa tehlikeli gibi gelmiyordu. Biraz konuşma, birkaç şamatalı bağırış. Adolin içeriye girip Palona'ya eğil-

dığl –terblyeli çocuktu sonuçta– ve üzerine Parezırhı giydiği için buruşuk olan üniformasıyla hızla Shallan'a doğru geldiği zaman pek fazla şaşırmamıştı.

"Panik yapma," dedi. "Sorun yok."

"Ne?" dedi Shallan panik olarak.

"Ee, biraz önce birisi kuleye geldi."

"Ha, o. Sebarial haber verdi, köprücü çocuk dönmüş."

"O mu? Hayır, benim bahsettiğim o değil." Sesler yaklaşırken Adolin söyleyecek söz bulmaya çalışıyordu. Odaya birkaç kişi daha girdi.

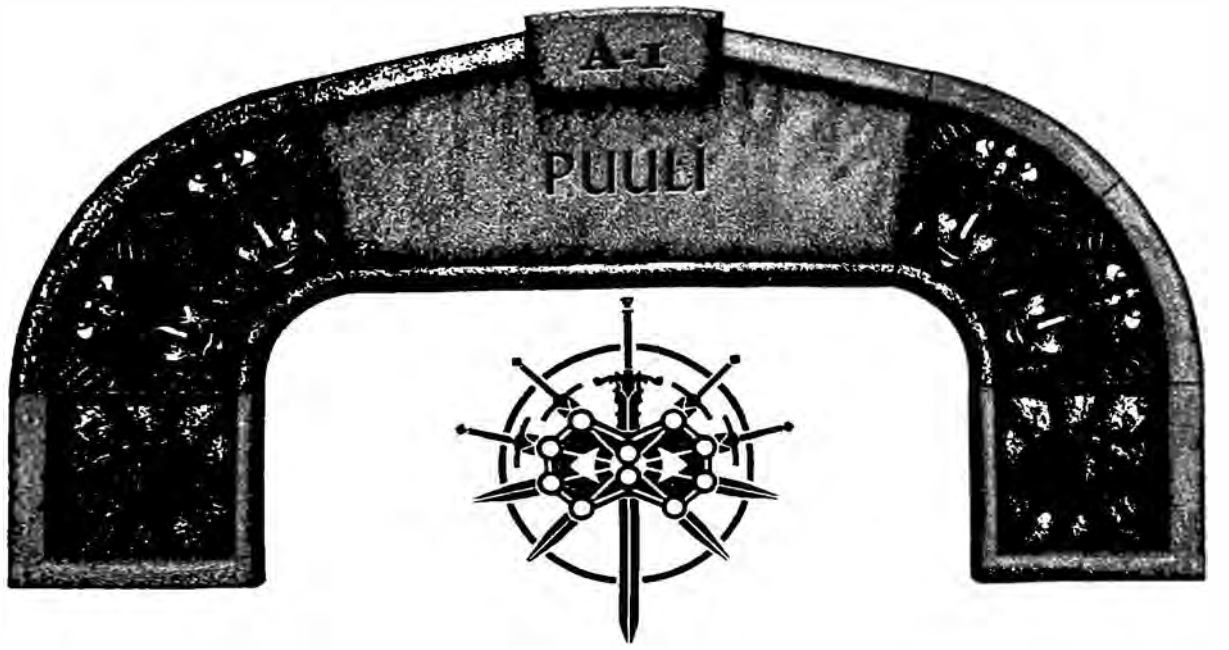
Başlarında Jasnah Kholin vardı.

BİRİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

PUULİ • ELLİSTA • VENLİ

Deniz feneri görevlisi Puuli bu yeni fırtınadan dolayı yaşadığı heyecanı belli etmemek için çabalıyordu.

Gerçekten trajikti. Gerçekten trajik. Bunu ağlayan Sakin'e söyledi. Kadın yeni kocasını bulduğu zaman kendini epey önemli ve şanslı hissetmişti. Adamın kasabanın kuzey yamaçlarının gerisinde, bahçe düzenlemek için çok güzel bir yerdeki taş kulübesine taşınmıştı.

Puuli garip fırtınanın doğuya taşıdığı odun parçalarını topladı ve küçük arabasına yükledi. Arabayı iki eliyle kavradı ve kocası için ağlayan Sakin'i arkasında bıraktı. Şimdi üç olmuştu, hepsi de denizde kaybolmuştu. Gerçekten trajik.

Yine de fırtına Puuli'yi heyecanlandırıyordu.

Arabasını buradaki diğer yıkık dökük evler boyunca çekti, tepelerin batısında olduklan için korunaklı olmalan gerekiyordu. Puuli'nin büyükbabası o tepelerin orada olmadığı zamanlan hatırlayabiliyordu. Kelek'in kendisi bir fırtınanın ortasında araziyl yarmış ve yenl evler lçin ideal bir alan yaratmıştı.

Peki şimdi zenginler evlerini nereye yapacaklardı?

Okyanusta seyahat edenlerin söylediklerinin aksine, bu kasabada yaşayan zenginler vardı. Bu insanlar Roshar'ın dökülen doğu kıyısındaki bu küçük limanda durur ve tepelerin yanındaki koya sığınarak fırtınalardan korunurlardı.

Puuli arabasını çekerek koyun yanından geçti. Burada yabancı kaptanlardan biri harap olmuş gemisinin başına gelenleri anlamaya çalışıyordu. Kaşları uzundu ve teni de düzgün bir mavl yerine bronz renkliydi. Gemi koyun içinde sallanmış, üzerine yıldınm düşmüş ve ardından tekrar kayalıklara çarpmıştı. Artık sadece direği görülebiliyordu.

Gerçekten trajik, dedi Puuli. Yine de kaptanın direğine iltifat etti ama. Çok güzel blr direkti.

Puuli parçalanmış gemiden koyun kıyısına vurmuş birkaç kırık tahtayı aldı ve arabasına attı. Çok sayıda gemlyi yok etmiş olsa bile Puuli bu yeni fırtına yüzünden mutluydu. Gizliden gizliye mutlu.

Büyükbabasının onu uyardığı zaman nihayet gelmiş miydi? Gizli Köken Adası'nın Insanlarının ortaya çıkarak Natanatan'ı geri alacağı değişimler zamanı mıydı?

Olmasa bile bu yenl fırtına ona bol bol *tahta* getirmişti. Kayafilizi parçaları, ağaçla-

nn dalları. Hepsini hevesle topladı, arabasına tepeleme yığdı ve iki yönden birden gelen fırtınaların karşısında nasıl hayatta kalabileceklerine karar vermek üzere bir araya toplanmış balıkçıların yanından geçti. Tembel çiftçilerin aksine, balıkçılar Gözyaşları'nı uyuyarak geçirmezlerdi. Çalışırlardı çünkü rüzgâr olmazdı. Kayıklarda boşaltılacak su çok olur ama rüzgâr olmazdı. Şimdiye kadar.

Bir trajedi, dedi Au-lam'a ambarının enkazını temizlemesine yardım ederken. Tahtalardan çoğunun sonu Puuli'nin arabası olmuştu.

Bir trajedi, diye katıldı Hema-Dak'a ateşli bir hastalığa tutulmuş kardeşine çorba götürebilsin diye çocuklarına göz kulak olurken.

Bir trajedi, dedi Drummer kardeşlere yırtık bir yelkeni dalgaların arasından çekip kayalara yaymalarına yardım ederken.

En sonunda Puuli turunu bitirdi ve Gözdağı'na giden uzun ve kıvrımlı yol boyunca küçük arabasını çekmeye başladı. Bu deniz fenerine verdiği isimdi. Başka kimse ona böyle demezdi çünkü onlar için sadece deniz feneriydi.

Tepede fırtınanın içinde yaşayan Elçi Kelek için meyvelerden bir adak bıraktı. Sonra arabasını zemin kattaki odaya çekti. Gözdağı yüksek bir deniz feneri değildi. Uzunkaş Boğazı boyunca uzanan şık ve havalı deniz fenerlerinin resimlerini görmüştü. Bunlar denize balık yakalamak için açılmayan zenginlerin gemileri içindi. Gözdağı sadece iki katlıydı ve bir sığınak gibi bodur olarak inşa edilmişti. Ama taş işçiliği iyiydi ve dışındaki krem kaplaması onu su sızıntılarına karşı koruyordu.

Yüzyılı aşkın süredir oradaydı ve Kelek onu yıkmaya karar vermemişti. Fırtınababa onun ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Puuli ıslak ahşap ve kırık kereste parçalarını deniz fenerinin üst katına taşıdı ve gündüzleri hafifçe yanan ateşin yanına kurumaları için bıraktı. Ellerindeki tozu silkeledi ve deniz fenerinin penceresine yürüdü. Geceleri aynalardan yansıyan ışık bu delikten dışarı çıkardı.

Doğudaki tepelere doğru baktı. Puuli'nin ailesi de tıpkı deniz feneri gibiydi. Bodur, kısa ama güçlü. Ve dayanıklı.

Ceplerinde Işık ile gelecekler, demişti büyükbabası. *Yok etmeye gelecekler ama yine de onları gözlemelisin. Çünkü Köken'den gelecekler. Sonsuz bir denizde kaybolan denizciler. O ateşi geceleri harla Puuli. Onların geldikleri güne kadar bol bol yak. Gecenin en karanlık olduğu zamanda gelecekler.*

Şüphesiz ki bu şimdiydi, yeni bir fırtınayla gelmişti. En karanlık geceler. Bir trajedi. Ve bir işaret.

Jokasha Manastın normalde oldukça sessiz bir yerdi. Boynuzyiyen Tepeleri'nin batı yamacındaki ormanlık alan içine kurulmuş manastırda bir yücefırtınanın geçişi yalnızca yağmur olarak hissedilirdi. Evet, öfkeli bir yağmurdu ancak dünyanın çoğu bölgesinde yarattığı korkunç şiddetle kıyaslanamazdı.

Ellista geçen her fırtınada kendine ne kadar şanslı olduğunu hatırlatırdı. Ardentler Jokasha'ya atanabilmek için hayatlarının yarısı boyunca mücadele ederdi. Jokasha'da politikadan, fırtınalardan ve diğer rahatsız edici unsurlardan uzakta, tek kelimeyle *düşünebilirdiniz.*

Genellikle.

"Şu sayılara *bakıyor* musun? Gözlerinin beyninle bağlantısı *yok* mu?"

"Henüz karar veremeyiz. Üç örnek yeterli değil!"

"İki veri noktası bir tesadüf yaratır ama üçü bir seri. Dinmezfırtına, yücefırtınanın aksine sabit bir hızda yol alıyor."

"Bunu söyleyebilmen mümkün değil! O çok övündüğün veri noktalarından bir tanesi fırtınanın ilk geçişini gösteriyor, ki o sıra dışı bir olaydı."

Ellista kitabını çarparak kapattı ve el çantasına tıkıştırdı. Okuma köşesinden hızla fırladı ve geçerken koridorda tartışan iki ardente öfkeyle baktı, ikisi de usta âlim başlıkları takıyordu. Kendilerini birbirlerine bağırmaya o kadar kaptırmışlardı ki Ellista'nın bakışına karşılık dahi vermediler, üstelik bu onun en ters bakışlarından birlydi.

Kütüphaneden öfkeyle çıktı ve iki yanı dışarıya açılan uzun bir koridora girdi. Huzurlu ağaçlar. Sakin bir dere. Hava nemliydi ve akşam için her yanda ortaya çıkan yosunsu sarmaşıklar çıtırdıyor ve geriniyordu. Eh, tamam, ileride büyük bir bölgedeki ağaçlar bu yeni fırtına yüzünden yıkılmış *olabilirdi*. Yine de bu herkesin moralini bozması için geçerli bir sebep değildi! Dünyanın geri kalanı endişelenebilirdi. Burada Zihin Vakfı'nın merkez üssünde sakince okuyabilmeyi bekliyordu.

Eşyalarını açık bir pencerenin yanında duran bir okuma masasına koydu. Nem kitaplar için iyi değildi ama zayıf fırtınalar bitki bolluğuyla el ele giderdi. Bunu kabullenmek gerekiyordu. Umuyordu ki bu havadaki nemi alacak yeni fabriallar sayesinde...

"...benden söylemesi, taşınmak zorunda kalacağız!" diye koridorda yeni bir ses yankılandı. "Bak, fırtına bu korulukları mahvedecek. Çok geçmeden bu yamaç çıplak kalacak ve fırtına bize tam güçle vurmaya başlayacak."

"Yeni fırtına o kadar da güçlü bir rüzgâr faktörüne sahip gibi görünmüyor Bettam. Ağaçlan *devirmeyecek*. Ölçümlerime baktın mı?"

"O ölçümlere itiraz etmiştim."

"Ama..."

Ellista şakaklarını ovuşturdu. Diğer ardentler gibi onun da kafası kazınmıştı. Anne babası hâlâ ardentiaya sadece saçıyla uğraşmaktan nefret ettiği için katıldığı yönünde şakalar yapıyordu. Kulak tıkaçlarını taktı ama ikilinin tartışmasını duyabiliyordu, bunun üzerine eşyalannı yeniden topladı.

Alçak bina olabilir mi? Dışarıdaki uzun basamaklardan aşağı inerek ağaçlı patika boyunca bayır aşağı ilerledi. Manastıra ilk kez gelişinden önce âlimler arasında yaşamanın nasıl olacağına dair hayalleri vardı. Çekişme yok. Siyaset yok. Bunun doğru olmadığını görmüştü, ama insanlar onu genellikle yalnız bırakıyordu. O yüzden burada olduğu için şanslıydı. Kendine bunu bir kez daha hatırlattıktan sonra alçak binaya girdi.

Burası bir hayvanat bahçesi sayılırdı. Düzinelerce insan uzakalemlerden bilgi alıyor, birbirleriyle konuşuyorlardı ve bu konuşmalar şu ya da bu yüceprens veya kralla ilgili oluyordu. Girişte durdu, bir an manzarayı izledi, sonra topuğu üzerinde geri dönerek uzun adımlarla dışarı çıktı.

Şimdi ne olacaktı? Merdivenlerden geri tırmanmaya başladı, sonra yavaşladı. *Büyük ihtimalle huzura giden tek yol budur...* diye düşündü ormana doğru bakarak.

Çamuru, kremcikleri ya da bir şeylerin başına damlayabileceği gerçeğini düşünmemeye gayret ederek ormanın içine doğru ilerledi. Fazla uzaklaşmak istemiyordu çünkü oralarda kim bilir neler vardı? Üzeri *o kadar da fazla* yosunla kaplı olmayan bir kütük seçti ve sallanan hayatsprenlerinin arasında otururak kitabını kucağına koydu.

Ardentlerin tartışmalarını hâlen duyabiliyordu ama artık uzaktalardı. Bugün bir şeyleri nihayet tamamlayabilme umuduyla kitabını açtı.

Wema, Berrakbey Sterling'in cüretkâr hareketleri üzerine hızla arkasını döndü, eminelini göğsüne bastırdı ve bakışlarını onun alımlı buklelerinden uzaklaştırdı. Ahlaksız bir zihne dair böylesi bir etkileşimin onu uzun süre tatmin edemeyeceği açıktı. Adamın, kadının boş vakitlerini bir zamanlar neşeyle dolduran ilgisi artık sanki karakterinin en büyük zaafiyeti ve hatası olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Ne?" diye çıkıştı Ellista okurken. "Hayır seni aptal kız! Nihayet sana olan ilgisini gösteriyor. Sakın şimdi arkanı döneyim deme."

Bir zamanların tekil zihinli arzuları kaynaklı bu mantıksız değerlendirmeyi nasıl kabullenebilirdi? Berrakbey Vadam'ın Yüceprens onuruna yaptığı bir arazi bağışı vardı ve bu sıradan bir memura fazlasıyla tatmin edebilirdi. Bu noktada ne kadar saygı gördüğü ya da öfkesini, özelliklerini ve nazik dokunuşunu hangi rüzgârın yarattığının önemi yoktu.

Ellista nefesini tuttu. "Berrakbey Vadam mı? Seni küçük orospu! Babanı nasıl hapsettiğini unuttun mu?"

Berrakbey Sterling, Wema, diye seslendi, "görünüşe göre davranışlarını ciddi şekilde yanlış değerlendirmişim. Bu noktada kendimi ahmaklığın getirdiği derin utancın içinde hissediyorum. Uzaklara, Harap Ovalar'a gideceğim ve varlığımdan ötürü daha fazla acı çekmeyeceksin."

Gereken nezaket ve saygının tüm unsurlarını içerir şekilde eğilerek selam verdi. Bu, hükümdarın bile hakkıyla yapabileceği bir ricanın ötesindeydi ve

Wema Berrakbey Sterling'in davranışındaki gerçek niyeti anladı. Basit ama tutkuluydu. Gerçekten de saygılıydı. Adamın gelişine büyük bir anlam yüklemişti ve adam artık bir zulüm simgesinden ziyade bir zırhın, bir zarafet penceresinin içinde duran sağduyu sembolü gibi görünüyordu.

Adam, kadının hayatından sonsuza dek çıkmak üzere kapının kolunu kavradığında Wema eşi benzeri görülmemiş, dokuma tezgâhındaki bir halıyı oluşturan iki ipin birbirine dolanmasından farkız şekilde birbirine geçmiş utancı ve özlemi hissetti.

Wema, Bekle, diye bağırdı. Kıymetli Sterling, söyleyeceklerime kulak ver."

"Bekle ulan fırtına kapası Sterling." Ellista sayfayı çevirirken kitaba doğru iyice eğilmişti.

Adap kavramı artık ona boş geliyordu, Sterling'in dokunuşunu hissedebilmek için ihtiyacı olan şey denizde kaybolmaktı. Adama koştu ve adamın kolu göğsünün altına sıkıştırdığı eline değdi. Kadın, adamın güçlü çenesini okşayabilmek için elini olduğu yerden çıkarttı.

Orman çok sıcaktı. Resmen terletiyordu. Ellista elini dudaklarına götürdü, kocaman açılmış gözlerle okurken titriyordu.

O heybetli zırhı aşabilecek bir açıklık ve kendi içinde taşıdığı benzer yara hâlâ bulunabilirdi, bu acı adamın acısıyla birleştirilebilir ve kadının ruhunun derinliklerine açılan bir yol oluşturulabilirdi. Yalnızca...

"Ellista?" dedi bir ses.

Oturduğu yerde irkilerek doğruldu, kitabı çarparak kapattı ve sese doğru hızla döndü. "Hı. Ah! Ardent Urv." Genç Siln ardent cılız, uzun boylu ve zaman zaman uygunsuz seviyede gürültücü biriydi. Yalnız görünüşe göre meslektaşlarını ormanda gizlice takip ettiği zamanlar gürültücülüğünün istisnasıydı.

"Ne çalışıyorsun?" diye sordu.

"Önemli şeyler," dedi Ellista, sonra kitabın üstüne oturdu. "Kafa yormana gerek olan bir şey değil. Ne istiyorsun?"

"Ee..." Urv onun el çantasına baktı. "Bendthel'in Şafak dili derlemesinin kopyasını en son teslim alan sen miydin? Eski versiyonun. Ne durumda olduğuna bakmak istemiştim."

Şafak dili. Doğru. Bu fırtına gelmeden önce bunun üzerinde çalışıyorlardı ama sonra herkesin dikkati dağılmıştı. Alethkar'daki ihtiyar Navani Kholin Şafak dilini bir şekilde çözmüştü. Görü hikâyeleri saçmalıktı, Kholin ailesi dalavereci politikalarıyla tanınırdı ama çıkardığı sözlük uyuyordu ve hepsinin eski metinler üzerinde çalışmaya başlamasını sağlamıştı.

Ellista el çantasını karıştırmaya başladı. Küf kokulu üç tane metinle üzerinde şimdiye dek yaptığı çalışmaların yazdığı bir tomar kâğıt çıkardı.

Urv sinir bozucu bir şekilde Ellista'nın kütüğünün yanında yere oturdu ve kâğıtları uzattığı gibi aldı. Adam el çantasını kucağına koydu ve okumaya başladı.

"İnanılmaz," dedi birkaç saniye sonra. "Benden fazla yol almışsın."

"Diğerleri fırtına hakkında endişelenmekle fazla meşguldü."

"Eh, o fırtına uygarlığı tamamen ortadan *kaldırabilecek* bir tehdit."

"Aşırı bir tepki. İnsanlar ufacık bir esintide bile aşırı tepkiler veriyor."

Urv sayfaları çevirdi. "Bu bölüm ne? Her bir metnin bulundukları yerlere bu kadar önem vermek neden? Fiskin, Şafak dilindeki bu kitapların tek bir merkezden yayıldığı sonucuna varmıştı ve o yüzden sonunda bulundukları yerlerin bize sağlayabileceği faydalı bir bilgi yok."

"Fiskin bir âlim değil, bir yalakaydı," dedi Ellista. "Bak, burada aynı yazı sisteminin bir zamanlar tüm Roshar'da kullanıldığına dair *açık* kanıt var. Makabakam, Sela Tales ve Alethela'dan referanslarım var... Üstelik bunlar çoğaltılan belgelerde değil, doğrudan Şafak dilinde yazılmış gerçek kanıtlar."

"Hepsinin aynı dili mi konuştuğunu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil."

"Ama Jasnah Kholin'in *Yadigar ve Abide*'si?"

"Herkesin aynı dili konuştuğunu iddia etmiyor, yalnızca yazdıklarını söylüyor. Düzinelerce ulustaki herkesin yüzlerce yıl boyunca aynı dili konuştuğunu düşünmek aptalca. Ortak bir *yazı* dilinin, tıpkı bugün pek çok alt metinleri yazmak için Alethçe kullanılması gibi kullanılan bir âlimler dilinin olma ihtimali daha mantıklı."

"Ah..." dedi Urv. "Sonra bir Issızlık geldi..."

Ellista başını sallayarak ona not yığınındaki başka bir sayfayı gösterdi. "Bu arada kalan garip dil, insanların kendi dillerini *fonetik* olarak yazmak için Şafak dilini kullanmaya başladıkları zaman. O kadar işe yaramamış." İki sayfa daha geçti. "Bu parçada ilkel-Thaylo-Vorin rün köklerine dair izlerin elimizdeki en eski örneklerinden biri var. Buradaki örnek ise daha orta dönem bir Thaylen düzenini işaret ediyor.

"Hep Şafak diline ne olduğunu merak etmiştik. İnsanlar kendi dillerinde okumayı nasıl unutabilirdi? Eh, şimdi durum net görülüyor. Bunun olduğu noktada, dil binlerce yıldır can çekişiyormuş. O zaman da konuşmuyorlardı, nesillerdir de konuşmamışlardı."

"Dâhice," dedi Urv. O kadar da kötü biri değildi, bir Siln için. "Elimden geldiğince tercüme ediyordum ama Covad Kısmı'nda takıldım. Eğer burada yaptığın şey doğruysa takılma sebebim Covad'ın Şafak dilinin orijinal bir parçası değil, başka bir antik dilin fonetik olarak tekrar yazılması olması mümkün..."

Adam yana bir baktı, sonra başını yana eğdi. Yoksa Ellista'nın bacaklarına mı...

Ah, hayır. Hâlâ üzerinde oturduğu kitaba bakıyordu.

"*Erdemin Yükümlülüğü.*" Homurdandı. "Güzel kitap."

"*Okudun* mu?"

"Alethi destanlarına düşkünümdür," dedi Urv sayfaları karıştırırken aklı başka yerde. "Gerçekten de Vadam'ı seçmeliydi. Sterling yalakanın ve beleşçinin biriydi."

"Sterling saygın ve namuslu bir subay!" Ellista gözlerini kıstı. "*Sen* de sadece tepemi attırmaya çalışıyorsun Ardent Urv."

"Belki." Not sayfalarını çevirdi ve Şafakdili'nin çeşitli gramer yapılarını özetlediği şemayı inceledi. "Sonraki kitabın bir kopyası bende var."

"*Sonraki kitap* mı var?"

"Kız kardeşi hakkında."

"Ürkek olan mı?"

"Saray ahalisinin ilgisini çekiyor ve dalyan gibi bir donanma subayı, Thaylenli bir bankacı ve Kral'ın Aklı arasında seçim yapmak zorunda kalıyor."

"Ne? Bu kez *üç* adam mı var?"

"Devam kitapları her zaman işi büyütmek zorunda," dedi Urv ve not kâğıtlarını geri verdi. "Kitabı sana ödünç veririm."

"Ya, verirsin öyle mi? Peki bu asil ruhlu jestin maliyeti nedir Berrakbey Urv?"

"Şafak dilinin inatçı bir bölümünün tercümesi için yapacağın yardım. Hamillerimden biri tercümenin teslimi için çok yakın bir tarih verdi."

Venli uçurumdan aşağı inerken İhtiras Ritmi'ne tutulmuştu. Bu harika yeni form, fırtınaform, ellerine güçlü bir kavrayış veriyor ve yüzlerce metre havada asılı kalabilmesine olanak sağlıyordu, düşmekten hiç korkmuyordu.

Derisinin altındaki kitin kaplama eski savaşformdan çok daha az hantal olmasına rağmen neredeyse aynı seviyede etkiliydi. Dinmezfırtına'nın çağırılışı sırasında bir insan askeri doğrudan suratına vurmuştu. Mızrağı yanağını yırtmış ve burun kemerini boydan boya kesmişti ama derinin altındaki kitin zırhtan maske silahı durdurmuştu.

Taş duvardan inmeye devam etti, onu eski eşi Demid ile bir grup sadık arkadaşı izliyordu. Zihninin içinde Komuta Ritmi'ne tutuldu, Takdir Ritmi'nin benzer ama daha güçlü bir şekliydi. Halkındaki herkes ritimleri duyabilirdi ama Venli artık eski ve sıradan ritimleri duymuyordu. Sadece bu yeni ve daha üstün ritimler vardı.

Altında yücefırtına sularının taşları oyarak oluşturdukları genişleyen alan vardı. Sonunda zemine ulaştı ve diğerleri de gümleme sesleriyle etrafına indi. Ulim taş duvar boyunca aşağı iniyordu, spren yüzeyler üzerinde hareket edeceği zamanlarda genellikle hareketli yıldırımlar biçimine bürünüyordu.

Aşağı indiğinde yıldırım şeklinden çıkıp garip gözlü bir insana dönüştü. Ulim kırık dallardan oluşan bir yığının üzerinde durdu, kollarını kavuşturmuştu, uzun saçları kaynağı belli olmayan bir rüzgârla savruluyordu. Venli, Garaz tarafından gönderilen bir sprenin neden bir insan şekline gireceğinden emin değildi.

"Buralarda bir yerde," dedi Ulim eliyle işaret ederek. "Dağılın ve arayın."

Venli çenesini sıkarak Gazap Ritmi'nde mırıldandı. Kollarından yukarı doğru güç çizgileri aktı. "Neden emirlerine uymaya devam edeyim spren? Senin *bana* itaat etmen gerekir."

Spren onu duymazdan geldi ve bu öfkesini daha da alevlendirdi. Ancak Tatmin Ritmi'ni mırıldanan Demid bir elini omzuna koydu ve sıktı. "Gel, seninle şu tarafa bakalım."

Venli mırıldanmasını kesti ve Demid'e katılmak üzere güneye döndü, çer çöp içinde yürümeye başladı. Krem yığınağı uçurumun zeminini oldukça düzeltmişti ama fırtına arkasında büyük bir enkaz yığını bırakmıştı.

Yeniden İhtiras Ritmi'ne tutuldu. Hızlı, şiddetli bir ritmdi. "Komutanın bende olması gerekir Demid. O sprende değil."

"Zaten sende."

"Öyleyse bize neden bir şey söylenmedi? Tanrılarımız geri döndü ama onları güç bela görebildik. Hem bu formlar hem de şanlı gerçek fırtınayı yaratmak için çok büyük fedakârlıklarda bulunduk. Kaç...kaç kişi kaybettik?"

Yeni ritimlerin geride kalırmış gibi olduğu garip anların bazılarında bunu düşünüyordu. Tüm çalışmaları, Ulim'le gizli buluşmaları, halkına fırtınaformuna doğru yol göstermesi. Amaç halkını *kurtarmaktı*, değil mi? Ama fırtınayı çağırmak için savaşan on binlerce dinleyiciden geriye küçücük bir kısım kalmıştı.

Demid'le birlikte bir zamanlar âlimdi. Âlimler bile savaşa gitmişlerdi. Yüzündeki yaraya dokundu.

"Yaptığımız fedakârlıklara değdi," dedi Demid ona Horgörü Ritmi'nde. "Evet, pek çok kişiyi kaybettik ama insanların hedefi kökümüzün kazınmasıydı. En azından bu şekilde bazılarımız hayatta kaldı ve şu anda muazzam bir güce sahibiz!"

Haklıydı. Ve dürüst olması gerekirse, bir güç formu Venli'nin her zaman sahip olmak istediği bir şeydi. Kendi içindeki bir fırtınada yakaladığı bir spren ile elde etmişti de. Bu Ulim'in türünden biri değildi elbette, form değiştirmek için düşük seviyeli sprenler kullanılıyordu. Bağlandığı sprenin içinde, derinlerde bir yerlerde nabız gibi attığını arada bir hissedebiliyordu.

Her hâlükârda bu dönüşüm ona büyük güç vermişti. Halkının iyiliği her zaman Venli için ikincil bir hedef olmuştu, şimdi ise vicdan azabı çekmeye başlamak için çok geçti.

İhtiras'ta mırıldanmaya devam etti. Demid gülümsedi ve yine omzunu kavradı. Bir keresinde bir şey paylaşmışlardı, eşformda oldukları günlerde. Şu anda hissettikleri o dikkat dağıtıcı şapşal tutkular değildi, zaten onlar herhangi bir aklı başında dinleyicinin arzu edeceği türden şeyler de değildi. Ama anıları bir bağ oluşturuyordu.

Döküntülerin arasından ilerlerken birkaç taze insan cesedinin yanından geçtiler. Kayaların arasındaki bir yarığa sıkışmışlardı. Bunları görmek güzeldi. Halkının verdiği kayıplara rağmen çok sayıda can aldığını hatırlamak güzeldi.

"Venli!" dedi Demid. "Bak!" Uçurumun ortasına sıkışmış büyük bir ahşap köprüye ait olan kütüğün üzerinden aceleyle geçti. Venli de takip etti, fiziksel gücünden memnundu. Büyük ihtimalle Demid'i her zaman bu değişimden önce olduğu gibi cılız bir âlim olarak anımsayacaktı ama ikisinin de eski formlara isteyerek geri dönmeleri olası değildi. Güç formları fazlasıyla sarhoş ediciydi.

Kütüğü aştıktan sonra Demid'in fark ettiği şeyi gördü, uçurumun kenarına çökmüş, miğferli başı öne düşmüş biri. Donmuş alevlere benzeyen şekilli bir Parekılıcı yanında duruyordu, taş zemine saplanmıştı.

"Eshonai! Nihayet!" Venli, kütüğün tepesinden sıçrayarak Demid'in yanına indi.

Eshonai tükenmiş görünüyordu. Aslında hiç hareket etmiyordu.

"Eshonai," dedi ablasının yanında diz çöken Venli. "İyi misin? Eshonai?" Zırhlı bedeni omuzlarından kavradı ve hafifçe salladı.

Başı gevşekçe boynun üstünde sallandı.

Venli ürperdiğini hissetti. Demid ciddiyetle Eshonai'nin miğfer plakasını açtı ve kül rengi yüzündeki canlı gözleri ortaya çıkarttı.

Eshonai... hayır...

"Hah, mükemmel," dedi Ulim'in sesi. Spren taş duvarın üzerinden yaklaşıyordu, kayaların üzerinde ilerleyen bir yıldırım gibiydi. "Demid, elin."

Demid ihtiyatkâr bir şekilde avuç içi yukarı bakan elini kaldırdı ve Ulim duvardan eline geçti, sonra insan biçimine bürünerek avcunda ayakta durdu. "Hmm. Zırh tama-

men tükenmiş görünüyor. Görüyorum ki arka tarafı boyunca kınılmış. Eh, kendini onarabildiğini söylerler, hatta sahibinden bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bile."

"... Zırh," dedi Venli alçak sesle, hissizdi. "Sen Zırh'ı istiyordun."

"E, Kılıç'ı da tabii. Yoksa neden bir cesedin peşine düşelim ki? Sen... Ha, sen onun *hayatta olduğunu* mu sanıyordun?"

"Ablamı bulmamız gerektiğini söylediğin zaman düşünmüştüm ki..." dedi Venli.

"Evet, fırtınanın getirdiği sel sularında boğulmuşa benziyor," dedi Ulim dilini şaklatmaya benzer bir ses çıkararak. "Sürüklenmemek için kılıcı yere saplamış ama nefes alamamış."

Venli Kayıplar Ritmi'ne tutuldu.

Bu eski, bayağı ritimlerden biriydi. Dönüştüğünden beri bu ritimleri bulmayı başaramamıştı ve bu kez aklına nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kederli, ciddi tempo Venli'ye uzaktan geliyordu.

"Eshonai...?" diye fısıldadı ve cesedi bir kere daha dürttü. Demid nefesini tuttu. Öldürülenlerin bedenlere dokunmak tabuydu. Eski şarkılar insanların mücevherkalp arayarak dinleyici bedenlerini parçaladığı zamanlardan bahsederdi. Ölüleri huzur içinde bırakacaktın, dinleyicilerin yolu buydu.

Venli Eshonai'nin ölü gözlerinin içine baktı. *Mantığın sesi sendin*, diye düşündü. *Benimle tartışan kişi sendin. Senin...senin ayaklarımı yere bastırman gerekiyordu.*

Sensiz ne yapacağım?

"Eh, hadi o Zırh'ı çıkartın çocuklar," dedi Ulim.

"Saygı göster!" diye azarladı Venli.

"Neye saygı? Bunun ölmüş olması en iyisi."

"En iyisi mi?" dedi Venli. "En *iyisi* mi?" Ayağa kalktı ve Demid'in açık avucundaki küçük sprenle yüzleşti. "Bu benim ablam. En büyük savaşçılarımızdan biri. O bir ilham kaynağı ve bir şehit."

Ulim sanki işittiği azarın karşısında kaygılanmış ve sıkılmış gibi abartılı bir hareketle başını salladı. Nasıl *cüret edebilirdi*! O sadece bir sprendi. Venli'nin *hizmetkârı* olmalıydı.

"Ablan dönüşümü doğru şekilde geçirmedi. Direnmişti ve onu eninde sonunda kaybedecektik. Kendini davamıza hiçbir zaman adamamıştı."

Venli Gazap Ritmi'ne tutularak yüksek ve ve güçlü vurgulardan bir diziyle konuşmaya başladı. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Sen sprensin! Hizmet etmek için buradasın."

"Ediyorum da."

"Öyleyse bana itaat edeceksin!"

"Sana mı?" Ulim güldü. "Çocuğum, insanlara karşı olan bu küçük savaşınız ne kadardır sürüyor? Üç, dört yıl?"

"Altı yıl spren," dedi Demid. "Altı uzun, kanlı yıl."

"Peki, *bizim* ne kadardır savaştığımızı tahmin etmek ister misin?" diye sordu Ulim. "Hadi. Tahmin et. Bekliyorum."

Venli çok öfkelendi. "Bunun bir önemi yok..."

"Ah, ama var," dedi Ulim ve kırmızı bedeni elektriklenmeye başladı. "Orduları nasıl yöneteceğini biliyor musun Venli? *Gerçek* orduları? Yüzlerce kilometre boyunca uzanan bir cephedeki birliklerin ikmalini nasıl yapacağını? Çağlar boyunca geriye giden tecrübelerin var mı?"

Venli ateş püsküren gözlerle ona baktı.

"Liderlerimiz ne yaptıklarını tam olarak biliyor," dedi Ulim. "Onlara itaat ederim. Ama *ben* kaçabilenim, kurtuluşun spreniyim. Seni dinlemek zorunda değilim."

"Ben kraliçe olacağım," dedi Venli Nispet'te.

"Hayatta kalırsan mı? Belki. Peki ya ablan? O ve diğerleri, *özellikle* geri dönüşümüze engel olmak içino suikastçıyı insan kralına gönderdiler. Her ne kadar kişisel çabalann seni aklıyor olsa da Venli, senin halkın hain. Eğer bilgece davranırsan daha fazla lütuf görebilirsin. Her neyse, şu zırhı ablanın üzerinden çıkar, gözyaşlannı dök ve yukan geri tırmanmaya hazırlan. Bu platoları kaplayan insanların üzerinde Şeref'in kokusu var. Uzaklaşmalı ve atalarınızın bizden ne yapmamızı istediklerini öğrenmeliyiz."

"Atalarımız mı?" dedi Demid. "Ölülerin bununla ne ilgisi var?"

"Her ilgisi var," diye cevap verdi Ulim. "Ne de olsa komuta onlarda. Zırh. *Hemen*." Küçük bir şimşek şeklinde duvara sıçradı ve uzaklaşıp gitti.

Venli gördüğü muamele karşısında Horgörü Ritmi'ne tutuldu, ardından tabuları hiçe sayarak Demid'e Parezırhı çıkartmasında yardım etti. Ulim yanında diğerleriyle döndü ve zırhı toplamaları için emir verdi.

Grup uzaklaşırken Kılıç'ı getirmesi için Venli'yi geride bıraktılar. Venli onu taştan söktü, sonra oyalanarak ablasının şimdi üzerinde sadece doldurulmuş iç giysisiyle orada yatan cesedine baktı.

Venli içinde bir şeylerin kımıldandığını hissetti. Yine çok uzaklardan gelen Kayıplar Ritmi'ni duyabiliyordu. Hüzünlü, ağır ve yavaş tempodaydı.

"Ben..." dedi Venli. "Nihayet artık bana aptal demeni dinlemek zorunda değilim. Senin yoluma çıkacağından endişe etmek zorunda değilim. İstediğimi yapabilirim."

Bu onu dehşete düşürdü.

Gitmek için arkasını döndüğü ama bir şey gördü ve durakladı. Eshonai'nin cesedinin altından çıkan şu küçük spren de neydi? Küçük beyaz ateşten bir topa benziyordu, ışıktan minik halkalar saçıyordu ve arkasında ışıktan bir kuyruğu vardı. Kuyruklu yıldız gibiydi.

"Nesin sen?" diye Nispet'te hesap sordu Venli. "Kışt."

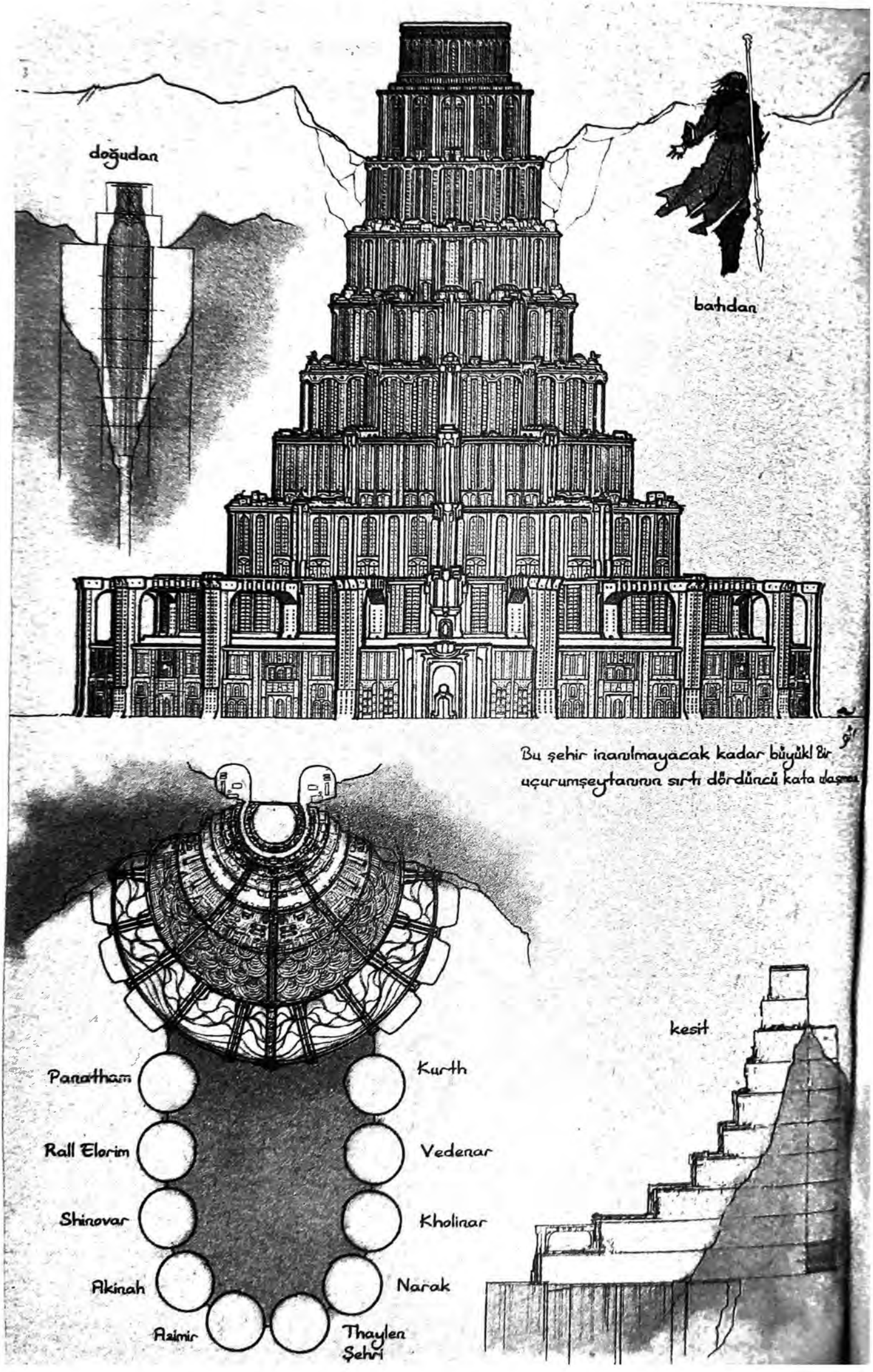
Ablasının cesedini uçurumun dibinde yalnız ve çıplak hâlde bırakarak uzaklaştı. Artık bir uçurumşeytanı ya da fırtına için yemekten ibaretti.

İKİNCİ
KISIM

Yeni Başlangıçlar Şarkı Söyler

SHALLAN • JASNAH • DALİNAR •
KÖPRÜ DÖRT

doğudan
batıdan
Bu şehir inanılmayacak kadar büyükl Bir uçurumşeytanının sırtı dördüncü kata dayanır
kesit
Panartham
Rall Elorim
Shinovar
Akinah
Azimir
Kurth
Vedenar
Kholinar
Narak
Thaylen Şehri

Çok Sevgili Cephandrius,
Elbette ki mesajın tarafıma ulaştı.

Jasnah hayattaydı.

Jasnah Kholin *hayattaydı*.

Asıl savaşanlar her ne kadar köprücüler olsa da, Shallan'ın savaştan sonra kendine gelmesi gerekiyordu. Onun yaptığı tek şey dehşetli bir sprene dokunmak olmuştu. Yine de ertesi günü odasına kapanıp çizim yaparak ve düşünerek geçirmişti.

Jasnah'nın dönüşü içindeki bir şeyleri ateşlemişti. Shallan bir zamanlar çizimlerinde daha analitikti, eskizlerinin yanına notlar ve açıklamalar eklerdi. Son zamanlarda ise sadece sayfalar dolusu çarpık çizimler yapmıştı.

Ne de olsa, bir âlim olarak eğitilmişti, değil mi? Sadece çizim yapmakla kalmamalıydı; incelemesi, varsayım ve yorum yapması gerekirdi. Bu yüzden kendini Yaradılmamış ile yaşadığı deneyimlerini tam olarak kaydetmeye vermişti.

Adolin ve Palona onu ayrı ayrı ziyaret etmişlerdi ve Dalinar bile onu kontrol etmeye gelmişti, yanındaki Navani de sağlığını sormuştu. Shallan onların ziyaretlerine tahammül etmiş, sonra hevesle çizimlerine geri dönmüştü. O kadar fazla soru vardı ki. Shallan nasıl olup da o şeyin kaçmasını sağlamıştı? Yarattığı, yapabildiği şeylerin anlamı neydi?

Ama araştırmasıyla uğraşırken tepesinde asılı duran tek bir ezici gerçek vardı. Jasnah hayattaydı.

Fırtınalar adına... Jasnah hayattaydı.

Bu her şeyi *değiştiriyordu*.

Shallan daha fazla odanın içinde kalamadı. Her ne kadar Navani akşamın ilerleyen saatlerinde Jasnah'nın onu ziyaret etmeyi planladığını söylemiş olsa da Shallan yıkandı, giyindi ve çantasını omzuna atarak kadını aramaya koyuldu. Jasnah'nın *nasıl* kurtulduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Aslında Shallan Urithiru'nun koridorlarında ilerlerken kendisini gittikçe daha da rahatsızlanırken buldu. Jasnah her zaman olaylara mantıklı bir bakış açısıyla yaklaştığını iddia ederdi ama teatrallikte meşhur yazarlara rakip olabilecek bir yeteneğe sahipti.

Shallan, Jasnah'nın hırsızları bir ara sokağa çekip sonra afallatıcı ve gaddar bir yöntemle öldürdüğü Kharbranth'daki geceyi gayet iyi hatırlıyordu.

Jasnah iddialarını sadece ispatlamak istemiyordu. Onları dramatik bir hareket ve özlü bir sözle doğrudan insanın kafasının içine saplamak istiyordu. Neden uzakalemle yazarak herkese hayatta olduğunu haber vermemişti? Fırtınalar adına, bunca zaman *neredeydi*?

Birkaç soruşturma Shallan'ı sarmal merdivenli çukura geri götürdü. Şık mavi Kholin üniformaları içindeki muhafızlar da Jasnah'nın aşağıda olduğunu doğrulamıştı, böylece Shallan bir kez daha o basamaklardan inmeye başladı ve inliş sırasında paniklememesi karşısında şaşırdı. Hatta... kuleye geldiklerinden beri hissettiği bunaltıcı duygular buharlaşıp gitmiş gibi görünüyordu. Artık korku da yoktu, tarifsiz bir yanlışlık hissi de yoktu. Bunların sebebi Shallan'ın kovaladığı şeydi. Bir şekilde etkisi kulenin tamamına yayılmıştı.

Basamakların dibinde daha fazla askerle karşılaştı. Dalinar'ın bu yerin iyi korunmasını istediği belliydi, Shallan kesinlikle bundan şikâyetçi değildi. Bu askerler herhangi bir şey yapmadan geçmesine izin verdiler, tabii "Berrakhanım Parlayan" diye mırıldanıp eğilerek selam vermeleri sayılmazsa.

Fresklerle kaplı koridor boyunca ilerledi, duvarların tabanlarına yerleştirilmiş küre fenerler tarafından hoş bir şekilde aydınlatılıyordu. İki yandaki boş kütüphane odalarını geçtiği zaman ileriden gelen sesler duydu. Geceyarısı Anası ile karşılaştığı odadan içeriye adım attı ve seğiren karanlıkla kaplı olmayan hâlini ilk kez iyice bir gördü.

Merkezdeki kristal sütun gerçekten de inanılmaz bir şeydi. Tek bir mücevher değildi, sayılamayacak kadar fazlasının birbirleriyle kaynaşmasından oluşmuştu. Zümrüt, yakut, topaz, safir... On çeşidin hepsi birden eriyip birleşmiş, altı metre yüksekliğinde tek bir kalın sütuna dönüşmüş gibi görünüyordu. Fırtınalar adına... eğer o mücevherler şu anda oldukları gibi sönük değil de *doldurulmuş* olsalar nasıl görünürdü?

Odanın diğer tarafına yakın bir barikatta duran kalabalık bir asker grubu Yaradılmamış'ın gittiği tünelden içeri bakıyorlardı. Hüreli kristalin üzerinde olan Jasnah, sütunun etrafından dolaşarak çıktı. Prenses kırmızı giyinmişti, dudakları elbiseyle uyumluydu, yukarıdan toplanmış saçının içine kabzalarında yakutlar olan kılıçlara benzer iğneler takılmıştı.

Fırtınalar adına. Mükemmeldi. Dolgun bir figür, bronz Alethi ten, açık eflatun gözler ve farklı bir rengin lekesi bile olmayan simsiyah saçlar. Jasnah Kholin'e zekâsı kadar fazla güzellik vermek, Yaradan'ın yaptığı en adaletsiz işlerden biriydi.

Shallan kapı ağzında tereddüt etti, aynı Jasnah'yı Kharbranth'da ilk gördüğü anmış gibi hissediyordu. Öz güvensiz, afallamış ve –dürüst olmak gerekirse– inanılmaz derecede kıskanmıştı. Jasnah'nın başına ne zorluklar gelmiş olursa olsun, görüntüsünden hiç belli olmuyordu. Bu da etkileyiciydi, ne de olsa Shallan onu son gördüğünde, bir adam göğsüne bıçak saplarken baygın olarak yerde yatıyordu.

"Annem bunun son derece karmaşık bir çeşit fabrial olması gerektiğini düşünüyor," dedi eli sütunun üzerindeki Jasnah, Shallan'a doğru bakmadan. "Mantıklı bir varsayım, biz her zaman için eskilerin müthiş ve harika bir teknolojiye sahip olduğunu düşündük. Parekılıcı ve Parezırhı başka türlü nasıl açıklanabilir ki?"

"Berrakhanım?" dedi Shallan. "Ama... Parekılıcı fabrial değil. Bağ tarafından dönüştürülmüş bir spren."

"Bir açıdan fabrialar da öyle," dedi Jasnah. "Nasıl yapıldıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Genel hatlarıyla," dedi Shallan. Yeniden bir araya gelişleri böyle mi olacaktı? Ders mi dinleyecekti. *Uygun aslında.*

"Bir sprenl yakalar ve bu amaçla yapılmış bir mücevherin içine hapsedersin," dedi Jasnah. "Artlfabrianlar belirli uyarımların sprenlerde belirli tepkilere neden olduğunu keşfettiler. Örneğin alevsprenleri ısı yayar ve içine bir alevsprenl hapsedilmiş olan bir yakuta metal bastırarak bu ısıyı arttırabilir ya da azaltabilirsin."

"Bu..."

"İnanılmaz mı?"

"*Korkunç*," dedl Shallan. Bunların bir kısmını biliyordu ama doğrudan düşünmek onu dehşete düşürmüştü. "Berrakhanım, biz sprenleri *esir mi alıyoruz*?"

"Bir chulun arkasına araba bağlamaktan daha kötü değil."

"Evet, bir chula araba çektirmek için önce sonsuza kadar bir kutuya hapsetmek gerekseydi tabii."

Desen eteğinden uğuldayarak ona katıldı.

Jasnah sadece bir kaşını kaldırdı. "Spren var, spren var, çocuk." Parmaklarını tekrar sütuna dayadı. "Benim için bunun biz eskizini çiz. Lütfen ölçülerin ve renklerin doğru olduğundan emin ol."

Emirdeki kayıtsızlık Shallan'ın yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Neydi o, emir verilecek bir hizmetçi mi?

Evet, diye onayladı bir parçası. *Olduğun şey* tam olarak *bu*. *Sen Jasnah'nın himayesindesin.* Bu açıdan isteği hiç de sıra dışı değildi ama Shallan'ın görmeye alıştığı muamele düşünülecek olursa, bu resmen...

Eh, alınmaya değecek bir şey değildi ve Shallan'ın bunu kabul etmesi gerekiyordu. Fırtınalar adına, ne zaman bu kadar alıngan olmuştu? Çizim tahtasını çıkardı ve işe koyuldu.

"Buraya kendi kendine gelebildiğini duymak beni sevindirdi," dedi Jasnah. "Ben... *Rüzgânn Keyfi'nde* olanlar için özür dilerim. Öngörü eksikliğim çok sayıda kişinin ölümüne ve şüphesiz kl senin için de büyük zorluklara neden oldu Shallan. Lütfen özrümü kabul et."

Shallan çizimine devam ederek omuz silkti.

"*Çok* iyi bir iş çıkarmışsın," diye devam etti Jasnah. "Harap Ovalar'a vardığım ve savaş kampının şimdiden bu kuleye taşındığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal et. Başardığın şeyler muhteşem, çocuk. Ancak bana bir kere daha suikast girişiminde bulunan grup hakkında konuşmamız gerekecek. Şimdi sen de son İdeallerine doğru ilerleyemeye başladığın için Hayaletkanlar şüphesiz ki seni de hedef almaya başlayacaklardır."

"Gemiye saldıranın Hayaletkanlar olduğuna emin misiniz?"

"Elbette eminim." Dudakları bükülerek Shallan'a bir bakış attı. "Etrafta dolanacak kadar iyi olduğuna emin misin çocuğum? Alışılmadık bir şekilde sessiz görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Sakladığım sırlar yüzünden mutsuzsun."

"Hepimizin sırlara ihtiyacı var Berrakhanım. Bunu herkesten iyi biliyorum. Ama eğer hayatta olduğunuzu bize de haber verseydiniz iyi olurdu." *Ben de burada durmuş işleri kendl kendime halledebileceğimi, kendi kendime halletmek* zorunda kalacağımı *sanıyordun. Meğer sen bu zaman boyunca, her şeyi bir kez daha altüst etmek için için geri dönüş yolundaymışsın.*

"Sadece savaş kamplarına ulaştığım zaman bunun için fırsatım vardı," dedi Jasnah. "Ve orada rlske giremeyeceğime karar verdim. Yorgun ve savunmasızdım. Eğer Hayaletkanlar Işlml bltlrmeyl isteselerdi bunu istedikleri gibi yapabilirlerdi. Herkesin ölü olduğumu düşündüğü fazladan birkaç günün, üzüntülerinl kayda değer miktarda arttırmayacağı sonucuna vardım."

"Ama en baştan nasıl hayatta kaldınız ki?"

"Çocuk, ben bir Öteyolcuyum."

"Ha, doğru ya. Öteyolcu, tabii ki. Hiçbir açıklamasını yapmadığınız, en bilinmeyen konular üzerinde yıllarca çalışmış âlimler dışında kimsenin tanımayacağı bir kelimesiniz! Bu her şeyi tam olarak açıklıyor."

Jasnah her nedense gülümsedi.

"Bütün Parlayanlar'ın Shadesmar'la bir ilişkisi vardır," dedi Jasnah. "Bizim sprenlerimiz oradan gelir ve bağımız bizi onlara bağlar. Ama benim tarikatımın âlemler arasında geçiş üzerinde özel bir kontrolü var. Suikastçılarımdan kaçmak için Shadesmar'a geçmeyi başardım."

"Göğsünüzdeki fırtına kapası bıçağı da bu mu düzeltti?"

"Hayır," dedi Jasnah. "Ama eminim ki şimdiye kadar sen de bedensel yaralar konusunda az miktarda bile Fırtınaışığı'nın ne kadar değerli olduğunu öğrenmişsindir."

Shallan elbette bunu öğrenmişti ve muhtemelen bunların hepsini tahmin edebilirdi. Ama bir sebepten ötürü bunu kabul etmek istemiyordu. Jasnah'ya kızgın kalmak istiyordu.

"Asıl zorlandığım şey gitmek değil, *dönmek* oldu," dedi Jasnah. "Güçlerim Shadesmar'a geçiş yapmayı kolaylaştırıyor ama bu âleme geri dönmek hiç kolay bir iş değil. Bir geçiş noktası, Shadesmar ile bizim âlemimizin birbirlerine dokunduğu bir yer bulmam gerekiyordu; ki bu düşündüğünden çok ama çok daha zor. Bu... bir yönde giderken yokuş inmek ama geri dönerken çıkmak gibi."

Eh, belki onun dönüşü Shallan'ın üzerindeki baskının birazını kaldırırdı. Jasnah "Berrakhanım Parlayan" olur ve Shallan da... eh, neyse o olabilirdi.

"Daha fazla konuşmamız gerekecek," dedi Jasnah. "Urithiru'nun keşfinin tam hikâyesini senin bakış açından duymak isterim. Ayrıca dönüşmüş parshmenlerin çizimlerini de yaptığını sanıyorum. Bunun çok faydası olur. Ben... sanatsal yeteneğinin ne kadar işimize yarayabileceğini küçümsemiştim. Şu anda bu yargıya varmakla aptallık ettiğimi düşünmek için haklı nedenlerim var."

"Sorun değil Berrakhanım," dedi Shallan bir iç çekmeyle, sütunu çizmeye devam ediyordu. "Size o çizimleri getirebilirim ve konuşacak çok şey gerçekten *var*." Ama Shallan ne kadarını söyleyebilirdi? Jasnah, örneğin, Shallan'ın Hayaletkanlarla çalıştığını öğrendiği zaman nasıl tepki verirdi?

Örgütlerine tam olarak katılmış değilsin ki, diye düşündü Shallan kendi kendine. *Hatta bilgi için onları kullanan sensin bile denilebilir*. Jasnah bunu takdir edebilirdi.

Shallan yine de bu konuyu açmaya istekli değildi.

"Kaybolmuş gibi hissediyorum... " dedi Jasnah.

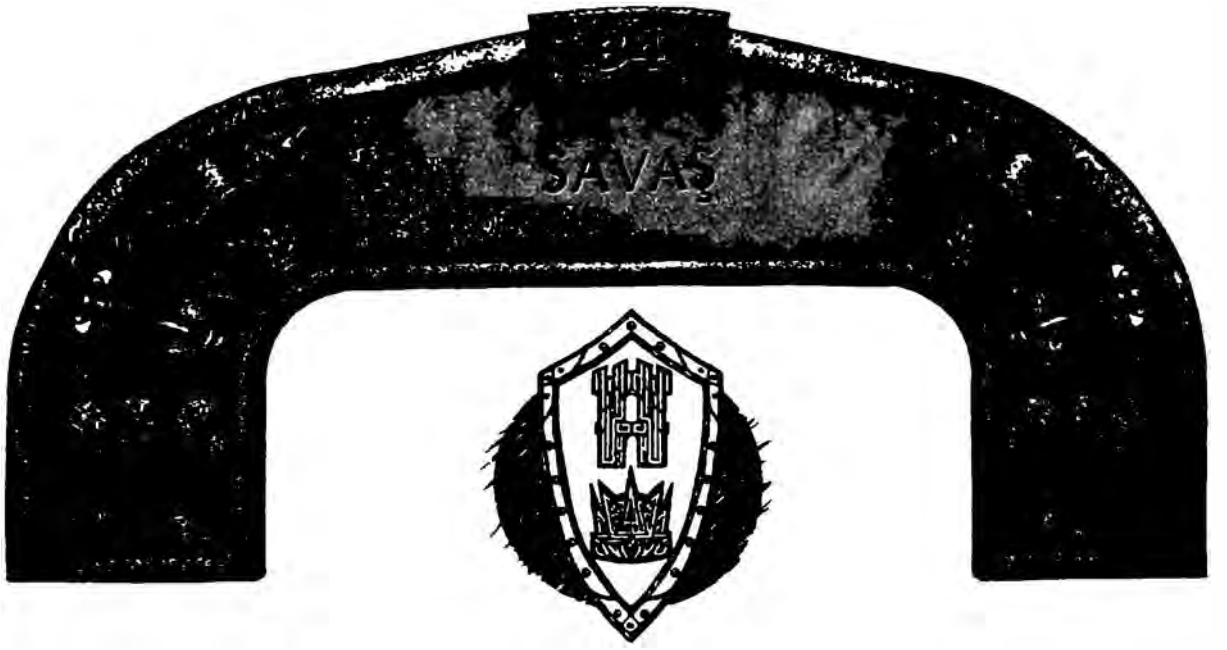
Shallan eskiz defterinden başını kaldırdığında kadını tekrar sütuna dönmüş, sanki kendi kendine konuşurmuş gibi dururken buldu.

"Yıllarca tüm bunların en ön saflarında ben vardım," dedi Jasnah. "Tek bir küçük sorun çıktı karşıma ve kendimi ayakta kalmak için debelenirken buldum. Amcamın gördüğü bu görüler... yokluğumda Parlayanlar'ın tekrar kurulması...

"Şu Rüzgârkoşucu. Onun hakkında ne düşünüyorsun Shallan? Büyük ölçüde düşündüğüm gibi birisi ama sadece bir kere karşılaştım. Her şey çok hızlı oluyor. Gölgeler içinde mücadele ederek geçen yılların ardından her şey açığa çıktı ve yıllarca süren çalışmalarıma rağmen, çok az şeyi anlayabiliyorum."

Shallan çizimini yapmaya devam etti. Farklılıklarına rağmen, Jasnah ile arada bir paylaştığı şeylerin de olduğunu hatırlamak güzeldi.

Sadece bu listenin başında cehaletin gelmemesini diliyordu.

Gelişini anında fark ettim, tıpkı topraklarıma gizli gizli, defalarca girişini fark ettiğim gibi.

Zaman geldi, dedi Fırtınababa.

Dalinar'ın etrafındaki her şey kararmıştı ve kendi dünyası ile görülerin arasında bir yere girdi. Siyah bir gökyüzü ve kemik beyazı taşlardan oluşmuş sonsuz bir zeminin olduğu bir yere. Dumandan oluşmuş şekiller yerdeki taşların arasından sızıyor ve etrafında yükselip, sonra dağılıyorlardı. Sıradan şeylerdi. Bir sandalye, bir vazo, bir kayafilizi. Bazen de insanlar.

ONU BULDUM. Fırtınababa'nın sesi bu sonsuz ve uçsuz bucaksız mekânı sallıyordu. THAYLEN KRALİÇESİ. FIRTINAM ŞİMDİ ONUN ŞEHRİNE GELDİ.

"Güzel," dedi Dalinar. "Lütfen ona görüyü göster."

Fen'e Parlayan Şövalyeler'in küçük bir köyü garip ve korkunç bir kuvvetten kurtarmak için gökten indiği görüyü göstereceklerdi. Dalinar onun Parlayan Şövalyeleri ilk elden, bir zamanlar oldukları hâlleriyle görmesini istemişti. Erdemli koruyucular olarak.

ONU NEREYE KOYACAĞIM? diye sordu Fırtınababa.

"Beni ilk seferimde koyduğun yere," dedi Dalinar. "Evin içine. Ailenin yanına."

YA SEN?

"Ben izleyeceğim, sonra onunla konuşacağım."

OLAYLARIN BİR PARÇASI OLMAK ZORUNDASIN, dedi Fırtınababa, sesi inatçıydı. BİRİNİN ROLÜNÜ ÜSTLENMELİSİN. BU BÖYLE YÜRÜR.

"Peki. Sen seç birini. Ama eğer mümkünse Fen'in beni ben olarak görmesini sağla ve benim de onu görmeme izin ver." Kemerine taktığı kılıca dokundu. "Bunu yanımda getirmeme izin verir misin? Bir kere daha soba demiriyle savaşmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Fırtınababa hoşnutsuzlukla gümbürdedi fakat itiraz etmedi. Sonsuz beyaz taşlardan oluşan yer solup yok oldu.

"Orası neresiydi?" diye sordu Dalinar.

BİR YER DEĞİLDİ.

"Ama bu görülerdeki diğer her şey gerçek," dedi Dalinar. "O zaman neden..."

BURASI BİR YER DEĞİL, dİye kararlılıkla ısrar etti Fırtınababa.

Dalinar sustu, kendini görüye bıraktı.

ONU BEN HAYAL ETTİM, dedi Fırtınababa sessizce, sanki utanç verici bir şeyi itiraf ediyormuş gibiydi. HER ŞEYİN BİR RUHU VARDIR. BİR VAZONUN, BİR DUVARIN, BİR SANDALYENİN. VE BİR VAZO KIRILDIĞINDA FİZİKSEL ÂLEMDE ÖLEBİLİR AMA BİR SÜRE İÇİN RUHU NE OLDUĞUNU HATIRLAR. BU YÜZDEN HER ŞEY İKİ KERE ÖLÜR. NİHAİ ÖLÜMÜ, İNSANLAR ONUN BİR VAZO OLDUĞUNU UNUTTUĞU VE PARÇALARINDAN BAŞKA BİR ŞEY GÖRMEDİKLERİ ZAMAN GERÇEKLEŞİR. BEN O ZAMAN VAZONUN UÇUP GİTTİĞİNİ, ŞEKLİNİN ÇÖZÜLEREK HİÇLİĞE KARIŞTIĞINI HAYAL ETTİM.

Dalinar daha önce Fırtınababa'dan hiç bu kadar felsefi bir şey duymamıştı. Bir sprenin, yücefırtınalardan olan ulu bir tanesinin bile, böyle hayaller kurabilmesinin mümkün olabileceği hiç aklına gelmezdi.

Dalinar kendini havada düşerken buldu.

Kollarını sallayarak panik içinde bağırdı. Çok aşağılardaki zemin ilk ayın mor ışığıyla boyanmıştı. Midesi bulandı ve kıyafetleri rüzgârla dalgalandı. Yere aslında yaklaşmadığını fark edene kadar bağırmaya devam etti.

Düşmüyordu, *uçuyordu*. Hava yüzüne değil, başının üst kısmına çarpıyordu. Şimdi vücudunun parladığını, üzerinden Fırtınaışığı tüttüğünü fark etmişti. Gerçi içinde tutuyormuş gibi hissetmiyordu; damarlarının içinde köpürmüyor, ona harekete geçmek için zorlamıyordu.

Yüzünü rüzgârdan koruyarak ileriye doğru baktı. İlerisinde bir Parlayan uçuyordu, parlayan mavi bir zırhın içinde ışıl ışıldı, en çok da kenarlarda ve girintilerin içinde parlaklık vardı. Adam şüphesiz ki çığlıkları yüzünden Dalinar'a doğru dönmüştü.

Dalinar her şeyin yolunda olduğunu işaret etmek için adamı selamladı. Zırhlı adam başıyla onaylayarak bir kez daha önünde döndü.

O bir Rüzgârkoşucu, diye düşündü Dalinar, parçalar yerine oturuyordu. *Yoldaşının yerini almışım, kadın bir Parlayan Şövalye*. Bu ikiliyi daha önce de görüde görmüştü; uçarak köyü kurtarmaya geliyorlardı. Dalinar kendi gücüyle hareket etmiyordu; Rüzgârkoşucu Parlayan, tıpkı Szeth'in Narak Savaşı sırasında Dalinar'a yaptığı gibi kadın yoldaşını havaya Çivilemişti.

Düşmediğini kabul etmek yine de zordu ve huzursuzluk hissi midesinin dibinde kalmaya devam ediyordu. Başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Tanımadığı kahverengi bir üniforma giyiyordu, gerçi istediği gibi belindeki kılıcın yerinde olduğunu fark ettiği için memnun oldu. Ama neden Parezırhı üzerinde değildi? Görüsünde kadın amber renkle parlayan bir zırh giyiyordu. Bu Fırtınababa'nın onu Fen'e kendisi olarak göstermeye çalışmasının bir sonucu muydu?

Dalinar Parlayanlar'ın Zırh'ları parladığı hâlde modern Parezırhlar'ın neden parlamadığını bilmiyordu. Eski Zırh da tıpkı Parlayan Kılıç'ları gibi bir şekilde "canlı" mıydı?

Belki bunu önündeki Parlayan'dan öğrenebilirdi. Ancak sorularını dikkatlice sormalıydı. Herkes Dalinar'ı yerini aldığı Parlayan olarak görecekti ve soruları oynadığı role uygun olmadığı zaman, Dalinar cevaplarını öğrenmek yerine sadece insanların aklını karıştırdığıyla kalıyordu.

"Ne kadar uzaktayız?" diye sordu Dalinar. Sesi rüzgârda kaybolmuştu, bu yüzden daha yüksek sesle bağırarak sorup yoldaşının dikkatini çekti.

"Az kaldı," diye bağırarak karşılık verdi adam, cevabı mavi renkle parlayan mığferinin içinde yankılanmıştı, en güçlü parıltı kenarlarda ve göz yarığının üstündeydi.

"Sanırım zırhımda bir sorun var!" diye bağırdı Dalinar. "Mığferimi ortadan kaldıramıyorum!"

Karşılık olarak diğer Parlayan kendi miğferini yok etti. Dalinar bir ışık ya da sis bulutunu görebilmişti.

Miğferin altında adamın koyu derisi ve kıvırcık siyah saçları vardı. Gözleri mavi parlıyordu. "Miğferin mi?" diye bağırdı. "Daha zırhını çağırmadın ki, seni çivileyebilmem için geri göndermiştin."

Ha, diye düşündü Dalinar. "Daha öncesini kastediyorum. İstediğimde yok olmamıştı."

"O zaman Harkaylain ile konuş ya da spreninle." Rüzgârkoşucunun yüzü asıldı. "Bu görevimiz için bir sorun teşkil edecek mi?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Dalinar. "Ama dikkatimi dağıttı. Nereye gittiğimizi ve neyle savaşacağımızı bana bir daha anlatabilir misin?" Cümle kulağa o kadar garip geliyordu ki, yüzünü buruşturdu.

"Sadece Geceyarısı Özü'ne karşı bana destek olmaya hazır ol ve herhangi bir yaralı görürsen üzerinde Filizlenme kullan."

"Ama..."

Faydalı cevaplar almanın zor olduğunu göreceksin, Şeref'in Oğlu, diye gürledi Fırtınababa. *Bunların ruhları ya da zihinleri yok. Bunlar Şeref'in iradesiyle oluşturulmuş olan taklitler ve gerçek insanların anılarına sahip değiller.*

"Muhakkak bir şeyler öğrenebiliriz," dedi Dalinar alçak sesle.

Sadece belli fikirleri aktarmak için yaratıldılar. Daha da zorlamak sadece resmin ne kadar sığ olduğunu açığa çıkarır.

Bu Dalinar'ın ilk görüsünde ziyaret ettiği sahte şehrin hatıralarını akla getiriyordu, Kholinar'ın yok edilmiş hâli gerçeklikten ziyade bir manzara resmiydi. Ama öğrenebileceği bir şeyler olmak *zorundaydı*, Şeref'in kasıtlı olarak değil de şans eseri dâhil ettiği şeyler.

Navani ve Jasnah'yı buraya getirmeliyim, diye düşündü. *Onlar da bu taklitleri incelemeli.*

Dalinar bu görüdeki son seferinde Heb adlı bir adamın yerini almıştı. Ailesini silah olarak sadece bir soba demiri ile koruyan bir eş ve baba. Yağmsı geceyarısı tenli bir yaratıkla olan ümitsiz mücadelesini hatırladı. Savaşmış, acı çekmiş, yaralanmıştı. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca karısını ve kızını korumak için çabalamış fakat en sonunda başarısız olmuştu.

Ne kadar da kişisel bir hatıraydı. Sahte olsa da, onu *yaşamıştı*. Hatta kayalardaki büyük bir oyuk tarafından oluşturulan lait içine kurulmuş küçük kasabayı ileride görmek, Dalinar'ın içinde duyguların kabarmasına neden oldu. Evi ile ilgili hatıraları o kadar gölgeli ve karmaşık olduğu hâlde bu yer, bu insanlar hakkında böylesine canlı duygular hissetmesi acı verici bir ironiydi.

Rüzgârkoşucu, Dalinar'ı kolundan yakalayarak yavaşlattı. Havada durdular, kasabanın dışındaki kayalık düzlüklerin üzerinde asılı kalmışlardı.

"Orada." Rüzgârkoşucu garip siyah yaratıkların doluştuğu kasabanın etrafını çeviren tarlaya işaret etti. Hemen hemen bir baltatazısı büyüklüğünde olan yaratıkların ay ışığını yansıtan yağ gibi derileri vardı. Altı ayakları üzerinde koşsalar da hiçbir doğal hayvana benzemiyorlardı. Bir yengecinkiler gibi cılız bacakları vardı ama yuvarlak bir gövdeleri ve siyah dişlerle dolu ağzımsı bir yarık dışında hatsız olan çıkıntılı kafaları vardı.

Shallan Urithiru'nun derinliklerinde bu şeylerin kaynağıyla yüzleşmişti. Yaradılmamışlardan birinin kulenin derinliklerinde gizlendiğini öğrendiği o zamandan beri Dalinar her gece biraz daha az rahat uyumuştu. Diğer sekizi de onun gibi yakınlarda gizli gizli geziniyor olabilir miydi?

"İlk ben inip dikkatlerini çekeceğim," dedi Rüzgârkoşucu. "Sen kasabaya git ve oradaki insanlara yardım et." Adam elini Dalinar'ın üstüne bastırdı. "Yaklaşık otuz saniye içinde düşeceksin."

Adamın miğferi tekrar belirdi, sonra canavarların üzerine doğru dalışa geçti. Dalinar bu inişi görüden hatırlıyordu; göklerden Dalinar ve aileyi kurtarmak için inen bir yıldız gibiydi.

"Nasıl," diye fısıldadı Dalinar Fırtınababa'ya. "Zırhı nasıl getireceğiz?"

Kelimeler'i söyle.

"Hangi kelimeleri?"

Bileceksin ya da bilemeyeceksin.

Harika.

Dalinar aşağıda Taffa ya da Seeli'ye ait hiçbir iz göremiyordu, koruduğu aile onlardı. Onun görüsünde burada dışarıya çıkmışlardı ama kaçışları Dalinar sayesinde olmuştu. Bu sefer görüde olayların nasıl gelistiğinden emin olamazdı.

Fırtınalar adına. Bunu pek iyi planlamamıştı, değil mi? Kafasında Kraliçe Fen'in yanına gelmeyi ve ona yardım etmeyi, fazla bir tehlikeye girmemesini sağlamayı kurmuştu. Onun yerine uçarak gelmek için boşa zaman harcamıştı.

Aptal. Fırtınababa'yla daha kesin konuşması gerektiğini öğrenmeliydi.

Dalinar kontrollü bir süzülme ile inişe geçti. Rüzgârkoşucu Dalgalarının birlikte nasıl işledikleri hakkında biraz fikri vardı ama yine de etkilenmişti. Tam yere dokunduğu anda hafiflik hissi onu terk etti ve üzerinden tüten Fırtınaışığı kayboldu. Bu sayede parlak mavi bir işaret ateşi gibi yanan ve Geceyarısı Özü ile savaşırken müthiş bir Parekılıcı'nı etrafında savuran diğer Parlayan'a kıyasla çok daha gizli kalmıştı.

Dalinar kasabanın içine doğru ilerledi, belindeki sıradan kılıç bir Parekılıcı'na kıyasla epey kınlgan kalıyordu ama en azından soba demiri değildi. Yaratıklardan bazıları ana sokak boyunca aceleyle ilerliyorlardı ama Dalinar onlar geçene kadar iri bir kaya parçasının arkasına saklandı.

Kasabayı koruyan kaya uçurum duvarına yaslanmış, arkasında küçük bir ahırı olan evi kolaylıkla tanıdı. Sessizce yaklaştı ve ahır duvarının parçalanarak yıkıldığını gördü. Seeli ile içeride saklandıklarını, sonra bir canavar saldırırken kaçtıklarını hatırlıyordu.

Ahır boştu bu yüzden çok daha kaliteli inşa edilmiş olan eve doğru ilerledi. Krem tuğlalardan yapılmıştı ve daha büyüktü, gerçi içinde sadece bir aile yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar büyük bir ev için bu oldukça garip olurdu, değil mi? Laltlerin içinde alan bir hayli değerliydi.

Bazı varsayımlarının bu çağda geçerli olmadığı ortadaydı. Alethkar'da ahşaptan güzel bir malikâne zenginliğin göstergesi olurdu. Ancak burada evlerin pek çoğu ahşaptan yapılmıştı.

Dalinar gittikçe daha da fazla endişelenerek sessizce evin içine girdi. Fen'in gerçek vücudu görüde olan şeyler yüzünden zarar göremezdi ama yine de acı hissedebilirdi. Bu yüzden yaraları gerçek olmasa da, Dalinar'a karşı olan öfkesi kesinlikle gerçek olacaktı. Kendisini dinletme şansını tamamıyla yok edebilirdi.

Dinlemekten zaten vazgeçti, diye kendini teskin etti. Navani de hemfikirdi, bu görünün durumu daha da kötüleştirmesi mümkün değildi.

Üniformasının cebini yokladı ve birkaç mücevher bulduğu için memnun oldu. Bir Parlayan'ın Fırtınaışığı olmalıydı. Cebinden bir çakıl taşı büyüklüğünde bir elmas çıkardı ve odayı incelemek için beyaz ışığını kullandı. Masa devrilmiş, sandalyeler etrafa dağılmıştı. Kapı açıktı ve bir meltemle sessizce gıcırdıyordu.

Kraliçe Fen'den bir iz yoktu ama Taffa'nın cesedi ocağın yakınında yüzüstü yatıyordu. Şimdi paramparça olmuş kahverengi tek parçalı bir elbise giyiyordu. Dalinar içi-

nl çekti, kılıcını kınına soktu ve diz çökerek sırtında canavar pençeleri tarafından parçalanmamış bir noktaya nazikçe dokundu.

Bu gerçek değil, bugün değil, dedi kendi kendine. *Bu kadın binlerce yıl önce yaşadı ve öldü.*

Yine de onu görmek acı veriyordu. Sallanan kapıya doğru yürüdü ve kasabadan gelen ulumalar ve çığlıklarla dolu gecenin içine adım attı.

Bir acliliyet hissine kapılarak hızlı adımlarla yoldan ilerledi. Hayır... sadece aciliyet değil, sabırsızlık da. Taffa'nın cesedini görmek bir şeyleri değiştirmişti. Bu yeri ilk ziyaret ettiğinde korktuğu gibi bir kâbusun içinde kısılı kalmış, kafası karışık bir adam değildi. Neden saklanarak yürüyordu ki? Bu görüler *ona* aitti. İçeriklerinden korkmamalıydı.

Yaratıklardan biri gölgelerin içinden hızla fırladı. Dalinar yaratık sıçrar ve bacağını ısırırken Fırtınaışığı'nı içine çekti. Acı içinde yayıldı ama bunu görmezden geldi ve yara iyileşti. Yaratık bir kez daha atılıp, aynı şekilde bir sonuç alamazken aşağıya bir bakış attı. Birkaç adım geriye çekildi ve Dalinar duruşunda *şaşkınlık* olduğunu hissedebiliyordu. Avın böyle davranmaması gerekirdi.

"Cesetleri yemiyorsunuz," dedi Dalinar yaratığa. "Zevk için öldürüyorsunuz, değil mi? Sık sık sprenler ile insanların ne kadar farklı olduğunu düşünürüm ama bunu paylaşıyoruz. İki tür de cinayet işleyebiliyor."

Habis şey tekrar üstüne geldi ve Dalinar da iki eliyle onu yakaladı. Bedende bir esneklik hissi vardı, patlayacak kadar doldurulmuş bir şarap tulumu gibiydi. Kıvranan canavarı Fırtınaışığı'yla boyadı ve hızla dönüp yakındaki bir binaya fırlattı. Yaratık duvara sırtıyla çarptı ve orada debelenen bacaklarıyla yerden bir metre kadar yukarıda yapışıp kaldı.

Dalinar yoluna devam etti. Ona saldıran sonraki iki yaratığı basitçe biçti. Yarılmış bedenleri seğirdi, leşlerinden siyah dumanlar yükseldi.

O ışık ne? İleridekl karanlıkta dans ediyor, gittikçe büyüyordu. Sertti, turuncuydu, sokağın sonunu kaplıyordu.

Geçen seferden bir yangın hatırlamıyordu. Evler mi yanıyordu? Dalinar yaklaştı ve etrafında alevsprenlerin titreştiği bir *meydan ateşi* buldu, mobilyalar yakılıyordu. Etrafı ellerinde süpürgeler ve kaba kazmalar tutan onlarca kişi tarafından çevrilmişti; kadın erkek karışık, hepsi ne bulabildilerse onlarla silahlanmışlardı. Hatta bir iki soba demiri bile vardı.

Etraflannda toplanan korkusprenlerine bakılırsa kasaba halkı dehşet içindeydi. Yine de çocuklar en ortada ateşin yakınında, saf tutmayı andıran bir şeyler yapmayı başarabilmişler, kendilerini hummalı bir şekilde geceyarısı canavarlarına karşı koruyorlardı. Ateşe yakın bir şekil bir kutunun tepesine çıkmış emirler veriyordu. Fen'in sesinde hiç aksan yoktu; bağırışları Dalinar'ın kulağına kusursuz bir Alethçe gibi geliyordu ama bu görülerin bir garipliği sonucu buradaki herkes aslında antik bir dilde konuşuyor ve düşünüyordu.

Bunu bu kadar çabuk yapmayı nasıl başarmış olabilir? diye merak etti Dalinar, savaşan halkı izlerken büyülenmişti. Bazıları çığlık atan kanlı yığınlar olarak düşüyorlardı ama diğerleri canavarları yerde sabitliyor ve sırtlarını deşerek onları söndürüyorlardı. Bazen mutfak bıçaklarıyla.

Dalinar mavller içinde parlayan, etkileyici bir silüet sahnenin ortasına inene kadar savaş alanının dışında kaldı. Rüzgârkoşucu geriye kalan yaratıkların işini kısa sürede bitirdi.

En sonunda Dalinar'a kızgın bir bakış atmayı ihmal etmemişti. "Orada durup ne yapıyorsun? Neden yardım etmedin?"

"Ben..."

"Döndüğümüz zaman bunu konuşacağız!" diye bağırarak yerde yatanlardan birini gösterdi. "Git yaralılara yardım et!"

Dalinar işaretini takip etti ama yaralılar yerine Fen'e doğru yürüdü. Kasaba halkının bir kısmı bir araya toplanmış titriyor ve ağlıyordu, gerçi diğer bir kısmı hayatta kalmış olmalarını kutluyor ve tezahürat yaparak silahlarını rasgele havada sallıyordu. Dalinar daha önce de savaşın sonrasında bu etkilerini görmüştü. İçte kabaran duygular farklı şekillerde dışa vururdu.

Ateşin ısısı Dalinar'ın alnının terlemesine neden oldu. Duman havada çalkalanıyor, bu görüye tamamen girmeden önce olduğu yeri hatırlatıyordu. Her zaman yanıp tükenmeye o kadar hevesli olan alevsprenlerinin dans ettiği gerçek bir ateşin sıcaklığını sevmişti.

Fen'in boyu Dalinar'dan bir karıştan daha fazla kısaydı. Oval bir yüzü, sarı gözleri ve yanaklarının yanında asılı duran kıvrılmış beyaz Thaylenli kaşları vardı. Gri saçlarını bir Alethi kadını gibi örmemiş, açık bırakarak omuzlarının üstüne düşerek kaplamaya bırakmıştı. Görü ona giymesi için basit bir gömlek ve pantolon vermişti, yerini aldığı adamın kıyafetleriydi ama emineli için bir eldiven bulmuştu.

"Şimdi de Karadiken mi ortaya çıkıyor?" dedi Fen. "Hay Cehennem, ne garip rüyaymış bu."

"Tam olarak rüya sayılmaz Fen," dedi Dalinar, sokağın aşağısından gelen bir grup gece yarısı canavarına karşı saldırıya geçmiş Parlayan'a dönüp bakarak. "Açıklamak için zamanım var mı bilmiyorum."

"Yavaşlatabilirim," dedi köylülerden biri Fırtınababa'nın sesiyle.

"Evet, lütfen," dedi Dalinar.

Her şey durdu. Ya da... büyük ölçüde yavaşladı. Ateşin alevleri uyuşukça kımıldıyordu ve insanlar o kadar yavaşlamışlardı ki, neredeyse heykel gibilerdi.

Dalinar etkilenmemişti, Fen de öyle. Dalinar Fen'in tepesine çıktığı kutunun yanında duran bir diğerine oturdu ve o de tereddütle yanına oturdu. "*Çok* garip bir rüya."

"İlk görüyü gördüğüm zaman ben de rüya gördüğümü sanmıştım," dedi Dalinar. "Gelmeye devam ettiklerinde hiçbir rüyanın bu kadar net, bu kadar mantıklı olmayacağını kabul etmek zorunda kaldım. Hiçbir rüyada bu konuşmayı yapıyor olamazdık."

"Gördüğüm her rüyada, olanlar o an için doğal hissettirmiştir."

"Öyleyse uyandığın zaman farkı anlayacaksın. Sana bunun gibi pek çok görü gösterebilirim Fen. Bunlar bize... Issızlıklar'dan sağ çıkmamıza yardım etmek isteyen bir varlık tarafından bırakıldı." Şu an için kâfirlik konusuna girmemek daha iyi olurdu. "Eğer bir tanesi yeteri kadar ikna edici olmazsa, anlarım. Ben onlara aylar boyunca güvenmeyecek kadar kalın kafalıydım."

"Hepsi bu kadar... canlı mı?"

Dalinar gülümsedi. "Bu benim için içlerinde en güçlü olanıydı." Fen'e baktı. "Benden çok daha iyi iş çıkarmışsın. Ben sadece Taffa ve kızıyla ilgilenmiştim ama en sonunda canavarlar onların da etrafını sarmıştı."

"Ben kadını ölmeye terk ettim," dedi Fen alçak sesle. "Çocukla birlikte kaçıp, canavarın onu öldürmesine izin verdim. Neredeyse onu yem olarak kullandım." Rahatsız gözlerle Dalinar'a baktı. "Bunu yapmaktaki amacın ne, Kholin? Bu görüler üzerinde gücün olduğunu ima ediyorsun. Neden beni buraya hapsettin?"

"Dürüst olmak gerekirse, sadece seninle konuşmak istiyordum."

"Mektup göndersene fırtına kapası."

"Yüz yüze Fen," Dalinar başıyla bir araya toplanmış kasaba halkını işaret etti. "Sen *bunu* yaptın. Kasabayı organize ettin, onları düşmanla savaştırdın. Bu olağanüstü! Benzer bir ihtiyaç anında senin dünyaya sırtını döneceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Aptal olma. Krallığım kriz içinde. Halkımın dertleriyle ilgileniyorum. Kimseye sırtımı döndüğüm yok."

Dalinar ona bakarak dudaklarını büzdü ama hiçbir şey demedi.

"Tamam," diye patladı Fen. "Tamam, Kholin. Asıl konuya mı girmek istiyorsun? Bana şunu söyle. Sen gerçekten de fırtına kapası *Parlayan Şövalyeler'in* geri döndüğüne ve Yaradan'ın da onlara liderlik etmesi için *seni*, bir despotu ve bir katili seçtiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Karşılık olarak Dalinar ayağa kalktı ve içine Fırtınaışığı çekti. Derisi vücudundan yayılan ışıltılı buharla parıldamaya başladı. "Eğer kanıt istiyorsan seni ikna edebilirim. Her ne kadar inanılmaz görünse de, Parlayanlar *geri döndü*."

"Ya ikinci kısım? Evet, yeni bir fırtına var ve belki de gücün yeni tezahürleri de vardır. Tamam. Kabul etmediğim şey sana, Dalinar Kholin'e, Yaradan tarafından bizlere liderlik etmesinin söylenmiş olması."

"Bana birleştirmem emredildi."

"Tanrı'dan gelen bir buyruk; Hiyerokrasi'nin iktidara el koymak için kullandığı iddianın *ta kendisi*. Pekl ya Sunmaker Sadees? O da Yaradan'dan bir çağrı aldığını iddia etmişti." Ayağa kalktı ve neredeyse donmuş gibi görünen, zar zor hareket eden kasaba halkının arasında yürüdü. Tekrar döndü ve bir elini Dalinar'a doğru savurdu. "Şimdi de *sen*, çıkıp aynı şekilde aynı şeyleri söylüyorsun; tam olarak tehdit sayılmaz ama ısrarcı bir şekilde. Güçlerimizi birleştirelim! Eğer birleştirmezsek dünyanın sonu gelecek."

Dalinar sabrının taştığını hissediyordu. Çenesini sıkıp kendini sakin kalmaya zorladı ve ayağa kalktı. "Majesteleri, mantıksız davranıyorsunuz."

"Öyle mi? Aa, dur bir daha düşüneyim o zaman. Yapmam gereken tek şey fırtına kapası *Karadiken'i* ordularımın kontrolünü devralabilsin diye bizzat şehrime almak!"

"Ya *ne* yapayım?" diye bağırdı Dalinar. "Oturup dünyanın yıkılmasını mı izleyeyim?"

Fen, patlamasının karşısında başını yana eğdi.

"Belki sen haklısın, ben bir despotum! Belki de ordularımı şehrine sokmak korkunç bir risktir. Ama belki senin de daha iyi seçeneğin yoktur! Belki iyi adamların hepsi ölmüştür ve geriye bir tek ben kalmışımdır! Fırtınaya tükürmek bunu değiştirmeyecek Fen. Alethiler tarafından *bir ihtimal* fethedilmeyi göze alabilirsin ya da Yokelçi saldırısı karşısında *kesin olarak* yok edilirsin!"

Garip bir şekilde Fen kollarını göğsünde kavuşturdu ve sol elini çenesine dayayarak Dalinar'ı süzdü. Bağırışı karşısında azıcık bile olsa çekinmişe benzemiyordu.

Dalinar az önceye kadar oturdukları yere doğru sanki katran içinde hareket ediyormuş gibi yavaşlıkla dönen tıknaz bir adamın yanından geçti. "Fen," dedi Dalinar. "Beni sevmiyorsun. Peki. O zaman bana güvenmenin bir Issızlık'tan daha kötü olacağını *yüzüme* söyle."

Kraliçe onu inceledi, yaşlanmış gözleri düşüncellydi. Sorun neydi? Ne demişti?

"Fen," tekrar denedi. "Ben..."

"Bu tutku daha önce neredeydi?" diye sordu Fen. "Bana gönderdiğin mektuplarında neden böyle konuşmadın?"

"Ben... Fen, *diplomatik* davranıyordum."

Fen burnunu çekti. "Sanki bir kurulla konuşuyormuşum gibiydi. Uzakalemle iletişim kurarken zaten insan her zaman öyle olduğunu düşünüyor."

"Yanl?"

"Yanl ona kıyasla dürüst birkaç haykırış duymak daha iyi." Etraflarındaki insanlar üzerinde göz gezdirdi. "Ve bu *son derece* ürpertici bir şey. Buradan uzaklaşabilir miyiz?"

Dalinar büyük ölçüde düşünmek için zaman kazanmak istediğinden kendisini başını sallayarak onaylarken buldu. Fen onun kızgınlığının... iyi bir şey mi olduğunu düşünüyordu? Eliyle kalabalığın arasından giden bir yola işaret etti ve Fen de ona katılarak ateşten uzağa doğru yürümeye başladılar.

"Fen, uzakalem üzerinden bir kurulla konuşmayı beklediğini söylüyorsun. Bunun nesi yanlış? Neden bunun yerine sana *bağırmamı* istiyorsun?"

"Bana bağırmanı istemiyorum Kholin," dedi. "Ama fırtınalar adına be adam. Son aylarda hakkında söylenenlerden hiç mi haberin yok?"

"Hayır."

"Uzakalem haberci ağlarındaki en büyük konu sensin! Dalinar Kholin, Karadiken, delirmiş! Yaradan'ı öldürdüğünü iddia ediyor! Bir gün savaşmayı reddediyor, ertesi gün ordularını delice bir hedef için Harap Ovalar'a yürütüyor. Yokelçileri esir alacağını söylüyor!"

"Böyle bir şey..."

"Kimse her raporun doğru olmasını beklemiyor Dalinar ama aklını kaçırdığını iddia eden son derece güvenilir bilgiler aldım. Parlayan Şövalyeler'i yeniden kurmak mı, Issızlıklar hakkında sayıklamak mı dersin? Alethkar'da kral unvanını kullanmak dışında her açıdan tahta el koymuş sayılırsın ama diğer yüceprenslerle savaşmayı reddettin ve bunun yerine ordularını Gözyaşları'nın içine yolladın. Sonra da herkese yeni bir fırtınanın geldiğini söyledin. Bu senin *gerçekten de* delirdiğine ikna olmam için yetti."

"Ama sonra fırtına geldi," dedi Dalinar.

"Ama sonra fırtına geldi."

Arkalarından gelen ışık ileriye akarak gölgelerini uzatırken, ikili sessiz sokakta ilerlediler. Sağ taraflarındaki binaların arasında sakin mavi bir ışık parlıyordu, Parlayan yavaşlatılmış zamanın içinde canavarlarla savaşıyordu.

Eski mimarilerine bakarak Jasnah muhtemelen bu binalardan bir şeyler öğrenebilirdi. Bu insanların yabancı kıyafetlerinden. Dalinar geçmişte her şeyin ilkel olmasını beklerdi ama öyle değildi. Kapılar, binalar, kıyafetler. Hepsi iyi işçiliğin ürünüydü, sadece... tanımlayamadığı bir şeyler eksikti.

"Deli olmadığımı Dinmezfırtına mı kanıtladı?" dedi Dalinar.

"*Bir şeylerin* olduğunu kanıtladı."

Dalinar aniden durdu. "Sen benim *onlarla birlikte* çalıştığımı düşünüyorsun! Bunun davranışlarımı, doğru çıkan bilgileri açıkladığını düşünüyorsun. Benim davranışlarımın Yokelçilerle *temas hâlinde* olmam yüzünden tutarsız olduğuna inanıyorsun!"

"Tek bildiğim uzakalemin diğer ucundaki sesin Dalinar Kholin'den bekleyeceğim ses *olmadığı*. Sözler güvenmek için fazla kibar, fazla sakindi," dedi Fen.

"Ya şimdi?" diye sordu Dalinar.

Fen geriye döndü. "Şimdi... düşüneceğim. Geri kalanını görebilir miyim? Küçük kıza ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Dalinar Fen'in bakışlarını takip etti ve ilk defa küçük Seeli'nin başka çocuklarla bir arada ateşin başında oturduğunu gördü. Gözlerinde korkulu bir bakış vardı. Dalinar, Fen kaçarken annesi Taffa'nın canavarlar tarafından parçalarken attığı çığlıkların çocukta yarattığı dehşeti hayal edebiliyordu.

Seeli bir anda harekete geçti ve başını boş gözlerle ona içecek bir şeyler vermek için yanında çömelen bir kadına doğru çevirdi. Fırtınababa görüyü normal hızına geri getirmişti.

Dalinar geri çekilerek Fen'in insanlara bir kez daha katılmasına ve görünün sonunu yaşamasına izin verdi. İzlemek için kollarını göğsünde kavuştururken yanındaki havada bir ışıltı fark etti.

"Onu bunlardan daha fazla göstermek isteyeceğiz," dedi Dalinar Fırtınababa'ya. "Yaradan'ın geride bıraktığı gerçekleri daha çok insanın bilmesi iyi olacaktır. Her fırtınada sadece bir kişi mi getirebiliyorsun, yoksa bunu bir şekilde hızlandırabilir miyiz? Ve aynı anda iki kişiyi iki farklı görüye koyabilir misin?"

Fırtınababa gürledi. *Emir almak hoşuma gitmiyor.*

"Diğer seçeneği mi tercih edersin? Garaz'ın kazanmasını mı? Gururun seni daha ne kadar engelleyecek Fırtınababa?"

Bu gurur değil, dedi Fırtınababa inatla. *Ben bir insan değilim. Boyun eğmem ya da sinmem. Doğamda olanı yaparım ve buna karşı koymak acı verir.*

Parlayan, gece yarısı yaratıklarının sonuncusunun da işini bitirdi ve bir araya toplanmış insanların yanına ilerledikten sonra Fen'e baktı. "Mütevazı bir aileden geliyor olabilirsin ancak liderlik yeteneğin etkileyici. İnsanları savunma için senin bugün burada yaptığın kadar başarıyla organize edebilen bir adamı çok nadir görmüşümdür, ister kral, ister komutan olsun."

Fen başını yana yatırdı.

"Görüyorum ki bana söyleyecek bir sözün yok," dedi şövalye. "Pekâlâ. Ama eğer gerçek liderlik nedir öğrenmek istiyorsan, Urithiru'ya gel."

Dalinar Fırtınababa'ya döndü. "Bu geçen sefer şövalyenin bana söylediği şeyin neredeyse aynısı."

Tasarımlan gereği, bazı şeyler görülerde mutlaka gerçekleşir, diye yanıtladı Fırtınababa. *Şeref'in her niyetini bilmiyorum ama Parlayanlar ile konuşmanı ve insanların onlara katılabileceğini bilmeni istediğini biliyorum.*

"Savaşabilen herkese ihtiyaç var," dedi Parlayan Fen'e. "Ve savaşmak için bir arzusu olan herkesin de Alethela'ya gelmeye teşvik edilmesi gerekir. Seni eğitebiliriz, sana yardım edebiliriz. Eğer bir savaşçının ruhuna sahipsen ve yol gösterilmezse, bu tutku seni yok edebilir. Bize gel."

Parlayan yürüyerek uzaklaştı, sonra Seeli ayağa kalkar ve onunla konuşmaya başlarken Fen irkildi. Kızın sesi, Dalinar'ın duyması için fazla alçaktı ama ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Her görünün sonunda Yaradan'ın kendisi insanlardan biri aracılığıyla konuşur ve ilk başlarda Dalinar'ın karşılıklı bir konuşma sandığı öğütlerini paylaşırdı.

Fen duydukları karşısında rahatsız olmuş gibiydi. Olması da gerekirdi. Dalinar sözleri hatırladı.

Bu önemli, demişti Yaradan. *Çekişmenin size yutmasına izin verme. Güçlü ol. Şerefli davranırsan Şeref de sana yardım eder.*

Ancak Şeref ölmüştü.

En sonunda Fen Dalinar'a döndü, gözleriyle onu tartıyordu.

Hâlâ sana güvenmiyor, dedi Fırtınababa.

"Bu görüyü Yokelçilerin gücü ile yaratıp yaratmadığımı merak ediyor. Artık deli olduğumu düşünmüyor ama düşmana katılıp katılmadığımı merak ediyor."

O zaman bir kere daha başarısız oldun.

"Hayır," dedi Dalinar. "Bu gece dinledi. Ve bence sonunda Urithiru'ya gitme riskini göze alacak."

Fırtınababa gürledi. Aklı karışmış gibiydi. *Neden?*

"Çünkü artık onunla nasıl konuşacağımı biliyorum," dedi Dalinar. "O kibar sözler ya da diplomatik terimler istemiyor. Kendim olmamı istiyor. Bunu yapabileceğimden oldukça eminim."

Çok zeki olduğunu sanıyorsun ama benim gözlerim, sahte bir burun ve yanaklara sürülmüş kir ile kandırılabilecek önemsiz bir soyluya ait değil.

Birileri Sigzil'in karyolasına çarparak onu rüyasından uyandırdı. Esnedi ve yan odada Kaya'nın kahvaltı çanı çalmaya başladı.

Azişçe rüya görmüştü. Eve geri dönmüş, devlet hizmetleri sınavlarına çalışıyordu. Sınavları geçmek ona gerçek bir okula girmek için yeterlilik verecek ve önemli birilerinin katibi olmak için bir şansı olacaktı. Yalnız rüyasında okumayı unuttuğunu fark ettiği için paniğe kapılmıştı.

Uzakta geçen bu kadar yıldan sonra ana dilini düşünmek garip hissettiriyordu. Tekrar esnedi ve karyolasında doğruldu, sırtını taş duvara yasladı. Üç küçük kışlalan ve merkezde bir ortak odaları vardı.

Oradaki herkes şamata yapıyor, kahvaltı masasına ulaşmak için birbirini itip kakıyordu. Sıra olmaları için Kaya'nın bağırması gerekmişti. Kaçıncı kereydi? Köprü Dört'te aylar geçirmişler ve şimdi ise Parlayan Şövalye çırakları olmuşlardı ama bu güruh nasıl düzgünce sıraya girileceğini öğrenememişti. Düzgün bir şekilde sıraya girmenin sadece beklenen şey değil, neredeyse *milli gurur* göstergesi olduğu Azir'de bir gün bile dayanamazlardı.

Sigzil kafasını duvara dayayarak düşündü. Ailesinde nesillerdir sınavları geçme ihtimali olan tek kişi oydu. Aptalca bir rüya. Azir'deki herkes en mütevazı adamın bile Birinci olabileceği hakkında *konuşurdu* ama bir işçinin oğlunun sınavlara hazırlanmak için pek zamanı olmuyordu.

Başını salladı, sonra önceki gece doldurduğu leğendeki suyla yüzünü yıkadı. Saçlarını taradı ve parlatılmış bir çelik parçasındaki yansımasını inceledi. Saçı fazla uzamıştı, dar siyah buklelerin dümdüz yukarı doğru çıkmak gibi bir huyu vardı.

Tıraş olurken ışığını kullanmak için bir küre çıkardı, kendi usturasını edinmişti. Ancak başladıktan kısa bir süre sonra yüzünü kesti. Acıyla derin bir nefes çekti ve küresi bir anda söndü. Ne...

Derisi parıldamaya ve hafif, ışıltılı bir duman yaymaya başlamıştı. Ha, doğru. Kaladin geri dönmüştü.

Eh, bu *pek çok* sorunu çözecekti. Başka bir küre çıkardı ve tıraş olmayı bitirirken bunu da yememek için elinden geleni yaptı. Sonra elini alnına bastırdı. Bir zamanlar orada köle damgaları vardı. Fırtınaışığı onları iyileştirmişti ama Köprü Dört dövmesi hâlâ duruyordu.

Ayağa kalktı ve üniformasını giydi. Kholin mavisi, şık ve temizdi. Domuz derisi kaplı yeni not defterini cebine koyduktan sonra ortak odaya çıktı ve Lopen'in yüzü kendi yüzünün tam önüne *indiği* anda durdu. Sigzil neredeyse ayak tabanlarını fırtına kapası *tavana* yapıştırmış olan Herdazlıya çarpıyordu.

"Hey," dedi Lopen ters –ya da daha doğrusu düz ama kendisine göre ters– tuttuğu kahvaltı lapası kâsesi elinde. Herdazlı bir lokma almaya çalıştı ama lapa kaşığından kayarak yere düştü.

"Lopen, *ne* yapıyorsun?"

"Alıştırma. Onlara ne kadar iyi olduğumu göstermem gerek, hooch. Kadınlarla olduğu gibi ama sadece kendini tavana yapıştırıp, yemeği sevdiğin kişilerin kafalarına dökmemeyi öğrenmeyi gerektiriyor."

"Çekil Lopen."

"Ah, doğru şekilde sorman lazım. Artık tek kollu değilim! İtilip kakılamam. Sahi, *iki kollu* Herdazlılara istediğini nasıl yaptırırsın, biliyor musun?"

"Eğer bilseydim bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"E, iki mızraklarını da ellerinden alarak tabii." Sırıttı. Biraz ötede duran Kaya sesli bir "Hah!" ile güldü.

Lopen sanki ona meydan okuyormuş gibi parmaklarını Sizgil'e salladı, tırnakları ışıltılıydı. Tüm Herdazlılar gibi onun tırnakları da koyu kahverengi ve kristal kadar sertti. Bir hayvanın kabuğunu andırıyorlardı.

Onun da dövmesi hâlâ alnındaydı. Her ne kadar şimdiye kadar Köprü Dört'ten sadece birkaç kişi Fırtınaışığı çekmeyi öğrenmiş olsa da, hepsinin dövmeleri duruyordu. Bir tek Kaladin farklıydı, o içine Fırtınaışığı çekince dövmesi eriyip gitmişti ve yara izleri de iyileşmeyi reddediyordu.

"Bunu unutma hooch," dedi Lopen. "Hooch" ne demekti ya da neden sadece Sigzil'e böyle hitap ediyordu hiç açıklamamıştı. "Harbiden bak, daha bir sürü yeni espriye ihtiyacım olacak. Elbise koluna da. Her elbise için iki tane lazım ama yelekler hariç. Onlarda sayı aynı."

"Ayaklarını tavana yapıştırmak için oraya nasıl... hayır, başlama. Aslında bilmek istemiyorum." Sigzil eğilerek Lopen'in altından geçti.

Köprücüler hâlâ yemek için itişiyor, tamamen karmaşa içinde gülüşüp bağrışıyorlardı. Sizgil dikkatlerini çekmek için bağırdı. "Unutmayın! Yüzbaşı, ikinci zile kadar teftiş için hazır olmamızı istedi!"

Sigzil'in sesi zar zor duyuluyordu. Teft neredeydi? Emir verdiği zaman onu dinliyorlardı. Sizgil başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. Kendi halkı arasında boyu ortalama uzunluktaydı, sonra kalkmış ve neredeyse birer dev olan *Alethilerin* arasına gelmişti. Bu yüzden burada pek çoğundan birkaç santim kısaydı.

Koridora çıktı. Köprü ekipleri kulenin ilk katındaki bir dizi büyük kışlayı dolduruyordu. Köprü Dört Parlayan güçleri kazanmaya başlamıştı ama taburda hâlâ sıradan piyadeler olan yüzlerce adam vardı. Belki Teft diğer ekipleri teftiş etmeye gitmişti, onları eğitme görevi ona verilmişti. Sigzil diğer şeye gitmediğini umuyordu.

Kaladin koridorun sonundaki ona ait olan birkaç küçük odada kalıyordu. Sigzil not defterindeki karalamaları gözden geçirerek oraya doğru ilerledi. Burada erkekler için kabul edilebilir olan şekilde Alethkar rünleri kullanıyordu ve asıl alfabelerini hiç öğren-

memişti. Fırtınalar adına, o kadar uzun süre uzak kalmıştı ki, rüyası muhtemelen doğruydu. Şimdi Azişçe yazı yazarken zorlanması gayet mümkündü.

Eğer bir başarısızlık ve hayal kırıklığına dönmüşmüş olmasaydı hayatı nasıl olurdu? Ya başını belaya sokup efendisi olacak adam tarafından kurtarılması gerekmeseydi de sınavlarını geçseydi?

İlk önce sorunlar listesi, diye karar verdi, Kaladin'in kapısına ulaşıp çalarken.

"Gel!" dedi yüzbaşının sesi içeriden.

Sizgil Kaladin'i taş zeminde sabah şınavlarını çekerken buldu. Mavi ceketi bir sandalyenin üzerine atılmıştı.

"Komutanım," dedi Sigzil.

"Selam Sig," dedi Kaladin, şınav çekmeye devam ederken homurdandı. "Adamlar kalkıp hazırlandılar mı?"

"Kalkmak mı, evet," dedi Sigzil. "Son baktığımda bir yemek savaşına doğru yaklaşıyor gibi görünüyorlardı ve sadece yarısı üniformalarını giymişti."

"Hazır olacaklar," dedi Kaladin. "Bir şey mi vardı Sig?"

Sigzil Kaladin'in ceketinin yanındaki sandalyeye yerleşti ve not defterini açtı. "Birçok şey var komutanım. Bir tanesi mesela şu, kendinize benim yerime gerçek bir kâtip bulmalısınız."

"Sen benim yazmanımsın."

"Zayıf bir yazman. Bir tabur askerimiz ama sadece dört teğmenimiz var ve bir tane bile resmî katibimiz yok. Açıkçası komutanım, köprü ekiplerinin durumu rezalet. Hesap defterleri darmadağın, talep formları Leyten'in başa çıkabileceğinden çok daha hızlı şekilde birikiyor ve bir subay tarafından ilgilenilmesi gereken yığınla sorun var."

Kaladin homurdandı. "Askerliğin asıl eğlenceli kısmı."

"Kesinlikle öyle."

"Dalga geçiyorum Sig." Kaladin ayağa kalktı ve bir havluyla alnını sildi. "Tamam. Devam et."

"Kolay bir şeyle başlayacağız," dedi Sigzil. "Peet artık görüştüğü kadınla resmî olarak nişanlandı."

"Ka ile mi? Bu harika. Belki o kâtiplik işlerinde sana yardımcı olabilir."

"Belki. Kadının ailesi için yer ayarlamayı planlıyor musunuz?"

"Evet. Bu o Gözyaşları sırasındaki tüm o karmaşa ve Harap Ovalar'a düzenlenen seferden önceydi ve... Bu konuda Dalinar'ın kâtipleriyle konuşmam gerek, değil mi?"

"Eğer evli çiftlerin sıradan kışlalardaki ranzaları paylaşmalarını istemiyorsanız, o zaman evet, onlara gitmelisiniz." Sigzil defterinin sonraki sayfasına baktı. "Sanırım Bisig de nişanlanmaya yakın."

"Öyle mi? O kadar sessiz ki. O kafasının içinde neler düşündüğünü bilemiyorum."

"Kısa süre önce *zaten* evli olduğunu öğrendiğim Punio'dan ise bahsetmiyorum bile. Karısı ona yemek getiriyor."

"Ben onu kardeşi sanmıştım!"

"Göze batmamak istediği içindir diye tahmin ediyorum," dedi Sigzil. "Bozuk Alethçesi işini zaten zorlaştırıyor. Bir de Drehy'nin meselesi var... "

"Ne meselesi?"

"Ee, o bir erkek ile görüşüyor..."

Kaladin kıs kıs gülerek ceketini giydi. "*Ondan* haberim vardı. Sen daha yeni mi fark ettin?"

Sigzil başıyla onayladı.

"Hâlâ Dru ile mi görüşüyor? Bölge levazım subayının ofisindeki?"

"Evet komutanım." Sigzil yere baktı. "Komutanım ben... Ee, mesele şu ki... "

"Evet?"

"Komutanım, Drehy gerekli formları doldurmadı," dedi Sigzil. "Eğer bir erkek ile görüşmek istiyorsa sosyal düzenleme için başvurması gerekir, değil mi?"

Kaladin gözlerini devirdi. Demek ki Alethkar'da bunun için formlar yoktu.

Sigzil şaşırdığını söyleyemezdi, çünkü Alethilerin hiçbir şey için düzgün yasal düzenlemeleri yoktu. "O zaman sosyal düzenlemeye nasıl başvuruyorsunuz?"

"Başvurmuyoruz." Kaladin'in yüzü asıldı. "Bu senin için bu kadar büyük bir problem mi Sig? Belki de..."

"Komutanım, sorun bu değil. Şu anda Köprü Dört'te dört dinden adam var."

"Dört mü?"

"Hobber Tutkular'ı takip ediyor komutanım. Tam olarak ne olduğunu hâlâ çözemediğim Teft'i saymazsak bile dört ediyor. Ve bir de Berrakbey Dalinar'ın Yaradan'ın öldüğünü iddia ettiği hakkındaki söylentiler var ve... Eh, kendimi sorumlu hissediyorum komutanım.

"Dalinar'dan mı?" Kaladin'in kaşları çatıldı.

"Hayır, hayır." Sigzil derin bir nefes aldı. Bunu açıklamanın bir yolu olmalıydı.

Efendisi olsa ne yapardı?

"Şimdi," dedi Sigzil aklına gelen bir fikirle boğuşurken. "Herkes Üçüncü Ay Mishim'in ayların en zeki ve kurnaz olanı olduğunu bilir."

"Peki... Ve bu konuyla alakası da..."

"Şşt, hikâye böyle," dedi Sigzil. "Iı, yani, lütfen dinleyin komutanım. Şimdi, üç ay var ve en zekisi de üçüncü Ay. Ve gökyüzünde olmak istemiyor, komutanım. Kaçmak istiyor.

"Bu yüzden bir gece Natan halkının kraliçesini kandırıyor; bunlar uzun zaman önce, o yüzden onlar hâlâ ortalıkta. Yani hâlâ ortalıktalar ama o zamanlar daha fazla ortalıktalardı komutanım. Ve ay kraliçeyi kandırıyor ve sonra da yer değiştiriyorlar. Ve bu yüzden şimdi Natan halkının mavi derisi var. Anlatabildim mi?"

Kaladin gözlerini kırptı. "Az önce ne anlattığın hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Ee, şey," dedi Sigzil. "Masal olduğu açık. Natan halkının mavi derili olmasının gerçek sebebi bu değil. Ve, ıı..."

"Bunun bir şeyi mi açıklaması gerekiyordu?"

"Efendim hep böyle yapardı," dedi Sigzil bakışlarını yere indirerek. "Ne zaman birinin aklı karışsa ya da birileri ona sinirlense bir hikâye anlatırdı. Ve, eh, bu her şeyi değiştiriyordu. Bir şekilde." Kaladin'e baktı.

"Sanırım, belki sen de... kendini bir ay gibi hissediyor olabilirsin... " dedi Kaladin yavaş yavaş.

"Hayır, pek sayılmaz." Hikâye sorumluluk hakkındaydı ama gerçekten de iyi anlatamamıştı. Fırtınalar adına. Efendisi Hoid ona Cihanezgicisi unvanını vermişti ama Sigzil burada bir hikâyeyi bile doğru düzgün anlatamıyordu.

Kaladin eliyle omzuna vurdu. "Sorun değil Sig."

"Komutanım," dedi Sigzil. "Adamların hayatta bir hedefleri yok. Onlara bir amaç, iyi insanlar olmaları için bir sebep verdiniz. Onlar *iyi* adamlar. Ama bazı açılardan köle olduğumuz zamanlar işler daha kolaydı. Eğer Köprü Dört'ün hepsi Fırtınaışığı çekmeyi öğrenemezse ne yapacağız? Ordudaki yerimiz ne? Berrakbey Kholin bizi muhafızlık görevlerinden azat etti çünkü bunun yerine Parlayan olarak eğitilmemizi ve talim yapmamızı istiyor. Ama bir Parlayan Şövalye ne demek, bilmiyoruz bile."

"Bunu birlikte öğrenmemiz gerekecek."

"Peki ya adamlara yol gösterilmesi gerekirse? Ya ahlaki bir temele ihtiyaç duyarlarsa? Bir yanlış yaptıkları zaman birinin onlarla konuşması gerekiyor fakat ardentler

bizi Berrakbey Dalinar'ın dediği ve yaptığı şeylerle ilişkilendirdikleri için görmezden geliyorlar."

"Adamlara yol gösterebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Kaladin.

"Birileri göstermeli komutanım."

Kaladin koridora çıkarken onu takip etmesi için Sigzil'e elini salladı. Birlikte Köprü Dört'ün kışlalarına doğru yürümeye başladılar, Sizgil'in elinde ışık için bir küre vardı.

"Birliğimizin ardenti gibi bir şey olmak istemen benim için sorun değil," dedi Kaladin. "Adamlar seni seviyor Sig ve senin sözlerine önem veriyorlar. Ama hayattan gerçekten ne istediklerini anlamaya ve senin istemeleri *gerektiğini* düşündüğün şeyleri onlara dayatmak yerine isteklerine saygı duymaya çalışmalısın."

"Ama komutanım, bazı şeyler alenen *yanlış*. Teft'in neler yaptığını biliyorsunuz ve Huio da fahişeleri ziyaret ediyor."

"Bu yasak değil. Fırtınalar adına, bunun savaşta sağlıklı bir zihnin anahtarı olduğunu söyleyen çavuşlarım bile olmuştu."

"Bu yanlış komutanım. Gerçek bağlılık olmadan bir yeminin taklit edilmesi, o kadar. Bütün büyük dinler bu konuda hemfikir, sanırım Reshiler hariç. Ama onlar *putperest* standartlarına göre bile putperestler."

"Bu kadar ön yargılı olmayı da efendin mi öğretti?"

Sigzil olduğu yerde durdu.

"Affedersin Sig," dedi Kaladin.

"Hayır, o da hakkımda hep aynı şeyi söylerdi. Sürekli söylerdi komutanım."

"Huio ile oturup ona endişe duyduğun şeyleri anlatmana izin veriyorum," dedi Kaladin. "Ahlaki görüşlerini anlatmana yasak getirmeyeceğim, bunu desteklerim bile. Sadece kendi inançlarını bizim düsturumuz olarak ortaya koyma. *Kendi düsturun* olarak öner ve savun. Belki seni dinlerler."

Sigzil başını salladı ve yetişmek için aceleyle ilerledi. Diğer her şeyden çok hikâyeyi düzgün anlatmayı beceremmemesinden kaynaklanan utancını saklamak için not defterine sarıldı. "Bu başka bir soruyu getiriyor, komutanım. Dinmezfırtına'daki son kayıplarımızdan sonra Köprü Dört'ün sayısı yirmi sekize düştü. Yeni üyeler bulmamızın zamanı gelmiş olabilir."

"Yeni üyeler mi?" dedi Kaladin. Başını bir yana yatırdı.

"Eh, eğer daha fazla adam kaybedersek..."

"*Etmeyeceğiz*," dedi Kaladin. Hep böyle düşünürdü.

"... kaybetmesek bile sayımız otuz beş, kırk kişilik sağlam bir köprü ekibinden az kaldı. Belki o sayıyı korumamız gerekmiyor ama sağlam, faal bir birlik her zaman yeni askerler için gözünü açık tutmalıdır.

"Ya ordudaki başka birileri de Rüzgârkoşucu olmak için doğru davranışları sergiliyorsa? Ya da daha önemlisi, ya adamlarımız yemin etmeye ve kendi sprenleriyle bağ kurmaya başlarsa? Köprü Dört'ü dağıtıp, her adamın kendi başına birer Parlayan olmasına izin vermeli miyiz?"

Köprü Dört'ün dağıtılması fikri Kaladin'e en az savaşta adam kaybetmek düşüncesi kadar acı veriyordu. Kısa bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Demek ki Köprü Dört kışlasına gitmiyorlardı, Kaladin kulenin içlerine ilerleyen bir yöne dönmüştü. İşçilerin çektiği, kuyulardan subayların odalarına su götüren bir su arabasının yanından geçtiler. Normalde bu parshmenlerin işi olurdu.

"En azından yeni asker aradığımızın haberini yaymalıyız," dedi en sonunda Kaladin. "Ama dürüst olmak gerekirse gönüllü olmak isteyeceklerin sayısını nasıl idare edilebilir bir düzeye indiririm, bilemiyorum."

"Bazı stratejiler bulmaya çalışacağım komutanım," dedi Sigzil. "Eğer sormama

müsaade edersenız, nereye..." Lyn'in koridorun ilerisinden aceleyle onlara doğru yaklaştığını görünce sustu. Avcunda ışık için bir elmas çentik tutuyordu, siyah Alethi saçlarını arkadan bir kuyrukla toplanmıştı ve Kholin üniforması giyiyordu.

Kaladin'i gördüğü zaman hemen durdu ve çok düzgün bir selam verdi. "Tam da sizi arıyordum. Levazım subayı Vevidar, 'sıra dışı isteğiniz yerine getirildi' diye haber yolladı komutanım."

"Harika," dedi Kaladin Lyn'in yanından geçip hızla koridorda ilerlemeye devam ederek. Sigzil o da yanlarında gelmeye başlarken ona bir bakış attı ve Lyn de omuz silkti. Sıra dışı isteğin ne olduğunu o da bilmiyordu, sadece yerine getirildiği söylenmişti.

Kaladin yürürlerken Lyn'i inceledi. "Adamlarıma yardım eden gözcü sendin, değil mi? Lyn miydi?"

"Evet komutanım!"

"Aslında, sen Köprü Dört'e mesaj getirmek için bahane arıyormuşsun gibi görünüyor."

"Ee, evet komutanım."

"Kayıp Parlayanlar'dan korkmuyor musun o zaman?"

"Açıkçası komutanım, o savaş meydanında gördüklerimden sonra karşı taraf yerine sizin yanınızda olmayı tercih ederim."

Kaladin başıyla onayladı, yürürken düşünceliydi. "Lyn, Rüzgârkoşuculara katılmak ister miydin?" dedi en sonunda.

Kadın olduğu yerde kaldı, ağzı açık kalmıştı. "Komutanım?" Selam verdi. "Komutanım, buna *bayılırım*! Fırtınalar adına!"

"Harika," dedi Kaladin. "Sig, hesap defterlerimizi ona ulaştırabilir misin?"

Lyn'in eli alnından düştü. "Hesap defterleri mi?"

"Ayrıca askerlerin ailelerine mektup yazılmasına da ihtiyaçları olacak," dedi Kaladin. "Ve sanırım Köprü Dört'ün bir tarihçesini de yazmalıyız. İnsanlar merak edecekler ve yazılı bir anlatı beni sürekli baştan anlatmaktan kurtaracak."

"Ah," dedi Lyn. "Bir kâtip."

"Elbette," dedi Kaladin koridorda ona dönerek kaşlarını çattı. "Bir kadınsın, değil mi?"

"Ben sizin... Yani, yüceprensin görülerinde Parlayan Şövalye olan kadınlar vardı ve Berrakhanım Shallan da..." Kızardı. "Komutanım, gözcülere bütün gün oturup defterlere bakmayı sevdiğim için katılmadım. Eğer teklifiniz buysa geri çevirmek zorundayım."

Omuzları çökmüştü ve Kaladin'in gözlerinin içine bakmıyordu. Sigzil garip bir şekilde yüzbaşıya yumruk atmak istediğini fark etti. Sertçe değil tabii. Sadece nazik bir "uyandırma" yumruğu. Sadeas'ın savaş kampında, o ilk gün onu uyandırdığından beri Kaladin'e karşı böyle bir his duyduğunu hatırlamıyordu.

"Anladım," dedi Kaladin. "Peki... Tarikatın kendisine katılımlar için test yapmaya başlayacağız. Sanırım seni de davet edebilirim. Tabii istersen."

"Test mi?" dedi gözcü. "Gerçek üyelik için mi? Sadece kâtiplik için değil? Fırtınalar adına, ben varım!"

"O zaman amirinle konuş," dedi Kaladin. "Daha sınavın kendisini oluşturmadım ve kabul edilmeden önce sınavı geçmen gerekir. İki durumda da tabur değişikliği için izne ihtiyacın olacak."

"Emredersiniz efendim!" dedi Lyn ve heyecanlı adımlarla uzaklaştı.

Kaladin onun gidişini izledikten sonra sessizce homurdandı.

Sigzil hiç düşünmeden mırıldandı. "Bu kadar duyarsız olmayı da efendiniz mi öğretti?"

Kaladin ona ters ters baktı.

"Bir önerim var komutanım," diye devam etti Sigzil. "İnsanların hayattan gerçekten ne istediklerini anlamaya ve istemeleri *gerektiğini* düşündüğünüz şeyleri onlara dayatmak yerine..."

"Kes."

"Emredersiniz komutanım. Affedersiniz komutanım."

Yollarına devam ettiler. Kaladin boğazını temizledi. "Bana karşı bu kadar resmî olmana gerek yok, biliyorsun."

"Biliyorum komutanım. Ama siz artık bir açıkgöz ve bir Paredarsınız ve... eh, böyle daha doğru geliyor."

Kaladin'in yüzü asıldı ama itiraz etmedi. Aslında Sigzil Kaladin'e diğer köprücülerden biriymiş gibi davranmayı her zaman... uygunsuz bulmuştu. Diğerlerinden bazıları bunu yapabiliyordu; Teft ile Kaya ve kendi garip yöntemiyle Lopen. Ama ilişki resmî olunca Sigzil daha rahat hissediyordu. Yüzbaşı ve yazmanı.

Kaladin'e en yakın olan Moash'tı ama o artık Köprü Dört'te değildi. Kaladin Moash'ın ne yaptığını söylememiş, sadece "Kendini kardeşliğimizden ayırdı," demişti. Ne zaman Moash'ın adı geçse Kaladin kaskatı kesiliyor ve susuyordu.

"Şu listende başka bir şey var mı?" dedi Kaladin koridorda bir muhafız devriyesinin yanından geçerlerken. Ona verilen selamlar canlıydı.

Sigzil defterine baktı. "Hesaplar ve kâtip eksikliği... Ahlaki durum... Asker alımı... Hah, artık koruma olmadığımıza göre ordudaki yerimizi tanımlamamız gerekiyor."

"Biz hâlâ korumayız," dedi Kaladin. "Sadece ihtiyacı olan herkesi koruyoruz. O fırtına yüzünden daha büyük problemlerimiz var."

Bir kere daha gelmişti, bu üçüncü seferdi; bu olay yüzefırtınalardan bile daha düzenli olduğunu kanıtlıyordu. Neredeyse tam dokuz günde bir. Bu kadar yüksekte olduklan için Dinmezfırtına'nın geçişi onlar için sadece ilginç bir olaydı ama her geçişiyle dünyanın her yerindeki zaten kötü durumda olan şehirleri daha da zorluyordu.

"Bunun farkındayım komutanım," dedi Sigzil. "Ama hâlâ prosedürleri düşünmemiz gerek. Şöyle sorayım. Bizler, Parlayan Şövalyeler olarak, hâlâ Alethkar ordusunun bir birimi miyiz?"

"Hayır," dedi Kaladin. "Bu savaş Alethkar'dan da önemli. Tüm insanlık için savaşıyoruz."

"Peki o zaman bizim emir komuta zincirimiz nasıl? Kral Elhokar'a mı itaat ediyoruz? Hâlâ onun kullan mıyız? Toplumsal konumumuz Dan mı, yoksa Nan mı? Siz Dalinar'ın prensliğinde bir Paredarsınız, değil mi?

"Köprü Dört'ün maaşlannı kim ödüyor? Ya diğer köprü ekiplerininkilerin maaşlannı? Eğer Alethkar'da Dalinar'ın arazilerinde bir anlaşmazlık olsa sıradan bir bey-tebaa ilişkisinde olduğu gibi sizi ve Köprü Dört'ü onun adına savaşmak için çağırabilir mi? Eğer çağıramazsa yine de bize maaş vermesini bekleyebilir miyiz?"

"Hay Cehennem," dedi Kaladin nefesini bırakarak.

"Üzgünüm komutanım. Bu..."

"Hayır, bunlar iyi sorular Sig. Bana hatırlattığın için şanslıyım." Sigzil'in omzunu sıvazladı, levazım subayının ofisinin hemen dışındaki koridorda durdu. "Bazen Köprü Dört'te boşa mı harcanıyorsun diye düşünüyorum. Bir âlim olmalıymışsın."

"Eh, o köprünün altından çok sular aktı komutanım. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Azir'de devlet eğitimi sınavlarını geçemedim. Yeterince iyi değildim."

"Demek ki o sınavlar aptalcaymış," dedi Kaladin. "Ve Azir kaybetmiş, çünkü seni alamadılar."

Sigzil gülümsedi. "Bunun için mutluyum." Ve... garip bir şekilde, bunun doğru ol-

duğunu hissetti. Sırtında taşıdığı isimsiz bir yük kalkmış gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de Lyn gibi hissediyorum. Köprü Dört havalandığı zaman bir defterlerin üstüne eğilmiş olmayı istemiyorum. Göğe ilk yükselen olmak istiyorum."

"Sanırım bu ayrıcalık için Lopen ile kapışman gerekecek," dedi Kaladin gülerek. "Gel hadi." Levazım subayının ofisine girdiler, beklemede olan bir grup muhafız anında Kaladin'e yer açtı. Tezgâhta kollarını sıyırmış iri yarı bir asker kutular ve kasalar içinde bir şeyler arıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Muhtemelen kansı olan tıknaz bir kadın istek formlarını inceliyordu. Adamı dürttü ve Kaladin'i işaret etti.

"Nihayet!" dedi levazım subayı. "Bunların burada durup herkesin gözlerini üzerlerine çekmelerinden ve beni fazla sprenli bir casus gibi terletmelerinden yoruldum."

Köşede duran bir çift siyah çuvala doğru ilerledi, Sigzil'in gördüğü kadarıyla hiçbir gözü üzerlerine çekmiyorlardı. Levazım subayı bunları kaldırdı ve birkaç formu bir kez daha kontrol eden ve yüzbaşı mührü ile damgalaması için Kaladin'e uzatan katibe bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. Kâğıt işleri tamamlanmıştı ve levazım subayı bir çuvalı Kaladin'e, diğerini de Sigzil'e verdi.

Hareket edince içlerinden şıngırtılar geliyordu ve şaşırtıcı derecede ağırlardı. Sigzil elindekinin bağlarını çözdü ve içine bir bakış attı.

Güneş ışığı kadar kuvvetli yeşil ışıktan bir sel yüzüne vurdu. Zümrütler. Büyük türden olanlardı, küre değillerdi, büyük ihtimalle Harap Ovalar'da avlanan uçurumşeytanlarının mücevherkalplerinden kesilmişlerdi. Bir anda Sigzil odayı dolduran muhafızların levazım subayından bir şeyler almak için orada olmadıklarını fark etti. Bu serveti korumak için oradaydılar.

"Bu krallyet zümrüt rezervi," dedi subay. "Acil tahıl ihtiyacı için saklanır, bu sabahki fırtınada Işık'lan tazelendi. Yüceprensi bunları sana vermeye nasıl ikna ettin, hiçbir fikrim yok."

"Sadece ödünç alıyoruz," dedi Kaladin. "Akşam olmadan geri getireceğiz. Gerçi uyarayım, bazıları sönmüş olacak. Ve yarın onları yine almamız gerekecek. Ve ondan sonraki gün de..."

"Bunlarla bir *prensliği* satın alabilirim," dedi levazımcı homurdanarak. "Kelek adına, bunlarla ne yapacaksınız?"

Ama Sigzil zaten tahmin etmişti. Bir aptal gibi sırıttı. "Parlayan antrenmanı yapacağız."

YİRMİ DÖRT YIL ÖNCE

Şöminedeki duman içeriye yayılırken Dalinar küfretti. Kola ağırlığını vererek yerinden oynatmayı ve şömine bacasını tekrar açmayı başardı. Geriye çekilerek dumanı yüzünden uzaklaştırmak için elini sallarken öksürdü.

"Onu değiştirmemiz gerekecek," dedi Evi dikiş diktiği koltuğun üzerinden.

"Evet," dedi Dalinar bir gümlemeyle ateşin önünde yere çökerken.

"En azından hızla yetiştin. Bugün duvarları ovalamamız gerekmeyecek ve hayat gece güneşi kadar beyaz olacak!"

Evi'nin ana dilindeki deyimler Alethçeye her zaman iyi çevrilemiyordu.

Dalinar'ın kıyafeti yağmur yüzünden hâlâ nemli olduğu için ateşin sıcaklığı hoş geliyordu. Dışarıdaki Gözyaşları'nın hiçbir zaman bitmeyen yağmur sesini duymazdan gelmeye çalıştı, onun yerine odunlann birinin üzerinde dans eden bir çift alevsprenini izlemeye koyuldu. Sürekli değişen siluetleriyle biraz insanı andırıyorlardı. Birisi diğerine doğru atlarken gözleriyle takip etti.

Evi'nin kalktığını duydu ve yine tuvalete gidiyor olabileceğini düşündü. Bunun yerine Dalinar'ın yanına oturup koluna girdi, sonra hoşnutlukla iç çekti.

"Bu rahat olamaz," dedi Dalinar.

"Ama yine de yapıyorsun."

"Hamile olan ben... " Evi'nin büyümeye başlamış olan karnına baktı.

Evi gülümsedi. "Durumum beni yere oturunca *kınlacak* kadar hassaslaştırmadı, sevdiğim." Dalinar'ın koluna iyice sarıldı. "Şunlara bak. Ne kadar hevesli oynuyorlarl"

"Talim yapıyor gibiler," dedi Dalinar. "Neredeyse ellerindeki küçük kılıçları görebiliyorum."

"Senin için her şey dövüş mü olmak zorunda?"

Dalinar omzunu silkti.

Evi başını omzuna yasladı. "Sadece tadını çıkaramaz mısın Dalinar?"

"Neyin tadını çıkaramaz mıyım?"

"Hayatının. Bu krallığı kurmak için o kadar çok uğraştın. Artık kazandığına göre şimdi tatmin olamaz mısın?"

Dalinar kolunu tutuşundan kurtararak ayağa kalktı ve kendine bir içki koymak için odanın diğer tarafına geçti.

"Davranışlarını fark etmediğimi düşünme," dedi Evi. "Kral sınırlanmızın dışındaki en ufak bir çatışmadan bile bahsettiğinde neşeleniyorsun. Kâtiplerine büyük savaşları okutturuyorsun. Her zaman bir sonraki düellodan konuşuyorsun."

"Bu daha uzun bir süre olmayacak," diye homurdandı Dalinar, sonra şarabından bir yudum aldı. "Gavilar kendimi tehlikeye atmamın aptalca olduğunu söylüyor, diyor ki birileri eninde sonunda bu düellolardan birini ona karşı bir komplo için kullanacakmış. Kendime bir şampiyon bulmam, *en iyi savaşçımı* seçmem gerekecek." Şarabına baktı.

Düelloculuğa hiçbir zaman pek iyi gözle bakmamıştı. Fazla sahteydi, fazla temizdi. Ama en azından o da bir şeydi.

"Sanki ölmüş gibisin," dedi Evi.

Dalinar ona baktı.

"Sanki sadece savaştığın zaman yaşıyorsun," diye devam etti. "Öldürebildiğin zaman. Eski hikâyelerden bir karanlık gibi. Sadece diğerlerinin hayatını alarak yaşıyorsun."

O solgun saçları ve altın rengi teni ile parıldayan bir mücevher gibiydi. Tatlı, sevgi dolu bir kadındı ve Dalinar'ın ona gösterdiği muameleden daha iyisini hak ediyordu. Kendini geri gidip yanına oturmaya zorladı.

"*Ben* hâlâ alevsprenlerinin oynadığını düşünüyorum," dedi Evi.

"Her zaman merak etmişimdir," dedi Dalinar. "Onlar alevden mi *oluşmuşlar*? Öyle gibi görünüyorlar ama peki ya duygu sprenleri? O zaman bir öfkespreni de öfkeden mi *oluşuyor*?"

Evi dalgın dalgın başını salladı.

"Peki ya şansprenleri?" dedi Dalinar. "Şandan mı oluşmuşlar? Şan *nedir* ki? Şansprenleri sadece kendisi önemli bir iş başardığını *zanneden*, etrafındaki herkes onlarla dalga geçerken aklını kaybetmiş ya da belki çok sarhoş birinin etrafında belirebilir mi?"

"Bu Shishi tarafından gönderilmiş bir gizem," dedi Evi.

"Ama hiç merak etmiyor musun?"

"Ne amaçla?" dedi Evi. "En sonunda Bir'e geri döndüğümüz zaman öğreneceğiz. Anlayamayacağımız şeylerle şimdi kafamızı meşgul etmenin faydası yok."

Dalinar gözlerini kısarak alevsprenlerine baktı. Şunun cidden bir kılıcı *vardı*. Minyatür bir Parekılıcı.

"Bu yüzden böyle sık sık somurtuyorsun, kocam," dedi Evi. "Islak taşı midende tutmak sağlıklı değil."

"Ben... Ne?"

"Böyle garip şeyler düşünmemelisin. Zaten böyle şeyleri aklına kim sokuyor ki?"

Dalinar omzunu silkti ama iki gece önce geç saatlere kadar oturup, Gavilar ve Navani ile yağmur tentesi altında şarap içtiğini düşündü. Navani sprenlerle ilgili araştırmaları hakkında konuşmuş da konuşmuş, Gavilar ise haritalarına rünlerle notlar alırken sadece homurdanmakla yetinmişti. Navani öylesine bir tutku ve heyecanla konuşuyordu ki. Ama Gavilar onu görmezden gelmişti.

"Anın tadını çıkar," dedi Evi ona. "Gözlerini kapat ve Bir'in sana verdikleri üzerinde düşün. Hissizliğin huzurunu ara ve kendi var olma hissinin tadını çıkar."

Önerdiği şekilde Dalinar gözlerini kapattı ve basitçe orada onunla birlikte olmanın tadını çıkarmaya çalıştı. "Bir adam gerçekten değişebilir mi, Evi? Sprenlerin değişmesi gibi."

"Hepimiz Bir'in farklı yüzleriyiz."

"O zaman bir yüzden diğer yüze geçmek mümkün mü?"

"Elbette," dedi Evi. "Sizin kendi inançlarınız da dönüşüm hakkında değil mi? Bir adamın bayağılıktan şana Ruhdökülmesi üzerine?"

"İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum."

"O zaman Bir'e sor."

"Duayla mı? Ardentler aracılığıyla mı?"

"Hayır, şapşal. Kendin."

"Ben mi?" diye sordu Dalinar. "Mesela bir tapınakta mı?"

"Eğer Bir ile görüşmek istiyorsan Vadi'ye gitmelisin," dedi Evi. "Orada Bir'le ya da onun bir tezahürüyle ile konuşabilir ve bir lütuf..."

"Eski Büyü," diye tısladı Dalinar gözlerini açarak. "Gecegözcüsü. Evi, böyle şeyler söyleme." Fırtınalar adına, putperest kültürü en garip zamanlarda kendini belli ediyordu. Vorin inançları hakkında güzel güzel konuşurken bir anda *böyle* bir şey çıkabiliyordu.

Neyse ki bundan daha fazla bahsetmedi. Gözlerini kapattı ve sessizce mırıldanmaya başladı. Neden sonra odalarının dış kapısı çalındı.

Kapıyı oda kâhyası Hathan açardı. Dalinar dışarıda adamın sesini duydu ve arkasından iç odanın kapısı hafifçe çaldı. "Kardeşiniz geldi Berrakbey," dedi Hathan kapının dışından.

Dalinar ayağa fırladı ve kapıyı açarak kısa başhizmetkârın yanından geçti. Evi bir eliyle duvara dokunarak onu takip etti, bu onun bir alışkanlığıydı. Aşağıdaki sınlsıklam, insanlann sokaklarda geçtikleri yerleri belli eden titrek fener ışıklarının olduğu bir Kholinar'a bakan açık pencerelerin yanından geçtiler.

Gavilar oturma odasından bekliyordu, göğsün yan tarafı boyunca dizili düğmeleri ve katı ceketi olan şu yeni üniformalardan giyiyordu. Koyu renk saçları kıvnlarak omuzlanna iniyordu ve düzgün sakalıyla uyumluydu.

Dalinar sakaldan nefret ederdi, miğferine takılıyorlardı. Gerçi Galivar üzerindeki etkisini inkâr edemezdi. Şık giysilerinin içindeki Galivar'a bakan biri medeniyetten nasibini almamış bir taşra haydudu, tahta giderken yoluna çıkan her şeyi yıkıp fethetmiş bir savaş beyi görmezdi. Hayır, bu adam bir *kraldı*.

Gavilar bir tomar kâğıtla hafif hafif avcunun içine vuruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Dalinar.

"Rathalas," dedi Gavilar kâğıtları odaya giren Evi'ye doğru uzatırken.

"Yine mi!" dedi Dalinar. Yarık'ı, Parekılıcı'nı kazandığı o dev uçurumu ziyaret edeli yıllar olmuştu.

"Kılıç'ını geri istiyorlar," dedi Gavilar. "Tanalan'ın varisinin geri döndüğünü ve onu gerçek bir mücadele sonucunda kazanmadığın için Pare'yi hak etmediğini iddia ediyorlar."

Dalinar ürperdiğini hissetti.

"Bunun alenen yalan olduğunu biliyorum," dedi Gavilar. "Çünkü bütün o yıllar önce Rathalas'da savaştığımız zaman, varisi *hallettiğini* söylemiştin. Varisi *hallettin*, değil mi Dalinar?"

Dalinar o günü hatırladı. Heyecan içinde nabız gibi atarken o kapı ağzını karartışını hatırladı. Elinde bir Parekılıcı'yla ağlayan çocuğu hatırladı. Ölü babasının arkasında yatıyordu. Yalvaran o alçak sesi hatırladı.

Heyecan o anda yok olup gitmişti.

"Daha bir çocuktu Gavilar," dedi Dalinar. Sesi boğuktu.

"Hay Cehennem!" dedi Gavilar. "O hanedan soyundan geliyor. Bu... fırtınalar adı-

na, on yıl önceydi. Artık tehdit oluşturabilecek yaştal Bütün şehir, bütün *bölge* ayaklanacak! Eğer harekete geçmezsek tüm Taçdiyarlar bağımsızlık ilan edebilir."

Dalinar gülümsedi. Bu duygu onu şok etti ve gülümsemesini hızla bastırdı. Ama elbette... elbette birinin gidip isyancıları bastırması gerekecekti.

Döndü ve Evi'yi gördü. Dalinar daha fazla savaş fikri karşısında öfkelenmesini beklerdi ama Evi ona güneş gibi gülümsüyordu. "Çocuğa kıymamışsın."

"Ben... Kılıç'ı zar zor kaldırıyordu. Onu annesine verdim ve saklamasını söyledim."

"Ah Dalinar," Evi ona sıkı sıkı sarıldı.

Dalinar içinde bir gururun kabardığını hissetti. Bu elbette saçmalıktı. Krallığı tehlikeye atmıştı. İnsanlar koskoca Karadiken'in bir vicdan krizi karşısında yenik düştüğünü bilseler ne tepki verirlerdi? Gülerlerdi.

O anda umurunda değildi. Bu kadın için bir kahraman olabileceği sürece.

"Eh, sanırım bir isyan beklenmesi gereken bir şeydi," dedi Gavilar pencereden dışarı bakarak. "Birleşmenin üstünden yıllar geçti, insanların bağımsızlıklarını öne sürmeye başlamalarının zamanı gelmişti." Elini Dalinar'a doğru kaldırarak döndü. "Ne istediğini biliyorum kardeşim, ama vazgeçmen gerekecek. Bir ordu göndermeyeceğim."

"Ama..."

"Bu işi politikayla daha başlamadan bitirebilirim. Birliği sürdürmek için *tek* yöntemimiz güç gösterisi olamaz, yoksa benden sonra Elhokar bütün hayatını yangın söndürmeye çalışmakla geçirir. İnsanların Alethkar'ı birbirine karşı fırsat kollayan ayrı bölgeler olarak değil, birleşmiş bir krallık olarak düşünmesine ihtiyacımız var."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Dalinar.

Bu olmayacaktı, onlara hatırlatmak için kılıç olmadan olmazdı. Ancak bir kez olsun, Dalinar bunu hatırlatan kişi olmamaktan memnundu.

Rayse konusunda endişelenmemelisin. Aona ve Skai'ye yazık oldu fakat onlar aptallık ederek anlaşmamızı en başından bozdular.

Numuhukumakiaki'aialunamor'a her zaman savaşın ilk kuralının düşmanını tanımak olduğu öğretilmişti. İnsan onun hayatında böyle derslerin artık çok da önemli olmadığını düşünebilirdi. Neyse ki güzel bir güveç yapmak da tıpkı savaşa gitmek gibiydi.

Kalın, ovalı dilleri düzgün konuşmaya elverişli olmadığı için arkadaşları tarafından Kaya diye çağrılan Lunamor kazanını bir kılıç kadar uzun olan devasa bir tahta kaşıkla karıştırdı. Altında kayafilizi kabuklarını yakan bir ateş vardı ve oyuncu bir rüzgârspreni dumana vurarak, Lunamor nerede durursa dursun üstüne gelmesine neden oluyordu.

Kazanını Harap Ovalar'daki bir platonun üstüne yerleştirmişti ve güzel ışıklar ve düşen yıldızlar adına, burayı *özlediğini* fark ederek epey şaşırmıştı. Bu çorak, rüzgârlı düz araziden hoşlanmaya başlayacağı kimin aklına gelirdi? Onun vatanı bir aşırılıklar ülkesiydi; keskin buz, toz gibi kar, kaynar sıcak ve kutsal nem.

Burada her şey çok... ortalamaydı ve Harap Ovalar da içlerinde en kötüsüydü. Jah Keved'de sarmaşıklarla kaplı vadiler bulmuştu. Alethkar'da tahıl tarlaları vardı, kayafilizleri bir kazanda kaynayan baloncuklar gibi sonsuza kadar uzanırdı. Sonra ise Harap Ovalar. Üstünde neredeyse hiçbir şeyin yetişmediği bitmeyen platolar. Garip bir şekilde onları seviyordu.

Lunamor altını yakmamak için iki eliyle güveci karıştırırken sessizce mırıldanıyordu. Dumanın yüzüne gelmediği zamanlarda Harap Ovalar'ın kokusunu alabiliyordu; bu lanetli, fazla kalın rüzgârın düzgün durmak için fazla havası vardı. Koku... açıktı. Yüksek bir gökyüzünün ve pişen taşların kokusuydu ama uçurumların içindeki yaşam izleriyle baharatlanmıştı da. Bir tutam tuz gibi. Bitkilerin ve çürümenin birleşen kokularıyla nemli ve canlıydı.

O uçurumların içinde, kayıp geçen uzun bir sürenin ardından Lunamor bir kez daha kendini bulmuştu. Yenilenmiş hayat, yenilenmiş amaç.

Ve güveç.

Lunamor güvecin tadına baktı; tabii ki temiz bir kaşık kullanarak çünkü o bu ovalı aşçıların bazıları gibi bir barbar değildi. Uzun köklerin, eti eklemeden önce biraz daha pişmesi gerekiyordu. Gerçek etti, tüm gecesini parmak yengeçlerin kabuklarını soymaya harcamıştı. Uzun süre pişiremezdin yoksa kösele gibi olurdu.

Köprü Dört'ün geri kalanı platoya dizilmiş Kaladin'i dinliyordu. Lunamor sırtı Narak'a, Harap Ovalar'ın tam ortasına kurulmuş şehre dönük olacak şekilde yerleşmişti. Renarin Kholin Yeminkapısı'nı çalıştırdığı zaman yakınlardaki bir plato ışıkla yanıp söndü. Lunamor bunun dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalıştı. Batıya bakmak istiyordu. Eski savaş kamplarına doğru.

Fazla uzun süre kalmadı şimdi bekleyecek, diye düşündü. *Ama bunu düşünme. Güvecin daha fazla ezilmiş limme ihtiyacı var.*

"Pek çoğunuzu uçurumların içinde eğittim," dedi Kaladin. Köprü Dört'ün adam sayısı diğer köprü ekiplerinin bazı üyeleriyle ve hatta Dalinar'ın talim için önerdiği birkaç askerle artmıştı. Beş kadın gözcüden oluşan ekip şaşırtıcıydı fakat Lunamor kimdi ki yargılayacaktı?

"İnsanlara mızrak eğitimi verebilirim çünkü ben de mızrak eğitimi aldım," diye devam etti Kaladin. "Bugün burada kalkıştığımız şey başka. Fırtınaışığı'nı kullanmayı nasıl öğrendiğimi zar zor anlayabiliyorum. Bunu hep birlikte keşfetmemiz gerekecek."

"Sıkıntı yok, gancho," diye seslendi Lopen. "Uçmayı öğrenmek ne kadar zor olabilir ki? Gökyılanları sürekli uçuyor, hem çirkin hem de aptallar. Çoğu köprücü ise ya çirkin ya da aptal, yani başarabiliriz."

Kaladin sırada Lopen'in durduğu yerin yakınında durdu. Bugün yüzbaşının keyfi yerinde gibi görünüyordu, Lunamor bunu kendine mal ediyordu. Ne de olsa Kaladin'in kahvaltısını o hazırlamıştı.

"İlk adım İdeal'i söylemek olacak," dedi Kaladin. "Birkaçınızın zaten söylediğinizi düşünüyorum. Ama geri kalanınız, eğer Rüzgârkoşuculara silahtar olmak istiyorsanız yemini etmeniz gerekecek."

Kelimeleri yüksek sesle saymaya başladılar. Şimdiye kadar herkes hepsini öğrenmişti. Lunamor da İdeal'i fısıldadı.

Ölümden önce yaşam. Zayıflıktan önce güç. Hedeften önce yolculuk.

Kaladin Lopen'e mücevherlerle dolu bir kese verdi. "Gerçek sınav ve silahtarlığınızın kanıtı Fırtınaışığı'nı içinize çekmeyi öğrenmek olacak. Birkaçınız zaten biliyor..."

Lopen anında parlamaya başladı.

"...ve geri kalanınızın da öğrenmesine yardımcı olacaklar. Lopen; Birinci, İkinci ve Üçüncü Mangaları al. Sigzil; Dördüncü, Beşinci ve Altıncı sende. Peet, senin de parladığını görmediğimi sanma. Diğer köprücüler sende ve Teft, sen de gözcüleri al ve... "

Kaladin etrafa bakındı. "Teft nerede?"

Daha yeni mi fark ediyordu? Lunamor yüzbaşılarını gerçekten seviyordu ama bazen dikkatsiz olabiliyordu. Belki de hava hastalığındandı.

"Teft dün gece kışlaya geri dönmedi komutanım," dedi Leyten, rahatsız görünüyordu.

"Peki. Gözcülerle ben ilgileneceğim. Lopen, Sigzil, Peet; mangalarınıza Fırtınaışığı'nın nasıl çekildiğini anlatın. Bugün bitmeden önce bu platodaki herkesin fener yutmuş gibi parlamasını istiyorum."

Dağıldılar, hevesli oldukları belliydi. Bir ucu yere bağlı, rüzgârla dalgalanırmış gibi görünen şeffaf kırmızı bayraklar taşlardan dışarı çıkmıştı. Beklentisprenleri. Lunamor elini önce omzuna, sonra da alnına götürerek onları saygı işaretiyle selamladı. Bunlar düşük mertebeli tanrılardı ama yine de kutsallardı. Bayrakların ötesindeki gerçek şekillerini görebiliyordu, aşağılarında hafif gölgeler gibi daha büyük yaratıklar vardı.

Lunamor karıştırma işini Dabbid'e devretti. Genç köprücü, Lunamor Kaladin'e onu savaş meydanında kurtarması için yardım ettiğinden beri konuşmamıştı ve şimdi de bir şey demedi. Ama hâlâ kazan karıştırabiliyor ve su tulumu taşıyabiliyordu. Kaladin'in kurtardığı ilk köprücü olduğu için ekibin maskotu gibi bir şey olmuştu. Köprücüler Dabbid'in yanından geçtikleri zaman ona selam verirlerdi.

Bugün Lunamor'la birlikte mutfak görevinde Huio vardı ve bu gittikçe sıklaşmaktaydı. Huio gönüllü oluyordu ve öbürleri kaçınıyordu. Bodur ve yapılı Herdazlı adam, Lunamor'un bir gece önceden Urithiru'nun dışındaki platoda metal kaplar içinde soğuttuğu kahverengimsi bir Boynuzyiyen içeceği olan şikiyi karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Garip bir şekilde Huio bir kaptan, bir avuç lazbo aldı ve üzerine serpiştirdi.

"Ne yapıyorsun deli adam!" diye kükredi Lunamor hızla yanına giderken. "Lazbo? İçeceğe atılır mı o? Bu şey acılı, seni gidi hava hastası ovalı!"

Huio Herdazca bir şeyler söyledi.

"Hah!" dedi Lunamor. "Ben konuşmuyorum kullandığın o deli dili. Lopen! Buraya gel ve konuş şu kuzeninle! Mahvediyor içeceklerimizi!"

Ancak Lopen göğe doğru hevesli hevesli işaret ederek bugün kendisini nasıl tavana yapıştırdığını anlatıyordu.

Lunamor homurdandı ve bir kaşık içeceği ona uzatan Huio'ya baktı.

"Hava hastası aptal," dedi Lunamor bir yudum alırken. "Mahvedeceksin... "

Deniz ve taşın kutsal tanrıları adına. Bu *lezzetliydi*. Baharat soğutulmuş içeceğe tam uyan bir *kuvvet* katmıştı, tatlar hiç beklenmedik ama her nasılsa birbirlerini tamamlayıcı şekilde bir araya geliyordu.

Huio gülümsedi. "Köprü Dört!" dedi koyu aksanlı Alethçesiyle.

"Şanslı adamsın," dedi Lunamor onu göstererek. "Bugün seni öldürmeyeceğim." Bir yudum daha aldı, sonra da kaşıkla işaret etti. "Git ve bu şeyi diğer şiki kaplarına da yap."

Şimdi, Hobber neredeydi? Cılız, ayrık dişli adam *fazla* uzakta olamazdı. Yürüyemeyen bir aşçı çırağının bir avantajı buydu, genellikle koyduğun yerde duruyordu.

"Şimdi dikkatle beni izleyin!" dedi Lopen kendi grubuna, konuşurken Fırtınaışığı ağzından tütüyordu. "Tamam. İşte geliyor. Ben, Lopen'iniz, şimdi uçacağım. Uygun gördüğünüz şekilde alkışlayabilirsiniz."

Yukarı zıpladı ve sonra tekrar platoya çakıldı.

"Lopen!" diye bağırdı Kaladin. "Diğerlerine yardım etmen gerekiyor, hava atman değil!"

"Affedersin, gon!" dedi Lopen. Yüzü taşların üzerinde durduğu yerde kıpırdandı ama ayağa kalkmadı.

"Sen... sen kendini *yere* mi yapıştırdın?" diye sordu Kaladin.

"Planın bir parçası, gon!" diye cevapladı Lopen. "Eğer gökyüzünde narin bir bulut olacaksam önce yeri, onu terk etmediğime ikna etmem gerekli. Harbiden bak, endişeli bir âşık gibi teselli edilmeli ve gökyüzüne krallara yakışır olduğu kadar da dramatik olan yükselişimden sonra geri döneceğimden emin olmalı."

"Sen kral değilsin Lopen," dedi Drehy. "Bunu konuşmuştuk."

"Değilim tabii. Ben *eski* kralım. Belli ki sen o bahsettiğim aptal olanlardan birisin."

Lunamor eğlenerek homurdandı ve küçük mutfağının etrafından dolaşarak, şimdi platonun yan tarafında kökleri soyduğunu hatırladığı Hobber'a doğru yürüdü. Lunamor yavaşladı. Neden Kaladin Hobber'ın taburesinin önünde eğilmiş ona bir... mücevher uzatıyordu?

Ahh... diye düşündü Lunamor.

"İçime çekmek için *nefes almam* gerekmişti," diye açıklıyordu Kaladin alçak bir sesle. "Teft işin doğrusunu açıklamadan önce haftalardır, belki de aylardır farkında olmadan yapıyordum."

"Komutanım," dedi Hobber. "Hiç sanmıyorum... demek istediğim, komutanım, ben Parlayan değilim. Mızrakta pek iyi değilim. Aşçılıkta bile ancak idare ediyorum."

İdare eder demek abartıydı. Ama samimi ve yardımseverdi, bu yüzden de Lunamor yanında olmasından memnundu. Dahası Hobber'ın oturarak yapabileceği bir işe ihtiyacı vardı. Bir ay önce Beyazlı Suikastçı, Elhokar'ı öldürmek için savaş kamplarındaki kraliyet sarayını dağıtıp gitmişti ve saldırı yüzünden Hobber'ın bacakları ölü kalmıştı.

Kaladin mücevheri Hobber'ın avcunun içine sıkıştırdı. "Sadece dene," dedi yüzbaşı sessizce. "Parlayan olmak güç ya da yetenek değil, kalp işi. Ve seninki hepimizin içinde en iyisi."

Yüzbaşı dışarıdan bakan pek çok kişiye korkutucu görünüyordu. Yüz ifadesi yerine kalıcı bir fırtınası, üzerlerine döndüğü zaman insanların benzini solduran bir yoğunluğu vardı. Ama bu adamda ayrıca afallatıcı bir şefkat de vardı. Kaladin Hobber'ın kolunu kavradı ve neredeyse gözleri dolmuş gibi görünüyordu.

Bazı günler Roshar'daki tüm taşları toplasan Kaladin Stormblessed'i yıkamazmışsın gibi görünürdü. Sonra ise adamlarından biri yaralanırdı ve dağılır giderdi.

Kaladin eğitmeye çalıştığı gözcülere doğru geri yürüdü ve Lunamor ona yetişmek için koşturdu. Köprü yüzbaşısının omzunda giden küçük tanrıyı eğilerek selamladı. "Sence Hobber bu şeyi yapabilir mi Kaladin?"

"Eminim yapabilir. Eminim Köprü Dört'teki *herkes* ile başkaları da yapabilir."

"Hah!" dedi Lunamor. "Yüzünde bir gülümseme bulmak Kaladin Stormblessed, çorbanda kayıp küre bulmak gibi. Şaşırtıcı, evet, ama çok da iyi. Gel, denemen gereken bir içeceğim var."

"Gözcülere geri dönmem..."

"Gel! Denemen gerek içeceğİ!" Lunamor onu şikiyle dolu büyük kaba doğru götürdü ve bir bardak doldurdu.

Kaladin bardağı bir dikişte bitirdi. "Hey, bu epey iyiymiş Kaya!"

"Değil benim tarifim," dedi Lunamor. "Değiştirdi Hulo bu şeyi. Şimdi gerekiyor onu ya terfi ettirmem ya da platonun kenarından aşağı atmam."

"Neye terfi ettireceksin?" dedi Kaladin kendine bir bardak daha doldururken.

"Kıdemli hava hastası ovalıya," dedi Lunamor.

"Bu terimi fazla kullanıyor olabilirsin Kaya."

Yakınlarda Lopen hâlâ yapışık olduğu yerle konuşuyordu. "Endişelenme sevdiceğim. Bizim Lopen çok ama çok sayıda güç tarafından sahip olunabilecek kadar engindir, hem yersel, hem de göksel! Göğe *yükselmeliyim* çünkü eğer sadece yerde kalacak olursam, artan görkemim altında yer muhakkak çatlayacak ve parçalanacak."

Lunamor Kaladin'e baktı. "Fazla kullanıyorum, evet. Ama sadece olduğu için sizlerin arasında bu şeyin şaşırtıcı sayıda kullanım alanı."

Kaladin şikiyi yudumlayıp adamları izlerken sırıttı. Platonun ilerisinde Drehy birden uzun kollarını kaldırdı ve "Hah!" diye bağırdı. Fırtınaışığı ile parlıyordu. Kısa süre sonra Bisig de onu takip etti. Bu elini iyileştirecekti, o da Beyazlı Suikastçı'nın saldırısında yaralanmıştı.

"Bu işe *yarayacak* Kaya," dedi Kaladin. "Köprü Dört aylardır gücün yakınında. Ve sonunda onu elde ettiklerinde yaralarını iyileştirebilecekler. Artık savaşa girerken hangilerinizi kaybedeceğimden endişelenmek zorunda kalmayacağım."

"Kaladin," dedi Lunamor yumuşakça. "Başlattığımız bu şey, bu hâlâ savaş. Ölecek adamlar."

"Köprü Dört güçleri tarafından korunacak."

"Peki ya düşman? Olmayacak mı onların güçleri?" Daha yakınına yaklaştı. "İstemem elbette ki Kaladin Stormblessed'in moralini bozmak iyimser olduğu zamanda ama değil kimse tamamen güvende hiçbir zaman. Üzücü gerçek bu dostum."

"Belki," diye kabul etti Kaladin. Gözleri uzaklara dalmıştı. "Senin halkın sadece küçük erkek çocukların savaşa gitmesine izin veriyor, değil mi?"

"Sadece tuanalikina, dördüncü ve daha küçük oğullar harcanabilir savaşta. Fazla değerli birinci, ikinci ve üçüncü oğullar."

"Dördüncü ve daha küçükler. Yani neredeyse hiç kimse."

"Ha! Bilmiyorsun sen Boynuzyiyenli ailelerinin büyüklüğünü."

"Yine de savaşta daha az kişinin öldüğü anlamına geliyor olmalı."

"Farklı yer Tepeler," dedi Lunamor, Sylphrena Kaladin'in omzundan havalandı ve rüzgârda dans etmeye başladı. "Ve değil sadece beyinlerin çalışması için doğru miktarda havamız olduğu için. Masraflı ve zor başka bir tepeye saldırmak, gerektiriyor çok fazla hazırlık ve zaman. Yaptığımızdan çok bahsediyoruz biz bu şeyden."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bir gün benimle birlikte edeceksin ziyaret!" dedi Lunamor. "Sen ve bütün Köprü Dört, çünkü artık ailesiniz."

"Yer," dedi Lopen ısrarla. "Seni *yine* sevmeye devam edeceğim. Sendeki çekicilik başka hiç kimsede yok. Senden ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, mutlaka çabucak geri döneceğim!"

Kaladin Lunamor'a bir bakış attı.

"Belki zehirli havaya bu kadar çok maruz kalmadığı zaman, o da olacak daha az..." diye başladı Lunamor.

"Lopensi mi?"

"Gerçi düşününce bir, üzücü olur bu şey."

Kaladin kıs kıs güldü ve bardağını Lunamor'a verdi. Sonra Lunamor'un kulağına eğildi. "Abine ne oldu Kaya?"

"İyi iki abim de, bildiğim kadanyla."

"Peki ya üçüncüsü?" dedi Kaladin. "Ölüp seni dördüncülükten üçüncülüğe çıkaran ve asker yerine aşçı yapan? İnkar etme."

"Üzücü hikâye," dedi Lunamor. "Ve bugün değil üzücü hikâyelerin günü. Bugün kahkahanın, güvecin ve uçmanın günü. Bu şeylerin."

Ve umuyordu... umuyordu ki daha bile müthiş bir şeyin günü.

Kaladin omzunu sıvazladı. "Eğer konuşmak istersen buralardayım."

"Güzel bunu bilmek. Ancak bugün, bir başkası konuşmak istiyor sanırım." Lunamor başıyla platolarına gelen köprüyü geçen birisine işaret etti. Katı mavi üniformalı şeklin kafasında gümüş bir halka vardı. "Kral hevesli seninle konuşmak için. Ha! Sordu birkaç kere ne zaman döneceğini bilip bilmediğimizi. Sanki biz şanlı uçan liderimizin toplantı kâtipleriymişiz gibi."

"Evet," dedi Kaladin. "Önceki gün de beni görmeye geldi." Kaladin gözle görülür bir şekilde kendini hazırladı, çenesini sıktı, sonra da platoya yeni gelmiş ve Köprü On Bir'den bir koruma kümesi tarafından takip edilen krala doğru yürüdü.

Lunamor çorbayı yaparken dinleyebileceği bir şekilde yerleşti çünkü merak ediyordu.

"Rüzgârkoşucu," dedi Elhokar başıyla Kaladin'i selamlayarak. "Haklıymışsın gibi görünüyor, adamlarının güçleri geri gelmiş. Ne zamana hazır olabilirler?"

"Şimdiden savaşabilecek durumdalar, Majesteleri. Ama güçlerinde ustalık kazanmaları için... eh, dürüst olmak gerekirse bilemiyorum."

Lunamor çorbasından bir yudum aldı ve krala doğru dönmedi, ama kanştırarak dinledi.

"İsteğim üzerinde düşündün mü?" dedi Elhokar. "Şehri geri almamız için beni Kholinar'a uçuracak mısın?"

"Komutanım bana ne derse yapacağım."

"Hayır," dedi Elhokar. "Sana soruyorum. Gelecek misin? Vatanımızı geri almama yardım edecek misin?"

"Evet," dedi Kaladin alçak sesle. "Bana biraz zaman verin, adamlarımı eğitmem için en azından birkaç hafta. Bizimle birlikte birkaç Rüzgârkoşucu silahtan getirmek isterim. Eğer şanslıysak, bana bir şey olması hâlinde burada liderliği üstlenebilecek gerçek bir Parlayan'ımız da çıkabilir. Ama iki türlü de... evet, Elhokar. Seninle Alethkar'a gideceğim."

"Güzel. Amcam görülerini kullanarak Kholinar'daki insanlarla iletişim kurmaya çalışmak istediği için biraz zamanımız var. Belki yirmi gün. Silahtarlarını bu süre içinde eğitebilir misin?"

"Eğitmek zorunda kalacağım, Majesteleri."

Lunamor kollarını göğsünde kavuşturmuş, Rüzgârkoşucuları izleyen krala göz ucuyla bir bakış attı. Sadece Kaladin'le konuşmak için değil, eğitimi izlemek için de gelmiş gibi görünüyordu. Kaladin arkasındaki havada onu takip eden tannsıyla gözcülerin yanına geri dönmüştü, o yüzden Lunamor'da krala içecek bir şeyler verdi. Sonra Elhokar'ın bu platoya geçmek için kullandığı köprünün yanında tereddüt etti.

Köprü turları zamanından kalmış olan eski köprüleriydi, artık insanların Narak'a en yakın olan bu platolar arasında ulaşımını sağlamak için kullanılıyordu. Kalıcı köprülerin inşaatı hâlâ devam ediyordu. Lunamor tahtayı okşadı. Bunun yok olduğunu düşünmüşlerdi ama bir toplama ekibi tarafından yakınlardaki bir uçurumun içine sıkışmış hâlde bulunmuştu. Teft'in ricası üzerine Dalinar uçurumdan çıkartılmasını kabul etmişti.

Başına gelenler göz önünde alınırsa, eski köprü iyi durumdaydı. Sert tahtadan yapılmıştı Köprü Dört. Lunamor karşısına baktı ve yandaki platonun, daha doğrusu ondan geriye kalan molozun görüntüsü karşısında huzursuz oldu. Kırık kayalardan oluşan ve uçurum zemininden sadece altı metre kadar yükselen bir plato kalıntısıydı. Rlain'in dediğine göre, Narak Savaşı'nda Dinmezfırtına ve Yücefırtına'nın çarpışmasından önce sıradan bir platoydu.

Fırtınaların çarpıştığı o korkunç felaket sırasında platolar bütün bütün yerlerinden sökülmüş ve paramparça olmuşlardı. Dinmezfırtına birkaç defa geri dönmüş olsa da, iki fırtına henüz insanların yaşadığı bir bölgede karşılaşmamıştı. Lunamor eski köprüyü okşadı, sonra başını sallayıp mutfağına geri döndü.

Belki Urithiru'da talim yapabilirlerdi ama köprücülerin hiçbirisi buraya gelmekten şikâyetçi olmamıştı. Harap Ovalar kulenin önündeki çorak araziden çok daha iyiydi. Burası da onun kadar cansızdı ama aynı zamanda *onlarındı.*

Ayrıca Lunamor'un öğle yemeği hazırlamak için kazanlarını ve malzemelerini getirmeye karar vermesini de sorgulamamışlardı. Zamanın verimli bir kullanımı değildi, doğru ama sıcak bir yemek bunu telafi ederdi. Ve bunun da ötesinde, sözü edilmeyen bir kural vardı. Lunamor, Dabbid ve Hobber eğitimlere ya da antrenmanlara katılmıyorlardı ama yine de Köprü Dört'ün bir parçasıydılar. Diğerleri nereye giderse onlar da giderdi.

Herhangi bir baharatı değiştirmeden önce izin alacağına dair katı bir kural koyarak Hulo'ya eti ekletti. Dabbid uysallıkla kanştırmaya devam ediyordu. Hâlinden memnun görünüyordu ama onun ne düşündüğünü bilmek zordu. Lunamor bir çanağın içinde ellerini yıkadıktan sonra ekmeğin üzerinde çalışmaya koyuldu.

Yemek yapmak da savaşa *benziyordu*. Düşmanı tanımak gerekiyordu, gerçi bu kapışmada "düşman" arkadaşlanydı. Her yemeye mükemmellik beklentisiyle geliyorlardı ve Lunamor da her seferinde kendini kanıtlamak için tekrar ve tekrar savaşıyordu. Ekmeklere ve çorbalara komuta ediyor, mideleri doyurup, iştahları tatmin etmek için dövüşüyordu.

Elleri hamurun derinliklerinde çalışırken annesinin mırıldanışını duyabiliyordu. Dikkatli talimatlarını. Kaladin yanılıyordu, Lunamor bir aşçı *olmamıştı*. O aşçı doğmuştu, paytak adımlarla tabureye tırmanıp tezgâhtaki yapışkan hamura parmaklarını sokabildiğinden beri aşçıydı. Evet, bir zamanlar okçuluk eğitimi almıştı. Ama askerlerin de yemek yemesi gerekiyordu ve nuatoma muhafızlarının hepsi birden fazla iş yaparlardı, Lunamor'un istisnai soyuna ve nimetlerine sahip olanlar bile.

Gözlerini kapattı ve yoğurdu, neredeyse hafifçe *duyabiliyormuş* gibi hissettiği bir tempoyla annesinin şarkısını mırıldanıyordu.

Kısa bir süre sonra arkasındaki köprüyü geçen hafif ayak seslerini duydu. Prens Renarin kazanın yanında durdu, insanları Yeminkapısı'ndan geçirme görevi şimdilik bitmişti. Platoda Köprü Dört'ün üçte birinden fazlası Fırtınaışığı'nı nasıl çekeceklerini çözmüşlerdi ama Kaladin'in rehberliğine rağmen yeni gelenlerin hiçbiri başarılı olamamıştı.

Renarin kızarmış yanaklarla izliyordu. Diğer görevinden azat edildiğinde koşarak buraya geldiği açıktı ama şimdi tereddüt ediyordu. Elhokar izlemek için birkaç kayanın yanına yerleşmişti ve Renarin ona doğru bir adım attı, sanki ona düşen de kenarda durup izlemekmiş gibi.

"Hey!" dedi Lunamor. "Renarin!"

Renarin sıçradı. Oğlan mavi Köprü Dört üniformasını giyiyordu, gerçi onunki bir şekilde diğerlerinden daha... düzgünmüş gibi görünürdü.

"İyi olurdu bu ekmeğe biraz yardım," dedi Lunamor.

Renarin anında gülümsedi. Delikanlının tek istediği ona da diğerleri gibi davranılmasıydı. Eh, böyle tavrın adama faydası olurdu. Eğer yanına kalacak olsa, Lunamor ekmeği yüceprense bile yoğurturdu. Biraz ekmek yoğurmak Dalinar'a epey iyi gelecekmiş gibi görünürdü.

Renarin ellerini yıkadı ve Lunamor'un karşısında yere oturarak yaptıklarını taklit etti. Lunamor neredeyse eli genişliğinde bir hamur parçası kopardı, düzleştirdi ve sonra ısınmaları için ateşin yanına koyduğu büyük taşlardan birine vurdu. Kayaya yapışan hamur oradan sökülene kadar pişecekti.

Lunamor Renarin'i konuşmaya zorlamadı. Bazı insanların üzerine gitmek, ağızlarından laf almak isterdin. Diğerlerini ise kendi hâllerine bırakırdın. Aralarında bir güveci kaynatmak ile ağır ağır pişirmeye benzer bir fark vardı.

Ama onun tanrısı nerede? Lunamor tüm sprenleri görebiliyordu. Prens Renarin de biriyle bağ kurmuştu ama Lunamor onu görmeyi hiç başaramamıştı. Renarin bakmıyorken her ihtimale karşı eğildi ve saklanmış tanrıya saygı işareti yaptı.

"Köprü Dört'ün durumu iyi," dedi Renarin en sonunda. "Yakında hepsi Fırtınaışığı içiyor olacak."

"Muhtemelen," dedi Lunamor. "Ha! Ama çok var daha sana yetişebilmelerine. Esasgören! Güzel isim. Görmeli daha çok insan yalanların yerine esasları."

Renarin kızardı. "Sanırım... sanırım bu artık Köprü Dört'te olamayacağım anlamına geliyor, değil mi?"

"O nedenmiş?"

"Ben farklı bir Parlayan tarikatındanım," dedi Renarin, bir hamur parçasını kusursuz bir daire şeklinde yuvarlar ve dikkatle bir taşın üstüne yerleştirirken bakışları aşağıdaydı.

"Sahipsin iyileştirme gücüne."

"Gelişim ve Aydınlık Dalgalan'na. Ama ikincisini nasıl yapacağımı bulamadım. Shallan yedi defa açıkladı ama en küçük illüzyonu bile yaratamıyorum. Yanlış bir şey var."

"Yine de iyileştirme gücü, olsa da sadece şimdilik? Yarayacak çok işine Köprü Dört'ün bu şeyl"

"Artık Köprü Dört'te *olamam*."

"Saçmalık o. Demek değil Rüzgârkoşucular Köprü Dört."

"O zaman ne demek?"

"Biz demek," dedi Lunamor. "Ben demek, onlar demek, sen demek." Başıyla Dabbid'e işaret etti. "O, o tutmayacak bir daha hiç mızrak. Uçmayacak ama o Köprü Dört. Yasak benim savaşmam ama Köprü Dört'üm ben. Ve sen, olabilir senin de süslü makamın ve farklı güçlerin." Lunamor öne eğildi. "Ama biliyorum ben Köprü Dört'ü. Ve sen, Renarin Kholin, Köprü Dört'sün sen."

Renarin'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ama Kaya, sen hiç başkalarının düşündüğü kişi olmadığından endişelenmiyor musun?"

"Düşünüyor herkes geveze, çekilmez hödük olduğumu!" dedi Lunamor. "Başka bir şey olmak olmaz o yüzden pek fena."

Renarin kıkırdadı.

"Böyle mi düşünüyorsun kendin için?" dedi Lunamor.

"Belki," dedi Renarin bir tane daha kusursuz daire şeklinde bir hamur parçası yaparken. "Çoğu günlerde *ne* olduğumu bilmiyorum Kaya ama bu sadece benmişim gibi görünüyor. Yürümeyi öğrendiğimden beri herkes, 'Bakın ne kadar da akıllı. Bir ardent olmalı,' diyor."

Lunamor homurdandı. Bazen, geveze ve çekilmez olsan bile bir şey söylememen gerektiğini bilirdin.

"Herkes işin *o kadar net* olduğunu düşünüyor. Aklım matematiğe çalışıyor, değil mi? Evet, ardentlere katıl. Tabii ki kimse kardeşimden daha az adam sayıldığımı *söylemiyor* ve kimse hastalıklı, acayip küçük kardeşin güvenli bir şekilde bir manastıra tıkılmasının halefiyet meselesi açısından kolaylık sağlayacağını iddia etmiyor."

"Söylediğin zaman bu şeyleri *neredeyse* olmuyorsun öfkeli!" dedi Lunamor. "Ha! Gerekmiş olmalı oldukça fazla çalışmak."

"Bir ömür boyu."

"Söyle bana," dedi Lunamor. "Neden olmak istiyorsun savaşan adam, Renarin Kholin?"

"Çünkü babam hep bunu istedi," dedi Renarin anında. "Bunu o fark etmemiş olabilir ama gerçek bu, Kaya."

Lunamor homurdandı. "Belki aptalca sebep bu ama sebep nihayet ve duyabilirim buna saygı. Ama söyle bana, neden *istemiyorsun* ardent ya da fırtınabekçisi olmak?"

"Çünkü herkes olacağımı düşünüyor!" dedi Renarin ekmeği ısınmış taşlara vurup yapıştırırken. "Eğer olursam onların dediklerine boyun eğmiş olacağım." Eliyle oynayacak bir şeyler bulmak için etrafına bakındı ve Lunamor önünde biraz daha hamur attı.

"Bence farklı sorunun söylediğin şeyden," dedi Lunamor. "İddia ediyorsun herkesin düşündüğü kişi olmadığını. Belki aslında endişeleniyorsun o kişi *olduğundan*."

"Çelimsiz bir hasta."

"Hayır," dedi Lunamor öne eğilerek. "Sen olabilirsin bu kötü bir şey olmadan. İtiraf edebilirsin kardeşlerinden farklı hareket ettiğini ve düşündüğünü ve öğrenebilirsin bunu bir kusur olarak görmemeyi. Renarin Kholin'in kendisi bu."

Renarin hamuru şiddetle yoğurmaya başladı.

"Güzel savaşmayı öğrenmen," dedi Lunamor. "İyi eder insan pek çok beceri edinmekle. Ama iyi eder tanrıların ona verdiklerini kullanmakla da. Tepeler'de olmayabilir böyle seçenekleri adamın. Ayrıcalık bu!"

"Belki. Glys diyor ki... Eh, karışık iş. Ardentlerle konuşabilirim ama beni diğer köprücülerden ayıracak herhangi bir şey yapmakta tereddüt ediyorum Kaya. Zaten bu ekibin içindeki en değişik benim."

"Öyle misin?"

"Bunu inkâr etme, Kaya. Lopen... belli ki Lopen. Ve sen de açıkça... ee... sensin. Ama acayip olan hâlâ *benim*. Her zaman en acayip olan ben oldum."

Lunamor hamuru taşa yapıştırdı, sonra mangasının yakınındaki bir kayaya oturmuş, elini yanlışlıkla bir taşa yapıştırmış olan Eth'e gülen diğerlerini sessizce izleyen Rlain'i, bir zamanlar Shen dedikleri Parshendi köprücüyü gösterdi. Savaşformundaydı ve bu yüzden eskiden olduğundan daha uzun boylu ve güçlüydü ama insanlar onun orada olduğunu tamamen unutmuş gibi görünüyorlardı.

"Ah," dedi Renarin. "Onun sayıldığından emin değilim."

"Bu herkesin ona her zaman dediği şey," dedi Lunamor. "Tekrar ve tekrar."

Lunamor ekmek yapmaya devam ederken Renarin uzun bir süre baktı. En sonunda Renarin ayağa kalktı ve üniformasındaki tozu silkti, taş platonun diğer ucuna yürüyerek Rlain'in yanına oturdu. Renarin kıpırdandı ve hiçbir şey demedi ama arkadaşlığı yine de Rlain'in hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Lunamor gülümsedi ve sonuncu ekmeği de bitirdi. Ayağa kalktı ve şiki içeceğini tahta bardaklara doldurdu. Kendine bir içecek daha aldı ve ardından başını iki yana salladı ve ekmekleri toplayan Huio'ya bir bakış attı. Herdazlı adam hafif hafif parlıyordu, Fırtınaışığı'nı nasıl çekeceğini öğrendiği belliydi.

Hava hastası Herdazlı. Lunamor bir elini kaldırdı ve Huio da bir gözlemeyi ona doğru attı, Lunamor da ısırdı. Düşünceler içinde ılık ekmeği çiğnedi. "Daha çok tuz sonraki yığına?"

Herdazlı sadece ekmekleri toplamaya devam etti.

"Düşünüyorsun sen de daha çok tuz gerektiğini, değil mi?" dedi Lunamor.

Huio omuz silkti.

"Ekle karıştırmaya başladığım o yığına biraz daha tuz," dedi Lunamor. "Ve görünme o kadar kendini beğenmiş. Hâlâ atabilirim seni platonun kenarından aşağı."

Huio gülümsedi ve çalışmaya devam etti.

Çok geçmeden köprücüler içecek bir şeyler almak için gelmeye başladılar. Sırttılar, Lunamor'un sırtına vurarak ona bir dâhi olduğunu söylediler. Ama elbette hiçbiri daha önce bir kere daha onlara şiki vermeyi denediğini hatırlamıyordu. Çoğunu kazanın içinde bırakarak birayı tercih etmişlerdi.

O gün terli, yorgun ve mutlulardı. Düşmanı tanı. Buralarda doğru içecekle, Lunamor da küçük bir tanrıydı. Hal Soğuk içeceklerin ve dostane tavsiyelerin tanrısı. İşinin hakkını veren her aşçı konuşmayı da öğrenirdi çünkü yemek yapmak sanattı ve sanat da göreceliydi. Bir adamın bayıldığı buzdan heykele diğeri sıkıcı diyebilirdi. Yiyecek ve içecek de aynıydı. Beğenilmemek yemeğin kötü olduğu anlamına gelmezdi ya da insanın.

Leyten'le sohbet etti, Urithiru'nun altındaki karanlık tanrı ile yüzleşmeleri yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydı. Güçlü bir tanrıydı o ve de kin dolu. Tepeler'de böyle şeylerin efsaneleri vardı, Lunamor'un büyük büyük büyük dedesi üçüncü bölmede yolculuk ederken onlardan birliyle karşılaşmıştı. Mükemmel ve önemli bir hikâyeydi, Lunamor bugün bunu paylaşmadı.

Leyten'i sakinleştirdi, dertlerini dinledi. Kalın vücutlu silahtar iyi bir adamdı ve bazen Lunamor kadar yüksek sesle konuşabiliyordu. İki plato öteden duyulabiliyordu ve Lunamor bunu seviyordu. Küçük sesin ne anlamı vardı? Sesler duyulmak için değil miydi?

Leyten antrenmana geri döndü ama diğerlerinin kendi endişeleri vardı. Skar aralanndaki en iyi mızrakçıydı, özellikle Moash öldüğü için ama henüz Fırtınaışığı çekemediği için kendine güvenemiyordu. Lunamor Skar'dan öğrendiklerini ona göstermesini istedi ve Skar'ın talimatlarıyla kendisi biraz çekmeyi başarabildi. Şaşırmış ve mutlu olmuştu.

Skar adımlarında bir canlılıkla uzaklaştı. Başka bir adam olsa kendini daha kötü hissedebilirdi ama Skar'ın kalbinde bir öğretmen yatıyordu. Kısa boylu adam hâlâ Lunamor'un da bir gün savaşmayı seçeceğini umuyordu. Köprücüler içinde Lunamor'un pasifizmine karşı açıkça konuşan tek kişi oydu.

Adamlar susuzluklarını iyice giderdikten sonra Lunamor kendini uzaklarda bir hareket belirtisi görmek için ovalara doğru bakınırken buldu. Eh, en iyisi yemekle meşgul olmaktı. Güveç mükemmeldi, yengeçleri bulmayı başarabildiği için memnundu. Kulede yediklerinin çoğu Ruhdökülmüş tahıl ya da etti ve ikisi de pek lezzetli değildi. Gözlemeler güzelce pişmişti ve hatta geçen gece turşu yapmayı bile başarmıştı. Şimdi yapması gereken tek şey...

Solundaki platoda toplananları fark ettiğinde Lunamor neredeyse kendi kazanının içine düşüyordu. *Tanrılar!* Güçlü tanrılardı, Sylphrena gibi. Soluk mavi bir renkle parıldayarak, uzun saçları arkasına dökülen uzun boylu bir spren kadının etrafına toplanıyorlardı. Bir insanın şeklini ve büyüklüğünü almıştı, zarif bir elbise giyiyordu. Diğerleri havada dönüyorlardı ama ilgilerinin talim yapan köprücüler ve adayların üzerinde olduğu belliydi.

"Uma'ami tukuma mafah'liki..." diye başladı Lunamor aceleyle saygı işaretlerini yaparken. Sonra garantiye almak için dizlerinin üstüne çöktü ve yere eğildi. Hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemişti. Tepeler'de arada sırada bir afah'liki ile karşılaşmaları bile onu böylesine etkilememişti.

Uygun adak neydi? Böyle bir manzara karşısında selam vermekle yetinemezdi. Ekmek ve güveç yeter miydi? Mafah'liki ekmek ve güveç istemezdi.

"Saygınlık sınırlarını zorluyor," dedi yanından bir kadın sesi.

Lunamor döndüğünde Sylphrena'nın her zamanki küçük bir kız şeklini almış, bacak bacak üstüne atarak kazanının kenarında oturduğunu gördü.

İşareti tekrar yaptı. "Onlar sizin akrabalarınız mı? Önlerindeki bu kadın nuatomanız mı, all'i'kamura?"

"Yarı yarıya sayılır," dedi Sylphrena başını yana eğerek. "Bir sesi hayal meyal hatırlıyorum... onun sesini, Phendorana'nın beni azarlamasını. Kaladin'i aramaya geldiğim için başım çok belaya girmişti. Ama şimdi onlar burada! Benimle konuşmuyorlar. Sanırım eğer konuşurlarsa bana haksız olduklarını itiraf etmek zorunda kalacaklarını düşünüyorlar." Sırıtarak öne uzandı. "Ve haksız olmaktan kesinlikle nefret ediyorlar."

Lunamor ciddiyetle başını salladı.

"Eskiden olduğun kadar kahverengi değilsin," dedi Sylphrena.

"Evet, derim soluyor," dedi Lunamor. "Geçiyorum fazla zaman kapalı mekânlarda mafah'liki."

"İnsanlar renk değiştirebiliyor mu?"

"Bazılan diğerlerinden daha fazla," dedi Lunamor elini kaldırarak. "Diğer tepelerden bazıları Shin gibi solgun, gerçi benim tepemdekiler her zaman için daha bronz olmuşlardır."

"Sanki biri seni *gereğinden fazla* yıkamış gibi görünüyorsun," dedi Sylphrena. "Sana bir fırçayla girişmişler ve ovalaya ovalaya derini kazımışlar! Ve saçın da o kadar bastırdıkları için kızarmış!"

"Bilgece sözler bunlar," dedi Lunamor. Neden öyle olduklarını henüz anlayamamıştı. Üzerinde düşünmesi gerekiyordu.

Üstünde taşıdığı küreleri çıkarmak için ceplerini karıştırdı, pek fazla değillerdi. Yine de her birini kendi kâsesine koydu ve spren topluluğuna yaklaştı. Neredeyse iki düzineydiler! Kali'kalin'dal

Diğer köprücüler elbette tanrıları göremiyordu. Huio ya da Hobber'ın Lunamor'un saygıyla plato boyunca yürümesi, sonra eğilmesi ve kâselerini yere dizerek adak olarak küreleri sunması hakkında ne düşündüklerinden emin değildi. Başını kaldırdığında buradaki en önemli tanrı, ali'i'kamura, onu inceliyordu. Elini kâselerden birinin üstüne koydu ve Fırtınaışığı'nı çekti. Sonra bir ışık çizgisine dönüştü ve uçup giderek ayrıldı.

Diğerleri geride kalmıştı; bulutlar, kurdeleler, insanlar, yaprak öbekleri ve diğer doğal nesnelerden oluşan dağınık bir yığın hâlindelerdi. Yukarıda uçuşuyor, talim yapan adamları ve kadınları izliyorlardı.

Sylphrena havada yürüyerek Lunamor'un başının yanına gelip durdu.

"İzliyorlar," diye fısıldadı Lunamor. "*Oluyor* bu şey. Değil sadece köprücüler. Değil sadece silahtarlar. Parlayanlar, istediği gibi Kaladin'in."

"Göreceğiz," dedi Sylphrena ve kendisi de bir ışık kurdelesine dönüşerek uçup gitmeden önce dudaklarını büktü.

Lunamor diğerlerinden bazıları da adağından almak isterse diye kâseleri orada bıraktı. Mutfağında gözlemeleri üst üste koydu, o dizerken tabakları tutması için Hobber'a vermeye niyetliydi. Ama Hobber sorusuna cevap vermedi. Cılız adam taburesinde oturmuş, öne eğilmişti, sıkılı yumruğu içindeki mücevherle parlıyordu. Yıkadığı bardaklar yanında unutulmuş bir yığın hâlinde duruyordu.

Hobber'ın ağzı fısıltıyla hareket ediyordu ve parlayan yumruğuna soğuk bir gecede etrafı karla çevrili bir adamın ateş çukurundaki kava bakacağı gibi bakıyordu. Umutsuzlukla, azimle, duayla.

Hadi, Hobber, diye düşündü Lunamor bir adım öne atarak. *Çek içine. Al onu. Ele geçir.*

Lunamor havada bir enerji hissetti. Bir odaklanma anı. Birkaç rüzgârspreni Hobber'a doğru döndü ve bir kalp atışlık süre için Lunamor diğer her şeyin solduğunu düşündü. Hobber karanlık bir yerde oturan yalnız, yumruğu parlayan bir adama dönüştü. Gözlerini hiç kırpmadan o gücün işaretinin üzerine dikmişti. O *kurtuluş umuduna.*

Hobber'ın yumruğundaki parıltı söndü.

"Hal" diye bağırdı Lunamor. "HA!"

Hobber şaşkınlıkla sıçradı. Ağzı açık kaldı ve şimdi sönmüş olan mücevhere baktı. Sonra elini kaldırdı ve derisinden yükselen parlak dumana aval aval bakakaldı. "Çocuklar?" diye seslendi. "Çocuklar, *çocuklar!*"

Köprücüler kendi yerlerini terk edip koşarak oraya gelirlerken Lunamor bir adım geri çekildi. "Ona mücevherlerinizi verin!" diye seslendi Kaladin. "Çok fazlasına ihtiyacı olacak! Yığın hepsini!"

Köprücüler zümrütlerini Hobber'a vermek için yarışıyordu ve o da gittikçe daha da fazla Fırtınaışığı çekti. Sonra ışığı aniden söndü. "Yine hissedebiliyorum!" diye haykırdı Hobber. "Ayak parmaklarımı hissedebiliyorum!"

Destek almak için tereddütle ellerini uzattı. Bir kolunun altında Drehy, öbüründe de Peet ile Hobber taburesinden kaydı ve ayağa kalktı. Aralıklı dişlerini göstererek sırıttı ve neredeyse yere düştü, bacaklarının pek güçlü olmadığı belliydi. Drehy ve Peet

onu doğrulttular ama Hobber zorlana zorlana tek başına ayakta durabilmek için onları geriye itti.

Köprü Dört'ün üyeleri heyecan dolu çığlıklar atarak öne atılmadan önce sadece kısa bir süre bekledîler. Rüzgârda uçuşan mavi yapraklar gibi neşespreniert grubun etrafında dönüyordu. Lopen ite kaka ortaya girdi ve Köprü Dört selamını verdi.

Selamı onun vermesinin özel bir anlamı varmış gibiydi. İki kol. Bu Lopen'in selamı verebildiği ilk seferlerden biriydi. Hobber da okuyla hedefi ilk defa vurmuş gibi bir oğlan gibi sırıtarak onu geri selamladı.

Omzunda Sylphrena ile Kaladin Lunamor'un yanına geldi. "İşe *yarayacak* Kaya. Bu onları koruyacak."

Lunamor başıyla onayladı, sonra alışkanlıkla bütün gün yaptığı gibi batıyı kontrol etti. Bu *sefer* bir şey gördü.

Dumandan bir sütuna benziyordu.

◆
◆ ◆

Kaladin kontrol etmek için uçarak gitti. Lunamor hareketli köprüyü taşıyarak diğerleriyle birlikte yerden takip etti.

Lunamor köprünün ön merkezindeydi. Üzerinde hatıraların kokusu vardı. Tahta, onu kaplamak için kullanılmış vernik. Onlarca adamın kapalı alan içinde homurdanma ve nefes sesleri. Platoya vuran ayaklar. Birbirine karışan yorgunluk ve korku. Bir saldırı. Uçan oklar. Ölen adamlar.

Lunamor Kef'ha ile birlikte Tepeler'den inmeyi seçtiği zaman neler olabileceğini biliyordu. Daha önce Tepeler'den hiçbir nuatoma meydan okuduğu Alethi ya da Vedenlerden bir Parekılıcı ya da Parezırhı kazanmamıştı. Yine de Kef'ha bedelin bu riske değer olduğuna karar vermişti. En kötü ihtimalde kendisinin öleceğini ve ailesinin zengin ovalının birinin hizmetkârları olacağını düşünmüştü.

Kef'ha'yı düzgün bir düello yapmadan öldüren, Lunamor'un ailesinden direnen pek çoğunu öldüren ve mallarına el koyan Torol Sadeas'ın zalimliğini beklememişlerdi.

Lunamor kükreyerek ileri atıldı ve derisi kesesindeki Fırtınaışığı'nın ve yola çıkmadan önce topladığı kürelerin gücüyle parlamaya başladı. Köprüyü tek başına o taşıyor, diğerlerini arkasından çekiyormuş gibi görünüyordu.

Skar bir marş söylemeye başladı ve Köprü Dört sözleri tüm gücüyle bağırdı. Köprü Dört köprüyü uzun mesafelerde zorlanmadan taşıyacak kadar güçlenmişti ama bugünün yanında önceki koşular sönük kalırdı. Bütün yolu koşarak ve Fırtınaışığıyla yanarak kat ettiler, emirleri önceleri Kaladin ya da Teft'in yaptığı gibi Lunamor veriyordu. Bir uçuruma geldikleri zaman köprüyü karşıya neredeyse fırlatıyorlardı. Diğer tarafta kaldırdıkları zaman ise bir kalem kadar hafif geliyordu.

Dumanın kaynağı olan ovaları geçerken saldırıya uğramış kervana yaklaştıkları zaman daha yeni başlamış gibilerdi. Lunamor ağırlığını köprünün dış destek çubuklarına vererek uçurumdan karşıya itti, sonra koşarak üstünden geçti. Diğerleri de takip ettiler. Dabbid ve Lopen köprünün yanlarında asılı duran kalkan ve mızrakları çözdüler ve her geçen köprücüye birer tane fırlattılar. Mangalarına ayrıldılar ve normalde Teft'i takip eden adamlar Lunamor'un arkasına dizildi, gerçi o elbette Lopen'in ona vermeye çalıştığı mızrağı reddetmişti.

Kervan arabalarının çoğu savaş kamplarının dışındaki ormanlardan kereste getiriyordu ama bir kısmı mobilyalarla tepeleme doldurulmuştu. Dalinar Kholin kendi savaş kampına yeniden yerleşmekten bahsetmişti ama arkada kalan iki yüceprens sessiz sessiz gökyılanları gibi arazilerinin etrafını çeviriyorlardı. Şimdilik toplayabildikleri ne varsa almak ve Urithiru'ya getirmek en iyisiydi.

Kervan uçurumlan geçmek için Dalinar'ın büyük tekerlerli köprülerini kullanmıştı. Lunamor yan dönmüş ve kırılmış bir tanesinin yanından geçti. Bunun yakınındaki büyük kereste arabalarından üçü ateşe verilmişti, is kokusu acıydı.

Kaladin elinde ışıldayan Paremızrağı'yla havada asılı duruyordu. Lunamor gözlerini kısarak Kaladin'in baktığı yöne doğru dumanın içinden baktı ve gökte uçarak uzaklaşan siluetleri seçti.

"Yokelçi saldırısı," diye mırıldandı Drehy. "Kervanlarımıza saldırmaya başlayacaklarını tahmin etmeliydik."

Lunamor şu anda umursamıyordu. Bitkin kafile muhafızlarını ve korku içinde arabaların altına saklanmış tüccarları iterek kendine yol açtı. Her yerde cesetler vardı, Yokelçiler düzinelerce kişi öldürmüştü. Lunamor titreyerek kargaşanın içinde bakındı. Şu cesedin saçları kırmızı mıydı? Hayır, o kanı emen bir başörtüsüydü. Ve bu...

Bu diğer ceset insan değildi, derisi mermersiydi. Sırtına saplanmış parlak beyaz bir ok vardı. Sapında kaz tüyleri vardı, bir Unkalaki okuydu.

Lunamor sağa, birilerinin neredeyse tahkimat gibi dizdiği bir mobilya yığınına baktı. Tepesinden yuvarlak yüzlü ve koyu kırmızı örgülü saçı olan yapılı bir kadının kafası çıkıyordu. Doğrularak dik durdu ve yayını Lunamor'a doğru kaldırdı. Eşyalarından arkasından başka yüzler de çıktı. Biri erkek, biri kız olan iki genç, ikisi de on altı yaşlarındaydı. Diğer yüzler daha da küçüktü. Toplam altı kişi.

Lunamor onlara doğru atıldı ve doğal tahkimatın üstünden tırmanırken ağladığını, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü fark etti.

Ailesi sonunda Harap Ovalar'a varmıştı.

"Bu Şarkı," dedi Lunamor kolunu omzuna attığı kadını kendine çekerken. "En iyi kadın Tepeler'deki. Ha! Çocukken kardan kaleler yapardık ve onunkiler hep en iyisi olurdu. Gerekirdi bilmem onu bir kalede bulacağımı, eski sandalyelerden yapılmış olsa bile!"

"Kardan mı?" dedi Lopen. "Kardan nasıl kale yapıyorsunuz ki? Onun hakkında çok hikâye duymuştum. Kirağı gibi bir şey, değil mi?"

"Hava hastası ovalı," dedi Lunamor kafasını iki yana sallarken ve ikizlere geçti. İkisinin de birer omzuna elini koydu "Oğlan Hediye. Kız da Şerit. Ha! Skar kadar kısaydı ayrıldığımda Hediye. Benim boyumda şimdi neredeyse!"

Acısını sesine yansıtmamak için çabalıyordu. Neredeyse bir yıl olmuştu. Çok uzun. İlk başta niyeti en kısa zamanda onları da yanına almaktı ama sonra her şey yanlış gitmişti. Sadeas, köprü ekipleri...

"Sonraki oğlan Kaya ama benimle aynı türden Kaya değil. Bu... ee... daha küçük Kaya. Üçüncü oğlan Yıldız. İkinci kız Kuma'tiki; kabuk bir çeşit, yok sizin buralarda. Son kız başka bir Şarkı. Güzel Şarkı." Gülümseyerek yanına eğildi. Sadece dört yaşındaydı ve ondan çekiniyordu. Babasını hatırlamıyordu. Lunamor'un kalbi kırıldı.

Tuaka'li'na'calmi'nor, Şarkı, elini sırtına koydu. Yakınlarda Kaladin Köprü Dört'ü tanıtıyordu ama sadece Hediye ve Şerit'e ovalı dilleri öğretilmişti ve Şerit de sadece Vedence konuşabiliyordu. Hediye Alethçe idare eder bir selamlama yapabiliyordu.

Küçük Şarkı annesinin bacaklarına sığındı. Lunamor gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını dağıttı ama bunlar aynı zamanda mutluluk gözyaşlarıydı. Ailesi *buradaydı*. Biriktirdiği maaşlarından ilkini Tepeler'in mesaj istasyonuna uzakalemle gönderdiği mesaj için harcamıştı. O istasyon ile evinin arasında bir haftalık yol vardı ve oradan bayırlan inmek ve Alethkar'ı boylu boyunca geçmek de aylar sürüyordu.

Etraflarında kervan nihayet harekete geçiyordu. Köprü Dört son yarım saatı yara-

lılara yardım etmekle geçirdiği için bu Lunamor'un ailesini tanıştırmak için ilk fırsatı olmuştu. Sonra Renarin yanında Adolin ve iki bölük askerle birlikte gelmişlerdi ve işe yaramazlık hakkındaki bütün endişelerine rağmen iyileştirme gücüyle Renarin birkaç hayat kurtarmıştı.

Tuaka Lunamor'un sırtını sıvazladı, sonra yanına diz çökerek bir kolu ile kızlarını, diğeriyle de Lunamor'u yakınına çekti. "Uzun bir yolculuktu," dedi Unkalakice, "Ve en sonunda o şeyler gökten geldiğinde en uzunu oldu."

"Savaş kamplarına gelmeliydim," dedi Lunamor. "Size eşlik etmek için."

"Şimdi buradayız," dedi Tuaka. "Lunamor ne oldu? Mektubun çok kısaydı. Kef'ha öldü ama sana ne oldu? Neden haber vermeden o kadar zaman geçirdin?"

Lunamor başını eğdi. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Köprü ekiplerini, ruhundaki çatlakları. Ona her zaman o kadar güçlü olduğunu söylediği adamın ölmeyi dilediğini nasıl anlatacaktı? Bir korkak olduğunu, sonlara doğru pes ettiğini?

"Ya Tifi ve Sinaku'a?" diye sordu Tuaka ona.

"Öldüler," diye fısıldadı Lunamor. "Silahlarını intikam için kaldırdılar."

Tuaka elini dudaklarına götürdü. Sersem Vorin geleneklerine uyarak sol eline eldiven giymişti. "O zaman sen..."

"Ben artık bir aşçıyım," dedi Lunamor kararlı bir şekilde.

"Ama..."

"Ben yemek pişiriyorum Tuaka." Ona tekrar sarıldı. "Gel, çocukları güvenli bir yere götürelim. Kuleye gideceğiz, sen orayı seversin. Tepeler gibi neredeyse. Sana hikâyeler anlatacağım. Bazıları acı."

"Pekâlâ. Lunamor, benim de hikâyelerim var. Tepeler, evimiz... bir şeyler yanlış. Çok yanlış."

Lunamor çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Buralarda ona koyugözlü derlerdi ama Lunamor o koyu kahverengi-yeşil gözlerin içinde sonsuz derinlik, güzellik ve ışık görüyordu.

"Güvende olduğumuz zaman anlatacağım," diye söz verdi küçük Güzel Şarkı'yı kucağına alırken. "Bizi buraya getirmekle bilgece davrandın. Her zamanki kadar bilgesin."

"Hayır aşkım," diye fısıldadı Lunamor. "Ben bir aptalım. Havayı suçlardım ama yukarıda da aptaldım. Kef'ha'nın bu sersemlik hedefi için yola çıkmasına izin veren bir aptal."

Tuaka çocukları köprüden karşıya geçirdi. Lunamor onları izledi ve bir kez daha Unkalakice duyabildiği için mutlu oldu, doğru düzgün bir dildi. Diğer köprücüler onu konuşamadıkları için mutluydu. Çünkü eğer konuşabilselerdi onlara söylediği yalanları fark edebilirlerdi.

Kaladin yanına gelerek omzuna vurdu. "Ailene kendi odalarımı vereceğim Kaya. Köprücüler için aile odalarını ayarlamakta yavaş davrandım. Bu benim harekete geçmem için bahane olacak. Kalacak yerleri ayarlayacağım ve kendim de o zamana kadar diğer adamlarla birlikte kışlada kalacağım."

Lunamor itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bazı zamanlarda şerefli olan hareket hediyeyi şikâyet etmeden kabul etmekti. "Teşekkür ederim," dedi. "Odalar için. Diğer şeyler için de yüzbaşım."

"Git ve ailenle birlikte yürü Kaya. Bugün köprüyü sensiz halledebiliriz. Fırtınaışığımız var."

Lunamor parmaklarını pürüzsüz ahşaba dayadı. "Hayır," dedi. "Ayrıcalık olacak onu son defa taşımak, ailem adına."

"Son defa mı?" dedi Kaladin.

"Çıkacağız göklere Stormblessed," dedi Lunamor. "Yürümeyeceğiz gelen günlerde daha fazla. Bu sonuncu." Dediğinin doğru olduğunu hissetmiş gibi görünen durgun bir Köprü Dört grubuna baktı. "Hal Görünmeyin bu kadar üzgün. Bıraktım şehrin orada harika güveç. Mahvetmeyecek Hobber biz dönmeden önce büyük ihtimalle. Gelin! Kaldırın köprümüzü. Son yürüyüşümüz değil ölüme doğru, dolu midelere ve güzel şarkılara doğru!"

Sözlerine rağmen köprüyü kaldırırken hepsi ciddi ve saygılıydı. Artık köle değillerdi. Fırtınalar adına, ceplerinde hazine taşıyorlardı! Şiddetle parlıyordu ve yakında derileri de aynısını yapacaktı.

Kaladin en önde yerini aldı. Birlikte köprüyü son bir tur daha taşıdılar. Sanki mezarındaki ebedi istirahatine götürülen bir kralın tabutuymuş gibi derin bir saygıyla götürüyorlardı.

Yeteneklerin takdire şayan ama sen sadece bir insansın. Daha fazlası olmak için şansın vardı ama bunu geri çevirdin.

Dalinar sonraki görüsüne, bir kavganın ortasında girdi.

Dersini almıştı. Başka birisini daha beklenmedik bir savaşın içine çekmeye niyeti yoktu. Bu sefer güvenli bir yer bulduktan sonra başkalarını getirmeye niyetliydi.

Bu da burada aylar önce olduğu gibi belirmesi anlamına geliyordu; etrafı ilkel giysili adamlarla çevrili, harap ve yalnız bir kaya parçasının üstünde terli ellerinde bir mızrakla dikilir hâlde. Lavis liflerinden örülmüş paçavralar ve domuz derisinden sandaletler giyiyor ve tunç başlı mızraklar taşıyorlardı. Sadece subayın üzerinde zırh vardı, sıradan deri bir yelekti, doğru düzgün güçlendirilmemişti bile. Sadece tabaklanmış ve kabaca bir yelek şeklinde kesilmişti. Yüzüne gelen bir baltaya karşı hiçbir faydası yoktu.

Dalinar bu görüye ilk gelişini hayal meyal hatırlayarak kükredi. İlk görülerinden bir tanesiydi, hâlâ onları kâbus olarak göz ardı ettiği zamanlardan. Bugün ise sırlarını açığa çıkarmaya niyetliydi.

Düşmana doğru koştu, benzer şekilde uyduruk giysiler içindeki bir insan grubuydu. Dalinar'ın yoldaşları bir uçurumun kenarına gerileyerek sıkışmışlardı. Eğer şimdi direnmezlerse, sonu bir vadinin dibindeki on beş ya da yirmi metrelik bir düşüşle biten dik bir yamaca doğru itileceklerdi.

Dalinar adamlarını uçurumdan aşağı itmeye çalışan düşman grubunun içine daldı. Diğerleriyle aynı kıyafetleri giyiyordu, onların silahlarından taşıyordu ama yanında bir tane garip şey getirmişti; beline sıkıştırılmış mücevherlerle dolu bir kese.

Mızrağını düşmanlardan birinin karnına sapladı, sonra dağınık sakallı ve umursamaz bakışlı otuz kadar adamdan oluşan diğerlerinin üzerine itti. İkisi bir an için ölmekte olan arkadaşlarına takıldığından bir an için Dalinar'ın yan tarafı korundu. Ölen adamın baltasını kaptı ve soluna doğru saldırdı.

Düşman karşı koydu, uluyorlardı. Bu askerler iyi eğitilmiş değillerdi ama elinde sivri uçlu bir şey tutan herhangi bir aptal da tehlikeli olabilirdi. Dalinar baltayla kesti, biçti, etrafına saldırdı. İyi dengeli ve sağlam bir silahtı. Bu grubu yenebileceğinden emindi.

İki şey ters gitti. Birincisi, öbür mızrakçılar ona destek vermedi. Kimse etrafının sanmasına engel olmak için arkasından gelmedi.

İkincisi, vahşi adamlar irkilmiyordu.

Dalinar askerlerin onu savaşırken gördükleri zaman geri çekilmelerine güvenirdi. Düşmanın disiplinini kaybedeceğine bel bağlardı. Paredar olmadığı zamanlarda bile savaşları kazanmak için vahşiliğine, saf *momentumuna* güvenirdi.

Tek bir adamın momentumunun, ne kadar yetenekli ya da kararlı olursa olsun, taştan bir duvara karşı pek bir işe yaramadığı ortaya çıkmıştı. Karşısındaki adamlar geri çekilmedi, paniğe kapılmadı ve o içlerinden dördünü öldürürken gözlerini bile kırpmadılar. Ona artan bir vahşetle saldırdılar. Hatta içlerinden biri güldü.

Bir anda gelişini bile görmediği bir balta tarafından kolu koparıldı, sonra düşmanların öne fırlamaları tarafından yere itildi. Yere düşen Dalinar afallamıştı, inanmazlıkla sol ön kolundan geriye kalana baktı. Acı uzak, onunla ilgisi olmayan bir şey gibiydi. Kirişlerden oluşan bir el şeklindeki tek bir acıspreni dizlerinin yanında belirdi.

Dalinar kendi ölümlülüğünün ezici, aşağılayıcı varlığını hissetti. En sonunda savaş meydanında düştüğü zaman her tecrübeli askerin hissettiği şey bu muydu? Bu inanmazlık ve çok derinlerde yatan kaderciliğin acayip ve gerçek dışı karışımı mı?

Dalinar dişlerini sıktı, sonra sağlam elini kemer olarak kullandığı deri kayışı çekip açmak için kullandı. Bir ucunu dişiyle tutarak kolunun kesildiği yerin hemen yukarısından dirseğine sardı. Kesik henüz o kadar kötü kanamıyordu. Böyle yaraların kanamaya başlaması biraz zaman alırdı, vücut ilk başta kan akışını kısıtlardı.

Fırtınalar adına. Bu darbe kolunu kesip geçmişti. Kendine gerçek etinin kesilip açılmış olmadığını hatırlattı. Orada bir parça domuzun ortasındaki halka gibi görünen şey kendi kemiği değildi.

Neden Fen ile olan görüdeki gibi kendini iyileştirmiyorsun? diye sordu Fırtınababa. *Fırtınaışığın var.*

"Hile olur," diye homurdandı Dalinar.

Hile mi? dedi Fırtınababa. *Lanet olsun, bunun nesi hile olur? Yemin etmedin ki.*

Dalinar, Tanrı'nın bir parçasının küfrettiğini duyduğu için gülümsedi. Fırtınababa'nın ondan kötü alışkanlıklar mı kaptığını merak etti. Dalinar acıyı elinden geldiğince yok sayarak baltasını bir eliyle kaptı ve zar zor ayağa kalktı. İleride on iki kişilik mangası şiddetli düşman saldırısı karşısında ümitsizce ve beceriksizce, savaşıyordu. Uçurumun tam kenarına kadar gerilmişlerdi. Bu yer etraflarını saran heybetli kaya oluşumları nedeniyle bir uçurumu andırıyordu ama dikkate değer derecede daha açıktı.

Dalinar yalpaladı, az kalsın tekrar düşüyordu. Fırtına kapası.

İyileştir işte kendini, dedi Fırtınababa.

"Eskiden böyle şeyleri umursamazdım." Dalinar kolunun olması gereken yere baktı. Tamam, belki de bu kadar kötülerini değil.

Yaşlandın, dedi Fırtınababa.

"Olabilir," dedi Dalinar kendini toparlarken, görüşü tekrar düzeliyordu. "Ama bir hata yaptılar."

Nedir?

"*Bana* arkalarını döndüler."

Dalinar baltayı tek eliyle kullanarak bir kez daha saldırıya geçti. Düşmanlardan ikisini öldürerek grubu yarıp adamlarına doğru ilerledi. "Aşağı!" diye bağırdı onlara. "Onlarla burada savaşamayız. Yamaçtan aşağıdaki o çıkıntıya kayın! Oradan aşağı inmenin bir yolunu bulmaya çalışırız!"

Kenardan atladı ve yamaca çarparak kaydı. Patavatsız bir hareketti ama fırtınalar adına, yukarıda hayatta kalmalarının imkânı yoktu. Vadiye inen yüksek düşüşe yakla-

şırken ayaklarının üzerinde kalmaya devam ederek taşlardan aşağı kaydı. Son bir küçük taş çıkıntısı takılıp durabileceği bir yer sağlıyordu.

Diğer adamlar da etrafından aşağı kayıyordu. Baltasını bırakıp bir tanesini yakalayarak kayıp giderek ölmesine engel oldu. Diğer ikisini ise yakalayamadı.

Toplamda yedi adam yanında durmayı başarmıştı. Bir kez daha kendini hâlsiz hisseden Dalinar derin bir nefes verdikten sonra yeni tüneklerinin kenarından aşağıya baktı. Kanyonun dibine en az on beş metre vardı.

Yanındakiler perişan ve bitik bir gruptu, korku ve kan içindelerdi. Tozdan fıskiyeler gibi yorgunluksprenleri bir anda yakınlarından fışkırdı. Tepelerinde vahşi adamlar yamacın kıyısında toplandı, efendilerinin masasındaki yiyecekleri izleyen baltatazıları gibi özlemle aşağı bakıyorlardı.

"Fırtınalar adına!" Dalinar'ın kurtardığı adamın omuzları düştü. "Fırtınalar adına! Öldüler. Herkes öldü." Kollarını kendi etrafına doladı.

Etrafına bakınan Dalinar kendisi dışında sadece bir adamın silahını elinde tuttuğunu gördü. Koluna yaptığı sargıdan kan sızıyordu.

"Bu savaşı kazanıyoruz," dedi Dalinar sessizce.

Diğerlerinden birkaçı ona baktılar.

"*Kazanıyoruz*. Bunu gördüm. Bizim bölüğümüz hâlâ savaşan son bölüklerden biri. Biz ölebiliriz ama savaşı kazanılıyor."

Yukarıdaki vahşi adamlara bir siluet katıldı. Diğerlerinden en az bir baş daha uzun, kırmızı ve siyah renkte korkunç bir kabuk zırhı olan bir yaratık. Gözleri koyu bir kırmızıyla parlıyordu.

Evet... Dalinar o yaratığı hatırlıyordu. Bu görüsünde daha önce yukarıda ölüme terk edilmişti. Bu şekil de yanından yürüyerek geçmiş, o da bilinçaltından çıkıp gelmiş bir karabasan olduğunu düşünmüştü. Harap Ovalar'da savaştığı varlıklara benziyordu. Şimdi ise gerçeği görüyordu. Bu bir Yokelçiydi.

Ama geçmişte Dinmezfırtına yoktu, Fırtınababa bunu doğrulamıştı. O zaman bu şeyler nereden geliyordu?

"Yerlerinize geçin," diye emretti Dalinar. "Hazır olun!"

İki adam ona doğru hızla gelerek emrine uydu. Dürüst olmak gerekirse, yedide iki beklediğinden de fazlasıydı.

Yamaç yüzeyi sanki devasa bir şey vurmuş gibi sarsıldı. Ve sonra yakınlardaki taşlar *dalgalandı*. Dalinar gözlerini kırpıştırdı. Kan kaybı yüzünden görüşü mü bulanıyordu? Kayaların yüzeyi taş atılmış bir su birikintisi gibi parıldıyor ve kımıldanıyordu.

Birisi aşağıdan çıkıntılarının ucunu kavradı. Gün ışığına rağmen her bir parçasının kenarları gözle görünür bir amber renkle parıldayan Parezırhı içerisinde göz kamaştırıcı bir şekil kendini yukarıya çekti. Azametli şekil Parezırhı giyen diğer insanlardan bile daha iri görünüyordu.

"Kaçın," diye emretti Paredar. "Adamlarını hekimlere götür."

"Nasıl?" diye sordu Dalinar. "Uçurum..."

Dalinar irkildi. Şimdi uçurumda tutunacak yerler vardı.

Paredar elini Yokelçiye doğru çıkan yamaca bastırdı ve taşlar bir kez daha dalgalanır gibi göründü. Kayalar sanki bal mumundan yapılmışlar gibi akıp şekillenerek basamaklar oluşturdu. Paredar elini yana uzattı ve avcunda devasa parlayan bir çekiç belirdi.

Yukandaki Yokelçiye doğru koştu.

Dalinar kayaları yokladı, eline sert geliyorlardı. Başını iki yana salladı ve sonra adamlarına aşağıya inmeleri için işaret etmeye başladı.

Sonuncu adam kesik koluna baktı. "Sen nasıl takip edeceksin Malad?"

"İdare ederim," dedi Dalinar. "Git."

Adam gitti. Dalinar'ın başı gittikçe daha da fazla dönmeye başlamıştı. En sonunda pes etti ve biraz Fırtınaışığı çekti.

Kolu geri çıktı. Önce kesik iyileşti, sonra da eti tomurcuklanan bir bitki gibi dışa doğru genişledi. Saniyeler içinde parmaklarını oynatıyordu, huşu içindeydi. *Keslk bir kolu* incinmiş bir ayak parmağı gibi iyileştirmişti. Fırtınaışığı zihnini açtı ve derin, tazeleyici bir nefes çekti.

Yukarıdan savaş sesleri geliyordu ama boynunu iylce uzattığında bile pek bir şey göremedi, gerçi bir ceset yamaçtan aşağı yuvarlandı, sonra da uçurumdan aşağı düştü.

"Onlar insan," dedi Dalinar.

Bu açık.

"Daha önce hiç aklıma gelmemişti," dedi Dalinar. "Yokelçilerin *tarafında* savaşan insanlar mı vardı?"

Bazen.

"Peki gördüğüm o Paredar? Bir Elçi miydi?"

Hayır. Sadece bir Taşmuhafaza. Taşı değiştiren o Dalga, senin öğrenebileceğin ikinci yetenek fakat sana başka türlü hizmet edebilir.

Nasıl bir tezattı? Sıradan askerler o kadar ilkel görünüyorlardı ama o Dalgabağlayan...

Kafasını iki yana sallayan Dalinar taş yüzeyindeki tutacakları kullanarak aşağı indi. Dalinar yoldaşlarının vadinin daha ilerisindeki kalabalık bir asker grubuna katıldıklarını gördü. O yönden gelen coşkulu bağırmalar ve haykırışlar duvarlarda yankılanıyordu. Hayal meyal hatırladığı gibiydi: Savaş kazanılmıştı. Düşmandan geriye sadece direnen küçük gruplar kalmıştı. Ordunun büyük kısmı kutlamaya başlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Dalinar. "Navani ve Jasnah'yı getir." Bu görüyü eninde sonunda Azir'in genç imparatoruna göstermeyi planlıyordu ama önce hazırlanmak istiyordu. "Onları bana yakın bir yere koy, lütfen. Kendi kıyafetlerini giysinler."

Yakındaki iki asker oldukları yerde durdu. Parlayan Fırtınaışığı'ndan bir sis üzerlerini kapladı ve sis dağıldığı zaman orada havahlarını giyen Navani ve Jasnah belirdi.

Dalinar hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi. "Deliliğime hoş geldiniz hanımlar."

Navani dönüp kalelere benzeyen kaya oluşumlarının tepelerine bakmak için başını kaldırdı. Aksayarak yanlarından geçen bir grup askere göz attı, içlerinden bir adam bir yandan yaralı yoldaşına yardım ederken bir yandan da Fllizlenme isteyerek sesleniyordu. "Fırtınalar adına!" diye fısıldadı Navani. "Ne kadar gerçek."

"Sizi uyarmıştım," dedi Dalinar. "Umarım odalarda kalan bedenleriniz *fazla* saçma görünmüyordur." Kendi bedeni görüde yaptığı hareketleri tekrarlamayacağı kadar alışmış olsa da bu Navani, Jasnah ya da görüye getirdiği diğer hükümdarlar için geçerli olmayacaktı.

"O kadın ne yapıyor?" diye sordu Jasnah merakla.

Genç bir kadın topallayan askerleri karşıladı. Bir Parlayan mıydı? Görünüşü öyle gibiydi ama zırh giymiyordu. Daha çok öz güvenli havasından, askerleri oturtup kemerindeki keseden parlayan bir şey çıkarmasından kaynaklıydı.

"Bunu hatırlıyorum," dedi Dalinar. "Başka bir görüde bahsettiğim o aletlerden biri. Onların deyimiyle Filizlenme sağlıyor. İyileştirme."

Nasani'nin gözleri açıldı ve Ortabayram'da tatlılarla dolu bir tabak verilmiş bir çocuk gibi gülümsedi. Dalinar'a çabucak bir sarıldı ve sonra izlemek için hızla uzaklaştı. Grubun tam yanına kadar geldi ve sabırsızca Parlayan'a devam etmesi için işaret etti.

Jasnah vadide etrafına bakınmak için döndü. "Bizim zamanımızda bu tarife uyan

hiçbir yer bilmiyorum amca. Şu oluşumlar yüzünden burası fırtına diyarları gibi görünüyor."

"Sahipsiz Tepeler'de kayıp bir yer olabilir?"

"Ya o ya da o kadar uzun zaman geçmiş ki, kaya oluşumları tamamen aşınıp yok olmuş." Vadiden askerlere su taşıyarak gelen bir grup insana bakarken gözlerini kıstı. Son seferde Dalinar tökezleyerek vadinin içine tam da onlarla karşılaşacağı anda inmiş ve su içmişti.

Yukarıda yardımına ihtiyaç var, demişti bir tanesi onun savaştığı yerin karşı tarafı boyunca hafif bir eğimle yükselen yamacı işaret ederek.

"O kıyafetler," dedi Jasnah alçak sesle. "O silahlar..."

"Antik çağlara geldik."

"Evet amca," dedi Jasnah. "Ama sen bana bu görünün Issızlık'ların sonunda geldiğini söylememiş miydin?"

"Hatırladığım kadarıyla evet."

"O zaman Geceyarısı Özü'nün olduğu görü kronolojik olarak bundan daha önceydi. Ama orada çelik ya da en azından demir görmüştün. Soba demirini hatırlıyor musun?"

"Unutmam pek mümkün değil." Dalinar çenesini ovuşturdu. "O zamanlar demir ve çelik ama burada askerler bakır ve tunçtan yapılma kaba silahlar kullanıyor. Daha sonraki bir tarihte olmalarına rağmen sanki demiri Ruhdökmeyi ya da en azından düzgünce dövmeyi bilmiyorlarmış gibi. Hım. *Gerçekten* garip."

"Bu bize söylenen şeyin teyidi, ama hiçbir zaman tam olarak inanmamıştım. Issızlık'lar o kadar korkunçtu ki, bilgiyi ve teknolojiyi yok ederek geride yıkık insanlar bıraktılar."

"Parlayan tarikatlarının buna engel olmaları gerekiyordu," dedi Dalinar. "Bunu bir başka görüde öğrenmiştim."

"Evet, onu okumuştum. Hepsini okudum aslında." O zaman Dalinar'a baktı ve gülümsedi.

İnsanlar Jasnah'nın duygu göstermesine şaşırırlardı fakat Dalinar bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu. Hiç gülümsemiyor değildi, sadece bu yüz ifadesini en içten olacağı zamanlar için saklıyordu.

"Teşekkür ederim amca," dedi Jasnah. "Dünyaya müthiş bir hediye verdin. Bir adam yüzlerce düşmanla karşı karşıya gelirken cesur olabilir ama buralara gelmek ve görüleri saklamak yerine kayıt altına almak bambaşka bir cesaret örneği."

"Sadece inatçılıktı. Delirdiğime inanmayı reddettim."

"O zaman inatçılığına şükredelim amca." Jasnah dudaklarını düşünceyle büzdü ve sonra daha sessiz devam etti. "Senin için endişeleniyorum amca. İnsanların dedikleri hakkında."

"Kâfirliğim hakkında mı demek istiyorsun?" dedi Dalinar.

"Kâfirliğin kendisinden çok, senin tepkilerle başa çıkma yolundan endişeliyim."

İlerilerinde Navani nasıl olduysa Parlayan'ı fabriala bakmasına izin vermeye ikna etmişti. Gün öğleden sonranın sonlarına doğru ilerliyor, gölgeler vadiyi dolduruyordu. Ama bu görü uzun bir tanesiydi ve Navani'yi beklemekten şikâyetçi değildi. Bir kayanın üstüne yerleşti.

"Tanrı'yı inkâr etmiyorum Jasnah," dedi. "Sadece bizim Yaradan dediğimiz varlığın hiçbir zaman Tanrı olmadığına inanıyorum."

"Görülerinin kayıtlarına bakacak olursak, bilgece bir karar," Jasnah da yanına oturdu.

"Bunu dediğimi duymak seni mutlu ediyor olmalı," dedi Dalinar.

"Konuşacak birini bulduğum için mutluyum ve senin kendi yolunu aramaya çıktığını gördüğüm için de daha mutluyum. Ama senin acı çektiğini gördüğüm için mut-

lu muyum? Değer verdiğin bir şeyden ayrılmak zorunda kalmanı gördüğüm için mutlu muyum?" Jasnah kafasını iki yana salladı. "İnsanların akıllarına ne yatıyorsa ona inanması umurumda değil amca. Bu kimsenin bir türlü anlayamadığı bir şeymiş gibi görünüyor; onların inançlarının bana bir getirisi yok. *Öz güven* duymak için destekçiye ihtiyacım yok."

"Buna nasıl katlanıyorsun Jasnah?" dedi Dalinar. "İnsanların hakkında dediklerine. Daha konuşmadan önce gözlerindeki yalanları görüyorum. Ya da bütün içtenlikleriyle bana benim dediğim iddia edilen şeyleri söylüyorlar, bunları tamamen reddetsem bile. Benim lafımı reddedip, hakkımda duydukları dedikodulara inanıyorlar!"

Jasnah gözlerini vadide ileriye dikti. Diğer uçta daha çok adam toplanıyordu, bu savaşta galip geldiklerini daha yeni öğrenen zayıf, perişan bir grup. Uzakta büyük bir duman sütunu yükseliyordu ama Dalinar kaynağını görememişti.

"Keşke cevapları bilseydim amca," dedi Jasnah hafifçe. "Savaşmak insanı güçlendirir ama aynı zamanda hissizleştirir de. Korkarım ikincisini çok fazla, birincisini ise çok az öğrendim. Ama sana bir uyarı yapabilirim."

Dalinar kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Seni olmadığın bir şeymiş gibi görmeyi deneyecekler," dedi Jasnah. "Onlara izin verme. Bir âlim, bir kadın, bir tarihçi, bir Parlayan olabilirim. İnsanlar beni hâlâ onlardan ayıran şeylere göre sınıflandırmayı deneyecekler. Ne büyük tezat ki *inanmadığım* ya da yapmadığım bir şeyin beni tanımlamasını isteyen yine onlar. Bunu her zaman reddettim ve reddetmeye de devam edeceğim."

Uzandı ve hürelini Dalinar'ın omzuna koydu. "Sen bir kâfir değilsin Dalinar Kholin. Sen bir kral, bir Parlayan ve bir babasın. Karmaşık inançları olan, kendisine söylenen her şeyi kabul etmeyen bir adamsın. Nasıl tanımlanacağına *sen* karar verirsin. Bunu onlara bırakma. Eğer izin verirsen, seni istedikleri gibi görme fırsatını mutlulukla değerlendirirler."

Dalinar başını yavaşça salladı.

"Neyse," dedi Jasnah ayağa kalkıp. "Büyük ihtimalle böyle konuşmalar için pek de uygun bir zaman değil. Bu görüye istediğimizde geri dönebileceğimizin farkındayım ama bunu yapabileceğimiz fırtınaların sayısı sınırlı olacaktır. Keşfe çıkmam gerek."

"Geçen sefer o yöne gitmiştim," dedi Dalinar yokuştan yukarıyı işaret ederek. "Daha önce gördüklerimi bir kez daha görmek isterim."

"Harika. Ayrılırsak daha çok şey keşfederiz. Ben diğer tarafa gideceğim, sonra buluşup bulduklarımızı karşılaştırabiliriz." Yokuştan inerek en kalabalık asker topluluğuna doğru ilerlemeye başladı.

Dalinar kalktı ve gerindi, daha önceki savaşın yorgunluğu hâlâ üzerindeydi. Kısa bir süre sonra Navani geri döndü, fısıldayarak gördüklerinin açıklamalarını yapıyordu. Gerçek dünyada Teshav onunla ve Kalami de Jasnah'yla birlikte oturmuş, söylediklerini kaydediyor olacaktı. Bu görülerden birinin kaydını tutmanın tek yolu buydu.

Navani koluna girdi ve dudaklarında sevgi dolu bir gülümsemeyle Jasnah'nın arkasından baktı. Hayır, eğer anne ve kızın gözyaşlarıyla dolu yeniden buluşmalarına tanık olsalardı kimse Jasnah'nın duygusuz olduğunu düşünmezdi.

"Ona annelik yapmayı nasıl becerdin?" diye sordu Dalinar.

"Çoğunlukla fark etmesine izin vermeden," dedi Navani. Dalinar'ı kendine çekti. "O fabrial bir harika Dalinar. Tıpkı bir Ruhdökümcü gibi."

"Ne açıdan?"

"Nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim olmaması açısından! Sanırım... Sanırım antik fabriallara bakış açımızda yanlış olan bir şey var." Dalinar ona baktı ve o da başını salladı. "Daha açıklayamıyorum."

"Navani... " diye dürtükledi Dalinar.

"Hayır," dedi Navani inatla. "Fikirlerimi âlimlere sunmalı, düşündüğüm şeylerin mantıklı olup olmadığını görmeli ve ondan sonra da bir rapor hazırlamalıyım. Bu iş böyle olacak, Dalinar Kholin. O yüzden sabırlı ol."

"Muhtemelen dediklerinin yansını anlamazdım zaten," diye homurdandı Dalinar.

Daha önce gittiği yöne doğru ilerlemeye başlamadı. Geçen sefer görüdeki biri tarafından yönlendirilmişti. Bu sefer farklı davranıyordu. Yönlendirme yine olacak mıydı?

Bir subayın koşarak onlara yaklaşmasından önce sadece kısa bir süre beklemesi gerekmişti.

"Hey sen," dedi adam. "Zent-oğlu-Malad, adın bu, değil mi? Çavuşluğa terfi ettin. Üçüncü kampa git." Yokuştan yukarıyı işaret etti. "Şu tepeden yukarı, öbür taraftan aşağı. Marş marş!" Navani'ye kaşlarını çatarak bir baktı, onun gözünde ikisi böylesine samimi bir yakınlıkla durmamalıydılar. Ama sonra bir kelime etmeden uzaklaştı.

Dalinar gülümsedi.

"Ne?" dedi Navani.

"Bunlar Şeref'in yaşamamı istediği hazırlanmış deneyimler. Her ne kadar içlerinde özgürlük olsa da, tahminimce ne yaparsam yapayım aynı bilgiler aktarılacak."

"Peki karşı mı gelmek istiyorsun?"

Dalinar başını iki yana salladı. "Tekrar görmem gereken şeyler var. Şimdi görünün gerçek olduğunu bildiğim için soracak daha iyi sorularım var."

Kol kola yürüyerek pürüzsüz taştan yamacı çıkmaya başladılar. Dalinar içinde beklenmedik duyguların çalkalandığını hissetti, kısmen Jasnah'ın dedikleri yüzündendi. Ama bu daha derin bir şeydi; yükselen bir minnet, rahatlama ve hatta aşk hissi.

"Dalinar?" diye sordu Navani. "İyi misin?"

"Sadece... düşünüyorum," dedi sesinin düz tutmaya çalışarak. "Atalarımın kanı... neredeyse yarım yıl oldu, değil mi? Her şey başlayalı. O kadar zaman buralara yalnız geldim. Yükü paylaşabilmek iyi geliyor Navani. Bunu sana gösterebilmek ve bir kez olsun mutlak ve kesin bir şekilde gördüklerimin sadece kendi aklımın ürünü olmadığını bilmek."

Navani onu bir daha kendine çekti, başını omzuna yaslayarak yürüyordu. Toplum içinde Alethi görgü kurallarının uygun göreceğinden çok daha büyük bir sevgi göstergesiydi ama bunların hepsini uzun zaman önce boş vermemişler miydi? Dahası görecek kimse de yoktu, en azından gerçek biri.

Yamacın tepesine ulaştılar ve birkaç kararmış bölgenin yanından geçtiler. Bir kayayı böyle ne yakabilirdi? Başka yerler akıl almaz bir ağırlık tarafından ezilmiş gibi görünürken, bir kısmında da garip şekilli oyuklar vardı. Navani onları sadece diz yüksekliğinde olan ve kayaların garip küçük simetrik bir şekil hâlinde dalgalandığı bir oluşumun yanında durdurdu. Akışının ortasında donmuş bir sıvı gibi görünüyordu.

Acı dolu çığlıklar bu kanyonlarda ve açık kaya ovaları boyunca yankılanıyordu. Kenardan aşağıya bakan Dalinar asıl savaş meydanını buldu. Cesetler uzaklara doğru uzayıp gidiyordu. Bazıları yığınlar hâlinde binlerce vardı. Başkaları ise taştan duvarlara sıkıştırılarak öbek öbek katledilmişti.

"Fırtınababa?" dedi Dalinar sprene hitap ederek. "Burası Jasnah'ya olduğunu *söylediğim* şey, değil mi? Aharietiam. Son Issızlık."

Ona böyle denıyordu.

"Cevaplanna Navani'yi de dâhil et," diye rica etti Dalinar.

YİNE BENDEN TALEPTE BULUNUYORSUN. BUNU YAPMAMALISIN. Ses açık havada gümbürdedi ve Navani sıçradı.

"Aharietiam," dedi Dalinar. "Bu Yokelçilerin nihai yenilgisinin şarkılarda ve resim-

lerde betimlenmesine benzemiyor. O eserlerde hep dev yaratıklarla çarpışan cesur asker hatlarının olduğu muazzam bir çarpışma şeklinde tasvir edilir."

İNSANOĞLU ŞİİRLERİNDE YALAN SÖYLER. MUTLAKA BUNU BİLİYORSUNDUR.

"Bu sadece... herhangi bir diğer savaş meydanı gibi görünüyor."

PEKİ ARKANDAKİ O KAYA?

Dalinar arkasına döndü, sonra bir kaya sandığı şeyin iskeletsi dev bir surat olduğunu fark ederek irkildi. Yanından geçtikleri moloz yığını aslında başka bir görüde gördüğü o *şeylerden* bir tanesiydi. Kendini yerden sökerek çıkan taştan bir canavar.

Navani yaratığın yanına geldi. "Parshmenler nerede?"

"Burada insanlara karşı savaştım," dedi Dalinar.

DİĞER TARAFIN SAFLARINA KATILMIŞLARDI, dedi Fırtınababa. GALİBA.

"Galiba mı?" dedi Dalinar sertçe.

O GÜNLERDE ŞEREF HÂLÂ YAŞIYORDU. DAHA TAM OLARAK KENDİM DEĞİLDİM. DAHA ZİYADE BİR FIRTINAYDIM. İNSANOĞLUYLA DAHA AZ İLGİLİYDİM. ONUN ÖLÜMÜ BENİ DEĞİŞTİRDİ. O ZAMANA DAİR HATIRALARIMI AÇIKLAMASI ZOR. AMA EĞER PARSHMENLERİ GÖRMEK İSTİYORSAN, O OVAYA BAKMAN YETER.

Navani kenardan aşağıdaki cesetlere bakan Dalinar'a katıldı. "Hangileri?" diye sordu Navani.

GÖREMİYOR MUSUN?

"Bu mesafeden hayır."

ONLARIN NEREDEYSE YARISI SİZİN PARSHMEN DEDİKLERİNİZDEN.

Dalinar gözlerini kıstı ama hâlâ hangileri insan, hangileri değil seçemiyordu. Navani'yle önce tepeden indiler, sonra da ovada ilerlediler. Burada cesetler birbirlerine karışmıştı. İlkel giysiler içinde insanlar. Turuncu kanları akmış parshmen cesetleri. Bu anlaması gereken ama görüye ilk gelişinde çıkaramadığı bir uyarıydı. Harap Ovalar'daki savaşların bir kâbusunu gördüğünü sanmıştı.

Hangi yoldan gitmesi gerektiğini biliyordu. Onu ve Navani'yi cesetlerle dolu ovadan geçirip, sonra uzun kayadan bir kulenin altındaki gölgeli girintiye götüren yoldu. Buradaki kayaların üstüne düşen ışık ilgisini çekmişti. Daha önce bu yere yanlışlıkla geldiğini düşünmüştü ama aslında bu görünün tamamı onu bu ana doğru itiyordu.

Burada yere saplanmış dokuz Parekılıcı buldular. Terk edilmişlerdi. Navani görüntü karşısında eldivenli eminelini ağzına götürdü, her biri bir hazine olan dokuz tane güzel Kılıç, öylece buraya mı bırakılmıştı? Neden ve nasıl?

Dalinar gölgelerin içinde yürüyerek Kılıç'ların etrafından dolandı. Bu da bu görüyü ilk defa yaşadığında yanlış yorumladığı bir diğer görüntüydü. Bunlar sadece Parekılıcı değillerdi.

"Ash'in gözleri adına," dedi Navani işaret ederek. "Şuradakini tanıyorum Dalinar. O..."

"Gavilar'ı öldüren Kılıç," dedi Dalinar uzun ve ince kılıcın yanında dururken, en sade olanıydı. "Beyazlı Suikastçı'nın silahı. Bu bir Şerefkılıcı. Bunların hepsi öyle."

"Bu Elçiler'in Asude Saraylar'a nihai yüksellişlerinin günül" dedi Navani. "Oradaki savaşa liderlik etmek için."

Dalinar havanın titreştiğini gördüğü yere doğru döndü. Fırtınababa.

"Yalnız..." dedi Navani. "Bu aslında son değildi. Çünkü düşman geri döndü." Kılıç halkasının etrafında yürüdü ve halkada boş bir noktaya gelince durdu. "Onuncu Kılıç nerede?"

"Hikâyeler yanlıştı, değil mi?" dedi Dalinar Fırtınababa'ya. "Elçiler'in iddia ettiği gibi düşmanı sonsuza dek yenmedik. Bize *yalan söylediler*."

Navani birden başını kaldırdı, gözleri Dalinar'a odaklandı.

ŞEREFSİZLİKLERİ İÇİN UZUN ZAMAN ONLARI SUÇLADIM, dedi Fırtınababa. BOZULMUŞ YEMİNLERİN ÖTESİNİ GÖRMEK BENİM İÇİN... ZOR. ONLARDAN NEFRET ETTİM. ŞİMDİ, İNSANOĞLUNU DAHA FAZLA TANIDIKÇA, ELÇİ DEDİĞİNİZ O ZAVALLI YARATIKLARDA DAHA FAZLA ŞEREF GÖRÜYORUM.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Dalinar. "*Gerçekten* ne olduğunu."

BU HİKÂYEYE HAZIR MISIN? HOŞUNA GİTMEYEN KISIMLAR OLACAK.

"Tanrı'nın öldüğünü kabullendiysem, Elçilerinin düşüşünü de kabullenebilirim."

Navani yakınlardaki bir kayaya oturdu, yüzü solmuştu.

SİZİN YOKELÇİ OLARAK ADLANDIRDIĞINIZ YARATIKLARLA BAŞLADI, dedi Fırtınababa derin, gümbürtülü sesi uzaklardan gelerek. Düşünceli miydi? DEDİĞİM GİBİ O OLAYLAR HAKKINDAKİ BAKIŞ AÇIM NET DEĞİL. FAKAT BİR ZAMANLAR, ÇOK ZAMAN ÖNCE, KATLEDİLMİŞ BİRÇOK VARLIĞIN RUHLARI OLDUĞUNU HATIRLIYORUM. ÖFKELİ VE KORKUNÇ. ONLARA GARAZ ADI VERİLEN DÜŞMAN TARAFINDAN BÜYÜK GÜÇ BAHŞEDİLDİ. BU BAŞLANGIÇTI, ISSIZLIKLAR'IN BAŞLANGICI.

ÇÜNKÜ ÖLDÜKLERİ ZAMAN DÜNYADAN GİTMEYİ REDDEDİYORLARDI.

"Şimdi olan da bu," dedi Dalinar. "Parshmenler. Dinmezfırtına'nın içindeki bu şeyler tarafından dönüştürülüyorlar. Bu şeyler..." Yutkundu. "Ölülerinin ruhları mı?"

ONLAR ÇOK ÖNCELERİ ÖLMÜŞ PARSHMENLERİN SPRENLERİ. ONLAR PARSHMENLERİN KRALLARI, AÇIKGÖZLERİ, UZUN, ÇOK UZUN ZAMAN ÖNCEDEN KALMA CESUR ASKERLERİ. SÜREÇ ONLAR İÇİN KOLAY DEĞİL. BU SPRENLERİN BAZILARI ARTIK SADECE KUVVETLİ, AKILSIZ, GARAZ TARAFINDAN GÜÇ VERİLMİŞ ZİHİN PARÇALARI. DİĞERLERİ DAHA... UYANIK. HER YENİDEN DOĞUM ZİHİNLERİNİ DAHA FAZLA YARALIYOR.

KAYNAŞIK OLMAK İÇİN PARSHMENLERİN VÜCUTLARINI KULLANARAK YENİDEN DOĞUYORLAR. VE DAHA DALGALARI YÖNETMEYİ ÖĞRENMEDEN ÖNCE BİLE İNSANLAR KAYNAŞIKLARLA SAVAŞAMIYORDU. İNSANLAR HER ÖLDÜRDÜKLERİNDE YENİDEN DOĞAN YARATIKLARA KARŞI HİÇBİR ZAMAN GALİP GELEMEZLER. VE YEMİN SÖZLEŞMESİ DE BU YÜZDENDİ.

"On kişi," dedi Dalinar. "Beş erkek, beş kadın." Kılıçlara baktı. "Onlar bunu durdurdu mu?"

KENDİLERİNİ FEDA ETTİLER. GARAZ'IN, ŞEREF VE TERBİYE'NİN GÜÇLERİYLE MÜHÜRLENDİĞİ GİBİ, ELÇİLER DE ÖLÜLERİN SPRENLERİNİ SİZİN CEHENNEM DEDİĞİNİZ YERDE MÜHÜRLEDİLER. ELÇİLER ŞEREF'E GİTTİLER VE O DA ONLARA BU HAKKI, BU YEMİNİ VERDİ. ONLAR BUNUN SAVAŞI SONSUZA KADAR BİTİRECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU. AMA YANILIYORLARDI. ŞEREF YANILIYORDU.

"Kendisi de spren gibi bir şeydi," dedi Dalinar. "Bunu bana daha önce söylemiştin, Garaz da öyle."

ŞEREF GÜCÜN GÖZLERİNİ GERÇEĞE KÖR ETMESİNE İZİN VERDİ, SPRENLER VE TANRILAR YEMİNLERİNİ BOZAMASALAR DA, İNSANLAR BOZABİLİR VE BOZACAKTIR. YOKELÇİLERİ ORADA HAPSETMEK İÇİN ELÇİLER DE CEHENNEM'DE MÜHÜRLENDİ. ANCAK ON TANESİNDEN BİRİ DAHİ YEMİNİNE UYMAMAYI KABUL EDER VE YOKELÇİLERİN GEÇMESİNE İZİN VERİRSE, BİR SEL AKACAKTI. HEPSİ GERİ DÖNEBİLECEKLERDİ.

"Bu da bir Issızlık başlatıyordu," dedi Dalinar.

BU DA BİR ISSIZLIK BAŞLATIYORDU, diye onayladı Fırtınababa.

Bir yemine uyulmayabilir, bir sözleşme çiğnenebilirdi. Dalinar ne olduğunu görebiliyordu. Çok barizdi. "Onlara işkence edildi, değil mi?"

KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE. HAPSETTİKLERİ RUHLAR TARAFINDAN. BAĞLARI SAYESİNDE ACIYI PAYLAŞABİLİYORLARDI FAKAT EN SONUNDA, BİRİ HER ZAMAN PES EDİYORDU.

BİR TANESİ PES ETTİĞİ ZAMAN, ON ELÇİ DE ROSHAR'A DÖNERDİ. SAVAŞIRLARDI. İNSANOĞLUNA ÖNDERLİK EDERLERDİ. YEMİN SÖZLEŞMESİ KAYNAŞIKLARIN HEMEN GERİ DÖNMESİNİ GECİKTİRİYORDU AMA HER ISSIZLIK'IN SONUNDA ELÇİLER DÜŞMANI MÜHÜRLEMEK İÇİN BİR KEZ DAHA CEHENNEM'E DÖNERDİ. SAKLANMAK, SAVAŞMAK VE EN SONUNDA HEP BİRLİKTE DİRENMEK İÇİN.

DÖNGÜ TEKRAR ETTİ. İLK BAŞTA ISSIZLIK'LAR ARASINDAKİ ZAMAN UZUNDU. YÜZLERCE YIL. SONLARA DOĞRU ISSIZLIK'LARIN ARALARINDA ON YILDAN AZ ZAMAN GEÇİYORDU. SON İKİ ISSIZLIK ARASINDA BİR YILDAN BİLE AZ SÜRE VARDI. ELÇİLERİN RUHLARI TÜKENİYORDU. CEHENNEM'DE YAKALANIP İŞKENCE GÖRMEYE BAŞLADIKLARI ANDA PES EDİYORLARDI.

"Bu sefer neden durumun bu kadar kötü göründüğünü açıklıyor," diye fısıldadı Navani oturduğu yerden. "Dünya kısa aralıklarla Issızlık üstüne Issızlık'a maruz kalmıştı. Kültür, teknoloji... Her şey yok olmuştu."

Dalinar yanında diz çöküp omzunu okşadı.

"Korktuğum kadar kötü değilmiş," dedi Navani. "Elçiler *şerefliydi*. Belki o kadar da ilahi değillermiş ama şimdi bir zamanlar sıradan adamlar ve kadınlar olduklarını bildiğim için onlan daha çok seviyorum."

ONLAR MAHVOLMUŞ İNSANLARDI, dedi Fırtınababa. AMA ONLARI VE ÇİĞNENMİŞ YEMİNLERİNİ AFFETMEYE BAŞLAYABİLİRİM. BU BANA DAHA ÖNCE HİÇ OLMADIĞI KADAR... MANTIKLI GELİYOR. Sesi şaşırmış gibiydi.

"Bunu yapan Yokelçiler," dedi Navani. "Şimdi geri dönenler de onlar. Bir kez daha."

KAYNAŞIKLAR, UZUN ZAMAN ÖNCE ÖLMÜŞ OLANLARIN RUHLARI, SİZDEN *TİKSİNİYORLAR*. MANTIKLI DEĞİLLER. ONUN ÖZÜ, SAF NEFRETİN ÖZÜ İÇLERİNE NÜFUZ ETMİŞ. İNSANOĞLUNU YOK ETMEK ADINA BU DÜNYAYI YOK ETMEYE BİLE RAZILAR. VE EVET, GERİ DÖNENLER ONLAR.

"Aharietiam aslında son değildi," dedi Dalinar. "Sadece bir diğer Issızlık'tı. Ama Elçiler için bir şey değişti. Kılıçlarını mı bıraktılar?"

HER ISSIZLIK'TAN SONRA ELÇİLER CEHENNEM'E GERİ DÖNERDİ, dedi Fırtınababa. SAVAŞIRKEN ÖLÜRLERSE DOĞRUDAN ORAYA GİDİYORLARDI. VE HAYATTA KALANLARI DA SONUNDA GÖNÜLLÜ OLARAK DÖNÜYORDU. EĞER OYALANIRLARSA BİR FELAKET OLABİLECEĞİNE DAİR UYARILMIŞLARDI. DAHASI CEHENNEM'DE BİRLİKTE OLMALARI, EĞER BİR TANESİ YAKALANIRSA İŞKENCENİN YÜKÜNÜ BİRLİKTE PAYLAŞMALARI GEREKİYORDU. AMA BU SEFER BİR GARİPLİK YAŞANDI. YA KORKAKLIK YA DA ŞANS SAYESİNDE, ÖLÜMÜ ATLATTILAR. HİÇBİRİ SAVAŞ MEYDANINDA ÖLMEDİ, BİRİ HARİÇ.

Dalinar halkadaki boş yere baktı.

DOKUZU, İÇLERİNDEN BİRİNİN HİÇBİR ZAMAN PES ETMEMİŞ OLDUĞUNU FARK ETTİ, dedi Fırtınababa. DİĞERLERİNİN HER BİRİ BİR NOKTADA ACIDAN KAÇMAK İÇİN PES EDEREK ISSIZLIK'I BAŞLATAN OLMUŞTU. BELKİ DE HEPSİNİN BİRDEN GERİ DÖNMESİNE GEREK OLMADIĞINA SONUCUNA VARDILAR.

SONSUZ BİR ISSIZLIK BAŞLATMA RİSKİNİ GÖZE ALARAK BURADA KALMAYA KARAR VERDİLER FAKAT CEHENNEM'DE TEK BAŞINA BIRAKTIKLARININ HER ŞEYİ GÖĞÜSLEMEK İÇİN YETERLİ OLACAĞINI UMDULAR. EN BAŞINDAN ONLARA KATILMASI BEKLENMEYENİN, BİR KRAL, BİR ALİM YA DA BİR GENERAL OLMAYANIN.

"Talenelat," dedi Dalinar.

IZDIRAPLARIN HAMİLİ. CEHENNEM'DE TERK EDİLEN. İŞKENCELERE TEK BAŞINA GÖĞÜS GERMESİ İÇİN BIRAKILAN.

"Yukarıdaki Yaradan," diye fısıldadı Navani. "Ne kadar oldu? Bin yılı geçti, değil mi?"

DÖRT BİN BEŞ YÜZ YIL, dedi Fırtınababa. DÖRT BUÇUK BİNYILLIK İŞKENCE.

Gümüşsü kılıçlar ve uzayan gölgelerle süslü küçük girintiye sessizlik çöktü. Güçsüz hisseden Dalinar yerde Navani'nin kayasının yanına oturdu. O Kılıç'lara bakarken içinde Elçiler'e karşı ani ve mantıksız bir nefretin kabardığını hissetti.

Bu aptalcaydı. Navani'nin de dediği gibi, onlar birer *kahramandı*. İnsanlığı uzun yıllar boyunca saldırılara karşı korumuşlar ve bedelini kendi akıl sağlıklarıyla ödemişlerdi. Yine de onlardan nefret ediyordu. Geride bıraktıkları adam için.

O adam...

Dalinar ayağa fırladı. "*Oydu!*" diye bağırdı. "Deli adam. O gerçekten de bir *Elçi*."

EN SONUNDA PES ETTİ, dedi Fırtınababa. HÂLÂ YAŞAYAN DİĞER DOKUZA KATILDI. BU BİNYILLAR BOYUNCA HİÇBİRİ ÖLÜP DE CEHENNEM'E GERİ DÖNMEDİ AMA ARTIK BUNUN BİR ZAMANLAR OLDUĞU KADAR ÖNEMİ YOK. YEMİN SÖZLEŞMESİ NEREDEYSE YOK OLACAK KADAR ZAYIFLADI VE GARAZ KENDİ FIRTINASINI YARATTI. KAYNAŞIKLAR ÖLDÜRÜLDÜKLERİ ZAMAN CEHENNEM'E DÖNMÜYORLAR. BİR SONRAKİ DİNMEZFIRTINA İLE YENİDEN DOĞUYORLAR.

Fırtınalar adına. Bunu nasıl yenebilirlerdi ki? Dalinar bir kere daha kılıçlar arasındaki o boş noktaya baktı. "Deli adam, Elçi, Kholinar'a bir Parekılıcı ile geldi. Onun Şerefkılıcı olması gerekmez miydi?"

EVET. AMA SANA TESLİM EDİLEN O DEĞİL. NE OLDUĞUNU BİLMİYORUM.

"Onunla konuşmam gerek. O... biz sefere çıktığımız zaman manastırdaydı. Değil mi?" Dalinar'ın deli adamı kimin çıkardığını öğrenmek için ardentlerle konuşması gerekiyordu.

"Parlayanlar'ın isyan etmesine neden olan şey bu muydu?" diye sordu Navani. "Hıyanet'e neden olan da bu sırlar mıydı?"

HAYIR. O DAHA DERİN BİR SIR, HAKKINDA KONUŞMAYACAĞIM BİR SIR.

"Neden?" diye hesap sordu Dalinar.

ÇÜNKÜ EĞER BİLSEYDİN, SEN DE ESKİ PARLAYANLAR GİBİ YEMİNLERİNİ BOZARDIN.

"Bozmam."

BOZMAZ MISIN? diye sorguladı sesi gittikçe yükselen Fırtınababa. YEMİN EDER MİSİN? BİLİNMEYEN BİR ŞEYİN ÜZERİNE YEMİN EDER MİSİN? BU ELÇİLER YOKELÇİLERE ENGEL OLACAKLARINA YEMİN ETMİŞLERDİ. NE OLDU?

HAYATTA OLUP DA YEMİNİNİ BOZMAMIŞ İNSAN YOKTUR DALİNAR KHOLİN. YENİ PARLAYANLAR ELLERİNDE BENİM ÇOCUKLARIMIN RUHLARINI VE CANLARINI TUTUYOR. HAYIR. SİZİN DE SİZDEN ÖNCE GELENLERİN YAPTIĞINI YAPMANIZA İZİN VERMEYECEĞİM. ÖNEMLİ KISIMLARI BİLİYORSUNUZ. GERİSİ GEREKLİ DEĞİL.

Dalinar derin bir nefes aldı ama öfkesine hâkim oldu. Bir açıdan Fırtınababa haklıydı. Bu sırrın onu ve Parlayanlarını nasıl etkileyeceğini bilemezdi.

Dalinar yine de bilmeyi tercih ederdi. Yürürken herhangi bir anda onu öldürebilecek bir cellat tarafından takip ediliyormuş gibi hissediyordu.

Navani ayağa kalkıp, ona doğru gelir ve koluna girerken iç geçirdi. "Bu Şerefkılıçları'nın her birinin eskizlerini çizmeye çalışmam gerekecek. Ya da daha iyisi çizmesi için Shallan'ı yollamam. Belki diğerlerini bulmak için çizimlerini kullanabiliriz."

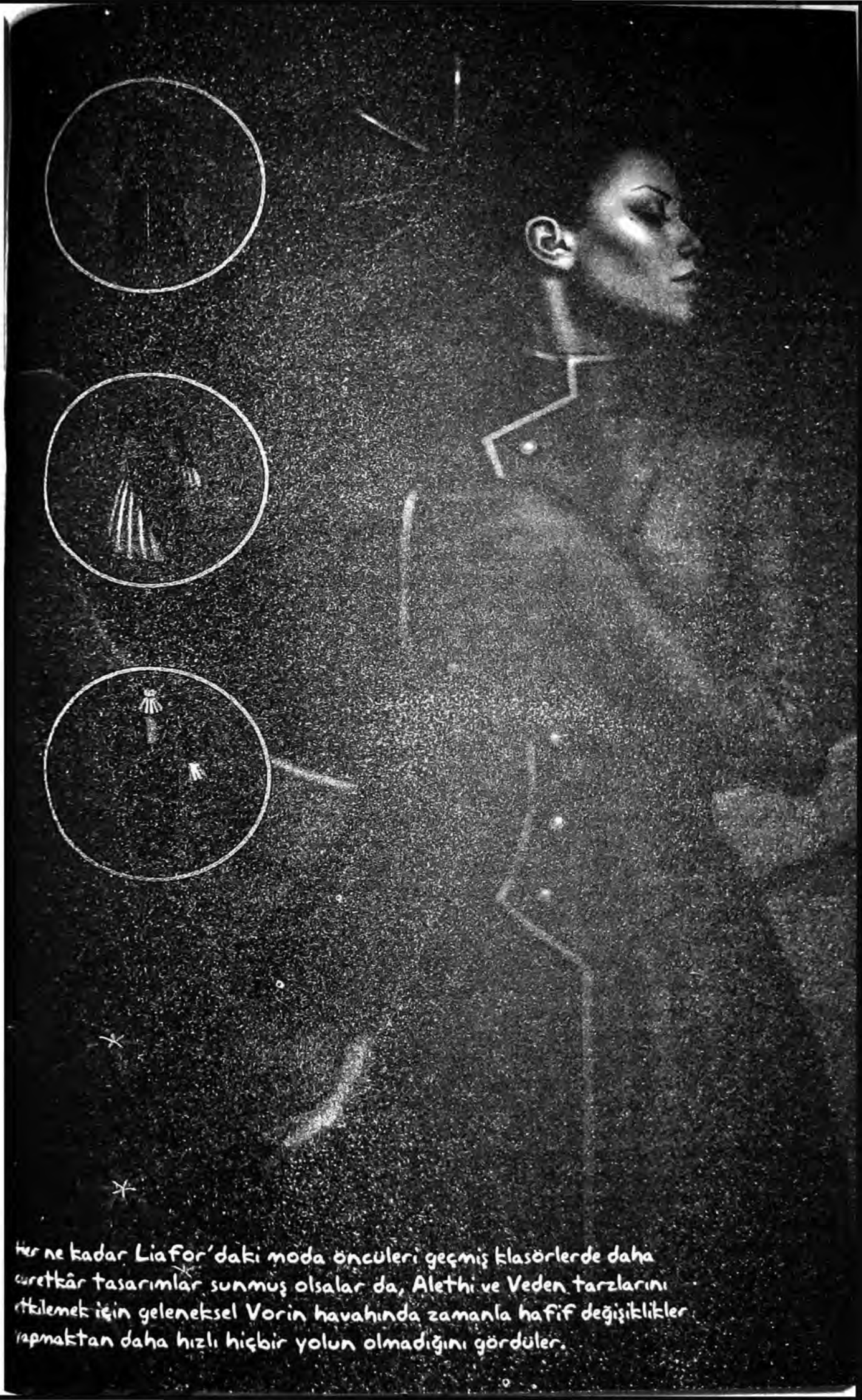
Bu küçük girintinin girişinde bir gölge hareket etti ve bir an sonra genç bir adam tökezleyerek içeri girdi. Solgun teni, garip, büyük Shin gözleri ve hafifçe kıvırcık olan kahverengi saçları vardı. Dalinar'ın kendi zamanında gördüğü herhangi bir Shin de olabilirdi. Geçen binlerce yıla rağmen onlar hâlâ etnik olarak farklılardı.

Adam terk edilmiş Şerefkılıçları'nın harikalığı önünde dizlerinin üstüne düştü. Ama bir an sonra adam Dalinar'a baktı ve sonra Yaradan'ın sesiyle konuştu. "Onları birleştir."

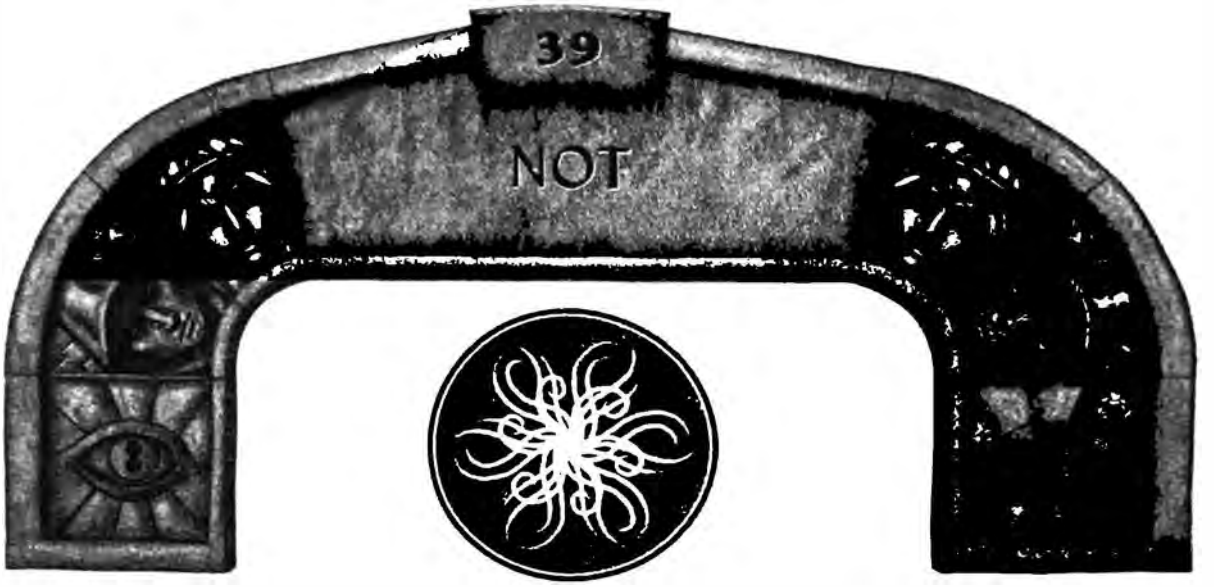
"Elçiler için yapabileceğin hiçbir şey yok muydu?" diye sordu Dalinar. "Bunu engellemek için Tanr'ları hiçbir şey yapamıyor muydu?"

Yaradan tabii ki cevap veremezdi. Yüzleştikleri bu şeyle, Garaz diye bilinen kuvvetle savaşırken ölmüştü. Bir açıdan o da kendi hayatını Elçiler ile aynı dava uğruna feda etmişti.

Görü bitti.

Her ne kadar Liafor'daki moda öncüleri geçmiş klasörlerde daha
cüretkâr tasarımlar sunmuş olsalar da, Alethi ve Veden tarzlarını
etkilemek için geleneksel Vorin havahında zamanla hafif değişiklikler
apmaktan daha hızlı hiçbir yolun olmadığını gördüler.

İki Pare'nin bir noktaya yerleşmesinin iyi sonucu olamaz. Birbirimize karışmayacağımız konusunda anlaşmaya varılmıştı ve bu kadar az sayıdaki Pare'nin bu ilk anlaşmaya sadık kaldığını görmek beni hayal kırıklığına uğratıyor.

"Shallan bizim için not tutabilir," dedi Jasnah.

Shallan kafasını not defterinden kaldırıp baktı. Mavi havahının içinde yere oturarak çini kaplı duvara yaslanmıştı ve görüşmeyi çizim yaparak geçirmek niyetindeydi.

Kendine gelmesinin ve hemen ardından Jasnah'yla kristal sütunda görüşmesinin üstünden bir haftadan uzun süre geçmişti. Shallan kendini gittikçe daha da iyi ve aynı anda daha da az kendisiymiş gibi hissediyordu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi etrafta Jasnah'yı takip etmek ne kadar da gerçek dışı bir deneyimdi.

Bugün Dalinar Parlayanlarını toplantıya çağırmıştı ve Jasnah da çok korunaklı olduklan için kulenin bodrum odalarından birini önermişti. Gözetlenmek konusunda inanılmaz derecede endişe ediyordu.

Kütüphanenin zeminindeki toz katmanları götürülmüş, Navani'nin âlimler grubu tarafından her zerresi dikkatle listelenmişti. Boşluk sadece bulmayı umdukları bilginin yokluğunu vurgulamaya yarıyordu.

Şimdi de herkes ona bakıyordu. "Not mu?" diye sordu Shallan. Konuşmalan yanm kulakda takip ediyordu. "Berrakhanım Teshav'ı çağırabiliriz..."

Şu an için küçük bir gruptu. Karadiken, Navani ve esas Dalgabağlayanlan: Jasnah, Renarin, Shallan ve uçan köprücü Kaladin Stormblessed. Adolin ve Elhokar yanlarında değildi, Taravangian'ın ordusunun askerî kapasitesini gözlemlemek üzere Vedenar'a gitmişlerdi. Malata da onlar yerine Yeminkapısı'nı çalışıyordu.

"Başka kâtip çağırmaya gerek yok," dedi Jasnah. "Eğitiminde stenografinin üzerinden geçmiştik Shallan. Becerinin ne kadarını muhafaza edebildiğini görmek isterim. Titizlikle çalış, burada kararlaştırdıklarımızı kardeşime rapor olarak sunmamız gerekecek."

Diğerlerinin hepsi sandalyelere yerleşmişti, Kaladin dışında. O duvara yaslanmış ayakta duruyordu. Bir fırtına bulutu gibi yükseliyordu. Shallan'ın abisi Helaran'ı o öldürmüştü. Bunun duygusu bir an yüzeye çıkar gibi oldu ama Shallan onu boğdu, zihninin arkalarına tıkıştırdı. Kaladin bunun için suçlanamazdı. O sadece berrakbeyini koruyordu.

Azarlanmış bir çocuk gibi hisseden Shallan ayağa kalktı. Üstündeki bakışların ağırlığı onu elinde kalemi ve defteri hazır, Jasnah'nın yanındaki sandalyeye oturmaya itmişti.

"Pekâlâ," dedi Kaladin. "Fırtınababa'ya göre sadece Yaradan ölmemiş, aynı zamanda on kişiyi de sonsuz işkenceye terk etmiş. Biz onlara Elçiler diyoruz ve onlar sadece yeminlerinden dönmüş hainler olmakla kalmıyor ayrıca büyük ihtimalle deliler de. Bir tanesi, ki muhtemelen içlerinde en deli olanı, bizim elimizdeydi ama herkesi Urithiru'ya getirmenin karmaşası içinde onu kaybettik. Kısaca bize yardım etme ihtimali olan herkes deli, ölü, hain ya da bu üçünün birleşimi." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şaşırmadım."

Jasnah Shallan'a bir bakış attı. O da iç geçirdi ve Kaladin'in dediklerinin bir özetini yazdı. Bu *zaten* bir özet olsa da.

"Peki bu bilgiyle ne yapacağız?" dedi Renarin ellerini kavuşturup öne doğru eğilerek.

"Yokelçilerin saldırısını durdurmak *zorundayız*," dedi Jasnah. "Onların tutunacak kadar büyük bir yer ele geçirmelerine izin veremeyiz."

"Parshmenler düşmanımız değil," dedi Kaladin sessizce.

Shallan ona bir bakış attı. O dalgalı koyu saçlarda, o amansız yüz ifadesinde *bir şeyler* vardı. Her zaman ciddi, her zaman ağırbaşlıydı ve o kadar *gergindi* ki. Sanki tutkusunu dizginleyebilmek için kendini kontrol altında tutması gerekiyordu.

"Tabii ki düşmanımız," dedi Jasnah. "*Dünyayı ele geçirmeye* başladılar. Senin raporun ilk başta korktuğumuz kadar yıkıcı olmadıklarına işaret ediyor olsa da, hâlâ korkunç bir tehdit oluşturuyorlar."

"Onlar sadece daha iyi şekilde yaşamak istiyorlar," dedi Kaladin.

"Sıradan parshmenlerin böyle basit bir amacı olduğuna inanabilirim," dedi Jasnah. "Ama liderleri? Soyumuzu tüketmeye *çalışacaklar*."

"Katılıyorum," dedi Navani. "İnsanlığı yok etmek için olan sapkın bir arzunun sonucunda doğdular."

"Anahtar parshmenler," dedi Jasnah birkaç sayfa notu karıştırırken. "Keşfettiklerinize göre, tüm parshmenler doğal yaşam döngülerinin bir parçası olarak sıradan sprenlerle bağ kurabiliyorlar. Bizim 'Yokelçi' dediğimiz şeyler ise bir parshmen ile bir tür düşman spren ya da ruhun birleşmiş hâli."

"Kaynaşıklar," dedi Dalinar.

"Harika," dedi Kaladin. "İyi. Tamam *onlarla* savaşalım o zaman. Neden sıradan halk arada ezilmek zorunda?"

"Belki de amcamın görüsünü ziyaret etmeli ve merhametli bir kalbin sonuçlarını kendi gözlerinle görmelisin," dedi Jasnah. "Bir Issızlık'a ilk elden tanık olmak bakış açını değiştirebilir."

"Daha önce savaş gördüm, Berrakhanım. Ben bir askerim. Sorun şu ki, İdealler ufkumu genişletti. Düşmanın içindeki sıradan halkı görmeden edemiyorum. Onlar canavar *değil*."

Dalinar Jasnah'nın cevabını durdurmak için bir elini kaldırdı. "Endişeniz takdire şayan, yüzbaşı," dedi Dalinar. "Ve raporlarınızın zamanlaması da olağanüstüydü. Dürüst olarak bir uzlaşma şansı görüyor musunuz?"

"Ben... bilmiyorum komutanım. Sıradan parshmenler bile onlara yapılanlar yüzünden öfkeyle dolu."

"Savaştan geri çekilmeyi göze alamam," dedi Dalinar. "Dedliklerinizin hepsi doğru ancak ayrıca hiçbiri yeni değil. İki tarafta da acının büyük kısmını bir avuç zavallının, orada olmayı hiçbir zaman istememiş olan adamların, çekmeyeceği bir savaşa hiç girmedim."

"Belki de bunun bu savaşı haklı çıkarmak yerine diğer savaşları yeniden düşünmenize neden olması gerekir," dedi Kaladin.

Shallan'ın nefesi kesildi. Bu Karadiken'e söylenecek türden bir şeymiş gibi görünmüyordu.

"Keşke durum o kadar kolay olsaydı yüzbaşı." Dalinar yüksek sesle içini çekti, Shallan'a... yıpranmış görünüyordu. "Şu kadarını söyleyeyim: Eğer bir şeyden emin olabiliyorsak, o da vatanımızı savunmanın ahlaki açıdan doğruluğu. Hadi savaşa girelim demiyorum ama ülkemizi korumanızı istiyorum. Alethkar kuşatma altında. Bunu yapan adamlar masum olabilirler ama kötüler tarafından kontrol ediliyorlar."

Kaladin yavaşça başını salladı. "Kral, Yeminkapısı'nı açmak için yardımımı istedi. Ona yardım edeceğimi söyledim."

"Vatanımızın güvenliğini sağladığımız zaman sizin raporlarını okumadan önce aklıma bile getirmeyeceğim bir şeyi yapmaya söz veriyorum," dedi Dalinar. "Müzakere yapmaya çalışacağım. Bu işten ordularımızın birbirlerine saldırmasını içermeyen bir çıkar yol bulmaya çalışacağım."

"Müzakere mi?" dedi Jasnah. "Amca, bu yaratıklar kurnaz ve öfkeli. Sırf geri dönüp bizi ortadan kaldırmaya çalışmak için *binlerce yılı* Elçiler'e işkence ederek geçirmişler."

"Göreceğiz," dedi Dalinar. "Ne yazık ki görüler aracılığıyla şehrin içindeki kimseyle iletişime geçemedim. Fırtınababa'nın dediğine göre Kholinar onun için bir 'kör nokta'ymış'."

Navani başıyla onayladı. "Görünüyor ki bu durum maalesef şehirdeki uzakalemlerin anzalanmasıyla ilişkili. Yüzbaşı Kaladin'in raporları şehirden alabildiğimiz son notların dediğini doğruluyor: Düşman başkente bir saldırı için hazırlanıyor. Taarruz kuvvetlerimiz ulaştığı zaman şehrin durumunun ne olacağını bilemeyiz. İşgal edilmiş bir şehre sızmanız gerekebilir yüzbaşı."

"Umalım da öyle olmasın," diye fısıldadı Renarin bakışları yerde. "Kaç kişi o duvarlarda kâbuslarla savaşırken ölmüş olacaktır..."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi Jasnah. "Yüzbaşı Kaladin, kaç kişiyi Alethkar'a götürebilirsin?"

"Bir fırtınanın önünden uçmayı planlıyorum," dedi Kaladin. "Urithiru'ya dönerken yaptığım gibi. Sarsıntılı bir yolculuk ama belki rüzgârların yukarısında uçabilirim. Bunu denemem gerekli. Neyse, sanırım küçük bir grup götürebilirim."

"Büyük bir kuvvete ihtiyacınız olmayacak," dedi Dalinar. "Siz ve en iyi silahtarlarınızdan birkaçı yeter. Acil bir durumda yanınızda bir tane daha Paredar olması için Adolin'i de verebilirim. Altı kişi olur mu? Siz, üç adamınız, kral ve Adolin. Düşman hatlarını geçin, saraya sızın ve Yeminkapısı'nı çalıştırın."

"Eğer haddimi aşıyorsam mazur görün," dedi Kaladin. "Ama garip olan Elhokar'ın gelmesi. Neden sadece beni ve Adolin'i göndermiyorsunuz? Kral bizi büyük ihtimalle yavaşlatır."

"Kralın kişisel sebeplerden ötürü gitmesi gerek. Aranızda bir sıkıntı olur mu?"

"Doğru olan neyse onu yapacağım komutanım, duygularım ne olursa olsun. Hem... şimdiye kadar o duyguları muhtemelen aştım."

"Bu fazla küçük," diye mırıldandı Jasnah.

Shallan irkildi ve ona baktı. "Fazla mı küçük?"

"Yeterince hırslı değil," dedi Jasnah daha kararlı bir şekilde. "Fırtınababa'nın açıklamasına göre Kaynaşıklar ölümsüz. Artık Elçiler başarısız olduklarına göre yeniden doğuşlarını durdurabilecek bir şey yok. Gerçek sorunumuz *bu*. Düşmanımızın içine girebileceği neredeyse sonsuz sayıda parshmen bedeni var ve sayın yüzbaşımızın deneyimleyerek doğruladığına göre bu Kaynaşıklar bir tür Dalgabağlama kullanabiliyorlar. Buna karşı nasıl savaşacağız?"

Shallan bakışlarını defterinden kaldırarak odadaki diğerlerine bir göz attı. Renarin hâlâ öne eğilmiş duruyordu, elleri kavuşturmuş, gözleri yerdeydi. Navani ve Dalinar birbirlerine baktılar. Kaladin kollarını kavuşturmuş olarak duvara yaslanmaya devam ediyordu ama duruşunu değiştirdi, rahatsızdı.

"Pekâlâ," dedi Dalinar en sonunda. "Adım adım ilerleyeceğiz. İlk önce Kholinar."

"Pardon Amca," dedi Jasnah. "İlk hedefte hemfikir olsam da, şimdi sadece yakın geleceği düşünmenin zamanı değil. Dünyayı yerle bir edecek bir Issızlık'tan kaçınmak istiyorsak, geçmişi rehber almalı ve bir *plan* yapmalıyız."

"Haklı," diye fısıldadı Renarin. "Yaradan'ı öldürmüş bir şeyle karşı karşıyayız. İnsanların zihnine giren ve ruhlarını mahveden kâbuslarla savaşıyoruz. Küçük düşünemeyiz." Ellerini kardeşine kıyasla daha koyu olan saçlarının arasından geçirdi. "Yaradan. Büyük düşünmemiz gerekiyor ama kendimiz de delirmeden her şeyi birden aynı anda düşünebilir miyiz?"

Dalinar derin bir nefes aldı. "Jasnah, bu plana başlamak için bir önerin var mı?"

"Evet. Cevap açık. Elçiler'i bulmalıyız."

Kaladin hak vererek başını salladı.

"Sonra da öldürmeliyiz," diye ekledi Jasnah.

"*Ne?*" dedi Kaladin. "Sen deli misin be kadın?"

"Fırtınababa'nın açıklaması net," dedi Jasnah istifini bozmadan. "Elçiler bir sözleşme yaptılar. Öldükleri zaman ruhları Cehennem'e gidiyor ve Yokelçilerin ruhlarını hapsederek geri dönmelerini engelliyor."

"Evet. Sonra da Elçiler'e *pes edene kadar işkence* ediliyor."

"Fırtınababa sözleşmenin zayıfladığını söyledi ama bozulduğunu söylemedi," dedi Jasnah. "En azından bir tanesinin Cehennem'e geri dönmeyi kabul edip etmeyeceğini görmeyi öneriyorum. Belki hâlâ düşman ruhların yeniden doğmasını engelleyebilirler. Ya da düşman vücut bulamasın diye parshmenleri tamamen ortadan kaldıracağız." Gözleri Kaladin'inkilerle buluştu. "Böyle bir canavarlıkla kıyaslandığı zaman Elçiler'i kurban etmenin küçük bir bedel olacağını düşünüyorum."

"Hay Cehennem!" dedi Kaladin doğrulup dikilerek. "Hiç mi merhametin yok?"

"Epey var köprücü. Neyse ki onu mantıkla dizginleyebiliyorum. Sana da ileride biraz akıllanmanı öneririm."

"Beni dinle, *Berrakhanım*," diye başladı Kaladin. "Ben..."

"Yeter yüzbaşı," dedi Dalinar. Jasnah'ya bir bakış attı. İkisi de sessizleşti, Jasnah'nın çıtı çıkmıyordu. Shallan onun Dalinar'a gösterdiği saygıyı başkalarına gösterdiğini hatırlamıyordu.

"Jasnah," dedi Dalinar. "Elçiler'in sözleşmesi hâlâ geçerli olsa bile Cehennem'de kalıp kalmayacaklarını ya da Yokelçileri oraya nasıl hapsettiklerinin ayrıntılarını bilemeyiz. Öte yandan yerlerini bulmak mükemmel bir ilk adım olurmuş gibi görünüyor, bize yardımı dokunacak pek çok şey biliyor olmalılar. Bunu nasıl başaracağımızı planlamayı sana bırakıyorum Jasnah."

"Peki... peki ya Yaradılmamışlar?" dedi Renarin. "Burada bulduğumuz yaratık gibi başkaları da olacak."

"Navani onlan araştınyor," dedi Dalınar.

"Daha da ileri gitmeliyiz amca," dedi Jasnah. "Yokelçilerin hareketlerlni izlemeliyiz. Tek umudumuz ordulannı çok ağır bir yenilgiye uğratmak, öyle bir yenilgi olmalı ki sürekli yeniden doğsalar bile liderleri bizi bastıracak askerî kuvvetten yoksun kalmalı."

"Alethkar'ı korumak parshmenleri tamamıyla ezmek anlamına gelmek zorunda değil ve..."

"Eğer istersen, yüzbaşı, sana yetişkinler plan yaparken oynaman için vizon yavrulan getirtebilirim," diye patladı Jasnah. "Hiçbirimiz bunun hakkında konuşmayı *istemiyoruz* fakat bu durumu daha az kaçınılmaz yapmıyor."

"Çok iyi olur," diye cevapladı Kaladin. "Ben de size sanlmanız için blrkaç gökyılanı bulurum. Kendinizi yuvanızda gibi hissedersiniz."

Garip bir şekilde Jasnah gülümsedi. "Sana şunu sorayım yüzbaşı. Sence Yokelçi ordulannın hareketlerini görmezden gelmek akıllıca mı olur?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti Kaladin.

"Peki sence Rüzgârkoşucu silahtarlannı yüksekten uçup bizim için gözcülük yapmalan için eğitebilir misin? Eğer bugünlerde uzakalemler güvenilmez hâle geliyorsa, düşmanı izlemek için başka bir yönteme ihtiyacımız olacak. Eğer ekibin onlan *taklit etmek* için biraz zaman harcamayı kabul ederse, önerdiğin şekilde gökyılanlanna sarılmayı memnuniyetle kabul edeceğim."

Kaladin onaylamayla başını sallayan Dalinar'a baktı.

"Mükemmel," dedi Jasnah. "Amca, hükümdarlardan bir ittifak oluşturma fikrin harika. Düşmanın hareketlerini kısıtlamalı ve bütün Roshar'ı işgal etmelerini engellemeliyiz. Eğer..."

Jasnah'nın sesi kesilerek sustu. Shallan durakladı, yaptığı karalamaya baktı. Aslında bir karalamadan biraz daha ayrıntılıydı. Bu... tutkulu gözleri ve kararlı yüz ifadesiyle Kaladin'in yüzünün tam bir portresi sayılabilecek bir şeydi. Jasnah sayfanın tepesinde bir mücevher şeklinde belirmiş olan yaratımsprenini fark etmişti. Shallan kızardı ve onu kovaladı.

"Belki," dedi Jasnah Shallan'ın çizim defterine bir göz atarak. "Kısa bir ara verebiliriz amca."

"İsterseniz tabii," dedi Dalinar. "Bir şeyler içsem iyi olacak."

Dağıldılar, Dalinar ve Navani ana koridordaki muhafızları ve hizmetçiler kontrol etmeye giderken alçak sesle sohbet ediyorlardı. Shallan, Jasnah'nın tepesinde yükseldiğini hissederken bir özlem hissiyle gidişlerini izledi.

"Konuşalım," dedi Jasnah başıyla uzun dikdörtgen şekilli odanın uzak ucunu göstererek.

Shallan içini çekti, not defterini kapattı ve duvardaki çinilerden bir desenin yanına kadar Jasnah'yı diğer uca doğru takip etti. Toplantı için getirilen kürelerden bu kadar uzakta ışık loştu.

"Alabilir miyim?" dedi elini Shallan'ın not defterini almak için uzatan Jasnah.

Shallan defteri teslim etti.

"Genç yüzbaşının iyi bir tasviri," dedi Jasnah. "Görüyorum ki burada... üç satır mı not var? Hem de dikkatlice not tutman özellikle belirtildiği hâlde."

"Bir kâtip çağırmalıydık."

"Bir kâtibimiz vardı. Not tutmak düşük seviyeli bir görev değil Shallan. Senin yapabileceğin türden bir hizmet."

"Eğer düşük seviyeli bir görev değilse belki de siz yapmalıydınız," dedi Shallan.

Jasnah çizim defterini kapattı ve sakin, ifadesiz bir bakışı Shallan'ın üzerine sabitledi. Shallan'ı kıvrandıran türden bir bakış.

"Gergin, umutsuz bir genç kadını hatırlıyorum," dedi Jasnah. "İyi niyetimi kazanmak konusunda aceleci olan."

Shallan cevap vermedi.

"Bağımsızlığın tadını çıkardığını anlıyorum," dedi Jasnah. "Burada başardığın şeyler *olağanüstü* Shallan. Amcamın bile güvenini kazanmış gibi görünüyorsun; zorlu bir iştir."

"O zaman belki de himayenizden çıkmış olabilirim, ne dersiniz?" dedi Shallan. "Yani, sonuçta resmen bir Parlayan'ım."

"Parlayan, evet," dedi Jasnah. "Resmen mi? Zırhın nerede?"

"I... Zırh mı?"

Jasnah sessizce iç çekerken bir kez daha eskiz defterini açtı. "Shallan," dedi garip bir şekilde... teselli edici bir ses tonuyla. "Etkilendim. Gerçekten *etkilendim*. Ama son zamanlarda hakkında duyduklarım endişe verici. Kendini aileme sevdirdin ve Adolin'le şartnameli nişanı uygulamaya koydun. Ne var ki bu çizimin de kanıtladığı gibi gözün hâlâ dışarıda."

"Ben..."

"Dalinar'ın düzenlediği toplantılara katılmıyorsun," diye devam etti Jasnah, sessiz ama durdurulamazdı. "Katıldığında da arkalarda oturuyor ve dinlemeye pek zahmet etmiyorsun. Duyduğuma göre toplantıların yarısında erken çıkmak için bir bahane buluyormuşsun.

"Kulede bir Yaradılmamış'ın varlığını araştırdın ve onu aşağı yukarı tek başına kovalayıp gönderdin. Ancak Dalinar'ın askerleri bulamazken bunu nasıl başardığını açıklamadın." Shallan'ın gözlerinin içine baktı. "Benden her zaman bir şeyler gizledin. Bu sırların bir kısmı oldukça zarar vericiydi ve sakladığın başka şeylerin olmadığına inanmayı reddediyorum."

Shallan dudağını ısırdı ama başıyla onayladı.

"Bu konuşman için bir davetti," dedi Jasnah.

Shallan tekrar başıyla onayladı. O Hayaletkanlarla çalışmıyordu. Bunu yapan Peçe'ydi. Ve Jasnah'nın Peçe'den haberinin olmasına gerek yoktu. Jasnah'nın Peçe'den haberi *olamazdı*.

"Pekâlâ," dedi Jasnah bir iç çekmeyle. "Himayemden henüz çıkmadın ve ben âlimliğin asgari gerekliliklerini yerine getirebileceğine ikna olana kadar da çıkmayacaksın, örneğin önemli bir toplantı sırasında not tutabilmek gibi. Bir Parlayan olarak yolun ise bir başka konu. Sana nasıl rehberlik edebileceğimi bilmiyorum, her tarikatın kendine has bir yaklaşımı vardı. Ama tıpkı genç bir adam sadece kılıçta yeterliliğe ulaştığı için coğrafya derslerinden muaf olamayacağı gibi, ben de sırf bir Parlayan olarak güçlerini keşfettiğin için bana karşı olan sorumluluklarından azat etmeyeceğim."

Jasnah defteri geri verdi ve sandalyelerden oluşan halkaya doğru yürümeye başladı. Renarin'in yanına oturarak onu kendisiyle konuşması için nazikçe dürttü. Toplantı başladığından beri ilk defa başını kaldıran Renarin başını salladı ve Shallan'ın duyamadığı bir şeyler söyledi.

"Mmmm..." dedi Desen. "Çok akıllı."

"Bu belki de en sinir bozucu özelliği," dedi Shallan. "Fırtınalar adına. Kendimi bir çocuk gibi hissediyorum."

"Mmm."

"En kötü kısım da büyük ihtimalle haklı olması," dedi Shallan. "Onun etrafında *gerçekten* bir çocuk gibi davranıyorum. Sanki bir parçam her şeyle onun ilgilenmesini istiyor gibi. Ve bu parçamdan nefret, nefret, *nefret* ediyorum."

"Bir çözüm var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bir yetişkin gibi davransan?"

Shallan yüzünü elleriyle örterek sessizce inledi ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Resmen kendisi kaşınmıştı, değil mi? "Hadi," dedi. "Gel, toplantının geri kalanına katılalım. Her ne kadar buradan gitmek için bir bahane bulmak istesem de."

"Mmm..." dedi Desen. "Bu odada bir şey var... "

"Ne?" diye sordu Shallan.

"Bir şey," dedi Desen kendine has uğultusuyla. "Anılar var Shallan."

Anılar. Shadesmar'da mı demek istemişti? Shallan oraya gitmekten kaçınıyordu, en azından bu Jasnah'yı dinlediği birkaç konudan biriydi.

Sandalyesine geri döndü ve bir an düşündükten sonra Jasnah'ya küçük bir not yazdı. *Desen bu odanın anıları olduğunu söylüyor. Shadesmar'a bakmaya değer mi?*

Jasnah nota baktı ve cevap yazdı.

Sprenlerimizin arada bir yaptığı yorumları görmezden gelmememiz gerektiğini keşfettim. Onu sıkıştır, ben burayı araştıracağım. Önerin için teşekkürler.

Toplantı bir kez daha başladı ve tartışma Roshar'daki belirli krallıklara döndü. Jasnah'nın en hevesli olduğu Shinleri kendi taraflarına çekmekti. Yeminkapıları'nın en doğuda olanı Harap Ovalar'daydı ve zaten Alethi kontrolü altındaydı. Eğer en batıda olana da erişim kazanabilirlerse, yücefırtınaların giriş noktasından Dinmezfırtınaların giriş noktasına kadar Roshar'ı göz açıp kapayıncaya kadar boydan boya geçebilirlerdi.

Taktik konusunda fazla ayrıntıya inmediler. Bu eril bir sanattı ve Dalinar savaş meydanlarını yüceprensleri ve generallerinin tartışmasını isterdi. Yine de Jasnah'nın arada bir kullandığı taktik terimler Shallan'ın gözünden kaçmamıştı.

Shallan böyle konularda kadını anlamakta zorlanıyordu. Bazı açılardan Jasnah korkunç derecede erkeksi davranıyordu. Canı ne isterse o konuyu araştırıyor ve şiir hakkında nasıl kolaylıkla konuşuyorsa, savaş hakkında da aynı kolaylıkla konuşuyordu. Saldırgan, hatta soğuk bile olabiliyordu. Shallan onu soymaya çalışan hırsızları tereddüt etmeden *öldürdüğünü* görmüştü. Bunun da ötesinde... eh, anlamı olmayan şeyler üzerinde düşünmemek muhtemelen en iyisiydi ama insanlar *konuşuyordu*. Jasnah içlerinde bazı çok çekici ve nüfuzlu erkeklerin de olduğu bütün taliplerini geri çevirmişti. İnsanlar merak ediyordu. Belki sadece ilgisi mi yoktu?

Bütün bunların sonucunda ortaya kesinlikle kadınsı olmayan birinin çıkması gerekirdi. Ama Jasnah farlı gözleri ve parlak kırmızı dudaklarıyla en güzel makyajı yapıyor ve kendine yakıştırıyordu. Eminelini kol yeni içinde tutuyor, kuaförüne karmaşık ve göz alıcı örgü stilleri yaptırıyordu. Yazıları ve zihni onu Vorin kadınlık modelinin ta kendisi hâline getiriyordu.

Jasnah'nın yanında Shallan kendini solgun, aptal ve sadece iskeletten oluşurmuş gibi hissediyordu. Böyle bir öz güvene sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar serbest olmak? Muhakkak ki Jasnah Kholin'in hayatta Shallan'dan çok daha az derdi olacaktı. Ya da en azından *kendi* başına açtığı belalar Shallan'ınkilerden çok daha az olmalıydı.

Shallan'ın bir kere daha not tutmayı bırakarak, toplantının on beş dakikalık kısmını kaçırmış olduğunu fark ettiği an yaklaşık olarak burasıydı. Şiddetle kızararak sandalyesinde iki büklüm oldu ve toplantının geri kalanı boyunca dikkatini odaklamak için elinden geleni yaptı. En sonunda Jasnah'ya muntazam bir stenografiyle dolu bir sayfayı teslim etti.

Sayfaya göz gezdirdi ve ortalardaki Shallan'ın dikkatinin dağıldığı yere geldiği zaman mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdı. *Dalinar burada bir şeyler dedi, yazı-*

yordu sayfada. Çok önemli ve faydalı şeylerdi, bu yüzden eminim ki bir nota ihtiyacınız olmadan da hatırlıyorsunuzdur.

Shallan özür dilercesine gülümsedi ve omuz silkti.

"Lütfen bunu düz yazı olarak yaz," dedi Jasnah sayfayı geri verirken. "Birer nüshasını anneme ve kardeşimin başkâtibine gönder."

Shallan bunu bir izin olarak kabul ederek hızla uzaklaştı. Kendini dersten yeni çıkmış bir öğrenci gibi hissediyordu, bu onu öfkelendirmişti. Bir yandan da berrakhanımının ona duyduğu güveni tekrar geri kazanabilmek için koşa koşa gidip Jasnah'nın dediğini yapası vardı ki, bu onu *iyice* çileden çıkanyordu.

Kulenin bodrumundan çıkan basamakları koşarak çıktı, yorulmamak için Fırtınaışığı'nı kullanıyordu. İçindeki farklı yönler çarpışıyor, birbirlerine saldırıyorlardı. Jasnah'nın dikkatli eğitimi altında geçen aylar sonunda tıpkı babasının her zaman istediği gibi ürkek bir kâtip olduğunu hayal etti.

Kharbranth'daki o kadar kararsız, o kadar çekingen olduğu günleri hatırladı. Ona geri dönemezdi. *Dönmezdi.* Peki ne yapacaktı?

Nihayet kendi odasına geldiği zaman Desen uğulduyordu. Eskiz defterini ve el çantasını bir kenara atarak Peçe'nin ceketini ve şapkasını aradı. Peçe ne yapacağını bilirdi.

Ancak Peçe'nin ceketinin iç kısmına iğneyle tutturulmuş bir kâğıt parçası vardı. Shallan donakaldı, sonra birden paniğe kapılarak etrafına bakındı. Tereddütle iğneyi çıkardı ve kâğıdı açtı.

Şöyle başlıyordu:

> Sana verdiğimiz görevi yerine getirdin. Yaradılmamış'ı inceledin ve hakkında bir şeyler öğrenmekle kalmadın, aynı zamanda korkutup kaçırdın da. Söz verildiği gibi işte ödülün.
>
> Aşağıdaki mektupta merhum abin Parlayan tarikatı Semadeşenler'den çırak Nan Helaran hakkındaki gerçek anlatılıyor.

Uli Da'ya gelince, en başından beri sorun olacağı belliydi. Kurtulduğumuz iyi oldu.

Bizim dışımızda Roshar'da Yokelçiler ve Issızlık'ların geri dönüşünü öngörmüş olan en az iki büyük örgüt var, yazıyordu mektupta.

Bunların kendilerine Şeref'in Oğulları diyen ilki senin için tanıdık. Büyümelerinin arkasındaki itici bir güç Alethkar'ın eski kralı, Karadiken'in kardeşi Gavilar Kholin'di. Meridas Amaram'ı da gruba o kattı.

Amaram'ın savaş kamplarındaki malikânesine sızdığın zaman senin de şüphesiz ki keşfettiğin gibi, Şeref'in Oğulları Issızlık'ları geri getirmek için açık açık uğraşıyordu. Elçiler'i kendilerini göstermeye sadece Yokelçilerin zorlayabileceğine ve bir Issızlık'ın hem Parlayan Şövalyeleri hem de Vorin Kilisesinin gücünü eski hâline getirebileceğine inanıyorlardı. Kral Gavilar'a suikast yapılmasının ardında yatan gerçek neden büyük ihtimalle Issızlık'ı geri getirmek için olan çabalarıydı. O gece sarayda ölmesini isteyecek çok sayıda insan vardı.

Issızlık'ların geri dönebileceğini bilen ikinci grup da Semadeşenler. Bazen sadece Nale olarak adlandırılan kadim Elçi Nalan'Elin önderliğindeki Semadeşenler, Hıyanet sırasında yeminlerine ihanet etmemiş olan tek Parlayan tarikatı. Eski zamanlardan beri hiç kesintiye uğramadan varlıklarını gizli şekilde sürdürüyorlar.

Nale, diğer tarikatların Kelimeleri'ni söyleyen insanların Yokelçilerin dönüşünü hızlandıracağına inanıyordu. Bunun nasıl doğru olabileceğini bilmiyoruz ancak bir Elçi olarak Nale, bizim ötemizde bilgiye ve anlayışa sahip.

Artık Elçiler'in insanlığın müttefiki olarak görülmemesi gerektiğini bilmen gerekir. Tamamen delirmemiş olanları bile umutsuz. Nale gaddar, merhameti ya da affı yok. Son yirmi yılı, belki çok daha fazlasını bir spren ile bağ kurmaya yaklaşan herkesi ortadan kaldırmakla geçirdi. Bazen bu kişilere yücesprenlerle bağ kurdurup, onları Semadeşen yaparak kendi safına kattı. Diğerlerini ise öldürdü. Eğer kişi bir sprenle bağını zaten kurmuşsa, çoğu zaman onu öldürmek için Nale kendisi giderdi. Eğer kurmamışsa yardakçılarından birini gönderirdi.

Abin Helaran gibi.

Annenin bir Semadeşen çırağıyla yakın bir ilişkisi oldu ve bu ilişkinin sonucunu sen de biliyorsun. Abin Nale'yi etkilediği için aralarına kabul edildi. Ayrıca Nale bizim anlamadığımız yollarla ailenizden birinin bir spren ile bağ kurmaya yaklaşmış olduğunu öğrenmiş de olabilir. Eğer bu doğruysa istedikleri kişinin Helaran olduğuna inanmaya başladılar. Büyük güç gösterileri ve Pareler ile onu aralarına kattılar.

Helaran henüz bir sprenle bağ kurmaya layık olduğunu kanıtlamamıştı. Nale konu çıraklar olduğunda zor beğenir. Helaran büyük ihtimalle Amaram'ı öldürmeye bir sınav olarak gönderilmişti ya da şövalyeliği hak ettiğini kanıtlamak için kendi seçtiği bir hedefti.

Semadeşenler'in Amaram'ın ordusunda birilerinin bir sprenle bağ kurmaya yakın olduğunu biliyor olması da olası ama ben Amaram'a yapılan saldırının sadece Şeref'in Oğulları'na yapılmış bir saldırı olması ihtimalinin daha yüksek olduğuna inanıyorum. Semadeşenler üzerindeki gözlemlerimiz sonucu Amaram'ın ordusunda bir sprenle bağ kurmuş olan tek kişinin çok uzun zaman önce ortadan kaldırıldığını gösteren kayıtlarımız var.

Bizim bulabildiğimiz kadarıyla onların, köprücüden haberi yoktu. Eğer olsaydı bir köle olarak geçirdiği aylar içerisinde kesinlikle öldürülmüş olurdu.

Mektup burada bitiyordu. Shallan son derece zayıf bir kürenin aydınlattığı odasında oturuyordu. Helaran bir Semadeşen miydi? Kral Gavilar Issızlık'ları geri getirmek için Amaram ile mi çalışıyordu?

Desen endişeyle eteklerinde uğuldadı ve sayfanın üstüne çıkarak mektubu okudu. Shallan ezberlemek için sözcükleri kendi kendine tekrar fısıldadı, çünkü bu mektubu saklayamayacağını biliyordu. Çok tehlikeliydi.

"Sırlar," dedi Desen. "Bu mektupta yalanlar var."

O kadar fazla soru vardı ki. Gavilar'ın öldüğü gece mektubun ima ettiği gibi orada olan başka kimler vardı? Bu Amaram'ın ordusunda başka bir Dalgabağlayan olduğuna dair gönderme neydi? "Önüme yem atıyor," dedi Shallan. "Balık için kurluna dans etmeyi ve kollarını çırpmayı öğretmiş limandaki bir balıkçı gibi."

"Ama... biz o yemi istiyoruz, değil mi?"

"O yüzden işe yarıyor zaten." Fırtına kapsın.

Şimdi bununla uğraşamazdı. Sayfanın bir Hatıra'sını aldı. Metin konusunda özellikle etkili bir yöntem değildi ama sıkışınca işe yarardı. Sonra mektubu yırtıp bir top hâline getirmeden önce su dolu bir leğene sokup mürekkebini temizledi.

Ondan sonra ceketini, pantolonunu ve şapkasını giyip, odadan Peçe olarak sıvıştı.

◆
◆ ◆

Peçe, Vathah ve birkaç adamını kışlalarının ortak odasında taş oynarken buldu. Burası Sebarial'ın askerleri için olsa da mavi üniformalı askerler de görüyordu. Dalinar bir yoldaşlık duygusu yaratmaya yardımcı olması amacıyla askerlerine müttefiklerinin askerleriyle birlikte vakit geçirmelerini emretmişti.

Peçe'nin girişine göz atan birkaç kişi oldu ama kimse dönüp ona bakmadı. Kadınların böyle ortak odalara girmelerine izin vardı ama pek azı gelirdi. Kur yapılan bir kadına "Hadi gidip ortak odada oturalım ve askerlerin homurdanıp kaşınmalarını izleyelim,"den daha az çekici gelen epey az şey vardı.

Vathah ve adamlarının tahtadan yuvarlak bir masa etrafında yerleştikleri yere doğru ilerledi. En sonunda mobilyalar sıradan insanlara da ulaşmaya başlamıştı, artık Shal-

lan'ın bir yatağı bile vardı. Peçe bir sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı, sandalyeyi geri iterek taş duvara dokunacak kadar yatırdı. Bu geniş ortak oda ona bir şarap mahzenini hatırlatıyordu. Karanlık, gösterişsiz ve birbirinden değişik kokularla dolu.

"Peçe," dedi Vathah ona başıyla selam vererek. Bu masada oyun oynayan dört kişi vardı; Vathah, tek gözlü Gaz, sırık gibi Kırmızı ve Shob. En sonuncusu bir kolunun etrafına bir ründuası dolamıştı ve belirli aralıklarla burnunu çekiyordu.

Peçe başını geriye yasladı. "Ciddi ciddi içecek bir şeylere ihtiyacım var."

"Azığımda bir iki tane fazladan kupa vardı," dedi Kırmızı neşeyle.

Peçe yine asılıyor mu diye görmek için ona dik dik baktı. Gülümsüyordu ama onun dışında bir şey yapmamış gibi görünmüyordu. "Çok naziksin Kırmızı," dedi Peçe cebinden birkaç çentik çıkarıp ona atarken. Kırmızı da üzerinde numarasının küçük bir baskısı olan metal fişini ona attı.

Kısa bir süre sonra Peçe elinde bir kupa lavis birasıyla tekrar yerine dönmüştü.

"Zor bir gün müydü?" dedi Vathah kendi taşlarını dizerken. Küçük taş tuğlalar bir baş parmak kadardı ve her adamda yüzü kapalı olarak dizdikleri on tane vardı. Bahisler birazdan başlayacaktı. Görünüşe göre bu elin vizonu Vathah'tı.

"Hı hı," diye cevapladı. "Shallan normalde olduğundan daha büyük bir baş belasıydı."

Adamlar homurdandı.

"Kim olduğuna karar veremiyor sanki, biliyorsunuz ya," diye devam etti Peçe. "Bir an bakıyorsun yaşlı teyzelerle oturmuş örgü örer gibi espriler patlatıyor, sonra bir bakıyorsun o boş bakışı üzerine dikmiş. Şu ruhunun içinden çıkıp gitmiş gibi görünmesine neden olan bakışı var ya..."

"Hanımımız garip biri," diye hak verdi Vathah.

"Adama bir şeyler yapmak istetiyor," dedi Gaz homurdanarak. "Daha önce yapacağını hiç düşünmediğin şeyler."

"Evet," dedi Glurv yan masadan. "Ben madalya kazandım. *Ben*. Bodrumda saklanan o şeyi bulmalarına yardım ettiğim için. İhtiyar Kholin' bana madalya gönderdi." Şişman asker afallamış hâlde kafasını iki yana salladı ama madalyayı *takıyordu*. Tam yakasına iğnelemişti.

"Eğlenceliydi," diye itiraf etti Gaz. "Âlem yapmaya çıkıyorduk ama önemli bir şeyler yaptığımızı da hissediyorduk. Bize sözünü verdiği şey de buydu, değil mi? Yeniden bir fark yaratmak."

"Benim yaratmak istediğim fark kesemi sizin kürelerinizle doldurmak," dedi Vathah. "Bahse giriyor musunuz, girmiyor musunuz?"

Dört oyuncu da ortaya birkaç küre koydu. Taş, hiç rastgelelik içermediği için Vorin kilisesinin istemeye istemeye izin verdiği birkaç oyundan biriydi. Zar atmak, bir desteden kart çekmek, hatta taşları karıştırmak; böyle şeyler üzerine bahse girmek geleceği tahmin etmeye çalışmak gibiydi. Ve bu o kadar yanlıştı ki, düşünmesi bile Peçe'nin tüylerini diken diken ediyordu. Hem de o Shallan gibi özellikle dindar biri bile değildi.

Askerî kışlalardaki insanlar böyle oyunlar oynamazlardı. Burada tahmin oyunları oynanırdı. Vathah taşlarının dokuzunu bir üçgen şeklinde dizmiş, onuncuyu ise kenara koyup açmıştı. Kapalı olan diğer dokuzu gibi bu da Alethi prensliklerinden birinin sembolüyle işaretlenmişti. Şu anda açık olan bir chul şeklindeki Aladar sembolüydü.

Amaç yüzleri kapalı olduğu hâlde on taşını Vathah'nınkilerle aynı şekilde dizmekti. Hangi taşın hangisi olduğunu bir dizi soru, bakış ve çıkarımla tahmin etmeye çalışırdın. Bir takım diğer kurallara göre vizonu taşlarını sadece sana ya da herkese göstermeye zorlayabilirdiniz.

En sonunda biri tahminde bulunurdu ve herkes taşlarını açardı. Taşları vizonunki-

lerle en çok eşleşen kazanırdı ve ortaya konan parayı alırdı. Birileri tahminde bulunmadan önce kaç tur dönüldüğü gibi çeşitli koşullara göre vizon da paradan belli bir yüzde alırdı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Gaz Vathah'nın taşlarından bir tanesine bakma hakkını satın almak için ortadaki kâseye birkaç çentik atarken. "Sence Shallan burada olduğumuzu hatırlamadan önce bu sefer ne kadar zaman geçecek?"

"Uzun sürer umarım," dedi Shob. "Sanırım şifayı kaptım."

"O zaman her şey normal Shob," dedi Kırmızı.

"Bu sefer büyük bişey," dedi Shob. "Galiba *Yokelçiye* dönüşüyorum ben."

"Yokelçiye dönüşüyorsun," dedi Peçe düz bir şekilde.

"He, şu isiliğe bak." Ründuasını geriye çekerek pazusunu gösterdi. Tamamen normal görünüyordu.

Vathah burun kıvırdı.

"Eh!" dedi Shob "Kesin ölüyorum çavuş! Söylemedi demeyin bak, kesin ölüyorum." Taşlarından birkaçının yerini değiştirdi. "Eğer ölürsem kazandıklarımı o yetimlere dağıtın."

"Ne yetimleri?" diye sordu Kırmızı.

"Bilirsiniz işte, yetimler." Shob kafasını kaşıdı. "Yetimler var, değil mi? Bi yerlerde, aç kalmış yetimler. Ben ölünce yemeğimi onlara verin."

"Shob," dedi Vathah. "Bu dünyada adaletin nasıl işlediğine bakarak, hepimizden uzun yaşayacağını garanti ederim."

"Hah, çok sağ ol," dedi Shob. "Çok sağ ol çavuş."

Shob taşlarını açmaya başlayana kadar oyun sadece birkaç tur sürdü.

"Hemen mi?" dedi Gaz. "Shob, seni kremcik. Açma be! Daha iki sıra bile dizemedim!"

"Çok geç," dedi Shob.

Kırmızı ve Gaz isteksizce taşlarını çevirmeye başladılar.

"Sadeas," dedi Shallan umursamaz bir sesle. "Bethab, Ruthar, Roion, Thanadal, Kholin, Sebarial, Vamah, Hatham. Aladar da açıkta."

Vathah ağzı açık kalarak ona baktı, sonra tam da Shallan'ın söylediği şekilde olan taşlarını çevirdi. "Ve hiç bakmadın da... Fırtınalar adına be kadın. Bana seninle hiç taş oynamamamı hatırlat."

"Abilerim de hep aynı şeyi söylerdi," dedi Shallan Vathah üçü dışında tüm sembolleri doğru bilmiş olan Shob'la parayı bölüşürken.

"Bir el daha?" diye sordu Gaz.

Herkes Gaz'ın neredeyse boşalmış olan küre kâsesine baktı.

"Biraz borç alabilirim," dedi Gaz hızlıca. "Dalinar'ın muhafızlarında birkaç tanıdığım..."

"Gaz," dedi Vathah.

"Ama..."

"Gaz, ciddiyim."

Gaz iç çekti. "Boşlarıyla oynayabiliriz sanırım," dedi Gaz ve Shob hevesle kabaca küreleri andıran fakat ortalarında mücevher olmayan yuvarlak cam parçaları çıkardı. Risksiz kumar için sahte paralar.

Peçe bira kupasının tadını umduğundan fazla çıkarıyordu. Burada bu adamlarla birlikte oturmak ve Shallan'ın bütün sorunları hakkında düşünmek zorunda olmamak ferahlatıcıydı. O kız bir *rahat edemez* miydi? İşi oluruna bırakamaz mıydı?

Birkaç çamaşırcı kadın içeri girdi ve birkaç dakika içinde kirli çamaşırların toplanacağını duyurdu. Vathah ve adamları kımıldamadı ama Peçe'nin tahminine göre şu anda üstlerinde olan kıyafetlerin bile güzelce bir yıkanmaya ihtiyaçları vardı.

Ne yazık ki Peçe Shallan'ın sorunlarını tamamen görmezden gelemezdi. Mraize'in notu ne kadar kullanışlı olabileceğini kanıtlamıştı ama dikkatli olmak zorundaydı. Onun Parlayan Şövalyeler içinde bir ajan istediği belliydi. *Bunu ona karşı kullanmalıyım. Onun bildiklerini öğrenmeliyim.* Mraize ona Semadeşenler ve Şeref'in Oğulları'nın nelerle uğraştığını söyleyebilirdi. Ama Mraize ve onun grubu. *Onların* amacı neydi?

Fırtınalar adına, Peçe onlara ihanet etmeye cesaret edebilir miydi? Böyle bir şeye kalkışmak için deneyimi ya da eğitimi gerçekten var mıydı?

"Hey, Peçe," dedi Vathah diğerleriyle birlikte yeni bir oyuna hazırlanırken. "Sen ne düşünüyorsun? Yoksa berrakhanım bizi yine çoktan unuttu mu?"

Peçe kendini düşüncelerinden çekip çıkardı. "Olabilir. Sizinle ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünmüyor."

"O ilk değil," dedi Kırmızı. Bu sefer vizon oydu ve taşlarını belli bir sırayla kapalı olarak dizdi. "Yani, biz *gerçek* askerler değiliz ya."

"Suçlarımız affedildi," dedi Gaz homurdanarak, tek gözünü kısarak Kırmızı'nın açık koyduğu tek taşa bakarken. "Ama affetmek unutmak demek değil. Hiçbir ordu bizi kabul etmez, onları suçlayamam. Ben o fırtına kapası köprücülerin beni ayak parmaklarından asmadıklarına şükrediyorum."

"Köprücüler mi?" diye sordu Peçe.

"Onlarla geçmişi var," diye belirtti Vathah.

"Eskiden onların fırtına kapası çavuşu bendim," dedi Gaz. "O köprüleri daha hızlı taşımaları için elimden gelen ne varsa yaptım. Kimse çavuşunu sevmez ama."

"Eminim *mükemmel* bir çavuştun," dedi Kırmızı sırıtarak. "Bahse girerim onları gerçekten kolluyordun Gaz."

"Kapa çeneni," diye söylendi Gaz. "Gerçi merak ediyorum. Eğer onlara karşı daha yumuşak olsaydım, şu anda o platoda onlar gibi talim yapıyor olur muydum? Şimdi uçmayı mı öğreniyor olacaktım..."

"*Sen* bir Parlayan Şövalye olabileceğini mi düşünüyorsun Gaz?" dedi Vathah kıs kıs gülerek.

"Hayır. Hayır, düşünmüyorum." Peçe'ye gözünü dikti. "Peçe, berrakhanıma söyle. Biz iyi adamlar değiliz. İyi adamlar boş zamanlarında yapacak faydalı şeyler bulur. Öte yandan biz tam tersini yapabiliriz."

"Tam tersi mi?" dedi hâlâ diğerlerinden bazılarının içmeye devam ettiği yan masadaki Zendid. "Faydalının tersi mi? Biz zaten oradayız Gaz. Kaç zamandır da oradayız."

"Ben değilim," dedi Glurv. "Benim *madalyam* var."

"*Diyorum* ki," dedi Gaz. "Başımızı belaya sokabiliriz. Faydalı olmayı *sevmiştim*. İlk orduya katıldığım zamanı hatırlatıyordu. Ona söyle, Peçe. Bize kumar oynamaktan ve içmekten başka yapacak bir iş vermesini söyle. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben ikisinde de pek iyi değilim."

Peçe başını yavaşça sallayarak onayladı. Çamaşırcı kadınlardan biri elindeki bir çuval kirli çamaşırla uğraşıyordu. Peçe parmağıyla hafifçe kupasına vurdu. Sonra ayağa kalkıp çamaşırcı kadını elbisesinden yakaladı ve geriye çekti. Kadın bağırdı, tökezlerken çamaşır çuvalını düşürdü, neredeyse yere düşüyordu.

Peçe elini kadının saçına daldırıp siyah ve kahverengi karışık peruğu çekti. Altında kadının saçları saf Alethi siyahıydı ve sanki ağır işçiymiş gibi yanaklarına kül sürmüştü.

"Sen!" dedi Peçe. Bu Herkesin Sokağı meyhanesindeki kadındı. Adı neydi? İshnah mıydı?

Yakınlarındaki birkaç asker kadının bağrışı üzerine yüzlerinde tetikte ifadelerliyle ayağa fırlamışlardı. *O askerlerin her biri Dalinar'ın ordusundan*, diye fark etti Peçe göz-

lerini devirmemek için uğraşırken. Kholin askerlerinin kimsenin kendi başının çaresine bakamayacağını sanmak gibi bir huyu vardı.

"Otur," dedi Peçe masayı göstererek. Kırmızı aceleyle bir sandalye daha çekti.

İshnah peruğu göğsüne bastırarak sandalyeye yerleşti. Kıpkırmızı olmuştu ama Vathah ve adamlarının gözlerinin içine bakarken biraz da olsa soğukkanlı olmayı başarıyordu.

"Sinirlerime dokunmaya başladın kadın," dedi Peçe oturarak.

"Neden sizin için burada olduğumu düşünüyorsunuz?" dedi İshnah. "Yanlış sonuca varıyorsunuz."

"Tanıdıklarıma karşı ilgi gösterdin. Şimdi de kılık değiştirmiş hâlde konuşmalarıma kulak misafiri olurken buluyorum."

İshnah çenesini kaldırdı. "Belki de kendimi size kanıtlamaya çalışıyorumdur."

"Sana şöyle bir baktığım anda fark ettiğim bir kılık değiştirmeyle mi?"

"Geçen sefer yakalayamadınız," dedi İshnah.

Geçen sefer mi?

"Nereden Boynuzyiyen birası bulabileceğinizi sordunuz," dedi İshnah. "Kırmızı iğrenç bir şey olduğunda ısrarcıydı. Gaz ise bayılıyor."

"Fırtınalar adına. Ne zamandır beni gözetliyorsun?"

"Çok değil," dedi İshnah hemen, az önce dediğiyle doğrudan çelişerek. "Ama sizi temin edebilirim ki, sizler için bu kokuşmuş soytarılardan çok daha faydalı olurum."

"Soytarı mı?" dedi Gaz.

"Kokuşmuş mu?" dedi Shob. "Ha, onlar sadece benim çıbanlarım bayan."

"Gel benimle," dedi Peçe ayağa kalkarak. Yürüyerek masadan uzaklaştı.

İshnah da telaşla ayağa fırladı ve takip etti. "*Gerçekten* casusluk yapmaya çalışmıyordum. Ama başka türlü nasıl..."

"Sessiz ol," dedi Peçe. Kışlanın kapısında adamlarının duyamayacakları kadar uzakta durdu. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapının yanında duvara yaslandı ve dönüp onlara baktı.

Shallan takip etmek konusunda güçlük çekerdi. İyi niyetleri ve büyük planları vardı ama yeni sorunlara, yeni maceralar tarafından dikkati çok kolay dağılıyordu. Neyse ki Peçe bu yarım kalmış işlerden birkaçını toparlayabilirdi.

Bu adamlar sadık olduklarını kanıtlamışlardı ve işe yaramak istiyorlardı. Bir kadın bundan çok daha azıyla idare etmek zorunda da kalabilirdi.

"Kılığın başarılıydı," dedi İshnah'ya. "Bir dahaki sefere hürelini biraz daha hırpala. Parmakların seni ele verdi, bunlar bir işçinin elleri değil."

İshnah kızardı, hürelini yumruk yaptı.

"Bana neler yapabileceğini ve bunun neden benim umurumda olması gerektiğini söyle," dedi Peçe. "İki dakikan var."

"Ben..." İshnah derin bir nefes aldı. "Hamaradin Evi için bir casus olarak eğitildim. Vamah'ın maiyetinde. Bilgi toplamayı, mesaj kodlamayı, gözetleme tekniklerini ve fark edilmeden bir odayı aramayı biliyorum."

"Ee? Madem bu kadar işe yarardın, ne oldu?"

"Siz çıktınız karşıma. Hayaletkanlar. Onları duymuştum, Berrakhanım Hamaradin fısıltıyla bahsederdi. Bir şekilde onları kızdırdı ve sonra..." İshnah omzunu silkti. "O öldü ve herkes yapanın bizlerden biri olabileceğini düşündü. Kaçtım ve kendimi yeraltında önemsiz bir hırsız çetesi için iş yaparken buldum. Ama çok daha fazlasını yapabilirim. Kendimi size kanıtlamama izin verin."

Peçe kollarını kavuşturdu. Bir casus. Bu işe yarayabilirdi. Gerçek şuydu ki, Peçe'nin kendisin de pek gerçek eğitimi yoktu. Sadece Tyn'in ona gösterdikleri ve kendi

kendine öğrendiklerini biliyordu. Eğer Hayaletkanlarla dans edecekse daha iyi olması gerekiyordu. Şu anda bilmediği şeylerin neler olduğunu bile bilmiyordu.

Bunun birazını İshnah'dan öğrenebilir miydi? Peçe'nin numarasını yaptığı kadar yetenekli olmadığını belli etmeden biraz eğitim alabilir miydi?

Kafasında bir fikir oluşmaya başladı. Bu kadına güvenmiyordu ama buna gerek de yoktu. Eğer bir önceki berrakhanımı *gerçekten* Hayaletkanlar tarafından öldürüldüyse, ortada başka bir sır olabilirdi.

"Bir takım önemli planlarım var," dedi Peçe. "Hassas türden bilgiler toplamamı gerektirecek görevler."

"Yardım edebilirim!" dedi İshnah.

"Asıl ihtiyacım olan şey bir destek ekibi, böylece yalnız başıma iş yapmak zorunda olmam."

"Sizin için uzman birilerini bulabilirim!"

"Onlara güvenemem," dedi Peçe başını iki yana sallayarak. "Sadık olduğunu bildiğim kişilere ihtiyacım var."

"Kime?"

Peçe, Vathah ve adamlarına işaret etti.

İshnah'nın yüzü asıldı. "*Şu* adamları *casusa* çevirmemi mi istiyorsunuz?"

"Bunu ve nasıl casusluk yapılacağını o adamlara öğreterek kendinin de bildiğini kanıtlamanı istiyorum." *Ve umarım arada kendim de bir şeyler kapmayı.* "O kadar da üzgün durma. Gerçek birer casus olmalarına gerek yok. İşim hakkında bana yardımcı olacak ve gözcülük yapacak kadar bilgili olsalar yeter."

İshnah adamları izlerken kaşları şüpheyle kalktı. Sanki onları duymuş gibi Shob burnunu kanştırıyordu.

"Bu biraz domuzlara konuşmayı öğretmeye benziyor, sadece Alethçe konuşmaları yeterli olacağı için kolay olacak diyorsunuz, Vedence ya da Herdazcaya gerek yok."

"Teklifim bu İshnah. Ya kabul et ya da benden uzak dur."

İshnah içini çekti. "Pekâlâ. Bir bakalım o zaman. Ama domuzlar konuşamadığı zaman beni suçlamayın."

Ne olursa olsun, bu konu seni ilgilendirmez. Sen tanrılığa sırtını döndün. Eğer Rayse bir sorun hâline gelirse, çaresine bakılacaktır.

Tabii senin de.

Teft uyandı. Maalesef.

İlk hissettiği acıydı. Eski, tanıdık acı. Gözlerinin arkasındaki zonklama, yanmış parmaklarına batan iğneler, faydası kalmamış bir vücudun tutulmuşluğu. Kelek'in nefesi... *ne zaman* faydası olmuştu ki?

İnleyerek yana döndü. Ceketi yoktu, sadece yerde yatmaktan kirlenmiş dar bir iç gömleği giyiyordu. Kopuk pazarındaki çadırların arasındaki bir ara sokaktaydı. Yüksek tavan karanlığın içinde kayboluyordu. Ara sokağın hemen ilerisinden sohbet eden ve pazarlık yapan insanların neşeli sesleri geliyordu.

Teft tökezleyerek ayağa kalktı ve ne yaptığını fark etmeden önce birkaç boş kutunun üzerine işemeye başladı. Burada etrafı temizleyecek yüce fırtınalar yoktu. Dahası o pislik içinde debelenip sokak aralarına işeyen bir ayyaş değildi. Değil mi?

Bu düşünce ona anında daha derinlerdeki bir acıyı hatırlattı. Başındaki zonklamanın ya da kemiklerindeki ağrının ötesinde bir acı. Israrcı bir çınlama gibi her zaman onunla olan, içinin derinliklerine batan bir acı. Onu bu acı uyandırmıştı. *Arzunun* acısı.

Hayır, Teft sadece bir ayyaş değildi. Çok, çok daha kötüsüydü.

Tökezleye tökezleye ara sokaktan çıktı, saçını ve sakalını düzeltmeye çalışıyordu. Yanından geçtiği kadınlar eminelleriyle ağız ve burunlarını kapatıyor, sanki onun adına utanmış gibi görünerek başka tarafa bakıyorlardı. Belki de ceketini kaybetmesi iyi olmuştu. Eğer birileri kim olduğunu anlarsa fırtınalar bile ona yardım edemezdi. Bütün ekibi utandırırdı.

Bütün ekibi zaten utandırıyorsun Teft ve bunun da farkındasın, diye düşündü. *Sen fırtına kapası bir tükürük israfısın.*

En sonunda birkaç kişilik sıranın arkasında iki büklüm beklediği kuyuya ulaşmayı başardı. Suya geldiğinde dizlerinin üstüne düştü ve titreyen eliyle su içmek için teneke kupasını kullandı. Soğuk suyun tadına baktığı anda midesine kramp girdi, susuz-

luktan kurumuş olsa da midesi suyu reddediyordu. Yosunla geçen bir geceden sonra her zaman böyle olurdu. Bu yüzden kramplara ve bulantıya dayanması gerektiğini biliyordu, suyu kusmamayı umdu.

Midesini tutarak iki büklüm oldu. Arkasında bekleyen insanları korkutmuştu. Üniformalı birkaç adam kalabalığın içinden insanları ite kaka geçti, kuyunun yanında her zaman küçük de olsa bir kalabalık olurdu. Orman yeşili üniformalar. Sadeas askerleri.

Sıralan görmezden gelip kovalarını doldurdular. Kholin mavisi giymiş bir adam itiraz ettiği zaman Sadeas'ın askerleri adamın burnunun dibine yığıldılar. Kholin askeri en sonunda geri çekildi. Akıllı çocuk. Sadeas'ın askerleriyle başka askerler arasında *bir tane daha* kavgaya ihtiyaçları yoktu.

Önceki yudumun acısı geçerken Teft kupasını bir kez daha daldırdı. Bu kuyu derin görünüyordu. Yukarıda dalgalanan su, aşağıda da koyu bir karanlık.

Neredeyse kendini içine atıyordu. Yarın Cehennem'de uyansa, o içini yiyip bitiren arzuyu yine hisseder miydi? Bu uygun bir işkence olurdu. Yokelçilerin ruhunu kamçılamasına gerek bile kalmazdı, tek yapmaları gereken şey ona bir daha asla tatmin olamayacağını söylemekti, sonra oturup onun kıvranmasını izleyebilirlerdi.

Kuyu suyundaki yansımada omzunun üzerinde bir yüz belirdi. Solgun beyaz teni hafifçe parlayan ve saçları kafasının üzerinde bulutlar gibi asılı duran bir kadın.

"Beni rahat bırak," dedi Teft elini suya vurarak. "Sen git... git umurunda olan birini bul."

Zar zor ayağa kalktı ve nihayet bir başkasının yerine geçebilmesi için çekildi. Fırtınalar adına, saat kaçtı? O kovalı kadınlar günlük sularını almaya hazırlanıyordu. Sarhoş gece kalabalıklarının yerini girişimci ve çalışkan olanlar almıştı.

Yine tüm geceyi dışarıda geçirmişti. Kelek adına!

Yapılacak akıllıca şey kışlaya dönmek olurdu. Ama bu hâlde onların yüzüne bakabilir miydi? Bunun yerine gözleri aşağıda pazar yerinde dolandı.

İyice kötüye gidiyorum, diye içindeki bir parça farkına vardı. Dalinar'ın komutasında geçirdiği ilk ay büyük ölçüde dayanmayı başarmıştı. Ama bir köprücü olarak geçirdiği o kadar zamandan sonra yine parası olmuştu. Para kazanmak tehlikeliydi.

Sadece arada sırada bir gece yosun tutarak iyi idare etmişti. Ama sonra Kaladin gitmişti ve her şeyin yanlış geldiği bu kule... Bir tanesi tıpkı Teft'e benzeyen o karanlıktan yapılmış canavarlar.

Bununla başa çıkabilmek için ona yosun gerekmişti. Kime gerekmezdi ki? İçini çekti. Başını kaldırdığı zaman o spreni karşısında dikilirken buldu.

Teft... diye fısıldadı spren. *Yemin ettin...*

Aptalca, saçma, saçma sapan yeminler. Parlayan olmanın arzuları ortadan kaldıracağını umarak edilmiş yeminler. Ona sırtını döndü ve meyhanelerin arasına sıkışmış bir çadır buldu. Meyhaneler sabahları kapalıydı ama bir ismi olmayan ve bir isme ihtiyaç da duymayan bu yer açıktı. Her zaman açıktı, tıpkı Dalinar'ın savaş kampında olanlar gibi. Tıpkı Sadeas'ın savaş kampında olanlar gibi. Bazı yerlerde bulması diğerlerine göre daha zordu. Ama her zaman oradalardı, isimsiz ama yine de bilinen.

Çadırın önünde oturan sert görünüşlü Herdazlı adam ona geçmesi için el salladı. İçerisi loştu ama Teft bir masa bulabildi ve çöktü. Dar glyslli ve parmaksız bir eldiven takmış bir kadın ona küçük bir kâse ateşyosunu getirdi. Para istemediler. Hepsi dün geceden sonra bugün üstünde verecek küresi olmadığını biliyordu. Ama eninde sonunda paralarını *mutlaka* alacaklardı.

Teft kendinden iğrenerek küçük kâseye baktı. Ama yine de koku arzusunu on katına çıkarıyordu. Sızlanarak inledi, sonra ateşyosununu baş ve işaret parmaklarıyla ka-

parak ovaladı. Yosundan küçük bir duman huzmesi çıktı ve loş ışıkta yosunun ortası kor gibi parladı.

Elbette acıtıyordu. Önceki akşam nasırlarını soymuştu ve şimdi yosunu çıplak, yanan parmaklarıyla ovalıyordu. Ama bu keskin, yakın bir acıydı. İyi türden bir acı. Sadece fizikseldi, hayatta olduğunun bir işaretiydi.

Etkilerini hissetmesi bir dakika aldı. Acılarının silinmesini iradesinin güçlenmesi takip etti. Uzun zaman önce ateşyosununun çok daha fazlasını yaptığını hatırlıyordu; kendinden geçme hissini, etrafındaki her şeyin çok mantıklıymış gibi göründüğü bulanık, harika bir sersemliğin içinde geçen geceleri.

Bugünlerde ateşyosununa sadece normal hissetmek için ihtiyacı oluyordu. Islak kayalara tırmanmaya çalışan bir adam gibi yavaşça kayıp gitmeden önce herkesin durduğu yere zar zor yetişebiliyordu. Artık arzuladığı kendinden geçmişlik değildi, sadece devam edebilme becerisi yeterliydi.

Yosun sırtındaki yükleri alıp götürdü.

O karanlık kopyasının anılarını. Sonunda en baştan beri haklı oldukları ortaya çıkan alleslni kâfirler olarak ihbar edişinin anılarını. O bir pislik ve bir korkaktı ve Köprü Dört'ün sembolünü taşımayı hak etmiyordu. Daha şimdiden o sprene de ihanet etmiş sayılırdı. En iyisi onun da kaçıp gitmesiydi.

Bir an için bunların hepsini ateşyosununa teslim edebildi.

Ne yazık kl Teft'in içinde bozulmuş olan bir şey vardı. Çok önceleri yosuna onu teşvik eden Sadeas'ın ordusundaki mangasının diğer askerleriyle birlikte giderdi. Onlar biraz ovalayıp faydasını görebiliyorlardı, nöbette uyanık kalmak için yamaçkabuk çiğneyen bir adam gibi. Biraz ateşyosunu, biraz rahatlama ve sonra hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Teft için işler öyle yürümüyordu. Acılarını bir kenara itip, ayağa kalkıp köprücülere geri *dönebilirdi*. Gününe başlayabilirdi.

Ama fırtınalar adına, birkaç dakika daha kalmak fikri kulağa o kadar güzel geliyordu ki. Devam etti. Batıcı bir ışık gözlerini kırpıştırmasına neden olana kadar üç kâse bitirmişti. Kafasını masadan kaldırdığında utanç verici bir şekilde salyadan oluşan küçük bir birikinti vardı. Ne kadar zaman geçmişti, hem bu korkunç, berbat ışık neydi?

"İşte orada," dedi Kaladin'in sesi Teft gözlerini kırpıştırırken. Bir siluet masasının yanında dlz çöktü. "Ah, Teft... "

"Blze üç kâse borcu var," dedi çadırın sahibi. "Bir lal broam."

"Memnun ol bedeninln parçalarını koparıp onlarla ödeme yapmadığımıza sana," diye kükredi aksanlı bir ses.

Fırtınalar adına. Kaya da mı buradaydı? Teft inleyerek diğer tarafa döndü. "Bana bakma," dlye sayıkladı. "Bakma..."

"Tesisimiz tamamen yasal Boynuzyiyenli," dedi çadır sahibi. "Eğer bize saldınrsanız muhafızları *bizim* çağıracağımızdan ve onların da *bizi* koruyacağından emin olabilirsln."

"Al pls paranı, yılan herif," dedi Kaladin ışığı onlara doğru iterken. "Kaya, onu getirebllir mlsln?"

Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik olan büyük eller Teft'i kaldırdı. Ağlıyordu. Kelek adına...

"Ceketln nerede?" dlye sordu Kaladin karanlığın içinden.

"Sattım," diye itiraf etti Teft etrafından dökülen çiçek yaprakları şeklinde beliren utançsprenlerinl görmemek için gözlerini sıkı sıkı kapatarak. "Fırtına kapası ceketimi sattım."

Kaladin sessiz kaldı ve Teft de Kaya'nın onu çadırdan dışarı taşımasına izin verdi. Yolu yarılamışken en sonunda Kaya'nın nefesinin kokusundan şikâyet edecek ve kendi ayakları üzerinde yürümeye başlayacak kadar itibarını toplayabilmeyi başarmıştı, kollarının altından biraz desteklenerek olsa da.

◆
◆ ◆

Teft kendinden daha iyi olan insanlara özeniyordu. Bu arzu onlarda yoktu, o ruhuna batacak kadar derine inen arzu. Israrcıydı, her zaman içindeydi ve asla doymuyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Kaladin ve Kaya onu kışlanın odalarından birine yerleştirdiler, mahremiyeti vardı, battaniyelere sarıp eline Kaya'nın güvecinden bir kâse verdiler. Teft duruma uygun sesler çıkardı, onların çıkarmasını beklediği sesleri. Özürler, eğer tekrar arzu hissederse onlara haber verme sözleri. Ona yardım etmelerine izin vereceğinin sözleri. Gerçi daha güveci yiyemiyordu. Midesinde herhangi bir şeyi tutabilmek için bir güne daha ihtiyacı vardı.

Fırtınalar adına, bunlar iyi adamlardı. Teft'in hak ettiğinden daha iyi arkadaşlardı. Hepsi büyüyor, müthiş bir şeyin parçalarına dönüşüyorlardı ama Teft... Teft sadece yerden yukarı bakıyordu.

Biraz dinlenmesi için yanından ayrıldılar. Gözlerini güvece dikti, tanıdık kokuyu alıyor ama yemeye cesaret edemiyordu. Gün bitmeden çalışmaya, diğer ekiplerden köprücüleri eğitmeye geri dönecekti. İdare *edebilirdi*. Normalmiş gibi yaparak günler geçirebiliyordu. Fırtınalar adına, Sadeas'ın ordusunda en sonunda çizgiyi geçmeden, çok fazla nöbet kaçırıp da ceza olarak kendini köprü ekiplerinde bulmadan önce yıllar boyunca işleri dengelemeyi başarmıştı.

Köprü taşırken geçirdiği aylar, yetişkinliği boyunca hayatını yosunun yönetmediği tek zamandı. Ama o zamanlar bile biraz alkol alacak parası olurdu ve eninde sonunda buna geri döneceğini biliyordu. İçki hiçbir zaman yeterli olmuyordu.

Kendini günün geri kalanında işe gitmek için hazırlarken bile zihni dırdırcı bir düşüncenin gölgesi altında kalmıştı. Utanç verici bir düşünce.

Şimdi bir süre yosun tutamayacağım, değil mi?

Teft'in canını her şeyden çok bunu bilmek yakıyordu. Birkaç acı verici günü kendini yarım bir adam gibi hissederek geçirecekti. Kendine duyduğu nefretten başka hiçbir şeyi hissedemeyeceği, utançla, anılarla ve diğer köprücülerin bakışlarıyla birlikte yaşayarak geçecek günler.

Hiçbir fırtına kapası yardımın olmayacağı günler.

Bu onu dehşete düşürüyordu.

Birinci Mücevher'i taşıyan Cephandrius,
Bize eski ilişkiler üzerine kurulmuş varsayım ile yaklaşmaman gerektiğini bilmen gerekirdi.

Gittikçe daha da tanıdık hâle gelen görünün içinde, Dalinar dikkatle yayına bir ok yerleştirdi, sonra siyah tüylü oku bırakarak vahşi adamın sırtına gönderdi. Adamın tiz çığlığı savaşın gürültüsü içinde kaybolmuştu. İleride arkadaki uçurumun kenarına doğru itilen adamlar çaresizce savaşıyorlardı.

Dalinar düzgün bir şekilde ikinci bir oku gerdi ve sonra bıraktı. Bu ok da hedefini bularak bir adamın omzuna saplandı. Adamın baltasını sallayışının ortasında yere düşürmesi, yerde yatan koyu tenli oğlana vuramamasına sebep oldu. Genç ergenliğe daha yeni girmişti, o sakarlık hâlâ üzerindeydi ve kolları fazla uzun ve yüzü fazla yuvarlak, fazla çocuksu görünüyordu. Dalinar onun habecilik yapmasına izin verebilirdi ama mızrak taşıtmazdı.

Oğlanın yaşı onu Birinci Aqasix I. Yanagawn, Azir hükümdarı ve Makabak imparatoru olarak ilan etmelerine engel olmamıştı.

Dalinar elinde bir yayla birkaç kayanın tepesine tünemişti. Kraliçe Fen'i görünün içinde tamamen kendi başına bakma hatasını yine yapmayı planlamıyor olsa da, Yanagawn'ın hiçbir zorluk ya da sıkıntı yaşamadan sıyrılmasını da istemiyordu. Yaradan'ın Dalinar'ı bu görülerde sık sık tehlikenin içine yerleştirmesinin bir sebebi vardı. Nasıl bir tehlikede olduğuna dair birinci elden bir tecrübeye ihtiyaç vardı.

Oğlana yaklaşan bir düşmanı daha indirdi. Bu avantajlı noktadan atış yapmak kolaydı, Dalinar'ın yay kullanma eğitimi vardı ama son yıllarda okçuluğu Pareyay diye adlandırdıkları ve büyük çekme ağırlığı nedeniyle ancak Parezırhı giyen birinin kullanabileceği fabrial yaylar kullanarak yapıyordu.

Bu savaşı üçüncü defa yaşamak garipti. Her tekrarda ufak değişiklikler olsa da, belli başlı ayrıntılar tanıdıktı. Dumanın küfsü kokusu, insan olmayan kanın rayihası. Aşağıdaki şu adamın bir kolunu kaybettikten sonraki düşme şekli ve aynı Yaradan'a dua ile lanet karışımı haykırışı.

Dalinar'ın okçuluğu sayesinde savunmacılar grubu ışıldayan Parezırhı içindeki Parlayan uçurumdan yukarıya tırmanana kadar dayanabildi. Diğer askerler Parlayan'ın etrafında toplanıp düşmanı geri püskürtürken, İmparator Yanagawn yerde oturmaya devam etti.

Dalinar yayını indirdi, gencin titreyen şeklindeki korkuyu görebiliyordu. Askerler bir savaşın ardından titremelerin gelmesinden bahsederlerdi, dehşetin sonunda onlara yetişmesinin sonucuydu.

İmparator en sonunda mızrağı bir asa gibi kullanıp tökezleyerek ayağa kalktı. Dalinar'ı fark etmedi, etrafındaki bazı cesetlere neden ok saplanmış olduğunu bile sorgulamadı. Bu çocuk bir asker değildi, Dalinar da olmasını beklememişti zaten. Onun deneyimlerine göre Azish generalleri tahta geçmeyi istemek için fazla akıllılardı. İmparator olmak bürokratların suyuna gitmeyi ve, duyduğu kadarıyla, kompozisyon yazdırmayı içeriyordu.

Genç uçurumdan uzaklaşan bir patikadan ilerlemeye başladı ve Dalinar da takip etti. Aharietiam. Bunu yaşayan insanlar dünyanın sonunun geldiğini düşünmüşlerdi. Şüphesiz ki kısa süre sonra Sessiz Salonlar'a döneceklerini ummuşlardı. Dört bin yıldan sonra insanlığın hâlâ cennete geri kabul edilmediğini bilseler ne cevap verirlerdi acaba?

Oğlan kaya oluşumlarının arasındaki vadiye inen dönemeçli yolun aşağısında durdu. Topallayan yaralı adamların arkadaşlarının yardımıyla geçmelerini izledi. İniltiler ve çığlıklar havada yükseliyordu. Dalinar yanına gidip bu görüleri açıklamaya başlamayı düşündü fakat çocuk birkaç yaralı adamın yanında yürüyerek onlarla konuştu.

Dalinar merakla takip etti. Konuşmanın parçalarını yakalayabiliyordu. *Burada ne oldu? Siz kimsiniz? Neden savaşıyordunuz?*

Adamların verecek cevapları yoktu. Yaralı ve yorgunlardı, acısprenleri peşlerinden geliyordu. Ama daha kalabalık bir gruba ulaştılar, Dalinar'ın bu görüyü bir önceki ziyaretinde Jasnah'nın gittiği yöne gelmişlerdi.

Kalabalık büyük bir kaya parçasının üzerinde duran bir adamın etrafında toplanmıştı. Uzun boylu ve öz güvenli görünen adam otuz yaşlarındaydı ve giysileri mavi beyazdı. Alethi havası var gibiydi ama... tam olarak değil. Teni bir ton daha koyuydu ve yüz hatlarında az da olsa uymayan bir şeyler vardı.

Yine de... adamda tanıdık gelen bir şey vardı.

"Haberi yaymalısınız," diye ilan etti adam. "Kazandık! En sonunda Yokelçiler yenildi! Bu benim zaferim ya da diğer Elçiler'den birinin zaferi değil. Bu *sizin* zaferiniz. Bunu siz başardınız."

Kalabalıktan bazıları zafer naraları attılar. Sessiz kalan, ölü gözlerle bakanların sayısı ise çok daha fazlaydı.

"Asude Saraylar'a giderken önderlik edeceğim," diye bağırdı adam. "Siz beni bir daha görmeyeceksiniz ancak şimdi bunu düşünmeyin! Barışı elde ettiniz. Tadını çıkarın! Yeniden inşa edin. Şimdi gidin, arkadaşlarınıza yardım edin. Elçi kralınızın sözlerinin ışığını yanınızda taşıyın. En sonunda kötülüğe karşı galip geldik!"

Naralar bir kez daha yükseldi, bu sefer daha canlılardı.

Fırtınalar adına, diye düşündü Dalinar ürpererek. Bu Jezerezeh'Elin'in, Krallann Elçisi'nin ta kendisiydi. İçlerinde en yücesi oydu.

Dur bir dakika. Kralın gözleri *koyu* muydu?

Grup dağıldı ama genç imparator olduğu yerde kaldı, gözlerini Elçi'nin konuşmasını yaparken durduğu yere dikmişti. En sonunda fısıldadı. "Ah, Yaezir. Elçiler'in Kralı."

"Evet," dedi Dalinar arkasından yaklaşarak. "Bu *oydu*, Majesteleri. Yeğenim de daha önce bu görüyü ziyaret etti ve onu gördüğünü düşündüğünü yazmıştı."

Yanagawn Dalinar'ın kolunu yakaladı. "Ne dedin? Beni tanıyor musun?"

"Siz Azirli Yanagawn'sınız," dedi Dalinar. Başını saygıyla selam verircesine eğdi. "Ben Dalinar Kholin ve tanışmamızın böyle alışılmamış koşullar altında gerçekleşmesi gerektiği için sizden özür dilerim."

Genç adamın gözleri büyüdü. "Önce Yaezir'in kendisini görüyorum, sonra da düşmanımı."

"Ben düşmanınız *değilim*." Dalinar içini çekti. "Ve bu da basit bir rüya değil Majesteleri. Ben..."

"Bunun rüya olmadığını biliyorum," dedi Yanagawn. "Mucize eseri tahta çıkan bir Birinci olduğum için, Elçiler benim aracılığımla konuşmayı seçebilirler!" Etrafına bakındı. "Yaşadığımız bu gün, Şan Günü mü?"

"Aharletiam," dedi Dalinar. "Evet."

"Seni neden buraya koydular? Bu ne anlama geliyor?"

"Beni buraya onlar koymadı," dedi Dalinar. "Majesteleri, bu görüyü *ben* başlattım ve sizi buraya *ben* getirdim."

Genç adam kollarını şüpheyle göğsünde kavuşturdu. Görünün verdiği deri eteği giyiyordu. Tunç başlı mızrağını yakınlardaki bir kayaya dayayıp bırakmıştı.

"Size benim deli olduğumu söyledikleri mi?" diye sordu Dalinar.

"Dedikodular var."

"Eh, işte benim deliliğim bu," dedi Dalinar. "Fırtınalar sırasında görüler geliyordu. Gelin. Görün."

Yanagawn'ı vadinin ağzından itibaren açılan cesetlerle dolu geniş ovayı daha iyi görebileceği bir noktaya götürdü. Yanagawn onu takip etti, sonra görüntü karşısında yüzünün rengi attı. En sonunda yürüyerek büyük savaş meydanına çıktı, cesetlerin, inlemelerin ve küfürlerin arasında ilerledi.

Dalinar yanında yürüdü. O kadar çok ölü göz, o kadar çok acıyla çarpılmış surat vardı ki. Açık ve koyugözler. Shinler ve Boynuzyiyenler gibi açık tenler. Makabakiler gibi koyu tenler. Pek çoğu Alethi, Veden ya da Herdazlı olabilirdi.

Başka şeyler de vardı elbette. Kayadan devasa şekiller. Kabuk zırhlı ve turuncu kanlı savaşformunda parshmenler. Yanından geçtikleri bir yerde yanmış ve dumanı tüten koca bir yığın garip kremcik vardı. Kim binlerce küçük kabuklu hayvanı bir araya yığmak için zaman harcamıştı ki?

"Birlikte savaşmışız," dedi Yanagawn.

"Başka nasıl karşı koyabilirdik ki?" dedi Dalinar. "Issızlık'lara yalnız başına direnmek delilik olurdu."

Yanagawn onu süzdü. "Benimle vezirler olmadan konuşmak istiyordun. Beni yalnız yakalamak istedin! Bana... bana iddianı güçlendirecek şeyler gösteriyor olabilirsin!"

"Eğer size bu görüleri gösterebilecek güce sahip olduğumu kabul ediyorsanız, sadece bu bile beni dinlemeniz gerektiği anlamına gelmiyor mu?" dedi Dalinar.

"Alethiler tehlikelidir. Alethilerin Azir'e geldiği *son* seferde ne olduğunu biliyor musun?"

"Sunmaker'ın iktidarı uzun zaman önceydi."

"Vezirler bunu anlatmışlardı," dedi Yanagawn. "Bana *her şeyi* anlattılar. O zaman da aynı şekilde, bir savaş beyinin Alethi kabilelerini birleştirmesiyle başlamıştı."

"Kabileler mi?" dedi Dalinar. "Bizi Tu Bayla'da gezinen göçebelerle mi kıyaslıyorsunuz? Alethkar Roshar'ın en kültürlü krallıklarından biridir!"

"Kanunlarınız daha otuz yıllık bile değil!"

"Majesteleri," dedi Dalinar derin bir nefes alarak. "Bu tartışmanın faydalı olacağından şüpheliyim. Etrafımıza bakın. Bakın ve Issızlık'ın ne getireceğini *görün*."

Eliyle korkunç manzarayı gösterdi ve Yanagawn'ın siniri yatıştı. Bu kadar fazla ölümle karşı karşıya gelince kederden başka bir şey hissetmek imkânsızdı.

En sonunda Yanagawn döndü ve geldikleri yönde ilerlemeye başladı. Dalinar da ellerini arkasında kavuşturarak ona katıldı.

"Derler ki, Sunmaker geçitlerin içinden atını Azir'e sürdüğü zaman beklemediği bir sorun çıkmış," diye fısıldadı Yanagawn. "Ülkemizi fazla hızlı fethetmiş ve bütün tutsaklarıyla ne yapacağını bilememiş. Arkasındaki kasabalarda savaşabilecek bir nüfus bırakamazdı. Öldürmesi gereken binlerce ve binlerce adam vardı.

"Bazen görevi askerlerine verirmiş. Her askerin otuz tutsak öldürmesi gerekirmiş, oynamasına izin verilmeden önce bir kucak dolusu çıra getirmesi gereken çocuklar gibi. Başka yerlerde ise Sunmaker rastgele bir kural ilan edermiş. Mesela saçı belli bir uzunluğu geçen her adam öldürülecekmiş.

"Elçiler'in inayetiyle hastalık onu öldürmeden önce Azir nüfusunun *yüzde onunu* katletmiş. Derler ki Zawfix yüce fırtınanın getirdiği kemiklerle dolmuş, yığınlar binalar kadar yüksekmiş."

"Ben atam *değilim*," dedi Dalinar sessizce.

"Onu yüceltiyorsun. Alethiler Sadees'e neredeyse tapınıyor. Sen onun fırtına kapası *Parekılıcı'nı* taşıyorsun."

"Onu başkasına verdim."

Savaş meydanının kenarında durdular. İmparator cesurdu ama vakarla hareket etmeyi bilmiyordu. Omuzları düşük yürüyordu ve elleri sürekli bu eski kıyafette olmayan ceplere uzanıyordu. Düşük bir soydan geliyordu, gerçi Azir'de göz rengine doğru düzgün saygı duymazlardı. Navani bir keresinde bunun Azir'de yeterl kadar açıkgözlü insan olmamasından kaynaklandığını söylemişti.

Sunmaker'ın kendisi de onları işgal etmek için bahane olarak bunu kullanmıştı.

"Ben atam değilim," diye tekrarladı Dalinar. "Ama onunla paylaştığım çok şey var. Vahşetle dolu bir gençlik. Savaşlarda geçmiş bir hayat. Onun sahip olmadığı bir avantaja sahibim."

"Neymiş o?"

Dalinar genç adamın gözlerinin içine baktı. "Ben yaptıklarımın sonuçlarını görecek kadar uzun yaşadım."

Yanagawn başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Evet," diye yükseldi bir ses. "Sen *yaşlısın*."

Dalinar kaşlarını çatarak arkasına döndü. Bu küçük bir kız sesi gibi gelmişti. Savaş meydanında küçük bir kızın ne işi vardı ki?

"Bu kadar yaşlı olmanı beklemiyordum," dedi kız. Yakınlardaki büyük bir taşın üstüne bağdaş kurarak tünemişti. "Ve pek o kadar kara da değilsin. Sana Karadiken diyorlar ama daha çok... Bronzlaşmışdiken gibisin. Gawx senden daha kara ve *o* bile epey kahverengi."

Şaşırtıcı bir şekilde genç imparatorun yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Lift! Geri döndün!" Hiç umursamadan kayanın üstüne çıkmaya başladı.

"Tam dönmüş sayılmam," dedi kız. "Başka işlerim çıktı. Ama şimdi yaklaştım."

"Yeddaw'da ne oldu?" dedi Yanagawn hevesle. "Bana doğru düzgün bir açıklama yapmadın bile!"

"O insanlar yemekleri hakkında *yalan söylüyorlar*." Genç imparator kayadan aşağı kayar, sonra başka bir taraftan tırmanmayı denerken kız gözlerini kısarak Dalinar'a baktı.

Bu mümkün değil, dedi Fırtınababa Dalinar'ın zihninin içinde. *Buraya nasıl gelmiş?*

"Onu buraya sen getirmedin mi?" dedi Dalinar sessizce.

Hayır. Bu mümkün değil! Nasıl... ?

Yanagawn en sonunda kayanın üstüne çıkmayı başardı ve kendisinden daha genç olan kıza sarıldı. Uzun koyu renk saçlan, solgun beyaz gözleri ve bronz derisi vardı ama muhtemelen Alethi değildi; yüzü fazla yuvarlaktı. Belki Reshi miydi?

"Beni ona güvenmem için ikna etmeye çalışıyor," dedi Yanagawn eliyle Dalinar'ı işaret ederek.

"Güvenme," dedi kız. "Kalçaları çok güzel."

Dalinar boğazını temizledi. "*Ne?*"

"Kalçaların çok güzel. Yaşlı adamların kaslı kalçası olmamalı. Bu kılıç sallayarak ya da yumruk atarak *çoook* fazla zaman harcadığın anlamına gelir. Yaşlı, pörsümüş bir kıçın olmalıydı. O zaman sana güvenirdim."

"Onun... kalça merakı var da," dedi Yanagawn.

"Hayır, yok," dedi kız gözlerini devirerek. "Eğer biri kalçalardan bahsettiğim için garip olduğumu düşünüyorsa, bu çoğu zaman beni kıskandığı içindir çünkü kıçına bir şeyler *sokuşturmamış* bir ben kaldım demektir." Gözlerini kısarak Dalinar'a baktı, sonra İmparatorun koluna girdi. "Gidelim."

"Ama..." dedi Dalinar elini kaldırarak.

"Bu kadar yeter," dedi kız ve ona sırıttı.

Sonra kız ve imparator kayboldu.

Fırtınababa öfkeyle gürledi. *Şu kadın! Bu benim irademe karşı gelmek için özellikle oluşturulmuş bir yaratım!*

"Ne kadını?" diye sordu Dalinar başını sallayarak.

O çocuk Gecegözcüsü tarafından lekelenmiş.

"Teknik açıdan ben de lekeliyim."

Bu farklı. Bu, doğal değil. O çok ileri gitmiş. Fırtınababa memnuniyetsizlikle gümbürdedi, Dalinar ile daha fazla konuşmayı reddediyordu. Gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Hatta Dalinar görü bitene kadar oturup beklemek zorunda kaldı. Zamanını, ölülerin saçıldığı meydanı izleyerek; hem geçmişin, hem de şimdinin sorunlarını düşünerek geçirdi.

Cevap veremeyecek olanla konuştun. Onun yerine biz, mesajını kendimize taşıyacağız; her ne kadar bizim yerimizi bu dünyada nasıl tespit ettiğini bilmiyor olsak da.

Moash, Febrth'in "güveç" dediği pelteyi dürtükledi. Tadı krem gibiydi.

Boynuzyiyenlilerin göz alıcı kırmızı saçlarına sahip bir Thaylenli olan Febrth ile Graves tartışırken, Moash da yemek için yaktıkları büyük ateştekl alevsprenlerine bakarak ısınmaya çalıştı. Ateşin dumanı büklüm büklüm havaya yükseliyordu ve ışık Buzdiyar boyunca kilometrelerce öteden görülebilirdi. Graves'in umurunda değildi, eğer Dinmezfırtına bölgedeki haydutları ortadan kaldırmadıysa bile iki Paredann geriye kalanlann çaresine bakmak için fazlasıyla yeterli olacağını düşünüyordu.

Parekılıcı sırta giren oklan durduramaz, diye düşündü kendini fazla açıkta hisseden Moash. *Ve eğer giymiyorsak Zırh da.* Kendi zırhı ile Graves'inki arabada sarılmış bir yığın olarak duruyordu.

"Bak, şu Üçüzler," dedi Graves ilerideki bir kaya oluşumunu göstererek. "İşte haritanın *tam burasında.* Şimdi batıya gitmemiz gerek."

"Daha önce bu yoldan geçtim," dedi Febrth. "Güneye devam etmeliyiz, anlarsın ya. Sonra doğuya."

"Harita..."

"Haritalarına ihtiyacım yok," dedi kollarını göğsünde kavuşturan Febrth. "Bana Tutkular yol gösteriyor."

"Tutkular mı?" dedi Graves ellerini havaya savurarak. "*Tutkular* mı? Böyle batıl inançlan bir kenara atmış olman gerekiyordu. Sen artık Diyagram'a aitsinl"

"İkisinl birden yapabilirim," dedi Febrth ciddiyetle.

Moash ağzına bir kaşık daha "güveç" tıktı. Fırtınalar adına, yemek yapma sırasının Febrth'e gelmesinden nefret ediyordu. Ve Graves'e gelmesinden de. Ve Fla'ya da. Ve... eh, Moash'ın yaptığı yemeklerin tadı da baharatlı bulaşık suyu gibi oluyordu. Hiçbirinin pişirdikleri bir sönük çentik etmezdi. Kaya'nın aksine.

Moash peltenin yandan dökülmesine neden olarak kâsesini sertçe bıraktı. Ceketini asılı olduğu ağaç dalından kaptı ve uzun adımlarla karanlığın içine doğru yürüdü. Ateşin önünde o kadar durduktan sonra sonra derisindeki soğuk hava garip geliyordu. Buraların bu kadar soğuk olmasından nefret ediyordu. Kış kalıcıydı.

Dördü fırtınaları arabalarının sıkışık, destekli tabanını yere zincirleyip, altına sığınarak geçirmişlerdi. Kaçak parshmenleri Parekılıçlarıyla korkutmuşlardı, hiç de Moash'ın endişe ettiği kadar tehlikeli değillerdi. Ama bu yeni fırtına...

Moash bir taşa tekme attı ama taş donarak yere yapışmıştı, bu yüzden sadece parmağını vurmuş oldu. Küfretti, sonra tartışma bağırtılarla biterken omzunun üzerinden arkasına baktı. Bir zamanlar Graves'in kültürlü görüntüsüne özenmişti. Bu birlikte çorak diyarlarda yolculuk yaparak haftalar geçirmeden önceydi. Adamda sabır diye bir şey kalmamıştı ve kültürünün herkes lapa yer ve tepelerin arkasına işerken pek bir önemi olmuyordu.

"Peki tam olarak ne kadar kaybolduk?" diye sordu Moash Graves kampın uzağındaki karanlıkta ona katılırken.

"Hiç kaybolmadık," dedi Graves. "Eğer o salak *bir haritaya bakma* zahmetine girebilirse." Moash'a şöyle bir baktı. "Sana o ceketten kurtulmanı söylemiştim."

"Kurtulacağım da," dedi Moash. "Kışın ortasında kıçımız buz tutmuş gezinmeyi bitirdiğimiz zaman."

"En azından armayı sök. Savaş kamplarından biriyle karşılaşırsak bizi ele verebilir. Kopar." Graves topukları üzerinde döndü ve kampa doğru geri yürümeye başladı.

Moash omzundaki Köprü Dört armasına dokundu. Zihninde anılar canlandı. Kral Elhokar'ı öldürmeyi planlayan Graves ve ekibine katılması. Dalinar Harap Ovalar'ın ortasına doğru sefere çıktığı zaman yaptıkları suikast girişimi.

Yaralı ve kan kaybeden Kaladin ile yüzleşmek.

Onu. Size. Vermeyeceğim.

Moash'ın terli derisi üşümeye başlamıştı. Bıçağını beline asılı kınından çıkardı, hâlâ bu kadar uzun bir tanesini taşımaya alışamamıştı. Fazla büyük bir bıçak bir koyugözün başını belaya sokabilirdi.

Artık o koyugöz değildi. Artık Moash da onlardan biri olmuştu.

Fırtınalar adına, onlardan *biri olmuştu*.

Köprü Dört armasının dikişlerini kesti. Bir yandan yukarıya, sonra öbür yandan aşağıya. Ne kadar da kolaydı. Diğerleriyle birlikte yaptırdığı dövmeyi silmek daha zor olurdu ama o alnına değil, omzuna yaptırmıştı.

Moash armayı kaldırdı, son bir kere bakmak için ateşin ışığına tutmaya çalışıyordu ama sonra atmaya eli varmadı. Kampa geri döndü ve ateşin yanına oturdu. Diğerleri şimdi Kaya'nın güveç tenceresinin başında mı oturuyorlardı? Gülüşüyor, şakalaşıyor, Lopen'in kaç kupa bira içebileceği üzerine bahse mi giriyorlardı? Kaladin'e laf atıp, onu gülümsetmeye mi çalışıyorlardı?

Moash neredeyse seslerini duyabiliyordu ve kendisinin de orada olduğunu hayal ederek gülümsedi. Sonra Kaladin'in onlara Moash'ın ne yaptığını anlattığını hayal etti.

Beni öldürmeye çalıştı, derdi Kaladin. *Her şeye ihanet etti. Kralı korumak için ettiği yeminine, Alethkar'a olan görevine, ama en önemlisi de bize.*

Moash'ın omuzları çöktü, arma parmaklarının arasındaydı. O şeyi ateşe atmalıydı.

Fırtınalar adına. Ateşe *kendini* atmalıydı.

Hem Cehennem'in, hem de Asude Saraylar'ın olduğu gökyüzüne doğru baktı. Bir grup yıldızsprenl tepede titreşiyordu.

Onların yanında gökyüzünde hareket eden bir şey mi vardı?

Moash bağırarak kendini oturduğu yerden geriye atarken dört Yokelçi yukarıdan küçük kampın tepesine indi. Ellerinde uzun kıvrımlı kılıçlarla yere çakıldılar. Parekılıcı değillerdi, bunlar Parshendi silahıydı.

Yaratıklardan birisi bir saniye önce Moash'ın oturduğu yere vurdu. Başka bir yaratık kılıcını Graves'in tam göğsünün ortasına sapladı, sonra silahını çekip tersiyle bir vuruşta kafasını kopardı.

Graves'in cesedi yere yuvarlanırken Parekılıcı belirerek çınlamayla yere düştü. Febrth ve Fia'nın şansları yoktu. Diğer Yokelçiler de onlara vurup kanlarını bu soğuk, unutulmuş diyara döktüler.

Dördüncü Yokelçi yerde yuvarlanan Moash'ın peşinden geldi. Yaratığın kılıcı yanına inerek bir kayaya çarptı ve havaya kıvılcımlar saçtı.

Moash ayağa kalktı ve bir uçurumun dibinde geçirdiği saatler ve saatler boyunca içine işlemiş olan Kaladin'in eğitimi kontrolü ele aldı. Parekılıcı parmaklarına düşerken sırtını arabaya vererek saldırıdan sıyrıldı.

Yokelçi ateşin etrafından dolanarak ona doğru geldi, ışık kadının gergin ve kaslı vücudundan yansıyordu. Bunlar Moash'ın Harap Ovalar'da gördüğü Parshendiler gibi değillerdi. Koyu kırmızı gözleri ve kırmızı-mor kabukları vardı, bir kısmı yüzlerinin etrafını çeviriyordu. Üstüne gelenin derisinde üç farklı rengin birbirine karıştığı girdaplı bir desen vardı. Kırmızı, siyah, beyaz.

Hepsinin üzerlerine yapışan karanlık bir ışık vardı, sanki Fırtınaışığı'nın tersi gibiydi. Graves bu yaratıklardan bahsetmiş, onların geri dönüşünün o anlaşılmaz "Diyagram"ın öngördüğü pek çok olaydan sadece biri olduğunu söylemişti.

Moash'ın düşmanı ona doğru atıldı ve o da Kılıç'ını savurarak onu geri püskürttü. Yokelçi hareket ederken *kayarmış* gibi görünüyor, ayakları neredeyse yere bile değmiyordu. Diğer üçü Moash'ı görmezden gelmişti, kampı dağıtıyor, cesetleri inceliyorlardı. Biri zarif bir sıçrayışla arabanın tepesine çıktı ve oradaki eşyaları kurcalamaya başladı.

Düşmanı kıvrımlı kılıcını ona doğru dikkatle sallayarak bir kez daha denedi. Moash'ın hareketleri bu yaratığın zarif kuvvetiyle kıyaslandığı zaman sakarca görünüyordu. Kıyafetleri rüzgârda dalgalanan Yokelçi yana doğru kaydı, nefesi soğuk havada buhar çıkarıyordu. Bir Parekılıcı'na karşı şansını zorlamıyordu ve Moash tökezlediği zaman saldırmadı.

Fırtınalar adına. Bu silah fazla hantaldı. Neredeyse iki metre uzunluktaydı ve açıyı doğru ayarlaması zordu. Evet, kesemeyeceği hiçbir şey yoktu ama bunun için önce hedefi *vurması* gerekiyordu. Zırh'ı giyerken bu şeyi kullanması çok daha kolay oluyordu. O olmadan Moash kendini bir yetişkinin silahını tutan bir çocuk gibi hissediyordu.

Yokelçi gülümsedi. Sonra gözle takip edilemeyen bir hızla vurdu. Moash geriye çekilerek Kılıç'ını düşmanı yana eğilmeye zorlayacak şekilde salladı. Koluna büyük bir kesik almıştı ama hamlesi sayesinde Yokelçi kılıcını ona saplayamamıştı.

Kolu acıyla yandı ve homurdandı. Yokelçi ona özgüvenle, bilmiş bilmiş baktı. Ölecekti. Belki de Moash buna izin vermeliydi.

Arabadaki Yokelçi hevesle heyecanlı bir şeyler dedi. Parezırhı'nı bulmuştu. Onu çıkarmaya çalışırken diğer eşyaları tekmeledi ve arabanın arkasındaki bir şey yuvarlanarak düşüp taşlara çarptı. Bir mızrak.

Moash elindeki Parekılıcı'na, krallıklar değerindeki hazineye, bir adamın sahip olabileceği en değerli şeye baktı.

Kimi kandırıyorsun? diye düşündü. *Kimi kandırdığını düşünmüştün ki?*

Yokelçi kadın bir saldırıya geçti ama Moash Parekılıcı'nı bırakarak hızla kaçtı. Düşmanı o kadar şaşırmıştı ki bir an tereddüt etti ve Moash'ın da yere atlayıp mızrağı kaparak ayağa kalkacak zamanı oldu. Elindeki tanıdık bir ağırlığı olan pürüzsüz tahtayla

Moash kolaylıkla duruşuna geçti. Havada birden nemli ve çürük bir koku oldu; uçurumları hatırladı. Yaşam ve ölüm bir arada, sarmaşıklar ve çürüme.

Neredeyse Kaladin'in sesini duyabiliyordu. *Parekılıcı'ndan korkmayacaksın. At sırtındakl açıkgözden korkmayacaksın. Seni önce korkuyla, sonra kılıçla öldürürler.*

Geri çekilme.

Yokelçi üstüne geldi ve Moash geri çekilmedi. Kılıcını mızrağın sapıyla yakalayarak düşmanını yana döndürdü. Sonra Yokelçi kılıcının tersiyle vurmaya çalışırken Moash mızrağın arka ucunu kadının kolunun altından soktu.

Moash uçurumların içinde binlerce defa çalıştığı yere devirme hareketini yaparken Yokelçinin şaşkınlıkla nefesi kesildi. Mızrağın arka tarafını kaydırarak bileklerine arkadan vurup ayaklannı yerden kesti. Sonra klasik bir çevirme ve saplama hareketini yapmaya başladı, mızrağı yere düşen düşmanın göğsüne saplayacaktı.

Ne yazık kl Yokelçi yere düşmemişti. Kendini havada yakalayarak düşmek yerine asılı kaldı. Moash bunu zamanında fark etti ve gelen saldırısını engellemek için kendi hareketini yarıda kesti.

Yokelçi havada geriye kaydı ve sonra yere düşerek çömeldi, kılıcını yan tarafında tutuyordu. Sorıra ileriye doğru atladı ve Moash'ın onu uzakta tutmak için kullanmaya çalıştığı mızrağını yakaladı. Fırtınalar adına! Zarif bir şekilde kendini öne çekerek Moash'ın dibine girdi, mızrakla vuramayacağı kadar yakındı. Islak kumaş ve Moash'ın Parshendilerle özdeşleştirdiği o küfe benzeyen yabancı kokusu vardı.

Elini göğsüne bastırdı ve o karanlık ışık ondan Moash'a geçti. Moash hafiflediğini hissetti.

Neyse kl Kaladin de bunu onun üzerinde kullanmıştı.

Moash bir eliyle Yokelçiyi yakaladı, vücudu yukarı düşmeye çalışırken kadının bol gömleğini yakasından tutmuştu.

Ani çekişi Yokelçinin dengesini bozdu, hatta onu birkaç santim yukarı bile kaldırmıştı. Moash bir eliyle onu yukarıya kendine doğru çekerken mızrak başını da kayalıklı zemine doğru bastırdı. Bu ikisinin de döne döne havaya yükselmesine neden olmuştu.

Yokelçi yabancı bir dilde çığlık attı. Moash mızrağını atarak bıçağını kavradı. Yokelçi onu itip uzaklaştırmayı denedi, bir daha Çiviledi, bu sefer daha kuvvetli. Moash homurdandı ama tutmaya devam etti ve bıçağını çıkararak düşmanın göğsüne sapladı.

Havada dönmeye devam ederlerken turuncu Parshendi kanı elinin etrafından aktı ve soğuk gece havasına püskürdü. Moash sıkı sıkı tutundu ve bıçağı daha derine itti.

Yokelçi Kaladin'in yapacağı gibi iyileşmedi. Gözleri parlamayı bıraktı ve karanlık ışık kayboldu.

Ceset gevşedi. Kısa bir süre sonra Moash'ı yukarı çeken kuvvet tükendi. Bir buçuk metre yüksekllkten yere düştü fakat Yokelçinin cesedi düşüşünü hafifletmişti.

Serin havada buhan tüten turuncu kan üstünü kaplamıştı. Kandan hâlâ kaygan olan parmaklarıyla bir kez daha mızrağını kavradı ve afallamış surat ifadeleriyle onu izleyen diğer üç Yokelçiye çevirdl.

"Blz Köprü Dört'üz ulan," diye hırladı Moash.

Yokelçllerin iki tanesi üçüncüye, Moash'ı baştan aşağı süzen diğer kadına baktılar.

"Büyük ihtimalle benl öldürebilirsiniz," dedi Moash kavrayışını sağlamlaştırmak için ellerini giysilerine sllerken. "Ama birinizi yanımda götüreceğim. En az birinizi."

Arkadaşlannı öldürdüğü için kızmış gibi görünmüyorlardı. Fırtınalar adına, bu şeylerin duyguları *var mıydı* ki? Shen çoğu zaman sadece oturup etrafa bakardı. Moash ortadakl kadının gözlerinin içine baktı. Bunun derisi beyaz ve kırmızıydı, siyah bir nokta bile yoktu. O beyazının solukluğu Moash'a her zaman hastaymış gibi görünen Shinleri hatırlatıyordu.

"Senin tutkun var," dedi koyu şiveli bir Alethçeyle kadın.

Diğerlerinden biri kadına Graves'in Parekılıcı'nı verdi. Kılıç'ı kaldırarak ateşin ışığında inceledi. Sonra havaya yükseldi. "Seçim senin," dedi Moash'a. "Burada ölür ya da yenilgiyi kabul edip silahlarını teslim edersin."

Moash giysileri havada dalgalanan siluetin gölgesinde mızrağını sıkı sıkı kavradı. Gerçekten onlara güveneceğini mi düşünüyorlardı?

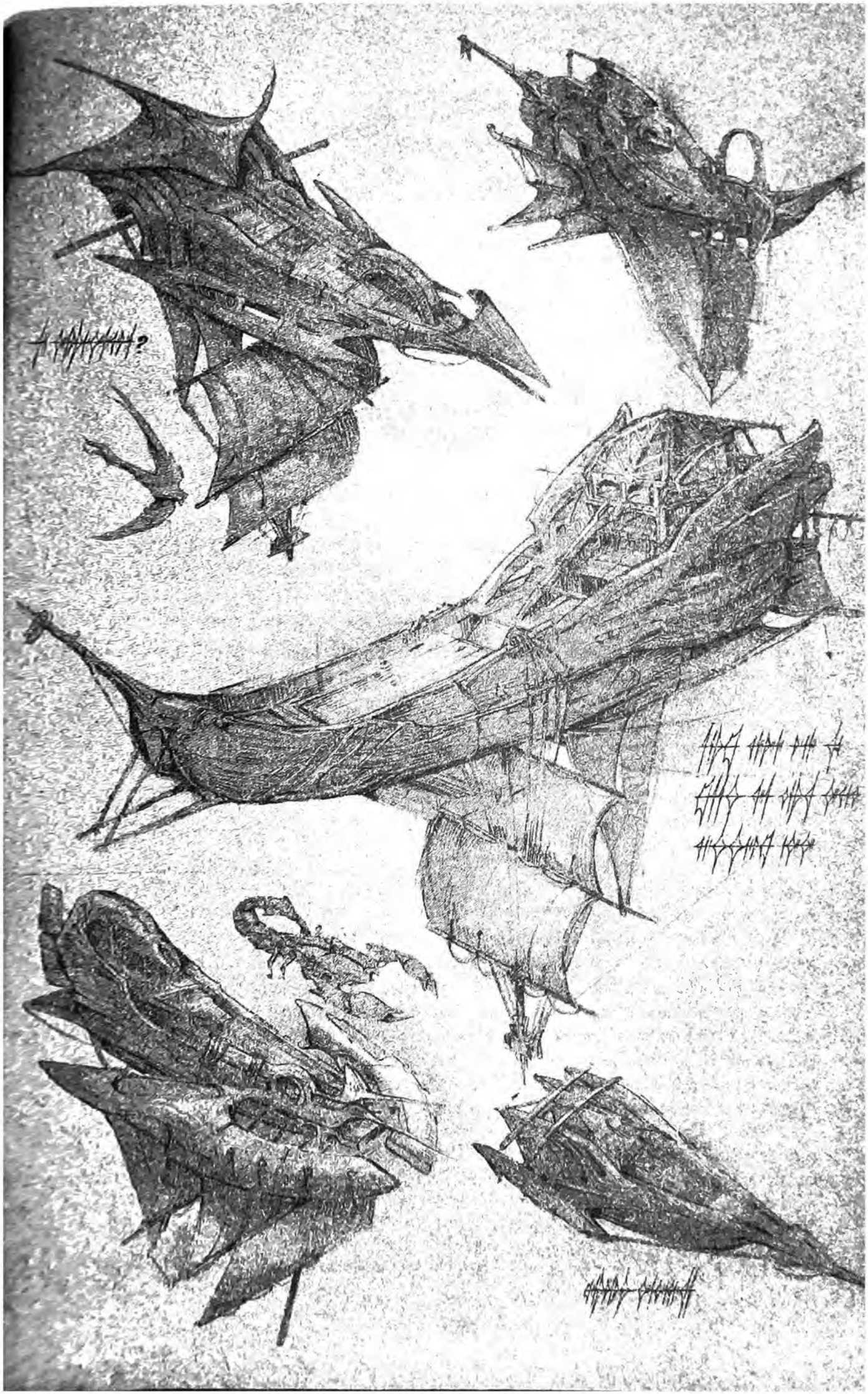
Ama öte yandan... gerçekten üçüyle birden dövüşebileceğini mi düşünüyordu?

Omzunu silkerek mızrağını bir kenara fırlattı. Kılıç'ını çağırdı. Bunlardan birinin hayalini kurduğu o kadar yılın ardından nihayet bir tanesine sahip olmuştu. Kaladin vermişti. Peki ne işe yaramıştı? Böyle bir silahın ona emanet edilemeyeceği ortadaydı.

Moash dişlerini sıkarak elini mücevhere bastırdı ve bağın kopmasını istedi. Kabzadaki topa yerleştirilmiş mücevher parladı ve dondurucu bir soğuğun içinden geçip gittiğini hissetti. Koyugöz olmaya geri dönmüştü.

Kılıç'ı yere attı. Yokelçilerden biri aldı. Bir diğeri uçarak uzaklaştı, Moash neler olduğunu anlayamamıştı. Kısa bir süre sonra yanında altı tane daha getirerek geri döndü. Üç tanesi Parezırhı yığınlarına halatlar bağladıktan sonra ağır zırhları kendileri ile birlikte havaya kaldırarak yükseldiler. Neden Çivilemiyorlardı ki?

Moash bir an için onu gerçekten de orada bırakacaklarını düşündü ama en sonunda diğer iki tanesi birer kolunu kavrayarak onu havaya çektiler.

Gerçekten ilgimizi kaybettik, çünkü onun iyi gizlenmiş olduğunu düşünüyorduk. Çok sayıdaki alemlerimizin arasında önemsiz bir tanesinde.

Peçe adamlarıyla birlikte bir meyhane çadırında oturuyordu. Çizmelerini masanın üzerine uzatmış, sandalyesini arkaya yatırmış, etrafında yükselen hayatın seslerini dinliyordu. İnsanlar içkilerini içiyor, birbirleriyle sohbet ediyorlardı, başkaları dışarıdaki yoldan geçiyor, birbirleriyle şakalaşıyor ve bağrışıyorlardı. Bu taştan mezarı tekrar canlı bir şeye dönüştürmüş olan diğer insanların üzerini kaplayan ılık uğultusunun tadını çıkarıyordu.

Kulenin boyutunu düşünmek hâlâ gözünü korkutuyordu. Birileri bu büyüklükteki bir yapıyı nasıl *inşa etmişti*? Peçe'nin gördüğü çoğu şehri yutabilir ve kemerini gevşetmesi bile gerekmezdi.

Eh, bunu fazla düşünmemek en iyisiydi. Kafayı eğmek gerekiyordu, kâtiplerin ve âlimlerin dikkatini dağıtan tüm sorulara takılmadan geçip gidecektin. Yararlı bir şeyleri başarmanın tek yolu buydu.

Bunun yerine insanlara odaklandı. Sesleri birbirine karışıyor ve bir araya gelerek karakteri olmayan bir kalabalık hâline geliyorlardı. Ama insanlarda harika olan şey, belirli yüzlerin üzerine odaklanabilmen, onları gerçekten görebilmen ve hikâyelerden bir hazine bulabilmendi. O kadar çok farklı hayatları olan o kadar çok insan vardı, her biri ayrı küçük birer gizemdi. Sonsuz ayrıntıları vardı, Desen gibilerdi. Desen'in fraktal çizgilerine yakından bakınca her küçük çıkıntının kendisine ait bütün bir mimarisi olduğunu görüyordun. Belli bir insana da yakından baktığında onun kendine özgülüğünü görüyordun, ilk başta onu koyduğun geniş kategoriye tam olarak uymadığını.

"Peki..." dedi Kırmızı, İshnah'yla konuşuyordu. Peçe bugün casus kadına onları eğitmesi için üç tane adamını getirmişti. Böylece Peçe de dinleyebilir, öğrenebilir ve bu kadının güvenilir mi, yoksa bir tür ajan mı olduğuna karar vermeye çalışabilirdi.

"Bunlar iyi güzel de, bıçak işlerini ne zaman öğreneceğiz?" diye devam etti Kırmızı. "Birilerini öldürmeye hevesli olduğumdan değil. Ama... bilirsin işte..."

"Neyi bilirim?" diye sordu İshnah.

"Bıçaklar klas olur," dedi Kırmızı.

"Klas mı?" diye sordu Peçe gözlerini açarak.

Kırmızı başıyla onayladı. "Klas. Bilirsin işte. İnanılmaz ya da hoş ama böyle havalı."

"Herkes bıçakların klas olduğunu bilir," diye ekledi Gaz.

İshnah gözlerini devirdi. Kısa boylu kadın eminelini örten bir havah giymişti ve elbisesinde hafif işlemeler vardı. Duruşu ve kıyafeti nispeten yüksek mertebeli bir koyugöz olduğuna işaret ediyordu.

Peçe daha fazla dikkat çekiyordu ve sadece beyaz ceketi ve şapkası yüzünden de değildi. Bu ona yaklaşıp muhabbet etmeye çalışsalar mı diye düşünen erkeklerin ilgisinden kaynaklanıyordu, ki bunu İshnah için yapmıyorlardı. Onun havası ve ciddi elbisesi böylesi ilgileri başlamadan bitiriyordu.

Peçe içkisini yudumlayarak şarabın tadını çıkardı.

"Eminim uçuk hikâyeler duymuşsunuzdur," dedi İshnah. "Ama casusluk ara sokaklarda bıçakların konuştuğu bir iş değildir. Eğer birilerini bıçaklamak zorunda kalsaydım ne yapardım hiç bilmiyorum."

Üç adamın da yüzleri düştü.

"Casusluk dikkatli bir şekilde bilgi toplama işidir," diye devam etti İshnah. "Göreviniz gözlemek ama aynı zamanda *gözlenmemektir*. İnsanların sizinle konuşmak isteyeceği kadar sevimli olmalı ama hatırlamayacakları kadar sıradan olmalısınız."

"Eh, Gaz'ın işi bitti," dedi Kırmızı.

"Evet, bu kadar ilgi çekici olmak lanet gibi," dedi Gaz.

"Kesin be," dedi Vathah. Uzun boylu asker öne doğru eğilmişti, kupadaki ucuz şarabına dokunmamıştı bile. "Nasıl?" diye sordu. "Benim boyum uzun. Gaz'ın bir gözü yok. Bizi hatırlayacaklar."

"Dikkatleri değiştirebileceğiniz yüzeysel şeylerin üzerine odaklamayı ve değiştiremeyeceğiniz özelliklerinizden de uzaklaştırmayı öğrenmeniz gerekiyor. Kırmızı, eğer *sen* göz bandı takarsan bu insanların aklında kalan bir ayrıntı olur. Vathah, sana boyunun fark edilemeyeceği şekilde kambur durmayı öğretebilirim; ve bir de alışılmadık bir şive eklersen, insanlar seni tarif etmek için onu kullanır. Gaz, seni bir meyhaneye gönderdiğimde kendinden geçmiş sarhoş numarası yaparak masalardan birinin üzerine yatarsın. Kimse göz bandını fark etmez, ayyaşın biri diye seni görmezden gelirler.

"Bu o kadar da önemli değil. İlk önce gözlem yaparak başlamamız gerek. Eğer işe yarayacaksanız bir yerin hızlı bir değerlendirmesini yapabilmeli, ayrıntıları ezberleyebilmeli ve bunları başkalarına aktarabilmelisiniz. Şimdi gözlerinizi kapatın."

İsteksizce itaat ettiler, Peçe de onlara katıldı. "Tamam," dedi İshnah. "Herhangi biriniz meyhanedeki insanları tarif edebilecek mi? Bakmadan elbette."

"Ee..." Gaz göz bandını kaşıdı. "Barda oturan hoş bir şey vardı. Thaylenli olabilir."

"Bluzu ne renk?"

"Hım. Ee, dekolteliydi ve güzel kayafillizleri vardı... ıı... "

"Gözünde göz bandı olan çok çirkin bir herif vardı," dedi Kırmızı. "Kısa boylu, gıcık bir tipti. Arkanı dönersen şarabından araklıyordu."

"Vathah?" dedi İshnah. "Ya sen?"

"Galiba barda birkaç adam vardı," dedi Vathah. "Üzerlerinde... Sebarial üniforması olacak. Ve masaların neredeyse yarısı doluydu. Kimler vardı, sayamam."

"Daha iyi," dedi İshnah. "Zaten bunu yapabilmenizi beklemiyordum. Böyle şeyleri görmezden gelmek insanın doğasında var. Ama sizi eğiteceğim, bu yüzden..."

"Bir dakika," dedi Vathah. "Ya Peçe? O ne hatırlıyor?"

"Barda üç adam vardı," dedi Peçe düşünmeden. "Beyaz saçlı daha yaşlı bir adam ve iki asker, o uzun burunlarına bakılırsa muhtemelen akrabalar. Daha genç olan asker

şarap içiyordu, öbürü de Gaz'ın fark ettiği kadını tavlamaya çalışıyor. Kadın Thaylenli değil ama koyu mor bir bluz ve orman yeşili eteği olan bir Thaylenli elbisesi giyiyor. Bence renkler birbiriyle gitmiyor ama o seviyormuş gibi. Kendinden emin, erkeklerin ilgisiyle oynamaya alışkın. Ama buraya birisini aramak için gelmiş diye düşünüyorum çünkü askeri görmezden geliyor ve sürekli omzunun üzerinden arkaya bakışlar atıp duruyor.

"Barmen yaşlı bir adam, içkileri doldurmak için bir kutunun üzerine çıkacak kadar kısa boylu. Bahse girerim barmenlikte daha yenidir. Sipariş verildiğinde tereddüt ediyor ve şişelere göz atarak doğrusunu bulmak için üzerlerindeki rünleri okumak zorunda kalıyor. Üç tane garson kız var, bir tanesi molada ve bizim dışımızda on dört tane daha müşteri var." Peçe gözlerini açtı. "İstersen onları da tarif edebilirim."

"Gerek yok," dedi İshnah Kırmızı Peçe'yi hafifçe alkışlarken. "Çok etkileyici Peçe, yalnız belirtmeliyim ki on *beş* müşteri var, on dört değil."

Peçe irkildi, sonra bir saniye önce aklından yaptığı gibi sayarak çadır meyhaneyi tekrar gözden geçirdi. Şu masada üç tane... orada dört tane... kapının yanında birlikte duran iki kadın...

Ve ıskaladığı bir kadın, çadırın arka tarafındaki küçük bir masanın yanındaki sandalyeye yerleşmişti. Sıradan giysiler giymişti, Alethi köylülerinin tarzında bluz ve eteği vardı. Kıyafetini çadırın beyazıyla masaların kahverengileri arasında göze batmasın diye özellikle mi giymişti? Ve orada ne yapıyordu?

Not alıyor, diye düşündü Peçe bir anda endişelenerek. Kadının kucağına dikkatlice küçük bir not defteri gizlemişti. "Kim o?" Peçe masanın üstüne eğildi. "Neden bizi izliyor?"

"Özellikle bizi değil," dedi İshnah. "Pazar yerinde onun gibi düzinelercesi olacak, fareler gibi dolaşıp toplayabildikleri kadar bilgi toplarlar. Bulduğu işe yarar bilgi kırıntılarını satarak serbest çalışıyor olabilir ama büyük ihtimalle yüceprenslerden birinin çalışanıdır. Eskiden benim de yaptığım iş buydu. Kadının izlediği insanlara bakacak olursak, askerlerin moral durumuyla ilgili bir rapor hazırlaması söylenmiştir diye tahmin ediyorum."

Peçe başıyla onayladı ve İshnah adamlarına ezber tekniklerinde eğitim vermeye başlarken dikkatle dinledi. Rünleri öğrenmeleri ve bilgileri kaydetmek için ellerine işaret koymak gibi yöntemler kullanmalarını öğütledi. Peçe İshnah'nın bahsettiği bu zihin müzesi denilen gibi numaralardan bazılarını daha önce duymuştu.

Daha ilginç olanı İshnah'nın bilgilerin yararlı olduğunun nasıl anlaşılacağı ve bunların nasıl bulunacağı hakkında verdiği tüyolardı. Kulaklarını yüceprenslerin isimleri ve daha önemli konuları açıkça söylemeden bahsetmek için kullanılan bazı sıradan kelimelere karşı açık tutmaktan ve tam da söylememesi gereken şeyleri söyleyecek kadar içmiş birinin nasıl fark edileceğinden bahsetti. Dediğine göre işin anahtarı ses tonuydu. Önemli sırları anlatan birinin hemen yanında oturduğun hâlde, karşı masadaki tartışmaya odaklandığın için hepsini kaçırabilirdin.

İshnah'nın tarif ettiği durum neredeyse bir trans hâliydi; oturmak ve zihnin sadece belirli konuşmaları yakalarken kulaklarını etrafından gelen seslere vermek. Peçe bunu büyüleyici bulmuştu. Ama Gaz yaklaşık bir saatlik eğitimden sonra başının dört şişe şarap içmiş gibi ağrıdığından yakınıyordu. Kırmızı başını sallayarak onaylıyordu ve gözlerini şaşılaştırması hiçbir şeyi anlamamış gibi görünmesine neden oluyordu.

Ama Vathah... o gözlerini kapatmış çadırdaki herkesin tariflerini İshnah'ya sayıyordu. Peçe sırıttı. Vathah'yı tanıdığından beri her görevini sanki sırtına bir kaya bağlıymış gibi yerine getirirdi. Yavaş hareket eder, kendine oturacak bir yer bulup dinlenmekte hızlı davranırdı. Bu gayreti ondan görmek memnunluk vericiydi.

Hatta Peçe o kadar dalmıştı ki, ne kadar zaman geçtiğinin farkına varamadı. Pazar çanlarının sesini duyduğu zaman hafifçe küfretti. "Hay fırtına kapası!"

"Peçe?" diye sordu Vathah.

"Gitmem gerek," dedi Peçe. "Shallan'ın bir toplantısı var." Antik, ilahi bir güç ve şeref konumu taşımanın bu kadar çok toplantı içereceği kimin aklına gelirdi?

"Sen olmadan gidemiyor mu?" dedi Vathah.

"Fırtınalar adına, sen o kızı *gördün* mü? Yarım akıllının biri, kendine bile sahip çıkamıyor. Alıştırma yapmaya devam edin! Sizlerle daha sonra buluşurum." Şapkasını taktı ve koşturarak Kopuk'a atıldı.

◆
◆ ◆

Kısa bir süre sonra şimdi güvenli bir şekilde mavi bir havah giyinmiş olan Shallan Davar, Urithiru'nun altındaki koridorda ilerliyordu. Peçe'nin adamlarıyla yaptığı işten memnundu ama fırtınalar adına, bu kadar çok içmesi şart mıydı? Shallan'ın kafasını açmak için neredeyse bir *fıçı* dolusu alkolü temizlemesi gerekmişti.

Derin bir nefes aldı ve eskiden kütüphane olan odaya girdi. İçerde sadece Navani, Jasnah ve Teshav'ı değil, ardent ve kâtiplerden oluşan bir ordu buldu. May Aladar, Kharbranthlı Adrotagia... hatta üç tane *fırtınabekçisi* bile vardı, hava durumunu tahmin etmeyi seven, uzun sakallı, acayip adamlar. Shallan arada bir esen rüzgârları kullanarak geleceği gördüklerinin söylendiğini duymuştu ama hiçbir zaman böyle bir hizmeti açıkça vermiyorlardı.

Shallan bir ründuasının olmasını diledi. Ne yazık ki, Peçe'nin üstünde böyle şeyler bulunmazdı. Neredeyse kâfir sayılırdı ve dini Rall Elorim'deki deniz ipeği fiyatlarını düşündüğü kadar düşünürdü. En azından Jasnah'nın bir taraf seçip bunu ilan edecek cesareti vardı; Peçe'yse sadece omuz silkip üzerine espri yapardı. Bu...

"Mmmm..." Desen eteğinden fısıldadı. "Shallan?"

Ha, evet. Kapının ağzında dikilip duruyordu, değil mi? İçeri girerek maalesef Teshav'ın yardımcılığını yapan Janala'nın yanından geçti. Genç güzel kadının burnu her zaman havadaydı ve sadece telaffuzunu duymanın bile Shallan'ın sinirlerini bozduğu türden bir insandı.

Shallan'ın hoşlanmadığı şey elbette ki bu kadının kendini beğenmişliğiydi, Adolin'in Shallan'la tanışmadan kısa önce bir süre onunla çıkıyor olması değil. Shallan bir keresinde Adolin'in daha önce kur yaptığı kadınlardan uzak durmaya çalışmıştı ama... eh, bu savaş meydanında askerlerden uzak durmaya çalışmak gibi bir şeydi. Her yerdelerdi.

Odanın içinde bir düzine konuşma uğulduyordu; ağırlıklar ve ölçüler, noktalama işaretlerinin düzgün kullanımı, kulenin içindeki atmosfer değişkenlikleri. Bir zamanlar böyle bir odada olmak için her şeyini verirdi. Şimdi ise sık sık toplantılara geç kalıyordu. Ne değişmişti?

Ne kadar sahte olduğumu biliyorum, diye düşündü, duvara sürtüne sürtüne fırtınabekçilerinden biriyle Azir'in politik durumu hakkında konuşan genç ve çekici bir ardentin yanından geçerken. Shallan Adolin'in ona getirdiği kitaplara sadece bir göz atmıştı. Öbür tarafta Navani parlak kırmızı havah giymiş bir mühendisle fabriallar hakkında konuşuyordu. Kadın hevesli bir şekilde başını salladı. "Evet ama nasıl sabitleyeceğiz, Berrakhanım? Yelkenler altta olduğu zaman ters dönmeye çalışmaz mı?"

Shallan'ın Navani'ye yakınlığı ona fabrial bilimi üzerinde çalışmak için bol bol fırsat sunuyordu. Neden yapmamıştı? Fikirler, sorular ve ilimle uğraşırken kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Bunalmıştı. Bu odadaki herkes çok bilgiliydi ve Shallan kendini önemsiz hissediyordu.

Bununla başa çıkabilecek birine ihtiyacım var, diye düşündü. *Bir âlime. Bir parçam âlim olabilir. Peçe ya da Berrakhanım Parlayan değil. Ama birileri...*

Desen yine elbisenin üzerinde uğuldamaya başlamıştı. Shallan gerilleyerek duvara yaslandı. Hayır, bu... bu *oydu*, değil mi? Shallan her zaman bir âlim olmak istemişti, değil mi? Bununla başa çıkabilmek için başka bir karaktere ihtiyacı yoktu. Değil mi?

Değil mi?

Panik anı geçti ve Shallan nefesini verdi, kendini sakinleşmeye zorladı. En sonunda el çantasından bir deste kâğıt ve bir kalem çıkardı, sonra Jasnah'yı bulup selam verdi.

Jasnah bir kaşını kaldırdı. "Yine mi geç kaldın?"

"Üzgünüm."

"Şafak dilinden yapılan bazı çeviriler için yardımını isteyecektim ama annemin toplantısı başlamadan önce zamanımız yok."

"Belki sizin için..."

"Bitirmem gereken birkaç iş var. Daha sonra konuşuruz."

Kaba bir şekilde kovalanmıştı ama Shallan beklediği de tam olarak buydu. Duvann yanında duran bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Jasnah az önce içimdeki derin güvensizlikle yüzleştiğimi bilse bana biraz anlayış gösterirdi, değil mi?" dedi Shallan sessizce.

"Jasnah mı?" dedi Desen. "Onu pek iyi tanıyamamışsın sanırım Shallan. Jasnah pek anlayışlı bir insan değil."

Shallan derin bir iç çekti.

"Sen anlayışlı bir insansın ama!"

"Belki bir tarafım için doğru olabilir bu." Shallan kendini katılaştırdı. "Ben buraya aitim, değil mi Desen?"

"Mmm. Evet, elbette aitsin. Onların eskizini çizmek istiyorsun, değil mi?"

"Klasik âlimler sadece çizim yapmazlar. Oilsworn matematik biliyordu, sanatta oran ve orantı çalışmalarını o keşfetti. Galid bir mucitti ve tasarımları bugün hâlâ gök biliminde kullanılıyor. Onun saatlerinden önce denizciler denizde boylamı bulamazlardı. Jasnah da bir tarihçi ve daha fazlası. Benim istediğim de bu."

"Emin misin?"

"Sanırım." Asıl sorun Peçe'nin zamanını adamlarıyla içki içip gülüşerek ve casusluk antrenmanı yaparak geçirmek istemesiydi. Parlayan'ın kılıç talimi yapmak ve Adolin'in etrafında olmak istemesiydi. Ama ya Shallan ne istiyordu? Shallan'ın ne istediğinin bir önemi var mıydı?

Neden sonra Navani toplantının başlayacağını ilan etti ve herkes oturdu. Kâtipler Navani'nin bir tarafına, çeşitli vakıflardan olan ardentler de diğer tarafına –ve Jasnah'dan uzağa– oturdular. Fırtınabekçileri daha uzaktaki bir dizi sandalyeye otururken Shallan kapının ağzında Renarin'in durduğunu fark etti. Kapının önünde kıpırdanıyor, içeriye bakıyor ama girmiyordu. Birkaç âlim ona doğru bakınca sanki bakışlar onu fiziksel olarak itiyormuş gibi geriye bir adım attı.

"Ee... Babam gelebileceğimi söyledi..." dedi Renarin. "Belki biraz dinleyebilirim."

"Hoş geldin kuzen," dedi Jashnah. Shallan'a Renarin'e bir tabure getirmesi için başını salladı, o da öyle yaptı. Emir verildiği için itiraz bile etmedi. Shallan bir âlim *olabilirdi*. Gelmiş geçmiş en iyi âlim çırağı olacaktı.

Renarin başı önde âlimlerin oturduğu yeri dolaşarak arkaya doğru ilerledi, cebinden sarkan bir zinciri beyazlamış bir elle sıkıca tutuyordu. Oturur oturmaz zincirl bir elinin parmaklarıyla, sonra da öbür elininkilerle çekiştirmeye başladı.

Shallan not almak ve insanların çizimlerini yapmaya *dalmamak* için elinden ge-

leni yaptı. Neyse ki toplantı her zamankilerden daha ilgi çekiciydi. Navani buradaki âlimlerin büyük kısmını Urithiru'yu anlamaya çalışmakla görevlendirmişti. İlk konuşan İnadara oldu. Shallan'a babasının ardentlerini hatırlatan pörsümüş bir kâtipti. Ekibinin kuledeki odaların ve tünellerin garip şekillerinin anlamlarını tespit etmeye çalıştığını açıkladı.

Savunma amaçlı yapılardan, hava filtrelemesinden ve kuyulardan bahsederek uzun uzun konuştu. Garip şekillere sahip odalara ve buldukları fantastik yaratıkları tasvir eden fresklere işaret etti.

Nihayet bitirdiği zaman Kalami kendi ekibi hakkında rapor verdi. Duvarlara gömülü bir şekilde buldukları bazı altın ve bakır metal işlemelerin fabriallar olduğundan eminlerdi ama mücevherler eklendiği zaman bile işe yarar görünmüyorlardı. Bunların çizimleri dağıttı, sonra mücevher sütunu Işık'la doldurmak için yaptıkları ama şimdiye kadar başarısız olan girişimleri anlatmaya başladı. Çalışan tek fabriallar asansörlerdi.

"Ben asansör mekanizmasında kullanılan dişli oranlarının, mekanizmayı inşa edenlerin doğası hakkında bilgi verebileceğini düşünüyorum," diye fırtınabekçilerinin lideri Elthebar Kalami'nin sözünü kesti. "Bu dijitoloji bilimidir. Bir adamın parmaklarının genişliğine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz."

"Bunun dişlilerle ne açıdan... ilgisi var?" diye sordu Teshav.

"Her açıdan!" dedi Elthebar. "Bunu bilmemeniz bir kâtip olduğunuzun *açık* bir kanıtı. Yazınız güzel Berrakhanım. Fakat *bilime* biraz daha dikkat göstermeniz gerekiyor."

Desen sessizce uğuldadı.

"Onu hiçbir zaman sevmedim," diye fısıldadı Shallan. "Dalinar'ın etrafında nazik davranıyor ama aslında epey huysuz."

"Kime ve neye göre huysuz, diğerleri çok mu farklı sanki?" dedi Desen.

"Yanlış sorulan soruyor olabilir miyiz?" dedi Janala.

Shallan gözlerini kıstı ama kendini kontrol ederek kıskançlığını bastırdı. Birilerine sadece Adolin'le eskiden yakın oldukları için nefret duymanın gereği yoktu.

Ama Janala'da... *yanlış* olan bir şeyler vardı. Saray malyetindeki çoğu kadın gibi onun da gülüşü kulağa önceden çalışılmış, kontrollü geliyordu. Sanki gerçekten hissettiği bir şey değil, baharat olarak kullanılacak bir şeydi.

"Ne demek istiyorsun çocuğum?" diye sordu Adrotagia Janala'ya.

"Berrakhanım, demek istediğim şu, asansörlerden, garip fabrial sütundan, dönemeçli koridorlardan bahsediyoruz. Bu şeyleri sadece tasarımlarından anlamaya çalışıyoruz. Belki bunun yerine kulenin ihtiyaçlarını belirlemeli, sonra da oradan geriye doğru giderek bu şeylerin o ihtiyaçları nasıl karşılamış olabileceklerini çözmeye çalışmalıyız."

"Hmm, dışarıda ekin yetiştirdiklerini biliyoruz," dedi Navani. "Bu duvar fabriallarından bazıları ısı sağlıyor olabilir mi?"

Renarin bir şeyler mırıldandı.

Odadaki herkes ona baktı. Az olmayan sayıda kişi konuştuğunu duydukları için şaşırmıştı ve Renarin yerinde büzüldü.

"Ne dedin Renarin?" diye sordu Navani.

"Öyle değil," dedi Renarin alçak bir sesle. "Bunlar ayrı ayrı fabriallar değil. Hepsi tek bir fabrial."

Kâtipler ve âlimler birbirleriyle bakıştı. Prens... eh, o sık sık böyle tepkiler yaratırdı. Rahatsız bakışlar.

"Berrakbey, acaba siz gizli bir artifabrian mısınız?" diye sordu Janala. "Geceleri kadın alfabesini okuyarak mı mühendislik çalışıyorsunuz?"

Birkaç kişi kıkırdadı. Renarin'in yüzü kızardı, gözlerini iyice yere indirdi.

Onun mevkisindeki başka hiçbir adama böyle gülemezdiniz, diye düşündü Shallan yanaklarının kızardığını hissederek. Alethi saray maiyeti aşırı kibar olabiliyordu ama bu iyi insanlar oldukları anlamına gelmiyordu bu. Renarin her zaman Dalinar ya da Adolin'den daha uygun bir hedef olmuştu.

Shallan'ın öfkesi garip bir duyguydu. Renarin'in acayipliği onun da bir kereden fazla dikkatini çekmişti. Bu toplantıda bulunması da sadece başka bir örnekti. En sonunda ardentlere katılmayı mı düşünüyordu? Ve bunu sanki bir kadınmış gibi öylece bir kâtipler toplantısına gelerek mi yapıyordu?

Ama diğer taraftan, Janala *ne cüretle* Renarin'i utandırabiliyordu?

Navani bir şey söylemeye başlayacaktı ki, Shallan araya girdi. "Janala, eminim ki az önce *yüceprensin* oğluna *hakaret* etmemişsindir."

"Ne? Hayır, hayır tabii ki etmedim."

"Güzel, çünkü eğer etmeye *çalıştıysan*, berbat bir iş çıkardın," dedi Shallan. "Oysa senin çok akıllı olduğunu duymuştum. Zekâ, zarafet ve... başka şeylerle dolu olduğunu."

Janala ona kaşlarını çattı. " Bu bir iltifat mıydı?"

"Başka ne olabilir ki, canım. Aklından bahsediyoruz! Senin o muhteşem, parlak aklından. Bilenemeyecek kadar keskin zekândan konuşuyoruz! O kadar akıcı ki, diğer herkesin düşünmesi bittiğinde daha hâlâ devam ediyor. O kadar göz kamaştırıcı ki, yüzüne bakılamıyor. O kadar... ıı..."

Jasnah ona ters ters bakıyordu.

"... Ee..." Shallan ona not defterini gösterdi. "Not tuttum."

"Anne, kısa bir ara verebilir miyiz?" diye sordu Jasnah.

"Çok iyi bir öneri," dedi Navani. "On beş dakika; bu süre zarfında, kule kendi kendine yetebilecek olsaydı, ne ihtiyaçları olurdu, bunu düşünsün."

Navani ayağa kalktı ve toplantı tekrar insanlar arasındaki konuşmalara dönüştü.

"Görüyorum ki dilini hâlâ bir bıçak yerine bir sopa gibi kullanıyorsun," dedi Jasnah Shallan'a.

"Evet." Shallan içini çekti. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok mu?"

Jasnah ters ters baktı.

"Renarin'e ne dediğini siz de duydunuz Berrakhanım!"

"Annem de bunun hakkında bir şey söyleyecekti," dedi Jasnah. "Tabii münasip bir şekilde. Bunun yerine sen onu kelimelere boğdun."

"Affedersiniz. Ama benim sinirime dokunuyor."

"Janala bir aptal, sahip olduğu akılla gurur duyacak kadar aklı var ama ne kadar yetersiz olduğunu görebilecek kadarı yok." Jasnah şakaklarını ovuşturdu. "Fırtınalar adına. İşte bu yüzden himayeme kimseyi almıyorum."

"Başınıza çok bela açtıkları için."

"Bu işte iyi olmadığım için. Elimde bu gerçeği gösteren bilimsel kanıtlar var ve sen ise en son deneysin." Jasnah şakaklarını ovuşturmaya devam ederek Shallan'ı yanından kovaladı.

Kendini utanmış hisseden Shallan diğer herkes içecek bir şeyler alırken odanın yan tarafına doğru yürüdü.

"Mmmm!" dedi Desen Shallan not defterini göğsüne dayayarak duvara yaslanırken. "Jasnah kızgın görünmüyor. Sen neden üzgünsün?"

"Çünkü ben salağım," dedi Shallan. "Ve bir aptal! Ne istediğimi bile *bilmiyorum.*" Daha bir iki hafta önce saf saf olayı çözdüğünü düşünmüyor muydu? "Olay" da her ne idiyse artık.

"Onu görebiliyorum!" dedi yanından gelen bir ses.

Shallan sıçradı ve döndüğünde Renarin'in gözlerini eteğine ve oradaki işlemelerin arasına karışan Desen'e diktiğini gördü. Dikkatli bakıldığında belli oluyordu ama fark etmemek kolaydı.

"Görünmez olmuyor mu?" diye sordu Renarin.

"Olamadığını söylüyor."

Renarin başını salladı, sonra Shallan'a baktı. "Teşekkür ederim."

"Neden?"

"Şerefimi savunduğun için. Adolin bunu yaptığı zaman genellikle birileri yaralanıyor. Senin yöntemin daha hoştu."

"Eh, kimse seninle o tonda konuşmamalı. Bunu Adolin'e yapmaya *cüret* bile edemezlerdi. Hem sen haklısın, burası büyük bir fabrial."

"Sen de hissediyor musun? Sürekli şu ya da bu aletten bahsedip duruyorlar ama bu yanlış, değil mi? Bu elindekinin bir araba olduğunun farkında olmadan parçalarına bakmaya benziyor."

Shallan Renarin'e doğru eğildi. "O savaştığımız *şey* Renarin. Dokunaçlarını Urithiru'nun en tepesine kadar uzatabiliyordu. Nereye gidersem gideyim ondaki çarpıklığı hissediyordum. O merkezdeki mücevher her şeyle bağlantılı."

"Evet, bu sadece bir dizi fabrial değil. Bir araya getirilmiş pek çok fabrialdan oluşan *büyük* bir fabrial."

"Ama görevi ne?" diye sordu Shallan.

"Görevi bu şehir olmak." dedi Renarin. Kaşlarını çattı. "Ee, bir şehrin yapması gerekenleri yapıyor..."

Shallan titredi. "Yaradılmamış onu kullanıyordu."

"Bu da bu odayı ve fabrial sütunu keşfetmemizi sağladı," dedi Renarin. "Her zaman işin aydınlık tarafına bakmak gerek."

"Mantık olarak sadece aydınlık tarafına bakabilirsin çünkü diğer tarafı karanlık," dedi Shallan.

Renarin güldü. 'Ağabeylerinin söylediği şeylere güldüğünü hatırladı. Bugüne kadar söylenmiş en komik şeyler olmayabilirlerdi ama gülmek güzeldi. Gerçi bu Shallan'ın aklına Jasnah'nın söylediklerini getirdi ve kendini ona bir bakarken buldu.

"Kuzenimin biraz korkutucu olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Renarin. "Ama sen de bir Parlayan'sın Shallan. Bunu unutma. Eğer istersek ona karşı çıkabiliriz."

"Peki istiyor muyuz?"

Renarin yüzünü ekşitti. "Büyük ihtimalle hayır. Jasnah genellikle haklıdır ve sonunda sadece kendini aptal gibi hissettiğinle kalırsın."

"Doğru ama... tekrar bir çocuk gibi emir verilmesine dayanabilir miyim bilmiyorum. Bu beni çıldırtıyor. Ne yapacağım?"

Renarin omzunu silkti. "Ben Jasnah'nın dediklerini yapmamanın en iyi yolunun o emir verecek birilerini ararken ortalarda olmamak olduğunu keşfettim."

Shallan neşelendi. Çok mantıklıydı. Dalinar Parlayanlarının gidip bir şeyler yapmasını isterdi, değil mi? Shallan'ın da kafasını toplayana kadar uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bir yerlere gitmeliydi... mesela o Kholinar harekatı olur muydu? Saraydan içeri sızacak ve cihazı çalıştıracak birilerine ihtiyaçları yok muydu?

"Renarin sen bir dâhisin," dedi Shallan.

Renarin kızardı ama gülümsedi.

Navani toplantıyı tekrar başlattı ve herkes oturup fabriallar hakkında konuşmaya devam etti. Jasnah Shallan'ın not defterine dokundu, Shallan da stenografi pratiği olarak not tutmakta daha iyi bir iş çıkardı. Şimdi hiç de o kadar rahatsız edici gelmiyordu çünkü bir kaçış yolu bulmuştu.

İri bir siluet uzun adımlarla kapıdan içeri girerken Shallan bunun tadını çıkarıyordu. Dalinar Kholin'in gölgesi her şeyin üstüne düşerdi, ışığın önünde durmadığı zamanlarda bile. Herkes sustu.

"Geç kaldığım için üzgünüm." Navani'nin ona hediye ettiği bileğine bağlı saate bir göz attı. "Lütfen benim yüzümden durmayın."

"Dalinar?" dedi Navani. "Daha önce hiç kâtip toplantısına katılmamıştın."

"Biraz izlemem gerektiğini düşündüm," dedi Dalinar. "Organizasyonumun bu parçasının neler yaptığını bir öğreneyim dedim." Sandalyelerden oluşan halkanın dışındaki bir tabureye oturdu. Bir gösteri midillisi için yapılmış olan kaidenin üstüne tünemeye çalışan bir savaş atı gibi görünüyordu.

Toplantı kaldıkları yerden devam etti, herkesin her hareketine aşırı dikkat ettiği belliydi. Shallan Dalinar'ın kadınlar ve kâtipler için olan böyle toplantılardan uzak durması gerektiği bilecek kadar...

Renarin'in babasına doğru baktığını görünce başını bir yana yatırdı. Dalinar bir yumruğunu kaldırarak karşılık verdi.

Renarin kendini yersiz hissetmesin diye geldi, diye fark etti. *Eğer fırtına kapası Karadiken gelmeye karar veriyorsa prensin burada olması da kadını ya da uygunsuz olamaz.*

Shallan, Renarin'in toplantının geri kalanı boyunca gözlerini yere indirmediğini de kaçırmadı.

Nasıl ki dalgaların kabarmaya devam etmesi gerekirse, irademiz de çelik gibi olmaya devam etmek zorundadır.
Yalnız.

Yokelçiler Moash'ı, Orta Alethkar'daki Revolar şehrine taşıdılar. Vardıkları zaman onu şehrin dışına bıraktılar ve sıradan bir grup parshmene doğru ittiler.

Taşınmak yüzünden kolları ağrıyordu. Neden Kaladin'in yapacağı gibi güçlerini kullanarak Moash'ı yukarıya doğru çivileyip hafifletmemişlerdi?

Moash kollarını esneterek etrafa bakındı. Düzenli olarak Kholinar'a giden bir kervanda çalışırken Revolar'a pek çok kere gelmişti. Ne yazık ki bu şehri pek görme fırsatı bulduğu anlamına gelmiyordu. Dikkate değer büyüklüğü olan her şehrin kıyılarında Moash gibi insanlar için olan küçük bir binalar yığını olurdu. Kervanlarda çalışan ya da habercilik yapan modern zaman göçebeleri. Bazıları onlara saçak halkı derdi. Hava kötüleştiği zaman sığınmak için uygarlığa yeteri kadar yakın duran ama hiçbir zaman oraya ait olmayan kişiler.

Görünüşe göre artık Revolar'da saçak nüfusu epey bir yüksekti, hem de fazlasıyla. Yokelçiler fırtına kapası şehrin tamamını ele geçirmiş ve insanları kıyılara sürmüş gibiydi.

Yokelçiler onca mesafe boyunca Moash'ı getirdikleri hâlde tek kelime bile etmeden onu bırakmışlardı. Burada onu devralan parshmenler, Parshendi savaşçıları ile kervancılık yaptığı zamanlar pek çok kere gördüğü sıradan uysal parshmenlerin bir karışımı gibi görünüyorlardı. Moash'ı küçük bir ağılın içindeki bir insan grubuna doğru iteklerken Alethçeyi mükemmel bir şekilde konuşuyorlardı.

Moash beklemek için bir yere oturdu. Görünüşe göre Yokelçilerin bölgede kalmış insanları toplamak için gezen devriyeleri vardı. Neden sonra parshmenler Moash ve diğerlerini toplayarak şehrin dışındaki büyük fırtına sığınaklarından birine götürdü, yüce fırtınalar sırasında orduların ve kervanların sığınması için kullanılırlardı.

"Sorun çıkarmayın," dedi bir parshmen kadın Moash'a özellikle bakarak. "Direnmeyin yoksa ölürsünüz. Kaçmayın yoksa dayağı yersiniz. Artık köle sizsiniz."

İnsanlardan birkaçı ağlamaya başladı, çiftçiymiş gibi görünüyorlardı. Ellerinde bohçalan vardı, parshmenler içlerine bakıyorlardı. Moash onların kayıplarını kızarmış gözlerinden ve perişan eşyalarından okuyabiliyordu. Dinmezfırtına çiftliklerini yok etmişti. Büyük şehre sığınak aramak için gelmişlerdi.

Moash'ın üzerinde artık değerli sayılabilecek bir şey kalmamıştı ve parshmenler onun diğerlerinden önce girmesine izin verdi. Yürüyerek sığınağın içine girdi, gerçeküstü bir... terk edilmişlik duygusu hissediyordu. Buraya gelirken yolu idam mı edilecek, sorguya mı çekilecek diye merak etmekle geçirmişti. Bunun yerine onu sıradan bir köle mi yapacaklardı? Sadeas'ın ordusundayken bile teknik olarak köle değildi. Köprücü yapılmıştı, evet. Ölmeye gönderilmişti. Ama hiç alnında damga olmamıştı. Gömleğinin altından sol omzundaki Köprü Dört dövmesini eliyle yokladı.

Yüksek tavanlı engin fırtına sığınağı taştan yapılmış kocaman bir somuna benziyordu. Moash elleri ceketinin cebinde atmış içeride ağır ağır dolaştı. Bir araya toplanmış insan grupları Moash'a düşmanlıkla bakıyorlardı, hem de sıradan bir sığınmacı olduğu hâlde.

Moash hangi fırtına kapası yere gitse düşmanlıkla karşılanıyordu. Onun gibi fazla iri ve bir koyugöz için kendinden fazla emin olan genç bir adam tehdit olarak görülüyordu. Dedesi ve ninesinin teşvikiyle, faydalı bir şeyler yapmak için kervanlara katılmıştı. Onlar iyi niyetli insanlar oldukları için öldürülmüşlerdi ve Moash ise... o da hayatını böyle bakışlara maruz kalarak geçirmişti.

Kendi başına olan, kontrol altına alamayacağın bir adam tehlikeliydi. Moash *doğası gereği korkutucuydu*, sırf olduğu gibi davrandığı için. Bu yüzden Moash'ı kimse kabullenmemişti.

Köprü Dört dışında.

Eh, Köprü Dört bir istisnaydı ve Moash o sınavda başarısız olmuştu. Graves, Moash'a armayı sökmesini söylemekte haklıydı. Moash'ın gerçekte olduğu kişi işte *buydu*. Kimsenin güvenle bakmadığı, çocuklarını uzak tuttuğu ve basıp gitmesi için başlarını salladıkları adam.

Moash emin adımlarla binanın ortasında ilerledi, o kadar genişti ki tavanın sütunlarla desteklenmesi gerekiyordu. Doğrudan kaya zemine Ruhdökülmüş olan sütunlar ağaçlar gibi tavana kadar yükseliyorlardı. İnsanlar duvarlar boyunca yığılmışlardı ama devriye gezen silahlı parshmenler tarafından boş tutuluyordu. Ters çevrilmiş yük arabalarıyla kaideler oluşturmuşlardı, üzerlerinde kalabalığa konuşan parshmenler vardı. Moash bir tanesine doğru ilerledi.

"Gözümüzden kaçan olduysa, tecrübeli çiftçiler salonun ön tarafındaki Bru'ya gitsinler," diye bağırdı parshmen. "O size çalışmanız için arazi verecek. Bugün ayrıca şehirde su taşımak ve son fırtınadan kalan enkazları temizlemek için işçiye ihtiyacımız var. İki iş için yirmişer kişi alabilirim."

Erkekler gönüllü olduklarını belli etmek için seslenmeye başladılar ve Moash kaşlarını çattı, yanındaki bir adama doğru eğildi. "Bize iş mi teklif ediyorlar? Biz köle değil miyiz?"

"Evet," dedi adam. "Köleler çalışmadan yemek yemiyor. İstediğimizi seçmemize izin veriyorlar, gerçi pek fazla fırtına kapası seçenek yok. Ya bir angarya ya da diğeri."

Moash irkilerek adamın açık yeşil gözleri olduğunu fark etti. Ama yine de elini kaldırmış ve su taşımak için gönüllü olmuştu, bir zamanlar parshmen işi olan bir şeydi. Eh, böyle bir görüntünün karşısında insan neşelenmeden edemezdi. Moash ellerini tekrar cebine soktu ve sığınakta dolaşmaya devam ederek parshmenlerin işleri duyurduğu diğer üç yere de uğradı.

Bu parshmenler ve mükemmel Alethçelerinde Moash'ı huzursuz eden bir şey var-

dı. Yokelçiler yabancı şiveleri ve kaba kuvvetleriyle tam da beklediği gibiydi. Ama daha uzun ve güçlü yapılanyla Parshendiler gibi görünen sıradan parshmenler, talihlerindeki bu dönüşüm karşısında neredeyse insanlar kadar şaşkınmış gibi görünüyorlardı.

Üç kaidenin her birinde farklı bir türde iş vardı. Uzak uçta olanı çiftçiler, dikiş bilen kadınlar ve ayakkabı tamircileri arıyordu. Yemek, üniforma ve çizme. Parshmenler savaşa hazırlanıyorlardı. Moash soruşturarak ok ve zırh imalatçıları ile demircileri çoktan topladıklarını öğrendi; bu üç işin herhangi birinden anladığını gizlemeye çalıştığın ortaya çıkarsa, ailene verilen yemeğin yarısını kesiyorlardı.

Ortadaki kaide niteliksiz işçiler içindi. Su taşıma, temizlik ve yemek pişirme. Moash için en ilginç olanı en sondakiydi. Bu, ağır iş içindi.

Burada oyalanarak bir parshmenin ordu sefere çıktığı zaman erzak arabalarını çekmek için gönüllü aramasını dinledi. Görünüşe göre yük arabalarını hareket ettirmek için ellerinde yeteri kadar chul yoktu.

Bunun için kimse elini kaldırmıyordu. Korkunç bir iş gibi görünüyordu, savaşa gitmek anlamına geleceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bu işi yaptırmak için zor kullanmaları gerekecek, diye düşündü Moash. *Belki de birkaç açıkgözü toplayıp yük hayvanları gibi araziler boyunca sürebilirler.* Bunu görmeyi isterdi.

Moash bu son kaideyi terk ederken duvara yaslanmış, uzun sopaları olan bir grup adam gördü. Sağlam çizmeleri, bacaklarına bağlanmış su tulumları, pantolonlarının öbür tarafına dikilmiş birer yürüyüş çantaları vardı. Bunların içinde ne olacağını tecrübelerinden biliyordu. Kâse, kaşık, kupa, iğne, iplik, yama, çakmak taşı ve biraz kav.

Kervancılar. Uzun sopalar yanlarında yürürken chulların kabuklarına vurmak içindi. Moash da birçok kez bu kıyafetlerden giymişti, gerçi onun çalıştığı çoğu kervan arabalarını çekmek için chul yerine parshmenleri kullanırdı. Onlar daha hızlıydı.

"Hey," dedi kervancılara doğru giderken. "Guff hâlâ buralarda mı?"

"Guff? Yaşlı tekerlek tamircisi mi?" dedi kervancılardan bir tanesi. "Yarım saz kadar boyu olan, düzgün küfür bile edemeyen mi?"

"Evet, o."

"Galiba orada," dedi genç adam sopasıyla işaret ederek. "Çadırların içinde. Ama iş yok dostum."

"Kabukkafalar sefere çıkıyor," dedi Moash omzunun üzerinden geriye doğru işaret ederek. "Kervancılara ihtiyaçları olacaktır."

"Yer yok," dedi başka bir adam. "O işleri kim alacak diye kavga çıkmıştı. Geriye kalan herkes yük arabası çekecek. Fazla dikkat çekme yoksa sırtına bir eğer vururlar. Lafımı unutma."

Moash'a dostça gülümsediler ve Moash da onlara eski bir kervancı selamı verdi, kaba bir el hareketine benzediği için başka herkes yanlış anlardı. İşaret ettikleri yöne doğru yürüdü. Şaşırtıcı değildi. Kervancılar büyük bir aile gibiydi ve bir aile gibi tartışmaya eğilimli olurlardı.

"Çadırlar" aslında sağlam dursunlar diye kayalarla doldurulmuş kovaların içine dikilmiş direklerden bina duvarına kadar gerilmiş kumaşlardan ibaretti. Burada duvar boyunca bir çeşit tünel oluşturmuşlardı ve altlarında pek çok yaşlı öksürüp tıksırıyordu. Loştu, ışık olarak sadece ters çevrilmiş bazı kutuların üzerinde konulmuş çentikler vardı.

Moash kervancıları şivelerinden seçebiliyordu. Eski günlerden tanıdığı bir adam olan Guff'ı nerede bulabileceğini sordu ve gölgeli çadır tünelin içlerine doğru yürüdü. En sonunda yaşlı Guff'ı tünelin ortasında otururken buldu, sanki insanların daha ileri gitmesini engellemek içindi. Bir dingilmiş gibi görünen bir tahta parçasını zımparalıyordu.

Moash yanına gelirken gözlerini kıstı. "Moash?" dedi. "Gerçekten sen misin? Seni buraya hangi fırtına kapası rüzgâr attı?"

"Anlatsam da inanmazsın," diyerek Moash yaşlı adamın yanında çömeldi.

"Jam'in kervanındaydın," dedi Guff. "Harap Ovalar'a gidiyordun, hepimiz öldüğünü düşündük. Geri döneceğine bir sönük çentiğine bile bahse girmezdim."

"Haksız sayılmazsın," dedi Moash. Öne doğru eğilerek kollarını dizlerine koydu. Bu tünelde aralarında sadece kumaş olsa bile dışarıdaki insanların uğultusu uzak bir şeymiş gibi geliyordu.

"Evlat? Neden buradasın?" diye sordu Guff. "Ne istiyorsun?"

"Sadece eskiden olduğum kişi olmak istiyorum."

"Bu fırtına kapası Fırtınababa'nın flüt çalması kadar saçma oğlum. Ama sen o Ovalar'a gidip değişen ilk insan değilsin. Bu fırtına kapası Fırtınababa'nın öz be öz fırtına kapası gerçeği."

"Beni bitirmeye çalıştılar. Hay Cehennem, bitirdiler de. Ama sonra o beni baştan yarattı, bambaşka biri oldum." Moash durakladı. "Her şeyi mahvettim."

"Tabii, tabii," dedi Guff.

"Her zaman bunu yapıyorum," diye fısıldadı Moash. "Neden hep kıymetli bir şeyi alıp sonra kendimizi ondan *nefret ederken* buluyoruz Guff? Sanki saflığıyla bize onu ne kadar hak etmediğimizi hatırlatıyor. Mızrak elimdeydi ama kendime sapladım..."

"Mızrak mı?" dedi Guff. "Oğlum sen fırtına kapası asker mi oldun?"

Moash irkilerek ona baktı, sonra ayağa kalkıp kollarını açarak armasız üniforma ceketini gösterdi.

Guff karanlıkta gözlerini kıstı. "Benimle gel." İhtiyar tamirci zorlanarak ayağa kalktı ve elindeki tahta parçasını sandalyenin üzerine koydu. Kumaş tünelde sarsak bir yürüyüşle ilerledi, Moash takip ediyordu, büyük sığınağın uzak köşesindeki bir odaya benzeyen kumaştan bir bölmeye girdiler. Burada belki bir düzine insan sandalyelerini yaklaştırmış, gizli gizli konuşuyorlardı.

Guff ayaklarını sürüyerek içeri girerken kapıda duran bir adam onu kolundan yakaladı. "Guff? Nöbet tutuyor olman gerekiyordu aptal ihtiyar."

"Fırtına kapası nöbeti fırtına kapası tutuyorum seni serseri," dedi Guff kolunu sallayıp kurtararak. "Berrakbey bir asker bulduğumuzda haber vermemizi istemişti. Eh, ben de fırtına kapası bir asker buldum, o yüzden seni de fırtına götürsün."

Muhafız dikkatini Moash'a doğru çevirdi, sonra gözleri omzuna kaydı. "Firari mi?"

Moash başıyla onayladı. Birden fazla açıdan doğruydu.

"Ne oluyor?" Adamlardan bir tanesi ayağa kalktı, uzun boylu bir tipti. Siluetinde tanıdık bir şeyler vardı, o kel kafa, kıyafetinin o kesimi...

"Firari var Berrakbey," dedi muhafız.

"Harap Ovalar'dan," diye ekledi Guff.

Yücebey, diye fark etti Moash. *Paladar.* Zalimliğiyle ünlü adam Vamah'ın akrabası ve naibiydi. Son yıllarda şehri neredeyse batırmış, seyahat hakkı olan birçok koyugözü şehirden kovmuştu. Paladar'ın açgözlülüğünden ve yozlaşmışlığından şikâyet eden birilerinin olmadığı tek bir kervan bile geçmiyordu.

"Harap Ovalar mı dedin?" dedi Paladar. "Mükemmel. Anlat bakalım firari, yüceprenslerden ne haberler var? Buradaki zor durumumdan haberleri var mı? Yakın zamanda bana destek gelecek mi?"

Onu başa getirmişler, diye düşündü Moash diğer açıkgözleri de fark ederek. Kaliteli kıyafetler giyiyorlardı, ipek değillerdi tabii ama iyi kesimli üniformalardı. Çizmeleri çok kaliteliydi. Dışarıdakiler sürünüyor ve aç kalmamak için ağır iş yapıyordu ama bu odada bir kenara dizilmiş bol bol yiyecek vardı.

Moash umutlanmaya başlamıştı... Ama elbette o aptalca bir düşünceydi. Yokelçilerin gelişi açıkgözleri devirmemişti. Moash'ın dışanda gördüğü birkaç tanesi sadece kurbandı. Buradaki yalaka koyugözler bunun kanıtıydı. Askerler, muhafızlar, birkaç imtiyazlı tüccar.

Hepsi *Cehennem'e* gitsin! Onlara açıkgözlerden kurtulmak için bir fırsat verilmişti ama bu sadece onları hizmetkârlık etmek için *daha da istekli* yapmıştı! O anda kendi türünün bayağılığı tarafından etrafı sarılan Moash bir aydınlanma yaşadı.

Bitmiş olan Moash değildi. Bitmiş olan onlardı. Alethi toplumuydu, hem açık hem koyu gözlü olanları. Belki de bütün insanlık.

"Ee, konuşsana be adam!" diye hesap sordu naip.

Moash sessiz kaldı, bunalmıştı. Elde ettiği her şeyi mahveden Moash bir istisna değildi. Asıl *Kaladin* gibi insanlar istisnaydı; çok ama çok nadir görülen bir istisna.

Bu insanlar bunu kanıtlıyordu. Açıkgözlere itaat etmek için *hiçbir sebep* yoktu. Güçleri, otoriteleri yoktu. Fırsat insanoğlunun elindeydi ama onlar bunu kremin içine atmıştı.

"Ben... bence bir sorunu var Berrakbey," dedi muhafız.

"Evet," diye ekledi Guff. "Belki önce onu söylemeliydim, şimdi fırtına kapası kafası bir acayip olmuş fırtına kapası serserinin."

"Öf!" dedi Paladar Moash'a işaret ederek. "Atın bunu dışarı. Eğer şehrimi geri alacaksak aptallıklar için zamanımız yok!" Guff'a işaret etti. "*Şunu* da dövün ve bir dahaki sefere becerikli bir muhafız koy Ked, yoksa bir sonraki sen olursun."

Muhafızlar onu yakalarken yaşlı Guff haykırdı. Moash sadece başını salladı. Evet. Elbette. Yapacakları şey bu olacaktı.

Muhafızlar Moash'ı kollarının altından tutup sürükleyerek onu çadırın kenarına götürdüler. Kumaşı araladılar ve onu dışarı çıkardılar. Kurumuş bir parça ekmeği ağlayan üç tane küçük çocuğa paylaştırmaya çalışan bitap bir kadının yanından geçtiler. Büyük ihtimalle onların ağlama sesleri berrakbeyin içeride tepeleme bir ekmek yığını olan çadırından duyuluyordu.

Muhafızlar onu büyük sığınağın ortası boyunca giden "sokağa" geri fırlattılar. Ona uzak durmasını söylediler, Moash neredeyse duymamıştı bile. Ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi, sonra ağır iş yapacakların arandığı üçüncü kaideye doğru yürüdü.

Orada ellerindeki en zorlu iş için gönüllü oldu, Yokelçi ordusunun ikmal malzemesi taşıyan arabalarını çekecekti.

Bizden başka bir şey mi bekliyordun? Başkasının işlerimize karışmasına katlanmamız gerekmiyor. Rayse'in yetkileri sınırlandırıldı, onun hapishanesi bizim umurumuzda değil.

Köprücü Skar dikkatini korumak için adımlarını sessizce sayarak Urithiru'nun dışındaki rampalann birinde koşarak yukarı çıkıyordu, soğuktan verdiği nefes buharlaşıyordu. Yüksek Urithiru'da hava azdı ve bu koşmayı zorlaştırıyordu, gerçi bunu sadece dışarıda fark ediyordu.

Üzerinde bütün yürüyüş takımı vardı; yiyecek, ekipman, miğfer, yelek ve sırtına bağlanmış bir kalkan. Mızrağı elindeydi ve hatta metalin şekli sayesinde bacaklarında takılı duran baldır zırhı bile vardı. Bunların hepsinin toplamı neredeyse kendi ağırlığı kadardı.

Sonunda Yeminkapısı platformunun tepesine ulaştı. Fırtınalar adına, merkez bina hatırladığından daha uzakta görünüyordu. Yine de hızlanmaya çalıştı ve çantası tıngırdayarak bütün gücüyle koştu. Nihayet ter içinde ve nefes nefese kontrol binasına ulaştı ve içeriye daldı. Sonunda durdu, mızrağını yere bıraktı ve ellerini dizlerine koyarak nefes almaya çalıştı.

Bazılan Fırtınaışığı ile parlayan Köprü Dört'ün çoğu burada bekliyordu. Hepsinin içinde iki haftalık antrenmana rağmen Işık çekmeyi hâlâ öğrenememiş olan sadece Skar vardı. Eh, Dabbid ve Rlain hariç.

Sigzil, Navani Kholin'in onlara tahsis ettiği küçük bir kutu büyüklüğündeki bir alet olan saate baktı. "Neredeyse on dakikaydı," dedi. "Biraz daha az."

Skar alnını silerken başıyla onayladı. Pazarın ortasından itibaren iki buçuk kilometre koşmuş, sonra platoyu geçmiş ve rampayı tırmanmıştı. Fırtınalar adına. Kendini çok zorlamıştı.

"Ne kadar," dedi nefes nefese. "Drehy ne kadar sürdü?" İkisi birlikte başlamışlardı.

Sigzil hâlâ geri kalmış Fırtınaışığı'yla parlayan uzun boylu ve kaslı köprücüye baktı. "Altı dakikadan daha az."

Skar inleyerek yere oturdu.

"Referans da eşit derecede önemli," dedi Sigzil defterine rünleri işaretlerken. "Kar-

şılaştırma yapabilmemiz için normal bir insanın becerilerini de bilmemiz gerekiyor. Merak etme ama. Eminim sen de Fırtınaışığı çekmeyi yakında çözeceksin."

Skar kendini geriye bıraktı ve yukarıya baktı. Lopen odanın tavanında geziniyordu. Fırtına kapası Herdazlı.

"Drehy, sen Kaladin'in terminolojisiyle bir Temel Çivilemenin çeyreğini kullandın, değil mi?" diye devam etti Sigzil. hâlâ not alıyordu.

"Evet," dedi Drehy. "Ben... Miktarını da kesin olarak biliyorum Sig. Garip."

"Kışladaki tartıda ölçtüğümüz zaman bu seni normal ağırlığının yarısına düşürüyordu. Ama çeyrek Çivileme *neden* ağırlığını yarısına düşürüyor? Dörtte bir daha hafif yapması gerekmez miydi?"

"Önemi var mı?" diye sordu Drehy.

Sigzil ona deliymiş gibi baktı. "Tabii ki var!"

"Bir dahaki sefer açılı bir Çivileme denemek istiyorum," dedi Drehy. "Hangi tarafa gidersem gideyim bir tepeden aşağıya doğru koşuyormuşum gibi hissettirecek mi diye merak ediyorum. İhtiyacım olmayabilir. Fırtınaışığı'nı tutmak... bana sanki sonsuza kadar koşabilirmişim gibi hissettirdi."

"Eh, bu yeni bir rekor..." diye mırıldandı Sigzil, hâlâ yazıyordu. "Lopen'i geçtin."

"Beni de geçti mi?" diye seslendi Leyten küçük odanın öbür tarafında zemindeki mozaikleri incelediği yerden.

"Sen yolda yemek molası verdin Leyten," dedi Sigzil. "Yolun son üçte birini çocuk gibi seke seke gelen *Kaya* bile seni geçti."

"Boynuzyiyenli zafer dansıydı o," dedi Kaya Leyten'in yanından. "Erkekçedir çok."

"Erkekçe olsa da olmasa da test yapmamı engelledi," dedi Sigzil. "En azından Skar kurallara uymayı biliyor."

Diğerleri konuşurken Skar yerde yatmaya devam etti. Kaladin'in gelmesi ve onları Harap Ovalar'a götürmesi gerekiyordu ve Sigzil birkaç test yapmaya karar vermişti. Kaladin çoğu zaman olduğu gibi geç kalmıştı.

Teft, Skar'ın yanına oturup altlarında torbalar olan koyu yeşil gözleriyle onu inceledi. Kaladin, Kaya ve Sigzil'in yanında onları da teğmen olarak atamıştı ama bu rütbeye gerçek anlamda uyum sağlayamamışlardı. Teft mükemmel bir çavuştu.

"Al," dedi Teft Skar'a Herdaz usulü gözlemeye sarılmış köfte olan bir chouta uzatarak. "Leyten yemek getirmiş. Bir şeyler ye evlat."

Skar kendini doğrulup oturmaya zorladı. "Benden çok da yaşlı değilsin Teft. Hiç de 'evlat' sayılmam."

Teft kendi choutasını çiğneyerek başını salladı. Sonunda Skar da yemeye başladı. Tadı güzeldi, Alethi yemeklerinin çoğu gibi baharatlı değildi ama yine de iyiydi. Lezzetliydi.

"Herkes bana yakında 'çözeceğimi' söylüyor," dedi Skar. "Ama ya çözemezsem? Rüzgârkoşucularda her yere yürümek zorunda olan bir teğmene yer yok. Sonunda kendimi Kaya'yla birlikte yemek yaparken bulacağım."

"Destek ekibinde olmanın nesi yanlış?"

"Kusura bakma çavuş ama *fırtına kapsın öyle işi*! Mızrak tutmak için ne kadar beklediğimi biliyor musun?" Çantasının yanındaki mızrağı aldı ve kucağına yatırdı. "Bunu iyi kullanıyorum. Savaşabilirim. Sadece..."

Lopen kendini tavandan bıraktı, bacaklarını altına almak için döndü ve havada sakince süzülerek yere indi. Buna karşılık Bisig tavana doğru uçmaya çalıştı ve kafa üstü çakıldığı zaman Lopen güldü. Bisig ayağa fırlayarak aşağı utanç içerisinde baktı. Ama o neden utanıyordu ki? Tavanda duruyordu ya!

"Daha önce de ordudaydın," diye tahmin etti Teft.

"Hayır ama girmeyi denedim. Karaşapkalar'ı duydun mu?"

"Aladar'ın kişisel korumaları."

"Başvurumu pek dikkate almadılar diyelim."

Evet, koyugözleri kabul ediyoruz. Ama bücürleri değil.

Teft homurdanarak chouta'sını çiğnedi.

"Eğer kendi ekipmanımla gelirsem yeniden düşürebileceklerini söylediler," dedi Skar. "Zırh kaç para biliyor musun? Oysa savaş meydanında şan hayalleri kuran aptal bir kaya koruydum."

Eskiden geçmişleri hakkında konuşmazlardı. Skar tam olarak ne zaman olduğundan emin olamasa da bu değişmişti. Kendinden daha büyük bir şeylerin parçası olmanın getirdiği rahatlamayla beraber ortaya çıkmıştı.

Teft bir başgımıydı. Drehy bir subaya vurmuştu. Eth kardeşiyle beraber firar planları yaparken yakalanmıştı. Hatta Hobber bile bir sarhoş kavgasına karışmıştı. Hobber'ı tanıdıktan kadarıyla muhtemelen sadece mangasının yaptığı şeye uymuştu ama işin sonunda bir adam ölmüştü.

"Sence de yüce ve güçlü liderimizin şu ana kadar gelmesi gerekmez miydi?" dedi Teft. "Yemin ederim Kaladin her geçen gün daha da fazla açıkgöz gibi davranmaya başlıyor," dedi Teft.

"Bu dediğini duymasın," dedi Skar.

"İstediğimi söylerim," diye tersledi Teft. "Eğer bu oğlan gelmeyecekse belki de ben gitmeliyim. Yapacak işlerim var."

Skar tereddütle Teft'e bir baktı.

"Hayır, o değil," dedi Teft hırlayarak. "Günlerdir neredeyse dokunmuyorum bile. Bana sanki tarihte daha önce kimse dışarıda çılgın bir gece geçirmemiş gibi davranıyorsunuz."

"Ben bir şey demedim Teft."

"Başımıza gelenler düşünülürse, bizi günün sonuna ulaştıracak bir şeylere ihtiyaç *duymamamız* çılgınlık olur. Sorun yosun değil. Sorun bütün fırtına kapası dünyanın çıldırıyor olması. Sorun bu."

"Eminim öyledir Teft."

Teft ona dik dik baktı, sonra chouta sarmasını dikkatli bir şekilde inceledi. "Ee... Milletin ne kadardır haberi var? Yani herhangi biri..."

"Çok değil," dedi Skar hemen. "Kimsenin aklına bile gelmiyor."

Teft başını salladı ve yalanı görmedi. İşin aslı, pek çoğu Teft'in arada bir gizlice yosun ovaladığını fark etmişti. Orduda nadir görülen bir şey değildi. Ama Teft'in yaptıklarını yapmak; görevini aksatmak, üniformasını satmak, ara sokaklarda sızıp kalmak. Bunlar başkaydı. Bunlar adamı en iyi ihtimalle ordudan attıracak şeylerdi. En kötüsü ise... eh, adamı köprü ekiplerine gönderebilirdi.

Sorun artık onların sıradan askerler olmamalarıydı. Açıkgöz de değillerdi. Onlar garip, kimsenin anlamadığı bir şeydi.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Teft. "Bak, biz seni nasıl parlatacağımızı konuşmuyor muyduk? Şu andaki gerçek sorun *bu*."

O daha fazla devam edemeden Kaladin Stormblessed en sonunda gelmeye zahmet etti, yanında gözcüleri ve Fırtınaışığı çekmeye çalışan diğer köprü ekiplerinden bir grubu da getirmişti. Şimdiye kadar Köprü Dört'ün üyeleri dışında kimse bunu başaramamıştı ama bunların arasında hiç köprü turuna çıkmamış olanlar da vardı. Lopen'in kuzenleri Huio ile Punio ve eski Kobalt Muhafızlardan birkaç ay önce Köprü Dört'e katılan Koen gibi adamlar. Dolayısıyla başkaları için hâlâ umut vardı.

Kaladin ekiple birlikte otuz kişi daha getirmişti. Üniforma armalarına bakılırsa bu otuz kişi başka tümenlerden gelmişti ve bazıları da açıkgözdü. Kaladin General

Kaf'dan Alethi ordusunun tamamındaki en çok umut vadeden askerleri toplamasını istediğinden bahsetmişti.

"Herkes burada mı?" dedi Kaladin. "İyi." Tek odalı kontrol binasının karşı tarafına uzun adımlarla geçti. İçinde parlayan mücevherler olan bir çuvalı sırtına atmıştı. Muhteşem Parelobcu elinde belirdi ve odanın duvarındaki anahtar deliğinden içeri soktu.

Kaladin Kılıç'ını itti ve onunla birlikte dönebilen iç duvarın tamamını duvar resimleriyle işaret edilen belli bir noktaya doğru çevirerek mekanizmayı çalıştırdı. Zemin parlamaya başladı ve dışarıdaki taştan platonun tamamının etrafında Fırtınaışığı dönerek yükseldi.

Kaladin Kılıç'ı zeminde Harap Ovalar'ı belirten işaretin olduğu yerde sabitledi. Parıltı söndüğü zaman Narak'a gelmişlerdi.

Sigzil çantasını ve zırhını duvara yaslanmış hâlde bırakarak dışarıya çıktı. Belirleyebildikleri kadarıyla, bulundukları taş platformun tepesi onlarla beraber geliyor, burada olan platformla yer değiştiriyordu.

Bir grup insan onlarla buluşmak için platformun kıyısındaki bir rampaya tırmanıyordu. Ristina adında kısa boylu bir Alethi kadın geçerlerken köprücüleri ve askerleri sayıp defterine not almaya başladı.

"Fazla acele etmediniz Berrakbey," dedi kadın gözleri hafif mavi parlayan Kaladin'e. "Tüccarlar şikâyet etmeye başlıyordu."

Aracı çalıştırmak Fırtınaışığı gerektiriyordu, Kaladin'in çuvalındaki mücevherlerin bazılarının ışığı muhtemelen tükenmiş olacaktı ama ilginç bir şekilde iki grubun yerini değiştirmek ile tek bir grubun seyahat etmesi arasında çok fazla fark yoktu. O yüzden Yeminkapıları'nı iki tarafta da yer değiştirmek isteyen kişiler olduğunda kullanmaya çalışıyorlardı.

"Tüccarlara geri döndükleri zaman Parlayan Şövalyeler'in kapıcı olmadıklarını söyle," dedi Kaladin. "Yeminleri etmenin bir yolunu bulmadıkları sürece beklemeye alışmaları gerekecek."

Ristina hafifçe gülümsedi ve sanki bu mesajı tam olarak aktaracakmış gibi yazdı. Skar da buna gülümsedi. Espri anlayışı olan bir kâtip görmek güzeldi.

Kaladin eskiden bir Parshendi kalesi olan ama bugünlerde savaş kamplarıyla Urithiru arasında bir durak olarak önemi gitgide artan Narak şehrine doğru giden yolda gruba liderlik etti. Burada binalar şaşırtıcı derece sağlamdı, krem ve yontulmuş kocakabuklardan güzelce inşa edilmişlerdi. Skar Parshendilerin, Azir ve Jah Keved arasında dolaşan göçebeler olduklarını sanmıştı. Parshendileri yabani ve öfkeli, fırtınalardan mağaralarda saklanan uygarlıktan uzak varlıklar olarak hayal ederdi.

Ama burada düzgünce inşa edilmiş, dikkatlice planlanmış bir şehir vardı. Alethi kâtiplerini afallatan bir tarzda yapılmış sanat eserleriyle dolu bir bina bulmuşlardı. Parshmen *sanat*. Savaşta bile resim çizmişlerdi. Aynı... eh, aynı sıradan insanlar gibi.

Mızrağını omzuna yaslamış yürüyen Shen'e bir baktı. Hayır Rlain'e; bunu hatırlamak zor oluyordu. Çoğu zaman Skar onun orada olduğunu unutuyordu ve bu onu utandırıyordu. Rlain de diğer herkes kadar Köprü Dört'ün üyesiydi, değil mi? O savaşmak yerine resim çizmeyi mi tercih ederdi?

Dalinar'ın askerleriyle dolu nöbet yerlerinin yanından geçtiler, pek çok kırmızı ve açık mavili olan da vardı. Ruthar'ın renkleri. Dalinar farklı prensliklerin askerleri arasında daha fazla kavga çıkmasını önlemek için diğer askerlere de görev vermeye çalışıyordu. Üzerine odaklanacakları Harap Ovalar'daki savaş olmayınca askerler huzursuzlanıyordu.

Yakındaki bir platonun üzerinde köprülerle talim yapan büyük bir asker grubunun yanından geçtiler. Skar siyah üniformalarını ve miğferlerini gördüğü zaman sırıtmadan edemedi. Plato turları tekrar başlamıştı ama daha düzenli bir şekilde ve ganimet de yüceprensler arasında eşit olarak paylaştırılıyordu.

Bugün sıra Karaşapkalar'daydı. Skar onu tanıyan çıkar mı diye merak etti. Araların-

da epey bir kargaşa çıkmasına sebep *olmuştu* ama muhtemelen tanımazlardı. Başvurmak için gereken ekipmanı elde etmesinin tek bir mantıklı yolu vardı, Karaşapkalar'ın levazım subayından çalmıştı.

Skar, zekâsını takdir ederler diye düşünmüştü. Bir Karaşapkalar'dan biri olmayı o kadar çok istiyordu ki, onlara katılmak için çok zorlu bir işi başarmıştı, değil mi?

Hayır. Ödüllü bir köle damgası ve daha sonraları Sadeas'ın ordusuna satılmak olmuştu.

Parmaklarıyla alnındaki yara izine dokundu. Her ne kadar izleri dövmelerle kapatmış olsalar da, Fırtınaışığı diğer köprücülerin damgalarını iyileştirmişti. Ama bu onu diğerlerinden ayıran bir diğer küçük ayrıntıymış gibi görünüyordu. Skar Köprü Dört'teki savaşabildiği hâlde köle damgası olan tek adamdı.

Eh, bir o, bir de her nedense yara izleri iyileşmeyen Kaladin.

RuhdöküImüş kayadan işaret direkleriyle sabitlenmiş eski Köprü Dört'ü geçerek talim platosuna geldiler. Kaya'nın çocuklarından bazıları bir su istasyonu kurarken, Kaladin subaylarını bir toplantıya çağırdı. Uzun boylu Boynuzyiyenli ailesi de onunla beraber çalıştığı için mutlu görünüyordu.

Skar; Kaladin, Sigzil, Teft ve Kaya'ya katıldı. Birbirlerine yakın dursalar da Moash'ın olması gereken yerde göze batan bir boşluk vardı. Köprü Dört'ün üyelerinin birine ne olduğu hakkında hiçbir şey bilinmemesi çok yanlış geliyordu ve Kaladin'in bu konudaki sessizliği üzerlerinde bir celladın baltası gibi duruyordu.

"Bizimle beraber talim yapan kimsenin Fırtınaışığı çekmeye başlamamış olması beni endişelendiriyor," dedi Kaladin.

"Daha iki hafta oldu komutanım," dedi Sigzil.

"Doğru ama Syl birkaç tanesinin 'uygun olduğunu' düşünüyor, gerçi dediğine göre kim olduklarını söylemesi yanlış olurmuş." Kaladin yenilere doğru işaret etti. "Khal'dan bana bir grup daha gönüllü yollamasını istedim çünkü elimizde ne kadar çok insan olursa yeni silahtar bulma şansımız da o kadar artar diye düşündüm." Durakladı. "Açıkgözlü olamayacaklarını söylememiştim. Belki söylemeliydim."

"Neden olmasın ki komutanım," dedi Skar eliyle işaret ederek. "Şu Yüzbaşı Colot, iyi adamdır. Keşif yapmamıza yardım etmişti."

"Köprü Dört'te açıkgözlerin olması doğru gelmiyor."

"Sizin dışınızda mı?" diye sordu Skar. "Ve Renarin'in. Ve, ee, kendi Kılıç'ını edinecek olan herhangi birimizin ve belki gözleri koyu olsa da kendi halkının arasında açıkgözlü olduğundan *şüphelendiğim* Kaya'nın..."

"Tamam, Skar," dedi Kaladin. "Anlaşıldı. Neyse, ben Elhokar'la birlikte gitmeden önce çok zamanımız yok. Yemin etmeyi başarabilecekler mi diye gönüllüleri daha fazla zorlamak istiyorum. Fikri olan?"

"At platonun kenarından aşağı," dedi Kaya, "Kabul ederiz uçabilenlerini."

"*Ciddi* bir önerisi olan?" diye sordu Kaladin.

"Onlara biraz saf tutma çalıştırayım," dedi Teft.

"İyi fikir," dedi Kaladin. "Keşke eski Parlayanlar'ın yeni üye bulma konusunda ne yaptıklarını bilebilseydik. Gönüllü olacakları aramaya mı çıkıyor yoksa birilerinin bir sprenin ilgisini çekmesini mi bekliyorlardı?"

"Bu onları silahtar yapmaz ama," dedi Teft çenesini ovuşturarak. "Tam Parlayan Şövalye olurlardı, değil mi?"

"Güzel bir nokta," diye katıldı Sigzil. "Silahtarlığın tam Parlayan olma *yolunda* bir adım olduğuna dair herhangi bir kanıtımız yok. Biz her zaman sizin destek ekibiniz olarak da kalabiliriz ve bu durumda önemi olan şey kişisel yetenek değil, sizin kararınız olur. Belki de spreninizin kararı. Onları siz seçiyor, onlar da size hizmet ediyor olabilirler, zamanı gelince de Fırtınaışığı çekmeye başlarlar."

"Hı hı," dedi Skar rahatsız bir şekilde.

Herkes ona bir baktı.

"İlk yatıştırıcı bir şeyler söyleyen suratına yumruğu yer," dedi Skar. "Ya da o fırtına kapası aptal Boynuzyiyenli suratına ulaşamıyorsam kamına."

"Hal" dedi Kaya, "Vurabilirsin yüzüme Skar. Gördüm seni çok yükseğe zıplarken. Görünüyorsun neredeyse normal bir insan kadar uzun yaptığın zaman öyle."

"Teft, sen git ve gönüllüleri çalıştır," dedi Kaladin. "Geri kalanlara da gökyüzünü izlemelerini söyle. Kervanlara daha fazla saldırı yapmalarından endişe ediyorum." Başını iki yana salladı. "O saldırılarda doğru gelmeyen bir şeyler var. Raporlara göre savaş kamplarındaki parshmenler Alethkar'a doğru gitmiş. O zaman neden bizi taciz etmeye devam ediyorlar? Yaratacakları herhangi bir ikmal sorununda faydalanmak için askerleri olmayacak ki."

Skar omuz silken Sigzil'e bir bakış attı. Kaladin bazen böyle konuşurdu, diğerlerinden farklıydı. Mızrakçılık ve saflar konusunda onları Kaladin eğitmişti ve gururlu bir şekilde kendilerine asker diyebilirlerdi. Ama *gerçek anlamda* sadece birkaç kez savaşmışlardı. Stratejl ve savaş taktikleri hakkında onlar ne bilirdi ki?

Dağıldılar, Teft yeni gelenlere talim yaptırmaya gitti. Kaladin Köprü Dört'ü uçma konusunu geliştirmeleri üzere bıraktı. Yere inme sonra havada koşma antrenmanı yaptılar, saflarını bozmadan ileri ve geri uçtular, hızla yön değiştirmeye alışıyorlardı. Gökyüzünde oradan oraya atılan o ışıkları görmek biraz dikkat dağıtıcıydı.

Skar gönüllüleri izleyen Kaladin'e katıldı. Açıkgözler koyugözlerle birlikte sıraya sokulmaktan şikâyet bile etmediler. Kaladin ve Teft... eh aslında hepsi her açıkgözlü adamın sanki bir şekilde kraliyetten olduğunu düşünmeye eğilimliydi. Ama çok ama çok daha sıradan işlerde çalışıyorlardı, gerçi o işler için koyugözlü bir adamdan daha fazla maaş alıyorlardı.

Kaladin onları izliyordu, sonra gökyüzündeki Köprü Dört'e bir baktı. "Merak ediyorum da Skar, bundan sonra saf tutmak bizim için ne kadar önemli olacak?" dedi. "Uçarken kullanılacak yeni düzenler bulabilir miyiz? Düşman her yandan saldırırsa her şey değişiyor..."

Yaklaşık bir saat sonra Skar su içmeye gitti ve içecek bir şeyler almak için inenlerin takılmalarını dinledi. Aldırmıyordu. Asıl Köprü Dört sana işkence *etmediği* zaman dikkatli olacaktın.

Kısa süre sonra diğerleri tekrar gökyüzüne yükseldi ve Skar onların gidişini izledi. Kaya'nın bugünkü içeceğinden uzun bir yudum aldı, o buna çay diyordu ama tadı haşlanmış tahıl gibiydi ve kendini işe yaramaz hissederken buldu. Bu yeni gelenler yakında parlamaya başlayacak ve Köprü Dört'te onun yerini mi alacaklardı? Skar başka görevlere gönderilirken, ekiple gülüşen ve kısa boyuyla alay edilen başka birisi mi olacaktı?

Fırtına kapası, diye düşündü bardağını kenara atarken. *Kendim için üzülmekten nefret ediyorum*. Karaşapkalar onu reddettiğinde surat asmamıştı, şimdi de asmayacaktı.

Biraz daha denemeye kararlı bir şekilde ceplerinde mücevher ararken yakınlardaki bir kayanın üzerine oturmuş saf tutarak koşan gönüllüleri izleyen Lyn'i gördü. Kamburunu çıkarmıştı ve Skar duruşundan hüsranı okuyabiliyordu. Skar işte *bu* hissi iyi bilirdi.

Mızrağını omuzlayıp aylak aylak yaklaştı. Diğer dört kadın gözcü su istasyonuna gitmişlerdi, bir tanesi bir şey söylediğinde Kaya kükreyerek kahkaha attı.

"Katılmıyor musun?" diye sordu Skar önlerinden geçen gönüllülere doğru başıyla işaret ederek.

"Saf tutmayı bilmiyorum Skar. Hiç antrenman yapmadım, bir kere bile fırtına kapası bir mızrak tutmadım. Sadece haber taşıdım ve ovaları gözledim." İçini çekti. "Yeterince hızlı öğrenemedim, değil mi? Ben beceremediğim için o da gitti ve deneyecek başkalarını buldu."

"Aptal olma," dedi Skar büyük kayanın üstünde yanına oturarak. "Kimse seni kovalamıyor. Kaladin sadece mümkün olduğunca çok adayımız olmasını istiyor."

Lyn başını olumsuzca salladı. "Herkes artık farklı bir dünyada olduğumuzu biliyor. Mertebenin ve göz renginin öneminin olmadığı bir dünya. Şanlı bir dünya." Başını kaldırıp gökyüzüne ve orada antrenman yapan adamlara baktı. "Bunun bir parçası olmak istiyorum Skar. Hem de çok."

"Evet."

Lyn ona baktı ve büyük ihtimalle gözlerinde aynısını gördü. "Hay Cehennem. Kusura bakma, aklımdan çıkmış. Senin için daha kötü olmalı."

Skar omzunu silkti ve kesesinden başparmağı büyüklüğünde bir zümrüt çıkardı. Mücevher parlak güneş ışığının altında bile şiddetle yanıyordu. "Yüzbaşı Stormblessed'in ilk ne zaman Işık çektiğini biliyor musun?"

"Bize bahsetmişti. Teft'in ona yapabileceğini söylediğinden sonraki gün..."

"O gün değil."

"Yücefırtınada asılmasından sonra iyileştiği zamanı mı diyorsun?" dedi Lyn.

"O gün de değil," dedi Skar mücevheri yukarıya doğru kaldırırken. İçinden koşan adamları gördü ve onların bir köprüyü taşıdığını hayal etti. "Ben şuradaydım, ikinci sırada. Köprü turunda. Çok kötüydü. Platoya doğru koşuyorduk, bir sürü Parshendi yerlerini almıştı. İlk sıranın hepsini devirmişlerdi, Kaladin dışında hepsini.

"Bu da beni açığa çıkarmıştı, Kaladin'in hemen yanında ikinci sıradaydım. O günlerde öne yakın koşanın şansı çok olmazdı. Parshendiler bizim köprüyü devirmek istiyordu ve oklarıyla bizi hedef aldılar. Beni. Artık öldüğümü biliyordum. *Biliyordum.* Oklann geldiğini gördüm ve öbür dünyanın bunun kadar kötü olmamasını umarak son bir dua ettim.

"Sonra... Sonra oklar döndü Lyn. Fırtına kapasıcalar *Kaladin'e doğru saptı,*" Zümrüdü elinde çevirdi ve başını salladı. "Cisimlerin havada sapmasını sağlayan özel bir Çivileme var. Kaladin ellerinin üzerindeki tahtaları Fırtınaışığı'yla boyadı ve oklan benim yerime kendi üzerine çekti. Özel bir şeylerin olduğunu anladığım ilk an buydu." Mücevheri indirdi ve Lyn'in eline sıkıştırdı. "O zamanlar Kaladin bunu ne yaptığını bile bilmeden yapıyordu. Belki fazla zorluyoruzdur, anlıyor musun?"

"Ama mantıklı değil! Işık'ı içine çekmen gerektiğini söylüyorlar. Ne demek ki o?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Skar. "Hepsi başka bir şekilde tarif ediyor ve çözmeye çalışmaktan beynim acıdı. Derin bir nefes çekmekten bahsediyorlar, yalnız nefes almak için değilmiş."

"Çok anlaşılırmış."

"Bana mı söylüyorsun!?" dedi Skar mücevheri Lyn'in avcuna iterek. "Kaladin için özellikle uğraşmadığı zamanlar bu iş daha kolay oluyordu. Yapmaya *çalıştığı* zamanlarda zorlanıyordu."

"O zaman ben kazara ama kasten nefes almadan içime bir şeyleri çekeceğim ama çok fazla uğraşmayacağım, öyle mi?"

"İçinden hepsini birden fırtınaya asmak gelmiyor mu? Ama elimizde olan tek şey onların tavsiyeleri. O yüzden..."

Lyn mücevhere baktı, sonra yüzüne yaklaştırdı. Bunun bir önemi varmış gibi görünmüyordu ama zararı olmazdı ve nefes aldı. Hiçbir şey olmadı, o yüzden bir daha denedi. Ve bir daha. En az on dakika uğraştı.

"Bilmiyorum Skar," dedi en sonunda mücevheri aşağıya indirirken. "Düşünüyorum da, belki ben buraya ait değilimdir. Farkında mısın bilmiyorum ama kadınların hiçbiri bunu başaramadı. Ben zorla aranıza girdim ama..."

"Dur," dedi Skar mücevheri alıp tekrar önünde kaldırırken. "Orada dur. Rüzgârkoşucu olmak istiyor musun?"

"Her şeyden daha çok," diye fısıldadı Lyn.

"Neden?"

"Çünkü uçmak istiyorum."

"Yetmez. Kaladin dışlanacağından korkmuyordu ya da uçmanın ne kadar güzel olacağını hayal etmiyordu. Geri kalanlarımızı kurtarmayı düşünüyordu. *Beni* kurtarmayı. *Sen* neden Rüzgârkoşucu olmak istiyorsun?"

"Çünkü yardım etmek istiyorum! Boş boş dikilip düşmanın üstümüze gelmesini beklemekten başka bir şey yapmak istiyorum!"

"Şimdi bir şansın var Lyn. Çağlardır hiç kimsenin bulamadığı bir şans, milyonda bir gelen bir şans. Ya bunu kullanır ve böylece hak ettiğini kanıtlarsın ya da vazgeçip gider, pes edersin." Mücevheri tekrar Lyn'in eline bastırdı. "Ama gidersen şikâyet edemezsin. Denemeye devam ettiğin sürece bir şans var. Ama vazgeçtiğin zaman? İşte o rüyanın bittiği zaman."

Lyn gözlerinin içine baktı, yumruğunu zümrüdün üstüne kapattı ve keskin tek bir nefes çekti.

Sonra parlamaya başladı.

Şaşkınlıkla ciyakladı ve avcunu açtığında içindeki mücevherin sönmüş olduğunu gördü. Huşuyla Skar'a baktı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Skar. Sorun da buydu. Yine de kıskançlık hissedemiyordu. Belki de onun işi başkalarının Parlayan olmalarına yardımcı olmaktı. Bir eğitmen olmaktı.

Teft, Lyn'in parladığını görmüştü, koşarak geldi ve küfretmeye başladı; ama bunlar "iyi" küfürlerdi. Lyn'i kolundan tuttu ve Kaladin'e doğru götürdü.

Skar tatminle derin bir nefes aldı. Eh, Kaya ile beraber bu parlamasına yardımcı olduğu ikinci kişiydi. Skar... bununla idare edebilirdi, değil mi?

İçecek yerine geri döndü ve yeni bir bardak aldı. "Bu iğrenç şey ne Kaya?" diye sordu. "Bulaşık suyuyla çayı karıştırmadın değil mi?"

"Eski Boynuzyiyen tarifi," dedi Kaya. "Var gururlu geçmişi."

"Sekme gibi mi?"

"Geleneksel savaş dansı gibi," diye cevapladı Kaya. "Ve vurmak gibi sinir köprücülerin kafasına göstermedikleri için saygı."

Skar döndü ve bir elini masaya yaslayarak gözcü ekibi koşarak yanına gelirken Lyn'in hevesini izledi. Yaptığı şey için kendini iyi hissediyordu, garip bir şekilde iyiydi. Hatta heyecanlıydı da.

"Sanırım Boynuzyiyenli kokularına alışmam gerekecek Kaya," dedi Skar. "Senin destek ekibine katılmayı düşünüyorum."

"Sanıyor musun izin vereceğimi *senin* yemek tenceresinin yakınına gelmene?"

"Uçmayı asla öğrenemeyebilirim." Bunu söylerken sızlanan parçasını boğmaya çalıştı. "Bu gerçeği artık kabul etmem lazım. O yüzden yardım edebileceğim başka bir yol bulmam gerekecek."

"Hal Etkilemeyecek parlıyor olman Fırtınaışığı ile şu anda bu kararı hiç?"

Skar donakaldı. Sonra yüzünün önünde duran bardak tuttuğu eline odaklandı. Üstünden küçük Fırtınaışığı iplikleri yükseliyordu. Bir haykırışla cebindeki bir iki sönük çentiği çıkarırken bardağı yere düşürdü. Antrenman zümrüdünü Lyn'e vermişti.

Kaya'ya baktı, sonra aptal aptal sırıttı.

"Yıkatabilirim bulaşıkları sana belki," dedi Kaya. "Fırlatıyorsun ama bardaklarımı hep yere. Değil hiç saygılı..."

Skar heyecanla bağırarak öbürlerine doğru koşarken Kaya'nın sesi iyice uzaklaşmıştı.

Onun girişimciliğini takdir ediyoruz. Aramızda doğru olana yaklaşsaydı, olumlu karşılayacak dinleyiciler bulabilirdi.

Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi. Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın. Hazırlanmak zorundayız. Sizler geçmiş zamanlardaki yıkımdan sonra çok şeyi unutmuş olacaksınız.

Eğer bunu unuttuysanız, Kalak size tunç dökmeyi öğretecek. Sizler için doğrudan metal bloklar Ruhdökeceğiz. Sizlere çeliği de öğretebilmeyi dilerdim ama dökümcülük, çelik işlemekten çok daha kolay ve sizin de hızla üretebileceğimiz bir şeylere ihtiyacınız var. Sizin taştan aletleriniz gelecek olan şeye karşı işe yaramayacak.

Vedel hekimlerinizi eğitebilir ve Jezriel de size liderliği öğretecek. Dönüşler arasında çok şey kaybediliyor. Ben askerlerinizi eğiteceğim. Zamanımız var. Ishar Issızlıklar'dan sonra bilginin kaybolmasına engel olmak için bir yol bulmaktan bahsedip duruyordu. Sizler de beklenmedik bir şey keşfettiniz. Bunu kullanacağız. Koruyucular olarak rol alacak Dalgabağlayanlar... Şövalyeler...

Önümüzdeki günler zor geçecek ama insanoğlu eğitim ile sağ kalacak. Beni liderlerinize götürmeniz gerekiyor. Diğer Elçiler yakında bize katılacak.

Sanırım... sanırım geç kalmışım, bu sefer. Sanırım... Korkarım, ah Tanrım, başarısız olmuşum. Hayır. Bu doğru olamaz, değil mi? Ne kadar oldu? Neredeyim? Ben... Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi. Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın...

Jasnah delinin sözlerini okurken titredi. Sayfayı çevirdi ve diğer sayfayı da benzer fikirlerle kaplanmış olarak buldu, tekrar tekrar yazılmışlardı.

Bu bir tesadüf olamazdı ve kelimeler hep aynıydı. Terkedilmiş Elçi, Kholinar'a gelmiş ve deli diye görmezden gelinmişti.

Jasnah koltuğunda arkasına yaslandı ve bir insan büyüklüğündeki bej masanın yanına geldi. Elleri arkada birleşmişti, üstünde her zamanki resmî kıyafeti vardı. Sprenin rengi simsiyahtı; hem yüzü hem de kıyafeti, gerçi derisinin üzerinde gökkuşağı gibi bir şeyler dönüyordu. Sanki siyah bir mermer yağla kaplanmış ve gizli renklerle parlıyordu. Kelimeleri okurken çenesini ovuşturdu.

Jasnah Urithiru'nun kenarlarındaki balkonlu güzel odaları reddetmişti, bunların suikastçılar ve casuslar için son derece uygun girişleri vardı. Dalinar'ın bölgesinin ortasındaki küçük odası çok daha güvenliydi. Havalandırma açıklıklarını kumaşla tıkamıştı. Bu oda için koridordan gelen hava akımı yeterliydi ve kimsenin onu havalandırma boşluklarından dinleyemeyeceğinden emin olmak istiyordu.

Odanın köşesinde üç tane uzakalem durmadan çalışıyordu. Çok pahalıya patlamış olsalar da, kendine yenilerini edinene kadar bunları kiralamıştı. Bunların diğer uçları Tashikk'teydi ve prenslikteki en iyi ve en güvenilir, istihbarat merkezlerinden birine gönderilmişlerdi. Çok uzaklardaki bir kâtip, Jasnah'nın orijinallerini güvende tutmak için orada bıraktığı kendi notlarını dikkatli bir şekilde tekrar yazarak ona geri yolluyordu.

"Jasnah, bu konuşan," dedi Bej, Jasnah'nın az önce okuduğu kâğıda eliyle vurarak. Kesikli ve akıllı bir sesi vardı, "Bu sözleri söyleyen bu kişi. Bu kişi bir Elçi. Şüphelerimiz doğru. Elçiler gerçek ve terk edilmiş bir tanesi aramızda."

"Onu bulmalıyız," dedi Jasnah.

"Shadesmar'da aramalıyız," diye cevapladı Bej. "Bu dünyada insanlar kolayca saklanabilirler, ama öbür tarafta ruhları bize parlayarak görünür."

"Eğer saklamasını bilen birileri yoksa."

Bej köşedeki biriken not yığınlarına doğru baktı, kalemlerden biri yazmayı bitirmişti. Jasnah kâğıdı değiştirmek için ayağa kalktı, Shallan notlarıyla dolu olan bir sandığı kurtarmayı başarmıştı ama diğer ikisi batan gemiyle beraber gitmişti. Neyse ki Jasnah bu kopyaları hazırlatmıştı.

Ya da bir önemi var mıydı? Onun kodlarıyla şifrelenmiş bu kâğıtta parshmenleri Yokelçilere bağlayan satırlar dolusu bilgi vardı. Bir zamanlar bu pasajların her biri için köle gibi çalışmış, tarihin içinden söke söke çıkarmıştı. Şimdi ise bunların hepsi herkesin bildiği şeylerdi. Bütün uzmanlık alanı bir saniye içinde yok olmuştu.

"Çok zaman kaybettik," dedi Jasnah.

"Evet. Elimizden kaçırdığımızı yakalamalıyız Jasnah. Mecburuz."

"Düşmanı mı?" diye sordu Jasnah.

"Hareketleniyor. Sınırleniyor." Bej başını salladı, Jasnah kâğıdı değiştirirken onun yanında diz çöktü. "Onun karşısında biz hiçiz Jasnah. Senin türünü de benimkini de yok eder."

Uzakalem durdu ve bir diğeri başlayarak hayatı boyunca ara ara üzerinde çalıştığı hatıralarının ilk satırlarını yazmaya başladı. Bir düzine farklı denemeyi bir kenara atmıştı ve bu en son denemesini okurken, bundan da memnun olmadığını keşfetti.

"Shallan hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu başını sallayarak Bej'e. "Dönüştüğü kişi hakkında."

Bej dudaklarını sıkarak somurttu. Bir insan olmak için fazla açılı olan keskin yüz hatları, heykeltıraşın bitirmeyi ihmal ettiği kaba bir heykele benziyordu.

"O... sorunlu," dedi.

"Hangimiz değiliz ki?."

"Dengesiz."

"Bej, sana göre *bütün* insanlar dengesiz."

"Sen değil," dedi çenesini kaldırarak. "*Sen* bir spren gibisin. Gerçeklerle düşünüyorsun. Basit hevesler yüzünden değişmiyorsun. Olduğun gibisin."

Jasnah ona düz bir bakış attı.

"Büyük ölçüde," diye ekledi Bej. "Büyük ölçüde. Ama bu *böyle* Jasnah. Diğer insanlara kıyasla çok kalpsizsin!"

Jasnah içini çekti, ayağa kalkıp Bej'e sürtünerek geçti. Yazı masasına geri döndü. Elçi'nin sayıklamaları ona dik dik bakıyordu. Yerine oturdu, yorgun hissediyordu.

"Jasnah... Yanılıyor muyum?" diye sordu Bej.

"Düşündüğün kadar kalpsiz değilim Bej. Bazen keşke öyle olsaydım diye düşünüyorum."

"Bu sözler seni rahatsız ediyor," dedi yine Jasnah'nın yanına gelip simsiyah parmaklarını sayfanın üzerine koyarak. "Neden? Pek çok rahatsız edici şey okudun."

Jasnah arkasına yaslandı ve notlarını yazarak çalışan üç uzakalemin kâğıtların üstündeki gıcırtılarını dinledi, büyük ölçüde önemsiz olduklarından korktuğu notlar. İçinin derinliklerinde bir şeyler kımıldanıyordu. Karanlık bir odanın, çığlıklarının bulanık anısı. Ona yaptığı bütün her şeye rağmen kendisinden başka kimsenin hatırlamıyormuş gibi göründüğü bir çocukluk hastalığı.

Bu ona sevdiği kişilerin bile onu incitebileceğini öğretmişti.

"Bej, hiç akıl sağlığını kaybetmenin nasıl bir şey olacağını düşündün mü?"

Bej başıyla onayladı. "Bunu düşündüm. Nasıl düşünmem? Hele de atalarımıza ne olduğu düşünülürse."

"Bana mantıklı diyorsun," diye fısıldadı Jasnah. "Bu doğru değil çünkü ben de pek çok kişi gibi tutkularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. Ancak huzurlu olduğum zamanlarda her zaman güvenebileceğim tek şey zihnim oldu."

Bir istisna dışında.

Başını sallayarak kâğıdı tekrar eline aldı. "Onu kaybetmekten korkuyorum Bej. Bu beni *dehşete* düşürüyor. Elçiler gibi olmak nasıl olurdu? Zihninin gittikçe daha da güvenilmez hâle geldiğini bilmek? Farkına varamayacak kadar unutmak? Akıllarının düzeldiği, hatıralarını inceleyerek neyin gerçek, neyin kendi akılları tarafından uydurulmuş olduğunu anlamaya çalışarak geçen anları oluyor muydu acaba?"

Titredi.

"Kadim olanlar," diye tekrarladı Bej başını sallayarak. Hıyanet'te kaybedilen sprenlerden çok bahsetmezdi. Bej ve akranları o zamanlar daha çocuktu ya da sprenlerin küçüklerine ne deniyorsa artık. Onları büyütecek ve onlara rehberlik edecek yetişkin sprenler olmadan yıllar, yüzyıllar geçirmişlerdi. Mürekkepsprenleri insanlar yeminlerine ihanet ettiği zaman kaybettikleri toplumlarını ve kültürlerini daha yeni yeni geri kazanmaya başlamışlardı.

"Senin yardımcın," dedi Bej. "Onun spreni. Bir Muğlak."

"Bu kötü mü?"

Bej başını sallayarak onayladı. Basit ve net hareketleri tercih ederdi. Bej'in omzunu silktiğini göremezdin. "Muğlaklar *beladır*. Yalandan keyif alırlar Jasnah. Beslenirler. Bir toplantıda doğru olmayan bir kelime söylersen yedisi birden yanına gelir. Fısıltıların kulaklarını doldurur."

"Onlarla savaştınız mı?"

"İnsan muğlaklarla şerefsprenleriyle savaşacağı gibi savaşmaz. Muğlakların tek bir şehri var ve daha fazlasını yönetmek istemiyorlar. Dertleri sadece dinlemek." Parmağıyla masaya vurdu. "Belki bu bağ sayesinde daha iyidir."

Bej bir Parlayan bağı kuran tek yeni nesil mürekkepspreniydi. Diğerleri bu riske girmektense Jasnah'yı öldürmeyi tercih ederdi.

Bej'in soylu bir havası vardı, dik duruşlu ve buyurgan. Büyüklüğünü istediği zaman değiştirebiliyordu ama tamamen bu âleme geçerek bir Parekılıcı'na dönüşmediği sürece şekli sabitti. Bej ismini ise başkaldırının bir simgesi olarak seçmişti. Irkının ona dayattıklarına karşı çıkıyordu, kaderine de razı olmayacaktı.

Onun gibi yüksek seviyeli bir sprenle basit bir duygu sprenının arasındaki fark nasıl davranacağına karar verebilme yeteneğiydi. Canlı bir uyuşmazlıktı. İnsanlar gibi.

"Shallan artık beni dinlemiyor," dedi Jasnah. "Ona söylediğim en küçük şeye bile isyan ediyor. Bu kendi başına kaldığı son birkaç ay çocuğu değiştirdi."

"Sana hiçbir zaman iyi itaat etmedi Jasnah. O *böyle*."

"Geçmişte en azından ona öğrettiklerimi umursarmış gibi yapıyordu."

"Ama daha fazla insanın hayattaki yerlerini sorgulaması gerektiğini hep söylerdin. 'Gerçekleri hemen kabul ediyorlar.' demiyor muydun?"

Jasnah parmaklanyla masaya vurdu. "Haklısın elbette. Sınırlarının içerisinde mutlu yaşamaktansa sınırlarını zorlamasını tercih ederim. Bana itaat edip etmediğinin fazla bir önemi yok. Ama dürtülerinin onu kontrol etmesine izin vermek yerine kendi durumunu kontrol edebilme becerileri hakkında *endişeliyim*."

"Bunu nasıl değiştireceksin?"

Mükemmel bir soruydu. Jasnah küçük masasındaki kâğıtları karıştırdı. Savaş kamplarındaki hayatta kalmış muhbirlerinden Shallan hakkında raporlar toplamıştı. Jasnah'nın yokluğunda gerçekten çok iyi iş çıkarmıştı. Belki de çocuğun ihtiyaç duyduğu şey daha fazla disiplin değil, daha zorlu görevlerdi.

"On tarikat yeniden kurulacak," dedi Bej arkasından. Yıllarca sadece ikisi olmuştu, Jasnah ve Bej. Bej diğer akıllı sprenlerin kendi tarikatlarını tekrar kurup kurmayacakları konusunda yorum yapmaktan hep kaçınmıştı.

Ama her zaman şerefsprenlerinin, dolayısıyla da Rüzgârkoşucuların geri dönmeyeceğini söylemişti. Görünüşe göre Shadesmar'ı ele geçirme girişimleri onları diğer ırklara pek sevdirmemişti.

"On tarikat," dedi Jasnah. "Hepsi ölümle bitti."

"Biri dışında hepsi," diyerek katıldı Bej. "Onlar ölümde yaşadılar."

Jasnah arkasını döndü ve Bej de gözlerinin içine baktı. Göz bebeği yoktu, sadece koyu siyah bir şeylerin üzerinde ışıldayan yağ.

"Diğerlerine de Akıl'dan öğrendiklerimizi söylemeliyiz Bej. Eninde sonunda bu sır açığa çıkmalı."

"Jasnah, *hayır*. Bu son olur. Yeni bir Hıyanet."

"Gerçek beni yok etmedi."

"Sen özelsin. Seni yok edebilecek bir bilgi yok. Ama diğerleri..."

Jasnah gözlerine bakmaya devam etti, sonra yanında birikmiş kâğıtları topladı. "Göreceğiz," dedi ve kâğıtları bir kitap şeklinde birleştirmek için masaya götürdü.

Ama biz denizde duruyoruz, nüfuz alanlarımızdan memnunuz. Bizi yalnız bırak.

Omzunun üzerinden iri düğümlü bir halatı çekerek engebeli zeminde ilerlerken Moash homurdandı. Görünüşe göre Yokelçilerin arabaları yetmemişti. Taşınacak çok fazla erzak vardı ama yeterli araç yoktu.

En azından tekerlekli araçlar.

Moash'ı kınk tekerleklerinin yerine bir çift uzun çelik takoz eklenmiş olan bir arabadan oluşturulmuş bir kızakta görevlendirmişlerdi. Onu halatı çekenlerin önüne koymuşlardı. parshmen ustabaşılan en hevesli olanın o olduğunu düşünüyordu.

Neden olmayacaktı ki? Kervanlar sıradan vagonların aşağı yukarı yarısını çeken chullann yavaşlığında ilerliyordu. Moash'ın sağlam çizmeleri ve hatta bir çift eldiveni bile vardı. Köprücülükle kıyaslandığında bu cennetti.

Manzara daha bile iyiydi. Harap Ovalar'a kıyasla Orta Alethkar çok daha bereketliydi ve zemin kayafilizleri ve ağaçların budaklı kökleri ile bezenmişti. Kızak bunların üzerinde zıplıyor ve çatırdıyordu ama en azından bu şeyi omzunda taşıması gerekmiyordu.

Etrafında yüzlerce adam yiyecek malzemeleri, taze kesilmiş odun ve domuz ya da gökyılan derileriyle tepelemesine doldurulmuş vagon veya kızakları çekiyordu. Bazılan Revolar'dan ilk çıktıklan gün yolda dökülmüşlerdi. Yokelçiler bunları iki gruba ayırmıştı. Çaba göstermelerine rağmen gerçekten çok zayıf olanlar şehre geri yollanmıştı. Numara yaptıklarına karar verilen birkaç tanesiyse kırbaçlanmış, sonra da vagonların yerinde kızaklara koşulmuştu.

Sert ama adildi. Gerçekten de sefer devam ettikçe Moash insan işçilere o kadar iyi davranılmasına şaşırıyordu. Her ne kadar katı ve acımasız olsalar da Yokelçiler sıkı çalışmak için kölelerin düzgün yemeğe ve geceleri dinlenmek için bol bol zamana ihtiyaç duyduklarını anlıyordu. Zincirlenmiyorlardı bile. Uçabilen Kaynaşıkların dikkatli bakışları altında kaçmak anlamsız olurdu.

Moash bu kızağını çekerek ve yürüyerek geçen haftalardan hoşlandığını fark et-

mişti. Bu bedenini tüketiyor, düşüncelerini susturuyor ve onun sakin bir ritme kapılmasına izin veriyordu. Bu kesinlikle krala karşı kurdukları komplo yüzünden durmaksızın endişelendiği açıkgöz olduğu günlerinden çok daha iyiydi.

Ne yapacağının söylenmesi *iyi* geliyordu.

Harap Ovalar'da olanlar benim suçum değildi, diye düşündü kızağı çekerken. *Buna mecbur bırakıldım. Benim suçum yok.* Bu düşünceler onu rahatlatıyordu.

Ne yazık ki varacakları hedefi görmezden gelemezdi. Küçükken amcasıyla kervancılık yaptığı zamanlardan beri bu yoldan onlarca kez geçmişti. Nehirden karşıya, doğruca güneydoğuya. İshar'ın Tarlası'nı geçerek ve Inkwell kasabasının yanından.

Yokelçiler Kholinar'ı almak için yürüyorlardı. Kervanlarda baltalar ve mızraklarla silahlanmış on binlerce parshmen vardı. Kabuk zırhlı ve kuvvetli bir yapısı olan bir parshmen şekline bürünmüşlerdi, Moash artık bunun isminin savaşformu olduğunu öğrenmişti. Deneyimli değillerdi, her gece eğitimlerini izlemek Moash'a onların aşağı yukarı köylerden toplanarak zorla orduya sokulan koyugözlere denk olduklarını göstermişti.

Ama öğreniyorlardı ve Kaynaşıklar da onların yanında olacaktı. Bunlar havada uçuşuyor ya da vagonların yanında yürüyorlardı, güçlü ve buyurganlardı, karanlık enerjiyle çevrelenmişlerdi. Farklı türleri varmış gibi görünüyordu ama her biri korkutucuydu.

Her şey başkentin üzerine doğru iniyordu. Bu Moash'ı rahatsız etmeli miydi? Sonuç olarak Kholinar'ın ona ne faydası olmuştu ki? Burası dedesi ve ninesinin tek başlarına soğuk bir zindan hücresinde ölüme terk edildiği yerdi. Burası iyi insanlar mahvolurken Kral Elhokar'ın dans edip alçaklıklara gözünü kapattığı yerdi.

İnsanoğlu bu krallığı hak ediyor muydu ki?

Gençliğinde kervanlara eşlik eden ardentleri dinlerdi. İnsanoğlunun çok uzun zaman önce *kazandığını* biliyordu. Yokelçilerle yapılan son muharebe Aharietiam, binlerce yıl önce olmuştu.

Peki bu zaferle ne yapmışlardı? Parlayan Şövalyeleri hatırlatan insanlardan sahte tanrılar türetmişlerdi. Yüzyıllardan beri insanoğlunun ömrü uzun bir cinayet, savaş ve hırsızlıklar dizisinden ibaret olmuştu.

Yokelçilerin insanoğlu kendi kendini yönetemeyeceğini kanıtladığı için geri döndükleri belliydi. Yaradan'ın bu felaketi yollamasının sebebi buydu.

Yola devam ettikçe Moash'ın Yokelçilere hayranlığı artıyordu. Orduları iyi düzenliydi ve askerleri hızlı öğreniyordu. Kervanlar iyi donatılmıştı, bir ustabaşı Moash'ın çizmelerinin yıpranmış gibi göründüğünü fark ettiği zaman akşama kalmadan yeni bir çift çizmesi olmuştu.

Her vagon veya kızağa iki parshmen ustabaşı verilmişti ama bunlara kırbaçlarını tutumlu kullanmaları söylenmişti. Bunlar bu görev için sessizce eğitilmişlerdi ve Moash arada sırada bir zamanlar köle olan parshmen ustabaşıların onlara talimat veren görünmez sprenlerle konuştuklarını duyuyordu.

Yokelçiler zeki, kararlı ve becerikliydi. Kholinar'ın bu kuvvetin karşısında düşmesi oldukça muhtemel görünüyordu. Evet... belki de ırkının zamanı dolmuştu. Moash, Kaladin ve diğerlerini hayal kırıklığına uğratmıştı ama bu alçak dünyanın düzeni böyleydi. Moash'ın suçu değildi. O bu kültürün bir ürünüydü.

Sadece bir gariplik vardı. Yokelçiler gördüğü insan ordularına kıyasla çok daha üstün görünüyorlardı... bir şey dışında.

Bir grup parshmen köle vardı.

Bir kızak çekiyor ve her zaman insanlardan ayrı yürüyorlardı. Savaşformunda değil, işformundalardı ama onun dışında diğer parshmenler gibi görünüyorlardı, aynı mermer desenli derileri vardı. Neden bu grup kızak çekiyordu?

Orta Alethkar'ın sonsuz ovaları boyunca ilerlerken Moash ilk başta bu görüntüyü

cesaret verici olarak değerlendirmişti. Yokelçilerin eşitlikçi olabileceklerine işaret ediyordu. Belki bu kızaklan çekecek kuvvette çok az insan vardı.

Öyle olsa bile neden bu parshmenlere bu kadar kötü muamele ediliyordu? Ustabaşılar tiksintilerini saklamak için pek çaba sarf etmiyordu ve bu zavallı yaratıkları istedikleri kadar kırbaçlamaya izinleri vardı. Moash'ın onlara doğru bir bakış attığı zaman aralarından birinin dövülmekte ya da azarlanmakta olduğunu görmediği zaman çok enderdi.

Bunları görür ve duyarken Moash'ın içi sıkılıyordu. Herkes birlikte o kadar iyi çalışıyor, ordudaki geri kalan her şey kusursuz görünüyordu ki. Bu hariç.

Bu zavallılar kimdi?

Ustabaşı mola verdi, Moash halatını bıraktı, sonra su tulumundan büyük bir yudum aldı. Yürüyüşlerinin yirmi birinci günüydü, bunu diğer kölelerin bazıları saydığı için biliyordu. Bulunduklan yerin Inkwell'in birkaç gün ilerisinde, Kholinar'a doğru yolun sonlarında olduğunu tahmin etti.

Diğer köleleri görmezden geldi ve odunla dolu olan kızağın gölgesinde yere çöktü. Arkalarında pek de uzakta olmayan bir köy yanıyordu. Haber onlardan önce geldiği için kimseyi bulamamışlardı. Yokelçiler neden onu yakmıştı da geçtikleri diğer köyleri yakmamışlardı? Belki de bir mesaj göndermek içindi. Yükselen duman gerçekten uğursuz görünüyordu. Arkalarından gelebilecek muhtemel bir ordunun köyü kullanmasını engellemek için de olabilirdi.

Kendi ekibi beklerken, Moash isimlerini bilmiyordu, sormaya zahmet etmemişti, parshmen grubu yürüyerek yanlarından geçti. Kırbaçlanmaktan kan içindelerdi, ustabaşı bağırmaya devam ediyordu. Geride kalmışlardı. Sürekli acımasız muamele sonucu yorgun düşüyorlar, bu da diğerleri su molası verirken yetişmek için yürümeye zorlanmalarına sebep oluyordu. Bu durum daha çok yorulmalarına ve yaralanmalarına neden oluyor, daha geride kalmalarına ve elbette daha fazla kırbaçlanmalarına yol açıyordu...

Kaladin'den önce Köprü Dört'te de böyle oluyordu, diye düşündü Moash. *Herkes şanssız olduğumuzu söylüyordu ama aslında kendini tekrar eden bir girdapta dibe batar gibiydik.*

Arkalarından takip eden birkaç yorgunluk spreniyle birlikte o ekip geçtikten sonra Moash'ın ustabaşılarından biri ekibine halatları toplayıp tekrar ilerlemeye başlamalarını söyledi. Sadece biraz beyaz desenli koyu kırmızı derisi olan genç bir parshmen kadındı. Bir havah giyiyordu. Her ne kadar yürüyüş için uygun bir giysi gibi gözükmese de ona uyuyordu. Hatta eminelini örtmek için kol yenini bile iliklemişti.

"Onlar ne yaptı ki?" diye sordu Moash halatını yeniden eline alırken.

"Ne dedin?" diye sordu kadın ona dönüp. Fırtınalar adına. O deri ve sesindeki şu garip şarkı gibi tempo olmasa güzel bir Makabaki kız olabilirdi.

"O parshmen ekibi," dedi Moash. "Böyle sert muameleyi hak etmek için ne yaptılar?"

Aslında bir cevap beklemiyordu. Ama parshmen kadın onun bakışını takip etti ve sonra başını salladı. "Sahte bir tanrıyı gizlediler. Onu ta ortamıza kadar getirdiler."

"Yaradan'ı mı?"

Kadın güldü. "*Gerçek* olan bir sahte tanrı, canlı birini. Bizim yaşayan tanrılarımız gibi." Bir kaynaşık üzerlerinden uçarken yukarı baktı.

"Yaradan'ın gerçek olduğunu düşünen birçok kişi var," dedi Moash.

"Eğer öyleyse kızağı çeken neden *sensin*?" Parmaklarını şıklatarak işaret etti.

Moash halatını alıp diğer adamların yanında çift sıraya katıldı. Yürüyen ayaklar, sürtünen kızaklar ve tıngırdayan tekerleklerden oluşan devasa katara katıldılar. Parshendiler yaklaşan fırtınadan önce bir sonraki kasabaya varmak istiyordu. İki tür fırtınayı da yolları üzerindeki köylerde konaklayarak geçiriyorlardı.

Moash kendini işin ritmine kaptırdı. Terlemeye başlaması uzun sürmedi. Doğuda, Buzdlyar yakınlarındaki soğuk havaya alışmıştı. Derisinin üzerinde güneşin sıcaklığını hissettiği bir yerde olmak garip geliyordu ve şimdi burada hava yaza dönmeye başlamıştı.

Kızağı kısa sürede parshmen ekibine yetişti. Bir süre için iki kızak yan yana ilerledi ve Moash kendi ekibine ayak uydurabilmenin bu zavallı parshmenlere cesaret verebileceğini düşündü. Sonra bir tanesinin ayağı kaydı ve düştü ve bütün ekip durmak zorunda kaldı.

Kırbaçlar başladı. Bağınşlar, deri üzerinde *şaklayan* deri.

Yeter.

Moash halatını bıraktı ve sıradan çıktı. Şok olan ustabaşıları arkasından seslendi ama peşinden gelmediler. Belki fazla şaşırmışlardı.

Uzun adımlarla kölelerin kendilerini toparlayıp yeniden yola koyulmak için çabaladıkları parshmen kızağına geldi. Birkaçının yüzleri ve sırtları kanlıydı. Kayıp düşen iri parshmen yerde yatıyordu. Ayakları kanıyordu, yürümekte zorlanmasında şaşırılacak bir şey yoktu.

İki ustabaşı onu kırbaçlıyordu. Moash bir tanesini omzundan yakaladı ve geriye itti. "Durun!" diye azarladı, sonra diğerini de kenara itti. "Ne yaptığınızı görmüyor musunuz? *Bizim* gibi oluyorsunuz."

İki ustabaşı ona afallamayla baktılar.

"Birbirinize eziyet edemezsiniz," dedi Moash. "*Olmaz.*" Yerdeki parshmene döndü ve onu ayağa kaldırmak için elini uzattı ama göz ucuyla ustabaşılardan birinin kolunu kaldırdığını gördü.

Moash hızla döndü ve bir şaklamayla üstüne inen kırbacı havada yakaladı ve destek almak için bileğinin etrafında döndürdü. Sonra kendisi *asıldı* ve tökezleyen ustabaşını kendine doğru çekti. Moash bir yumruğunu yüzüne gömerek onu sırtüstü yere devirdi.

Hay Cehennem, bu acıtmıştı. Vururken yan tarafı kabuğa sürtünen elini salladı. Öbür ustabaşıya ters ters baktı, ustabaşı ciyaklayıp geriye sıçrayarak kırbacını düşürdü.

Moash bir kere kafasını salladı, sonra yerdeki köleyi kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. "Kızakta otur. Ayaklarını iyileştir." Sırada parshmen kölenin yerini aldı ve halatını omzunun üzerine yerleştirip asıldı.

Şimdiye kadar Moash'ın ustabaşıları da akıllarını başlarına toplamış ve peşinden gelmişlerdi. Yüzleştiği ustabaşılarla konuştular, birinin gözünün yanında kanayan bir kesik vardı. Konuşmaları sessiz, hızlı ve onu doğru atılan ürkmüş bakışlarla bezeliydi.

Sonunda olayın peşini bırakmaya karar verdiler. Moash kızağı diğer parshmenlerle birlikte çekti ve diğer kızakta onun yerini alacak başkasını buldular. Bir süre için Moash başka bir şeylerin daha olacağını düşündü, hatta ustabaşılardan birinin bir Kaynaşık ile konuştuğunu bile gördü. Ama onu cezalandırmadılar.

Yürüyüşün geri kalanı boyunca kimse parshmen ekibine kırbaç kaldırmaya cesaret edemedi.

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Dalinar parmaklarını birleştirdi, sonra ovaladı, kırmızı-kahverengi kurumuş yosunun parçalarını birbirlerine sürtüyordu. Kazınma sesi nahoş bir şekilde kemiğe sürtünen bıçak sesine benziyordu.

Sıcaklığı anında hissetti, köz gibiydi. Nasır tutmuş parmaklarından ince bir duman yükseldi ve burnuna çarptı, sonra yüzünün etrafından yayıldı.

Her şey soldu, bir oda için çok fazla olan adamın gürültücü sesleri, sıkış tıkış bedenlerin kokuları. Zevk hissi bulutlu bir gündeki ani güneş ışığı gibi içine yayıldı. Uzun bir nefes verdi. Bashin ona yanlışlıkla dirsek attığında bile umursamadı.

Birçok yerde yüceprens olmak ona belirli bir alan sağlardı ama bu kötü aydınlatılmış yerdeki lekeli tahta masada sosyal statünün önemi yoktu. Burada iyi bir içki ve parmaklarının arasında tuttuğu ufak bir yardımla en sonunda rahatlayabilmişti. Burada hiç kimse ne kadar düzgün göründüğünü ya da ne kadar çok içtiğini umursamıyordu.

Burada isyanın raporlarını dinlemek ve kendisini o bölgelerde çıkmış sorunları çözerken hayal etmek zorunda değildi. Elinde kılıç, kalbinde Heyecan'la...

Yosunu daha kuvvetli ovaladı. Savaşı düşünme. Evi'nin her zaman söylediği gibi anı yaşa.

Havar içkilerle döndü. Sakallı zayıf adam fazla kalabalık masayı inceledi, sonra içkileri masaya koydu ve sızmış sarhoşun tekini yerinden kenara çekti. Bashin'in yanına sıkıştı. Havar açıkgözdü, hatta iyi bir aileden geliyordu. Bir anlamı olduğu zamanlarda Dalinar'ın elitlerinden biriydi, gerçi artık kendi arazisi ve yüksek bir konumu vardı. Dalinar'a sesi duyulacak kadar sert selam vermeyen birkaç kişiden biriydi.

Bashin ise... eh, Bashin garip bir tipti. Birinci Nan'dan koyugöz olan tombul adam dünyanın yarısını dolaşmıştı ve diğer yarısını görmeye giderken yanında gelmesi için Dalinar'ı teşvik ediyordu. Hâlâ o geniş kenarlı, aptal, sarkık şapkayı giyiyordu.

Havar içkileri uzatırken homurdandı. "Bashin eğer önünde senden ayrı ilerleyen bir göbeğin olmasaydı yanına sıkışmak çok daha kolay olacaktı."

"Sadece görevimi yapıyorum Berrakbey."

"Görevini mi?"

"Açıkgözlerin onlara çok itaat edilmesine ihtiyaçları var değil mi? Ben de bunu sağlamaya çalışıyorum, en azından ağırlık olarak."

Dalinar kupasını aldı ama içmedi. Şu an için ateşyosunu işini yapıyordu. Bu loş taş odada tek yükselen duman onunki değildi.

Gavilar bundan nefret ederdi. Ama öte yandan, Gavilar şu anki hayatından *memnundu.*

Loş odanın merkezinde bir çift parshmen masaları kenarlara ittiler, sonra da zemine elmas çentikler yerleştirmeye başladılar. İnsanlar geri çekilip büyük bir ışık çemberi için yer açtılar. Bir çift gömleksiz adam ite kaka kalabalığın içinde kendilerine yol açıyordu. Odaya hâkim olan boş gevezelik havası kükreyen bir beklentiye dönüştü.

"Bahse girecek miyiz?" diye sordu Havar.

"Tabii" diye cevapladı Bashin. "Kısa olana üç lal marka koyuyorum."

"O bahse varım," dedi Havar. "Ama para için değil. Kazanırsam şapkanı istiyorum."

"Anlaştık! Ha! Demek sonunda ne kadar gösterişli olduğunu itiraf ediyorsun?"

"Gösterişli mi? Fırtınalar adına Bashin. Sana bir iyilik yapıp onu *yakacağım.*"

Dalinar arkasına yaslandı, aklı ateşyosunuyla uyuşmuştu.

"Şapkamı mı yakacaksın?" dedi Bashin. "Fırtınalar adına, Havar. Bu çok sert oldu. Sırf gösterişli hâlimi kıskanıyorsun diye bu yapılmaz ki."

"O şapkanın gösterişle tek ilgisi kadınların sana kapıyı gösterişleri."

"Şapka *egzotik. Batıdan* geliyor. Herkes modanın batıdan geldiğini bilir."

"Evet Liafor ve Yezier'den. Sen o şapkayı nereden almıştın?"

"Safgöl."

"Ah, kültür ve modanın kalesi! Sonra da Bavland'a alışverişe mi gideceksin?"

"Garson kızlar farkı bilmiyor," diye homurdandı Bashin. "Neyse artık maçı seyredebilir miyiz? Senin o markalarını kazanmayı dört gözle bekliyorum." İçkisini yudumladı ama şapkasını kaygıyla elliyordu.

Dalinar gözlerini kapadı. Sanki içinin geçebileceğini hissetti, belki Evi için endişe etmeden ya da savaş rüyaları görmeden biraz uyuyabilirdi...

Çemberin içinde bedenler birbirlerine *çarptı.*

O ses, güreşçilerin birbirlerini çemberin dışına itmeye çalışırken zorlanarak homurdanmaları, ona savaşı hatırlattı. Dalinar gözlerini açtı, yosunu bıraktı ve öne doğru eğildi.

Kısa boylu güreşçi diğerinin yetişemeyeceği kadar uzakta kalıyordu. Eğilmiş, elleri hazır, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Yeniden kenetlendikleri zaman kısa boylu adam rakibinin dengesini bozdu. *Duruşu daha iyi*, diye düşündü Dalinar. *Alçakta kaldı. Bu uzun boylu adam çok uzun zamandır gücü ve cüssesiyle idare etmiş. Tekniği berbat.*

İkili gerildi ve uzun boylu adam ikisini de devirmeden önce çemberin kenarına doğru geriledi. Dalinar, önündekiler ellerini kaldırıp tezahürat yaparken ayağa kalktı.

Yarışma. Dövüş.

Beni neredeyse Gavilar'ı öldürmeye itti.

Dalinar geri oturdu.

Kısa boylu adam kazandı. Havar içini çekti ama birkaç parlayan küreyi Bashin'e yuvarladı. "Bir sonrakinde kabul edersen iki katı?"

"I ıh," dedi Bashin markaları alırken. "Bu yeterli."

"Ne için?"

"Birkaç nüfuzlu genç züppeye benimkine benzer şapkalar takmaları için rüşvet vermeye," dedi Bashin. "Gör bak, bir kere laf yayılsın, *herkes* bunları giymeye başlayacak."

"Sen aptalsın."

"Modaya uygun olduğum sürece mesele yok."

Dalinar yere eğildi ve ateşyosununu aldı. Masanın üzerine attı ve ona baktı, sonra şarap kupasından uzun bir yudum aldı. Bir sonraki güreş başladı ve iki rakip birbirlerine girerken yüzünü buruşturdu. Fırtınalar adına. Neden kendisini hep böyle durumlara sokuyordu ki?

"Dalinar," dedi Havar. "Yarık'a ne zaman gideceğimize dair bir haber var mı?"

"Yarık mı?" diye sordu Bashin. "Ne olmuş ona?"

"Ahmak mısın?" diye sordu Havar.

"Hayır," dedi Bashin. "Ama *sarhoş* olabilirim. Ne olmuş Yarık'a?"

"Söylentiye göre kendi yüceprenslerini ilan etmek istiyorlar," dedi Havar. "Eskisinin oğlu, ismi neydi..."

"Tanalan," dedi Dalinar. "Ama biz Yarık'a gitmeyeceğiz Havar."

"Mutlaka kral..."

"Gitmeyeceğiz," dedi Dalinar. "Senin eğitmen gereken adamlar var. Ben de..." Dalinar daha fazla şarap içti. "Ben baba olacağım. Kardeşim, Yarık'ı diplomasi ile halledebilir."

Havar kupasını masaya bırakarak arkasına yaslandı. "Kral aleni bir isyanı politikayla bastıramaz Dalinar."

Dalinar ateşyosununu yumruğunun içinde sıktı ama ovalamadı. Yarık'a olan ilgisinin ne kadarı Gavilar'ın krallığını korumak için olan görevinden ve ne kadarı Heyecan'ı yeniden hissetmek için duyduğu arzudan kaynaklanıyordu?

Hay Cehennem. Bugünlerde kendini eksik bir adam gibi hissediyordu.

Güreşçilerden biri diğerini çemberin dışına iterek ışık çizgisini bozdu. Kaybeden duyuruldu ve bir parshmen dikkatlice çemberi yeniden birleştirdi. O bunu yaparken bir başhizmetkâr Dalinar'ın masasına geldi.

"Affedersiniz Berrakbey," diye fısıldadı. "Ama bilmeniz gerekir. Esas müsabakanın iptal edilmesi gerekti."

"Ne?" dedi Bashin. "Sorun nedir? Makh dövüşmeyecek mi?

"Affedersiniz," diye tekrarladı başhizmetkâr. "Ama rakibinin midesinde sorun var. Müsabakanın iptal edilmesi gerek."

Görünüşe göre haber odanın içinde yayılıyordu. Kalabalık hoşnutsuzluğunu yuhalamalar ve küfürler, bağrışlar ve dökülen içkilerle belli ediyordu. Uzun, kel bir adam çıplak göğsüyle çemberin bir kenarında duruyordu. Eliyle çemberi işaret ederken güreşleri düzenleyen açıkgözlerin birkaçıyla tartışıyordu, etrafındaki zeminde öfkesprenleri kaynıyordu.

Bu gürültü Dalinar'a savaş çağrısı gibi geliyordu. Gözlerini kapattı ve bunu içine çekerek ateşyosunundan çok daha üstün bir zevk buldu. Fırtınalar adına. Daha fazla içmiş olması gerekirdi. Kendine hâkim olamayacaktı.

O zaman elini çabuk tutsa daha iyi olurdu. Ateşyosununu bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı, gömleğini çıkardı.

"Dalinar! dedi Havar. " Ne yapıyorsun!?"

"Gavilar halkımızın üzüntüleri için daha çok endişe duymam gerektiğini söylüyor," dedi Dalinar masanın üzerine çıkarken. "Burası endişeli ve üzgün insanlarla dolu gibi görünüyor."

Havar ağzı açık kalakaldı.

"Benim üzerime bahse gir," dedi Dalinar. "Eski günlerin hatırına." Masanın üzerinden diğer tarafa atladı, sonra kalabalığın içinde ilerledi. "Birisi o adama bir rakip bulduğunu söylesin!"

Sessizlik ondan kötü bir koku gibi yayıldı. Dalinar çemberin kenarına geldiği za-

man kendisini az önce gürültücü açıkgöz ve koyugöz adamlarla dolu olduğu hâlde tamamen sessiz bir odada buldu. Koyu yeşil gözleri iyice açılmış güreşçi Makh geriye çekildi, öfkesprenleri kayboluyordu. Kuvvetli bir yapısı vardı, kolları içi fazla doldurulmuş gibi şişikti. Söylentilere göre asla yenilmemişti.

"Ee?" dedi Dalinar. "Bir dövüş istiyordun, benim de bir egzersize ihtiyacım var."

"Berrakbey," dedi adam. "Bunun serbest stil bir müsabaka olması gerekiyor, bütün vuruşlara ve tutuşlara izin var."

"Mükemmel," dedi Dalinar. "Ne var? Yüceprensini yaralamaktan mı endişe duyuyorsun? Bana yapacağın şeyler için sana af sözü veriyorum."

"*Sizi* yaralamak mı?" dedi adam. "Fırtınalar adına, korktuğum bu değil." Gözle görülür şekilde ürperdi ve Thaylenli bir kadın koluna vurdu, belki güreşçinin amiri olabilirdi. Kabalık ettiğini düşünmüştü. Güreşçi sadece başını eğdi ve geri çekildi.

Dalinar odada etrafına bakındığında karşısında aniden çok rahatsız olmuş görünen yüzlerden bir deniz buldu. Burada bir çeşit kuralı bozmuştu.

Topluluk dağıldı, parshmenler yerden küreleri topladılar. Görünüşe göre Dalinar burada mevkinin önemsiz olduğunu düşünmekle aceleci davranmıştı. Ona bir seyirci olarak tahammül ediyorlardı ama dövüşe katılmamalıydı.

Hay Cehennem. Bankına dönerken alçak sesle homurdandı, o öfkesprenleri yerden onu takip ediyordu. Sert bir hareketle gömleğini Bashin'den geri aldı. Elitleriyle olduğu zamanlar en düşük mızrakçılardan en yüksek yüzbaşılara kadar her adam onunla antrenman yapar ya da güreşirdi. Fırtınalar adına, etraftaki herkesi epey eğlendiren bir şekilde birkaç kere *aşçıyla* bile kapışmıştı.

Oturdu ve gömleğini giydi, kızgındı. O kadar hızla çıkarırken düğmeleri koparmıştı. İnsanlar dışarı çıkmaya devam ederken oda sessizliğe gömüldü ve Dalinar orada gergin bir şekilde öylece oturdu, bedeni hâlâ dövüşmek istiyordu. Heyecan yoktu. Dalinar'ın içini dolduracak hiçbir şey yoktu.

Kısa süre sonra arkadaşları ile odada yalnız kalmıştı; boş masaları, terk edilmiş kupaları ve dökülmüş içkileri izliyorlardı. Mekân her nasılsa şimdi tıklım tıklım olduğu zamandan bile daha kötü kokuyordu.

"Belki böylesi daha iyi Berrakbey," dedi Havar.

"Yeniden askerlerin arasında olmak istiyorum Havar," diye fısıldadı Dalinar. "Yeniden seferde olmak istiyorum. Bir adamın çekebileceği en iyi uyku uzun bir yürüyüşten sonra olur. Lanet olsun be, savaşmak istiyorum. Yüceprens olduğum için sakınmayacak biriyle yüzleşmek istiyorum."

"O zaman gidip öyle bir savaş *bulalım* Dalinar!" dedi Havar. "Mutlaka kral gitmemize izin verecektir. Eğer Yarık'a değilse o zaman Herdaz'a ya da adalardan birine. Onun için arazi kazanabilir, şan ve şeref getirebiliriz!"

"O güreşçi," dedi Dalinar. "Söylediklerinde... garip bir şeyler vardı. Ona zarar vereceğimden emindi." Dalinar parmaklarını masaya vurdu. "Namımdan mı çekiniyordu yoksa daha özel bir şey mi var?"

Bashin ve Havar bakıştılar.

"Ne? Ne zaman?" diye sordu Dalinar.

"Meyhane kavgası," dedi Havar. "İki hafta önceki? Hatırlıyor musun?

Dalinar monotonluktan oluşan sisin bir ışık, bir renk patlaması ile bölündüğünü hatırladı. Duyguyla. Nefesini verdi. "Bana herkesin iyi olduğunu söylemiştin."

"Yaşıyorlar," dedi Havar.

"Ama dövüştüklerinden bir tanesi bir daha yürüyemeyecek," diye itiraf etti Bashin. "Bir diğerinin kolunun kesilmesi gerekti. Bir üçüncüsü çocuk gibi gevelliyor. Beyni artık çalışmıyor."

"Bunun neresi *iyi*," diye çıkıştı Dalinar.

"Affedersin Dalinar," dedi Havar. "Ama Karadiken'in karşısına çıkıyorsan, bundan iyisini bekleyemezsin."

Dalinar kollarını masanın üzerine kavuşturdu ve dişlerini gıcırdattı. Ateşyosunu işe yaramıyordu. Evet, hızlı bir zevk duygusu yaşatmıştı ama bu sadece Heyecan'ın daha büyük sarhoşluğunu arzulamasına yol açmıştı. Şimdi bile kendini gergin hissediyordu, içinde bu masayı ve odadaki her şeyi kırma dürtüsü vardı. Dövüşmek için o kadar hazırlanmıştı; baştan çıkarıcılığın karşısında boyun eğmişti ama sonra zevk elinden çalınmıştı.

Kontrolü kaybetmenin bütün utancını hissediyordu ama dövüşebilmenin tatminini hiç tadamamıştı.

Dalinar kupasını kaptı ama boştu. Fırtınababa! Fırlattı ve ayağa kalktı, bağırmak istiyordu.

Neyse ki mekânına yavaşça aralanan arka kapısında beliren tanıdık solgun bir yüz dikkatini dağıttı. Toh artık Alethi kıyafetleri giyiyordu, Gavilar'ın tercih ettiği yeni takımlardan biriydi ama onun üzerinde pek de iyi durmamıştı. Fazla cılızdı. Hiç kimse o aşırı temkinli yürüyüşü ve temiz suratlı masumiyetiyle Toh'u bir asker zannedemezdi.

"Dalinar?" diye sordu dökülmüş içkilere ve duvardaki kilitli küre lambalarına bakarak. "Muhafızlar seni burada bulabileceğimi söyledi. Ee... parti mi vardı?"

"Hey, Toh," dedi Havar oturduğu yerde geriye yaslanarak. "Sensiz parti olabilir mi?"

Toh'un gözleri yakınlarda yerde duran ateşyosunu tutamına takıldı. "Bu yerlerde ne bulduğunu asla anlamayacağım Dalinar."

"Sadece sıradan halkı tanımaya başlıyor Berrakbey," dedi Bashin ateşyosununu cebine atarken. "Biz koyugöz tipleri bilirsiniz, her zaman sefahat içinde yuvarlanınız. Bize doğru yolu gösterecek iyi

Dalinar elini kaldırdığında sustu. Astlarının onun için mazeret uydurmaşına ihtiyacı yoktu. "Ne oldu Toh?"

"Ah!" dedi Riran adam. "Haberci göndereceklerdi ama haberi ben vermek istedim. Kardeşim. Biraz erken ama ebeler şaşırmadı. Doğal bir durum olduğunu söylüyorlar..."

Sanki karnına yumruk yemiş gibi Dalinar'ın nefesi kesildi. *Kardeş. Erken. Ebe.*

Kapıya doğru atıldı, Toh'un söylediklerinin geri kalanını duymadı.

◆
◆ ◆

Evi bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Dalinar bu ifadeyi askerlerin yüzlerinde pek çok kez görmüştü: o terli alın, o yan baygın, uykulu bakış. Havada fıskiyeler gibi yorgunluksprenleri. Bunlar düşündüğü sınırlarının çok ötesine kadar zorlanmış bir insana işaret ediyordu.

Sessiz bir tatmin gülümsemesi vardı. Bir zafer bakışı. Dalinar titizlenen hekimleri ve ebeleri yarıp geçerek Evi'nin yatağına yaklaştı. Evi bitkin elini uzattı. Sol elini, sadece bilekte biten ince bir kumaşla örtülüydü. Bir Alethi için bu samimiyet işaretli anlamına gelirdi. Ama Evi hâlâ o elini kullanmayı tercih ediyordu.

"Bebek?" diye fısıldadı Dalinar elini tutarak.

"Bir oğlan. Sağlıklı ve kuvvetli."

"Bir oğlan. Benim... benim oğlum mu oldu?" Dalinar yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Nerede?"

"Yıkanıyor lordum," dedi ebelerden bir tanesi. "Kısa süre içinde geri getirecekler."

"Kopuk düğmeler," diye fısıldadı Evi. "Yine mi dövüşüyordun Dalinar?"

"Sadece ufak bir oyalanma."

"Her seferine bunu söylüyorsun."

Dalinar kumaşın içindeki elini sıktı, azarlamadan rahatsız olamayacak kadar sevinçliydi. "Toh ile buraya, Alethkar'a geldiniz çünkü sizi koruyacak birini istiyordunuz. Bir savaşçı *arayan* sendin Evi."

Evi de onun elini sıktı. Bir hemşire kucağında bir bohça ile geri geldi ve Dalinar başını kaldırıp bakakaldı, ağlağa kalkamamıştı.

"Tamam," dedi kadın. "Pek çok erkek ilk başta endişeyle..."

Dalinar gücünü toplayıp çocuğu onun kucağından kapınca kadının sözü yarıda kaldı. Dalinar oğlanı iki elle havaya kaldırdı, haykırarak bir kahkaha attı, patlayan altın küreler şeklinde şansprenleri etrafında belirdi.

"Oğlum!" dedi.

"Berrakbey!" dedi hemşire. "Dikkatli olun!"

"O bir Kholin," dedi Dalinar çocuğu kucaklayarak. "Sert malzemeden yapılmıştır." Kımıldanan ve minik yumruklanıyla debelenen kırmızı yüzlü oğlana baktı. Siyah ve sarı karışımı saçları şok edecek kadar gürdü. Rengi güzeldi. Belirgindi.

Babanın gücüne sahip olasın, diye düşündü Dalinar parmağıyla çocuğun suratını ovuştururken. *Ve en azından annenin şefkatinin bir kısmına sahip olasın oğlum.*

O yüze bakarak içi neşeyle dolarken Dalinar en sonunda anladı. Gavilar'ın gelecek hakkında, Alethkar hakkında, ayakta kalacak bir krallık kurmak hakkında bu kadar çok düşünmesinin sebebi *buydu*. Dalinar'ın şu ana kadarki hayatı onu kızıla boyamış ve ruhunu mahvetmişti. Kalbi kremle o kadar katılaşmıştı ki taş bile sayılabilirdi.

Ama bu oğlan... o prensliği yönetebilir, kral kuzenine destek olabilir ve şerefli bir hayat sürebilirdi.

"İsmi nedir Berrakbey?" diye sordu Saflık Vakfı'nın yaşlı bir ardenti olan Ishal. "İsterseniz uygun ründualarını yakayım."

"İsim..." dedi Dalinar. "Adoda." Işık. Başıyla onaylayan Evi'ye doğru baktı.

"Bir son eki olmayacak mı Berrakbey? Adodan? Adodal?

"Lin," diye fısıldadı Dalinar. İçinde doğan. "Adolin." İyi bir isimdi, gelenekseldi, anlam yüklüydü.

Dalinar üzgün bir şekilde çocuğu hemşirelere teslim etti ve onlar da bebeğe mümkün olduğunca çabuk süt emmeyi öğretmenin önemli olduğunu anlatarak annesine verdiler. Odadakilerin çoğu dışarı çıkmaya başladılar ve bu sırada Dalinar arkada duran azametli bir şekli fark etti. Gavilar'ın orada olduğunu nasıl görmemişti?

Gavilar koluna girdi ve odadan çıkarlarken sırtına sağlam bir şaplak attı. Dalinar o kadar afallamış hâldeydi ki neredeyse hissetmedi bile. Kutlama yapması gerekiyordu; ordudaki her askere içki ısmarlaması, tatil ilan etmesi ya da en azından sevinçle bağırarak şehirde koşması gerekliydi. Baba olmuştu!

"Mükemmel bir gün," dedi Gavilar. "*Çok* mükemmel bir gün."

"Bunu nasıl bastırıyorsun?" diye sordu Dalinar. "Bu *coşkuyu*?"

Gavilar sırıttı. "Duyguyu yaptığım işlerin ödülü olarak kabul ediyorum."

Dalinar başını salladı, sonra kardeşini inceledi. "Ne oldu?" dedi Dalinar. "Bir sorun var."

"Bir şey yok."

"Bana yalan söyleme kardeşim."

"Senin bu muhteşem gününü mahvetmek istemiyorum."

"Merak, söyleyebileceğin herhangi bir şeyden daha fazla mahvedecektir Gavilar. Söyle hadi."

Kral düşündü, sonra başıyla Dalinar'ın çalışma odasına doğru işaret etti. Fazlasıyla

gösterişli mobilyaların yanından geçerek ana odayı aştılar. Renkli, çiçekli desenler ve yumuşak yastıklarla doluydu. Kısmen Evi'nin zevki yüzündendi ama daha çok bugünlerde... hayat böyleydi. Dalinar'ın *hayatı* yumuşak olmuştu.

Çalışma odası onun zevkine daha uygundu. Birkaç sandalye, bir şömine, basit bir halı. Her birisi belirgin başka bir şişede olan çeşitli egzotik ve sert şaraplarla dolu bir dolap. Görüntüyü bozacağı için neredeyse içmekten çekineceğin türdendiler.

"Kızın," diye tahmin yürüttü Dalinar. "Deliliği."

"Jasnah iyi ve iyileşiyor. Konu bu değil." Gavilar kaşlarını çattı, yüz ifadesi tehlikeliydi. Uzun tartışmalardan sonra taç takmayı kabul etmişti. Sunmaker taç takmamıştı ve hikâyeler Jezerezeh'Elin'in de bunu reddettiğini söylüyordu. Ama halk sembolleri severdi ve Batı'daki kralların çoğu taç takıyordu. Gavilar demirden siyah bir halkada karar kalmıştı. Saçları grileştikçe tacın görünmesi de kolaylaşıyordu.

Bir hizmetkâr ocakta ateş yakmıştı, gerçi az yanıyordu, kızgınlerin arasında dolaşan sadece tek bir alevspreni vardı.

"Başansızlığa uğruyorum," dedi Gavilar.

"Ne açıdan?"

"Rathalas. Yarık."

"Sanmıştım ki..."

"Propaganda," dedi Gavilar. "Kholinar'daki eleştiren sesleri susturmak için. Tanalan ordu topluyor ve askerlerini mevzilendiriyor. Daha da kötüsü diğer yüceprenslerin onu cesaretlendirdiğini düşünüyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı görmek istiyorlar." Burun kıvırdı. "Yıllar geçtikçe yumuşadığımı iddia edenler var."

"Yanılıyorlar." Dalinar bunu Gavilar ile yaşadığı son aylarda görmüştü. Kardeşi yumuşamış filan *değildi*. Hâlâ her zaman olduğu kadar fetih peşindeydi, sadece başka açılardan yaklaşıyordu. Kelimelerin çarpışması, prensliklerin itaat etmek zorunda kalacakları konumlara yönlendirilmesi.

Ateşin kızgınları bir kalp atışı gibi yanıp sönüyordu. "Bu krallığın gerçekten büyük olduğu zamanlan hiç düşünüyor musun Dalinar?" diye sordu Gavilar. "İnsanların Alethilere güvendiği zamanları. Kralların bize fikir danıştığı zamanları. Bizim... Parlayan olduğumuz zamanları."

"Hainler," dedi Dalinar.

"Tek bir neslin hareketi nesiller boyunca sürmüş egemenliği hükümsüz kılar mı? Sunmaker'ı yere göğe koyamıyoruz ama onun hükümdarlığı göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti, öte yandan Parlayanlar'ın önderlik ettiği yüzyılları görmezden geliyoruz. Onlar insanoğlunu kaç Issızlık'tan korudu?"

"Ee..." Ardentler dualarda bundan bahsediyorlardı, değil mi? Bir tahmin yürütmeye çalıştı. "On mu?"

"Sayılar anlamsız," dedi Gavilar parmaklarını sallayarak. "Hikâyeler sadece kulağa anlamlı bir sayıymış gibi geldiği için 'on' diyor. Ne olursa olsun, benim diplomatik çabalarım başansız oldu." Dalinar'a doğru döndü. "Krallığa yumuşamadığımızı gösterme zamanı geldi kardeşim."

Ah hayır. Saatler önce coşkuyla öne atılırdı. Ama o çocuğu gördükten sonra...

Birkaç gün içinde yeniden rahatsız olacaksın, dedi Dalinar kendi kendine. *Bir adam bir anda değişemez.*

"Gavilar," diye fısıldadı. "Ben endişeleniyorum."

"Sen hâlâ Karadiken'sin Dalinar."

"Savaş kazanabilir miyim diye endişelenmiyorum." Dalinar ayağa kalktı, hızından sandalyesini geriye devirmişti. Kendini volta atarken buldu. "Hayvandan farkım yok Gavilar. Bar kavgasını duydun mu? Fırtınalar adına. Bana güvenemezsin."

"Yaradan seni nasıl yaratmışsa öylesin."

"Sana söylüyorum, ben tehlikeliyim. Tabii bu ufak isyanı bastırabilirim, Oathbringer'ı biraz kanla yıkarım. Harika. Mükemmel. Ya sonra? Buraya geri dönüp kendimi yeniden bir kafese mi kapatacağım?"

"Bende... sana yardımcı olacak bir şey olabilir."

"Hah. Sakin bir hayat yaşamayı denedim. Senin gibi sonu gelmeyen politikalar içinde yaşayamam. Bana boş *sözlerden* daha fazlası gerek!"

"Sen sadece kendini kısıtlamaya çalışıyordun, kana susamışlığını bir kenara atmaya çalıştın ama onun yerine başka bir şey koymadın. Gidip emrettiğim şeyi yap, sonra dön ve bu konuda o zaman konuşalım."

Dalinar kardeşinin yanında durdu, özellikle onun gölgesinin olduğu yere bir adım attı. *Bunu hatırla. Ona hizmet ettiğini hatırla.* Neredeyse bu adama saldırmasına neden olacak o yere asla geri dönemezdi.

"Yarık seferine ne zaman çıkacağım?" diye sordu Dalinar.

"Çıkmayacaksın."

"Ama daha demin dedin ki..."

"Seni savaşa yolluyorum ama Yarık'a karşı değil. Krallığımız dışarıdan tehditlere maruz kalıyor. Herdaz'da bizi tehdit eden yeni bir hanedan var, bir Reshi ailesi orada güç kazanmış. Jah Keved de güneybatı Alethkar'ı yağmalıyor. Bunların haydut olduğunu iddia ediyorlar ama kuvvetleri fazla düzenli. Bu bizim nasıl tepki vereceğimizi görmek için bir sınav."

Dalinar yavaşça başıyla onayladı. "Benim gidip sınırlarımızda çarpışmamı istiyorsun. Herkese hâlâ kılıç kullanmayı bildiğimizi hatırlatmamı istiyorsun."

"Aynen öyle. Bu bizim için tehlikeli bir dönem kardeşim. Yüceprensler sorguluyor. Birleşik bir Alethkar zahmetlerine değer mi? Neden bir kralın önünde eğilmeliler? Tanalan onların sorularının vücut bulmuş hâli ama doğrudan isyankâr görünmemek için dikkat ediyor. Eğer ona saldırırsan, diğer yüceprensler isyancıların arkasında birleşebilirler. Krallığı parçalayabilir ve yeniden en baştan başlamak zorunda kalabiliriz.

"Buna izin vermeyeceğim. Alethkar birleşik *olacak*. Yüceprenslere şiddetinden *erliyip* birbirlerine yapışacakları kadar sert vurmak zorunda kalsam bile. Bunu hatırlamalan gerek. Önce Herdaz'a git, sonra Jah Keved'e. Herkese senden *neden* korktuklarını hatırlat."

Gavilar Dalinar'ın gözlerinin içine baktı. Hayır...o yumuşamış değildi. Artık bir kral gibi düşünüyordu. Amaçları uzun vadeliydi ama Gavilar Kholin her zaman olduğu kadar kararlıydı.

"Emredersin," dedi Dalinar. Fırtınalar adına, bugün duygulardan bir fırtına gibiydi. Dalinar uzun adımlarla kapıya doğru ilerledi. Çocuğu yine görmek istiyordu.

"Kardeşim?" dedi Gavilar.

Dalinar geriye döndü ve sonu yaklaşan bir ateşin kanlı ışığıyla yıkanan Gavilar'a baktı.

"*Sözler* önemli," dedi Gavilar. "Hem de düşündüğünden daha fazla."

"Olabilir," dedi Dalinar. "Ama güçleri her şeye yetseydi benim kılıcıma ihtiyacın olmazdı, değil mi?"

"Tabii. Ama hangilerini söylemem gerektiğini bilseydim sözler yeterli *olurdu* diye düşünmeden edemiyorum."

Ayrıca sana Obrodai'ye geri dönmemeni tavsiye ediyoruz. O dünya artık bizim ve varlığımızın yeni bir tezahürü orada şekillenmeye başlıyor.

O henüz genç ve ona bir önlem olarak sana karşı yoğun ve karşı konulmaz bir nefret aşılandı.

Uçmak Dalinar'a okyanustaki bir gemide olmak gibi geliyordu.

Okyanusun üzerinde, rüzgârların ve akıntıların elinde olmakta son derece rahatsız edici bir şey vardı. İnsanoğlu dalgaları kontrol edemezdi, sadece yola çıkar ve okyanusun onları yutmaya karar vermemesi için dua ederdi.

Yüzbaşı Kaladin'in yanında uçmak Dalinar'da buna benzer duygular uyandırıyordu. Bir taraftan Harap Ovalar'ın manzarası muhteşemdi. Neredeyse Shallan'ın bahsettiği desenlerini görebildiğini hissetti.

Öbür taraftan bu türden bir yolculuk doğaya son derece aykırıydı. Rüzgârlar onları dövüyordu ve eğer ellerini hareket ettirir ya da sırtını yanlış şekilde eğersen herkesten farklı bir yöne savruluyordun. Kaladin sürekli ileri geri uçup rotadan sapanları düzeltmek zorunda kalıyordu. Ve eğer aşağıya bakar ve tam olarak ne kadar yüksekte olduğunu düşünmeye başlayacak olursan...

Eh, Dalinar çekingen bir adam değildi ama yine de Navani'nin elinin avcunda olmasından mutluydu.

Öbür tarafında Elhokar uçuyordu ve onun ilerisinde Kadash ve Navani'nin âlimlerinden biri olarak görevli genç ve güzel bir ardent vardı. Beşine, Kaladin ve silahtarlarından onu eşlik ediyordu. Rüzgârkoşucular şimdi üç haftadır düzenli talim yapıyorlardı ve Kaladin savaş kamplarına asker gruplarını uçurarak gidip dönme antrenmanı yaptıktan sonra en sonunda Dalinar ve kralı da böyle bir yolculuğa çıkarmayı kabul etmişti.

Gerçekten *bir gemide olmak gibi*, diye düşündü Dalinar. Bir yücefırtına sırasında burada olmak nasıl bir şey olurdu? Kaladin'in Elhokar'ın ekibini Kholinar'a götürme planı bu şekildeydi, Fırtınaışığı sürekli olarak yenilensin diye bir fırtınanın ön kıyısında uçacaklardı.

Beni düşünüyorsun, dedi Fırtınababa aklında. *Bunu hissedebiliyorum.*

"Gemilere nasıl davrandığını düşünüyorum," diye fısıldadı Dalinar, fiziksel sesi rüzgârlarla kaybolup gitmişti ama düşünceleri engelsiz bir şekilde Fırtınababa'ya ulaşıyordu.

İnsanoğlu fırtına sırasında suların üzerinde olmamalı, diye cevap verdi Fırtınababa. *İnsanoğlu dalgalara ait değil.*

"Ya gökyüzü? İnsanoğlu gökyüzüne ait mi?"

Bazıları. Bunu memnuniyetsizlikle söylemişti.

Dalinar fırtına sırasında açık denizdeki bir denizci olmanın ne kadar korkunç bir şey olacağını ancak hayal edebiliyordu. O gemiyle sadece kıyılar boyunca kısa yolculuklar yapmıştı.

Hayır, bekle, diye düşündü. *Bir tane vardı tabii. Vadi'ye olan yolculuk...*

O yolculuğu zar zor hatırlıyordu, gerçi bunun için sadece Gecegözcüsü'nü suçlayamazdı.

Yüzbaşı Kaladin alçalarak yanına geldi. Uçuşunu gerçekten kontrol edebilen bir tek o varmış gibi görünüyordu. Adamları bile gökyılanlardan çok, düşen taşlar gibi uçuyorlardı. Onun becerisine, *kontrolüne* sahip değillerdi. Her ne kadar bir şey olursa diğerleri yardım edebilecek olsalar da Dalinar ve diğerlerini Çivileyen sadece Kaladin olmuştu. Kholinar'a yapılacak uçuş için antrenman yapmak istediğini söylemişti.

Kaladin, Elhokar'a dokundu ve kral yavaşlamaya başladı. Sonra sıra boyunca ilerleyerek herkesi birer birer yavaşlattı. Sonra hepsini konuşmaya yetecek kadar yaklaştırarak bir araya topladı. Askerleri durdu ve yakınlarda asılı kaldılar.

"Sorun ne?" diye sordu Dalinar, yerden yüzlerce metre yukarıda havada asılı durduğunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Sorun yok," dedi Kaladin ve sonra eliyle işaret etti.

Gözlerindeki rüzgâr yüzünden Dalinar savaş kamplarını fark etmeyi başaramamıştı. Harap Ovalar'ın kuzeybatı kenarı boyunca sıralanmış on kratere benzer daire. Yukarıdan bir zamanlar kubbe oldukları açıkça belliydi. Duvarları sanki aşağıdan kıvrılmış parmaklar gibi eğriydi.

Kampların ikisi tamamen doluydu ve Sebarial da yakınlardaki ormana el koymak için kuvvetlerini yerleştirmişti. Dalinar'ın kendi savaş kampı daha tenhaydı ama birkaç müfreze asker ve bazı işçiler vardı.

"Ne kadar çabuk geldik!" dedi Navani. Saçları rüzgârla darmadağın olmuştu, büyük bir kısmı özenle yapılmış örgüsünden kurtulmuşlardı. Elhokar'ın da durumu daha iyi değildi, saçları iyice dağılmıştı. İki ardent elbette keldi ve böyle dertleri yoktu.

"Gerçekten hızlı," dedi Elhokar üniformasının birkaç düğmesini yeniden iliklerken. "Bu görevimiz için çok umut verici."

"Evet," dedi Kaladin. "Ben yine de bunu bir fırtınanın önünde denemek istiyorum." Kralı omuzlarından tuttu ve Elhokar aşağıya doğru süzülmeye başladı.

Kaladin her birini sırayla aşağıya yolladı ve en sonunda ayakları taşa bastığı zaman Dalinar rahat bir nefes verdi. Gözetleme yerindeki bir askerin onlara hevesli ve abartılı hareketlerle el salladığı savaş kampından sadece bir plato uzaktaydılar. Dakikalar içinde bir grup Kholin askeri etraflarını çevrelemişti.

"Sizi duvarların içine alalım Berrakbey," dedi askerlerin yüceyüzbaşısı eli kılıcının topuzunda. "Kabukkafalar buralarda hâlâ hareketli."

"Kampların bu kadar yakınına saldırdılar mı?" diye sordu Elhokar şaşırarak.

"Hayır ama bu saldırmayacakları anlamına gelmez Majesteleri."

Dalinar pek endişeli değildi ama askerler o ve diğerlerini kampın idarecisi olarak bıraktığı uzun boylu, heybetli bir kadın olan Berrakhanım Jasalai'nin onları karşılayıp eşlik ettiği savaş kampına götürürken hiçbir şey söylemedi.

Urithiru'nun yabancı koridorlarında o kadar zaman geçirdikten sonra, Dalinar'ın beş yıl boyunca evi olan bu yerde yürümek rahatlatıcıydı. Bunun bir kısmı savaş kampını büyük ölçüde zarar görmemiş hâlde bulmasından geliyordu, Dinmezfırtına'ya karşı oldukça iyi dayanmıştı. Binaların büyük kısmı taştan sığınaklardı ve eski kubbenin batı kenarı rüzgârı kesmekte iyi iş çıkarmıştı.

"Benim tek endişem lojistik," dedi Jasalai'ye kısa bir turdan sonra. "Narak ve Yeminkapısı'ndan buraya kadar yol çok uzun. Kuvvetlerimizi Narak, burası ve Urithiru arasında bölerek bir saldırıya karşı savunmamızı zayıflattığımızdan korkuyorum."

"Bu doğru Berrakbey," dedi kadın. "Ben sadece size seçenek sunmak için çalışıyorum."

Ne yazık ki buraya muhtemelen tarım için ihtiyaç duyacaklardı, keresteden ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Mücevherkalpler için çıkılan plato turları kule şehrin nüfusunu sonsuza kadar besleyemezdi, özellikle de Shallan'ın uçurumşeytanlarını neredeyse soylarını kurutacak kadar avladıkları yönündeki değerlendirmesi göz önüne alındığı zaman.

Dalinar, Navani'ye bir baktı. O burada, Harap Ovalar'ın üzerinde ve etrafında yeni bir krallık kurmaları gerektiğini düşünüyordu. Çiftçiler getirip, yaşlı askerleri emekli etmeleri ve buralarda daha önce hiç denemedikleri bir ölçekte yerleşime başlamalarını.

Başkaları katılmıyordu. Sahipsiz Tepeler'de yaşayan büyük bir nüfus olmasının bir sebebi vardı. Burada yaşam zorlu olurdu, kayafilizleri küçük kalır, ekinler verimsiz olurdu. Bir Issızlık sırasında yeni bir krallık kurmak mı? Ellerindekini korumak daha iyiydi. Alethkar büyük ihtimalle Urithiru'yu besleyebilirdi ama bu Kaladin ve Elhokar'ın başkenti kurtarmalarına bağlıydı.

Tur Dalinar'ın sığınağındaki eski oturma odasında bir yemekle sonlandı, şimdi mobilyaların ve halıların çoğu Urithiru'ya gönderildiği için çıplak görünüyordu.

Yemekten sonra kendini pencerenin yanında ayakta dururken buldu, garip bir şekilde buraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Bu savaş kampından sadece on hafta önce ayrılmıştı ama mekân aynı anda hem fazlasıyla tanıdık hem de artık ona ait değilmiş gibi geliyordu.

Arkasında Navani ve katibi meyve yiyor ve yaptığı bazı eskizler üzerinde sessizce konuşuyordu.

"Ah, ama başkalarının da bu deneyimi yaşamaları gerektiğini düşünüyorum Berrakhanım!" dedi kâtip. "Uçmak *olağanüstüydü*. Sizce ne kadar hızlı gidiyorduk? Ben Hıyanet'ten beri hiçbir insanın ulaşamadığı bir hıza eriştiğimize inanıyorum. Bunu bir düşünün! En hızlı atlardan veya gemilerden bile daha hızlıydık."

"Odaklan Rushu," dedi Navani. "Eskizim."

"Bu hesaplamaların doğru olduğunu zannetmiyorum Berrakhanım. Hayır, o yelken asla dik duramaz."

"Bunun çok kesin bir sonuç vermesini beklemiyorum," dedi Navani. "Bu sadece bir tasarım. Soru şu, çalışabilir mi?"

"Daha fazla desteğe ihtiyaç olacak. Evet, kesinlikle daha fazla destek gerekli. Ve sonra da dümen mekanizması... kesinlikle orada da yapılması gereken işler var. Ama bu zekice bir düşünce Berrakhanım. Falilar'ın bunu görmesi gerek, inşa edilip edilemeyeceğini o söyleyebilir."

Dalinar bakışlarını pencereden ayırarak Navani ile göz göze geldi. Navani gülümsedi. Her zaman bir âlim olmadığını, âlimlere iş verdiğini söylerdi. Kendi işinin gerçek bilim kadınlarına destek olmak ve yönlendirmek olduğunu söylerdi. Başka bir kâğıt alıp fikrinin yeni eskizlerini çizmeye başlarken gözlerindeki ışığı görenler ise fazla mütevazı olduğunu anlardı.

Başka bir eskiz çizmeye başladı ama durdu ve yan tarafta bir uzakalemi kurduğu yere baktı. Yakut yanıp sönüyordu.

Fen! diye düşündü Dalinar. Thaylenah kraliçesi Dalinar'dan onu bu sabahki yücefırtınada Aharietiam görüsüne yollamasını istemişti, Dalinar'ın görülerinin yayınlanmış kayıtlarından biliyordu. Dalinar da istemeye istemeye onu tek başına yollamıştı.

Bu olaydan bahsetmesi, herhangi bir şey söylemesi için onu bekliyorlardı. Bu sabah konuşma isteklerine cevap vermemişti.

Navani uzakalemi hazırladı, sonra da yazmaya ayarladı. Sadece kısa bir an için yazdı.

"Kısa oldu," dedi Dalinar ona doğru bir adım atarak.

"Bir kelime," dedi Navani. Başını kaldırıp Dalinar'a baktı. "Evet."

Dalinar uzun bir nefes verdi. Urithiru'yu ziyaret etmeyi kabul ediyordu. *Sonunda!*

"Ona bir Parlayan göndereceğimizi söyle." Pencereden uzaklaşırken Navani'nin yanıt vermesini izledi. Eskiz defterinde gemi benzeri bir tür aleti andıran bir şey fark etti ama yelken *aşağıdaydı*. Bu neydi ki?

Fen konuşmayı bu noktada bırakmaktan memnun görünüyordu ve Navani de mühendislik konuşmalarına geri dönmüştü, o yüzden Dalinar odadan çıktı. Boşmuş gibi hissettiren sığınağında yürüdü. Sanki içi yenilmiş bir meyvenin kabuğu gibiydi. İleri geri koşturan hizmetkârlar yoktu, asker yoktu. Kaladin ve adamları bir yerlere gitmişti ve Kadash da büyük ihtimalle kampın manastırındaydı. Oraya gitmek için epey istekliydi ve Dalinar da onun Kaladin'le birlikte uçmayı kabul etmesinden ötürü çok memnun olmuştu.

Antrenman odasındaki yüzleşmelerinden beri pek konuşmamışlardı. Eh, belki Rüzgârkoşucuların gücünü birinci elden görmek Kadash'ın Parlayanlar hakkındaki görüşlerini iyileştirebilirdi.

Dalinar sığınağın arka kapısına hiç muhafız yerleştirilmemiş olduğunu bularak şaşırdı, içten içe memnun da olmuştu. Tek başına dışarı çıktı ve savaş kampının manastırına doğru ilerledi. Kadash'ı aramıyordu, başka bir amacı vardı.

Kısa süre sonra savaş kampının diğer kısımları gibi görünen manastıra vardı, aynı pürüzsüz yuvarlak şekilli binalardan oluşan bir kümeydi. Alethi Ruhdökümcüleri tarafından havadan yaratılmışlardı. Buranın birkaç küçük, kesilmiş taşlardan elle inşa edilmiş binası vardı ama ibadet yerlerinden çok sığınaklara benziyorlardı. Dalinar, halkının bir zamanlar savaşta olduklarını unutmasını asla istemişti.

Manastırın içinde gezindi ve neredeyse birbirlerinin aynısı olan binalar arasında bir rehberi olmadan yolunu bulamadığını keşfetti. Binaların arasındaki bir avluda durdu. Hava yücefırtınadan dolayı ıslak taş kokuyordu ve sağında yükselen üst üste dizilmiş kare tabaklar şeklinde güzel bir grup şistkabuk heykel vardı. Tek ses binaların saçaklarından damlayan sulardı.

Fırtınalar adına. Kendi manastırının içinde yolunu bulabilmesi gerekirdi, değil mi? *Savaş kamplarında geçirdiğin bütün yıllar boyunca burayı kaç kere ziyaret ettin ki?* Daha fazla gelmek ve kendi vakfının ardentleriyle konuşmak istemişti. Her zaman daha acil bir şeyler çıkıyordu ve ardentler de gelmesine *gerek* olmadığında ısrar ediyorlardı. Onun adına dua ediyor ve rüzgârlar yakıyorlardı, yücebeylerin ardentleri olmasının sebebi buydu.

Savaşın en karanlık günlerinde bile ordulara komuta ederek Çağrı'sına uymakla Yaradan'a hizmet ettiğine dair onu temin ediyorlardı.

Dalinar dua etmek için küçük odalara ayrılmış bir binadan içeri girdi. Koridorun sonuna kadar yürüyüp, hafif bir tütsü kokusu olan bir avluya açılan bir fırtına kapısından geçti. Bütün hayatı boyunca canı ne istiyorsa yapması için eğitmenlerinden sonra ar-

dentlerin ona şimdi kızgın olmaları delilik gibi görünüyordu. Ama Dalinar dengeyi bozmuştu. Tekerlerine çomak sokuyordu.

Islak külle dolu maltızların arasından yürüdü. Herkes sistemden memnundu. Açıkgözler her zaman varlıklarının Tanrı'nın iradesinin açık bir işareti olduğundan emin bir şekilde suçluluk ya da sorumluluk duymadan yaşayabiliyordu. Koyugözler pek çok dalda bedava eğitime sahip olabiliyordu. Ardentler âlimlik yapabiliyordu. En iyileri hayatlarını hizmet etmeye adıyordu. En kötüleri de hayatlarını tembellikle geçiriyordu, gerçi önemli açıkgöz aileleri motivasyonu olmayan çocuklarıyla başka ne yapacaklardı ki?

Bir gürültü dikkatini çekti, avludan ayrıldı ve karanlık bir koridora doğru baktı. Diğer uçtaki bir odadan ışık geliyordu ve Dalinar içeride Kadash'ı bulduğunda şaşırmadı. Ardent duvardaki bir kasadan çıkardığı bazı defter ve kitapları yerdeki bir çantanın içine koyuyordu. Yanındaki bir masanın üstüne yazı yazan bir uzakalem vardı.

Dalinar odaya girdi. Yara izli ardent irkildi sonra Dalinar'ı gördüğü zaman sakinleşti.

"Bu konuşmayı yine yapmamız gerekiyor mu Dalinar? diye sordu çanta toplamaya geri dönerken.

"Hayır," dedi Dalinar. "Aslında seni aramaya gelmedim. Burada yaşayan bir adamı bulmak istiyorum. Elçi'lerden biri olduğunu iddia eden bir deliyi."

Kadash başını bir yana eğdi. "Ha, evet. Parekılıcı olan mı?"

"Manastırdaki diğer bütün hastalar güvenli bir şekilde Urithiru'ya ulaştılar ama o bir şekilde ortadan kayboldu. Odasında ona ne olduğuna dair herhangi bir ipucu var mı diye görmeyi umuyordum."

Kadash samimiyetini ölçerek ona baktı. Sonra içini çekerek doğruldu. "O benimkinden farklı bir vakıf," dedi. "Ama burada hasta kayıtları var. Hangi odada olduğunu bulabilmem gerekir."

"Teşekkür ederim."

Kadash bir defter yığınını karıştırdı. "Shash binası," dedi sonunda dalgınca pencereden dışarıya işaret ederek. "Tam şuradaki. Oda otuz yedi. Binayı İnsah yönetiyordu, delinin tedavisini ayrıntılan onun kayıtlarında olacaktır. Eğer onun savaş kampından ayrılışı da benimki gibiyse kayıtların çoğunu geride bırakmıştır." Kasayı ve çantasını işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar. Gitmek için hareketlendi.

"Sen... delinin gerçekten bir Elçi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bence olası."

"Kırsal Alethçe aksanıyla konuşuyordu Dalinar."

"Ama Makabakilere benziyormuş," diye cevapladı Dalinar. "Bu bile kendi başına bir gariplik, sence de öyle değil mi?"

"Göçmen aileler o kadar da alışılmamış değil."

"Parekılıcı olanlar bile mi?"

Kadash omuzlarını silkti.

"Diyelim ki gerçekten Elçiler'den birini bulabildim," dedi Dalinar. "Diyelim ki onun kimliğini doğrulayabildik ve sen de bu kanıtı kabul ettin. Sana benim anlattıklarımın aynısını anlatsa ona inanır mısın?"

Kadash içini çekti.

"Yaradan ölmüşse bunu mutlaka bilmek isterdin Kadash," dedi Dalinar odaya geri dönerek. "Hadi, istemeyeceğini söyle."

"Bunun ne anlama geleceğini biliyor musun? Bu, iktidarının kutsal bir temeli olmadığı anlamına gelir."

"Biliyorum."

"Ya Alethkar'ı ele geçirmek için yaptığın şeyler?" dedi Kadash. "İlahi emir olmayacak Dalinar. Herkes senin yaptıklarını kabul ediyor çünkü zaferlerin Yaradan'ın seni kutsadığının kanıtı. O yoksa... o zaman sen nesin?"

"Söyle Kadash. *Gerçekten* bilmemeyi mi tercih ederdin?"

Kadash yazmayı kesen uzakaleme baktı. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Dalinar. Kesinlikle daha kolay olurdu."

"Asıl sorun da bu değil mi? Benim gibi adamlardan ne zaman bir şey beklediler? *Herhangi* birimizden ne bekleniyor ki?"

"Olduğun gibi olman bekleniyor."

"Bu durum kendi kendini doğruluyor," dedi Dalinar. "Sen bir savaşçıydın Kadash. Yüzleşecek rakiplerin olmasaydı daha becerikli olabilir miydin? Kaldıracak ağırlıkların olmasaydı daha güçlü olabilir miydin? Oysa Vorinizm'de rakiplerden ve ağırlıklardan kaçınmak için *yüzyıllardır* uğraşıyoruz."

Kadash bir kere daha uzakaleme baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Dalinar.

"Sizinle birlikte Harap Ovalar'ın merkezine giderken uzakalemlerimin çoğunu geride bırakmıştım," diye açıkladı Kadash, "Sadece Kholinar'daki bir ardent nakil istasyonuna bağlı olan uzakalemi aldım. Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm ancak o artık çalışmıyor. Tashikk'teki aracıları kullanmak zorunda kaldım."

Kadash bir kutuyu masanın üstüne koydu ve açtı. İçinde birilerinin Kadash'la iletişim kurmaya çalıştığını göstererek yanıp sönen yakutları olan beş uzakalem vardı.

"Bunlar Jah Keved, Herdaz, Kharbranth, Thaylenah ve Yeni Natanan'daki Vorinizm liderleriyle olan bağlantılar," dedi Kadash uzakalemleri sayarak. "Bugün uzakalemler üzerinden Issızlık ve Dinmezfırtına'nın doğasını tartıştıkları bir toplantı yaptılar. Muhtemelen seni de. Bugün kendi uzakalemlerimi geri alacağımdan bahsetmiştim. Görünüşe göre o toplantı hepsini beni daha da sorgulamaları için epey teşvik etmiş."

Yanıp sönen beş kırmızı ışıkla kesilen sessizliğin aralarında asılı kalmasına izin verdi.

"Peki ya bu yazan?" diye sordu Dalinar.

"Palanaeum ve oradaki Vorin araştırmalarının yöneticileriyle olan bir bağlantı. Berrakhanım Navani'nin görülerinden elde ettiği ipuçlarını kullanarak Şafak dili üzerinde çalışıyorlar. Bana gönderdikleri şu anda devam eden tercümelerdeki ilgili kısımlar."

"Kanıt," dedi Dalinar. "Benim gördüklerimin gerçek olduğuna dair sağlam kanıt istiyordun." İlerleyerek Kadash'ı omuzlarından kavradı. "Vorinizm'in liderlerine cevap vermeden önce o kalemi mi bekledin?"

"Bütün gerçeklerin elimde olmasını istiyordum."

"O zaman görülerin gerçek olduğunu biliyorsun!"

"Senin deli olmadığını uzun zaman önce kabul ettim. Bugünlerde asıl soru seni etkisi altına almış olanın kim olabileceği."

"Neden Yokelçiler bana bu görüleri göndersinler ki?" dedi Dalinar. "Neden bize bu buraya uçmamızı sağlayanlar gibi büyük güçleri bahşetsinler? Bu mantıklı değil Kadash."

"Senin Yaradan hakkında söylediklerin de mantıklı değil." Dalinar'ın sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Bu tartışmayı *bir daha* yapmak istemiyorum. Benden bizim Yaradan'ın öğretilerini takip ettiğimize dair kanıt göstermemi istemiştin, değil mi?"

"Tek aradığım ve tek istediğim şey hakikatin kendisi."

"Bunu zaten biliyoruz. Sana da göstereceğim."

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Dalinar kapıya doğru yürürken. "Ama Kadash,

benim acı verici deneyimlerime göre hakikat basit olabilir ama ulaşması nadiren *kolaydır.*"

Dalinar yan binaya geçti ve odaları saydı. Fırtınalar adına, bu bina bir hapishane gibi geliyordu. Kapıların çoğu açık duruyor, arkalarındaki tek tip odaları ortaya çıkarıyordu; her birinde tek bir minik pencere, yatak olarak bir plaka ve kalın ahşap bir kapı vardı. Ardentler hastalar için neyin en iyisi olduğunu biliyordu, bütün alanlarda dünyadaki en yeni araştırmalara erişimleri vardı ama delileri böyle kilit altında tutmak gerçekten gerekli miydi?

Otuz yedi numaralı oda hâlâ kilitliydi. Dalinar kapıyı kurcaladı, sonra omuz attı. Fırtınalar adına, gayet kalındı. Düşünmeden elini yana uzattı ve Parekılıcı'nı çağırmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

Ne yapıyorsun? diye hesap sordu Fırtınababa.

"Pardon," dedi Dalinar elini sallayarak. "Alışkanlık."

Yere eğildi ve kapının altından bakmayı denedi, sonra seslendi, bir anda adamı burada açlıktan ölmeye terk etmiş olabilecekleri aklına gelerek dehşete düştü. Böyle bir şey olamazdı, değil mi?

"Güçlerim," dedi Dalinar ayağa kalkarken. "Onları kullanabilir miyim?

Bağ kurmak mı? dedi Fırtınababa. *Bu bir kapıyı nasıl açabilir ki? Sen bir Bağdökümcü'sün, bir şeyleri bir araya getirirsin, onları bölmezsin.*

"Peki diğer Dalgam?" diye sordu Dalinar. "Görüntüdeki o Parlayan taşların bükülüp dalgalanmasına neden oluyordu."

Hazır değilsin. Dahası o Dalga senin için bir Taşmuhafaza'nınkinden farklı.

Eh, Dalinar'ın kapının altından görebildiği kadarıyla bu odanın içinde ışık vardı. Belki de kullanabileceği dışarıya açılan bir penceresi vardı.

Dışarı çıkarken Kadash'inkine benzer bir ofis bulana kadar ardent odalarına bakındı. Herhangi bir anahtar bulamadı ama hâlâ masanın üstünde duran kalemler ve mürekkep vardı. Aceleyle gitmişlerdi, o yüzden büyük ihtimalle duvardaki kasada kayıtlar olacaktı. Ama elbette Dalinar açamıyordu. Fırtınalar adına. Bir Parekılıcı'na sahip olmayı özledi.

Pencereyi kontrol etmek için binanın dışından dolaştı, sonra anında kapıdan girmeye çalışarak o kadar zaman harcadığı için kendini aptal gibi hissetti. Birileri çoktan bir Parekılıcı'nın belirgin, temiz kesiklerini kullanarak buradaki taşları kesip bir delik açmıştı.

Dalinar içeri doğru düşmüş duvar yıkıntılarının etrafından geçerek odaya girdi. İçeriye doğru yıkılmış duvar Paredarın dışarıdan kestiğine işaret ediyordu. Deliden bir iz yoktu. Ardentler büyük ihtimalle bu deliği görmüşler ve manastırı tahliye etmeye devam etmişlerdi. Garip deliğin haberi ardentlerin liderlerine kadar ulaşmamış olmalıydı.

Elçi'nin nereye gitmiş olabileceğini gösteren bir şeye rastlamadı ancak en azından işin içinde bir Paredarın olduğunu biliyordu. Güçlü birileri bu odaya girmek istemişti, ki bu da delinin Elçi olduğuna dair iddialarını güçlendiriyordu.

Peki onu kim götürmüştü? Yoksa ona bir şey mi yapmışlardı? Bir Elçi öldüğü zaman bedenine ne oluyordu? Başka birileri de Jasnah'nın vardığı sonuca ulaşmış olabilir miydi?

Tam gitmek üzereyken Dalinar yatağın yanında yerde duran bir şeyi fark etti. Eğildi, bir kremciği kovaladı ve küçük bir cismi yerden aldı. Bu etrafına sarı ip dolanmış yeşil bir iğneydi. Parmaklarıyla tutup çevirirken kaşlarını çattı. Sonra uzaktan birisini ismini seslendiğini duyarak başını kaldırdı.

Kaladin'i manastırın bahçesinde ona seslenirken buldu. Dalinar yaklaştı sonra küçük iğneyi ona verdi. "Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü Yüzbaşı?"

Kaladin başını olumsuzca salladı. Ucunu kokladı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ucunda zehir var. Karabela türevi."

"Emin misin?" diye sordu Dalinar iğneyi geri alırken.

"Fazlasıyla. Nerede buldunuz?"

"Elçi'nin kaldığı odada."

Kaladin homurdandı. "Araştırmanız için daha fazla zamana ihtiyacınız var mı?"

"Çok değil," dedi Dalinar. "Gerçi Parekılıcı'nı çağırabilirsen yardımı olurdu..."

Kısa bir süre sonra Dalinar Navani'ye ardentin kasasından aldığı kayıtları veriyordu. İğneyi bir kesenin içine atıp zehirli uç hakkında uyararak verdi.

Kaladin herkesi birer birer gökyüzüne yolladı, köprücüleri gelenleri havada yakalıyor ve sabitlemek için Fırtınaışığı kullanıyordu. Dalinar en sonuncuydu ve Kaladin ona yaklaştığında yüzbaşının kolunu tuttu.

"Bir fırtınanın önünden uçma antrenmanı yapmak istiyordun," dedi Dalinar. "Thaylenah'a gidebilir misin?"

"Büyük ihtimalle," dedi Kaladin. "Eğer kendimi güneye doğru gidebileceğim en yüksek hızda çivilersem."

"O zaman git," dedi Dalinar. "İstiyorsan fırtınanın önünde başka birisini uçurmayı denemek için yanına bir kişi daha al ama Thaylen Şehri'ne git. Kraliçe Fen bize katılmayı kabul etti ve ben de o Yeminkapısı'nın açılmasını istiyorum. Dünya burnumuzun dibinde dönüyordu yüzbaşı. Tanrılar ve Elçiler savaşıyordu ama biz kendi önemsiz dertlerimize bunu fark edemeyecek kadar kapılmıştık."

"Bir sonraki yücefırtınada gideceğim," dedi Kaladin, sonra Dalinar'ı da havaya doğru gönderdi.

Bu zamanda söyleyeceklerimiz bu kadar. Daha fazlasını istersen, bu sulara kendin gel ve sınavlarımızı geç.

Saygımızı sadece bu şekilde kazanabilirsin.

Moash'ın yeni kızak ekibinin parshmenleri ondan hoşlanmamıştı. Bu onu rahatsız etmiyordu. Son zamanlarda o da kendisinden pek hoşlanmıyordu.

Onlann takdirine ne ihtiyacı vardı ne de bunu bekliyordu. Ezilmenin, hor görülmenin nasıl bir şey olduğunu o da biliyordu. Onlara yapılan gibi muamele gördüğün zaman, Moash gibi birisine güvenmezdin. Kendine *onun* ne koparmaya çalıştığını sorardın.

Kızaklarını çekmekle geçen birkaç günden sonra manzara değişmeye başlamıştı. Boş ovalar verimli tepelere dönüştü. Büyük geniş koruyucuların yanından geçtiler, fırtınalar sırasında krem toplamak için sağlam tahta barikatlar dikerek oluşturulmuş yapay taş sırtlardı. Krem sertleşir, yavaş yavaş fırtınayönü tarafında birikerek bir tepecik oluştururdu. Birkaç yıl sonra barikatın boyunu yükseltirdin.

İşe yarar büyüklüklere ulaşmaları kuşaklar sürerdi ama burada, Alethkar'ın en kalabalık ve en eski yerleşim merkezlerinin etrafında oldukça bol bulunuyorlardı. Batı tarafları katı ve dik, diğer tarafları pürüzsüz ve eğimli olan koruyucular donmuş taştan dalgalara benziyorlardı. Gölgelerinde geniş meyve bahçesi sıraları yayılıyordu, ağaçların çoğu boyları bir adamdan daha uzun olmayacak şekilde yetiştirilliyordu.

Bu meyve bahçelerinin batı kısımları parçalanmış ağaçlarla doluydu. Artık bariyerlerin batıya da kurulması gerekliydi.

Moash Kaynaşıkların meyve bahçelerini yakmasını bekledi ama yakmadılar. Bir su molası sırasında Moash bir tanesini inceledi, yerden birkaç metre yukarıda havada asılı duran uzun boylu kadının ayak parmakları aşağı doğru dönüktü. Yüzü parshmenlerden daha köşeliydi. Asılı durma şekliyle bir sprene benzlyor, uzun glysllerl de bu izlenimi destekliyordu.

Moash kızağına yaslandı ve su tulumundan bir yudum aldı. Yakınlarda bir ustabaşı onu ve ekibinin parshmenlerlni izllyordu. Yeniydi, yumruk attığının yerine gelmişti. Birkaç Kaynaşık at üzerinde yanlarından geçti, hayvanları aşina şeklide sürüyorlardı.

Bu tür uçamıyor, diye düşündü Moash. *Karanlık ışığı etraflarına çağırabiliyorlar ama bu onlara Çivilleme yeteneği vermiyor. Başka bir şeyleri var.* Kendine en yakın olup, havada durana baktı. *Ama şu tür neredeyse hiç yere basmıyor. Beni yakalayanlarla aynı tür.*

Kaladin bunların durabildiği kadar havada asılı kalamazdı. Fırtınaışığı biterdi.

Meyve bahçelerini inceliyor, diye düşündü Moash. *Etkilenmiş gözüküyor.*

Havada döndü ve fırlayıp gitti, uzun kıyafeti arkasında dalgalanıyordu. O aşırı uzun cübbeler başka herhangi birisi için hiç pratik olamazdı ama sürekli uçan bir yaratık için büyüleyiciydi.

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu," dedi Moash.

Yakınlardan ekibindeki parshmenlerden birisi homurdandı. "Bana mı anlatıyorsun, insan."

Moash odun dolu kızaklarının gölgesine oturmuş olan adama baktı. parshmen uzundu, kaba elleri vardı, büyük ölçüde koyu olan derisinde kırmızı çizgilerden mermer desenleri vardı. Diğerleri ona "Sah" diyordu, basit bir Alethi koyugöz ismi.

Moash çenesiyle Yokelçileri işaret etti. "Acımasızca saldırmaları, yollarına çıkan her şeyi yok etmeleri gerekiyordu. Onlar yıkımın vücut bulmuş hâli."

"Ee?" diye sordu Sah.

"Ama meyve bahçelerini burada bulduğu için memnun," dedi Moash eliyle uçan Yokelçiyi işaret ederek. "Sadece birkaç kasabayı yaktılar. Revolar'ı ellerinde tutmaya, halkını çalıştırmaya niyetliler." Moash başını iki yana salladı. "Bunun kıyamet olması gerekiyordu ama kıyamette *tarım yapılmaz*."

Sah yeniden homurdandı. Bu konuda Moash'tan daha fazla bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu ama nereden bilecekti ki? Alethkar'da bir köyde büyümüştü. Tarih ve din konusunda bildiği her şeyi insan süzgecinden geçmiş hâliyle öğrenmiş olmalıydı.

"Kaynaşıklar hakkında bu kadar rahat konuşmamalısın insan," dedi Sah ayağa kalkarak. "Onlar tehlikeli."

"Orasını bilmem," dedi Moash iki tanesi daha üzerlerinden geçerken. "Öldürdüğüm çok fazla zorluk çıkarmamıştı, gerçi benim ona karşılık verebilmemi beklediğini sanmıyorum."

Su tulumunu yanlarına gelen ustabaşına teslim etti, sonra Sah'a baktığında ağzı açık kalmış ona baktığını gördü.

Büyük ihtimalle tanrılarından birini öldürdüğümden bahsetmemem gerekirdi, diye düşündü Moash sıradaki yerine geri yürürken. En sonda, kızağa en yakındaydı, o yüzden bütün gün terli bir parshmenin sırtına bakıyordu.

Yeniden başladılar ve Moash yine uzun bir gün boyunca yürüyüş bekledi. Bu meyve bahçeleri Kholinar'ın rahat bir yürüyüşle bir günlük mesafeden biraz ileride olduğunu işaret ediyordu. Yokelçilerin gece çökene kadar başkente varmaları için onları epey zorlayacaklarını düşündü.

Bu yüzden ordu yoldan saptığı zaman şaşırdı. Bir kasabaya ulaşana kadar bazı tepelerin yanlarından geçtiler, Kholinar'ın pek çok dış kasabasından biriydi. İsmini hatırlayamadı. Meyhanesi güzeldi ve kervancıları hoş karşılıyordu.

Alethkar'da başka Yokelçi ordularının da olduğu açıkça belliydi çünkü bu kasabayı günler, belki de haftalar önce ele geçirmişlerdi. Burada parshmenler devriye geziyordu ve gördüğü insanlar çoktan tarlalarda işe koşulmuştu.

Ordu kasabaya vardığı zaman Yokelçiler Moash'ı yeniden şaşırtarak vagon çekenlerden bazılarını seçtiler ve serbest bıraktılar. Bunlar zayıf olanlardı, yolda en kötü iş çıkaranlar. Ustabaşılar onları hâlâ görülemeyecek kadar uzakta olan Kholinar'a doğru yolladılar.

Şehri sığınmacılarla doldurmak istiyorlar, diye düşündü Moash. *Artık çalışmaya ya da savaşmaya uygun olmayanlarla.*

Ordunun büyük bölümü bu kasabadaki büyük fırtına sığınaklarına yerleşti. Şehre hemen saldırmayacaklardı. Yokelçiler ordularını dinlendirecek, hazırlanacak ve kuşatma yapacaklardı.

Moash gençliğinde neden Kholinar'a bir günlük yürüyüş mesafesinden daha yakın kasaba olmadığını merak ederdi. Aslında şehir duvarlarıyla burasının arasında boş düzlüklerden başka hiçbir şey yoktu, hatta tepeler bile yüzyıllar önce kazılarak ortadan kaldırılmıştı. Sebebi şimdi anlayabiliyordu. Eğer Kholinar'ı kuşatmaya almak istiyorsan, ordunu yerleştirebileceğin en yakın yer burasıydı. Şehrin gölgesinde kamp kuramazdın, ilk fırtınayla süpürülüp giderdin.

Kasabada ikmal kızakları ayrıldı; bazıları Moash'a rahatsız edici derece boş görünen bir sokaktan aşağıya yollanırken, kendisininki başka bir sokakta ilerledi. Sevdiği meyhane olan Yıkık Kule'nin yanından geçtiler, rüzgâraltı taşına kazınmış rünü görebiliyordu.

Sonunda ekibine durmaları söylendi ve o da halatı bıraktı, ellerini açtı ve rahat bir nefes verdi. Birkaç deponun yanındaki geniş bir açık alana yollanmışlardı, parshmenler odun kesiyordu.

Bir kereste deposu mu? diye düşündü, sonra aptal gibi hissetti. Bu kadar yol boyunca odun taşıdıktan sonra başka ne olacaktı ki?

Yine de... bir kereste deposu. Savaş kamplarındakiler gibi. Gülmeye başladı.

"O kadar neşeli olma insan," diye tersledi ustabaşılardan biri. "Önümüzdeki birkaç haftayı burada kuşatma makineleri imal etmek için çalışmakla geçireceksin. Saldırı zamanı geldiğinde de en önde *sen* olacaksın, Kholinar'ın meşhur duvarlarına doğru koşarak merdiven taşıyacaksın."

Moash daha da şiddetle güldü. Kendinden geçmişti, sarsılıyor, duramıyordu. En sonunda nefesi kesilmiş hâlde sert taş zeminde sırtüstü yatıp kalana kadar çaresizce güldü, yanaklarından gözyaşları akıyordu.

◆
◆ ◆

Bu kadını araştırdık, diyordu Mraize, Shallan'a gönderdiği son mektubunda.

İshnah önemini anlatırken fazla abartmış. Gerçekten sana söylediği gibi Hamaradin Evi için casusluk işindeymiş ama sadece gerçek casuslara yardımcı oluyormuş.

Onu yakınında tutmanın yeteri kadar güvenli olduğuna karar verdik, gerçi sadakatine çok fazla güvenilmemeli. Onu ortadan kaldıracak olursan örtbas etmene yardım ederiz. Ancak onun hizmetlerinden yararlanmana itirazımız yok.

Shallan içini çekerek Kral Elhokar'ın görüşme odasının önünde beklediği koltuğunda arkasına yaslandı. Bu kâğıdı beklenmedik bir şekilde el çantasının içinde bulmuştu.

İshnah'nın Hayaletkanlar hakkında kullanabileceği bir bilgiye sahip olmasını ummak da buraya kadardı. Mektup buram buram otorite ve üstünlük kokuyordu. İshnah'nın yeteri kadar güvenilir olduğuna onlar mı "karar verecekti"? Fırtınalar adına, sanki şimdiden Shallan'ın sahipleriymiş gibi davranıyorlardı.

Başını iki yana salladı, sonra el çantasını karıştırdı ve küçük bir küre kesesi çıkardı. İnceleyen birisine önemsiz görünürdü çünkü Shallan'ın onu küçük ve basit bir illüzyonla dönüştürdüğünü bilemezlerdi. Mor gibi görünse de aslında beyazdı.

Burada asıl ilginç olan illüzyonun kendisi değil, gücünün nereden geldiğiydi. Daha önce illüzyonlarını Desen'e ya da belli bir yere bağlama konusunda denemeler yapmıştı ama her zaman Shallan'ın Fırtınaışığı'ndan güç çekmek zorundalardı. Ancak bu sefer illüzyonu kesenin içindeki bir küreye bağlamıştı.

Şimdi ondan fazladan Fırtınaışığı çekmeyen bu Işıkörü dört saattir devam ediyordu. Shallan'ın sadece oluşturması, sonra da küreye sabitlemesi gerekmişti. Safir küredeki ışık yavaş yavaş emiliyordu, tıpkı mücevherini emen bir fabrial gibi. Hatta dışarı çıkarken keseyi odasında bırakmıştı ve geri döndüğünde illüzyon hâlâ devam ediyordu.

Bu Dalinar'ın illüzyon dünya haritalarını yaratmasına yardım etmek ve Shallan'ın kendisi de toplantıda beklemek zorunda kalmadan illüzyonları geride bırakabilmesi için bir deney olarak başlamıştı. Ancak şimdi *bir sürü* kullanım alanı görebiliyordu.

Kapı açıldı ve Shallan keseyi tekrar çantasına attı. Bir başhizmetkâr kralın huzurundan çıkan birkaç tüccarı uğurladı, sonra Shallan'a eğilerek onu içeri davet etti. Tereddütlü bir şekilde kaliteli, mavili yeşilli bir halısı olan ve mobilyalarla doldurulmuş görüşme odasına girdi. Lambalarda elmaslar parlıyordu ve Elhokar duvarların boyanmasını emrederek katmanları örtmüştü.

Mavi bir Kholin üniforması giymiş kral odanın yan tarafındaki büyük bir masanın üzerinde bir haritayı açıyordu. "Başka birisi mi var Helt?" diye sordu başhizmetkâra. "Ben bugün için bittiğini..." Dönerken sesi azalarak durdu. "Berrakhanım Shallan! Dışarıda mı bekliyordunuz? Benimle hemen görüşebilirdiniz!"

"Rahatsız etmek istemedim," dedi Shallan ona yaklaşırken, başhizmetkâr da içecek hazırlıyordu.

Masanın üzerindeki harita Kholinar'ı gösteriyordu, en az Vedenar kadar ihtişamlıymış gibi görünen büyük bir şehirdi. Yanındaki kâğıtlardan bir deste şehirdeki uzakalemlerden gelen son raporları içeriyormuş gibi duruyordu ve yaşlı bir ardent yakınlarda oturmuş, kralın isteği üzerine okumak ya da not almak için hazır bekliyordu.

"Sanırım neredeyse hazırız," dedi kral onun ilgisini fark ederek. "Gecikme neredeyse katlanılmaz bir hâl almıştı ama eminim gerekliydi. Yüzbaşı Kaladin bizi götürmeden önce başkalarını uçurarak antrenman yapmak istemişti. Buna saygı duyabilirim."

"Benden Yeminkapısı'nı açmak için onunla birlikte fırtınanın üzerinden Thaylen Şehri'ne uçmamı istedi," dedi Shallan. "İnsanları düşürmekten çok fazla endişe ediyor ama bu ben olursam, kendi Fırtınaışığım olacak. Ayrıca düşersem sağ kalabilirim."

"Harika," dedi Elhokar. "Evet, iyi bir çözüm. Ama siz buraya bunu konuşmak için gelmediniz herhâlde. Benden isteğiniz nedir?"

"Aslında," dedi Shallan. "Sizinle biraz özel olarak konuşabilir miyiz Majesteleri?"

Elhokar kaşlarını çattı, sonra odadakilere koridora çıkmalarını emretti. Köprü On Üç'ten iki muhafız tereddüt ettiği zaman kral kararlıydı. "O bir Parlayan Şövalye," dedi. "Bana ne olacağını düşünüyorsunuz?"

İkiliyi Elhokar'ın masasının yanında bırakarak dışarı çıktılar. Shallan derin bir nefes aldı.

Sonra yüzünü değiştirdi.

Peçe ya da Parlayan, *sırlarından* birine değil, Adolin'in bir illüzyonuna dönüştü. Hâlâ bunu başkalarının önünde yapmak onu şaşırtıcı derecede rahatsız ediyordu. Hâlâ çoğu kişiye başkalarına dönüşme becerisinden haberleri olmaması için Jasnah gibi Öteyolculardan olduğunu söylüyordu.

Elhokar irkildi. "Ah," dedi. "Ah, doğru."

"Majesteleri," dedi Shallan yüzünü ve bedenini değiştirerek daha önce eskizini çizdiği bir temizlikçi kadın gibi görünürken. "Görevinizin düşündüğünüz kadar basit çıkmayabileceğinden endişeliyim."

Kholinar'dan gelen son mektuplar korku ve endişe doluydu. Ayaklanmalardan, karanlıktan, şekil alan ve insanlara zarar veren sprenlerden bahsediyorlardı.

Shallan yüzünü bir askerinkine dönüştürdü. "Bir casus ekibi hazırlıyorum," diye açıkladı. "Bilgi toplama ve gizli görevler konusunda eğitimliler. Malum sebeplerden dolayı bunu gizlilik içinde yapıyordum. Göreviniz için size hizmet etmek isterim."

"Dalinar'ın Parlayan'larından *ikisini* yanımda götürmemi isteyeceğinden emin değilim," dedi Elhokar tereddütle.

"Burada boş oturarak onun için pek bir şey yapamıyorum," dedi Shallan yüzünde hâlâ askerin görüntüsüyle. "Dahası. Bu onun görevi mi? Yoksa sizin mi?"

"Benim görevim," dedi kral. Sonra tereddüt etti. "Ama kendimizi kandırmayalım. Eğer gitmenizi istemiyorsa..."

"Ben onun tebaası değilim," dedi Shallan. "Sizin de değilim, henüz. Ben özgür bir kadınım. Siz söyleyin. Eğer Kholinar'a giderseniz ve Yeminkapısı düşmanın elindeyse ne olur? Köprücüye tek başına dövüşerek sarayı ele geçirmesini mi söyleyeceksiniz? Yoksa daha iyi bir seçenek olabilir mi?"

Yüzünü eski eskizlerindeki bir parshmene dönüştürdü.

Elhokar etrafında yürürken başını salladı. "Bir ekip diyorsunuz. Casuslardan oluşan? İlginç..."

Kısa bir süre sonra Shallan odadan ayrıldı, Dalinar'dan Shallan'ın Kholinar görevinde yardımını isteyen resmî kraliyet talebi eminkesesinin içine sıkıştırılmıştı. Kaladin kendi başına uçabilen birkaç köprücü dışında altı kişiyi götürmekten endişe etmeyeceğini söylemişti.

Adolin ve Elhokar'dan sonra dört kişiye yer kalıyordu. Elhokar'ın talebini eminkesesindeki Mraize'den gelen mektubun yanına sıkıştırmıştı.

Sadece bu yerden uzaklaşmam gerek, diye düşündü Shallan. *Onlardan ve Jasnah'dan uzak kalmam gerekiyor, en azından ne istediğimi anlayabilene kadar.*

Bir parçası ne yaptığını biliyordu. Artık İdeallerini söylediği için, istemediği şeyleri zihninin arka tarafına itmek ve onları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Bunun yerine kaçıyordu.

Ama Kholinar'a giden gruba yardımcı *olabilirdi*. Ve o şehre gitmek, oradaki sırları bulmak fikri *gerçekten* de heyecan vericiydi. *Sadece* kaçıyor değildi. Adolin'in evini kurtarmasına da yardımcı olacaktı.

Desen eteklerinden uğuldadı ve Shallan da mırıldanarak ona eşlik etti.

ON SEKİZ BUÇUK YIL ÖNCE

Dalinar kampa ağır adımlarla geri döndü, o kadar yorgundu ki onu ayakta tutan tek şeyin Zırh'ının enerjisi olduğundan şüphe ediyordu. Miğferinin içindeki her boğucu nefes, her zaman olduğu gibi plakası kapatıldığı zaman içeriden biraz şeffaf hâle gelmiş olan metali buğulandırıyordu.

Herdazlıları ezmiş, bir iç savaşa kapılacakları şekilde geri sürmüş, kuzeydeki Alethi arazilerini güvenceye almış ve Akak Adası'nı ele geçirmişti. Şimdi de sınırda Vedenlerle savaşmak için güneye doğru ilerlemişti. Herdaz Dalinar'ın beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Dört yıldır bu seferdeydi.

Dört şanlı yıl.

Dalinar yolda peşine takılan yardımcılar ve habercilerle birlikte doğruca zırh tamircilerinin çadırına yürüdü. Sorularını duymazdan geldiği zaman bir lokma koparmak için bir kocakabuğun avını gözetleyen kremcikler gibi arkasına diziliyorlardı.

Çadırın içinde kollarını iki yana uzattı ve tamirciler zırhını sökmeye başladı. Miğfer, sonra altında dolgu olarak giydiği kumaştan zırhı ortaya çıkararak kollar. Miğfer gidince havanın fazla soğuk gelmesine neden olan terli, nemli derisi açıkta kalmıştı. Göğüs zırhı sol taraf boyunca çatlamıştı ve zırh tamircileri tamir konusunda tartışarak gürültü yaptılar. Sanki Zırh'a Fırtınaışığı verip, kendi kendini tamir etmesi için rahat bırakmaktan başka bir şey yapacaklarmış gibi.

Sonunda geriye tek kalan çizmeleri oldu ve dışarıya adım atarak onları da çıkarırken askerlere yaraşır bir duruşu sırf irade gücüyle koruyordu. Zırh'ının desteği gidince yorgunluksprenleri tozdan fıskiyeler gibi etrafından çıkmaya başladı. Bir dizi yolculuk minderine doğru gitti ve oturdu, sırtını yaslayarak iç çekti ve gözlerini kapattı.

"Berrakbey?" dedi zırh tamircilerinden birisi. "Biz oraya..."

"Bu artık benim görüşme çadırım," dedi Dalinar gözlerini açmadan. "Mutlaka ihtiyacınız olan şeyleri alın ve beni yalnız bırakın."

İşçiler dediğini hazmederken zırh tıngırtıları kesildi. Fısıltılarla dolu bir telaşla gittiler ve huzur dolu beş dakika boyunca kimse onu rahatsız etmedi, ta ki yakınlarda ayak sesleri gelene kadar. Çadırın kapısı hışırdadı, birisi yanında eğildiğinde deri gıcırtıları geldi.

"Son savaş raporu geldi Berrakbey." Kadash'ın sesiydi. Elbette ki bu fırtına kapası subaylarından biri olacaktı. Dalinar onları fazlasıyla iyi eğitmişti.

"Konuş," dedi Dalinar, gözlerini açarak.

Kadash orta yaşlara gelmişti, belki Dalinar'dan iki veya üç yaş daha büyüktü. Şimdi bir mızrağın vurduğu yerde yüzünden kafasının üstüne kadar kıvrılarak giden bir yarası vardı.

"Onlan tamamen bozguna uğrattık Berrakbey," dedi Kadash. "Okçularımız ve hafif piyadelerimiz uzun bir süre takip ettiler. En iyi ihtimalle iki binini öldürdük, neredeyse yansı. Eğer güneyden de kuşatsaydık daha fazlasını öldürebilirdik."

"Düşmanı asla tamamen kuşatmayacaksın Kadash," dedi Dalinar. "Geri çekilebilmelerinin mümkün olması gerek yoksa daha beter savaşırlar. Bir bozgun da köklerini kazımaktan daha çok işimize yarar. Biz kaç kişi kaybettik?"

"En fazla iki yüz."

Dalinar başını sallayarak onayladı. Yıkıcı bir darbe vururken asgari kayıp vermişlerdi.

"Komutanım," dedi Kadash. "Bence bu yağmacı grubun işi bitmiştir."

"Daha halletmemiz gereken çok var. Bu daha yıllar sürecek."

"Vedenler bütün bir ordu gönderip bütün kuvvetleriyle karşımıza çıkmazlarsa."

"Yapmayacaklar," dedi Dalinar alnını ovuşturarak. "Kralları fazla kurnaz. İstediği şey gerçek bir savaş değil, sadece tartışmalı arazilerden bir anda tartışmasıza hâle dönüşmüş olan var mı diye görmek istiyordu."

"Evet Berrakbey."

"Raporun için teşekkür ederim. Şimdi defol ve kapıya birkaç fırtına kapası muhafız dik de biraz dinlenebileyim. Kimseyi içeri almayın, bizzat Gecegözcüsü gelse bile."

"Emredersiniz komutanım." Kadash çadırın kapısına gitti. "Ee... komutanım, orada inanılmazdınız. Bir fırtına gibi."

Dalinar ise sadece gözlerini kapattı ve arkasına yaslandı, giysilerinin içinde uyumaya kesin kararlıydı.

Ne yazık ki uyku gelmeyi reddetti. Rapor yüzünden sonuçları değerlendiriyordu.

Ordusunun sadece acil durumlar için bir tane Ruhdökümcüsü vardı, bu da ikmal kervanlan anlamına geliyordu. Bu sınır arazileri genişti, tepelikti ve Vedenlerin Herdazlılardan daha iyi generalleri vardı. Bu ilk savaşın da kanıtladığı gibi manevra kabiliyeti yüksek bir düşmanı yenmek bu koşullarda zor olacaktı. Çeşitli Veden gruplarını bir yerlerde sıkıştınp, düzgün bir savaşa çekmek için planlama, manevra ve çatışma üstüne çatışma gerekecekti.

Eski günleri özlüyordu, savaşlann daha vahşi, daha az düzenli olduğu zamanlan. Eh, artık genç değildi ve Herdaz'da öğrendiği gibi işin zor kısımlarını yapmak için Gavilar yanında yoktu. Dalinar'ın desteklemesi gereken kampları, beslemesi gereken askerleri ve halletmesi gereken lojistik sorunları vardı. Bu neredeyse şehirde oturup, kâtiplerin kanalizasyon sistemi hakkında konuşmalarını dinlemek zorunda kalmak kadar kötüydü.

Sadece bir fark vardı; burada bir ödülü vardı. Bütün o planların, stratejilerin ve generallerle konuşmaların sonunda Heyecan geliyordu.

Hatta yorgunluğuna rağmen onu hâlâ hissedebildiğini fark ederek şaşırdı. Derinlerde, yakınlarda ateşten çıkmış bir taşın sıcaklığı gibi. Dalinar çatışmalar bu kadar yıl sürdüğü için *mutluydu*. Herdazlılar o arazıyi ele geçirmeye çalıştıkları ve sonra şimdi de Vedenler onu denemek istedikleri için *mutluydu*. Diğer yüceprensler yardım göndermedikleri ve tek başına neler yapabileceğini görmek istedikleri için *mutluydu*.

En çok da bugün kazanılan önemli muharebeye rağmen savaş bitmediği için mut-

luydu. Fırtınalar adına, bu hissi seviyordu. Bugün yüzlerce kişi onu devirmeye çalışmıştı, o da hepsini kırıp geçirmişti.

Çadırının dışında onunla görüşmek isteyenler birer birer geri çevrildi. Her seferinde zevk duymamaya çalıştı. Sorularına eninde sonunda cevap verecekti. Sadece... şimdi değil.

Düşünceler en sonunda beynini rahat bıraktı, uykuya doğru kaydı. Ta ki beklenmedik bir ses onu sarsıp dimdik doğrulmasına neden olana kadar.

Bu Evi'ydi.

Ayağa fırladı. Heyecan içinde yeniden alevlendi, o da kendi uykusundan uyanmıştı. Dalinar çadırın kapısını yırtar gibi açtı ve dışarıda duran sarı saçlı kadına bakakaldı, bir Vorin havahı giymişti ama aşağısından çıkan dayanıklı yürüyüş çizmeleri görünüyordu.

"Hah," dedi Evi. "Kocam." Dalinar'ı baştan aşağıya süzdü ve yüz ifadesi ekşidi, dudakları büzüldü. "Kimse ona banyo hazırlanmasını emretmeyi uygun görmedi mi? Üstünü düzgünce değiştirmesine yardım edecek uşakları nerede?"

"Niye geldin?" diye hesap sordu Dalinar. Bunu kükreyerek yapmak istememişti ama o kadar yorgun ve şaşkındı ki...

Evi gözleri kocaman açılarak bu patlama karşısında geriye çekildi.

Dalinar kısa bir an için utanç hissetti. Ama neden? Bu onun savaş kampıydı, burada o Karadiken'di. Buranın evlilik hayatının onun üstüne çökemeyeceği yer olması gerekiyordu! Buraya gelmekle bu kadın alanını işgal ediyordu.

"Ben..." dedi Evi. "Ben... Kampta diğer kadınlar da var. Diğer eşler. Kadınların savaşa gitmesi sık olan..."

"Alethi kadınlarının," diye çıkıştı Dalinar. "Çocukluklarından beri eğitim görmüş ve askerî konularda bilgili olanlar. Bunu konuşmuştuk Evi. Biz..." Durup muhafızlara baktı. Huzursuzluk içinde kımıldandılar.

"İçeri gel Evi," dedi Dalinar. "Bunu baş başa konuşalım."

"Pekâlâ. Ya çocuklar?"

"Çocuklarımızı da mı cepheye getirdin?" Fırtınalar adına, onları ordunun uzun vadeli karargâh olarak kullandığı kasabada bırakmayı da mı akıl edememişti?

"Ben..."

"İçeri," dedi Dalinar çadırı işaret ederek.

Evi soldu, sonra aceleyle itaat etti, Dalinar'ın yanında geçerken büzülmüştü. Neden gelmişti ki? Daha yeni Kholinar'da onu ziyaret etmemiş miydi? Bu... yakın zamanlardaydı, Dalinar bundan emindi...

Belki o kadar yakın değildi. Teleb'in karısının okuduğu Ev'den gelen birkaç mektup vardı, okunmayı bekleyen birkaç diğeriyle birlikte. Çadır kapısını örttü ve Evi'ye doğru döndü, yıpranmış sabrının ona hâkim olmasına izin vermemeye kararlıydı.

"Navani gelmem gerektiğini söyledi," dedi Evi. "Ziyaretler arasında bu kadar beklemenin utanç verici olduğunu söyledi. Adolin seni bir yıldır görmedi Dalinar. Ve küçük Renarin daha babasıyla *tanışmadı* bile."

"Renarin mi?" dedi Dalinar ismi çıkarmaya çalışırken. Bunu Dalinar seçmemişti. "Rekher... hayır, Re..."

"Re," dedi Evi. "Benim dilimden. Nar, babası gibi. İn, içinde doğmak."

Fırtınababa, Alethçe katledilliyordu. Dalinar zorlanarak anlam vermeye çalıştı. Nar "onun gibi" demekti.

"Senin dilinde 'Re' ne anlama geliyor?" diye sordu Dalinar yüzünü kaşıyarak.

"Bir anlamı yok," diye açıkladı Evi. "Bu sadece isim. Bu oğlumuzun ismi anlamına gelir."

Dalinar hafifçe inledi. Demek ki çocuğun ismi "Kendi içinde doğan gibi" idi. Muhteşem.

"Sana uzakalemle isim sorduğum zaman cevap vermedin," diye belirtti Evi.

Navani ve İalai ne cüretle bu rezalet isme izin vermişlerdi? Fırtınalar adına...o ikisi düşünülürse, muhtemelen buna destek olmuşlardı. Her zaman Evi'yi daha ısrarcı bir hâle getirmek için çalışıyorlardı. İçecek bir şeyler almak için ilerledi ama sonra buranın aslında kendi çadırı olmadığını hatırladı. Burada zırh yağından başka içecek bir şey yoktu.

"Buraya gelmemeliydin," dedi, Dalinar. "Burası tehlikeli."

"Daha Alethi bir eş olmak istiyorum. Beni daha çok yanında *istemeni* istiyorum."

Dalinar yüzünü buruşturdu. "Eh, yine de çocukları getirmemeliydin." Dalinar yastıklara yığıldı. "Onlar prensliğin veliahtları, Gavilar'ın kendi tahtı ve Taçdiyarlar hakkındaki planı işe yararsa tabii. Onların Kholinar'da güven içinde olmaları gerek."

"Onları görmek isteyeceğini düşündüm," dedi Evi ona yaklaşarak. Dalinar'ın sert sözlerine rağmen Evi ellerini altına sokmak için kumaş zırhının üst düğmelerini açtı ve omuzlarını ovmaya başladı.

Harika gelmişti. Kızgınlığının eriyip gitmesine izin verdi. Yanında karısının olması, uygun şekilde kâtiplik etmesi iyi *olurdu*. Sadece onun gördüğü zaman kendini bu kadar suçlu hissetmemeyi diliyordu. Dalinar onun olmasını istediği adam değildi.

"Bugün büyük bir zafer kazandığını duydum," dedi Evi yavaşça. "Yine krala hizmet ediyorsun."

"Bundan nefret ederdin Evi. Yüzlerce kişiyi öldürdüm. Eğer kalırsan savaş raporlarını dinlemek zorunda kalacaksın. Pek çoğu benim elimden olan yüzlerce ölümün haberi."

Evi bir süreliğine sessiz kaldı. "Sana...teslim olmalarını sağlayamaz mısın?"

"Vedenler buraya teslim olmak için gelmedi. Burada bizi savaş meydanında ölçmek için geldiler."

"Peki ya askerler? Onlar da ölürken bunu düşünmeye devam ediyor mu?"

"Ne? Onlara saldırmaya hazırlanırken durup her askere teker teker teslim olmalarını sormamı mı istiyorsun?"

"Bu mümkün..."

"Hayır, Evi. Bu mümkün değil."

"Ah."

Dalinar ayağa kalktı, aniden gerilmişti. "O zaman hadi oğlanları görelim."

Çadırından çıkmak ve kamp içerisinde ilerlemek bir angaryaydı, ayakları sanki krem blokları içine gömülmüş gibi hissediyordu. Başını eğmeye cesaret edemiyordu, her zaman ordudaki adamlar ve kadınlar için güçlü bir görüntü sunmaya çalışırdı ama kumaş zırhının buruşuk ve terle lekeli olması konusunda bir şey yapamazdı.

Buradaki araziler Kholinar'a kıyasla bereketliydi. Kalın çimenler dayanıklı ağaç kümeleriyle ile bölünüyor ve batıya bakan yamaç yüzlerini dolaşık sarmaşıklar kaplıyordu. Jah Keved'in içlerine doğru ayağının altında debelenen sarmaşıklara basmadan bir tane adım atamayacağınız yerler vardı.

Oğlanlar Evi'nin arabalarının yanındaydılar. Küçük Adolin chullardan birinin başına bela olmuştu, kabuğunun tepesinde oturmuş ve tahtadan bir kılıç sallayarak, hamlelerini öven birkaç muhafıza hava atıyordu. Nasıl başardıysa ipler ve kınk kayafillizi kabuklarından bir "zırh" yapmıştı.

Fırtınalar adına, büyümüş, diye düşündü Dalinar. Adolin'i en son gördüğü zaman yürümeye daha yeni başlamış gibi görünüyor, kelimeleri doğru dürüst telaffuz edemiyordu. Bir yıldan kısa bir süre sonra çocuk yendiği düşmanlarını açık ve abartılı bir şekilde tarif ediyordu. Görünüşe göre bu düşmanlar uçabilen, kötü chullardı.

Dalinar'ı görünce durdu, sonra Evi'ye baktı. Evi başını salladı ve çocuk da aceleyle chulun tepesinden aşağı indi, Dalinar üç farklı yerde düşeceğinden emin olmuştu. Aşağıya sağ salim indi, yürüyerek geldi.

Selam verdi.

Evi gülümsedi. "Seninle konuşmanın en iyi yolunu sormuştu," diye fısıldadı. "Ona senin bir general, bütün askerlerin liderini olduğunu söyledim. Bu onun kendi fikri."

Dalinar çömeldi. Küçük Adolin hemen geriye çekilip annesinin eteklerine doğru uzandı.

"Korktun mu?" diye sordu Dalinar. "Mantıksız değil. Ben tehlikeli bir adamım."

"Baba?" dedi oğlan eteği eklemleri beyazlaşmış bir eliyle tutarak, ama saklanmıyordu.

"Evet. Beni hatırlamıyor musun?"

Karışık renk saçlı çocuk tereddütle başını salladı. "Hatırlıyorum. Her gece dua yakarken seni konuşuyoruz. Sen güvende ol diye. Kötü adamlarla savaşırken."

"İyi olanlardan da güvende olmak isterim," dedi Dalinar. "Gerçi bu kadarı da kabul." Ayağa kalktı, hissettiği... neydi? Oğlanı gerektiği kadar sık görmediği için utanç mı? Çocuk böyle büyüdüğü için gurur mu? Heyecan hâlâ içinin derinliklerinde kıvranıyordu. Savaştan beri nasıl dağılmamıştı?

"Kardeşin nerede Adolin?" diye sordu Dalinar.

Çocuk küçük olanı getiren bir hemşireyi işaret etti. Dalinar bir bebek beklemişti ama bu çocuk neredeyse yürüyecekti, hemşirenin onu yere koyması ve onun da zar zor birkaç adım attıktan sonra oturmasından belliydi, yerdeki içeri çekilen birkaç çimeni yakalamaya çalıştı.

Çocuk hiç ses çıkarmıyordu. Sadece bakıyor, ağırbaşlı bir şekilde çimenleri teker teker tutmaya çalışıyordu. Dalinar Adolin'i ilk gördüğü zaman hissettiği coşkunun gelmesini bekledi... ama fırtınalar adına; o kadar *yorgundu* ki.

"Kılıcını görebilir miyim?" diye sordu Adolin.

Dalinar uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordu ama yine de Kılıç'ı çağırdı, keskin tarafı Adolin'den uzak olacak şekilde yere sapladı. Çocuğun gözleri kocaman açıldı.

"Annem daha Zırh'ımı alamayacağımı söylüyor," dedi Adolin.

"Teleb'in ona ihtiyacı var. Yaşın geldiği zaman alabilirsin."

"Güzel. Bir Kılıç kazanmak için ona ihtiyacım olacak."

Yakınlarda Evi hafifçe dilini şaklatarak başını salladı.

Dalinar gülümsedi, Kılıç'ının yanına eğildi ve elini küçük oğlanın omzuna koydu. "Sana savaşta bir tane kazanacağım oğlum."

"Hayır," dedi Adolin çenesi yukarıda. "Kendim kazanmak istiyorum. Senin gibi."

"İyi bir hedef," dedi Dalinar. "Ama bir askerin yardım almaya istekli olması da gerekir. Kalın kafalı olmamalısın, gururla savaş kazanılmaz."

Oğlan kaşlarını çatarak başını bir yana yatırdı. "Senin kafan kalın değil mi?" Yumruğuyla kendi başını tıklattı.

Dalinar gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve Oathbringer'ı geri yolladı. Heyecan'ın son közleri de nihayet soldu. "Uzun bir gün oldu," dedi Evi'ye. "Dinlenmem lazım. Senin buradaki rolünü sonra konuşuruz."

Evi onu kendi fırtına vagonlarındaki bir yatağa götürdü. En sonunda Dalinar uyuyabilmişti.

Dostum,

Kaligrafi Loncası'na sızmakla açığa çıkarılan sırlar beklenenden daha sıradan. Her zaman kan lekelerini mürekkep lekelerine tercih ederim, o yüzden bir dahaki sefere beni el kramplarını yerine yaralardan ölmemin daha olası olduğu bir yere gönder. İffet'in Gözü adına, eğer bir tane daha rün çizmemi istersen...

Loncanın en karanlık sırrı bir rünün içindeki ses birimlerin bazen deşifre edilebilecek olduğu. Karanlık ritüeller ve kadim ay dansları hakkındaki teorilerini yıktığım için kusura bakma. Ama rünler okunmuyor ya da telaffuz edilmiyor. Ezberleniyorlar ve zamanla değişiyorlar, orijinal sesbirimler kümesi tanınamaz hâle geliyor. Örnek olarak fırtına rününü al: "zeras"

Eski Orta Modern yüksek "kecheh" fırtına "zeras" ebedi "kalad" fırtına "zeras"

Yücefırtına "kezeras" Dinmezfırtına "kalazeras"

Rünçiftleri tek rünlerden biraz daha sık kullanılıyor. Arka arkaya üç tane rün ise pek fazla kullanılmıyor.

Rünlerin küçük yazı için basitleştirilmiş şekilleri de var.

Bir de "zeras"ı daha yeni yaratılmış olan bir rünle kıyasla: "zatalef", Alethilerin yakın zamanlarda Akak'taki fetihlerine kadar hiç karşılaşmadıkları yarasa benzeri bir kafadan bacaklı.

Rünün ses birimleri net görülüyor, ayrıca yaratığın kendisine olan benzerliği de.

"zeras"tan bile daha eski olarak Parlayan Şövalyeler'in İlk Yemini'nde kullanılan rünler var. Bunlar herhangi bir modern ya da orta dönem Alethi rününden çok, şövalye tarikatlarını temsil eden karmaşık, okunamaz rünlere benziyorlar.

javani tebel tsameth

katef tebel kadulek

mehlak tebel mevizh

Bunların daha eski bir kaynaktan alındığı ve o sıralarda daha geliştirilmekte olan Alethi rünler sözlüğüne katıldığından şüpheleniyorum.

Bu Alethi rünlerinin büyük olasılıkla Şafak dili kökenli daha eski alfabelerden türetildiği yönündeki iddiayı destekliyor ve neden rün oluşturmak için iki ses birim kümesinin kullanıldığını açıklıyor olabilir. Standart ve kaligrafik:

Rün ustadları ikisini de kullanıyor, kaligrafinin vizyonuna uyacak şekilde ses birimleri döndürüyor, tersine çeviriyor, yamultuyorlar. Sonraki sayfa: Kaligrafik Ses birim küm

Arkadaş,

Mektubun çok merak uyandırıcı hatta hayret verici.

Jah Keved'de antik Siln hanedanı Kral NanKhet'in ölümünden sonra kurulmuştu. O zamanlardan kalmış olan hiç kayıt yoktu, en iyi durumdakiler iki yüzyıl sonrasına aitti. O metnin yazarı –çağdaşları tarafından genellikle Yağgöz diye bahsedilen Natata Ved– çalışmalarının son derece titiz olduğunda ısrar ediyordu ama modern standartlara göre tarih bilimi o zamanlarda daha emekleme aşamasındaydı.

NanKhet'in ölümü Jasnah'nın çok uzun zamandır ilgisini çekiyordu çünkü iktidarı sadece üç ay sürmüştü. Bir önceki kral olan kardeşi NanHar'ın sonraları Triax olacak yerde seferdeyken hastalanıp ölmesinden sonra tahta geçmişti.

Kısa süreli hükümdarlığı sırasında NanKhet dikkate değer bir şekilde *altı* suikast girişiminden kurtulmuştu. İlki, tahta kendi kocasını geçirmek isteyen kız kardeşinden gelmişti. Zehirlenmeden sağ çıktığında NanKhet ikisini de öldürtmüştü. Kısa bir süre sonra oğulları onu yatağında öldürmeye kalkıştı. Görünüşe göre uykusu hafif olan NanKhet yeğenini kendi kılıcıyla öldürdü.

Ondan sonra deneyen NanKhet'in kuzeni olmuş, bu saldırının sonucunda NanKhet'in bir gözü kör olmuştu, bunun ardından başka bir kardeşi, bir amcası ve en sonunda NanKhet'in kendi oğlu gelmişti. Yağgöz'e göre bıkkınlık verici üç ayın sonunda, "Haşmetli ancak yorgun NanKhet bütün akrabalarının sayımını istedi. Uzak Aimia'nın lezzetlerini vadederek onları büyük bir ziyafette topladı. Toplandıkları zaman NanKhet hepsini teker teker idam ettirdi. Bedenleri muazzam bir ateşte yakılarak, iki yüz kişilik masada tek başına yiyeceği ziyafetin eti pişirildi."

Yağgöz'ün' dramaya tutkusu olduğu bilinirdi. Metin NanKhet'in yanında ona yardım edecek kimse olmadığı için tam da o yemeğin boğazına kaçmasıyla boğularak öldüğünü anlatırken neredeyse zevk duyarmış gibiydi.

Benzer hikâyeler Vorin ülkelerinin uzun tarihi boyunca tekrarlanıyordu. Krallar ölüyor ve tahta kardeşleri ya da oğulları geçiyordu. Hatta hiçbir gerçek kan bağı olmayan bir gaspçı bile çoğu zaman dolambaçlı ve yaratıcı akrabalık iddiaları ile kendini aklamaya çalışırdı.

Bu kayıtlar Jasnah'yı hem etkiler hem de endişelendirirdi. Urithiru'nun bodrumuna inerken bu konu hakkındaki düşünceler zihnini meşgul ediyordu. Önceki gece okuduklarının içindeki bir şeyler bu hikâyeyi özellikle kafasına takmıştı.

Kısa süre sonra Urithiru'nun altındaki eskiden kütüphane olan odalardan içeriye göz attı. Kristal sütununa giden koridorun iki tarafındaki odalar şimdi asker mangaları tarafından aşağı indirilmiş masaların etrafındaki âlimlerle doluydu. Dalinar Yaradılmamış'ın kaçmak için kullandığı tünelleri takip etmeleri için keşifçiler yollamıştı. İzciler büyük bir mağara ağı olduğunu bildirmişti.

Bir yer altı nehrini takip ederek günlerce yürümüşler ve en sonunda Tu Fallia'da dağ eteklerindeki tepelere açılan bir çıkış bulmuşlardı. Her ihtimale karşı Urithiru'dan Yeminkapıları dışında başka bir çıkışın ve elbette başka bir potansiyel ikmal yolunun da olduğunu bilmek güzeldi.

Yakın tünellere muhafızlar yerleştirmişlerdi ve bodrum da şimdilik yeterince güvenli görünüyordu. O yüzden Navani de bu bölgeyi Dalinar'ın sorunlarını çözmek ve bilgi, teknoloji ve araştırma alanlarında avantaj kazanmak amacıyla bir ilim kurumuna dönüştürmüştü. Alethkar'da ender olsalar da burada oldukça sık bulunan konsantrasyonsprenleri havada dalgalar gibi titreşiyordu ve küçük fırtına bulutlarına benzeyen mantiksprenleri de onların arasında hızla uçuşuyordu.

Jasnah gülümsemeden edemedi. On yılı aşkın süredir krallıktaki en zeki insanları koordineli bir çalışma için bir araya getirmeyi hayal etmişti. Umursanmamıştı, herkesin hakkında konuşmak istediği tek şey onların tanrılarına duymadığı inançtı. Eh, şimdi odaklanmışlardı işte. Görünüşe göre dünyanın sonunun insanlar onu ciddiye almaya başlamadan önce *gelmesi* gerekiyordu.

Renarin gelmişti, köşeye yakın bir yerde durmuş, çalışmaları izliyordu. Bir süredir nispeten düzenli olarak âlimlere katılıyordu ama hâlâ Köprü Dört armasını taşıyan üniformasını giyiyordu.

Sonsuza kadar iki taraf arasında gidip gelemezsin kuzen, diye düşündü Jasnah. *Eninde sonunda nereye ait olmak istediğine karar vermen gerekecek.* Hayat seçim yapma cesaretini bulduğun zaman çok daha zor ama potansiyel olarak çok daha tatmin ediciydi.

Antik Veden Kralı NanKhet'in hikâyesi Jasnah'ya rahatsız edici bir şey öğretmişti: Bir hükümdar ailesine karşı en büyük tehdit çoğunlukla kendi üyeleri olurdu. Neden bu kadar çok sayıda eski kraliyet ailesi cinayet, hırs ve iç çatışmalardan etkileniyordu? Bunları yaşamayanları farklı kılan neydi?

Jasnah aşırı hırslıları dikkatlice ortadan kaldırarak ailesini dışarıdan gelecek tehditlere karşı korumada ustalaşmıştı. Ama içeriden geleceklere karşı korumak için ne yapabilirdi ki? Yokluğunda monarşi şimdiden sallanmaya başlamıştı. Birbirlerini çok sevdiklerini bildiği kardeşi ve amcasının iradeleri iki uyumsuz çark gibi birbirleriyle sürtüşüyordu.

Ailesinin dağılmasına izin *vermeyecekti*. Eğer Alethkar İssızlık'ı atlatacaksa, sağlıklı bir liderlik gerekiyordu. İstikrarlı bir taht.

Kütüphane odasına girdi ve yazı kürsüsüne yöneldi. Diğerlerini izleyebileceği ve sırtını duvara verebileceği bir yerdeydi.

El çantasını açarak iki uzakalem tahtasını hazırladı. Kalemlerden biri erken yanıp sönmeye başlamıştı ve o da yakutu döndürerek hazır olduğunu belirtti. *Beş dakika içinde başlayacağız,* yazan bir mesaj geldi.

Zamanını odadaki çeşitli grupları gözlemleyerek, görebildiklerinin dudaklarını okuyarak ve kısaltmayla notlar tutarak geçirdi. Konuşmadan konuşmaya atlayarak her birisini biraz takip ediyor ve konuşanların isimlerini not alıyordu.

... testler burada değişik bir şeyin olduğu doğruluyor. Sıcaklıklar yakınlardaki aynı yükseklikte olan tepelerden belirgin bir şekilde daha düşük...

... Berrakbey Kholin'in inanca geri dönmeyeceğini düşünmek zorundayız. Peki ya sonra?...

... bilmiyorum. Belki de fabriallan çiftlemenin bir yolunu bulabilirsek bu etkiyi taklit edebiliriz...

... çocuk saflarımız için kuvvetli bir katkı olabilir. Numerolojiye ilgi gösteriyor ve bana "Bununla gerçekten olayları öngörebiliyor muyuz?" diye sordu. Onunla yeniden konuşacağım...

Bu sonuncusu fırtına bekçilerindendi. Jasnah dudaklarını sıkıca büzdü. "Bej?" diye fısıldadı.

"Onları izleyeceğim."

Bej yanından ayrıldı, bir toz zerresi boyutuna inmişti. Jasnah Renarin'le konuşmak için bir not aldı, onun söndürülen bir mumdan yükselen dumanın kıvrılmasına bakarak geleceği öngörebileceklerini düşünen bir grup aptalla zamanını boşa harcamasına izin vermeyecekti.

En sonunda uzakalemi harekete geçti.

Sizin için Thaylenah'dan Jochi ve Azir'den Ethid ile bağlantıya geçtim Berrakhanım. İşte onların şifreleri. Bundan sonraki satırlar tamamıyla onların yazımlarından aktarılacaktır.

Harika, diye yanıt verdi Jasnah iki şifreyi doğrulayarak. Uzakalemlerini *Rüzgârın Keyfi*'nin batışıyla kaybetmesi çok büyük bir aksaklıktı. Artık önemli iş arkadaşları ve muhbirleri ile doğrudan temasa geçemiyordu. Neyse ki Tashikk bu gibi durumlarla başa çıkmak için kurulmuştu. Her zaman prensliğin meşhur bilgi merkezlerine bağlanan yeni kalemler satın alabilirdin.

Bir aracıya güvendiğin sürece pratik olarak istediğin herkese ulaşabiliyordun. Jasnah'nın mahremiyetini sağlamak için bizzat işe aldığı ve çok iyi de para verdiği biri vardı. Aracı bu konuşmanın ondaki kopyalarını yakacaktı. Her şey göz önüne alındığı zaman, sistem Jasnah'nın elinden geldiği kadar güvenliydi.

Şimdi Tashikk'te Jasnah'nın arabulucusuna iki kişi daha katılmış olmalıydı. Üçünün etrafında altı tane uzakalem tahtası olacaktı, her birisinde efendilerinden gelen yazıları aldıkları bir tane ve bütün konuşmayı diğer ikisinden gelen yazıları da ekleyerek efendilerine geri gönderdikleri bir ikinci. Bu şekilde her konuşmacı cevap vermeden önce durup beklemek zorunda kalmadan sürekli olarak gelen yazıları görebiliyordu.

Navani iletişimi iyileştirmenin yollarını bulmaktan, başka insanlara bağlanmak için ayarlanabilecek uzakalemler bahsediyordu. Ancak bu Jasnah'nın ilgilenmeye zamanının olmadığı ilim alanlarından bir taneydi.

Gelen tahtası iki meslektaşının yazdığı notlarla dolmaya başladı.

Jasnah, yaşıyorsun! yazdı Jochi. *Ölümden geri dönmüşsün. Etkileyici!*

Onun öldüğüne inandığına inanamıyorum, diye yanıtladı Ethid. *Jasnah Kholin? Denizde mi kaybolacak? Fırtınababa'nın ölüsünü bulmamız bile daha inanılır.*

Güvenin rahatlatıcı Ethid, yazdı Jasnah giden tahtasına. Bir an sonra bu kelimeler katibi tarafından ortak uzakalem konuşmasına kopyalandı.

Urithiru'da mısın? diye yazdı Jochi. *Ne zaman ziyaret edebilirim?*

Herkesin kadın olmadığını öğrenmesine izin verdiğin anda, diye cevap yazdı Jasnah. Tüm dünyada enteresan bir felsefeye sahip dinamik bir kadın olarak bilinen Jochi, Thaylen Şehri'nde pastane işleten, altmışlarında ve göbekli bir adamın mahlasıydı.

Eh, harikulade şehrinin pastaya ihtiyacı olduğundan eminim, diye neşeyle cevap yazdı Jochi.

Rica etsem sersemliğini sonra yapabilir misin? yazdı Ethid. *Haberlerim var.* O bir evlat, yani Azish kraliyet sarayındaki bir çeşit kâtipler tarikatının üyelerinden birliydi.

E o zaman zamanı boşa harcamayı bırak! yazdı Jochi. *Haberlere bayılırım. Kremalı çörekle çok iyi gider...yok yok, şekerli ekmekle.*

Haberler ne? yazdı Jasnah gülümseyerek. Bu ikisi Jasnah'yla birlikte aynı ustadan eğitim almışlardı ve en keskin zekâlı Veristitialianlar'danlardı, Jochi nasıl görünüyor olursa olsun.

Elçi Nakku olduğundan gittikçe daha emin olduğumuz bir adamın izini sürüyorum, Yargıç'ın, diye yazdı Ethid. *Sizin deyiminizle Nalan.*

Ha şimdi çocuk masallarını mı anlatıyoruz? diye sordu Jochi. *Elçiler mi? Sen ciddi misin Ethid?*

Eğer fark etmediysen Yokelçiler geri geldi, yazdı Ethid. *Artık umursamadığımız hikâyeler ikinci bir incelemeyi hak ediyor.*

Katılıyorum, yazdı Jasnah. *Peki sana Elçiler'den birini bulduğunuzu düşündüren şey nedir?*

Birçok şeyin birleşimi, diye cevapladı Ethid. *Bu adam sarayımıza saldırdı Jasnah. Birkaç hırsızı öldürmeye çalışıyordu; yeni Birinci de onlardan birisi ama bunu kesende tut. Bizi soymaya niyetli olduğu gerçeğini görmezden gelirken mütevazı kökeninin haberlerini herkese yaymak için elimizden geleni yapıyoruz.*

Elçiler yaşıyor ve birilerini öldürmeye çalışıyorlar, yazdı Jochi. *Ben de burada Koleksiyoncu Axies'in görüldüğü haberinin ilginç olduğunu düşünmüştüm.*

Dahası var, diye yazdı Ethid. *Jasnah burada bir Parlayan'ımız var. Bir Hudutaşar. Daha doğrusu... vardı.*

Vardı mı? yazdı Jochi. *Kayıp mı ettiniz?*

Kaçıp gitti. Daha bir çocuk Jasnah. Reshi, sokaklarda büyümüş.

Sanırım onunla tanıştık, yazdı Jasnah. *Amcam yakınlardaki bir görüsünde ilginç birisiyle karşılaşmıştı. Elinizden kaçmasına izin vermenize şaşırdım.*

Sen bir Hudutaşar'ı elinde tutmaya çalıştın mı? diye cevap yazdı Ethid. *Elçi'nin peşinden Tashikk'e kadar takip etti ama Birinci onun şimdi geri geldiğini ve benden de kaçındığını söylüyor. Ne olursa olsun, Nalan olduğunu düşündüğüm adamda yanlış bir şeyler var Jasnah. Elçiler'in bize faydasının olacağını zannetmiyorum.*

Size Elçiler'in eskizlerini temin edeceğim, yazdı Jasnah. *Beklenmeyen bir kaynak sayesinde elimde onların gerçek yüzlerinin çizimleri var. Ethid, onlar hakkında haklısın. Bize faydaları olmayacak, onlar akıllarını yitirmiş. Amcamın görülerinin kayıtlarını okudunuz mu?*

Bir yerlerde kopyaları olacaktı, diye yazdı Ethid. *Onlar gerçek mi? Bir çok kaynak onun... iyi olmadığı konusunda hemfikir.*

Seni temin ederim ki oldukça iyi, diye yazdı Jasnah. *Görüler onun Parlayan tarikatıyla ilişkili. En son birkaçını sana yollayacağım, Elçiler konusuyla bağlantıları var.*

Fırtınalar adına, yazdı Ethid. *Karadiken gerçekten Parlayan mı? Yıllarca kuraklık yaşadık, şimdi de kayafilizleri gibi her yerden bitiyorlar.*

Her ne kadar böyle adamları incelemeyi kendi çalışmalarının temel taşı yapmış olsa da, Ethid'in ünlerini fetihle kazanan adamlar hakkındaki düşünceleri çok iyi değildi.

Konuşma bir süre daha devam etti. Jochi ondan beklenmeyecek bir ciddiyete bürünerek Thaylenah'nın durumu hakkında açıkça konuştu. Tekrar tekrar gelen Dinmezfırtına'dan ağır zarar görmüştü, Thaylen Şehri'nin bazı kısımları tamamen harabeydi.

Jasnah en çok fırtınayı atlayan gemileri çalan Thaylenli parshmenlerle ilgileniyordu. Onların denize açılmaları, Kaladin Stormblessed'in Alethkar'daki parshmenlerle

olan karşılaşmasıyla da birleştiği zaman Yokelçilerin kim ve ne oldukları hakkında yeni bir resmi ortaya çıkarıyordu.

Konuşma Ethid'in Issızlıklar'dan bahseden eski bir kitapta keşfettiği ilginç bir anlatıyı yazmasıyla devam etti. Oradan Şafak dili tercümelerine geçtiler, özellikle Kharbranth'daki âlimlerden daha ilerde olan Jah Keved'deki bazı ardentler tarafından yapılanlara.

Jasnah kütüphane odasında göz gezdirerek annesini aradı, Shallan'ın yanına evlilik hazırlıklarını konuşmak için oturuyordu. Renarin hâlâ odanın öteki ucunda duruyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Yoksa spreniyle mi konuşuyordu? Jasnah öylesine dudaklarını okudu.

...buradan geliyor, dedi Renarin. *Bu odada bir yerden...*

Jasnah gözlerini kıstı.

Ethid, sen Parlayan tarikatlarının hepsine bağlı olan sprenlerin çizimlerini yapmaya çalışmayacak mıydın? yazdı.

Aslında oldukça ilerledim, diye yanıt yazdı Ethid. *Bir kere göstermesinde ısrar ettiğim zaman Hudutaşar sprenini bizzat gördüm.*

Esasgörenler'den ne haber? yazdı Jasnah.

Ah! Onlara ait bir referans buldum, yazdı Jochi. *Yazılana göre, spren kristalimsi bir şeyden yansıdıktan sonra bir yüzey üzerine düşen ışığa benziyormuş.*

Jasnah bir an düşündü, sonra konuşmadan kısa süreliğine ayrıldı. Jochi de zaten tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Jasnah koltuğundan kalktı ve odayı aşarak Navani ve Shallan'ın yanından geçti.

"Seni hiç zorlamak istemiyorum canım," diyordu Navani. "Ama bu belirsiz zamanlarda mutlaka istikrarlı bir şeyler istiyorsundur."

Jasnah durdu, hürelini hafifçe Shallan'ın omzuna koydu. Genç kadın başını kaldırdı, sonra Jasnah'nın bakışlarını takip ederek Renarin'e baktı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Shallan.

"Bilmiyorum," dedi Jasnah. "Garip bir şey..."

Oğlanın duruşunda, söylediği sözlerde bir şey vardı. Gözlüğü olmadan Jasnah'ya hâlâ yanlış görünüyordu. Sanki tamamen başka birisiymiş gibi.

"Jasnah!" dedi Shallan bir anda gerginlikle. "Kapı ağzında. Bak!"

Jasnah kızın ses tonu yüzünden içine Fırtınaışığı çekti ve Renarin'e arkasını dönerek odanın kapısına baktı. Orada uzun boylu, güçlü çeneli bir adam girişi dolduruyordu. Sadeas'ın orman yeşili ve beyaz renklerini giyiyordu. Aslında artık Sadeas *oydu*, en azından naibi.

Jasnah onu her zaman Meridas Amaram olarak kabul edecekti.

"O burada ne arıyor?" diye tısladı Shallan.

"O bir yüceprens," dedi Navani. "Askerler doğrudan bir emir olmadığı sürece onu engellemezler."

Amaram açık bronz renk gözlerini Jasnah'ya dikti. Kendine güven yayarak ona doğru uzun adımlarla yaklaştı, yoksa kibir miydi? "Jasnah," dedi yaklaştığı zaman. "Seni burada bulabileceğimi söylediler."

"Hatırlat da bunu kim söylediyse astırayım," dedi Jasnah.

Amaram katılaştı. "Özel olarak konuşabilir miyiz, fazla vaktini almayacağım."

"Hiç zannetmiyorum."

"Amcan hakkında konuşmamız gerekiyor. Evlerimiz arasındaki ayrılık kimseye yaramaz. Bu uçurumu birleştirme niyetindeyim ve Dalinar seni dinliyor. Lütfen Jasnah. Onu doğru yola itebilirsin."

"Amcamın bu konularda kendi aklı var ve benim onu 'itmeme' gerek duymuyor."

"Sanki bunu yapmıyormuşsun gibi Jasnah. Onun senin dinî inançlarını paylaşmaya başladığını herkes görebiliyor."

"Bu gayet inanılmaz olurdu, ne de olsa benim bir dini inancım *yok*."

Amaram içini çekti, etrafına bakındı. "Lütfen," dedi. "Özel konuşsak?"

"Hayatta olmaz Meridas. Git buradan."

"Bir zamanlar yakındık."

"Babam bizim yakın olmamızı *istiyordu*. Onun hayallerini gerçeklerle karıştırma."

"Jasnah..."

"Birilerinin canı yanmadan gerçekten gitmen gerek."

Amaram önerisini umursamadı, Navani ve Shallan'a bir bakış attı, sonra daha da yaklaştı. "Senin *öldüğünü* düşünmüştük. İyi olduğunu görmem gerekiyordu."

"Gördün işte. Şimdi git."

Bunun yerine Amaram onun kolunu kavradı. "Neden Jasnah?" *Neden* beni bunca zaman geri çevirdin?"

"Sınırlı zihninin hayal edebileceği şekilde söyleyeyim, vasatlığın en düşük seviyesine ancak ulaşabilen tiksindirici bir soytarı olman dışında mı? Herhangi bir sebep düşünemiyorum."

"Vasat mı?" diye hırladı Amaram. "Bu anneme hakarettir Jasnah. Beni bu krallığın gördüğü en iyi asker olmam için büyütürken ne kadar çok çalıştığını biliyorsun."

"Evet, anladığım kadarıyla çocuk taşıdığı yedi ayı, askerlikle ilgisi olan her adamı sırf huyun, suyun çeksin umuduyla eğlendirerek geçirmiş."

Meridas'ın gözleri kocaman açıldı ve suratı iyice kızardı. Shallan duyulabilir bir sesle nefesini tuttu.

"Seni imansız *kaltak*," diye tısladı Amaram onu bırakarak. "Eğer kadın olmasaydın..."

"Eğer kadın olmasaydım zaten bu konuşmayı yapmazdık. Domuz olmadığım sürece. O zaman iki kat daha ilgili olurdun."

Meridas bir adım geri çekilerek elini yana uzattı, Kılıç'ını çağırmaya hazırlanıyordu.

Jasnah gülümseyip hürelini ona doğru uzattı, Fırtınaışığı kıvrılarak avcundan yükselmeye başladı. "Ah, lütfen devam et Meridas. Bana bahane ver. Hadi."

Meridas onun eline bakakaldı. Bütün oda sessizliğe gömülmüştü. Meridas onu olay çıkarmaya zorlamıştı. Gözleri Jasnah'nınkilere hızlı bir bakış attı, sonra hızla döndü ve sert adımlarla odadan ayrıldı, omuzlarını sanki âlimlerin bakışlarından ve kıs kıs gülmelerini savuşturmak istermişçesine kamburlaşmıştı.

Sorun çıkacak, diye düşündü Jasnah. *Şimdiye kadar olduğundan da fazla.* Amaram gerçekten de Alethkar'ın tek ümidi ve kurtuluşu olduğunu düşünüyordu ve bunu kanıtlamak için derin bir arzusu vardı. Rahat bırakılırsa, kendisi hakkındaki abartılı fikirlerini kanıtlamak için orduları kırıp geçirirdi.

Dalinar'la konuşacaktı. Belki ikisi Amaram'ı güvenli bir şekilde oyalayacak bir şeyler ayarlayabilirlerdi. Bu da işe yaramazsa, alacağı diğer önlem hakkında Dalinar'la *konuşmayacaktı*. Uzun süredir irtibatı kesilmişti ama buralarda bir yerlerde onun ağzı sıkılığı ve müthiş cömertliğinden haberi olan sulkastçıların olduğundan emindi.

Yanından tiz bir ses geldi ve Jasnah dönüp baktığında Shallan'ın koltuğunda oturmuş, gırtlağının arkasından heyecanlı sesler çıkararak ellerini hızla çırptığını gördü, eminelinin kumaşı sesi boğuyordu.

Harika.

"Anne," dedi Jasnah. "Himayemdeki kızla biraz konuşabilir miyim?"

Navani başıyla onayladı, gözleri Amaram'ın çıktığı kapı ağzında oyalanıyordu. Bir zamanlar o da aralarındaki bir birliktelik için ısrar etmişti. Jasnah onu suçlamıyordu,

Amaram'ın gerçek yüzünü görmek zordu ve eskiden Jasnah'nın babasıyla yakın olduğu zamanlarda bu daha da zordu.

Navani uzaklaşarak Shallan'ı raporlarla dolu masada yalnız bıraktı.

"Berrakhanım!" dedi Shallan Jasnah otururken. "Bu inanılmazdı!"

"Kendime abartılı duygulara kapılma izni verdim."

"*Çok güzel* konuştunuz!"

"Ama ilk hakaretim *ona* değil, *kadın bir akrabasının* ahlaki durumuna saldırmak oldu. Güzel mi? Yoksa basit bir klişenin ucuzca kullanılışı mı?"

"Ah. Ii... Şey..."

"Her neyse," diye lafını kesti Jasnah Amaram hakkında daha fazla konuşmaktan kaçınmak istiyordu. "Eğitimin hakkında düşünüyordum."

Shallan anında kaskatı kesildi. "Çok meşguldüm Berrakhanım. Ancak eminim ki benden okumamı istediğiniz kitapları çok yakında elde etmeyi başarabileceğim."

Jasnah alnını oluşturdu. Bu kız...

"Berrakhanım," dedi Shallan, "Sanırım çalışmalarımdan ayrılmak için izin istemek zorunda kalabilirim." O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri birbirine giriyordu. "Majesteleri Kholinar' yapacağı yolculukta yanında olmam gerektiğini söylüyor."

Jasnah kaşlarını çattı. Kholinar mı? "Saçma. Yanlarında Rüzgârkoşucuları olacak. Neden sana ihtiyaçları olsun?"

"Kral şehre girmek için gizlilik kullanmak zorunda kalabileceklerinden endişe ediyor," dedi Shallan. "Şehir ele geçirilmişse içeride. Kuşatmanın ne kadar ilerlediğini bilemeyiz. Eğer Elhokar'ın Yeminkapısı'na tanınmadan ulaşması gerekirse, o zaman illüzyonlarım çok önemli olacaktır. Gitmem gerekiyor. Çok vakitsiz oldu. Özür dilerim." Gözleri kocaman, derin bir nefes aldı, sanki Jasnah'nın onu azarlamasından korkuyordu.

Bu kız.

"Elhokar'la konuşacağım," dedi Jasnah. "Ben bunun aşırı olabileceğini düşünüyorum. Şimdilik senden bilimsel amaçlar için Renarin ve Kaladin'in sprenlerini çizmeni istiyorum. Onları incelemek için..." Sustu. "*Ne* yapıyor bu?"

Renarin avuç içi büyüklüğünde tuğlalarla kaplı olan uzak duvarın yanına duruyordu. Bir tanesine dokundu ve bir şekilde *dışarı* açılmasını sağladı, bir çekmece gibiydi.

Jasnah sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Uzun adımlarla odayı geçti, Shallan arkasından aceleyle geliyordu.

Renarin onlara bir baktı, sonra küçük çekmecenin içinde bulduğu şeyi yukarı kaldırdı. Jasnah'nın başparmağı kadar büyük bir yakuttu, garip bir şekilde kesilmiş ve üzerine delikler açılmıştı. Bu neydi ki böyle? Jasnah yakutu elinden aldı ve yukarı kaldırdı.

"Bu ne?" diye sordu Navani yanına gelerek. "Bir fabrial mi? Hiç metal parçası yok. Bu şekil nedir?"

Jasnah isteksizce mücevheri annesine teslim etti.

"Kesimde ne kadar fazla kusur var," dedi Navani. "Bu Fırtınaışığı'nı çok çabuk kaybetmesine yol açacak. Bahse girerim Işık'ını bir gün bile tutamaz. Ayrıca çok fena titreşecektir."

İlginç. Jasnah dokunarak mücevhere Fırtınaışığı doldurdu. Parlamaya başladı ama olması gerektiği kadar parlak değildi. Navani haklıydı. Fırtınaışığı tüterek yükselirken titreşti. Neden birileri bir mücevheri böylesine yamuk bir kesimle mahvetmişti ve neden gizlemişlerdi? Küçük çekmeceyi tutan bir yay vardı ama Jasnah, Renarin'in bunu nasıl açtığını çıkaramıyordu.

"Fırtınalar adına," diye fısıldadı Shallan diğer âlimler etraflarına toplanırken. "Bu bir desen."

"Desen mi?"

"Aralıklı olarak titreşiyor..." dedi Shallan. "Sprenim bunun bir şifre olduğunu düşündüğünü söylüyor. Harf mi?"

"Dilin müziği," diye fısıldadı Renarin. Cebindeki birkaç küreden Fırtınaışığı çekti, sonra döndü ve ellerini duvara dayayarak avuç içlerinden bir havuzdaki ikiz dalgalanmalar gibi yayılan bir Fırtınaışığı dalgası gönderdi.

Her beyaz tuğlanın arkasında bir çekmece açıldı. Yüz, iki yüz... hepsinin içlerinde birer mücevher vardı.

Kütüphane çürümüştü ama kadim Parlayanlar'ın bunu öngördüğü belliydi.

Bilgilerini aktarmanın başka bir yolunu bulmuşlardı.

Mevcut konumuma ulaşmadan önce bir tanrının şaşıramayacağını düşünürdüm.

Belli ki bu doğru değil. Şaşırabiliyormuşum. Hatta saf bile olabiliyormuşum, diye düşünüyorum ben.

"Sadece bunun neresi daha iyi diye soruyorum," diye homurdandı Khen. "Alethilerin kölesiydik, şimdi de Kaynaşıkların kölesiyiz. Harika. Eziyetimizin artık kendi halkımızın elinden geldiğini bilmek beni o kadar mutlu ediyor ki." parshmen kadın elindeki tomarı takırtılı bir gürm sesiyle yere koydu.

"Böyle konuşarak başımızı yine belaya sokacaksın," dedi Sah. Tahta sopalardan oluşan kendi tomarını yere bıraktı, sonra geldikleri yöne doğru yürüyerek uzaklaştı.

Moash takip ederek sopalardan merdiven yapan insan ve parshmen sıralarının yanından geçti. Bunlar da Sah ve ekibinin geri kalanı gibi kısa süre sonra bu merdivenleri taşıyarak savaş meydanında üzerlerine yağacak olan oklarla yüzleşeceklerdi.

Aylar önce Sadeas'ın savaş kampındaki hayatının ne kadar garip bir tekranydı bu. Yalnız burada ona sağlam eldivenler, kaliteli bir çift çizme ve günde üç öğün düzgün yemek veriyorlardı. Yakında o ve diğerlerinin bir düşman tahkimatının üzerine gönderilecekleri gerçeğinin dışında durumdaki tek sorun Moash'ın çok fazla boş zamanının olmasıydı.

İşçiler kereste deposunda tahta tomarlarını bir yerden bir yere taşıyor, zaman zaman da odun kesmekle görevlendiriliyorlardı. Ama bu hepsini fazla meşgul tutmak için yeterli değildi. Harap Ovalar'da da öğrendiği gibi, bu çok kötü bir şeydi. Ölüme gidecek adamlara çok fazla boş zaman verdiğin zaman soru sormaya başlıyorlardı.

"Bak," dedi Khen hemen ileride Sah'ın yanında yürürken. "En azından bana *kızgın* olduğunu söyle Sah. Bana bunu *hak ettiğimize* inandığını söyleme."

"Bir casusu gizledik," diye mırıldandı Sah.

Moash'ın hızla öğrendiği gibi bu casus *Kaladin Stormblessed*'den başkası değildi.

"Bir avuç kölenin bir casusu fark etmesi mi gerekiyordu?" dedi Khen. "Gerçekten mi? Asıl casusu fark edenin o *spren* olması gerekmez miydi? Sanki üstümüze bir şey yıkmak istiyorlarmış gibi. Bu bir şey gibi... şey gibi..."

"Bir tuzak mı?" diye sordu Moash arkadan.

"Evet, tuzak," diye onayladı Khen.

Böyle kelimeleri unutmalan sık sık oluyordu. Belki de sadece kelimeleri ilk kez kullanmayı deniyorlardı.

Şiveleri eskiden Moash'ın arkadaşı olan köprücülerin çoğununkine epey benziyordu.

Bırak gitsin Moash, diye fısıldadı içinde derinlerden bir şey. *Acından vazgeç. Sorun değil. Sen doğanın gereği olan şeyi yaptın.*

Suçlu sen değilsin. O yükü taşımayı bırak.

Bırak gitsin.

Hepsi yeni birer tahta toman aldı ve geri yürümeye başladılar. Merdivenlerin basamaklannı yapan marangozların yanından geçtiler. Çoğu parshmendi ve Kaynaşıklardan bir tanesi aralarında dolaşıyordu. Parshmenlerden bir baş daha uzundu ve kabuk zırhını ürkütücü görünüşlü büyük parçalar şeklinde büyütebilen bir alt türdendi.

Kaynaşık durdu, sonra çalışan parshmenlerden bir tanesine bir şeyler anlattı. Elini yumruk yaptı ve koyu mor bir enerji kolunu kapladı. Elindeki kabuğu bir testere şeklinde büyüdü. Kaynaşık, testereyle keserek yaptığı işi dikkatli bir şekilde anlattı. Moash bunu daha önce de görmüştü. Yokluktan gelen bu canavarların bazıları *marangozdu*.

Kereste depolannın ötesinde, parshmen birlikleri sıkışık düzen talimi yapıyor ve temel silah eğitimi alıyorlardı. Söylenenlere göre ordu birkaç hafta içinde Kholinar'a saldırmayı planlıyordu. Bu iddialı bir hareketti fakat uzun süreli bir kuşatma için zamanları yoktu. Yokelçilerin büyük ölçekli tanm yapabilir hâle gelmeleri aylar sürecekti ve Kholinar'ın yemek yaratmak için Ruhdökümcüleri vardı. Bu Yokelçi ordusu kısa süre içinde erzaklannı tüketecek ve yiyecek aramak için bölünmek zorunda kalacaktı. Sayı üstünlüğünü kullanarak saldırmak ve Ruhdökümcüleri ele geçirmek en iyisi olurdu.

Her ordunun en ön safta koşacak ve ok yiyecek birilerine ihtiyacı vardı. İyi organize olsun ya da olmasın, iyi niyetli olsun ya da olmasın, Yokelçiler de bundan kaçamayacaktı. Moash'ın ekibi eğitilmeyecekti, daha değerli askerlerin önünde gitmek için saldırıya kadar bekliyorlardı.

"Bize tuzak kurdular," diye tekrar etti Khen yürürken. "Ellerinde ilk saldında önden gönderilecek kadar güçlü yeteri kadar insan olmadığını biliyorlardı. Bizim de bazılarımızın orada olmasına ihtiyaçları vardı, o yüzden bizi ölmeye göndermek için bir *sebep* buldular."

Sah homurdandı.

"Bütün söyleyeceğin bu mu?" diye hesap sordu Khen. "*Kendi tannlarımızın* bize yaptıklan hiç mi umurunda değil?"

Sah elindeki toman yere fırlattı. "Evet, umurumda," diye patladı Sah. "Aynı soruları ben de sormuyor muyum sanıyorsun? Fırtınalar adına! Kızımı aldılar Khen! Onu benden kopardılar ve beni ölmeye gönderdiler."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Khen sesi azalarak. "*Ne* yapacağız?"

Sah etraflanndaki orduya baktı, hareketlilikle kaynıyor, savaşa hazırlanıyordu. Boğucu, eziciydi, kendine has bir fırtına gibiydi. Hareketi durdurulamazdı. İnsanı yakalayan ve sürükleyip götüren türden bir şeydi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Sah. "Fırtınalar adına Khen. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Ben biliyorum, diye düşündü Moash. Ama içinde onlara herhangi bir şey söyleyecek iradeyi bulamıyordu. Bunun yerine sinirlendiğini fark etti, öfkesprenl etrafında kaynıyordu. Hem kendisine hem de Yokelçilere öfkelenmişti. Elindekl toman yere attı ve sert adımlarla yürüyerek kereste deposundan dışarıya doğru ilerledl.

Bir ustabaşı yüksek sesle haykırdı ve peşinden koşturdu, ama onu durdurmamıştı ve yanından geçtiği muhafızlar da öyle. Moash'ın bir namı vardı.

Moash peşindeki ustabaşıyla birlikte kasabada dolaşarak uçabilen bir Kaynaşık aradı. Onlar diğer Kaynaşıklardan daha yetkili görünüyordu.

Bulamadı, o yüzden diğer alt türlerden bir tanesine yaklaşmakla yetindi. Kasabanın yağmur suyu toplanan sarnıcının yanında oturan bir erkekti. Bu yaratık ağır zırhlı olan türdendi, saçı yoktu, kabuğu yanaklarının üzerine kadar uzanıyordu.

Moash yaratığın tam yanına kadar geldi. "Yetkili birisiyle konuşmam gerekiyor."

Arkada Moash'ın ustabaşısı nefesini tuttu, belki Moash her ne yapıyorsa başını ciddi belaya sokabileceğinin daha şimdiden farkına varmıştı.

Kaynaşık Moash'a baktı ve sınttı.

"Yetkili birisi," diye tekrar etti Moash.

Yokelçi güldü, sonra sırtüstü sarnıcın içindeki suya düştü, orada yatarak gözlerini gökyüzüne dikti.

Harika, diye düşündü Moash. *Deli olanlardan biriymiş*. Bunlardan çok sayıda vardı.

Moash yürüyerek uzaklaştı ama bir şey gökyüzünden inmeden önce kasabanın içinde fazla ilerlememişti. Havada kumaşlar dalgalanıyordu ve ortalarında derisi siyah ve kırmızı kumaşlarla uyumlu olan bir yaratık asılı duruyordu. Moash bunun eril mi, yoksa dişil mi olduğunu seçemiyordu.

"Küçük insan," dedi yaratık yabancı bir şiveyle. "Sen tutkulu ve ilginçsin."

Moash dudaklarını yaladı. "Yetkili birisiyle görüşmem gerekiyor."

"Bizim sana verdiklerimizin dışında hiçbir şeye ihtiyacın yok," dedi Kaynaşık. "Ama *arzun* bahşedilecek. Leydi Leshwi seni görecek."

"Harika. Onu nerede bulabilirim?"

Kaynaşık elini Moash'ın göğsüne bastırdı ve gülümsedi. Karanlık Yokışığı elinden yayılarak Moash'ın bedenini kapladı. Birlikte havaya yükseldiler.

Moash panikle Kaynaşık'ı kavradı. Yaratığın boğazından yakalayabilir miydi? *Sonra* ne olacaktı? Eğer yaratığı burada öldürürse kendisi de düşüp ölürdü.

Kasaba küçük bir oyuncak gibi görünene kadar yükseldiler. Kereste deposu ve tören meydanı bir yandaydı, tek kayda değer sokak ortadan geçiyordu. Sağ tarafta insan yapımı bir koruyucu yücefırtınalara karşı bir savunma oluşturuyor, ağaçlar ve şehir beyinin malikânesi için bir siper yaratıyordu.

Daha da yükseğe çıktılar, Kaynaşık'ın bol kıyafetleri dalgalanıyordu. Yer seviyesinde hava ılık olsa da yukarıda oldukça serindi ve Moash'ın kulaklarında sanki içlerine bez doldurulmuş gibi garip bir his vardı.

Sonunda Kaynaşık yavaşladı ve asılı kalarak durdular. Moash ona tutunmaya çalışsa da Kaynaşık onu yana doğru ittirdi, sonra kaynayan kumaşlar şeklinde hızla uçup gitti.

Moash engin manzaranın üzerinde tek başına sürükleniyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve aşağıya bakarken bir şeyin farkına vardı. Ölmek *istemiyordu*.

Kendini etrafına bakmak için zorlayarak döndü. Başka bir Kaynaşık'a doğru sürüklendiğini görünce içinde bir umut yükseldi. Havada asılı duran bir kadındı; en az üç metre uzunluğunda, kırmızı renkli, sarkan bir cübbe giyiyordu. Moash kadının dibine kadar sürüklendi, o kadar yaklaşmıştı ki eliyle uzanıp Moash'ı durdurabildi.

Moash kadının kolunu kavrayıp hayatı pahasına tutunmamak için kendisini zorladı. Zihni olanlara ayak uydurmaya başlamıştı, kadın onunla görüşmek istiyordu ama Moash'ın âleminde değil, kendi âleminde. Eh, Moash da korkusuna hâkim olacaktı.

"Moash," dedi Kaynaşık. Diğeri onun adının Leshwi olduğunu söylemişti. Leshwi'nin yüzünde üç Parshendi rengi de vardı: beyaz, kırmızı ve siyah, birbirlerine ka-

nştırılmış boyalar gibi mermerimsi desen oluşturuyorlardı. Moash daha önce üç renkli birden olanlan çok nadiren görmüştü ve bu gördüğü en büyüleyici desenlerden biriydi. Görünüşü neredeyse sıvı gibiydi, gözleri etraflarında renklerin aktığı havuzlara benziyordu.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu Moash.

"Ustabaşın söyledi," dedi Leshwi. Havada asılı dururken Leshwi'nin üzerinde belirgin bir sükûnet hissi vardı. Esen rüzgâr üzerindeki kurdeleleri çekiştiriyor, umursamaz dalgalarla havada sallıyordu. Garip bir şekilde etrafta hiç rüzgârspreni görünmüyordu. "Bu ismi nereden buldun?"

"Büyükbabam koymuş," dedi Moash kaşlarını çatarak. Bu konuşmanın gittiği yön hiç de onun beklediği gibi değildi.

"İlginç. Bunun bizim isimlerimizden biri olduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

Leshwi başını sallayarak onayladı. "Zamanın gelgitleriyle sürüklenip şarkıcıların dudaklanndan insanlara geri dönmeden ve burada, bir insan kölenin üstünde son bulmadan önce ne kadar zaman geçirmiş?"

"Bak, sen liderlerden biri misin?"

"Ben aklı yerinde olan Kaynaşıklardan biriyim," dedi Leshwi sanki bu aynı şeymiş gibi.

"O zaman bana..."

"Cesursun," dedi Leshwi gözleri ileride. "Burada bıraktığımız şarkıcıların pek çoğu değil. Senin halkın tarafından ne kadar uzun süre eziyet edildikleri göz önüne alınırsa, onları dikkate değer buluyoruz. Ancak yine de yeteri kadar cesur değiller."

Leshwi konuşma sırasında ilk kez Moash'a baktı. Yüzü açılıydı; uzun, dalgalı, siyah ve kızıl parshmen saçları vardı, bir insanınkilerden daha kalındı. Neredeyse ince kamışlar ya da çimen saplan gibilerdi. Gözleri ışıldayan kan gölleri gibi koyu bir kırmızıydı.

"Dalgaları nereden öğrendin insan?" diye sordu Leshwi.

"Dalgalar mı?"

"Beni öldürdüğün zaman gökyüzüne Çivilenmiştin," dedi. "Ama hızla tepki verdin, tecrübeli bir şekilde. Hilesiz olarak, bu kadar gafil avlandığım için öfkelenmiştim."

"Dur," dedi Moash ürperek. "Seni *öldürdüğüm* zaman mı?"

Leshwi o kırpılmayan yakut gözleriyle Moash'a bakıyordu.

"Sen o musun?" diye sordu Moash. *Mermer desenli bu deri...* diye farkına vardı. *Dövüştüğüm Yokelçininkiyle aynı.* Ama yüz hatları farklıydı.

"Bu bana kurban olarak sunulan yeni bir beden," dedi Leshwi. "Bağ kurmam ve kullanmam için, çünkü kendime ait olan bir beden yok."

"Sen bir çeşit spren misin?"

Leshwi gözlerini kırptı ama cevap vermedi.

Moash düşmeye başladı. Bunu uçma gücünü ilk kaybeden kıyafetlerinde hissetmişti. Haykırarak Kaynaşık'a doğru uzandı ve o da Moash'ı bileğinden yakaladı ve içini daha fazla Yokışığı'yla doldurdu. Vücudu boyunca yayıldı ve Moash tekrar havada asılı olarak durdu. Kaynaşık'ın üzerindeki mor karanlık azaldı, sadece arada bir derlsinde beliren sönük yıldınmlar şeklinde görünür hâle gellyordu.

"Yoldaşlarım seni buraya getirdi," dedl Leshwi. "Tekrar doğduğum zaman bizzat intikam almak isteyebileceğimi düşündükleri için. İstemedim. Neden böylesine bir tutkusu olanı yok edeyim? Bunun yerine seni izledim, ne yapacağını merak ettlm. Kızakları çeken şarkıcılara yardım ettiğini gördüm."

Moash derin bir nefes aldı. "O zaman bana neden kendi halkınıza o kadar kötü muamele ettiğinizi söyler misin?"

"Kötü mü?" dedi Leshwi, sesi eğlenmiş gibiydi. "Besleniyor, giydiriliyor ve eğitiliyorlar."

"Hepsi değil," dedi Moash. "O zavallı parshmenleri köle olarak çalıştırıyordunuz, insanlar gibi. Şimdi de şehrin duvarlarına süreceksiniz."

"Kurban," dedi Leshwi. "Kurban verilmeden bir imparatorluğun kurulabileceğini mi sanıyorsun?" Koluyla önlerindeki manzarayı süpürdü.

Moash'ın midesi kalktı, kısa bir süre için sadece Leshwi'ye odaklanmayı ve *tam olarak* ne kadar yüksekte olduklarını unutmayı başarabilmişti. Fırtına adına... bu ülke büyüktü. Moash baktığı her yönde uzanıp giden tepeler, ovalar, çimler, ağaçlar ve taşlar görüyordu.

Leshwi'nin işaret ettiği yönde, ufukta koyu bir çizgi vardı. Kholinar mıydı?

"Verdikleri kurban sayesinde tekrar nefes alıyorum," dedi Leshwi. "Bu dünya da bizim olacak, kurbanlar sayesinde. Düşenlerin şarkıları söylenecek ama onların kanını istemek bizim hakkımız. Eğer savaştan sağ çıkarlarsa, kendilerini kanıtlarlarsa o zaman şereflendirilecekler." Tekrar Moash'a baktı. "Buraya gelirken yolda onlar için savaştın."

"Dürüst olmak gerekirse beni öldürmenizi bekliyordum."

"Eğer Kaynaşıklardan birine saldırdığın için öldürülmüyorsan, daha düşük seviyeli olanlarımızdan birine saldırdığın için neden öldürülesin?" dedi Leshwi. "İki seferinde de insan, tutkunu gösterdin ve başarılı olma hakkını kazandın. Sonra karşına çıktığı zaman otoriteye boyun eğdin ve yaşamaya devam etme hakkını kazandın. Söyle bana. *Neden* o köleleri korudun?"

"Çünkü bir ve beraber olmanız gerekiyor," dedi Moash. Yutkundu. "Benim ırkım bu ülkeyi hak etmiyor. Bizler mahvolmuş durumdayız. Aciziz."

Leshwi başını bir yana eğdi. Serin bir rüzgâr kıyafetleriyle oynuyordu. "Pare'lerini aldığımız için bize kızgın değil misin?"

"Onlar bana sonra ihanet ettiğim bir adam tarafından verilmişti. Ben... onları hak etmiyorum."

Hayır. Suçsuzsun. Senin suçun değildi.

"Sizi fethettiğimiz için bize kızgın değil misin?"

"Hayır."

"O zaman *neye* kızgınsın? Tutkulu öfken nedir Moash, eski bir şarkıcı ismi taşıyan insan?"

Evet, oradaydı. Hâlâ yanıyordu. Derinlerde.

Hay fırtına kapsın, Kaladin bir *katili* korumuştu.

"İntikam," diye fısıldadı.

"Evet, anlıyorum." Leshwi ona bakarak son derece kötücül görünen bir şekilde gülümsedi. "*Bizim* neden savaştığımızı biliyor musun? Anlatayım..."

Yarım saat sonra Moash hava kararmaya başlarken fethedilmiş bir kasabanın sokaklarında yürüyordu. Tek başına. Leydi Leshwi, Moash'ı azat etmiş, rahat bırakılmasını emretmişti.

Yukarıdaki buz gibi havayı hatırlayarak elleri Köprü Dört ceketinin ceplerinde yürüyordu. Yer seviyesinde hava ılık ve bunaltıcı olmasına rağmen Moash hâlâ üşüdüğünü hissediyordu.

Bu güzel bir kasabaydı. Hoştu. Küçük taştan binalar vardı, her evin arka bahçesinde büyüyen bitkiler. Bu yüzden Moash'ın sol tarafındaki kapıların yanlarından fışkıran

çalılar ve yetiştirilmiş kayafillzleri vardı. Ama sağ tarafında sadece fırtınalara karşı boş taş duvarlar vardı. Bir tane pencere bile yoktu.

Bitkiler ona medeniyet gibi kokuyordu. Açık arazilerde duyulamayan bir tür kasaba kokusuydu. Hayatsprenleri Moash yanlarından geçerken kımıldansalar da, bitkiler neredeyse titremiyordu bile. Sokaklarda insanların olmasına alışkınlardı.

En sonunda Yokelçilerin ele geçirdikleri atların tutulduğu ağılları çevreleyen alçak bir çitin önünde durdu. Hayvanlar parshmenlerin onlara attığı kesilmiş otları yiyorlardı.

Ne kadar garip yaratıklardı. Bakımı zor, beslemesi pahalıydı. Moash atlara arkasını döndü ve Kholinar'a doğru uzanan araziye doğru baktı. Leshwi, Moash'a gitmekte özgür olduğunu söylemişti. Başkente giden sığınmacılara katılabilirdi. Şehri savunabilirdi.

Tutkulu öfken nedir?

Tekrar tekrar doğmakla geçen binlerce yıl. Nasıl bir şey olabilirdi? Binlerce yıl ve hiç pes etmemişlerdi.

Kendini kanıtla...

Döndü ve tekrar kereste deposuna doğru gitti. İşçilerin mesaisi bugünlük bitmişti. Bu gece bir fırtına beklenmiyordu ve her şeyi emniyete almak zorunda değillerdi, bu yüzden rahat, neredeyse neşeli bir şekilde çalışıyorlardı. Moash'ın ekibi dışında hepsi, onlar çoğu zaman olduğu gibi kendi başlarına bir araya toplanmış, tecrit edilmişlerdi.

Moash bir yığının içinden bir tomar merdiven sopası aldı. Çalışan işçiler itiraz etmek için döndü ama kim olduğunu görünce sustular. Moash tomarı çözdü ve şanssız parshmen ekibine ulaştığı zaman hepsine uzun birer tahta parçası attı.

Sah ona attığı tahta parçasını yakaladı ve kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Diğerleri de onu taklit ettiler.

"Sizi bunlarla eğitebilirim," dedi Moash.

"Sopalarla mı?" diye sordu Khen.

"Mızraklarla," dedi Moash. "Sizi asker olmanız için eğitebilirim. Büyük ihtimalle öleceğiz. Hay Cehennem, büyük ihtimalle duvarların tepesine bile ulaşamayız. Ama hiç yoktan iyidir."

Parshmenler ellerindeki mızrak niyetine kullanılabilecek tahta sopaları tutarak birbirlerine baktılar.

"Ben varım," dedi Khen.

Yavaş yavaş öbürleri de başlarını sallayarak kabul ettiler.

Bu amacında sana yardım etmek için aralarında en az uygun olan benim. Elimde tuttuğum güçler öylesine zıt ki, en basit eylemlerin bile zor olabileceğini görüyorum.

Rlain Harap Ovalar'da tek başına oturmuş, ritimleri dinliyordu.

Gerçek formları ellerinden alınmış köle parshmenler ritimleri duyamazdı. Rlain casusluk yaptığı yıllarda ritimleri zayıf da olsa duyabilen kıtforma bürünmüştü. Ritimlerden kopmak o kadar zor gelirdi ki.

Tam olarak şarkı değillerdi, daha çok tını ve ahengin izlerini taşıyan tempolardı. Rlain birkaç düzine ritimden ruh hâline uygun olan birini tutulabilir ya da ruh hâlini düzenlemek için destek alabilirdi.

Halkı her zaman insanların ritimlere karşı sağır olduğunu sanmıştı ama Rlain emin değildi. Belki onun hayal gücünden kaynaklanıyordu ama insanlar bazen belli ritimlere cevap veriyormuş gibi görünüyordu. Bir anlığına temponun güçlendiği bir yerinde başlarını kaldırıp gözlerinde dalgın bir bakışla uzaklara dalıyorlardı. Rahatsızlanır ve bir saniye için de olsa Sinir Ritmi'nin temposuyla bağırırlar ya da sevinç çığlıkları atarken Zevk Ritmi temposunu tam tuttururlardı.

Bir gün insanların da ritimleri duyabileceklerini düşünmek Rlain'e huzur veriyordu. Belki o zaman kendini bu kadar yalnız hissetmezdi.

Rlain şu anda Kayıplar Ritmi'ne tutulmuştu, keskin ve ayrık notaları olan sessiz ama şiddetli bir tempoydu. Buna ölenleri anmak için tutulunurdu ve Rlain burada Narak'ın dışında oturmuş, bir zamanlar evi olan yerde insanların bir kale inşa etmelerini izlerken, doğru olan duygu buymuş gibi geliyordu. Bir zamanlar Beş'in toplanarak halklarının geleceğini konuştuğu merkezi kulenin tepesine bir gözetleme karakolu yapmışlardı. Evleri kışlalar hâline getirmişlerdi.

Bu onu kızdırmıyordu, kendi halkı da Fırtınamevki'nin harabelerini Narak'a dönüştürmüşlerdi. Dinleyicilere olduğu gibi, bu görkemli harabelerin Alethi istilasından sonra da burada olacaklarından hiç şüphesi yoktu. Bunu bilmek Rlain'in yas tutmasına engel olmuyordu. Halkı artık yoktu. Evet, parshmenler uyanmıştı ama Alethilerin ve Ve-

denlerin deri renkleri birbirlerine benzediği için aynı ırktan olmamaları gibi, onlar da dinleyici değillerdi.

Rlain'in halkı artık yoktu. Alethi kılıçlarıyla ölmüş ya da Dinmezfırtına tarafından yutularak eski dinleyici tanrılarının bedenlerine dönüşmüşlerdi. Bildiği kadarıyla Rlain halkından geriye en son kalandı.

İçini çekerek ayağa kalktı. Mızrağını omzuna dayadı, taşımasına *izin verdikleri* mızrağı. Köprü Dört'teki insanları seviyordu ama Rlain onların arasında bile bir gariplikti, silah taşımasına onlann izin verdiği bir parshmen. Potansiyel bir Yokelçiye güvenmeyi seçmişlerdi ve bunun için o ne kadar da şanslıydı, değil mi?

Bir grubun Teft'in gözetimi altında talim yaptıkları platodan geçti. Ona el sallamadılar. Çoğu zaman Rlain'i gördüklerine sanki onun buralarda olduğunu unutmuş gibi şaşınrlardı. Ama Teft onu fark ettiği zaman adamın gülümsemesi içtendi. Onlar Rlain'in arkadaşlarıydı. Sadece...

Rlain onları bu kadar çok severken, nasıl bir yandan da hepsini tokatlamayı isteyebiliyordu?

Aralarında Fırtınaışığını çekemeyen sadece Rlain ve Skar kaldığı zaman Skar'a cesaret vermişlerdi. Moral vermek için onunla konuşmuş, denemekten vazgeçmemesini söylemişlerdi. Skar'a inanıyorlardı. Ama Rlaln... eh, Rlain Fırtınaışığı çekebilirse ne olacağını kim bilebilirdi ki? Onun da bir canavara dönüşmesinin ilk adımı olabilir miydi?

Onlara bir forma bürünmek için kendisini açması gerektiğini anlatmasını boş ver. Kendi seçimini yapabilme *gücüne* sahip olmasını da boş ver. Her ne kadar bundan hiçbir zaman bahsetmeseler de Rlain gerçeği tepkilerinde görebiliyordu. Dabbid gibi Rlain'in de Fırtınaışığı çekememesinin en iyisi olduğunu düşünüyorlardı.

Parshmen ve deli insan. Rüzgârkoşucu olarak güvenilmeyecek kişilerdi.

Beş köprücü havaya yükseldi, üzerlerinden akan Işık'la Parlayan'lardı. Ekibin bir kısmı Kaladin'le devriye gezerek kervanları kontrol ederken, bir grup da eğitim yapıyordu. Yeni gelenlerin Fırtınaışığını çekmeyi öğrenmiş olan on tanesinden oluşan üçüncü bir grup birkaç plato ötede Peet'le talim yapıyordu. O grupta Lyn ile diğer gözcü kadınların *dördü birden*, başka köprü ekiplerinden dört tane adam ve tek bir açıkgöz subay vardı. Okçu yüzbaşısı Colot.

Lyn diğer köprücülerin birkaçı gibi kolaylıkla Köprü Dört'ün içine kabul edilmişti. Rlain onlar neredeyse kendisinden daha fazla ekibin parçasıymış gibi görünürken kıskançlık hissetmemeye çalıştı.

Teft havada beş tanesiyle bir düzen içinde uçarken diğer dördü Kaya'nın içki dağıttığı yere doğru yürüdüler. Rlain de onlara katıldı ve Yake sırtına bir şaplak atarak Köprü Dört'e katılmayı umut edenlerin büyük kısmının talim yapmaya devam ettiği yandaki platoyu işaret etti.

"Şunlara bak, daha mızrağı doğru düzgün tutamıyor bile," dedi Yake. "Gidip onlara *gerçek* bir köprücü nasıl mızrak kullanır bir göstermelisin, hı Rlain?"

"Eğer o kabukkafalarla savaşmak zorunda kalırlarsa onlara Kalak yardım etsin," diye ekledi Eth Kaya'dan bir içkisi alarak. "Iı, alınmıyorsun, değil mi Rlaln?"

Rlaln savaşformunda olduğu için belirgin bir şekilde kalın ve güçlü olan kabuk zırhının alnına dokundu. Kabuğun üzerine geçtiği için Köprü Dört dövmesi genişlemişti. Kol ve bacaklarında da çıkıntılar vardı ve insanlar hep onlara dokunmak istiyordu. Gerçekten de derisinden dışarıya doğru büyüdüklerine inanmıyorlardı ve her nedense altlarına bakmaya çalışmanın uygun olacağını düşünüyorlardı.

"Rlain," dedi Kaya. "Yok sorun fırlatmakta Eth'e bir şey. Kalın onun da kafası, var neredeyse onun da kabuğu."

"Sorun değil," dedi Rlain çünkü söylemesini bekledikleri şey buydu. Ama kazara Sinir Ritmi'ne tutulmuştu ve konuşmasının temposundan belli oluyordu.

Utancını gizlemek için Merak'a tutuldu ve Kaya'nın bugünkü içkisini denedi. "Bu güzell İçinde ne var?"

"Ha! Haşladığım su dün akşam yemeğinde verdiğim kremcikleri."

Eth ağzındaki içkiyi püskürttü, sonra dehşet içinde kupaya baktı.

"Ne?" dedi Kaya. "Biliyorsun kremcikleri yemeyi!"

"Ama bu... Bu onlann *banyo suyu* gibi," diye şikâyet etti Eth.

"Baharatladım," dedi Kaya. "Soğuttum. İyi tadı," dedi Kaya.

"Banyo suyu," dedi Eth Kaya'nın şivesini taklit ederek.

Teft ve diğerleri bir ışık dalgası gibi üzerlerinden geçti. Rlain yukarıya baktı ve kendini durdurmadan önce Hasret Ritmi'ne tutulduğunu fark etti. Bunun yerine Huzur'a tutuldu. Evet, huzur. Huzurlu olabilirdi.

"Bu işe yaramıyor," dedi Drehy. "Fırtına kapası Harap Ovalar'ın tamamını devriye gezemeyiz. Dün gece olduğu gibi daha başka kervanlar da saldırıya uğrayacak."

"Yüzbaşı, Yokelçilerin böyle saldırmaya devam etmelerinin garip olduğunu söylüyor," dedi Eth.

"Sen onu dünkü kervancılara anlat."

Yake omzunu silkti. "Fazla bir şey yakmadılar bile, Yokelçiler herkesi korkutmaktan fazla bir şey yapmaya zaman bulamadan oraya vardık. Bence yüzbaşı haklı. Garip bir şey var."

"Belki bizim yeteneklerimizi sınıyorlardır," dedi Eth. "Köprü Dört'ün tam olarak neler yapabileceğine bakıyorlardır."

Teyit için Rlain'e baktılar.

"Bunun... cevabını bilmem mi gerekiyor?" diye sordu Rlain.

"Ee," dedi Eth. "Yani, Rlain. Onlar senin halkın. Mutlaka onlar hakkında bir şeyler biliyorsundur."

"Tahmin edebilirsin, değil mi?" dedi Yake.

Kaya'nın kızı Rlain'in kupasını tekrar doldurdu ve Rlain kupanın içindeki berrak sıvıya baktı. *Onlan suçlama*, diye düşündü. *Bilmiyorlar. Anlamıyorlar.*

"Eth, Yake," dedi Rlain dikkatli bir şekilde. "Benim halkım kendimizi bu yaratıklardan ayırmak için ellerinden gelen her şeyi yaptı. Çok uzun zaman önce saklandık ve bir daha asla güç formlarını kabul etmemeye yemin ettik.

"Ne değişti bilmiyorum. Halkım bir şekilde kandırılmış olmalı. Ne olursa olsun, Kaynaşıklar sizin oldukları kadar benim de düşmanlarım, hatta *daha* bile fazla. Ve hayır, ne yapacaklarını bilmiyorum. Bütün hayatımı onları düşünmemeye çalışarak geçirdim."

Teft'in ekibi platonun üzerine indi. Daha önce yaşadığı bütün zorluklara rağmen, Skar uçmayı çabuk kavramıştı. Grubun içinde inişi en zarif olan Skar'dı. Hobber yere o kadar sert düşmüştü ki acıyla inledi.

İçki almak için hızla geldiler, Kaya'nın en büyük kızı ve oğlu onlara içki vermeye başladı. Rlain bu ikisi için üzülüyordu, neredeyse hiç Alethçe konuşamıyorlardı. Gerçi oğlan garip bir şekilde Vorin'di. Görünüşe göre Jah Keved'den keşişler Boynuzyiyenler'e Yaradan hakkında vaaz vermeye geliyorlardı ve Kaya da çocuklarını istedikleri tanrıya inanmaları için serbest bırakmıştı. Bu yüzden bu soluk tenli genç Boynuzyiyenli koluna bir ründuası bağlıyor ve Boynuzyiyenli sprenlerine adak sunmak yerine Vorin Yaradan'ına dua yakıyordu.

Rlain içkisini yudumladı ve Renarin'in burada olmasını diledi. Sessiz açıkgöz genellikle Rlain'le konuşmak için çaba harcıyordu. Diğerleri heyecanla gevezelik ediyor-

lardı ama Rlain'i de dâhil etmek akıllarına gelmiyordu. Onlar için parshmenler sanki görünmezdi, bu şekilde yetiştirilmişlerdi.

Buna rağmen Rlain onları seviyordu çünkü *gerçekten* uğraşıyorlardı. Skar Rlain'e çarptığı ve dolayısıyla orada olduğunu hatırladığı zaman gözlerini kırpıştırıp, "Belki Rlain'e sormalıyız," dedi. Diğerleri hemen lafa atlayarak bu konu hakkında konuşmak istemediğini söyleyip, az önce onlara dediklerinin bir tür Alethi uyarlamasını Skar'a anlattılar.

Rlain herhangi bir yere ne kadar aitse buraya da o kadar aitti. Artık Narak halkı olmadığı için Köprü Dört onun ailesiydi. Eshonai, Varanis, Thude...

Kayıplar Ritmi'ne tutuldu ve başını öne eğdi. Köprü Dört'teki dostlarının ritimlerin bir kırıntısını da olsa duyabildiklerine inanmak zorundaydı, yoksa ruhun gerçek acısıyla yas tutmayı nasıl bilebilirlerdi?

Gökyüzünde beliren bir grup nokta Kaladin Stormblessed'ın gelişini haber verdiği zaman Teft diğer mangayla birlikte uçmaya hazırlanıyordu. Kaladin mangasıyla birlikte yere indi, bir insan kafası büyüklüğünde kesilmemiş bir mücevheri elleri arasında atıp tutan Lopen de aralarındaydı. Uçurum yaratıklarından birinin bir kozasını bulmuş olmalıydılar.

"Bugün, Yokelçilerden hiç iz yok," dedi Leyten Kaya'nın kovalarından bir tanesini ters çevirip üzerine otururken. "Ama fırtınalar adına yukarıda olduğun zaman Harap Ovalar çok daha küçük görünüyor."

"Evet," dedi Lopen. "Hem de çok büyük."

"Hem küçük hem büyük mü?" diye sordu Skar.

"Küçük çünkü o kadar hızla geçiyoruz," dedi Leyten. "Platoları geçmek sanki *yıllar* sürüyordu gibi hatırlıyorum. Şimdi onları göz açıp kapayıncaya kadar geçiyoruz."

"Ama sonra iyice yükseğe çıkıyorsun ve buranın ne kadar geniş olduğunu fark ediyorsun," diye ekledi Lopen. "Harbiden bak, daha ayak basmadığımız yerler var. Sonra çok... büyük görünüyor."

Diğerleri de hevesli bir şekilde başlarını sallayarak onayladı. Onların duygularını seslerinden değil, hareketlerinden ve yüz ifadelerinden anlamak gerekiyordu. Belki de duygu sprenlerinin insanlara dinleyicilerden bu kadar daha fazla gelmelerinin sebebi buydu. Ritimler olmadan insanlar birbirlerini anlamak için yardıma ihtiyaç duyuyordu.

"Sonraki devriyeye kim çıkacak?" diye sordu Skar.

"Bugünlük bu kadar," dedi Kaladin. "Dalinar'la görüşmem gerekiyor. Narak'ta bir manga bırakacağız ama..."

Kaladin Yeminkapısı'ndan gittikten kısa bir süre sonra herkes yavaş yavaş güçlerini kaybetmeye başlayacaktı. Bir ya da iki saat içinde kayboluyorlardı. Kaladin'in nispeten yakınlarda olması gerekiyordu. Sizgil ondan en uzak olabilecekleri yerin yetmiş beş kilometre kadar olduğunu tahmin ediyordu, gerçi güçleri elli kilometre civarında zayıflamaya başlıyordu.

"Tamam, zaten ben de Kaya'nın kremcik suyundan daha fazla içmek için sabırsızlanıyordum," dedi Skar.

"Kremcik suyu mu?" dedi Sizgil içkisini ağzına götürürken yarı yolda durarak. Rlain'in dışında Sizgil'in koyu kahverengi derisi ekibin geri kalanlarından en farklı olandı, gerçi köprücüler deri rengini pek de umursarmış gibi görünmüyorlardı. Onlar için önemli olan tek şey göz rengiydi. Rlain bunu her zaman garip bulmuştu çünkü bazı zamanlarda dinleyiciler arasında deri desenlerinin bir önemi olmuştu.

"Peki... Renarin hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu Skar.

Yirmi sekiz insan birbirleriyle bakıştı, pek çoğu bir zamanlar yemek ateşinin etrafında yaptıkları gibi Kaya'nın içki fıçısının etrafında oturmuştu. Etrafta şüphe uyandıra-

cak kadar çok sayıda tabure olarak kullanılabilecek kova vardı, sanki Kaya bunu planlamış gibi. Boynuzlyenli omzuna attığı bir temizlik beziyle içkileri servis ettiği masaya yaslandı.

"Ne olmuş Renarin'e?" diye sordu Kaladin kaşlarını çatarak ve etrafındakilere baktı.

"Kule şehirde çalışan kâtiplerle birlikte çok zaman geçiriyor," dedi Natam.

"Geçenlerde orada neler yaptığından bahsediyordu," dedi Skar. "Dedikleri okumayı öğrenmeye benziyordu."

Diğerleri rahatsızlıkla kımıldandılar.

"Ee?" dedi Kaladin. "Sorun ne? Sizgil kendi dilini okuyabiliyor. Fırtınalar adına, *ben* de rünleri okuyabiliyorum."

"Bu aynı şey değil," dedi Skar.

"Kadınsı," diye ekledi Drehy.

"Drehy senin bir erkekle *açık olarak* ilişkin var," dedi Kaladin.

"Ne olmuş?" diye sordu Drehy.

"Evet, ne demek istiyorsun Kal?" diye tersledi Skar.

"Hiçbir şey! Ben sadece Drehy'nin ona itiraz etmeyebileceğini..."

"Bu hiç hoş değil," dedi Drehy.

"Evet," diye ekledi Lopen. "Drehy diğer erkekleri seviyor. Bu böyle... hepimizden daha çok kadınlardan uzak durmak istiyor. Kadınsılığın *tam tersi*. Hatta ekstra erkeksi bile diyebilirsin."

"Aynen öyle," diye ekledi Drehy.

Kaladin alnını ovuşturdu ve Rlain ona acıdı. İnsanların eşformun yükünü taşımak zorunda olmaları üzücüydü. Her zaman üreme duyguları ve dürtüleri tarafından dikkatleri dağıtılıyordu ve daha bunu bir kenara koyabilecek kadar olgunlaşmamışlardı.

Rlain onlar adına utandı. İnsanlar birilerinin neyi yapıp, neyi yapmaması gerektiği üzerine çok fazla zaman harcıyorlardı. Bu bürünecek formları olmadığı içindi. Eğer Renarin bir âlim olmak istiyorsa, olmasına izin vermelilerdi.

"Affedersin," dedi Kaladin adamlarını sakinleştirmek için bir elini uzatarak. "Drehy'e hakaret etmeye çalışmıyordum. Ama fırtınalar adına. İşlerin değiştiğini biliyoruz. Bize bir baksanıza. Yarı yarıya açıkgöz sayılırız! Daha şimdiden Köprü Dört'e beş kadını kabul ettik ve ellerinde mızrakla savaşacaklar. Beklentiler tersine çevriliyor ve bunun sebebi *bizlz*. O yüzden Renarin'i de rahat bırakalım, tamam mı?"

Rlain başıyla onayladı. Kaladin *iyi* bir insandı. Bütün kusurlarına rağmen diğerlerinden bile daha çok çabalıyordu.

"Var benim diyecek şeyim," diye ekledi Kaya. "Son haftalarda, geldi kaç taneniz bana söyleyerek artık kendini Köprü Dört'e uygun hissetmediğini?"

Plato sessizliğe gömüldü. En sonunda Sizgil elini kaldırdı. Sonra Skar. Ve aralarında Hobber'ın da olduğu birkaçı daha.

"Hobber gelmedin sen bana," diye belirtti Kaya.

"Ha. Evet ama gelmeyi düşünmüştüm Kaya." Başını öne eğdi. "Her şey değişiyor. Ben ayak uydurabilecek miyim, bilmiyorum."

"Ben hâlâ Urithiru'nun altında gördüğümüz şeylerin kâbuslarını görüyorum," dedi Leyten alçak sesle. "Başka yok mu?"

"Düzgün konuşmuyorum Alethçe," dedi Huio. "Beni... utanç yapıyor. Yalnız."

"Ben yüksekten korkuyorum. Havada uçmak beni dehşete düşürüyor," dedi Torfin.

Birkaç kişi Teft'e doğru baktı.

"Ne var?" diye tersledi Teft. "Fırtına kapası Boynuzyiyenli ekşi ekşi bakıyor diye bunun bir duygusal paylaşım toplantısına dönüşmesini mi bekliyorsunuz? Fırtına alsın

sizi! Sizin gibi bir güruhla uğraşmak zorunda olduğum için sabahtan akşama kadar yosun yakmamam bir mucize!"

Natam Teft'in omzunu sıvazladı.

"Savaşmayacağım ben de," dedi Kaya. "Biliyorum sevmiyor bazılarınız bunu. Hissetmemi sağlıyor bu benim uyumsuz. Değil tek düzgün sakalı olan olmam sadece." Öne doğru eğildi. "*Değişiyor* hayat. Hissediyoruz o yüzden kendimizi yalnız hepimiz, evet? Ha! Belki hissedebiliriz hep birlikte yalnız."

Herkes bunu rahatlatıcı buluyormuş gibi göründü. Lopen hariç. O sessiz sessiz gruptan uzaklaşmıştı ve her nedense platonun öbür tarafındaki kayalan havaya kaldırıyor ve altlarına bakıyordu. İnsanlar arasında bile Lopen garip bir tipti.

Köprücüler rahatlamış ve birbirleriyle sohbet etmeye başlamıştı. Hobber Rlain'in sırtına vurdu, herhangi birinin Rlain'e kendini nasıl hissettiğini sormaya en yaklaşması bu kadar oluyordu. Kızması çocukça mıydı? Hepsi yalnız olduklarını düşünüyorlardı, öyle mi? Yabancı olduklarını mı? Tamamen farklı bir türün üyesi olmanın nasıl bir duygu olduğunu *anlayabilirler* miydi? Şu anda savaşta olduklan bir türün, bütün halkı ya öldürülmüş ya da yutulmuş olan bir türün?

Kuledeki insanlar ona nefretle bakıyorlardı. Arkadaşları bakmıyordu ama bunun için kendi sırtlarını sıvazlamaya bayılıyorlardı. *Senin diğerleri gibi olmadığını anlıyoruz Rlain. Böyle görünmen senin suçun değil.*

Sıkıntı'ya tutuldu ve Kaladin diğerlerini Rüzgârkoşucu olmak isteyen acemileri eğitmeye gönderene kadar oturdu. Kaladin alçak sesle Kaya'yla konuştu, sonra döndü ve Rlain'i orada kovasının üzerinde otururken görünce durakladı.

"Rlain, günün geri kalanında izinlisin," dedi Kaladin.

Ya benim için üzülüyorsun diye ayncalıklı muamele istemiyorsam?

Kaladin Rlain'in yanında çömeldi. "Bak. Kaya'nın söylediklerini sen de duydun. Nasıl hissettiğini biliyorum. Bunun üstesinden gelmene yardım edebiliriz."

"Gerçekten mi?" dedi Rlain. "*Gerçekten* benim nasıl hissettiğimi biliyor musun Kaladin Stormblessed? Yoksa bu insanların laf olsun diye söyledikleri bir şey mi?"

"Sanırım insanlann laf olsun diye söyledikleri bir şey," diye itiraf etti Kaladin, sonra ters çevrilmiş kovalardan birini çekip oturdu. "Bana nasıl hissettiğini anlatabilir misin?"

Gerçekten bilmek istiyor muydu? Rlain bir düşündü, sonra Azim'e tutuldu. "Elimden geleni yapanm."

Ayrıca gizliliğin benim şüphe duymama neden oluyor. Neden bana kendini daha önce tanıtmadın? Benden nasıl saklanabiliyorsun? Gerçekten sen kimsin ve Adonalsium hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun?

Dalinar kan kırmızı taşlardan örülmüş tek ve yüksek duvarlı garip bir kalenin avlusunda belirdi. Dağ sırası gibi bir kaya formasyonundaki geniş bir açıklığı kapatıyordu.

Etrafında askerler ikmal malzemeleri taşıyor ya da doğal taş duvarlara yaslanarak inşa edilmiş binalara girip çıkarak başka işlerle kendilerini meşgul ediyorlardı. Soğuk havada Dalinar'ın nefesi görülebiliyordu.

Solunda Navani'nin hürelini ve sağında Jasnah'nınkini tutuyordu. İşe yaramıştı. Dalinar'ın bu görüler üzerindeki kontrolü Fırtınababa'nın bile mümkün olacağını düşündüğünden daha çok artmıştı. Bugün Dalinar ellerini tutarak Navani ve Jasnah'yı bir yücefırtına olmadığı hâlde görüye getirmişti.

"Muhteşem," dedi Navani Dalinar'ın elini sıkarak. "Bu duvar senin tarif ettiğin kadar görkemli. Ve bu insanlar. Silahlar yine tunç, çok az çelik var."

"Şu zırh Ruhdökülmüş," dedi Jasnah Dalinar'ın elini bırakarak. "Metalin üzerindeki parmak izlerine bakın. Bu gerçek çelik değil, cilalanmış demir, kilden Ruhdökülerek bu şekle getirilmiş. Acaba... Ruhdökümcülere erişimlerinin olması metal işlemeyi öğrenme konusundaki heveslerini kırmış olabilir mi? Çelik işlemesi zordur. Tunçla yapabileceğin gibi ateşin üzerine koyarak eritemezsin."

"Peki... hangi zamandayız?" diye sordu Dalinar.

"Yaklaşık iki bin yıl önce," dedi Jasnah. "Şu Haravingian kılıçlarını ve o kemerli geçitleri görüyor musun? Geç dönem klasik mimari ama pelerinlerin üzerinde gerçek mavi boyalar yerine solmuş sahte mavi var. Bunu annemin geçen sefer kaydettiği konuştuğun dille de birleştirdiğimiz zaman oldukça eminim." Yanlarından geçen askerlere bir bakış attı. "Burada da Issızlık zamanlarındaki gibi çok uluslu bir ittifak var ama eğer haklıysam, şimdi Aharietiam'ın üzerinden iki bin yıl geçmiş olmalı."

"Birilerıyle savaşıyorlar. Parlayan Şövalyeler bir savaştan geri çekiliyor, sonra da dışarıdaki ovada silahlarını terk ediyorlar," dedi Dalinar.

"Bu da Hıyanet'in Shaliv-kızı-Masha'nın kayıtlarında belirttiğinden biraz daha yakın bir tarihte gerçekleştiğini gösteriyor," dedi Jasnah düşüncell bir şeklide. "Görülerlnln kayıtlanndan okuduğum kadarıyla, bu kronolojik olarak en sonuncusu. Gerçl yıkık Kholinar'a yukandan baktığın görü için bir tarih bellrlemek zor."

"Kiminle savaşıyor olabilirler?" diye sordu Navanl duvann üstündekl askerler alarm verirken. İnceleme yapmak için atlılar dörtnala kaleden dışarı çıktı. "Bu Yokelçllerin gidişinden çok daha sonra."

"Sahte Issızlık olabilir," dedi Jasnah.

Dalinar ve Navani ona baktılar.

"Bir efsane," dedi Jasnah. "Gerçekliği şüphell kabul ediliyor. Yaklaşık bin beş yüz kadar önce Dovcanti bunun hakkında bir destan yazmıştı. İddiaya göre bazı Yokelçller Aharietiam'dan kurtulmuş ve sonra insanlarla aralarında birçok savaş olmuş. Bu güvenilmez kabul ediliyor ama bunun sebebi sonraki yüzyıllarda pek çok ardentin hlçbir Yokelçinin hayatta kalmadığında ısrar etmesi. Ben bunun bir şekilde form değiştirme becerileri ellerinden alınmadan önce parshmenlerle yapılan bir çatışma olduğunu düşünme eğilimindeyim."

Gözleri parlayarak Dalinar'a baktı ve o da başıyla onayladı. Jasnah bulabileceği tarihsel ipuçlarını toplamak için yürüyerek uzaklaştı.

Navani el çantasından bazı aletler çıkardı. "Öyle ya da böyle, bu 'Hummataşı Kalesi'nin nerede olduğunu çözeceğim, bu insanlara zorla bir harita çizdirmek zorunda kalsam bile. Belki bu konuma âlimler göndererek Hıyanet hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

Dalinar duvann dibine doğru ilerledi. *Gerçekten* görkemli bir yapıydı, bu görülerdeki garip tezatlıkların tipik bir örneğiydi; fabrialları ya da hatta doğru düzgün metal işleme bilgileri bile olmayan antik çağ insanlarının yanında görülen mucizeler.

Bir grup asker duvarın tepesinden aşağıya inen merdivenlerden geldi. Arkalarından Yüce Majesteleri Birinci Aqasix I. Yanagawn de onları takip ediyordu. Dalinar Navani ve Jasnah'yı kendi eliyle getirirken, Fırtınababa'dan Yanagawn'ı getirmesini istemişti. Şu anda Azir'de yücefırtına esiyordu.

Genç Dalinar'ı gördü ve durdu. "Bugün de savaşmak zorunda mıyım Karadiken?"

"Bugün değil Majesteleri."

"Artık bu görülerden gerçekten yorulmaya başladım," dedi Yanagawn son birkaç basamağı da inerken.

"Yorgunluk hiç geçmiyor Majesteleri. Hatta görülerde gördüklerimin önemini ve üzerime yükledikleri sorumlulukları kavramaya başladıkça daha da arttı."

"Yorulmak derken kastettiğim bu *değil.*"

Dalinar cevap vermedi, ellerini arkasında birleştirerek Yanagawn'la birlikte kale kapısına doğru yürüdüler. Burada imparator dışarıda olan olayları seyretti. Parlayanlar yürüyerek ovada yaklaşıyor ya da havadan yere iniyorlardı. Kılıç'larını çağırarak gören askerlerin endişelenmesine neden oldular.

Şövalyeler silahlarını yere sapladılar, sonra onları *terk ettiler.* Zırhlarını da geride bırakmışlardı. Paha biçilemez Pareler öylece duruyordu.

Dalinar'ın aksine genç imparator onlarla yüzleşmek için fırlayacakmış gibi görünmüyordu. Bu yüzden Dalinar da kolundan tutarak ilk askerler kapıları açarken onu uzaklaştırdı. İmparatorun az sonra başlayacak sele kapılmasını istemiyordu. Askerler koşarak o Kılıç'ları kapacak, sonra birbirlerini öldürmeye başlayacaklardı.

Bu görüye geçen sefer gelişinde olduğu gibi Dalinar sanki sprenlerin ölüm çığlıklarını, bu ovadaki korkunç kederi duyabiliyormuş gibi hissediyordu. Neredeyse ezicıydı.

"Neden?" diye sordu Yanagawn. "Neden öylece... dönüp gidiyorlar?"

"Bilmiyoruz Majesteleri. Bu sahne aklımdan çıkmıyor. Anlamadığım o kadar çok şey var ki. Cehalet, iktidarımın ana teması hâline geldi."

Yanagawn etrafına baktı, sonra Parlayanlar'ı daha iyi görebileceği uzun bir kayanın üzerine tırmandı. Öncekilere kıyasla bu görü Yanagawn'ı çok daha fazla etkilemiş gibi görünüyordu. Dalinar bunu anlayabilirdi. Savaş savaştı ama bu... bu hiç görülmemiş bir şeydi. İnsanlar Parelerini isteyerek terk ediyorlardı.

Ve o *acı*. Korkunç bir koku gibi havaya işlemişti.

Yanagawn kayasının üzerinde oturdu. "Peki bana bunu neden gösteriyorsun? Ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Eğer ittifakıma katılmayacaksanız, size yine de verebildiğim kadar çok bilgi vermem gerektiğini düşünüyorum. Belki biz yıkılacağız ve siz hayatta kalacaksınız. Belki bizim çözemediğimiz bu bilmeceleri sizin âlimleriniz çözer. Roshar'ın ihtiyacı olan hükümdar siz olabilirsiniz, ben belki de sadece bir aracıyım."

"Buna inanmıyorsun."

"İnanmıyorum. Yine de her ihtimale karşı bu görüleri sizin de görmenizi istiyorum."

Yanagawn kımıldanarak göğüs zırhının püsküllleriyle oynadı. "Ben... senin düşündüğün kadar önemli değilim."

"Affedersiniz Majesteleri ama öneminizi hafife alıyorsunuz. Azir'in Yeminkapısı'nın hayati önemi var, siz batıdaki en güçlü krallıksınız. Azir bizim tarafımızda olursa, pek çok diğer ülke de bize katılacaktır."

"Diyorum ki önemli olmayan benim," dedi Yanagawn. "Azir tabii önemli. Ama ben sadece o suikastçının geri gelmesinden korktukları için tahta oturtturdukları bir çocuğum."

"Ya yayınladıkları, gerçekleştirdiğiniz o mucize? Elçiler'den gelen sizi seçtiklerinin kanıtı?"

"O Lift'ti, ben değil." Yanagawn aşağıya doğru sallanan ayaklarına baktı. "Beni önemliymiş gibi davranmam için eğitiyorlar Kholin ama değilim. Daha değil. Belki hiçbir zaman da olmayacağım."

Bu Yanagawn'ın farklı bir yüzüydü. Bugünkü görü onu sarsmıştı ama Dalinar'ın umduğu şekilde değil. *O daha çocuk*, diye hatırlattı Dalinar kendine. Onun yaşlarındayken hayat beklenmedik bir şekilde iktidara gelmenin gerginliği üzerine eklenmiş olmasa bile zaten zor oluyordu.

"Sebep ne olursa olsun, siz Birincisiniz," dedi Dalinar genç imparatora. "Vezirler sizin mucizevi olarak tahta çıkışınızı halka duyurdu. Bir miktar otoriteniz gerçekten var."

Yanagawn omuzlarını silkti. "Vezirler kötü insanlar değiller. Beni bu konuma soktukları için suçluluk duyuyorlar. Bana eğitim veriyorlar, hatta dürüst olmak gerekirse döve döve öğretiyorlar ve benim ayak uydurmamı bekliyorlar. Ama imparatorluğu *ben* yönetmiyorum.

"Senden korkuyorlar. Çok korkuyorlar. Suikastçı'dan korktuklarından bile daha fazla. O imparatorların gözlerini yakıyordu ama imparatorlar değiştirilebilir. Sen çok daha korkunç bir şeyi temsil ediyorsun. Kültürümüzü tamamen yok edebileceğini düşünüyorlar."

"Hiçbir Alethinin Azish taşlarına ayağını basması gerekmiyor," dedi Dalinar. "Ama siz bana gelin Majesteleri. Onlara gördüğünüz görüleri anlatın, Elçiler'in Urithiru'yu en azından *ziyaret* etmenizi istediğini söyleyin. Onlara fırsatların o Yeminkapısı'nı açmanın tehlikesinden çok daha ağır bastığını anlatın."

"Ya bu tekrar olursa?" diye sordu Yanagawn başıyla Parekılıçları'yla dolu ovayı işaret ederek. Yüzlercesi yere saplanmış olarak duruyor, güneş ışığını yansıtıyorlardı. Şimdi askerler kaleden çıkıyor, o silahlara doğru akın ediyorlardı.

"Olmamasını sağlayacağız. Bir şekilde." Dalinar gözlerini kıstı. "Hıyanet'e neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebilirim. Vizyonlarını kaybettiler Majesteleri. Politikaya bulaştılar ve fikir ayrılıklarının aralarına sızmasına izin verdiler. Amaçlarının Roshar'ı ve halkını korumak olduğunu unuttular."

Yanagawn ona bakarak kaşlarını çattı. "Bu çok sert. Daha önceleri Parlayan Şövalyeler'e karşı çok saygılı görünüyordun."

"Issızlık'larda savaşanlara saygı duyuyorum. Ama bunlar? Onlara ancak sempati duyabilirim. Benim de küçük düşüncelerin dikkatimi dağıtmalarına izin verdiğim zamanlar oldu. Ama saygı? Hayır." Dalinar titredi. "Onlar sprenlerini öldürdü. Yeminlerine ihanet ettiler! Belki tarihin onları yazdığı gibi canavar olmayabilirler ama tam şu anda doğru ve adil olan şeyi yapmayı başaramadılar. *Roshar'ı yüzüstü bıraktılar.*"

Fırtınababa bu düşünceleri onaylarcasına uzaklardan gürledi.

Yanagawn başını bir yana yatırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Dalinar.

"Lift sana güvenmiyor," dedi Yanagawn.

Dalinar Yanagawn'a gösterdiği önceki iki görüde olduğu gibi kızın ortaya çıkmasını bekleyerek etrafa bakındı. Fırtınababa'nın o kadar nefret ettiği küçük Reshi kızdan hiç iz yoktu.

"Çünkü her şeyi biliyorum havasındaymışsın," diye devam etti Yanagawn. "Diyor ki senin gibi davranan birisi mutlaka bir şeyleri gizlemeye çalışıyormuş."

Bir asker yürüyerek yanına geldi ve Yaradan'ın sesiyle Yanagawn'la konuşmaya başladı. "Onlar ilk."

Dalinar geri çekilerek genç imparatoru Yaradan'ın bu görüde yaptığı kısa konuşmayı dinlemesi için bıraktı. *Bu olaylar tarihe geçecek. Adları çıkacak. Burada olanlar için pek çok isminiz olacak...*

Yaradan Dalinar'a söylediği sözlerin aynılarını Yanagawn'a da söylüyordu.

Kederler Gecesi gelecek ve Gerçek Issızlık. Dinmezfırtına.

Parelerle dolu ovada askerler silahlar için savaşmaya başladılar. Tarihte ilk kez insanlar ölü sprenler kullanarak birbirlerini katlediyordu. En sonunda Yanagawn solarak kayboldu. Dalinar gözlerini kapattı ve Fırtınababa'nın uzaklaştığını hissetti. Şimdi her şey kaybolup gidecekti ...

Ama gitmedi.

Dalinar gözlerini açtı. Hâlâ Hummataşı Kalesi'nin kan kırmızı duvarının önünde uzanan ovadaydı. İnsanlar Parekılıcı ele geçirmek savaşırken bazı sesler herkesin sakin olması için sesleniyordu.

Bugün bir Pare ele geçirenler ileride hükümdar olacaklardı. En iyi adamların, sakinlik isteyen ve endişe duyan adamların bunların arasında çok az sayıda olacak olması Dalinar'ı rahatsız ediyordu. Onlar avantajı ele geçirecek kadar saldırgan değillerdi.

Neden hâlâ buradaydı? Geçen sefer görü bundan önce sona ermişti.

"Fırtınababa?" diye seslendi Dalinar.

Cevap yoktu. Dalinar arkasını döndü.

Orada beyaz ve altın renkler içinde bir adam duruyordu.

Dalinar irkilerek geriye çekildi. Adam yaşlıydı, geniş yüzünü kırışıktı ve sanki rüzgârla geriye savruluyormuş gibi görünen kemik beyazı saçları vardı. İçlerinde siyahın hafif bir izi olan kalın bıyıkları kısa beyaz bir sakala karışmıştı. Derisinin rengine ve gözlerine bakılırsa Shin gibi görünüyordu ve ak saçlarının üzerinde altın bir taç vardı.

O gözler... kadim gözlerdi, etraflarını çevreleyen deri derin kırışıklarla doluydu ve altın bir asayı omzuna dayayarak Dalinar'a gülümserken, gözleri neşeyle dans ediyordu.

Aniden afallayan Dalinar dizlerinin üzerine çöktü. "Seni tanıyorum," diye fısıldadı. "Sen... Sen O'sun. Tann," dedi.

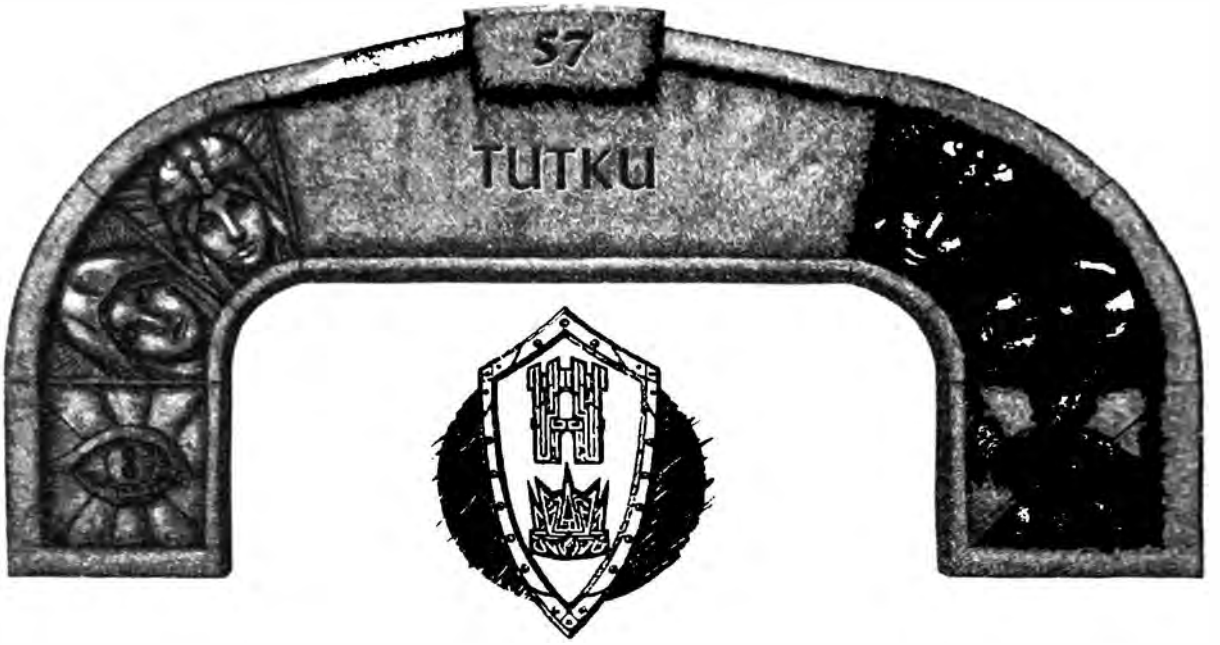
"Evet," dedi adam.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Dalinar.

"Ben hep buradaydım," dedi Tann. "Her zaman seninleydim Dalinar. Ah, seni çok, çok uzun zamandır izliyorum."

"Burada mı? Sen... sen Yaradan değilsin, değil mi?"

"Şeref mi? Hayır, sana söylenildiği gibi o gerçekten öldü." Yaşlı adamın gülümsemesi iyice büyüdü, samimi ve nazikti. "Ben öbürüyüm Dalinar. Bana Garaz derler."

Eğer benimle daha fazla konuşmak istersen, dürüst olmanı isteyeceğim. Topraklarıma dön, hizmetkârlarıma yaklaş ve ben de amacın için neler yapabileceğime bakayım.

Garaz.

Dalinar aceleyle ayağa kalktı, geriye doğru sendeliyor ve sahip olmadığı bir silah arıyordu.

Garaz. Tam *karşısında* duruyordu.

Fırtınababa uzaklaşmış hatta neredeyse ortadan kaybolmuştu ama Dalinar hâlâ ondan gelen hafif bir duyguyu hissedebiliyordu. Bir homurdanma, ağır bir yükün altında eziliyormuş gibi miydi?

Hayır. Hayır, bu bir inlemeydi.

Garaz altın asasını avcuna dayadı, sonra Parekılıçları için savaşan insanlara bakmak için döndü.

"Bugünü hatırlıyorum," dedi Garaz. "Nasıl bir *tutkuydu*. Ve nasıl bir kayıp. Pek çokları için korkunç ancak başkaları içinse şanlı. Parlayan Şövalye'lerin dağılma sebebi hakkında yanılıyorsun Dalinar. Evet, içlerinde çekişme vardı ama bu diğer çağlarda da böyleydi. Zaman zaman farklı bakış açılarına sahip olsalar da, onlar dürüst insanlardı ve en iyi olanı yapmanın arzusu tarafından birleştirilmişlerdi."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Dalinar elini göğsünde, hızlı hızlı nefes alıyordu. Fırtınalar adına. Buna hazır değildi.

Bu an için *hiç* hazır olabilir miydi ki?

Garaz yürüyerek küçük bir kaya parçasına doğru gitti ve oturdu. Sanki sırtından ağır bir yükü indiren bir adam gibi rahatlamayla içini çekti, sonra Dalinar'a başıyla yanındaki boş yeri gösterdi.

Dalinar oturmak için bir hareket yapmadı.

"Zor bir göreve getirildin evlat," dedi Garaz. "Fırtınababa'yla şu anki durumunda bağ kuran ilk kişisin. Bunu biliyor muydun? Bir tanrının kalıntılarına derinden bağlısın."

"Senin öldürdüğün bir tanrı."

"Evet. Eninde sonunda öbürünü de öldüreceğim. O bir yerlerde saklanıyor ve ben... fazlasıyla bağlıyım."

"Sen bir canavarsın."

"Hadi ama Dalinar. Bunu sen mi söylüyorsun? Bana hiç saygı duyduğun birisiyle anlaşmazlığa düşmediğini söyleme. Hiç bunu aslında hak etmeyen bir adamı mecbur kaldığın için öldürmediğini mi söyleyeceksin?"

Dalinar vereceği cevabı bastırdı. Evet, bunu yapmıştı. Çok kere.

"Seni tanıyorum Dalinar," dedi Garaz. Yine gülümsedi, babacan bir yüz ifadesiydi. "Gel, yanıma otur. Seni yutmayacağım ya da bir dokunuşla küle çevirmeyeceğim."

Dalinar tereddüt etti. *Dediklerini dinlemek zorundasın. Bu varlığın yalanları bile sana bir dünya dolusu sıradan gerçeklerden daha çok şey anlatabilir.*

Yürüdü yaklaştı, sonra katı bir şekilde oturdu.

"Üçümüz hakkında neler biliyorsun?" diye sordu Garaz.

"Açıkçası üç tane *olduğunuzu* bile bilmiyordum."

"Aslında daha fazlayız ama seni sadece üçü ilgilendiriyor," dedi Garaz dalgın bir şekilde. "Ben. Şeref. Terbiye. Terbiye'nin adını anıyorsunuz, değil mi?"

"Öyle sayılır," dedi Dalinar. "Bazı insanlar onu Roshar'la özdeşleştiriyor, dünyanın onun spreni olduğunu düşünüyor."

"Bunu çok isterdi," dedi Garaz. "Keşke burayı ona bırakabilseydim."

"Yap o zaman. Bizi rahat bırak. Git buradan."

Garaz ona doğru öyle aniden döndü ki Dalinar yerinden sıçradı. "Bu Şeref'in isminin ve gücünün kalıntılarını taşıyan insandan gelen bir bağlarımı serbest bırakma teklifi mi?" diye sordu Garaz alçak sesle.

Dalinar kekeledi. *Salak. Acemi bir asker değilsin. Kendine gel.* "Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Ha, tamam o zaman." Garaz gözlerinde bir pırıltıyla gülümsedi. "Aman, o kadar endişelenme. Bu işlerin düzgün bir şekilde halledilmeleri gereklidir. Eğer beni serbest bırakırsan *gerçekten* giderim ama sadece Niyet ile yaptıysan."

"Peki ya seni serbest bırakmamın sonuçları ne olur?"

"Eh, ilk iş Terbiye'nin ölmesini sağlayacağım. Tabii senin deyişinle bunun başka... sonuçları da olacak."

Askerler Parekılıçları'nı etraflarında savurur ve sadece saniyeler önce yoldaşları olan arkadaşlarını öldürürken gözler yanıyordu. Bu güç için yapılan hummalı, çılgın bir dövüştü.

"Peki kendiliğinden... gidemiyor musun?" diye sordu Dalinar. "Kimseyi öldürmeden?"

"Peki ben de sana bir soru sorayım. Alethkar'ın kontrolünü zavallı Elhokar'ın elinden neden aldın?"

"Ben..." *Cevap verme. Ona koz verme.*

"Bunun en iyisi olduğunu biliyordun," dedi Garaz. "Elhokar'ın zayıf olduğunu ve krallığın güçlü bir liderlik olmadan zarar göreceğini biliyordun. Herkesin iyiliği için kontrolü aldın ve bunun Roshar'a büyük faydası oldu."

Yakınlarda topallayarak çatışmadan çıkmış bir adam sendeleyerek onlara doğru geliyordu. Bir Parekılıcı sırtından girip, göğsünden bir buçuk metre kadar dışarı çıktığı zaman gözleri yandı. Gözleri duman çizgileri hâlinde öne doğru düştü.

"Bir insan aynı anda iki tanrıya hizmet edemez Dalinar," dedi Garaz. "Bu yüzden de Terbiye'yi arkamda bırakamam. Hatta bir zamanlar yapabileceğimi düşündüğüm gibi Şeref'in Kıymık'larını da arkamda bırakamam. Bunun nasıl ters gideceğini şimdiden görebiliyorum. Sen beni serbest bıraktığın zaman bu dünyada yapacağım dönüşümler çok kapsamlı olacak."

"Sen daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Dalinar kurumaya başlayan dudaklarını ıslattı. "Bu dünya için öbürlerinden daha iyisini mi yapacaksın? Sen mi, nefret ve acının bir tezahürü mü?"

"Bana Garaz derler," dedi yaşlı adam. "Yeteri kadar iyi bir isim. Belli bir *ağırlığı* var. Fakat bu kelime beni tanımlamak için yeterince kapsamlı değil ve şunu bilmelisin ki, benim temsil ettiğim şey sadece bu değil."

"Ne peki?"

Dalinar'a baktı. "*Tutku*, Dalinar Kholin. Ben duygunun vücut bulmuş hâliyim. Ben insanlann ve sprenlerin ruhuyum. Ben şehvetim, neşeyim, nefretim, öfkeyim ve mutluluğum. Ben, şan ve günahım. Ben insanoğlunu *insanoğlu* yapan şeylm.

"Şeref sadece bağları umursardı. Bağların ve yeminlerin *anlamını* değil, sadece sürdürülmelerini. Terbiye ise sadece dönüşüm görmek istiyor. Değişiklik. İyi mi olmuş, kötü mü olmuş, onun hiç umurunda değil. İnsanoğlunun acıları onun gözünde hiçbir şey. Bunu yalnızca ben anlarım. *Umursayan* sadece benim Dalinar."

Buna inanmıyorum, diye düşündü Dalinar. *Buna* inanamam.

Yaşlı adam içini çekti, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Eğer Şeref'in etkisinin sonuçlarını görebilseydin, bana bir öfke tanrısı diye isim vermekte bu kadar aceleci davranmazdın. İnsanoğlunu duygulardan ayırırsan geriye sadece Nale ve onun Semadeşenleri gibi yaratıklar kalır. Şeref'in sizi dönüştüreceği şey işte *buydu*."

"Parlayan Şövalyeler'in yeminlerini bozmalarına neden olan şey hakkında yanıldığımı söylemiştin," dedi Dalinar başıyla önlerindeki ovadaki korkunç dövüşe işaret ederek. "Gerçek sebep neydi?"

Garaz gülümsedi. "Tutku, evlat. Müthiş, harikulade *tutku*. Duygu. İnsanoğlunu tanımlayan şey o, gerçi ironik bir şekilde sizler tutku için uygun bir kap değilsiniz. İçinizi dolduruyor ve eğer yükünüzü paylaşacak birini bulamazsanız sizi mahvediyor." Ölen adamlara doğru baktı. "Ama olmadığı bir dünyayı hayal edebilir misin? Hayır. Öyle bir dünyada yaşamayı istemezdim. Terbiye'yi tekrar gördüğünde bunu ona sor. Roshar için onun ne istediğini sor. Bence daha iyi olan seçeneğin ben olduğumu sen de göreceksin."

"Tekrar mı?" dedi Dalinar. "Ben Terbiye'yi hiç görmedim ki."

"Elbette gördün," dedi Garaz ve arkasını dönüp yürümeye başladı. "Sadece o hatırayı senden çaldı. Ben olsaydım sana vereceğim yardım o şekilde olmazdı. O senin bir parçanı kopardı ve seni gözlerinin gördüğünü bile hatırlayamayan kör bir adam gibi bıraktı."

Dalinar ayağa kalktı. "Seni bir şampiyonlar düellosuna davet ediyorum. Şartlan sonradan belirlenmek üzere. Kabul edecek misin?"

Garaz durdu, sonra yavaş yavaş döndü. "Dünya adına mı konuşuyorsun Dalinar Kholin? Bu daveti bütün Roshar adına mı yapıyorsun?"

Fırtınalar adına. Öyle mi yapıyordu? "Ben..."

"Ne olursa olsun, kabul etmiyorum." Garaz dimdik durdu. Yüzünde karşısındakini rahatsız edecek derecede anlayışlı bir gülümseme vardı. "Böyle bir riske girmemin gerek yok çünkü biliyorum ki, Dalinar Kholin, sen doğru kararı vereceksin. Beni serbest bırakacaksın."

"Hayır." Dalinar ayağa kalktı. "Kendini göstermemen gerekirdi Garaz. Daha önce senden korkuyordum ama insan anlamadığı şeylerden korkar. Artık seni gördüm ve seninle savaşabilirim."

"Beni gördün, öyle mi? İlginç."

Garaz yine gülümsedi.

Birden her şey beyaza dönüştü. Dalinar kendisini bütün dünyanın ta kendisi olan

hiçlikten bir zerrenin üzerinde buldu, yukarısındaki ezeli, her şeyi kapsayan bir *aleve* bakıyordu. Alev her yönde uzayıp gidiyor, kırmızı olarak başlayıp turuncuya, sonra da parlak beyaza dönüyordu.

Ondan sonra ise her nasılsa alevler koyulaşarak derin bir siyahlıkta yanıyordu, mor ve hiddetliydi.

Bu o kadar korkunç bir şeydi ki ışığın kendisini tüketiyordu. Sıcaktı. Tarif edilemez parlaklık, yoğun sıcaklık ve kenarları mor renkle yanan kara ateş.

Yakan.

Yıkıcı.

Güç.

Bu savaş meydanındaki binlerce savaşçının çığlığıydı.

Bu, en şehvetli haz ve zevkin anıydı.

Bu, kaybın kederiydi, zaferin sevinciydi.

Ve *nefretti.* Derin, her şeyi eritebilecek bir basınçla dalgalanan nefret. Bu, bin güneşin sıcaklığıydı, bütün öpücüklerin mutluluğuydu, bütün insanoğlunun yaşamlarının bir araya toplanmış, hissettikleri bütün duygular tarafından tanımlanış hâliydi.

En küçük parçacığını bile algılamak Dalinar'ı dehşete düşürmüştü. Onu minik ve kınlgan yapıyordu. Dalinar eğer bu ham, yoğun kara alevden sıvıyı içerse bir anda hiçbir şeyden ibaret kalacağının farkındaydı. Roshar gezegeninin tamamı yakıp bitirir, geriye sönmüş bir mumdan yayılan dumanlardan daha önemli bir şey bırakmazdı.

Soldu ve Dalinar kendini Hummataşı Kalesi'nin dışındaki zeminde yatmış gökyüzüne bakarken buldu. Tepesindeki güneş loş ve soğuk görünüyordu. Az önceye kıyasla her şey buz tutmuş gibiydi.

Garaz, Dallnar'ın yanına eğilmiş duruyordu, sonra doğrulup oturması için yardım etti. "Tamam, tamam. Bu biraz fazla gelmiş olmalı, öyle değil mi? Bunun ne kadar şok edici olabileceğini unutmuşum. Al, şunu iç." Garaz Dalinar'a bir su tulumu verdi.

Dalinar önce afallamayla tuluma baktı, sonra yaşlı adama. Garaz'ın gözlerinin içinde o mor-siyah alevi görebiliyordu. Çok ama çok derinlerdeydi. Dalinar'ın konuştuğu şekil tanrının kendisi değildi, sadece bir yüz, bir maskeydi.

Çünkü eğer Dalinar o gülümseyen gözlerin arkasındaki gerçek güçle yüzleşmek zorunda kalsa aklını kaybederdi.

Garaz omzunu sıvazladı. "Bir dakika dinlen Dalinar. Seni burada bırakacağım. Sakinleş. Bu..." Garaz sustu, sonra kaşlarını çatarak hızla döndü. Gözleriyle etraflarındaki kayaları taradı.

"Ne oldu?" dedi Dalinar.

"Yok bir şey. Sadece yaşlı bir adamın aklı ona oyun oynuyor." Garaz Dalinar'ın kolunu sıvazladı. "Tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum."

Bir anda ortadan kayboldu.

Dalinar yere yığıldı, tamamen tükenmişti. Fırtınalar adına. Bu...

Fırtınalar adına.

"O herif korkunç," dedi bir kız sesi.

Dallnar kımıldandı, güçlükle doğrulup oturdu. Yakınlardaki bir kayalığın arkasından bir kafa belirdi. Esmer ten, açık renkli gözler, uzun siyah saçlar, zayıf, çocuksu hatlar.

"Yanl *bütün* yaşlı adamlar korkunç," dedi Lift. "Hakikaten. Hep böyle kırış kırışlar ve 'Hey şeker ister misin?'ler ve 'Gel bu sıkıcı hikâyeyi dinle'ler. Ama ben yutmuyorum. İstedikleri kadar iyi numarası yapsınlar, kimse bir sürü hayatı mahvetmeden yaşlanmaz."

Kayaların üzerine çıktı. Şimdi geçen sefer giydiği basit pantolon ve gömleğe kıyasla çok kalitell olan Azish kıyafetleri giylyordu. Renkli desenli cübbeler, kalın bir palto

ve bir şapka. "Ama yaşlılar için bile o fazladan ürkünç," dedi alçak sesle. "O şey neydi kaslı kalça? Gerçek insan gibi kokmuyordu."

"Ona Garaz diyorlar," dedi Dalinar tükenmiş bir şekilde. "Ve savaştığımız şey o."

"Ya. Ona kıyasla sen *hiçbir* şeysin."

"Ee, teşekkür mü etmeliyim?"

Lift sanki bu bir iltifatmış gibi kafasını salladı. "Gawx'la konuşacağım. Senin şu kule şehrinde güzel yiyecek var mı?"

"Senin için bir şeyler hazırlayabiliriz."

"Ya bırak şimdi ne hazırladığınızı. *Sen* ne yiyorsun? Güzel mi?"

"I... evet."

"Asker karavanası filan gibi saçma sapan bir şeyler değil, değil mi?"

"Genelde değil."

"Harika." Lift Garaz'ın ortadan kaybolduğu yere doğru baktı, sonra gözle görülür bir şekilde titredi. "Ziyarete geleceğiz." Durakladı, sonra Dalinar'ın kolunu dürttü. "Gawx'a o Garaz şeyinden bahsetme, tamam mı? Zaten bir sürü yaşlı adamla uğraşıyor."

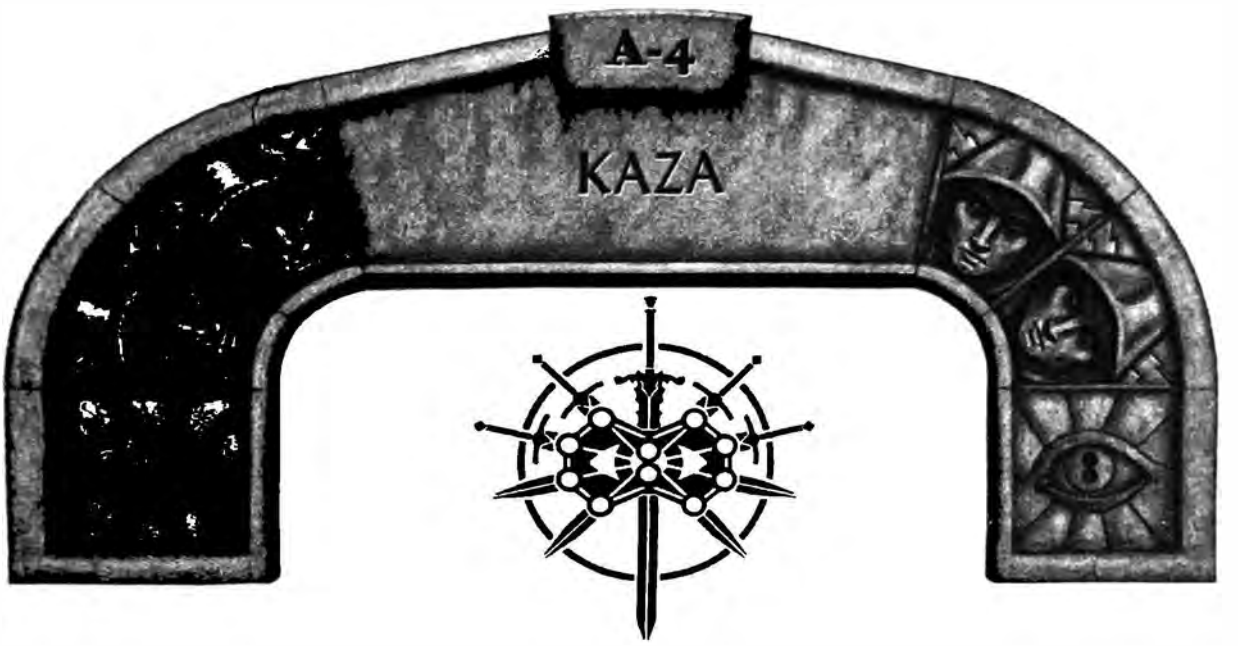
Dalinar başını sallayarak onayladı.

Garip kız ortadan kayboldu ve saniyeler sonra görü nihayet sona erdi.

İKİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

KAZA • TARAVANGİAN • VENLİ

İlk Düşler gemisi bir dalgaya çarpıp geçerken Kaza geminin halatlarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Eldivenli elleri şimdiden ağrıyordu ve her yeni dalganın onu güverteden aşağı atabileceğinden emindi.

Aşağı inmeyi reddetti. Bu *onun* kaderiydi. Bir yerden bir yere taşınacak bir nesne değildi, artık değil. Dahası o bir saat öncesine kadar açıkken bir anda fırtınayla dolan karanlık gökyüzü, Kaza'nın görülerinden daha rahatsız edici değildi.

Başka bir dalga güverteyi suyla kapladı. Hiçbir aklı başında denizci bu yolculuğa çıkmayacağı için çoğu Steen'den tutulmuş kiralık adamlar koşturdu ve bağrıştı. Kaptan Vazrmeb aralarında dolaşarak emirler yağdırırken, serdümen Droz gemiyi düz bir rotada tutuyordu. Fırtınanın içine doğru. Fırtınanın. İçine. Doğru.

Kaza sıkı sıkı tutunuyor, kolları zayıflamaya başlarken yaşını hissediyordu. Buz gibi su onu yıkadı, cübbesinin kapüşonunu geriye atarak yüzünü ve çarpık doğasını gözler önüne serdi. Tayfanın büyük kısmı ona dikkat etmiyordu ama bağırışı Vazrmeb'in dikkatini *çekmişti*.

Gemideki tek Thaylenli olan kaptan, Kaza'nın kafasındaki görüntüyle pek uyuşmuyordu. O Thaylenlileri yelek giymiş kısa şişman adamlar, son küresine kadar pazarlık eden süslü saçlı tüccarlar olarak düşünürdü. Ancak Vazrmeb neredeyse bir Alethi kadar uzun boyluydu, kocaman kayaları avcunda tutabilecek kadar büyük elleri ve kaldırabilecek kadar güçlü kolları vardı.

Gemiyi döven dalgaların sesleri üzerinden bağırdı. "Birileri şu Ruhdökümcüyü güverteden aşağı indirsin!"

"Hayır!" diye bağırarak karşılık verdi Kaza. "Kalıyorum."

"Bir prensliği satın alacak kadar parayı gemiden düşüp gidesin diye ödemedim!" dedi kaptan yürüyerek yaklaşırken.

"Ben oradan buraya taşınacak..."

"Kaptan!" diye bağırdı denizcilerden biri. *"Kaptan!"*

Geml devasa bir dalganın ucunda yükselip, sonra diğer tarafa *düşmeden* önce sallandı. Fırtınalar adınal Kaza'nın midesi neredeyse ağzına gelmişti ve parmaklarının tuttuğu halatlardan kaydığını hissetti.

Vazrmeb cübbesinin kenarını yakaladı ve dalganın ötesindeki suyun içine dalarlarken sıkı sıkı tuttu. Kısa ve dehşet verici bir an boyunca soğuk suyun içinde gömülmüş gibi oldular. Sanki gemi batmıştı.

Dalga geçti ve Kaza kendini güvertede sırılsıklam yatan bir yığın olarak buldu, kaptan onu tutuyordu. "Fırtına kapası aptal!" dedi kaptan. "Sen benim gizli silahımsın. Kendini parasını ödemediğim bir zaman gebert, anladın mı?"

Kaza zayıf bir şekilde başını salladı. Ve sonra bir şok ile adamı kolayca duyabildiğini fark etti. Fırtına...

Dinmiş miydi?

Vazrmeb yüzüne geniş bir gülümsemeyle dimdik duruyordu, beyaz kaşları sırılsıklam olmuş, uzun saçlarının içine karışmıştı. Güvertenin üzerinde hayatta kalmış olan sırılsıklam denizciler ayağa kalkıyor ve gökyüzüne bakıyorlardı. Hava hâlâ bulutlarla karanlıktı ama rüzgârlar tamamen durmuştu.

Vazrmeb uzun kıvırcık saçlarını geriye tarayarak yüksek sesle bir kahkaha attı. "Size ne demiştim! O yeni fırtına Almia'dan gelmişti! Ve şimdi geçip gitti, vatanının zenginliklerini yağmalamamız için arkasında bıraktı!"

Herkes Almia civarında oyalanılmaması gerektiğini bilirdi, gerçi herkesin açıklaması başkaydı. Bazı söylentiler orada yaklaşan gemilerin avlayan ve onları yok eden öfkeli bir fırtınanın olduğundan bahsederdi. Karşılarına çıkan ne yüce*fırtına*, *ne de* Dinmez*fırtına* olmayan garip rüzgâr da bunu destekliyormuş gibi görünüyordu.

Kaptan bağırarak emir vermeye başlayıp, adamlarını yerlerine geri gönderdi. Liafor'dan denize açılalı uzun süre olmamıştı, Shin kıyısı boyunca ilerlemiş, sonra batıya dümen kırarak Almia'nın bu kuzey kısmına yönelmişlerdi. Kısa süre içinde büyük ana adayı görmüşler ama gitmemişlerdi. Oranın çorak ve boş olduğunu herkes bilirdi. Hazineler gizli adalardaydı, rüzgârlarla ve tehlikeli boğazlarla yüzleşecek cesareti olanların gelip onları bulmalarını beklediklerini söylenirdi.

Kaza bunları pek umursamıyordu, hazine onun için neydi ki? O buraya başka bir söylenti için gelmişti, sadece onun türünden olanlar arasında bahsedilirdi. Belki burada nihayet durumu için bir şifa bulabilirdi.

Kendini yerden kaldırırken kesesini yoklayarak Ruhdöküm*cüsüne* dokundu. *Onundu*, Liafor'un hükümdarları iddia ederse etsin. Onlar gençliklerini Ruhdöküm*cü*nün sırlarını öğrenerek mi geçirmişlerdi? Onlar orta yaşlarını her seferinde hiçliğe adım adım yaklaştıklarını bildikleri hâlde onu kullanarak mı geçirmişlerdi?

Sıradan tayfa Kaza'dan uzak duruyor, gözlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Kapüşonunu başına geçirdi, sıradan insanların bakışlarına alışkın değildi. Artık o... bozukluklarının çok aşırı belli olur hâle geldiği safhaya varmıştı.

Kaza yavaş yavaş dumana dönüşüyordu.

Vazrmeb dümene kendisi geçerek Droz'u dinlenmeye gönderdi. Uzun boylu adam geminin kıç güvertesinden inerken onun geminin yan tarafında durduğunu fark etti. Kaza'ya sırtı, bu ilginçti. Kaza onunla hiç konuşmamıştı. Şimdi yürüyerek yaklaşıyordu, sanki *muhabbet etmeye* niyetliymiş gibiydi.

"Vay..." dedi. "Güverteye mi çıktın? O fırtınada mı? Cesurmuşsun."

Kaza bu garip yaratığı değerlendirerek duraksadı, sonra kapüşonunu indirdi.

Saçları, kulakları ve şu anda yüzünün parçaları bile yok olmuş olduğu hâlde ama Droz gözünü bile kırpmadı. Yanağında çenesinin ve dişlerinin görülebildiği bir delik vardı. Deliğin kenarlarından sanki eti yanıyormuş gibi hafif dumanlar yükseliyordu. Konuştuğu zaman oradan hava geçerek sesini değiştiriyordu ve bir şey içmek için başını tamamen geriye yatırmak zorunda kalıyordu. O zaman bile birazı delikten dışarı akıyordu.

Süreç yavaştı. Ruhdöküm onu öldürene kadar daha birkaç yılı vardı.

Droz hiç bir sorun yokmuş gibi davranma niyetinde görünüyordu. "O fırtınadan çıkabildiğimize inanamıyorum. Sence de hikâyelerde anlatıldığı gibi gemileri mi avlıyor?"

O da Kaza gibi Liaforlu'ydı, derisi ve gözleri koyu kahverengiydi. Ne istiyordu? Artık unutmaya başladığı insan hayatının sıradan arzuları hatırlamaya çalıştı. "Sevişmek mi istiyorsun? ... Hayır benden çok daha gençsin. Hmmm..." Garipti. "Korktuğun için teselli edilmek mi istiyorsun?"

Droz rahatsızca kımıldanmaya başladı, bağlanmış bir halatın ucuyla oynuyordu. "Ii... O zaman, yani, seni prens gönderdi, değil mi?"

"Ha." Demek prensin kuzeni olduğunu biliyordu. "Kraliyet ailesi ile bağlantı kurmak istiyorsun. Kendi başıma geldim."

"Yine de gitmene *izin* vermiştir."

"Elbette vermedi. Kişisel güvenliğim için değilse bile, cihazımın güvenliği için vermezdi." Ruhdökümcü *onundu*. Fazla sakin okyanusa baktı. "Beni her gün bir odaya kilitlediler, beni mutlu edeceğini düşündükleri lükslere boğdular. Biliyorlardı ki istediğim anda bütün duvarları ve zincirleri dumana çevirebilirdim."

"Bu... acıtıyor mu?"

"Keyifli. Yavaşça cihazla bağlantı kuruyorum ve onun üzerinden de Roshar'la. Beni tamamen kucaklayacağı güne dek." Elini kaldırdı ve siyah eldivenini çıkarmaya başladı, parmaklarını tek tek çıkarak yok olmaya başlamış elini gösterdi. Her parmağının ucundan yükselen beş karanlık çizgi vardı. Döndürerek avuç içini adama çevirdi. "Sana gösterebilirim. Dokunuşumu hissedersen öğrenebilirsin. Bir an hissedebilirsen sonra havaya karışacaksın."

Adam kaçtı. Güzel.

Kaptan gemiyi sakin okyanus sularından yükselen küçük bir adaya doğru yönlendirdi, tam kaptanın haritasının olacağını iddia ettiği yerdeydi. Düzinelerce adı vardı. Gizemler Kayası. Yok Bahçesi. Fazla melodramatik. Kaza oranın eski adını tercih ediyordu: Akinah.

Bir zamanlar burada büyük bir şehir varmış denilirdi. Ama yaklaşılamayan bir adaya kim şehir kurardı ki? Çünkü burada okyanustan çıkan garip bir dizi kaya oluşumu vardı. Bütün adayı bir duvar gibi çevreliyorlardı, her biri on metreden uzundu, mızrak başlarına benziyorlardı. Gemi yaklaştıkça deniz yeniden dalgalanmaya başladı ve Kaza midesinin bulandığını hissetti. Bundan hoşlanmıştı. Bir *insan* duygusuydu.

Eli bir kere daha Ruhdökümcüye dokundu.

O mide bulantısına hafif bir açlık hissi karışıyordu. Vücudunun ona olan ihtiyacı artık azaldığı için yemek bugünlerde sık sık unuttuğu bir şeydi. Yanağındaki delik yüzünden çiğnemek sinir bozucu oluyordu. Yine de aşağıdaki aşçının pişirdiği şeyin kokuları hoşuna gitmişti. Belki yemek adaya yaklaştıkları için rahatsızlanıyormuş gibi görünen adamları sakinleştirebilirdi.

Kaza kıç güvertesindeki kaptanın yanına geldi.

"Şimdi paranı hak et Ruhdökümcü," dedi. "Ve seni ta buralara kadar taşımakla haklı olduğumu göster."

"Ben kullanılacak bir eşya değilim," dedi Kaza dalgınca. "Bir insanım. Şu taştan çıkıntılar... oraya Ruhdökülmüşler." Adayı çevreleyen halkayı oluşturan devasa taş mızrak başlarının aralıkları fazlasıyla eşitti. İlerideki akıntılara bakılacak olursa, bazıları da yaklaşan gemilerin çarpıp batmaları için su seviyesinin altında gizleniyordu.

"Bir tanesini yok edebilir misin?" diye sordu kaptan.

"Hayır. Anlattığından çok daha büyükler."

"Ama..."

"Delik açabilirim kaptan. Bütün bir cismi Ruhdökmek daha kolay olur ama ben sıradan bir Ruhdökümcü değilim. Ben karanlık gökyüzünü ve ikinci güneşi, insanlığın şehirlerinin etrafında pusuda bekleyen, gizlenen yaratıkları görmeye başladım."

Vazmeb gözle görülür şekilde ürperdi. Bu onu neden korkutmuştu ki? Yalnızca gerçekleri söylüyordu.

"Su altında olanlann birkaçının uçlarını dönüştürmen gereklyor," dedl kaptan. "Sonra en azından filikaların geçmesine yetecek kadar büyük bir delik açman."

"Sözümü tutacağım ama unutmamalısın. Sana *hizmet* etmiyorum. Kendi amaçlarım için buradayım."

Taş çıkıntıların cesaret edebildikleri kadar yakınında demir attılar. Bu mesafeden daha da göz korkutucu görünüyorlardı ve Ruhdöküldükleri de daha açıktı. *Her kayalık için birkaç Ruhdökümcünün birlikte çalışmış olmalaları gerekli*, diye düşündü Kaza, denizciler aceleyle bir yahni yemeği yerken geminin provasında duruyordu.

Aşçı kadının görünüşüne bakılırsa Reshi'ydi, yüzü dövmelere kaplıydı. Kaptana yemesi için ısrar ediyor, aç giderse dikkatinin dağınık olacağını söylüyordu. Kaza bile dili artık tat alamadığı hâlde biraz yemek aldı. Ona her şey aynı tatsız lapadan yapılmış gibi geliyordu ve yanağına bir mendil bastırarak yedi.

Kaptan beklerken beklentisprenleri çekmişti, rüzgârda dalgalanan kurdelelerdi ve Kaza ötelerindeki şeyleri, sprenlere eşlik eden yaratıkları görebiliyordu.

Geminin dört filikası kürekçiler ve güverte subaylarıyla tıklım tıklımdı ama bir tanesinin ön tarafında Kaza için yer açmışlardı. Kaza hâlâ kurumamış kapüşonunu örttü ve yerine oturdu. Eğer fırtına kesilmemiş olsa kaptan ne yapmayı planlamıştı? Gerçekten de bir fırtınanın ortasında bu taş çıkıntıları yok etmesi için onu bir filikayla göndermeye mi çalışacaktı?

İlk kayalığa ulaştılar ve Kaza dikkatlice Ruhdökümcüsünü kesesinden çıkararak bir ışık seli yaydı. Zincirlerle bağlanmış üç büyük mücevherin aralarında parmaklarını geçirmesi için halkalar vardı. Mücevherler elinin arkasında kalacak şekilde taktı. Metalin derisine tekrar dokunduğunu hissederek hafifçe iç çekti. Ilıktı, selam veriyordu, Kaza'nın bir parçasıydı.

Yan taraftan uzanıp elini soğuk suya soktu ve taş mızrağın yıllarca okyanusun içinde durmaktan pürüzsüzleşmiş ucuna bastırdı. Mücevherlerin ışığı suyu aydınlatıyor, yansımalar cübbesinin üzerinde dans ediyordu.

Gözlerini kapattı ve diğer dünyaya çekilmenin tanıdık hissini duydu. Başka bir iradenin onunkini güçlendirmesini, yardım çağrısı tarafından çekilen buyurgan ve güçlü bir şeyi hissetti.

Taş değişmek istemiyordu. Okyanustaki uzun uykusundan memnundu. Ama... evet, evet, *hatırlıyordu.* Bir zamanlar, birileri onu bu biçimde hapsetmeden önce havaydı. Kaza onu yine hava yapamazdı, onun Ruhdökümcüsünün normal olan üç değil, sadece tek fonksiyonu vardı. Neden bilmiyordu.

Duman, diye fısıldadı taşa. *Havada özgürlük. Hatırlıyor musun?* Özgürce dans ettiği zamanların hatıralarını yoklayarak taşı cezbetti.

Evet... özgürlük.

Neredeyse kendisi de teslim olacaktı. Artık korkmamak ne kadar da *muhteşem* olurdu? Havada sonsuzluğa yükselmek? Dünyevi acılardan kurtulmak?

Taş mızrağın ucu filikanın etrafında kabarcıklardan oluşan bir patlama yaratarak dumana dönüştü. Kaza bir şok ile gerçek dünyaya döndü ve derinlerdeki bir parçası titredi. Dehşete düşmüştü. Bu sefer neredeyse gidiyordu.

Duman kabarcıkları filikayı sarstı ve neredeyse alabora edecekti. Kaza'nın onları uyarması gerekirdi. Denizciler homurdandı ama yan fiilkadaki kaptan onu övüyordu.

Duvara ulaşmadan önce suların altındaki iki mızrak ucunu daha yok ettl. Burada mızrak başına benzeyen kayalar birbirlerine o kadar yaklaşmıştı ki aralarında bir kanş

mesafe ancak kalıyordu. Filikayı yeterince yakına getirmek için üç deneme yapmalan gerekti, yerini aldığı anda duvardan seken dalgalar onları yine geriye itiyordu.

En sonunda denizciler filikayı sabit tutmayı başardı. Kaza Ruhdökümcüyle tekrar uzandı, üç mücevherin ikisinin Fırtınaışığı neredeyse tükenmişti ve çok hafifçe parıldıyorlardı. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Elini kayalığa dayadı ve onu duman olmaya ikna eti. Bu sefer... kolay olmuştu. Dönüşümün yarattığı rüzgâr patlamasını hissetti, ruhu kalın ve tatlı duman karşısında neşeyle haykırıyordu. Denizciler öksürürken Kaza dumanı yanağındaki delikten içine çekti. Başını kaldırıp uzaklaşan dumana baktı. Ona katılmak ne kadar harika olurdu...

Hayır.

Ada deliğin ötesinde uzanıyordu. Koyuydu, sanki taşları da dumanla lekelenmişti ve merkezinde yüksek kaya oluşumları vardı. Neredeyse bir şehrin duvarlarına benziyorlardı.

Kaptanın filikası onunkine yaklaştı ve kaptan Kaza'nın filikasına geçti. Diğer filika kürek çekerek geri dönmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaza. "Filikan neden geri dönüyor?"

"Kendilerini iyi hissetmediklerini iddia ettiler," dedi kaptan. Rengi aşırı derecede atmış mıydı? "Korkaklar. Ganimetten hiç pay alamayacaklar."

"Burada öylece toplanmayı bekleyen mücevherler duruyor," diye ekledi Droz. "Kocakabuklar burada nesiller boyunca ölerek kalplerini bıraktılar. Hepimiz çok, çok zengin olacağız."

Kaza'nın aradığı sır burada olduğu sürece başka bir şey umurunda değildi.

Denizciler üç filikayı delikten geçirirken Kaza burundaki yerine oturdu. Aimialılar Ruhdökümcüleri bilirdi. Eski günlerde bu cihazları almak için buraya gelinirdi. Antik ada Akinah'a.

Eğer sevdiği cihazın onu öldürmesine engel olmanın bir sırrı varsa, onu bulacağı yer burasıydı.

Adamlar kürek çekmeye başladığı zaman midesi yeniden rahatsızlandı. Kaza her ne kadar diğer dünyaya geçiyormuş gibi hissetse de dayandı. Altındaki şey okyanus değil, derin, koyu siyah bir camdı. Ve gökyüzünde iki güneş vardı, biri ruhunu kendine doğru çekiyordu. Gölgesi yanlış yöne doğru uzuyordu.

Şap.

Kaza irkildi. Denizcilerden birisi filikasından denize düşmüştü. Bir diğeri daha kürek parmaklarının arasından kurtulurken yana devrildi ve Kaza afallayarak baktı.

"Kaptan?" Kaza ona doğru döndüğünde gözlerinin kapanıyor olduğunu gördü. Adamın kasları gevşedi, kendinden geçerek geriye düştü ve başını teknenin en arka oturma sırasına çarptı.

Denizcilerin geri kalanı da daha iyi durumda değildi. Diğer iki filika kontrolsüzce sürüklenmeye başlamıştı. Denizcilerden tek bir tanesi bile kendindeymiş gibi görünmüyordu.

Benim kaderim, diye düşündü Kaza. *Benim seçimim.*

Bir yerden bir yere taşınıp Ruhdökmesi emredilecek bir nesne değildi. Bir *araç* değildi. Bir *insandı.*

Kendinden geçmiş bir denizciyi kenara iterek kürekleri kendisi aldı. Zor işti. Kaza fiziksel çabaya alışık değildi ve parmakları kavramakta zorlanıyordu. İyice yok olmaya başlamışlardı. Belki de bir ya da iki yıl daha yaşayacağı fikri fazla iyimser bir tahmindi.

Yine de kürek çekti. En sonunda suyun içine atlayarak kayaları ayaklarının altında hissedeceği kadar adaya yaklaşana kadar sularla mücadele etti. Cübbesi etrafında kabarırken en sonunda Vazrmeb'in hayatta olup olmadığını kontrol etmek aklına geldi.

Filikadaki hiçbir denizci nefes almıyordu, o yüzden dalgaların filikayı çekerek geri geri götürmesine izin verdi. Tek başına kalmış olan Kaza dalgalarla mücadele etti ve nihayet elleri ve dizlerinin üzerinde sürünerek adanın taşlarına çıkmayı başardı.

Orada uykulu bir hâlde çöküp kaldı. Neden bu kadar uykusu vardı ki?

Yakınlardaki kayaların üzerinde yürüyen küçük bir kremcik Kaza'yı uyandırdı. Şekli bir garipti, büyük kanatları ve bir baltatazısına benzemesine neden olan bir kafası vardı. Kabuğunda düzinelerce renk parıldıyordu.

Kaza kremcik biriktirdiği günleri hatırlayabiliyordu, onları tahtalara tutturarak doğa tarihçisi olduğunu iddia ederdi. O kıza ne olmuştu?

Gerekdilik tarafından dönüştürüldü. Her zaman kraliyet ailesinin elinde kalması gereken Ruhdöküm cü verilmişti. Bir görev verilmişti.

Ve bir idam cezası.

Kımıldandı ve kremcik kaçtı. Öksürdü, sonra o kaya oluşumlarına doğru sürünmeye başladı. O şehir miydi? Koyu taşlardan bir şehir? Zar zor düşünebiliyordu, gerçi bir mücevherin yanından geçtiğini fark etti. Ölü bir kocakabuğun iyice beyazlamış kabuk kalıntılarının arasında duran büyük, kesilmemiş bir mücevherkalpti. Vazrmeb haklı çıkmıştı.

Kaya oluşumlarının kıyısının yakınlarında yeniden yığılıp kaldı. Kremle kaplanmış büyük, süslü binalara benziyorlardı.

"Ah..." dedi arkasından bir ses. "İlacın seni diğerleri kadar çabuk etkilemeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Artık neredeyse insan bile sayılmazsın."

Kaza yerde yuvarlandı ve birisinin çıplak ayaklarla sessizce yaklaştığını gördü. Aşçı? Evet bu oydu, yüzü dövmeliydi.

"Sen..." diye hıldadı Kaza. "Sen bizi *zehirledin*."

"Buraya gelmemeniz için çok sayıda uyarıdan sonra," dedi aşçı. "Burayı bu kadar... saldırgan bir şekilde savunmak zorunda kaldığım enderdir. İnsanlık burayı tekrar keşfetmemeli."

"Mücevherler mi?" diye sordu Kaza, gittikçe daha fazla uyku bastırıyordu. "Yoksa... başka bir... bir şey... var mı..."

"Söyleyemem," dedi aşçı. "Bir son arzuyu tatmin etmek için bile. Ruhundan sır alabilecek kişiler var ve bedeli dünyaların yok olması olur. Şimdi uyu Ruhdökümcü. Sana verebileceğim en merhametli son bu."

Aşçı mırıldanmaya başladı. Üzerinden parçalar koptu. Giysileri bir yığın hâlinde yere çökerken kadın parçalandı, öterek giysilerden dışarıya yürüyen küçük *kremcikler sürüsüne* dönüştü.

Halüsinasyon mu? diye düşündü Kaza bilinci gidip gelirken.

Ölüyordu. Eh, bu yeni bir şey değildi.

Kremcikler eline üşüşmeye, Ruhdökümcüsünü çıkarmaya başladılar. Hayır... yapacağı son bir şey daha vardı.

Meydan okuyan bir haykırışla elini üzerinde yattığı taşa bastırdı ve değişmesini emretti. Zemin duman olduğu zaman Kaza da onunla birlikte gitti.

Onun seçimi.

Onun kaderi.

Diyagram'dan iki hizmetkâr masasını düzenler ve kımıldanıp duran, dikiş yerleri rünlerle süslü saçma bir fırtınabekçisi cübbesi giymiş Kral'ın Testçileri'nin başı Dukar testleri masaya yerleştirirken, Taravangian Urithiru'dakl odasında volta atıyordu; gerçl zahmet etmelerine gerek yoktu.

Bugün Taravangian fırtına kapası bir *dâhiydi.*

Düşünme, nefes alıp verme, hatta hareket etme şekli bile bugünün bir zekâ günü olduğuna dolaylı bir şekilde işaret ediyordu; belki Diyagram'ı yarattığı o eşsiz üstünlük günündeki kadar muhteşem değildi ama nihayet kendi bedeninden oluşan mezarda zihni, sadece duvarlara badana yapmasına izin verilen usta bir ressam gibi kısılı kalmış hâlde geçirdiği o kadar çok günden sonra kendine gelmiş gibi hissediyordu.

Masa hazırlandığı zaman Taravangian isimsiz bir hizmetkârı kenara iterek oturdu, bir kalem kaptı ve birinci sayfa fazla kolay olduğu için ikinci sayfadan başlayarak problemlere girişti; ve geri zekâlı Dukar şikâyet etmeye başladığında ona mürekkep sıçrattı.

"Sonraki sayfa," diye terslendi. "Çabuk, çabuk. Bunu boşa harcamayalım Dukar."

"Siz yine de..."

"Evet, evet. Geri zekâlı olmadığımı kanıtlamam gerekiyor. Salyam akarak kendi pisliğimin içinde yatmadığım bir günde sen zamanımı bu saçmalıklarla harcıyorsun."

"Bunu siz..."

"Kendim düzenlemiştim. Evet, işin ilginç yanı ise aptal olan benim tarafımdan koyulan kısıtlamaların en sonunda ortaya çıkma fırsatını bulan gerçek beni kontrol etmesine izin vermeniz."

"Testleri hazırladığınız zaman aptal..."

"Al," dedi Taravangian matematik problemleriyle dolu kâğıtları ona aktarırken. "Tamam."

"Bu sayfadaki en sonuncu dışında tamam," dedi Dukar tedirgin parmaklarıyla kâğıtları alırken. "Çözmeyi denemek ister misiniz yoksa..."

"Gerek yok. Çözemeyeceğimi biliyorum, çok yazık. Gerekli formaliteleri hızlıca hallet. Yapmam gereken işler var."

Adrotagia, Tozelçi Malata ile birlikte içeri girmişti; Adrotagia, onlann hedefini kabul etmeleri en muhtemel olacak Parayanlar'ın Tozelçiler olacağını da açıklayan Diyagram tarafından öngörüldüğü şekilde, daha düşük seviyelerden bir anda üst kademe-

lere fırlamış olan bu Diyagram üyesiyle arasında duygusal bir bağ kurmaya çalışırken arkadaşlıklan ilerliyordu ve Taravangian da bir sprenle bağ kurabilecek olan bir tanesini saptayabildiği için gurur duyuyordu, ki bu hiçbir şekilde garantisi olan bir başarı değildi.

"Zeki," dedi Dukar Mrall'a. Koruma Taravanglan'ın günlük kapasitesinin nihai belirleyicisiydi, aptal yanının herhangi bir şeyi mahvetmesini engellemek için sinir bozucu ancak gerekli bir denetimdi ama Taravangian böyle olduğu zamanlarda sadece sinir bozucuydu.

Enerji dolu.

Uyanık.

Dâhi.

"Neredeyse tehlike sınırında," dedi Dukar.

"Bunu görebiliyorum," dedi Adrotagia. "Vargo, kendini..."

"Kusursuz hissediyorum. Bu işi bitirebilir miyiz? İnsanlarla etkileşim kurabilirim ve devlet politikasında değişiklik yapabilirim ve herhangi bir sınırlandırmaya ihtiyacım yok."

Dukar isteksizce bir şekilde başını sallayarak kabul etti. Mrall da onayladı. Nihayet!

"Bana Diyagram'ın bir kopyasını getirin," dedi Taravangian Adrotagia'yı itip geçerken. "Ve biraz müzik, rahatlatıcı ama çok da yavaş olmayan bir şeyler. Odalan elzem olmayan kişilerden arındırın, yatak odasındaki mobilyaları çıkartın ve beni *bölmeyin.*"

Bunlan yerine getirmeleri neredeyse yarım saat gibi sinir bozucu seviyede uzun bir zamanda alırken, Taravangian bunu balkonunda dışarıdaki bir bahçe için olan geniş alanı değerlendirerek ve ne kadar büyük olduğunu merak ederek geçirdi. Ölçülere ihtiyacı vardı...

"Odanız hazırlandı Majesteleri," dedi Mrall.

"Teşekkür ediyorum, Uscrisel kişi, bana kendi yatak odama girme müsaadesini bahşettiğin için. Tuz mu içiyordun?"

"... Ne?"

Taravangian balkonunun yanındaki küçük odanın içinden hızla geçti ve yatak odasına girdi, sonra mobilyalardan tamamen arındırılmış olduğunu gördüğü için memnun olmuş bir şekilde derin bir nefes aldı; sadece penceresiz dört boş duvarı vardı, gerçi arka duvarda Maben'in tozunu almakla meşgul olduğu yüksek bir basamağa benzeyen garip dikdörtgen bir çıkıntı vardı.

Taravangian hizmetçiyi kolundan yakaladı ve Adrotagia'nın domuz derisi ciltli kalın bir kitabı getirmekte olduğu dışarıdaki koridora sürükledi. Diyagram'ın bir kopyası. Mükemmel. "Balkonumuzun dışındaki taş tarlada bahçe olarak kullanılmaya uygun alanı ölçün ve bana bildirin."

Diyagram'la odaya girdi ve kapıyı kapatarak kendisini kendi arkadaşlığıyla baş başa bıraktı; her köşeye başkalarının bakamayacağı kadar güçlü parlayan kendi dehasına eşlik edecek bir ışık olması için elmaslar yerleştirdi ve o bunu tamamlarken, isteği üzerine odasının dışında küçük bir çocuk korosu Vorin ilahileri söylemeye başladı.

Nefes aldı, verdi, ışıkla yıkanır ve müzikle tazelenirken elleri yanlarındaydı; her şeye *muktedirdi*, ona çağlar gibi gelen bir zamanın ardından ilk kez tekrar özgürce ve engellenmeden akan kendi zihninin tatmini içini kaplıyordu.

Diyagram'ı açtı. İçinde, Taravanglan sonunda kendisinden daha üstün bir şey ile yüzleşti: kendisinin başka bir hâli.

Bu kitabın ve üzerinde çalışan örgütün adı olan Diyagram, orijinal olarak sıradan kâğıtlara yazılmamıştı, çünkü Taravangian o muhteşem kapasite gününde dehasını sığdırabilmek için dolaplardan duvarlara kadar her yüzeye el koymuştu ve bunu yaparken de düşüncelerinden daha az kusursuz olan bir ortamda kayıt altına alınmala-

rı gereken fikirleri daha iyi aktarabilmek için zorunluluk gereği yeni diller icat etmişti. Bugünkü zekâsıyla bile o yazıların görüntüsü alçak gönüllülüğü gerekli kılıyordu, orijinal Diyagram odasından noktaları, karalamaları ve mürekkep damlalarına kadar her şeyiyle kopyalanmış minicik satırlarla tıklım tıklım dolu sayfaları karıştırdı; sanki başka bir hayat sırasında, şu anda ona bazen dönüştüğü geri zekâlı kadar yabancı gelen bir zamanda yaratılmıştı.

Daha bile yabancı. Herkes aptallığı anlardı.

Vücudundaki ağrıları görmezden gelerek taşların üzerinde diz çöktü, sayfaları saygılı bir şekilde çevirdi. Sonra belindeki hançeri çıkardı ve kesmeye başladı.

Diyagram kâğıda yazılmamıştı ve onun bir kitap sayfaları şeklindeki bir kopyasıyla etkileşmek düşünce şekillerini etkilemiş olmalıydı, o yüzden doğru bakış açısını elde edebilmek için, şu anda karar verdiği gibi parçalarını görebilme ve bunları yeni şekillerde dizebilmenin esnekliğine ihtiyacı vardı; çünkü o gün düşünceleri iki boyutla sınırlanmış değildi ve bugün de onlara o şekilde bakmaması gerekirdi.

O gün olduğu kadar dâhi değildi ama olmasına da gerek yoktu. Taravangian o gün Tanrı idi. Bugün ise Tanrı'nın habercisi olabilirdi.

Kestiği sayfaları düzenledi ve sadece yan yana koymasıyla çok sayıda yeni bağlantı keşfetti, gerçekten de buradaki bu sayfa *aslında* şuradaki şuna bağlanıyordu... evet. Taravangian iki sayfayı da ortadan keserek cümleleri böldü. Farklı iki sayfanın birer yarısını yan yana koyduğu zaman daha tam bir bütüne dönüşüyorlardı. Daha önce gözden kaçırdığı fikirler sayfalardan sprenler gibi yükseliyormuş gibi göründü.

Taravangian, bunlar insan anlayışındaki boşlukları mantıksız açıklamalarla doldurmak, geceleri rahat uyumalarını sağlayacak şekilde onlara sahte bir güvenlik ve kontrol hissi vermek ve gerçek anlayışa ulaşmak için daha fazla çaba göstermelerine engel olmak için tasarlanmış, hantal şeyler olduğu için hiçbir dine inanmıyordu; ama yine de Diyagram'da, insanlığın tapınması gereken tek şey olan ham zekânın gücünde, garip bir şekilde ilahi olan bir şeyler vardı ve ah, ne kadar az sayıda kişi onu anlıyor, saflığını kusurlu algılan ve aptalca batıl inançlarıyla bakarak kirletmeyen ne kadar az sayıda kişi onu *hak ediyordu*. En zeki olanlar dışındakilerin okumayı öğrenmesine engel olmasının bir yolu var mıydı? Bunun o kadar iyi sonuçları olurdu ki, kimsenin böyle bir engelleme getirmemiş olması delilik gibi görünüyordu; her ne kadar Vorinizm erkeklere okumayı yasaklıyor olsa da, bu asıl yasaklanmaları gereken aptalların değil, sadece nüfusun keyfi bir yarısının bilgiye erişimini durduruyordu.

Odada volta attı, sonra kapının altından içeri itilmiş bir kâğıt parçasını fark etti; kâğıtta bahçe platformunun boyutlarıyla ilgili sorusunun cevabını içeriyordu. Hesaplamaları gözden geçirirken yarım kulakla dışarıdaki, şarkı söyleyen çocukların sesleri yüzünden neredeyse anlaşılmayan konuşmaları dinliyordu.

"Uscrisel bin yedi yüz yıl önce yazılmış trajik bir şiirdeki Uscri karakterine atıfta bulunuyor gibi," dedi Adrotagia. "Sevgilisinin ölüm haberini aldıktan sonra kendini denize atarak intihar eder ama aslında sevgilisi ölmemiştir ve Uscri onun hakkında yanlış haber almıştır."

"Tamam..." dedi Mrall.

"Sonraki yüzyıllarda bilgi sahibi olmadan hareket etmenin bir örneği olarak kullanıldı, gerçi eninde sonunda terim basitçe 'aptal' anlamına gelmeye başladı. 'Tuz' da kadının kendini denizde boğmasına atıfta bulunuyor gibi."

"Yani bu bir hakaret miydi?" diye sordu Mrall.

"Pek kimsenin bilmeyeceği edebî bir referans kullanarak hem de. Evet." Taravangian neredeyse Adrotagia'nın iç çektiğini duyabiliyordu. Bu konuda daha fazla düşünemeden önce onu durdurmak en iyisi olacaktı.

Kapıyı savurarak açtı. "Bu duvara kâğıt yapıştırmak için macun gerek. Adrotagla, getir."

O istemeden kapının yanına bir deste kâğıt bırakmışlardı, ki bu şaşırtıcıydı çünkü çoğu zaman onlara her şeyi yapmaları için emir vermek gerekirdi. Kapıyı kapattı, sonra diz çöktü ve kule şehrin boyutlarıyla ilgili bazı hesaplamalar yaptı. *Hmmmm...*

Bu oyalanmak için iyi bir yöntem olmuştu ama kısa süre sonra sadece Diyagram'ın parçalarını duvarlarına yapıştırmaya başlamak üzere kullanacağı macununun gelişiyle bölünen gerçek işine geri döndü.

Bu, diye düşündü hiçbir zaman anlamını çözmeyi başaramadıkları metnin arasına eklenmiş sayılar olan sayfaları sıraya dizerken. *Bu neyin listesi? Diğer sayılar gibi şifre değil. Yoksa... bunlar kelimelerin kısaltmaları olabilirler mi?*

Evet... evet, kelimelerin kendilerini yazamayacak kadar sabırsızlanmıştı. Kelimeleri kafasında numaralandırmış olmalıydı, belki alfabetik olarak, böylece daha hızlı yazabilirdi. Anahtar neredeydi?

Bu Dalinar paradigmasını pekiştiriyor! diye düşündü çalışırken. Olası yorumlarını yazarken heyecandan elleri titriyordu. Evet... Dalinar'ı öldür yoksa Alethkar'ı ele geçirme girişimlerine direnecek. O yüzden Taravangian da inanılmayacak bir biçimde başarısız olan Beyazlı Suikastçı'yı göndermişti.

Neyse ki telafi seçenekleri vardı. *Burada*, diye düşündü Diyagram'dan başka bir parçayı getirip duvarda diğerlerinin yanına yapıştırırken. *Dalinar paradigmasının ilk açıklaması, karyola başlığı ilmihali, arka taraf, üçüncü çeyrek.* Vezinli bir şiir hâlinde yazılmıştı ve Dalinar'ın dünyayı birleştirmeye çalışacağını haber veriyordu.

O zaman ikinci seçeneğe bakacak olursa...

Taravangian hararetli ve enerji dolu bir şekilde yazıyor, sayıların yerinde kelimeleri görüyordu; kısa bir süre için yaşını, ağrılarını ve çok heyecanlı olmadığı zamanlarda bile bazen titreyen ellerini bir süreliğine unuttu.

Diyagram ikinci oğul Renarin'in sahip olacağı etkiyi görmemişti, o tamamen bilinmez bir etmendi. Taravangian gururlu bir şekilde not tutmayı tamamladı ve başını kaldırmadan açtığı kapıya doğru yürüdü.

"Bana doğduğum zaman hekimin söylediği sözlerinin bir kopyasını getirin," dedi dışarıya. "Bir de o çocukları kesin."

Çocuklar dediğini duyunca müzik azalmaya başladı. Müziksprenleri uçup gitti.

"Şarkı söylemelerini kesin demek istediniz, değil mi?" dedi Mrall.

"Her neyse. Fikir ve düşünce üzerindeki tarihsel ve dinî baskıların bir andacı olarak Vorin ilahileri beni rahatsız ediyor."

Taravangian çalışmasına geri döndü ama kısa süre sonra kapısı çalındı. Kapıyı savurarak açtı. "Beni rahatsız..."

"Etmememiz gerekiyordu," dedi Adrotagia ona bir kâğıt sayfası uzatırken. "İstediğin hekimin sözleri. Onları bu kadar sık istediğin için artık elimizin altında tutuyoruz."

"Güzel."

"Konuşmamız gerek Vargo."

"Hayır, biz..."

Yine de içeri girdi, sonra durarak Diyagram'dan kesilmiş parçaları inceledi. Dönerken gözleri kocaman açılmıştı. "Sen..."

"Hayır, yine o olmadım," dedi Taravangian. "Ama haftalardır ilk kez ben *benim*."

"Bu sen *değilsin*. Bu bazen dönüştüğün canavar."

"Tehlikeli bölgede olacak kadar zeki değilim." Bu sinir bozucu bir şekilde karar vermesine izin veremeyecekleri kadar *fazla* zeki olduğunu iddia ettikleri seviyeydi. Sanki deha bir kusurmuş gibi!

Adrotagia eteğinin cebinden çıkardığı bir kâğıdı açtı. "Evet, günlük testin. Bir sonraki problemi çözemeyeceğini söyleyerek bu sayfada durdun."

Hay Cehennem. Anlamıştı.

"Eğer çözseydin tehlikeli olacak kadar zeki olduğunu kanıtlayacaktı," dedi. "Bunun yerine çözmeden bıraktın. Kurallarda şimdiye kadar fark etmemiz gereken bir boşluk. Bu problemi çözseydin bugün karar verme becerini sınırlayacağımızı *biliyordun*."

"Fırtınaışığı tarımını biliyor musun?" diye sordu Taravanglan onun geçer ve daha önce yazdığı sayfalardan birini alırken.

"Vargo..."

"Urithiru'da tarım yapabilecek toplam alanı hesaplayarak ve bunu barındırabileceği tahmin edilen nüfus sayısıyla kıyaslayarak belirledim ki burada ortalama verimli bir ovanın sıcaklıklarında olacağı kadar yiyecek, doğal olarak yetişiyor olsa bile bütün kuleyi beslemeye yetecek bir miktar elde edilemez."

"Ticaret," dedi Adrotagia.

"Her zaman savaş tehdidi altında olan Parlayan Şövalyeler'in bunun gibi bir kaleyi kendi kendine yeter olamayacak şekilde inşa edeceklerine inanmakta güçlük çekiyorum. Golombi'yi okudun mu?"

"Elbette okudum ve bunu sen de biliyorsun," dedi Adrotagia. "Yiyecek üretimini desteklemek için Fırtınaışığı doldurulmuş mücevherlerle karanlık bölgeleri aydınlattıklarını mı düşünüyorsun?"

"Başka hiçbir seçenek mantıklı gelmiyor, değil mi?"

"Deneyler ikna edici değil," diye cevapladı. "Evet, mum ışığı yapamazken küre ışığı karanlık bir odada ürün yetişmesini sağlıyor ama Golombi sonuçların hatalı olabileceğini ve verimliliğin... Öf, aman! Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun Vargo. *Kendi* koyduğun kuralları çiğnemek için yaptıklarından bahsediyorduk!"

"Aptal olduğum zaman."

"Normal olduğun zaman."

"Normal aptaldır Adro." Kadını omuzlarından kavradı ve kararlılıkla odanın dışına itti. "Politik karar almayacağım ve melodik çocuk gruplarının öldürülmelerini emretmekten de kaçınacağım. Tamam mı? Oldu mu? Şimdi beni yalnız bırak. Odanın havasını içselleştirilmiş aptallıkla kirletiyorsun."

Kapıyı kapattı ve çok derinlerde utancın minik bir zerresini hissetti. Adrotagia'ya mı aptal demişti?

Neyse. Artık yapacak bir şey yoktu. Adrotagia anlayışla karşılardı.

Tekrar çalışmaya döndü, Diyagram'ı daha fazla kesiyor, düzenliyor ve Karadiken'e yapılmış herhangi bir atıf arıyordu; çünkü kitapta üzerinde bir günde çalışılamayacak kadar çok şey vardı ve şu anki sorunlarının üzerinde *odaklanması* şarttı.

Dalinar yaşıyordu. Bir ittifak kuruyordu. Peki Taravangian şimdi ne yapacaktı? Bir suikastçı daha mı göndermeliydi?

Sır ne? diye düşündü Diyagram'dan sayfaları yukarı kaldırırken bir tanesinde bakarken kâğıdın arkasındaki kelimeleri görebildiğini fark ederek. Bu kasıtlı olabilir miydi? *Ne yapmalıyım? Lütfen. Bana yolu göster.*

Bir kâğıda kelimeler karaladı. Işık. Zekâ. Anlam. Ona ilham vermeleri için duvara astı ama Taravangian'ı annesinin karnındaki bir kesikten dünyaya getiren uzman bir cerrah olan hekimin sözlerini okumadan edemiyordu.

Kordon boynuna dolanmıştı, demişti cerrah. *Kraliçe en doğrusuna karar verecektir ama üzülerek size oğlunuz hayatta olduğu hâlde düşük kapasiteli olabileceği bildiriyorum. Yeri diğer varlıklara bırakılarak uzak bölgelerde tutulması gerekebilir.*

Bu "düşük kapasite" hiç ortaya çıkmamıştı ama bu namı çocukluğu boyunca Ta-

ravangian'ın peşini bırakmamış, insanların zihinlerine öylesine nüfuz etmişti ki bir tanesi bile bir beyin kanaması ya da sıradan bunamaya atfettikleri yakın zamanlardaki aptallığının ötesini görmeyi başaramıyordu. Ya da, diyordu bazıları, o her zaman öyle olmuştu.

Bu namı muhteşem yollarla yenmişti. O şimdi dünyayı kurtaracaktı. Eh, en azından önemli olan kısmını.

Diyagram'dan daha fazla sayfayı duvarlara yapıştırarak, sonra fark ettiği bağlantıları üzerlerine not ederek, ona akılsızlık ve cehaletin gölgelerini kovalamak için cevapları veren güzellik ve ışığı kullanarak saatlerce çalıştı; cevaplar oradaydı, sadece onları yorumlaması gerekiyordu.

Çalışmasını bölen hizmetçisi olmuştu; sinir bozucu kadın her zaman etrafta dolanarak, sanki Taravangian'ın ayaklarını yıkatmaktan daha büyük dertleri yokmuş gibi ona şunu ya da bunu yaptırmaya çalışıyordu.

"Aptal kadın!" diye bağırdı.

Hizmetçi irkilmedi, yürümeye devam etti ve yanına bir tepsi yemek bıraktı.

"Buradaki işimin önemli olduğunu göremiyor musun?" diye azarladı Taravangian. "Yemeğe ayıracak zamanım yok."

Hizmetçi içeceğini de koydu, sonra çileden çıkarıcı bir şekilde omzunu sıvazladı. Taravangian kadın çıkarken Adrotagia ile Mrall'ın hemen dışarıda beklediğini fark etti.

"Eğer emredersem şu hizmetçiyi idam etmezsin sanırım," dedi Mrall'a.

"Bugün böyle kararlar vermeye izinli olmadığınıza karar verdik," dedi koruma.

"Cehennem'e gidin o zaman! Zaten cevapları bulmak üzereyim. Dalinar Kholin'i öldürtmemeliyiz. Bunun zamanı geçti. Onun yerine ittifakını desteklemeliyiz. Sonra hükümdarların başında yerini benim almam için onu konumundan inmeye zorlayacağız."

Adrotagia yürüyerek içeri girdi ve çalışmalarını inceledi. "Dalinar'ın ittifakın liderliğini sana öylece *vereceğini* sanmıyorum."

Taravangian duvara yapıştırdığı bir dizi sayfaya eliyle vurdu. "Şuraya bak. Senin için bile açık olmalı. Bunu tahmin etmişim."

"Diyagram'da *değişiklik* yapmışsınız," dedi Mrall dehşet içinde.

"Sadece küçük şeyler," dedi Taravangian. "Bak, buradaki orijinal yazıyı görüyor musun? Onu değiştirmedim ve yazı açık. Şimdi işimiz Dalinar'ın liderlikten çekilmesini sağlamak ve yerini almak."

"Onu öldürmeyecek miyiz?" diye sordu Mrall.

Taravangian ona ters ters baktı ve üzerinde daha da fazla sayfayı yapıştırdığı diğer duvara doğru elini salladı. "Onu şimdi öldürmek yalnızca şüphe uyandırır."

"Evet," dedi Adrotagia. "Karyola başlığının bu yorumunu anlıyorum, Karadiken'e yıkılmasına neden olacak kadar güçlü yüklenmeliyiz. Ama ona karşı kullanacak sırlara ihtiyacımız olacak."

"Kolay," dedi Taravangian onu duvardaki diğer bir dizi nota doğru iterek. "Casusluk yapması için Tozelçi'nin sprenini göndereceğiz. Dalinar Kholin sırlarla *kaplı*. Onu devirebiliriz ve ittifak beni tehditkar olarak görmeyeceğinden yerine geçebilirim; böylelikle sprenlerin ve tanrıların kanunları çerçevesinde yaptığı anlaşmaya uymak zorunda olan Garaz'la müzakere etmek için güçlü bir konumda oluruz."

"Peki biz... Garaz'ı *yenemez* miyiz?" diye sordu Mrall.

Kas beyinli geri zekâlı. Taravangian gözlerini devirdi ama ondan daha duygusal olan Adrotagia döndü ve açıkladı. "Diyagram net, Mrall," dedi. "Yaradılışının *amacı* bu. Düşmanı yenemeyiz, o yüzden bunun yerine elimizden geldiği kadar çok şey kurtaracağız."

"Tek yol bu," diyerek katıldı Taravangian. Dalinar bu gerçeği kabullenmezdi. Bu fedakârlığı yapabilecek kadar güçlü tek bir adam vardı.

Taravangian bir... şeylerin kımıltısını hissetti. Hatıra.

Bana bizi kurtarabilecek kapasiteyi ver.

"Al bunu," dedi Adrotagia'ya üzerine notlar aldığı bir kâğıdı duvardan sökerek. "İşe *yarayacak.*"

Kadın başını salladı ve Taravangian parçalanmış Diyagram'ın kesik kalıntılarının önünde diz çökerken Mraill'ı çekerek odadan çıkardı.

Işık ve gerçek. Elinden geldiği kadarını kurtaracaktı.

Geri kalanını terk edecekti.

Neyse ki bu kapasite ona verilmişti.

Venli güce layık bir şekilde yaşamaya kararlıydı.

Sağ kalan dinleyicilerin arasından seçilmiş küçük bir grupla birlikte geldi ve yaklaşan fırtınaya karşı hazırladı. Ulim ya da onun görünmez efendileri olan kadim dinleyici tanrıları zihnini okuyabilir miydi bilmiyordu. Ama eğer yapabiliyorlarsa, Venli'nin sadık olduğunu görürlerdi.

Bu bir savaştı ve Venli öncü birlikler içindeydi. İlk Yokspreni o keşfetmişti. Fırtınaformu *o* bulmuştu. Halkını *o* kurtarmıştı. Kutsanmış olan *oydu.*

Bugün bunu kanıtlayacaktı. Hayatta kalan iki bin dinleyicinin içinden aralarında Venli'nin de olduğu dokuz kişi seçilmişti. Demid yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanında duruyordu. Yeni şeyler öğrenmeye bayılırdı ve fırtına da yeni bir maceraydı. Onlara büyük şeyler vadedilmişti.

Görüyor musun Eshonai? diye düşündü. *Bize engel olmadığın zaman neler yapabildiğimizi görüyor musun?*

"Tamam, evet, işte böyle," dedi zeminde kırmızı enerji dalgaları şeklinde ilerleyen Ulim. "Güzel, güzel. Herkes sırada. Batıya bakmaya devam edin."

"Fırtına için sığınak aramamız gerekmez mi Sefir?" diye sordu Melu Izdırap Ritmi'nde. "Ya da kalkan taşımamız?"

Ulim önlerinde küçük bir kişi şekline büründü. "Aptal olma. Bu *bizim* fırtınamız. Korkmanız gereken bir şey yok."

"Ve bize güç getirecek," dedi Venli. "Fırtınaformun bile ötesinde bir güç, değil mi?"

"Çok büyük güç," dedi Ulim. "Siz seçildiniz. Özelsiniz. Ama bunu kabul etmek *zorundasınız.* Kucaklamanız. *İstemeniz* gerekiyor yoksa güçler mücevherkalplerinize yerleşemez."

Venli o kadar çok acı çekmişti ama bu onun ödülü olacaktı. İnsanların baskısı altında harcanan hayat bitmişti. Bir daha hiçbir zaman kapana kısılmayacak, aciz olmayacaktı. Bu yeni güçle her zaman ama *her zaman* karşılık verebilecekti.

Dinmezfırtına batıda belirdi, daha önce de olduğu gibi geri dönüyordu. Yakınlardaki bir köyün üzerine fırtınanın gölgesi düştü, sonra düşen parlak kırmızı bir yıldırımın ışığıyla aydınlandı.

Venli ileri doğru bir adım attı ve kollarını iki yana açarak İhtiras'ta mırıldandı. Bu fırtına yücefırtınalara benzemiyordu, uçuşan enkaz ve kremsuyundan oluşan bir fırtına-

duvan yoktu. Bu çok daha zarifti. Dalgalanan bir karanlık ve duman bulutuydu, her tarafında çakan şimşekler kırmızıya boyuyordu.

Kaynayan, girdaplanan bulutlarla yüzleşmek için başını geriye attı ve fırtına tarafından yutuldu.

Öfkeli, şiddetli bir karanlık üzerine düştü. Her tarafından yanan kül zerreleri geçti ve bu sefer hiç yağmur hissetmedi. Sadece gök gürültülerinin temposu vardı. Fırtınanın nabzı.

Küller derisini yaktı ve bir şeyler gümlemeyle yanına düşerek taşların üstünde yuvarlandı. Bir ağaç mıydı? Evet, yanan bir ağaçtı. Kum, parçalanmış ağaç kabuklan ve çakıl taşları kabuğuna ve derisine yağdı. Gözlerini sıkıca kapatarak ve yüzünü korumak için kollarıyla kapatarak diz çöktü.

Daha büyük bir şeyler kolundan sekti ve kabuğunu çatlattı. Nefesi kesildi ve taş zemine yattı.

Bir baskı etrafını sardı, zihnine, ruhuna abanıyordu. *Beni İçeri Al.*

Zorlanarak kendini bu kuvvete açtı. Bu da tıpkı yeni bir forma geçmek gibiydi, değil mi?

Sanki birileri damarlarını ateşe vermiş gibi acı, içini kavurdu. Çığlık attı ve kumlar dilini acıttı. Minik kömür parçaları kıyafetlerini delerek derisini yaktı.

Ve sonra, bir ses.

NE BU?

Ilık bir sesti. Kadim, babacan bir sesti, nazik ve kucaklayıcıydı.

"Lütfen," dedi Venli dumanlı havayı içine çekerek. "Lütfen."

EVET, dedi ses. BAŞKASINI SEÇ. BU, BENİM.

Üzerine abanan kuvvet geri çekildi ve acı dindi. Başka bir şey, daha küçük, daha az buyurgan bir şey yerini aldı. Venli bu spreni memnuniyetle kabul etti, sonra Izdırap'a tutularak rahatlamayla inledi.

Büzüşmüş hâlde fırtınanın içinde yatarken sonsuz bir süre geçmiş gibiydi. Sonunda rüzgâr zayıfladı. Şimşekler soldu. Fırtına uzaklaştı.

Gözlerini kırpıştırarak tozları temizledi. Hareket ettikçe üzerinden kremtaşı ve ağaç kabuğu parçaları dökülüyordu. Öksürdü, sonra ayağa kalkarak parçalanmış kıyafetleri ve yanık derisine baktı.

Artık fırtınaformda değildi. Bu... çevikform muydu? Kıyafetleri üzerine büyük geliyordu ve vücudunda artık o etkileyici kaslar yoktu. Ritimlere tutuldu ve hâlâ yeni ritimler olduklarını gördü, güç formlarının getirdiği şiddetli, öfkeli ritimlerdi.

Bu çevikform değildi ama tanıdığı başka bir form da değildi. Göğüsleri vardı ama eşform dışındakilerin çoğunda olduğu gibi küçüklerdi ve saç telleri uzundu. Diğerlerinin de aynı olup olmadığına bakmak için döndü.

Demid yakınlarda duruyordu ve kıyafeti parçalanmış olsa da kaslı vücudunda yanık yoktu. Uzun boyluydu, Venli'den çok daha uzun ve geniş bir göğsü ve kuvvetli bir duruşu vardı. Bir dinleyiciden çok bir heykele benziyordu. Gözleri kırmızı parlıyordu, kaslarını esnetti ve bedenini ise koyu mor bir güç kapladı, bir şekilde aynı anda hem ışık, hem de karanlık andırıyordu. Soldu ama Demid bunu çağırabilme becerisinden memnun olmuş gibi görünüyordu.

Bu form neydi? Yüzünün kenarları ve kolları boyunca derisinden çıkan kabuk çıkıntılarıyla o kadar görkemliydi ki. "Demid?" diye seslendi Venli.

Demid yürüyerek yaklaşan benzer bir formdaki Melu'ya döndü ve Venli'nin bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Gerçi ritimler aynıydı ve bu da Horgörü'ydü.

"Demid?" diye seslendi Venli yeniden. "Nasıl hissediyorsun? Ne oldu?"

Yine o garip dilde konuştu ve sonraki kelimeleri Venli'nin zihninde bulanırmış gibi oldu, bir şekilde anlaşılır hâle gelene kadar değişiyorlardı. "...Garaz bir zamanlar düşmanın yaptığı gibi rüzgârlara bliniyor. İnanılmaz. Aharat, bu sen misin?"

"Evet," dedi Melu. "Bu... bu iyi... iyi hissediyorum."

"His," dedi Demid. "Hissediyor." Uzun ve derin bir nefes aldı. "Hissediyor."

Delirmişler miydi?

Yakınlarda Mrun daha önce olmayan büyük bir kayanın altından kendini kurtardı. Venli dehşetle kayanın altında kırık bir kol görebildiğini fark etti, dışarı kan sızıyordu. Ulim'in verdiği söze rağmen içlerinden biri ezilmişti.

Her ne kadar Mrun da diğerleri gibi uzun, görkemli bir formla kutsanmış olsa da kayadan uzaklaşırken tökezledi. Taşı kavradı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. O koyu mor ışık bedeni boyunca aktı, inledi, bir şeyler geveledi. Altoki diğer yönden yaklaştı, dişlerini sıkmış kambur duruyordu, adımları yırtıcı bir hayvanınkilere benziyordu. İyice yaklaştığı zaman Venli sıkılmış dişlerinin arasından fısıldadığını duydu. "Yüksek gök. Ölü rüzgârlar. Kan yağmuru."

"Demid," dedi Venli Yıkım'da. "Bir şeyler ters gitmiş. Otur, bekle. Spreni bulacağım."

Demid ona baktı. "Bu cesedi tanıyor muydun?"

"Ceset mi? Demid ne..."

"Ah hayır, hayır, *hayır*!" Ulim zemin boyunca kayarak Venli'nin yanına geldi. "Sen... Sen değişme... Ah, kötü, kötü."

"Ulim!" diye hesap sordu Venli, Hörgörü'ye tutuldu ve eliyle Demid'i gösterdi. "Yoldaşlarımda bir terslik var. Başımıza ne getirdin?"

"Onlarla konuşma Venli!" dedi küçük bir adam biçimine bürünen Ulim. "Onları işaret etme!"

Yakınlardaki Demid koyu mor gücü bir şekilde elinde biriktiriyor, Venli ile Ulim'i inceliyordu. "Sen," dedi Ulim'e. "Sefir. Yaptığın işe saygı sunarım spren."

Ulim Demid'in önünde eğildi. "Lütfen Kaynaşıkların yücesi, tutkuyu gör ve bu çocuğu affet."

"Ona açıklamalısın ki beni... kızdırmasın," dedi Demid.

Venli kaşlarını çattı. "Ne..."

"Benimle gel," dedi Ulim yerde dalgalanarak. Yaşadıkları yüzünden afallamış ve endişelenmiş olan Venli Izdırap'a tutuldu ve takip etti. Arkalarında Demid ile diğerleri toplanıyordu.

Ulim önünde tekrar küçük adama dönüştü. "Şanslısın. Seni yok edebilirdi."

"Demid böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Ne yazık ki eskiden eşin olan artık *yok*. O, Hariel ve bütün Kaynaşıklar içinde en huysuzlardan biri."

"Hariel mi? Hariel ne demek..." Diğerleri alçak sesle Demid'le konuşurlarken sustu. O kadar dik, o kadar kibirli duruyorlardı ve hareketleri, her şey yanlıştı.

Her form bir dinleyiciyi düşünce tarzından mizacına kadar değiştirirdi. Buna rağmen her zaman kendin olurdun. Fırtınaform bile onu başka birisine dönüştürmemişti. Belki... daha az anlayışlı, daha fazla saldırgan olmuştu. Ama yine de kendisiydi.

Bu farklıydı. Demid, bir zamanlar eşi olan kişi, gibi durmuyor ya da konuşmuyordu.

"Hayır..." diye fısıldadı Venli. "Kendimizi yeni bir sprene, yeni bir forma açtığımızı söylemiştin!"

"*Dedim ki*, kendinizi açacaksınız," diye tısladı Ulim. "İçeri neyin gireceğini söylemedim. Bak, tanrılarınızın bedenlere ihtiyacı var. Her Dönüş böyledir. Gurur duyman gerekir."

"*Öldürülmekten* mi gurur duyayım?"

"Evet, ırkın iyiliği için," dedi Ulim. "Onlar Kaynaşık, yeniden doğmuş kadim ruhlar. Senin büründüğün şey ise görünüşe göre sadece bir diğer güç formu. Daha düşük seviyeli bir Yoksprenle kurulmuş bir bağ, seni normal formlarda olan sıradan dinleyicilerden üstün bir düzeye koyuyor ama Kaynaşıklardan aşağı. *Çok* aşağı."

Venli başını sallayarak onayladı, sonra tekrar gruba doğru yürümeye başladı.

"Dur," dedi Ulim önündeki zeminde dalgalanarak. "Ne yapıyorsun? Senin *derdin* ne?"

"O ruhu göndereceğim," dedi Venli. "Demid'i geri getir. Böylesi bir değişimin sonuçlarını öğrenmeden..."

"Geri mi?" dedi Ulim. "*Geri* mi? O *öldü*. Senin de ölmen gerekirdi. Bu kötü. Ne yaptın sen? O kardeşin gibi direndin mi?"

"Çekil yolumdan."

"Seni öldürecek. Seni öfkesi konusunda uyardım..."

"Sefir," dedi Demid Yıkım'a tutularak onlara doğru dönerken. Bu onun sesi değildi.

Venli ızdırap'a tutuldu. Bu *onun sesi değildi.*

"Bırak gelsin," dedi Demid'in bedenindeki şey. "Onunla konuşacağım."

Ulim içini çekti. "Lanet olsun."

"Bir insan gibi konuşuyorsun spren," dedi Demid. "Burada verdiğin hizmet büyük ama onların yöntemlerini, dillerini kullanıyorsun. Bunu hoş karşılamıyorum."

Ulim taşların üzerinde dalgalanarak uzaklaştı. Venli, Kaynaşık grubunun önüne geldi. İki tanesi hâlâ hareket etmekte güçlük çekiyordu. Sendeliyor, tökezliyor, dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Başka iki tanesinin yüzlerinde çarpıktı ve yanlış gülümsemeler vardı.

Dinleyici tanrılarının akılları tam olarak yerinde değildi.

"Arkadaşının ölümünden pişmanlık duyuyorum, iyi hizmetkâr," dedi Demid derin bir sesle, Komuta Ritmi'yle tamamen uyum içindeydi. "Hainlerin çocukları olsanız da buradaki savaşınız takdire şayan. Irsi düşmanlarımızla yüzleştiniz ve onlara aman vermediniz, sonunuz geldiği zaman bile."

"Lütfen," dedi Venli. "O benim için kıymetli. Geri getirebilir misiniz?"

"O ötedeki körlüğün içine geçti," dedi Demid. "Senin bağ kurduğun mücevherkalbinin içinde yaşayan akılsız Yoksprenin aksine, benim ruhum yuvasını paylaşamaz. Artık hiçbir şey, ne Filizlenme, ne de Garaz'ın bir hareketi onu geri getiremez."

Uzandı ve Venli'yi çenesinden tutup başını kaldırarak yüzünü inceledi. "Sen benim binlerce yıl boyunca beraber savaştığım bir ruhu taşıyacaktın. O geri çevrildi ve sen esirgendin. Garaz'ın senin için bir amacı var. Bunu kutla ve arkadaşının ölümü için yas tutma. Garaz en sonunda savaştıklarımızdan intikam alacak."

Venli'yi bıraktı, yere yıkılmamak için kendini zorladı. Hayır. Hayır, zayıflık göstermeyecekti.

Ama... Demid...

Ondan önceki Eshonai gibi Demid'i da aklından çıkardı. Yıllar önce Ulim'i ilk dinlediği, halkının tanrılarını geri getirme riskine girmeye karar verdiği andan itibaren kendini adadığı yol buydu.

Demid ölmüştü ama o esirgenmişti. Ve Garaz'ın, tanrıların tanrısının onun için bir amacı vardı. Kaynaşıklar kendi garip dillerinde konuşurken beklemek için yere oturdu. Beklerken biraz ileride, zeminden biraz yukarıda havada asılı duran bir şey fark etti. Bir ışık topu gibi görünen bir sprendi. Evet... bunlardan birisini Eshonai'nin yakınlarında görmüştü. Neydi bu?

Tedirgin gibi görünüyordu ve taşların üzerinde süzülerek yaklaştı. Venli o anda bir

şeyi anladı, tıpkı fırtınalar ve güneş gibi içgüdüsel bir gerçekti. Eğer şurada duran yaratıklar bu spreni görürlerse onu yok ederlerdi.

Demid'in bedenine bürünmüş yaratık ona doğru dönerken elini hızla sprenin üzerine kapattı. Küçük spreni taşlara bastırdı ve Utanç'a tutuldu.

Yaratık, Venli'nin ne yaptığını fark etmemiş gibiydi.

"Hazırlan," dedi. "Alethela'ya gitmemiz gerek."

ÜÇÜNCÜ
KISIM

Meydan Okur Gerçek Sevgi

DALİNAR • SHALLAN • KALADİN • ADOLİN

Bir Taşmuhafaza olarak bütün hayatımı kendimi feda etmeye çalışarak geçirdim. İçten içe bunun korkaklık olduğundan endişeleniyorum. Kolay kaçış yolu olduğundan.

—Çekmece 29-5, topaz

Genelde Urithiru platosunun aşağısında toplanan bulutlar bugün yoktu, bu da Dalinar'ın kulenin üzerinde durduğu ve kıyının altındaki bitmek bilmeyen uçurumları görmesine izin veriyordu. Dağların bittiği yerleri göremiyordu, o uçurumlar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyorlardı.

Bu yüzden ne kadar yüksekte olduklarını kestirmekte güçlük çekiyordu. Navani'nin kâtipleri bir şekilde havayı kullanarak bulundukları yüksekliği ölçmüşlerdi ama sayılar Dalinar'ı tatmin etmemişti. O *görmek* istiyordu. Harap Ovalar'ın üzerindeki bulutlardan daha mı yüksektelerdi? Yoksa bu dağlarda bulutlar alçaktan mı uçuyorlardı?

Yaşlandıkça ne kadar da düşünceli oldun, diye düşündü kendi kendine Yeminkapısı platformlarından birinin üzerine adım atarken. Navani koluna girmişti, Taravangian ve Adrotagia ise yukarı çıkan rampada arkalarında kalmışlardı.

Beklerlerken Navani gözlerinin içine baktı. "Son görü hâlâ rahatsız mı ediyor?"

Şu anda dikkatini dağıtan şey bu değildi ama yine de başıyla onayladı. Kesinlikle endişeliydi. Garaz. Fırtınababa kendinden emin eski hâline geri dönmüş olsa da Dalinar, kudretli sprenin korkuyla inlemesinin hatırasını kafasından atamıyordu.

Navani ve Jasnah Dalinar'ın karanlık tanrıyla karşılaşmasının kaydını hevesle yalayıp yutmuş olsalar da, bu görüyü yayınlamamayı tercih etmişlerdi.

"Belki bir şekilde bu da Şeref tarafından senin görmen için önceden hazırlanmış bir olaydı," dedi Navani.

Dalinar başını sallayarak reddetti. "Garaz *gerçek* gibi geldi. Onunla gerçekten iletişim kurdum."

"Görülerdeki insanlarla da iletişim kurabiliyorsun. Sadece Yaradan'ın kendisiyle değil ki."

"Çünkü Yaradan'ın bir tanrının dört dörtlük bir imgesini yaratabileceği şeklinde akıl yürütüyorsun. Hayır. Ben sonsuzluğu gördüm, Navani... ilahi bir enginliği."

Ürperdi. Şimdilik görüleri askıya almaya karar vermişlerdi. İnsanların zihinlerini görülere çekmenin ve onları Garaz'a maruz bırakmanın risklerinin ne olacağını kim bilebilirdi?

Elbette onun gerçek dünyada neye dokunup, neye dokunamayacağını kim bilir, diye düşündü Dalinar. Tekrar yukarı baktı; güneş yakan bir beyaz, gökyüzü solgun bir maviydi. Bulutların üzerinde olmanın ona daha geniş bir bakış açısı sağlayacağını düşünürdü.

Taravangian ve Adrotagia sonunda vardılar. Taravangian'ı garip Dalgabağlayanı, kısa saçlı kadın Malata, takip ediyordu. En arkadan da Dalinar'ın muhafızları geliyordu. Rial selam verdi. Yine.

"Sana her baktığımda selam vermene gerek yok çavuş," dedi Dalinar kuru kuru.

"Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum komutanım," Koyu kösele gibi derisi olan adam bir kere daha selam verdi. "Saygısızlık yapıyor diye rapor edilmek istemem."

"Senden isminle bahsetmedim Rial."

"Herkes yine de anladı Berrakbey."

"Neden acaba?"

Rial sırıttı ve Dalinar eliyle adama matarasını açmasını işaret etti, sonra alkol var mı diye kokladı. "Bu sefer temiz mi?"

"Kesinlikle! Geçen beni azarladınız, bu yetti. Sadece su var."

"O yüzden sen de alkolü..."

"Şişemde saklıyorum komutanım," dedi Rial. "Üniformamın sağ pantolon cebinde. Ama merak etmeyin. Düğmesi sıkı sıkı kapalı ve orada olduğunu bile tamamen unuttum. Görev bittiği zaman keşfedeceğim."

"Ondan eminim." Dalinar Navani'nin koluna girdi ve Adrotagia ile Taravangian'ı takip ettiler.

"Seni koruması için başka birini görevlendirebilirsin," diye fısıldadı Navani. "Bu yapışkan adam... uygun değil."

"Ama ben onu seviyorum," diye itiraf etti Dalinar. "Bana bazı eski arkadaşlarımı hatırlatıyor."

Bu platformun merkezindeki kontrol binası da diğerleri gibiydi, yerlerde mozaikler, eğimli duvarda kilit mekanizması. Ancak yerdeki desenler Şafak dilinde rünlerdi. Bu bina Thaylen Şehri'ndekiyle aynı olacaktı ve çalıştırıldığı zaman oradaki bina ile yer değiştireceklerdi.

On platform burada, on tane de dünyaya dağılmıştı. Yerdeki rünler ilk önce Urithiru'ya gelmeden bir şehirden başka bir şehre gitmenin mümkün olduğuna işaret ediyorlardı. Bunun nasıl olduğunu keşfedememişlerdi ve şimdilik her kapı sadece ikizleyle yer değiştirebiliyordu, o da ancak her iki taraftan da kilitleri açıldıktan sonra mümkündü.

Navani doğruca kontrol mekanizmasına gitti. O metal bir plakanın üzerindeki on uçlu bir yıldızın ortasında duran anahtar deliğiyle uğraşırken Malata da ona katılarak omzunun üzerinden yaptıklarını izledi. "Evet," dedi Navani bazı notlara bakarak. "Mekanizma Harap Ovalar'dakiyle aynı. Şunu şöyle döndürmek gerekiyor..."

Uzakalemle Thaylen Şehri'ne bir şeyler yazdı, sonra herkesi aceleyle dışarıya çıkardı. Bir an sonra bütün binanın etrafında Fırtınaışığı'ndan bir halka parladı, karanlıkta sallanan bir meşalenin arkasında bıraktığı iz gibiydi. Sonra Kaladin ve Shallan kapının ağzından dışarıya çıktılar.

"İşe yaradı!" dedi Shallan sıçrayarak dışarıya çıkarken, hevesle dolup taşıyordu.

Onun aksine Kaladin sağlam adımlarla yürüyerek çıkmıştı. "Bütün platform yerine sadece kontrol binalarını göndermek Fırtınaışığı'ndan tasarruf yapmamızı sağlamalı."

"Şimdiye kadar Yeminkapıları'nı her sefer için tam güçle çalıştırıyorduk," dedi Navani. "Bu yer ve cihazları konusunda yaptığımız tek hatanın bu olmadığından şüpheleniyorum. Her neyse, şimdi Thaylen kapısını açtığınıza göre artık istediğimiz gibi kullanabiliriz sanırım, bir Parlayan'ın yardımıyla elbette."

"Komutanım," dedi Kaladin Dalinar'a. "Kraliçe sizinle görüşmek için hazır."

Taravangian, Navani, Adrotagia ve Malata binaya girdi, gerçi Shallan Urithiru'ya inen rampadan ilerlemeye başlamıştı bile. Dalinar onu takip etmek için harekete geçen Kaladin'i kolundan tuttu.

"Yücefırtına önünden yapılan uçuşlar iyi gitti mi?" diye sordu Dalinar.

"Sorun yok komutanım. İşe yarayacağından eminim."

"O zaman bir sonraki fırtınada Kholinar'a gidin. Elhokar'ın çılgınca bir şeyler yapmasına engel olmanız için sana ve Adolin'e güveniyorum. Dikkatli olun. Şehrin içinde garip şeyler oluyor ve sizi kaybetmeyi göze alamam."

"Emredersiniz komutanım."

"Uçarken Ecel Sapağı Nehri'nin güney kolu boyunca uzanan arazilere de bir göz at. Parshmenler şimdiye kadar oraları fethetmiş olabilirler ama oralar aslında sana ait."

"... Komutanım?"

"Sen bir Paredarsın Kaladin. Bu seni en az dördüncü Dan yapar, bu da arazi sahibi olması gereken bir mevki. Elhokar sana geçen yıl varisi olmayan berrakbeyinin ölümü yüzünden bize kalan güzel bir arazi buldu. O kadar da büyük olmayabilir ama artık senin."

Kaladin afallamış gibi görünüyordu. "Bu arazide hiç köy var mı komutanım?"

"Altı ya da yedi tane, kayda değer bir de kasaba. Nehir Alethkar'ın en verimli nehirlerinden biri. Ortasükun'da bile kurumaz. Ve iyi bir kervan rotası üzerinde. Halkının durumu iyi olacaktır."

"Komutanım. Bu sorumluluğu istemediğimi biliyorsunuz."

"Eğer sorumluluk olmayan bir hayat istiyorsan yeminleri etmemeliydin," dedi Dalinar. "Böyle şeylerde seçim hakkımız olmaz evlat. Sen sadece iyi bir vekilharcın, bilgili kâtiplerin ve kasabaları idare etmeleri için beşinci veya altıncı Dan'dan düzgün adamların olduğundan emin ol. Şahsen bütün bunlar bittiği zaman geride hâlâ bize, buna sen de dâhilsin, yük olacak bir krallık *kalmışsa* şanslı sayılırız diye düşünüyorum."

Kaladin yavaş yavaş başıyla onayladı. "Allem Kuzey Alethkar'da. Artık fırtınalarda uçmayı da öğrendiğime göre Kholinar'dan geri döndükten sonra gidip onları almak isterim."

"O Yeminkapısı'nı kullanabilir, istediğin kadar izin yapabilirsin. Seni temin ederim, şu anda ailen için yapabileceğin en iyi şey Alethkar'ın düşmesini engellemek."

Uzakalem raporlarına göre Yokelçiler yavaş yavaş kuzeye ilerliyorlardı ve Alethkar'ın çoğunu ele geçirmişlerdi. Relis Ruthar, ülkede geriye kalan Alethi kuvvetlerini toplamaya çalışmış ama Kaynaşıkların saldırıları altında Herdaz'a kadar gerilemeye zorlanmıştı. Fakat Yokelçiler sivilleri öldürmüyorlardı, Kaladin'in ailesinin yeterli kadar güvende olması gerekirdi.

Yüzbaşı rampadan aşağı gitti ve Dalinar da kendi yüklerini düşünerek izledi. Elhokar ve Adolin Kholinar'ı kurtarma görevinden döndükten sonra, Elhokar'ın yücekrallık düzenlemesini halletmeleri gerekecekti. Bunu hâlâ ilan etmemişti, yüceprenslere bile.

Dalinar'ın bir yanı bunu hemen uygulamaya koyması, Adolin'i yüceprens ilan ederek tahttan inmesi gerektiğini biliyordu ama yine de oyalanıyordu. Bu kendisiyle anavatanı arasındaki bağın kopması anlamına gelecekti. En azından başkentin geri alınmasına yardım etmek istiyordu.

Dalinar kontrol binasındaki diğerlerine katıldı, sonra Malata'ya doğru başını salladı. Malata Parekılıcı'nı çağırdı ve deliğin içine soktu. Plakanın metali Kılıç'ın şekline uymak için kaydı ve değişti. Daha önce denemişlerdi, binaların duvarları ince olmasına rağmen Parekılıcı'nın diğer ucu öbür taraftan çıkmıyordu. Kılıç mekanizmanın içine karışıyordu.

Malata Kılıç'ın kabzasını yandan itti. Kontrol binasının iç duvarı döndü. Mozaiklerin altındaki zemin parlamaya başlayarak mozaikleri vitraylı pencere gibi ışıldattı. Kılıç'ını doğru konuma getirdiğinde bıraktı, bir ışık parlamasından sonra varmışlardı. Dalinar küçük binadan dışarıya adım atarak uzak Thaylen Şehri'ndeki bir platformun üzerine çıktı, Buzdiyarların güneyindeki büyük bir adanın batı kıyısında olan bir limandı.

Burada Yeminkapısı'nı çevreleyen platform bir heykel bahçesine dönüştürülmüştü, ama heykellerin çoğu kırılmış ve parçalanmış olarak yatıyordu. Kraliçe Fen maiyetiyle beraber rampada bekliyordu. Büyük ihtimalle Shallan onlara sadece binaların yerlerini değiştirme deneylerinin işe yaramaması ihtimaline karşı orada beklemelerini söylemişti.

Platform şehrin yukarılarındaydı ve Dalinar kenara doğru yaklaşırken muhteşem bir manzara sunduğunu gördü. Görüntü Dalinar'ın nefesini kesmişti.

Thaylen Şehri de Kharbranth gibi bir dağın yamacına kurulmuştu, yüce fırtınalara karşı korunak sağlaması için sırtını dağa yaslıyordu. Her ne kadar şehre daha önce gelmemiş olsa da, Dalinar haritaları incelemişti ve Thaylen Şehri'nin bir zamanlar sadece merkezindeki Eski Semt dedikleri bölgeden oluştuğunu biliyordu. Sonradan yapılan bu yükseltilmiş kısımda, kayalıkların binlerce yıl önceki şekilleri muhafaza edilmişti.

Şehrin, yayılmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Aşağı Semt denilen daha alçak bölge artık, şehrin bir tarafındaki uçurumlardan diğer tarafındaki dağ yamaçlarına kadar uzanan geniş ve bodur bir tahkimat olan batı duvarının dibi boyunca yığılmıştı.

Eski Semt'in yukarısında ve arkasında şehir basamaklara benzer bir dizi katmanlar hâlinde genişlemişti. Çatı Semtler, şehrin en yükseğinde saraylar, köşkler ve tapınakların olduğu Kraliyet Semti'yle bitiyordu. Yeminkapısı platformu bu seviyedeydi, şehrin kuzey kıyısında okyanusa inen uçurumların yakınındaydı.

Bir zamanlar bu yer olağanüstü mimarisi yüzünden nefes kesici olabilirdi. Bugün ise Dalinar farklı bir sebepten duraklamıştı. Onlarca... *yüzlerce* bina yıkılmıştı. Dinmezfırtına tarafından yıkılan yüksekteki binaların alt katmanların üzerine devrilmesi sonucu şehrin bazı kısımları tamamen enkaza dönmüştü. Bir zamanlar sanatı, ticareti ve ihtişamlı mermer yapılarıyla bütün Roshar'daki en güzel şehirlerinden biri olarak bilinen Thaylen Şehri, dikkatsiz bir hizmetçinin elinden düşürdüğü bir tabak gibi kırılmış ve paramparçaydı.

İronik bir şekilde şehrin dibinde, duvarın gölgesinde kalan daha gösterişsiz binaların pek çoğu fırtınadan sağ çıkmayı başarmıştı. Ama ünlü Thaylen Limanı bu tahkimatların ötesinde, şehrin batısında kalan küçük burnun üzerinde kuruluydu. Bu bölge bir zamanlar büyük ihtimalle depolar, meyhaneler ve dükkânlarıyla oldukça kalabalık bir nüfusu barındırıyordu. Her şey ahşaptı.

Hepsi yok olup gitmişti. Geriye sadece parçalanmış harabeler kalmıştı.

Fırtınababa. Fen'in, Dalinar'ın dikkatini dağıtan taleplerine direnmesinde şaşırılacak bir şey yoktu. Bu yıkımın büyük bir kısmına o ilk Dinmezfırtına neden olmuştu; Thaylen fırtınaya karşı savunmasızdı, fırtına okyanus boyunca ilerlerken karşısında hızını kesecek hiçbir kara parçası yoktu. Bunun da ötesinde, özellikle Çatı Semtler'deki binaların çoğu ahşaptan yapılmıştı. Bu sadece bugüne kadar fırtına rüzgârlarının en sakinlerine maruz kalan Thaylen gibi bir yerde elde edilebilecek bir lükstü.

Dınmezfırtına şimdiye kadar beş kere geçmişti, neyse ki sonraki seferler ilki kadar şiddetli olmamıştı. Dallnar grubuna, Kraliçe Fen'in kâtipler, açıkgözler ve muhafızlardan oluşan malyetiyle beraber durduğu rampaya kadar önderlik etmeden önce oyalandı ve durumu inceledi. Aralarında, yanlardan aşağıya uzanarak yüzünü çerçeveleyen kaşları ve sarkık bıyıklarıyla, yaşı ilerlemiş bir Thaylenli olan kraliçenin eşi Prens Kmakl da vardı. Yelek ve kep giymişti ve ona kâtip olarak iki ardent eşlik ediyordu.

"Fen..." dedi Dalinar alçak bir sesle. "Üzgünüm."

"Görünüşe göre lüks içerisinde fazla uzun süre yaşamışız," dedi Fen, Dalinar bir an için şivesi yüzünden şaşırdı. Görülerinde bu yoktu. "Çocukken diğer ülkelerde yaşayan Insanların sakin boğaz iklimi ve engellenmiş fırtınalar sayesinde işlerin burada ne kadar güzel olduğunu keşfedeceklerinden korktuğumu hatırlıyorum. Bir gün göçmen işgaline uğrayacağımızı sanardım."

Şehrine doğru döndü ve alçak sesle içini çekti.

Burada yaşamak nasıl bir şey olurdu? Dalinar kale gibi olmayan evlerde yaşamayı hayal etmeye çalıştı. Ahşaptan yapılmış geniş pencereli evleri. Tavanlara sadece yağmuru engellemek için ihtiyaç duyulmasını. Kharbranth'da insanların şaka yollu dışarıya bir çan asmazsan yücefırtınanın geldiğini fark bile etmeyeceğini söylediklerini duymuştu. Taravangian'ın şansına şehrin hafifçe güneye bakıyor olması, bu düzeyde bir yıkımın oluşmasına engel olmuştu.

"Eh, haydi bir geziye çıkalım," dedi Fen. "Sanırım görmeye değer olan yerlerden birkaç tanesi hâlâ ayakta."

Eğer bu kalıcı olacaksa, o zaman kocamın ve çocuklarımdan da bahsetmek istiyorum. Wzmal bir kadının hayal edebileceği en iyi erkek. Kmakra ve Molinar ise hayatımın gerçek mücevherleri.

—Çekmece 12-15, yakut

"Shalash tapınağı," dedi Fen girerlerken işaret ederek.

Dalinar'a şimdiye kadar gösterdiği diğerlerinden farksız gelmişti; yüksek kubbeli tavanı olan geniş bir alan ve devasa maltızlar. Burada ardentler Yaradan'dan yardım ve merhamet dileyen halk için binlerce ründuası yakıyordu. Duman tavandaki deliklerden dışarıya çıkmadan önce süzgeçten akan su gibi kubbede biriklyordu.

Artık burada olmayan bir tanrıya kaç tane dua yaktık, diye düşündü Dalinar rahatsız bir şekilde. *Yoksa bunlar başka birisine mi gidiyor?*

Fen binanın antik kökenini anlatır ve burada taç giyen bazı kral ile kraliçelerin isimlerini sayarken Dalinar kibarca başını salladı. Arka duvardaki ayrıntılı deseninin önemini açıkladı ve işlemeleri görmeleri için grubu kenarlardan dolaştırdı. Heykellerin birkaçının yüzü kırılmıştı, bu üzücüydü. Fırtına içeriye nasıl ulaşabilmişti ki?

Turlan bittiğinde kraliçe grubu dışarıda tahtırevanların beklediği Kraliyet Semti'ne götürdü. Navani Dalinar'ı dirseğiyle dürttü.

"Ne oldu?" diye sordu Dalinar alçak sesle.

"Surat asmayı bırak."

"Surat asmıyorum."

"Sıkıldın."

"... Surat asmıyorum."

Navani bir kaşını kaldırdı.

"Altı tapınak mı?" diye sordu Dalinar. "Şehir harabaye dönmüş ama biz kalkmış, tapınakları geziyoruz."

İleride Fen ve eşi tahtırevanlarına bindiler. Şu ana kadar Kmakl'ın tek işi, Fen'in arkasında durmak ve Fen önemli bir şeyler söylediği zaman resmî tarihçelere kaydetmeleri için başını sallamak olmuştu.

Kmakl kılıç taşımıyordu. Alethkar'da bu, adamın ya da onun mevkisindeki birinin bir Paredar olduğuna işaret ederdi ama burada durum böyle değildi. Thaylenah'ın sadece beş Kılıç'ı ve üç takım Zırh'ı vardı, her biri tahtı korumaya yeminli köklü ailelerin elindeydi. Fen onları bu Pareleri görecekleri bir geziye çıkaramaz mıydı?

"Surat asıyorsun..." dedi Navani.

"Benden bekledikleri şey bu," dedi Dalinar, Thaylen subaylan ve kâtipleri başıyla göstererek. Grubun önlerindeki bir asker grubu Dalinar'ı büyük bir dikkatle izliyorlardı. Belki de bu gezinin gerçek amacı o açıkgözlere Dalinar'ı inceleme fırsatı sağlamaktı.

Navani'yle paylaştığı tahtırevan, kayafilizi tomurcuğu kokusuyla yıkanmıştı. "Tapınaktan tapınağa gitmek Thaylen Şehri'nde bir gelenektir," dedi Navani alçak sesle taşıyıcıları tahtırevanı kaldırırken. "On tapınağın hepsini ziyaret etmek Kraliyet Semti'ni dolaşmayı sağlar ve tahtın Vorin dinine saygısının bir göstergesidir. Geçmişte kiliseyle sıkıntı yaşamışlardı."

"Onu ben de biliyorum. Sence kâfir olduğumu açıklarsam Fen bütün bu tantanayı keser mi?"

Navani küçük tahtırevanda öne doğru eğildi ve hürelini Dalinar'ın dizine koydu. "Canım, eğer böyle şeyler seni bu kadar rahatsız ediyorsa, bir diplomat yollayabiliriz."

"Ben zaten bir diplomatım."

"Dalinar..."

"Artık görevim bu Navani. Görevimi yerine getirmek *zorundayım.* Geçmişte bunu görmezden geldiğim her seferinde korkunç şeyler oldu." Navani'nin ellerini kendi elleriyle tuttu. "Şikâyet ediyorum çünkü seninle birlikteyken tedbirli olmak zorunda değilim. Surat asmayı en aza indireceğim. Söz."

Hamalları becerikli bir şekilde merdivenlerden yukarıya çıkarken Dalinar tahtırevanın penceresinden dışarıyı izledi. Binaların büyük bölümü kalın taşlardan inşa edildiği için şehrin bu kesimi fırtınaya iyi dayanmıştı. Yine de bazılarında çatlaklar vardı ve birkaç çatı da göçmüştü. Araba, bileklerinden kırılarak Çatı Semtler'in üzerine düşmüş bir heykelin yanından geçti.

Burası, hakkında rapor aldığım tüm şehirlerden daha ağır hasar almış, diye düşündü. *Bu seviyede bir yıkımın eşi yok. Bunun sebebi bütün o ahşap yapılar ve fırtınayı kesecek bir yer olmaması mı? Yoksa başka sebepler de mi var?* Dinmezfırtına raporlarının bazılarında hiç rüzgâr olmadığı, sadece yıldırımlar görüldüğü yazıyordu. Diğerleriyse kafa karıştırıcı bir şekilde yağmur yerine yanan korların yağdığını. Aynı Dinmezfırtına'nın etkileri farklı yerlerde çok farklı oluyordu.

"Tanıdık bir şeyler yapmak büyük ihtimalle Fen için rahatlatıcıdır," dedi Navani sessizce hamallan onları bir sonraki duraklarında yere koyarken. "Bu gezi şehrin eski günlerini hatırlatıyordur belki de."

Dalinar başıyla onayladı. Bir tapınağı daha gezme düşüncesine katlanmak bunu aklında tuttuğu zaman daha kolay olabilirdi.

Dışarıda Fen'i tahtırevanından çıkarken buldular. "Battah Tapınağı, şehirdeki en eskilerden biri. Ama burada görebileceğiniz en muhteşem manzara Paralet'in Suretl'dir, büyük heykel..." Fen'in sesi azalarak kesildi ve Dalinar onun bakışlarını takip ederek yakınlardaki heykelin taştan ayaklarına baktı. "Ha. Doğru."

"Hadi tapınağı gezelim," dedi Dalinar. "Bu tapınağın en eskilerden biri olduğunu söylediniz. Hangileri daha eski?"

"Sadece İshi Tapınağı daha eski," dedi kraliçe. "Ama orayı gezmeyeceğiz, burayı da."

"Gezmeyecek miyiz?" diye sordu Dalinar bu çatıdan yükselen dua dumanlarının olmadığını fark ederek. "Bina hasar mı gördü?"

"Bina mı? Hayır, bina değil."

Cübbeleri kırmızıyla lekelenmiş bir çift yorgun ardent dışarıya çıktı ve basamaklardan inmeye başladı. Dalinar Fen'e baktı. "Yine de bir baksam olur mu?"

"Eğer istiyorsan, tabii."

Dalinar Navani'yle birlikte basamakları çıkarken bir koku aldı. Ona savaşı hatırlatan kan kokusuydu. Yukarıda, tapınak kapılarının içerisinde görüntü tanıdıktı. Basit minderlerin üzerinde yatan yüzlerce yaralı mermer zemini kaplamıştı, aralarından turuncu kirişten eller gibi acısprenleri çıkıyordu.

"Hastanelerimiz dolduktan sonra yeni bir çare bulmak zorunda kaldık," dedi Fen arkasındaki kapı ağzından.

"Bu kadar çok mu?" diye sordu Navani eminelini ağzına götürerek. "Bir kısmı iyileşmeleri için evlerine, ailelerinin yanına yollanamaz mı?"

Dalinar cevabı insanların acısından okuyabiliyordu. Bazıları ölmeyi bekliyordu, iç kanama geçirmişler ya da derilerinin üzerindeki kırmızı çürükspreninin işaret ettiği şekilde ağır iltihap kapmışlardı. Yaralı bir anne, baba ya da çocuğun başında toplanmış duran ailelerin çokluğundan anlaşılabileceği üzere gidecek bir evleri kalmamıştı.

Fırtınalar adına... Dalinar neredeyse halkı fırtınayı iyi atlattığı için utanacaktı. En sonunda çıkmak için arkasını döndüğü zaman neredeyse kapı ağzında bir hayalet gibi duran Taravangian'a çarpıyordu. Yumuşak cübbeleri içindeki yaşlanmış, kırılgan hükümdar tapınakta yatan insanlara bakarken ağlıyordu.

"Lütfen," dedi. *"Lütfen.* Hekimlerim Vedenar'da, Yeminkapısı'yla kısa bir mesafe uzaktalar. Onları getirmeme izin verin. Bu ızdırabı azaltmama izin verin."

Fen dudaklarını büzdü. Görüşmeyi kabul etmişti ama bu onu Dalinar'ın ittifakının bir parçası yapmıyordu. Yine de böyle bir yalvarmanın karşısında ne diyebilirdi?

"Teklifiniz için teşekkür ederiz," dedi.

Dalinar bir gülümsemeyi bastırdı. Yeminkapısı'nı açmalarına izin vermesi bir adımdı. Bu da bir diğeri. *Taravangian, sen bir mücevhersin.*

"Bana bir kâtip ve uzakalem verin," dedi Taravangian. "Parlayan'ımın derhâl yardım getirmesini sağlayacağım."

Fen gerekli emirleri verdi, eşi de kâtiplere sözleri kaydetmeleri için başını salladı. Tahtırevanlara doğru geri yürürken Taravangian şehre doğru bakarak basamaklarda durdu.

"Majesteleri?" diye sordu Dalinar duraklayarak.

"Burada kendi evimi görebiliyorum Berrakbey." Titreyen elini destek almak için tapınağın duvarına dayadı. "Yorgun gözlerimi kapıyorum ve savaşta yok edilmiş Kharbranth'ı görüyorum. Ve soruyorum, 'Onları korumak için ne yapmam gerekiyor?' "

"Onları koruyacağız Taravangian. *Yemin* ediyorum."

"Evet... Evet, sana inanıyorum Karadiken." Uzun, zorlu bir nefes aldı ve rengi daha da solmuş gibi göründü. "Ben... ben burada kalıp hekimlerimi bekleyeceğim. Lütfen siz devam edin."

Geri kalanları yürüyerek uzaklaşırken Taravangian basamaklara oturdu. Dalinar tahtırevanında geriye dönüp ellerini önünde kavuşturmuş oturan yaşlı adama baktı, yaşlılıktan derisi lekenmiş başı eğikti, üzerinde yanan bir ründuasının önünde diz çökmüş duran birisinin havası vardı.

Fen, Dalinar'ın yanına geldi. Kaşlarının beyaz lüleleri rüzgârla sallanıyordu. "O insanların düşündüğünden çok daha büyük bir adam, kazasından sonra bile. Bunu sık sık söylemişimdir."

Dalinar başıyla onayladı.

"Ancak bu şehir sanki bir mezarlıkmış gibi davranıyor," diye devam etti Fen. "De-

değil. Taşlarla şehrimizi yeniden inşa edeceğiz. Mühendislerim her semtin önüne duvarlar örmeyi planlıyor. Tekrar ayaklarımızın üzerinde duracağız. Sadece fırtınayı arkamıza almamız gerekiyor. Bizi gerçekten etkileyen şey ani iş gücü kaybı. Parshmenlerimiz..."

"Ordularım enkaz kaldırmak, taş taşımak ve inşaatlara yardım etmek için çok şey yapabilir," dedi Dalinar. "Tek bir sözünüzle yardım etmeye hazır binlerce el bulacaksınız."

Fen hiçbir şey demedi ama Dalinar tahtırevanın yanında bekleyen askerlerin ve görevlilerin mırıldandıklarını duydu. Dikkatini onlara doğru yönelterek bir tanesini gözüne kestirdi. Bir Thaylenli için uzun boylu olan genç adamın mavi gözleri vardı, kaşları kafasının arkasına doğru taranmış ve kolalanarak dümdüz uzatılmıştı. Şık üniforması doğal olarak Thaylen tarzında kesimliydi, kısa ceketinin göğsünün yukarısından sıkıca iliklenen düğmeleri vardı.

Bu onun oğlu olmalı, diye düşündü Dalinar genç adamın yüz hatlarını incelerken. Thaylen geleneklerine göre varis değil, sadece bir diğer subaydı. Thaylenah hükümdarlığı babadan oğula geçmiyordu.

Varis ya da değil, bu genç adam önemliydi. Alaycı bir şeyler fısıldadı ve diğerleri başlarını sallayarak onayladı, mırıldandılar ve Dalinar'a ters ters baktılar.

Navani Dalinar'ı dürttü ve sorgulayan bir bakış attı.

Sonra, diyerek ağzını oynattı Dalinar, sonra Kraliçe Fen'e döndü. "O zaman İshi Tapınağı da mı yaralılarla dolu?"

"Evet. Belki orayı atlayabiliriz."

"Şehrin daha aşağı semtlerini de görmeyi isterdim," dedi Dalinar. "Belki hakkında o kadar çok şey duyduğum büyük pazarı?"

Navani yüzünü buruşturdu ve Fen'in bakışları sertleşti.

"Orası... limanın yanındaydı, değil mi?" dedi Dalinar şehrin önündeki enkazla dolu ovaya bakarak. Pazarın şehrin merkezinde, Eski Semt'in içerisinde olacağını varsaymıştı. Belli ki o haritalara daha çok dikkat etmiş olması gerekirdi.

"Talenelat'ın avlusunda içecekler hazırlattım," dedi Fen. "O gezimizin son durağı olacaktı. Şimdi doğrudan oraya gidelim mi?"

Dalinar başını salladı ve tekrar tahtırevanlara bindiler. İçeride Navani'ye doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Kraliçe Fen'in mutlak otoritesi yok."

"Kardeşinin bile *mutlak* gücü yoktu."

"Ama Thaylen hükümdarı daha da kötü. Ne de olsa yeni hükümdarı tüccar ve donanma subayı meclisleri seçiyor. Onların şehirde çok büyük nüfuzu var."

"Evet. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bunun anlamı onun teklifimi kendi başına kabul edemeyeceği," diye cevapladı Dalinar. "Şehirdeki diğer unsurlar benim niyetimin fetih olduğunu düşündükleri sürece, Fen hiçbir zaman askerî destek vermeyi kabul edemez." Koltuğundaki bir göze konulmuş çerezler buldu ve atıştırmaya başladı.

"Uzun uzun politik buzları çözmek için harcayacak vaktimiz yok," dedi Navani ona da biraz vermesi için elini sallarken. "Belki Teshav'ın şehirde sıkıştırabileceği akrabaları olabilir."

"Bunu deneyebiliriz. Ya da... benim bir fikrim var."

"Birilerine yumruk atmayı içeriyor mu?"

Dalinar başıyla onayladı. Navani buna içini çekti.

"Onlar bir gösteri bekliyor," dedi Dalinar. "Karadiken'in ne yapacağını görmek istiyorlar. Kraliçe Fen... görülerde o da öyleydi. Ona gerçek yüzümü gösterene kadar bana güvenmedi."

"Gerçek yüzün bir katillinki olmak *zorunda* değil Dalinar."

"Kimseyi öldürmemeye çalışacağım," dedi Dalinar. "Sadece onlara bir ders vermem gerekiyor. Bir gösteri."

Bir ders. Bir gösteri.

Bu kelimeler zihnine yapıştı ve kendini hatıralarındaki hâlâ bulanık, belirsiz olan bir şeylere doğru uzanırken buldu. Bunlar... Yarık'la ilgili bir şeyler miydi... ya da Sadeas?

Hatıra kaçıp gitti, farkındalığının hemen ötesindeydi. Bilinçaltı bundan ürktü ve sanki tokatlanmış gibi irkildi.

O yönde... o yönde *acı* vardı.

"Dalinar?" dedi Navani. "Sanırım haklı olman *mümkün*. Belki de insanların seni sakin ve kibar görmeleri aslında vermek istediğimiz mesaj için kötüdür."

"O zaman daha mı *çok* surat asayım?"

Navani içini çekti. "Daha çok surat as."

Dalinar sırıttı.

"Veya böyle sırıt," diye ekledi Navani. "Bu *daha da* rahatsız edici olabiliyor."

Talenelat avlusu Askerlerin Elçisi Taşkiriş'e adanmış büyük taş bir meydandı. Bir dizi basamağın yukarısında tapınağın kendisi duruyordu ama içeriye bakmak için bir fırsatları olmadı çünkü ana giriş çökmüştü. Bir zamanlar kapının yukarısını kaplayan büyük dikdörtgen kaya parçası şimdi aşağı düşmüş, girişi kapatıyordu.

Tapınağın dış duvarlarını, Yokelçilerden bir dalgaya karşı tek başına duran Elçi Talenelat'ı tasvir eden güzel rölyefler kaplıyordu. Ne yazık ki, rölyefler yüzlerce yerden çatlamıştı. Duvarın tepesindeki büyük siyah yarık garip Dinmezfırtına yıldırımının düştüğü yeri işaret ediyordu.

Diğer tapınakların hiçbirinin durumu bu kadar kötü değildi. Sanki Garaz'ın buraya özel bir düşmanlığı varmış gibiydi.

Talenelat, diye düşündü Dalinar. *Terk ettikleri oydu. Benim kaybettiğim de...*

"İlgilenmem gereken bazı işler var," dedi Fen. "Şehirde ticaret bu kadar ciddi bir seviyede sekteye uğradığı için sunabileceğimiz fazla bir şey yok. Biraz çerez ve meyve, biraz tuzlanmış balık. Sizin için bunları hazırlattık. Daha sonra görüşebilmemiz için tekrar geleceğim. O zamana kadar yardımcılarım sizin ihtiyaçlarınızla ilgilenecekler."

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar. İkisi de kraliçenin onu bilerek beklettiğinin farkındaydı. Uzun sürmeyecekti, belki yarım saat. Bir hakaret sayılacak kadar uzun değil ama Dalinar ne kadar güçlü olursa olsun, burada otoritenin hâlâ onda olduğunu gösterecek kadar.

Her ne kadar Dalinar da onun maiyetiyle biraz zaman geçirmek istese de politik oyunlara sinirlendiğini fark etti. Fen ve eşi ayrıldı, geri kalanların çoğunu yemeklerin tadını çıkarmaları için burada bırakmışlardı.

Dalinar bunun yerine kavga çıkarmaya karar verdi.

Fen'in oğlu iyi bir seçenekti. Konuşanlar arasındaki en eleştirel kişi o gibi görünüyordu. *Saldırgan benmişim gibi görünmemeli,* diye düşündü Dalinar genç adamın yakınlarına gelirken. *Ve onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi yapmalıyım.*

"Tapınaklar güzeldi," dedi Navani yanına gelerek. "Ama senin hoşuna gitmedi, değil mi? Sen daha askerî şeyler görmek istiyordun."

Mükemmel bir açılıştı. "Haklısın," dedi Dalinar. "Sen, oradaki. Yüceyüzbaşı. Ben boşa oyalanacak bir adam değilim. Bana şehir duvarlarını göster. O görmeye *değer* olan bir şey."

"Sen *ciddi misin?*" diye sordu Fen'in oğlu Thaylen şiveli Alethçeyle, kelimeleri birbirine karışıyordu.

"Her zaman. Ne var? Yoksa ordularınız bana göstermeye utanacağınız kadar kötü durumda mı?"

"Bir düşman generalinin savunmalarımızı incelemesine izin vermeyeceğim."

"Ben düşmanınız değilim evlat."

"Ben evladın değilim, despot herif."

Dalinar büyük bir sabır gösteriyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Bütün gün boyunca duymamayı seçtiğim sözler söyleyerek beni takip ettin asker. Eğer aşacak olursan karşılığını *alacağın* bir çizgiye çok yaklaştın."

Genç adam bir nebze sağduyu göstererek durakladı. Neye bulaşmak üzere olduğunu tarttı ve ödülün riske değeceğine karar verdi. Karadiken'i burada açıkça utandırırsa belki şehrini kurtarabilirdi, en azından öyle olacağını düşünüyordu.

"Pişman olduğum tek şey hakaretleri duyabileceğin kadar yüksek sesle etmemiş olmamdır tiran," diye tersledi adam.

Dalinar yüksek sesle içini çekti, sonra üniforma ceketinin düğmelerini açmaya başladı, üzerinde dar gömleğiyle kalmıştı.

"Parekılıcı yok," dedi genç adam. "Sadece sıradan kılıçlar."

"Nasıl istersen." Fen'in oğlunun Pareleri yoktu, gerçi Dalinar ısrar etse başkasından ödünç alabilirdi. Ama o zaten böylesini tercih ederdi.

Adam gerginliğini gizlemek için yardımcılarından birine yere taşla bir halka çizmesini emretti. Beklenti sprenleri etraflarında dolaşırken, Rial ve Dalinar'ın muhafızları arkalarında dalgalanan beklentisprenleriyle yaklaştı. Dalinar elini sallayarak uzaklaşmalarını işaret etti.

"Ona zarar verme," diye fısıldadı Navani. Tereddüt etti. "Ama kaybetme de."

"Ona zarar vermeyeceğim," dedi Dalinar ceketini ona verirken. "Ama kaybetmeme kısmı için söz veremem." Navani niyetini anlamamıştı ama tabii ki anlamayacaktı. Bu adamı öylece dövemezdi. O zaman geri kalanlar da Dalinar'ın bir zorba olduğuna ikna olurdu.

Yürüyerek halkaya gitti ve içinden çıkmadan kaç adım atabileceğini saydı.

"Kılıçlar dedim," dedi genç adam silahı elinde. "Kılıcın nerede?"

"Kılıcı dönüşümlü kullanacağız, üçer dakika," dedi Dalinar. "İlk kan dökülene kadar. Başlayabilirsin."

Genç adam donakaldı. Dönüşümlü. Gencin kılıcıyla silahsız Dalinar'a karşı üç dakikası olacaktı. Eğer Dalinar kanı dökülmeden ya da halkadan çıkmadan üç dakika dayanırsa, rolleri değişeceklerdi. Dalinar silahlı, genç adam silahsız olacaktı.

Bu saçma derecede büyük bir eşitsizlikti, çoğunlukla sadece dövüş antrenmanlarında, silahlı bir düşman karşısında silahsız kalabileceğin durumlara karşı hazırlık yapmak için görülen bir şeydi. O zaman bile asla gerçek silah kullanılmazdı.

"Ben... ben bir bıçak istiyorum," dedi genç adam sonunda.

"Gerek yok. Kılıç iyi."

Genç adam afallamayla Dalinar'a baktı. Şarkılarda ve hikâyelerde pek çok silahlı düşmanla savaşan silahsız kahramanlardan bahsedilirdi ama işin doğrusu, tek bir silahlı düşmanla savaşmak bile inanılmayacak kadar zordu.

Fen'in oğlu omzunu silkti. "Karadiken'i eşit ve adil bir dövüşte alt eden adam olarak bilinmekten çok memnun olurdum ama adil olmayan dövüşü de kabul edeceğim," dedi. "Ama eğer işler senin için iyi gitmezse, adımın suikastçıya çıkmayacağına dair buradaki adamlarının yemin etmesini istiyorum. Bu şartları sen seçtin."

"Kabul," dedi Dalinar Rial ve diğerlerine bakarak, onlar da selam verdi ve yemin etti.

Bir Thaylenli kâtip karşılaşmaya şahit olmak için geldi. Sayarak dövüşü başlattı ve genç adam anında Dalinar'a saldırdı, kılıcı çekinerek sallamıyordu. İyi. Eğer böyle bir dövüşü kabul ediyorsan, tereddüt etmemeliydin.

Dalinar saldırıdan kaçındı ve bir güreş duruşuna geçti, gerçi rakibini kavrayabile-

cek kadar yaklaşmaya niyeti yoktu. Kâtip sayarken Dalinar darbelerden kaçmaya devam etti, halkanın sınırında duruyor, çizgiye basmamaya dikkat ediyordu.

Saldırgan olsa da, Fen'in oğlunda doğal bir çekingenlik görünüyordu. Genç adam büyük ihtimalle Dalinar'ı dışarı çıkmaya zorlayabilirdi ama onun yerine deneme yapmaya devam etti. Tekrar öne atıldı ve Dalinar gelen kılıçtan hızla kaçtı.

Genç adam endişe ve hüsrana kapılmaya başladı. Hava bulutlu olsaydı Dalinar'daki hafif Fırtınaışığı panıltısını görebilirdi.

Geri sayımın sonu yaklaşırken genç adam iyice telaşlandı. Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Karadiken'e karşı halkanın içinde silahsız üç dakika. Saldırıları tereddütlüden kararlıya, oradan da çaresizliğe doğru kaydı.

Tamam, diye düşündü Dalinar. *Zamanı geldi...*

Geri sayım ona geldi. Genç adam son bir saldırı için bütün gücüyle üzerine geldi.

Dalinar doğruldu, gevşedi ve izleyicilerin bilerek kaçmadığını açıkça görmeleri için ellerini iki yana açtı. Sonra genç adamın kılıcının *üzerine* doğru bir adım attı.

Kılıç tam göğsüne, kalbinin biraz soluna saplandı. Dalinar darbe ve acı yüzünden homurdandı ama kılıcın omurgasını ıskalayacağı şekilde durmayı başarmıştı.

Kan akciğerlerinden birini doldurdu ve Fırtınaışığı onu iyileştirmek için atıldı. Genç adam dehşete düşmüştü, sanki her şeye rağmen bu kadar öldürücü bir darbe indirmeyi beklememiş ya da istememişti.

Acı geçti. Dalinar öksürdü, yere kan tükürdü, sonra genç adamın elini bileğinden tutup kılıcı daha da derine itti.

Genç adam kılıcın kabzasını bıraktı ve geriye doğru sendeledi, gözleri sonuna kadar açılmıştı.

"Bu iyi bir darbe," dedi Dalinar, sesi dalgalı ve bozuktu. "Sona doğru ne kadar endişeli olduğunu gördüm, başkası olsa beceriksizleşebilirdi."

Dalinar adım atarak yanına gelirken kraliçenin oğlu dizlerinin üzerine düştü, başını kaldırıp tepesinde dağ gibi yükselen Dalinar'a gözlerini dikti. Fırtınaışığı dış kesiği de iyileştirene kadar yaranın etrafından sızan kan lekesi gömleğinde yayıldı. İçine güneş ışığında bile parlayacak kadar ışık çekti.

Avlu sessizliğe bürünmüştü. Dehşet içindeki kâtipler elleriyle ağızlarını kapatmışlardı. Askerlerin elleri kılıçlarındaydı, sarı üçgenler şeklindeki şoksprenleri etraflarında parçalanıyordu.

Kollarını kavuşturmuş duran Navani ona hafif bir gülümseme gönderdi.

Dalinar kılıcı kabzasından tuttu ve göğsünden dışarı çekti. Fırtınaışığı yarayı hızla iyileştirdi.

Genç adam ayağa kalktı ve kekeledi. "Sıra sende Karadiken. Hazırım." Takdire değerdi.

"Hayır, kanımı döktün."

"Sen izin verdin."

Dalinar gömleğini çıkardı ve gence attı. "Bana gömleğini ver, berabere sayalım."

Genç gömleği yakaladı, sonra şaşkınlık içinde Dalinar'a baktı.

"Canını istemiyorum evlat," dedi Dalinar. "Şehrini ya da krallığını da istemiyorum. Eğer Thaylenah'ı fethetmek *isteseydim*, size gülen bir yüz ve barış vaatleriyle gelmezdim. Bu kadarını anlamanız gerekirdi."

İzleyen askerlere, açıkgözlere ve kâtiplere döndü. Amacına ulaşmıştı. Ona huşuyla, korkuyla bakıyorlardı. Artık hepsi elindeydi.

O yüzden bir anda kendi ani, kuvvetli *tatminsizliğini* hissetmek şok ediciydi. Her nedense bu korku dolu yüzler ona kılıçtan daha sert vuruyordu.

Sinirle, nedenini hâlâ anlayamadığı bir utançla döndü ve uzun adımlarla avludan

tapınağa doğru çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Onunla konuşmak için gelen Navanl'yi ellni sallayarak uzaklaştırdı.

Yalnız. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tapınağa ulaştı, sonra döndü ve sırtını kapının içine yıkılmış taş bloğa vererek basamağa oturdu. Fırtınababa zihninin arka taraflarında gümbürdedl. Ve o sesin arkasında ise...

Hayal kırıklığı. Az önce ne elde etmişti? Bu insanları fethetmek istemediğini söylüyordu ama hareketlerinin anlattığı hikâye neydi? *Sizden daha güçlüyüm,* diyorlardı. *Sizinle savaşmama gerek yok. Kendimi zorlamadan sizi ezebilirim.*

Parlayan Şövalyeler'in şehrinize gelmesi böyle bir his mi yaratmalıydı?

Dalinar içinin derinliklerinde bir bulantı hissetti. Gençliğinde Teleb'i ordusuna katmasından, Elhokar'a onu öldürmeye çalışmadığını ikna etmek için dayak atmasına ve daha yakın zamanlarda Kadash'ı antrenman odasında onunla dövüşmeye zorlamasına kadar, hayatı boyunca bunun gibi onlarca gösteri yapmıştı.

Aşağıda insanlar Fen'in oğlunun yanına toplanmış, hevesli bir şekilde konuşuyorlardı. Genç adam sanki kılıcı yiyen oymuş gibi kendi göğsünü ovuşturuyordu.

Dalinar zihninin arkalarında o aynı ısrarcı sesi duydu. Görülerinin başlamasından beri duyduğu sesi.

Onlan birleştir.

"Deniyorum," diye fısıldadı Dalinar.

Neden kimseyi barışçıl bir şekilde ikna edemiyordu? Neden insanlara ya birilerine dayak atmadan ya da kendi yaralarıyla onları şok etmeden kendini dinletmeyi başaramıyordu?

İçini çekerek arkasına yaslandı ve başını hasar görmüş tapınağın taşlarına yasladı.

Bizi birleştir. Lütfen.

Bu... farklı bir sesti. Yüz tane ses üst üste biniyor, aynı ricayı tekrarlıyorlardı, o kadar sessizlerdi ki zar zor duyabiliyordu. O seslerin kaynağını anlamaya çalışarak gözlerini kapattı.

Taşlar mı? Evet, taş parçalarının *acı* çektiğine dair bir hissi algılıyordu. Dalinar irkildi. *Tapınağın kendisinin* sprenlerini duyuyordu. Bu tapınak duvarları yüzlerce yıl boyunca tek bir şey olarak varlıklarını sürdürmüşlerdi. Şimdi ise çatlamış ve harap olmuş parçaları acıyordu. Hâlâ kendilerini kırıkları etrafa dağılmış harap bir yüzey olarak değil, güzel taş oymalardan bir dizi olarak görüyorlardı. Tekrar lekesiz bir bütün olmayı arzu ediyorlardı.

Tapınağın sprenleri savaş meydanındaki parçalanmış bedenleri için ağlayan askerler gibi pek çok sesle haykınyordu.

Fırtınalar adına. Hayal ettiğim her şey yıkım hakkında olmak zorunda mı? Ölüm, parçalanmış cesetler, havaya yükselen duman ve taşlara saçılmış kanlar hakkında mı olmalı?

İçindeki sıcaklık öyle olmadığını söylüyordu.

Ayağa kalktı ve döndü, Fırtınaışığı ile doluydu, girişi kapatan kaya parçasını kavradı. Asıldı, çömelip altına girebileceği bir boşluk oluşana kadar bloğu kaldırdı ve omuzlannın üzerine yerleştirdi.

Derln bir nefes aldı, sonra yukarı doğru *itti.* O kaya bloğu kapının tepesine doğru kaldırırken taşlar gıcırdadı. Yeterince yükseğe çıkardığı zaman ellerini hemen başının üzerine yerleştirdi. Son bir itmeyle, bacakları, sırtı ve kollarıyla bastırarak, bütün gücüyle haykırarak taş bloğu yukarıya itti. Fırtınaışığı içinde köpürdü, taşı yavaş yavaş kapının üstündeki eski yerine yaklaştırırken eklemleri yerlerinden çıkıyor ve geri iyileşiyordu.

Tapınağın onu teşvik ettiğini *hissedebiliyordu.* Tekrar bir bütün olmayı o kadar çok istiyordu ki. Dallnar daha da fazla Fırtınaışığı çekti, getirdiği bütün mücevherleri tüketti.

Yüzünden akan terlerle bloğu *en doğru* hissi yaratan yere getirdl. Güç kollarının içinden bloğa aktı, sonra taşlar boyunca yayıldı.

İşlemeler geri birleşti.

Ellerindeki taş pervaz yükseldi ve yerine oturdu. Işık taşlardaki çatlakları doldurdu ve birleştirdi, Dalinar'ın kafasının etrafında şansprenleri patlayarak ortaya çıktılar.

Panltı söndüğü zaman heybetli tapınağın ön duvarı, giriş kapısı ve çatlak rölyefleriyle beraber tamir olmuştu. Dalinar dönüp baktı, gömleksiz ve terle kaplıydı, kendini yirmi yaş daha genç hissediyordu.

Hayır, yirmi yıl önce olduğu adam bunu asla yapamazdı.

Bağdökümcü.

Bir el koluna dokundu, Navani'nin yumuşak parmaklarıydı. "Dallnar... ne yaptın?"

"Dinledim." Güç yok etmekten çok ama çok daha fazla şey için kullanılabillrdi. *Bunu görmezden geliyorduk. Gözümüzün önündeki cevapları görmezden geliyoruz.*

Omzundan geriye merdivenleri çıkarak etrafına toplanan kalabalığa baktı. "Sen," dedi Dalinar bir katibe. "Urithiru'ya yazan ve Taravangian'ın hekimlerine haber gönderen kâtip sen miydin?"

"E... evet Berrakbey," dedi.

"Tekrar yaz. Oğlum Renarin'i çağır."

Kraliçe Fen onu büyük, yıkık heykelin olduğu Battah Tapınağı'nın avlusunda buldu. Şimdi Dalinar'ın kanlı gömleğini belinin etrafına bir tür kemer gibi bağlamış olan oğlu da halatlı on adamdan oluşan bir ekibi yönetiyordu. Az önce heykelin belini yerine yerleştirmişlerdi, Dalinar ödünç aldığı kürelerden Fırtınaışığı çekerek taşları birbirine geri bağladı.

"Sanınm sol kolu buldum!" diye seslendi bir adam aşağılardan, heykelin büyük bir kısmı bir malikânenin çatısının üzerine yıkılmıştı. Dalinar'ın askerler ve açıkgözlerden oluşan ekibi bağnştı ve merdivenlerden aşağı doğru koşturdular.

"Karadiken'i üstü çıplak bulmayı beklemiyordum," dedi Kraliçe Fen. "Hem de heykeltıraşlık yaparken?"

"Ben sadece cansız şeyleri tamir edebiliyorum," dedi Dalinar ellerini beline bağladığı bir beze silerken yorgunca. Bu kadar çok Fırtınaışığı kullanmak onun için yeni bir deneyimdi ve oldukça da yorucuydu. "Asıl önemli işi oğlum yapıyor."

Yukarıdaki tapınaktan küçük bir aile çıktı. Oğullannın destek olduğu babanın dikkatli adımlarına bakılırsa, son fırtınada adamın bacakları kırılmıştı. İri adam oğullarına geri çekilmelerini işaret etti, kendi başına birkaç adım attı ve sonra gözleri açılarak hafifçe zıpladı.

Dalinar bu duyguyu, Fırtınaışığı'nın geride bıraktığı etkiyi biliyordu. "Bunu daha önce akıl etmeliydim, o yaralıları gördüğüm anda Renarin'e haber yollamalıydım. Ben bir aptalım." Dalinar başını iki yana salladı. "Onun iyileştirme gücü var. Benim gibi o da yeteneklerinde tecrübesiz, ayrıca yeni yaralanmış olanları daha iyi iyileştirebiliyor. Benim yaptığım şeye benziyor mu diye merak ediyorum. Bir kere ruh yaraya alıştığı zaman düzeltmesi çok daha zor oluyor."

Aile yaklaşırken, eğilir ve Thaylence konuşurken bir tane huşuspreni Fen'in etrafında belirdi, babaları sersem gibi sırıtıyordu. Bir an için Dalinar söylediklerini *neredeyse* anlayabileceğini hissetti. Sanki bir parçası adamla bağ kurmak için uzanıyormuş gibi gelmişti. Nasıl yorumlayacağını bilemediği acayip bir deneyimdi.

Gittikleri zaman Dalinar kraliçeye döndü. "Renarin daha ne kadar devam edebilir ya da bu yaraların kaçının onun iyileştirebileceği kadar yeni olduklarını bilmiyorum. Ama elimizden geleni yapıyoruz."

Aşağıda taştan bir kolu malikânenin penceresinden dışarı taşıyan adamlar seslendiler.

"Görüyorum ki Kdralk'ı da tavlamayı başarmışsın," diye belirtti Fen.

"İyi bir çocuk," dedi Dalinar.

"Seninle düello yapmak için bir yol bulmakta kararlıydı. Duyduğuma göre sen kaşınmışsın. Bu şehrin tamamını dolaşıp herkesi teker teker ikna edeceksin, değil mi?"

"Umarım öyle olmaz. Kulağa çok uzun sürer gibi geliyor."

Kucağında giysileri yırtık ve tozlu olsa da geniş bir gülümsemesi olan dağınık saçlı bir çocukla genç bir adam koşarak tapınaktan aşağı indi. Kraliçeye eğildi, sonra bozuk bir Alethçeyle Dalinar'a teşekkür etti. Renarin iyileştirmeler için onu sorumlu gösterip duruyordu.

Fen okunamayan bir yüz ifadesiyle gitmelerini izledi.

"Yardımına ihtiyacım var Fen," diye fısıldadı Dalinar.

"Bugün yaptıkların düşünüldüğü zaman herhangi bir şeye ihtiyacın olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Paredarlar saf tutamaz."

Kraliçe ona bakarak kaşlarını çattı.

"Pardon. Bu askerî bir deyiş sanırım. Anlamı... neyse. Fen, Parlayanlarım var, evet; ama ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, bu savaşı onlar kazanamaz. Daha önemlisi ben kaçırdığım şeylerin ne olduğunu göremiyorum. Sana *bu yüzden* ihtiyacım var.

"Bir Alethi gibi düşünüyorum, danışmanlarımın çoğu da öyle. Savaştan, çatışmadan anlıyoruz ama önemli gerçekleri kaçırıyoruz. Renarin'in güçlerini ilk öğrendiğim zaman savaş meydanında yaralı askerleri savaşmaya devam edebilmeleri için iyileştirmekten başka hiçbir şey aklıma bile gelmemişti. Sana ihtiyacım var, Azishlere ihtiyacım var. Benim görmediğim şeyleri görebilen bir liderler ittifakına ihtiyacım var, çünkü karşımızdaki düşman şu ana kadar yüzleştiklerimizin hiçbirisi gibi düşünmüyor." Fen'e başını eğdi, "Lütfen. Bana katıl Fen."

"O kapıyı zaten açtım ve savaşınıza yapılacak yardım konusunda meclislerle de konuşuyorum. İstediğin şey bu değil miydi?"

"İlgisi bile yok Fen. Ben sizin bana *katılmanızı* istiyorum."

"Bunun farkı ne?"

"Farkı 'savaşınız' demekle 'savaşımız' demek kadar."

"Hiç pes etmiyorsun," Kraliçe derin bir nefes aldı ve itiraz etmeye hazırlanan Dalinar'ın sözünü kesti. "Sanırım şu an ihtiyacımız olan şey de bu. Pekâlâ Karadiken. Sen, ben, Taravangian. Hiyerokrasi'den beri dünyanın gördüğü ilk gerçek Vorin ittifakı. İki tanemizin harap olmuş krallıkları yönetiyor olması büyük talihsizlik."

"Üçümüzün," dedi Dalinar bir homurdanmayla. "Düşman Kholinar'ı kuşattı. Yardım gönderdim ama şimdilik Alethkar işgal altındaki bir krallık."

"Harika. Eh, sanırım şehirdeki grupları askerlerinizin buraya gelip yardım etmesine izin vermeleri için ikna edebilirim. Eğer o konuda işler iyi giderse Azir'in Birincisine yazacağım. Belki bunun yardımı olur."

"Olacağından eminim. Şimdi sen de katıldığına göre, Azir Yeminkapısı davamız için hayati önem taşıyor."

"Onları ikna etmesi kolay olmayacak," dedi Fen. "Azişler benim kadar çaresiz değil, dahası Vorin de değiller. Buradaki insanlar, ben dâhil, kararlı bir hükümdarın cesaretine muhtacız. Güç ve tutku, Vorin usulü. Ama böyle taktikler Azişlerin sadece daha da inatçılık etmelerine ve daha sert reddetmelerine neden olur."

Dalinar çenesini kaşıdı. "Bir önerin var mı?"

"Sana pek çekici geleceğini sanmıyorum."

"Denemeye değer," dedi Dalinar. "Genelde kullandığım yöntemlerin de pek iyi olmadığını anlamaya başladım."

Esasgören yoldaşlarım için endişeleniyorum.

—Çekmece 8-21, ikinci zümrüt

Fırtına, Kaladin'e ait değildi.

Gökler ve bir yere kadar da rüzgârlar ona aitti. Yücefırtınalar ise başka bir şeydi, mevki sahibi biri olarak ziyarete geldiği başka bir ülke gibiydi. Bir miktar saygı görüyordu ama gerçek bir otoritesi yoktu.

Kaladin, Beyazlı Suikastçi'yla savaşırken dalgaya kapılmış bir yaprak gibi fırtınaduvarının hemen önünden uçarak yücefırtınayla birlikte ilerlemişti. Yücefırtınanın ayaklarının dibinde köpürdüğü bu yöntem başkalarını da götürürken kullanmak için fazlasıyla riskli görünüyordu. Neyse ki Thaylenah'a yaptıkları yolculuk sırasında Shallan'la birlikte başka yöntemler de denemişlerdi. Fırtına bulutlarının yaklaşık otuz metre yakınında kaldığı sürece, üzerinden uçarken bile hâlâ fırtınanın gücünü çekebileceğini keşfetmişti.

Şimdi de Elhokar'ın seçtiği ekibi ve iki köprücüyle birlikte uçuyordu. Güneş yukarıda ışıl ışıldı ve sonsuz fırtına aşağıda her yöne uzanıyordu. Şimşekler tarafından aydınlatılan gri ve siyah girdaplar sanki bu küçük kaçak yolcu grubuna kızgınmış gibi gürlüyordu. Artık fırtınaduvarını göremiyorlardı, bunun için fazla geride kalmışlardı. Alethkar'ın kuzeyindeki Kholinar'a doğru gitmek için Sahipsiz Tepeler'i aşarken batıdan çok kuzey yönünde ilerlemeleri gerekiyordu.

Fırtınanın çalkalanan desenlerinde büyüleyici bir güzellik vardı ve Kaladin'in dikkatini uçurduklarının üzerlerinde tutmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Altı kişiydiler, kendisi, Skar ve Drehy ile birlikte ekip toplam dokuz kişiydi.

Kral Elhokar öndeydi. Parezırhlarını getirememişlerdi, Çivilemeler onlara işlemiyordu. Bunun yerine kral kalın giysiler ve rüzgârı kesmek için önü camdan tuhaf bir tür maske giyiyordu. Bunları Shallan önermişti, görünüşe göre bir çeşit denizci teçhizatıydı. Ardından Adolin geliyordu. Sonra da Shallan'ın yaralı baltatazısı yavruları gibi topladığı işe yaramaz firarilerden ikisi ve bir de hizmetçi vardı. Kaladin bu üçünü neden getirdiklerini bilmiyordu ama kral ısrar etmişti.

Adolin ve diğerleri de kral gibi iyice sarılıp sarmalanmıştı, bu durum Shallan'ın bile garip görünmesine sebep oluyordu. Uçarken üzerinde sadece rüzgârda çok fazla dalgalanmaması için iğnelerle tutturduğu mavi havahı ile altına giydiği beyaz tozlukları vardı. Fırtınaışığı derisinden fışkırıyor, onu sıcak tutuyor ve güç veriyordu.

Kırmızı renkli saçları arkasında dalgalanıyordu. Kollarını açmış ve gözlerini kapatmış bir hâlde sırtarak uçuyordu. Hürelinin parmaklarının arasındaki rüzgârı hissetmek için uzanmadan ve yanından geçen rüzgârsprenlerine el sallamadan edemediğinden, Kaladin'in sürekli onu diğerleriyle hizada tutabilmek için hızını ayarlaması gerekiyordu.

Nasıl böyle gülümsüyor, diye merak etti Kaladin. Birlikte uçurumların içindeki yolculuklarında Kaladin onun sırlarını öğrenmişti. Sakladığı yaralarını. Ama yine de... her nasılsa bunları görmezden gelebiliyordu. Kaladin bunu yapmayı hiç başaramamıştı. Karamsar hissetmediği zamanlarda bile sorumluluklarını ya da ilgilenmesi gereken kişilerin ağırlığını omuzlarında hissederdi.

Shallan'ın umarsız neşesi Kaladin'de ona *gerçekten* nasıl uçulduğunu gösterme isteği uyandırıyordu. Onun Çivilemeleri yoktu ama yine de rüzgâra şekil vermek için vücudunu kullanabilir ve havada dans edebilirdi...

Saçma hayalleri bir kenara bırakıp şimdiye döndü. Kaladin kollarını bedenine bastırarak rüzgâra karşı daha dar bir kesit bıraktı. Bu uçan sıra boyunca ileri geçmesini sağladı, böylece hepsinin Fırtınaışığı'nı birer birer yenileyebilecekti. Manevra yapmak için Fırtınaışığı'ndan çok rüzgârı kullanıyordu.

Skar ve Drehy grubun beş metre kadar altında kendi kendilerine uçuyor, birileri herhangi bir nedenle düşerse diye gözlüyorlardı. Çivilemeleri yenileyen Kaladin kendini Shallan ile Kral Elhokar'ın arasında sıraya soktu. Kral maskesinin içinden ileriye bakıyordu, sanki altındaki muhteşem fırtınanın farkında değildi. Shallan sırtüstü ilerliyor ve gökyüzüne bakarken gülümsüyordu. İğneyle tutturulmuş eteğinin uçları rüzgârla titriyor ve dalgalanıyordu.

Adolin ise başka bir hikâyeydi. Kaladin'e şöyle bir baktı, sonra gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. En azından rüzgârın şiddetindeki her değişiklikte debelenmeyi bırakmıştı.

Konuşmuyorlardı çünkü sesleri esen rüzgârda kaybolup giderdi. Kaladin'in içgüdüleri büyük ihtimalle uçarken rüzgârın kuvvetini azaltabileceğini söylüyordu, bunu daha önce yapmıştı, ama yaptığı bazı şeyleri bilerek tekrarlamakta zorlanıyordu.

Neden sonra aşağıdaki fırtınanın içinden ışıktan bir çizgi çıktı. Kısa süre sonra ışıktan bir kurdeleye dönüştü ve döne döne Kaladin'e doğru yükseldi. "Rüzgârkoşucu Nehri'ni yeni geçtik," dedi Syl. Sözleri gerçek seslerden çok zihindeki bir izlenimdi.

"Öyleyse Kholinar'a yaklaştık," dedi Kaladin.

"Gökyüzünü sevdiği belli," dedi Syl Shallan'a doğru bir bakarak. "Doğuştan yetenekli. Neredeyse bir sprene benziyor, bu arada bu söz büyük bir iltifattır."

Kaladin içini çekti ve Shallan'a bakmadı.

"Haydi ama," dedi Syl Kaladin'in diğer yanına fırlayarak. "Mutlu olmak için insanlarla birlikte olman gerek Kaladin. Bunu biliyorum."

"Köprü ekibim var," diye mırıldandı sesi rüzgârda yitip giden Kaladin ama Syl tıpkı Kaladin'in onu duyabiliyor olması gibi duyacaktı.

"Bu aynı şey değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Bir keşif görevine hizmetçisini getiriyor. Saçını yaptıracak birileri olmadan bir hafta dayanamıyor. Sen bununla ilgileneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne düşünmesi?" dedi Syl. Bir kız elbisesi giymiş minik genç bir kadın şekline girerek Kaladin'in önünden uçtu. "*Biliyorum*. Gizli gizli bakışlar attığını fark etmiyor muyum sanıyorsun?" Sırıttı.

"Durma vakti geldi, yoksa Kholinar'ı geçeceğiz," dedi Kaladin. "Gidip Skar ve Drehy'e haber ver."

Kaladin grubu birer birer alarak ileriye doğru olan Çivilemelerini iptal edip, yerlerine yukan doğru yanmşar Çivilemelerle değiştirdi. Çivilemede Sigzil'in bilimsel terminoloji oluşturma çabalarını boşa çıkaran bir şeyler vardı. Bütün hesaplannda bir kişi bir kere Çivilendiği zaman hem yerin hem de Çivilemenin etkisi altında olacağını sanmıştı.

Öyle değildi. Birisine Temel Çivileme yapıldığı zaman kişinin vücudu yerin çekimini tamamen unutuyor ve belirlenen yöne doğru düşüyordu. Kısmi Çivilemeler kişinin ağırlığının bir kısmının yeri unutmasını sağlıyordu, geri kalanı ise aşağıya doğru çekilmeye devam ediyordu. O yüzden yukan doğru yarım bir Çivileme insanı ağırlıksız yapıyordu.

Kaladin gruplan kral, Adolin ve Shallan'la konuşabileceği bir şekilde ayarladı. Köprücüleri ve Shallan'ın eşlikçileri ise biraz daha ötede havada asılı duruyordu. Sigzil'in yeni açıklamalan bile Kaladin'in yaptığı her şeyi açıklamaya yetmiyordu. Bir şekilde grubun etrafında bir tür... kanal oluşturmuştu, tıpkı bir nehir gibi. Onlan sürükleyen, birbirlerine yakın tutan bir akıntı.

"Gerçekten de çok güzel," dedi Shallan çok uzakta sollarında kalan bazı zirvelerin uçlan dışında her şeyin üstünü örten fırtınaya bakarak. Büyük ihtimalle Sunmaker Dağları'ydı. "Karıştınlan boyalara benzerdi, eğer koyu renkler karıştıkları zaman bir şekilde yeni renkler ve ışıklar çıkarabiliyor olsalardı."

"Güvenli bir uzaklıktan izleyebildiğim sürece sakıncası yok," dedi Adolin. Sürüklenip gitmemek için Kaladin'in koluna tutunuyordu.

"Kholinar'a yakınız," dedi Kaladin. "Bu da iyi çünkü fırtınanın arka sınınna yaklaşıyoruz ve yakında Fırtınaışığı'na erişimimizi kaybedeceğiz."

"Ben de ayakkabılarımı kaybetmek üzereyim," dedi Shallan aşağıya bakarken.

"Ayakkabılannı mı?" dedi Adolin. "Ben yolda *öğle yemeğimi* kaybettim."

"Bir şeylerin kayıp içine düştüğünü hayal etmeden edemiyorum," diye fısıldadı Shallan. "Gözden kayboluşunu. Sonsuza dek yok oluşunu." Kaladin'e bir bakış attı. "Kayıp çizmelerle ilgili bir şeyler söylemiyor musun?"

"Komik bir şey aklıma gelmedi." Durakladı. "Gerçi bu hiçbir zaman seni durdurmuyor."

Shallan sırıttı. "Köprücü, hiç *kötü* sanat eserlerinin dünyada iyi sanat eserlerinden daha fazla iyilik yarattığını düşündün mü? Sanatçılar hayatlannın daha büyük kısmını şaheserler değil, kötü antrenman eserleri yapmak için harcarlar, özellikle de ilk başladıklannda. Ve bir sanatçı üstat olduğunda bile bazı eserleri pek iyi olmaz. Daha başkaları ise o son dokunuşa kadar bir şekilde *yanlıştır*.

"Kötü eserlerinden iyi eserlerinden öğreneceğinden çok şey öğrenirsin, çünkü hataların başarılarından daha önemlidir. Dahası, iyi sanat eserleri çoğunlukla insanlarda aynı duygulan uyandırır; iyi eserlerin çoğu genelde aynı *türde* iyidir. Ama kötü eserlerin her biri kendilerine özgü bir biçimde kötü olabilir. O yüzden ben kötü sanat eserleri var oldukları için memnunum ve eminim ki Yaradan da aynı fikirdedir."

"Bütün bunlar espri anlayışını haklı çıkarmak için mi Shallan?" dedi Adolin eğlenerek.

"Benim espri anlayışım mı? Hayır, sadece Yüzbaşı Kaladin'in yaratılışını haklı çıkarmaya çalışıyordum."

Onu duymazdan gelen Kaladin gözlerini kısarak doğuya baktı. Arkalarındaki bulutlar açılarak karamsar siyah ve grilerden daha genel bir yavanlığa, Kaya'nın sabah lapasının rengine dönüyorlardı. Fırtınanın sonu yaklaşıyordu; gümbürtülü gelişi uzun bir iç çekmeyle gidiyor, şiddetli rüzgârlar yerlerini sakin yağmurlara bırakıyordu.

"Drehy, Skar," diye seslendi Kaladin. "Herkesi havada tutun. Aşağı inip bir göz atacağım."

İkisi selam verdiler ve Kaladin kirli bir sis gibi görünen bulutlann arasından aşağıya daldı. Diğer taraftan çıktığında üzeri kırağıyla kaplanmıştı ve yağmur onu ıslatmaya başladı ama yavaşlıyordu. Üstünden hafif gök gürültüleri duyuluyordu.

Bulutların arasından manzarayı görmesine yetecek kadar ışık sızıyordu. Şehir yakındaydı ve müthiş görünüyordu ama hayran kalmadan önce kendini düşman aramaya zorladı. Şehrin önündeki geniş bir ovayı fark etti, işgalci bir orduya saklanacak hiçbir yer bırakmamak için büyük taşlardan ve ağaçlardan anndırılmış bir bölgeydi. Boştu ve bu beklenmedik bir şey değildi.

Soru şehrin kimin elinde olduğuydu; Yokelçilerin mi, insanların mı? Temkinli bir şekilde alçaldı. Şehir yeniden doldurmak için fırtına sırasında dışarıda bırakılmış mücevherlerin kafeslerden yayılan Fırtınaışığı ile ışıldıyordu. Ve... evet, muhafız kulübelerinde şimdi fırtına geçtiği için tekrar yukarı çekilen Alethi sancakları asılıydı.

Kaladin rahat bir nefes aldı. Kholinar düşmemişti, gerçi eğer raporlar doğruysa çevredeki tüm kasabalar işgal edilmişti. Hatta yakından baktığında düşmanın ovada fırtınasığınakları inşa etmeye başladığını da görebiliyordu, Kholinar'a erzak yardımı yapılmasını engelleyebilecekleri binalar. Şimdilik sadece tuğla ve harçtan temellerden ibaretlerdi. Büyük ihtimalle fırtınaların arasındaki zamanlarda büyük düşman kuvvetleri tarafından korunuyor ve inşa ediliyorlardı.

En sonunda Kholinar'a baktı. Bunun geldiğini biliyordu; yaklaşan bir esneme kadar durdurulamazdı ve sonsuza kadar tutması mümkün değildi. Öncelikle bölgeyi tehlike açısından değerlendirmeli, çevreyi kolaçan etmeliydi.

Ondan sonra keyfini çıkarabilirdi.

Fırtınalar adına, bu şehir ne güzeldi.

Bir keresinde Fırtınababa'yı gördüğü bir yarım rüyada şehrin çok üzerinde uçmuştu. O rüya bile bu etkiyi yaratmamıştı. Gerçek şehirleri daha önce görmüştü, savaş kampları bir araya toplandıkları zaman Kholinar'dan daha büyük oluyordu; o yüzden onu asıl afallatan büyüklük değil, çeşitlilikti. Bu kadar farklı tarzda inşa edilmiş taş binalara ve çatılara değil pratik olmaları için tasarlanmış sığınaklara alışkındı.

Kholinar'ın en belirgin özelliği Rüzgârbıçaklarıydı. Bunlar, yer altındaki bir tür dev yaratığın yüzgeçleri gibi taşlardan yükselen garip kaya oluşumlarıydı. Geniş taş çıkıntıları yağmurdan koyulaşmış kırmızı, beyaz ve turuncu tonları katmanlarla ışıldıyordu. Kaladin şehir duvarlarının kısmen en dıştaki Rüzgârbıçaklarının üzerlerine inşa edildiklerini fark etmemişti. Oralarda duvarların alçak kısımları neredeyse zeminden *yetişmişti*, insanlar da bunların üzerlerine tahkimat kurmuşlar, yükseklikleri eşitlemişler ve çıkıntıların arasındaki boşlukları doldurmuşlardı.

Şehrin kuzey kısmındaki saray yerleşkesi sanki fırtınalara meydan okuyormuş gibi cüretkâr bir şekilde yükseliyordu. Parlak sütunları, kubbeleri ve kuleleriyle saray ayrı küçük bir şehir gibiydi.

Ve çok ama *çok* yanlış bir şeyler vardı.

Sarayın üzerinde bir bulut asılı duruyordu, ilk bakışta sadece bir göz yanılmasından ibaretmiş gibiydi. Ama bu yanılsama devam ediyordu ve saray yerleşkesinin doğu kısmında iyice yoğunlaşmış görünüyordu. Bu düz, yükseltilmiş meydan küçük binalarla doluydu. Sarayın manastırıydı.

Yeminkapısı platformu.

Kaladin gözlerini kıstı, ardından kendisini yukarı çivileyerek bulutların arasına girdi. Şehre bakmakla muhtemelen gereğinden fazla vakit harcamıştı, gökyüzünde parlayan bir adamla ilgili söylentiler başlatmak istemezdi.

Yine de... O şehir. Kaladin'in içinde hâlâ dünyayı görmenin hayalini kuran taşralı bir çocuk yatıyordu.

"Sarayın etrafındaki o karanlığı gördün mü?" diye sordu Syl'e.

"Evet," diye fısıldadı Syl. "Bir sorun var."

Kaladin bulutların arasından çıktı ve grubunun esintiyle batıya doğru sürüklenmiş olduğunu gördü. Kendini onlara doğru Çiviledi ve ilk kez Fırtınaışığı'nın artık fırtına tarafından yenilenmediğini fark etti.

O geldiği zaman Drahy ve Skar gözle görülür bir biçimde rahatladı. "Kal..." diye başladı Skar.

"Biliyorum. Fazla vaktimiz kalmadı. Majesteleri, şehir tam altımızda ve duvarlar hâlâ bizim kuvvetlerimizin hâkimiyetinde. Parshendiler fırtınasığınakları inşa ediyor ve bölgeyi kuşatıyorlar, gerçi düşman ordusunun çoğu büyük ihtimalle yaklaşan fırtına yüzünden çevre kasabalara çekilmiştir."

"Şehir sağlam!" dedi Elhokar. "Harika! Yüzbaşı, bizi aşağı indir."

"Majesteleri," dedi Kaladin. "Eğer böylece gökyüzünden inersek düşman gözcüleri gelişimizi *görecektir*."

"Ee?" dedi Elhokar. "İçeriye görünmeden sızmak zorunda kalmamız gerekir diye gizlice yaklaşacaktık. Eğer şehre hâlâ bizim kuvvetlerimiz hâkimse saraya inebilir, komutayı devralabilir ve Yeminkapısı'nı çalıştırabiliriz."

Kaladin tereddüt etti. "Majesteleri, sarayda... bir sorun var. *Karanlık* görünüyor ve bunu Syl de gördü. Temkinli olmayı öneriyorum."

"Karım ve çocuğum orada," dedi Elhokar. "Tehlikede olabilirler."

Savaşta geçirdiğin altı yıl boyunca onlar için pek de endişeleniyormuş gibi görünmüyordun, diye düşündü Kaladin.

"Haydi inelim," dedi kral. "Bir an önce Yeminkapısı'na gitmek istiyoruz..." Sesi azalarak Kaladin'den Shallan'a, ondan da Adolin'e baktı. "İstemiyor muyuz?"

"Temkinli olmayı öneriyorum," diye tekrarladı Kaladin.

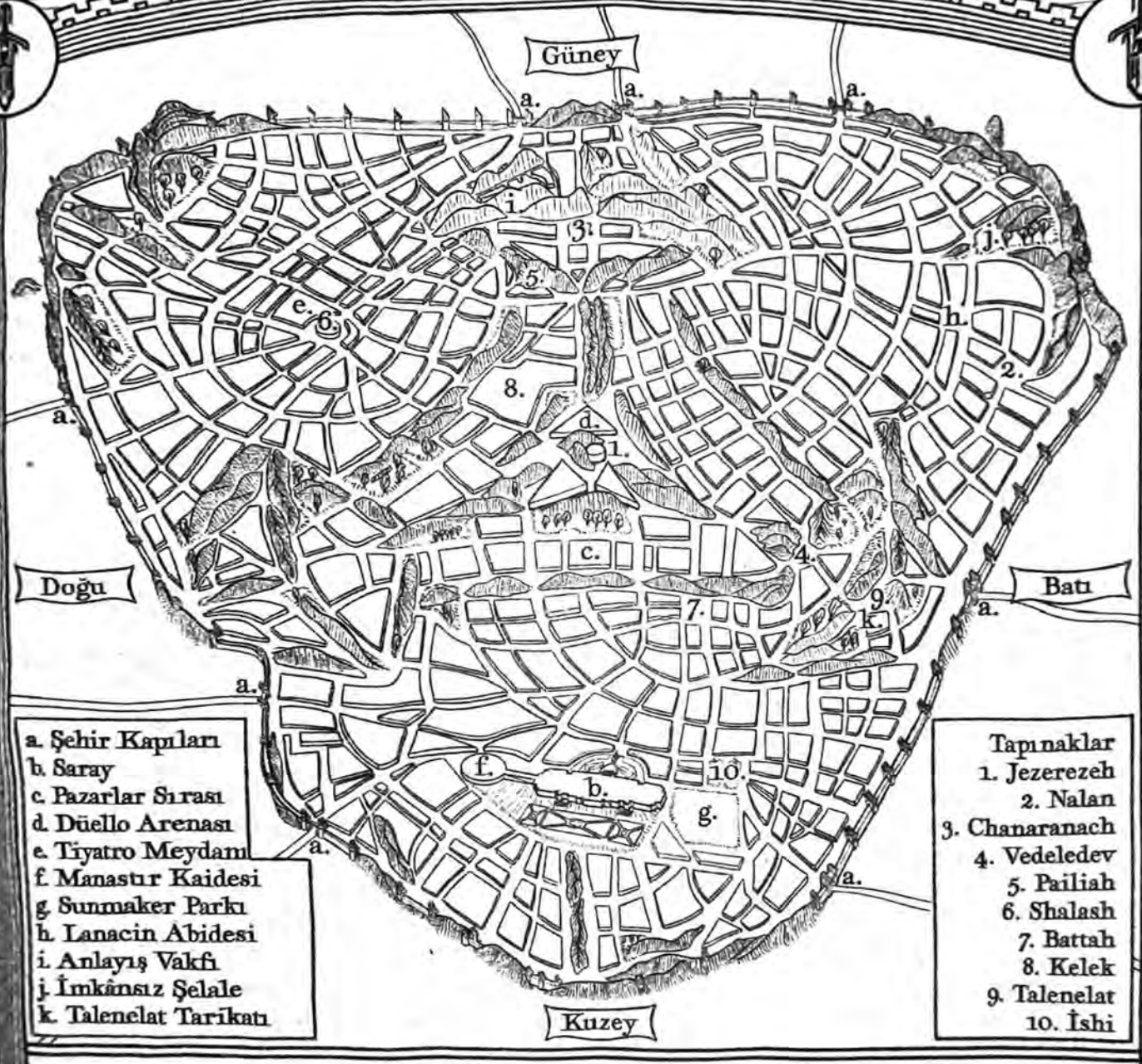
"Köprücü ürkek biri değildir Majesteleri," dedi Adolin. "Şehirde neler olduğunu ya da kargaşa ve isyan haberlerinden beri neler yaşandığını bilmiyoruz. Temkinli olmak bana da mantıklı geliyor."

"Pekâlâ," dedi Elhokar. "Işıkören'i getirmemin sebebi de *buydu* zaten. Siz ne önerirsiniz Berrakhanım?"

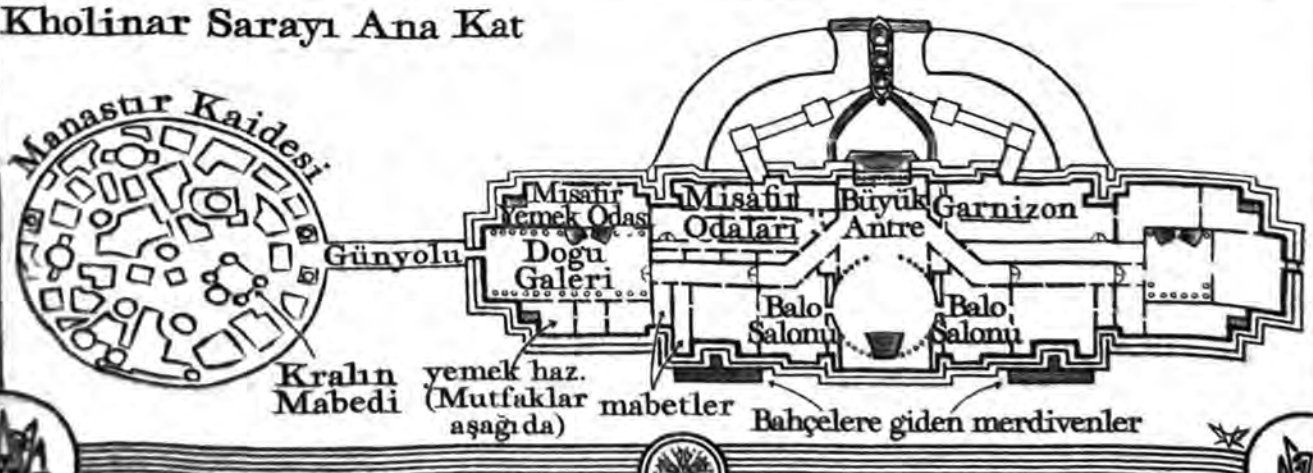
"Şehrin dışına inelim," dedi Shallan. "Fırtınaışığı'nın parıltısının bizi ele vermeyeceği kadar uzağa. İçeri sızmak ve kendimizi belli etmeden neler olup bittiğini öğrenmek için illüzyon kullanabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Elhokar kısaca başını sallayarak. "Söylediği gibi yapın yüzbaşı."

KHOLİNAR

Kholinar Sarayı Ana Kat

İstediğimiz her sırrı kaydedip burada bırakabilir miyiz? Keşfedileceklerini nereden biliyoruz? Aman bana ne. Bunu kayda geçirin o zaman.

—Çekmece 2-3, dumantaşı

Düşman ordusu sığınmacıların şehre yaklaşmasına izin veriyordu.

İlk önce bu Kaladin'i şaşırtmıştı. Bir kuşatmanın amacı insanların içeri girmesini *önlemek* değil miydi? Yine de bir insan selinin sürekli Kholinar'a yaklaşmasına izin veriyorlardı. Kapılar istilacı orduya karşı kapalıydı ama nispeten büyük olan yan girişler tamamen açıktı.

Kaladin dürbünü Adolin'e verdi. Gözden uzak bir yere inmiş, sonra yürüyerek şehre doğru ilerlemişlerdi ama gelene kadar hava kararmıştı. Geceyi Shallan'ın illüzyonlarından biriyle gizlenerek şehrin dışında geçirmeye karar vermişlerdi. Işıkörüsü etkileyici bir biçimde çok az Fırtınaışığı ile bütün gece dayanmıştı.

Şimdi sabah olduğundan yaklaşık bir mil kadar uzaktaki şehri gözlüyorlardı. Dışarıdan bakıldığında gizlendikleri yer sadece bir diğer taş çıkıntısı gibi görünüyordu. Shallan sadece bir taraftan saydam olan bir illüzyon yaratamıyordu, bu yüzden eğer birileri yakından geçecek olursa fark edilebilecek bir delikten dışarı bakmak zorunda kalmışlardı.

İllüzyon bir mağara gibi geliyordu ama yağmur ve rüzgâr içinden dümdüz geçiyordu. Kral ve Shallan bütün sabah homurdanmış; yağmurlu, soğuk geceden şikâyet etmişlerdi. Kaladin ve adamları ise kütük gibi uyumuşlardı. Köprü Dört'te çalışmış olmanın avantajları vardı.

"Şehrin kaynaklarını tüketsinler diye sığınmacıların geçmesine izin veriyorlar," dedi Adolin dürbünden bakarken. "Sağlam bir taktik."

"Berrakhanım Shallan," dedi Elhokar. "Hepimize birer illüzyon yaratabilirsiniz, değil mi? Sığınmacıymış gibi yapıp şehre kolaylıkla girebiliriz."

Shallan aklı başka yerde başını sallayarak onayladı. Tavandaki küçük bir delikten sızan bir ışık huzmesinin yanında oturmuş çizim yapıyordu.

Adolin dürbününü tepesi şehre yukarıdan bakan saraya çevirdi. Hava tamamen

güneşli, açık ve serindi, sadece önceki günün yüce fırtınası yüzünden biraz nemliydi. Gökyüzünde bir tane bile bulut yoktu.

Ama saray bir şekilde gölgede kalıyordu.

"Bu ne olabilir?" diye sordu Adolin dürbününü indirirken.

"*Onlardan* biri," diye fısıldadı Shallan. "Yaradılmamış."

Kaladin tekrar Shallan'a baktı. Sarayın eskizini çizmişti ama çarpıktı, garip açıları ve yamuk duvarları vardı.

Elhokar sarayı inceledi. "Temkinli olmamızı önermekte haklıydın Rüzgârkoşucu. İçgüdülerim hâlâ aceleyle öne atılmak yönünde. Bu yanlış, değil mi? *Tedbirli* ve *dikkatli* olmalıyım."

Shallan'a eskizlerini tamamlaması için zaman verdiler, karmaşık illüzyonlar için bunlara ihtiyacının olduğunu iddia ediyordu. Neden sonra eskiz defterinin sayfalarını çevirerek ayağa kalktı. "Pekâlâ. Beni ya da yanımdakileri kimse tanımayacağı için çoğumuzun kılık değiştirmeye ihtiyacı olmayacak. Aynısı Kaladin'in adamları için de geçerlidir diye düşünüyorum."

"Eğer beni tanıyan birisi çıkarsa bile bir sorun olmaz," dedi Skar. "Burada kimse bana Harap Ovalar'da ne olduğunu bilmiyor." Drehy de başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Shallan Kaladin ve Adolin'e dönerek. "İkinize yeni yüzler ve yeni kıyafetler vereceğim, yaşlı adamlar olacaksınız."

"Benim kılık değiştirmeme gerek yok," dedi Kaladin. "Beni..."

"Bu ay o parshmenlerle zaman geçirdin," dedi Shallan. "Riske girmemek en iyisi. Dahası sen herkese yaşlı bir adam gibi kaş çatıyorsun zaten. Yabancılık çekmezsin."

Kaladin ona ters ters baktı.

"Harika! Hiç bozma." Shallan yanına yaklaşıp nefesini bıraktı ve Fırtınaışığı Kaladin'i sardı. İçine çekip kullanabilmesi gerekirmiş gibi hissetti ama Fırtınaışığı ona direndi. Bu garip bir histi, sanki hiç ısı yaymayan kor bir kömür bulmuş gibiydi.

Fırtınaışığı kayboldu ve bir elini kaldırdığında kırışmış gibi görünüyordu. Üniformasının ceketi, ev yapımı kahverengi bir cekete dönüşmüştü. Yüzüne dokundu ama farklı bir şey hissetmedi.

Adolin eliyle Kaladin'i işaret etti. "Shallan, bu harika. Etkilendim."

"Ne?" Kaladin adamlarına baktı. Drehy yüzünü buruşturdu.

Shallan Adolin'i Işık'la kapladı. Dağıldığında altmışlarındaki kuvvetli, yakışıklı bir adama dönüşmüştü; koyu kahverengi derisi, beyaz saçları ve ince bir bedeni vardı. Giysileri artık süslü değildi ama iyi durumdalardı. Meyhanelerde karşına çıkabilecek türden, gençliğinde yaşadığı maceraların hikâyelerini anlatmaya hevesli yaşlı bir çapkına benziyordu. Kadınlara olgun erkeklerden hoşlandıklarını düşündüren türden bir adamdı ama aslında yalnızca *ondan* hoşlanıyorlardı.

"Bak bu hiç adil değil," dedi Kaladin.

"Eğer bir yalanı fazlasıyla abartırsam insanların şüphelenme olasılığı artar," dedi Shallan umursamazca, sonra krala yaklaştı. "Majesteleri, siz de bir kadın olacaksınız."

"Tamam," dedi Elhokar.

Kaladin irkildi. İtiraz etmesini beklerdi. Shallan etmek üzere olduğu zevzekliği bastırmasına bakılırsa, o da bunu bekliyordu.

"Ee, sizin bir kral gibi davranmanıza engel olabileceğimi düşünmüyordum," dedi onun yerine. "O yüzden düşündüm ki eğer yüksek mevkili açıkgöz bir kadın gibi görünürseniz, muhafızların aklına çok da fazla takılmadan..."

"Tamam dedim Işıkören," dedi Elhokar. "Zaman kaybedemeyiz. Şehrim ve ülkem tehlikede."

Shallan tekrar nefes verdi ve kral uzun boylu, yüz hatları Jasnah'yı andıran heybetli

bir Alethi kadınına dönüştü. Kaladin takdirle başını salladı. Shallan haklıydı, Elhokar'ın duruşunda yüksek mevkiye işaret eden bir şeyler vardı. Bu onun kim olabileceğini merak edecek kişileri yanıltmak için bu mükemmel bir yoldu.

Eşyalarını toparlarlarken Syl illüzyondan içeriye daldı. Genç bir kadın şekline girdi ve Kaladin'e doğru uçtu, sonra havada korkup şaşırmışçasına geriye bir adım attı.

"Ah!" dedi. "Vay be!"

Kaladin Shallan'a ters ters baktı. "Bana ne *yaptın*?"

"Aman yapma öyle," dedi Shallan. "Bu yalnızca mükemmel kişiliğini daha da görünür kılacak."

Sinirini bozmasına izin verme, diye düşündü Kaladin. *Seni sinir etmek istiyor.* Çantasını kaldırdı. Neye benzediğinin bir önemi *yoktu*, bu sadece bir illüzyondu.

Ne yapmıştı acaba?

Dışarıya ilk önce Kaladin çıktı, diğerleri de bir sıra hâlinde onu takip ettiler. Arkalarındaki kaya illüzyonu eriyip kayboldu. Kaladin'in adamları armasız, ayırt edici bir özelliği olmayan mavi üniformayla gelmişlerdi. Kholin prensliği sınırları içerisindeki herhangi düşük mertebeli bir evin muhafızları olabilirlerdi. Shallan'ın iki adamı da özelliksiz kahverengi üniformalar giyiyordu ve açıkgöz bir kadın elbisesi giyen Elhokar'la birlikte, gerçek bir sığınmacı kafilesi gibi görünüyorlardı. Elhokar yaklaşan düşmanın önünden bir tahtırevan ya da araba bile olmadan kaçmış bir berrakhanım olarak görülürdü. Yanında getirdiği birkaç muhafız, birkaç hizmetkâr ve himayesindeki genç kız olarak da Shallan vardı. Peki ya Kaladin, o... neydi?

Fırtınalar adına. "Syl," diye homurdandı, "Seni bir kılıç olarak değil de parlak, düz bir metal parçası olarak çağırabilir miyim?"

"Ayna mı?" diye sordu Kaladin'in yanında uçarken. "Hmm..."

"Mümkün olduğundan emin değil misin?

"Saygıdeğer olduğundan emin değilim."

"Saygıdeğer mi? Ne zamandan beridir saygınlık umurunda ki?"

"Benimle oyun olmaz. Ben sadece *asaletle* kullanılması gereken *asil* bir silahım." Kendi kendine mırıldanarak uçup gitti. Kaladin'in onu geri çağırıp şikâyet edemeden önce Elhokar yanına geldi.

"Yavaşla yüzbaşı," dedi kral. Sesi bile değişip kadınsı bir hâl almıştı. "Bizi geride bırakacaksın."

Kaladin gönülsüzce yavaşladı. Elhokar Kaladin'in yüzü hakkında ne düşündüğünü belli etmiyordu, kralın gözleri doğruca önüne bakıyordu. Gerçi başkalarını hiçbir zaman pek düşünmezdi, o yüzden bu normaldi.

"Buna Rüzgârkoşucu diyorlar, biliyorsun," dedi kral alçak sesle. Kaladin'in Khollnar'ın yanından geçen nehirden bahsettiğini anlaması bir an sürmüştü. Yolları nehrin üstündeki taştan geniş bir köprüden geçiyordu. "Açıkgözlü Alethiler *senin* sayende iktidardalar. Burada, o zamanlar Alethela olan yerde senin tarikatın önemliydi."

"Ben..."

"Hayati bir görevdeyiz," diye devam etti Elhokar. "Bu şehrin kaybedilmesine izin veremeyiz. Hata *yapamayız*."

"Sizi temin ederim Majesteleri," dedi Kaladin. "Hata yapmak gibi bir niyetim yok."

Elhokar ona bir bakış attı ve Kaladin bir an için gerçek kralı görebildiğini düşündü. İllüzyon bozulduğundan değil, Elhokar'ın dudaklarının bu şekilde gerilmesi, alnının kırışması ve bakışlarının o kadar yoğunlaşması yüzündendi.

"Senden bahsetmiyordum yüzbaşı," dedi kral alçak sesle. "Kendi sınırlarımdan bahsediyordum. Ben bu şehri yüzüstü bıraktığım zaman, şehri koruyacağından emin olmak istiyorum."

Kaladin utançla başka bir yöne baktı. Az önce bu adamın ne kadar bencil olduğunu mu düşünüyordu? "Majesteleri..."

"Hayır," dedi Elhokar sertçe. "Zaman gerçekçi olma zamanı. Bir kral halkının iyiliği için ne gerekiyorsa yapmalıdır ve benim kararlarımın... kusurlu olduğu kanıtlandı. Hayatımda güya başardığım her şey babam ya da amcam tarafından bana gümüş tepside sunuldu. Sen, yüzbaşı; ben başarısız olduğum zaman başarılı olmak için buradasın. Bunu unutma. Yeminkapısı'nı aç, karımın ve çocuğumun güvenli bir şekilde geçmelerini sağla ve şehri takviye etmek için bir orduyla geri gel."

"Elimden geleni yapacağım Majesteleri."

"Hayır," dedi Elhokar. "Emrettiğim şeyi yapacaksın. Kusursuz olmalısın yüzbaşı. Başka hiçbir şey yeterli olmayacaktır."

Fırtınalar adına. Elhokar nasıl iltifat ederken aynı anda hakaret de edebiliyordu? Kaladin sözleri duyduğunda üzerinde Amaram'ın ordusundaki günlerini hatırlatan bir *ağırlık* hissetti, ilk kez insanlar onun hakkında konuşmaya ve ondan bir şeyler beklemeye başladıkları zamanları.

O söylentiler bir yüke dönüşmüş, herkesin zihninde Kaladin'e benzeyen fakat aynı zamanda onun hiçbir zaman olamayacağı kadar büyük bir adamın hayali oluşmuştu. Kaladin bu hayali adamı kullanmış, ekibine teçhizat sağlamak ve mangasına asker naklettirmek için ondan faydalanmıştı. O olmasaydı Tarah ile hiçbir zaman tanışamazdı. Ün sahibi olmak faydalıydı; altında ezilmediğin sürece.

Kral sırada daha gerilere geçti. Duvarların üzerindeki okçuların dikkatli bakışları altında ovayı geçtiler. Bunlar Alethi askerleri olsalar da, Kaladin'i rahatsız ediyordu. Bunu görmezden gelmek için gölgesinin altına girerlerken duvarı incelemeye çalıştı.

Şu katmanlar bana Urithiru'daki tünelleri hatırlatıyor, diye düşündü. Bir bağlantıları olabilir miydi?

Adolin ona yaklaşırken dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Kılık değiştirmiş prens Kaladin'e bakarken yüzünü buruşturdu.

"Hey," dedi Adolin. "Ee... of. Gerçekten insanın dikkatini dağıtıyor."

Fırtına kapası kadın. "Ne istiyorsun?"

"Düşünüyordum da," dedi Adolin. "Şehirde kalacak bir yere ihtiyacımız olacak, değil mi? Planlarımızın hiçbirini uygulamayız, saraya elimizi kolumuzu sallayarak gidemeyiz ama saldırmak da istemiyoruz. Biraz keşif yapmadan olmaz."

Kaladin başıyla onayladı. Kholinar'da fazla zaman geçirme fikrinden nefret ediyordu. Diğer köprücülerden hiçbiri İkinci İdeal'i söyleyecek kadar ilerleyememişlerdi, bu yüzden o geri dönene dek güçlerini kullanamazlardı. Öte yandan, gölge içinde kalmış saray da rahatsızlık vericiydi. Bilgi toplamak için birkaç gün geçirmeleri gerekiyordu.

"Haklısın," dedi Kaladin. "Nerede kalacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

"Çok uygun bir yer biliyorum. Sahiplerine güvenirim ve saraya keşif yapacak kadar da yakın ayrıca orada... her ne halt oluyorsa ona yakalanmamızı önleyecek kadar uzak. Yani, umarım." Endişeli görünüyordu.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Kaladin. "Shallan'la birlikte kulenin altında savaştığınız o şey?"

"Shallan'da resimleri var. Ona sormalısın."

"Resimleri Dalinar'ın kâtiplerinin bana verdiği raporda gördüm," dedi Kaladin. "Ama *nasıl* bir şeydi?"

Adolin mavi gözlerini tekrar yollarına çevirdi. İllüzyon o kadar gerçekçiydi ki bunun gerçekten o olduğuna inanmak zordu; ama *yürüyüşü* hâlâ aynı şekildeydi, fazladan yalnızca bir açıkgözün doğuştan özgüveni vardı.

"O... doğal değildi," dedi Adolin nihayet. "Ürkütücüydü. Vücut bulmuş bir kâbus gibiydi."

"Benim yüzüm gibi mi?" diye sordu Kaladin.

Adolin ona şöyle bir baktı, sonra sırıttı. "Şansına Shallan bu illüzyonla örttü."

Kaladin kendini gülümserken buldu. Adolin'in böyle şeyleri söyleme şekli şaka yaptığını açıkça belli ediyordu, alay etmek için söylemiyordu. Adolin insanda birlikte gülme hissi uyandırıyordu.

Girişe yaklaştılar. Ana şehir kapılarının yanında küçük kalsalar da yan girişler bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Ne yazık ki giriş askerler tarafından engellenmişti ve bir kalabalık toplanıyor, etraflarındaki zeminde öfkesprenleri kaynıyordu. Girişleri engellenen sığınmacılar bağırıp çağırıyor ve yumruklarını sallıyorlardı.

Daha önce insanları içeri alıyorlardı. Neler olmuştu? Kaladin Adolin'e bir baktı, sonra çenesiyle işaret etti. "Şuna bir bakalım mı?"

"Gidip bir bakacağız," dedi Adolin gruptaki diğerlerine dönerek. "Burada bekleyin."

Skar ve Drehy durdu ama Elhokar ilerlemeyi sürdüren Kaladin ve Adolin'in peşinden devam etti, Shallan da öyle yaptı. Hizmetkârları bir an tereddüt ettl, sonra ise Shallan'ı takip ettiler. Fırtınalar adına, bu grupta emir komuta zinciri tam bir kâbustu.

Elhokar buyurgan bir şekilde ilerledi ve insanlara yolundan çekilmelerini emretti. Bunu gönülsüz bir şekilde yaptılar, tavırları böyle bir kadınla tartışılmazdı. Kaladin Adolin'e bıkkın bir bakış attı, sonra ikisi de kralın yanına geçtiler.

"Giriş izni talep ediyorum," dedi Elhokar kalabalığın önüne gelip, elli ya da altmış kişiye ulaşmıştı ve sürekli daha da fazlası geliyordu.

Küçük muhafız grubu Elhokar'ı süzdü ve yüzbaşıları konuştu. "Şehrin savunması için savaşacak kaç asker verebilirsiniz?"

"Hiç," diye tersledi Elhokar. "Bunlar benim *kişisel* muhafızlarım."

"Öyleyse onları *kişisel* olarak güneye götürüp başka bir şehri denemelisiniz."

"Nereye?" diye azarladı Elhokar, kalabalıktaki pek çok kişi de buna katılmıştı. "Her yerde canavarlar var yüzbaşı."

"Söylentilere göre güneyde daha azmış," dedi asker eliyle işaret ederken. "Ne olursa olsun, Kholinar ağzına kadar dolu. Burada sığınak bulamayacaksınız. İnanın. Yolunuza devam edin. Şehir..."

"Senin amirin kim?" diyerek sözünü kesti Elhokar.

"Duvar Muhafızları'ndan Yücemareşal Çivit'in emrindeyim."

"Yücemareşal Çivit mi? Böyle bir adamın adını bile duymadım. Bu insanlar daha fazla yürüyebilecek gibi mi görünüyor? Şehre girmemize müsaade etmeni *emrediyorum*."

"Her gün yalnızca belirli sayıda kişiyi içeri almam emredildi," dedi muhafız bir iç çekmeyle. Kaladin o bıkkınlık hissini tanıyordu, Elhokar bunu en sabırlı muhafızlarda bile yaratabilirdi. "Günlük sınırı aştık. Yarına kadar beklemeniz gerekecek."

İnsanlar homurdandı ve etraflarında daha fazla öfkesprenl belirdi.

"Vicdansız olduğumuzdan değil," diye seslendi muhafız yüzbaşısı. "Beni *dinleyecek* misiniz? Şehrin gıda stokları az ve fırtınasığınaklarında da yer tükenlyor. İçeri giren her kişi kaynaklarımızı biraz daha zorluyor! Ama canavarlar buraya odaklanmışlar, eğer güneye giderseniz orada sığınacak bir yer bulabilirsiniz, belki Jah Keved'e bile varırsınız."

"Kabul edilemez!" dedi Elhokar. "Bu saçma emirleri şu Çivit denen adamdan alıyorsunuz. Onun amiri kim?"

"Yücemareşalin bir amiri yok."

"Ne? Ya Kralliçe Aesudan?" diye hesap sordu Elhokar.

Muhafız sadece başını iki yana salladı. "Bakın, şu ikisi sizin adamlarınız mı?" Hâlâ kalabalığın arkalarında dikilmekte olan Drehy ve Skar'ı işaret etmişti. "İyi askerlere benziyorlar. Eğer onları Duvar Muhafızlarına verirseniz, sizi derhâl içeri alırım ve tahıl payı verilmesini de sağlarım."

"Ama şu olmaz," dedi başka bir muhafız başıyla Kaladin'i işaret ederken. "Hastalıklı görünüyor."

"İmkansız!" diye çıkıştı Elhokar. "Muhafızlarımın her zaman benimle olması gerek."

"Berrakhanım..." dedi yüzbaşı. Fırtınalar adına, ama Kaladin zavallı adamı anlayabiliyordu.

Syl aniden dikkat kesilip bir ışık kurdelesi hâlinde havaya fırladı. Kaladin anında Elhokar ve muhafızlara dikkat etmeyi bıraktı. Duvarlara doğru bir V şeklinde dizilmiş uçan siluetleri görünceye kadar gökyüzünü taradı. En azından yirmi tane Yokelçi vardı, her birinin arkasında karanlık enerjiden bir iz uzanıyordu.

Yukarıda askerler bağrışmaya başladı. Arkasından davulların acil çağrısı duyuldu ve muhafızların yüzbaşısı küfretti. Yüzbaşı ve adamları atılarak açık kapılardan içeri daldı, sonra duvara çıkan en yakın merdivene doğru koştular.

"İçeri!" diye bağırdı Adolin diğer sığınmacılar ileri atılırken. Kralı kavradı ve içeri sürükledi.

Kaladin kalabalığın baskısına karşı koyuyor, şehrin içine itilmeyi reddediyordu. Yukarı bakmak için başını kaldırıp Yokelçilerin duvara saldırmalarını izledi. Kaladin'in duvarın dibinde durduğu yerden doğrudan yukarıda olanları seçmek mümkün değildi.

Daha ileride birkaç asker surlardan aşağı fırlatıldı. Kaladin onlara doğru bir adım attı ama bir şey yapmasına fırsat kalmadan şaşırtıcı derecede yüksek bir gürültüyle yere çarptılar. Fırtınalar adına! Kalabalık onu şehre doğru daha da itiyordu, Fırtınaışığı çekmemek için kendine güçlükle hâkim oldu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Amaç fark edilmeden içeri girmek. Şehri savunmak için havaya yükselerek bunu mahvetmek mi istiyorsun?*

Ama korumak onun işi değil miydi?

"Kaladin," diye seslendi Adolin, Kaladin'in duvarın hemen dışarıda durduğu yere doğru kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken. "Haydi."

"O duvarı kırıp geçiriyorlar Adolin. Gidip yardım etmeliyiz."

"Nasıl yardım edeceğiz?" dedi Adolin. Eğilip alçak sesle konuştu. "Parekılıcı çağırıp gökyılanı kovalayan bir çiftçi gibi havaya mı sallayacağız? Bu sadece savunmamızı sınamak için yapılan bir akın. Gerçek bir taarruz değil."

Kaladin bir nefes aldı, sonra Adolin'in onu şehre doğru çekmesine izin verdi. "İki düzine Kaynaşık bu şehri kolayca ele geçirebilir."

"Yalnız başlarına değil," dedi Adolin. "Herkes Paredarların saf tutamadığını bilir, aynısı Parlayanlar ve o Kaynaşıklar için de geçerli olsa gerek. Bir şehri ele geçirmek için asker gerekir. Haydi gidelim."

İçeri girip diğerleriyle buluştular, sonra duvarlardan ve kapılardan uzaklaştılar. Kaladin askerlerin uzaktan gelen çığlıklarını duymazdan gelmeye çalıştı. Adolin'in tahmin ettiği gibi baskın aniden bitti, Kaynaşıklar sadece birkaç dakika savaştıktan sonra uçarak duvardan uzaklaştılar. Kaladin içini çekerek gitmelerini izledi, sonra kendini toparlayıp geniş bir cadde boyunca başı çeken Adolin'i izleyen diğerlerin arkasından ilerledi.

Kholinar içeriden hem daha etkileyici hem de daha bunaltıcıydı. Taştan kutulara benzer üç katlı yüksek evlerle dolu bitmek bilmeyen yan sokakların yanlarından geçtiler. Ve fırtınalar adına, girişteki muhafız abartmıyordu. Tüm sokaklar insanlarla doluy-

du. Kholinar'da çok fazla ara sokak yoktu, uzun sıralar hâlinde inşa edilmiş taş binalar birbirlerine bitişikti. Ama insanlar battaniyelerine ve mütevazı eşyalarına sıkı sıkı tutunarak yol kenarlarındaki oluklarda oturuyorlardı. Çok fazla kapı kapalıydı, savaş kamplarındaki insanlar çoğunlukla böyle güzel günlerde kalın fırtınakapılarını ve kepenkleri açıp içerinin hava almasına izin verirlerdi. Burada farklıydı. Sığınmacıların istilasına uğramaktan çekindiklerinden kapılar kapatılıp kilitlenmişti.

Shallan'ın askerleri ona iyice yaklaşmışlar, ellerini de dikkatle ceplerinde tutuyorlardı. Şehir hayatının tekinsiz kısımlarına alışkın görünüyorlardı. Neyse ki Kaladin'in ısrarlı önerisini kabul etmiş ve Gaz'i getirmemişti.

Devriyeler nerede, diye düşündü Kaladin kıvrılan sokaklar ve inip çıkan yokuşlardan ilerlerken. Sokakları dolduran bunca insan varken mutlaka asayişi sağlamak için bulabildikleri her askere ihtiyaçları oluyordu.

Şehrin kapılara en yakın kısmını geride bırakıp, daha zengin bir bölgeye gelinceye kadar hiçbir şey görmedi. Bu kısımda daha büyük evler yaygındı, zemine sertleşmiş kremle sabitlenmiş demir çitlerle ayrılan bahçeleri vardı. *Bunların* arkalarında muhafızlar vardı ama sokaklarda benzer herhangi bir şey yoktu.

Kaladin sığınmacıların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Meraklarını. Onu soymaya değer miydi? Yemekleri var mıydı? Neyse ki Shallan'ın iki adamının sopalarıyla Skar ve Drehy'nin taşıdıkları mızraklar olası hırsızları savuşturmaya yeterli gibi görünüyordu.

Kaladin küçük grubun önündeki Adolin'e yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Şu güvenli dediğin yer yakında mı? Bu sokaklardaki havayı beğenmedim."

"Daha var," dedi Adolin. "Ama katılıyorum. Fırtınalar adına, bir kılıç getirmeliydim. Parekılıcı çağırmaktan endişe edeceğim kimin aklına gelirdi?"

"Neden Paredarlar saf tutup bir yeri ele geçiremez?" diye sordu Kaladin.

"Temel ordu teorisi," dedi Adolin. "Paredarlar öldürmekte çok iyidir ama bütün bir şehrin nüfusuna karşı ne yapacaklar? İtaat etmeyen herkesi mi öldürecekler? Pareleri olsun ya da olmasın, yenilirler. O uçan Yokelçilerin şehri almak için bir ordu getirmeleri gerekecek. Ama önce duvarları sınayacaklar, belki savunmaları yıpratacaklar."

Kaladin başıyla onayladı. Savaş konusunda pek çok şey bildiğini düşünmeyi severdi ama aslında Adolin gibi bir adamın eğitimine sahip değildi. Savaşlarda yer almıştı ama hiç komuta etmemişti.

Duvarlardan uzaklaştıkça şehirde işler daha yolunda görünüyordu; daha az sayıda sığınmacı, daha oturmuş bir düzen hissi. Açık bir pazar yerinin yanından geçtiler ve Kaladin nihayet içeride bir kolluk kuvveti gördü, tanımadığı renkleri giymiş bir grup asker.

Bu bölge farklı şartlar altında güzel görünebilirdi. Sokak boyunca yetiştirilmiş çeşitli renklerde şistkabuk sıraları vardı. Bazıları tabaklar gibiydi, diğerleri ise yukarı uzanan yumru yumru dallar şeklindeydi. Binaların pek çoğunun önünde yapraklarını nadiren içeri çeken ağaçlar yetişmişti, taşların içine karışan kalın kökleriyle zemini kavrıyorlardı.

Sığınmacılar aileler hâlinde toplanmışlardı. Burada binalar geniş kare düzenlerinde inşa edilmişlerdi, içeriye bakan pencereleri ve ortalarında avlular vardı. İnsanlar buralara toplanmış ve derme çatma sığınaklara dönüştürmüşlerdi. Neyse ki Kaladin açlık çektiklerine işaret eden belirgin bir kanıta rastlamadı, bu da şehrin gıda stoğunun henüz tükenmediği anlamına geliyordu.

"Gördün mü?" diye sordu Shallan yanına gelerek alçak sesle.

"Neyi?" diye cevap verdi Kaladin omzunun üzerinden geriye bakarak.

"Şuradaki pazar yerindeki oyuncular, çok garip giyinmişler." Shallan kaşlarını çattı, yanından geçtikleri bir sokağı işaret etti. "Bir tane daha var."

Tamamen beyazlara bürünmüş bir adamdı, üzerinde hareket ettikçe dalgalanan

ve sallanan kumaş şeritleri vardı. Başı önünde bir sokak köşesinde dikilmiş, bir noktadan diğerine ileri geri sıçnyordu. Başını kaldırıp Kaladin'le göz göze geldiği zaman gözlerini derhâl kaçırmayan ilk kişi o olmuştu.

Kaladin chullann çektiği fırtına atıklarıyla dolu bir araba görüşünü kapatıncaya kadar izledi. Sonra lleridekl insanlar sokağı boşaltmaya başladı.

"Kenara," dedi Elhokar. "Bunun ne olabileceğini merak ediyorum."

Blnalann duvarlarına yaslanan kalabalıklara katıldılar, Kaladin de siyah bir kesenin içinde sakladığı çok sayıdaki küreyi korumak için ellerini çantasının içine soktu. Kısa süre sonra sokağın ortasından garip bir tören alayı geçmeye başladı. Bu insanlar da oyuncular gibi giyinmişlerdi, kıyafetleri parlak kırmızı, mavi ya da yeşil kumaş şeritleriyle bezeliydi. Anlamsız sözler söyleyerek geçip gittiler. Kaladin sözcükleri anlıyordu ama bir araya geldiklerinde bir şey ifade etmiyordu.

"Ne oluyor ulan bu şehirde?" diye mırıldandı Adolin.

"Bu normal değil mi?" diye fısıldadı Kaladin.

"Sokak çalgıcıları ve oyuncuları olur ama böyle hiçbir şey yok. Fırtınalar adına. Bunlar ne?"

"Sprenler," diye fısıldadı Shallan. "Sprenleri taklit ediyorlar. Bak, şunlar alevsprenleri gibi ve uçuşan kurdeleli beyazlı-mavili olanlar da rüzgârsprenleri. Duygu sprenleri de var. Şu acı, oradaki korku, beklenti..."

"Öyleyse bu bir geçit töreni," dedi Kaladin kaşlarını çatarak. "Ama kimse eğlenmiyor."

İzleyenler başlannı eğdi ve insanlar mırıldanmaya başladı yoksa... dua mı ediyorlardı? Yakınlarda kollarında ağlayan bir bebekle üstü başı perişan bir Alethi sığınmacı bir binaya yaslanmıştı. Üstünde havaya yükselen toz fıskiyeleri gibi yorgunluksprenleri belirdi. Ancak *bunlar* normal kahverengi yerine parlak bir kırmızıydı ve *farklı* görünüyorlardı.

"Bu yanlış, yanlış, çok *yanlış*," dedi Syl Kaladin'in omzundan. "Ah... Kaladin bu spren *O'nun*."

Yorgunlukspreni olmayan şeylerin yükselmelerini izleyen Shallan'ın gözleri iyice açıldı. Adolin'i kolundan kavradı. "Devam edelim," diye tısladı.

Adolin garip geçit töreninden uzaklaşabilecekleri bir köşeye doğru kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Kaladin kralı kolundan kavrarken Drehy, Skar ve Shallan'ın iki muhafızı içgüdüsel olarak etraflarında saf tuttu. Kral Kaladin'in onu uzaklaştırmasına izln verdi, bu da iyi bir şeydi. Elhokar cebini karıştırıyordu, belki yorgun kadına vermek için bir küre arıyordu. Fırtınalar adına! Kalabalığın ortasında!

"Artık pek uzak değil," dedi Adolin yan sokakta kalabalıktan uzaklaşınca. "Beni izleyin."

Grubu bir kemerin altından geçirerek ortak bir bahçe avlusunun etrafına inşa edilmiş binalann olduğu bir yere getirdi. Elbette ki sığınmacılar buraya da yerleşmişti, pek çoğu hâlâ dünkü fırtına yüzünden ıslak olan battaniyeden bozma çadırların içine yığılmışlardı. Hayatsprenleri bitkilerin arasında uçuşuyordu.

Adolln istediğl kapıya ulaşmak için kalabalığın içinde dikkatle ilerledi, sonra da kapıyı çaldı. Sokağa değll, avluya açılan arka kapıydı. Burası zengin birinin şarap mahzeni miydi? Ama daha çok bir eve benziyordu.

Adolln endişell görünerek kapıyı tekrar çaldı. Kaladin yanında geçti, sonra donakaldı. Kapıda üzerlne sayılar işlenmiş parlak çelikten bir levha vardı. Levhada yansımasını görebiliyordu.

"Yukarıdaki Yaradan," dedi Kaladin yüzündeki yara izlerine ve bazılarında açık yaralar olan şişlilklere dokunarak. Sahte dişler ağzından dışarıya çıkıyordu ve bir gözü di-

ğerinden daha yukarıdaydı. Saçları parça parça çıkıyordu ve burnu da *mınıcıktı*. "Bana *ne* yaptın be kadın?"

"Son zamanlarda öğrendim ki, iyi bir kılık akılda kalıcı *olabilir*," dedi Shallan. "Yanlış sebepler yüzünden akılda kaldığı sürece. Senin insanların aklında kalmaya eğilimin var yüzbaşı ve hangi yüzle dolaşırsan dolaş bunu yapacağından endişelenmiştim. O yüzden üzerini *daha da* akılda kalacak bir şeyle kapladım."

"İğrenç bir spren gibi görünüyorum."

"Hey!" dedi Syl.

Kapı sonunda açılarak kısa boylu ve yaşlıca bir Thaylen kadını ortaya çıkardı, bir önlük ve yelek giyiyordu. Arkasında beyaz sakalı Boynuzyiyen tarzında kesilmiş iri bir adam duruyordu.

"Ne var?" dedi kadın. "Siz kimsiniz?"

"Ah!" dedi Adolin. "Shallan bana..."

Shallan yüzünü tekrar eski hâline dönüştürmesini gizlemek için çantasından çıkardığı bir havluyla sanki makyaj temizliyormuş gibi Adolin'in yüzünü ovaladı. Adolin kadına sırıttı ve kadının ağzı açık kaldı.

"Prens *Adolin*?" dedi kadın. "Çabuk, çabuk. İçeri girin. Dışarısı güvenli değil!"

Grubu aceleyle içeriye aldı ve kapıyı hızla kapattı. Kaladin gözlerini kırpıştırarak kürelerle aydınlatılmış odaya baktı, duvarlar boyunca kumaş tomarları ve üzerlerinde bitirilmemiş ceketler olan mankenler dizilmişti.

"Burası neresi?" diye sordu Kaladin.

"Eh, güvenli bir yer isteyeceğimizi düşündüm," dedi Adolin. "Hayatımı hatta daha *fazlasını* bile teslim edecek kadar güvendiğim biriyle kalmamız gerekiyordu." Kaladin'e baktı, sonra kadını işaret etti. "Bu yüzden sizi terzime getirdim."

Kuleyi terk etme fikrine karşı resmî itirazımı beyan etmek istiyorum. Bu düşüncesizce atılan aşırı bir adım.

—Çekmece 2-22, dumantaşı

Sırlar.

Bu şehir sırlarla dolup taşıyordu. O kadar çok *şişmişti* ki, dışarı taşmamaları mümkün değildi.

O yüzden Shallan'ın yapabileceği tek şey yüzünü yumruklamaktı.

Bu göründüğünden daha zor bir şeydi. Her seferinde tereddüt ediyordu. *Haydi ama,* diye düşündü yumruğunu sıkarken. Gözleri sımsıkı kapattı, kendisini hazırladı, sonra eminellyle kafasının yanına bir tane patlattı.

Neredeyse acımamıştı bile, kendi kendine yeterli güçle vuramıyordu. Belki Adolin'i bunu yapmaya ikna edebilirdi. Adolin terzi dükkânının arka atölyesindeydi. Diğerlerinin kasten acıspreni çekme çalışmasına iyi tepki vermeyebileceklerini tahmin ettiği için izin isteyerek ön taraftaki mağaza kısmına geçmişti.

Kibar terziyi sorguya çekerlerken seslerini duyabiliyordu. "Her şey ayaklanmalarla başladı Majesteleri," diye cevapladı kadın Elhokar'ın sorusunu. "Ya da belki daha önce, ardentin... Eee, durum karışıktı. Ah, burada olduğunuza inanamıyorum. Bir şeylerin olacağına dair Tutkum vardı, doğru, ama sonunda... yani..."

"Derin bir nefes al Yokska," dedi Adolin nazikçe. Sesi bile sevimliydi. "Kendini toparladığın zaman devam edebiliriz."

Sırlar, diye düşündü Shallan. *Bütün bunlara sırlar sebep oldu.*

Shallan diğer odaya bir bakış attı. Kral, Adolin ve Kaladin içeride gerçek yüzleriyle terzi Yokska'yla birlikte oturuyorlardı. Kaladin'in adamları, Kırmızı, İshnah ve Vathah'yı terzinin hizmetçisiyle birlikte üst kat odalarını ve tavan arasını misafirler için hazırlamak üzere yollamışlardı.

Yokska ve kocası burada arka odadaki yer yataklarında yatacaklardı, onların odası doğal olarak Elhokar'a verilmişti. Şu an için küçük grup terzinin bir dizi bitmemiş ce-

ketler giyen mankenlerinin umursamaz bakışlarının altında tahta sandalyelerden bir dairede oturuyordu.

Benzer ceketlerin bitmiş hâlleri ise mağaza odasında sergileniyordu. Hepsi parlak renkliydi, Harap Ovalar'daki Alethilerin giydiklerinden bile daha parlaklardı; altın ve gümüş iplikler, ışıldayan düğmeler ve büyük ceplerin üzerine işlenmiş ayrıntılı nakışlar. Ceketler yakanın hemen altındaki birkaç düğme dışında önden kapanmıyordu, yan taraflan ise genişleyerek arka tarafta ayrılan kuyruklara dönüşüyordu.

"Ardentin idamı yüzündendi Berrakbey," dedi Yokska. "Kraliçe asılmasını emretti ve... Ah! Çok korkunçtu. Kutsal Tutkular, Majesteleri. Karınız hakkında kötü konuşmak istemem! Belki farkına varamadığı..."

"Konuşabilirsin," dedi Elhokar. "Cezalandırılmaktan korkma. Şehirde yaşayan insanlann ne düşündüğünü öğrenmem gerek."

Yokska titredi. Uzun Thaylen kaşlarını kıvırarak ikiz bukleler hâline getirmiş ufak, tombul bir kadındı, bluz ve eteği büyük ihtimalle son modaya uygundu. Terzinin neler söyleyeceğini merak eden Shallan kapı eşiğinde oyalandı.

"Ee, ayaklanmalar sırasında kraliçe..." diye devam etti Yokska. "Kraliçe kısaca ortadan kayboldu. Arada bir ondan gelen duyurular vardı ama çoğu zaman pek anlamlı değillerdi. Her şey ardentin ölümüyle kötüye gitti. Şehirde zaten kargaşa vardı... Ardent o kadar *korkunç* şeyler yazmıştı ki Majesteleri. Monarşinin durumu hakkında, kraliçenin inancı hakkında ve..."

"Ve Aesudan onu ölüme mahkûm etti," diye tamamladı Elhokar. Sadece dairenin ortasındaki birkaç küre tarafından aydınlanan yüzünün yarısı gölgedeydi. Son derece ilginç bir etkisi vardı ve Shallan daha sonra çizmek için bir Hatıra aldı.

"Evet Majesteleri."

"Belli ki asıl emri veren karanlık sprendi," dedi Elhokar. "Sarayı kontrolü altına alan karanlık spren. Karım asla bu kadar kargaşalı zamanlarda bir ardenti herkesin gözü önünde idam ettirecek kadar tedbirsiz davranmaz."

"Ha! Evet, elbette. Karanlık spren. Saraydaki." Yokska'nın sesi kraliçeyi itham etmemek için bir bahane bulmaktan rahatlamış gibiydi.

Shallan düşündü, sonra yakınlardaki bir rafta duran bir kumaş makasını gördü. Bunu kaptı ve tekrar ön odaya döndü. Eteğini bir kenara çekti ve makası bacağına sapladı.

Keskin acı yakarak bacağından bütün vücuduna yayıldı.

"Mmmm," dedi Desen. "Yıkım. Bu... bu senin için normal değil Shallan. Çok fazla."

Shallan acıyla titredi. Yaradan kan akıyordu ama yayılmasını engellemek için elini yaraya bastırdı.

İşte! Bu yetmişti. Küçük kesik ellere benzeyen acısprenleri yerden dışarıya çıkar gibi etrafında belirdiler. Derileri yoktu, sadece kirişlerden yapılmış gibi görünüyorlardı. Normalde parlak turuncu olurlardı ama bunlar hastalıklı bir yeşildi. Ayrıca onlarda bir yanlışlık vardı... bunlar insan eli yerine bir tür canavar eli gibi görünüyorlardı; fazla yamuklardı, kirişlerden pençeler çıkıyordu.

Shallan havahının eteğini kan bulaşmasın diye hâlâ yukarıda tutarken hevesle bir Hatıra aldı.

"Acımıyor mu?" diye sordu Desen, duvarın üstüne çıktığı yerden.

"Tabii ki acıyor," dedi Shallan gözleri yaşararak. "Amaç da buydu."

"Mmmm..." Desen uğuldadı, endişelenmişti ama buna gerek yoktu çünkü Shallan istediğini almıştı. Tatmin olmuş bir şekilde biraz Fırtınaışığı çekti ve yarasını iyileştirdi, sonra el çantasından bir kumaş çıkarıp bacağındaki kanı sildi. Ellerini ve kumaşı ban-

yodakl lavaboda yıkadı. Su tesisatının olmasına şaşırmıştı, Kholinar'da böyle şeylerin olması aklına gelmezdi.

Eskiz defterini çıkardı ve arka odanın kapısına geri döndü, pervaza yaslanıp garip ve çarpık acıspreninin hızlı bir çizimini yaptı. Jasnah olsa ona defteri bırakıp, diğerlerinin yanında oturmasını söylerdi ama Shallan çizim yaparken çoğunlukla daha dikkatli oluyordu. Çizim yapmayan insanlar bunu hiçbir zaman anlayamıyor gibiydi.

"Bize saraydan bahset," dedi Kaladin. "Majesteleri'nin karanlık spren dediği şeyden."

Yokska başıyla onayladı. "Ah, evet Berrakbey."

Shallan "Berrakbey" hitabına vereceği tepkiyi yakalamak için Kaladin'e bir bakış attı ama bir şey yoktu. İllüzyon kılığı gitmişti, gerçi Shallan belki ileride işe yarar diye o çizimi bir kenara saklamıştı. Kaladin sabahın erken saatlerinde Kılıç'ını çağırmıştı ve şimdi gözleri Shallan'ın gördüğü en mavilerden biriydi. Daha solmamışlardı.

"O beklenmeyen yücefırtına geldi," diye devam etti Yokska. "Ve ondan sonra hava çılgına döndü. Yağmurların biri bitmeden diğeri başlıyordu. Ama, ah! O yeni fırtına geldikten sonra, kırmızı yıldırımlı olan, o geçtiğinde *sarayın üzerinde bir gölge* kaldı. Ne fena! Karanlık zamanlardı. Sanırım... hâlâ da öyle."

"Kraliyet muhafızları neredeydi?" diye sordu Elhokar. "Şehir nöbetçilerini takviye etmeleri ve ayaklanmalar sırasında asayişi sağlamaları gerekirdi!"

"Saray Muhafızları saraya geri çekildiler Majesteleri," diye cevapladı Yokska. "Ve kraliçe Şehir Nöbetçileri'nin kışlalarının etrafına barikatlar kurmasını emretti. En sonunda kraliçenin emirleri üzerine onlar da saraya gitti. Onları... ondan sonra gören olmadı."

Fırtınalar adına, diye düşündü Shallan çizimine devam ederken.

"Ah, konudan konuya atlıyorum, unutmuşum! Ayaklanmanın ortalarında kraliçeden bir bildiri daha geldi. Ah, Majesteleri. Şehirdeki parshmenleri idam etmek istiyordu! Eee, biz, affedersiniz, ama hepimiz kraliçenin delirdiğini düşündük. Zavallı şeyler. Ne suçları vardı ki? Öyle düşünmüştük. Bilmiyorduk.

"Kraliçe şehrin her tarafına tellallar yerleştirdi, parshmenlerin Yokelçi olduklarını ilan etti. Ve kabul etmek gerek, bu konuda haklıydı. Yine de o kadar garipti ki. Sanki şehrin yarısının ayaklandığının farkında bile değilmiş gibiydi!"

"Karanlık spren," dedi Elhokar yumruğunu sıkarak. "Suçlanan o olmalı, Aesudan değil."

"Garip cinayet haberleri var mıydı?" diye sordu Adolin. "Çifter çifter cinayetler ya da şiddet olayları; bir kişi öldü ve birkaç gün sonra tam olarak aynı şekilde öldürülen başka birisi daha oldu mu?"

"Hayır Berrakbey. Öyle... hiç öyle bir şey yok, gerçi öldürülen çok fazla kişi oldu."

Shallan başını iki yana salladı. Buradaki başka bir Yaradılmamış'tı, Garaz'ın başka bir antikspreniydi. Efsaneler ve din onlardan en iyi ihtimalle üstü kapalı olarak bahsediyordu, hepsini basitleştirerek tek bir tane kötü varlığa indirmeye eğilimlilerdi. Son birkaç haftadır Navani ve Jasnah onları araştırmaya başlamışlardı ama hâlâ pek bir şey bilmiyorlardı.

Acıspreninin çizimini bitirdi, sonra daha önce gördükleri yorgunluksprenini çizdi. Gelirken yolda bir sığınmacının etrafında birkaç açlıkspreni de görmeyi başarmıştı. Garip bir şekilde onlar farklı görünmüyordu. Neden?

Daha fazla bilgi gerekli, diye düşündü Shallan. *Daha fazla veri.* Düşünebildiği en utanç verici şey neydi?

"Eh, parshmenlerin idamını değil, sadece sürgününü emretmemize rağmen, en azından bu emir Aesudan'a ulaşmış gibi görünüyor," dedi Elhokar. "Karanlık güçlerin

kontrolüne uzakalemden gönderdiğimiz sözlerimize riayet ettiği kadar karşı da koyabiliyor olmalı."

Tabii ki mantıksal problemlerden bahsetmemişti. Eğer terzi karanlık sprenin Dinmezfırtına sırasında geldiğinde haklıysa, Aesudan'ın ardenti kendisi idam ettirmiş demekti. Aynı şekilde parshmenlerin sürgün emri de Dinmezfırtına'dan önce yollanmıştı. Ayrıca bir Yaradılmamış'ın kraliçe gibi birisini etkileyip etkileyemeyeceğini nereden biliyorlardı? Urithiru'daki spren insanları kontrol değil taklit etmişti.

Yokska'nın olayları anlatış sırası gerçekten biraz karışıktı, bu yüzden belki Elhokar'ın sıralamayı kanştırması affedilebilirdi. Ne olursa olsun, Shallan'ın utanç verici bir şeylere ihtiyacı vardı. *Babamın bana ilk şarap verdiği akşam yemeğinde onu yere dökmem... Hayır... Hayır... daha fazlası gerekli...*

"Ah!" dedi Yokska. "Majesteleri, bilmeniz gerekir. Parshmenlerin idamını emreden bildiri... ee, önemli açıkgözlerden bir grup buna uymadı. Sonra, o korkunç fırtınadan sonra kraliçe başka emirler vermeye başladı, o yüzden o açıkgözler de onunla görüşmeye gittiler."

"Tahmin edeyim," dedi Kaladin. "Bir daha saraydan dışarı çıkmadılar."

"Evet Berrakbey. Çıkmadılar."

Neredeyse öldükten sonra uyanıp Jasnah'yla yüzleştiğim ve ona ihanet ettiğimi anladığı zaman olur mu?

Mutlaka *bu* olayı hatırlamak yeterli olmalıydı.

Hayır mı?

Nalet.

"Ya parshmenler?" dedi Adolin. "İdam *edildiler* mi?"

"Hayır," dedi Yokska. "Dediğim gibi herkesin aklı ayaklanmalardaydı, kraliçenin bildirilerini yayan hizmetkârların dışında sanırım. En sonunda Duvar Muhafızları harekete geçti. Şehirde düzeni sağlamayı biraz da olsa başardılar, sonra parshmenleri toplayıp şehrin dışındaki ovaya gönderdiler. Ve sonra..."

"Dinmezfırtına geldi," dedi Shallan eminelinin yenindeki düğmeyi gizlice çözerken.

Yokska oturduğu yerde büzülmüş gibiydi. Diğerleri sessizleşti, bu da Shallan'a aradığı fırsatı vermişti. Derin bir nefes aldı, sonra ileri doğru yürüdü, elindeki eskiz defterini sanki dikkati başka yerdeymiş gibi tutuyordu. Ayağını yerde duran bir kumaş balyasına taktı, ciyakladı ve sandalyelerden oluşan çemberi ortasına doğru yuvarlandı.

Yere tamamen yayılmıştı, eteği belinin yukarısına kadar çıkmıştı ve bugün tozluklarını da giymiyordu. Emineli kol yeninin düğmelerinin arasından dışarıya fırlayıp açığa çıkmıştı, hem de sadece kralın değil, Kaladin *ve* Adolin'in önünde.

Tamamen, kusursuz ve *inanılmaz* derecede küçük düşürücüydü. Koyu bir kızarıklığın yüzüne yükseldiğini hissetti ve utançsprenleri bir dalga hâlinde etrafına döküldü. Normalde dökülen kırmızı ve beyaz çiçek yaprakları şeklinde olurlardı.

Bunlar kırık cam parçaları şeklindeydi.

Elbette ki Shallan'ın durumu erkeklerin ilgisini daha çok çekmişti. Doğrulup kalktı, utançsprenlerinin bir Hatıra'sını yakalamayı başardı, şiddetle kızarırken elini kol yeninin içine geri sokuşturdu.

Bu bütün hayatı boyunca yaptığın en delice şey olabilir, diye düşündü. *Kl az deli değilsin.*

Eskiz defterini kaptı ve Yokska'nın kapının ağzında elinde bir tepsi çay ve şarapla duran beyaz sakallı kocasının yanından geçerek hızla uzaklaştı, Shallan hâlâ adamın bir kelime bile konuştuğunu duymamıştı. Shallan en koyu şarabın olduğu bardağını kaptı ve bir dikişte bitirdi, hâlâ arkasından bakanların bakışlarını sırtında hissediyordu.

"Shallan?" diye seslendi Adolin bir anda. "Iı..."

"Ben iyiyim, bu sadece bir deneydi," dedi Shallan mağaza odasına dalar ve kendini müşterilerin oturması için yerleştirilmiş koltuklardan birinin üzerine atarken. *Fırtınalar adına, bu amma utanç vericiydi.*

Hâlâ diğer odanın bir kısmını görebiliyordu. Yokska'nın kocası elindeki gümüş tepsiyle gruba doğru yürüdü. Her ne kadar protokol önce krala ikram etmesini gerekirse de adam Yokska'nın yanında durdu ve bir elini omzuna koydu. Yokska da elini onunkinin üzerine koydu.

Shallan eskiz defterini açtı ve etrafına daha fazla utançsprenini döküldüğünü görerek memnun oldu. Hâlâ camdanlardı. Az önce yaptığı şeyi düşünmemek için kendini çizim yapmaya gömdü.

"Evet..." dedi Elhokar yan odada. "Duvar Muhafızları hakkında konuşuyorduk. Kraliçenin emirlerine uydular mı?"

"Bu o Yücemareşalin ortaya çıktığı zamana denk geliyor. *Onu* da hiç görmedim. Duvardan aşağıya pek inmiyor. Düzeni sağladı, bu iyi ama Duvar Muhafızları'nın sayısı hem şehirde asayişi sağlamaya *hem de* duvarı tutmaya yeterli değil; o yüzden duvarı korumaya çıktılar ve bizi büyük ölçüde burada... kendi hâlimize yaşamaya bıraktılar."

"Şu anda yönetim kimin elinde?" diye sordu Kaladin.

"Kimsenin," dedi Yokska. "Çeşitli yücebeyler... ee, aşağı yukarı şehrin belli bölümlerine el koydular. Bazıları monarşinin yıkıldığını ve kralın, affınıza sığınarak Majesteleri, bizi terk ettiğini iddia ediyor. Ama şehirdeki gerçek güç Anlar Mezhebi."

Shallan kafasını çiziminden kaldırdı.

"O sokaklarda gördüğümüz sprenler gibi giyinmiş insanlar mı?" diye sordu Adolin.

"Evet Ekselansları," diye cevapladı Yokska. "Size... size ne söyleyebilirim bilmiyorum. Şehirde sprenler bazen farklı görünmeye başladılar ve insanlar bunun kraliçeyle, garip fırtınayla ya da parshmenlerle ilgili olduğuna inanıyorlar... Korkuyorlar. Bazıları yeni bir dünyanın geldiğini gördüklerini iddia ediyorlar, gerçekten garip bir dünyanın. Sprenler tarafından yönetilen bir dünya.

"Vorin kilisesi Anlar Mezhebi'ni kâfirlik olarak ilan etti ama ardentlerin çoğu karanlığa gömüldüğünde saraydaydı. Geriye kalanların pek çoğu da Kholinar'ın küçük kısımlarına el koyan yücebeylere sığındılar. Bunlar kendilerini gittikçe daha fazla tecrit ediyor, bölgelerini kendi kendilerine yönetiyorlar. Ve sonra... sonra bir de fabriallar var..."

Fabriallar. Shallan ayağa fırlayıp kafasını diğer odadan içeri uzattı. "Fabriallara ne oldu?"

"Eğer bir fabrial kullanırsanız; uzakalem, ısıtıcı, acırial, herhangi bir tür, *onları* üstünüze çekiyorsunuz," dedi Yokska. "Korkunç bir ışıktan çizgiler gibi rüzgârlara binen sarı sprenler. Çığlıklar atarak etrafınızda dönüyorlar. Bu da genellikle gökyüzündeki yaratıkları getiriyor, bol kıyafetli ve uzun mızraklı olanları. Fabriala el koyuyorlar ve bazen kullanmaya çalışanı da öldürüyorlar."

Fırtınalar adına... diye düşündü Shallan.

"Sen bunları gördün mü?" diye sordu Kaladin. "Bu sprenler neye benziyorlardı? Onları konuşurken duydun mu?"

Shallan oturduğu yerde iyice büzülen Yokska'ya bir bakış attı. "Sanırım... belki de terzi hanıma biraz müsaade etmeliyiz," diye belirtti. "Birden bire kapısında belirdik, yatak odasına el koyduk, şimdi de sorguya çekiyoruz. Eminim ki ona çayını içip dinlenmesi için birkaç dakika verirsek dünyanın sonu gelmez."

Kadın Shallan'a minnettarlıkla baktı.

"Fırtınalar adına!" dedi Adolin ayağa fırlayarak. "Elbette haklısın Shallan. Yokska, lütfen bizi bağışla ve her şey için de teşekkür..."

"Teşekkür etmeyi gerektirecek bir şey yok Ekselansları," dedi Yokska. "Ah, yardım geleceğine dair Tutku'm *vardı*. Ve işte geldiniz! Ama eğer kral uygun görürse, biraz ara... Evet biraz ara *çok* iyi olurdu."

Kaladin homurdanarak başıyla onayladı ve Elhokar da *çok* kibirli olmayan bir şekilde elini salladı. Daha çok... kendi içine kapanıktı. Üç adam Yokska'yı dinlenmesi için yalnız bıraktılar ve batan güneşin ön pencereleri kaplayan perdelerin arasından süzülerek içeriyi aydınlattığı ön odadaki Shallan'ın yanına geldiler. Normalde bu perdeler terzinin tasarımlarını sergilemek için açık olurdu ama son zamanlarda çoğunlukla kapalı tutulduklarına şüphe yoktu.

Dörtlü öğrendiklerini hazmetmek için bir araya toplandılar. "Ee?" dedi Elhokar alçak bir sesle, bir kez olsun yumuşak ve düşünceli bir tonda konuşuyordu.

"Ben Duvar Muhafızları'na neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi Kaladin. "Liderleri... onu duyanınız mı?"

"Yücemareşal Çivit mi?" diye sordu Adolin, "Hayır. Ama ben yıllardır uzaktaydım. Biz savaştayken şehirde terfi etmiş bir sürü subay olmalı."

"Şehri besleyen kişi Çivit olabilir," dedi Kaladin. "Tahılı birileri veriyor. Bir tür besin kaynağı olmasaydı şehir şimdiye kadar açlıktan kendi kendini yerdi."

"En azından bir şeyler öğrendik," dedi Shallan. "Uzakalemlerin neden kesildiğini biliyoruz."

"Yokelçiler şehri tecrit etmeye çalışıyor," dedi Elhokar. "Kimse Yeminkapısı'nı kullanamasın diye sarayı kilit altına aldılar, sonra uzakalem iletişimini kestiler. Yeterince büyük bir orduyu toplayana kadar oyalanıyorlar."

Shallan titredi. Eskiz defterini kaldırarak onlara yaptığı çizimleri gösterdi. "Şehrin sprenlerinde bir sorun *var*."

Çizimleri gördükleri zaman başlarını sallayarak onayladılar, gerçi ne yaptığını sadece Kaladin anlamış gibi görünüyordu. Utançspreni resminden Shallan'ın eline baktı, sonra bir kaşını kaldırdı.

Shallan omuz silkti. *Eh, işe yaradı, değil mi?*

"Temkin," dedi kral alçak sesle. "Koşa koşa gidip sarayı ele geçiren karanlık her ne ise bizi de yakalamasına izin veremeyiz ama boş durmayı da kaldıramayız."

Daha dik durdu. Shallan Elhokar'ı önemsiz bir ayrıntı olarak görmeye çok alışmıştı, Dalinar'ın ona karşı gittikçe artan tutumu yüzündendi. Ama onda içten bir azim vardı ve evet, krallara yaraşır bir tavır.

Evet, diye düşündü Shallan Elhokar'ın bir Hatıra'sını daha alırken. *Evet, sen kralsın. Ve babanın mirasına layık* olabilirsin.

"Bir plan yapmalıyız," dedi Elhokar. "Senin bu konudaki görüşlerini duymayı çok isterim Rüzgârkoşucu. Bu duruma nasıl yaklaşmalıyız?"

"Dürüst olmak gerekirse, yaklaşmalı mıyız bilmiyorum. Majesteleri, bir sonraki yücefırtınayı yakalayıp, kuleye geri dönmek ve Dalinar'a rapor vermek en iyisi olabilir. Görüleriyle bize burada ulaşamaz ve Yaradılmamışlardan biri de görevimizin sınırlarını aşıyor olabilir."

"Hareket etmek için Dalinar'ın iznine ihtiyacımız yok," dedi Elhokar.

"Demek istediğim..."

"Amcam ne yapacak yüzbaşı? Dalinar bizim bildiğimizden daha fazla şey bilmiyor. Ya Kholinar için şimdi bir şeyler yapacağız ya da şehri, Yeminkapısı'nı *ve* ailemi düşmana teslim edeceğiz."

Shallan ona katılıyordu ve Kaladin bile başını sallayarak onayladı.

"En azından şehirde keşfe çıkıp durum hakkında daha fazla bilgi toplamalıyız," dedi Adolin.

"Evet," dedi Elhokar. "Bir kralın doğru hareketi yapmak için isabetli bilgilere ihtiyacı vardır. Işıkören, haberci bir kadın kılığına girebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Shallan, "Neden?"

"Diyelim ki ben Aesudan'a bir mektup yazdırdım," dedi kral. "Ve krallyet mührüyle de mühürledim. Siz büyük zorluklar yaşayarak benim sözlerimi kraliçeye getirmek için Harap Ovalar'dan gelmiş haberci rolünü oynayabilirsiniz. Kendinizi saraya takdim edebilir ve oradaki muhafızların nasıl tepki verdiğini görebilirsiniz."

"Bu... hiç de kötü bir fikir değil," dedi Kaladin. Sesi şaşırmış gibiydi.

"Tehlikeli olabilir," dedi Adolin. "Muhafızlar onu sarayın içine götürebilirler."

"Aramızda bir Yaradılmamış'ın kendisiyle yüzleşen tek kişi benim," dedi Shallan. "Onların etkilerini fark etmesi en olası olan benim, üstelik kaçabilecek becerim de var. Majesteleri ile aynı fikirdeyim, eninde sonunda birilerinin saraya gitmesi ve orada neler olduğunu görmesi gerekecek. Eğer içimden bir his işlerin ters gittiğini söylerse hızla geri çekileceğime söz veriyorum."

"Mmmm..." dedi Desen beklenmedik bir şekilde eteklerinden. Genelde başkaları etraftayken sessiz kalmayı tercih ederdi. "Ben de izleyeceğim ve uyaracağım. Dikkatli olacağız."

"Yeminkapısı'nın durumunu değerlendirebilecek misiniz, bir bakın," dedi kral. "Platform saray yerleşkesinin bir parçası ama saraydan geçmeden oraya çıkmayı sağlayan yollar da var. Şehir için yapılabilecek en iyi şey sessizce oraya gidip, cihazı çalıştırmak ve destek kuvvetleri getirmek ve *ondan sonra* ailemi nasıl kurtaracağımızı düşünmek olabilir. Şimdilik sadece keşif yapın."

"Geri kalanlarımız bu gece boş mu oturacak?" diye şikâyet etti Kaladin.

"Beklemek ve yetki verdiklerine güvenmek krallığın özüdür Rüzgârkoşucu," dedi Elhokar. "Ama Berrakhanım Shallan'ın senin eşlik etmene itiraz edeceğini düşünmüyorum, acil bir durumda onun saraydan çıkmasına yardımcı olacak birisinin olmasını ben de isterim."

Tam olarak haklı değildi, Shallan Kaladin'in varlığına itiraz *ederdi*. Peçe onun omzunun üzerinden bakan birinin olmasını istemezdi ve Shallan da Kaladin'in o kişilik hakkında sorular sormasını istemezdi.

Ancak makul bir itiraz bulamamıştı. "Şehri bir yoklamak istiyorum," dedi Kaladin'e bakarak. "Kralın mektubunu Yokska'ya yazdırın, sonra benimle buluş. Adolin, iyi bir buluşma noktası var mı?"

"Saray yerleşkesine çıkan büyük merdivenler olabilir," dedi Adolin. "Gözden kaçırması imkânsız ve önlerinde küçük bir meydan var."

"Harika," dedi Shallan. "Siyah bir şapka giyiyor olacağım Kaladin. Artık Duvar Muhafızları'nı geçtiğimize göre sanırım kendi yüzünle dolaşabilirsin. Ama o köle damgası..." Alında duran damgayı silecek bir illüzyon yaratmak için elini uzattı.

Kaladin elini yakaladı. "Gerek yok. Saçımla üstünü kapatırım."

"Yine de görünür," dedi Shallan.

"O zaman görünsün. Sığınmacılarla dolu bir şehirde kimsenin umurunda olmaz."

Shallan gözlerini devirdi ama zorlamadı. Muhtemelen haklıydı. Bu üniformayla büyük ihtimalle birinin satın alıp ev koruması yaptığı bir köle olduğu düşünülürdü. Yine de *shash* damgası *garip* duruyordu.

Kral mektubu hazırlamaya gitti, Kaladin'le Adolin sessizce Duvar Muhafızları hakkında konuşmak için ön odada kaldı. Shallan yukarı kata çıktı. Odası ikinci kattaki küçük olandı.

İçeride Kırmızı, Vathah ve yardımcı casus İshnah sessizce muhabbet ediyorlardı.

"Ne kadarını dinlediniz?" diye sordu Shallan.

"Çok değil," dedi Vathah başparmağıyla omzundan geriye doğru işaret ederek. "İshnah'nın bir şeyler gizliyor mu diye terzinin yatak odasını yağmalamasını izlemekle fazla meşguldük."

"Bana ortalığı dağıtmadığını söyle."

"Dağınıklık yok," diye söz verdi İshnah. "Rapor edecek bir şey de yok. Kadın gerçekten göründüğü kadar sıkıcı. Çocuklar birkaç güzel arama yöntemi öğrendi ama."

Shallan küçük misafir yatağının yanından geçti ve pencereden dışandaki yıldırıcı şehir manzarasına baktı. Çok fazla ev, çok fazla insan vardı. Göz korkutucuydu.

Neyse ki Peçe öyle düşünmüyordu. Sadece tek bir sorun vardı.

Bu ekiple çalışacaksam eninde sonunda soru soracaklar, diye düşündü. Peçe onlarla birlikte uçmadığı için bu Kholinar görevi her şeyi açığa çıkaracaktı.

Shallan bugünün korkusuyla yaşamıştı. Ve... belki biraz... hevesiyle mi? "Onlara söylemem gerek," diye fısıldadı.

"Mmm," dedi Desen. "Bu iyi. Gelişme."

Daha doğrusu köşeye sıkışmıştı. Yine de eninde sonunda yapılması gerekiyordu. Çantasına doğru yürüdü ve beyaz bir ceketle kenarları katlanmış bir şapka çıkardı. "Biraz müsaade edin çocuklar," dedi Vathah ve Kırmızı'ya. "Peçe'nin giyinmesi gerekiyor."

Bir cekete, bir Shallan'a, bir daha cekete baktılar. Kırmızı kafasının yanına vurdu ve güldü. "*Cidden mi.* Şimdi kendimi salak gibi hissettim."

Vathah'nın ihanete uğramış gibi hissetmesini beklerdi. Onun yerine sanki bu çok mantıklı gelmiş gibi başını sallayarak onaylıyordu. Tek parmağıyla selam verdi, sonra iki adam dışarı çıktılar.

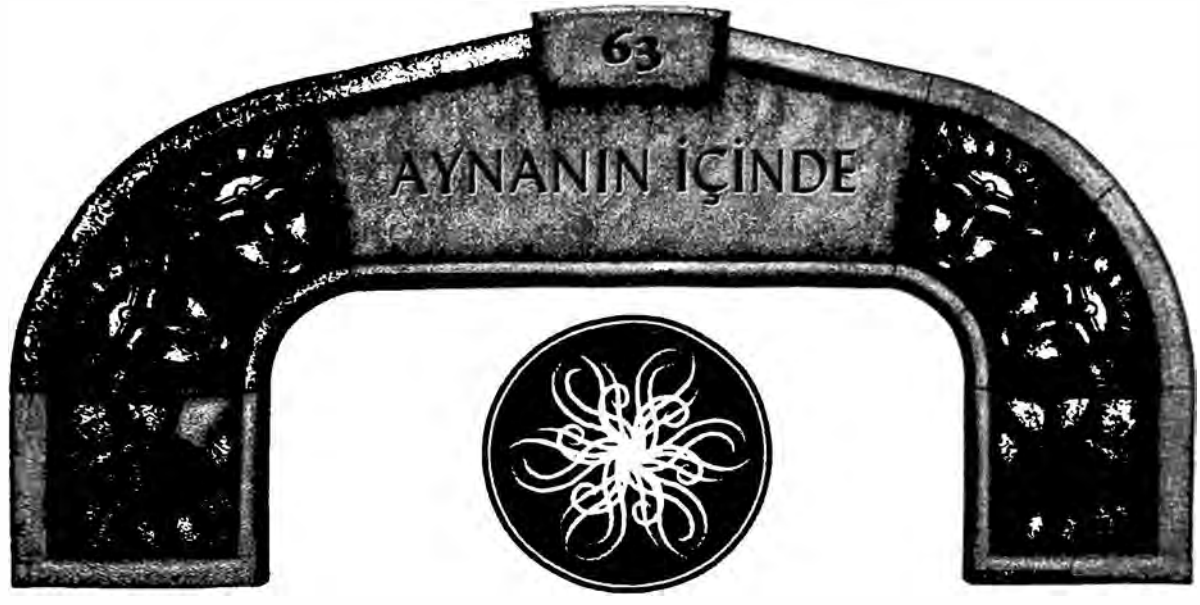
İshnah oyalandı. Shallan biraz düşündükten sonra kadını yanında getirmeye karar vermişti. Mraize onu kontrol etmişti ve ne de olsa Peçe'nin eğitime ihtiyacı vardı.

"Sen buna şaşırmış gibi görünmüyorsun," dedi Shallan üstünü değiştirmeye başlarken.

"İlk şüphelendiğim Peçe'nin... sizin bana bu göreve gitmemi söylediğiniz zamandı," dedi İshnah. "Sonra illüzyonları gördüm ve tahmin ettim." Durakladı. "Ters düşünmüşüm. Ben sahte olanın Berrakhanım Shallan olduğunu tahmin etmiştim. Ama casus, *asıl* sahte olan kimlik o."

"Yanlış," dedi Shallan. "İkisi de eşit derecede sahte." Giyindiği zaman eskiz defterini karıştırdı ve gözcü üniformasını giymiş Lyn'in bir çizimini buldu. Mükemmel. "Git Berrakbey Kaladin'e benim çıkıp keşfe başladığımı söyle. Benimle bir saat kadar sonra buluşsun."

Pencereden dışarıya çıktı ve Fırtınaışığı'nın bacaklarının kırılmasını engelleyeceğine güvenerek aşağıya atladı. Sonra sokağın aşağısına doğru ilerlemeye başladı.

Kuleye döndüğümde gururlu şövalyeler yerine dalaşan çocuklar buldum. İşte bu yüzden buradan nefret ediyorum. Gidip Aimia'nın gizli deniz altı mağaralarının haritasını çıkaracağım, haritalarımı Akinah'da bulun.

—Çekmece 16-16, ametist

Peçe yeniden gerçek bir şehirde olmanın tadını çıkanyordu, yarı yarıya vahşileşmiş olmasına rağmen.

Şehirlerin çoğu medeniyetin tam kıyısında yaşardı. Herkes taşradaki köy ve kasabalardan sanki medeniyet yokmuş gibi bahsederdi ama o her zaman böyle yerlerdeki insanların kibar, sabırlı ve daha sakin hayatlarından memnun olduklarını görmüştü.

Şehirlerdekiler değil. Şehirler hayatta kalmanın sınırında, dengede dururlardı, her zaman açıktan tek bir adım uzaktalardı. Bu kadar çok insan bir araya sıkıştınldığı zaman kültürleri, fikirleri ve kokulan birbirinin üstüne siniyordu. Sonuç medeniyet değildi. Sonuç paketlenmiş kargaşaydı, kaçmasın diye şişelenip hapsedilmişti.

Şehirlerde bir *gerilim* olurdu. Bunu içine çekebilir, her adımda hissedebilirdin. Peçe bunu çok seviyordu.

Terzinin dükkânından birkaç sokak uzaklaştıktan sonra şapkasının siperliğini aşağı çekti ve sanki bir haritayı inceliyormuş gibi eskiz defterinden bir sayfayı yüzünün önünde tuttu. Bu nefesini vererek Fırtınaışığı'nı bırakır ve yüz hatlarını ve saçını Shallan yerine Peçe'ninkilere dönüştürürken onu gizledi.

Ne yaptığının haberini vermek için çığlıklar atan sprenler gelmedi. Demek ki Işıkörmek fabrial kullanmaktan farklıydı. Şehre girerken kılık değiştirdikleri için bunun güvenli olduğundan zaten emindi ama her ihtimale karşı terzinin dükkânından uzakta olmak istemişti.

Peçe cadde boyunca uzun adımlarla ilerledi, uzun ceketi baldırlannın etrafında dalgalanıyordu. Anında Kholinar'dan hoşlandığına karar verdi. Şehrin tepelerinin üzerine binalardan bir battanlyeye gibi serilmiş olmasından hoşlanmıştı. Bir rüzgârda Boy-

nuzyiyen baharatlarının, bir diğerindeyse Alethi usulü buğulanmış yengeç kokusunu alabilmesinden hoşlanmıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bugün pişirilenler büyük ihtimalle yengeç değil, kremcikti.

Bu kısmından hoşlanmamıştı. Bu zavallı insanlar. Bu daha varlıklı bölgede bile gruplar hâlinde toplanmış insanların etrafından dolaşmak zorunda kalmadan ilerleyemiyordu. Blokların ortalarındaki avlular çok uzun olmayan bir zaman önce sıradan köylüler olan ama şimdi zavallı hâle gelmiş insanlarla doluydu.

Sokaklarda çok fazla tekerlekli araç yoktu. Muhafızlar tarafından taşınan birkaç tane tahtırevan. Ancak hayat bir savaş yüzünden durmazdı, hatta ikinci bir Aharietiam için bile. Çekilecek sular, yıkanacak çamaşırlar vardı. Büyük ölçüde kadınların işleriydi, etrafta boş boş duran adam grupları da bunu gösteriyordu. Şehirde hüküm süren kimse yokken adamlara demirhanelerde çalışmaları için, sokakları temizlemeleri ya da krem kazımaları için kim para ödeyecekti? Daha da kötüsü, bu büyüklükte bir şehirde ayak işlerinin çoğu parshmenler tarafından yapılırdı. Kimse onların yerini almak için hevesli olmayacaktı.

Köprücü çocuk haklı ama, diye düşündü Peçe bir yol ayrımında oyalanırken. *Şehir* hâlâ *besleniyor.* Yemek ya da su bittiği zaman Kholinar gibi bir şehir hızla kendini yok edebilirdi.

Hayır, şehirler medeni yerler değildi. Sırf boynunda bir tasma var diye bir aksırtın evcilleşmiş olmaması gibiydi.

Çürükspren kılığına girmiş küçük bir grup mezhep üyesi topallayarak sokaktan aşağıya iniyordu, kıyafetlerindeki ıslak kırmızı boyalar kanı hatırlatıyordu. Shallan bu insanların aşırı ve rahatsız edici, muhtemelen de deli olduklarını düşünmüştü ama Peçe o kadar emin değildi. Hepsinin birden gerçekten dengesiz olması için fazlasıyla dramatiklerdi ve sayıları da fazlasıyla çoktu. Bu bir modaydı. Beklenmeyen olaylarla başa çıkmanın ve altüst olmuş hayatlara bir anlam vermeye çalışmanın yoluydu.

Bu tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu. Hepsi birbirlerini etkilemeye çalışan bir grup insan her zaman yalnız bir psikopattan daha tehlikeli olurdu. O yüzden mezhepçilerin epeyce uzağından geçti.

Sonraki saat boyunca Peçe genel olarak saraya doğru ilerleyeceği şekilde dolaştı ve şehri gözlemledi. Terzi dükkânının olduğu bölge en normal olanıydı. Zamanının kısıtlı olmadığı bir ara daha fazla incelemeye niyetli olduğu, işleyen düzgün bir pazar yeri vardı. Parkları vardı ve her kadar kalabalıklar tarafından doldurulmuş olsalar da, oralardaki insanlar canlı görünüyordu. Aileler ve hatta dış köylerin topluca gelmiş halkları ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı.

Zenginlerin sığınak benzeri malikânelerinin yanından geçti. Bazıları yağmalanmış, kapıları kırılmış, pencere kepenkleri çatlamış, bahçeleri battaniyeler ya da barakalarla dolmuştu. Görünüşe göre bazı açıkgöz ailelerin ayaklanmalara direnmeye yetecek kadar muhafızı yoktu.

Ne zaman Peçe'nin yolu şehir duvarlarına yaklaşsa, şehrin en kalabalık ve en ümitsiz kısımlarına giriyordu. Sokakta öylece oturan sığınmacılar. Boş gözler, perişan kıyafetler. Evi ya da ailesi olmayan insanlar.

Saraya yaklaştıkça şehir de tenhalaşıyordu. Yokelçilerin akınlar düzenlediği şehir duvarlarının yakınındaki sokaklarda oturan şanssızlar bile bu bölgeden uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı.

Bu da sarayın yakınlarındaki zenginlerin konaklarının burada... uygunsuz gibi görünmesine sebep oluyordu. Normal zamanlarda saraya yakın oturmak bir ayrıcalık olurdu ve buradaki bütün büyük binaların narin bahçelerini ve süslü pencerelerini koruyacak kendi duvarları vardı. Ama şimdi Peçe bu bölgedeki yanlışlığı derisindeki bir

kanncalanma şeklinde hissedebiliyordu. Burada yaşayan aileler de bunu hissetmiş olmalıydı ama inatla malikânelerinde kalmaya devam ediyorlardı.

Böyle bir malikânenin demir kapısından içeriye baktı ve nöbet tutan askerler gördü, renklerini ve armalarını seçemediği koyu renkli üniformalar giyiyorlardı. Hatta bir tanesi ona bir bakış attığı zaman gözlerinin rengini de seçememişti. Bu büyük ihtimalle sadece bir göz yanılmasıydı ama... fırtınalar adına. Bu askerlerde yanlış olan bir şeyler vardı, avlanan vahşi hayvanlar gibi ani fırlamalardan oluşan garip bir hareket etme tarzları vardı. Birbirlerinin yanından geçerken konuşmak için de durmuyorlardı.

Geriye çekildi ve sokaktan aşağıya inmeye devam etti. Saray tam karşısındaydı. Hemen önünde Kaladin'le buluşacağı merdivenler vardı ama biraz zamanı kalmıştı. Yakınlardaki bir parka daldı, şimdiye kadar şehirde gördüğü sığınmacılarla dolup taşmayan ilk parktı. Yüksek ve geniş dallı olmaları için yetiştirilmiş kuleler gibi ağırkütük ağaçlan gölgeleyen bir çatı oluşturuyordu.

İzleyebilecek gözlerden uzakta Peçe yüzü ve kıyafetinin üzerine Lyn'inkileri yerleştirmek için Fırtınaışığı kullandı. Mavi gözcü üniforması, daha güçlü ve sağlam bir vücut. Şapka çoğunlukla Gözyaşları sırasında giyilen türden siyah bir yağmur şapkasına dönüştü.

Parktan bir rolü oynayan Peçe olarak çıktı. Bu ayrımı zihnine keskin tutmaya çalışıyordu. O *hâlâ Peçe'ydi*. Sadece kılık değiştirmişti.

Şimdi Yeminkapısı hakkında neler öğrenebileceğine bakacaktı. Saray şehre yukarıdan bakan bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve sokaklardan tepenin doğu tarafına doğru ilerlediği zaman Yeminkapısı platformunu buldu. Üzeri binalarla kaplıydı ve saray kadar yüksekteydi, altı metre vardı. Küçük bir duvarın üzerinde duran çatılı bir yürüyüş yoluyla saraya bağlanıyordu.

O yürüyüş yolunu tam rampanın üzerine inşa etmişler, diye düşündü hoşnutsuzlukla. Platformun üzerine çıkan diğer yollar sadece taşlara oyulmuş merdivenlerdi ve bunları spren kostümlü insanlar koruyordu.

Peçe güvenli bir mesafeden izledi. O zaman mezhep de bir şekilde bu işin içinde miydi? Yukarıdaki platformda büyük bir ateşten duman çıkıyordu ve Peçe o yönden gelen sesler duyuyordu. Bunlar... çığlık sesleri miydi?

Bu yerin tamamı rahatsız ediciydi ve titredi, sonra uzaklaştı. Kaladin'i saray merdivenlerinin önündeki meydanda bir heykelin kaidesine yaslanmış dururken buldu. Tunca Ruhdökülmüş heykel, Parezırhı'yla dalgaların arasından yükselen bir silueti tasvir ediyordu.

"Hey," dedi Peçe alçak sesle. "Benim. Çizmeler bu kıyafete yakışmış mı?" Bir ayağını kaldırdı.

"Şunu sürekli hatırlamak zorunda mıyız?"

"Sana şifreyi veriyordum köprücü çocuk," dedi Peçe. "Kim olduğumu kanıtlamak için."

"Lyn'in yüzü onu zaten belli ediyor," dedi Kaladin mühürlü bir zarfın içindeki kralın mektubunu ona verirken.

Ondan hoşlanıyorum, diye düşündü Peçe. Bu... garip bir düşünceydi, özellikle Peçe'nin Shallan'dan daha kuvvetli hissettiği düşünülürse. *O karamsar havasından, o tehlikeli gözlerinden hoşlanıyorum.*

Shallan neden Adolin'e odaklanıyordu ki? İyi biriydi ama sıkıcıydı. Kendini kötü hissetmeden onunla alay edemiyordun ama Kaladin, o en tatmin edici şekillerde ters ters bakıyordu.

Çok derinlerdeki hâlâ Shallan olan parçası bu düşüncelerin gittiği yerden rahatsız olmuştu. O yüzden Peçe de dikkatini saraya çevirdi. Kocaman bir binaydı ama bir ka-

leye hayal ettiğinden çok daha fazla benziyordu. Tam Alethi işiydi. Zemin kat, kısa kenan fırtınaya bakan devasa bir dikdörtgendi. Üst katlar gittikçe inceliyordu ve binanın merkezinden bir kubbe yükseliyordu.

Yakından bakınca güneş ışığının tam olarak nerede bitip, karanlığın nerede başladığını seçemiyordu. Karanlığın içindeki hava... karanlık spren orada olduğu zaman Urithiru'daki histen farklı geliyordu. Her şeyi göremediğini hissedip duruyordu. Başka bir tarafa bakıp geri döndüğü zaman bir şeylerin değişmiş olduğuna *yemin edebilirdi*. Büyük giriş merdivenlerinin yanındaki saksı yerinden mi oynamıştı? Ya da... şu kapının rengi daha önce de mavi miydi?

Bir Hatıra aldı, sonra başka bir tarafa bakıp geri döndü ve ikinci bir Hatıra aldı. Bunun ne işe yarayacağından pek emin değildi çünkü daha önce de sarayı çizmekte sorun yaşamıştı.

"Şunları görüyor musun?" diye fısıldadı Kaladin. "Sütunların aralarında duran askerleri?"

Görmemişti. Uzun merdivenlerin tepesindeki sarayın önü sütunlarla döşenmişti. Gölgelere daha dikkatli bakınca sütunların desteklediği çatının altında toplanmış askerler olduğunu gördü. Heykel gibi duruyorlardı, mızrakları dik duruyor ve hiç hareket etmiyorlardı.

Peçe'nin etrafında beklentisprenleri yükseldi ve irkildi. Sprenlerden iki tanesi düz sancaklar gibi normal görünürken diğerleri yanlıştı. Hizmetkâr kamçılamak için olan kırbaçlar gibi uzun ince çıkıntıları vardı.

Kaladin ile bakıştılar, sonra sprenlerin bir Hatıra'sını aldı.

"Gidelim mi?" diye sordu Kaladin.

"Ben gideceğim. Sen burada kal."

Kaladin ona baktı.

"Bir şeyler ters giderse, senin yardıma gelebilmek için dışarıda olmanı tercih ederim. İkimizin de Yaradılmamışlardan birinin eline düşmesi riskine girmeyelim. Sana ihtiyacım olursa bağırırım."

"Peki ya bağıramazsan? Ya da seni duymazsam?"

"Desen'i yollarım."

Kaladin kollarını kavuşturdu ama başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ama dikkatli ol."

"Ben hep dikkatliyim."

Kaladin bir kaşını kaldırdı ama o Shallan'ı düşünüyordu. Peçe, Shallan kadar deli değildi.

O merdivenleri çıkmak fazla uzun sürüyormuş gibi geldi. Bir an için merdivenlerin gökyüzündeki sonsuz yokluğa kadar uzandığına yemin edebilirdi. Ve sonra bir anda tepedeydi, o sütunların hemen önünde duruyordu.

Bir grup muhafız ona doğru yaklaştı.

"Kraldan bir mektubum var!" dedi mektubu kaldırarak. "Majestelerine bizzat iletilmesi için. Harap Ovalar'dan geliyorum!"

Muhafızların yürüyüşleri teklemedi. Bir tanesi saraya giren bir kapıyı açtı, diğerleri de Peçe'nin arkasında saf tutarak onu ilerlemesi için dürtüklediler. Yutkundu, alnında ter birikiyordu ve onu kapıya doğru itmelerine izin verdi. O açık çeneye...

Yürüyerek mermerler ve ışıltılı bir küre avizesiyle süslenmiş müthiş bir antreye girdi. Yaradılmamış yoktu. Onu yutmayı bekleyen bir karanlık da. Nefesini bıraktı, gerçi yine de *bir şeyler* hissedebiliyordu. O hayalet gibi tekinsizlik duygusu burada kesinlikle daha güçlüydü. *Yanlışlık.* Askerlerden biri elini omzuna koyduğunda sıçradı.

Büyük antrenin yanındaki küçük bir odadan yüceyüzbaşı düğümleri olan bir adam çıktı. "Ne oluyor?"

"Haberci," dedi bir asker. "Harap Ovalar'dan." Bir diğeri mektubu Peçe'nin elinden çekip aldı ve yüceyüzbaşıya doğru uzattı. Şimdi adamların gözlerini görebiliyordu ve normal görünüyorlardı, açıkgözlü subay ve koyugözlü erler.

"Orada komutanının kimdi?" diye sordu yüzbaşı mektuba göz atıp, sonra gözlerini kısarak mührü incelerken. "Ee? Ovalar'da birkaç yıl hizmet ettim."

"Yüzbaşı Colot," dedi Peçe, Rüzgârkoşuculara katılan yüzbaşının adını vererek. Lyn'in komutanı o değildi ama onun emrinde de gözcüler vardı.

Yüceyüzbaşı başını sallayarak onayladı, sonra mektubu askerlerinden birine verdi. "Kraliçe Aesudan'a götürün."

"Bizzat benim teslim etmem gerekiyordu," dedi Peçe buradan çıkmayı iple çekmesine rağmen. Dürüst olmak gerekirse koşa koşa kaçmayı. Kalması gerekiyordu. Burada öğrenebileceği her şeyin büyük...

Askerlerden biri onu deşti.

O kadar hızlı olmuştu ki, göğsünden çıkan kılıca bakakalmaktan başka bir şey yapamamıştı. Kanıyla ıslanmıştı. Asker kılıcını çekip çıkardı ve Peçe bir inlemeyle yere düştü. İçgüdüsel olarak Fırtınaışığı'na uzandı.

Hayır... hayır, Jasnah'nın... yaptığı gibi yap...

Rol yap. Taklit et. Dehşet içindeki ihanete uğramış bakışlarını askerlere dikti, etrafında acısprenleri yükseldi. Askerlerden biri mektupla birlikte uzaklaşıyordu ama yüzbaşı sadece odasına geri döndü. Geri kalanları Peçe'nin kanı zeminde her tarafa yayılır ve görüşü kararırken tek bir kelime bile etmediler...

Gözlerini kapattı, sonra kısa ve keskin bir nefes Fırtınaışığı çekti. Nefesini tutarak içinde beklettiği çok küçük bir miktardı. Onu hayatta tutmaya, iç yaralarını kapatmaya yetecek kadar...

Desen. Lütfen gitme. Hiçbir şey yapma. Uğuldama, konuşma. Sessiz. Sessiz kal.

Askerlerden biri onu kaldırıp omzunun üzerine attı, sonra sarayın içine doğru taşımaya başladı. Shallan bir gözünü yarım aralama cesaretini gösterdi ve buradaki geniş koridora dizilmiş onlarca asker olduğunu gördü. Askerler... öylece duruyorlardı. Canlılardı, öksürüyor ya da kımıldıyorlardı. Bazıları duvara yaslanmıştı ama hepsi oldukları yerde bekliyorlardı. Bunlar insandı ama bir *yanlışlık* vardı.

Onu taşıyan muhafız süslü bronz bir çerçevesi olan zeminden tavana kadar bir aynanın yanından geçti. Aynanın içinde Lyn'i omzunun üzerine atmış muhafızı gördü. Ve onun ötesinde, aynanın derinliklerindeki bir şey dönerek ani ve şaşırmış bir hareketle Shallan'a baktığında normal görüntü soldu. Bir insanın gölgesine benziyordu, sadece gözlerin olacağı yerde beyaz noktalar vardı.

Peçe gözünü hemen kapattı. Fırtınalar adına, o neydi öyle?

Kımıldama. Tamamen hareketsiz kal. Nefes bile alma. Fırtınaışığı nefes almadan hayatta kalmasını sağlardı.

Muhafız onu bir merdivenden aşağıya taşıdı, sonra bir kapı açtı ve birkaç basamak daha indi. Peçe'yi pek de nazik olmayan bir şekilde taş zemine bıraktı ve şapkasını da üzerine attı, sonra döndü ve arkasından kapıyı kapatarak gitti.

Peçe gözlerini açıp kendini karanlıkta bulmadan önce dayanabildiği kadar bekledi. Bir nefes aldı; çürük, küflü koku yüzünden neredeyse öksürüyordu. Ne bulacağından korkarak ve tahmin ederek Fırtınaışığı çekti ve parladı.

Kısa bir ceset sırasının sonuna atılmıştı. Yedi taneydi, kaliteli glysller giyen üç erkek ve dört kadın; üzerlleri çürüksprenlerle kaplıydı, kremcikler etlerini kemiriyordu.

Çığlığını bastırarak ayağa fırladı. Bunlar... bunlar saraya kraliçeyle konuşmaya gelen o açıkgözlerden bazıları olabilir miydi?

Şapkasını kaptı ve hızla basamaklardan yukarıya çıktı. Burası şarap mahzeniydi,

doğrudan kayalara oyulmuş taş bir oda. Kapıya geldiğinde sonunda Desen'i duydu, konuşuyordu ama sesi uzaktan gelirmiş gibiydi.

"Shallan? Bana söylediklerini hissettim. Gitmedim. Shallan, iyi misin? Ahl Yıkım. Bazı şeyleri yok ediyorsunuz ama başka şeylerin yok edildiklerini görmek sizi mutsuz ediyor. Hmmmm..." Bunu anladığı için memnun olmuş gibiydi.

Shallan sesine odaklandı, tanıdık bir şeydi. Göğsünden dışanya çıkan kılıcın hatırasından farklı bir şeydi, umursamazlıkla burada çürümeye terk edilmesinden, kemikleri görünen cesetler sırasından, dehşet içindeki yüzlerinden ve kremciklerin çiğnediği gözlerinden...

Düşünme. Görme.

Hepsini bir kenara itti ve alnını kapıya dayadı. Sonra dikkatlice kapıyı araladı ve arkasında yukarıya çıkan daha fazla basamağın olduğu taştan boş bir koridor buldu.

O tarafta çok fazla asker vardı. Üzerine yeni bir illüzyon yerleştirdi, eskiz defterindeki hizmetçi bir kadının görüntüsüydü. Belki bu daha az dikkat çekerdi. En azından kanın üstünü kapatıyordu.

Üst kata gitmek yerine tünellerin daha da derinliklerine inen başka bir yoldan gitti. Burasının Kholin mozolesi olduğu ortaya çıkmıştı, başka bir tür cesetler sırasıydı: heykellere dönüştürülmüş eski krallar. En sonunda altından sızan güneş ışığına bakılırsa şehre açılan bir kapıya gelene kadar boş koridorlar boyunca heykellerin taş gözleri onu takip etti.

"Desen," diye fısıldadı. "Dışanda muhafız var mı, kontrol et."

Desen uğuldadı ve kapının altından dışarı kaydı, bir an sonra geri döndü, "Mmm... İki tane."

"Geri dön, sonra duvarın dibinden yavaşça sağa doğru git." dedi Desen'e Fırtınaışığı doldururken.

Desen kapının altından kayarak dediğini yaptı. Uzaklaşırken Shallan'ın yarattığı bir ses Desen'den yükseldi, yukarıdaki yüzeyüzbaşının sesinin bir taklidiydi ve muhafızlara sesleniyordu. Adamı çizmediği için mükemmel olmamıştı ama işe yarıyormuş gibi görünüyordu, uzaklaşan çizmelerin sesini duydu.

Dışarıya çıktı ve kendisini sarayın üzerine kurulduğu tepenin dibinde buldu, üzerinde altı metrelik yüksek bir yamaç vardı. Sağına doğru yürümekte olan muhafızların dikkati dağınıktı, Peçe de en yakın sokağa daldı ve kısa bir süre boyunca koştu, nihayet biriken enerjisinin bir kısmını harcayacak bir fırsat bulduğu için minnettardı.

Kapısı olmayan ve pencereleri kırık boş bir binanın gölgesinde çöktü. Desen de yerde kayarak gelip ona katıldı. Muhafızlar onu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Git Kaladin'i bul," dedi Peçe Desen'e. "Onu buraya getir. Saraydan izleyen askerler olabileceği ve üzerine gelebilecekleri için onu uyar."

"Mmmm." Desen kayarak ondan uzaklaştı. Peçe kollarını kendine dolayarak sırtını taş bir duvara yasladı, ceketi hâlâ kanla kaplıydı. Sinirleri zorlayan bir bekleyişten sonra Kaladin sokağa girdi, sonra aceleyle Peçe'ye doğru geldi. "Fırtınalar adına!" dedi yanında diz çökerken. Desen mutlulukla mırıldayarak Kaladin'in ceketinden aşağıya indi. "Shallan, ne oldu sana?"

"Eh, beni öldüren şeyler konusunda bir uzman olarak diyebilirim ki bir *kılıç*.," dedi.

"Shallan..."

"Sarayı egemenliği altına alan karanlık güç kraldan mektup getiren birine iyi gözle bakmadı." Kaladin'e gülümsedi. "Bunu açık seçik bir şekilde ortaya koydu denilebilir."

Gülümse. Gülümsemen gerek.

Bir şey olmamış olması gerek. Basitçe omuz silkip geçebilmem gerek.

Lütfen.

"Ee..." dedi Kaladin. "İyi ki böyle yapmışız." Gülümsedi.

Bir şey yoktu. Her zamanki işe yarardı. Kaladin ayağa kalkmasına yardımcı oldu, sonra yarasını kontrol etmek için uzandı ve Shallan eline vurdu. Yara münasip bir yerde *değildi*.

"Pardon," dedi Kaladin. "Hekim refleksi. Terzi dükkânına geri mi dönüyoruz?"

"Evet lütfen," dedi Shallan. "Bugün bir daha öldürülmemeyi tercih ederim. Epey yorucu bir iş..."

Semadeşenler ve Rüzgârkoşucular arasındaki anlaşmazlıklar trajik seviyelere ulaştı. Bunu dinleyen herkese yalvarıyorum; düşündüğünüz kadar farklı olmadığınızın farkına varın.

—Çekmece 27-19, topaz

Dalinar suikastçının Şerefkılıcı'nı sakladığı karanlık taş girintiye uzandı. Hâlâ oradaydı, taştan girintinin altındaki kabzayı hissetti.

Buna dokunduğu zaman bir şeyler hissetmeyi beklerdi. Güç. Bir kaşıntı. Bu silah Elçiler'e aitti, o kadar antik bir şeydi ki sıradan Parekılıçları yanında yeni kalırdı. Ama durduğu yerden kurtarıp ayağa kalkarken hissettiği tek şey kendi öfkesi oldu. Bu kardeşini öldüren suikastçının silahıydı. Roshar'da terör estirmek, Jah Keved ve Azir'in hükümdarlarını katletmek için kullanılan silahtı.

Böyle antik bir silahı sadece Beyazlı Suikastçı'nın kılıcı olarak görmek onun aptallığıydı. Yan taraftaki daha büyük odaya çıktı, sonra oradaki taş bir bloğun üzerine yerleştirdiği kürelerin ışığında kılıcı inceledi. Kıvrımlı ve zarif, bu bir kralın silahıydı. Jezerezeh'Elin.

"Senin Elçi'lerden biri olduğunu düşünenler var," diye belirtti Dalinar zihninin arka tarafında gümbürdeyen Fırtınababa'ya. "Jezerezeh, Kralların Elçisi, Fırtınaların Babası."

İnsanoğlu pek çok aptalca şey söyler, diye cevapladı Fırtınababa. *Bazıları Kelek'in, bazıları da Jezrien'in Fırtınababa olduğunu söyler. İkisi de değilim.*

"Ama Jezerezeh bir *Rüzgârkoşucu'ydu.*"

O, Rüzgârkoşuculardan önceydi. O Jezrien'di, güçlerinin bir ismi olmayan bir adam. Sadece onun güçleriydi. Rüzgârkoşucular İshar, tarikatları kurduktan sonra isimlendirildi.

"İshi'Elin," dedi Dalinar. "Şansın Elçisi."

Ya da gizemlerin, dedi Fırtınababa. *Ya da rahiplerin. Ya da insanoğlunun ona taktığı isimlerle bir düzine başka şeyin. O da artık en az diğerleri kadar deli. Belki daha bile fazla.*

Dalinar Şerefkılıcı'nı indirerek doğuya, Köken'e doğru baktı. Taş duvarların arkasından bile Fırtınababa'nın o tarafta olduğunu biliyordu. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

Sana söyledim. Her şeyi görmüyorum. Sadece fırtına geçişlerini.

"*Nerede* olduklarını *biliyor* musun?"

Sadece birini, dedi Fırtınababa bir gümbürdemeyle. *Ben... İshar'ı gördüm. Geceleri bana lanetler okuyor, hatta kendisini bir tanrı ilan etmesine rağmen, ölmek istiyor. Kendi ölümünü. Belki de bütün insanoğlununkini.*

Birden her şey yerine oturdu. "Fırtınababa!"

Evet?

"Ha. Ee, o sadece bir lanetti... Boş ver. Tukar'ın tanrı rahibi Tezim mi? Bu o mu? Emul'a karşı savaş açan adam Şansın Elçisi İshi mi?"

Evet.

"Ne amaçla?"

O deli. Hareketlerinde mantık arama.

"Ne zaman... bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Sorduğun zaman. Başka ne zaman bahsedecektim?

"Aklına geldiği zaman!" dedi Dalinar. "Sen önemli şeyler biliyorsun Fırtınababa!"

Tek cevap gümbürdeme oldu.

Dalinar kendisini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Sprenler insan gibi düşünmezdi. Kızmak Fırtınababa'nın ona söyleyeceği şeyleri değiştirmeyecekti. Ama ne değiştirirdi?

"Güçlerimi biliyor muydun?" diye sordu Dalinar. "Taşları iyileştirebileceğimi biliyor muydun?"

Yaptığın zaman anladım, dedi Fırtınababa. *Evet, bir kere yaptığın zaman öğrenmiş oldum.*

"Başka neler yapabileceğimi biliyor musun?"

Elbette. Sen keşfettiğin zaman öğreneceğim.

"Ama..."

Güçlerin onlar için hazır olduğun zaman gelecek, daha önce değil, dedi Fırtınababa. *Hızlandırılamaz ya da zorlanamazlar.*

Ancak başkalarının güçleriyle kendi güçlerini kıyaslama, hatta seninle aynı Dalgaları paylaşanlarla bile. Onların hâlleri seninkiyle bir değil ve onların güçleri küçük, aciz. O heykelleri tamir etmekle yaptığın şey önemsiz bir iş, ucuz bir numaraydı.

Seninki bir zamanlar İshar'ın sahip olduğu güç. Şansın Elçisi olmasından önce ona 'Tanrıların Bağlayıcısı' derlerdi. Yemin Sözleşmesi'ni oluşturan oydu. Hiçbir Parlayan senden daha kabiliyetli değil. Senin gücün Bağların gücü; insanları ve dünyaları, zihinleri ve ruhları bir araya getirmenin gücü. Senin Dalgaların bütün Dalgaların en büyükleri, ama onları sadece savaş için kullanmaya çalışırsan güçsüz kalacaklar.

Kelimeler Dalinar'ın üzerinde yüklendi, sanki kuvvetleriyle Dalinar'ı geriye doğru itiyorlardı. Fırtınababa konuşmayı bıraktığı zaman Dalinar nefes nefese kaldığını fark etti, bir baş ağrısının geldiğini hissetti. Bunu iyileştirmek için refleks olarak Fırtınaışığı'nı çekti ve küçük oda kararadı. Bu ağrıyı durdurmuştu ama soğuk terleri için bir şey yapamamıştı.

"Benim gibi başkaları da var mı?"

Şu anda yok ve sadece üç tane olabilir. Her birimiz için bir tane.

"Üç mü?" dedi Dalinar. "Bağdökümcü yaratabilen üç spren var. Bunların ikisi sen... ve Terbiye mi?"

Fırtınababa açıkça güldü. *O'nu sprenin yapman zor olurdu. Dene de göreyim.*

"O zaman kim?"

Kardeşlerim seni ilgilendirmiyor.

Bllakis ilgilendirirmiş gibi görünüyordu ama Dalinar bir konuyu üstelemekten ne zaman kaçınması gerektiğini öğrenmişti. Bu sadece sprenin uzaklaşmasına sebep oluyordu.

Dalinar Şerefkılıcı'nı sıkı bir şekilde kavradı, sonra bir tanesi solmuş olan kürelerini topladı. "Bunlan nasıl doldurduğunu hiç sordum mu?" Dalinar küreyi yukan kaldınp merkezindeki yakutu inceledi. Bunlan camsız da görmüştü ve her seferinde aslında ne kadar küçük olduklarına şaşırmıştı. Cam çok daha büyük görünmelerine neden oluyordu.

Bir fırtına sırasında Şeref'in gücü bir yerde yoğunlaşır, dedi Fırtınababa. *Üç âlemi birden geçer ve bir an için Fiziksel, Bilinçsel ve Ruhsal'ı bir araya getirir. Ruhsal Âlem'in muhteşemliğine maruz kalan mücevherler oradaki sonsuz güç tarafından tutuşturulur.*

"Bu küreyi şimdi tekrar doldurabilir misin?"

... Bilmiyorum. Fırtınababa'nın sesi meraklanmış gibiydi. *Öne uzat.*

Dalinar denileni yaptı ve bir şeylerin olduğunu hissetti, içinde Fırtınababa bağlarını zorluyormuş gibi gelen bir çekiştirme hissetti. Küre sönük kalmaya devam etti.

Mümkün değil, dedi Fırtınababa. *Ben sana yakınım ama güç değil. O hâlâ fırtınayı sürüyor.*

Bu Fırtınababa'nın genelde anlattığından fazlasıydı. Navani'ye tekrar etmek için sözlerini tam olarak hatırlamayı umdu, elbette ki eğer Fırtınababa dinliyorsa Dalinar'ın hatalannı düzeltirdi. Sözlerinin yanlış aktarılmasından nefret ediyordu.

Dalinar koridora çıkarak Köprü Dört'le buluştu. Şerefkılıcı elindeydi; güçlü, dünyayı değiştirebilen bir silahtı. Ama onu örnek alarak yapılan Parekılıçları gibi gizli tutulursa o da bir işe yaramazdı.

"Bu yüzbaşınızın ele geçirdiği Şerefkılıcı," dedi Köprü Dört'ün askerlerine.

Yirmiden fazla adam daha da yaklaştı, meraklı yüzleri metalden yansıyordu.

"Bunu elinde tutan kişi anında bir Rüzgârkoşucunun güçlerine sahip oluyor," dedi Dalinar. "Yüzbaşınızın yokluğu eğitiminizi bölüyor. Belki bu, her ne kadar bir anda sadece bir kişi kullanabilecek olsa da, bunu telafi edebilir."

Silaha aval aval bakıyorlardı, o yüzden Dalinar kılıcı Kaladin'in üsteğmeni olan Teft adındaki sakallı ve yaşlı köprücüye uzattı.

Teft uzandı, sonra elini geri çekti. "Leyten," diye haykırdı. "Sen bizim fırtına kapası zırhçımızsın. Al şunu."

"Ben mi?" dedi bodur bir köprücü. "Bu zırh değil ki."

"Yeterince yakın."

"Ama..."

"Hava hastası ovalılar," dedi Boynuzyiyenli Kaya diğerlerini itip geçerek silahı alırken. "Çorbanız soğuk. 'Salaksınız hepiniz' demek o deyim." Boynuzyiyenli meraklı bir şekilde silahı elinde tartu ve gözleri cam mavisine dönüştü.

"Kaya?" diye sordu Teft. "Sen kılıç mı kullanacaksın?"

"Sallamayacağım bu şeyi," dedi Kaya gözlerini devirerek. "Güvende tutacağım onu. O kadar."

"Bu bir Parekılıcı," diye uyardı Dalinar. "Onların üzerinde eğitim aldınız, değil mi?"

"Evet komutanım," dedi Teft. "Ama bu sersemlerden birinin kendi fırtına kapası ayağını kesmeyeceği anlamına gelmiyor. Ama... sanırım keserlerse bunu iyileştirmek için kullanabiliriz. Sigzil, antrenman yapmamız için bir nöbet planı çıkar."

İyileştirmek... Dalinar kendini aptal gibi hissetti. Yine gözden kaçırmıştı. Bu Kılıç'ı elinde tutan birisi bir Parlayan'ın güçlerine sahip oluyordu. Bu Fırtınaışığı'yla kendileri-

nl iyileştirebilecekleri anlamına geliyor muydu? Eğer öyleyse, silahın değerli başka bir kullanım alanı daha var demekti.

"Bunun sizde olduğunu kimse bilmesin," dedi Dalinar köprücülere. "Sıradan bir Parekılıcı gibi bunu da yollayıp geri çağırabilmeyi öğrenebileceğinizi sanıyorum. Neler keşfedebileceğinize bir bakın, sonra bana tekmil verin."

"Boşa harcamayacağız komutanım," diye söz verdi Teft.

"Güzel." Kolundaki fabrial saat bir ses çıkardı ve Dalinar iç çekişini bastırdı. Bir de ses çıkartmayı mı öğrenmişti? "Eğer izin verirseniz, bin beş yüz kilometre uzaktaki bir İmparatorla olan randevum için hazırlanmam gerekiyor."

Kısa bir süre sonra Dalinar balkonunda duruyordu. Elleri arkasında birleştirilmiş, Yeminkapısı platformlarına doğru bakıyordu.

"Gençken Azişlerle epey iş yapmıştım," dedi Fen arkasından. "Bu işe yaramayabilir ama geleneksel Alethi usullerinden *çok daha* iyi bir plan olduğu kesin."

"Tek başına gitmesinden hoşlanmıyorum," diye cevapladı Navani.

"Raporlarda yazana göre göğsüne kılıç saplandıktan sonra yaklaşık on adam ağırlığında bir taşı havaya kaldırmış, sonra da şehrimi tuğla tuğla geri inşa etmeye başlamış," dedi Fen kuru kuru. "Bence bir şey olmaz."

"Onu hapse atarlarsa dünyadaki bütün Fırtınaışığı'nın bile faydası olmaz," dedi Navani. "Bir rehineye dönüşmesi için yolluyor olabiliriz."

Dalinar'ın yararı için tartışıyorlardı. Riskleri anlamalıydı. Ve anlıyordu da. Yürüyerek gidip Navani'ye ufak bir öpücük verdi. Ona gülümsedi, sonra döndü ve elini Fen'e uzatarak verdiği büyük bir zarfa benzeyen kâğıt paketi aldı.

"O zaman hepsi bu mu?" diye sordu. "Üçü de burada mı?"

"Uygun rünlerle işaretliler," dedi Navani. "Ve uzakalem de içinde. Görüşme sırasında Alethçe konuşacaklarına söz verdiler, tek başına gitmekte ısrar ettiğin için bizden bir tercümanın olmayacak."

"Israr ediyorum," dedi Dalinar kapıya doğru yönelirken. "Fen'in önerisini denemek istiyorum."

Navani hızla ayağa kalktı ve hüreliyle Dalinar'ın kolunu tuttu.

"Seni temin ederim," dedi Dalinar. "Güvende olacağım."

"Hayır, olmayacaksın. Ama bu savaş meydanına çıktığın diğer seferlerden farklı değil. Al." Kumaşa sarılmış küçük bir kutu uzattı.

"Fabrial mı?"

"Öğle yemeği," dedi Navani. "O insanların sana ne zaman yemek vereceklerini bilemeyiz."

Kumaşa bir ründuası sarmıştı. Dalinar buna bir kaşını kaldırdı ve Navani de omzunu silkti. *Zaran olmaz, değil mi?* diyormuş gibiydi. Dalinar'a sarıldı, başka bir Alethi'nin yapacağından daha uzun bir süre boyunca durdu, sonra geriye çekildi. "Uzakaleme bakıyor olacağız. Haber gelmeden bir saat geçerse sana geleceğiz."

Dalinar başıyla onayladı. Elbette ki onlara yazamayacaktı ama uzakalemi açıp kapatarak sinyal yollayabilirdi, katibin olmadığı zamanlar için eski bir general numarasıydı.

Kısa bir süre sonra yürüyerek Urithiru'nun batı platosuna çıktı. Yeminkapısı'na doğru ilerlerken formasyonlar hâlinde yürüyen askerlerin yanından geçti; çavuşlar emir veriyor, habercller mesaj taşıyorlardı. Paredarlarından iki tanesi devasa Pareyaylarıyla talim yapıyor, yüzlerce metre uzaklıkta Kaladin'in onlar için yakınlardaki bir dağın tepesine yerleştirdiği büyük hasır hedefe kalın oklarını atıyorlardı. Rust ve Serugiadis sadece Zırh'ları olan adamlardı.

Dikkate değer sayıdaki sıradan asker ellerinde kürelerle etrafta oturmuş, azımlı bir şekilde bunlara bakıyorlardı. Köprü Dört'ün adam aldığı söylentisi yayılmıştı. Dalinar son zamanlarda koridorlarda "şans için" ellerinde küreler tutan çok sayıda asker olduğunu fark etmişti. Hatta burada küreleri *yutmaktan* bahseden bir grubun bile yanından geçti.

Fırtınababa memnuniyetsizlik içinde gürledi. *Bunu yanlış yapıyorlar. Aptal insanlar. Işık'ı içlerine çekip Parlayan olamazlar, ilk önce Parlayanlık'a yaklaşmaları ve yeminleri etmek için Işık'a uzanmaları gerekir.*

Dalinar bağırarak adamlara talimlerine geri dönmelerini ve küreleri *yutmamalarını* emretti. Karadiken'i tepelerinde dikilirken bulduklan için şok olan askerler koşturarak itaat ettiler. Dalinar başını iki yana salladı, sonra devam etti. Ne yazık ki yolu onu bir savaş antrenmanına getirmişti. İki mızrakçı sütunu platonun üzerinde itişiyor, baskı altındayken saflarını bozmama eğitimi yapıyorlardı. Kör talim mızrakları taşıyorlardı ama bu daha çok kalkan işiydi.

Dalinar talimin fazla ileriye gitmeye başladığının işaretlerini gördü. Asker gerçek bir hırçınlıkla bağınyor ve ayaklarının altında öfkesprenleri kaynıyordu. Saflardan birisi bozuldu ve karşılarındakiler geri çekilmek yerine kalkanlarıyla tekrar tekrar vurmaya başladılar.

Bir taraf yeşil ve beyaz, diğeri de siyah ve bordoydu. Sadeas ve Aladar. Dalinar küfretti ve aynlmaları için bağırarak askerlere doğru yaklaştı. Kısa süre sonra yüzbaşılar ve komutanlar da bağrışına eşlik etti. İki antrenman sütununun arka sıraları geriye çekilerek merkezdeki kavgacıları birbirlerine girmiş olarak ortada bıraktılar.

Dalinar bağırdı ve önündeki kayalar boyunca Fırtınaışığı parladı. Kendilerini kavgaya kaptırmamış olanlar geri kaçıştı. Geri kalanlarıysa onları yere yapıştıran Fırtınaışığı'na yakalanmışlardı. Bu en öfkelilerin dışında hepsinin kavga etmeyi bırakmasını sağlamıştı.

Dalinar son kalan birkaçını da geriye çekti ve iterek taşlardaki öfkesprenlerinin yanına yapıştırdı. Askerler debelendiler, sonra onu görüp donakaldılar, utanmış görünüyorlardı.

Kendimi savaşa bu kadar kaptırdığımı hatırlıyorum, diye düşündü Dalinar. *Bu Heyecan yüzünden mi oldu?* Onu çok... uzun zamandır hissettiğini hatırlamıyordu. Askerlerin herhangi birinin Heyecan'ı hissedip hissetmediklerini öğrenmek için sorgulatacaktı.

Dalinar Fırtınaışığı'nın ışıldayan bir buhar gibi uçup gitmesine izin verdi. Aladar'ın subaylan düzenli bir biçimde gruplarını geri çekti, adamlarına bağırarak spor yapmaya başlamalarını emrediyorlardı. Ancak Sadeas'ın ordusunun askerleri ayağa kalktılar ve yere tükürdüler, küfreden ve mınldanan gruplar hâlinde uzaklaştılar.

Daha da kötüye gidiyor, diye düşündü Dalinar. Torol Sadeas'ın emrindeyken pasaklı ve sadist tiplerdi ama hâlâ askerlerdi. Evet, kavga etmeye meyilli oluyorlardı ama savaşta emirlere itaat etmekte hızlı davranırlardı. Yani örnek askerler olmasalar da, becerikliydiler.

Bu askerlerin tepesinde yeni Sadeas sancağı dalgalanıyordu. Meridas Sadeas, yani Amaram, gelenek olduğu gibi rün çiftinin tasarımını değiştirmişti. Sadeas'ın bodur kulesi uzamış ve çekicin yerine bir balta gelmişti.

Orduları disipliniyle ünlü olmasına rağmen bu adamlan kontrol altında tutmakta sorun yaşadığı belliydi. Komutasında bu kadar büyük bir kuvvet olmamıştı, ayrıca yüceprenslerinin ölümü askerleri Amaram'ın elini kolunu bağlayacak kadar kızdırmış olabilirdi.

Aladar Torol'un cinayeti konusunda elle tutulur bir şey bulmayı başaramamıştı. So-

ruşturmanın hâlâ yürüyor olması gerekiyordu... ama hiç ipucu yoktu. Suçlu Yaradılmamış değildi ama kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Bu askerler hakkında bir şeyler yapmam gerek, diye düşündü Dalinar. *Onları yoracak, kavga çıkarmalarına engel olacak bir şeye ihtiyaçları var...*

Belki tam aradığı şey de elindeydi. Nihayet doğru Yeminkapısı platformuna giden rampaya çıkarken bunu düşündü, sonra boş alanı geçerek kontrol binasına geldi. Jasnah içeride bekliyor, kitap okuyor ve not alıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Tören alanında neredeyse isyan çıkıyordu," dedi Dalinar. "Talim yapan iki birlik birbirlerine girdi."

"Sadeas'ınkiler mi?"

Dalinar başıyla onayladı.

"Bu konuda bir şey yapmamız gerekiyor."

"Ben de bunu düşünüyordum. Belki de katı bir şekilde denetlenecekleri harap bir şehirde ağır inşaat işi yapmak tam ihtiyaçları olan şeydir."

Jasnah gülümsedi. "Şu an Kraliçe Fen'e tam da bu şekilde yardım etmemiz ne kadar isabetli. Askerleri kontrol altında tutabilirsek Sadeas'ın birliklerini yorgun düşene kadar çalıştırabiliriz."

"Fen'in başına daha fazla dert göndermediğimizden emin olmak için küçük gruplar göndererek başlayacağım," dedi Dalinar. "Kralın Kholinar'daki ekibinden hiç haber var mı?" Bekledikleri gibi Fırtınababa ekipten kimseye bir görüye çekmek için ulaşamıyordu, zaten Dalinar da bu riski göze alamazdı ama Elhokar ve Shallan'a birkaç uzakalem vermişlerdi.

"Hiç yok. Uzakalemleri izlemeye devam edecek ve herhangi bir cevap aldığımız anda sana haber vereceğiz."

Dalinar başıyla onayladı, Elhokar ile oğlu için duyduğu endişeyi bastırdı. Eninde sonunda ya görevlerini tamamlayacaklarına ya da onları engelleyen şeyin ne olduğunu bildirmenin bir yolunu bulacaklarına güvenmesi gerekiyordu.

Jasnah Parekılıcı'nı çağırdı. Jasnah'yı elinde bir kılıçla görmenin bu kadar doğal olması garipti. "Hazır mısın?"

"Evet."

Reshi kız, Lift Azlş sarayından Yeminkapısı'nı açmak için izin almıştı. En sonunda imparator Dalinar'la fiziksel olarak buluşmayı kabul etmişti.

Jasnah cihazı çalıştırarak iç duvarı döndürdü, zemin ışıldadı. Dışanda bir ışık parlaması oldu ve anında kapı ağzından içeriye boğucu bir sıcaklık doldu. Görünüşe göre Azir'de yaz mevsiminin ortasındalardı.

Buranın *kokusu* bile farklıydı. Egzotik baharatlar ve tanıdık gelmeyen tahtalar gibi seçmesi zor şeylerdi.

"İyi şanslar," dedi Jasnah o odadan dışarıya çıkarken. Jasnah Urithiru'ya geri dönerken arkasında bir ışık parladı, Dalinar Aziş imparatorluk maiyetiyle görüşmek için tek başına kalmıştı.

Artık kuleyi terk ettiğimize göre en sonunda buradan nefret ettiğimi itiraf edebilir miyim? Çok fazla kural var.

—Çekmece 8-1, ametist

Azimir'in muhteşem bir bronz kubbeyle üzeri kapatılmış Yeminkapısı'nın kontrol binasından çıkarak uzun bir koridor boyunca yürürken Dalinar'ın kafasında anılar çalkalanıyordu. Büyük Pazar devasa bir kapalı çarşıydı. Dalinar'ın Yeminkapısı'nı tam güçle çalıştırması gerektiği zaman bu pek iyi olmayacaktı.

Şu anda çarşıyı hiç göremiyordu, pazar yerindeki bir tür anıt olarak kabul edilen kontrol binasının etrafı artık tahta duvarlar ve bir koridorla kapatılarak çevrelenmişti. İnsanlardan arındırılmış olan koridor duvarlara yerleştirilmiş küre lambalarla aydınlatılıyordu. Safirler. Tesadüf müydü, yoksa Kholinli bir ziyaretçi için saygı işareti miydi?

Koridor sonunda Aziş askerlerden bir sıranın dizili olduğu küçük bir odaya açıldı. Takım zırhlar giyiyorlardı; başlarında renkli şapkaları, büyük kalkanları ve küçük başlı ama çok uzun uzun saplı baltaları vardı. Dalinar içeri girince bütün grup irkildi ve sonra silahlarını tehditkâr bir şekilde tutarak geriye çekildiler.

Dalinar kollarını iki yana kaldırdı; bir elinde Fen'in paketi, diğerinde yemek bohçası vardı. "Silahsızım."

Hızla Azişçe konuştular. Birinciyi ya da küçük Parlayan'ı görmedi, gerçi desenli cübbe giyen kişiler vezir ve evlatlardı; ikisi de Aziş ardentleri sayılırdı. Yalnız burada ardentler devlet işlerine gereğinden fazla karışıyordu.

Bir kadın öne çıktı, yürürken uzun ve şaşaalı cübbesi hışırdıyordu. Uyumlu bir şapka kıyafetini tamamlıyordu. Önemli birisiydi, Dalinar için tercümanlık yapmayı planlıyordu herhâlde.

İlk saldırının zamanı geldi, diye düşündü Dalinar. Fen'in ona verdiği paketi açtı ve içinden dört sayfa kâğıt çıkardı.

Bunları kadına sundu ve gözlerindeki şoku görerek memnun oldu. Kadın tereddütle kâğıtları aldı, sonra eşlikçilerinden bazılarını yanına çağırdı. Dalinar'ın önünde ona

katıldılar, bu durum muhafızları gözle görülür bir şekilde germişti. Birkaç tanesi üçgen kattarllerini çekmişti, burada batıda sevilen türden kısa bir kılıçtı. Dalinar her zaman bir tane istemişti.

Ardentler askerlerin arkasına çekildiler, heyecanla konuşuyorlardı. Plan bu odada ayak üstü konuşmaları, sonra Dalinar'ın derhâl Urithiru'ya geri dönmesiydi; onlar da kendi taraflarından Yeminkapısı'nı kilitleyeceklerdi. Dalinar daha fazlasını istiyordu. Ve daha fazlasını *almaya* kararlıydı. Belki bir çeşit anlaşma ya da en azından imparatorla bir görüşme.

Ardentlerden biri kâğıtları diğerlerine okumaya başladı. Yazı Azişçeydi, kremciklerin ayak izlerine benzeyen işaretlerden oluşan komik bir dildi. Alethçe kadın alfabesinin zarif, geniş dikey sembollerinden yoksundu.

Dalinar gözlerini kapatarak bilmediği dili dinledi. Thaylen Şehri'nde de olduğu gibi bir an için neredeyse anlayacakmış gibi hissetti. Zorlandığında kendisini anlamaya yakın hissediyordu.

"Anlamama yardımcı olabilir misin?" diye fısıldadı Fırtınababa'ya.

Sana bunu yapabileceğimi düşündüren ne?

"Naz yapma," diye fısıldadı Dalinar. "görülerde yeni diller konuşuyordum. Azir dilini konuşmamı sağlayabilirsin."

Fırtınababa hoşnutsuzlukla gümbürdedi. *O ben değildim,* dedi en sonunda. *Kendin yaptın.*

"Şimdi nasıl yapabilirim?"

Birisine dokunmayı dene. Ruhsal Tutunum ile bir Bağ kurabilirsin.

Dalinar düşmancıl muhafız grubunu inceledi, sonra içini çekti, elini salladı ve ağzına su dökme hareketi yaptı. Askerler arasında sert birkaç kelime edildi, sonra en genç olanı elinde bir matarayla ileri itildi. Dalinar teşekkürle başını salladı, sonra su şişesinden bir yudum alırken genç adamı bileğinden yakaladı ve tuttu.

Fırtınaışığı, dedi zihnindeki gürleme.

Dalinar adamın içine Fırtınaışığı itti ve bir şeyler hissetti, başka bir odadan gelen dost canlısı bir sese benziyordu. Tek yapman gereken içeri girmekti. Dikkatli bir itmeden sonra kapı açıldı ve sesler havada değişerek dalgalandı. Sonra perdesi değişen müzik gibi anlamsız sesler kelimelere dönüştü.

"Yüzbaşı!" diye haykırdı Dalinar'ın tuttuğu genç adam. "Ne yapayım? Beni yakaladı!"

Dalinar bıraktı ve neyse ki dili anlamaya hâlâ devam ediyordu. "Affedersin asker," dedi matarayı geri verirken. "Seni şaşırtmak istememiştim."

Genç asker arkadaşlarının yanına döndü. "Savaş beyi *Azişçe* mi konuşuyor?" Sesi sanki konuşan bir chul görmüş gibi şaşkındı.

Dalinar ellerini arkasında kavuşturdu ve ardentleri izledi. *Kadın erkek okuyabildikleri için onları ardent olarak düşünmekte ısrar ediyorsun,* dedi kendi kendine. Ama artık Alethkar'da değildi. O hantal cübbeler ve büyük şapkalara rağmen Azişli kadınları eminellerini gizlemiyordu.

Dalinar'ın atası Sunmaker Azişlerin medenileştirilmesi gerektiğini iddia etmişti. *Buna o günlerde bile inanan olmuş muydu, yoksa herkes bunun alenen bahane olduğunu biliyor muydu,* diye merak etti.

Vezirler ve evlatlar okumayı bitirdi, sonra Dalinar'ın verdiği kâğıtları indirerek ona döndüler. Kralîçe Fen'in planına uymuş, Azir'de kılıç sallayıp zorbalık yaparak başarılı olamayacağına inanmıştı. Onun yerine başka türden bir silah getirmişti.

Bir kompozisyon.

"Gerçekten de dilimizi konuşuyor musun Alethi?" diye sordu başvezir. Yuvarlak bir

yüzü, koyu kahverengi gözleri ve parlak desenlerle süslenmiş bir şapkası vardı. Grileşen saçları sıkı bir örgü hâlinde yan taraftan dışarı çıkıyordu.

"Yakın zamanlarda öğrenme fırsatım oldu," dedi Dalinar. "Siz Vezir Noura olmalısınız."

"Bunu gerçekten Kraliçe Fen mi yazdı?"

"Kendi eliyle Ekselanslan," dedi Dalinar. "Onaylamak için Thaylen Şehri'ne yazmaktan çekinmeyin."

Alçak seslerle konuşmak için tekrar bir araya toplandılar. Kompozisyon Yeminkapılan'nın içinde olduklan şehirler için ekonomik değerleri üzerine uzun ve ikna edici bir argümandı. Fen Dalinar'ın bir ittifak oluşturmak için olan acelesinin, Urithiru'dan geçecek ticaret anlaşmalarında uzun vadede kârlı çikacakları şartları dayatmak için mükemmel bir fırsat olduğunu iddia ediyordu. Azir'in ittifaka tam anlamıyla katılmaya niyeti yoksa bile Yeminkapıları'nın kullanımı konusunda müzakerelere katılmalı ve kuleye bir heyet göndermeliydi.

Yani bariz olan şeyleri söylemek için çok fazla kelime kullanıyordu, tam da Dalinar'ın sabnnın olmadığı bir şeydi. Bu da, ümit ediyordu ki, Azişler için mükemmel olacaktı. Ve eğer bu yeterli olmazsa... eh, Dalinar yedekte tuttuğu zinde birlikler olmadan hiçbir zaman savaşa gitmemesi gerektiğini biliyordu.

"Ekselansları," dedi Noura. "Dilimizi öğrenme zahmetine girmiş olmanızdan ne kadar etkilenmiş olsak da, hatta burada sunulan ikna edici argümanlara rağmen, bizim düşüncemize göre en iyisi sizin..."

Dalinar elini paketine sokup ikinci bir kâğıt tomarı çıkarırken vezirin sesi kesildi, bu sefer altı sayfaydı. Bunları bir sancak gibi grubun önünde kaldırdıktan sonra ileri uzattı. Yakınlardaki bir muhafız zırhının tıngırdamasına neden olarak geri sıçradı.

Küçük oda sessizleşti. Sonunda bir muhafız kâğıtları aldı ve vezirlerle evlatlara götürdü. İçlerinden kısa bir adam alçak sesle okumaya başladı; bu seferki Navani tarafından yazılmış Urithiru'da keşfettikleri harikalardan bahseden uzun bir kompozisyondu, Aziş âlimlerini resmî olarak ziyaret etmeye ve görmeye davet ediyordu.

Yokelçilerle savaşmakta yeni fabriallar ve teknolojilerin önemi hakkında mantıklı argümanlar öne sürüyordu. Gözyaşları sırasında savaşmalarına yardımcı olmak için yaptığı çadırlann şemalarını eklemişti ve uçan kuleler hakkındaki teorilerini de anlatıyordu. Sonra Dalinar'ın izniyle bir hediye de eklemişti: birkaç Parekılıcı darbesine dayanabilen ve yarım pare diye adlandırılan fabrial kalkanların imalatını açıklayan Taravangian'ın Jah Keved'den getirdiği ayrıntılı planlar.

Düşman bizlere karşı birleşik, diyordu kompozisyonun son kısmında. *Odak, uyum ve geçmişin çok derinliklerine kadar uzanan hatıraları eşsiz avantajına sahipler. Onlara karşı koyabilmek için en parlak zihinlerimize ihtiyaç olacak; Alethl, Aziş, Veden ya da Thaylen fark etmez. Devlet sırlannı size karşılıksız veriyorum çünkü bilgiyl saklama günleri geride kaldı. Şimdi ya birlikte öğreniriz ya da birer birer düşeriz.*

Vezirler okumayı bitirdiler, sonra şemaları aralarında dolaştırarak uzun uzun incelediler. Tekrar Dalinar'a döndükleri zaman tavırlarının değişmekte olduğunu görebiliyordu. Şaşırtıcı şekilde bu *işe yarıyordu.*

Eh, kompozisyonlar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama savaşta içgüdülerine güvenirdi. Düşmanın nefes nefese kaldığı zaman toparlamasına izin vermezdin. Kılıcını boğazının ortasına saplardın.

Dalinar paketin içine uzandı ve son kâğıdı çıkardı: önlü arkalı yazıları olan tek bir kâğıt parçasıydı. Bunu iki parmağı arasında tutarak kaldırdı. Azişler sanki değer biçilemeyecek parlayan bir mücevheri çıkarmış gibi kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu.

Bu sefer Vezir Noura'nın kendisi öne çıktı ve aldı. " 'Hüküm' ," diye okudu vezir. " 'Jasnah Kholin' ."

Diğerleri muhafızların arasından geçip gelerek etrafında toplandılar ve okumaya başladılar. Her ne kadar kompozisyonların en kısası bu olsa da, Dalinar aralarında hayranlık içinde fısıldaştıklarını duyabiliyordu.

"Bakın, Aqqu'nun Mantıksal Formları'nın *yedisini* birden içeriyor."

"Şu *Büyük Yönelim'e* bir atıf. Ve... fırtınalar adına... her defasında aynı sözü Üstün Anlayış'ın farklı bir seviyesine taşıyarak Birinci Kasimarlix'den üst üste üç kere alıntı yapıyor."

Kadınlardan biri eliyle ağzını kapattı. "Tamamı aynı vezinde yazılmış."

"Yüce *Yaezir*," dedi Noura. "*Haklısın.*"

"Atıflar..."

"Bu kelime ustalığı..."

"*Sürükleyiciliği* ve *hitabeti*..."

Etraflarında minik fırtına bulutları şeklinde mantıksprenleri belirdi. Sonra hepsi birden aynı anda Dalinar'a döndü.

"Bu bir *sanat* eseri," dedi Noura.

"Peki... ikna edici mi?" diye sordu Dalinar.

"Daha fazla düşünülmesini gerekli kılıyor," dedi Noura başlarıyla onaylayan diğerlerine bakarak. "Gerçekten tek başınıza geldiniz. Buna çok şaşırdık, güvenliğiniz için endişe etmiyor musunuz?"

"Parlayanınız o kadar genç birisi için bilge olduğunu kanıtladı," dedi Dalinar. "Güvenliğim için ona güvenebileceğimden eminim."

"Ben herhangi bir şey için ona güvenemezdim," dedi aralarından bir adam kıs kıs gülerek. "Cebimdeki küreleri aşırmanın dışında."

"Ne olursa olsun," dedi Dalinar. "Buraya bana güvenmeniz için yalvarmaya geldim. Niyetimin en açık göstergesi bu olur gibi göründü." Ellerini iki yana açtı. "Beni hemen geri göndermeyin. Savaş meydanının müzakere çadırındaki askerler gibi değil müttefikler gibi konuşalım."

"Bu kompozisyonları Birinciye ve resmî konseyine sunacağım," dedi Vezir Noura en sonunda. "Rüyalarına yaptığınız açıklanamaz istilalara rağmen size karşı sempati duyarmış gibi göründüğünü kabul etmem gerek. Bizimle gelin."

Bu onu Yeminkapısı'ndan ve acil bir durumda geri kaçmak için sahip olabileceği herhangi şanstan uzağa götürecekti. Ama zaten umduğu şey de buydu.

"Seve seve, Ekselansları."

◆
◆ ◆

Kubbenin altındaki daha çok hayalet kasabaya benzeyen boşaltılmış pazar yeri boyunca dolambaçlı bir yoldan ilerlediler. Sokakların çoğu askerler tarafından korunan barikatlarla kapatılmıştı.

Azimir Büyük Pazar'ını Yeminkapısı'ndan gelebilecek şeylere karşı ters yüz edilmiş bir kaleye benzeyen bir hâle çevirmişlerdi. Kontrol binasından çıkaracak askerler kendilerini kafa karıştırıcı sokaklardan oluşmuş bir labirentte bulurlardı.

Azişlerin şanssızlığına; kapı, aynı zamanda kontrol binası *değildi*. Bir Parlayan *bütün kubbeyi* ortadan kaldırıp yerine Azimir'in ortasına bir ordu koyabilirdi. Bunu nasıl açıklayacağı konusunda dikkatli olması gerekecekti.

Dalinar Vezir Noura ile beraber yürüyordu, diğer kâtipler de kompozisyonları bir kere daha elden ele dolaştırarak arkalarından takip ediyordu. Noura onunla muhabbet etmiyordu, Dalinar da durum hakkında hayalcilik yapmıyordu. Bu karanlık, binalar-

la dolu, üzeri kapalı ve dolambaçlı sokaklar içindeki gezinin amacı eğer yolu ezberlemeye çalışırsa kafasını karıştırmaktı.

Neden sonra ikinci bir kata çıktılar ve bir kapıdan geçerek kubbenin dış duvarı boyunca uzanan bir çıkıntıya geldiler. Zekiceydi. Böyle yukarıdan baktığında pazar yerinin zemin kat çıkışlarının kapatılmış ya da engellenmiş olduğunu görebiliyordu. Tek açık çıkış yolu o merdivenleri çıkıp bu büyük bronz kubbenin çevresindeki platforma gelmek ve sonra başka bir merdivenden tekrar aşağıya inmekti.

Dalinar buradan Azimir'in bir kısmını görebiliyordu ve gördüğü yıkımın azlığından dolayı rahatladı. Şehrin batı tarafındaki bazı mahalleler yıkılmış gibi görünüyordu ama genel olarak şehir Dinmezfırtına'yı iyi atlatmıştı. Burada binaların çoğu taştan yapılmıştı ve çok sayıda erimiş metalden, kırmızımsı altın renkli, büyük, bronz kubbeden güneş ışığı yansıyordu. İnsanlar kâtiplerin bir dil gibi okuyabildikleri renkli desenlerle kaplı kıyafetler giyiyorlardı.

Bu yaz mevsimi Dalinar'ın alışık olduğundan daha sıcaktı. Doğuya doğru döndü. Urithiru o yönde bir yerlerde olan sınır dağlarındaydı, Azir'e Alethkar'dan çok daha yakındı.

"Bu taraftan Karadiken," dedi Noura tahta rampadan aşağı inmeye başlarken. Ahşaptan bir kafesin üzerine inşa edilmişti. O tahta ayaklıkları görmek bir anlığına Dalinar'ın gerçeküstü bir tanıdıklık hissetmesine neden olmuştu. Hayal meyal bir şeyleri hatırlatıyordu, bir şehrin tepesinde durup aşağıdaki tahtadan yollara baktığını...

Rathalas, diye düşündü. *Yarık.* İsyan eden şehir. Doğru. Bir ürpertiyi ve gizlenmiş bir şeylerin aklına gelmek için baskı yaptığını hissetti. Orası hakkında hatırlanacak daha çok şey vardı.

Rampadan aşağıya yürüdü ve kubbenin etrafının iki tümen tarafından çevrilmiş olmasını bir saygı işareti olarak kabul etti. "Bu askerlerin duvarlarda olması gerekmez mi?" diye sordu Dalinar. "Ya Yokelçiler saldırırsa?"

"Onlar Emul'un içinden geçerek geri çekildiler," dedi Noura. "Parshmenlerin ya da Tezim'in orduları yüzünden artık o ülkenin büyük kısmı yıkıldı."

Tezim. Eskiden bir Elçi'ydi. *Düşmanın tarafına geçmiş olamaz, değil mi?* Belki de umut edebilecekleri en iyi şey Yokelçiler ile deli bir Elçi'nin orduları arasında savaş çıkması olurdu.

Aşağıda onları çekçekler bekliyordu. Noura onunla aynı araca bindi. Chul gibi davranan bir adam tarafından çekilmek değişik bir şeydi. Her ne kadar bir tahtırevandan daha hızlı olsa da bu Dalinar'a daha az gösterişli gelmemişti.

Şehir çok düzenli inşa edilmişti. Navani bunu her zaman takdir etmişti. Dalinar etrafta daha fazla yıkım izi aradı ve birkaç tane bulsa da farklı bir gariplik dikkatini çekmişti. Renkli yelekler, bol pantolon ya da etekler ve desenli şapkalar giymiş insan toplulukları bir arada duruyorlardı. Bağırarak haksızlıktan bahsediyorlardı ve sinirli oldukları hâlde etrafları mantıksprenleri tarafından çevrelenmişti.

"Bunlar ne?" diye sordu Dalinar.

"Protestocular." Noura Dalinar'a baktı ve şaşkınlığını fark etti. "Şehirden çıkmaların ve çiftliklerde çalışmaları için verilen emri reddederek şikâyet dilekçeleri verdiler. Bu onlara itaat etmeye zorlanmadan önce itirazlarını açıklamak için bir aylık süre veriyor."

"Bir imparatorluk emrine öylece *karşı* gelebiliyorlar mı?"

"Sanırım siz hepsini kılıç zoruyla götürürdünüz. Eh, biz burada öyle yapmıyoruz. Burada süreçler var. Bizim halkımız köle değil."

Dalinar kendini sinirlenmiş buldu, eğer bütün Alethi koyugözlerin chullar gibi güdüldüğünü düşünüyorsa Noura, Alethkar hakkında pek bir şey bilmiyor demekti. Alt sınıfların sosyal mertebelerinden gelen çok eski ve geleneksel hakları vardı.

"Bu insanlara parshmenlerinizi kaybettiğiniz için tarlalara gitmeleri emredildi," dedi bunu fark ederek.

"Tarlalarımız hâlâ ekilmedi," dedi Noura uzaklara dalarak. "Sanki yürüyüp gitmekle bize en büyük zararı verebilecekleri zamanı biliyorlar gibiydi. Sadece bir kıtlık çıkmasına engel olmak için marangozların ve tamircilerinin tarlalarda çalışmaya zorlanmaları gerekiyor. Aç kalmayabiliriz ama ticaretimiz ve altyapımız mahvolacak."

Alethkar'da krallığı geri almak daha önemli olduğu için bu konuya o kadar takılmamışlardı. Thaylenah'da felaket fizikseldi, şehir yerle bir olmuştu. İki krallığın da daha yıkıcı türdeki felakete dikkat etmeye fırsatı olmamıştı, ekonomik olana.

"Nasıl oldu?" diye sordu Dalinar. "Parshmenler nasıl gitti?"

"Fırtına sırasında toplandılar," dedi Noura. "Evlerden çıkıp fırtınanın içine öylece yürüdüler. Bazı raporlar parshmenlerin davul sesleri duyduklarını iddia ettiklerini söylüyor. Bazıları ise parshmenlere rehberlik eden sprenlerden bahsediyor, bunların hepsi çok çelişkili.

"Şehir kapılarına yığıldılar, yağmur sırasında kapıları açtılar ve şehrin etrafındaki ovaya çıktılar. Sonraki gün ise emeklerine haksız şekilde el koyulması yüzünden resmî olarak ekonomik tazminat talep ettiler. Parshmenleri maaştan muaf kılan kanun maddelerinin yasa dışı olduğunu iddia ediyorlardı ve dava açtılar. Müzakere ediyorduk, kî itiraf etmeliyim bu garip bir tecrübeydi, sonra liderlerinden bazıları hepsini toplayıp gitmeye karar verdi."

İlginç. Alethi parshmenler Alethiler gibi davranmış, derhâl savaş için toplanmışlardı. Thaylen parshmenleri denize açılmışlardı. Ve Aziş parshmenleri... eh, onların yaptığı şey ise olabilecek en Azişçe hareketti. Devlete şikâyet dilekçesi vermişlerdi.

Dalinar bunun ona ne kadar komik geldiğini düşünmekle fazla oyalanmamalıydı, sadece Navani'nin Azişleri hafife almaması için onu uyarması yüzünden olsa bile. Alethiler onlarla alay etmeyi severdi; Azişlerin bir askerine hakaret edersen, o da sana küfür etme izni almak için başvuru yapar, diyorlardı. Ama bu bir karikatürdü, büyük ihtimalle Noura'nın Dalinar'ın halkının her zaman her şeyi kılıç ve mızrak zoruyla yaptıkları izlenimi kadar doğruydu.

Saraya geldikleri zaman Dalinar Noura ve diğer kâtipleri ana binaya doğru takip etmeye çalıştı ama askerler onu daha küçük bir dış binaya yönlendirdiler.

"En azından imparatorla bizzat görüşmeyi umuyordum," diye seslendi Noura'nın arkasından.

"Ne yazık ki bu ricanız yerine getirilemez," diye cevap aldı. Grup ondan uzaklaştı ve yürüyerek yuvarlak kubbeli müthiş bronz bir bina olan saraya girdiler.

Askerler onu ortasında alçak bir masa ve yanlarında güzel kanepelerin olduğu dar bir odaya kapattılar. Onu küçük odanın içinde yalnız bırakmışlardı ama dışarıda bekliyorlardı. Bu tam olarak bir hapishane değildi ama etrafta serbestçe dolaşmaya da izninin olmadığı belliydi.

İçini çekti ve bir kanepeye oturarak öğle yemeğini masadaki kurutulmuş meyve ve çerez kâselerinin yanına attı. Uzakalemi çıkardı ve Navani'ye paniğe kapılmadan önce Dalinar'a bir saat daha verecekleri anlamına geleceğini önceden belirledikleri *zaman* anlamına gelen kısa bir sinyal yolladı.

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. İnsanlar buna nasıl katlanıyordu? Savaşta ordunun gücüne göre kazanır ya da kaybederdin. Günün sonunda, durumunun nasıl olduğunu bilirdin.

Bilmek bitmeyen bu konuşmalar ise Dalinar'ın kendisini fazlasıyla güvensiz hissetmesine neden oluyordu. Vezirler kompozisyonları görmezden gelir miydi? Jasnah'nın şöhreti burada bile güçlü görünüyordu ama anlattığı şeylerden çok, anlatış şeklinden etkilenmişlerdi.

"Bunun hakkında her zaman endişelenmişsindir, değil mi?" dedi Fırtınababa zihninde.

"Ne hakkında?"

Bir gün dünyanın kılıçlar ve generaller yerine kalemler ve kâtipler tarafından yönetileceği hakkında.

"Ben..." *Atalarının kanı.* Bu doğruydu.

Bizzat görüşme yapmakta ısrar etmesinin sebebi bu muydu? Neden diplomatlar yollamıyordu? İçinin derinlerinde bir yerlerde hepsi onun okuyamadığı belgelere doldurulmuş süslü kelimelerine ve karmaşık vaatlerine güvenmediği için miydi? Kâğıt parçalarının bir şekilde en sağlam Parezırhı'ndan bile daha güçlü olabilmesine?

"Krallıkların çatışmalarının bir *erkek* sanatı olması gerekiyor," dedi Dalinar. "Bunu kendi başıma yapabiliyor olmam gerekir."

Fırtınababa gümbürdedi, tam olarak itiraz ediyor değil gibiydi. Daha çok... eğleniyor muydu yoksa?

Dalinar en sonunda kanepelerden birine oturdu. Bari bir şeyler yeseydi... yalnız kumaşa sarılı yemeği açıktı, masada kırıntılar vardı ve tahta köri kutusunda birkaç damla dışında boştu. Neler oluyordu?

Yavaşça başını kaldırarak diğer kanepeye baktı. Ufak Reshi kız mindere değil, sırtlığın üzerine tünemişti. Ona büyük gelen bir Aziş cübbesi ve şapkası giyiyordu ve Navani'nin körinin içine doğranması için yemeğe koyduğu sosisi kemiriyordu.

"Biraz tatsız," dedi kız.

"Asker karavanası," dedi Dalinar. "Ben öyle tercih ediyorum."

"Sen de tatsız olduğun için mi?"

"Yemeğin dikkat dağıtıcı bir şey hâline gelmemesini tercih ederim. En başından beri burada mıydın?"

Kız omzunu silkerek Dalinar'ın yemeğini yemeye devam etti. "Demin bir şey söyledin. Erkekler filan gibi?"

"Ben... ulusların kaderini kâtiplerin yönlendirmesi fikrinden rahatsız olduğumu fark etmeye başlıyorum. Kadınların yazıları benim ordularımdan daha güçlü."

"Hı hı, doğru. Bi' sürü oğlan, kızlardan korkar."

"Benim demek istediğim..."

"Büyüdüğün zaman değişiyor derler," dedi kız öne doğru eğilerek. "Ben bilmem çünkü ben büyümiycem. Olayı çözdüm. Sadece yemeyi bırakmam lazım. Yemeyenler büyümüyor. Basit."

Bunu söylerken ağzı doluydu.

"Basit," dedi Dalinar. "Eminim öyledir."

"Bugünlerde bi ara başlıycam," dedi Lift. "Şu meyveyi yiycek misin..."

Dalinar öne uzanıp iki kâse meyveyi ona doğru itti. Kız onlara girişti. Dalinar arkasına yaslandı. Bu kız buraya çok uyumsuz duruyordu. Solgun ve berrak irisleriyle açıkgözlüydü ama bunun batıda bir önemi olmuyordu. Kraliyet giysileri onun için fazla büyüktü ve saçlarını da şapkanın altına sığdırmak için uğraşmamıştı.

Bütün bu oda, aslında bütün bu şehir bir gösteriş timsaliydi. Kubbelerin metal kaplamaları, insanların çektiği arabalar ve hatta bu odanın duvarları. Azişlerin sadece birkaç tane Ruhdökümcüsü vardı ve biri bronz yaratabilmesiyle meşhurdu.

Halıda ve kanepelerde parlak turuncu ve kırmızıdan desenler vardı. Alethiler sabit renkleri tercih ederdi, belki biraz da nakış. Azişler dekorasyonlarının hapşırık krizine kapılmış bir ressamın elinden çıkmış gibi görünmesini tercih ediyorlardı.

Bütün bunların ortasında ise o kadar sade görünen bu kız duruyordu. Şatafatın içinde yüzüyordu ama ona hiç yapışmıyordu.

"İçeride neler dediklerini dinledim kaslı kız," dedi kız. "Buraya gelmeden önce. Galiba seni reddedecekler. Bi' *parmakları* var."

"Ben pek çok parmakları olacağını sanmıştım."

"I ıh, bu *fazladan*. Kurumuş, birilerinin annanesinin annanesine ait gibi görünüyor ama aslında bir *imparatorunmuş*. Adı neydi..."

"Snoxll mi?" diye sordu Dalinar.

"Hah, o."

"Atam Azimir'l yağmaladığı zaman Birinci oydu," dedi Dalinar bir iç çekmeyle. "O tarihî bir eser." Azişler bütün o mantık, kompozisyon ve yasalarına rağmen batıl inançlı bir grup olabiliyordu. Büyük ihtimalle de tartışmaları sırasında parmağı Alethilerin Azir'e en son geldikleri zaman neler olduğunu hatırlatmak için kullanıyorlardı.

"Ee, o *ölmüş*, o yüzden onun endişelenmesi gereken bir şey yok. Onun başına bela olacak... ıı..."

"Garaz."

Reshi kız gözle görünür şekilde titredi.

"Sen gidip vezirlerle konuşabilir misin?" diye sordu Dalinar. "Onlara benim ittifakıma destek vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söylersin. Yeminkapısı'nı açmak istediğin zaman seni dinlemişlerdi."

"Yok, Gawx'ı dinlediler," dedi kız. "Şehri yöneten moruklar beni pek sevmiyor."

Dalinar homurdandı. "Adın Lift'ti, değil mi?"

"Doğru."

"Peki tarikatın?"

"Parlayan Şövalyeler'in hangi tarikatındansın? Hangi güçlerin var?"

"Ha. Iı.. Hudutaşar? Kayıyom filan."

"Kayıyorsun."

"Epey eğlenceli. Bir şeylere çarptığım zamanlar hariç. O zamanlar sadece biraz eğlenceli."

Dalinar öne doğru eğildi, bir kere daha içeriye gidip bütün o aptallarla ve kâtiplerle konuşabilmeyi diledi.

Hayır. Bir kez olsun başkalarına güven Dalinar.

Lift başını bir yana eğdi. "Sen onun gibi kokuyorsun."

"Kim?"

"Ormanda yaşayan deli spren."

"*Gecegözcüsü* ile karşılaştın mı?"

"Evet... Sen?"

Dalinar başını sallayarak onayladı.

Kız kurumuş meyve kâselerinden birini Dalinar'a doğru uzatana kadar orada rahatsız bir şekilde oturdular. Bir parça aldı ve sessizlik içinde çiğnedi, kız da bir tane yedi.

Hiçbir şey demeden kapı açılana kadar bütün kâseyi bitirdiler. Dalinar ayağa fırladı. Diğer vezirlerin çevrelediği Noura kapı ağzında duruyordu. Gözleri Lift'e doğru kaydı ve gülümsedi. Noura'nın Lift hakkındaki görüşü küçük kızın iddia ettiği kadar olumsuz değil gibiydi.

Dalinar bir korku hissederek ayakta durdu. Argümanlarını ve ricalarını hazırladı. Onu dinlemek...

"İmparator ve konseyi Urithiru'yu ziyaret davetinizi kabul ettiler," dedi Noura.

Dalinar itirazı kesti. *Kabul* mü demişti?

"Emul'un Birincisi Azir'e neredeyse varmak üzere," dedi Noura. "Yanında Bilge'yi de getirmiş, bize katılmaya gönüllü olacaklardır. Ne yazık ki parshmenlerin saldırısın-

dan sonra Emul'dan geriye eski hâlinin küçük bir parçası kaldı. Bu yüzden her türlü yardım teklifini memnuniyetle ve ittifakı hoş karşılayacağını tahmin ediyorum.

"Şehirde Tashikk prensinin bir temsilcisi var, kardeşi. O da gelecek, Yezler prensesinin yardım istemek için bizzat geldiği rapor edildi. Geldiğinde niyetini anlayacağız. Sanınm sadece Azlmir'in daha güvenli olduğunu düşünüyor. Yılın yarısında zaten burada yaşıyor.

"Alm ve Desh'in de şehirde temsilcileri var, Liafor toplantılarda fırtına kapası yemek servisini yapabildikleri sürece her zaman bize katılmaya heveslidir. Steen adına konuşamam, onlann sağı solu belli olmaz. Tukar'ın rahip kralını istediğinizden şüpheliyim, Marat işgal edildi. Ancak görüşmelerinize katılmak için imparatorluğun büyük bir kısmından temsilciler getirebiliriz."

"Ben..." Dalinar kekeledi. "Teşekkür ederim!" *Gerçekten* oluyordu! Umut ettikleri gibi Azir kilit taştı.

"Eh, karınız iyi kompozisyon yazıyor," dedi Noura.

Dalinar irkildi. "Sizi ikna eden Navani'nin kompozisyonu mu oldu? Jasnah'nınkl değil mi?"

"Argümanların üçü de iyi karşılandı ve Thaylen Şehri'nden gelen raporlar da cesaret verici," dedi Noura. "Bunun kararımızdaki payı küçük değil. Her ne kadar Jasnah Kholin'in yazısı şöhretini hak ettiğinin ispatı olsa da, Leydi Navani'nin yazısında daha... samimi bir şeyler vardı."

"Tanıdığım en samimi insanlardan biridir," dedi Dalinar sersem gibi gülümserken. "Ve istediğini elde etmekte iyidir."

"Gelin, sizi Yeminkapısı'na geri götüreyim. Birincinin şehrinize yapacağı ziyaret konusunda sizinle iletişime geçeceğiz."

Dalinar uzakalemi topladı ve koltuğun sırtlığında ayağa kalkıp ona el sallayan Lift'e veda etti. Vezirlerle birlikte Yeminkapısı'nın üzerini kaplayan kubbeye doğru giderken gökyüzü daha parlak gözükmüştü. Çekçeklere binerlerken vezirlerin aralannda heyesle konuştuklannı duyabiliyordu; karar bir kere verildikten sonra, buna dört elle sarılıyormuş gibi görünüyorlardı.

Dalinar geri dönüş yolunu kabaca bir şeyler söyleyip her şeyi mahvetmekten korkarak sessizlik içinde geçirdi. Gerçi pazar kubbesinin altına girdikleri zaman Noura'ya Yeminkapısı'nın kubbe de dâhil kapalı çarşının tamamını karşı tarafa göndermek için kullanılabileceğinden bahsetmeyi unutmadı.

"Korkarım bu güvenlik açısından sizin düşündüğünüzden daha büyük bir tehlike oluşturuyor," diyerek bitirdi kontrol binasına yaklaşırlarken.

"Platonun sının üzerine bir bina inşa etmiş olsaydık ne yapardı?" dedi Noura. "Binayı ikiye mi keserdi? Peki ya bir insan platformun yarı yarıya üzerinde duruyorsa?"

"Bunu daha bilmiyoruz," dedi Dalinar Jasnah'ya onu almak için Yeminkapısı'nı diğer taraftan çalıştırması sinyalini yollamak için uzakalemi belli bir düzende açıp kapatırken.

"İtiraf etmeliyim ki tartışmayı kaybettiğim için memnun değilim," dedi Noura diğer vezirler arkalarında kendi aralarında konuşurlarken alçak sesle. "İmparatorun sadık bir hizmetkânyım ama sizin Parlayanlar kavramınızdan *hoşlanmıyorum* Dalinar Kholin. Bu güçler tehlikeli, hem Parlayanlar en sonunda ihanet ettiler."

"Sizi ikna edeceğim," dedi Dalinar. "Kendimizi size kanıtlayacağız. Tek ihtiyacım olan şey bir fırsat."

Yeminkapısı parladı ve içinde Jasnah belirdi. Dalinar Noura'ya saygıyla eğildi, sonra geri çekilerek binaya girdi.

"Beklediğim gibi değilsiniz Karadiken," dedi Noura.

"Peki ne bekliyordunuz?"

"Bir hayvan," dedi Noura açıkça. "Savaş ve kandan oluşmuş yan insan bir yaratık."

Bu sözlerde çarpıcı bir şeyler vardı. *Bir hayvan...* Hatıraların yankıları içinde titreşti.

"Eskiden öyle bir adamdım," dedi Dalinar. "Sadece daha iyi biri olmayı arzu etmeme yetecek kadar iyi örnekle karşılaştım." Jasnah'ya başıyla işaret etti, o da kılıcının yerini değiştirerek iç duvarı döndürdü ve onları Urithiru'ya geri götürmek için cihazı çalıştırdı.

Navani binanın dışında bekliyordu. Dalinar dışarıya adım attı ve güneş ışığında gözlerini kırptı, dağların soğuğu üşütüyordu. Ona gülümsedi ve yazdıklarının neler yaptığını anlatmak için ağzını açtı.

Bir hayvan... Bir hayvan dürtüklendiği zaman tepki verir...

Hatıralar.

Onu kamçılarsan kudurur.

Dalinar sendeledi.

Navani'nin çığlık atarak yardım istediğini zar zor duydu. Görüşü bulanıklaştı ve dizlerinin üzerine düştü, karşı koyulamaz bir bulantı hissediyordu. İnleyerek taşları pençeledi, tırnakları kınlıyordu. Navani... Navani hekim çağırmak için bağırıyordu. Dalinar'ın zehirlendiğini düşünmüştü.

Zehir değildi. Hayır, çok ama çok daha kötüsüydü.

Fırtınalar. *Hatırlıyordu.* Hatıralar bin kayanın ağırlığıyla üzerine yıkıldı.

Evi'ye ne olduğunu hatırlamıştı. Soğuk bir kalede başlamıştı, bir zamanlar Jah Keved'e ait olan dağlık bölgelerde.

Yank'ta bitmişti.

ON BİR YIL ÖNCE

Dalinar pencere eşiğine yaslanırken nefesi buharlaşarak çıkıyordu. Arkasındaki odada askerler bir haritayı masanın üzerine seriyorlardı.

"Bak," dedi Dalinar pencereden dışarıya işaret ederek. "Şu aşağıdaki çıkıntıyı görüyor musun?"

Şimdi on iki, neredeyse on üç yaşında olan Adolin pencereden dışarıya eğildi. Büyük taş kalenin dışı burada ikinci katta tırmanmayı zorlaştıracak şekilde dışarıya doğru eğim yapıyordu ama pencerenin hemen altındaki çıkıntı tutunmak için uygundu.

"Gördüm," dedi Adolin.

"Güzel. Şimdi izle." Dalinar odaya doğru elini salladı. Muhafızlarından bir tanesi bir kolu çekti ve taştan çıkıntı duvarın içine geri çekildi.

"Hareket etti!" dedi Adolin. "Bir daha yap!"

Asker itaat ederek kolu çekip çıkıntıyı dışarıya çıkardı, sonra geriye çekti.

"Harika!" dedi Adolin. Her zamanki gibi enerjiyle doluydu. Eğer Dalinar bu enerjiyi savaş meydanında kullanabilseydi fetih yapmak için Pare'lere ihtiyacı kalmazdı.

"Sence bunu neden inşa etmişler?" diye sordu Dalinar.

"Birileri tırmanmaya çalışırsa diye! Tekrar aşağı düşürebilirsin!"

"Paredarlara karşı bir savunma." dedi Dalinar başını sallayarak. "Bu yükseklikten düşmek Parezırhı çatlatır ayrıca kalenin içerisindeki koridorlarda Zırh ve Kılıç'la hareket edebilmek için fazla dar kısımlar var."

Dalinar gülümsedi. Alethkar ile Jah Keved'in arasındaki dağlık bölgede böyle bir mücevherin gizlendiği kimin aklına gelirdi? Bu yalnız kale eğer bir gün Vedenlerle gerçek bir savaş çıkarsa iyi bir engel olacaktı.

Adolin'e geriye çekilmesi için işaret etti, sonra pencere kepenklerini kapattı ve üşümüş ellerini ovuşturdu. Bu oda bir avcı kulübesi gibi dekore edilmişti, duvarlarda asılı eski ve unutulmuş kocakabuklar vardı. Yan tarafta bir asker şöminedeki ateşi canlandırıyordu.

Vedenlerle savaşlar yavaşlamıştı. Her ne kadar son birkaç savaş Dalinar'ı hayal kırıklığına uğratmış olsa da oğlunun yanında olması müthiş bir zevkti. Adolin savaş meydanına elbette çıkmamıştı ama strateji toplantılarında onlara katılıyordu. Dalinar ilk

başta generallerin bir çocuğun varlığından rahatsız olacaklarını düşünmüştü ama küçük Adolin'den rahatsız olmak zordu. O kadar hevesli, o kadar ilgiliydi ki.

Dalinar Adolin'le birlikte odadaki harita masasında daha düşük rütbeli birkaç subaya katıldılar. "Şimdi bakalım ne kadar dikkat etmişsin," dedi Dalinar Adolin'e. "Şu an neredeyiz?"

Adolin öne uzanarak haritada bir yeri işaret etti. "Bu bizim yeni kalemiz, onu sen taç için fethettin! Eski sınır burada, daha önce olduğu yer. *Yeni* sınır da bu mavi olan, o hırsız Vedenler'den geri aldık. Onlar *yirmi yıldır* bizim arazilerimizi ellerinde tutuyorlardı."

"Çok güzel," dedi Dalinar. "Ama kazandığımız şey sadece arazi değil."

"Ticaret anlaşmaları!" dedi Adolin. "O resmî kıyafetlerle yapmak zorunda kaldığımız büyük törenin amacı buydu. Seninle o Veden yüceprensi. *Bir sürü* şeyi ucuza satın alma hakkını kazandık."

"Evet ama bu da kazandığımız en önemli şey değil."

Adolin kaşlarını çattı. "I... atlar mı..."

"Hayır oğlum, kazandığımız *en önemli* şey meşruiyet. Veden kralı bu yeni anlaşmayı imzalamakla Gavilar'ı Alethkar'ın gerçek kralı olarak tanımış oldu. Sadece sınırlarımızı korumakla kalmadık, çıkabilecek daha büyük bir savaşı da engellemiş olduk çünkü Vedenler bizim iktidarımızı kabul ettikleri için artık buraları geri almaya çalışmayacaklar."

Adolin anlayarak başını salladı.

İnsanın hem politikada hem de ticarette karşı tarafın askerlerini özgürce öldürmekle ne kadar başarılı olabildiğini görmek son derece tatmin ediciydi. Bu çatışmalarla dolu son birkaç yıl Dalinar'a neden yaşadığını hatırlatmıştı. Dahası yeni bir şey de getirmişlerdi. Gençliğinde savaşır, sonra akşamı da askerleriyle içerek geçirirdi.

Şimdi ise yaptığı işlerin açıklamasını yapmalı, her şey için soruları olan ve Dalinar'ın da cevapları bilmesini bekleyen hevesli genç bir çocuğa anlatmalıydı.

Fırtınalar adına, zor bir şeydi. Ama iyi hissediyordu. *İnanılmayacak* kadar iyi. Partilere katılarak ve meyhane kavgalarına karışarak Kholinar'da boşa harcandığı işe yaramaz hayata geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Haritayı incelerken gülümsedi ve bir bardak sıcak şarabı kabul etti. Her ne kadar Adolin Vedenlerle savaştıkları bölgeye odaklanmış olsa da, Dalinar'ın gözleri başka bir yere doğru çekilmişti.

Orada istediği sayılar kalemle yazılmıştı: Yarık'taki asker sayılarının tahminleri.

"Viim cachi eko!" dedi Evi odaya girerken, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu ve titriyordu. "Ben orta Alethkar'ın soğuk olduğunu düşünmüştüm. Adolin Kholin, ceketin nerede?"

Oğlan sanki bir anda üzerinde olmadığını fark ederek şaşırmış gibi aşağı baktı. "Ee..." Sadece gülümseyerek kafasını sallayan Teleb'e doğru baktı.

"Git oğlum," dedi Dalinar. "Bugün coğrafya dersin var."

"Kalabilir miyim? Seni bırakmak istemiyorum."

Sadece bugünden bahsetmiyordu. Adolin'in kılıç ustalarıyla çalışmak ve diplomasi eğitimi almak için yılın bir kısmını geçireceği Kholinar'a dönmesi gereken zaman yaklaşıyordu. Yılın çoğunu Dalinar'ın yanında geçiriyordu ama başkentte *biraz* genel kültür edinmesi önemliydi.

"Haydi," dedi Dalinar. "Eğer dersine dikkat edersen yarın seni at sürmeye götürürüm."

Adolin içini çekti, sonra selam verdi. Taburesinden aşağı atladı ve annesine sarıldı, Alethlilere yaraşır bir davranış değildi ama Dalinar buna katlanıyordu. Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Evi ateşin yanına geldi. "Ne kadar da soğuk. Birilerini bu kadar yükseğe bir kale yapmaya kim ikna etmiş olabilir ki?"

"O kadar da kötü değil," dedi Dalinar. "Asıl kış mevsiminde Buzdiyar'ı göreceksin."

"Siz Alethiler soğuğu anlayamıyorsunuz. Kemikleriniz donmuş."

Dalinar cevap olarak homurdandı, sonra haritanın üzerine eğildi. *Güneyden yaklaşmak gerekecek, gölün kıyısından ilerlersek...*

"Kral uzakalemle bir mesaj yolluyor," diye belirtti Evi. "Şimdi yazıyorlar."

Şivesi kayboluyor, diye dalgınca fark etti Dalinar. Ateşin yanında bir sandalyeye otururken kendine sağ eliyle destek oldu, eminelini uygun bir şekilde beline dayamıştı. Sarı saçlarını açık bırakarak omuzlarından aşağı sarkıtmak yerine Alethi tarzında örgü yapmıştı.

Hiçbir zaman iyi bir kâtip olamayacaktı, bir Vorin kadınının gençliğinde aldığı yazım sanatı eğitimine sahip değildi. Dahası kitaplardan hoşlanmıyor, meditasyon yapmayı tercih ediyordu. Ama bu son yıllarda çok çabalıyordu, Dalinar etkilenmişti.

Hâlâ Renarin'i yeteri kadar görmediğinden şikâyet ediyordu. Diğer oğlu savaşa uygun değildi ve zamanının çoğunu Kholinar'da geçiriyordu. Evi de yılın yarısını onunla geçiriyordu.

Hayır, hayır, diye düşündü Dalinar haritaya bir rün çizerken. *Kıyı bekleyecekleri yol.* Peki ne yapacaktı? Gölden karşıya geçerek çıkartma yapabilir miydi? Bunun için gemi bulabilir mi diye bakması gerekecekti.

Neden sonra bir kâtip, kralın mektubuyla geldi ve Dalinar'la Evi'nin dışında herkes çıktı. Evi mektubu aldı ve tereddüt etti. "Oturmak ister misin ya da..."

"Hayır, devam et."

Evi boğazını temizledi. " 'Kardeşim,' " diye başlıyordu mektup. " 'Anlaşma mühürlendi. Jah Keved'deki mücadelelerin takdire şayan ve şimdi kutlama yapmanın zamanıdır. Duyduğum gururu sana bizzat ifade etmem gerekiyor. En iyi generallerimizden duyduğum kadarıyla taktiksel içgüdülerin olgunlaşmış ve seni bir stratejî dâhisine dönüştürmüş. Kendimi hiçbir zaman onlardan birisi olarak görmedim ama hepsi seni kendilerine denk gördüklerini belirtiyorlar.

" 'Ben bir kral olarak konumuma uyum sağlarken, sen de generalimiz olarak yerini bulmuşsun gibi görünüyor. Kullandığın küçük ve hareketli birlik taktikleri hakkında bizzat senin söyleyeceklerini de duymak isterim. Bütün bunlar hakkında seninle uzun uzun konuşmak istiyorum, benim de seninle paylaşmak istediğim önemli bilgiler var. Yüz yüze görüşmemiz en iyi seçenek olacaktır. Bir zamanlar arkadaşlığının zevkini her gün yaşayabiliyordum. Şimdiyse en son yüz yüze görüşmemiz üzerinden üç yıl geçti.' "

"Ama Yarık'la ilgilenmek gerekiyor," dedi Dalinar lafını keserek.

Evi susarak ona baktı, sonra tekrar mektuba baktı. Okumaya devam etti. " 'Ne yazık ki buluşmamızın birkaç fırtına daha beklemesi gerekecek. Her ne kadar senin sınırdaki başarıların iktidarımızı sağlamlaştırmak için kesinlikle faydalı olsa da ben Rathalas'a ve isyancı liderine politik yollarla boyun eğdirmede başarısız oldum.

" 'Seni tekrar Yarık'a göndermek zorundayım. Bu hizbi bastıracaksın. İç savaş Alethkar'ı paramparça edebilir ve ben harekete geçmek için daha fazla beklemeye cesaret edemem. Keşke seninle ilk konuştuğumuz zaman seni dinleseydim ve seni Yarık'a göndermem için ısrar etseydin.

" 'Sadeas destek birliklerini toplayıp sana katılacak. Lütfen sorunla ilgili stratejik değerlendirmeni yolla. Haberin olsun, kim olduğunu bilmiyoruz ama yüceprenslerden birinin Tanalan ve isyanına destek verdiğinden artık eminiz. Pareleri de olabilir. Yeni görevinde amacına ulaşacak gücü bulmanı ve bizzat Elçiler'in seni kutsamasını dilerim. Sevgi ve saygıyla, Gavilar.' "

Evi başını kaldırdı. "Nasıl bildin Dalinar? Haftalardır bu haritalardan kafanı kaldırmıyorsun, Taçdiyarlar ve Alethkar haritaları. Sana bu görevi vereceğini *biliyordun*."

"Eğer bir sonraki savaşı önceden tahmin edemeseydim nasıl bir stratejist olurdum?"

"Rahatlayacağımızı düşünmüştüm," dedi Evi. "Öldürmeyi bırakacaktık."

"Bu kadar ilerlemiş ve güçlenmişken mi? Bu çok büyük israf olurdu! Eğer Rathalas'daki bu sorun olmasaydı Gavilar beni savaşmaya gönderecek başka bir yere bulurdu. Belki yine Herdaz'a. En iyi generalinin oturup kremle kaplanmasını istememesi çok doğal."

Dahası. Gavilar'ın danışmanları arasında Dalinar hakkında endişe eden insanlar olacaktı. Eğer taht için tehdit oluşturabilecek bir kişi varsa bu Karadiken olurdu; özellikle krallığın generallerinden kazandığı saygı nedeniyle. Dalinar böyle bir şeyi yapmayacağına yıllar önce karar vermiş olsa da, kralın maiyetinde onun uzak tutulmasının krallık için daha güvenli olacağını düşünen pek çok kişi olacaktı.

"Hayır Evi," dedi Dalinar başka bir rün daha çizerken. "Bir daha asla Kholinar'a yerleşeceğimizi sanmıyorum."

Kendi kendine başını salladı. Yarık'a girmenin yolu buydu. Hareketli birliklerinden bir tanesi gölün etrafından dolaşıp kıyıyı kontrol altına alabilirdi. Sonra bütün orduyu gölden karşıya geçirip Yarık'ın bekleyeceğinden çok daha büyük bir hızla saldırabilirdi.

Tatmin olmuş bir şekilde kafasını kaldırdı. Ve Evi'yi ağlarken buldu.

Bu görüntü onu afallatmıştı, kalemini düşürdü. Evi kollarını vücuduna dolayarak ateşe doğru dönmüş, ağlamasını bastırmaya çalışıyordu ama burun çekme sesleri belirgin ve rahatsız ediciydi.

Kelek'in nefesi... Askerlerle ve fırtınalarla, yağan kayalarla ve ölen arkadaşlarla yüzleşebilirdi ama eğitimindeki hiçbir şey onu bu yumuşak gözyaşlarıyla başa çıkmaya hazırlamamıştı.

"Yedi yıl," diye fısıldadı Evi. "Yedi *yıldır* yabanlardayız, arabalarda ve duraklarda yaşıyoruz. Cinayetle, kargaşayla ve ağlayan yaralı askerlerle dolu yedi yıl."

"Bir askerle evlenen..."

"Evet, bir askerle evlenen *bendim*. Bunun sonuçlarına katlanabilecek kadar güçlü olmamak da benim suçum. Teşekkür ederim Dalinar. Bunu çok net gösterdin."

Çaresiz hissetmek böyle bir şey olmalıydı. "Ben... senin alışmaya başladığını düşünmüştüm. Artık diğer kadınlarla anlaşabiliyorsun."

"Diğer kadınlar mı? Dalinar onların arasında *kendimi* aptal gibi hissediyorum."

"Ama..."

"Konuşmak onlar için bir *yarış*," dedi Evi ellerini havaya savurarak. "Siz Alethilere göre her şey bir *yarışma* olmak zorunda, her zaman herkesi ezmeye çalışıyorsunuz. Kadınlarda bu durum, ne kadar zeki olduklarını kanıtlamak için adı konulmamış aptal bir oyun şeklinde. Düşündüm ki... belki tek cevap, seni memnun etmenin tek yolu Gecegözcüsü'ne gidip ondan zekâ bahşetmesini istemek. Eski Büyü insanı değiştirebilir. İnsanı daha büyük bir şeylere..."

"Evi," dedi Dalinar sözünü keserek. "Lütfen o yerden ya da o yaratıktan bahsetme. Bu kâfirlik."

"Öyle diyorsunuz Dalinar," dedi Evi. "Ama burada din kimsenin umurunda değil. Ha, kendi dinlerinin benimkinden ne kadar üstün olduğuna işaret etmeyi unutmuyorlar. Ama isimleriyle küfür etmenin dışında Elçiler'i düşünen kimse var mı? Ardentleri savaşa sadece kayaları tahıla Ruhdöksünler diye getiriyorsunuz. Böylece yiyecek bir şeyler aramak için birbirinizi *öldürmeye* ara vermek zorunda kalmıyorsunuz."

Dalinar yaklaştı ve ateşin yanındaki diğer sandalyeye oturdu. "Senin... vatanın daha mı farklı?"

Evi gözlerini ovaladı ve Dalinar konuyu değiştirmeye çalıştığını fark edip etmeyeceğini merak etti. Halkı hakkında konuşmak Evi'yi genelde yumuşatırdı.

"Evet," dedi Evi. "Doğru, Bir'e ya da Elçiler'e inanmayanlar var. İriali ya da Vorin dinlerini kabul etmememiz gerektiğini söylüyorlar. Ama Dalinar pek çok kişi dinini *önemsiyor*. Burada... burada siz sadece ardentin birine ründuası yakması için para ödüyor ve işi bitmiş kabul ediyorsunuz."

Dalinar derin bir nefes aldı ve yeniden denedi. "Belki isyancıları hallettikten sonra Gavilar'ı bana başka bir görev vermemesi için ikna edebilirim. Seyahate çıkabiliriz. Batıya gideriz, senin vatanına."

"Benim halkımı da öldür diye mi?"

"Hayır! Böyle bir şey..."

"Sana saldırırlar Dalinar. Eğer unutmadıysan, kardeşim ve ben kaçağız."

Dalinar Toh'u görmeyeli on yıl oluyordu, Herdaz'a gittiğinden beri görmemişti. Raporlara göre Alethi muhafızlarının koruması altında deniz kenarında yaşamaktan oldukça memnundu.

Evi içini çekti. "Batık ormanları bir daha asla göremeyeceğim. Bunu kabullendim. Hayatımı rüzgâr ve soğuğun böylesine içine işlediği bu diyarlarda geçireceğim."

"Ee, daha sıcak yerlere gidebiliriz. Buğu'ya doğru. Sadece sen ve ben. Birlikte zaman geçiririz. Belki Adolin'i de götürürüz."

"Ya Renarin?" diye sordu Evi. "Dalinar, eğer unuttuysan senin *iki* oğlun var. Çocuğun hastalığı umurunda mı? Yoksa artık asker olamayacağı kesinleştiği için senin gözünde bir değeri yok mu?"

Dalinar homurdandı, kafasına balyoz yemiş gibiydi. Ayağa kalktı, sonra masaya doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye hesap sordu Evi.

"Kazanamayacağım bir savaşı gördüğümde tanıyacak kadar savaş gördüm."

"O yüzden kaçıyor musun yani?" dedi Evi. "Bir korkak gibi."

"Korkak alay edilme korkusuyla gerekli olan bir geri çekilmeyi erteleyen adamdır," dedi Dalinar haritalarını toplarken. "Yarık'taki isyanı bastırdıktan sonra Kholinar'a geri döneceğiz. Sana orada en azından bir yıl geçireceğimize söz veriyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Evi ayağa kalkarken.

"Evet. Bu savaşı sen kazandın."

"Ben... kazanmış gibi hissetmiyorum..."

"Savaşa hoş geldin Evi," dedi Dalinar kapıya doğru yönelirken. "Kusursuz kazanç yoktur. Sadece sonunda daha az sayıda arkadaşının öldüğü zaferler vardır."

Çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Evi'nin ağladığını merdivenden inerken duyabiliyordu, utançsprenleri çiçek yaprakları gibi etrafına döküldü. *Fırtınalar adına, ben bu kadını hak etmiyorum, değil mi?*

Eh, öyle olsun. Tartışma onun suçuydu, sonuçları da öyle. Generallerini bulmak ve Yarık'a yapacağı saldırı planına devam etmek için merdivenleri sert adımlarla indi.

Normal Acuspreni

Değişmiş Acuspreni

Kholinar'daki acusprenlerinin sağlıksız yeşil bir rengi, uzun pençeleri ve garip bir derecede çarpılmış orantıları var (her zamankinden daha fazla).

Acıya her zaman olduğu kadar hevesle tepki veriyorlar.

Utançsprenleri her zamanki tecellileri olan dikilen taç yapraklarından kırık cam parçalarına dönüşmüşler.

Utanç duygusunun kendisinde bir değişiklik görünmüyor.

İlginç bir şekilde, açlıksprenleri değişmemiş görünüyorlar.

Bu nesilde sadece bir tane Bağdökümcü oldu, bazıları bu gerçek için aramızdaki bölünmeleri sebep gösteriyor. Gerçek sorun çok daha derin. Ben Şeref'in değiştiğine inanıyorum.

—Çekmece 24-18, dumantaşı

Vahşi bir şekilde öldürülmesinin ertesi günü Shallan kendini çok daha iyi hissediyordu. Baskı duygusu neredeyse kaybolmuştu, hatta dehşeti bile geride kalmış gibi görünüyordu. Geride kalan sadece aynanın içinde bir an için gördüğü şeydi: yansıma düzleminin ötesinde duran Yaradılmamış'ın varlığı.

Terzi dükkânındaki aynalarda böyle bir eğilim yoktu, hepsini tek tek kontrol etmişti. Her ihtimale karşı gördüğü şeyin bir çizimini diğerlerine de vermiş ve dikkatli olmaları için uyarmıştı.

Bugün ise yürüyerek arka atölyenin yanında olan küçük mutfağa girdi. Adolin gözleme ve köri yerken Kral Elhokar da odanın masasında oturmuş ciddi ciddi... bir şeyler mi yazıyordu? Hayır, *çizim yapıyordu*.

Shallan parmaklarını Adolin'in omzuna koydu ve Adolin'in karşılık olarak sırıtmasının tadını çıkardı. Sonra kralın omzunun üzerinden ne çizdiğine bakmak için masanın etrafını dolaştı. Şehrin bir haritasını çiziyordu, saray ve Yeminkapısı platformuyla birlikte. Fena değildi.

"Köprücüyü gören oldu mu?" diye sordu Elhokar.

"Buradayım," dedi Kaladin uzun adımlarla atölyeden mutfağa girerken. Yokska, kocası ve hizmetçisiyle beraber Elhokar'ın verdiği küreleri kullanarak yiyecek almaya çıkmışlardı. Görünüşe göre ödeyecek küren varsa şehirde hâlâ yiyecek satılıyordu.

"Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bir plan yaptım," dedi Elhokar.

Shallan omzunu silken Adolin'le bakıştı. "Öneriniz nedir Majesteleri?"

"Işıkören'in müthiş keşifleri sayesinde karımın kendi muhafızları tarafından esir alındığı açık," dedi kral.

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz Majesteleri," dedi Kaladin. "Daha çok krallıçe de muhafızlan etkisi altına alan şey neyse onun etkisindeymiş gibi görünüyor."

"Her iki durumda da kurtarılması gerekiyor," dedi Elhokar. "Kraliçe ve küçük Gavinor'u kurtarmak için saraya gizlice sızmamız ya da sarayı savaşarak ele geçirmek için asker toplamamız lazım." Kalemiyle haritaya vurdu. "Ancak Yeminkapısı önceliğimiz olarak kalmaya devam ediyor. Berrakhanım Davar, sizin bu Anlar Mezhebi'ni araştırmanızı istiyorum. Yeminkapısı platformunu ne için kullandıklarını keşfedin."

Yokska her gece bazı mezhep üyelerinin platformun üstünde kocaman bir ateş yaktıklarını doğrulamıştı. Sürekli olarak nöbet tutuyorlardı.

"Eğer yaptıkları tören ya da ayine, her neyse, katılabilirseniz Yeminkapısı'ndan sadece birkaç adım uzakta olursunuz," dedi kral. "Bütün platoyu Urithiru'ya gönderebilir ve oradaki ordularımızın bu mezheple ilgilenmesini sağlayabilirsiniz.

"Eğer bu mümkün olmazsa, Adolin ve ben Harap Ovalar'dan gelmiş önemli açıkgözler kılığında, şehirde kişisel muhafız kuvvetleri olan açıkgöz evleriyle iletişime geçeceğiz. Onların desteklerini alıp, belki gerçek kimliklerimizi de açıklayacak ve eğer gerekli olursa saraya saldırmak için bir ordu toplayacağız."

"Ya ben?" diye sordu Kaladin.

"Bu Çivit denilen adam canımı sıkıyor. O ve emrindeki Duvar Muhafızları hakkında neler öğrenebileceğine bir bak."

Kaladin başıyla onayladı, sonra homurdandı.

"Bu güzel bir plan Elhokar," dedi Adolin. "İyi iş çıkarmışsın."

Büyük ihtimalle böylesine basit bir övgünün bir kralı bu kadar gururlandırmaması gerekirdi. Hatta Elhokar bir şanspreni bile çekmişti ve dikkate değer bir şekilde bu normal olanlardan daha farklı görünmüyordu.

"Ama hâlâ yüzleşmemiz gereken bir şey var," diye devam etti Adolin. "O idam edilen ardentin kraliçeye karşı öne sürdüğü suçlar listesini gördün mü?"

"Ben... Evet."

"Aesudan'ın aşınlıklarını kınayan on rün," dedi Adolin. "Halk açlıktan ölürken yiyecekleri israf etmek. Vergileri arttırıp sonra ardentleri için partiler düzenlemek. Elhokar, bunlar Dinmezfırtına'dan çok önce başlamış."

"Bunu... ona sorabiliriz," dedi kral. "Kurtardığımız zaman. Bir şeyler mutlaka yanlış olmalı. Aesudan her zaman gururluydu ve her zaman hırslıydı ama hiçbir zaman böyle biri olmamıştır." Adolin'e dik dik baktı. "Jasnah'nın onunla evlenmemem gerektiğini, Aesudan'ın fazla güç meraklısı olduğunu söylediğini biliyorum. Jasnah hiç anlamadı. Benim Aesudan'a *ihtiyacım vardı*. Güçlü olan birisine..." Derin bir nefes aldı, sonra ayağa kalktı. "Zaman kaybetmemeliyiz. Plan. İtirazınız var mı?"

"Ben beğendim," dedi Shallan.

Kaladin de başını sallayarak onayladı. "Fazla genel ama en azından açık bir strateji. Dahası şehirdeki tahılın izini sürmeliyiz. Yokska açıkgözlerin dağıttığını söyledi ama saray stoklarının kapalı olduğunu da söyledi."

"Birilerinin Ruhdöküm cüsü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Adolin.

"Bence bu şehirde çok fazla sır var," dedi Kaladin.

"Adolin ve ben açıkgözlere sorar, ne bildiklerini öğreniriz," dedi Elhokar, sonra Shallan'a baktı. "Anlar Mezhebi?"

"Hemen başlayacağım," dedi Shallan. "Zaten yeni bir cekete ihtiyacım vardı."

◆
◆ ◆

Peçe olarak binadan tekrar çıktı. Pantolon ve ceketini giyiyordu ama şimdi sırtında bir delik vardı. İshnah kan lekelerini çıkarmayı başarmıştı ama Peçe yine de yenisi istiyordu. Şimdilik deliği bir Işıkörü'yle kapatmıştı.

Peçe sokak boyunca sallana sallana ilerledi ve kendine güveninin gittikçe arttığı-

nı fark etti. Urithiru'dayken deyim yerindeyse hâlâ "cekete sığmaya" çalışıyordu. Meyhaneleri dolaşırken yaptığı aptallıkları düşündüğü zaman yüzünü buruşturdu. Kuvvetli görünmek için ne kadar çok içebildiğini *kanıtlamanın* gereği yoktu ama bu ceketi giymeden, içinde yaşamadan öğrenebileceğin türden bir şey değildi.

Kholinar halkını biraz anlamak umuduyla pazar yerine doğru döndü. Anlar Mezhebi'ni nasıl ortaya çıktığını ve dolayısıyla içlerine nasıl sızacağını anlamak için önce insanların ne düşündüğünü öğrenmesi gerekiyordu.

Bu pazar yeri Urithiru'dakilerden ya da Kharbranth'ın gece pazarlarından çok farklıydı. Öncelikle çok eski olduğu belliydi. Bu eski ve aşınmış dükkânlar sanki ilk Issızlık'tan beri buradaymış gibilerdi. Bu taşlar milyonlarca parmağın dokunuşuyla aşınmış ya da geçen binlerce ayağın altında düzleşmişlerdi. Tenteler günlerin tekrar tekrar geçişleriyle ağarmıştı.

Sokaklar geniş ve tenhaydı. Bazı tezgâhlar boştu ve geride kalmış tüccarlar birileri geçerken bağırmıyordu. Bunlar herkesin hissettiği kuşatma altındaki bir şehrin boğucu etkileriydi.

Yokska sadece erkek terzisiydi, Peçe'nin de sırlarını kadına açmaya niyeti yoktu. O yüzden bir kumaş mağazasında durdu ve birkaç yeni ceket denedi. Hesaplarla ilgilenen kadınla muhabbet etti, asıl terzi kocasıydı ve kendi ceketinin benzerlerini nerede bulabileceği konusunda birkaç tavsiye aldı, sonra tekrar dışarı çıktı.

Burada açık mavili askerler devriye geziyordu, üniformalarındaki rünler Velalant Evi'nden olduklarını gösteriyordu. Yokska o kadar çok açıkgözün saraya girip ortadan kaybolmasına kadar bu berrakbeyin şehirde önemsiz bir tip olduğunu söylemişti.

Peçe ceset sıralarını hatırlayarak ürperdi. Adolin ve Elhokar bunların uzak bir Kholin akrabaları ve onun hizmetkârlarına ait olduğundan oldukça eminlerdi, şehirde sık sık güç kazanmaya çalışmış olan Kaves adında bir adam. İkisi de onun ölümüne üzülmüş değillerdi ama bu daha büyük bir gizeme işaret ediyordu. Pek çoğu Kaves'ten daha güçlü olan otuzdan fazla kişi de kraliçeyle görüşmeye gitmişti. Onlara ne olmuştu?

Seramiklerden yemek takımlarına ve kaliteli bıçaklara kadar çeşitli sıradan kullanım eşyaları ve lüks malzemeler satan bir dizi dükkânın önünden geçti. Askerlerin burada düzeni biraz da olsa sağlamış olduklarını görmek güzeldi. Belki Peçe kapalı dükkânlan kafasına takmak yerine, açık olanların bu kadar fazla olmasını takdir etmeliydi.

Girdiği üçüncü elbise dükkânında sonunda istediği gibi bir ceket bulmuştu, eskisiyle aynı tarz kesimli, beyaz ve dizlerinin altına kadar uzundu. Terzi kadına parasını ödedi, sonra havadan sudan konuşarak lafı şehirdeki yiyecek stoklarına getirdi.

Cevaplar onu yan sokaktaki bir tahıl deposuna götürdü. Burası eskiden bir Thaylen bankasıydı, girişinde Thaylence ve Alethçe kadın yazısıyla *Güvenli Kasalar* yazıyordu. Sahipleri kaçalı çok uzun zaman olmuştu; tefecilerin, bazı hayvanların fırtınanın gelişini saatler öncesinden hissetmeleri gibi, yaklaşan tehlikeye karşı altıncı hisleri varmış gibi görünüyordu.

Açık mavili askerler buraya el koymuştu ve kasalarda artık paradan daha değerli olan tahıllar tutuluyordu. İnsanlar dışarıda sırada bekliyor ve kapıda duran askerler bir günlük gözleme ve lapa yapmaya yetecek kadarını dağıtıyorlardı.

Bu iyi bir işaretti, şehrin bariz ve korkunç durumunu hatırlatıyor olsa bile. Askerlerinin açık beceriksizlikleri olmasaydı, Velalant'ın cömertliğini alkışlayabilirdi. Herkese sırada durmaları için bağırıyorlar ama düzeni sağlamak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Kimsenin sıraya ikinci bir kere girmediğinden emin olmak için liste tutan bir kâtipleri vardı ama muhtaç olmadıkları *çok bariz* bir şekilde belli olan insanları geri çevirmiyorlardı.

Peçe pazar yerini inceledi ve terk edilmiş tezgâhlann aralarındaki aralık ve boşluklardan izleyen insanları fark etti. Fakirler ve istenmeyenler, sığınmacılardan bile daha fazla muhtaç olanlar. Parçalanmış kıyafetler, kirli suratlar. Güçlü bir duyguya çekilen sprenler gibi izliyorlardı.

Bir lağım kanalının yanındaki alçak bir duvarın üzerine yerleşti. Yakınlarda çömelmiş, sırayı aç gözlerle izleyen bir oğlan vardı. Kollarından biri sakatlanmış, kullanılamaz bir elle sonlanıyordu: parmakların üçü sadece çıkıntılardan ibaret, diğer ikisi de yamuktu.

Pantolonunun cebini karıştırdı. Shallan yanında yiyecek bir şey taşımazdı ama Peçe yanında atıştıracak bir şeyler olmasının önemini biliyordu. Hazırlanırken cebine bir şey attığından emindi... İşte buradaydı. Bir et çubuğu, Ruhdökülmüş ama şekerle tatlandırılmıştı. Sosis denilemeyecek kadar küçüktü. Bir ucunu ısırdı, sonra geri kalanını sokak çocuğuna doğru salladı.

Oğlan büyük ihtimalle ne istediğini anlamaya çalışarak Peçe'yi baştan aşağıya süzdü. Sonunda yaklaştı ve eti kaptı, hızla hepsini birden ağzına tıkmıştı. Daha fazlası gelecek mi görmek için gözlerini Peçe'ye dikti ve bekledi.

"Sen neden sıraya girmedin?" diye sordu Peçe.

"Kuralları var. Belli bi' yaşta olmalısın. Ayrıca fazla fakirsen sıradan atıyorlar."

"Ne sebeple?"

Oğlan omzunu silkti. "Sebep lazım değil herhâlde. Zaten aldın diyorlar ama almadın."

"Bu insanlann pek çoğu... zengin evlerin hizmetkârları, değil mi?"

Sokak çocuğu başıyla onayladı.

Fırtına kapası açıkgözler, diye düşündü Peçe izlerken. Sokak çocuğunun da dediği gibi, fakirlerin bazılarını sudan sebeplerle sıradan atılıyordu. Başkaları sanki işleri buymuş gibi sabırla bekliyordu. Zengin evleri tarafından yemek almaları için gönderilmişlerdi. Gerçl üniforma giymemişlerdi ama çoğunda ev muhafızlarının güçlü ve sağlam görüntüsü vardı.

Fırtınalar adına. Velalant'ın adamlarının bu işi nasıl yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. *Ya da ne yaptıklarını* tam olarak *biliyorlar,* diye düşündü. *Velalant sadece yerel açıkgözlerin gönlünü hoş tutuyor ve olur da rüzgâr ondan yöne dönerse iktidarını desteklemeye hazırlıyor olabilir.*

Bu Peçe'nin midesini bulandırıyordu. Sokak çocuğu için ikinci bir et çubuğu çıkardı ve ona Velalant'ın nüfuzunun nereye kadar uzandığını sormaya başlayacaktı ki, oğlan bir an içinde ortadan kayboldu.

Tahıl dağıtımı bitmişti, birçok mutsuz kişi söylenmeye başladı. Askerler akşam bir dağıtım daha olacağını söylediler ve insanlara sıraya girip beklemelerini tavsiye ettiler. Sonra banka kapılarını kapattı.

Ama Velalant yiyeceği *nereden* buluyordu? Peçe ayağa kalktı ve pazarda dolaşmaya devam etti, öfkesprenlerinin yanından geçti. Bazıları normal kan havuzları gibi görünüyordu, diğerleri ise simsiyah, katran gibiydi. Bunlardaki baloncuklar patladığı zaman içlerinde kor gibi kırmızı bir ışık görünüyordu. İnsanlar beklemek için oturmaya başlarken bunlar kayboldu ve yerlerinde yorgunluksprenleri belirdi.

Pazar yeri hakkındaki iyimserliği uçup gitmişti. Boş boş duran, kaybolmuş gibi görünerek dolaşan kalabalıkların arasından geçti ve insanlann gözlerindeki bunalımı okudu. Neden hayat devam edebilirmiş gibi davranacaklardı ki? Sonları gelmişti. Yokelçiler bu şehri paramparça edeceklerdi, eğer herkesin açlıktan ölmesini beklemezlerse tabii.

Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyordu. *Peçe'nin* bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir anda Anlar Mezhebi'nin içine sızmak fazla anlamsız göründü. Bu zavallı insan-

lar için daha doğrudan bir şeyler yapamaz mıydı? Ama... daha kendi ailesini bile kurtarmayı başaramamıştı. Mraize'in abileriyle ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu düşünmeyi de reddediyordu. Bütün bir şehri nasıl kurtaracaktı ki?

Aniden kendini kapana kısılmış hissetti, kaçmaya çalışarak kalabalığı omuzlayıp geçti. Buradan çıkması gerekiyordu. Onun...

O ses neydi?

Shallan birden durdu, döndü, *duydu.* Fırtınalar adına. Olamazdı, olabilir miydi? O sese doğru ilerledi, o *ses.*

"Öyle diyorsun canım kardeşim," diye iddia etti ses. "Ama *herkes* ayları bildiğini düşünür. Nasıl bilmezler? Her gece onların bakışlarının altında yaşıyoruz. Onları arkadaşlarımızdan, eşlerimizden, çocuklarımızdan daha uzun süredir tanıyoruz. Ama yine de... Ama yine de..."

Shallan onu bir fırtına sarnıcının etrafındaki alçak bir duvarın üzerinde otururken bulana kadar boş boş gezinen kalabalığı ite kaka geçti. Önünde metal bir maltız yanıyor, rüzgârda kıvrılan ince duman sıraları çıkıyordu. Garip bir şekilde asker üniforması giyiyordu; Sadeas'ın renklerindeydi, ceketin düğmeleri iliklenmemiş ve boynuna renkli bir atkı dolamıştı.

Gezgin. *Kral'ın Aklı* dedikleri kişi. Açılı yüz hatları, sivri bir burun, çarpıcı siyahlıkta saçlar.

O *buradaydı.*

"Hâlâ anlatılacak hikâyeler var." Akıl ayağa fırladı. Çok az kişi ona dikkat ediyordu. Onlar için o sadece bir diğer sokak sanatçısıydı. "Üç ayın en akıllısının Mishim olduğunu herkes bilir. Her ne kadar kız kardeşi ve erkek kardeşi gökyüzünde hüküm sürmekten, aşağıdaki diyarlara ışıklarını bahşetmekten memnun olsalar da Mishim her zaman görevinden kaçmak için fırsat kollar."

Akıl önündeki maltızın içine bir şey atarak parlak yeşil renkli bir duman huzmesi çıkardı, ayların üçüncü ve en yavaş olanı Mishim'in rengiydi.

"Bu hikâye Tsa'nın zamanında geçiyor," diye devam etti Akıl. "Natanatan'ın en yüce kraliçesinin, o krallık düşmeden önce. Müthiş bir letafet ve güzellikle kutsanmış olan Natan halkı bütün Roshar'a ün salmışlardı. O zamanlarda yaşıyor olsaydınız doğuyu boş bir çöl değil, büyük bir kültürün yuvası olarak görürdünüz!

"Kraliçe Tsa, sizin de şüphesiz duymuş olduğunuz gibi, bir mimardı. Şehri için gittikçe daha da yukarıya yükselen, gökyüzüne doğru uzanan kuleler tasarladı. Bir gece Tsa en müthiş kulesinde durmuş, manzaranın tadını çıkarıyordu. O sırada Mishim, o akıllı ay gökyüzünde yakınlarından geçiyordu. Bu ayların büyük olduğu bir geceydi ve herkesin de bildiği gibi, bunlar ayların ölümlülerin hareketlerine özellikle dikkat ettikleri gecelerdir.

" 'Yüce Kraliçe!' diye seslendi Mishim. 'Müthiş şehrinizde ne kadar güzel kuleler inşa ettiniz. Her gece geçerken onları görmekten keyif alıyorum.' "

Akıl maltıza toz döktü, bu sefer biri beyaz, biri yeşil iki tane duman çizgisinin yükselmesine neden olmuştu. Shallan daha da yaklaşarak dumanın kıvrılmasını izledi. Pazardan geçenler de yavaşladı ve toplanmaya başladılar.

"Şimdi," dedi Akıl ellerini duman çizgilerinin içine sokarak, dumanların çalkalanması ve bükülmesine neden olarak merkezde dönen yeşil bir ay varmış gibi bir izlenim yarattı. "Kraliçe Tsa, Mishim'in kurnazlıklarından habersiz değildi. Natanlar Mishim'i hiçbir zaman fazla sevmemişlerdi, onun yerine Yüce Nomon'a saygı duyarlardı.

"Yine de insan bir ayı görmezden gelemezdi. 'Teşekkür ederim Yüce Göksel Varlık,' diye seslendi Tsa. 'Mühendislerimiz ölümlülerin en muazzam başarılarını yaratmak için durmaksızın çalışıyorlar.'

" 'Neredeyse benim yerime kadar yetişiyorlar,' diye seslendi Mishim. 'Acaba onu elde etmeye mi çalışıyorsunuz diye merak etmiyor değilim.'

" 'Asla Yüce Göksel Varlık. Benim yerim bu dünyada ve gökler size ait.' "

Akıl dumanın içindeki elini yukarı kaldırarak beyaz çizgiyi düz bir sütun şekline getirdi. Diğer eli bunun yukarısında yeşil dumanı döndürerek bir girdap oluşturmuştu. Bir kule ve bir ay.

Bu doğal bir şey olamaz, değil mi? diye düşündü Shallan. *Işıkörü mü yapıyor?* Ama Shallan hiç Fırtınaışığı görmüyordu. Akıl'ın yaptığı şeyde daha... organik bir hava vardı. Doğaüstü bir şey olduğundan emin olamıyordu.

"Her zaman olduğu gibi Mishim bir iş çeviriyordu. Her gece gökyüzünde asılı durmaktan, aşağıdaki dünyanın sadece ölümlülerin tadabileceği zevklerinden ve heyecanlarından çok uzakta olmaktan nefret ediyordu. Sonraki gece Mishim tekrar kulesindeki Kraliçe Tsa'nın üzerinden geçti. 'Takım yıldızları yakından görememen çok yazık,' dedi Mishim. 'Çünkü onlar mücevher ustalarının en iyileri tarafından kesilmiş gerçekten muhteşem mücevherler gibi.'

" 'Bu gerçekten de *yazık*,' dedi Tsa. 'Ama öyle yüce bir manzaranın karşısında bir ölümlünün gözlerinin yanacağını herkes bilir.'

"Sonraki gece Mishim yine denedi. 'Yıldızsprenleriyle konuşamaman çok yazık,' dedi. 'Çünkü onlar harika hikâyeler anlatıyorlar.'

" 'Bu gerçekten de *yazık*,' diye katıldı Tsa. 'Ama göklerin dilini duymanın bir ölümlüyü deli edeceğini herkes bilir.'

"Sonraki gece Mishim üçüncü kez denedi. 'Krallığının güzelliğini yukardan göremiyor olman çok yazık. Çünkü şehrinin kuleleri ve kubbeleri parıldıyor.'

" 'Gerçekten çok *yazık*,' diye katıldı Tsa. 'Ama o görüntüler gökyüzünün yüceleri için ve onları benim görmem günah olurdu.' "

Akıl maltızın içine başka bir toz serperek altın sarısı bir duman çıkardı. Şimdi onlarca kişi izlemek için toplanmıştı. Ellerini iki yanına doğru açarak dumanı düz bir tepsi gibi yaydı. Sonra duman yine çizgiler hâlinde yükselerek kuleler oluşturdu. Bir şehir miydi?

Bir elini döndürmeye devam ediyordu, yeşil dumanı bir halka şeklinde toplamıştı ve elini öne doğru uzatarak bunu döne döne altın sarısı şehrin yukarısına yolladı. Bu *inanılmazdı* ve Shallan ağzının açık kaldığını fark etti. Bu *canlı* bir görüntüydü.

Akıl, çantasını koyduğu yan tarafa doğru bir bakış attı. Sanki şaşırmış gibi irkildi. Shallan başını bir yana eğerken Akıl hemen kendini topladı ve hikâyesine o kadar hızla geri döndü ki, durakladığını fark etmemek çok kolay olurdu. Ama şimdi konuşurken seyircileri dikkatli gözlerle inceliyordu.

"Mishim'in işi daha bitmemişti," dedi. "Kraliçe dindardı ama ay kurnazdı. Hangisinin daha güçlü olduğuna karar vermeyi size bırakıyorum. Dördüncü gece Mishim tekrar Kralliçe'nin üzerinden geçerken farklı bir numara denedi.

" 'Evet şehrin sadece yukarıdan bakan bir tanrının görebileceği kadar muhteşem,' dedi Mishim. 'İşte bu yüzden kulelerden bir tanesinin çatısında hata olması bu kadar üzücü.' "

Akıl elini bir yana savurarak şehri oluşturan duman sıralarını dağıttı. Dumanlar azaldı, döktüğü tozlar bitiyordu, sadece yeşil çizgi kalmıştı.

" '*Ne*?' dedi Tsa. 'Hatalı bir kule mi? *Hangisi*?'

" 'Bu sadece önemsiz bir kusur,' dedi Mishim. 'Bunun için endişe etme. Zanaatkârlarının işleri için harcadıkları çabaları takdir ediyorum, ne kadar beceriksiz olsalar da.' Yoluna devam etti ama kraliçeyi yakaladığını biliyordu.

"Gerçekten de, sonraki gece güzel kraliçe balkonunda durmuş bekliyordu. 'Gökle-

rin Yüce Sakini!' diye seslendi Tsa. 'Bütün çatıları inceledik ve kusuru bulamadık! Lütfen, *lütfen* bana hangi kule olduğunu söyleyin ki yıkabileyim.' "

" 'Söyleyemem,' dedi Mishim. 'Ölümlü olmak kusurlu olmak demektir, sizlerden kusursuzluk beklemek doğru olmaz.'

"Bu kraliçeyi sadece daha da endişelendirmişti. Sonraki gece sordu. 'Gökyüzünün Yücesi, benim orayı ziyaret etmemin bir yolu *var mı*? Kulaklarımı yıldızsprenlerinin hikâyelerine kapatacağım ve gözlerimi takım yıldızlardan uzağa çevireceğim. Sizler için olan manzaralara değil, sadece insanlarımın kusurlu işlerine bakacağım ki, düzeltilmesi gereken şeyi kendi gözlerimle görebileyim.'

" 'İstediğin şey yasaklanmıştır,' dedi Mishim. 'Çünkü yer değiştirmemiz ve Nomon'un fark etmeyeceğini umut etmemiz gerekir.' Bunu gizleyerek de olsa büyük zevkle söylemişti, çünkü bu en başından beri Mishim'in istediği şeydi.

" 'Sizmişim gibi davranacağım,' diye söz verdi Tsa. 'Ve sizin yaptığınız şeylerin hepsini de yapacağım. Ondan sonra tekrar yer değiştireceğiz ve Nomon farkına bile varmayacak.' "

Akıl genişçe sırıttı. "Ve böylece ay ve kadın yer değiştirdi." Hikâye için saf heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki, Shallan kendini gülümserken buldu.

Savaştaydılar, şehir düşmek üzereydi ama Shallan'ın yapmak istediği tek şey bu hikâyenin sonunu dinlemekti.

Akıl dört tane duman çizgisi daha oluşturmak için tozlar kullandı; mavi, sarı, yeşil ve turuncu. Dumanları birbirine karıştırarak büyüleyici bir girdap oluşturdu. Bunu yaparken mavi gözleri Shallan'a takıldı. Gözleri kısıldı ve gülümsemesi sinsi bir hâl aldı.

Beni tanıdı, diye fark etti Shallan. *Hâlâ Peçe'nin yüzünü giyiyorum. Nasıl... nasıl tanıdı?*

Renkleri karıştırmayı bıraktığında ay beyaza dönmüştü ve dumanı yukarı çekerek oluşturduğu tek yüksek kule ise soluk bir yeşildi.

"Mishim aşağıdaki ölümlülerin arasına geldi," dedi Akıl sesini yükselterek. "Ve Tsa da ayın tahtına oturmak için gökyüzüne tırmandı! Mishim gecenin geri kalanını içki içerek ve kur yaparak ve dans ederek ve şarkı söyleyerek ve uzaktan izlediği bütün şeyleri yaparak geçirdi. Birkaç saatlik özgürlüğü boyunca hummalı bir şekilde yaşadı.

"Hatta kendini o kadar kaptırmıştı ki, geri dönmesi gerektiğini unuttu ve güneşin doğuşunu gördüğünde şok oldu! Aceleyle kraliçenin yüksek kulesine tırmandı ama gece bitmiş ve Tsa batmıştı.

"Mishim artık ölümlülüğün sadece zevklerini değil, endişesini de tatmıştı. Gününü büyük bir sessizlik içinde geçirdi, Tsa'nın gününü ayların gündüz gittikleri yerde bilge kız kardeşi ve ağırbaşlı erkek kardeşiyle kapana kısılmış olarak geçirdiğini biliyordu. Gece tekrar geldiği zaman Mishim kulenin içinde saklandı, Salas'ın ona seslenmesi ve yaptıkları için azarlaması bekliyordu. Ama Salas bir şey demeden geçti.

"Mutlaka Nomon yükseldiği zaman aptallığından dolayı onu kızacaktı. Ama Nomon bir şey demeden geçti. En sonunda Tsa gökyüzünde belirdi ve Mishim ona seslendi. 'Kraliçe Tsa, ölümlü, ne oldu? Kardeşlerim bana seslenmedi. Bir şekilde fark edilmemeyi başardın mı?'

" 'Hayır,' diye cevap verdi Tsa. 'Kardeşlerin benim bir taklitçi olduğumu anında anladılar.'

" 'O zaman gel, hemen yer değiştirelim!' dedi Mishim. 'Böylece onlara yalanlar söyleyip onları yatıştırayım.'

" 'Yatıştırmana gerek yok,' dedi Tsa. 'Benim harika olduğumu düşünüyorlar. Gündüz saatlerini ziyafet çekerek geçirdik.' "

" 'Ziyafet mi?' Kardeşleri ona hiç ziyafet vermemişti.

" 'Beraber tatlı şarkılar söyledik.'

" 'Şarkılar mı?' Kardeşleri onunla hiç şarkı söylememişti.

" 'Burası gerçekten muhteşem,' dedi Tsa. 'Söz verdiğin gibi yıldızsprenleri inanılmaz hikâyeler anlatıyorlar ve mücevherden yapılmış takımyıldızlar yakından müthiş görünüyor.'

" 'Evet. O hikâyeleri ve manzaralan ben de çok severim.'

" 'Sanırım,' dedi Tsa. 'Ben burada kalacağım.' "

Akıl dumanları sadece tek bir yeşil çizgi dışında hiç kalmayana kadar azalttı. O da küçüldü, inceldi, neredeyse kayboldu. Konuştuğu zaman sesi çok alçaktı.

"Mishim," dedi. "Şimdi başka bir ölümlü duygusunu daha öğrenmişti. Kayıp.

"Ay paniklemeye başladı! O kadar yukanda sahip olduğu, bütün diyarlan görüp sanatlannın, binalannın ve şarkılarının tadını uzaktan da olsa çıkarabildiği muhteşem manzarayı düşündü! Nomon'un nezaketini ve Salas'ın ne kadar düşünceli olduğunu hatırladı!"

Akıl beyaz dumandan bir girdap yarattı ve yavaş yavaş soluna doğru itti, yeni ay Tsa batmaya yakındı.

" 'Bekle!' dedi Mishim. 'Bekle Tsa! Sözünü tutmadın! Yıldızsprenleriyle konuştun ve takımyıldızlara baktın!' "

Akıl duman halkasını bir eliyle yakaladı ve bir şekilde kımıldamadan durduğu yerde dönmesini sağladı.

" 'Nomon yapabileceğimi söyledi,' diye açıkladı Tsa. 'Hem zarar da görmedim.'

" 'Yine de sözünü tutmadın!' diye haykırdı Mishim. 'Yeryüzüne geri gelmen gerek ölümlü, çünkü anlaşmamız sona erdi!' "

Akıl halkayı orada tuttu.

Sonra yok etti.

"Mishim'i sonsuza kadar rahatlatan bir şekilde Tsa merhamet etti. Kraliçe kulesine geri indi ve Mishim de hızla gökyüzüne tırmandı. Büyük bir zevkle ufka doğru battı. Gerçi batmadan hemen önce bir şarkı duymuştu."

Garip bir şekilde Akıl maltıza mavi küçük bir duman çizgisi ekledi.

"Bu bir kahkaha ve güzellik şarkısıydı. Bu Mishim'in daha önce hiç duymadığı bir şarkıydı! O şarkıyı anlaması çok uzun sürdü, ta ki aylar sonra bir gece yukandan geçerken kraliçeyi kulesinde tekrar görene kadar. Kucağında derisi hafif mavi renkli bir çocuk tutuyordu.

"Konuşmadılar ama Mishim anladı. Kraliçe onu oyuna getirmişti. Tsa bir günü gökyüzünde geçirmek *istemişti*, asıl istediği bir geceliğine Nomon'u tanımaktı. Açık mavi derili bir oğul doğurmuştu, Nomon'un rengi. Halkına şan getirecek tanrılardan doğmuş bir oğul. Gökyüzünün pelerinini giyen bir oğul.

"Ve işte bu yüzden bugün bile Natanatan halkının hafif mavi renkli bir derisi vardır. Ve bu yüzden hâlâ kurnaz olduğu hâlde Mishim bir daha asla yerini terk etmemiştir. En önemlisi, bu ayın daha önce sadece ölümlülerin bildiği bir şeyi tatmasının hikâyesidir. Kaybın."

Son mavi duman çizgisi de inceldi, sonra kayboldu

Akıl, alkış için eğilmedi ya da para istemedi. Sahne olarak kullandığı sarmaşık duvarının üzerine geri oturdu, tükenmiş gibi görünüyordu. İnsanlar afallamış hâlde bekledi-ler, sonunda bazıları daha fazla anlatması için bağırmaya başladı. Akıl sessiz kaldı. İsteklerini, yalvarmaları, sonra küfürleri dinledi.

Yavaş yavaş kalabalık dağıldı.

En sonunda önünde sadece Shallan kalmıştı.

Akıl ona gülümsedi.

"Neden bu hikâye?" diye sordu Shallan. "Ve neden şimdi?"

"Anlamları ben söylemem çocuğum," dedi. "Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olman gerekirdi. Ben sadece hikâyeyi anlatırım."

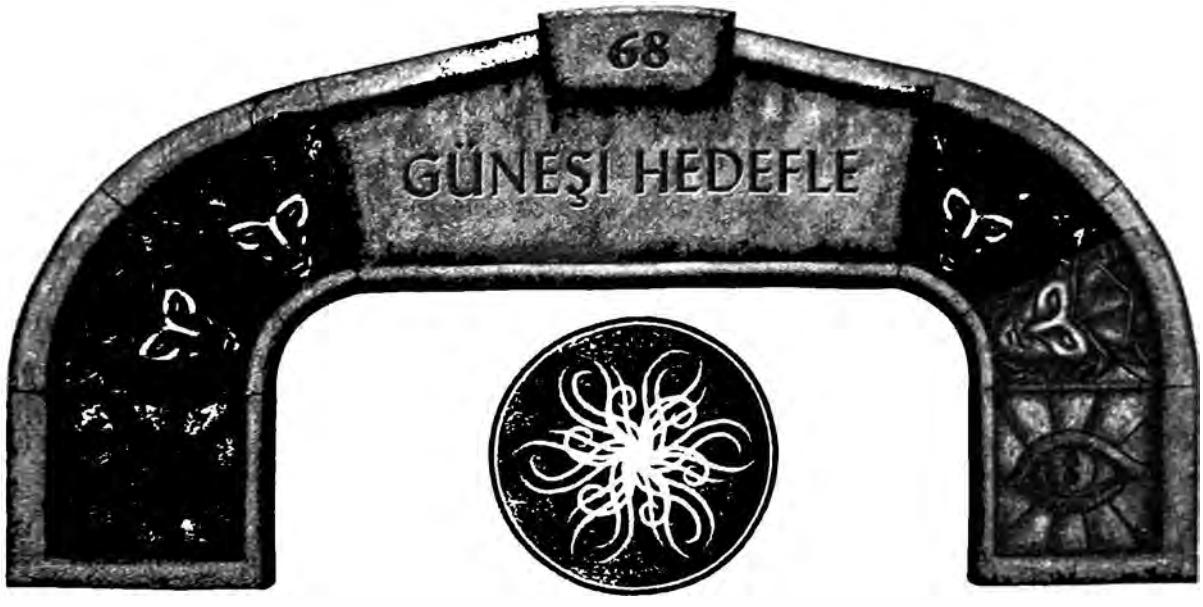
"Çok güzeldi."

"Evet," dedi Akıl. Sonra ekledi. "Flütümü özledim."

"Neyi?"

Akıl ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. Shallan öne doğru yaklaştı ve çantasının içine bir bakış atarak küçük, kapağı kapalı bir kavanoz gördü. Shallan'a bakan tarafının beyaz olması dışında siyahtı.

Akıl çantanın ağzını hızla kapattı. "Gel. Bana yiyecek bir şeyler ısmarlama fırsatını değerlendirebilecek gibi duruyorsun."

Kuledeki sprenlerin bilinçsel yansımaları üzerindeki araştırmalarım son derece açıklayıcı oldu. Bazıları Kardeş'in insanoğlundan isteyerek uzaklaştığını düşünüyordu, ancak ben bu teorinin aksine işaretler buldum.

—Çekmece 1-1, birinci zirkon

Akıl'ın Shallan'ı götürdüğü meyhane kremle o kadar kaplanmıştı ki tamamen kilden yapılmış izlenimini uyandırıyordu. İçeride fabrial bir tavan pervanesi hareketsizce asılı duruyordu, çalıştırmak çığlık atan garip sprenlerin dikkatini çekerdi.

Dışarıdaki chouta satıldığını belirten büyük tabelalara rağmen içerisi boştu. Fiyatlar Shallan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu ama mutfaktan gelen kokular davetkârdı. Hancı kısa boylu ve şişman Alethi bir adamdı, göbeği o kadar iriydi ki büyük bir chul yumurtasına benziyordu. Akıl içeri girdiğinde yüzü kararadı.

"Sen!" dedi parmağını uzatarak. "Hikâyeci! Buraya müşteri çekmen gerekiyordu! Mekân dolu olacak demiştin!"

"Gaddar efendim, inanıyorum ki yanlış anlamışsınız." Akıl süslü bir selamla eğildi. "Ben sizin dolu olacağınızı söyledim. Ve öylesiniz de. Neyle olacağınızı söylemedim zira ağzımı bozmak istemiyordum."

"Müşterilerim nerede aptal herif!"

Akıl kenara bir adım atıp elleriyle Shallan'ı gösterdi. "Bakın güçlü ve korkunç kralım, sizin için bir tebaa getirdim."

Hancı gözlerini kısarak Shallan'a baktı. "Parası var mı?"

"Evet," dedi Akıl elindeki Shallan'ın cüzdanını kaldırarak içini karıştırırken. "Büyük ihtimalle bahşiş de bırakır."

Shallan irkilerek cebini yokladı. Fırtınalar, hem de günün büyük bir kısmı boyunca elini o cüzdanın üzerinde tutmuştu.

"Özel odayı alın o zaman," dedi hancı. "Zaten başkasının kullandığı da yok. Aptal ozan. Bu gece senden iyi bir performans bekliyorum!"

Akıl içini çekerek Shallan'a cüzdanını attı. Çantasını ve maltızını kapıp Shallan'ı

ana yemek odasının yanındaki bir odaya götürdü. Onu içeriye sokarken bir yumruğunu hancıya doğru kaldırdı. "Baskılanndan sıkıldım despotl Bu akşam şarabını iyl koru, zira devrim hızlı, öfkeli ve sarhoş olacak!"

Arkasından kapıyı kapatırken Akıl kafasını salladı. "Bu adamın şimdiye kadar aklının başına gelmesi gerekirdi. Neden bana hâlâ katlanmaya devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok." Çantasını ve maltızını duvarın yanına bıraktı, sonra odadaki yemek masana oturarak geriye yasladı ve çizmelerini yanındaki sandalyenin üzerine uzattı.

Shallan masaya daha edepli bir şekilde oturdu, Desen ceketinden aşağı kaydı ve masanın üzerini kabartarak yanında durdu. Akıl sprene tepki vermedi.

Duvarlardaki boyalı tahta kaplamalar ve küçük pencerenin pervazına dizilmiş kayafilizleriyle oda gerçekten güzeldi. Masasının sarı ipekten bir örtüsü bile vardı. Odanın istenmeyen koyugözler ana odada otururken mahremiyet içinde yemek isteyen açıkgözler için olduğu belliydi.

"Güzel illüzyon," dedi Akıl. "Kafanın arkasını doğru yapmışsın. İnsanlar arkayı hep yanlış yapıyor. Ama karakteri bozdun. Terbiyeli bir açıkgöz gibi yürüyorsun, bu kıyafetin içinde komik duruyor. Ceket ve şapkayı giyeceksen, buna uygun davranman gerek."

"Biliyorum," dedi Shallan yüzünü buruşturarak. "Kişilik... sen beni tanıdığın zaman kayboldu."

"Keşke siyah saçlı olmasaydın. Doğal kızılın beyaz ceketle çok çekici dururdu."

"Bu kılığın daha az dikkat çekici olması gerekiyordu."

Akıl Shallan'ın masaya bıraktığı şapkaya bir bakış attı. Shallan kızardı. İlk çizimlerini hocasına gösteren endişeli küçük bir kız gibi hissetti.

Hancı içkilerle girdi, saat daha erken olduğu için hafif bir turuncuydu. "Çok teşekkür ederim efendim," dedi Akıl. "Sizin hakkınızda bir şarkı daha yazmaya yemin veriyorum. Genç bayanlarla karıştırdığınız şeylerden bahsetmeyen bir şarkı..."

"Fırtına kapası aptal," dedi hancı. İçecekleri masaya koydu ve Desen'in altından dalgalanarak çıkmasını fark etmedi. Kapıyı kapatarak odadan çıktı.

"Onlardan biri misin?" diye sordu Shallan kendini tutamayarak. "Sen Elçi misin, Akıl?"

Desen hafifçe uğuldadı.

"Yok, asla," dedi Akıl. "Bir daha din işine bulaşmayacağım. Denediğim son yedi sefer felaketle bitti. Sanınm hâlâ yanlışlıkla bana tapınan en az bir tanrı var."

Shallan dik dik baktı. Akıl'ın garip laflarının hangilerinin kafa karıştırmak için olan saçmalıklar, hangilerinin anlamlı bir şeyler olduğunu anlamak her zaman zordu. "*Nesin* o zaman?"

"Bazı insanlar yaşlandıkça nazikleşir. Ben onlardan biri değilim çünkü kozmerin masumlara nasıl davranabildiğini gördüm ve bu beni nazik olmamaya itiyor. Bazı insanlar yaşlandıkça bilgeleşir. Ben onlardan biri değilim çünkü bilgelik ve hedeflerim her zaman ters düşmüştür ve hâlâ onun konuştuğu dili öğrenemedim. Bazı insanlar yaşlandıkça kötümserleşir. Ben neyse ki onlardan biri değilim. Eğer öyle olsaydım etrafımdaki hava çarpılır, geride küçümsemeden başka hiçbir duyguyu bırakmayarak her şeyi yutardı."

Parmağıyla masaya vurdu. "Başka insanlar... Başka insanlar yaşlandıkça sadece acayipleşir. Korkarım ben *onlardan* biriyim. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce bir deniz olan ovada kalıp kurumuş yabancı bir yaratığın kemikleriyim. Bir gariplik, belki bir zamanlar her şeyin şimdiki gibi olmamasının bir hatırasıyım."

"Sen... yaşlısın, değil mi? Bir Elçi değilsin ama onlar kadar yaşlısın."

Akıl çizmelerini sandalyeden aşağı indirdi ve öne eğildi, Shallan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Müşvik bir şekilde gülümsedi. "Çocuğum, onlar daha bebekken ben on-

larca hayat yaşamıştım. 'Yaşlı' eskimiş ayakkabılar için kullandığınız bir kelime. Ben bambaşka bir şeyim."

Shallan o mavi gözlerin içine bakarken titredi. İçlerinde oynayan gölgeler vardı. Siluetler hareket etti ve zamanla aşındı. Kayalar toz oldu. Dağlar tepelere dönüştü. Nehirlerin yolları değişti. Denizler çöl oldu.

"Fırtınalar adına," diye fısıldadı Shallan.

"Ben gençken..." dedi Akıl.

"Evet?"

"Bir yemin ettim."

Shallan başını sallayarak onayladı, gözleri kocaman açıktı.

"Bana ihtiyaç duyulduğunda her zaman orada olacağım, dedim."

"Oldun mu?"

"Evet."

Shallan nefesini bıraktı.

"Sonra daha net olmam gerektiği ortaya çıktı çünkü 'orada' herhangi bir yer anlamına gelebiliyordu."

"Sen... Ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar 'orada' hep kimsenin hiçbir işine yaramayan rastgele bir konum oldu."

Shallan tereddüt etti. Bir an içinde Akıl'da hissettiği şey her ne ise gitmişti. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "*Seninle* niye konuşuyorum ki zaten."

"Shallan!" dedi Akıl şok içinde. "Başkasıyla konuşuyor olsaydın, bu ben olmazdım."

"Sen olmayan bir sürü kişi tanıyorum Akıl. Hatta bazılarından *hoşlanıyorum* bile."

"Dikkatli ol. Ben olmayan insanlar anlık samimiyet patlamaları yaşayabilirler."

"Bu kötü mü?"

"Elbette! 'Samimiyet' insanların kronik sıkıcılıklarını haklı çıkarmak için uydurdukları bir bahane."

"Eh, *ben* samimi insanları seviyorum," dedi Shallan bardağını kaldırarak. "Onları merdivenden aşağıya ittiğin zaman yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi harika olur."

"Bak bu kabalık işte. İnsanları merdivenden aşağı samimi olduklan için itmezsin. İnsanlan merdivenden aşağı *aptal* oldukları için itersin."

"Peki ya hem samimi *hem de* aptallarsa?"

"O zaman kaçacaksın."

"Ben onlarla tartışmaktan epey hoşlanıyorum. Zeki görünmemi sağlıyorlar ve Vevbiliyor kl buna ihtiyacım var..."

"Hayır, hayır. Bir aptalla *hiçbir zaman* tartışmamalısın Shallan. Ekmeğe yağ sürmek için en iyi kılıcını kullanmak olur."

"Ama ben bir âlimim. İlginç özelliklere sahip şeylerden hoşlanıyorum ve aptallık da *çok ilginç*. Ne kadar incelersen o kadar uzağa kaçıyor, ama ne kadar elde edersen o kadar azını anlıyorsun!"

Akıl içkisinden bir yudum aldı. "Bir yere kadar doğru. Ama fark etmesi zordur çünkü aynı vücut kokusu gibidir, kendininkini hiçbir zaman fark etmezsin. Öte yandan... İki zeki kişiyi yan yana koyarsan enlnde sonunda ortak aptallıklarını *bulacak* ve böylece aptallara dönüşeceklerdir."

"Bir çocuk gibi, ne kadar beslersen o kadar büyür."

"Şık bir elbise gibi, gençken çekici durabilir ama yaşlıları özellikle kötü gösterir. Ve özellikleri her ne kadar eşsiz olursa olsun, aptallık korkutucu derecede yaygındır. Aptal insanların toplam sayısı gezegen nüfusuna eşit sayılır. Artı bir."

"Artı bir mi?" diye sordu Shallan.

"Sadeas iki sayılır."

"Iı... o öldü Akıl."

"Ne?" Akıl olduğu yerde doğruldu.

"Birileri onu öldürdü. Ee... kim olduğunu bilmiyoruz." Aladar'ın araştırmacıları suçluyu aramaya devam etmişti ama Shallan Urithiru'dan ayrıldığında soruşturma hâlâ bir yere varmamıştı.

"Birileri Sadeas'ı öldürdü ve ben bunu *kaçırdım mı*?"

"Orada olsan ne yapardın? Yardım mı ederdin?"

"Tabii ki hayır. *Alkışlardım*."

Shallan sırıttı ve derin bir iç çekti. Saçları kırmızıya dönmüştü, illüzyonu dağılmıştı. "Akıl," dedi. "Neden buradasın? Bu şehirde?"

"Tam olarak emin değilim."

"Lütfen. Sadece cevap veremez misin?"

"Verdim ve dürüst bir cevaptı. Nerede olmam gerektiğini bilebiliyorum Shallan ama her zaman ne yapacağımı bilemiyorum." Parmaklarıyla masada tempo tuttu. "*Sen* neden buradasın?"

"Yeminkapısı'nı açmak için," dedi Shallan. "Şehri kurtarmak için."

Desen uğuldadı.

"Yüce amaçlar," dedi Akıl.

"Eğer seni yüce bir hedefe götürmeyecekse amaçların anlamı nedir ki?"

"Evet, evet. Güneşi hedefle. Böylece eğer ıskalarsan en azından attığın ok çok uzağa düşecek ve öldürdüğün kişi de büyük ihtimalle tanımadığın birisi olacak."

Hancı yemek getirmek için tam bu anı seçmişti. Shallan pek aç hissetmiyordu, dışarıdaki bütün o aç insanları görmek iştahını kapatmıştı.

Küçük tabaklarda Ruhdökülmüş tahıldan yapılmış ve üzerleri birer buğulama kremcikle süslenmiş gevrek kekler vardı; düz bir kuyruğu, iki büyük pençesi ve uzun antenleri olan skrip denilen bir türdü. Kremcik yemek alışılmadık bir şey değildi ama pek sosyete yemeği sayılmazdı.

Yemeklerinin arasındaki tek fark soslarıydı. Shallan'ınki tatlı, Akıl'ınkiyse baharatlıydı, gerçi onun sosu ayrı bir kapta gelmişti. Yemek stokları sınırlıydı ve mutfak ayrı kadın ve erkek yemekleri hazırlamıyordu.

Hancı Shallan'ın saçlarına bakıp kaşlarını çattı, sonra kafasını salladı ve gitti. Shallan Akıl'ın etrafında garipliklerin olmasına alışkın olduğu izlenimine kapıldı.

Başını eğip yemeğine baktı. Bunu başka birine verebilir miydi? Ondan daha fazla hak eden birisine?

"Ye," dedi Akıl ayağa kalkar ve küçük pencereye doğru yürürken. "Verileni ziyan etme."

Gönülsüzce dediğini yapmaya başladı. Özellikle iyi sayılmazdı ama berbat da değildi. "Sen yemeyecek misin?" diye sordu Shallan.

"Sağ ol, kendi tavsiyelerimi dinlemeyecek kadar zekiyim." Dikkati başka yerdeymiş gibiydi. Pencerenin dışında Anlar Mezhebi'nden bir kalabalık geçiyordu.

"Senin gibi olmak istiyorum," dedi Shallan bunu söylerken kendini aptal hissederek.

"Hayır, istemiyorsun."

"Sen komiksin, etkileyicisin ve..."

"Evet, evet. O kadar fazla fırtına kapası zekâm var ki, *ben* bile dediklerimin yarısını anlamıyorum."

"...ve bir şeyleri değiştirebiliyorsun Akıl. Jah Keved'de geldiğin zaman her şeyi değiştirdin. Bunu yapabilmeyi istiyorum. Dünyayı değiştirebilmeyi istiyorum."

Yemeği hiç umurunda değilmiş gibiydi. *Yemek yiyor mu?* diye merak etti Shallan. *Ya da o... bir tür spren gibi mi?*

"Seninle birlikte şehre kim geldi?" diye sordu Akıl.

"Kaladin. Adolin. Elhokar. Bazı hizmetkârlar."

"Kral Elhokar? Burada mı?"

"Şehri kurtarmaya kararlı."

"Şehirleri bırak, çoğu zaman Elhokar paçasını kurtarmakta sorun yaşıyor."

"Ben onu seviyorum," dedi Shallan. "Kendisine ve yaptıklarına rağmen."

"İnsanı kendine alıştırıyor aslında. Kötü bir alışkanlık gibi."

"Gerçekten doğru olan şeyi yapmaya çalışıyor. Son zamanlardaki konuşmalarını duymalıydın. İyi bir kral olarak hatırlanmak istiyor."

"Kibir."

"Sen nasıl hatırlanacağını umursamıyor musun?"

"Ben kendi kendimi hatırlayacağım, bu da yeterli. Ama Elhokar, o yanlış şeyler için endişe ediyor. Babası basit bir taç takardı çünkü otoritesini hatırlatacak bir şeylere ihtiyaç duymuyordu. Elhokar basit bir taç takıyor çünkü daha gösterişli bir şeylerin insanların onu fark etmemesine neden olacağından endişe ediyor. Rekabet istemiyor."

Akıl şömineyi ve bacayı incelemeyi bıraktı. "Dünyayı değiştirmek istiyorsun Shallan. Bu iyi, güzel. Ama dikkatli ol. Dünya senden daha eski. Kıdemli olan o."

"Ben bir Parlayan'ım," dedi Shallan bir çatal dolusu tatlı, gevrek ekmek parçasını daha ağzına tıkarken. "Dünyayı kurtarmak iş tanımında var."

"O zaman bunu akıllıca yap. İki çeşit önemli insan vardır Shallan. Zamanın kayası üstüne doğru yuvarlanırken onun karşısında duran ve ellerini uzatanlar. Bütün hayatların boyunca onlara ne kadar büyük oldukları söylenmiştir. Dünyanın, dadılarının onlara bir bardak süt getirirken yaptığı gibi, önlerinde eğileceğini sanarlar.

"Bunların sonu ezilmek olur.

"Öbürleri zamanın kayası yuvarlanıp geçerken kenarda dururlar ama, 'Bak ne yaptım! Kayayı oraya ben yuvarladım. Bir daha yaptırmayın ha!' demekte hızlı davranırlar.

"Bunlar da diğer herkesin ezilmesine neden olurlar."

"Üçüncü bir tür insan yok mu?"

"Var ama onlar çok ender çıkar. Bunlar kayayı durduramayacaklarını bilirler. O yüzden yanında yürürler, incelerler ve fırsat kollarlar. Sonra azıcık itip yolunda bir değişiklik yaratırlar.

"Bunlar... Eh, dünyayı gerçekten değiştiren insanlar işte bunlardır. Ve bunlar beni dehşete düşürüyor. Çünkü insanlar hiçbir zaman zannettikleri kadar ileri görüşlü olmazlar."

Shallan kaşlarını çattı, sonra boş tabağına baktı. Aç olduğunu düşünmüyordu ama bir kere yemeye başladıktan sonra...

Akıl yürüyerek yanından geçti ve ustalıkla boş tabağını kaptı, sonra dolu olan kendininkiyle değiştirdi.

"Akıl... Bunu yiyemem."

"Mızmızlanma," dedi Akıl. "Açlıktan ölürsen dünyayı nasıl kurtaracaksın?"

"Açlıktan *ölmüyorum*." Ama onu memnun etmek için ufak bir ısırık aldı. "Dünyayı değiştirebilecek bir güce sahip olmak kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Kötü mü? Hayır. Tiksindirici, iç karartıcı, korkunç. Güce sahip olmak berbat bir yüktür, hayal edilebilecek en kötü şeydir." Döndü ve Shallan'ı inceledi. "Sana göre *güç* nedir Shallan?"

"Güç..." dedi Shallan kremciği keserek kabuğunu ayırırken. "Demin de söylediğim şey; bir şeyleri değiştirebilme becerisi."

"Bir şeyleri derken?"

"Diğer insanların yaşamlarını. Güç, hayatı çevrendeki kişiler için daha iyi veya daha kötü hâle getirebilme becerisidir."

"Ve kendi hayatını da elbette."

"Benim önemim yok."

"Olmalı."

"Özveri bir Vorin erdemidir Akıl."

"Bırak onu. Hayatı yaşaman gerek Shallan, hayatın *tadını çıkarman gerek*. Diğerlerine ikram etmeyi istediğin şeyi sen de iç! Benim yaptığım şey bu."

"Sen... gerçekten eğleniyor gibi görünüyorsun."

"Her günü son günümmüş gibi yaşamayı seviyorum."

Shallan başıyla onayladı.

"Bununla da kendi sidiğimden oluşan bir havuzun içinde yatıp bakıcıya daha fazla tatlı getirmesi için bağırmayı kastediyorum tabii."

Kremcik lokması neredeyse Shallan'ın boğazına kaçıyordu. Bardağı boştu ama Akıl yanından geçiyordu ve eline kendi bardağını tutuşturdu. Shallan başına dikerek yutabildi.

"Güç bir bıçaktır," dedi Akıl sandalyesine otururken. "Kendini kesmeden kullanamayacağın korkunç ve tehlikeli bir bıçak. Aptallık hakkında atıp tuttuk ama gerçekte çoğu insan aptal değildir. Pek çoğu sadece kendi hayatları üzerindeki kontrollerinin o kadar az olması yüzünden *sinirlidir*. Dışarı vururlar. Bazen hayret verici şekillerde..."

"Anlar Mezhebi. Farklı bir dünyanın geldiğini görebildiklerini iddia ediyorlarmış."

"Geleceği görebildiğini iddia eden herkese karşı dikkatli ol Shallan."

"Senin dışında elbette. Sana nerede ihtiyaç olacağını bildiğini söylememiş miydin?"

"Geleceği görebildiğini iddia eden *herkese* karşı dikkatli ol Shallan." diye tekrar etti.

Desen masanın üzerinde dalgalandı, uğuldamıyordu, sadece daha hızlı değişmeye, süratli bir dizi yeni şekil oluşturmaya başladı. Shallan yutkundu. Şaşırtıcı bir şekilde tabağı yine boştu. "Yeminkapısı platformunu mezhep kontrol ediyor," dedi. "Orada her gece ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Ziyafet çekiyorlar," dedi Akıl alçak sesle. "Ve eğleniyorlar. Aralarında iki grup var. Sıradan üyeler sokaklarda geziyor, inleyip spren taklidi yapıyorlar. Ama platformun üzerinde olan diğerleri sprenleri yakından *tanıyorlar*; net konuşmak gerekirse bir tanesini. Cümbüşün Kalbi diye bilinen yaratığı."

"Yaradılmamışlardan biri."

Akıl başıyla onayladı. "Tehlikeli bir düşman Shallan. Mezhep bana uzun zaman önce gördüğüm bir grubu anımsatıyor. Eşit derecede tehlikeli, eşit derecede aptallardı."

"Elhokar onların içine sızmamı istiyor. Platformun üstüne çıkıp Yeminkapısı'nı çalıştırmamı. Bu mümkün mü?"

"Olabilir." Akıl arkasına yaslandı. "Belki. Ben kapıyı çalıştıramam, fabrialın sprenleri bana itaat etmez. Sende doğru anahtar var ve mezhep de yeni üyeleri hevesle kabul ediyor. Tüketiyor, yeni odunlara ihtiyaç duyan bir ateş gibi."

"Nasıl? Ne yapmam lazım?"

"Yemek," dedi Akıl. "Kalp'e olan yakınlıkları onları ziyafet ve kutlama yapmaya itiyor."

"Hayatın tadını mı çıkarıyorlar?" dedi Shallan Akıl'ın biraz önceki sözünden alıntı yaparak.

"Hayır. Hedonizm hiçbir zaman zevk değildir Shallan, tam tersidir. Hayattaki güzel şeyleri alır ve tadını kaçırana kadar abartırlar. Güzel müziği hiçbir şeyin anlaşılamayacağı kadar yüksek sesle çalmak, güzel şeyleri alıp bayağı hâle getirmek yaptıklan. Ama onların ziyafetleri sana bir fırsat veriyor. Liderleriyle temasım oldu. Onlara cümbüş için yemek getirirsen seni aralarına sokabilirim. Ama haberin olsun, basit Ruhdö- külmüş tahıllar onları tatmin etmeyecektir."

Zorlu bir görev olacaktı. "Diğerlerine geri dönmeliyim." Shallan Akıl'a baktı. "Sen de... benimle gelir misin? Bize katılır mısın?"

Akıl ayağa kalktı, sonra kapıya doğru gitti ve kulağını dayadı. "Ne yazık ki Shallan," dedi ona bir bakış atarak. "Burada olmamın sebebi sen değilsin."

Shallan derin bir nefes aldı. "Dünyayı nasıl değiştireceğimi *öğreneceğim* Akıl."

"Nasıl yapacağını zaten biliyorsun. *Neden değiştirmen gerektiğini* öğren." Kapıdan geriye çekildi ve duvara yaslandı. "Ayrıca hancıya dumana dönüşüp kaybolduğumu söyle. Onu deli edecektir."

"Hanc..."

Kapı bir anda içeriye doğru açıldı. Hancı içeriye girdi ve Shallan'ı masada tek başına otururken görünce durakladı. Akıl sessizce kapının etrafından dolaştı ve fark etmeyen adamın arkasındaki kapıdan çıktı.

"Hay Cehennem," dedi hancı etrafa bakarken. "Bu akşam da çalışmayacak herhâlde."

"Hiçbir fikrim yok."

"Bana kralmışım gibi davranacağını söylemişti."

"Eh, sözünü tutuyor."

Hancı tabakları aldı, sonra çıktı. Akıl'la konuşmalar garip bir şekilde bitmeye meyilliydi. Ve evet, garip şekillerde başlamaya da. Genel olarak garip oluyorlardı.

"Akıl hakkında bir şeyler biliyor musun?" diye sordu Desen'e.

"Hayır," dedi Desen. "O da... mmm... bizden biri gibi geliyor."

Shallan zavallı hancıya bahşiş bırakmak için küre almak üzere kesesini karıştırırken Akıl'ın birkaç tanesini çaldığını fark etti. Sonra terzi dükkânına geri dönmeye başladı, gereken yemekleri bulmak için ekibini nasıl kullanacağını planlıyordu.

Bitkilerin solması ve havanın genel olarak soğuması hoş değil, evet ama kulenin işlevlerinden bazıları hâlâ faal. Örneğin yükseltilmiş basınç devam ediyor.

—Çekmece 1-1, ikinci zirkon

Kaladin az bir miktar Fırtınaışığı çekti ve içindeki fırtınayı körükledi. O minik fırtına içinde köpürüyor, derisinden yükseliyor, gözlerinin arkasındaki boşluğu dolduruyor ve parlamalarına neden oluyordu. Neyse ki kalabalık bir pazar meydanında duruyor olsa da bu kadar az bir Fırtınaışığı insanların parlak güneş ışığında görmelerine yetmezdi.

Fırtına ilkel bir dans, kadim bir şarkı, Roshar'ın ilk günlerinden beri devam eden ezeli bir savaştı. Kullanılmak istiyordu. Kaladin ona itaat ederek küçük bir taşı doldurmak için eğildi. Taşı sadece titreşmesini sağlayacak kadar yukarıya doğru çiviledi, havaya fırlamasına sebep olacak kadar değildi.

Tüyler ürperten çığlıklar kısa süre sonra geldi. İnsanlar telaş içinde bağrışmaya başladı. Kaladin uzaklaşarak Fırtınaışığı'nı bıraktı ve sadece kalabalıktaki bir diğer kişiye dönüşeceğini umdu. Bir saksının arkasına Shallan ve Adolin'le birlikte gizlendi. Dört kenarı da sütunlu kemerlerle destekli ve bir zamanlar pek çok çeşitli dükkâna ev sahipliği yapan bu meydan terzinin dükkânından birkaç sokak uzaktaydı.

İnsanlar binaların içlerine doluştu ya da diğer sokaklara kaçıştı. Yavaş kalanlar ise elleriyle başlarını koruyarak duvarların yanlarına çökmüşlerdi. Sprenler birbirlerinin etrafında dönen iki parlak sarı-beyaz çizgi hâlinde meydanın yukarısına geldi. İnsanlık dışı feryatları korkunçtu. Sanki yabanlarda tek başına ölmekte olan yaralı bir hayvanın sesi gibiydi.

Bunlar Kaladin'in Sah ve diğer parshmenlerle yolculuk yaparken gördüğü spren türünden değildi. O, daha çok bir rüzgârsprenı benziyordu, bunlar ise üzerlerinde enerji yıldırımları dolaşan parlak sarı küreler gibi görünüyordu. Taşın yerini tam olarak tespit edebiliyormuş gibi görünmüyorlardı ve sanki şaşırmış gibi avlunun üzerinde dönüp duruyor, hâlâ çığlıklar atıyorlardı.

Kısa bir süre sonra bir siluet gökyüzünden aşağı indi. Rüzgârla dalgalanan siyah ve kırmızı bol giysiler içindeki bir Yokelçiydi. Bir mızrağı ve üçgen şekilli uzun bir kalkanı vardı.

Şu mızrak, diye düşündü Kaladin. Uzundu, zırh delmek için ince bir ucu vardı, bir süvari kargısını andırıyordu. Onaylamayla başını salladığını fark etti. Uçarken yerde olan ya da hatta etrafında uçuşan düşmanlara saldırmak için fazladan menzile ihtiyaç olduğundan bu mükemmel bir silah olurdu.

Sprenler çığlık atmayı kesti. Giysileri dalgalanan Yokelçi havadan etrafa bakındı, sonra sprenlere ters ters baktı ve bir şeyler söyledi. Sprenler yine şaşırmış görünüyordu. Kaladin'in Fırtınaışığı kullandığını hissetmişler, büyük ihtimalle bunu bir fabrialın kullanılması olarak yorumlamışlardı ama yerini tespit edemiyorlardı. Kaladin taşa o kadar az miktarda Fırtınaışığı doldurmuştu ki neredeyse anında bitmişti.

Sprenler dağılarak duygu sprenlerinin sık sık yaptığı gibi gözden kayboldu. Yakınlardaki borular çalarak Duvar Muhafızları'nın yaklaştığını ilan edene kadar etrafı karanlık bir enerjiyle çevrili olan Yokelçi bir süre daha oyalandı. Yaratık en sonunda hızla yükselerek gitti. Saklanmakta olan insanlar hayatları kurtulduğu için rahatlamış gibi görünerek aceleyle uzaklaştılar.

"Hım," dedi Adolin ayağa kalkarken. Üzerinde Elhokar'ın talimatıyla Teshav'ın en genç oğlu Yüceyüzbaşı Meleran Khal'ı taklit eden bir illüzyon vardı, saçları dökülmekte olan otuzlarındaki güçlü yapılı bir adamdı.

"Dikkat çekmeden Fırtınaışığı'nı istediğim kadar tutabiliyorum," dedi Kaladin. "Bir şeyleri Çiviledığim anda ise çığlık çığlığa geliyorlar."

"Ama kılık değiştirmemiz hiç dikkatlerini çekmiyor," dedi Adolin Shallan'a bir bakış atarak.

"Desen bizim ondan daha sessiz olduğumuzu söylüyor," dedi Shallan başparmağıyla Kaladin'i işaret ederek. "Haydi, geri dönelim. Sizin bu gece bir randevunuz yok muydu?"

◆◆◆

"Bir parti," dedi Kaladin terzi dükkânının mağaza odasında ileri geri volta atarken. Skar ve Drehy kapının ağzına yaslanmışlardı, ikisinin de ellerinde birer mızrak vardı.

"Onlar işte *böyleler*," dedi Kaladin. "Şehriniz neredeyse yanıyor. Ne yapman gerekir? *Parti* vereceksin elbette."

Elhokar şehrin açıkgöz aileleriyle iletişim kurmak için partilere gitmeyi önermişti. Kaladin böyle bir şeyin olmayacağını düşünerek bu fikre gülüp geçmişti. Ama Adolin sadece biraz aradığı zaman *yarım düzine* davetiye bulmuştu.

"Koyugözlü iyi insanlar köle gibi çalışıp yiyecek yetiştiriyor ve hazırlıyor," dedi Kaladin. "Ama açıkgözler? O kadar çok fırtına kapası zamanı var ki yapacak bir şeyler *uydurmak* zorunda kalıyorlar."

"Hey Skar," dedi Drehy. "Sen savaştayken hiç içmeye çıkıyor musun?"

"Tabii," dedi Skar. "Köydeyken ayda iki kere fırtına sığınağında dans düzenlerdik, erkekler sınır çatışmalarında savaşmaya gittiği zaman bile."

"Bu aynı şey değil," dedi Kaladin. "Onların tarafını mı tutuyorsunuz?"

"Taraf mı var?" diye sordu Drehy.

Birkaç dakika sonra Adolin yüzünde aptal bir sırıtışla merdivenlerden gümbür gümbür aşağı indi. Toz mavi bir takım elbisenin içinde fırfırlı bir gömlek giyiyordu, ceketin önü tamamen kapanmıyordu ve arkasında kuyrukları vardı. Altın işlemeleri, terzi dükkânında olanların en iyisiydi.

"Lütfen bizi yeni kıyafetler istediğin için terziye getirmediğini söyle," dedi Kaladin.

"Haydi ama Kal," dedi Adolin kendisini mağazanın aynasında incelerken. "Role uygun görünmem gerek." Kol düğmelerini yokladı ve tekrar sırıttı.

Yokska geldi ve onu süzdü, sonra omuzlarındaki tozu silkeledi. "Bence göğüs kısmı biraz sıkıyor gibi Berrakbey."

"Harika olmuş Yokska."

"Derin bir nefes alın."

Kendi kendine mırıldanarak Adolin'in kolunu kaldırmasına ve belini yoklamasına bakılırsa sanki fırtına kapası bir hekimdi. Kaladin, babasının hastayı bu kadar ellemeden de muayeneler yaptığını görmüştü.

"Bu düz ceketlerin hâlâ moda olduğunu sanıyordum," dedi Adolin. "Liafor'dan bir broşürüm var."

"Onlar güncel değil," dedi Yokska. "Geçen Ortasükun'da Liafor'daydım ve askerî tarzları *bırakmaya* başlıyorlardı. O broşürleri Harap Ovalar'da üniforma satmak için yapıyorlar."

"Fırtınalar adına! Ne kadar demode olduğumdan *hiç haberim yokmuş*."

Kaladin gözlerini devirdi. Adolin bunu aynadan gördü ama sadece dönüp eğilerek selam verdi. "Endişelenme köprücü. Sen somurtkanlığınla uyumlu kıyafetler giymeye devam edebilirsin."

"Ayağın takılıp bir kova mavi boyanın içine düşmüş gibi görünüyorsun," dedi Kaladin. "Sonra da bir tutam kurumuş otla üzerini silmeye çalışmış gibisin."

"Sen de fırtınadan sonra geride kalan şeyler gibi görünüyorsun," dedi Adolin yanından geçerve Kaladin'in omzunu sıvazlarken. "Seni yine de sevlyoruz. Her çocuğun yağmurdan sonra bahçede bulduğu bir sopası vardır."

Adolin Skar ve Drehy'e yaklaşıp sırayla ellerini sıktı. "Bu geceyi iple çekiyor musunuz?"

"Koyugöz çadırında yemeklerin nasıl olduğuna bağlı komutanım," dedi Skar.

"Bana partiden bir şeyler araklayın," dedi Drehy. "O süslü açıkgöz partilerinde pastalar çok iyi oluyormuş diye duydum."

"Tamam. Sana bir şey getireyim mi Skar?"

"Düşmanımın kellesinden yapılmış bir şarap kadehi," dedi Skar. "O olmazsa pasta da olur."

"Elimden geleni yaparım. Hâlâ açık olan iyi meyhaneler için gözlerinizi açık tutun. Yarın dışarı çıkabiliriz." Kaladin'in yanından geniş adımlarla geçti ve beline bir kılıç bağladı.

Kaladin kaşlarını çatarak önce ona, sonra köprücülerine, sonra tekrar Adolin'e baktı. "Ne?"

"Ne ne?" diye sordu Adolin.

"Köprücülerle içmeye mi gideceksin?" diye sordu Kaladin.

"Tabii," dedi Adolin. "Skar, Drehy ve ben çok eski dostuz."

"Biz Ekselanslarını uçurumlara düşmekten kurtarmak için zamanında epey zaman harcadık," dedi Skar. "O da bize şarap ve muhabbetle ödeme yapmıştı."

Kral üzerinde aynı türden bir üniformanın daha sade bir hâliyle içeri girdi. Adolin'in yanından geçip merdivenlere doğru ilerledi. "Hazır mıyız? Harika. Yeni yüzlerimizi kuşanalım."

Üçü kendi kendine mırıldanan ve çizim yapan Shallan'ın odasına uğradı, etrafı yaratımsprenleriyle çevrilmişti. Adolin'e daha önce Kaladin'in aralarında hiç görmediği kadar samimi bir öpücük verdi, sonra onu tekrar Meleran Khal'a dönüştürdü. Elhokar daha yaşlı, solgun sarı gözlü bir adama dönüştü, o da keldi. General Khal, Dalinar'ın en yüksek rütbeli subaylarındandı.

"Ben böyle iyiyim," dedi Kaladin Shallan ona bakarken. "Kimse beni tanımaz."

Neden olduğundan emin değildi ama böyle başka bir yüzle dolaşmak... ona yalan söylemek gibi geliyordu.

"Yara izleri," dedi Elhokar. "Dikkat çekmemen gerekiyor yüzbaşı."

Kaladin gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı ve Shallan'ın köle damgalarını saklamak için yüzüne ışıkörmesine izin verdi. Sonra Shallan hepsine birer küre verdi. İllüzyonlar bunların içlerindeki kürelerde olan Fırtınaışığı'na bağlıydı, eğer küreler tükenecek olursa sahte yüzleri de kaybolacaktı.

Grup yola koyuldu, mızrakları ellerinde hazır bekleyen Skar ve Drehy de onlara katıldı. Syl dükkânın üst pencerelerinin birinden fırlayarak sokak boyunca önlerinden uçtu. Kaladin daha önce onu Kılıç olarak çağırmayı denemişti ve bu çığlık atan sprenleri çekmemişti, bu yüzden kendisini iyi silahlanmış hissediyordu.

Adolin hemen Skar ve Drehy ile şakalaşmaya başladı. Dalinar onların içmeye gittiklerini duymaktan hoşlanmazdı. Bu konuda ön yargılı olmasa da ordunun emir komuta zinciri vardı. Generallerin sıradan askerlerle arkadaşlık etmesi uygun düşmezdi, ordunun işleyişinde sorun yaratırdı.

Adolin böyle şeyler yaptığı zaman yanına kalabiliyordu. Dinlerken Kaladin biraz önceki tavrı yüzünden utandı. İşin doğrusu, bugünlerde kendini epey iyi hissediyordu. Evet, savaş vardı ve şehir büyük bir baskı altındaydı ama ailesini sağ salim bulduğundan beri kendini daha iyi hissediyordu.

Onun için alışılmadık bir his değildi. Pek çok gün iyi hissediyordu. Sorun kötü günlerde bunu hatırlamanın zor olmasıydı. O zamanlarda nedense *her zaman* karanlığın içindeymiş ve her zaman karanlığın içinde *kalacakmış* gibi hissediyordu.

Hatırlamak neden o kadar zor oluyordu? Sürekli kayıp düşmek zorunda mıydı? Neden o da diğer herkes gibi aydınlıkta kalamıyordu?

Akşam olmak üzereydi, güneşin batmasına iki saat vardı. Dalgabağlama denedikleri meydana benzeyen birkaç diğerinin yanından geçtiler. Pek çoğu yığılan insanlar tarafından kalacak yerlere dönüştürülmüştü. Boş boş oturup bundan sonra olacakları bekliyorlardı.

Kaladin diğerlerinin biraz arkasında kalmıştı ve Adolin bunu fark ettiği zaman konuşmadan ayrılıp yavaşladı. "Hey," dedi. "İyi misin?"

"Bir Parekılıcı çağırmanın fazla dikkat çekeceğinden endişe ediyorum," dedi Kaladin. "Bu gece bir mızrak getirmeliydim."

"Sana nasıl kılıç kullanıldığını öğretmeme izin vermelisin. Bu gece muhafızlarımızın başı rolündesin ve açıkgözlüsün. Belinde bir kılıç olmadan dolaşman tuhaf görünüyor."

"Belki de o yumrukçu adamlardan biriyimdir."

Adolin olduğu yerde durdu ve Kaladin'e sırıttı. "Demin '*yumrukçu adamlar*' mı dedin sen?"

"Silahsız dövüşmek için eğitilen ardentleri sen de biliyorsun."

"Yakın dövüş mü?"

"Yakın dövüş."

"Evet," dedi Adolin. "Ya da herkesin deyimiyle 'yumrukçu adamlar.' "

Kaladin onunla göz göze geldi, sonra kendisini sırıtarak karşılık verirken buldu. "Akademik bir terim bu."

"Tabii canım. Kılıççı elemanlar gibi. Ya da mızrağımsı askerler."

"Bir keresinde *baltasal* bir delikanlıyla tanışmıştım," dedi Kaladin. "Psikolojik savaşta çok iyiydi."

"Psikolojik savaş derken?"

"Adamın aklını başından alabiliyordu."

Yürürlerken Adolin kaşlarını çattı. "Aklını... Ha!" Adolin kıs kıs gülerek Kaladin'in sırtına vurdu. "Bazen bir kız gibi konuşuyorsun. Iı... bunu iltifat olarak söyledim."

"Sağ ol mu demeliyim?"

"Şaka bir yana, daha fazla kılıç antrenmanı yapman gerek," dedi Adolin heyecanla. "Mızrağı sevdiğini biliyorum, iyi de kullanıyorsun. Harika! Ama artık sadece bir mızrakçı değilsin, saf dışında olacaksın. Arkadaşlarını korumak için elinde bir kalkanla saf tutarak savaşmayacaksın. Karşına neler çıkacağını kim bilir?"

"Zahel'le biraz çalışmıştım," dedi Kaladin. "Kılıçla *tamamen* işe yaramaz değilim. Ama... bir parçam bunda bir anlam görmüyor."

"Kılıçla antrenman yaparsan daha iyi olacaksın, bana güven. İyi bir düellocu olmak için bir silahı çok iyi bilmek gerekir ve iyi bir piyade olmak da *herhangi* bir silahta iyi olmaktan çok, talim yapmakla olur. Ama büyük bir *savaşçı* mı olmak istiyorsun? Bunun için duruma en uygun aracı kullanabiliyor olman gerek. Hiçbir zaman kılıç kullanmayacak olsan bile, kullanan kişilerle dövüşeceksin. Bir silahı kullanan birini yenmeyi öğrenmenin en iyi yolu, o silahla antrenman yapmaktır."

Kaladin başını sallayarak onayladı. Haklıydı. Adolin'in o parlak, altın işlemeleri ışıldayan süslü kıyafet içinde olduğu hâlde savaş konusunda gerçekten mantıklı şeyler söylediğini duymak garip geliyordu.

Amaram'ı suçlamaya cüret ettiğim için hapse atıldığım zaman bana destek olan tek açıkgöz oydu.

Adolin Kholin kısaca iyi bir insandı. Toz mavi takım elbisesi olsa da. Onun gibi bir adamdan nefret edemezdin; fırtınalar adına ne nefreti, ondan hoşlanmak *zorunda* sayılırdın.

Hedefleri açıkgöz standartlarına göre mütevazı bir evdi. Dört katlı uzun ve dar bina bir düzine koyugöz ailesini barındırabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Elhokar yaklaştıklarında. "Adolin ve ben potansiyel müttefikler arayarak açıkgözleri yoklayacağız. Köprücüler, siz koyugözlü muhafız çadırındakilerle konuşun ve Anlar Mezhebi ya da şehirdeki diğer gariplikler hakkında bir şeyler öğrenebilir misiniz, bir bakın."

"Anlaşıldı Majesteleri," dedi Drehy.

"Yüzbaşı," dedi Kaladin'e. "Sen açıkgözlü muhafız çadırına gideceksin. Orada..."

"...bu Duvar Muhafızları'ndan Yücemareşal Çivit denilen kişi hakkında bir şeyler öğrenebilecek miyim, bakacağım," dedi Kaladin.

"Evet. Geç saatlere kadar kalmayı planlıyoruz çünkü sarhoş konukların ayık olanlara kıyasla dilleri daha rahat çözülür."

Ayrıldılar. Adolin ve Elhokar davetiyelerini kapıcıya sundular, o da onları içeriye aldı, sonra eliyle Drehy ve Skar'a bahçeye kurulmuş bir çadırdaki koyugözlü muhafızların yemeğine işaret etti.

Açıkgözlü ama arazi sahibi olmayanlar insanlar için ayrı bir çadır vardı. Ayrıcalıklıydılar ama gerçek partiye açılan kapıdan içeri girecek kadar değil. Açıkgözlü bir koruma rolündeki Kaladin'in yeri burası olacaktı ama her nedense oraya girme düşüncesi midesini bulandırıyordu.

Bunun yerine Skar ve Drehy'e fısıldayarak kısa süre sonra geri geleceğine söz verdi ve her ihtimale karşı Skar'ın mızrağını ödünç aldı. Sonra gitti, blok boyunca yürüdü. Elhokar'ın dediklerini yapmak için geri dönecekti. Ama daha yeterince ışık varken belki duvarları inceleyip Duvar Muhafızları'nın sayısı hakkında bir fikir edinebileceğini düşündü.

Dahası biraz daha yürümek istiyordu. Yakınlardaki şehir duvarının dibi boyunca

ağır adımlarla ilerlerken yukarıdaki muhafız noktalarını sayıyor ve buradaki kayaların doğal hâli olan büyük kule şeklindeki alt kısma bakıyordu. Elini katmanlarla kaplı pürüzsüz kaya oluşumuna dayadı.

"Hey," dedi bir ses. "Hey sen!"

Kaladin içini çekti. Duvar Muhafızları'ndan bir manga asker burada devriye geziyordu. Bu duvarın hemen dibinden geçerek şehrin etrafını dolaşan yolu kendi mıntıkaları olarak görüyorlardı ama daha içeriye girmiyorlardı.

Ne istiyorlardı? Kaladin yanlış bir şey yapmıyordu. Eh, kaçmak sadece olayı büyütürdü, o yüzden mızrağını bıraktı ve kollarını iki yana açarak arkasını döndü. Sığınmacılarla dolu bir şehirde tek bir adamla mutlaka çok fazla uğraşmayacaklardı.

Koyu renkli ince bir sakalı ve parlak açık mavi gözleri olan bir adamın önderliğindeki beş kişilik bir manga yürüyerek yanına geldi. Adam Kaladin'in arması olmayan üniformasını gördü ve yerdeki mızrağa bir bakış attı. Sonra Kaladin'in alnına baktı ve kaşlarını çattı.

Kaladin uzanarak oradaki hâlâ hissedebildiği damgalara dokundu. Ama Shallan bunların üzerini bir illüzyonla örtmüştü. Değil mi?

Hay Cehennem. Firari olduğumu düşünecek.

"Firarisin galiba?" diye sordu asker sertçe.

Fırtına kapası partiye gitmem gerekirdi.

"Bakın," dedi Kaladin. "Sorun istemiyorum. Sadece..."

"Yemek ister misin?"

"... Yemek mi?"

"Firarilere bedava yemek var."

Bunu beklemiyordum.

Gönülsüzce damgaların hâlâ görünür olup olmadığını kontrol etmek için alnındaki saçlarını kaldırdı. Saçlar ayrıntıların görünmesini büyük ölçüde önlüyordu.

Askerler gözle görülür bir biçimde irkildi. Evet, damgaları görebiliyorlardı. Shallan'ın illüzyonu bir sebepten bozulmuş muydu? Diğerlerinin illüzyonlarının daha iyi olmasını umut etti.

"*Shash* damgalı bir açıkgöz mü?" diye sordu teğmen. "Fırtınalar adına arkadaş. Anlatacak *sağlam* bir hikâyen olmalı." Kaladin'in sırtına vurdu ve ilerideki kışlalarını işaret etti. "Duymayı çok isterim. Bedava yemek, şartsız. Seni zorla askere almayacağız. Yemin ediyorum."

Eh, Duvar Muhafızları'nın komutanı hakkında bilgi isteyen oydu, değil mi? Bunu bu askerlerden daha iyi nereden öğrenecekti?

Kaladin mızrağını aldı ve onlarla gitti.

Kardeş'e bir şey oluyor. Bunun doğru olduğuna katılıyorum ama suçlusu Parlayan Şövalyeler arasındaki ayrılıklar değil. Değerimiz konusundaki tartışmalar ayrı bir mesele.

—Çekmece 1-1, üçüncü zirkon

Duvar Muhafızları'nın kışlasındaki koku, Kaladin'in kendini evindeymiş gibi hissetmesine neden oldu. Antiseptik ve annesinin kokuları bastırmak için ezdiği çiçeklerin koktuğu baba evinde değil. *Gerçek* yuvasında. Deri. Kaynayan güveç. Kalabalık. Silah yağı kokan evinde.

Duvarlarda mavi ve beyaz küreler asılıydı. Bu yer iki müfrezeyi barındıracak kadar büyüktü, gördüğü omuz armaları da bunu kanıtlıyordu. Büyük ortak oda masalarla doluydu, köşede birkaç zırhçı çalışıyor, deri yelek ve üniformaları dikiyorlardı. Bazılan ritmik, rahatlatıcı bir ses çıkararak silahları biliyordu. Bunlar iyi idare edilen bir ordunun ses ve kokularıydı.

Güvecin kokusu Kaya'nınkinin yanından bile geçemiyordu, Boynuzyiyenlinin aşçılığı Kaladin'i şımartmıştı. Yine de askerlerden biri ona bir kâse getirmeye gittiğinde kendini gülümserken buldu. Askerler için kumaş parçalarına ründuaları yazmakta olan huzursuz, ufak tefek bir ardentin yanında uzun tahta bir banka oturdu.

Kaladin burayı anında sevmişti ve adamların durumu da Yücemareşal Çivit hakkında çok iyi bir izlenim uyandırıyordu. Büyük ihtimalle ayaklanmaların kargaşası sırasında komutayı devralmak zorunda kalmış olan orta seviyeli bir subay olacaktı, bu ise onu daha da etkileyici kılıyordu. Çivit duvarların güvenliğini sağlamış, parshmenleri şehirden çıkarmış ve Kholinar'ın savunmasıyla ilgilenmişti.

Askerler seslenerek yeni gelen hakkında sorular sorarken Syl kırlşlerin etrafında uçuşuyordu. Kaladin'i bulan teğmen de –adı Noromin'di ama adamları ona Noro diyordu– hevesle yanıtladı. Kaladin bir firariydi. *Shash* damgası vardı, epey de çirkindi. Görmeliydiniz. Sadeas'ın işaretiydi. Hem de bir *açıkgözde*.

Kışladaki diğerleri bunu ilginç bulmuşlardı ama endişe etmediler. Bazıları tezahürat bile yaptı. Fırtınalar adına. Kaladin Dalinar'ın herhangi bir kuvvetindeki asker-

lerin bir firarlyi bu kadar iyi karşıladığını hayal edemiyordu, hem de tehlikeli bir tanesini.

Bunu düşünürken Kaladin odadaki başka bir hissi daha sezinledi. Adamlar üzerlerinde çentikler olan silahlan biliyordu. Zırhçılar derilerdeki kesikleri onanyordu, savaşta kargılar tarafından açılmış kesiklerdi. Masalann çoğunda belirgin bir şekilde boş olan yerler vardı, bunların önlerine kupalar koyulmuştu.

Bu askerler zayiat vermişlerdi. Çok büyük kayıplar değildi. Hâlâ gülebiliyorlardı. Ama fırtınalar adına, bu odada bir gerginlik vardı.

"Ee," dedi Noro. "*Shash* damgası ne iş?"

Manganın geri kalanı yerlerine oturmuştu ve kısa boylu, ellerinin arkası kıllı bir adam Kaladin'in önüne koyu bir güveç ve gözleme koydu. Küçük doğranmış et ve buğulama tallew ile standart karavanaydı. Elbette ki Ruhdökülerek yapılmıştı ve tatsızdı ama doyurucu ve besleyiciydi.

"Yücebey Amaram'la bir anlaşmazlık yaşadım," dedi Kaladin. "Ben adamlarımdan bazılarını boş yere öldürttüğünü düşünüyordum. Benimle aynı fikirde olmadı."

"Amaram," dedi adamlardan biri. "Gözün yükseklerde dostum."

"Amaram'ı tanırım," dedi elleri kıllı adam. "Eskiden ajan olduğum günlerde onun için gizli görevlere giderdim."

Kaladin şaşkınlıkla adama baktı.

"Sakal'ı duymazdan gelmek en iyisidir," dedi Teğmen Noro. "Biz öyle yapıyoruz."

Sakal'ın sakalı yoktu. Belki kıllı elleri yeterli olmuştu. Kaladin'i dürttü. "Güzel bir hikâye. Sana bir ara anlatırım."

"Açıkgöz bir adama laf olsun diye köle damgası vuramazlar," dedi Teğmen Noro. "Bir yüceprensten izin gerekir. Bu hikâyenin devamı da olmalı."

"Var," dedi Kaladin. Sonra güvecini yemeye devam etti.

"Ooo," dedi manganın uzun boylu bir üyesi. "Gizemli!"

Noro kıs kıs güldü, sonra eliyle odayı işaret etti. "Peki ne düşünüyorsun?"

"Beni zorlamayacağınızı söylemiştin," dedi Kaladin iki lokmanın arasında.

"Zorlamıyorum ama şehirde buradaki kadar iyi yemek yiyebileceğin bir yer bulamazsın."

"Nereden geliyor?" diye sordu Kaladin güveci kaşıkla ağzına atarken. "Ruhdökümcü kullanamazsınız. Çığlık atanlar başınıza üşüşür. Stoğunuz mu var? Şehirdeki yücebeylerden birinin el koymaya çalışmamış olmasına şaşırdım."

"Uyanık da," dedi Teğmen Noro gülümseyerek. Adamda sevimli bir taraf vardı. "Bu bir Muhafız sırrı. Ama burada her zaman kaynayan bir güveç ve pişen bir ekmek olur."

"Tarifi bana ait," diye ekledi Sakal.

"E hadi ama," dedi uzun boylu adam. "Şimdi de aşçı mı oldun Sakal?"

"Sen *şef* diye hitap edeceksin. O gözleme tarifini bir dağın tepesinde yaşayan Boynuzyiyenli bir ermişten öğrendim. Asıl *hikâye* ise oraya nasıl gittiğim..."

"Düştüğün yer orasıymış belli ki," dedi uzun asker. "Önceki mangandakiler kıçına *tekmeyi* vurduktan sonra."

Adamlar gülüştü. Burası, bu uzun bankın üzeri köşede düzenli olarak yanan kuvvetli bir ateşin sayesinde sıcaktı. Sıcak ve cana yakın. Kaladin yemeğini yerken ona biraz izin verdiler, kendi aralarında muhabbet ettiler. Noro... bir askerden çok küpe satmaya çalışan arkadaş canlısı bir tüccar gibi görünüyordu. Kaladin'e bariz yemler atıyordu. Ne kadar iyi beslendiklerini, bir ekibin parçası olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Sıcak yataklardan, devriyeye o *kadar da* çok çıkmak zorunda kalmadıklarından bahsediyordu. Yücefırtına sırasında kâğıt oynadıklarından.

Kaladin bir kap güveç daha aldı ve yerine oturduğu sırada bir şeyi fark ederek şok oldu.

Fırtınalar adına. Bunların hepsi *açıkgöz, değil mi?*

Odadaki herkes, aşçıdan zırhçılara, bulaşıkları yıkayan askerlere kadar. Bunun gibi bir grupta herkesin zırhçılık ya da sıhhıyecilik gibi ikinci bir görevi daha olurdu. Kaladin gözlerine dikkat etmemişti. Burası o kadar doğal, o kadar rahat gelmişti ki hepsinin kendisi gibi koyugözlü olduklarını sanmıştı.

Açıkgözlü askerlerin çoğunun yüksek rütbeli subaylar olmadığını zaten biliyordu. Onların da sadece sıradan insanlar olduklan Kaladin'e söylenmişti, hem de tekrar tekrar. Her nasılsa o odada oturmak sonunda bu gerçeği kavramasına neden olmuştu.

"Ee, Kal..." diye sordu Teğmen Noro. "Ne düşünüyorsun? Belki tekrar askere yazılmak ister misin? Bu işi bir daha denemeyi?"

"Firar edeceğimden çekinmiyor musunuz?" diye sordu Kaladin. "Ya da daha kötüsü sinirime hâkim olamayacağımdan? Tehlikeli olabilirim."

"Asker eksikliği kadar tehlikeli olmazsın," dedi Sakal. "Adam öldürmeyi biliyor musun? Bu bizim için yeterli."

Kaladin başıyla onayladı. "Bana komutanınızdan bahsedin. Bu her grubun önemli bir parçasıdır. Ben şehre daha yeni geldim. *Kim* bu Yücemareşal Çivit?"

"Onunla tanışabilirsin!" dedi Sakal. "Her akşam yemek saatlerinde devriyeye çıkıp bütün kışlaları teftiş eder."

"Iı, evet," dedi Noro.

Kaladin gözlerini ona dikti. Teğmen rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Yücemareşal *inanılmaz*," dedi Noro çabucak "Önceki komutanımızı ayaklanmalar sırasında kaybettik ve kargaşa sırasında Anlar Mezhebi şehir kapılarını ele geçirmeye çalıştığı zaman Çivit duvarı savunan gruba liderlik etti."

"Bir Yokelçi gibi savaşıyordu," dedi bir diğer asker. "Oradaydım. Neredeyse yenilmek üzereydik, sonra Çivit bize katıldı, elinde ışıldayan bir Parekılıcı vardı. Bizi toparladı, yaralıları bile savaşmaya devam etmek için yüreklendirdi. Fırtınalar adına. Sanki arkamızda bize destek olan, dövüşmemize yardım eden sprenler var gibiydi."

Kaladin gözlerini kıstı "Demek öyle..."

Kâsesindekileri bitirirken ağızlarını daha fazla yokladı. Çivit'i öve öve bitiremiyorlardı, gerçi Kaladin'in öğrenebildiği kadarıyla adamın başka herhangi... garip becerileri yoktu. Çivit bir Paredardı, belki yabancıydı ve Muhafızlar önceden onu tanımıyordu ama komutanlarının ölümü ve ardından hamileri olan yücebeyin sarayda ortadan kaybolmuşuyla birlikte komuta Çivit'e kalmıştı.

Başka bir şey daha vardı. Söylemedikleri bir şey. Kaladin kâsesini üçüncü kere doldurdu, daha çok yücemareşalin gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek için oyalanıyordu.

Kısa süre sonra kapı ağzındaki bir hareketlilik askerlerin ayağa kalkmalarına sebep oldu. Kaladin de onlar gibi yaptı ve döndü. Işıldayan bir zincir zırh ve açık renkli bir yelek giymiş yüksek rütbeli bir subay içeri girdi, yanında yardımcıları vardı ve herkes tarafından selamlanıyordu. Yücemareşal adına uyan çivit mavisi bir pelerin giylyordu, geleneksel Kholin mavisinden daha açık bir tondu, başını açarak gerlye ittiği örme zırhtan bir başlığı ve elinde taşıdığı bir miğferi vardı.

Aynca bir kadındı.

Kaladin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve yukarıdaki Syl'in şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydu. Yücemareşal bir Alethi kadını için orta boyluydu, belki biraz kısa olabilirdi ve yanaklarının ortasına kadar ancak inen saçları kısa ve düzdü. Gözleri turuncuydu ve belinde parlak gümüşten kafesli bir kabzası olan bir kılıç asılıydı. Bu Alethi usulü de-

ğıldı. Bahsedilen Parekılıcı bu muydu? Silah gerçekten de bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu ama neden geri göndermek yerine belinde taşıyordu ki?

Ne olursa olsun, yücemareşal zayıf ve sert görünüyordu ve yüzünde ciddi bir çift yara izi vardı. İki eline de eldiven takmıştı.

"Yücemareşal bir *kadın* mı?" diye fısıldadı Kaladin.

"Mareşalin sırrı hakkında konuşmuyoruz," dedi Sakal.

"Sır mı?" dedi Kaladin. "*Epey* belirgin görünüyor."

"Mareşalin sırrı hakkında konuşmuyoruz," diye tekrarladı Sakal ve diğerleri de başlarıyla onayladı. "Sessiz ol, tamam mı?"

Sessiz mi olacaktı? Fırtınalar adına. Bu türden bir şey Vorin toplumunda *olmazdı*. İşler şarkılarda ve hikâyelerdeki gibi yürümüyordu. Kaladin üç orduda görev almıştı ve hiçbir zaman silah tutan bir kadın görmemişti. Alethi gözcüleri bile yalnızca bıçak taşırdı. Lyn ve diğerlerine mızrak verdiği zaman neredeyse bir isyan çıkmasını beklemişti. Gerçi Jasnah ve Shallan kuralların Parlayanlar için geçerli olmadığını zaten kanıtlamıştı.

Çivit askerlere oturma izni verdi. Birisi ona bir kâse güveç ikram etti ve o da kabul etti. Çivit bir lokma alıp aşçıyı övdüğü zaman adamlar tezahürat yaptı.

Kâseyi yardımcılarından birine verdi ve her şey normale döndü, askerler konuşuyor, çalışıyor, yemek yiyorlardı. Çivit bazı subaylarla konuşmak üzere ilerledi. İlk önce müfreze lideri, bu bir yüzbaşı olacaktı. Sonra diğer teğmenler gelecekti.

Masalarında durduğu zaman Kaladin'i alıcı gözle bir inceledi.

"Yeni asker kim Teğmen Noro?" diye sordu.

"Bu Kal, komutanım!" dedi Noro. "Onu dışarıdaki sokakta dolaşırken bulduk. Firari, *shash* damgası var."

"Bir açıkgözde mi? Fırtınalar adına be adam. Kimi öldürdün?"

"Damgalarım öldürdüğüm adamın yüzünden değil komutanım. Öldürmediğim yüzünden."

"Bu kulağa daha önce çalışılmış bir cevap gibi geliyor asker."

"Öyle."

Kaladin en azından onun daha fazla bilgi vermesi için ısrar etmesini beklerdi. Çivit ise sadece homurdandı. Kaladin onun yaşını seçemiyordu, gerçi büyük ihtimalle yara izleri onu gerçekte olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

"Katılacak mısın?" dedi Çivit. "Sana da verecek yemeğimiz var."

"Açıkçası emin değilim komutanım. Bir yandan kimsenin geçmişimi merak etmemesine inanamıyorum. Öte yandan çaresiz durumda olduğunuz belli, bu da beni tereddüde düşürüyor."

Kadın, Teğmen Noro'ya döndü. "Göstermedin mi?"

"Hayır komutanım. Daha güvecini yeni yedi."

"Ben hallederim. Kal, benimle gel."

Ona göstermek istedikleri şey her neyse duvarın tepesindeydi, Kaladin'i etrafı kapalı taştan bir merdivenden yukarı çıkardılar. Kaladin Çivit'in kadın olmasının "sırrı" hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ama sorduğu zaman Teğmen Noro hızla başını sallayarak reddetti ve ellyle sessiz olmasını işaret etti.

Kısa bir süre sonra duvarın üzerinde toplanmışlardı. Kholinar duvarı güçlü bir savunmaydı, bazı yerlerde yirmi metreye yaklaştığı söylenirdi, tepesinde üç metre genişliğinde bir yürüyüş yolu vardı. Duvar manzara boyunca uzayıp giderek tüm Kholinar'ın etrafını çevrelliyordu. Aslında en dıştaki Rüzgârbıçaklan'nın *üzerine* inşa edilmiş, ters

çevrilmiş bir taç gibi üzerlerine örülmüştü; yüksek kısımlan kayalıkların arasındaki boşlukları kapatıyordu.

Duvar yaklaşık her on kilometrede bir muhafız kuleleriyle bölünüyordu. Bu kocaman binalar nöbetteki çok sayıda mangayı, belki bütün bir müfrezeyi barındırabilecek kadar büyüktü.

"Alnındaki damgaya bakılacak olursa kuzeyde asker toplayan ordulardan birindeymişsin," dedi Çivit ona. "Harap Ovalar'da savaşmak için katıldın, değil mi? Ama Sadeas kuzeydeki bu orduyu tecrübeli askerlerini kendisine çekmek, arada sırada rakip yüceprenslerden biraz arazi ele geçirmek için kullandı. Sen de kendini kralın intikamını almaya gönderilmek yerine diğer Alethilerle, korkmuş köylü çocuklarla savaşırken buldun. Böyle bir şeyler mi?"

"Öyle bir şeyler," diye itiraf etti Kaladin.

"Bundan firar ettiği için bir adamı suçlayacaksam Cehennem'e gideyim," dedi Çivit. "Bunun için seni geri çevirecek değilim asker."

"Ya damga?"

Çivit kuzeyi işaret etti. Gece nihayet çökmüştü ve Kaladin uzaklarda bir ışıltı görebiliyordu.

"Her fırtınadan sonra yerlerine dönüyorlar," dedi Çivit alçak sesle. "Ve ordularının bir kısmı orada kamp kuruyor. Bu şehre destek gelmesini önlemek için iyi bir savaş taktiği ve bu sayede ne zaman saldıracaklarını da bilemiyoruz. Onlar kâbus Kal. Gerçek bir *Yokelçi* ordusu.

"Eğer bu bir Alethi kuvveti olsaydı, bu şehirdeki insanların fazla endişelenmesine gerek olmazdı. Elbette duvarlarda kayıplar olacaktı ama Alethkar'ın krallığına hevesli olan hiç kimse başkenti yakıp yağmalamaz. Ama bunlar Alethi *değil*. Canavar. En iyi ihtimalle bütün halkı köle yapacaklardır. En kötü ihtimalle..." Bunu düşünmesi için bekledi, sonra Kaladin'e baktı. "Senin damgalı olmandan *memnunum*. Tehlikeli olduğun anlamına geliyor ve bizim burada duvarın üzerinde alanımız dar. Eli silah tutabilecek olan her adamı zorla askere alamayız, benim gerçek askerlere, ne yaptığını bilen adamlara ihtiyacım var."

"O yüzden mi buradayım?" diye sordu Kaladin. "Bunu görmek için mi?"

"Düşünmeni istiyorum," dedi Çivit. "Adamlara diyorum ki, burası Duvar Muhafızları; burası *kefaret*. Eğer burada savaşırsan daha önce ne yaptığını kimse umursamayacak. Çünkü biliyorlar ki yenilirsek, bu şehir ve bu ülke artık var olmayacak.

"Taarruz başladığı zaman bu duvarı savunmanın dışında *hiçbir şeyin* önemi yok. Gidip şehirde saklanabilir ve sensiz de yeterince güçlü olmamız için dua edebilirsin. Ama yeterince güçlü değilsek bir cesetten başka bir şey olmayacaksın. Burada savaşabilirsin. Burada bir *şansın* olacak.

"Seni zorla almayacağız. Bu gece git. Yat ve nelerin geldiğini düşün, başka bir gecede duvarın üzerinde senin için ölecek, kanları akacak askerleri hayal et. Eğer canavarlar içeri girecek olursa ne kadar çaresiz olacağını bir düşün. Yarın geri geldiğinde teklifimi kabul edersen sana bir Duvar Muhafızı armasını vereceğiz."

Güçlü bir konuşmaydı. Kaladin omzuna konan Syl'e göz ucuyla baktı, sonra ufuktaki ışıklara uzunca bir baktı.

Orada mısın Sah? Seni ve diğerlerini de buraya mı getirdiler? Ya Sah'ın çiçek toplayan ve oyun kartlarına kıymetli oyuncaklarmış gibi sarılan küçük kızına ne olmuştu? Khen de orada mıydı, bütün yolculuk boyunca ona kızgın olduğu hâlde Kaladin'e özgürlüğünün verilmesini talep eden parshmen kadın?

Onların bu kargaşanın içine daha fazla sürüklenmemesini umut etti.

Merdivenlerden aşağı tıngırtılarla inen diğerlerine katıldı. Daha sonra Noro ve man-

ganın geri kalanı sanki döneceğinden eminlermiş gibi mutlu bir biçimde onunla vedalaştılar. Muhtemelen dönecekti, gerçi onlann düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Malikâneye geri döndü ve kendini açıkgöz çadınndaki muhafızlardan bazılanyla konuşmaya zorladı, ancak hiçbir şey öğrenemedi ve damgalan da dikkatlerini üzerine çekmişti. Nihayet Adolin ve Elhokar dışarı çıktılar, *onlann* illüzyonlan yerindeydi. O hâlde Kaladin'in illüzyonundaki sorun neydi? Shallan'ın ona verdiği küre hâlâ parlıyordu.

Kaladin Drehy ve Skar'ı alıp, sonra Adolin ile krala katıldı ve yürüyerek eve dönmeye başladılar.

"Neden bu kadar düşüncelisin yüzbaşı?" diye sordu Elhokar.

"Galiba," dedi Kaladin gözlerini kısarak. "Başka bir Parlayan bulmuş olabilirim."

ON BİR YIL ÖNCE

Rathalas'a suyun üzerinden çıkartma yapmak için yeteri kadar kayık yoktu, bu yüzden Dalinar daha alışılmış bir saldırı yapmak zorunda kalmıştı. Adolin'i Kholinar'a geri gönderdikten sonra ordusunu yürütmüş, Sadeas ile kuvvetlerini de doğudan gelmeleri için görevlendirmişti. Yarık'ta birleşeceklerdi.

Dalinar yolculuğun çoğunu Evi'nin arabasının yanına astığı küçük bir tütsü kabında yanan tütsüden gelen keskin kokulu bulutlarının içinden geçmekle geçirdi. Elçiler'den evliliğini kutsamaları için bir ricaydı.

Sık sık onun arabanın içinde ağladığını duyuyordu, gerçi arabadan ne zaman çıksa kendisine tamamen hâkim oluyordu. Dalinar'ın mektuplarını okuyor, cevapları için kâtiplik yapıyor ve generalleriyle olan toplantılarında not alıyordu. Her açıdan mükemmel bir Alethi kadınlığı yapıyordu ve onun mutsuzluğu Dalinar'ın ruhunu boğuyordu.

En sonunda gölü çevreleyen ovalara vardılar, fırtınalar dışında kuru olan dere yatağını geçtiler. Kayafilizleri buralardaki su kaynaklarından o kadar çok beslenmişlerdi ki devasa büyüklüklere ulaşmışlardı. Bazılarının uzunluğu bir adamın belini geçiyordu ve sarmaşıkları da Dalinar'ın bileği kalınlığındaydı.

Arabanın yanında atını sürüyordu, atının toynakları zemindeki taşların üzerinde tanıdık bir ritimdi ve tütsünün kokusunu aldı. Evi'nin eli arabasının yan penceresinden dışarı uzandı ve tütsü kabına bir ründuası daha attı. Dalinar yüzünü görmedi ve eli içeriye hızla çekilmişti.

Fırtına kapası kadın. Bir Alethi bunu Dalinar'a suçluluk hissettirip istediğini yaptırabilmek için bir numara olarak kullanırdı. Ama taklit etmek için samimiyetle uğraşıyor olsa da Evi Alethi değildi. O son derece fazla dürüsttü ve gözyaşları da gerçekti. Veden kalesindeki o atışmalarının ilişkileri için kötü bir işaret olduğunu düşünüyordu.

Bu Dalinar'ın canını sıkıyordu. İtiraf etmek istediğinden daha fazla.

Genç bir izci son durum raporunu vermek için yanına geldi. Öncü birlik şehrin yakınlarındaki kamp kurmak için istediği alanı ele geçirilmişti. Daha herhangi bir çatışma olmamıştı ve olmasını da beklemiyordu. Tanalan ok menzilinin dışındaki bölgeleri savunmak için Yarık'ı çevreleyen duvarları terk etmezdi.

Bu iyi bir haberdi ama Dalinar yine de haberciyi azarlamak istiyordu. *Birilerini* azarlamak istiyordu. Fırtınababa, bu savaş daha erken başlayamaz mıydı? Kendine hâkim oldu ve haberci kadına teşekkür ederek gönderdi.

Evi'nin huysuzluğunu neden bu kadar umursuyordu ki? Gavilar'la olan tartışmaları canını hiç sıkmamıştı. Fırtınalar adına, *Evi* ile olan tartışmaları da daha önce hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Garipti. Askerlerinin övgüsüne, bir kıta boyunca yayılmış şöhrete sahip olabilirdi ama eğer Evi ona hayran olmuyorsa, bir şekilde başarısızlığa uğramış gibi hissediyordu. Gerçekten de böyle hissederken atını savaşa sürebilir miydi?

Hayır. Süremezdi.

O zaman bir çözüm bul. Kayafilizleriyle dolu ova boyunca ilerlerken Evi'nin arabasının sürücüsüne seslendi ve arabayı durdurdu. Sonra atının dizginlerini bir yavere verip arabaya bindi.

Dalinar karşısındaki koltuğa otururken Evi dudağını ısırdı. İçerisi güzel kokuyordu, tütsü kokusu burada daha hafifti, yolun krem tozu kokusu da ahşap ve kumaşlar tarafından engelleniyordu. Minderler konforluydu ve Evi'nin bir tabakta biraz kurutulmuş meyvesi ve hatta soğutulmuş suyu bile vardı.

"Sorun ne?" diye hesap sordu Evi.

"Eyerde oturmaktan her tarafım ağrıdı."

Evi başını yana yatırdı. "Belki yardımcılarından sana bir merhem getirmelerini..."

"Konuşmak istiyorum Evi," dedi Dalinar iç çekerek. "Gerçekten ağrım yok."

"Ha." Evi dizlerini yukarı çekip göğsüne dayadı. Burada eminel yeninin düğmelerini çözmüş ve kolunu sıvamıştı, uzun, zarif parmakları açıktaydı.

"Senin istediğin bu değil miydi?" dedi Dalinar emineline bakmayarak. "Hiç durmadan dua yakıyorsun."

"Elçiler'in kalbini yumuşatmaları için."

"Evet. Eh, bunu yaptılar. İşte buradayım. Konuşalım."

"Hayır Dalinar," dedi Evi Dalinar'ın dizine dokunmak için öne uzanırken. "Kendim için değil, öldürmeyi planladığın vatandaşların için dua ediyordum."

"İsyancılar için mi?"

"Senden farklı olmayan, sadece başka bir şehirde doğmuş insanlar için. Eğer bir ordu, evini fethetmeye gelseydi *sen* ne yapardın?"

"Savaşırdım," dedi Dalinar. "Onlar da öyle yapacak. İyi olan üstün gelecek."

"Sana bu hakkı ne veriyor?"

"Kılıcım." Dalinar omzunu silkti. "Eğer Yaradan bizim iktidarda olmamızı isterse kazanırız. İstemezse kaybederiz. Ben O'nun hangimizin daha güçlü olduğunu görmek istediğini düşünmeyi tercih ediyorum."

"Peki merhamet için hiç yer yok mu?"

"Bizi buraya getiren şey merhametti zaten. Eğer savaşmak istemiyorlarsa iktidarımıza boyun eğmeleri gerekir."

"Ama..." Evi başını eğerek kucağındaki ellerine baktı. "Affedersin. Başka bir tartışma istemiyorum."

"Ben istiyorum," dedi Dalinar. "Kendini savunduğun zaman hoşuma gidiyor. *Savaşman* hoşuma gidiyor."

Evi gözlerindeki yaşları kırpıştırdı ve başka yöne baktı.

"Evi..." dedi Dalinar.

"Bunun sana yaptıklarından nefret ediyorum," dedi alçak sesle. "Senin içinde güzellik görüyorum Dalinar Kholin. Korkunç bir adama karşı mücadele eden büyük bir adamı görüyorum. Ve bazen gözlerinde o bakış beliriyor. Korkunç, dehşet verici bir hiçlik. Sanki kalbi olmayan bir yaratığa dönüşmüş, o boşluğu doldurmak için ruhlar-

la besleniyorsun, acısprenlerini peşinden sürüklüyormuşsun gibi. Bu benim aklımdan çıkmıyor."

Dalinar araba koltuğunun üzerinde kımıldandı. Bu ne demekti ki? Gözlerinde bir "bakış"? Bu Evi'nin insanların kötü anılan derilerinde biriktirdiğini ve ayda bir kere taşla ovalayarak çıkarmalan gerektiğini iddia etmesi gibi bir şey miydi? Batılıların bazı çok garip batıl inançlan vardı.

"Sen ne yapmamı isterdin Evi?" diye sordu Dalinar alçak sesle.

"Yine mi kazandım?" dedi Evi, sesi acıydı. "Seni yaralamayı başardığım başka bir savaş mıydı?"

"Ben sadece... Ne istediğini bilmem gerekiyor. Seni anlayabilmem için."

"Bugün kimseyi öldürme. Canavarı dizginle."

"Peki ya isyancılar? Berrakbeyleri?"

"O çocuğun hayatını bir kere bağışladın."

"Bariz bir hata."

"Bir *insanlık* işareti Dalinar. Benim ne istediğimi sordun. Aptalca ve burada sorun olduğunu, senin de bir görevin olduğunu biliyorum. Ama... Seni öldürürken görmek istemiyorum. *Onu* besleme."

Dalinar elini onunkinin üzerine koydu. Neden sonra araba tekrar yavaşladı ve Dalinar kayafilizleriyle tıklım tıklım dolu olmayan açık bir alanı incelemek için aşağı indi. Öncü birlik burada bekliyordu, beş bin kişilik bir kuvvetli ve kusursuz saflar oluşturmuşlardı. Teleb gösteriş yapmayı severdi.

Ovanın karşısında, ok menzilinin ötesinde manzarayı bölen tek şey sanki koruyacak bir şeyi yokmuş gibi görünen bir duvardı. Şehir zemindeki yarığın içine gizlenmişti. Güneybatıdaki gölden gelen bir meltem otlarının ve kremin bereketli kokusunu getiriyordu.

Teleb yaklaştı, Parezırhı'nı giyiyordu. Yani Adolin'in Zırh'ını.

Evi'nin Zırh'ını.

"Berrakbey," dedi Teleb. "Kısa bir süre önce korumaları olan büyük bir kervan Yank'ı terk etti. Şehrin etrafını kuşatacak kadar adamımız yoktu ve siz de çatışmaya girmememizi emretmiştiniz. O yüzden onları takip etmeleri için bölgeyi iyi bilen adamlarımızdan bir gözcü ekibi yolladım ama onun dışında kervanın kaçmasına izin verdim."

"İyi yapmışsın," dedi Dalinar bir seyisten atını alırken. "Her ne kadar Yank'a kimin malzeme getirdiğini bilmek istesem de sizi uzaktaki bir çatışmaya çekmek için de olabilirdi. Şimdi öncü birliği topla ve arkamdan getir. Askerlerin geri kalanına da haber gönder. Her ihtimale karşı düzene girsinler."

"Komutanım?" diye sordu Teleb şok olarak. "Saldırıdan önce ordunun dinlenmesine izin vermeyecek misiniz?"

Dalinar eyerine çıktı ve bir tırısla Teleb'in yanından geçerek Yarık'a doğru ilerledi. Çoğu zaman o kadar soğukkanlı olan Teleb küfretti ve bağırarak emirler verdi, sonra aceleyle öncü birliğe doğru gidip onları toparladı ve çabucak Dalinar'ın arkasından ilerletmeye başladı.

Dalinar fazla ileri çıkmamaya dikkat etti. Kısa süre sonra isyancıların toplandığı Rathalas Duvarlan'na yaklaştı, büyük çoğunluğu okçuydu. Bu kadar kısa süre içinde bir saldırı beklemiyorlardı ama Dalinar uzun süre dışarıda kamp kurarak fırtınalara yakalanmayacaktı.

Onu besleme.

Evi, Dalinar'ın içindeki bu açlığı, bu kana susamışlığı garip bir şekilde kendisinden ayrı bir şey olarak düşündüğünü biliyor muydu? Bir yoldaş olarak. Subaylarının pek

çoğu da öyle hissediyordu. Bu doğal bir şeydi. Savaşa gidiyordun ve ödülün de Heyecan oluyordu.

Dalinar'ın zırhçıları geldi, atından indi ve getirdikleri çizmelerin içine ayaklarını soktu, sonra kollarını yanlara kaldırdı ve hızla göğüs plakasını ve diğer zırh parçalarını üzerine giydirdiler.

"Burada bekleyin," dedi adamlarına, sonra atına bindi ve miğferini eyerine astı. Atını ok menzilinin içine doğru ilerletti, Parekılıcı'nı çağırdı ve omzuna yasladı, dizginler diğer elindeydi.

Yarık'a yaptığı önceki saldırının üzerinden yıllar geçmişti. Gavilar'ı önünde dörtnala giderken hayal etti, Sadeas arkalarından küfrediyor ve "dikkatli olmaktan" bahsediyordu. Yarı yola gelene kadar kapılara doğru ilerledi. Daha da yaklaşırsa o okçular muhtemelen ateş etmeye başlardı, zaten menzillerinin çok içerisindeydi. Atını durdurdu ve bekledi.

Duvarın üzerinde biraz tartışma oldu, Dalinar askerlerin arasındaki gerginliği görebiliyordu. Atı sakince zemini yalar ve dışarı çıkan otları kemirirken orada öylece oturup beklediği yaklaşık yarım saatten sonra kapılar nihayet gıcırdayarak açıldı. At üstündeki iki adama eşlik eden bir bölük piyade dışarı çıktı. Dalinar yüzünün yarısını kaplayan mor doğum lekesi olan kel adamı görmezden geldi; sağ bıraktığı çocuk olamazdı, çok yaşlıydı.

Oğlan beyaz ata binmiş, pelerini arkasından dalgalanan genç adam olmalıydı. Evet, son derece hevesliydi, atını sürüp muhafızlarından önce gelmeyi istiyordu. Ve Dalinar'a attığı nefret dolu bakışları... Berrakbey Tanalan buydu, Dalinar'ın Yank'ın içine düştükten sonra yendiği eski Tanalan'ın oğlu. O tahta köprülerin ve sonra uçurum duvarında asılı duran bahçenin üzerindeki hummalı savaş.

Grup Dalinar'ın on beş metre kadar ilerisinde durdu.

"Müzakere yapmaya mı geldin?" diye seslendi yüzünde doğum lekesi olan adam.

Dalinar bağırmak zorunda kalmamak için atını daha ileriye sürdü Askerler kalkanlarını ve mızraklarını kaldırdı.

Dalinar önce onları, sonra da tahkimatları inceledi. "Burada iyi iş çıkarmışsınız. Eğer tek başıma gelirsem beni itmek için duvarlarda sıralı askerler. Tepeye serilmiş, kesip beni bağlamak için düşürebileceğiniz ağlar."

"Ne istiyorsun despot herif?" diye parladı Tanalan. Sesinde Yarıklıların tipik genizden şivesi vardı.

Dalinar Kılıç'ını geri yolladı ve atından aşağıya indi, yere düşerken Zırh'ı taşlarda gıcırdadı. "Biraz yürüyelim Berrakbey. Saldırıya uğramadığım sürece size bir zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"Sözüne inanmalı mıyım?"

"En son karşılaştığımız zaman ne yaptım?" diye sordu Dalinar. "Elimde olduğun zaman nasıl davrandım?"

"Benden çaldın."

"Başka?" diye sordu Dalinar genç adamın eflatun gözlerine bakarken.

Tanalan bir parmağıyla dizginlerine vurarak onu tarttı. Sonunda atından indi. Doğum lekeli adam bir elini Tanalan'ın omzuna koydu ama genç berrakbey kendini ondan kurtardı.

"Burada ne elde etmeye çalıştığını anlayamıyorum Karadiken," dedi Tanalan Dalinar'a katılırken. "Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok."

"Ne elde etmeye çalışıyorum?" dedi Dalinar düşünerek. "Emin değilim. Genelde konuşan kardeşimdir." İki düşman ordunun arasındaki alanda yürümeye başladı. Tanalan biraz durakladı, sonra yetişmek için aceleyle geldi.

"Birlikleriniz iyi görünüyor," dedi Dalinar. "Cesur. Daha güçlü bir kuvvetin karşısındalar ama kararlılar."

"Motivasyonlan güçlü Karadiken. Çoğunun babalarını sen öldürdün."

"Şimdi onlan da öldürmek çok yazık olacak."

"Gücün yeterse."

Dalinar durdu ve daha kısa boylu adama döndü. Fazla sessiz bir tarlada duruyorlardı, kayafilizleri ve çimenlerin bile deliklerine çekilecek kadar aklı vardı. "Ben hiç savaş kaybettim mi Tanalan?" diye sordu Dalinar alçak sesle. "Ünümü biliyorsun. Sence abartılmış mı?"

Genç adam kımıldanarak omzunun üzerinden geride bıraktığı korumalarına ve danışmanlarına baktı. Geri döndüğü zaman daha kararlı konuştu. "Seni yenmeye çalışırken ölmek, teslim olmaktan iyidir."

"Bundan emin olsan iyi olur," dedi Dalinar. "Çünkü burada ben kazanırsam sizi ibretiâlem yapacağım. Sizi *mahvedeceğim* Tanalan. Senin zavallı, ağlayan şehrin kardeşime kafa tutmak isteyen herkes için örnek gösterilecek. Benimle savaşmak istediğinden *mutlak* bir şekilde emin ol, çünkü bu iş bittiği zaman Yank'ı sadece dullar ve cesetlerle dolmuş hâlde bırakmak zorunda kalacağım."

Genç adamın ağzı açık kaldı. "Ben..."

"Kardeşim sizi hizaya getirmek için kelimeleri ve politikayı denedi," dedi Dalinar. "Eh, benim iyi olduğum tek bir şey var. O inşa eder. Ben yok ederim. Ama bana mantıklı gelmese de iyi bir kadının gözyaşları hatırına sana başka bir seçenek sunmak için geldim. Gel, şehrini bağışlayacak bir uzlaşmaya varalım."

"Uzlaşma mı? *Babamı öldürdün.*"

"Bir gün bir adam da beni öldürecek," dedi Dalinar. "Benim oğullarım da o adamın adına lanet okuyacak, senin bana yaptığın gibi. Umarım *onlar* bu kin yüzünden binlerce hayatı umutsuz bir savaşta boşa harcamazlar. İntikam istiyorsun. Tamam. Haydi düello yapalım. Sen ve ben. Sana bir Kılıç ve Zırh ödünç vereceğim ve eşit şartlarda yüzleşeceğiz. Kazandığım zaman halkın teslim olacak."

"Peki ben seni yenersem ordulann burayı terk edecek mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Dalinar. "Daha da sert savaşırlar diye tahmin ediyorum. Ama ben yanlannda olmayacağım ve sen de babanın Kılıç'ını geri almış olacaksın. Kim bilir? Belki de yenersiniz. En azından şansınız artmış olur."

Tanalan, Dalinar'a kaşlarını çattı. "Anlattıkları gibi değilmişsin."

"Ben her zaman olduğum adamım. Ama bugün... Bugün o adam kimseyi öldürmek istemiyor."

Bu kelimelerin karşısında içinde ani bir ateş kükreyerek yandı. O kadar çok hevesle beklediği savaştan *kaçınmak* için bu kadar zahmete mi girecekti?

"İçinizden biri aleyhinize çalışıyor," dedi Tanalan bir anda. "O sadık yüceprensler var ya? İçlerinde bir hain var."

"Birkaç tane olmazsa şaşardım," dedi Dalinar. "Ama evet, bir tanesinin size destek verdiğini biliyoruz."

"Yazık," dedi Tanalan. "Adamları daha bir saat önce buradaydı. Biraz daha erken gelseydiniz yakalayabilirdiniz. Belki bana katılmak zorunda kalırlardı ve liderleri de savaşa girerdi." Kafasını salladı ve arkasını dönüp danışmanlarına doğru yürümeye başladı.

Dalinar hüsranla içini çekti. Reddedilmişti. Eh, zaten bunun işe yarama şansı hiç yüksek olmamıştı. Atına geri döndü ve eyerine çıktı.

Tanalan da atına bindi. Şehrine geri dönmeden önce genç adam Dalinar'a bir selam verdi. "Büyük talihsizlik," dedi. "Ama başka bir yol göremiyorum. Seni düelloda yenemem Karadiken. Denemek bile aptalca olurdu. Ama teklifini... takdir ediyoruz."

Dalinar homurdandı, miğferini taktı ve atını geri çevirdi.

"Eğer..." dedi Tanalan.

"Eğer?"

"Eğer bunlar en başından beri bir numara değilse; yani kardeşin, senin ve benim tarafından yapılmış bir plan," dedi Tanalan. "Sadık olmayan yüceprensleri kendilerini açık etmeleri için kandırmayı amaçlayan bir... sahte isyan."

Dalinar yüz plakasını kaldırdı ve arkaya döndü.

"Belki benim öfkem sahteydi," dedi Tanalan. "Belki o kadar yıl önce buraya yaptığın ilk saldırıdan beri iletişim hâlindeydik. Ne de olsa sen benim canımı *bağışlamıştın.*"

"Evet," dedi Dalinar ani bir heves hissederek. "Bu, Gavilar'ın ordulanmızı neden hemen üzerinize göndermediğini açıklar. En başından beri gizli bir anlaşmamız vardı."

"Seninle yaptığımız savaş meydanındaki bu garip konuşmadan daha iyi ne kanıt olabilir?" Tanalan omzunun üzerinden duvarda bekleyen askerlerinin çoğunluğuna baktı. "Askerlerim bunun çok garip olduğunu düşünüyor olmalı. Gizli düşmanlarınızdan bize silah ve erzak getiren haberciyi, sana anlattığımı duydukları zaman mantıklı gelecektir."

"Ödülün krallık tarafından tanınan bir yücebeylik olacak," dedi Dalinar. "Belki hain yüceprensin yerini alırsın."

"Ayrıca bugün savaş olmayacak," dedi Tanalan. "Ölüm olmayacak."

"Ölüm olmayacak. Belki gerçek hainler dışında."

Tanalan danışmanlarına baktı. Doğum lekeli adam başıyla yavaşça onayladı.

"Doğuya gittiler, Sahipsiz Tepeler'e doğru," dedi Tanalan işaret ederek. "Yüz asker ve kervancı. Sanırım gece Vedelliar adındaki bir kasabada kalmayı planlıyorlardı."

"Kim o?" diye sordu Dalinar. "Hangi yüceprens?"

"Bunu kendin görsen en iyisi olur çünkü..."

"Kim?" diye sordu Dalinar.

"Berrakbey Torol Sadeas."

Sadeas mı? "İmkansız!"

"Dediğim gibi," dedi Tanalan. "Kendin görsen daha iyi. Ama ben kralın önünde şahitlik yapacağım, senin... anlaşmamızın kendine düşen tarafını yaptığını düşünerek."

"Kapılarınızı adamlarıma açın," dedi Dalinar işaret ederek. "Askerlerin silahlarını indirsin. Güvenliğiniz konusunda şerefim üstüne yemin ediyorum."

Geri döndü ve atını kendi kuvvetlerine doğru sürerek askerlerden bir koridorun içinden geçti. Bunu yaparken Teleb koşarak yanına geldi. "Berrakbey!" dedi. "O kervanı izleyen gözcülerim geri döndü. Komutanım kervan..."

"Bir yüceprense mi aitmiş?"

"Şüphesiz," dedi Teleb. "Kimin olduğunu anlayamamışlar ama aralarında *Parezırhı* giyen birisini gördüklerini iddia ediyorlar."

Parezırhı mı? Bu hiç mantıklı değildi.

Eğer kaybedeceğimizi garantilemeyi böyle planlamıyorsa, diye düşündü Dalinar. *O basit bir ikmal kervanı olmayabilir, kılık değiştirmiş bir saldırı kuvveti olabilir.*

Dikkatleri başka yerdeyken ordusuna arkadan saldıran tek bir Paredar inanılmaz zarar verebilirdi. Dalinar Tanalan'a inanmıyordu, tamamen değil. Ama... hay Cehennem, eğer Sadeas gizlice Paredarlarından birini savaşa *gönderdiyse*, Dalinar onunla başa çıkmaları için sıradan bir takım asker gönderemezdi.

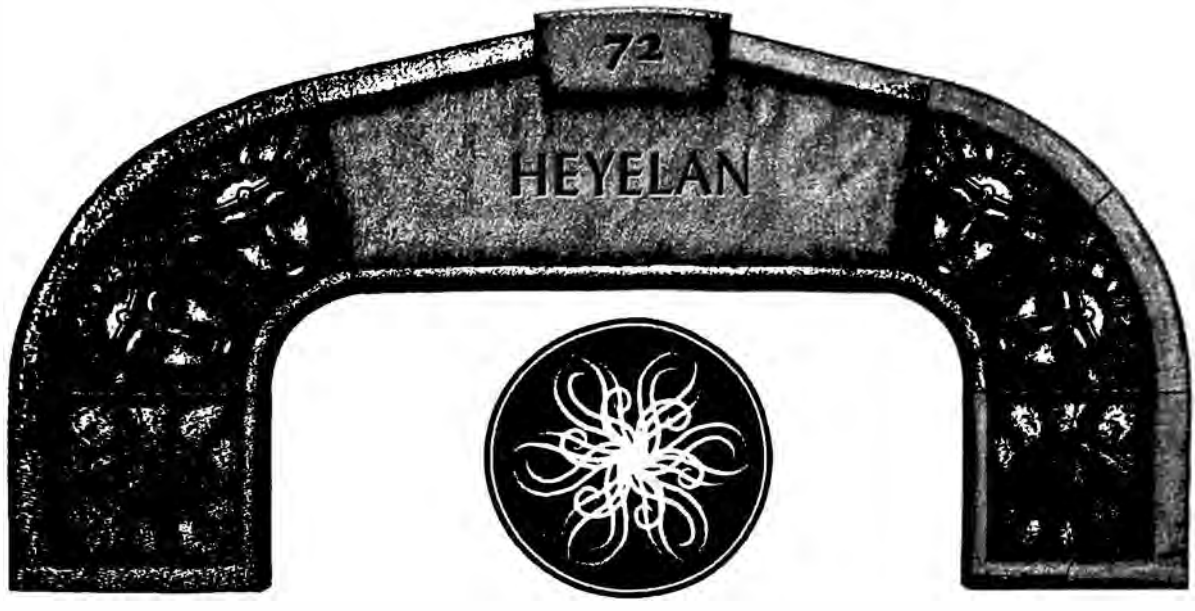
"Komuta sende," dedi Teleb'e. "Tanalan silah bırakacak, öncü birlik tahkimatlardaki askerlere katılsın ama onların yerine geçmesinler. Ordunun geri kalanına ovada kamp kurdur ve subaylarımızı Rathalas'ın dışında tut. Teslim olmuyorlar. İtibarını ve mevkisini koruyabilsin diye Tanalan en baştan beri bizim tarafımızdaymış gibi yapa-

cağız. Horinar, elitlerden yüz kişilik bir birlik istiyorum, en hızlılarımızı, derhâl benimle gelmeye hazır olsunlar."

Soru sormadan itaat ettiler. Haberciler mesaj taşıyarak gitti ve her taraf hareketlilikle doldu, her yönde koşuşturan kadınlar ve adamlar vardı.

Hepsinin ortasında bir kişi ellerini umutla göğsünde birleşmiş duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu Evi Dalinar atını ona doğru sürerken.

"Kampımıza geri dön ve kardeşime Yarık'ı kan dökmeden yanımıza çekmiş olabileceğimi söyleyen bir mesaj yolla." Durdu. "Kimseye güvenmemesini de söyle," diye ekledi. "En yakın müttefiklerimizden biri bize ihanet etmiş olabilir. Ben gidip öğreneceğim."

Hudutaşarlar kulenin hizmetkârları ve çiftçilerine yer aramakla, düşüncelerini bu mücevherlere kayıt etmek için bir temsilci gönderemeyecek kadar kadar meşguller.

O zaman ben de onlar için yaparım. Bu karar yüzünden en kötü etkilenecek olanlar onlar. Ülkeler Parlayanlar'ı kabul edecekler ama ya şimdi evsiz kalan bunca insan?

—Çekmece 4-17, ikinci topaz

Bu şehrin bir kalp atışı vardı ve Peçe gözlerini kapattığı zaman bunu duyabildiğini hissediyordu.

Loş bir odanın içinde çömelmişti, elleri üzerlerinden geçmiş binlerce ve binlerce adımın aşındırdığı pürüzsüz zemin taşlarına dokunuyordu. Taş bir adam karşısında galip gelebilirdi insanoğluyla karşılaştığında, yenik düşmeye mahkûmdu.

Şehrin kalp atışları bu taşların derinliklerindeydi, yaşlı ve yavaş. Karanlık bir şeylerin gelip yerleştiğini daha fark etmemişlerdi. Kendileri kadar antik bir spren. Şehirsel bir hastalık. İnsanlar bundan bahsetmiyordu; saraydan kaçınıyorlar, kraliçenin adını da sadece öldürülen ardent konusunda şikâyet etmek için anıyorlardı. Bu bir yücefırtınaya yakalanmışken ayakkabılarının dar geldiğinden sızlanmaya benziyordu.

Hafif bir ıslık Peçe'nin dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve gözleriyle sadece kendisi, Vathah ve yük arabalarının olduğu etrafındaki küçük yükleme sahasını taradı. "Gidelim."

Peçe kapıyı yavaşça açtı ve malikânenin içine girdi. O ve Vathah yeni yüzlere bürünmüşlerdi. Peçe'ninki kendi yüzünün fazla büyük burunlu ve yanakları gamzeli olan bir hâlliydi.

Vathah'nın yüzüyse Shallan'ın pazar yerinde gördüğü iri kıyım bir adamınkiydi. Kırmızı'nın ıslığı yolun açık olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden onlar da tereddüt etmeden koridor boyunca yürüdüler.

Bu gösterişli taş malikânenin ortasında hayatsprenlerinin uçuştuğu, şistkabuk ve kayafilizlerinin yetiştirildiği kare şeklinde ve gökyüzüne açık bir avlu inşa edilmişti. Dört

kat yukarıya kadar çıkıyordu, her katta da yürüyüş yolları vardı. Kırmızı ikinci kattaydı; parmaklığa yaslanmış, ıslık çalıyordu.

Ancak malikânenin asıl süsü avlusu değil, şelaleleriydi. Çünkü tek bir tanesinden bile su akmıyordu.

Gerçi *bir zamanlar* akıyormuş. Ama uzun bir süre önce birileri çok fazla zenginliği çok fazla hayal gücüyle birleştirmişti. Dört kat yukarıdaki büyük fıskiyelerden aşağıya dökülen sulan dönüştürmek için Ruhdökümcüler kiralamışlardı. Sular tam yere çarpıp etrafa saçıldıkları anda başka maddelere Ruhdökülmüşlerdi.

Peçe'nin yolu onu sol tarafında kalan odaların yanından geçirdi, avlunun birinci kat balkon çıkıntısının altındaydı. Eski bir şelale sağ tarafında duruyordu, şimdi kristalden oluşuyordu. Akan suyun şekli sonsuza kadar taş zeminin üzerine çarpıyor, oradan da ışıltılı ve parlak bir dalga hâlinde dışarıya doğru yayılıyordu. Malikâne onlarca kere el değiştirmişti ve son sahibinin on yıldır adını Hadinal Köşkü olarak değiştirme çabalarına rağmen, insanlar oraya Heyelan diyorlardı.

Peçe ve Vathah Kırmızı'nın güven verici ıslığının eşliğinde ilerlediler. Bir sonraki şelalenin şekli de benzerdi ama bu cilalanmış koyu bir ağırkütük ahşabına dönüştürülmüştü. Acayip bir şekilde neredeyse doğalmış gibi görünüyordu, sanki neredeyse bir ağacın böyle yukarıdan dalgalanarak inerek dibinde dışarıya doğru saçılan bir sütun şeklinde yetişmesi *mümkünmüş* gibiydi.

Kısa süre sonra sollarında İshnah'nın Heyelan'ın şimdiki sahibiyle konuştuğu odanın önünden geçtiler. Dinmezfırtına her geçişinde arkasında yıkım bırakıyordu ama bir yücefırtınadan çok belirgin bir şekilde farklıydı. Dinmezfırtına'nın en büyük tehlikesinin yıldırımları olduğu ortaya çıkmıştı. Garip kırmızı yıldırımlar sadece yangın çıkarmak ya da düştüğü yeri kavurmakla kalmıyor, kayaları kırarak etrafa taş parçalarının saçılmasına da sebep oluyordu.

Böyle bir yıldırım bu ünlü ve antik malikânenin yan tarafında koca bir delik bırakmıştı. Hoş görünmeyen tahta bir duvarla kapatılmış olan delik ileride kremle kaplanacak, ancak ondan sonra tuğlalarla geri örülecekti. Saçlarını neredeyse kendi boyu kadar bir topuzla başının üzerinde toplamış orta yaşlı bir Alethi kadını olan Berrakhanım Nananav tahtayla kaplanmış deliğe, sonra da yere işaret etti.

"Diğerleriyle uyumlu olmalarını sağlayacaksın," dedi Nananav halı tüccarı kılığına girmiş olan İshnah'ya. "*Tek bir ton* farkını bile kabul etmem. Geri döndüğün zaman karşılaştırmak için diğer odalardakilerin yanına koyacağım!"

"Emredersiniz Berrakhanım," dedi İshnah. "Ama hasar düşündüğümden çok daha..."

"Bu halılar *Shinovar'da* dokundu. Kendi halısını dokumasına izin verilmeden önce *otuz yıl* boyunca usta bir dokumacının yanında eğitim almış kör bir adam tarafından yapıldılar! Benim siparişimi bitirdikten sonra da öldü, o yüzden bunların *eşi benzeri yok.*"

"Bunun gayet farkındayım, ne de olsa şimdiye kadar üç kere söyledinlz..."

Peçe kadının bir Hatıra'sını aldı, sonra o ve Vathah odanın yanından geçip avludan devam ettiler. İshnah'nın çalışanları kılığındaydılar ve etrafta rahat rahat dolaşmalarına izin verilmezdi. Kırmızı doğru yolda olduklarını gördükten sonra İshnah'ya katılmak için geri dönmeye başladı. Tuvalete gitmek için izin almıştı ama geri dönmesi uzun sürerse şüphe uyandırabilirdi.

Islığı birden kesildi.

Peçe bir kapıyı açıp Vathah'yı içeriye itti, bir çift muhafız dışarıdaki ikinci kat merdiveninden aşağıya inerken kalbi küt küt atıyordu.

"Ben hâlâ bu işi gece yapmamız gerekirdi diyorum," diye fısıldadı Vathah.

"Gece burayı kale gibi koruyorlar."

Muhafız değişimi sabahın ortasındaydı, o yüzden Peçe ve diğerleri bundan hemen önce gelmişlerdi. Teorik olarak, bu muhafızların olaysız bir geceden sonra yorulmuş ve sıkılmış olacakları anlamına gelirdi.

Peçe ve Vathah bir masanın üzerindeki bir kadehin içinde duran birkaç küre tarafından aydınlatılan küçük bir kütüphaneye gelmişlerdi. Vathah gözlerini kürelere dikti ama hareket etmedi, buraya birkaç çentikten çok daha fazlası için sızmışlardı. Peçe çantasına yere koydu ve bir defterle kömür kalem çıkarana kadar karıştırdı.

Peçe derin bir nefes aldı ve Shallan'ın tekrar geri gelmesine izin verdi. Hızlıca demin attığı bakıştan Nananav'ın eskizini çizdi.

"Hâlâ en baştan beri ikisinin de siz olduğunuza inanamıyorum," dedi Vathah. "İkisi de diğeri gibi davranmıyor."

"Amaç da bu Vathah."

"Keşke kendim fark edebilseydim." Vathah homurdandı, başını kaşıdı. "Peçe'yi seviyordum."

"Beni sevmiyor musun?"

"Siz patronumsunuz. Sizi sevmemem gerekir."

Kaba da olsa açık sözlüydü. En azından Vathah ile durumun nasıl olduğunu her zaman bilebiliyordun. Vathah kapıyı dinledi, sonra aralayarak muhafızları izledi. "Tamam. Merdivenlerden çıkıyoruz, sonra ikinci kattaki yoldan ilerleyip geri iniyoruz. Mallan alıyoruz, servis asansörüne yüklüyoruz ve çıkışa gidiyoruz. Fırtınalar adına. Keşke bu işi herkes uyurken yapsaydık."

"O zaman ne eğlencesi kalırdı?" Shallan çizimini bitirdi, sonra ayağa kalktı, Vathah'yı dürttü. "İtiraf et, sen de eğleniyorsun."

"Savaşta ilk gününde olan bir acemi kadar gerginim," dedi Vathah. "Ellerim titriyor ve çıkan her seste birilerinin bizi fark ettiğini zannediyorum. Midem çok fena bulanıyor."

"Bak." dedi Shallan. "Eğlence." Onu kenara itti ve aralık kapıdan dışarıya baktı. Fırtına kapası muhafızlar. Yakındaki avluya yerleşmişlerdi. Oradan gerçek Nananav'ın sesini duyabildiklerine şüphe yoktu, o yüzden eğer Shallan, Nananav kılığında dışarıya çıkarsa kesinlikle alarm verirlerdi.

Yaratıcı olma zamanı gelmişti. O düşünürken Desen uğuldadı. Şelaleler tekrar mı aksaydı? Garip spren illüzyonları? Hayır... hayır, bu kadar abartılı şeyler olmazdı. Shallan teatral içgüdülerinin kontrolü ele geçirmesine izin veriyordu.

Basit kalacaktı, daha önce de yaptığı gibi. Peçe'nin yöntemleri. Gözlerini kapattı ve nefesini bırakarak Desen'e ışık doldurdu; sadece ses ışıkörmüştü, Nananav'ın muhafızları İshnah'ya nutuk attığı odaya çağıran sesiydi. Eski numaralar işe yarıyorsa neden yeni bir tane icat edecekti ki? Peçe aynı şeyi tekrarlamamak için doğaçlama yapma ihtiyacı hissetmiyordu.

Desen illüzyonu götürdü ve ses muhafızları koridordan uzaklaştırdı. Shallan Vathah'yı kütüphaneden dışarıya çıkardı, sonra köşeyi döndüler ve merdivenlerden yukarı çıktılar. Nefesini vererek bıraktığı Fırtınaışığı üzerini kapladı ve tamamen Peçe oldu. Sonra Peçe tamamen Peçe *olmayan* gamzeli kadına dönüştü. Ve sonra onun da üzerine Nananav'ı yerleştirdi.

Kibirli. Geveze. Etrafındaki herkesin işlerini düzgün yapmamak için bahane *aradığından* emin. Diğer kata varırlarken sakin ve ölçülü bir yürüyüş takındı, merdiven parmaklığına dik dik baktı. Bu en son ne zaman parlatılmıştı?

"Bunu eğlenceli bulmuyorum," dedi Vathah yanında yürürken. "Ama hoşuma gidiyor."

"O zaman eğlenceli."

"Eğlence kart oyununda kazanmaktır. Bu başka bir şey."

Vathah rolüne hevesle sarılmıştı ama daha kültürlü hizmetkârlar bulması gerekirdi. Vathah insan kıyafetleri giymiş bir domuz gibiydi, her zaman homurdanıyor ve boş boş bakıyordu.

Neden hizmetkârların en iyilerine sahip olmayacaktı ki? O bir *Parlayan Şövalye*'ydi. Shallan'ın iyice kafayı çektiği bir geceden sonra çizeceği bir şeye benzer, insan müsveddesi firarilere katlanmak zorunda kalmamalıydı, özellikle de kalemi dişleriyle tutmuşsa.

Rol içine işliyor, diye fısıldadı içinden bir parçası. *Dikkatli ol.* Desen'e bakındı ama o hâlâ alt kattaydı.

İkinci kattaki bir odada durdular, sıkıca kilitlenmişti. Plan kapıyı Desen'in açmasıydı ama Nananav'ın bekleyecek kadar sabrı yoktu. Dahası bir başhizmetkâr yürüyerek geliyordu.

Nananav'ı gördüğü zaman eğildi.

"Selamın *bu* mu?" dedi Nananav. "Hızla bir eğilip kalkmak mı? Bunu sana nerede öğrettiler?"

"Özür dilerim Berrakhanım," dedi adam daha da eğilerek.

"Bacaklarını dizlerinden kesebilirim," dedi Nananav. "Belki o zaman en azından uygun miktarda pişmanlık duyar*mış* gibi görünürsün." Eliyle kapıya vurdu. "Aç şunu."

"Neden..." Adam Nananav'ın şikâyet dinleyecek bir ruh hâlinde olmadığını fark ederek sustu. Fırladı ve kapıdaki şifreli kilidi açtı, sonra kapıyı onun için açarak içerideki baharat kokulu havayı dışarıya yaydı.

"Şimdi gidip bana ettiğin hakaretin cezasını çekebilirsin," dedi Nananav. "Çatıya çık ve tam bir saat boyunca orada otur."

"Berrakhanım eğer sizi gücendirdiysem..."

"Eğer mi?" Parmağını yukarı uzattı. "Yıkıl karşımdan!"

Adam bir daha eğildi, selamı idare ederdi, koşarak gitti.

"Biraz fazla abartıyor olabilirsiniz Berrakhanım," dedi Vathah çenesini kaşıyarak. "Gıcık birisi olmasıyla ünlü, *deli* değil."

"Kes sesini," dedi Nananav uzun adımlarla odaya girerken.

Malikânenin kileriydi.

Bir duvarı kurutulmuş sosis rafları kaplıyordu. Tahıl çuvalları arkaya yığılmıştı ve uzunkökler ve diğer sebzelerle dolu kasalar vardı. Baharat çuvalları. Küçük yağ kavanozları.

Vathah kapıyı kapattı, sonra aceleyle sosisleri bir çuvala doldurmaya başladı. Nananav o kadar aceleci değildi. Burası bütün bunları güvenle kilit altında tutmak için güzel bir yerdi. Bunları başka bir yere taşımak daha çok bir... suç gibi görünüyordu.

Belki de Heyelan'a yerleşebilir, malikâneyi devralabilirdi. Evin eski sahibesi ne olacaktı? Eh, onun düşük kalitede bir kopya olduğu çok açıktı. Onun icabına bak, yerine geç. *Doğrusu* bu olurdu, değil mi?

Peçe bir ürpertiyle bir katman illüzyonun dağılmasına izin verdi. Fırtınalar... Fırtınalar adına, *o* neydi öyle?

"*Gücendirmek* için değil Berrakhanım," dedi Vathah sosis çuvalını asansöre yüklerken. "Ama orada durup denetleyebilirsiniz ya da yardım ederek yemeğin ikiye katlanmasını ve egonun da yarıya inmesini sağlayabilirsiniz."

"Pardon," dedi Peçe bir çuvalı kaparken. "O kadının kafasının içi korkutucu bir yer."

"Eh, Nananav'ın gıcıklığıyla meşhur olduğunu söylemiştim."

Evet, diye düşündü Peçe. *Ama ben Shallan'dan bahsediyordum.*

Hızla çalışarak yükleme sahasına gelen büyük sevkiyatları yukarı çıkarmak için gerekli olan büyük yük asansörünü doldurdular. Sosislerin hepsini, uzunköklerin çoğunu ve birkaç tane de tahıl çuvalını almışlardı. Dolduğu zaman asansörü zemin kata indirdiler. Kapının yanında beklediler ve neyse ki Kırmızı ıslık çalmaya başladı. Zemin kat yine boştu. Nananav'ın yüzüyle kendine güvenmeyerek Peçe olarak kaldı ve ikisi aceleyle çıktılar. Desen dışarıda bekliyordu ve pantolonuna çıkarken uğuldadı.

Aşağı inerlerken tamamen mermerden oluşan bir şelalenin yanından geçtiler. Shallan olsa durup hayran hayran Ruhdökümün sanatçılığını izlemeyi isterdi. Neyse ki şimdi kontrol Peçe'deydi. Shallan... Shallan bir şeylerin içinde kaybolup giderdi. Ayrıntılara takılıp kalır ya da büyük manzarayı hayal etmeye çalışarak kafası bulutlarda gezinirdi. O rahat orta yer, o güvenli denge noktası Shallan için yabancı bir ülkeydi.

Merdivenden indiler ve hasar görmüş odadaki Kırmızı'yla buluşup, onun yuvarlanmış bir halıyı yükleme sahasına taşımasına yardım ettiler. Desen'e sessizce oradaki asansörün kilidini açtırdı, sonra sahaya odun getiren birkaç hizmetkârı uzaklaştırması için gönderdi. Hizmetkârlar ağzında bir anahtarla koşturan yabani bir vizonun görüntüsünü kovalayarak gitti.

Peçe, Kırmızı ve Vathah birlikte halıyı açtılar, içini asansörden yemek çuvallarıyla doldurdular, sonra tekrar yuvarlayarak bekleyen arabalarının içine koydular. Kapıdaki muhafızların birkaç tane fazla yumrulu halıyı fark etmemesi gerekirdi.

İkinci bir halıyı getirdiler, aynı işlemi tekrarladılar, sonra geri dönmeye başladılar. Ama Peçe yükleme sahasının tam kapı eşiğinde durdu. Tavandaki o şey neydi? Aşağıya damlayan garip sıvı havuzları görüntüsüne bakarken başını bir yana yatırdı.

Öfkesprenleri, diye fark etti. *Orada toplanmışlar ve kaynadıklan zeminin içinden görünüyor.* Kiler tam üzerlerindeydi.

"Koşun!" dedi Peçe hızla geri döner ve vagona doğru atılırken. Bir saniye sonra üst katta birileri bağırmaya başladı.

Peçe kendini sürücü koltuğuna attı, sonra yönlendirme sopasıyla chula vurdu. İshnah'nın da katıldığı ekibi koşarak geldiler ve hareket etmeye başlayan arabaya atladılar. Adım. Adım. Hareket. Ediyordu.

Peçe... Shallan hızlandırmak için büyük yengecin kabuğuna vurdu. Ama chullar chul hızında giderdi. Araba yavaş yavaş avluya çıktı ve ilerideki kapılar kapanmaya başlamıştı bile.

"Fırtınalar adına!" dedi Vathah. Omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu da 'eğlencenin' bir parçası mı?"

Arkalarında saçı sallanan Nananav binadan dışarıya fırladı. "Durdurun onları! Hırsızlar!"

"Shallan?" diye sordu Vathah. "Peçe? Her kimsen artık. Hay Cehennem, *arbaletleri* var!"

Shallan nefesini bıraktı.

Önlerindeki kapılar gümlemeyle kapandı. Silahlı muhafızlar küçük avluya girdi, silahları hazırdı.

"Shallan!" diye bağırdı Vathah.

Etrafında girdaplanan Fırtınaışığı'yla arabada ayağa kalktı. Chul durdu ve Shallan muhafızlarla yüzleşti. Adamlar tökezleyerek durdular, ağızları açık kalmıştı.

Sessizliği arkalarındaki Nananav bozdu. "Aptal herifler, ne yapıyorsunuz? Neden..."

Sesi kesildi, sonra Shallan ona bakmak için döndüğü zaman yerinde durdu. Kadının yüzüne bürünmüştü.

Aynı saç. Aynı yüz hatları. Aynı kıyafet. Burnu havada tavrına kadar aynen taklit

ediyordu. Shallan/Nananav ellerini yana doğru açtı ve arabanın etrafındaki zeminde sprenler belirdi. Yanlış renkle ışıldayan ve normalden çok daha şiddetle kaynayan kan havuzları. Yağan cam parçaları. İnce vantuzlar gibi beklentisprenleri.

Shallan/Nananav görüntüsünü çarpıttı, yüz hatları yüzünden kayarak bir duvardan aşağı akan boyalar gibi eridi. Gerçek Nananav çığlık attı ve binaya doğru geri kaçtı. Muhafızlardan biri arbaletinin tetiğini çekti ve ok Shallan/Nananav'ı tam kafasından vurdu.

Nalet.

Bir an için görüşü karardı ve sarayda deşilmesini hatırlayarak ani bir panik hissetti. Ama etrafındaki illüzyon olanların arasına gerçek acısprenlerinin karışmasını neden umursayacaktı ki? Doğruldu ve tekrar askerlere baktı, yüzü eriyor, arbalet oku alnından dışarı çıkıyordu.

Muhafızlar kaçtı.

"Vaşa," dedi. "Lüşfen kapıları aş." Ağzı düzgün çalışmıyordu. Ne kadar garip.

Vathah hareket etmedi, o yüzden Shallan da ona dik dik baktı.

"Gah!" diye bağırdı Vathah geriye doğru tökezleyerek arabanın kasasındaki halılardan birine takılırken. Çamur topaklarına benzer korkusprenleri tarafından etrafı sarılmış Kırmızı'nın yanına düştü. İshnah bile bir Yokelçi görmüş gibi görünüyordu.

Shallan illüzyonları dağıttı, hepsini birden, ta Peçe'ye kadar. Her zamanki, sıradan Peçe'ye. "Şorun yok," dedi Peçe. "Şadece illüşyon. Git, kapıyı aş."

Vathah kendini vagondan aşağı attı ve kapılara doğru koştu.

"Iı, Peçe?" dedi Kırmızı. "O arbalet oku... Kan kıyafetini lekeliyor."

"Şaten bunları ataşaktım," dedi Peçe geri otururken, Desen de arabaya çıkar ve koltuk boyunca kayarak yanına gelirken daha da rahatlamaya başlamıştı. "Yeni kıyafeşim neredeyşe haşır."

Bu gidişle giysileri toptancıdan alması gerekecekti.

Arabayı kapılardan dışarı sürdüler, sonra Vathah'yı aldılar. Hiçbir muhafız onları kovalamıyordu ve uzaklaşırlarken Peçe'nin zihni... bulanıklaştı.

Şu... şu arbalet oku gittikçe sinirini *bozuyordu*. Eminelini hissetmiyordu. Nalet. Eliyle oku dürttü, görünüşe göre Fırtınaışığı okun *etrafını* iyileştirmiş gibi duruyordu. Dişlerini sıktı ve oku çıkarmaya çalıştı ama fena sıkışmıştı. Görüşü yine bulanıklaştı.

"Biraş yardıma ihşiyaşım olacak şoşuklar," dedi eliyle oku gösterirken ve içine daha fazla Fırtınaışığı çekti.

Vathah oku çıkardığı zaman bayıldı. Kısa süre sonra kendine geldiğinde arabanın ön koltuğuna yığılmış duruyordu. Parmaklarıyla başının yanını yokladığında herhangi bir delik bulamadı.

"Bazen beni endişelendiriyorsun," dedi chulu kamışla idare eden Vathah.

"Gereken neyse onu yapıyorum," dedi Peçe arkasına yaslanarak ve ayaklarını arabanın önüne uzattı. Sadece hayal gücü müydü yoksa bugün sokakları dolduran insanlar önceki günlerde olduklarından daha mı aç görünüyorlardı? Siyah noktalara ya da bazen çürüyen meyvelerin üzerinde görebileceğin türden küçük sineklere benzeyen açlıksprenleri insanların başlarının üzerinde dolanıyordu. Çocuklar annelerin kucağında ağlıyorlardı.

Peçe başını çevirdi, arabanın içinde sakladığı yiyecekleri düşünerek utanmıştı. Bütün hepsiyle ne kadar iyilik yapabilirdi? Kaç gözyaşını kurutabilir, açlıktan ağlayan kaç çocuğu susturabilirdi?

Sakin ol...

Anlar Mezhebi'nin içine sızmak şu anda birkaç karnı doyurmaktan daha büyük bir iyilik olacaktı. Bu yiyeceğe onların güvenini satın almak için ihtiyacı vardı. Akıl'ın bu... Cümbüşün Kalbi dediği şeyi araştırmak için.

Peçe Yaradılmamışlar hakkında pek bir şey bilmezdi. Ardentlere eski halk masalları ve Yokelçi hikâyelerinden bahsettikleri zamanlan bırak, önemli şeyler anlatırlarken bile hiç dikkat etmemişti. Shallan bilgisi biraz daha fazlaydı ve bu konu hakkında bir kitap bulmayı istiyordu.

Dün gece Peçe, Shallan'ın Kralın Aklı'yla görüştüğü meyhaneye geri dönmüştü ve her ne kadar orada olmasa da, onun için bir mesaj bırakmıştı.

> Hâlâ sana mezhebin üst kadrosundan birileriyle bağlantı ayarlamaya çalışıyorum. Konuştuğum herkes sadece, "Dikkatlerini çekecek bir şey yap," diyor. Yapardım ama eminim ki şehir nöbetçileri diye pek bir şey kalmamış olsa bile müstehcenlik yasalarını çiğnemek pek de akıllıca olmaz.

Dikkatlerini çekecek bir şey yap. Şehirdeki her şeyde parmakları var gibiydi. Biraz Hayaletkanları andırıyorlardı. Gizlice izliyorlardı.

Belki de Akıl'ı beklemesine gerek yoktu. Ve belki de aynı anda iki sorunu birden çözebilirdi.

"Bizi Ringinton Pazarı'na götür," dedi Vathah'ya terzi dükkânına en yakın pazar yerinin adını vererek.

"Arabayı o tüccara geri götürmeden önce yiyecekleri boşaltmayacak mıyız?"

"Tabii ki boşaltacağız," dedi Peçe.

Vathah ona gözlerini dikti ama daha fazla açıklama yapmadığı zaman arabayı söylediği yöne sürmeye başladı. Peçe yük arabasının arkasından şapkasını ve ceketini aldı ve giydi, sonra da gömleğindeki kan lekelerini bir Işıkörü'yle kapattı.

Vathah'ya arabayı belli bir binanın yanında durdurttu. Durduklan zaman sığınmacılar arabanın kasasından içeri bakışlar attılar ama sadece halıları görüyorlardı ve Vathah onlara ters ters baktığı zaman dağıldılar.

"Arabayı koru," dedi Peçe küçük bir torba yiyecek çıkarırken. Aşağı atladı ve sallana sallana yürüyerek binaya doğru ilerledi. Dinmezfırtına çatıyı mahvetmiş, binayı kimsesizler için ideal bir yere çevirmişti. Grund'u çoğu zaman olduğu gibi ana odanın içinde buldu.

Şehre geldiğinden beri birkaç kere ilk gün pazar yerinde rüşvet yiyecek verdiği küçük sokak çocuğu Grund'dan bilgi almak için buraya dönmüştü. Grund her zaman buralarda oluyor gibiydi ve Peçe bilgi almak için sokak çocuklarının değerinin gayet farkındaydı.

Bugün oğlan odada yalnızdı. Diğer dilenciler yemek aramaya gitmişlerdi. Grund, sağlam elini kullanarak küçük bir tahtaya kömürle bir şeyler çiziyordu, sakat olan elini cebine sokarak saklamıştı. Peçe'yi görür görmez kulaklan dikildi. Artık kaçmayı bırakmıştı, görünüşe göre sokak çocukları birileri onları özellikle aradığı zaman endişeleniyorlardı.

Yiyecek getirdiğini bilirlerse iş değişirdi ama.

Peçe torbayı önüne atana kadar Grund ilgisiz görünmeye çalıştı. Bir sosisin ucu çuvalın ağzından çıktı. Sonra çocuğun koyu gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bütün bir *torba* mı?" diye sordu Grund.

"Güzel bir gün oldu," dedi Peçe çömelirken. "Benim için o kitaplardan haber var mı?"

"Yok," dedi Grund sosisi dürterken, sanki birden geri kapacak mı diye onu deniyordu. "Hiçbir şey duymadım."

"Duyarsan haberim olsun. Bu arada biraz fazladan yemeğe ihtiyacı olan birilerini

tanıyor musun? Özellikle iyi ya da muhtaç olan ama tahıl dağıtımında gözden kaçırılan insanlar?"

Çocuk amacını anlamaya çalışarak Peçe'ye dik dik baktı.

"Dağıtacak yemeğim var," diye açıklama yaptı Peçe.

"Onlara *yemek mi vereceksin*?" Bunu sanki gökten kremcik yağdıracağını iddia etmek kadar makul bir şeymiş gibi söylemişti.

"Ben ilk değilim herhâlde. Eskiden saray da fakirlere yemek veriyordu, değil mi?"

"Bu krallann yapacağı bir şey, normal insanların değil." Peçe'yi baştan aşağıya süzdü. "Ama sen normal insan değilsin."

"Değilim."

"Ee... Dikişçi Muri bana hep iyi davranmıştır. Bir sürü çocuğu var. Doyurmakta zorlanıyor. O ilk Dinmezgece'de yanan eski fırının yanında bir barakası var. Ayışığı Yolu'nun oradaki parkta yaşayan sığınmacı çocuklar var. Onlar çok küçük, anladın mı? Bakacak kimseleri yok. Ve ayakkabıcı Jom. Kolunu kırdı... Bunları yazacak mısın?"

"Unutmam, merak etme."

Çocuk omzunu silkti ve uzun bir liste verdi. Peçe teşekkür etti ve sorduğu kitabı aramaya devam etmesini hatırlattı. İshnah Shallan'ın emriyle bazı kitapçıları dolaşmıştı ve bir tanesi ismi *Mitika* olan bir eserden bahsetmişti, Yaradılmamışlar hakkında yeni bir kitaptı. Kitapçının elinde bir zamanlar bir tane vardı ama dükkânı ayaklanmalar sırasında soyulmuştu. Birilerinin bu kitapçının mallarının nereye gittiğini bileceğini umut ediyordu.

Peçe arabaya geri dönerken yürüyüşünde bir enerji vardı. Mezhep dikkat çekecek şeyler yapmasını mı istiyordu? Eh, dikkatlerini çekecekti. Grund'un listesinin tarafsız olduğundan şüpheliydi ama pazar yerinin ortasında durup çuvalları dağıtmanın bir ayaklanma başlatma ihtimali yüksek görünüyordu. En azından yiyecek dağıtmanın daha iyi bir yolu olacaktı.

Dikişçi Muri'nin çok fazla çocuğu ve onları beslemek için pek fazla seçeneği olmayan bir kadın olduğu ortaya çıktı. Parktaki çocuklar tam Grund'un anlattığı yerdeydiler. Peçe onlar için bir yiyecek yığını bıraktı ve çocuklar hayretler içinde toplanırlarken yürüyerek uzaklaştı.

Dördüncü durakta Vathah işi kavradı. "Hepsini dağıtacaksın, değil mi?"

"Hepsini değil," dedi Peçe bir sonraki hedeflerine doğru giderlerken koltuğunda yayılarak.

"Ya Anlar Mezhebi'ne ödeme ne olacak?"

"Her zaman daha fazlasını çalabiliriz. Öncelikle dikkatlerini çekmemiz söylendi. Pazar yerinde etrafa yemek çuvalları fırlatarak dolaşan beyazlı deli bir kadın işimize yarar diye düşünüyorum."

"Deli kısmı tamam en azından."

Peçe elini yuvarlanmış bir halının içine soktu ve onun için bir sosis çıkardı. "Bir şeyler ye. Daha iyi hissedersin."

Vathah homurdandı ama sonra aldı ve ucunu ısırdı.

Akşam olduğunda araba boştu. Peçe bu şekilde mezhebin dikkatini çekip çekmeyeceğinden emin değildi ama fırtınalar adına, bir şeyler *yapmak* iyi hissettirmişti. Shallan gidip kitaplarını okuyabilir, konuşup planlar yapabilirdi. Peçe şu anda açlıktan ölmekte olan insanlar hakkında endişe edecekti.

Her şeyi dağıtmamıştı gerçi. Vathah'nın sosisini yemesine izin vermişti.

Kulenin savunma hatlarının bozulacağından endişeliyim. Yaradılmamışlara karşı burada güvende olmayacaksak, nerede olacağız?

—Çekmece 3-11, lal taşı

"Ya Sakal sus," dedi Ved. "Sen Karadiken'le *tanışmadın*."

"Tanıştım!" dedi diğer asker. "Üniformama iltifat etti ve bana kendi bıçağını verdi. Kahramanlığım için."

"Yalancı."

"Dikkat et," dedi Sakal. "Güzel bir hikâyeyi böyle bölmeye devam edersen Kal seni şişleyebilir."

"Ben mi?" dedi mangadaki diğerleriyle birlikte devriye gezmekte olan Kaladin. "Beni işe karıştırma Sakal."

"Baksana şuna," dedi Sakal. "Gözlerinde *açlık* var Ved. Hikâyenin sonunu duymak istiyor."

Kaladin de diğerleriyle birlikte gülümsedi. Elhokar'ın talimatıyla Duvar Muhafızları'na resmen katılmış ve anında Teğmen Noro'nun mangasına eklenmişti. Köprü Dört'ü yaratmak için harcadığı o kadar çabadan sonra bu grubun bu kadar hızla bir parçası olmak... fazla kolay görünüyordu.

Yine de Kaladin bu adamlardan hoşlanmıştı ve duvarın dibi boyunca giden devriye sırasında onların muhabbetinden keyif alıyordu. Sıradan bir devriye için altı kişi çok fazlaydı ama Çivit onların gruplar hâlinde kalmalarını istiyordu. Mangada Sakal, Ved ve Noro'nun yanında Alaward adında iri bir adam ile Vaceslv adında dost canlısı biri vardı, Alethi'ydi ama Thaylen kökenli olduğu belliydi. İkisi Kaladin'i kart oynamaya ikna etmek için çalışıp duruyordu.

Bu rahatsız edici bir şekilde Sah ve parshmenleri hatırlatıyordu.

"Sonra ne olduğuna inanmayacaksınız," diye devam etti Sakal. "Karadiken bana dedi ki... Ah, hay fırtına kapası. Dinlemiyorsunuz, değil mi?"

"I ıh," dedi Ved. "Şuna bakmakla fazla meşgulüm." Başıyla az önce yanından geçtikleri bir şeyi işaret etti.

Sakal kıs kıs güldü. "Hah! Şu kabarmış tavuğa bir bakın! Kime hava attığını sanıyor?"

"Fırtına kapası deri israfı," diyerek katıldı Ved.

Kal sırıttı, Sakal ve Ved'in gördüğü şey neyse bakmak için omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. Bu kadar güçlü bir tepki yaratmak için çok salak görünen biri olması...

Adolin'di.

Prens üzerinde sahte bir yüz ve en yeni moda tarzda sarı bir takım elbiseyle köşede duruyordu. Ondan birkaç parmak daha uzun olan Drehy de memnunlukla bir chouta yiyerek korumalığını yapıyordu.

"Bir yerlerde sancaksız kalmış bir krallık var," dedi Sakal ciddiyetle "Çünkü o herif hepsini satın almış ve ceket diktirmiş."

"Bu şeyleri nerede tasarlıyorlar ki?" diye sordu Vaceslv. "Yani... Fırtınalar adına! 'Dünyanın sonu gelmiş, bana ne lazım biliyor musun? Şimdi ne olsa *çok iyi* giderdi? Yeni bir *ceket*. Pulunu da bol koy,' mu diyorlar?"

Kaladin'e başını eğen, sonra da başka bir yöne bakan Adolin'in yanından geçtiler. Bu her şeyin yolunda olduğu ve Kaladin'in muhafızlarla birlikte kalmaya devam edebileceği anlamına geliyordu. Başını iki yana sallasaydı terzi dükkânına geri dönmesi gerektiği anlamına gelecekti.

Sakal kıkırdamaya devam etti. "Steenli tüccar beylerin hizmetindeyken bir keresinde prensin kızını kurtarmak için bütün bir boya havuzunun içinden yüzmek zorunda kalmıştım," diye belirtti. "Çıktığım zaman bile *hâlâ* şu süslü kremcik kadar renkli değildim."

Alaward homurdandı. "Fırtına kapası yücedoğumlular. Kötü emirler verip, bir adamın iki katı yemekten başka bir işe yaramazlar."

"Ama neden öyle diyorsun?" dedi Kaladin. "Yani o da açıkgözlü. Bizim gibi." Yüzünü buruşturdu. Kulağa fazla sahte mi geliyordu? *Açıkgözlü olmak ne güzel çünkü benim de açık gözlerim var, sizin gibi benim gözlerim de koyugözlerin gözlerinden daha açık.* Gözlerinin renginin değişmesini önlemek için Syl'i gün içinde birkaç kere çağırmak zorunda kalıyordu.

"Bizim gibi mi?" dedi Sakal. "Kal sen hangi taşın altında yaşıyordun? Geldiğin yerde ortancalar *işe yarıyor* mu?"

"Bazıları," dedi Kaladin.

Sakal ve Ved, aslında Noro dışında manganın tamamı oncuydu; açıkgözlü sınıf sistemindeki en düşük seviye olan onuncu Dan'dan adamlardı. Kaladin hiçbir zaman fazla dikkat etmemişti, ona göre açıkgözlerin hepsi açıkgözdü.

Bu adamlar ise dünyayı çok farklı görüyorlardı. Sekizinci Dan'dan yüksek olan ama tam olarak yücebey sayılmayacak herkes ortancaydı. Mangadakilerin onlara bakış açılarına bakılırsa insan bile sayılmayabilirlerdi, özellikle de orduda görev almayan beşinci ve altıncı Dan'dakiler.

Bu adamlar nasıl oluyordu da kendilerini aynı seviyedeki diğerleriyle çevrelemeyi doğal olarak başarıyorlardı? Oncularla evleniyorlardı, oncularla içmeye gidiyorlardı, oncularla şakalaşıyorlardı. Kendi argoları ve gelenekleri vardı. Burada Kaladin'in bir adım ötesinde olduğu hâlde daha önce hiç görmediği koca bir dünya vardı.

"Bazı ortancalar işe *yarıyor*," dedi Kaladin. "Bazıları iyi düello yapıyor. Belki geri dönüp o adamı askere alabiliriz. Belinde kılıç vardı."

Diğerleri ona delirmiş gibi baktı.

"Kal, kipim," dedi Sakal. "Kip" Kaladin'in daha tam çözemediği argo bir kelimeydi. "Sen iyi birisin. İnsanların en iyi yanlarını görmen güzel. Daha beni görmezden gel-

meyi bile öğrenemedin, çoğu insan birlikte yediğimiz ilk yemekten sonra bunu yapmaya karar veriyor.

"Ama dünyayı olduğu gibi görmeyi öğrenmen *gerek*. Yücemareşal gibi iyi subaylar olmadıkları sürece ortancalara güven olmaz. Şu arkadaki gibi adamlar kasıla kasıla dolanır ve senin yapman gereken her şeyi sayarlar ama bir saldırı sırasında bunları duvara koyarsan, o takımdan bile daha sarıya döner ve altlarını ıslatırlar."

"Partileri var," diyerek onayladı Ved. "Aslında yapacaklarının en iyisi de o. Onlar ayağımızın altından çekiyor."

Ne kadar garip bir duygular karışımıydı. Bir yandan Kaladin onlara Amaram'ı anlatmak ve sevdiklerine tekrar ve tekrar yapılan haksızlıklar konusunda nutuk atmak istiyordu. Öte yandan onlar... Alethkar'ın tamamındaki en iyi düellocu olması mümkün olan *Adolin Kholin*'le dalga geçiyorlardı. Evet, takım elbisesi biraz parlaktı ama onunla konuşarak beş dakika geçirecek olsalar, o kadar kötü biri olmadığını görürlerdi.

Kaladin ağır ağır yürümeye devam etti. Elinde bir mızrak olmadan devriye gezmek ona yanlış geliyordu, içgüdüsel olarak rüzgârda uçuşan Syl'i aradı. Sağ tarafında taşıması için bir kılıç, sol tarafında taşıması için bir cop ve küçük yuvarlak bir kalkan verilmişti. Duvar Muhafızları'nın ona öğrettiği ilk şey nasıl kalkanını indirmeden sağ eliyle aşağı uzanıp kılıcını çekeceği ve kınından çıkaracağı olmuştu.

Yokelçiler en sonunda saldırıya geçtiği zaman kılıç ya da cop kullanmayacaklardı, bunun için yukarıda sağlam kargılar vardı. Aşağıda ise durum farklıydı. Şehrin etrafında duvar boyunca dolanan geniş yol açık ve temizdi, Muhafızlar tarafından korunuyordu. Ama içeriye doğru giden sokakların çoğu insanlarla doluydu. En fakirler ve en zavallılardan başka kimse duvarlara bu kadar yakın olmak istemiyordu.

"Nasıl oluyor da dışarıdaki orduyla aralarındaki tek şeyin biz olduğumuz bu sığınmacıların kafasına bir türlü basmıyor?" dedi Ved.

Gerçekten de geçtikleri yan sokaklardakilerin çoğu devriyeye açık bir düşmanlıkla bakıyordu. En azından bugün kimse onlara bir şey fırlatmamıştı.

"Karnımızın tok olduğunu görüyorlar," diye cevap verdi Noro. "Kışlalarımızdan gelen yemek kokusunu alıyorlar. Kafalarıyla değil, mideleriyle düşünüyorlar."

"Bunların yansı mezhepten zaten," diye belirtti Sakal. "Bugünlerde bir ara onların içine sızmam gerekecek. Başrahibeleriyle evlenmek zorunda kalabilirim ama haberiniz olsun, çok *fenayımdır*. Son seferinde, rahibenin tüm ilgisini üzerime toplayınca diğer erkekler çok kıskanmıştı."

"Senin durumunu görünce gülmekten bayılmıştı, di mi?" diye sordu Ved.

"Aslında onun da bir hikâyesi..."

"Tamam Sakal," dedi teğmen. "Haydi teslimat için hazırlanalım." Kalkanını diğer eline geçirdi, sonra copunu çekti. "Tehditkâr görünün millet. Sadece coplar."

Ekip tahta sopalarını çekti. Kendilerini kendi halklarından korumak zorunda kalmak yanlış geliyordu, aklına Amaram'ın ordusunda kasabaların yakınlarında ordugâh kurdukları zamanlar geliyordu. Herkes her zaman ordunun ve Harap Ovalar'daki savaşın şanı hakkında *konuşurdu*. Ama öte yandan kasabalılar aval aval bakmayı bitirdikleri zaman dikkat çekici bir hızla düşmanca tavırlar göstermeye başlardı. Bir ordu herkesin sahip olmayı istediği türden bir şeydi, başka bir yerlerde önemli işler yapıyor olduğu sürece.

Noro'nun mangası kendi müfrezelerinden başka bir mangayla buluştu; iki manga duvar nöbetinde, ikisi izinli ve iki tanesi de aşağıda devriye geziyordu. Yaklaşık kırk kişilik bir kuvvet ediyordu. Bir düzine asker birlikte büyük kışla depolarının birinden çıkan yavaş, chulların çektiği bir arabayı korumak üzere konum aldılar. Bağlı çuvallardan oluşan bir yığın taşıyordu.

Sığınmacılar etraflarına toplandı ve Kaladin copunu kaldırdı. Fazla yaklaşan bir adamı geri itmek için kalkanını kullanmak zorunda kaldı. Neyse ki bu diğerlerinin arabaya saldırmalarına değil, geri çekilmelerine neden oldu.

Bir meydanda durmadan önce şehrin içine doğru sadece bir sokak ilerlemişlerdi. Syl aşağı indi ve Kaladin'in omzuna kondu. "Onlar... senden *nefret* eder gibi görünüyorlar."

"Benden değil," diye fısıldadı Kaladin. "Üniformadan."

"Eğer... eğer gerçekten saldıracak olurlarsa ne yapacaksın?"

Bilmiyordu. Bu şehre halkıyla savaşmak için gelmemişti ama mangayı savunmayı reddedecek olursa...

"Fırtına kapası Velalant geç kaldı," diye homurdandı Ved.

"Biraz daha zaman ver," dedi Noro. "İyi insanlar eninde sonunda bu yiyeceğin kendilerine gideceğini biliyorlar."

Evet, Velalant'ın dağıtım noktalarında saatlerce sıra bekledikten sonra.

Şehrin içlerinde kalabalığın arasında seçilemeyen bir grup insan yaklaşıyordu, yüzlerini örten maskeleri ve parlak mor elbiseleri vardı. Kaladin rahatsız bir şekilde izlerken kendi kollarını kırbaçlamaya başladılar. Etraflarındaki zeminden dışarı çıkan derisi yüzülmüş eller gibi acısprenleri çekiyorlardı. Ancak bu eller fazla büyüktü ve yanlış renkliydi ve... ve insan eline de benzemiyorlardı.

"Gecenin sprenlerine dua ettim ve onlar bana geldiler!" diye bağırdı en önlerindeki bir adam ellerini yukarı kaldırarak. "Beni acımdan kurtardılar!"

"Ah hayır..." diye fısıldadı Syl.

"Onlara kucak açın! Değişimin sprenlerine! Yeni bir fırtınanın sprenlerine, yeni bir dünyanın! Yeni bir halkın!"

Kaladin, Noro'yu kolundan tuttu. "Komutanım, geri çekilmemiz gerek. Bu tahılı depoya geri götürmeliyiz."

"Emirlerimiz..." derken giderek daha da düşmanlaşan kalabalığa bir bakış atan Noro'nun sesi azalarak sustu.

Neyse ki mavi ve kırmızı üniformalı elli kadar adamdan oluşan bir grup köşeyi dönerek geldi ve sığınmacıları kenara itmeye başladı. Noro'nun iç çekmesi neredeyse komik derecede yüksek sesliydi. Velalant'ın askerleri tahıl sevkiyatının etrafını sararlarken öfkeli kalabalık dağıldı.

"Neden bu işi gündüz yapıyoruz?" diye sordu Kaladin subaylarından birine. "Neden depomuza gelip oradan almıyorsunuz? Bu gösteri neden?"

Bir asker nazik ancak kesin bir şekilde Kaladin'i arabadan uzaklaştırdı. Askerler arabanın etrafını sardılar ve götürdüler, kalabalık da peşlerinden takip etti.

Duvara geri döndükleri zaman Kaladin kendini Thaylenah'ya kadar bütün yolu yüzerek gittikten sonra karayı gören bir adam gibi hissediyordu. Avcunu taşa dayayıp serin, pürüzlü yüzeyine dokundu. Fırtınaışığı çeker gibi duvardan bir güvenlik hissi çekiyordu. O kalabalıkla savaşmak kolay olurdu, neredeyse silahsız sayılırlardı. Ama antrenman kişiyi savaşın hareketlerine hazırlasa da duygular başka bir şeydi. Syl Kaladin'in omzunda büzülmüş, arkalarındaki sokağa gözlerini dikmişti.

"Bunların hepsi kraliçenin suçu," diye mırıldandı Sakal alçak sesle. "Eğer o ardenti öldürmeseydi..."

"Kes," dedi Noro sertçe. Derin bir nefes aldı. "Manga, duvar nöbeti sırası bizde. Bir şeyler içmek ya da kestirmek için yarım saatiniz var, yukarıdaki yerimizde toplanın."

"Fırtınalara şükür!" dedi Sakal doğruca merdivenlere ilerleyerek, yukarıdaki karakola çıkıp dinlenmeye niyetli olduğu açıktı. "Düşmanı izleyerek zaman geçirmeyi çok isterim, teşekkürler."

Kaladin merdivenleri çıkan Sakal'a katıldı. Adamın bu lakabının nereden geldiğini hâlâ bilmiyordu. Mangada sakalı olan tek kişi Noro'ydu, gerçi matah bir sakalı yoktu. Kaya görse güler ve biraz sabun ve bir usturayla ızdırabına son verirdi.

"Neden yücebeylere haraç veriyoruz Sakal?" diye sordu Kaladin merdivenleri çıkarlarken. "Velalant ve onun gibiler gördüğüm kadarıyla pek işe yaramaz tipler."

"Evet. *Gerçek* yücebeyleri ayaklanmalarda ya da sarayda kaybettik. Ama yücemareşal ne yapacağını biliyor. Bence tahılları Velalant gibileriyle paylaşmasaydık, el koymalarını önlemek için savaşmak zorunda kalırdık. Bu şekilde en azından halk besleniyor ve biz de duvarı tutabiliyoruz."

Çoğu zaman bu şekilde konuşuyorlardı. Onların görevi şehir duvarını korumaktı ve eğer fazla uzağa bakarlarsa, şehirde düzen sağlamak ya da mezhebi çökertmek için fazla çabalayacak olurlarsa dikkatleri dağılırdı. Şehir ayakta kalmak zorundaydı. İçten içe yanıyor olsa bile ayakta kalmak zorundaydı. Kaladin bir dereceye kadar buna katlanıyordu. Her şeyi ordu yapamazdı.

Yine de acı vericiydi.

"Bütün o yiyeceği nereden bulduğumuzu bana ne zaman söyleyeceksiniz?" diye fısıldadı Kaladin.

"Ee..." Sakal merdivenlerde etrafa bakındı. Öne eğildi. "Bilmiyorum Kal. Ama Çivit'in komutayı aldığı zaman yaptığı ilk şeyi biliyor musun? Doğu kapılarının oradaki aşağı manastıra saldırmamızı emretti, saraydan uzaktakine. Diğer bölüklerden o saldırıya katılan adamlar tanıyorum. Orayı ayaklanmacılar ele geçirmişti."

"Bir Ruhdökümcüleri vardı değil mi?"

Sakal başıyla onayladı. "Şey olduğunda... biliyorsun ya işte, şehirde sarayda olmayan sadece o vardı."

"Ama çığlık atan sprenleri çekmeden bunu nasıl kullanıyoruz?" diye sordu Kaladin.

"Şöyle," dedi Sakal ve ses tonu değişti. "Sana bütün sırları söyleyemem ama..." Kendisinin Herdaz'ın kralından nasıl Ruhdökümcü kullanmayı öğrendiğini anlatan bir hikâyeye girişti. Sakal en güvenilir bilgi kaynağı olmayabilirdi.

"Yücemareşal," diye lafını kesti Kaladin. "Kadının Parekılıcı'ndaki garipliği fark ettin mi? Kabzasının ne topuzunda ne de koruyucusunda mücevher yok."

Merdivenlerin pencere aralıklarından sızan ışığın aydınlattığı Sakal Kaladin'e dik dik baktı. Yücemareşalin "kadın" olduğunu söylemek her zaman tepki vermelerine neden oluyordu. "Belki de *yücemareşalin* kılıcı hiç ortadan kaybetmemesinin nedeni budur," dedi Sakal. "Belki bir şekilde bozulmuştur."

"Olabilir," dedi Kaladin. Parlayan akranlarının Kılıçları dışında, mücevheri olmayan bir Parekılıcı daha görmüştü. Beyazlı Suikastçı'nın Kılıcı. Elinde olduğu kişiye Parlayan güçleri bahşeden bir Şerefkılıcı. Eğer Çivit'in ona Ruhdöküm gücü veren bir silahı varsa, belki bu sprenlerin onu neden bulamadığını açıklardı.

Sonunda duvarın tepesine çıkarak gün ışığına ulaştılar. İkisi burada durdu, delici Rüzgârbıçakları ve yükselen tepeleri ile dalga dalga yayılan şehre baktılar. Daima bir kasvet içinde olan saray şehrin uzak kıyısına hâkimdi. Duvar Muhafızları duvarın sarayın arkasından geçen kısmında neredeyse devriye bile gezmiyorlardı.

"Saray Muhafızları'ndan kimseyi tanıyor muydun?" diye sordu Kaladin. "Giden askerlerden hâlâ alleleri ya da herhangi birileriyle iletişimde olan kimse var mı?"

Sakal başını olumsuzca salladı. "Bir süre önce yaklaştım. Sesler duydum Kal. Onlara katılmamı söyleyen fısıltılar. Yücemareşal bunlara kulaklarımızı tıkamamız gerektiğini söylüyor. Onları dinlemezsek bizi ele geçiremezlermiş." Elini Kaladin'in omzuna koydu. "Soruların dürüstçe Kal. Ama çok fazla endişe ediyorsun. Bizim duvara odaklanmamız gerek. Krallıçeden ya da saraydan fazla bahsetmemek en iyisi."

"Tıpkı Çivit'in bir kadın olduğundan bahsetmediğimiz gibi."

"Onun kadınlığı..." Sakal yüzünü buruşturdu. "Yani yücemareşalin sırrını korumak bizim görevimiz."

"O zaman çok beceriksiziz demektir. Umarım duvarları savunmada daha iyiyizdir."

Sakal omuz silkti, eli hâlâ Kaladin'in omzundaydı. Kaladin ilk kez bir şeyi fark etti. "Ründuası yok."

Sakal kolunda normalde bir ründuasının bağlanması için olan beyaz kol bandını taktığı yere baktı. Onunki boştu. "Evet," dedi elini ceketinin cebine sokarken.

"Neden?" diye sordu Kaladin.

Sakal omuz silkti. "Hangi hikâyelerin uydurma olduğunu anlama konusunda tecrübeliyim diyelim. Yukarıda bizi izleyen kimse yok Kal."

Duvar boyunca dizili kule benzeri yapılardan biri olan toplanma karakoluna doğru yürüyerek gitti. Syl Kaladin'in omzunda ayağa kalktı, sonra görünmez merdivenlere çıkar gibi havada yürüdü ve gözleriyle aynı hizaya gelip durdu. Sakal'ın arkasından baktı, elbisesi Kaladin'in hissedemediği bir rüzgârla dalgalanıyordu. "Dalinar Tanrı'nın öldüğünü düşünmüyor," dedi. "Yalnızca Yaradan'ın, Şeref'in hiçbir zaman Tanrı olmadığını görüşünde."

"Sen Şeref'in bir parçasısın. Bu seni gücendirmiyor mu?"

"Her çocuk eninde sonunda babasının Tanrı olmadığını öğrenir." Kaladin'e baktı. "Sen yukarıdan bizi izleyen biri olduğunu düşünüyor musun? Sence gerçekten bir yerlerde bir şeyler yok mu?"

Bir tanrının küçük bir parçası için garip bir soru.

Kaladin muhafız kulesinin kapı ağzında oyalandı. İçeride kendi mangasının askerleri eşyalarını toparlarken gülüşüyor ve gürültü yapıyorlardı: Müfreze Yedi, Manga İki; kulağa Köprü Dört kadar güzel gelmiyordu.

"Eskiden başıma gelen korkunç şeyleri tanrının olmadığının kanıtı olarak kabul ederdim," dedi. "Sonra en karanlık anlarımın bazılarını yukarıda bir şeylerin olması *gerektiğinin* bir kanıtı olarak düşündüm, çünkü tek açıklama bu zalimliğe birinin izin vermesi olabilirdi."

Derin bir nefes aldı, sonra bulutlara doğru baktı. Gökyüzüne çıkarılmış ve orada muhteşemlik bulmuştu. Ona koruma ve savunma gücü verilmişti.

"Şimdi," dedi. "Şimdi ise bilmiyorum. Kusura bakmasın ama, Dalinar'ın inançları kulağa fazlasıyla elverişli geliyor. Şimdi kusurlu olduğu kanıtlandığına göre, Yaradan hiçbir zaman Tanrı değilmiş yani, *öyle mi*? Başka bir şeylerin mi Tanrı olması *gerekiyor*? Bunu beğenmedim. Belki de bu bizim hiçbir zaman cevap bulamayacağımız bir sorudur."

İçeri girdi. İki yönde de duvarın üzerine açılan geniş kapılar vardı, dış cephede ve çatıdaki delikler de okçular için mevzi sağlıyordu. Sağında kalkanlar ve silahların durduğu raflar ve yemek için bir masa vardı. Bunun üzerinde ise içeridekilerin işaret bayraklarıyla aşağıdan verilecek emirleri alabilecekleri şehre açılan büyük bir pencere vardı.

Davullar çalarak alarm vermeye başladığında kalkanını raflardan birine yerleştiriyordu. Syl aniden çekilerek gerilmiş bir ip gibi arkasından yukarı fırladı.

"Duvara saldırıyorlar!" diye bağırdı Kaladin davulların çalışını okuyarak. "Silah kuşanın!" Fırlayarak odayı geçti ve duvardaki sırada asılı olan bir kargıyı kaptı. Bunu gelen ilk adama verdi, sonra askerler sinyale itaat etmek için hareketlenirken onlara silah dağıtmayı sürdürdü. Teğmen Noro ve Sakal kalkanları dağıtıyordu, bunlar aşağıda devriye gezerken taşıdıkları küçük, yuvarlak olanlar değil, tam boydaki dikdörtgen kalkanlardı.

"Hizaya girin!" diye bağırdı Kaladin Noro'dan hemen önce.

Fırtınalar adına. Komutan ben değilim. Kendisini bir aptal gibi hisseden Kaladin kendi kargısını aldı ve uzun silahı dengeleyerek yalnızca bir kalkan taşıyan Sakal'ın yanında dışarı çıktı. Duvarın üzerinde dört manga kargılar ve üst üste bindirilmiş kalkanlardan oluşan bir düzene girdi. Kaladin ve Noro gibi merkezdeki bazı askerlerin yalnızca iki elle tuttukları kargıları vardı.

Kaladin'in şakaklarından ter damlaları aktı. Amaram'ın ordusundayken kısa bir süre kargı düzeni eğitimi almıştı. Bu Alethi savaş stratejisinde yeni bir gelişme olan ağır süvari birliklerine karşı kullanılırdı. Bir duvarın üzerinde çok fazla etkili olabileceğini düşünemiyordu. Düşman askerlerinden oluşan blokların üzerine yürümek için harikaydı ama Kaladin'in kargıyı yukarıya doğru tutması zordu. Bu şekilde iyi dengelenemiyordu ama Kaynaşıklarla başka nasıl savaşacaklardı ki?

Karakolu paylaştıkları diğer müfreze de ellerinde yaylarla kulenin üzerinde yerlerini almışlardı. Okçu desteğinin savunmacı kargı düzeniyle birleştiğinde etkili olacağını umuyorlardı. Kaladin sonunda havada uçarak gelen Kaynaşıkları gördü, duvarın başka bir kısmına yaklaşıyorlardı.

Mangasındaki askerler, ründualarını düzelterek ya da kalkanlarını ayarlayarak gerginlik içinde bekledi. Uzaklarda Kaynaşıklar diğer Duvar Muhafızları'yla çarpıştı, Kaladin bağırışları zar zor duyabiliyordu. Davulcu istasyonundan gelen davul sesleri herkese kendi yerlerinde kalmalarını söylüyordu.

Syl uçuşarak geri geldi, tedirgin bir şekilde hareket ediyor, bir o yana, bir bu yana fırlıyordu. Saflardaki birkaç kişi sanki konumlarını bırakıp silah arkadaşlarının savaştığı yere doğru gitmek isterlermiş gibi öne eğildi.

Safları bozmayın, diye düşündü Kaladin ama yüksek sesle söylemeden önce kendini tuttu. Burada komutan o değildi. Müfreze lideri Yüzbaşı Deedanor daha gelmemişti, bu da yetkili subayın Noro olduğu anlamına geliyordu, o diğer manga komutanları teğmenlerden daha kıdemliydi. Kaladin dişlerini sıktı ve Noro nihayet konuşuncaya kadar herhangi bir emir vermemek için kendisini zor tuttu.

"Yerinden ayrılmaya kalkma şimdi Hid," diye seslendi teğmen. "Kalkanlarınızı bir arada tutun. Eğer şimdi koşturup gidersek kolay av oluruz."

Askerler gönülsüz bir şekilde tekrar sırayı düzelttiler. Neden sonra Kaynaşıklar uçarak gitti. Saldırıları asla uzun sürmüyordu, sertçe saldırıyor, duvar boyunca çeşitli noktalardaki tepki sürelerini deniyorlardı ve sık sık yakınlardaki kulelere girip içeriyi arıyorlardı. Gerçek bir taarruz için hazırlanıyorlardı ve Kaladin'in tahminine göre Duvar Muhafızları'nın nasıl beslendiğini de öğrenmeye çalışıyorlardı.

Davullar mangalara dağılma işaretini verdi ve Kaladin'in müfrezesindeki askerler uyuşuk bir şekilde yürüyerek kulelerine geri döndüler. Üzerlerine bir hüsran duygusu çökmüştü. Bastırılmış saldırganlıktı bu duygu. Bütün o gerginlik, o savaş telaşı, sonra sadece diğer askerler ölürken öylece bekleyip ter dökmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Kaladin silahların raflara yerleştirilmesine yardım etti, sonra bir tas güveç alıp kulenin hemen dışında duvarın üzerinde bekleyen Teğmen Noro'ya katıldı. Bir haberci aşağıdaki şehirde olanlara Noro'nun mangasının düşmanla çarpışmaya girmediğini anlatmak için işaret bayraklarını kullanıyordu.

"Özür dilerim komutanım," dedi Kaladin alçak sesle. "Bir daha olmayacağına söz veririm."

"Ee... ne olmayacağına?"

"Sizin yerinize konuştum," dedi Kaladin. "Komuta sizde olduğu hâlde emir verdim."

"Ha! Eh, sen tez canlısın Kal! Savaşmaya heveslisin diyelim."

"Olabilir komutanım."

"Kendini ekibe kanıtlamak istiyorsun," dedi Noro cılız sakalını ovuşturarak. "Eh, ben hevesli askeri severim. Tahminimce eğer hayatta kalırsan çok geçmeden bir manga komutanı olursun." Bunu gururlu bir ebeveyn gibi söylemişti.

"İzin isteyebilir miyim komutanım? Duvarın ilerisinde yardımıma ihtiyacı olan yaralılar olabilir."

"Yaralılar mı? Kal biraz sıhhiye eğitimi aldığını söylediğini biliyorum ama ordunun hekimleri zaten orada olacaklardır."

Doğru ya, ordunun gerçek hekimleri vardı.

Noro Kaladin'in omzuna vurdu. "İçeri gir ve güvecini bitir. Daha sonra yeteri kadar hareketlilik olacak. Tehlikeye doğru hızla koşma, tamam mı?"

"Bunu... hatırlamaya çalışınm komutanım."

Yine de omzuna konan Syl'le birlikte kuleye dönmek ve oturup güvecini yemek dışında yapılacak bir şey yoktu.

Bugün son kez kuleden atladım. Doğu duvarının tamamı boyunca düşer, kuleyi geride bırakır ve aşağıdaki dağ eteklerine kadar inerken rüzgârın etrafımda dans ettiğini hissettim. Bunu özleyeceğim.

—Çekmece 10-1, safir

Peçe başını pazar yerindeki eski, yıkık dükkânın penceresinden içeri uzattı. Sokak çocuğu Grund her zamanki yerinde oturmuş, eski bir çift ayakkabıyı domuz derisini sökmek için dikkatlice kesiyordu. Peçe'yi duyduğunda elindeki aleti bıraktı ve sağlam eliyle bir bıçağa uzandı.

Peçe'yi gördü, sonra ona fırlattığı yemek torbasını yakaladı. Bu sefer daha küçüktü ama içinde meyve vardı. Bugünlerde şehirde çok enderdi. Oğlan yemek torbasını kendine doğru çekip koyu yeşil gözlerini kapattı... sessiz görünüyordu. Ne kadar garip bir yüz ifadesiydi.

Hâlâ benden şüphe ediyor, diye düşündü Peçe. *Bir gün bütün bunların karşılığında ondan ne isteyeceğimi merak ediyor.*

"Ma ve Seland nerede?" diye sordu Peçe. Burada Grund'la beraber yaşayan iki kadın için de torbalar hazırlamıştı.

"Bu tamircinin yerine taşındılar," dedi Grund. Baş parmağıyla yukandaki göçük tavana doğru işaret etti. "Buranın fazla tehlikeli olmaya başladığını düşündüler."

"Sen de aynısını yapmak istemediğine emin misin?"

"I ıh," dedi Grund. "Sonunda ayağım birilerine çarpmadan dolaşabiliyorum."

Peçe onu geride bıraktı ve ellerini ceplerine soktu, soğuk havaya karşı yeni şapkası ve ceketini giyiyordu. Harap Ovalar ve Urithiru'da bu kadar çok zaman geçirdikten sonra Kholinar'ın daha sıcak olacağını umut etmişti. Ama burası da soğuktu, bir kış mevsimi çökmüştü. Belki de Dinmezfırtına'nın gelişi yüzünden böyleydi.

Ondan sonra üç kızı olan eski dikişçi Muri'ye uğradı. O ikinci Nan'dandı, koyugözler için yüksek bir mevkiydi ve Revolar yakınlarındaki bir kasabada başarılı bir dükkânı olmuştu. Şimdi ise fırtınalardan sonra su oluklarında ölü fare ve kremcik arıyordu.

Muri'de her zaman eğlendirici ama genellikle anlamsız olan dedikodular olurdu.

Yaklaşık bir saat sonra Peçe onun yanından ayrıldı ve pazar yerinden çıkmaya başladı, son torbasını da rastgele bir dilencinin kucağına bıraktı.

Yaşlı dilenci torbayı kokladı, sonra heyecanla haykırdı. "Çevikspren!" dedi diğer dilencilerden birini dürterek. "Bak, Çevikspren!" Kahkaha attı ve torbayı karıştırmaya başladı, arkadaşı da uykusundan uyanıp bir parça gözleme kaptı.

"Çevikspren mi?" diye sordu Peçe.

"Sensin!" dedi dilenci. "Evet, evet! Seni *duydum*. Şehirdeki zenginleri soyuyorsun, evet sen! Hem kimse seni durduramıyor çünkü sen *sprensin*. Duvarların içinden geçiyorsun, evet. Beyaz şapka, beyaz ceket. Her zaman aynı görünmüyorsun, di mi?"

Dilenci tekrar yemeğe gömüldü. Peçe gülümsedi, namı yayılıyordu. İshnah ve Vathah'yı da üzerlerinde Peçe'ye benzeyen illüzyonlarla gönderip yiyecek dağıttırarak ününü güçlendirmişti. Mezhep daha uzun süre onu görmezden gelemezdi. O gerinirken Desen uğuldadı, etrafındaki havada küçük kırmızı hortumlar dönmeye başladı, hepsi de bozulmuş türdendi. Bugün soyduğu tüccar Peçe'yi kendi kovalamıştı, yaşına göre de çevik çıkmıştı.

"Neden?" diye sordu Desen.

"Ne neden?" diye sordu Peçe. "Gökyüzü neden mavi, güneş neden parlak? Fırtınalar neden eser ya da yağmur neden yağar?"

"Mmmm... Bu kadar az kişiyi beslemek seni neden bu kadar mutlu ediyor?"

"Bu kadar az kişiyi beslemek bizim yapabileceğimiz bir şey."

"Çatıdan atlamak da öyle," dedi dürüstçe, sanki iğneleme yaptığını fark etmemiş gibiydi. "Ama bunu yapmıyoruz. Yalan söylüyorsun Shallan."

"Peçe."

"Yalanlarının altında başka yalanlar var. Mmm..." Sesi uykulu gibiydi. Sprenlerin uykusu geliyor muydu? "İdeal'ini hatırla, verdiğin sözü, söylediğin gerçeği."

Peçe ellerini tekrar ceplerine soktu. Akşam geliyor, güneş batı ufkuna doğru kayıyordu. Sanki Köken'den ve fırtınalardan kaçıyordu.

Asıl olan kişisel dokunuş, onu gerçekten heyecanlandıran şey yemek verdiği insanların gözlerindeki ışıktı. Onları beslemek, mezhebin içine sızma ve Yeminkapısı'nı inceleme planının geri kalan kısmından çok daha *gerçek* gibi geliyordu.

Fazla küçük, diye düşündü. Jasnah olsa öyle derdi. *Çok küçük düşünüyorum.*

Sokak boyunca ağlayan ve acı çeken insanların yanından geçiyordu. Havada çok fazla açlikspreni vardı, neredeyse her köşe başında da korkusprenleri. Yardım etmek için *bir şeyler* yapması gerekiyordu.

Yangına bir bardak su dökmek gibi.

Gölgeler uzar, gece yaklaşırken bir yol ayrımında durup başını eğerek bekledi. Duyduğu ilahi seslerle kendine geldi. Ne kadardır orada dikiliyordu?

Dalgalanan turuncu ve ilkel bir ışık, solundaki sokağı kaplamıştı. Hiçbir küre o renkte parlamazdı. Şapkasını çıkardı ve içine Fırtınaışığı çekerek sokağa doğru yürüdü. Bir nefesle bıraktı, sonra içinden yürüdü, Işık'tan sarmaşıklar etrafını sarmaladı ve şeklini değiştirdi.

Anlar Mezhebi yürüyüş yaparken, insanlar çoğu zaman yaptıkları gibi toplanmışlardı. Çevikspren kalabalığı yararak ilerledi, notlarındaki bir sprenin kıyafetini giyiyordu; denizde kaybolan notlarındaki. Gökyılanlarının etrafında dönerek gökyüzünde uçan, parlayan bir ok başı şeklinde bir sprendi.

Sırtından altın sarısı uzun püsküller dökülüyordu, uçları ok başları şeklindeydi. Ön kısmı tamamen kumaşla kaplıydı, arkasından uzayarak sürükleniyordu. Kolları, bacakları ve yüzü örtülüydü. Çevikspren mezhep üyelerinin arasından akıp gidiyor ve onlardan bile garip bakışlar çekiyordu.

Daha çok şey yapmalıyım, diye düşündü. *Daha büyük planlar düşünmeliyim.*

Shallan'ın yalanları onun Jah Keved'in taşrasından gelmiş çatlak bir kızdan fazla bir şeyler olmasına yardımcı olur muydu? İçten içe ne yaptığı hakkında *en ufak* bir fikri bile olmadığından korkan bir kız.

Mezhepçiler alçak sesle ilahi söylüyor, öndeki liderlerinin sözlerini tekrar ediyorlardı.

"Bizim zamanımız geçti."

"Bizim zamanımız geçti."

"Sprenler geldi."

"Sprenler geldi."

"Günahlarımızı onlara verin."

"Günahlarımızı onlara verin..."

Evet... Hissedebiliyordu. Bu insanların hissettiği özgürlüğü hissetti. Bu teslim olmanın verdiği huzurdu. Spren kıyafetleri giymiş, ellerindeki meşaleleri ve fenerleri gökyüzüne uzatıyor, sokak boyunca ilerliyorlardı. Neden endişe edeceklerdi ki? Huzuru kucakla, dönüşümü kucakla, fırtına ile sprenlerin gelişini kucakla.

Sonunu kucakla.

Çevikspren onların ilahilerini içine çekti ve içini onların fikirleriyle doldurdu. Onlara dönüştü ve zihninin derinliklerindeki fısıltıyı *duyabiliyordu*.

Teslim ol.

Tutkunu bana ver. Acını. Sevgini.

Suçluluk duygusundan vazgeç.

Sonunu kucakla.

Shallan, ben senin düşmanın değilim.

Bu en sonuncusu uymuyordu, yakışıklı bir adamın yüzündeki bir yara izi gibiydi. Kulağı tırmalıyordu.

Kendine geldi. Fırtınalar adına. İlk başta bu grubun onu Yeminkapısı platformundaki cümbüşe götürebileceğini düşünmüştü ama... onun yerine karanlığa kapılan kendisi olmuştu. Titreyerek olduğu yerde durdu.

Etrafındakiler de durdu. İllüzyon, arkasındaki sprenlere benzeyen püsküller yürümediği hâlde dalgalanmaya devam ediyordu. Hiç rüzgâr yoktu.

Mezhepçilerin ilahileri kesildi ve birkaç tanesinin başlarının etrafında bozulmuş huşusprenleri patladı. Kurum karası toplardı. Bazıları dizlerinin üzerine çöktü. Onlar için rüzgâr ve yer çekiminden etkilenmeden dalgalanan kumaşlar ile sarmalanmış, gizlenmiş yüzüyle gerçek bir spren gibi görünüyor olmalıydı.

"Karşınızda bir spren var," dedi Shallan toplanmış kalabalığa, Işıkörü kullanarak sesini çarpıtıyor ve değiştiriyordu. "Evet, bir *spren*. Ama siz karanlık olanları takip ettiniz. Size kendinizden vazgeçmenizi fısıldıyorlar. *Yalan söylüyorlar.*"

Mezhep üyeleri nefeslerini tuttular.

"Sizin ibadetinizi istemiyoruz. Sprenler ne zaman sizden *ibadet* talep etti? Sokaklarda dans etmeyi bırakın ve tekrar *insan* olun. O aptal kıyafetlerinizi üzerinizden çıkarın ve allelerinize geri dönün!"

Yeterince hızlı hareket etmediler, o da püsküllerini havaya yükseltti, birbirlerine dolanarak uzadılar. Güçlü bir ışık etrafına yayıldı..

"Gidin!" diye bağırdı.

Kaçtılar, bazıları giderken kıyafetlerini de atıyordu. Shallan yalnız kalana kadar titreyerek bekledi. Işığı yok etti ve kendisini siyahlıkla sardı, sonra sokaktan çıktı.

Siyahlıktan dışarı çıktığında tekrar Peçe gibi görünüyordu. Fırtınalar adına... Onlardan birine... dönüşmesi ne kadar *kolay* olmuştu. Zihni bu kadar hızlı mı etkileniyordu?

Kollarını etrafına sararak sokaklardan ve pazarlardan geçti. Jasnah olsa platforma ulaşana kadar onlarla birlikte yürüyecek kadar güçlü olurdu. Ve eğer onların yukarı çıkmalarına izin verilmezse, ki sokaklarda yürüyenlerin pek çoğu ziyafete katılacak kadar ayrıcalıklı değildi, o zaman başka bir yol bulurdu. Belki ziyafet muhafızlarından birinin yerini alırdı.

İşin aslı, onun hırsızlıktan ve insanlara yiyecek dağıtmaktan *zevk alıyor* olmasıydı. Peçe sokakların kahramanı olmak istiyordu, eski hikâyelerdeki gibi. Bu Shallan'ı yoldan çıkarmış, daha mantıklı bir plan uygulamasına engel olmuştu.

Ama mantıklı olan hiçbir zaman Shallan olmamıştı ki. O Jasnah'ydı ve Shallan, Jasnah değildi. Belki... bir Parlayan'a dönüşebilirdi ve o zaman...

Bir duvara yaslanarak büzüldü, kollarını etrafına sarmıştı. Terliyor, titriyordu, bir ışık aramaya gitti. Bunu bir sokağın içinde buldu; sakin, sabit bir ışık. Kürelerin dost canlısı ışığıydı ve yanında da imkânsız gibi gelen bir ses. Kahkaha mı?

Açlıkla takip etti, Nomon'un çivit mavisi bakışlarının altında toplanmış şarkı söyleyen bir insan grubu bulana kadar. Boş kasaları ters çevirip bir halka şekilde toplanmışlardı ve bir adam şarkılarda başı çekiyordu.

Shallan eli bir binanın duvarında izledi, Peçe'nin şapkasını gevşekçe eldivenli eminelinde tutuyordu. O kahkahanın kulağa daha çaresiz gelmesi gerekmez miydi? Nasıl bu kadar mutlu olabilirlerdi? Nasıl şarkı söyleyebilirlerdi? O anda bu insanlar Shallan'ın anlayışının ötesindeki garip yaratıklar gibi göründü.

Bazen kendini insan derisi giymiş bir şey gibi hissediyordu. O da Urithiru'daki o şey gibiydi, insanlığın taklidini yapmaları için kuklalar gönderen bir Yaradılmamış'tı.

Bu o, diye fark etti dalgınlıkla. *Şarkılarda başı çeken Akıl'dan başkası değildi.*

Handa ona başka mesaj bırakmamıştı. En son gittiği sefer hancı Akıl'ın gittiğinden şikâyet etmiş ve hesabı da Peçe'ye ödetmişti.

Peçe şapkasını taktı, sonra döndü ve ufak pazar sokağı boyunca uzaklaştı.

◆
◆ ◆

Terzi dükkânına gelmeden hemen önce kendini Shallan'a dönüştürdü. Peçe kontrolü gönülsüzce bırakıyordu, çünkü gidip Duvar Muhafızları'ndaki Kaladin'i aramak istiyordu. Kaladin Peçe'yi tanımazdı, o yüzden ona yaklaşabilir, yeni tanışıyormuş numarası yapabilirdi. Belki biraz asılırdı da...

Bu düşünce Parlayan'ı dehşete düşürmüştü. Adolin'e ettiği yeminler tamamlanmış değildi ama önemlilerdi. Adolin'e saygı duyuyordu ve kılıç antrenmanı yaparak beraber geçirdikleri zamanlardan keyif alıyordu.

Shallan ise... Shallan ne istiyordu bu arada? Önemi var mıydı? Shallan kimin umurundaydı ki zaten?

Peçe sonunda gitti. Shallan onun şapkası ve ceketini katladı, sonra bir illüzyon kullanarak el çantası şeklinde gizledi. Pantolon ve gömleğinin üzerine Shallan ve havahının bir illüzyonunu yerleştirdi, sonra uzun adımlarla içeriye girdiğinde kart oynayan ve hangi chouta türünün en iyisi olduğunu tartışan Drehy ve Skar'ı buldu. Farklı türleri mi vardı?

Shallan onlara başıyla selam verdi, sonra bitkin bir hâlde merdivenleri çıkmaya başladı. Ancak birkaç açlıkspreni bugünün soygunundan kendisine hiçbir şey ayırmadığını hatırlattı. Giysilerini odasına koydu, sonra mutfağa indi.

Burada içine bir küre attığı kadehinden şarap içen Elhokar'ı buldu. Bu kırmızı-mor ışık odanın tek ışığıydı. Önündeki masada rünlerle dolu bir kâğıt sayfası duruyordu, partiler sırasında yaklaştığı evlerin isimleriydi. Bazı isimlerin üzerini çizmiş, diğerlerini ise daire içine almış, yanlarına da sağlayabilecekleri asker sayılarını yazmıştı. Elli asker şuradan, otuz tane buradan.

Shallan biraz gözleme ve şeker hazırlarken Elhokar parlayan kadehini ona doğru kaldırdı. "Eteğinizdeki o işleme nedir? Bana... tanıdık görünüyor."

Aşağıya baktı. Genelde ceketine tutunan Desen'in bu illüzyon havahının yan tarafında işleme şeklinde bir kopyası çıkmıştı. "Tanıdık mı?"

Elhokar başıyla onayladı. Sarhoş görünmüyordu, sadece düşünceliydi. "Eskiden kendimi bir kahraman olarak görürdüm, sizin gibi. Harap Ovalar'ı babamın adına fethettiğimi hayal ederdim. Dökülen kanı için intikam aldığımı. Artık kazanmamızın bir anlamı bile yok, değil mi?"

"Tabii ki anlamı var," dedi Shallan. "Urithiru'yu aldık ve büyük bir Yokelçi ordusunu yendik."

Elhokar homurdandı. "Bazen eğer sadece yeteri kadar uzun süre *ısrar edersem* dünyanın dönüşeceğini düşünüyorum. Ama dilemek ve beklemek Tutkular'dandır. Kâfirlik. İyi bir Vorin kendi kendini dönüştürmek için endişe eder."

Bana tutkunu ver...

"Yeminkapısı ya da Anlar Mezhebi'ne dair yeni haber var mı?" diye sordu Elhokar.

"Hayır. Ama platformun üzerine çıkmak için birkaç fikrim var. Yeni fikirler."

"Güzel. Yakında bize bir miktar asker bulabileceğim, gerçi sayıları umduğumdan daha az olacak. Ancak sizin raporlarınız hayati önem taşıyor. Askerleri oraya sürmeden önce o platformun üzerinde neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Bana birkaç gün daha verin. Platforma çıkacağım, söz veririm."

Elhokar şarabından bir yudum aldı. "Hâlâ kahramanı olabileceğim birkaç kişi var. Bu şehrin ya da oğlumun kahramanı olabilirim. Belki bir Parlayan. Onu son gördüğümde daha bebekti. Şimdi üç yaşında olmalı. Sarayda hapis..."

Shallan yemeğini masaya koydu. "Burada bekleyin." Mağaza odasındaki bir raftan kalemlerini ve eskiz defterini aldı, sonra Elhokar'a geri döndü ve masaya oturdu. Işık için birkaç tane daha küre çıkarıp çizmeye başladı.

Şarap kadehi tarafından aydınlatılan Elhokar masada karşısında oturuyordu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sizin düzgün bir çiziminiz yok," dedi Shallan. "Bir tane istiyorum."

Anında etrafında yaratımsprenleri belirmeye başladı. Bunlar normal görünüyorlardı ama zaten o kadar gariplerdi ki bozulmuş olup olmadıklarını anlaması zor olabiliyordu.

Elhokar *iyi* bir adamdı. En azından iyi olmak istiyordu. En önemli olanın da bu olması gerekmez miydi? Shallan'ın omzunun üzerinden bakmak için geldi ama zaten çizmek için bakmasına gerek yoktu.

"Onları kurtaracağız," diye fısıldadı Shallan. "Siz kurtaracaksınız. Her şey yoluna girecek."

Shallan gölgeleri doldurana ve resmi bitirene kadar Elhokar sessizce bekledi. Kalemini geri çektiği zaman Elhokar uzandı ve parmaklarını kâğıdın üzerine koydu. Elhokar'ı yere diz çökmüş olarak gösteriyordu, hırpalanmış ve kıyafetleri parçalanmıştı. Ama gözleri yukarıya, ilerlye bakıyordu, çenesini kaldırmıştı. Yenilmemişti. Hayır, bu adam asildi, *kraldı*.

"Ben böyle mi görünüyorum?" diye fısıldadı Elhokar.

"Evet." *Bu en azından dönüşebileceğin şey.*

"Bu... bu bende kalabilir mi?"

Shallan sayfayı vernikledi, sonra ona verdi.

"Teşekkür ederim." Fırtınalar adına! Elhokar neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.

Shallan utanmış hissederek eşyalarını ve yemeğini toplayıp aceleyle mutfaktan çıktı. Odasında geri döndüğünde sırıtan İshnah'yla karşılaştı. Koyugözlü kısa kadın bugün üzerinde Peçe'nin yüzü ve kıyafetleriyle dışarı çıkmıştı.

Elindeki bir kâğıt parçasını kaldırdı. "Bugün yemek dağıtırken birileri elime bunu tutuşturdu Berrakhanım."

Shallan kaşlarını çatarak notu aldı.

İki gece sonra, Dinmezfırtına gününde cümbüşün sınırında bizimle buluş, yazıyordu. *Yalnız gel. Yemek getir. Ziyafete katıl.*

ON BİR YIL ÖNCE

Dalinar atı bıraktı.

Atlar çok yavaştı.

Gölden sisli bir rüzgâr esiyor, Gavilar ve Sadeas'la birlikte Yank'a ilk saldırdıkları uzun zaman önceki o günü hatırlatıyordu.

Dalinar'a eşlik eden elitler yılların plan ve eğitiminin ürünleriydi. Uzmanlık alanları okçuluk olan bu adamlar zırh giymiyordu ve uzun mesafe koşusu için eğitilmişlerdi. Atlar muhteşem yaratıklardı, Sunmaker'ın bütün bir atlı birliği kullanması çok ünlüydü. Kısa mesafelerde hızları ve manevra kabiliyetleri efsaneviydi.

Bu ihtimaller Dalinar'ın ilgisini çekiyordu. Askerler at sırtından ok atmak için eğitilebilir miydi? Bu ne kadar mükemmel bir şey olurdu? Ya da Shin istilasını anlatan efsanelerde olduğu gibi mızraklı askerler taşıyan atların yapacağı bir saldırı?

Ancak bugün atlara ihtiyacı yoktu. Uzun mesafe koşusu için insanlar daha uygundu, bozuk tepelerin ve düzensiz kayaların üzerinden geçme konusundaki üstünlüklerinden bahsetmeye gerek yoktu. Dalinar bu elit bölüğün yetişemeyeceği herhangi bir kuvveti daha görmemişti. Okçu olsalar da kılıçta da iyilerdi. Eğitimlerinin eşi benzeri yoktu ve dayanıklılıkları inanılmazdı.

Dalinar onlarla birlikte eğitim yapmamıştı, her gün kırk beş kilometre koşu antrenmanı yapacak vakti yoktu. Neyse ki aradaki farkı kapatacak Zırh'ı vardı. Zırh'ının içinde koşan bölüğüne önderlik ediyor, kayaların ve çalılıkların, o yaklaşana kadar meltemde titreyen, saçlara benzer iç tüylerini uzatmış kamışların yanından geçiyordu. Çimenler, ağaçlar ve otlar onun yaklaşmasıyla geri çekiliyordu.

İçinde iki ateş yanıyordu. Biri her adımına güç veren Zırh'ın enerjisiydi. İkinci ateş de heyecan. Sadeas hain miydi? İmkânsız. En başından beri Gavilar'ı desteklemişti. Dalinar ona güveniyordu.

Yine de...

Kendimi de güvenilir zannederdim, diye düşündü Dalinar arkasından gelen yüz adamla beraber koşarak bir tepeden inerken. *Neredeyse Gavilar'a ihanet ediyordum.*

Kendisi görmeliydi. Yarık'a ikmal malzemesi getiren bu "kervanın" içinde gerçekten bir Paredar olup olmadığını öğrenecekti. İhanete uğrama ihtimali, Sadeas'ın bunca

zamandır onlara karşı çalışıyor olması olasılığı, Dalinar'ı iyice çileden çıkanyordu. Sadece Heyecan'la açıklanabilecek bir durumdaydı.

Her şey kendinden, kılıcından ve dökeceği kandan ibaretti.

Heyecan, koştukça dönüşüm geçiriyormuş gibiydi, yorulan kaslanna nüfuz ediyor, içine işliyordu. Kendi başına ayn bir güce dönüşüyordu. O yüzden Yank'ın epey güneyindeki bir tepenin üstüne ulaştığında bir şekilde yola çıktığı zaman olduğundan daha enerji dolu hissediyordu.

Elit birliği koşarak ona yetişirken Dalinar durdu, zırhlı ayakları taşlarda gıcırdıyordu. İleride, tepenin aşağısındaki kanyonun ağzında telaşlı bir grup silahlanıyordu. Kervan. Gözcüleri Dalinar'ın kuvvetini gelirken görmüş olmalıydı.

Kamp kuracaklardı ama çadırlannı terk etmiş, etraflarının çevrilmesini engelleyecek olan kanyona doğru kaçıyorlardı. Dalinar kükredi, Kılıç'ını çağırarak tepeden aşağıya doğru koşmaya başlarken adamlarının yorgunluğunu görmezden geldi.

Askerler orman yeşili ve beyaz giyiyordu. Sadeas'ın renkleri.

Dalinar tepenin dibine ulaştı ve şimdi terk edilmiş olan kampın içinden fırtına gibi esti. Geride kalmış adamları yanlarından geçerken Oathbringer'ı savurarak devirdi, gözleri yanarak yere düştüler.

Bekle.

Momentumu şimdi durmasına *izin vermezdi*. Düşman Paredar neredeydi?

Bir şeyler yanlış.

Dalinar kanyona kaçan askerlerin peşinden adamlarına önderlik etti, yandaki geniş bir patikadan düşmanı takip ediyordu. Koşarken Oathbringer'ı havaya kaldırdı.

Eğer ikmal malzemesi getiren gizli *bir kervansa neden Sadeas'ın renklerini giyiyorlar?*

Dalinar yerinde durdu, askerleri de etrafında mevzi aldılar. Yol onları kanyonun dibinden yaklaşık on beş metre yukarı çıkarmıştı, dik bir eğimin güney tarafındalardı. Düşmanlan yukanda toplanırken Paredardan bir iz görünmüyordu. Ve... o üniformalar...

Gözlerini kırpıştırdı. Bu işte bir iş vardı.

Geri çekilme emri vermek için bağırdı ama ani bir kükremeyle sesi bastırılmıştı. Gök gürültüsü gibi bir sese kayaların kayalara çarpmasının korkunç sesi eşlik ediyordu. Zemin titredi ve döndüğü zaman dehşet içinde sağındaki yamacın dik tarafından aşağı gelen bir heyelan gördü, adamlarını getirdiği yerin hemen üzerindeydi.

Kayalar korkunç bir çatırtıyla üzerine yıkılmadan önce ne olduğunu anlamak için bir saniyesi bile olmadı.

Her şey döndü, sonra karardı. Yine de darbeler yemeye, yuvarlanmaya, *ezilmeye* devam ediyordu. Bir an için erimiş kıvılcımlardan bir patlama gördü ve sert bir şey kafasına çarptı.

Sonunda bitmişti. Kendini karanlıkta yatarken buldu, başı zonkluyor, yoğun ılık bir kan yüzünü boyunca akıyor ve çenesinden aşağı damlıyordu. Kanı hissedebiliyordu ama göremiyordu. Kör mü olmuştu?

Çenesi bir kayaya yaslanmıştı. Hayır. Kör olmamıştı, gömülmüştü. Ve miğferi parçalanmıştı. Bir inlemeyle kımıldandı ve bir şeyler başının etrafındaki taşları aydınlattı. Göğüs zırhından sızan Fırtınaışığı'ydı.

Bir şekilde heyelandan canlı çıkmıştı. Yüzüstü gömülmüş şeklide yatıyordu. Tekrar kımıldandı ve gözünün ucuyla bir kaya parçasının alçaldığını, kafatasının yan tarafına düşüp ezmekle tehdit ettiğini gördü. Başı acıyla zonklarken hareket etmeden yattı. Sol elini gerdi ve zırh eldiveninin kırık olduğunu buldu, sol ön kolunun plakası da gitmişti. Ama sağ el zırhı hâlâ sağlamdı.

Bu... bu bir tuzaktı...

Sadeas hain değildi. Bu Yank ve yücebeyleri tarafından Dalinar'ı tuzağın içine çe-

kip, sonra kayalarla ezmek için tasarlanmıştı. Korkaklar. Uzun zaman önce Rathâlâs'ta da böyle bir şeyi denemişlerdi. Hafifçe inleyerek rahatladı.

Hayır. Burada yatamam.

Belki ölü numarası yapabilirdi. Bu kulağa o kadar çekici geliyordu ki gözlerini kapattı ve dalmaya başladı.

İçinde bir ateş alevlendi.

İhanete uğradın Dalinar. Dinle. Sesler duyuyordu, heyelanın kayalan kazan adamlar. Genizden şivelerini seçebiliyordu. Yarıklılar.

Tanalan seni buraya ölmeye yolladı!

Dalinar dudaklarını bükerek gözlerini açtı. O adamlar bu kayalardan oluşan mezarında ölü numarası yaparak saklanmasına izin vermezdi. Pareleri vardı. Ödüllerini almak için onu çıkaracaklardı.

Zırhlı omzunu kullanarak savunmasız kafasını ezecek kayaya engel olarak kendisini hazırladı ama başka bir hareket etmedi. Neden sonra yukarısındaki adamlar hevesle konuşmaya başladı, Dalinar sözlerinden kayaların arasından çıkan zırhının pelerinini gördüklerini anladı, mavi arka plan üzerindeki *khokh* ve *liril* rünleri çok belirgindi.

Taşlar gıcırdadı ve üzerindeki ağırlık hafifledi. Heyecan bir kreşendo ile yükseldi. Başının yanındaki taş geriye çekildi.

Haydi.

Dalinar Zırhlı ayaklarına yüklendi ve hâlâ zırhlı olan eliyle bir kayayı hareket ettirerek ayağa kalkmasına yetecek kadar bir alan yarattı. Mezarından kurtuldu ve tökezleyerek açık havaya fırladı, taşlar takırdıyordu.

Dalinar çizmeleri taşların üzerinde öterek delikten dışarı atlarken Yanklılar küfretti ve geri çekildi. Dalinar hırladı, Kılıç'ını çağırdı.

Zırh tahmin ettiğinden daha kötü durumdaydı. Yavaştı. Dört ayrı yeri kırılmıştı.

Etrafı sarılıydı, Tanalan'ın adamlarının gözleri *parlıyor* gibiydi. Toplandılar ve Dalinar'a sırıttılar, yüz ifadelerinde yoğun Heyecan'ı görebiliyordu. Kılıç'ı ve Işık sızdıran Zırh'ı adamların karanlık gözlerinden yansıyordu.

Yüzünün yanından akan kanla Dalinar onların sırıtışlarına karşılık verdi.

Saldırdılar.

◆
◆ ◆

Dalinar sadece kırmızı görüyordu.

Kendini bir adamın kafasını tekrar tekrar taşlara vururken bulduğu zaman kısmen kendine geldi. Arkasında yanmış gözlerle yatan cesetlerden bir yığın vardı, Dalinar'ın çıktığı deliğin etrafında dağılmışlardı.

Elindeki cesedin kafasını bıraktı ve nefesini verdi, hissettiği... Hissettiği şey neydi? Aniden donukluk. Acı uzak bir şeydi. Öfke bile belirsizdi. Ellerine baktı. Neden Parekılıcı'nı değil de bunları kullanıyordu?

Yana dönerek sapladığı bir kayadan çıkan Oathbringer'a baktı. Kabzadaki... Kabzadaki mücevher çatlamıştı. Doğru. Kılıcı geri yollayamıyordu, çatlak bir nedenle engel oluyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktı, başka düşmanlar arayarak etrafına bakındı ama kimse ona meydan okumaya gelmedi. Zırhı... Savaşırken birileri göğüs zırhını kırmıştı ve göğsünü yokladığında bir bıçak yarası buldu. Hayal meyal hatırlıyordu.

Güneş ufukta alçalmıştı, kanyonu gölgelere boğuyordu. Etrafında kumaş parçaları meltemle dalgalanıyor ve cesetler hareketsizce yatıyordu. Çıt çıkmıyordu, leş yiyici kremcikler bile yoktu.

Tükenmiş bir şekilde yaralarının en kötü olanlarını sardı, sonra Oathbringer'ı kavradı ve omzuna yerleştirdi. Hiçbir Parekılıcı bu kadar ağır gelmemişti.

Yürümeye başladı.

Yol boyunca fazla ağırlaşan Parezırhı parçalarını birer birer attı. Kan kaybetmişti. Çok fazla.

Adımlarına odaklandı. Birinin ardından diğeri.

Momentum. Bir savaşın temeli *momentumdur*.

Daha çok Yarıklı ile karşılaşabileceği için bariz yoldan gitmeye cesaret edemezdi. Yaban arazileri geçti, sarmaşıklar ayaklarının altında kıvranıyor ve kayafilizleri o geçtikten sonra açılıyordu.

Heyecan onu cesaretlendirmek için geri geldi. Çünkü bu yürüyüş de bir *savaştı*. Bir muharebe. Gece çöktü ve Parezırhı'nın son parçasını da yere attı, sadece boyun koruması kalmıştı. Eğer gerekirse zırhın geri kalanını ondan büyütebilirlerdi.

Yürümeye. Devam. Et.

O karanlıkta gölgeli siluetler ona eşlik ediyor gibiydi. Gözünün uçlarında kırmızı sisten oluşmuş ordular toza dönüşerek yıkılan ve sonra gölgelerden tekrar çıkan kuvvetlere saldırıyor, bitmek bilmeyen okyanus gibi sürekli bir yok olma ve yeniden doğma döngüsünde dalgalanıyorlardı. Sadece insanlar değil, gözleri olmayan atlar da vardı. Hayvanlar da savaşta kilitlenmiş, birbirlerinin canlarını alıyorlardı. Bu gece ona destek vermek için ölümün ve savaşın gölgeleri gelmişti.

Sonsuza kadar yürüdü. Zamanın bir anlamı kalmadığı zaman sonsuzluk bir şey değildi. Duvarlardaki ellerinde meşaleler tutan askerlerden gelen Yarık ışıklarını gördüğünde gerçekten de şaşırmıştı. Aylara ve yıldızlara bakarak yaptığı yön tahminleri doğru çıkmıştı.

Karanlığın içinde yürüyerek ovadaki kendi kampına doğru ilerledi. Burada başka bir ordu vardı. Sadeas'ın gerçek askerleri planlanandan önce gelmişlerdi. Birkaç saat daha bekleseydi Tanalan'ın numarası işe yaramazdı.

Dalinar Oathbringer'ı arkasından sürüklüyordu, taşları bir çizgi şeklinde keserken hafif bir kazınma sesi çıkarıyordu. İlerideki kamp ateşinin etrafında konuşan askerleri duydu, bir tanesi seslendi. Dalinar ışıklarına girerken onları görmezden geldi, her adımı amansızdı. Bir çift mavili genç asker sesleri kesilmeden önce bağırdılar ve mızraklarını indirerek bön bön baktılar.

"Fırtınababa," dedi bir tanesi geriye tökezlerken. "Kelek ve Yaradan adına!"

Dalinar kampın içinden devam etti. Geçişiyle gürültü yükseliyordu, askerler ölülerin hayaletleri ve Yokelçiler diye bağrışıyordu. Komuta çadırına doğru ilerledi. Oraya varmak için geçen sonsuzluk da diğerleri kadar uzun sürmüştü. Basit bir çadıra ulaşmak için attığı birkaç adım nasıl kilometrelerce yürümek için harcadığı zamanla aynı olabilirdi? Dalinar kafasını salladı, göz ucuyla kırmızı görüyordu.

Çadır bezinin içinden sesler geçiyordu. "İmkânsız. Askerler korku içinde. Onlar... Hayır, bu kesinlikle *mümkün* değil."

Kumaşlar yana ayrıldı ve dalgalı saçlarıyla iyi giyimli bir adam ortaya çıktı. Sadeas afallayarak baktı, sonra tökezleyerek kenara çekildi ve yürüyüşünü bozmayan Dalinar için kumaş kapıyı açık tuttu. Dümdüz içeriye yürüdü, Oathbringer bir çizgi hâlinde yeri kesiyordu.

İçeride generaller ve subaylar birkaç küre fenerin yaydığı haşin ışıkta toplanmışlardı. Berrakhanım Kalami'nin teselli etmeye çalıştığı Evi ağlıyordu, İalal ise haritalarla dolu masayı inceliyordu. Bütün gözler Dalinar'a döndü.

"Nasıl?" diye sordu Teleb. "Karadiken? Tanalan bize ihanet edip adamlarımızı duvarlardan kovar kovmaz sana haber vermeleri için bir gözcü ekibi yolladık. Bütün kuvvetin bir pusuda yok edildiği raporunu verdiler..."

Dalinar Oathbringer'ı kaldırdı ve yanındaki taş zemine sapladı, sonra nihayet yükünü indirmenin verdiği rahatlıkla içini çekti. Avuçlarını savaş masasının yanlarına koydu, elleri kurumuş kanla kaplıydı. Kolları da öyleydi.

"Kervanı gözlemeye ilk giden ve başında bir Paredar gördükleri raporunu veren gözcüleri mi yolladınız?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Teleb.

"Halnler," dedi Dallnar. "Tanalan için çalışıyorlar." Dalinar'ın onunla müzakere yapacağını bilemezdi. O yüzden bir şekilde ordudan birilerine rüşvet vermiş ve onların raporlarını Dalinar'ı aceleyle güneye çekmek için kullanmayı planlamıştı. Bir tuzağa.

Bunların hepsi Dalinar'ın Tanalan'la konuşmasından önce hazırlanmıştı. Çok önceden planlanmıştı.

Teleb gözcülerin hapsedilmesi için emirler verdi. Dalinar masadaki haritaların üzerine doğru eğildi. "Bu bir kuşatma haritası," diye fısıldadı.

"Biz..." Teleb Sadeas'a baktı. "Biz kralın buraya gelmek için zaman isteyebileceğini düşündük. Sizin, ıı, intikamınızı almak için Berrakbey."

"Çok yavaş," dedi Dalinar, sesi çatallıydı.

"Yüceprens Sadeas başka... bir öneride bulundu," dedi Teleb. "Ama kral..."

Dalinar Sadeas'a baktı.

"Sana ihanet etmek için benim adımı kullandılar," dedi Sadeas sonra kenara doğru tükürdü. "Eğer bizden *korkmazlarsa* bunun gibi isyanlarla tekrar ve tekrar uğraşmak zorunda kalacağız Dalinar."

Dalinar yavaş yavaş başını sallayarak onayladı. "Cezalandırılmalılar," diye fısıldadı. "Bunun için acı çekmelerini istiyorum. Erkek, kadın, çocuk. Yemin bozmanın cezasını öğrenmeliler. *Derhâl.*"

"Dalinar?" Evi ayağa kalktı. "Kocam?" Masaya doğru bir adım attı.

Sonra Dalinar ona doğru döndü ve Evi durdu. Alışılmadık solgun Batılı derisi daha da fazla beyazladı. Geriye adım atarak ellerini göğsünde kavuşturdu ve dehşetle ona bakakaldı, etrafındaki zeminden korkusprenleri çıktı.

Dallnar cilalanmış metal yüzeyi olan küre fenerlerden birine baktı. Bakışına karşılık veren adam insandan çok Yokelçi gibi görünüyordu, kararmış kanla kaplanmış bir yüz, kanla katılaşmış saçlar, mavi gözler geniş, çene sıkılmış. Yüzlerce yara almış gibi duruyordu, ünlforması paramparçaydı.

"Bunu yapmamalısın," dedi Evi. "Dinlen. Uyu Dalinar. Bunu düşün. Birkaç gün ver."

Çok yorgundu...

"Bütün krallık bizi zayıf görüyor Dalinar," diye fısıldadı Sadeas. "Bu isyanı bastırmak için çok bekledik. Daha önce beni hiç dinlemedin ama şimdi dinle. Böyle bir şeyin bir daha olmasını engellemek mi istiyorsun? Onları *cezalandırmalısın.* Her birini."

"Ceza..." dedi Dallnar, Heyecan tekrar yükseliyordu. Acı. Öfke. Aşağılanma. Kendini desteklemek için ellerini masaya bastırdı. "Kardeşimin gönderdiği Ruhdökümcü. İki şey mi yapabiliyordu?"

"Tahıl ve yağ," dedi Teleb.

"Güzel. Çalışmaya başlasın."

"Gıda mı depolayacağız?"

"Hayır, yağ. Ne kadar mücevherimiz varsa kullansın. Ha, birileri de gereksiz yere tuttuğu yastan sonra toparlanması için karımı çadırına götürsün. Diğer herkes, toplanın. Sabah Rathalas herkese ibret olacak. Tanalan'a burada işim bittiğinde dullarının ağlayacağını söylemiştim ama bu bana yaptıklarından sonra fazla merhametli.

"Bu şehri öyle bir mahvedeceğim ki on nesil boyunca kimse hayaletlerinin korkusuyla buraya bir şey inşa etme *cüretinde* bulunamayacak. Bu şehri bir *cenaze ateşi* yapacağız ve kimse ölümüne ağlamayacak *çünkü ağlayacak kimse kalmayacak.*"

ON BİR YIL ÖNCE

Dalinar üstünü değiştirmeyi kabul etti. Yüzünü ve kollarını yıkadı ve bir hekimin yaralarına bakmasına izin verdi.

Kırmızı sis hâlâ oradaydı, görüşünü renklendiriyordu. *Uyumayacaktı.* Uyumasına izin vermezdi.

Kampa gelmesinden yaklaşık bir saat sonra ağır adımlarla komuta çadırına geri döndü, temizlenmiş ama o kadar da ferahlamamıştı.

Sadeas'ın emirleriyle generaller şehir duvarlarını almak için yeni bir dizi savaş planı hazırlamıştı. Dalinar planları inceledi ve birkaç ufak değişiklik yaptı ama onlara orduyu şehrin içine sürmek ve ele geçirmek için olanları askıya almalarını söyledi. Dalinar'ın aklında başka bir şey vardı.

"Berrakbey!" dedi bir haberci kadın çadıra ulaşarak. İçeri girdi. "Bir haberci grubu şehirden çıkıyor. Ateşkes bayrağı taşıyorlar."

"Vurup öldürün," dedi Dalinar sakince.

"Komutanım?"

"Ok be kadın," dedi Dalinar. "Şehirden çıkan herkesi öldürün ve cesetlerini çürümeye bırakın."

"Ee, emredersiniz Berrakbey." Haberci çıkıp gitti.

Dalinar hâlâ küre ışığında parlayan Parezırhı üzerinde olan Sadeas'a baktı. Sadeas onaylamayla başını salladı, sonra yan tarafı işaret etti. Özel konuşmak istiyordu.

Dalinar masadan ayrıldı. Canı daha fazla yanıyor olmalıydı. Değil mi? Fırtınalar adına... O kadar hissizdi ki içinin derinliklerinde kaynayan o ateşten başka hiçbir şey hissetmiyordu. Sadeas'la birlikte çadırdan dışarı çıktı.

"Emrettiğin gibi kâtipleri oyalamayı başardım," diye fısıldadı Sadeas. "Gavilar yaşadığını bilmiyor. Son emirleri beklemek ve şehri kuşatmaya almaktı."

"Benim dönüşüm onun uzaktan verdiği emirleri geçersiz kılıyor," dedi Dalinar. "Askerler bunu anlayacaktır. Hatta Gavilar bile itiraz etmezdi."

"Evet ama neden hayatta olduğunu ondan saklıyoruz?"

Son ay batmaya yakındı. Sabaha çok kalmamıştı. "Kardeşim hakkında ne düşünüyorsun Sadeas?"

"Tam ihtiyacımız olan kişi," dedi Sadeas. "Savaşta önderlik edecek kadar sert, barışta sevilecek kadar yumuşak. İleri görüşlü ve bilge."

"Sence burada yapılması gereken şeyi yapabilir mi?"

Sadeas sessizleşti. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, şimdi değil. *Senin de* yapabileceğinden emin değilim. Bu öldürmekten fazlası olacak. Toplu imha."

"Bir ders," diye fısıldadı Dalinar.

"Bir gösteri. Tanalan'ın planı riskli ama zekiceydi. Burada kazanma şansının senin ve Parelerinin savaşa girmesine engel olmaya bağlı olduğunu biliyordu." Gözlerini kıstı. "Sen o askerlerin benim olduğunu düşündün. Gerçekten de Gavilar'a ihanet edebileceğime inandın."

"Endişelenmiştim."

"O zaman şunu bil Dalinar," dedi Sadeas, sesi sürtünen taşlar gibiydi. "Gavilar'a ihanet edeceğime kendi kalbimi sökerim. Kral olmayı hiç istemiyorum, minnet duyan yok ve eğlencesi ise hiç yok. Niyetim bu krallığın yüzyıllarca ayakta kalması."

"Güzel," dedi Dalinar.

"Dürüst olmak gerekirse, *senin* ona ihanet edeceğinden endişe ediyordum."

"Neredeyse ediyordum, bir keresinde. Kendimi tuttum."

"Neden?"

"Çünkü bu krallıkta yapılması gerekeni yapabilecek birilerinin olması gerekiyor," dedi Dalinar. "Ve bu tahtta oturan adam olamaz. Kâtipleri engellemeye devam et, kardeşimin yapmak üzere olduğumuz şeyi ileride kınayabilecek durumda olması daha iyi olur."

"Kısa süre içinde bir şey sızar," dedi Sadeas. "İki ordumuzda çok fazla sayıda uzakalem var. Fırtına kapası şeyler o kadar ucuzladı ki subayların çoğunun kendi evlerini uzaktan idare etmek için birer çift almaya paraları yetiyor."

Dalinar uzun adımlarla çadıra geri döndü, Sadeas da peşindeydi. Oathbringer hâlâ taşlara sapladığı yerde duruyordu, gerçi bir zırhçı yeni bir mücevher takmıştı.

Kılıç'ı zeminden söktü. "Saldırı zamanı."

Amaram diğer generallerle birlikte durduğu yerden döndü. "Şimdi mi Dalinar? Gece vakti?"

"Duvarlardaki ateşler yeterli olacaktır."

"Talimatları almak için evet," dedi Amaram. "Ama Berrakbey, karanlıkta o dikey sokakları savaşarak inmeye hevesli değilim."

Dalinar Sadeas'la bakıştı. "Neyse ki bunu yapman gerekmeyecek. Adamlara yağları ve meşaleleri hazırlamaları için emir gönderin. Saldırıyoruz."

Yücemareşal Perethom emirleri aldı ve ayrıntılara çalışmaya başladı. Dalinar, Oathbringer'ı omzuna dayadı. *Seni evine götürme zamanı.*

Yarım saatten kısa bir süre sonra askerler duvara saldırdı. Bu sefer saldırıda başı çekecek Paredarlar yoktu; Dalinar fazla zayıftı ve Zırh'ı paramparçaydı. Sadeas hiçbir zaman kendini bu kadar erken riske atmaktan hoşlanmamıştı ve Teleb de kendi başına gidemezdi.

Sıradan yolla yapıp, askerleri merdiven taşırlarken kayalarla ezilmeleri ya da oklarla delik deşik olmaları için gönderdiler. Eninde sonunda, şiddetli ve kanlı bir savaşın ardından askerler duvarın bir kısmını kontrolleri altına aldılar.

Heyecan Dalinar'ın içinde tatmin olmamış bir yumruydu ama yorgundu, yıpranmıştı. O yüzden Sadeas ve Teleb sonunda savaşa katılır ve kalan son düşmanları da bozguna uğratıp duvardan şehrin uçurumuna püskürtene kadar bekledi.

"Elitlerden bir mangaya ihtiyacım var," dedi Dalinar alçak sesle yakınlardaki bir habercıye. "Ve kendi yağ fıçıma. Duvarların içerisinde benimle buluşsunlar."

"Emredersiniz Berrakbey," dedi genç oğlan, sonra koşarak gitti.

Dalinar ova boyunca yürüdü, kanlar içindeki ölü adamlann yanından geçti. Ok dalgalan geldiği zaman neredeyse sıralar hâlinde ölmüşlerdi. Daha önce gelen habercilerin katledildiği yerdeki beyaz giymiş bir ceset grubunun da yanından geçti. Yükselen güneş tarafından ısıtılarak duvarın artık açık olan kapılanndan içeri girdi ve Yank'ı çevreleyen taştan halkaya vardı.

Sadeas burada onunla buluştu, yüz plakasını kaldırmış, zorlanmaktan yanakları her zamankinden fazla kızarmıştı. "Yokelçiler gibi savaşıyorlar. Bence son seferden daha vahşiler."

"Neyin geldiğini biliyorlar," dedi Dalinar uçurumun kenanna doğru yürürken. Yan yolda durdu.

"Bu sefer tuzak var mı diye kontrol ettik," diye belirtti Sadeas.

Dalinar ilerlemeye devam etti. Yarıklılar şimdi onu iki kere oyuna getirmişti. İlk seferinde dersini almış olması gerekirdi. Uçurumun kenannda durup taştan yanğın genişleyen duvarlan boyunca yükselen platformların üzerine inşa edilmiş şehre baktı. Ayaklanabilmek için kendilerinden bu kadar emin olmalannda şaşırılacak bir şey yoktu. Şehirleri muhteşemdi, insan dehasının ve iradesinin bir abidesiydi.

"Yakın," dedi Dalinar.

Okçular tutuşturmaya hazır oklarıyla toplandılar, diğer askerler de fazladan yakıt için yağ ve zift fıçılannı yuvarlayarak getiriyordu.

"Aşağıda binlerce insan var komutanım," dedi Teleb yan tarafından alçak sesle. "On binlerce."

"Bu krallık isyanın bedelini öğrenmeli. Bugün burada bir ders vereceğiz."

"İtaat et ya da öl mü?" diye sordu Teleb.

"Sana önerdiğim anlaşmanın aynısı Teleb. Sen kabul edecek kadar zekiydin."

"Peki aşağıdaki sıradan halk, bir taraf seçme şansını hiç bulamamış olanlar?"

Yakınlardaki Sadeas burun kıvırdı. "İtaatsizliğin bedelini bu krallıktaki bütün berrakbeylere öğretmekle gelecekteki daha fazla ölüme engel olacağız." Bir yardımcıdan rapor aldı, sonra Dalinar'a yaklaştı. "Hain gözcüler konusunda haklıydın. Bir tanesine diğerlerini satması için rüşvet verdik ve diğerlerini idam edeceğiz. Görünüşe göre plan seni ordudan ayırmakmış, sonra da öldürmeyi umut ediyorlarmış. Sadece geç bile kalsan ordumuzu sen olmadan pervasız bir saldırıya geçirmeyi umuyorlarmış."

"Senin hızlı geleceğini hesaba katmamışlardı," dedi Dalinar.

"Ya da senin azmini."

Askerler yağ fıçılarını açtı, sonra aşağıya atarak şehrin üst katlannı yağa bulamaya başladılar. Yanan meşaleler onlan takip etti, yürüyüş yollarını ve payandalan tutuşturdular. Bu şehrin neredeyse tamamı, yanabilen malzemeyle inşa edilmişti.

Tanalan'ın askerleri savaşarak Yarık'tan dışarıya çıkmak için toplanmayı denediler ama Dalinar'ın daha önce yaptığı gibi fethederek ve kontrol altına alarak ilerlemesini beklediklerinden yükseklik avantajını terk etmişlerdi.

Yangınlar yayılırken izledi, alevsprenleri içlerinde yükseliyordu, normalden daha büyük ve... öfkeli görünüyorlardı. Sonra Dalinar yürüyerek geri döndü, geri kalan elitlerini toplaması için Teleb'i bıraktı. Yüceyüzbaşı Kadash ona elli kişi ayarlamıştı, iki tane de yağ fıçısı.

"Takip edin," dedi Dalinar ve uçurumun kısa bir köprüyle karşıya geçilebilecek kadar dar olduğu Yank'ın doğu tarafı boyunca yürüdü.

Aşağıdan çığlıklar geliyordu. Sonra acı dolu haykırışlar. Merhamet için yalvarışlar. Dehşet içinde bağıran insanlar binalardan dışarı akıyor, merdivenler ve yürüyüş yollarından aşağıdaki havzaya doğru kaçıyordu. Pek çok bina yanıyor, kaçamayanlar kapana kısılıyordu.

Dalinar belli bir yere gelene kadar mangasını Yank'ın kuzey kenarı boyunca yürüttü. Orduları burada savaşarak çıkmaya çalışacak askerleri öldürmek için bekliyordu ama düşmanın saldırısı diğer tarafta odaklanmış, sonra büyük ölçüde yenilgiye uğratılmıştı. Ateşler daha buraya ulaşmamıştı, gerçi Sadeas'ın okçuları şimdiden bu tarafa doğru kaçmaya çalışan birkaç düzine sivili öldürmüştü.

Şu an için şehrin içine doğru inen ahşap rampa açıktı. Dalinar adamlarını bir kat aşağıdaki gayet iyi hatırladığı bir yere götürdü: duvardaki gizli kapı. Artık metaldi ve bir çift endişeli Yank askeri tarafından korunuyordu.

Kadash'ın adamları kısa yaylarla bunları öldürdü. Bu Dalinar'ın sinirini bozmuştu, bu kadar savaş vardı ve onun Heyecan'ını doyuracak hiçbir şey olmuyordu. Cesetlerin birinin üzerinden adım attı ve artık gizli olmayan kapıya denedi. Hâlâ sıkıca kitliydi. Tanalan bu sefer gizlilik yerine güvenliği tercih etmişti.

Onların şanssızlığına, Oathbringer eve geri dönüyordu. Dalinar çelik menteşeleri kolaylıkla kesti. Kapı gümlemeyle öne düşüp ahşap yolu sallarken Dalinar bir adım geriye çekildi.

"Şunları ateşe verin," dedi fıçıları göstererek. "İçeri yuvarlayın ve burada saklanan kim varsa yakın."

Askerler hızla itaat ettiler ve kısa süre sonra taştan tünelden dışarı siyah bir duman fışkırıyordu. Kimse kaçmaya çalışmasa da içeriden acı dolu çığlıklar duyuldu. Dalinar dumana ve ısıya dayanabildiği kadar izledi.

Arkasında Yarık karanlık ve ateşten bir çukura dönüşüyordu. Dalinar rampadan çıkarak taşlık alana geri döndü. Okçular arkasındaki son yolları ve rampayı da ateşe verdi. İnsanlar buraya tekrar yerleşmeyi düşünmeden önce uzun zaman geçecekti. Yüce fırtınalar bir şeydi ama bu diyarda daha korkunç bir kuvvet vardı. Ve bu kuvvet bir Parekılıcı taşıyordu.

O çığlıklar... Dalinar kuzey kıyısında sessiz bir dehşet içerisinde bekleyen asker sıralarının yanından geçti, pek çoğu şehirlerin yakılmasına ve yağmalanmasına izin verdikleri erken fetih yıllarında Gavilar ve Dalinar'ın yanında savaşmamışlardı. Savaşmış olanlar ise... o zamanlar Dalinar'ın böyle şeyleri durdurmak için çoğu zaman bir bahane bulduğunu hatırlayacaklardı.

Dudaklarını sıktı ve Heyecan'ı bastırdı. Kendisine bundan keyif alma izni *vermeyecekti.* Bu minicik ahlak kırıntısına tutunabilirdi.

"Berrakbey!" dedi bir asker ona elini sallayarak. "Berrakbey, bunu görmelisiniz!"

Burada uçurumun hemen aşağısında, bir kat altta güzel, beyaz bir bina vardı. Bir saray. Yürüyüş yolunun biraz ilerisinde de binaya ulaşmak için mücadele eden bir grup insan vardı. Tahta yollar alev almıştı ve onların geçmesini engelliyordu. Dalinar şaşkınlık içerisinde genç Tanalan'ı tanıdı.

Evine mi gitmeye çalışıyor, diye düşündü. Binanın üst pencerelerinde siluetler vardı, bir kadın ve çocuklar. *Hayır. Ailesine ulaşmaya çalışıyor.*

Demek ki Tanalan gizli odanın içinde saklanmıyordu.

"İp atın," dedi Dalinar. "Tanalan'ı buraya çıkarın ama korumalarını vurun."

Ateşlerin kırmızıya boyadığı Yarık'tan yükselen dumanlar giderek şiddetleniyordu. Dalinar öksürdü, sonra adamları aşağıdaki platformun yanmayan bir kısmına ip atarken geri çekildi. Tanalan tereddüt etti, sonra ipi kavradı ve Dalinar'ın adamları onu yukarı çekti. Yakınlardaki yanan bir rampadan yukarı çıkmaya çalışan korumalar oklandı.

"Lütfen," dedi Tanalan taş kenardan yukarıya çekilirken, kıyafeti dumandan kül rengine dönmüştü, "Ailem. *Lütfen.*"

Dalinar onların aşağıdaki çığlıklarını duyabiliyordu. Bir emir fısıldadı ve elitleri sıra-

dan Kholin askerlerini uzaklaştırarak yanan yarığa bakan geniş bir yarım çember oluşturdular, esiri sadece Dalinar ve en yakın adamları görebilirdi.

Tanalan yere yığıldı. "Lütfen..."

"Ben bir hayvanım," dedi Dalinar alçak sesle.

"Ne..."

"Bir hayvan dürtüldüğü şekilde tepki verir," diye devam etti Dalinar. "Kamçılarsan vahşileşir. Ancak bir kere kudurduğu zaman ıslık çalarak geri çağıramazsın."

"Karadiken!" diye çığlık attı Tanalan. "Lütfen! *Çocuklarım.*"

"Yıllar önce bir hata yaptım," dedi Dalinar. "Bir daha o kadar aptal olmayacağım."

Ama öte yandan... o çığlıklar.

Dalinar, Tanalan'a arkasını döner ve ateş çukuruna doğru yürürken askerleri adamı sıkı sıkı tuttu. Sadeas da kendi askerlerinden bir bölükle beraber gelmişti ama Dalinar onları görmezden geldi, Oathbringer hâlâ omzuna dayalı duruyordu. Duman Dalinar'ın burnunu yakıyordu, gözleri sulandı. Yarık'ın karşı tarafındaki ordusunun geri kalanını göremiyordu, hava kırmızıya boyanmış, ısıdan çarpılmıştı.

Cehenneme bakmak gibiydi.

Dalinar uzun bir nefesi bıraktı, bir anda yorgunluğunu daha derinden hissetti. "Bu yeterli," dedi Sadeas'a dönerek. "Şehir halkının geri kalanının aşağıdaki kanyonun ağzından kaçmasına izin verin. Mesajımızı verdik."

"Ne?" dedi Sadeas yürüyerek yaklaşırken. "Dalinar..."

Gürültülü bir dizi çatırtı sesi lafını kesti. Şehrin yakınlarındaki büyük bir bölümü alevlerin içine yıkıldı. Saray –ve içindekiler– kırılan ahşaplar ve kıvılcımlardan bir fırtınayla birlikte yok olup gitti.

"Hayır," diye bağırdı Tanalan. "*HAYIR!*"

"Dalinar..." dedi Sadeas. "Aşağıda bir tabur hazırlamıştım, okçularla beraber. Senin emirlerin üzerine."

"Benim emirlerim mi?"

"Sen 'Şehirden çıkan herkesi öldürün ve cesetlerini çürümeye bırakın' demiştin. Ben de aşağıya asker yerleştirmiştim, şehrin payandalarına ok atarak aşağıya inen yolları yaktılar. Bu şehir iki yönden birden yanıyor, hem aşağıdan hem de yukarıdan. Artık bunu durduramayız."

Şehrin başka kısımları da çökerken tahta kırılma sesleri geldi. Heyecan kabardı ama Dalinar geri bastırdı. "Fazla ileri gittik."

"Saçmalık! Eğer insanlar ellerini kollarını sallayarak gidebilseydi pek bir anlamı olmazdı." Sadeas Tanalan'a doğru bir bakış attı. "Yarım kalmış son iş de bu. Onun tekrar kaçmasını istemiyoruz." Kılıcına doğru uzandı.

"Ben yaparım," dedi Dalinar. Her ne kadar daha fazla ölüm fikri midesini bulandırıyor olsa da kendini sıktı. Bu ona ihanet eden adamdı.

Dalinar yaklaştı. Tanalan ayağa fırlayıp dövüşmeye çalıştı, hakkını vermek gerekirdi. Elitlerin birkaçı haini tekrar yere bastırdı, gerçi Yüceyüzbaşı Kadash'ın kendisi şehrin kenarında dikilmiş, aşağıdaki yıkıma bakıyordu. Dalinar o ısıyı buradan hissedebiliyordu, çok korkunçtu. İçindeki bir hissin aynasıydı. Heyecan... inanılmaz bir şekilde... henüz *doymamıştı.* Hâlâ açtı. Ve... *doyabilirmiş* gibi de görünmüyordu.

Tanalan yere yığıldı, hüngür hüngür ağlıyordu.

"Bana ihanet etmeyecektin," diye fısıldadı Dalinar Oathbringer'ı havaya kaldırırken. "En azından bu sefer deliğinde saklanmadın. Orada kimi sakliyordun bilmiyorum ama bil ki onlar da öldü. Onları da yanan fıçılarla hallettim."

Tanalan gözlerini kırpıştırdı, sonra çılgın, delirmiş bir şekilde gülmeye başladı. "Bil-

mlyor musun? Nasıl bilmezsin? Ama habercilerimizi öldürdün. Seni zavallı aptal. Seni acınası, *salak aptal.*"

Dalinar askerleri tarafından tutulmaya devam ettiği hâlde adamı çenesinden yakaladı. *"Ne?"*

"Bize kendi geldi," dedi Tanalan. "Yalvarmak için. Yokluğunu nasıl fark etmezsin? Kendi ailene hiç mi dikkat etmiyorsun? Yaktığın yer... artık orada saklanmıyoruz. Orası artık bir hapishane."

Dalinar'ın içinden buzlar aktı ve Tanalan'ı boğazından yakalayıp kaldırdı, Oathbringer parmaklarından kayıp gitti. Söylediklerini geri almasını talep ederek adamı boğdu.

Tanalan dudaklarında bir gülümsemeyle öldü. Dalinar geriye adım attı, bir anda kendisini ayakta duramayacak kadar zayıf hissetmişti. Ona destek olacak Heyecan neredeydi? "Geri gidin," diye bağırdı elitlerine. "O deliği arayın. Gidin..." Sesi azalarak kesildi.

Kadash dizlerinin üzerine çökmüştü, önündeki kayalarda bir kusmuk havuzu vardı. Bazı elitler Dalinar'ın dediğini yapmak için koştu ama şehirden yükselen ısı inanılmazdı, Yarık'a yaklaşamadılar.

Dalinar kükreyerek ayağa kalktı, alevlere doğru ilerledi. Ancak ateş çok yoğundu. Bir zamanlar kendini durdurulamayan bir kuvvet olarak gördüğü yerde şimdi tam olarak ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyordu. Önemsiz. Anlamsız.

Bir kere kudurduğu zaman ıslık çalarak geri çağıramazsın.

Dizlerinin üzerine çöktü ve askerleri hareketsiz bedenini ısıdan uzaklaştırıp onu kampa taşıyana kadar orada kaldı.

◆◆◆

Altı saat sonra Dalinar –kısmen ne kadar fena titrediklerini gizlemek için– ellerini arkasında kavuşturmuş dikiliyor ve masada yatan beyaz bir çarşafla örtülü bir cesede bakıyordu.

Arkasında çadırın içerisinde bazı kâtipleri fısıldaşıyordu. Talim alanında birbirine çarpan kılıçların sesi gibiydi. Tartışmada başı Teleb'in karısı Kalami çekiyordu, Evi'nin taraf değiştirdiğini düşünüyordu. Bir yüceprensin karısının yanmış cesedinin bir düşman sığınağından çıkmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi?

Hikâyesine uyuyordu. Karakterine uymayan bir kararlılıkla Evi onu koruyan muhafızı ilaçla uyutmuştu. Gecenin karanlığında sıvışmıştı. Kâtipler Evi'nin ne zamandır hain olduğunu ya da Dalinar'a tuzak kurulmasına yardım eden gözcüleri onun mu ayarladığını merak ediyorlardı.

Öne bir adım attı, parmaklarını fazla pürüzsüz beyaz çarşafın üzerinde gezdirdi. *Aptal kadın.* Kâtipler Evi'yi tanımıyordu. O hain değildi, Yarık'a teslim olmaları için yalvarmaya gitmişti. Dalinar'ın gözlerinde onları sağ bırakmayacağını görmüştü. O yüzden de, Yaradan yardımcısı olsun, elinden gelen yardımı yapmak için gitmişti.

Dalinar ayakta duracak gücü zor buluyordu. Heyecan onu terk etmişti ve bu onu acı içinde bırakmıştı.

Çarşafın köşesini kaldırdı. Evi'nin yüzünün sol kısmı yanmıştı, mide bulandırıcıydı ama sağ tarafı zemine dayalı durmuştu. Garip bir şekilde bir çizik bile yoktu.

Bu senin suçun, diye düşündü ona. *Bunu yapmaya nasıl cüret edersin? Aptal, sinir bozucu kadın.*

Bu Dalinar'ın suçu *değildi*, sorumluluğu da *değildi*.

"Dalinar," dedi Kalami yanına gelerek. "Dinlenmelisin."

"O bize ihanet etmedi," dedi Dalinar kesin bir şekilde.

"Eminim eninde sonunda neler olduğunu..."

"O bize ihanet *etmedi*," diye patladı Dalinar. "Ölü bulunduğunu duyurma Kalami. İnsanlara... insanlara kanının dün gece bir suikastçı tarafından öldürüldüğünü söyle. Gerçeği bilen elitlere de sır tutmaları için yemin ettireceğim. Herkes onun bir kahraman gibi öldüğünü ve şehrin yok edilmesinin bunun karşılığı olduğunu düşünsün."

Dalinar çenesini sıktı. Ordusunun yıllar boyunca yağma yapmamaları ve sivilleri katletmemeleri için o kadar dikkatlice eğitilen askerleri bugün erken saatlerde bir şehri yakarak imha etmişlerdi. İlk önce yücehanımın öldürüldüğünü düşünmek bir nebze teselli sağlayabilirdi.

Kalami ona gülümsedi; anlamlı, hatta kendini beğenmiş bir gülümsemeydi. Yalanı ikinci bir amaca da hizmet edecekti. Kalami ve başkâtipleri bir sır bildiklerini *zannettikleri* sürece gerçek cevabı araştırmaları pek olası olmayacaktı.

Benim suçum değil.

"Dinlen Dalinar," dedi Kalami. "Şimdi acı içindesin ama yücefırtına gibi bütün acılar geçip gider."

Dalinar cesedi diğerlerinin ellerinde bıraktı. Giderken garip bir şekilde Yarık'taki o insanların çığlıklarını duydu. Durarak bunun ne olduğunu merak etti. Başka kimse duymuş gibi görünmüyordu.

Evet, uzaktan çığlık sesleri geliyordu. Yoksa kafasının içinden mi geliyordu? Kulağına hepsi çocuk sesleri gibi geliyordu. Alevlerin içinde terk ettiği çocukların. Masumların yardım için, merhamet için yalvaran bir korosu.

Evi'nin sesi de onlara katıldı.

Sırların Toplayıcısı

Sja-anat, yaratıcı ve çarpıtıcı; Yaradılmamışlar arasında essiz.

Yaratıcı

Çarpık yaratımları onun sevgili çocukları.

Dünyamızın sprenlerine duyduğu hayranlıktan ilham alıyor.

Çarpıtıcı

Şeref'in Çocukları'nı ve Terbiye'nin Çocukları'nı avlıyor.

Bir dokunuşla çarpıtıyor.

Sja-anat

Garaz'ın kuvvetlerinden geriye kalanlar için bir şey yapılması gerekiyor. Yeni adlarıyla parshlar savaşmaya şevkle devam ediyorlar, Cehennem'den gelen efendileri olmadan bile.

—Çekmece 30-20, birinci zümrüt

Kaladin sokak boyunca koştu. "Bekle!" diye bağırdı. "Bir kişi daha var!"

İleride ince bıyıklı bir adam kalın ahşap bir kapıyı kapatmaya çalışıyordu. Ancak kapı yarı yolda takılmış ve tam Kaladin'in içeri girmesine yetecek kadar geciktirmişti.

Adam ona küfretti, sonra kapıyı çekip kapattı. Koyu ağırkütükten yapılmış kapı tok bir *güm* sesi çıkardı. Adam kilitleri kapattı, sonra geri çekildi ve üç genç adamla kalın bir kalası sürgü yerine yerleştirdi.

"Kıl payı yetiştin muhafız," dedi bıyıklı adam Kaladin'in omzundaki Duvar Muhafızı armasını fark ederek.

"Pardon," dedi Kaladin adama birkaç küre vererek sığınak ücretini öderken. "Ama fırtınaya hâlâ birkaç dakika var."

"Bu yeni fırtınaya karşı ne kadar tedbirli olsan az," dedi adam. "Kapının sıkıştığına dua et."

Syl ayaklarını yan tarafından sarkıtarak kapının menteşesinde oturuyordu. Kaladin şans eseri olduğunu hiç sanmıyordu, insanların ayakkabılarını taşlara yapıştırmak klasik bir rüzgârspreni numarasıydı. Yine de kapıcının tereddüdünü anlıyordu. Dinmezfırtınalar âlimlerin beklentileriyle *tam olarak* uyuşmuyordu. Bir öncekl herkesin tahmin ettiğinden saatler önce gelmişti. Neyse ki yücefırtınalara kıyasla daha yavaş esmeye meyilli oluyorlardı. Gökyüzünü izlemen gerektiğini bildiğin sürece sığınacak bir yer bulmaya zamanın oluyordu.

Kaladin eliyle saçlarını düzeltti ve şarap evinin içlerine doğru ilerledi. Burası teknik olarak bir fırtına sığınağı olsa da sadece zenginlerin fırtına sırasında eğlenmek için geldikleri o süslü yerlerden bir tanesiydi. Büyük bir ortak odası ve kalın taş bloklardan ya-

pılmış duvarları vardı. Elbette ki hiç pencere yoktu. Arka tarafta bir barmen insanlara içki veriyordu ve duvarlar boyunca sıralanmış birkaç kabin vardı.

Shallan ve Adolin'i yan taraftaki bir kabinde otururken gördü. Shallan gerçek yüzüyle duruyordu ama Adolin, Meleran Khal gibi görünüyordu, yaklaşık onun boylarındaki uzun ve kel bir adamdı. Kaladin oyalanarak Shallan'ın Adolin'in söylediği bir şeye gülmesini ve sonra emineliyle omzunu dürtüklemesini izledi. Kendini ona tamamen kaptırmış gibi görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. Bugünlerde herkes onlara ışık verecek bir şeyleri hak ediyordu. Ama... ya arada sırada Kaladin'e attığı kaçamak bakışlar, tam olarak aynı kişi değilmiş gibi göründüğü zamanlar? Farklı bir gülümsemesinin, gözlerinde neredeyse kötücül bir bakışın belirdiği zamanlar...

Hayal görüyorsun, diye düşündü kendi kendine. Uzun adımlarla yürüdü ve dikkatlerini çekti, kabinlerine girip oturarak içini çekti. Görevde değildi ve şehri gezmekte özgürdü. Diğerlerine fırtına için kendi sığınağını bulacağını söylemişti ve sadece fırtınadan sonraki akşam devriyesi için geri dönmesi gerekiyordu.

"Epey geç kaldın köprücü," dedi Adolin.

"Zamanın ucunu kaçırmışım," dedi Kaladin masaya parmaklarıyla vururken. Fırtına sığınaklarında olmaktan nefret ediyordu. Fazlasıyla hapishaneyi andırıyorlardı.

Dışarıda gök gürültüsü Dinmezfırtına'nın geldiğini haber verdi. Şehirdeki insanların çoğu evlerinde, sığınmacılar da halka açık fırtına sığınaklarında olacaktı.

Bu ücretli sığınak pek kalabalık değildi, masaların ya da kabinlerin çok azı doluydu. Neyse ki bu onlara konuşmak için mahremiyet sağlayacaktı, gerçi işletmeci için anlamı pek iyi değildi. İnsanların boşa harcayacak küreleri yoktu.

"Elhokar nerede?" diye sordu Kaladin.

"Elhokar fırtına sırasında son dakika planları üzerinde çalışıyor," dedi Adolin. "Bu gece kendini seçtiği açıkgözlere göstermeye karar verdi. Ve... iyi bir iş çıkardı Kal. Bu sayede en azından bir miktar askerimiz olacak. Beni memnun edecek kadar çok değil ama bu da *bir şeydir.*"

"Bir başka Parlayan Şövalye olabilir mi?" diye sordu Shallan Kaladin'e bir bakış atarak. "Neler buldun?"

Kaladin öğrendiklerini onlara hızlıca aktardı: Duvar Muhafızları'nın bir Ruhdöküm-cüsü olabilirdi ve *kesinlikle* bir şekilde yemek üretiyorlardı. Şehirdeki zümrüt stoklarına da el koymuşlardı, bu yakın zamanda keşfettiği bir bilgiydi.

"Çivit'i... okuması zor," diye bitirdi Kaladin. "Her gece kışlalan ziyaret ediyor ama asla kendinden bahsetmiyor. Askerler onun kılıcının taşları kestiğini gördüklerini söyledi ama mücevheri yok. Ben bunun Beyazlı Suikastçı'nın silahı gibi bir Şerefkılıcı olabileceğini düşünüyorum."

"Hmm," dedi Adolin arkasına yaslanırken. "Biliyor musun, bu pek çok şeyi açıklar."

"Bölüğüm bu gece akşam devriyesinden sonra onunla yemek yiyecek," dedi Kaladin. "Neler öğrenebilirim bir bakacağım."

Bir garson kız siparişleri almak için geldi, Adolin şarap söyledi. Açıkgöz içkilerinden anlıyordu ve bir şey söylemesine gerek kalmadan Kaladin için tamamen alkolsüz bir içecek söyledi. Çünkü buradan ayrılınca görev başında olacaktı. Kaladin'in beklemediği bir şekilde Shallan'a bir bardak eflatun söylemişti.

Garson kız siparişi alıp giderken Adolin elini Kaladin'e doğru uzattı. "Kılıcına bir bakayım."

"Kılıcıma mı?" dedi Kaladin kabinin arka tarafında büzülmüş kendi kendine bir şeyler mırıldanan Syl'e doğru bakarak. Taş duvarların ötesinde dışarıda gürüldeyen Dinmezfırtına'nın seslerini duymazdan gelmenin bir yoluydu.

"*O* kılıcına değil," dedi Adolin. "Belindekine."

Kaladin aşağıda sandalyesinin yanında çıkıntı yapan kılıca baktı. Neredeyse belinde olduğunu bile unutmuştu. İlk birkaç gün kını her yere çarpmıştı. Tokalarını çözdü ve Adolin'in görmesi için masanın üzerine koydu.

"Bıçağı iyi," dedi prens. "İyi bakılmış. Sana verdiklerinde de bu hâlde miydi?"

Kaladin başıyla onayladı. Adolin kılıcı kınından çekti ve yukarı kaldırdı.

"Biraz ufak," diye belirtti Shallan.

"Bu tek elle kullanılan bir kılıç Shallan. Yakın mesafe piyade silahı. Daha uzun bir kılıç kullanışlı olmaz."

"Uzun derken... Parekılıcı gibi mi?" diye sordu Kaladin.

"Eh, evet, onlar her türlü kuralı çiğniyor." Adolin kılıcı birkaç hamleyle savurdu, sonra kınına soktu. "Sizin bu yücemareşalden hoşlandım."

"Bu *onun* kılıcı değil ki," dedi Kaladin geri alırken.

"Kılıçlarınızın boylarını kıyaslamayı bitirdiniz mi?" diye sordu Shallan. "Çünkü ben bir şey buldum." Büyük bir kitabı gümlemeyle masaya koydu. "Kaynaklarımdan birisi nihayet Hessi'nin Mitikası'nın bir nüshasını bulmayı başardı. Yeni bir kitap ve çıktığında iyi karşılanmamıştı. Yaradılmamışların belirgin kişilikleri olduğundan bahsediyor."

Adolin kitabın kapağını kaldırıp içine göz attı. "Peki... kılıçlarla ilgili bir şey diyor mu?"

"Aman sus," dedi Shallan ve koluna oyuncu –ve biraz da mide bulandırıcı– bir şekilde vurarak uzaklaştırdı.

Evet, ikisini izlemek rahatsız ediciydi. Kaladin ikisini de seviyordu... sadece bir arada değil. Kendini fırtınanın gürültüsünü içki içerek bastırmaya çalışan açıkgözlerle dolu odada etrafına bakmaya zorladı. Halka açık sığınaklarda tıklım tıklım, sahip oldukları üç beş eşyaya sarılmış duran ve dışarıda bırakmak zorunda kaldıkları şeylerin bir kısmının fırtınayı atlatmasını umut ederek bekleyen sığınmacıları düşünmemeye çalıştı.

"Kitap dokuz Yaradılmamış olduğunu iddia ediyor," dedi Shallan. "Bu Dalinar'ın görüsüne de uyuyor, gerçi başka raporlar on Yaradılmamıştan bahsediyor. Büyük ihtimalle insan toplumları ve medeniyetinin öncesindeki günlerden kalmış kadim, ilkel sprenler.

"Kitap bu dokuzunun Issızlıklar sırasında saldırdığını iddia ediyor ancak hepsinin Aharietiam'da yok edilmediğini söylüyor. Yazar bazılarının bugün bile etkili olduğunda ısrar ediyor, ben tecrübelerimize bakarak onun haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Bunlardan bir tanesi de şehirde mi?" dedi Adolin.

"Sanırım..." dedi Shallan. "Sanırım *iki* tane olabilir Adolin. Bir tanesi Sırların Toplayıcısı Sja-anat. Dalinar'ın görülerinde yine onun da adı geçiyor. Sja-anat'ın dokunuşu diğer sprenleri de bozuyor, burada bunun etkilerini görüyoruz."

"Peki ya diğeri?" diye sordu Adolin.

"Ashertmarn," dedi Shallan alçak sesle. El çantasından ufak bir bıçak çıkardı ve düşünmeden masanın üzerini kazımaya koyuldu. "Cümbüşün Kalbi. Kitabın onun hakkında söyleyecek daha az şeyi var, gerçi nasıl insanları aşınlığa sürüklediğinden bahsediyor."

"İki Yaradılmamış," dedi Kaladin. "Emin misin?"

"Olabileceğim kadar eminim. Akıl da ikincisini teyit etti ve krallçenin ayaklanmalardan önceki davranışları da bunun bariz bir işareti gibi görünüyor. Sırların Toplayıcısı'na gelince, yozlaşmış sprenleri kendimiz de görebiliyoruz."

"İki tanesiyle nasıl savaşacağız?" diye sordu Kaladin.

"*Bir tanesiyle* nasıl savaşacağız?" diye sordu Adolin. "Kulede o şeyle savaşmak-

tan çok korkutup kaçırdık. Shallan bunu nasıl yaptığını bilmiyor bile. Onlarla savaşmak konusunda kitap ne diyor?"

"Hiçbir şey." Shallan omzunu silkip masanın üzerindeki minik resmine üfledi. Bu başka bir müşterinin çektiği bir küp şeklindeki yozlaşmış bir şanspreniydi. "Kitap eğer yanlış renkte bir spren görürsen derhâl başka bir şehre taşınman gerektiğini söylüyor."

"Yolun üstünde koca bir ordu var," dedi Kaladin.

"Evet, ne tuhaf ki kokun onları henüz uzaklaştıramadı." Shallan kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Kaladin kaşlarını çattı. Böyle laflar konu Shallan olunca kafasını karıştıran şeylerden bir diğeriydi. Bir an tamamen arkadaş canlısı görünüyordu, sonra ise Kaladin'e hakaret edip sanki bu sadece normal bir konuşmanın parçasıymış gibi davranıyordu. Ama başkalarıyla şaka yollu bile olsa bu şekilde konuşmuyordu.

Derdin ne be kadın, diye düşündü. Harap Ovalar'da uçurumların içinde özel bir şeyleri paylaşmışlardı. Bir yücefırtına sırasında birbirlerine sokulmuş, konuşmuşlardı. Bu yüzden utanıyor muydu? Arada bir onu terslemesinin nedeni bu muydu?

Eğer öyleyse Kaladin'e baktığı ve sırıttığı diğer zamanların açıklaması neydi? Muzip bir şekilde göz kırptığı zamanların?

"Hessi Yaradılmamışların yalnızca sprenleri değil, *insanları* da yozlaştırdığının hikâyelerinden bahsediyor," diyordu Shallan. "Belki sarayda olan şey de budur. Bu gece mezhebin içine sızdığım zaman daha fazlasını öğreneceğiz."

"Yalnız gitmen hoşuma gitmiyor," dedi Adolin.

"Yalnız olmayacağım. Ekibim var."

"Bir çamaşırcı kadın ve iki firari," dedi Kaladin. "Eğer Gaz'dan bahsediyorsan o adamlara fazla güvenmesen iyi olur."

Shallan çenesini kaldırdı. "En azından *benim* askerlerim öylece orada durup üzerlerine ok atılmasını beklemek yerine savaş kamplarından ne zaman uzaklaşmaları gerektiğini biliyorlar."

"Sana güveniyoruz Shallan," dedi Adolin sanki, *Karıştırma,* demek istermiş gibi Kaladin'e gözlerini dikerek. "O Yeminkapısı'na gerçekten bir bakmamız gerekiyor."

"Ya açamazsam?" diye sordu Shallan. "O zaman ne olacak?"

"Harap Ovalar'a geri çekilmek zorunda kalacağız," dedi Kaladin.

"Elhokar ailesini geride bırakmayacaktır."

"O zaman Drehy, Skar ve ben sarayı basarız," dedi Kaladin. "Gece uçarak üst balkondan içeri girer, kraliçeyi ve genç prensi alırız. Bunu tam yücefırtınanın gelmesinden önce yapar, sonra da hep birlikte Urithiru'ya geri uçarız."

"Şehri de bir başına bırakmış oluruz," dedi Adolin dudaklarını sıkarak.

"Şehir dayanamaz mı?" diye sordu Shallan. "En azından destek kuvvetle gelene kadar?"

"Bu aylar sürer," dedi Adolin. "Ve Duvar Muhafızları da... kaç kişi? Dört tabur mu?"

"Toplamda beş," dedi Kaladin.

"Beş bin asker mi?" diye sordu Shallan. "O kadar az mı?"

"Bu bir şehir garnizonu için fazla aslında," dedi Adolin. "Tahkimatların amacı az sayıda askerin çok daha büyük bir kuvvete direnebilmesini sağlamak. Ama düşmanın beklenmedik bir avantajı var. Uçabilen Yokelçiler ve şehre doluşmuş müttefikleri."

"Evet," dedi Kaladin. "Duvar Muhafızları azimli ama güçlü bir saldırıya karşı koyamazlar. Orada on binlerce parshmen var ve saldırmaları yakın. Fazla zamanımız kalmadı. Kaynaşıklar gelip duvarı parça parça ele geçirecekler ve peşlerinden de orduları gelecek. Eğer bu şehri savunacaksak Parlayanlar'a ve Paredarlara ihtiyacımız olacak."

Kaladin ve Shallan bakıştılar. Parlayanlar'ı daha savaşa hazır bir grup değildi. Fır-

tınalar adına. Adamları uçmaya yeni yeni başlıyordu. Rüzgârda kolayca uçabilen bu yaratıklarla savaşmaları nasıl beklenebilirdi? Kaladin hem bu şehri *hem de* adamlarını nasıl koruyabilirdi?

Sessizleştiler, dışarıdaki gök gürlemesiyle odanın titremesini dinlediler. Kaladin bunun Kaya'nın karışımlarından biri olmasını dileyerek içeceğini bitirdi ve sandalyenin yan tarafında durduğunu fark ettiği garip bir kremciğe parmağıyla vurup düşürdü. Çok sayıda bacağı ve sırtında garip bronz renkli bir deseni olan bombeli bir bedeni vardı.

İğrenç. Şehirdeki bütün sıkıntılara rağmen mekânın sahibinin en azından burayı temiz tutabilmesi gerekirdi.

◆
◆ ◆

Sonunda fırtına tamamen dindiğinde Shallan Adolin'in kolunda şarap evinden dışarı çıktı. Kaladin'in akşam devriyesi için kışlasına doğru hızla uzaklaşmasını izledi.

Büyük ihtimalle kendisinin de aynı hevesle yola koyulması gerekirdi. Bugün hâlâ biraz yiyecek çalması gerekiyordu, akşam Anlar Mezhebi'ne yaklaştığı zaman onları tatmin etmeye yetecek kadarını. Bunun zor olmaması gerekirdi. Vathah planlama işlerini İshnah'nın gözetimi altında üstlenmişti ve oldukça yetenekli çıkmıştı.

Yine de oyalanarak Adolin'in yanında olmanın tadını çıkarıyordu. Shallan burada olmak istiyordu, onun yanında, Peçe'ye dönüşmesinin zamanı gelmeden önce. *Peçe*... eh, o Adolin'i pek de umursamıyordu. Fazla efendiydi, fazla bihaber, fazlasıyla *göründüğü gibiydi*. Bir müttefik olarak Adolin'e itirazı yoktu ama romantik açıdan biraz bile ilgilenmiyordu.

Shallan koluna girerek Adolin'le birlikte yürüdü. İnsanlar şimdiden ortaya çıkmış ortalığı toparlıyorlardı, gerçi yurttaşlık görevinden çok mal bulma umuduyla. Fırtınadan sonra bitkileri kemirmek için ortaya çıkan kremcikleri hatırlatıyorlardı. Yakınlardaki kapı eşiklerinde duran süs kayafilizleri kümeler hâlinde sarmaşıklarını uzatıyordu. Yeşil asmalar ve açılan yapraklar şehrin kahverengi tuvali üzerinde filizleniyor gibiydi.

Yakınlardaki bir öbeğe Dinmezfırtına'nın kırmızı yıldırımı düşmüş ve yakmıştı.

"Sana bir ara İmkânsız Şelale'yi göstermeliyim," dedi Adolin. "Eğer doğru açılardan bakarsan su sanki katmanlar boyunca aşağı akıyor ve sonra bir şekilde tekrar yukarıya dönüyor gibi görünüyor..."

Yürürlerken Shallan kınlmış bir ağaç gövdesinden yarı yarıya dışarı sarkan ölü bir vizonun üzerinden atlamak zorunda kalmıştı. Çok romantik bir gezi sayılmazdı ama sahte bir yüzle de olsa Adolin'in koluna girmek *güzeldi*.

"Hey!" dedi Adolin. "Eskiz defterine hâlâ bakamadım. Bana göstereceğini söylemiştin."

"Yanlış defteri getirmişim ya, hatırladın mı? Masayı kazımak zorunda kaldım." Sırıttı. "Benim bakmadığım sırada gidip masadaki hasarın parasını ödediğini görmedim sanma."

Adolin homurdandı.

"İnsanlar meyhane masalarını kazır. Bu *her zaman* olan şey."

"Evet, evet. Güzel bir kazımaydı da."

"Tabii bunu yapmamış olmam gerektiğini düşünüyorsun." Adolin'in kolunu sıktı. "Ah, Adolin Kholin. *Aynı* babana benziyorsun. Bir daha yapmam, tamam mı?"

Adolin kızarıyordu. "Bana eskiz göreceğim sözü verilmişti," dedi. "Yanlış eskiz defteri olması umurumda değil. Sanki yıllardır resimlerini hiç görmemiş gibi hissediyorum."

"Bu defterde iyi bir şey yok," dedi Shallan el çantasını karıştırırken. "Son zamanlarda dikkatim dağınık."

Adolin yine de defteri aldı, Shallan gizliden gizliye memnundu. Sayfaları çevirerek en son çizimlere bakmaya başladı ve her ne kadar garip sprenlerinkileri fark etse de en çok Shallan'ın koleksiyonu için yaptığı sığınmacı eskizlerine bakıyordu. Kızıyla birlikte gölgelerin içinde oturan bir anne, ama yüzü ufka ve doğmak üzere olan güneşin izlerine bakıyor. Kalın elli bir adam sokaktaki yatağının etrafını süpürüyor. Açıkgöz genç bir kadın eli bağlı bir kesenin içinde ve üzerinde sadece bir gecelikle pencereden dışarı sarkmış, saçları özgürce dalgalanıyor.

"Shallan," dedi Adolin. "Bunlar inanılmaz! Neredeyse en iyi resimlerin!"

"Çalakalem eskizler Adolin."

"Çok güzeller," dedi bir diğerine bakarken, orada durdu. Bu onun yeni takım elbiselerinden birini giymiş bir resmiydi.

Shallan kızardı. "Orada olduğunu unutmuşum," dedi eskiz defterini geri almaya çalışarak. Adolin resme biraz daha baktı, sonra nihayet Shallan'ın çekiştirmelerine yenik düşerek defteri geri verdi. Shallan rahatlamayla iç çekti. Adolin diğer sayfadaki Kaladin eskizini görürse *utanacak* filan değildi, Shallan her türlü insanı çiziyordu. Ama son gördüğü resmin kendisine aitti ve en iyi resmi gibi duruyordu. Diğerinde Peçe biraz fazla belliydi.

"Zaten çok iyisin ve daha da iyiye gidiyorsun."

"Olabilir. Ama bu gelişimde kendime ne kadar pay verebilirim bilmiyorum. *Parlayan Sözler* Işıkörenler'in pek çoğunun sanatçı olduğunu söylüyor."

"O zaman tarikat senin gibi kişileri alıyordu."

"Ya da Dalgabağlama onları daha yetenekli yaparak diğer sanatçılara karşı adil olmayan bir avantaj sağlıyordu."

"Benim diğer düelloculara karşı adil olmayan bir avantajım var. Çocukluğumdan beri en iyi eğitimleri aldım. Güçlü ve sağlıklı olarak doğdum ve babamın zenginliği bana dünyanın en iyi idman arkadaşlarıyla çalışma imkânı verdi. Uzun boyum üstünlük sağlıyor. Peki bu durum kazandığım zaman övgüyü hak etmediğim anlamına mı gelir?"

"Sen *doğaüstü* bir yardım almıyorsun ama."

"Ama senin de çok çalışman gerekti. Bunu biliyorum." Kolunu Shallan'a sararak yürümeye devam ederlerken onu kendisine doğru çekti. Diğer Alethi çiftleri toplum içinde aralarındaki mesafeyi korurlardı ama Adolin sarılmayı seven bir anne tarafından büyütülmüştü. "Biliyor musun, babamın şikâyet ettiği bir şey var. Parekılıcı'nın kullanım alanı neydi diye soruyor."

"Iı... Ben insanları kesip biçmek için olduklarını düşünüyorum. Hatta kesmeye gerek bile kalmıyor. Bu yüzden..."

"Ama neden sadece kılıç? Babam antik Parlayanlar'ın halk için neden başka aletler yapmadığını soruyor." Shallan'ın omzunu sıktı. "Güçlerinin seni daha iyi bir sanatçı yapması hoşuma gidiyor Shallan. Babam yanılıyor. Parlayanlar sadece asker *değillerdi*! Evet, inanılmaz silahlar yarattılar ama aynı zamanda inanılmaz sanat eserleri de yaratmış olmalılar! Savaş bittiği zaman bu eserler için başka kullanım yerleri de bulabiliriz."

Fırtınalar adına, bazen hevesi sarhoş edici olabiliyordu. Terzi dükkânına doğru yürürlerken Shallan ondan ayrılmayı hiç istemiyordu, gerçi Peçe'nin işine koyulması gerekiyordu.

Herkes olabilirim, diye düşündü Shallan mavi yapraklardan bir girdaba benzeyen birkaç neşespreninin esip geçtiğini fark ederek. *Her şey olabilirim.* Adolin ondan çok daha iyi birini hak ediyordu. Hak ettiği kişiye dönüşebilir miydi? Kusursuz eşi, Adolin Kholin'e görünüşü ve davranışlarıyla layık olacak bir kadını yaratabilir miydi?

Yapamazdı. Aslında o yaralı ve zavallıydı, dışı güzel güzel boyanmıştı ama içerisi

korkunç bir rezaletti. Zaten Adolin için onun üzerini bir yüzle örtüyordu. Neden birkaç adım daha ileri gitmeyecekti ki? Parlayan... Parlayan onun kusursuz eşi olabilirdi ve Adolin'den *hoşlanıyordu* da.

Bu düşünce Shallan'ın içini ürpertti.

Terzi dükkânına Adolin'in kendi başına yürüyerek dönerken güvenliği için endişe etmeyeceği kadar yaklaştıkları zaman Shallan elini bırakmak için kendini zorladı. Bir an için hüreliyle Adolin'in elini tuttu. "Gitmem gerekiyor."

"Mezheple güneş batana kadar buluşmayacaktın."

"İlk önce onlara ödeme yapmak için biraz yiyecek çalmam gerek."

Adolin yine de elini bırakmadı. "Orada neler yapıyorsun Shallan? Kime dönüşüyorsun?"

"Kime ihtiyaç varsa," dedi Shallan. Sonra uzandı ve Adolin'i yanağından öptü. "Kendin olduğun için teşekkür ederim Adolin."

"Dönüşebileceğim kimse kalmamıştı," diye mırıldandı Adolin.

Beni asla durdurmuyor.

Shallan bir köşeyi dönünceye kadar Adolin izlemişti, kalbi hızla çarpıyordu. Adolin Kholin hayatında ılık bir gün doğuşu gibiydi.

Peçe dışarı sızmaya başladı ve bazen güneştense fırtına ve yağmuru tercih ettiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Artık harabe olan bir binanın iç köşesindeki zulayı kontrol etti. Kırmızı buraya içinde Peçe'nin kıyafetinin olduğu bir torba bırakmıştı. Aldı ve üzerini değiştirmek için uygun bir yer aramaya koyuldu.

Dünyanın sonu gelmişti ama bu en çok bir fırtınadan sonra gerçek görünüyordu. Etrafa saçılmış çöpler, sokakların yanlarında ya da yıkıntıların altında inleyen sığınaklara gidememiş insanlar.

Sanki her fırtına onları Roshar'dan silmeye çalışıyordu da sadece irade ve şans eseri var olmaya devam ediyorlardı. Şimdi iki tane fırtınayla durum daha beterdi. Eğer Yokelçileri yenerlerse Dinmezfırtına devam edecek miydi? Savaşı kazansalar da, kaybetseler de eninde sonunda hepsini denize dökecek bir şekilde toplumlarını aşındırmaya başlamış mıydı?

Yürürken yüzünün değiştiğini hissetti, el çantasından Fırtınaışığı çekiyordu. Solarak bir kora dönüşmeden önce içinde alevlenen bir ateş gibi yükseldi, Adolin'in baktığı eskizlerdeki insanlara dönüştü.

Küçük yatağının etrafındaki alanı çıldırmış bir dünyada bir parça kontrolü elinde tutmaya çalışır gibi inatla temiz tutmaya çalışan zavallı adam.

Ergenliğin neşesine ne olduğunu merak eden açıkgözlü kız. Bir baloya giderken ilk defa havahını giymek yerine ailesi evlerini komşu kasabalardan düzinelerce akrabalarına açmak zorunda kalmış ve sokaklar güvenli olmadığı için günlerini kilit altında geçiriyordu.

Karanlıkta çocuğuyla oturmuş ufka ve gizli güneşe bakan anne.

Yüz üzerine yüz. Yaşam üzerine yaşam. Ezici, baş döndürücü, canlı. Nefes alan ve ağlayan ve gülen ve var olan. O kadar çok umut, o kadar çok yaşam, o kadar çok rüya.

Havahının yanındaki düğmelerini açtı ve düşmeye bıraktı. İçindeki ağır kitap yüzünden gümleyen çantasını attı. Üzerinde sadece içliğiyle yürüdü, eminell açıktaydı, rüzgârı derisinde hissediyordu. Hâlâ bir illüzyon giyiyordu ve illüzyon soyunmamıştı, o yüzden kimse onu göremezdi.

Kimse onu göremezdi. Bu zamana kadar onu gerçekten gören olmuş muydu? Sokağın köşesinde durdu, değişen yüzleri ve kıyafetleri giyiyor, özgürlük hissinin tadını çıkarıyordu, çıplak olduğu hâlde giyinik olan derisi rüzgârın dokunuşuyla ürperiyordu.

Etrafında insanlar binalara kaçıştı, korkmuşlardı.

Sadece bir diğer spren, diye düşündü Shallan/Peçe/Parlayan. *Ben işte buyum. Vücut bulmuş duygu.*

Ellerini iki yana kaldırdı, açıktaydı ama yine de görünmezdi. Şehrin sakinlerinin nefeslerini içine çekti.

"Mmm..." dedi Desen kendisini geride bıraktığı elbiseden ayırırken. "Shallan?"

"Olabilir," dedi oyalanarak.

En sonunda kendisini tamamen Peçe kişiliğine bıraktı. Anında başını iki yana salladı ve elbiselerle çantayı aldı. Çalınmadıklan için şanslıydı. Aptal kız. Etrafta şiirden şiire gezinecek zamanları yoktu.

Peçe kökleri duvar boyunca iki yöne birden uzanmış büyük bir ağacın yanında kuytu bir yer buldu. Hızla iç çamaşırlarını düzeltti, sonra pantolonunu giydi ve gömleğinin düğmelerini ilikledi. Şapkasını taktı, bir el aynasında kendisine baktı, sonra başıyla onayladı.

Tamam o zaman. Vathah'ya buluşma zamanıydı.

Akıl'ın eskiden kaldığı handa bekliyordu. Parlayan'ın onunla daha kapsamlı bir sorgulama için orada yeniden karşılaşma umudu vardı. Meraklı hancının bakışlarından uzakta özel odada, Vathah satın aldığı haritaları aydınlatmak için birkaç küre dizmişti. Peçe'nin bugün soymayı düşündüğü malikânenin ayrıntılarını gösterlyorlardı.

"Buna Mozole diyorlar," diye açıkladı Vathah Peçe otururken. Satın aldığı binanın büyük holünün bir eskizi gösterdi. "O heykellerin hepsi Ruhdöküm bu arada. Evin sevilen hizmetkârlan fırtına kapası taşa dönüştürülmüşler."

"Açıkgözler arasında şeref ve saygı işaretidir."

"*Korkunç*," dedi Vathah. "Ben öldüğüm zaman cesedimi yakın. Torunlarınız çaylarını yudumlarken sonsuza kadar bana bakmak zorunda kalmasınlar."

Peçe başıyla onaylarken Shallan'ın eskiz defterini masanın üzerine koydu. "Buradan bir yüz seç. Bu harita kilerin dış duvarın yanında olduğunu söylüyor. Zaman kısıtlı, bu yüzden bu sefer kolay yoldan yapsak iyi olur. Kırmızı'ya dikkatleri dağıtacak bir şey yaptır, sonra Shallan'ın Kılıç'ıyla doğrudan yiyeceklere bir yol açalım."

"Mozole'de bir servet olduğunu söylüyorlar. Tenet ailesinin serveti varmış..." Peçe'nin yüzündeki ifadeyi görünce sözünü tamamlamadı. "Serveti boş veriyoruz o zaman."

"Yiyeceği alıp çıkıyoruz."

"Tamam." Yatağının etrafını süpüren adamın resminde durarak baktı. "Beni haydutluktan kurtardığınız zaman artık hırsızlıkla işim kalmadığını düşünmüştüm."

"Bu farklı."

"Nasıl farklı? O zaman da çoğunlukla yiyecek çalardık Berrakhanım. Sadece hayatta kalmak ve unutmak istiyorduk."

"Hâlâ unutmak istiyor musun?"

Vathah homurdandı. "Hayır, sanırım istemiyorum. Sanınm artık geceleri biraz daha rahat uyuyorum."

Kapı açıldı ve hancı elinde içkilerle içeri daldı. Vathah haykırdı ama Peçe yüzünde komik bir ifadeyle döndü. "Rahatsız edilmek istemediğimi söylediğimi sanıyorum," dedi.

"İçecek bir şeyler getirdim!"

"Bu da rahatsız edici," dedi Peçe kapıdan dışanyı göstererek. "Susarsak söyleriz."

Hancı homurdandı, sonra elinde tepsisiyle geri geri kapıdan çıktı. *Şüpheleniyor*, diye düşündü Peçe. *Akıl ile birlikte bir şeyler çevirdiğimizi düşünüyor ve ne olduğunu öğrenmek istiyor.*

"Bu buluşmaları başka bir yere taşımanın zamanı geldi, ne dersin Vathah?" Dönüp masaya baktı.

Ama oturan başka birini buldu.

Vathah gitmişti, yerinde kalın elleri ve iyi bakılmış bir önlüğü olan kel bir adam vardı. Shallan masanın üzerindeki resme bir bakış attı, sonra yanındaki sönmüş küreye, sonra tekrar Vathah'ya.

"Güzel," dedi. "Ama kafanın arkasını unutmuşsun, resimde olmayan kısmı."

"Ne?" diye sordu Vathah kaşlarını çatarak.

Peçe ona el aynasını gösterdi.

"Niye bu yüzü üzerime koydun?"

"Koymadım," dedi Peçe ayağa kalkarak. "Paniğe kapıldın ve bu oldu."

Vathah hâlâ aynaya bakarak yüzünü yokladı, şaşkındı.

"Eminim ilk birkaç sefer her zaman kazara oluyordur," dedi Peçe. Aynayı çantasına koydu. "Şunları toparla. Bugün planı uygulayacağız ama yarın soygun görevinde izinlisin. Fırtınaışığı'nla antrenman yapmanı istiyorum."

"Antrenman..." Sonunda anlamış gibi göründü, kahverengi gözleri sonuna kadar açıldı. "Berrakhanım! Ben fırtına kapası bir *Parlayan* değilim."

"Elbette değilsin. Muhtemelen silahtarsındır. Galiba tarikatların pek çoğunda varlardı. Daha fazlasına da dönüşebilirsin. Sanırım Shallan yeminini etmeden öncesinde yıllarca ara ara illüzyon yapıyordu. Ama öte yandan onun kafası fazlasıyla bulanık. Benim çok küçükken kılıcım vardı ve..."

Derin bir nefes aldı. Neyse ki o günleri Peçe yaşamamıştı.

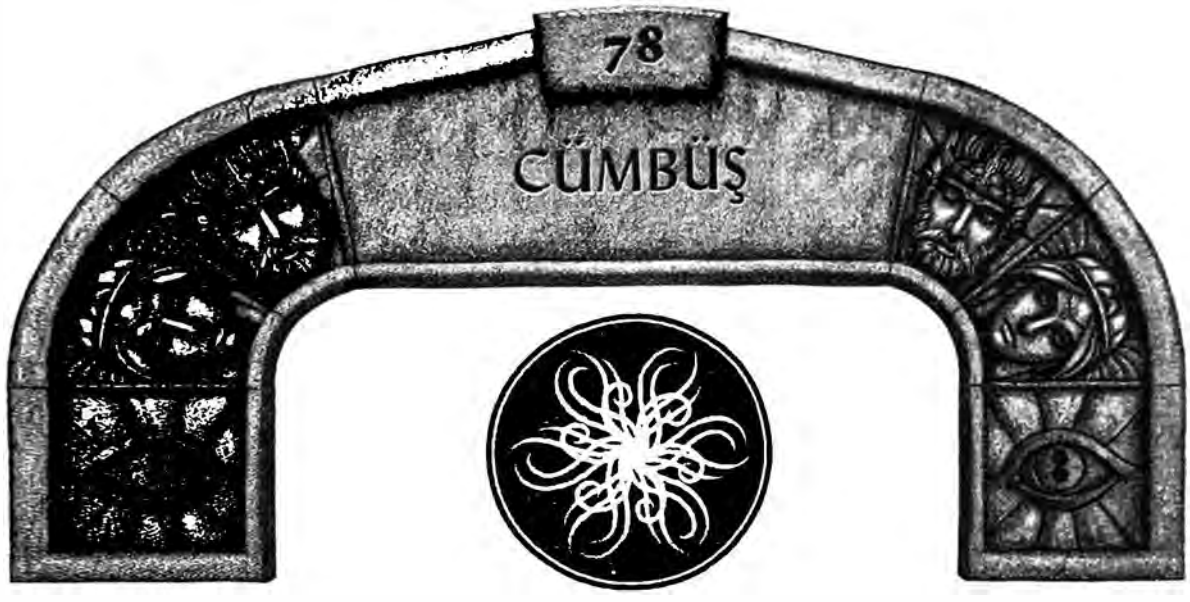
Desen uyarıyla uğuldadı.

"Berrakhanım..." dedi Vathah. "Peçe, sen gerçekten de benim..."

Fırtınalar adına, *ağlayacakmış* gibi görünüyordu.

Peçe omzunu sıvazladı. "Boşa harcayacak zamanımız yok. Mezhep beni dört saat sonra bekliyor ve yüklü bir miktarda yiyecek getirmemi umuyorlar. Başının çaresine bakabilir misin?"

"Tabii, tabii," dedi Vathah. İllüzyon en sonunda kayboldu ve Vathah'nın kendi yüzünü bu kadar duygulu görmek daha bile çarpıcıydı. "Bunu yapabilirim. Haydi zenginlerden alıp delilere verelim."

Âlim Parlayanlar arasında bir ittifak kuruldu. Hedefimiz düşmanı Yokışığı kaynaklarından mahrum bırakmak, bu onların dönüşmeye devam etmelerine engel olacak ve bize savaşta üstünlük sağlayacak.

—Çekmece 30-20, ikinci zümrüt

Peçe kendisini açık etmişti.

Soygundan elde ettikleri ganimetle dolu arabası mezheple buluşma noktasına doğru ilerlerken içi içini yiyordu. Sırtını bir tahıl çuvalına dayayarak yayılmış, ayaklarını da tuzlanmış ve kâğıda sarılmış bir domuz budunun üzerine uzatmıştı.

"Çevikspren" Peçe'ydi çünkü yiyecek dağıtırken görülen kişi oydu. O yüzden bu cümbüşe katılmak için kılık değiştirmeden gitmek zorundaydı.

Düşman onun neye benzediğini biliyordu. Peçe'yi açık etmemek için yeni bir kişilik, yeni bir sahte yüz yaratsaydı daha mı iyi olacaktı?

Peçe zaten *sahte bir yüz,* dedi bir parçası. *Onu her zaman terk edebilirsin.*

Bu parçasını boğdu ve iyice derinlere gömdü. Peçe terk etmek için fazla gerçek, fazla canlıydı. Shallan daha kolay terk edilirdi.

Yeminkapısı platformuna çıkan merdivenlere ulaştıklarında ilk ay yükselmişti. Vathah arabayı durdurdu ve Peçe ceketi etrafında dalgalanarak aşağı atladı. Buradaki iki muhafız kırmızı ve altın sarısı saçaklarıyla alevspreni şeklinde giyinmişlerdi. Kaslı yapılan ve merdivenlerin yanına dayadıkları o iki mızrak bu adamların mezhebe katılmadan önce asker olabileceklerine işaret ediyordu.

Bir kadın nöbetçilerin arasından geçerek geldi, göz delikleri olan ama başka herhangi bir deseni olmayan düz beyaz bir maske takıyordu. Peçe gözlerini kıstı, maske ona Mralze'in Hayaletkanlardaki ustası İyatil'i hatırlatmıştı. Gerçi bunun şekli çok farklıydı.

"Sana yalnız gelmen söylenmişti Çevikspren," dedi kadın.

"Bütün bunları kendi başıma mı indirmemi bekliyordunuz?" Peçe elini arabanın arka tarafına doğru salladı.

"Biz hallederiz," dedi kadın tereddüt etmeden, muhafızlardan biri arabanın arka

kapağını indirirdi ve diğeri tuttuğu bir meşaleyi yukan kaldırdı. Küre lambası değil, meşale. "Mmmm..."

Peçe hızla döndü. O uğuldama...

Muhafızlar yiyecekleri indirmeye başladı.

"Kırmızıyla işaretlenmiş iki torba dışındaki her şeyi alabilirsiniz," dedi Peçe elliyle işaret ederek. "Fakirleri ziyaret ederken onlara ihtiyacım var."

"Bunun pazarlık konusu olduğunun farkında değildim," dedi mezhepçi. "Bunu sen istedin. Şehrin her tarafında cümbüşe katılmak istediğinin söylentilerini yayıyormuşsun."

Akıl'ın işi gibi görünüyordu. Ona teşekkür etmesi gerekecekti.

"Neden buradasın?" diye sordu karşılamaya gelen mezhep üyesi, sesi meraklı gibiydi. "İstediğin nedir Çevikspren, pazar yerinin kahramanı olmak mı?"

"Ben sadece... bu sesi duyup duruyorum. Sonun geldiğini ve teslim olmam gerektiğini, sprenlerin zamanını kucaklamamı söylüyor." Peçe Yeminkapısı platformuna doğru döndü, yukarıda turuncu bir ışık parlıyordu. "Cevaplar yukanda, değil mi?"

Gözünün ucuyla üçlünün birbirlerine başlarını salladıklarını gördü. Bir çeşit sınavı geçmişti.

"Aydınlanmaya giden basamaklardan çıkabilirsin," dedi beyazlı mezhep üyesi. "Rehberin yukarıda seninle buluşacak."

Peçe şapkasını Vathah'ya fırlattı ve gözlerinin içine baktı. Arabanın boşaltılması bittikten sonra uzaklaşacak ve birkaç sokak ötede Yeminkapısı platformunu izleyebileceği bir yerde duracaktı. Eğer başı derde girerse Fırtınaışığı'nın iyileştireceğine güvenerek kendini aşağıya atacaktı.

Merdivenleri çıkmaya başladı.

◆
◆ ◆

Kaladin normalde şehirlerde fırtınadan sonraki hissi severdi. Temiz ve tazeydi, çöpler ve pislik yıkanıp giderdi.

Akşam devriyesini bitirmiş, fırtınadan sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için devriye bölgelerini kontrol etmişti. Şimdi duvarın üzerinde durmuş, hâlâ ekipmanlarını yerleştiren mangasının geri kalanını bekliyordu. Güneş daha yeni batmıştı, yemek zamanıydı.

Aşağıda düşen yıldırımların yeni kararttığı binaları seçebiliyordu. Bir buket bozulmuş rüzgârspreni arkalarında yoğun kırmızı çizgiler bırakarak geçti. Hatta bir şekilde havanın kokusu bile yanlıştı. Küflü ve yaş.

Sakal ve diğerleri merdivenlere doluşana kadar Syl omzunda sessizce oturdu. Kaladin de sonunda onlara katılarak aşağıda iki müfrezenin akşam yemeği için toplandığı kışlaya indi, kendi müfrezesi burayı bir diğeriyle paylaşıyordu. Bu gece diğer müfrezeden yirmi kadar adam duvarda nöbet tutuyordu ama diğer herkes buradaydı.

Kaladin'in gelmesinden kısa bir süre sonra iki müfrezenin yüzbaşılan adamlarına sıraya girmelerini emretti. Kaladin sırada Sakal ile Ved'in arasında durdu ve birlikte Çivit kapıdan girerken selam verdiler. Her zaman olduğu gibi göğüs plakası, zincir zırhı ve peleriniyle savaşa hazırdı.

Bu gece resmî bir inceleme yapmaya karar vermişti. Çivit sıraları boyunca yürür ve iki yüzbaşıya sessizce bir şeyler söylerken Kaladin ve diğerleri hazır ol vaziyetinde bekledi. Birkaç kılıca baktı ve askerlerin bazılarına bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Kaladin ter dökerek ve generalin her şeyin düzgün olduğuna karar vermesini umut ederek böyle sıralarda sayısız defa beklemiş gibi hissetti.

Her zaman öyle yaparlardı. Bu gerçekten sorunları bulmak için yapılan bir denetle-

me değildi, bu askerlerin yücemareşalleri için *gaz verme* fırsatıydı. Yücemareşal onlara "Komuta etme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi müfreze olmanız mümkün," derken iftiharla göğüsleri kabardı. Kaladin bu kelimeleri Amaram'dan da duyduğuna emindi.

Klişe olsun olmasın, kelimeler askerleri cesaretlendiriyordu. Sırayı bozma izni verildiği zaman bağrışarak yücemareşali övdüler. Herkesin moral desteğine aç olduğu savaş zamanlarında ordudaki "en iyi müfrezeler"in sayısı epey artıyor olmalıydı.

Kaladin subayların masasına doğru yürüdü. Kendini yücemareşalin masasında yemeğe davet ettirmek için fazla uğraşması gerekmemişti. Noro, Kaladin'in teğmenliğe terfi ettirilmesini istiyordu, askerlerin çoğu da Çivit'ten aynı masaya oturamayacak kadar çekiniyordu.

Yücemareşal pelerinini ve garip kılıcını bir askılığa asmıştı. Eldivenlerini çıkarmıyordu ve her ne kadar göğüs zırhından dolayı göğüsleri belli olmasa da, o yüz ve bedenin bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca derisinin ve saçının renkleriyle açık turuncu gözleri gayet Alethi'ydi.

Batıda paralı asker olarak çalışmış olmalı, diye düşündü Kaladin. Bir keresinde Sigzil ona batıda kadınların da savaştıklarından bahsetmişti, özellikle de paralı asker olarak.

Yemekleri basit bir körili tahıldı. Kaladin bir lokma aldı, şimdiye kadar Ruhdökülmüş tahılın ağızda bıraktığı tadı iyice öğrenmişti. Kalıcı bir bayatlık. Körinin faydası oluyordu ama aşçılar koyulaştırmak için kaynatarak tahıldan elde ettikleri nişastayı kullanmışlardı, o yüzden o aynı tat köriye de sinmişti.

Kaladin Çivit'in iki yüzbaşıyla konuşarak oturduğu yerden nispeten uzaktı. Neden sonra bir tanesi tuvalete gitmek için izin istedi.

Kaladin bir an düşündü, sonra tabağını aldı ve boşalan yere oturmak için ilerledi.

◆
◆ ◆

Peçe platformun üzerine ulaştığında küçük bir köy gibi görünen bir yere girdi. Buradaki manastır binaları Harap Ovalar'dakilerden çok daha küçük ama çok daha güzellerdi. Kaliteli taşlardan inşa edilmiş, eğimli üçgen şekilli çatıları olan binalardan bir kümeydi, uçları Köken'e doğru bakıyordu.

Binaların çoğunun kenarlarında dönen desenler hâlinde yetiştirilmiş ve yontulmuş süs şistkabuklar vardı. Peçe Shallan için bir Hatıra aldı ama asıl dikkati çeken içerilerden gelen ışıktaydı. Kontrol binasını göremiyordu. Diğer binalar önünü kapatıyordu. Solunda duran sarayı ise *görebiliyordu*, gecenin karanlığında pencerelerinde yanan ışıklarla parlıyordu. Günyolu denilen üzeri kapalı bir yürüyüş yoluyla Yeminkapısı platformuna bağlanıyordu. Karanlıkta sadece gölgeler gibi görünen küçük bir grup asker yolu koruyordu.

Daha yakınında, basamakların tepesinde bir şistkabuk çıkıntısının üstünde şişman bir adam oturuyordu. Kısa saçı ve açık yeşil gözleri vardı, Peçe'ye dost canlısı bir şekilde sırıttı. "Hoş geldin! Bu gece rehberin benim çünkü cümbüşte ilk gecen! Biraz... ee, dikkat dağıtıcı olabiliyor."

Bu ardent cübbesi, diye fark etti Peçe. Paralanmış ve pek çok yemek lekesine benzer şeyle kirlenmişti.

"Buraya gelen herkes yeniden doğar," dedi adam oturduğu yerden ayaklarının üzerine atlarken. "Senin adın artık... ıı..." Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Nereye yazmıştım onu? Neyse sanırım pek de önemli değil. Senin adın Kishl. Hoşuna gitti mi? Buraya çıkmakla iyi iş başardın. Burası şehirde gerçek eğlenceyi bulacağın yer."

Ellerini ceplerine geri soktu ve yollardan birine doğru baktı, sonra omuzları çöktü. "Her neyse," dedi. "Haydi gidelim. Bu gece yapılacak çok cümbüş var. Her zaman yapılması gereken çok cümbüş oluyor..."

"Peki ya sen?"

"Ben mi? Ah, ee, bana verdikleri isim Kharat. Değil mi? Unutmuşum." Peçe'nin onu takip edip etmediğine bakmadan sallana sallana yürümeye başladı.

Peçe takip etti, merkeze ulaşmayı istiyordu. Ancak hemen ilk binayı geçtikleri zaman cümbüşe vardılar; gördüklerini idrak etmek için durup bakması gerekti. Zeminin üstünde büyük bir kamp ateşi yanıyordu, alevler rüzgârda savruluyor ve çıtırdıyor, Peçe'yi ısıyla kaplıyordu. Parlak mavi renkli ve bir şekilde daha bile çıkıntılı görünen bozulmuş alevsprenleri içinde dans ediyordu. Burada yürüyüş yoluna dizilmiş, yemekle dolup taşan masalar vardı. Şekerlenmiş etler, tatlıyla kaplanmış gözleme yığınları, meyveler ve pastalar.

Çok çeşitli insanlar yanlarından geçiyor, arada bir masaların üzerinden yemeklerden avuçlarıyla alıyorlardı. Gülüyor ve bağırıyorlardı. Pek çoğu kahverengi cübbelerinin işaret ettiği kadarıyla ardentti. Diğerleri açıkgözlüydü ama kıyafetleri... çürümüş müydü? Bu ceketleri eksik takım elbiseler, etekleri yere sürtünmekten parçalanmış havahlar için bu uygun bir kelime gibi görünüyordu. Eminellerini örten kol yenleri omuzdan yırtılmış ve bir yerlere atılmıştı.

Akvaryumdaki balıklar gibi hareket ediyor, sağdan sola akıyorlardı. Üniformalarından geri kalan paçavraların içinde askerleri seçti; hem açık hem koyugözlülerdi. Kenarda duran Kharat'ı ya da Peçe'yi fark etmiş gibi görünmüyorlardı.

Yeminkapısı kontrol binasına ulaşmak için bu insan nehrini yarıp geçmesi gerekecekti. Başlayacak oldu ama Kharat onu kolundan yakalayarak insan nehrine katılması için yönlendirdi.

"Bizim dış halkada kalmamız gerekiyor," dedi. "Bize içeriye gitmek yok, evet yok. Mutlu ol. Sen... sen dünyanın sonunun tadını çıkarma şansını buldun..."

Peçe gönülsüzce onu çekiştirmesine izin verdi. Zaten platformun etrafında bir tur atmak en iyisi olacaktı. Ama başladıktan kısa bir süre sonra sesi duymaya başladı.

Teslim ol.

Acını bırak.

Ye. Eğlen.

Sonu kucakla.

Desen ceketinde uğuldadı, sesi gülen ve içen insanların sesleri içinde kayboluyordu. Kharat parmaklarını bir çeşit kremalı tatlıya daldırdı ve bir avuç dolusu tatlı aldı. Gözleri ifadesizleşti ve yemeği ağzından içeri tıkarken kendi kendine mırıldandı. Başkaları gülüyor ve hatta dans ediyor olsalar da, pek çoğunun gözlerinde o aynı boş ifade vardı.

Desen'in ceketinin üzerinde titreştiğini hissedebiliyordu. Sesleri zayıflatıyor, zihnini açıyor gibiydi. Kharat bir masadan aldığı bir bardak şarabı ona verdi. Bunların hepsini kim düzenlemişti? Hizmetkârlar neredeydi?

Ortada o *kadar çok* yemek vardı ki. Masalar ve masalar dolusu. Yanından geçtikleri binaların içlerinde insanlar hareket ediyor, başka dünyevi zevklerin tadını çıkarıyorlardı. Peçe kalabalığının arasından geçip gitmeye çalıştı ama Kharat onu tutmaya devam ediyordu.

"Herkes ilk seferinde içeriye gitmek istiyor," dedi. "İznin yok. Buranın tadını çıkar. Duyguyu yaşa. Bizim suçumuz değil, değil mi? Onu o hâle biz getirmedik. Sadece bize dediklerini yapıyorduk. Fırtına koparma kızım. Bunu kimse istemiyor..."

Peçe'nin kolunu tutmaya devam etti. O yüzden o da başka bir binanın yanına gelmelerine kadar bekledi ve adamı o tarafa doğru çekiştirdi.

"Eş mi arıyorsun?" diye sordu Kharat duygusuzca. "Olur. Buna izin var. Tabii hâlâ umursayacak kadar ayık birini bulabilirsen..."

Bir zamanlar meditasyon için kullanılan binaya girdiler, bireysel odalarla doluydu. Havada keskin bir tütsü kokusu vardı ve her hücrede dua yakmak için bir mahfaz vardı. Bunlar şu anda başka türden bir tecrübe için kullanılmaktaydı.

"Sadece bir dakika dinlenmek istiyorum," dedi Kharat'a boş bir odadan içeriye göz atarken. Bir penceresi vardı. Buradan kaçabilirdi, belki. "Her şey çok fazla geldi."

"Ha." Kharat omzunun üzerinden dışarıdan geçen cümbüşe doğru baktı. Sol eli hâlâ pasta kremasıyla kaplıydı.

Peçe odaya girdi. Kharat onu takip etmeye çalıştığı zaman da, "Biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Gözümü üzerinde tutmam gerekiyor," dedi Kharat Peçe'nin kapıyı kapatmasına engel olarak.

"O zaman izle," dedi Peçe ve odadaki bankın üzerine oturdu. "Uzaktan."

Kharat içini çekti ve koridorun zemininde yere oturdu.

Şimdi ne olacaktı? *Yeni bir yüz,* diye düşündü. *Bana ne isim vermişti?* Kishi. "Gizem" anlamına geliyordu. Günün erken saatlerinde pazar yerindeki bir kadını çizmek için bir Hatıra almıştı. Shallan zihninde kıyafetlerde bazı değişiklikler yaptı. Diğerleri gibi paralanmış bir havah, açıkta duran emineli.

İdare ederdi. Çizebilmeyi isterdi ama çizmeden de olurdu. Şimdi, muhafızı konusunda ne yapacaktı.

Büyük ihtimalle o da sesleri duyuyordur, diye düşündü. *Bunu kullanabilirim.* Elini Desen'e bastırdı ve ses ördü.

"Git," diye fısıldadı. "Dışarıdaki koridorun duvarında bekle, adamın yanında."

Desen alçak sesle uğuldayarak cevap verdi. Shallan gözlerini kapattı ve Kharat'ın yanında fısıldaması için ördüğü kelimeleri hafifçe duyabildi.

Eğlen.

İçecek bir şeyler al.

Cümbüşe katıl.

"Orada öyle oturacak mısın?" diye seslendi Kharat.

"Evet."

"Gidip içecek bir şeyler alacağım. Bir yere ayrılma."

"Tamam."

Ayağa kalktı, sonra aceleyle dışarı çıktı. O geri gelene kadar Shallan Peçe'nin bir illüzyonunu bir yakut markaya bağlayıp içeride bırakmıştı. Peçe'yi bankın üzerinde dinlenirken gösteriyordu, gözleri kapalıydı ve hafifçe horluyordu.

Kishi koridorda Kharat'ın yanından geçti, cam gibi gözlerle yürüyordu. Adam ona ikinci bir kere bakmaya zahmet etmedi ve Peçe'yi izlemek için büyük bir şarap kadehiyle koridorda yere oturdu.

Kishi dışarıdaki cümbüşe katıldı. Orada bir adam güldü ve sanki onu odalardan birine çekmek ister gibi eminelinden tutmaya çalıştı. Kishi onu atlattı ve insan nehrinin içinden daha da iç kısımlara doğru ilerledi. Bu "dış halka" bütün Yeminkapısı platformunu çevreliyormuş gibi görünüyordu.

Sırlar merkezin yakınındaydı. Dış halkadaki kalabalıktan ayrılarak iki binanın arasına girip merkeze doğru giderken kimse onu durdurmadı.

Kaladin Çivit'in karşısına otururken subaylar masası fazlasıyla sessizleşti ve diğerleri konuşmayı kesti.

Yücemareşal eldivenli ellerini önünde birleştirdi. "Kal idi, değil mi?" dedi. "Köle damgası olan açıkgözlü adam. Duvar Muhafızları'nı nasıl buldun?"

"İyi idare edilen bir ordu komutanım ve benim gibi birine bile garip bir şekilde kucak açıyor." Sonra başıyla yücemareşalin omzunu işaret etti. "Bir Parekılıcı'yla bu kadar rahat davranan kimseyi görmemiştim. Bir kancaya mı asıyorsunuz?"

Masadaki diğerleri nefeslerini tutmuş izliyorlardı.

"Birilerinin onu almaya çalışacağı konusunda pek endişeli değilim," dedi Çivit. "Bu adamlara güvenirim."

"Yine de dikkate değer bir hareket," dedi Kaladin. "Hatta gözükara."

Masanın karşı tarafında Çivit'in iki sandalye yanında oturan Teğmen Noro elini yalvanr gibi sessizce Kaladin'e doğru kaldırdı. *İşin içine etme Kal!*

Ama Çivit gülümsedi. "O *shash* damgasının açıklamasını hâlâ duyamadım asker."

"Açıklamadım da ondan komutanım," dedi Kaladin. "Bu yara izini bırakan hatıralan sevmiyorum."

"Bu şehre nasıl geldin?" diye sordu Çivit. "Sadeas'ın prensliği çok kuzeyde. Raporlara göre arada birkaç tane Yokelçi ordusu var."

"Rüzgâr attı. Peki ya siz komutanım? Kuşatma başlamadan önce şehirde olamazsınız, o dönem sizin hakkınızda kimse bir şey söylemiyor. Tam da Muhafızlann ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıktığınızı söylüyorlar."

"Belki de hep buradaydım ama göze batmıyordum."

"O yara izleriyle mi? Benimkiler kadar dikkat çekici değiller ama akılda kalıcı izler."

Masanın geri kalanında oturan teğmenler ve müfreze yüzbaşısı ağızları açık Kaladin'e bakakalmışlardı. Belki fazla zorluyor, kendi konumunda olan birinin cesaret edemeyeceği şekilde davranıyordu.

Gerçi kendi konumuna uygun davranmayı hiçbir zaman becerememişti.

"Belki insan benim gelişimi sorgulamamalıdır," dedi Çivit. "Şehrin ihtiyacı olduğu zaman birileri burada olduğu için minnettar olmalıdır."

"Minnettarım," dedi Kaladin. "Bu askerlerin gözündeki ününüz takdire şayan General Çivit ve aşırı durumlar pek çok şeyi mazur gösterebilir. Ama eninde sonunda doğruyu söylemeniz gerekecek. Bu adamlar onları kimin komuta ettiğini bilmeyi hak ediyor."

"Peki ya sen Kal?" Bir kaşık dolusu köri ve pirinç aldı, erkek yemeğiydi ama büyük zevkle yedi. "Senin geçmişini de bilmeyi hak ediyorlar mı? Senin de doğruyu söylemen gerekmez mi?"

"Belki."

"Fark etmediysen ben senin komutanınım. Sana soru sorduğum zaman cevap vermen *gerekir.*"

"Cevap verdim," dedi Kaladin. "İstediğiniz cevapları alamadıysanız doğru soruları sormuyorsunuz demektir."

Noro duyulabilir bir sesle nefesini tuttu.

"Ya sen Kal? Üzerlerinden imalar akan yorumlar yapıyorsun. Cevap mı istiyorsun? Açıkça *sorsana*."

Fırtınalar adına. Kadın haklıydı. Kaladin ciddi soruların etrafında dönüp duruyordu. Kadının gözlerinin içine baktı. "Neden kimsenin kadın olduğun gerçeğinden bahsetmesine izin vermiyorsun Çivit? Noro, sakın bayılma. Hepimizi utandıracaksın."

Teğmen alçak sesle inleyerek alnını küt diye masaya vurdu. Kaladin'in çok fazla tanımadığı yüceyüzbaşının yüzü kızarmıştı.

"Bu oyunu kendi kendilerine uydurdular," dedi Çivit. "Onlar Alethi, o yüzden emir veren bir kadını neden dinledikleri konusunda bir bahaneye ihtiyaçları vardı. Ortada bir tür gizem varmış gibi davranmak onların erkeklik gururlarına değil, buna odaklanmalarına yardım ediyor. Ben bütün bu işi saçma buluyorum." Öne doğru eğildi. "Bana dürüstçe söyle. Buraya benim izimi sürerek mi geldin?"

Senin izini sürmek mi? Kaladin başını bir yana yatırdı.

Yakınlardan davul sesleri geldi.

Bunun ne anlama geldiğini anlamalan bir an sürdü, Kaladin'in bile. Sonra Kaladin ve Çivit neredeyse aynı anda ayağa fırladılar. "Silah başına!" diye bağırdı Kaladin. "Duvara saldırı var!"

Yeminkapısı platformunun daha içindeki halka emekleyen insanlarla doluydu.

Kishi kenarında durdu ve çok sayıda harap olmuş pahalı kıyafetler içindeki kadın ve adamın emekleyerek yanından geçmesini izledi, kıkırdıyorlar, inliyorlar ya da soluyorlardı. Her birisi kendisini farklı bir duyguya kaptırmış gibi görünüyordu ve her birisinin yüzünde açıkça aklını yitirmiş ifadeler vardı. Birkaç tanesini saraya gidip bir daha görülmeyen açıkgözlerin tariflerinden tanıyabildiğini düşündü, gerçi şu hâlleriyle emin olmak zordu.

Uzun saçlan yeri süpürerek emekleyen bir kadın Kishi'ye doğru baktı, birbirine kenetlenmiş dişler ve kanayan diş etleriyle sırıtıyordu. Emeklemeye devam etti, bir elinin ardından diğerini atıyordu, havahı parçalanmış, rengi solmuştu. Arkasından yırtık giysilerine tezat oluşturan bir şekilde Fırtınaışığı'yla parlayan yüzükler takmış bir adam geliyordu. Hiç durmadan kıkırdıyordu.

Buradaki masaların üzerindeki yemekler çürümüştü ve bozunumsprenleriyle kaplıydı. Kishi halkanın kıyısında tereddüt etti. Dış halkada kalmış olması gerekirdi, o buraya ait değildi. Arkasında bol bol yemek vardı. Kahkaha ve cümbüş. Onu geriye çağırıyorlar, sonsuz ve güzel yürüyüşe davet ediliyordu.

O halkada zamanın önemi olmayacaktı. Shallan'ı ve yaptığı şeyleri unutabilirdi. Sadece... teslim olmalıydı...

Desen uğuldadı. Peçe'nin nefesi kesilerek Kishi'nin akıp gitmesine neden oldu, Işıkörüsü dağıldı. Hay Cehennem. Buradan uzaklaşması gerekiyordu. Burası beynine bir şeyler yapıyordu. Garip şeyler, *onun için bile*.

Daha değil. Ceketini sıkı sıkı çekip kapattı ve emekleyen insanlarla dolu sokak boyunca yürüdü. Yolunu aydınlatan herhangi bir ateş yoktu, sadece yukandaki ay ve insanlann taktığı mücevherlerin ışıkları.

Fırtınalar adına. Fırtına geldiği zaman hepsi nereye gidiyorlardı? İnlemeleri, fısıltıları ve gevelemeleri sokaktan karşıya geçer, sonra iki manastır binası arasındaki karanlık yola dalarken Peçe'yi takip etti. Merkeze, kontrol binasına doğru ilerliyordu, tam karşısında olmalıydı.

Kafasındaki sesler fısıltılardan bir tür dalgalanan ritimlere dönüştü. İzlenimlerden oluşan bir gümleme, arkasından bir duraklama, arkasından bir diğer dalga. Sanki bir...

Binaların arasından çıktı ve ay ışığıyla aydınlanan bir meydana ulaştı, yukandaki Salas'ın mor rengine bürünmüştü. Kontrol binasının yerinde aşın büyümüş bir kütle buldu. Bir şey bütün binayı kaplamıştı, Geceyansı Anası'nın Urithiru'nun altındaki mücevher sütunu sarmalamasına benziyordu.

Karanlık kütle içine çöküyor ve kabarıyordu. Bir adamın bacağı kalınlığında siyah damarlar kütleden dışarıya çıkıyor ve zeminin içine giriyorlardı. Bir kalp. Düzensiz bir ritimle atıyordu, kendi kalp atışının normal *ba-bum* ritmi yerine *bum-ba-ba-bum* şeklindeydi.

Teslim ol.

Cümbüşe katıl.

Shallan, beni dinle.

Kendini silkeledi. O son ses farklıydı. Bu sesi daha önce de duymuştu, değil mi?

Yan tarafına baktı ve yerdeki kendi gölgesinin yanlış yöne uzandığını gördü, ay ışığından uzağa gitmesi gerekirken ışığa doğru gidiyordu. Gölge hafifçe parlayan beyaz delikler olan gözleriyle birlikte uzayarak duvardan yukarı çıktı.

Ben senin düşmanın değilim. Ama kalp bir tuzak. Dikkatli ol.

Uzaklardan duvarların üstündeki davullar çalmaya başladı. Yokelçiler saldırıyordu.

Her şey onu ezmek üzereymiş gibi geldi. Atan kalp, etrafındaki halkalarda dolaşan acayip insanlar, davullar ve *görüldüğü* için *ona* doğru gelen Kaynaşıkların paniği.

Peçe kontrolü ele geçirdi. Görevini başarmıştı, bölgeyi gözlemişti ve Yeminkapısı hakkında bilgi edinmişti. Gitme zamanıydı.

Döndü ve Kishi'nin yüzüne bürünmek için kendini zorladı. Yerde sürünen, inleyen insanlar sokağını geçti. Dış halkadaki insanların arasına karıştı, sonra onları da geride bıraktı.

Kharat nerede diye bakmadı. Yeminkapısı platformunun kenarına yürüdü ve arkasına bile bakmadan aşağı atladı.

Teorimizin temelinde Yaradılmamışların da belki sıradan sprenler gibi hapsedilebilecekleri düşüncesi bulunuyor. Özel bir hapishaneye ihtiyaç duyabiliriz. Ve Melishi'ye.

—Çekmece 30-20, üçüncü zümrüt

Kaladin Yücemareşal Çivit'in yanında merdivenlerden koşarak çıktı, davullar geçmiş fırtınanın gök gürültülerinin yankıları gibi havayı sarsıyordu. Vuruşlan saydı.

Fırtınalar adına. Saldırıya uğrayan benim kısmım.

"Cehennem olası yaratıklar!" diye mırıldandı Çivit. "Bir şeyleri kaçırıyorum. Siyah üstünde beyaz gibi..." Kaladin'e bir bakış attı. "Söyle işte. Kimsin sen?"

"Asıl *sen* kimsin?"

İkili merdivenlerden duvarın üzerine çıkarak bir kargaşa resminin içine daldılar. Görevli askerler kulelerin üzerlerinde devasa yağ lambaları yakarak karanlık duvarlan aydınlatmışlardı. Kaynaşıklar arkalarında koyu mor bir ışık bırakarak lambaların aralarından uçuyor, uzun ve kanlı kargılarla saldırıyorlardı.

Askerler çığlıklar atarak yerde yatıyor ya da sanki yukarıdaki kâbuslardan saklanmak istermiş gibi kaldırdıkları kalkanlarının altında çiftler hâlinde sinik duruyordu.

Kaladin ve Çivit birbirlerine baktılar, sonra birbirlerine başlarını salladılar. *Sonra.*

Çivit sola atıldı ve Kaladin de sağa doğru koştu, adamlara sıra olmaları için bağırdı. Syl başının etrafında endişe ve gerginlikle hızlı hızlı dönüyordu. Kaladin yerden bir kalkan kaptı ve bir askeri kolundan yakalayıp çekerek döndürdü ve kalkanlarını birbirine kenetledi. Yukarıdan inen bir kargı bir çınlamayla metale çarparak Kaladin'i sarstı. Yokelçiler üzerlerinden uçup geçti.

Kaladin acıyla üzerlerinde yozlaşmış acısprenlerinin dolaştığı yaralı askerleri görmezden geldi. O Sekizinci Müfreze'den geriye kalan askerleri tekrar bir araya toplarken, kendi mangası da merdivenden dışarı çıkarak duraklamıştı. Bunlar onların arkadaşlarıydı, kışlayı paylaştıkları kişilerdi.

"Sağ üsttel" diye bağırdı Syl.

Kaladin kendini hazırladı ve üzerinden geçen Yokelçinin kargısını kenara itmek için kalkanını kullandı. Onu ikinci bir Yokelçi takip etti, dalgalanan kızıl bir kumaştan uzun bir etek giyiyordu. Uçuş yöntemi neredeyse büyüleyiciydi... Ta ki kargısı Yüzbaşı Deedanor'u duvarın siperliğine mıhlayıp, sonra kaldırıp aşağı atana kadar.

Zemine doğru düşerken bir çığlık attı. Kaladin neredeyse sırayı bozup ona doğru koşacaktı ama kendisine hâkim olup yerinde kaldı. İçgüdüsel olarak kesesindeki Fırtınaışığı'na uzandı ama kendisine yine hâkim oldu. Çivileme yapacak olursa çığlık atan sprenler başına toplanırdı ve bu karanlıkta çok az Fırtınaışığı çekmek bile ne olduğunu belli ederdi. Kaynaşıkların hepsi birden ona saldırırdı, şehri kurtarma görevini tehlikeye atardı.

Bugün Kaladin'in koruyuculuk yapmasının en iyi yolu disiplin, düzen ve sakin bir kafadan geçiyordu. "Manga Bir ve İki, benimle gelin!" diye bağırdı. "Vardinar, Beş ve Altı sende; adamlarına kargıları dağıttır, sonra yayları alıp kulenin tepesine çıkın. Noro, sen Manga Üç ve Dördü al ve kulenin hemen ilerisinde pozisyon alın. Benim adamlarım burada bu tarafı tutacaklar. Haydi, *haydi*!"

Kaladin'in dediklerini yapmak için koştururlarken kimseden şikâyet gelmedi. Kaladin duvarın daha da ilerisinden yücemareşalin bağırdığını duydu ama onun ne durumda olduğunu görme fırsatı bulamadı. İki mangası nihayet bir kalkan duvarı oluşturmayı başardığı sırada yakınlarına bir yerde duvarın üzerine bir insan cesedi çakıldı. Çok yüksekten atılmış ya da belki gökyüzüne doğru çivilenmişti ve daha yeni geri düşüyordu. Yaralı askerlerin çoğu Müfreze Sekiz'den okçulardı, kulenin üzerinden süpürülüp atılmışlar gibi görünüyordu.

Bu şeylerle savaşamayız, diye düşündü Kaladin. Yokelçiler havadan dalış yaparak saldırıyor, her yönden aynı anda geliyorlardı. Bu saldırının karşısında normal bir saf tutmak imkânsızdı.

Syl bir kız şekline büründü ve ona sorgular gibi baktı. Kaladin başını olumsuzca salladı. Fırtınaışığı olmadan da *savaşabilirdi*. Uçmaya başlamadan önce de insanları korurdu.

Emir vermeye başladı ama bir Kaynaşık yanlarından geçerek büyük bir kalkanla kargılarına vurdu. Askerler silahlarını düzeltmeden önce bir diğeri tam ortalarına inerek adamları dağıttı. Aşırı büyük bir sopa gibi kullandığı kargısını etrafında savururken yaratığın bedeninden mor bir parıltı tütüyordu.

Kaladin kargısını düzeltmeye çalışırken içgüdüsel olarak eğildi. Sıra bozulurken Kaynaşık sırıttı. Erkekti, alnını kapatan ve yanaklarından aşağı inen siyah ve kırmızı mermer desenli katmanlı kabuktan zırhıyla bir Parshendi'yi andırıyordu.

Kaladin kargısını ona doğru doğrulttu ama yaratık silahın yanından ileri atıldı ve elini Kaladin'in göğsüne bastırdı. Hafiflediğini hissetti ama bir anda geriye doğru düşmeye de başladı.

Yaratık onu *Çivilemişti*.

Kaladin bir uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi duvar boyunca geri geri uçarak adamlarından oluşan bir gruba doğru düştü. Kaynaşık Kaladin'in gruba çarpmasını istiyordu ama bir hata yapmıştı.

Gökyüzü *ona aitti*.

Kaladin Çivilemeye anında tepki verdi ve göz açıp kapayıncaya kadar duruşunu ayarladı. Düştüğü yön *aşağı* oldu, duvarın üzerindeki yol boyunca yüksek muhafız kulesine doğru gidiyordu. Bir uçurumun duvarına yapışmış gibi görünen adamları dehşet içinde ona doğru döndü.

Kaladin kargısının ucuyla taşları itmeyi başardı ve böylece kenara kayarak adamlarına bindirmek yerine üzerlerinden aşıp geçti. Syl bir bir kurdele şeklinde ona katıl-

dı ve Kaladin de dönüp ayaklarını altına alarak yol boyunca aşağısındakl muhafız kulesine doğru düştü.

Kendini doğrudan açık kapıdan içeri düşecek şekilde ayarlamıştı. Kargısını bıraktı, sonra içinden düşerken kapının ağzını yakaladı. Sert bir yalpalamayla durdu, kolları acıyla itiraz etti ama bu hareket onu yeterince yavaşlatmıştı. Ellerini bıraktığı zaman düşerek odayı ve duvara yapıştırılmış gibi görünen yemek masasını geçti ve binanın içinde karşı duvara kondu. Noro'nun mangasına konuşlanmalarının söylediği yere bakan diğer kapı ağzına yürüdü. Gergin görünen Sakal ve Ved kargılarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı.

"Kaladinl" dedi Syl. "Yukarıda!"

Başını kaldırıp içinden düştüğü kapıdan dışarıya baktı. Onu Çivileyen Yokelçi elinde bir kargıyla uçarak geliyordu. Kulenin yanından geçmek için yön değiştirdi, etrafından dolaşıp diğer taraftaki Sakal ve diğer askerlere saldırmaya hazırlanıyordu.

Kaladin hırladı ve kulenin iç duvarı boyunca koştu, kendini yukarı çekerek masayı geçti, sonra kendini pencereden dışarıya *fırlattı.*

Havada Yokelçiye bindirdi, yaratığın kargısını kenara itti.

"Adamlarımdan. Uzak. Dur!"

Kaladin canavarın giysilerini kavrayarak pencerelerindeki kürelerin ve fenerlerin ışıkları dışında karanlık olan şehrin onlarca metre yukarısında havada döndü. Yokelçi ne kadar yükseğe çıkarsa Kaladin'e karşı o kadar üstünlüğü olacağını zannettiğinden onları daha da yükseğe Çivlledi.

Rüzgâr etraflarında uğuldarken sol eliyle sıkı sıkı tutunan Kaladin sağ elini uzattı ve Syl'i uzun bir bıçak şeklinde çağırdı. Syl anında belirdi ve Kaladin de minik Parekılıcı'nı yaratığın karnına sapladı.

Yokelçi homurdandı ve Kaladin'e koyu kırmızı parlayan gözleriyle baktı. Kargısını düşürdü ve Kaladin'i üzerinden atmaya çalışarak kendini havada hızla döndürürken bir yandan da tırmalamaya başladı.

Yaraları iyileşiyor, diye düşündü Kaladin yaratık boynunu kavrarken dişlerini sıkarak. *Parlayanlar gibi. O Yokışığı onları koruyor.*

Kaladin hâlâ kendi Fırtınaışığı'nı çekmiyordu. Kaynaşık anlamadığı bir dilde bağırarak onlan havada hızla döndürürken Kaladin Çivilemelerine dayandı. Parebıçağını kaydırarak yaratığın omurgasını kesmeyi denedi. Silah inanılmaz derece keskindi ama şu an için konum ve dengesizlik daha önemli etmenlerdi.

Yokelçi homurdandı, sonra kendisini ve tutunan Kaladin'i tekrar aşağıdaki duvara doğru Çlvlledl. Hızlı düştüler, iki ya da üç kere Çivilemişti, duvann üzerindeki yola düşerken dönüyor ve bağırıyorlardı.

Kaladinl dedi Syl'in sesi kafasının içinde. *Bir şeyler hissediyorum... gücündeki bir şeyler. Yukanya, kalbine doğru kes.*

Şehir, savaş, gökyüzü; hepsi bir bulanıklığa dönüştü. Kaladin bıçağı zorlayarak yaratığın göğsünün derinlerine itti, yukarı doğru bastınyor, arıyordu...

Parebıçağı sert ve kırılgan bir şeye çarptı.

Kaynaşık'ın kırmızı gözleri söndü.

Kaladin cesedl kendisiyle duvarın arasına gelecek şekilde döndürdü. Yere sert çakıldılar ve cesedin üzerinden sekti, sonra bir *çatırtıyla* taşlara düştü. İnledi, gözleri acıyla yanıyordu ve lçgüdüsel olarak düşüşün zararını iyileştirmek için bir nefes Fırtınaışığı çekmek zorunda kaldı.

O ışık vücudunun içinden aktı, kemikleri kaynattı, organları onardı. Bir an içinde tükenmişti ve biraz daha çekmemek için kendini tuttu, onun yerine doğrulup oturdu ve başını salladı.

Yanında yolun üzerindeki Yokelçi görmeyen boş gözlerle bakıyordu. Ölmüştü.

İleride diğer Kaynaşıklar uçarak geri çekilmeye başladı, arkalarında dağınık ve yenik muhafızlardan bir grup bırakıyorlardı. Kaladin tökezleyerek ayağa kalktı, duvarın bu kısmı ölüler ile ölmekte olanların dışında boştu. Hiçbirini tanımıyordu, duvara kendi müfrezesinin konumundan on beş metre kadar uzakta düşmüştü.

Syl omzuna kondu ve başının yan tarafını okşadı. Duvar derisi olmayan eller şeklinde acısprenleriyle doluydu, her yöne dağılmış sürünüyorlardı.

Bu şehrin kurtuluşu yok, diye düşündü Kaladin yaralılardan birinin yanında diz çökerken ve düşmüş bir pelerini keserek hızla bandaj hazırladı. *Fırtınalar adına. Hiçbirimizin kurtuluşu olmayabilir. Bu şeylerle savaşmaya hazır olmanın yanından bile geçemiyoruz.*

Görünüşe göre en azından Noro'nun mangası sağ kalmıştı. Duvarda koşarak geldiler ve Kaladin'in öldürdüğü Yokelçinin etrafında toplandılar, kargılarının arkasıyla cesedi dürtüyorlardı. Kaladin bir turnikeyi bağladı, sonra başka bir askere geçerek adamın başını sardı.

Kısa süre sonra ordunun hekimleri duvarın üzerine doluştu. Kaladin geri çekildi, üstü başı kan içindeydi ama yorgundan çok kızgındı. Etrafında toplanmış olan Noro, Sakal ve diğerlerine doğru döndü.

"Bir tane öldürdün," dedi Sakal ründuası olmayan boş kolunu yoklayarak. "Fırtınalar adına. Bir tanesini gerçekten *öldürdün* Kal."

"Siz kaç tane öldürdünüz?" diye sordu Kaladin bunu hiç sormadığını fark ederek. "Bu son haftalar boyunca akınlar sırasında Duvar Muhafızları kaç tane öldürdü?"

Adamlan birbirlerine baktılar.

"Çivit birkaç tanesini kovalamıştı," dedi Noro. "Onun Parekılıcı'ndan korkuyorlar. Ama öldürülen Yokelçiler... bu ilk oluyor Kal."

Fırtınalar adına. Daha da kötüsü, bu öldürdüğü yeniden doğacaktı. Elçiler hapishanelerini yeniden oluşturmadığı sürece Kaladin asla bir Kaynaşık'ı gerçekten öldüremezdi.

"Çivit'le konuşmam gerek," dedi Kaladin duvar yolu boyunca yürürken. "Noro, rapor ver."

"Ölen yok komutanım, gerçi Vaceslv göğsüne bir yara aldı. Hekimlerin yanında ve atlatacaktır."

"Güzel. Manga, benimle gelin."

Çivit'i muhafız kulelerinin yakınlarında Sekizinci Müfreze'nin kayıplarını gözden geçirirken buldu. Pelerinini çıkarmış ve garip bir biçimde tek eliyle tutuyordu, ön kolunun etrafına sarmıştı, ucu biraz aşağı sarkıyordu. Kınından çıkardığı uzun ve gümüş renkli Parekılıcı ışıldıyordu.

Kaladin kadına yaklaştı, üniformasının kol yenleri öldürdüğü Yokelçinin kanıyla lekeliydi. Çivit yorgun görünüyordu ve kılıcıyla dışarıyı işaret etti. "Bir bak."

Işıklar ufku aydınlatmıştı. Küre ışıkları. Hem de binlercesi, önceki gecelerde gördüklerinden çok daha fazlaydı. Tüm manzarayı kaplıyorlardı.

"Bu düşman ordusunun tamamı," dedi Çivit. "Kızıl canıma bahse girerim. Bir şekilde onları bugünkü fırtınanın *içinden* yürütmüşler. Artık fazla sürmez. Bir sonraki yüce-fırtınadan önce saldırmak zorunda kalacaklar. En fazla birkaç gün içinde."

"Burada neler olduğunu bilmeliyim Çivit," dedi Kaladin. "Bu orduyu doyuracak yiyeceği nereden buluyorsun?"

Çivit'in dudakları sıkıldı.

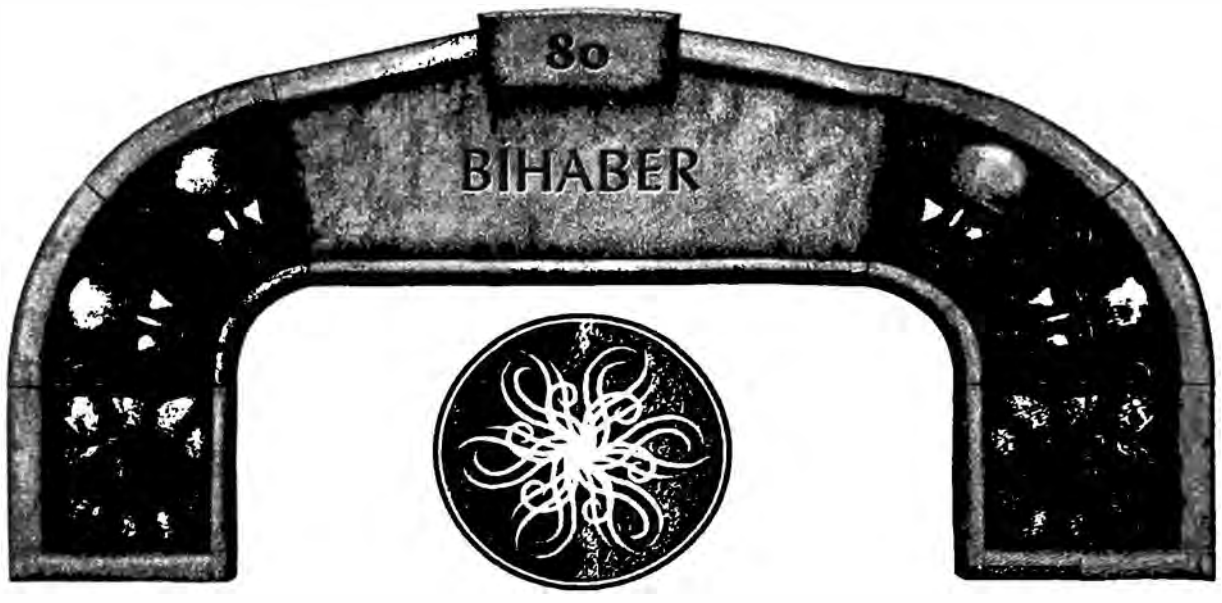
"Birini öldürdü Yücemareşal," diye fısıldadı Sakal Kaladin'in arkasından. "Fırtına-

lar adına... bir tanesini indirdi. Fırtına kapası bir ata biniyormuş gibi yakaladı, sonra da plçi gökyüzünde sürdü."

Kadın Kaladin'i süzdü ve o da gönülsüzce Syl'i Parekılıcı olarak çağırdı. Noro'nun gözleri yerinden oynadı, Ved neredeyse bayılacaktı; Sakal sırıtıyordu.

"Burada Kral Elhokar ve Karadiken'in emriyle bulunuyorum," dedi Kaladin Sylkılıcı'nı omzuna yaslarken "İşim Kholinar'ı kurtarmak. Ve artık benimle konuşmaya başlamanın zamanı geldi."

Çlvit ona gülümsedi. "Benimle gel."

Ba-Ado-Mishram bir şekilde Parsh halkıyla Bağlantı kurmuş, bir zamanlar Garaz'ın yaptığı gibi. Onlara Yokışığı sağlıyor ve güç formlarına girmelerine olanak tanıyor. Saldırı ekibimiz onu hapsedecek.

—Çekmece 30-20, dördüncü zümrüt

Grund yıkılmış dükkânın içinde her zamanki yerinde değildi.

Dinmezfırtına'yı pek iyi geçirmemişti, çatısı *daha da* göçmüştü ve bir pencereden içeriye ağaç dallarından bir yığın girmiş ve yere dağılmıştı. Peçe kaşlarını çatarak oğlana seslendi. Yeminkapısı platformundan kaçtıktan sonra ona söylediği şekilde bekleyen Vathah'yla buluşmuştu.

Vathah'yı krala rapor vermesi için geri yollamıştı ve büyük ihtimalle kendisinin de gitmesi gerekirdi. Ama cümbüşün içinden geçmenin yarattığı ürkütücü huzursuzluğu üstünden atmayı başaramamıştı. Eve geri dönmek ona olanları düşünmek için çok fazla zaman yaratırdı.

Bunun yerine Peçe dışarıda çalışmayı tercih ederdi. Canavarlar ve Yokelçiler algılayabileceği bir şey değildi ama aç çocuklar... bu konuda yapabileceği bir şey vardı. Geriye kalan iki yemek torbasını almış ve şehrin insanlarına yardım etmek için yola çıkmıştı.

Eğer onlan bulabilirse.

"Grund?" diye tekrarladı Peçe pencereden içeriye iylce eğilirken. Daha önce bu saatte hep buralarda olurdu. Belki en sonunda o da diğerleri gibi binayı terk etmişti. Ya da belki Dinmezfırtına'dan sonra fırtına sığınağından daha geri dönmemişti.

Geri dönmek için arkasını döndü ama Grund en sonunda tökezleyerek odaya girdi. Küçük sokak çocuğu sakat elini cebine sokmuştu ve ona kaşlarını çattı. Bu garipti. Normalde Peçe geldiği zaman hep mutlu görünürdü.

"Sorun ne?" diye sordu Peçe.

"Hiç," dedi oğlan. "Başkası olduğunu sandım." Ona bir sırıttı.

Peçe torbasından birkaç parça gözleme çıkardı. "Bugün çok fazla bir şey yok korkarım. Yine de bir uğramak istedim. O kitap hakkında verdiğin bilgi çok işimize yaradı."

Çocuk dudaklarını yalayarak ellerini uzattı. Peçe gözlemeyi fırlattı ve o da hevesle bir ısınk aldı. "Başka ne lazım?"

"Şimdilik bir şey yok," dedi Peçe.

"Hadi ama. Yardım edebileceğim bir şey mutlaka vardır. İstediğin bir şey yok mu?"

Fazla hevesli, diye düşündü Peçe. *Burada görünenin arkasında ne var? Neyi kaçırdım?*

"Bir düşünürüm," dedi. "Grund, her şey yolunda mı?"

"Evet. Tabii, her şey harikal" Oğlan durakladı. "Olmaması mı lazım?"

Desen Peçe'nin ceketinde alçak sesle uğuldadı. Peçe de ona katılıyordu.

"Birkaç gün içerisinde tekrar uğrayacağım. O zaman büyük vurgun olacak." Peçe sokak çocuğuna şapkasının ucuyla selam verdi, sonra pazar yerine geri döndü. Saat geçti ama insanlar hâlâ oyalanıyordu. Dinmezfırtına'dan sonra birkaç gün kimse yalnız kalmak istemiyordu. Bazıları duvarda Kaynaşıkların saldırdığı yere doğru bakıyordu. Ama böyle şeyler neredeyse her gün oluyordu, o yüzden fazla bir kargaşa yaratmamıştı.

Peçe istediğinden daha çok dikkati üzerine çekmişti. Açığa çıkmış, mezhebe yüzünü göstermişti.

"Grund yalan söylüyor değil mi?" diye fısıldadı Desen.

"Evet. Neden ya da ne hakkında olduğundan emin değilim ama."

Pazar yerinde yürürken eliyle yüzünü kapatıp parmaklarının bir hareketiyle değiştirdi. Şapkasını çıkardı, katladı ve gizlice ışıkörerek bir su matarasına benzetti. Her birisi kimsenin fark etmeyeceği küçük değişikliklerdi. Saçını ceketinin içine soktu, daha kısaya dönüştürdü, sonra en sonunda ceketinin önünü kapatarak altındaki kıyafeti değiştirdi. Ceketini çıkarıp katladığı zaman artık Peçe değil, daha önce çizdiği bir pazar muhafızıydı.

Kolunun altında katladığı ceketle bir köşede durakladı ve Peçe'yi arayarak geçen kimse var mı diye görmek için bekledi. Kimseyi fark etmedi ama İshnah'dan aldığı takipçileri fark etme eğitimi daha pek ilerlememişti. Kalabalığın içinden geçerek Grund'un dükkânına doğru geri gitti. Duvarın kenarında durakladı, sonra pencereye doğru eğilerek içeriyi dinlemeye başladı.

"... kitabı ona vermememiz gerektiğini sana söylemiştim," diyordu içeride bir ses.

"Bu ne be?" dedi başka biri. "Beceriksiz! Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Bir homurdanma ve bir inleme duydu. *Bu Grund.* Peçe alçak sesle küfrederek pencereden içeriyi görebilmek için hızla atıldı. Bir grup serseri getirdiği gözlemeleri yiyordu. Grund köşede yatmış, midesini tutuyor ve inliyordu.

Peçe bir öfke patlaması hissetti ve anında etrafında kırmızı ve turuncu havuzlar şeklinde öfkesprenleri kaynamaya başladı. Adamlara bağırdı ve kapıya doğru koştu. Anında dağıldılar, gerçi bir tanesi mide bulandırıcı bir *çatırtı* sesiyle Grund'un kafasına sopayla vurdu.

O Grund'a ulaşana kadar adamlar binanın derinliklerine kaçarak kaybolmuştu. Arka kapının çarpılarak kapatıldığını duydu. Desen bir Parekılıcı olarak elinde belirdi ama Fırtınababa! Zavallı çocuğu burada bırakıp onları kovalayamazdı.

Peçe Desen'i bıraktı ve diz çöktü, Grund'un başındaki kanlı yaranın karşısında dehşet içindeydi. Kötüydü. Kafatası kırılmıştı, kan kaybediyordu.

Çocuk gözlerini kırptı, sersemlemişti. "P... Peçe?"

"Fırtınalar adına, Grund," diye fısıldadı. "Ben..." Ne yapabilirdi? "İmdat! Biri yardım etsin! Burada yaralı bir çocuk var!"

Grund inledi, sonra bir şey fısıldadı. Peçe kendini işe yaramaz hissederek öne eğildi.

"Senden..." diye fısıldadı Grund. "Senden nefret ediyorum."

"Her şey yolunda," dedi Peçe. "Gittiler. Onlar... onlar kaçtı. Ben sana yardım edeceğim." Bandaj. Bıçağıyla gömleğinin eteklerini kesmeye başladı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Grund.

"Benim, Grund. Diğerleri gitti."

"Niye beni yalnız bırakmadın?" diye fısıldadı. "Hepsini öldürdüler. Arkadaşlarımı. Tai..."

Peçe kumaşı kafasındaki yaraya bastırdı ve oğlan irkildi. "Şşt. Kendini zorlama."

"Senden nefret ediyorum," diye tekrar etti.

"Sana yemek getiriyordum Grund."

"*Onları* getirdin," diye tısladı oğlan. "Etrafa yemek fırlatarak hava attın. Kimse fark etmeyecek mi sandın?" Gözlerini kapattı. "Bütün gün oturup senin... senin gelmeni bekledim. *Hayatım* seni beklemek oldu. Eğer sen geldiğinde burada olmazsam ya da yemeği saklamaya çalışırsam dövüyorlardı."

"Ne zamandır?" diye fısıldadı Peçe kendine güveninin sarsıldığını hissederek.

"İlk günden beri fırtına kapası karı. Senden... nefret ediyorum... Diğerleri de. Hepimiz... senden nefret ediyoruz...

Oğlanın nefesi yavaşlar, sonra da dururken onun yanında oturdu. Sonunda elinde kana bulanmış kumaş parçasıyla arkasına yaslandı.

Peçe bunu kaldırabilirdi. Ölüm görmüştü. Sokaklarda... hayat her zaman... böyleydi ve...

Çok fazlaydı. Bir gün için çok fazla gelmişti.

Shallan kenarlarında yaşlar olan gözlerini kırpıştırdı. Desen uğuldadı. "Shallan," dedi. "Oğlan diğerlerinden bahsetti. Diğerleri kim?"

Fırtınalar adına! Ayağa fırladı ve acelesinden Peçe'nin ceketi ve şapkasını düşürerek dışandaki karanlığın içine fırladı. Koşarak Muri'ye gidiyordu, eskiden dikişçi olan çok çocuklu kadın. Kadının yaşadığı tıklım tıklım apartmana ulaşana kadar ite kaka pazar alanında koşturdu. Ortak odayı geçti ve Muri'yi kendi küçük odasının içinde hâlâ canlı bulduğu için rahat bir nefes verdi. Kadın aceleyle bir çuvala kumaş dolduruyordu, en büyük kızının elinde de bir tane vardı.

Kafasını kaldırdı, hâlâ Peçe gibi görünen Shallan'ı gördü ve kendi kendine küfür etti. "Sen." Asık surat ve çatık kaşları tanıdık değildi. Kadın her zaman çok kibar görünmüştü.

"Şimdiden duydun mu?" diye sordu Shallan. "Grund'ı?"

"Grund mı?" diye tersledi Muri. "Benim tek bildiğim Pençelerin bir şeylere kızgın olduğu. İşimi şansa bırakmayacağım."

"Pençeler?"

"Her şeyden mi bihabersin be kadın? Bu bölgeyi kontrol eden çetenin bir dahaki gelişini gözleyen serserileri vardı. Beni izleyen başka bir adamla buluştu ve sessizce bir şeyler tartıştılar, sonra gittiler. Adımı duydum. O yüzden gidiyorum."

"Size verdiğim yemekleri alıyorlardı değil mi? Fırtınalar adına, Grund'u *öldürdüler!*"

Muri durdu, sonra başını salladı. "Zavallı çocuk. Keşke sen ölseydin." Küfrederek torbalarını topladı ve çocuklarını ortak odaya doğru itmeye başladı. "Sürekli burada oturup seni ve getireceğin fırtına kapası torbaları beklemek zorunda kaldık."

"Ben... ben üzgünüm."

Muri çocuklarıyla beraber çıkıp gitti. Shallan kendini donuk hissederek onların gitmesini izledi. Boş. Muri'nin terk edilmiş odasının içinde sessizce yere çöktü, elinde hâlâ Grund'un kanıyla kaplı kumaş parçası vardı.

Bunun parshlar üzerinde yaratacağı etkilerden emin değiliz. En azından güç formlarına girmelerine engel olması gerekir. Melishi kendinden emin ama Kuzodo-kızı-Naze istenmeyen yan etkiler olabileceği uyarısında bulunuyor.

—Çekmece 30-20, beşinci zümrüt

"Benim adım Kaladin," dedi Kaladin kışlanın ortak salonunda ayakta durduğu yerden, yücemareşalin emriyle boşaltılmıştı. Kaladin'in isteği üzerine Noro'nun mangası kalmıştı ve Çivit de en yüksek subaylarından biri olan Taburbeyi Hadinar'ı davet etmişti, kalıplı ve sarkık gıdıklı bir tipti. Odadaki tek diğer kişi müfreze için ründualarını yazan huzursuz ardentti.

Çoğunun oturduğu masayı yumuşak mavi küreışığı aydınlatıyordu. Kaladin ise ayaktaydı, bir su çanağının başında ıslak bir bezle ellerindeki kanı yıkıyordu.

"Kaladin," dedi Çivit düşünceli bir şekilde. "Krallara verilecek türden bir isim. Hangi evdensin?"

"Bana sadece Stormblessed derler. Eğer kraldan emir aldığıma dair kanıt istersen onu da ayarlarım."

"Diyelim ki, sana inandım," dedi Çivit. "Bizden ne istiyorsun?"

"Çığlık atan sprenlerin dikkatini çekmeden bir Ruhdökümcüyü nasıl kullandığınızı bilmem gerekiyor. Bu sır, şehri kurtarma görevim için hayati önem taşıyor olabilir."

Çivit başıyla onayladı, sonra ayağa kalktı ve kışlanın arka kısmına doğru yürüdü. Arka odayı açmak için bir anahtar kullandı. Gerçi Kaladin daha önce oraya bir bakmıştı. İçeride sadece bir miktar erzak vardı.

Diğerleri de Çivit'in peşinden içeri girdi, içeride iki taşın arasına küçük bir kanca soktu ve gizli bir sürgüyü açtı. Bu bir taşı yerinden sökmesini ve bir kolu ortaya çıkarmasını sağladı. Kolu çekti, bir kapı açıldı. Elde taşınan birkaç kürenin ışığı şehir duvarının ortasından aşağıya inen küçük bir koridoru aydınlattı.

"*Rüzgârbıçaklarının* içinden bir tünel mi açtınız komutanım?" diye sordu Sakal şok içinde.

"Bu tünel hepimiz doğmadan önce de buradaydı asker," dedi Taburbeyi Hadınar. "Karakollar arasında hızlı, gizli bir yol. Tepeye açılan birkaç gizli merdiven bile var."

İçeriye tek sıra hâlinde girmek zorunda kaldılar. Sakal Kaladin'in arkasından takip etti, dar alanda çok yakın durmak zorunda kalıyordu. "Ee, o zaman Kal, sen... sen Karadiken'i tanıyor musun?"

"Pek çok kişiden daha iyi."

"Ve... öhö... benim de..."

"İkinizin Safgöl'de yüzmeye gitmediğinizi biliyor muyum?" dedi Kaladin. "Evet, gerçi sanırım manganın geri kalanı da bunu tahmin etmiştir Sakal."

"Evet," dedi Sakal arkasındaki diğerlerine bir bakış atarken. Alçak sesle nefesini verdi. "İşin gerçeğine hiç inanmazsın diye Karadiken demiştim çünkü aslında Azish imparatoruydu..."

Bu taşların içine kesilmiş koridor Kaladin'e Urithiru'nun katmanlarını hatırlatıyordu. Zemindeki bir kapağa geldiler, Çivit bir anahtarla açtı. Yanında ipleri ve makaraları olan bir servis asansörünün yanındaki bir merdivenden aşağı indiklerinde tahıl çuvallarıyla dolu büyük bir odaya ulaştılar. Kaladin bir küreyi yukarı kaldırarak belirgin bir düzensizlikle parçaları oyulmuş kesik bir duvarı aydınlattı.

"Hemen hemen her gece buraya iniyorum," dedi Çivit eldivenli bir eliyle işaret ederek. "Ve Kılıç'ımla bloklar kesip çıkarıyorum. Şehrin üzerimize çökmesi kâbuslarıma giriyor ama yeteri kadar taş elde etmenin başka bir yolunu bilmiyorum, en azından daha fazla dikkat çekmeden."

Odanın diğer tarafında bir tane daha kilitli kapı buldular. Çivit iki kere kapıyı çaldı, sonra açtığında yaşlı bir kadın ardentin olduğu daha küçük bir oda ortaya çıktı. Bir taş bloğunun yanına diz çökmüştü ve elinde üzerindeki zümrütlerin ışığıyla kuvvetle parlayan belirgin bir fabrial vardı.

Kadında insanlık dışı bir görüntü vardı; derisinin altında sarmaşıklar büyüyormuş gibiydi ve gözlerinin kenarlarından dışarıya çıkarak, sarmaşıktan gözyaşları gibi yüzünden aşağı iniyorlardı.

Ayağa kalktı ve Çivit'e eğildi. Gerçek bir Ruhdökümcü. O zaman... Çivit kendisi Ruhdökmüyor muydu? "Nasıl?" diye sordu Kaladin. "Neden sprenler üzerine üşüşmüyor?"

Çivit odanın yanlarına işaret etti ve Kaladin duvarların yansıtıcı metal levhalarla kaplı olduğunu fark etti. Kaşlarını çattı ve parmaklarıyla bir tanesine dokunduğunda eline serin geldi. Bu çelik değildi, değil mi?

"Saraydaki gariplikler başladıktan kısa bir süre sonra adamın biri kışlamızın önüne bir chul arabası getirdi," dedi Çivit. "Bu metal levhalar arkadaydı. Epey... acayip bir tip. Daha önce de onunla karşılaşmıştım."

"Köşeli yüz hatları mı vardı?" diye tahmin etti Kaladin. "Hakaret etmeye hevesli. Her nasılsa aynı anda hem sersem hem de ciddi biri?"

"Demek sen de onu tanıyorsun," dedi Çivit. "Bizi sadece bu metalle kaplanmış bir odanın içinde Ruhdökümcü kullanmamız için uyardı. Bizim anlayabildiğimiz kadarıyla sprenlerin bizi hissetmesini önlüyor. Ne yazık ki uzakalemlerin dışarıyla iletişimine de engel oluyor.

"Zavallı İthi ile kız kardeşine burada hiç durmadan nöbetleşe Ruhdöktürüyoruz. İkisi için bütün şehri doyurmak imkânsız bir iş olabilir ama en azından ordumuzu güçlü tutmayı ve birazını da dağıtmayı başarabiliyoruz."

Hay Cehennem, diye düşündü Kaladin yansıtıcı duvarları incelerken. Bunun onun güçlerini fark edilmeden kullanmasına yardımı olmayacaktı.

"Pekâlâ Stormblessed," dedi Çivit. "Sırlarımızı sana açtım. Şimdi sen de bana kralın bir Paredar olsa bile *tek bir adamın* bu şehri kurtarmasını nasıl bekleyebildiğini anlatacaksın."

"Kholinar'da kadim bir alet var," dedi Kaladin. "Büyük insan gruplarını anında inanılmaz mesafelere nakledebiliyor." Çivit ve diğerlerine döndü. "Kholin orduları bize burada katılmak için bekliyorlar. Tek yapmamız gereken aleti çalıştırmak, bu sadece çok az sayıda ve belli kişiler tarafından yapılabilecek bir şey."

Askerler afallamış görünüyorlardı, kulakları dikilen Çivit hariç. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Kaladin başıyla onayladı.

"Harika! Hadi bu şeyi çalıştıralım! Nerede o?"

Kaladin derin bir nefes aldı. "Eh, sorun da tam olarak bu..."

Muhakkak ki bu, Elçiler'in bize vaat ettiği savaşın sonunu getirecektir.

—Çekmece 30-20, son zümrüt

Bir yerde yatmıştı. Neresi olduğunu unutmuştu.

Bir süre için o... herkes olmuştu. Yüzlerce yüz, birinin ardından diğeri. Huzuru onlarda aramıştı. Mutlaka canı acımayan *birileri* olmalıydı.

Yakınlardaki bütün sığınmacılar spren diyerek ondan kaçmıştı. Onu o yüzlerce yüzle sessizliğin içinde bırakmışlardı, Fırtınaışığı tükenene kadar.

Bu da geride sadece Shallan'ı bırakmıştı. Ne yazık ki.

Karanlık. Bir mum söndü. Bir çığlık yarıda kesildi. Görecek bir şey olmayınca zihni görüntüler yaratmaya başladı.

Babası, ninni söyleyerek onu boğarken yüzü mora dönüyordu.

Annesi, yanmış gözlerle ölmüş, yatıyordu.

Tyn, Desen tarafından deşiliyordu.

Kabsal, zehirden yerde kıvranıyordu.

Rüzgânn Keyfi'nin uslanmaz denizcisi Yalb, denizin dibinde ölüydü.

İsimsiz bir arabacı, Hayaletkanlar tarafından öldürülüyordu.

Şimdi de Grund, kafası yarılmış.

Peçe bu insanlara yardım etmeye çalışmış ama tek başardığı hayatlarını kötüleştirmek olmuştu. Peçe'nin nasıl bir yalan olduğu bir anda gözler önüne serildi. O sokaklarda *yaşamamıştı* ve insanlara nasıl yardım edeceğini *bilmiyordu*. Tecrübesi varmış gibi yapmak gerçekten tecrübesi olduğu anlamına gelmiyordu.

Peçe her zaman kendi kendine büyük meselelerle, Yokelçiler ve Yaradılmamışlarla Shallan'ın ilgilenebileceğini söylemişti. Şimdi ise ne yapacağı konusunda *hiçbir fikri olmadığı* gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Yeminkapısı'na ulaşamamıştı. Kapı beyninin içine girebilen antik bir spren tarafından korunuyordu.

Bütün şehir ona bel bağlamıştı ama o daha küçük bir dilenci çocuğu bile korumaktan acizdi. Yerde yatarken Grund'un ölümü diğer her şeyin bir gölgesiymiş gibi göründü; iyi niyetinin kibire dönüşmesinin bir yansıması.

Ölüm, gittiği her yerde yakasına yapışıyordu. Büründüğü her yüz sadece bunu durdurabilirmiş gibi yapan bir yalandı.

Bir kerecik de olsa, canı acımayan biri olamaz mıydı?

Işık önündeki uzun ve ince gölgeleri itti. Gözlerini kırpıştırdı, bir an donakaldı. Işık görmeyeli kaç gün olmuştu? Odasının dışındaki ortak odaya bir siluet girdi. Hâlâ Muri'nin yaşadığı uzun odanın içindeydi.

Yavaşça burnunu çekti.

Gelen kişi ışığını kapının eşiğine getirdi, sonra dikkatle içeriye girdi ve sırtını duvara yaslayarak karşıya oturdu. Oda bacaklarını öne uzattığı zaman bu yandaki duvara değeceği kadar dardı. Kendisi bacaklarını çekip göğsüne dayamış, başını dizlerine yaslamıştı.

Akıl konuşmadı. Küresini yere koydu ve sessizliğin sürmesine izin verdi.

"Bunu bilmem gerekirdi," diye fısıldadı Shallan en sonunda.

"Olabilir," dedi Akıl.

"Bu kadar fazla yemek dağıtmak sadece avcıları çekecekti. Aptalca. Yeminkapısı'na odaklanmalıydım."

"Olabilir."

"Çok zor Akıl. Peçe'nin yüzüne büründüğüm zaman... ben... ben onun gibi düşünmek zorundayım. Kontrolü o ele geçirdiği zaman resmin tamamını görmek zorlaşıyor. Ve ben kontrolü onun ele geçirmesini *istiyorum* çünkü o benim gibi değil."

"Çocuğu öldüren hırsızların icabına bakıldı."

Shallan başını kaldırıp Akıl'a baktı.

"Pazar yerindeki adamların bazıları ne olduğunu duydukları zaman hakkında konuşup durdukları milis birliğini kurdular. Pençelerin üssünü bastılar, çocuğun katilini teslim etmeye ve sonra dağılmaya zorladılar. Daha önce harekete geçmediğim için özür dilerim, dikkatim başka şeylerin üzerindeydi. Dağıttığın yiyeceklerin bir kısmının hâlâ Pençelerin üssünde olduğunu öğrenmekten memnun olabilirsin."

"O çocuğun hayatına değer miydi?" diye fısıldadı Shallan.

"Bir hayatın değerine ben karar veremem. Buna cüret dahi edemem."

"Muri, ben ölseydim daha iyi olacağını söyledi."

"Bir hayatın değerine karar verecek tecrübeye *ben* sahip olmadığıma göre, bir şekilde onun bu tecrübeyi edinmiş olabileceğinden şüpheliyim. Sen pazar yerindeki halka yardım etmeye çalıştın. Büyük ölçüde başarısız oldun. Hayat bu. Ne kadar uzun yaşarsan o kadar çok başarısız oluyorsun. Başarısızlık iyi yaşanmış bir hayatın işaretidir. Aynı şekilde, başarısızlık olmadan yaşamanın tek yolu kimsenin işine yaramamaktır. Bana güvenebilirsin, ben denedim."

Shallan uzaklara bakarken burnunu çekti. "Hatıralardan kaçmak için Peçe'ye dönüştüm ama onun tecrübelerine sahip değilim. Ben onun hayatını yaşamadım."

"Hayır," dedi Akıl alçak sesle. "Sen daha acımasız bir hayat yaşadın, değil mi?"

"Ama yine de daha naif bir hayattı." Derin, hırıltılı bir nefes aldı. Bunu kesmesi gerekiyordu. Bu krizini aşması ve terzi dükkânına geri gitmesi gerektiğini biliyordu.

Bunu yapacaktı. Bütün bunların hepsini zihninin arka tarafına, görmezden geldiği şeyleri attığı yere, tıkıştırabilirdi. Hep beraber orada iltihaplanabilirlerdi.

Akıl arkasına yaslandı. "Yukarı Bakan Kız'ın hikâyesini hiç duydun mu?"

Shallan cevap vermedi.

"Çok eski zamanlardan bir hikâye," dedi Akıl. Ellerini yerde duran kürenin etrafına koydu. "O zamanlar işler farklıydı. Bir duvar fırtınaları engellerdi ama herkes onu görmezden gelirdi. Bir gün yukarıya bakan ve onu düşünen bir kızın dışında herkes."

"Duvar neden var?" diye fısıldadı Shallan.

"Hah, *biliyorsun* demek. Güzel." Öne eğildi ve yerdeki krem tozunu üfledi. Tozlar girdaplanarak bir kızın siluetine dönüştü. Bir an için bir duvann önünde duruyormuş gibi bir izlenim yarattı ama sonra tekrar dağılarak toza dönüştü. Akıl tekrar denedi ve bu sefer tozlar dönerek biraz daha yükseğe çıktı ama yine dağıldılar.

"Biraz yardım?" diye sordu Akıl. Yerden Shallan'a doğru bir küre kesesi ittl.

Shallan içini çekti, sonra keseyi aldı ve Fırtınaışığı çekti. İçinde köpürmeye başladı, kullanılmayı talep ediyordu, o yüzden Shallan ayağa kalktı ve nefesini bırakarak daha önce bir kere yarattığı bir illüzyonu Ördü. Lekesiz bir köy ve başını kaldırmış, uzaklardaki inanılmaz yüksek bir duvara bakan küçük bir kız.

İllüzyon odanın kaybolmasına neden olmuş gibiydi. Shallan bir şekilde duvarlan ve tavanı tam olarak doğru şekilde boyamış, onları manzaranın parçalarına dönüştürerek resmin içinde kaybolmalarını sağlamıştı. Görünmez yapmamış, sadece üzerlerini kaplayarak sanki Shallan ve Akıl bambaşka bir yerde ayakta duruyorlarmış gibi görünmelerine neden olmuştu.

Bu... bu daha önce yaptığı her şeyden daha fazlaydı. Ama bunu *Shallan* mı yapıyordu? Başını salladı ve uzun bir eşarp giyen kızın yanına geçti.

Akıl da diğer yanına geldi. "Hmmm," dedi. "Fena değil. Ama yeterince karanlık değil."

"Ne?"

"Hikâyeyi bildiğini sanıyordum," dedi Akıl parmağıyla havaya vurarak. Işık ve renkler solarak Shallan'ın illüzyonundan kayboldu, sadece zayıf bir dizi yıldız tarafından aydınlatılan karanlık bir gecenin içinde bıraktı. Duvar karşılanndaki devasa bir karaltıydı. "O günlerde ışık yoktu."

"Yok muydu..."

"Elbette ışık olmasa bile insanlar hâlâ yaşamak zorundaydı, değil mi? İnsanlann yaptığı şey budur. Benim tahminime göre yapmayı öğrendikleri *ilk şey* bu olmuştur. O yüzden karanlıkta yaşadılar, karanlıkta ektiler, karanlıkta yediler." Elini arkasına doğru salladı. Köyde insanlar tökezleyerek geziniyor, işlerini yapmaya giderken el yordamıyla ilerliyorlar, yıldızların ışığında zar zor görüyorlardı.

Garip gözükse de, bu açıdan Shallan'ın anlattığı hikâyenin bazı parçalan yerine oturuyordu. Kız insanlara gidip, "Duvar neden var?" diye sorduğu zaman bunu neden bu kadar kolayca görmezden geldikleri açıktı.

Eşarplı kız birkaç kişiye duvarı sorarken illüzyon Akıl'ın sözlerini takip etti. *Arkasına gitme yoksa ölürsün.*

"Ve böylece kız sorularına cevap bulmanın tek yolunun duvara tırmanmak olduğuna karar verdi," dedi Akıl. Shallan'a bir bakış attı. "Aptal mıydı yoksa cesur mu?"

"Nereden bileyim?"

"Yanlış. Doğru cevap, ikisi birden."

"Aptal *değildi*. Eğer kimse soru sormasaydı bir şey öğrenemezdik."

"Peki ya köydeki yaşlıların bilgeliği?"

"Duvan neden sorgulamaması gerektiğine dair hiçbir açıklama yapmadılarl Hiçbir sebep yok, mantık yok. Büyüklerin sözünü dinlemekle herkes kadar korkmak arasında fark var."

Akıl gülümsedi, elindeki küre yüzünü aydınlatıyordu. "Çoğu hikâyenin aynı şekilde başlayıp zıt sonlarla bitmesi komik değil mi? Yarısında çocuk ailesini dinlemez, ormana girer ve yem olur. Diğer yansında ise harikalar keşfeder. 'Evet, ben ormana gitmeyeceğim. Ailem bana orada canavarların yaşadığını anlattığı için ne kadar mutluyum,' diyen çocuklar hakkında pek hikâye yok."

"Bana öğretmeye çalıştığın şey bu mu o zaman?" diye tersledi Shallan. "İyi tavsiyeleri dinlemekle kendi kararını verebilmenin arasındaki ince çizgi mi?"

"Ben berbat bir öğretmenimdir." Uzun bir yürüyüşün sonunda küçük kız duvara ulaşırken elini salladı. Kız tırmanmaya başladı. "Neyse ki öğretmen değil, *sanatçıyım.*"

"İnsanlar sanattan da bir şeyler öğrenir."

"Kâfirlik! Eğer bir *işlevi* varsa sanat, sanat değildir."

Shallan gözlerini devirdi.

"Şu çatalı ele alalım," dedi Akıl. Elini salladı. Shallan'ın Fırtınaışığı'ndan bir parça çekilerek ondan ayrıldı, Akıl'ın elinin üstünde dönerek havada asılı duran bir çatal görüntüsü yarattı. "Bunun bir işlevi var. Yemek yemek. Şimdi, bu çatal usta bir zanaatkar tarafından süslenecek olursa bu çatalın işlevi değişir mi?" Çatalın üzerinde büyüyen yapraklar şeklinde incelikli kabartmalar oluştu. "Hayır, tabii ki değişmez. Kullanımı aynı, süslemeli olsa da olmasa da. *Sanat* bir amacı olmayan kısmında."

"Beni mutlu ediyor Akıl. Bu bir amaç."

Akıl sırıttı ve çatal kayboldu.

"Duvara tırmanan bir kız hakkındaki bir hikâyenin ortasında değil miydik?" diye sordu Shallan.

"Evet ama bu kısım *sonsuza kadar* sürüyor," dedi Akıl. "Ben bizi meşgul edecek şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Sıkıcı kısmı atlayabiliriz."

"Atlamak mı?" dedi Akıl dehşet içinde. "Bir *hikâyenin* bir kısmını *atlamak* mı?"

Shallan parmaklarını şaklattı ve illüzyon kayarak onları karanlıkta duvarın tepesinde ayakta durur hâlde bıraktı. Eşarplı kız en sonunda, günler süren çabanın ardından kendini yukarıya çekerek yanlarına çıkıyordu.

"Beni üzdün," dedi Akıl. "Sonra ne oluyor peki?"

"Kız *basamakları* buluyor," dedi Shallan. "Ve anlıyor ki duvar bir şeyleri içeride tutmak için değil, onu ve halkını dışarıda tutmak için yapılmış."

"Çünkü?"

"Çünkü asıl canavarlar bizleriz."

Akıl Shallan'ın yanına geldi, sonra sessizce sarıldı. Shallan titredi, sonra yüzünü Akıl'ın gömleğine gömdü.

"Sen canavar değilsin Shallan," diye fısıldadı Akıl. "Ah çocuğum. *Dünya* zaman zaman canavarlaşır ve bu dünyanın üzerinde sen olduğun için korkunç bir yer hâline geldiğine inanmanı isteyen birileri çıkar mutlaka."

"Öyle."

"Hayır. Bunlar doğru değil. Sen dünyanın üzerinde olduğun için kötü değilsin, dünya *senin* üzerinde olduğun için daha iyi."

Shallan ona yaslanarak titredi. "Ne yapacağım Akıl?" diye fısıldadı. "Bu kadar çok... bu kadar üzülmemem gerektiğini biliyorum. Zorundaydım..." Derin bir nefes aldı. "Onları öldürmek zorundaydım. *Zorundaydım.* Artık gerçeği söyledim ve görmezden gelemiyorum. Bu yüzden... bu yüzden ben de bu yaptıklarım için ölmeliyim..."

Akıl elini yandaki yeni bir dünyaya bakan eşarplı kızın olduğu yere doğru salladı. Yanında yere koyduğu uzun torbada ne vardı?

"Peki hikâyenin geri kalanını hatırlıyor musun?" dedi Akıl nazikçe.

"Önemli değil. Mesajı anladık. Duvar insanları dışarıda tutuyordu."

"Neden?"

"Çünkü..." Geçen sefer Desen'e bu hikâyeyi gösterirken ne demişti?

"Çünkü duvarın ötesinde Tanrı'nın Işığı vardı," dedi Akıl işaret ederek.

Ani bir patlamayla yanan duvarın ötesindeki manzara parlak ve güçlü bir ışıltıyla aydınlandı. Işık üzerlerini kaplarken Shallan'ın nefesi kesildi. Eşarplı kızın da nefesi kesildi ve ilk kez dünyayı bütün renkleriyle gördü.

"Merdivenlerden aşağı indi," diye fısıldadı Shallan eşarbı arkasında nehirler gibi akarken koşarak merdivenlerden inen kızı izlerken. "Bu tarafta yaşayan yaratıkların arasında saklandı. Gizlice Işık'a yaklaştı ve yanında götürdü. Öbür tarafa. ... Gölgelerin diyarına..."

"Evet öyle," dedi Akıl sahneyi izlerken, eşarplı kız muhteşem ışık kaynağının yanına geldi, sonra eliyle ufak bir parçasını kopardı.

İnanılmaz bir kovalamaca.

Aceleyle basamakları tırmanan kız.

Hummalı bir iniş.

Ve sonra... köyde ilk kez ışık, arkasından da duvarın tepesini aşarak gelen fırtınalar.

"İnsanlar acı çekiyordu," dedi Akıl. "Ama her fırtına yenilenmiş ışığı getirdi, çünkü artık bir kere alınmıştı ve asla geri koyulamazdı. Ve insanlar bütün zorluklara rağmen eskiye geri dönmeyi istemeyeceklerdi. Artık *görüyorlardı*."

İllüzyon dağıldı, binanın ortak odasının ortasında duruyorlardı, Muri'nin küçük odası yan taraflarındaydı. Shallan geri çekildi, gömleğine ağladığı için utanmıştı.

"Işıksız günlere dönmeyi arzu ediyor musun?" diye sordu Akıl.

"Hayır," diye fısıldadı Shallan.

"O zaman yaşa. Ve başarısızlıkları kucakla."

"Bu... bu kulağa bir ders gibi geliyor Akıl. Sanki *işe yarar* bir şey yapmaya çalışıyormuşsun gibi."

"Eh, dediğim gibi, hepimiz arada bir başarısız oluruz." Shallan'ın üzerindeki bir şeyleri silkeler gibi ellerini yanlarından salladı. Fırtınaışığı tüterek Shallan'ın sağından ve solundan dışarı çıktı, girdaplandı, sonra Shallan'ın iki kopyasına dönüştü. Al saçlan, lekeli suratları ve başka birisine ait olan uzun beyaz ceketleriyle dikiliyorlardı.

"Akıl..." diye başladı Shallan.

"Şşt." İllüzyonlardan birinin önüne yürüdü, işaret parmağıyla çenesine vurarak inceledi. "Bu zavallı kızın başına çok şey geldi, değil mi?"

"Pek çok kişi daha fazla acı çekti, gayet iyi idare ediyorlar."

"Gayet iyi mi?"

Söylediği gerçekleri bir kenara atamayan Shallan omzunu silkti. Babasını boğarken ona ninni söylemesinin uzak hatırası. Hayal kırıklığına uğrattığı insanlar, sebep olduğu sorunlar. Soldaki Shallan illüzyonunun nefesi kesildi, sonra kafasını sallayarak geri geri gidip odanın duvarına yaslandı. Yere yıkıldı, dertop olarak yüzünü bacaklarına bastırdı.

"Zavallı aptal," diye fısıldadı Shallan. "Denediği her şey dünyayı daha kötü bir yer hâline getiriyor. Önce babası tarafından mahvedildi, sonra kendi kendini mahvetti. O değersiz Akıl." Dişlerini gıcırdattı, kendisini ona tepeden bakarken buldu. "Aslında onun suçu değil ama yine de değersiz."

Akıl homurdandı, sonra arkalarında ayakta duran diğer illüzyona işaret etti. "Peki ya bu?"

"Farklı değil," dedi Shallan, bu oyundan sıkılmıştı. İkinci illüzyona da aynı hatıraları verdi. Babası. Helaran. Jasnah'yı hayal kırıklığına uğratmak. Her şey.

İllüzyon Shallan donakaldı. Sonra çenesini sıktı ve orada durdu.

"Evet, görüyorum," dedi Akıl yürüyerek ona doğru giderken. "Farklı değil."

"İllüzyonlarına ne yapıyorsun?" diye tersledi Shallan.

"Hiçbir şey. Her ayrıntısına kadar aynılar."

"Elbette değiller," dedi Shallan illüzyona parmağıyla vurarak hissederken. İllüzyondan kalp atışı gibi bir his yayıldı, hatıralar ve acı. Ve... ve onları boğan bir şey...

Affedilme. Kendisi için.

Nefesi kesilerek parmağını sanki ısırılmış gibi geri çekti.

"Zarar görmek korkunç bir şey," dedi Akıl Shallan'ın yanına dönerken. "Haksız, berbat ve rezil. Ama Shallan... yaşamaya devam etmek yanlış değil."

Shallan başını sallayarak reddetti.

"Diğer zihinlerin kontrolü ele geçiriyor çünkü çok daha cazip görünüyorlar," diye fısıldadı Akıl. "Onların doğuran kişiye geri dönmekte sorun yaşadığın sürece onları hiçbir zaman kontrol edemeyeceksin. *Sen, sen* olmayı kabul edene kadar."

"O zaman hiçbir zaman kontrol edemeyeceğim." Gözlerindeki yaşları kırpıştırdı.

"Hayır," dedi Akıl. Hâlâ ayakta duran illüzyon Shallan'a doğru başıyla işaret etti. "Edeceksin Shallan. Eğer kendine güvenmiyorsan, bana güvenebilir misin? Çünkü senin içinde yalanların hepsinden daha muhteşem bir kadın görüyorum. Sana söz veriyorum, o kadını korumaya *değer*. *Seni* korumaya değer."

Shallan hâlâ ayakta duran illüzyonuna doğru başını salladı. "Ben o olamam. O da sadece bir diğer hayal."

İki illüzyon da kayboldu. "Ben burada sadece bir tane kadın görüyorum," dedi Akıl. "Ayakta ve karşımda duruyor. Shallan bu her zaman sendin. Sadece bunu kabul etmen gerek. İzin vermen." Akıl fısıldadı. "Acı çekmek yanlış değil."

Çantasını aldı ve içinden katlanmış bir şey çıkardı. Peçe'nin şapkası. Şapkayı Shallan'ın avcuna bastırdı.

Şok edici bir şekilde kapı ağzından içeriye sabah ışığı sızıyordu. Bütün geceyi burada, bu delik gibi odada yatarak mı geçirmişti?

"Akıl?" diye sordu Shallan. "Ben... ben bunu yapamam."

Akıl gülümsedi. "Bildiğim belli şeyler var Shallan. Bu da onlardan biri. *Yapabilirsin.* Dengeyi bul. Acıyı kabul et ama *onu hak ettiğini kabul etme.*"

Desen bunu takdir ederek uğuldadı. Ama bu Akıl'ın söylediği kadar kolay bir şey değildi. Shallan derin bir nefes aldı ve... içinden bir titremenin geçtiğini hissetti. Akıl eşyalarını topladı, çantasını omzuna attı. Gülümsedi ve yürüyerek ışığa çıktı.

Shallan aptal gibi hissederek nefesini bıraktı. Akıl'ı ışığa doğru takip etti ve henüz uyanmamış pazar yerine çıktılar. Akıl'ı dışarıda göremedi ama bu şaşırtıcı değildi. Olmaması gereken yerde olup olmasını beklediğin yerde olmamak gibi bir huyu vardı.

Elinde Peçe'nin şapkasıyla sokak boyunca yürüdü, ceket ve pantolonun giyerken kendisi olmak garip geliyordu. Kızıl saçlı ama emineli eldivenli. Saklanmalı mıydı?

Neden? Bu... doğru geliyordu. Terzi dükkânına kadar bütün yolu yürüdü ve içeriye göz attı. Adolin kızarmış gözleriyle içeride bir masada oturuyordu.

Dimdik ayağa fırladı. "Shallan? Endişelendik! Vathah çoktan geri dönmüş olman gerektiğini söyledi!"

"Ben..."

Adolin ona sarıldı, o da kendisini bıraktı. İyi hissediyordu. Ama daha iyi değildi. Tüm sorunlar öylece duruyordu. Ama Akıl'ın söylediklerinde bir şey...

Ben burada sadece bir tane kadın görüyorum, o da ayakta ve karşımda.

Adolin sanki kendisini temin etmeye ihtiyacı varmış gibi bir süre onu tuttu. "İyi olduğunu biliyorum tabii," dedi. "Yani sen neredeyse ölümsüzsün, değil mi?" Sonunda sarılmayı bıraktı, hâlâ Shallan'ın omuzlarından tutuyordu ve başını eğip kıyafetine baktı. Bir açıklama yapması gerekir miydi?

"Hoş," dedi Adolin, "Shallan, bu çok *şık*. Beyaz üzerine kırmızı." Başını onayla sallayarak geriye doğru bir adım attı. "Bunu sana Yokska mı yaptı? Şapkayı da taksana."

Ah Adolin, diye düşündü şapkayı takarken.

"Ceket bir parça bol," dedi Adolin. "Ama stili çok iyi uymuş. İddialı. Keskin." Başını yana yatırdı. "Belinde bir kılıçla daha iyi dururdu. Belki..." Sesi azalarak sustu. "Sen de duyuyor musun?"

Shallan kaşlarını çatarak döndü. Ayak sesleri gibi geliyordu. "Bu kadar erken mi yürüyüş yapıyorlar?"

Dışandaki sokağa baktılar ve Kaladin'i Duvar Muhafızları üniforması giymiş beş altı yüz kişilik bir birliğin başında yaklaşırken buldular.

Adolin alçak bir sesle iç geçirdi. "Elbette. Şimdi kesin liderleri de olmuştur. Fırtına kapası köprücü."

Kaladin adamlarını tam terzi dükkânının önüne kadar getirdi. Adolin ve Shallan Kaladin'i karşılamak için dışarı çıktı ve Shallan Elhokar'ın da pencereden gördüğü bir şeyler hakkında bağırarak aceleyle alt kata indiğini duydu.

Kaladin miğferini kolunun altına almış zırhlı bir kadınla alçak sesle konuşuyordu, yüzünde bir çift yara izi vardı. Yücemareşal Çivit, Shallan'ın beklediğinden daha genç-ti.

Askerler önce Adolin'i, sonra da kralı gördükleri zaman sessizleştiler.

"Demek *bunu* kastediyordun," dedi Çivit Kaladin'e.

"Stormblessed?" diye sordu Elhokar. "Neler oluyor?"

"Saraya saldırmak için bir ordu istiyordunuz Majesteleri," dedi Kaladin. "Alın size ordu."

Kusursuz mücevherlerin seçilmiş koruyucuları olarak, biz Öteyolcular, Şeref Damlası diye adlandırılan yakutu koruma görevini üstlendik. Kayda geçirilsin.

—Çekmece 20-10, zirkon

Adolin Kholin yüzünü soğuk suyla yıkadı, sonra bir bezle kuruladı. Yorgundu, gecenin çoğunu Shallan geri dönmediği için endişe etmekle geçirmişti. Aşağıdan saldırı hazırlığı yapan askerlerin sesleri geliyordu.

Saraya, yıllarca evi olan yere yapılacak saldırının hazırlıkları. Derin bir nefes aldı.

Bir şeyler yanlıştı. Etrafında döndü, kemerindeki bıçağı, cebindeki acil durum bandajlarını kontrol etti. İsteği üzerine Shallan'ın onun için yazdığı ön koluna sanlı duran *azim* ründuasını kontrol etti. Sonra nihayet onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etti.

Parekılıcı'nı çağırdı.

Dibi kalındı, bir adamın avuç içi kadar genişti ve ön tarafı hareket eden bir yılanın kımıldanması gibi dalgalıydı. Arka tarafından dışarıya büyümüş kristalimsi küçük çıkıntılar vardı. Böyle bir silah hiçbir kına sığmazdı ve ölümlülerin hiçbir kılıcı onu taklit edemezdi, en azından kullanılamayacak kadar ağır hâle gelmeden. İnsan bir Parekılıcı gördüğü zaman *tanırdı*. Amaç da buydu zaten.

Adolin banyoda kılıcı önünde kaldırdı, metaldeki yansımasına baktı. "Annemin kolyesi yanımda değil," dedi. "Totemlerimi de yapmadım. Zaten bunlara hiçbir zaman ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey sendin."

Derin bir nefes aldı. "Sanırım... Sanırım eskiden canlıymışsın. Diğerleri sana dokunurlarsa çığlıklarını duyabildiklerini söylüyor. Ölmüşsün ama bir şekilde hâlâ acı çekiyorsun. Özür dilerim. Bunun hakkında bir şey yapamıyorum, ama... Teşekkür ederim. Yıllar boyunca bana destek olduğun için teşekkür ederim. Ve eğer bir faydası olacaksa, bugün seni iyi bir şey yapmak için kullanacağım. Seni her zaman bu şekilde kullanmaya çalışacağım."

Kılıç'ı geri gönderirken kendisini daha iyi hissetti. Elbette başka bir silah da taşıyordu: kemer bıçağı, uzun ve inceydi. Zırhlı adamlara saplamak için yapılmış bir silah.

Onu Sadeas'ın gözünden içeriye sokmak ne kadar da *tatmin edici* hissettirmişti. Hâlâ utanmalı mı, gurur mu duymalı bilmiyordu. İçini çekti, aynada kendine bir baktı, sonra hızlı bir karar daha verdi.

Kısa bir süre sonra merdivenlerden inerek ana odaya girerken Kholin üniformasını giyiyordu. Teni, terzinin diktiği daha iyi oturan kıyafeti ve yumuşak ipekleri özlüyordu ama içten içe artık babasının rünlerini taşımaya hakkı olmadığından endişe etmesine rağmen bunun içinde daha dik yürüdüğünü keşfetmişti.

Yücemareşal Çivit diye bilinen garip kadınla konuşan Elhokar'a başını salladı. "Gözcülerimi geri püskürttüler," dedi kadın. "Ama yeteri kadar görmüşler Majesteleri. Yokelçi ordusu bütün gücüyle *burada*. Bugün ya da yarın kesinlikle saldıracaklar."

"Pekâlâ," dedi Elhokar. "Muhafızlar'ın komutasını ele geçirmek için yaptıklarınızı anlıyorum. Sizi bir isyancı olarak astıramayacağım. İyi iş çıkarmışsınız Yücemareşal."

"I... Sağ olun mu demeliyim?"

Shallan, Kaladin, Skar ve Drehy bir saray haritasının yanında duruyorlardı. Onların haritayı ezberlemeleri gerekliydi. Adolin ve Elhokar zaten biliyorlardı. Shallan daha önce giydiği şık beyaz kıyafetini değiştirmemeyi seçmişti. Bir saldırı sırasında etekten daha işlevsel olurdu. Fırtınalar adına, ceket ve pantolon giyen bir kadında bir sorun var demekti.

Elhokar Çivit'i adamlarının bazılarından gelen raporları alması için rahat bıraktı. Odada duran birkaç açıkgözlü adam ona selam verdi, Elhokar ve Adolin'in önceki gece kendilerini gösterdikleri yücebeylerdi. Tek yapmaları gereken illüzyonlarına güç veren kürelerden uzaklaşmak olmuştu ve gerçek yüzleri ortaya çıkmıştı.

Bu adamların bazıları fırsatçıydı ama pek çoğu gerçekten sadıktı. Yanlarında yüz kadar silahlı adam getirmişlerdi, Kaladin'in Duvar Muhafızları'ndan getirdiği kadar çok değildi ama yine de Elhokar onları topladığı için gurur duyarmış gibi görünüyordu. Duymalıydı da.

Elhokar ve Adolin birlikte dükkânın ön tarafında bekleyen Parlayanlar'a katıldılar. Elhokar onlara katılmaları için elini sallayarak yücebeyleri çağırdı, sonra kararlı bir şekilde konuştu. "Herkes planı anladı mı?" diye sordu.

"Saraya saldırıyoruz," dedi Kaladin. "Günyolu'nu ele geçiriyoruz, karşıdaki Yeminkapısı platformuna geçiyoruz, Shallan Urithiru'da yaptığı gibi Yaradılmamış'ı kovalamaya çalışırken orayı tutuyoruz. Sonra Yeminkapısı'nı çalıştırıyor ve bekleyen orduları Kholinar'a getiriyoruz."

"Kontrol binası o karanlık kalp tarafından kaplanmış durumda, Majesteleri," dedi Shallan. "Geceyansı Anası'nı nasıl kovaladığımı gerçekten bilmiyorum ve aynısını burada yapmayı başarabileceğimden emin değilim."

"Ama elinden geleni yapacaksın, değil mi?" diye sordu kral.

"Evet." Shallan derin bir nefes aldı. Adolin destek olmak için omzunu sıktı.

"Rüzgârkoşucu," dedi kral. "Sana ve adamlarına verdiğim görev Kraliçe Aesudan'ı ve veliahdı güvenli bir yere ulaştırmanız. Eğer Yeminkapısı çalışırsa onları o taraftan götüreceğiz. Eğer çalışmazsa onları şehirden götürmeniz gerek."

Adolin bütün bu olanları, Parlayan Şövalyeler'in gelişini, kralın kendi sarayına saldırma kararını, pek fazla yadırgamıyormuş gibi görünen yücebeylere bir bakış attı. Nasıl hissettiklerini az da olsa anlayabiliyordu. Yokelçiler, Dinmezfırtına, şehirdeki değişmiş sprenler... Eninde sonunda başına gelenlere şaşırmayı bırakıyordun.

"Bu Günyolu'ndan karşıya geçişin en iyi yol olduğundan emin miyiz?" diye sordu

Kaladin Drehy'nin elindeki haritayı göstererek. Parmağıyla sarayın doğu galerisinden Günyolu boyunca Yeminkapısı platformuna kadar işaret etti.

Adolin onayladı. "Yeminkapısı'na en iyi yol orası. O platonun dışındaki dar merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışırsak katlediliriz. En iyi şansımız sarayın ön merdivenlerinden çıkıp, Parekılıçlarını kullanarak kapıları kırmak ve savaşarak doğu galerisine varmak. Oradan hem yukarı çıkarak kralın odalarına ulaşabilirsin hem de dümdüz Günyolu'ndan karşıya geçebilirsin."

"Bu koridor boyunca savaşma fikri hoşuma gitmiyor," dedi Kaladin. "Kaynaşıklann da Saray Muhafızları'nın yanında savaşa katılacağını hesaba katmak zorundayız."

"Eğer gelirlerse onların dikkatlerini dağıtmam mümkün olabilir," dedi Shallan.

Kaladin homurdandı ve daha fazla şikâyet etmedi. Adolin gibi o da durumu anlıyordu. Bu kolay bir savaş olmayacaktı, savunmadakilerin kullanabileceği çok fazla dar nokta vardı. Ama başka ne yapabilirlerdi ki?

Uzakta davullar çalmaya başladı. Duvarlarda. Kaladin o tarafa doğru baktı.

"Bir akın daha mı?" diye sordu yücebeylerden biri.

"Daha kötü," dedi Kaladin arkalarındaki Çivit alçak sesle küfrederken. "Bu şehrin saldırı altında olduğunun işareti."

Çivit dükkânın ön kapısından dışarıya çıktı ve diğerleri de onu takip etti. Buradaki altı yüz adamın çoğu Duvar Muhafızları'ndandı ve bazıları mızraklarını ve kalkanlarını sıkı sıkı kavrayarak uzaktaki duvarlara doğru adım atmıştı.

"Asker dur!" diye seslendi Çivit. "Majesteleri, askerlerimin çoğu duvarda yok yere ölüyorlar. Ben buradayım çünkü Stormblessed beni onlara yardım etmenin *tek yolunun* o sarayı almak olduğuna ikna etti. Yani eğer bunu yapacaksak hemen *yapacağız*."

"O zaman yürüyoruz!" dedi Elhokar. "Yücemareşal, Berrakbeyler, emirleri kuvvetlerinize iletin. Sıraları düzenleyin! Emrimle birlikte saraya yürüyoruz!"

Adolin bazı Kaynaşıklar uzak duvarların üstünde gökyüzünde uçarken döndü. Düşman Dalgabağlayanlar. Hay Cehennem. Kafasını salladı ve aceleyle Yokska ile kocasına doğru gitti. Bütün olanları, kapılarına gelen bir orduyu, saldırının hazırlıklarını şaşkınlıkla izlemişlerdi.

"Eğer şehir dayanırsa sorun yok," dedi Adolin. "Ama eğer düşerse..." Derin bir nefes aldı. "Diğer şehirlerden gelen raporlar toplu bir kıyım olmayacağına işaret ediyor. Yokelçiler ele geçirmeye geliyorlar, soykırım yapmaya değil. Yine de şehirden kaçıp Harap Ovalar'a gitmek için hazırlık yapmanızı öneririm."

"*Harap Ovalar mı?*" diye sordu Yokska dehşet içinde. "Ama Berrakbey, orası binlerce kilometre uzakta!"

"Biliyorum," dedi Adolin yüzünü buruşturarak. "Bize ev sahipliği yaptığınız için çok teşekkür ederiz. Olacakları durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Yakınlarda Elhokar Çivit'le beraber gelen çekingen ardente doğru yaklaşıyordu. Askerler için aceleyle ründualarını çiziyordu ve Elhokar onu omzundan tutup eline bir nesne tutuşturduğu zaman sıçradı.

"Bu nedir?" diye sordu ardent, gergindi.

"Bir uzakalem," dedi Elhokar. "Ordum hareket ettikten yarım saat sonra Urithiru ile iletişime geçecek ve Yeminkapısı'yla buraya aktarılacak kuvvetlerini hazırlamaları için haber vereceksin."

"Bir fabrial kullanamam! Sprenler..."

"Sakin ol adam! Düşman taarruzu sırasında seni fark etmek için fazla meşgul olabilir. Ama fark etseler bile risk almak *zorundasın*. Ordularımız hazır olmak zorunda. Bu şehrin kaderi buna bağlı olabilir."

Ardent başıyla onayladı, rengi solmuştu.

Adolin askerlere katıldı, sinirlerini zorlayarak sakinleştirdi. Bu sadece bir diğer savaştı. Onlarca, hatta belki yüzlerce savaşa katılmıştı. Ama fırtınalar adına, o boş taştan ovalara alışıktı, sokaklara değil.

Yakınlarda küçük bir grup muhafız alçak sesle muhabbet ediyordu. "Her şey yolunda," diyordu biri. Kısa boylu, temiz tıraşlı bir adamdı, gerçi kolları dikkat çekici derecede kıllıydı. "Söylemedi demeyin, duvarın üstünde öldüğümü görmüştüm. Kargısını doğrudan kalbime hedef almış, uçarak geliyordu. O kırmızı gözlerin içine baktım ve öldüğümü gördüm. Sonra... o oradaydı. Kulenin penceresinden dışarı ok gibi fırladı ve Yokelçi'ye bindirdi. O mızrak benim ölümümdü ama o kaderi değiştirdi, benden söylemesi. Yemin ediyorum, bunu yaparken *parlıyordu*..."

Bir Tanrılar Çağı'na giriyoruz, diye düşündü Adolin.

Elhokar Parekılıcı'nı havaya kaldırdı ve emri verdi. Endişeli sığınmacıların yanlarından geçerek şehrin içinden ilerlediler. Binaların kapıları sanki bir fırtınaya hazırlanıyor gibi sımsıkı kapatılmıştı. Neden sonra saray ordunun önünde obsidiyen bir blok gibi yükseldi. Taşların kendileri bile renk değiştirmiş gibi görünüyordu.

Adolin Parekılıcı'nı çağırdı, görüntüsü askerleri rahatlatmış gibiydi. Şehrin kuzey kısmına gelmişlerdi, şehir duvarına yakınlardı. Burada askerlere saldıran Kaynaşıklar gözle görülebiliyordu. Garip bir *gümleme* başladı ve Adolin bunun bir diğer davul sesi olduğunu düşündü, ta ki *bir kafa* en yakınlarındaki duvarın tepesinde yükselene kadar.

Fırtınalar adına! Ona bir tür kocakabuklu yaratığı anımsatan taştan, devasa bir kama şeklinde bir yüzü vardı ama gözleri çok derinlerde parlayan kırmızı noktalardan ibaretti.

Canavar bir koluyla kendisini yukarı çekti. Şehir duvarları kadar uzun görünmüyordu ama yine de devasaydı. Canavar duvara darbeler indirerek savunmacıları kremcikler gibi etrafa saçar, sonra bir muhafız kulesini ezerken Kaynaşıklar etrafına uçuşuyordu.

Adolin kendisinin de askerlerinin pek çoğu gibi bu görüntüyü izlemek için durmuş olduğunu fark etti. Kaya parçaları birkaç blok ötede binaların üstüne yıkılırken yer sarsıldı.

"Yürüyün!" diye seslendi Çivit. "Fırtınalar! İçeriye girip saraya bizden önce varmaya çalışıyorlar!"

Canavar muhafız kulesini parçaladı, sonra zorlanmayan bir hareketle bir at büyüklüğünde olan bir kayayı onlara doğru fırlattı. Adolin'in ağzı açık kaldı, kaya ona ve askerlere doğru durdurulamaz bir şekilde gelirken kendini güçsüz hissetti.

Kaladin ışıktan bir çizginin üzerinde havaya yükseldi.

Taşa çarptı ve onunla beraber havada yuvarlandı, havada dönüyor ve savruluyordu. Parlaklığı büyük ölçüde soldu.

Kaya yavaşladı. Bir şekilde *momentumu değişti*, masanın üstündeki fiske atılan bir çakıl taşı gibi Kaladin'den uzağa fırladı. Şehir duvarlarının üzerinden aştı ve neredeyse fırlatan canavara vuruyordu. Adolin hafifçe sprenlerin çığlık atmaya başladığını duydu ama düşen kayaların ve sokaklarda bağıran insanların sesleri içinde boğuluyordu.

Kaladin çantasındaki Fırtınaışığı'yla tekrar doldurdu. Urithiru'dan getirdikleri mücevherlerin çoğunu o taşıyordu, zümrüt rezervinden alınmış bir servetti, Yeminkapısı'nı çalıştırmak ve görevleri sırasında kullanmak için getirmişlerdi.

Drehy'de yanında havaya yükseldi, sonra Shallan'ı da yukarıya çivilemiş olan Skar. Adolin onun aşağı yukarı ölümsüz olduğunu biliyordu ama yine de Shallan'ı burada ön saflarda görmek garipti.

"Biz Kaynaşıkların dikkatini dağıtacağız," diye bağırdı Kaladin Adolin'e havada uçarak onlara doğru gelen bir dizi siluete işaret ederek. "Ve eğer başarabilirsek Günyolu'nu ele geçireceğiz. Saraydan içeri girin ve bizimle doğu galerisinde buluşun!"

Uçup gittiler. Yakınlarında canavar kapıya vurmaya başladı, tahtaları kırıyor ve parçalıyordu.

"İleri!" diye bağırdı Çivit.

Adolin fırladı, Elhokar ve Çivit'in yanında koştu. Saray meydanına vardılar ve basamaklardan yukarı aktılar. Tepede onlarınkilere çok benzeyen, siyah ve daha koyu mavi ama yine de Kholin üniformaları giymiş askerler geri çekilerek sarayın ön kapılarını kapattılar.

"Kralın Muhafızları!" diye bağırdı Adolin Elhokar'ın şeref muhafızları olarak seçilmiş kırmızılı bir grup adamlara işaret ederek. "Kral saldırırken yanlarını korumaya dikkat edin! Kapı düşerken düşmanın krala saldırmasına izin vermeyin!"

Askerler merdivenlerden yukarı yığılarak sarayın verandasının ön tarafını doldurdu. Bazıları açıkgözlü olsa da ellerinde mızraklar vardı. Merdivenlerin sonunda Adolin, Çivit ve Elhokar'ın her biri farklı kapılara yöneldiler. Burada kalın sütunların tuttuğu saray çatısının ön tarafı onları yaratığın attığı kayalara karşı koruyordu.

Adolin dişlerini sıkarak Kılıç'ını kalın saray kapısıyla duvar arasındaki aralığa soktu. Hızla yukarıya doğru keserek iki menteşeyi ve içeriden kapıyı tutması için yerleştirilen sürgüyü biçti. Diğer taraftaki ikinci kesik kapıyı kurtardıktan sonra geri çekilerek konum aldı. Kapı bir gümlemeyle içeri doğru devrildi.

Anında düşman askerleri Adolin'i yakalamak umuduyla mızraklarını dışarıya doğru sapladılar. Geri kaçtı ve Kılıç'ı savurmaya yeltenmedi. Tek elle Parekılıcı kullanmak kendi adamlarına vurmak için endişe etmek zorunda olmadığın zamanlar bile yeterince zordu.

Yan tarafa sıçradı ve Duvar Muhafızları'nı kapıdan saldırmaya bıraktı. Adolin Yücebey Urimil'le gelen askerlerden bir grubun yanına geçti. Burada duvarın bir kısmını kesti ve askerlerin iterek açtıkları doğaçlama bir kapı yarattı. Uzun veranda boyunca devam etti, bir tane daha açtı, sonra bir üçüncüsünü.

Bu bittiğinde düşen kendi kapısından geçerek saraydan içeri girmiş olan Elhokar'a bir baktı. Tek eliyle tuttuğu Kılıç'ını etrafında savuruyor, diğer elinde de kalkanını tutuyordu. Şimdiden onlarcasını öldürerek düşman askerlerin içerisinde bir boşluk açmıştı.

Dikkat ol Elhokar, diye düşündü Adolin. *Zırh'ının olmadığını unutma.* Adolin bir müfreze askere el salladı. "Kralın Muhafızları'nı destekleyin ve kalabalığın arasında sıkışmasını engelleyin. Eğer sıkışırsa bana seslenin."

Askerler selam verdi ve Adolin geri çekildi. Çivit kendi kapısını kesmişti ama onun Parekılıcı diğer ikisi kadar uzun değildi. Daha tedbirli bir saldırı yürütüyor, adamlarına doğru saplanan mızrakların uçlarını kesiyordu. Adolin izlerken Çivit Kılıç'ını aralarına dalmaya çalışan bir askere sapladı. Dikkate değer bir şekilde gözleri yanmadı ama ölürken derisi garip bir kül grisine dönüştü.

Atalarımın kanı, diye düşündü Adolin. *Kılıç'ında ne sorun var?*

Açılan bütün kapılara rağmen saraya giriş çok yavaş ilerliyordu. İçerideki askerler kapı ağızlarının etraflarında kalkan duvarlarından halkalar oluşturmuştu ve dövüş büyük ölçüde birbirlerine kısa mızraklarını saplamaya çalışan adamların arasında oluyordu. Duvar Muhafızları'nın bazı müfrezeleri savunmacıların saflarını dağıtmak için daha uzun kargılar getirmişti, içeri dalmak için hazırlanıyorlardı.

"Siz hiç bir Paredara destek oldunuz mu?" diye sordu Adolin en yakındaki asker mangasına.

"Hayır komutanım," dedi adamlardan biri. "Ama eğitimini almıştık..."

"İdare etmeniz gerekecek," dedi Adolin Kılıç'ını iki eliyle kavrayarak. "Ben o orta delikten içeri gireceğim. Yakın durun ve mızraklarla yanlarımdan saldırmalarını engelleyin. Ben Kılıç savururken size vurmamak için dikkatli olacağım."

"Emredersiniz komutanım!" dedi manga komutanları.

Adolin derin bir nefes aldı ve açıklığa doğru yaklaştı. İçeriden mızrak fışkırıyordu. Deyim yerindeyse aksırtın iņi gibiydi.

Adolin'in talimatıyla yanındaki adam diğerlerine dönüp eliyle geri sayıma başladı. Son parmak indiğinde kapı ağzındaki askerler geri çekildi. Adolin mermer zemini ve yüksek kirişli tavanı olan sarayın giriş antresinden içeriye atıldı.

Düşman ona doğru bir düzine mızrak sapladı. Yere eğildi ve iki elli bir savuruş yaparak bir grup askeri dizlerinden keserken omzuna bir kesik aldı. Düşmanlar yere yığıldı, Parekılıcı bacaklarındaki sinirleri öldürmüştü.

Dört asker onu takip etti ve kalkanlarını yan tarafında kaldırdılar. Adolin ileri doğru saldırdı, mızrakların uçlarını koparıyor, elleri kesiyordu. Fırtınalar adına... savaştığı adamlar fazla sessizdi. Yaralandıklarında acıyla haykırıyor ya da zorlandıkça homurdanıyorlardı ama onun dışında hiç ses çıkarmıyorlardı, sanki karanlık duygularını da boğmuştu.

Adolin Kılıç'ını kafasının üstüne kaldırarak tuttu ve Taşduruşu'na geçti, dikkatli ve kontrollü bir darbeler dizisiyle aşağı doğru vuruyor, düşman üstüne düşman indiriyordu. Kılıç'ın geniş menzili önünü korurken askerleri de yanlarını koruyordu.

Gözler yandı. Kalkan sırası sarsıldı. "Üç adım geri çekilin!" diye bağırdı Adolin adamlarına, sonra Rüzgârduruşu'na geçip geniş açılı savuruşlarla akıcı darbeler savurdu.

Düello yapmanın tutkusu ve güzelliği yüzünden bazen Parekılıcı'nın ne kadar *korkunç* bir silah olduğunu unutuyordu. Burada bozulmaya başlayan düşman safına saldırırken bu fazlasıyla belli oluyordu. Bir saniye içinde sekiz adamı öldürdü savunma hattını tamamen yok etti.

"İleri!" diye bağırdı Kılıç'ıyla ileriyi işaret ederken. Askerler kapıdan içeriye aktı ve giriş antresinin hemen içini ele geçirdiler. Yakınlarda Elhokar dimdik duruyor, emirler verirken ince Parekılıcı ışıldıyordu. Askerler düşüyor, ölüyor ve küfrediyordu, savaşın gerçek sesleriydi bunlar. Çatışmanın bedeli.

Düşman sonunda bozguna uğradı ve tutmak için fazla geniş olan giriş holü boyunca doğu galerisine giden daha dar koridora doğru geri çekildiler.

"Yaralıları götürün!" diye seslendi Çivit içeriye girerken. "Yedinci Birlik, odanın o uzak tarafını tutun, tekrar saldırmaya çalışmadıklarından emin olun. Üçüncü Birlik, kanatları kontrol edin ve herhangi bir sürpriz olmadığından emin olun."

Çivit ilginç bir şekilde pelerinini çıkarmış ve sol kolunun etrafına yarı yarıya sarmıştı. Adolin hiç böyle bir şey görmemişti, belki kadın Zırh giyerek savaşmaya alışkındı.

Adolin biraz su aldı, sonra bir hekime aldığı ufak kesiği sardırdı. Sarayın derinlikleri mağara gibi olsalar da bu antre muhteşemdi. Işıldayan mermer duvarlar. Kocaman merdivenler ve ortada parlak kırmızı bir halı. Çocukken bir keresinde mumla oynarken bunu yakmıştı.

Kesiği bandajlanmış olarak doğu galerisine giden geniş koridoru inceleyen Çivit, Elhokar ve yücebeylerden birkaçına katıldı. Düşman burada mükemmel bir kalkan duvarı oluşturmuştu. İyice yerleşmişlerdi ve ikinci saftaki adamlar arbaletlerini hazırlamış, bekliyorlardı.

"Burası kan gölüne dönecek," dedi Çivit. "Her adım için savaşmamız gerekecek."

Dışarıda şehir kapısından gelen çatırtı sesleri en sonunda sustu.

"İçeri girdiler," diye tahmin etti Adolin. "O kapı buradan çok uzak değil."

Yücebey Shaday homurdandı. "Belki düşmanlarımız birbirlerine girerler. Yokelçilerle Saray Muhafızları'nın birbirleriyle savaşmaya başlamasını umut edemez miyiz?"

"Hayır," dedi Elhokar. "Sarayı karanlıkla kaplayan kuvvetler şu anda bize ulaşmak için aceleyle savaşan düşmana alt. Yeminkapısı'nın nasıl bir tehlike oluşturduğunu onlar da biliyor."

"Aynı fikirdeyim," dedi Adolin. "Burası yakında parshmen askerleriyle dolacak."

"Adamlarınızı toplayın," dedi Elhokar. "Saldırının komutası Çivit'te. Yücemareşal, bu koridoru temizlemek *zorundasınız*."

Yücebeylerden biri kadına baktı ve boğazını temizledi ama sonra bir şey söylememeye karar verdi.

Çivit memnuniyetsizlikle okçulara düşmanı yumuşatmaya çalışmak için kısa yaylar kullanmalarını emretti. Ama o kalkan duvarı tam olarak oklara karşı dayanmak için kurulmuştu, o yüzden Çivit emri verdi ve askerleri konum almış düşmanın üzerine doğru ilerledi.

Arbalet okları dalgalar hâlinde askerleri vurarak koridoru kıyma makinesine dönüştürürken Adolin başka tarafa baktı. Duvar Muhafızları'nın da kalkanları vardı ama onlar ilerleme riskine girmek zorundalardı ve bir arbalet oku *çok sert* vurabilirdi.

Adolin savaş meydanı muharebelerinin bu kısmında hiçbir zaman iyi olmamıştı. Fırtına kapası, en önden gidip saldırıyı yönetmeyi istiyordu. Mantıklı tarafı bunun aptalca olduğunu biliyordu. Zırh giymedikleri sürece Paredarları böyle saldırılarda riske atmazdın.

"Majesteleri," diye seslendi subaylardan biri antreyi geçerek yaklaşırken Elhokar'a. "Bir gariplik bulduk."

Elhokar Adolin'e konuyla ilgilenmesi için başıyla işaret etti, Adolin de dikkatini yöneltecek başka bir şeyler olduğu için memnuniyetle adamla konuşmak için hızla ilerledi. "Nedir?"

"Saray garnizonuna giden kapı kapalı," dedi adam. "*Dışarıdan* kilitlemişler."

İlginç. Adolin adamı takip ederek bir çift hekimin acısprenlerinin arasında çömelmiş, ilk saldırıda yaralanan askerlerle ilgilendikleri doğaçlama bir triyaj bölgesinin yanından geçti. Koridora yapılan saldırı bittiği zaman çok daha meşgul olacaklardı.

Antrenin batısında askerlerin kalmaları için çok büyük bir kışla olan saray garnizonunun girişi vardı. Çivit'in adamlarından bir grup kapıyı inceliyordu, gerçekten de dışarıdan metal bir çubukla kilitlenmişti. Tahtalardaki zarara bakılırsa, içeride her ne varsa dışarıya çıkmaya çalışmıştı.

"Açın," dedi Adolin Kılıç'ını çağırırken.

Askerler dikkatlice çubuğu çıkardı, sonra yavaşça kapıyı açtılar, bir tanesi ışık için birkaç küre uzatmıştı. Canavar değil, Saray Muhafızları üniforması giyen bir grup adam buldular. Dışarıdaki gürültüden toplanmışlardı ve Adolin'i gördükleri zaman birkaç tanesi dizlerinin üstüne çöküp, Yaradan'a dua etmeye başladılar.

"Ekselansları?" dedi omzunda yüzbaşı düğümleri olan genç bir Alethi. "Ah, Prens Adolin. *Gerçekten* sizsiniz. Yoksa... yoksa bu da gaddar bir yanıltmaca mı?"

"Benim," dedi Adolin. "Sidin? Fırtınalar adına be adam! O sakalla seni zor tanıdım. Ne oldu?"

"Komutanım! Kraliçede bir sorun var. Önce o ardenti öldürdü, sonra Berrakbey Kaves'i *idam ettirdi*..." Derin bir nefes aldı. "Biz de ihanet ettik komutanım."

"Muhafızları gönderdi komutanım," dedi başka bir asker. "Bizi de itaat etmediğimiz için buraya kilitledi. Bizi resmen unuttu."

Adolin rahat bir nefes aldı. Muhafızlar'ın hepsinin birden basitçe kraliçeyi takip etmemeleri... eh, bu taşıdığını fark etmediği bir yükü omuzlarından indirmişti.

"Sarayı geri alıyoruz," dedi Adolin. "Sidin, adamlarını topla ve ana kapıdaki hekimlere gidin. Size bir baksınlar, su versinler, onlara rapor verin."

"Komutanım!" dedi Sidin. "Eğer sarayı geri alıyorsanız biz de katılmak istiyoruz." Diğerlerinin pek çoğu da başlarıyla onayladı.

"Katılmak mı? Haftalardır burada kilitlisiniz asker! Savaşabilecek durumda olmanızı beklemiyorum."

"Haftalar mı?" dedi Sidin. "Daha birkaç gün olmuştur Berrakbey." Söylediği cümleyle çelişiyormuş gibi görünen sakalını kaşıdı. "Buraya kapatıldığımızdan beri şimdiye kadar... kaç, üç kere mi yemek yedik?"

Birkaç tanesi başlarıyla onayladı.

"Onları hekimlere götürün," dedi Adolin kapıyı açan askerlere. "Ama... mızrak tutabilecek kadar güçlü olduğunu iddia edenlere mızrak verin. Sidin, adamların ihtiyatta bekleyecekler. Kendinizi çok zorlamayın."

Antrede Adolin hekimlerden birinin Saray Muhafızı üniforması giyen birisini tedavi ettiğini gördü. Hekimler için düşman olman bir fark yaratmıyordu, ihtiyacı olan herkese yardım ediyorlardı. Bu iyi bir şeydi ama bu adam donuk gözlerle havaya bakıyor ve yaralı bir adamın yapması gerektiği gibi bağırmıyor ya da inlemiyordu. Sadece kendi kendine fısıldıyordu.

Ben onu *da tanıyorum*, diye düşündü Adolin adını hatırlamaya çalışarak. *Dod muydu? Hah, evet. En azından biz ona öyle derdik.*

Krala bulduklarının raporunu verdi. İleride Çivit'in adamları koridoru ele geçirmek için son bir saldırı yapıyordu. Arkalarında düzinelercesi yerdeki halıyı daha koyu bir kırmızıyla lekeleyerek ölü yatıyordu. Adolin bir şeyleri *duyabildiği* duygusuna kapıldı. Savaşın gürültüsü ve askerlerin duvarlardan yankılanan bağrışlarının üstünde bir ses. Bir şekilde ruhuna kadar inen alçak bir ses.

Tutku. Tatlı tutku.

Saray Muhafızları sonunda koridoru teslim etti ve öbür taraftaki geniş çifte kapıların arkasına çekildiler. Bunlar doğu galerisine açılıyordu, kapılar pek savunmaya uygun değildi ama düşmanın mümkün olduğu kadar çok zaman kazanmaya çalıştığı belliydi.

Bazı askerler koridordan cesetleri çıkararak kapıyı kesmeye gelen Elhokar ve Adolin için yol açıyorlardı. Ancak onlar vuramadan önce tahta sallanmaya başladı. Adolin geriye çekilerek alışkanlıkla Kılıç'ını Rüzgârduruşu'nda öne uzattı, çıkacak şeye vurmaya hazırdı.

Kapı açılarak parlayan bir silueti ortaya çıkardı.

"Fırtınababa..." diye fısıldadı Adolin.

Kaladin güçlü bir ışıkla parlıyordu, gözleri mavi işaret ateşleri gibiydi, üzerinden Fırtınaışığı tütüyordu. Elinde en azında dört metre boyunda ışıkla parlayan metal bir mızrak vardı. Arkasında kuvvetle parlayan Skar ve Drehy vardı, Harap Ovalar'da Adolin'e korumalık yapan dost canlısı köprücülere hiç benzemiyorlardı.

"Galeri temiz," dedi Kaladin dudaklarının arasından Fırtınaışığı tüterek. "Geri püskürttüğünüz düşmanlar merdivenlerden yukarı kaçtı. Majesteleri, Çivit'in adamlarını Günyolu'nu tutmaya göndermenizi öneriyorum."

Adolin doğu galerisinden içeri daldı, emirler veren Çivit ve askerlerden bir sel de onu takip etti. Doğrudan önlerinde yanları açık bir yürüyüş yolu olan Günyolu'nun girişi vardı. Adolin orada muhafız cesetlerinin yanında üç tane belirgin mavili ceset görerek şaşırdı. Kaladin, Skar, Drehy. İllüzyon muydu?

"Savaşmaktan daha çok işe yaradı," dedi Shallan yanına gelerek. "Uçanların dikkati şehir duvarındaki savaştaydı, o yüzden köprücülerin düştüğünü düşündükleri anda gittiler."

"Önce başka bir Saray Muhafızı kuvvetini daha manastırın içine püskürttük," dedi Kaladin eliyle işaret ederek. "Onları temizlemek için bir orduya ihtiyacımız olacak."

Çivit başıyla onaylayan Elhokar'a baktı, emirleri vermeye başladı. Shallan dilini şaklatarak Adolin'in bandajlı yarasına baktı ama Adolin ciddi bir şey olmadığına onu temin etti.

Kral galeri boyunca yürüdü, sonra geniş merdivenlerden yukarı baktı.

"Majesteleri?" diye seslendi Kaladin.

"Bir kuvvetle beraber kraliyet odalarına gideceğim," dedi Elhokar. "Birilerinin Aesudan'a ne olduğunu bulması gerek, bütün bu fırtına kapası şehre ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Kaladin'in gözlerindeki parlaklık soldu, Fırtınaışığı bitiyordu. Giysileri üzerinden normal şekilde sarkmaya başladı ve ayakları yere daha sağlam bastı. Bir anda tekrar bir insan gibi görünmüştü ve Adolin bunu rahatlatıcı buldu.

"Ben onunla gideceğim," dedi Kaladin alçak sesle parlak olanlardan iki tanesini kendine ayırdıktan sonra zümrüt torbasını Adolin'e teslim ederken. "Skar ve Drehy'i al ve Shallan'ı Yaradılmamış'a götürün."

"Tamam," dedi Adolin. Kralla beraber gitmeleri için bazı askerler seçti, Duvar Muhafızları'ndan bir müfreze, yücebeylerin getirdiği adamlardan bir avuç. Ve biraz düşündükten sonra Sidin ve sarayda hapsedilmiş yarım müfreze askeri de ekledi.

"Bu askerler kraliçenin emirlerine uymayı reddetti," dedi Adolin Elhokar'a başıyla Sidin'i gösterirken. "Burada her ne oluyorsa ona direnmeyi başarmış gibi görünüyorlar ve sarayı da Duvar Muhafızları'ndan daha iyi biliyorlar."

"Mükemmel," dedi Elhokar, sonra basamakları çıkmaya başladı. "Bizi beklemeyin. Eğer Berrakhanım Davar başarılı olursa derhâl Urithiru'ya gidin ve ordulanmızı buraya getirin."

Adolin başıyla onayladı ve Kaladin'e ellerini yumruk yapıp bileklerini birbirine çarparak hızlı bir selam verdi. Köprü Dört selamı. "İyi şanslar köprücü."

Kaladin gülümsedi, selamına karşılık verirken gümüşsü mızrağı kayboldu, sonra kralın arkasından koştu. Adolin Günyolu'na çıkmaya başlayan Shallan'a doğru koşturdu. Çivit askerleriyle yolu ele geçirmişti ama karşıdaki Yeminkapısı platformuna daha ilerlememişlerdi.

Adolin elini Shallan'ın omzuna koydu.

"Oradalar," diye fısıldadı Shallan. "Bu sefer ikisi birden. Adolin dün gece... Kaçmak zorunda kaldım. Cümbüş kafamın içine girmeye başlıyordu."

"Ben de duydum," dedi Adolin Kılıç'ını geri çağırırken. "Onlarla beraber yüzleşeceğiz. Geçen seferki gibi."

Shallan derin bir nefes aldı, sonra Desen'i bir Parekılıcı olarak çağırdı. Genel bir duruşla Kılıç'ı önünde kaldırdı.

"Duruşun iyi," dedi Adolin.

"İyi bir öğretmenim var."

Ölmüş düşman askerlerin ve ölü Kaynaşık'ın yanından geçerek Günyolu boyunca ilerlediler. Shallan cesede geldiklerinde oyalandı ama Adolin manastıra ulaşana kadar onu çekerek götürdü. Çivit'in askerleri emriyle ilerledi, merkeze giden bir yol açmak için Saray Muhafızları'yla savaşmaya başladılar.

Beklerlerken Adolin platonun kenarına yaklaştı ve şehre baktı. Evine.

Kaybediyorlardı.

En yakın şehir kapısı kırılarak açılmıştı ve parshmenler saraya doğru akıyorlardı. Diğer parshmenler merdiven ekipleri kullanarak duvarları almıştı ve bunlar içinde saray bahçelerine yakın bir yerin de olduğu farklı noktalardan şehrin içinde bastırıyorlardı.

O devasa taş canavar şehrin içinde duvar boyunca yürüyor, yukarı uzanarak muhafız kulelerine vuruyordu. Çeşitli giysiler giyinmiş insanlardan büyük bir grup Talan Yolu boyunca gelmiş, bir Rüzgârbıçağı'nın yanı boyunca ilerliyorlardı. Onlar Mezhebi miydi? Adolin onların ne rol oynadıklarını bilmiyordu ama parshmenler şehrin içine o yönden de doluşuyordu.

Bunu düzeltebiliriz, diye düşündü Adolin. *Ordulanmızı getirebiliriz, saray tepesini*

tutabilir, duvarlara doğru bastırabiliriz. Düzinelerce Paredarlan vardı. Köprü Dört ve diğer Dalgabağlayanları vardı. Bu şehri *kurtarabilirlerdi.*

Adolin'in sadece onları buraya getirmesi gerekiyordu.

Kısa süre sonra Çivit otuz askerli bir müfrezeyle birlikte yaklaştı. "İçeriye giden yol güvende, gerçi bir düşman birliği tam merkezi hâlâ tutuyor. Yakındaki binalara bakmalan için birkaç adam ayırdım. Görünüşe göre bahsettiğiniz dün gece cümbüş yapan insanlar içeride uyuyorlar. Hareket etmiyorlar, dürtüldüklerinde bile."

Adolin başıyla onayladı, sonra askerleri platonun merkezine doğru götürdü, Shallan ve Çivit de takip ediyordu. Sokakları tutan Çivit'in askerlerinin saflarının yanından geçtiler. Kısa süre içinde düşmanın ana kuvvetini gördü, manastır binalannın arasındaki bir yolda toplanmış, Yeminkapısı'nın kontrol binasına giden yolu kapatıyorlardı.

Kholinar'ın durumunun acil oluşunun zorlamasıyla Adolin öne geçti ve düşmanın arasına dalarak Kılıç'ıyla gözlerini yakmaya başladı. Düşman hattını dağıttı ama bir tanesi neredeyse şanslı bir darbeyle onu yaralayacaktı. Neyse ki Skar bir anda beliriverm işti, köprücü saldırıyı kalkanıyla yakaladı, sonra mızrağını muhafızın göğsüne sapladı.

"Bu sana kaçıncı borcum oldu?" diye sordu Adolin.

"Saymak aklıma gelmemişti Berrakbey," dedi Skar bir sırıtmayla, dudaklanndan parlayan Işık tütüyordu.

Drehy de onlara katıldı ve düşmanı Kralın Mabedi'nin ötesine kadar kovalayarak sonunda kontrol binasına ulaştılar. Adolin burayı hep manastınn diğer bir binası, Anılar Çemberi, olarak bilmişti. Shallan'ın söylediği gibi üzerini koyu bir kütle kaplamıştı, zift karası bir kalp gibi atıyor ve titreşiyordu. Kökler gibi karanlık damarlar dışarı çıkıyor ve kalbin atışlarıyla aynı zamanla titriyorlardı.

"Fırtınalar..." diye fısıldadı Drehy.

"Pekâlâ," dedi Shallan ileri yürürken. "Bu alanı koruyun. Ne yapabileceğime bakacağım."

Düşman yine Hummataşı Kalesi'ne doğru ilerliyor. Keşke bu bölgenin neden bu kadar ilgilerini çektiğini bilseydik. Rall Elorim'i ele geçirmeye niyetli olabilirler mi acaba?

—Çekmece 19-2, üçüncü topaz

Kaladin peşinde elli askerle birlikte geniş merdivenlerden hızla çıktı.

Fırtınaışığı içinde atıyor, her adımına bir kuvvet ekliyordu. Kaynaşıklar Günyolu'na gelip ona saldırmak için zaman ayırmışlar ve Shallan hilesini yarattıktan hemen sonra gitmişlerdi. Düşmanın bütün dikkatini şehir taarruzuna ayırdığını düşünüyordu, bu da anında bir karşılık görmeden güçlerini kullanabileceği anlamına geliyor olabilirdi.

Elhokar en öndeydi, ışıldayan Parekılıcı'nı iki eliyle tutuyordu. Bir sahanlıktan döndüler ve koşa koşa bir kat daha çıktılar. Elhokar her adımın onları ordulannın asıl kısmından daha da uzaklaştırdığını umursarmış gibi görünmüyordu.

"Merdivenlerden yukarı," dedi alçak sesle Syl'e. "Her katta pusu var mı diye kontrol et."

"Emredersinlz Parlakbey," dedi Syl ve uçup gitti. Bir an sonra hızla geri döndü. "Üçüncü katta bir sürü adam var ama merdivenden uzağa çekllyorlar. Bir pusu gibi görünmüyor."

Kaladin başıyla onayladı, sonra Elhokar'ın koluna bir dokunarak yavaşlattı. "Bir karşılama grubu bekliyor," dedi. Bir manga askere işaret etti. "Görünüşe göre kral muhafızlarını bir yerlerde kaybetmiş. Şimdi bu sizsiniz. Eğer çatışma çıkarsa Majesteleri'nin etrafının sarılmasına izin vermeyin." Diğer bir gruba işaret etti. "Sizler... Sakal?"

"Evet Kal?" dedi tıknaz muhafız. Tereddüt etti, sonra selam verdi. "Iı, komutanım?" Arkasında Noro, Ved, Alaward ve Vaceslv vardı... Kaladin'in Duvar Muhafızlan'ndaki mangasının tamamı buradaydı.

Noro omuz sllktl. "Yüzbaşı olmadan lıderimiz yok sayılır. Yanında olmamız gerekir diye düşündük."

Sakal başıyla onayladı ve sağ koluna sarılı ründuasını ovaladı. *Talih* yazıyordu.

"Yanımda olmanız güzel," dedi Kaladin. "Etrafımın çevrilmesine izin vermemeye çalışın ama yapabilirseniz bana alan bırakın."

"Kalabalık etmeyeceğiz," dedi Teğmen Noro. "Ve başkalarının etmesine de izin vermeyeceğiz. Tamamdır komutanım."

Kaladin krala baktı ve başıyla onayladı. İkisi sahanlığa çıkan son birkaç basamağı da tırmandı ve taştan geniş bir koridora çıktılar, ortasında serilmiş bir halı dışında başka bir süsleme yoktu. Kaladin sarayın daha şatafatlı olmasını beklemişti ama görünüşe göre burada, payitahtlarında bile Kholinler binaların sığınaklara benzemesini tercih ediyorlardı. Harap Ovalar'daki kalelerinin rahat olmayışından şikâyet etmelerini dinledikten sonra komikti.

Syl haklıydı. Baltalı kargıları ve arbaletleri olan bir düşman müfrezesi koridorun ilerisinde toplanmıştı ama beklemekten memnun gibi görünüyorlardı. Kaladin Fırtınaışığı'nı hazırladı, duvarları arbalet oklarının havada sapmalarını sağlayacak bir güçle kaplayabilirdi ama bu kusursuz bir beceri olmaktan çok uzaktı. Güçlerinin içinde en az anladığı buydu.

"Beni görmüyor musunuz?" diye kükredi Elhokar. "Hükümdarınızı tanımıyor musunuz? *Kendi kralınızı* öldürecek kadar mı sprenin dokunuşuna kendinizi kaptırdınız?"

Fırtınalar adına... o askerler neredeyse nefes bile almıyor gibiydi. İlk önce kımıldamadılar, sonra birkaç tanesi dönüp arkaya, koridorun ilerisine baktı. Uzaktan bir ses mi geliyordu?

Saray askerleri anında saflarını bozup geri çekildiler. Elhokar dişlerini sıktı, sonra peşlerinden ilerledi. Her adım Kaladin'i daha da geriyordu. Geri çekilme yollarını düzgün koruyacak kadar askeri yoktu, tek yapabileceği her kavşakta diğer koridorlardan gelen birilerini görürlerse bağırmaları emriyle bir çift adam bırakmaktan ibaretti.

Elçiler'in heykellerinin dizildiği bir koridordan geçitler. En azından dokuzunun dizildiği. Biri eksikti. Kaladin Syl'i gözcülük etmesi için önden gönderdi ama bu kendisini daha da savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Onun dışında herkes yolu biliyormuş gibi görünüyordu, bu da mantıklıydı ama kendini bir tür akıntıyla sürükleniyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Sonunda geniş kapıların belli ettiği kraliyet odalarına ulaştılar, kapılar açık ve davetkârdı. Kaladin adamlarını sola ayrılan bir koridorun yakınında durdurdu, on metre kalmıştı.

Buradan bile kapıların ötesindeki odanın nihayet beklediği müsrif süslemeleri içerdiğini görebiliyordu. Desenli halılar, gereğinden fazla mobilya ve her şeyi kaplayan yaldızlar ve işlemeler.

"Soldaki o daha küçük koridorun sonunda askerler var," dedi Syl Kaladin'in yanına dönerek. "İlerideki odada bir tane bile yok ama... Kaladin, *kraliçe* içeride."

"Onu duyabiliyorum," dedi Elhokar. "Bu onun sesi, şarkı söylüyor."

Bu melodiyi biliyorum, diye düşündü Kaladin. Kraliçenin söylediği şarkıda tanıdık bir şeyler vardı. Krala dikkatli olmasını söylemek isterdi ama o çoktan hızla ileri atılmıştı, endişeli bir manga asker de onu takip ediyordu.

Kaladin içini çekti geçirdi, sonra geride kalan askerlerini düzene soktu; yarısı geri çekilme yolunu tutmak için geride kalırken, diğer yarısı da Saray Muhafızları'na bakmak için soldaki koridorda saf tuttu. Fırtınalar adına. Eğer işler yolunda gitmezse burada katliam olacak, kral da kapana kısılacaktı.

Yine de üst kata çıkmalarının sebebi *buydu*. Kraliçenin şarkısına doğru ilerledi ve odaya girdi.

Shallan karanlık kalbe doğru yaklaştı. Her ne kadar babası bunu kadınsı bulmadığı için insan anatomisinde istediği kadar çalışmış olmasa da, güneş ışığında şeklinin yanlış olduğunu kolaylıkla görebiliyordu.

Bu bir insan kalbi değil, diye karar verdi. *Belki bir parshmen kalbi.* Ya da daha doğrusu parshmen kalbi şeklinde Yeminkapısı kontrol binasının üzerini kaplamış dev, koyu eflatun bir sprendi.

"Shallan," dedi Adolin. "Zamanımız azalıyor."

Adolin'in sesi çevresindeki şehri fark etmesini sağladı. Sadece bir sokak ötede çatışan askerlerin. Duvarlardaki muhafız karakolları düştükçe uzaklarda çalan davulların birer birer susmalarının. Havadaki dumanın ve fethedilmekte olan bir şehrin karmaşası içindeki on binlerce insanın çığlıklarının yankıları gibi gelen tiz, alçak bir uğultunun.

İlk önce Desen'i denedi, bir Parekılıcı şeklinde kalbin içine sapladı. Kütle sadece Kılıç'ın etrafında açıldı. Kesmeyi denedi ve spren kesildi, sonra tekrar kapandı. Peki o zaman. Urithiru'da yaptığını denemenin zamanı gelmişti.

Titreyerek gözlerini kapattı Shallan ve elini kalbe bastırdı. Gerçek gibi *geliyordu*, ılık bir beden gibiydi. Urithiru'daki gibi bu şeye dokunmak Shallan'ın onu algılamasını sağlamıştı. Hissetmesini. *Tanımasını.*

Shallan'ı sürükleyip götürmeye çalıştı.

Kraliçe duvarın yanındaki bir makyaj masasında oturuyordu.

Epey Kaladin'in beklediği gibiydi. Elhokar'dan gençti, uzun koyu Alethi saçlarını tanyordu. Şarkısı azalarak bir mırıldanmaya dönüşmüştü.

"Aesudan?" diye seslendi Elhokar.

Kraliçe başını aynadan çevirdi, sonra genişçe gülümsedi. Dar bir yüzü ile koyu bir kırmızıya boyanmış biçimli dudakları vardı. Oturduğu yerden kalktı ve ona doğru süzüldü. "Kocacığım! Demek duyduğum *gerçekten* sendin. Sonunda geri döndün mü? Düşmanlarımızı alt ettin, babanın intikamını aldın mı?"

"Evet," dedi Elhokar kaşlarını çatarak. Ona doğru adım atacak oldu ama Kaladin Elhokar'ı omzundan kavradı ve tuttu.

Kraliçe Kaladin'e odaklandı. "Yeni koruma mı hayatım? Fazlasıyla pasaklı, bana danışman gerekirdi. Koruman gereken bir imajın var."

"Gav nerede Aesudan? Oğlum nerede?"

"Arkadaşlarıyla oynuyor."

Elhokar Kaladin'e baktı, sonra çenesiyle yan tarafı işaret etti. *Git, bir bak*, diyormuş gibiydi.

"Dikkatli olun," diye fısıldadı Kaladin, sonra odada ilerlemeye başladı. Sadece kısmen yenilmiş zengin yemeklerden geriye kalanların yanından geçti. Her birinden sadece birer ısırık alınıp bırakılmış meyveler. Pastalar ve çörekler. Şişlerde dizili şekerlenmiş etler. Fark ettiği bozunumsprenlerine bakılacak olursa çürümüş olmaları gerekir gibiydi ama çürümemişlerdi.

"Hayatım," dedi Elhokar kraliçeyle arasındaki mesafeyi koruyarak. "Son zamanlarda şehirde bazı... sorunlar olduğunu duyduk."

"Ardentlerimden biri Hierokrasi'yi yeniden kurmaya çalıştı. Onlara katılanları daha iyi gözlemlemeliyiz, her kadın ya da erkek hizmet için uygun değil."

"Onu idam ettirmişsin."

"Elbette. Bizi devirmeye çalıştı."

Kaladin en kalitesi ahşaptan yapılış müzik aletlerinden bir kümenin etrafından dolaştı, bir yığın hâlinde duruyorlardı.

Burada, dedi Syl'in sesi zihninde. *Odanın karşısında. Giyinme paravanının arkasında.*

Sol tarafındaki balkonun yanından geçti. Eğer doğru hatırlıyorsa, gerçi bu hikâye o kadar çok anlatılıyordu ki bir düzine farklı hâlini duymuştu, dövüşleri sırasında Gavilar ve suikastçı o balkondan aşağı düşmüştü.

"Aesudan," dedi Elhokar sesinde acıyla. Öne bir adım atıp elini uzattı. "İyi değilsin. Lütfen, benimle gel."

"İyi değil miyim?"

"Sarayın üzerinde kötü bir etki var."

"Kötü mü?" Kocacığım bazen ne kadar aptal oluyorsun."

Kaladin Syl'in yanına geldi ve küçük bir odacık oluşturacak şekilde itilerek duvara yaslanmış olan giyinme paravanının arkasına bir bakış attı. Burada elinde sıkı sıkıya sarıldığı oyuncak bir asker tutan iki ya da üç yaşlarında bir çocuk büzülmüş, titriyordu. Hafif kırmızı bir ışıltı yayan birkaç spren bir cesetteki kremcikler gibi çocuğu dikiliyordu. Çocuk başını çevirmeye çalıştı ve sprenler de başını kaldırana kadar saçının arkasından çekti, diğerleriyse yüzünün önünde asılı durup yüzleri eriyen atlar gibi korkunç şekillere bürünüyordu.

Kaladin ani ve hızlı bir *hiddetle* tepki gösterdi. Hırlayarak sislerden küçük bir hançere dönüşen Sylkılıcı'nı havadan kavradı. Hançeri öne doğru sapladı ve sprenlerden birini yakalayarak duvarın ahşap döşemesine yapıştırdı. Daha önce hiç bir Parekılıcı'nın bir spreni kestiğini duymamıştı ama işe yaradı. Yaratık alçak bir sesle çığlık attı, yüzlerce el şeklinden dışarıya uzanıp Kılıç'ı ve duvarı tırmaladılar, sonra bin parçaya *yırtılırmış* gibi göründü ve solarak kayboldu.

Diğer üç kırmızı spren telaşla uçuşarak kaçtı. Kaladin Syl'in elinde *titrediğini* hissetti, sonra hafifçe inledi. Kaladin onu bıraktı ve Syl de küçük bir kadın şeklini aldı. "Bu... bu korkunçtu," diye fısıldadı Kaladin'in omzuna konmak için uçarken. "Biz demin bir spreni mi *öldürdük*?"

"Bunu hak etmişti," dedi Kaladin.

Syl sadece omzunun üzerinde büzüldü, kollarını kendi etrafına doladı.

Çocuk burnunu çekti. Küçük bir üniforma giymişti. Kaladin arkasındaki kral ve kraliçeye baktı, konuşmalarını takip edememişti ama tıslayan öfkeli seslerle konuşuyorlardı.

"Ah Elhokar," diyordu kraliçe. "Her zaman ne kadar bihaberdin. Babanın büyük planları vardı ama sen... senin her zaman tek istediğin şey onun gölgesinde oturmaktı. Askercilik oynamaya gitmen en iyisiydi."

"Sen burada kalıp... *bunları* yapasın diye mi?" dedi Elhokar elini sallayarak sarayı işaret ederken.

"Ben babanın işini devam ettirdim! Sırrı buldum Elhokar. Sprenler, kadim sprenler. Onlarla *bağ* kurabiliyorsun!"

"Bağ..." Elhokar'ın ağzı sanki söylediği bu sözcüğü anlayamazmış gibi hareket etti.

"Parlayanlarımı gördün mü?" diye sordu Aesudan. Sırıttı. "Kraliçenin Muhafızları'nı? Babanın yapamadığını ben yaptım. Kadim sprenlerden birini bulmuştu ama onlarla nasıl bağ kuracağını keşfedemedi. Ama ben, *ben* bu gizemi çözdüm."

Kraliyet odalarının loş ışığında Aesudan'ın gözleri parladı. Sonra koyu bir kırmızıyla yanmaya başladılar.

"Fırtınalar adına!" dedi Elhokar geriye bir adım atarken.

Gitme zamanı. Kaladin eğilip çocuğu almaya çalıştı ama çocuk çığlık atıp emekleyerek ondan kaçtı. En sonunda bu kralın dikkatini çekmişti. Elhokar koşarak geldi ve giyinme paravanını bir kenara fırlattı. Nefesini tuttu, sonra oğlunun yanına diz çöktü.

Çocuk, Gavinor, babasından uzaklaştı, ağlıyordu.

Kaladin tekrar kraliçeye baktı. "Bunu ne kadar zamandır planlıyordun?"

"Kocamın dönüşünü mü?"

"Sana söylemedim. Senin içindeki o şeyle konuşuyorum."

Krallçe güldü. "Yelig-nar bana hizmet ediyor. Ya da Cümbüşün Kalbi'nden mi demeliyim? Ashertmarn'ın iradesi yoktur, o sadece kullanılmayı bekleyen akılsız bir tüketim aracı."

Elhokar oğluna bir şeyler fısıldadı. Kaladin söylenenleri duyamadı ama çocuk ağlamayı kesti. Başını kaldırdı, yaşlı gözlerini kırpıştırdı ve sonunda babasının onu kucağına almasına izin verdi. Elhokar çocuğa sarıldı, çocuk da oyuncak askerini kucakladı. Mavi zırhı vardı.

"Dışarı," dedi Kaladin.

"Ama..." Kral karısına doğru baktı.

"Elhokar," dedi Kaladin kralın omzunu kavrarken. "Kahraman olacaksan kurtarabileceğin birinin kahramanı ol."

Kral gözlerinin içine baktı, sonra küçük çocuğa sarılırken başıyla onayladı. Kapıya doğru gitmeye başladı ve Kaladin takip etti, gözlerini kraliçenin üzerinde tutuyordu.

Aesudan yüksek bir sesle içini çekerek peşlerinden bir adım attı. "Ben de bundan korkuyordum."

Askerlerine katıldılar ve koridor boyunca geri çekilmeye başladılar.

Aesudan kralın odalarının kapı ağzında durdu. "Seni aştım Elhokar. Mücevher içimde ve Yelig-nar'ın gücünü elde ettim." Etrafında bir şeyler dolanmaya başladı, sanki görünmeyen bir rüzgârla gelirmiş gibi siyah bir dumandı.

"Koşar adım," dedi Kaladin askerlerine Fırtınaışığı çekerken. Bunun olacağını hissedebiliyordu, merdivenlerden çıkmaya başladıkları anda bu işin nereye varacağını sezmişti.

En sonunda Aesudan bağırarak askerlerine saldırmalarını emrettiği zaman neredeyse rahatlamıştı.

Hepsini bana ver, diye fısıldadı sesler Shallan'ın zihninde. *Tutkunu, açlığını, arzunu, kederini bana ver. Teslim et. Hislerini ver.*

Shallan içinde yüzüyordu, okyanusun derinliklerindeymiş gibi kaybolmuştu. Sesler onu her yandan kuşatmıştı. Biri acı olduğunu fısıldadığı zaman Shallan ağlayan bir kıza dönüştü, kalın bir boynun etrafındaki bir kolyeyi sıkarken ninni söylüyordu. Başka bir tanesi açlık olduğunu fısıldadığı zaman üstü başı paçavradan ibaret bir sokak çocuğuna dönüştü.

Tutku. Korku. Heves. Sıkıntı. Nefret. Şehvet.

Her kalp atışında yeni bir kişiye dönüşüyordu. Bu sesleri heyecanlandırıyor gibi görünüyordu. Artan bir hummayla ona saldırdılar. Shallan bir anda bin kişi birden olmuştu.

Ama hangisi kendisiydi?

Hepsi. Yeni bir ses. Akıl mıydı?

"Akıl!" diye çığlık attı karanlık bir yerde etrafı ısıran yılanlarla çevrelenmişken. "Akıl! Lütfen."

Hepsi sensin Shallan. Neden yalnızca bir tek duygu olman gerekiyor ki? Neden tek bir hisler grubu? Tek bir rol? Tek bir yaşam?

"Beni onlar yönetiyor Akıl. Peçe, Parlayan ve diğerleri. Beni *tüketiyorlar*."

O zaman bir kralın tebaası tarafından yönetilmesi gibi yönetsinler. Shallan'ı o kadar güçlü yap ki diğerleri boyun eğmek zorunda kalsın.

"Yapabilir miyim, bilmiyorum!"

Karanlık çınladı ve kabardı.

Sonra... geri mi çekildi?

Shallan kendini hiçbir şeyi değiştirmiş gibi hissetmiyordu ama yine de karanlık geri çekildi. Kendini kontrol binasının dışındaki soğuk taşların üzerinde diz çökmüş olarak buldu. Devasa kalp çamura dönüştü, sonra da eriyip gitti, önünden koyu sıvıdan uzantılar gönderiyor, neredeyse sürünürmüş gibi görünüyordu.

"Başardın!" dedi Adolin.

Başardım mı?

"Binayı kontrol altına alın," diye emretti Çivit askerlerine. Ciddi görünen Drehy ve Skar yakınlarda parlıyorlardı, kıyafetlerinde taze kan vardı. Savaşmışlardı.

Shallan titreyen dizlerle ayağa kalktı. Önündeki küçük dairesel bina diğer manastır binalarına kıyasla önemsiz görünüyordu ama her şeyin anahtarı oydu.

"Biraz zor iş olacak Çivit," dedi Adolin. "Savaşarak şehrin içine doğru geri inmeli, düşmanı duvarlardan dışarı itmeliyiz. Fırtınalar adına, umarım babam orduları hazırlamıştır."

Shallan sersemlemiş bir hâlde gözlerini kırpıştırdı. Kendisini başarısız olmuş hissetmekten alamıyordu. *Hiçbir şey* yapmamış gibiydi.

"İlk nakil sadece kontrol binası olacak," dedi Adolin. "Ondan sonra platformun tamamını gönderecek, binaları ve başka ne varsa. Bu olmadan önce ordumuzu saraya geri çeksek iyi olur." Adolin dönerek geriye uzanan yolu inceledi. "Kral neden bu kadar geç kaldı?"

Shallan kontrol binasından içeri girdi. Harap Ovalar'da keşfettiğine oldukça benziyordu, gerçi buna daha iyi bakılmıştı ve zemindeki mozaikler fantastik yaratıkları betimliyordu. Pençeleri ve bir vizonu andıran kürklü devasa bir yaratık. Dev bir balığa benzeyen bir şey. Duvarlarda mücevherlerle ışıldayan fenerler ve onların aralarında da boydan boya aynalar.

Shallan Desen'i bir Kılıç olarak çağırırken anahtar kontrol cihazına doğru ilerledi. Desen'i inceledi, sonra başını kaldırıp duvarda asılı duran aynalardan birinde kendine baktı.

Aynada başka biri vardı. Siyah saçları beline kadar inen bir kadın. Eski dönemlere ait bir kıyafet giymişti, daha çok bir tuniği andıran kolsuz uzun bir elbise ile belinde sade bir kemer vardı. Shallan yüzüne dokundu. Neden bu illüzyonu yapmıştı?

Yansıma hareketini tekrar etmek yerine öne yaklaşıp ellerini cama doğru uzattı. Yansımadaki oda solup kayboldu ve siluet çarpıldı ve gözlerin yerinde beyaz delikler olan simsiyah bir gölgeye dönüştü.

Parlayan, dedi ağzını oynatarak. *Benim adım Sja-anat. Ve senin düşmanın değilim.*

◆
◆ ◆

Kaladin'in adamları kaçarken merdivenlerden aşağı koştular, gerçi arka saflardakiler merdiven boşluğunun çevresindekiler koridorda yığılmışlardı. Arkalarında Kraliçenin Muhafızları sıraya girip arbaletlerini indirdiler. Sylmızrağı'nı yukarıda tutan Kaladin iki grubun arasına girdi ve Fırtınaışığı'nı zeminde biriktirerek okları aşağı doğru çekti. Bu gücü kullanma konusunda tecrübeli değildi ve ne yazık ki oklardan bazıları kalkanlara, hatta kafalara saplandı.

Kaladin hırladı, sonra derin bir nefesle Fırtınaışığı çekerek ateş gibi yanmaya başladı, derisinin parıltısı saray koridorunun duvarlarında ve tavanında ışıldıyordu. Kraliçenin askerleri sanki fiziksel bir şeymiş gibi ışığın önünde geri çekildiler.

Uzaklardan çığlık atan sprenlerin yaptığına tepki verdiğini duydu. Kendisini yer-

den bir metre kadar yukarıya çıkıp orada asılı kalacak bir şekilde Çiviledi. Kraliçenin askerleri ışık gözleri için çok parlakmış gibi gözlerini kıstılar. Sonunda artçıların komutanı geri çekilme emrini verdi ve Kaladin'in adamlarının geri kalanları da aceleyle merdivenlerden aşağı indi. Sadece Noro'nun mangası kalmıştı.

Kraliçenin askerlerinden bazıları onlara doğru hareketleniyordu, o yüzden yere indi ve koşarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Sakal ve manganın geri kalanı ona katıldı, kraliçenin askerleri de sessizce takip ediyordu.

Ne yazık ki Kaladin merdiven boşluğunda aşağıdan yankılanan başka bir şey daha duydu. Savaşan askerlerin ve tanıdık şarkıların sesi.

Parshendi şarkıları.

"Artçılar!" diye bağırdı Kaladin. "Merdivenlerde saf tutun, üst kata doğru dönün!"

Askerleri itaat ederek döndü ve mızraklarıyla kalkanlarını aşağı inen düşmana doğru çevirdiler. Kaladin kendisini yukarı Çiviledi ve tavana ayaklarının üzerinde inecek şekilde döndü. Eğildi ve merdivenlerdeki adamlarının başlarının üzerinden geçerek zemin kata varıncaya kadar koştu.

Askerlerinin ön safları doğu galerisinde parshmen birlikleriyle savaşıyordu. Ama düşman onları merdivenlerin içinde kıstırmıştı, bu yüzden askerlerinin büyük bir kısmı savaşa katılmak için aşağı inemiyordu.

Kaladin Çivilemeyi bıraktı, düştü ve dönerek parshmen saflarının önüne ışıktan bir fırtına gibi indi. Adamlarından bazıları düşman mızraklarıyla düşerken inliyor ve haykırıyordu. Kaladin öfkesinin alevlendiğini hissetti ve Sylmızrağı'nı uzattı. Öldürme işine başlamanın zamanıydı.

Sonra önündeki parshmenin yüzünü gördü.

Bu Sah'tı. Eski köle. Kart oyuncusu. Baba.

Kaladin'in arkadaşı.

Shallan aynadaki siluete baktı. *Konuşmuştu.* "Nesin sen?"

Bana Sırların Toplayıcısı diyorlar, dedi siluet. *En azından bir zamanlar derlerdi.*

"Yaradılmamışlardan biri. Düşmanlarımız."

Bizler yaratıldık, sonradan var olmadık, diyerek onayladı varlık. *Ama hayır, düşman değiliz!* Siluet tekrar insana benzedi, gerçi gözleri beyaz parlamaya devam ediyordu. Ellerini aynaya dayadı. *Oğlumu sor. Lütfen.*

"Sen *O'nun tarafındasın.* Garaz'ın."

Şekil etrafına bakışlar attı, sanki korkmuş gibiydi. *Hayır. Ben bendenim. Artık sadece benden.*

Shallan düşündü, sonra anahtar deliğine baktı. Desen'i buraya sokarak Yeminkapısı'nı çalıştırabilirdi.

Yapma, diye yalvardı Sja-anat. *Dinle Parlayan. Ricamı dinle. Ashertmam kaçtı. Bu bir tuzak. Ben bu cihazın sprenlerine dokunmaya mecbur kaldım, o yüzden istediğin gibi çalışmayacak.*

Kaladin'in savaşma arzusu uçup gitti.

Enerjiyle doluydu, savaşa dalmak ve adamlarını korumak için hazırdı Ama...

Sah onu tanıdı ve nefesini tuttu, sonra yanındakini kavrayıp eliyle işaret etti; Khen, Kaladin'in tanıdığı bir diğer parshmendi. Parshmen kadın küfretti ve onların grubu ölü insan askerleri geride bırakarak aceleyle merdivenlerden uzaklaştı.

Kaladin'in askerleri oluşan açıklık sayesinde merdivenlerden çıkarak büyük galeriye girdiler. Afallamış Kaladin mızrağını indirirken askerler etrafına doluştu.

Sütunlarla kaplı büyük galeri mutlak bir karmaşa manzarasına dönüştü. Çivit'in askerleri Günyolu'ndan içeri dalarak sarayın arkasındaki merdivenlerden gelmiş parshmenlerle karşı karşıya geldiler. Büyük ihtimalle oradaki bahçelerden sarayın içine girmişlerdi. Kral tam ortadaki bir grup askerin arasında kucağında oğluyla duruyordu. Kaladin'in adamları merdivenlerden inmeyi başarmışlardı ve arkalarından Kraliçenin Muhafızları geliyordu.

Her şey büyük bir arbedeye dönüştü. Savunma hatları birbirine girmiş, müfrezeler dağılmıştı, askerler yalnız ya da çiftler hâlinde dövüşüyorlardı. Bu bir savaş meydanı komutanının kâbusuydu. Yüzlerce kişi birbirlerine karışıyor, haykırıyor, savaşıyor ve ölüyordu.

Kaladin onları görüyordu. *Hepsini.* Sah ve parshmenler özgürlüklerini korumak için savaşıyordu. Kurtarılan muhafızlar kralları için savaşıyordu. Çivit'in Duvar Muhafızları şehirleri etraflarında düşerken dehşeti içindeydi. Kraliçenin Muhafızları sadık bir şekilde emirlere uyduklarından emindi.

O anda Kaladin kıymetli bir şeyi yitirdi. Savaşta her zaman düşmanını *biz* ve *onlar* diye ayırmaya, kendini bu şekilde kandırmayı başarabilmişti. Sevdiklerini koru. Geri kalan herkesi öldür. Ama... ama onlar ölümü hak etmiyorlardı.

Hiçbiri etmiyordu.

Kilitlendi. Dondu, Amaram'ın ordusundaki ilk günlerinden beri olmamış bir şeydi. Sylmızrağı sise dönüşerek parmaklarının arasından kayboldu. Nasıl savaşabilirdi? Sadece ellerinden gelenin en iyisini yapan kişileri nasıl öldürebilirdi?

"Durun!" diye kükredi en sonunda. "*Durun! Birbirinizi öldürmeyi bırakın!*"

Yakınlarda bir yerde Sah Sakal'a bir mızrak sapladı.

"DURUN! LÜTFEN!"

Noro Kaladin'in tanıdığı parshmenlerden biri olan Jali'yi deşerek karşılık verdi. İleride Elhokar'ın etrafındaki muhafızlar düştü ve Kraliçenin Muhafızları'ndan bir tanesi baltalı mızrağının ucunu kralın koluna saplamayı başardı. Elhokar Parekılıcı'nı acıyla parmaklarından düşürürken nefesi kesildi, diğer koluyla oğluna sıkıca sarılıyordu.

Kraliçenin Muhafızı geri çekildi, sanki kralı ilk defa görmüş gibi gözleri kocaman açılmıştı. Çivit'in askerlerinden bir tanesi şaşkınlığından faydalanıp muhafızı öldürdü.

Kaladin çığlık attı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Onlara durmaları, dinlemeleri için yalvardı.

Onu duyamıyorlardı. Sah, yalnızca kızını korumak isteyen nazik Sah, Noro'nun kılıcıyla öldü. Sonra Noro'nun da başı Khen'in baltası tarafından yarıldı.

Noro ve Sah ölü gözleri görmeden bakan Sakal'ın yanına düştüler, ileri uzanmış kolundaki ründuası kanıyla ıslanmıştı.

Kaladin dizlerinin üzerine yığıldı. Fırtınaışığı düşmanları korkutuyor gibi görünüyordu, herkes ondan uzak duruyordu. Syl onun etrafında hızla uçuşuyor, dinlemesi için ona yalvanyordu ama Kaladin onu duyamıyordu.

Kral... diye düşündü hissizce. *Elhokar'a... Elhokar'a ulaş...*

Elhokar da dizlerinin üzerine çökmüştü. Bir koluyla dehşete kapılmış olan oğlunu tutuyordu, diğer elinde de... bir kâğıt mı vardı? Bir eskiz miydi?

Kaladin neredeyse Elhokar'ın kekeleyerek söylemeye çalıştığı kelimeleri işitebiliyordu.

Ölüm... ölümden önce yaşam...

Kaladin'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Elhokar hafifçe parlamaya başladı.

Zayıflıktan... önce güç...

"Hadi Elhokar," diye fısıldadı Kaladin.

Hedef. Hedeften önce...

Savaşın içinden bir siluet belirdi. Uzun boylu, ince bir adamdı, çok ama çok tanıdıktı. Kasvet parshmenler gibi kahverengi bir üniforma giyen Moash'ın üzerinden akıyormuş gibi görünüyordu. Bir kalp atışı boyunca savaş onun etrafında sabitlendi. Duvar Muhafızları arkasında, yenilmiş Saray Muhafızları önündeydi.

"Moash, hayır..." diye fısıldadı Kaladin. Hareket edemedi. Fırtınaışığı Kaladin'i terk ederek onu boş ve güçsüz bıraktı.

Moash mızrağını Elhokar'ın göğsüne sapladı.

Kaladin haykırdı.

Moash kralı yere mıhladı, ağlayan çocuk prensi ayağıyla kenara itti. Çizmesini Elhokar'ın boğazına dayayarak yerde tuttu, mızrağını çıkardı ve Elhokar'ın tam gözüne sapladı.

Silahını sabit tutarak kralın etrafındaki belli belirsiz ışıltı solana ve yok olana kadar dikkatlice bekledi. Kralın Parekılıcı sisten katılaşarak belirdi ve tangırdayarak yanında yere düştü.

Alethkar kralı Elhokar ölmüştü.

Moash mızrağı çekip kurtardı ve Parekılıcı'na baktı. Sonra tekme atarak bir kenara itti. Kaladin'e baktı, sonra bileklerini birbirine vurarak sessizce Köprü Dört selamı verdi. Elindeki mızraktan Elhokar'ın kanı damlıyordu.

Savaş dağıldı. Kaladin'in adamları neredeyse tamamen yok edilmişti, geriye kalanlar Günyolu'ndan kaçıyordu. Kraliçenin Muhafızları'ndan biri genç prensi kaldırıp aldı ve götürdü. Çivit'in askerleri gittikçe artan parshmen birliklerinin önünde çekiliyordu.

Kraliçe merdivenlerden aşağı indi, siyah bir dumanla çevrelenmişti, gözleri kırmızı renkte parlıyordu. Değişmişti, garip kristal oluşumlar kabuk gibi derisini delerek dışarı çıkmıştı. Göğsü bir mücevherle ışıldıyordu, sanki kalbinin yerini almıştı. Parıltısı elbisesinin altından görünüyordu.

Kaladin ona arkasını dönüp kralın bedenine doğru süründü. Yakınlarda Kraliçenin Muhafızları'ndan biri nihayet onu fark ederek kolundan kavradı.

Ve sonra... ışık. İkiz Parlayanlar patlayarak Günyolu'ndan çıkarken galeriyi ışıldayan Fırtınaışığı doldurdu. Drehy ve Skar düşmanın içine dalarak savrulan mızraklar ve Çivilemelerle onları geri püskürttü.

Bir saniye sonra Adolin Kaladin'i kollarının altından yakalayıp geri çekti. "Gitme zamanı köprücü."

Kimseye söyleme. Söyleyemem. Fısıldamak zorundayım. Bunun olacağını gördüm.

—Çekmece 30-20, özellikle küçük bir zümrüt

Adolin Elhokar'ın ölü bedenini gördüğünde içinde kabaran duyguları bastırdı. Babasının ona öğrettiği savaş meydanındaki ilk derslerinden biri buydu.

Yasını sonra tut.

Adolin Kaladin'i Günyolu boyunca çekerken Skar ve Drehy onları koruyor, Duvar Muhafızları'ndan son kalanları da güvenli bir yere kaçmaları –ya da topallamaları– için teşvik ediyorlardı.

Kaladin tökezleyerek geliyordu. Yaralı gibi görünmüyordu ama gözlerinde boş bir ifade vardı. Bunlar bandajla saramayacağın türden yaraları olan bir adamda görülen gözlerdi.

En sonunda Günyolu'ndan Çivit'in hâlâ askerlerinin elinde olan ve hekimlerinin doğu galerisindeki katliamdan kaçabilen yaralılarla ilgilenmek için koşturduğu Yerminkapısı platformuna çıktılar. Skar ve Drehy platforma inerek Kraliçe'nin Muhafızlarının ve parshmenlerin arkalarından gelmesine engel olmak için Günyolu'nun ağzını kapattılar.

Adolin tökezleyerek durdu. Buradan şehri görebiliyordu.

Fırtınababa.

On binlerce parshmen kınlmış kapılardan ya da duvarın belli kısımlarından içeriye akıyordu. Karanlık ışıkla parlayan siluetler havada uçuşuyordu. Toplanmaya başlıyor gibiydiler, Yerminkapısı platformuna bir saldırı yapacak olabilirlerdi.

Adolin her şeye baktı ve korkunç gerçeği kabul etti. Şehir düşmüştü.

"Tüm kuvvetler, platformu tutun," derken duydu kendisini. "Haberi yayın. Urithiru'ya gidiyoruz."

"Komutanım!" dedi bir asker. "Siviller platformun dibinde toplanıyor, merdivenlerden çıkmaya çalışıyorlar."

"İzin verin!" diye bağırdı Adolin. "Çıkarabildiğiniz kadar çok kişiyi buraya çıkarın. Herhangi bir düşmanın platforma çıkmasına izin vermeyin ama bastırmıyorlarsa ça-

tışmaya girmeyin. Şehri terk ediyoruz. On dakika sonra platformun üzerinde olmayan herkes geride bırakılacak!"

Adolin aceleyle kontrol binasına gitti. Kaladin'de takip etti, sersem hâldeydi. *Başına gelen her şeyden sonra hiçbir şeyin onu sarsabileceğini zannetmezdim,* diye düşündü Adolin. *Hatta Elhokar'ın...*

Fırtınalar. *Yasını sonra tut.*

Çivit kontrol binasının kapısında nöbet tutuyordu, elinde mücevherlerle dolu torba vardı. Bunların herkesi götürmeye yeteceğini umuyorlardı.

"Bernakhanım Davar bana diğer herkesi dışarı çıkarmamı söyledi," dedi yüzbaşı. "Platformda bir bozukluk varmış."

Adolin alçak sesle küfür etti ve içeri girdi. Shallan bir aynanın önünde yere diz çökmüş kendisine bakıyordu. Arkadan Kaladin içeri girdi, sonra yere çöküp sırtını duvara dayadı.

"Shallan," dedi Adolin. "Gitmemiz gerek. *Hemen.*"

"Ama..."

"Şehir düştü. Sadece kontrol binasını değil, bütün platformu gönder. Olabildiği kadar fazla insanı kurtarmalıyız."

"Duvarda adamlarım var!" dedi Çivit.

"Öldüler ya da dağıldılar," dedi Adolin dişlerini sıkarak. "Bundan ben de memnun değilim."

"Kral..."

"Kral *öldü.* Kraliçe düşmana katıldı. Geri çekilme emrini veriyorum Çivit." Adolin gözlerini kadınınkilere kilitledi. "Burada ölmekle hiçbir şey kazanmayız."

Çivit dudaklarını sıktı ama daha fazla tartışmadı.

"Adolin," diye fısıldadı Shallan. "Kalp bir numaraydı. Onu ben kovalamadım, kendisi isteyerek gitti. Sanırım... Yokelçiler Kaladin ve adamlarını bilerek kısa bir dövüşten sonra bıraktılar. Buraya gelmemize izin verdiler çünkü Yeminkapısı'nda tuzak var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Adolin.

Shallan başını yana eğdi. "Öyle diyor."

"Kim?"

"Sja-anat. Sırların Toplayıcısı. Diyor ki eğer aleti çalıştırırsak bir felaket olacakmış."

Adolin derin bir nefes aldı.

"Yine de yap," dedi.

◆◆◆

Yine de yap.

Shallan anladı. Garaz'ın antik bir sprenine nasıl güvenebilirlerdi ki? Belki de Shallan *gerçekten* kara kalbi kovalamıştı ve insanların kaçmasını engellemek için Sja-anat onları oyalamaya çalışıyordu.

Shallan aynadaki şekle arkasını döndü. Diğerleri onu göremiyordu, bunu zaten Çivit'le kontrol etmişti.

"Desen," diye fısıldadı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Mmmm..." dedi Desen alçak sesle. "Yalan. Çok fazla yalan. Bilmiyorum Shallan. Cevap veremem."

Kaladin duvara yaslanmış, görmeyen gözlerle bakıyordu, sanki içi ölmüş gibiydi. Onu böyle bir hâlde gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

"Hazırlanın," Shallan ayağa kalkarak, Desen'i bir kılıç olarak çağırdı.

Güven benim değil, dedi aynadaki şekil. *Çocuklarına bir ev vermeyeceksiniz. Daha değil.*

Shallan Kılıç'ı anahtar deliğine soktu. Kilit eriyerek Desen'in şekline uymak için değişti.

Size göstereceğim, dedi Sja-anat. *Deneyeceğim. Sözüm güçlü değil çünkü ben bilemem. Ama deneyeceğim.*

"Neyi deneyeceksin?" diye sordu Shallan.

Sizi öldürmemeyi.

Bu rahatsız edici sözlerle Shallan Yeminkapısı'nı çalıştırdı.

Sprenim bu kaydın benim için iyi olacağını iddia ediyor, o yüzden başlayalım. Herkes yakında Dördüncü İdeal'i söyleyeceğimi ve böylece zırhımı kazanacağımı söylüyor. Ben ise yapabileceğimi düşünmüyorum. Benim insanlara yardım etmeyi istemem gerekmiyor muydu?

—Çekmece 10-12, safir

Dalinar Kholin hazır bekliyordu, ellerini arkasında birleştirmiş, biriyle diğerinin bileğini kavramıştı. Urithiru'daki balkonundan çok uzakları görebiliyordu ama karşısında kilometreler boyunca uzanan bir hiçlik vardı. Bulutlar ve kayalıklar. Aynı anda çok fazla ve çok az şey.

"Dalinar," dedi Navani yanına gelir ve elini Dalinar'ın koluna koyarken. "Lütfen. En azından içeri gir."

Dalinar'ın hasta olduğunu düşünüyorlardı. Yeminkapısı platformunda kalp sorunları ya da yorgunluktan yere yıkıldığını düşünüyorlardı. Hekimler istirahat etmesini önermişti. Ama dik durmayı bırakır, belini bükmelerine izin verirse, hatıraların altında ezileceğinden korkuyordu.

Yarık'ta yaptıklarının hatıraları.

Ağlayan, merhamet için yalvaran çocukların sesleri.

Duygularını bastırdı. "Haber var mı?" dedi sesinin bu kadar titremesi yüzünden utanarak.

"Yok," dedi Navani. "Dalinar..."

Kholinar'dan uzakalemle haber gelmişti, bir şekilde hâlâ çalışan bir tanesinden. Saraya bir saldırı yapılıyor, Yeminkapısı'na ulaşmaya çalışılıyordu.

Dışarıda toplanmış Kholin, Aladar ve Roion orduları Urithiru'nun Yeminkapısı platformlarından birinin üzerine doluşmuş, Kholinar'a götürülerek savaşa katılmayı bekliyorlardı. Ama hiçbir şey olmadı. Zaman geçti. İlk haberleşmeden beri dört saat geçmişti.

Dalinar ağzını kapattı, gözlerini ileriye dikti ve uzaklara baktı. Bir asker gibi hazır olda durdu. Böyle bekleyecekti. Hiçbir zaman *gerçekten* bir asker olmamasına rağmen. Askerlere komuta etmişti, acemilere sıraya girmelerini emretmişti, sıradaki asker-

leri incelemişti. Ama kendisi... kendisi bütün bunlan atlamıştı. O savaşa kana susamış bir saldırgan şeklinde giderdi, düzgün bir sıranın içinde değil.

Navani içini çekti, kolunu sıvazladı, sonra oturmak için Taravangian ve kâtiplerle yüceprenslerden oluşan küçük bir grubun olduğu odalarına döndü. Kholinar'dan haber bekliyorlardı.

Dalinar melteme karşı durmaya devam etti, zihnini boşaltıp kendini bu anılardan kurtarmak istiyordu. İyi bir adammış numarası yapabilmeyi istiyordu. Sorun, kendini herkesin söylediği bir tür hayale teslim etmiş olmasıydı. Karadlken savaş meydanında terör estirir ama yine de dürüst biridir, diyorlardı. Dallnar Kholin adil bir şekilde dövüşür, diyorlardı.

Evi'nin ağlaması ve katledilmiş çocukların gözyaşları ise gerçeği söylüyordu. Ah... ah yukandaki *Yaradan*. Bu acıyla nasıl yaşayabilirdi? Bu kadar taze, bu kadar yenilenmiş bir acıyla? Ama neden dua edecekti ki? İzleyen bir Yaradan yoktu. Eğer olsaydı ve eğer adaletten biraz olsun anlasaydı bu dünyayı Dalinar Kholin denilen sahtekârdan yıllar önce temizlerdi.

Üstelik bir Parekılıcı elde edebilmek için bir manga askeri öldürdü diye Amaram'ı suçlayabilecek cüreti bile kendimde buluyorum. Dalinar bütün bir şehri daha azı için yakmıştı. Binlerce ve binlerce insanı.

"Neden benimle bağ kurdun?" diye fısıldadı Dalinar Fırtınababa'ya. "Adil bir adamı seçmen gerekmez miydi?"

Adil mi? O insanlara götürdüğün şey zaten *adaletti.*

"Adalet değildi. Bir katliamdı."

Fırtınababa gümbürdedi. *Ben de şehirleri yıkıp yaktım. Görüyorum... evet, şimdi bir fark görebiliyorum. Şimdi acıyı görüyorum. Bağdan önce görmüyordum.*

Fırtınababa'nın insan ahlakını gittikçe daha fazla algılamasına neden olduğu için Dalinar bu bağı şimdi kayıp mı edecekti? Bu lanetli hatıralar *neden* geri dönmüştü? Onlar olmadan yaşamaya devam edemez miydi? İttifakı kurmak, insanoğlunun savunmasını hazırlamaya yetecek kadar onlarsız olamaz mıydı?

Bu bir korkağın yapacağı bir şeydi. Cehaleti dilemek. Daha önce geçtiği korkaklık yoluydu bu; her ne kadar Gecegözcüsü'nü ziyaret edişini hatırlamamış olsa da dilediği şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu berbat yükten kurtulmak. Yalan söyleyebilme, böyle korkunç şeyleri yapmamış gibi davranabilme becerisi.

Arkasını döndü ve odasının içine yürüdü. Bununla nasıl yüzleşeceğini, bu yükü nasıl taşıyacağını bilmiyordu ama bugün Kholinar'ın kurtuluşuna odaklanması gerekiyordu. Ne yazık ki şehrin durumu hakkında daha fazla şey öğrenmeden savaş planlan yapamazdı.

Savaş konseyinin toplandığı ortak odaya girdi. Navani ve diğerleri uzakalemin etrafındaki kanepelere oturmuş bekliyorlardı. Kholinar haritalarını açmış, savaş stratejileri hakkında konuşmuşlardı ama sonra... saatler geçmişti ama hiç haber yoktu.

Burada böyle habersiz bir şekilde oturmak çok sinir bozucuydu. Dalinar'a düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu. Hatırlamak için.

Taravangian diğerleriyle birlikte oturmak yerine her zamanki yerini seçmişti, köşedeki ısıtıcı fabrialın önünde bir koltuk. Sırtı ve bacakları ağrıyan Dallnar yürüyerek yanına gitti ve nihayet kendisine oturma izni vererek Taravanglan'ın yanındaki koltuğa çökerken alçak sesle inledi.

Önlerinde ateşi daha güvenli ama çok daha cansız bir şeyle takas eden parlak kırmızı bir yakut ışıyla parlıyordu.

"Benim de canım sıkkın Dalinar," dedi Taravangian sonunda. "Eminim yakında haber gelecek."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Azişler kuleyi ziyaret etmeye geldiği zaman yaptıkların için teşekkür ederim."

Azişler dün ilk ziyaret için gelmişlerdi ama Dalinar o sırada hatıralarının ani geri dönüşünden sonra toparlanmaya çalışıyordu. Eh, işin doğrusu *hâlâ* çalışıyordu. Azişleri karşıladıktan sonra Taravangian onların tur rehberi olmayı teklif ettiği için dinlenmeye çekilmişti. Navani'nin dediğine göre Aziş temsilcilerin hepsi yaşlı krala bayılmıştı ve kısa süre içinde olası bir ittifak için daha ayrıntılı bir görüşme yapmak üzere geri gelmeyi planlıyorlardı.

Dalinar öne eğilerek ısıtıcı fabriala baktı. Arkasında Aladar ve General Khal büyük ihtimalle yüzüncü kez eğer Yeminkapısı çalışmaya başladığı zamana kadar Kholinar duvarları kaybedilmiş olursa nasıl geri alınabileceğini konuşuyorlardı.

"Herkesin düşündüğü gibi bir adam olmadığını fark ettiğin oldu mu?" dedi Dalinar alçak bir sesle.

"Evet," dedi Taravangian. "Ancak daha korkutucu olanı düşündüğüm adam olmadığımı fark ettiğim zamanlar."

Fırtınaışığı yakutun içinde dönüyordu. Çalkalanıyordu. Kapana kısılmış. Hapsedilmiş.

"Bir keresinde ya masum bir adamı asmak ya da üç katili serbest bırakmak zorunda kalan bir lider hakkında konuşmuştuk," dedi Dalinar.

"Hatırlıyorum."

"İnsan böyle bir kararı verdikten sonra yaşamaya nasıl devam edebilir? Özellikle yaptığın seçimin yanlış olduğunu fark edersen."

"Fedakârlık da burada, değil mi?" dedi Taravangian alçak sesle. "Birilerinin sorumluluğu yüklenmesi gerek. Birilerinin bunun altında kalıp ezilmesi gerek. Birilerinin ruhunu lekelemesi gerek ki başkaları yaşayabilsin."

"Ama sen iyi bir kralsın Taravangian. Sen tahtına giden yolu kanla boyamadın."

"Fark eder mi? Haksız yere hapse atılmış bir adam. Düzgün bir kolluk kuvvetinin engel olacağı bir tane ara sokak cinayeti. Haksızlığa uğrayanların dökülen kanlarının ağırlığı bir yerlerde birikmeli. Kurban benim. Kurban biziz Dalinar Kholin. Toplum bizi pis suların içinde yüzelim diye seçiyor ki başkaları temiz kalabilsin." Taravangian gözlerini kapattı. "Birilerinin düşmesi gerek ki başkaları ayakta kalabilsin."

Sözler Dalinar'ın yıllar boyunca düşündüğü ve söylediği şeylere çok benziyordu. Ancak Taravangian'ın dedikleri bir şekilde daha çarpıktı, umuttan ve yaşamdan yoksundu.

Dalinar acıyla öne eğildi, yaşlanmış hissediyordu. Diğerleri hareketlenmeye başlayana kadar ikisi tekrar konuşmadılar. Dalinar ayağa kalktı.

Uzakalem yazıyordu. Navani emineliyle ağzını kapattı, nefesini tuttu. Teshav'ın rengi soldu ve May Aladar koltuğunda arkasına yaslandı, kötü görünüyordu.

Uzakalem bir anda durdu ve kâğıdın üstüne düştü, yuvarlanıp gitti.

"Ne oldu?" dedi talep etti Dalinar. "Ne diyor?"

Navani ona baktı sonra bakışlarını kaçırdı. Dalinar General Khal'la, sonra Aladar'la bakıştı.

Dehşet, bir pelerin gibi Dalinar'ın üzerine çöktü. *Atalarımın Kanı.* "Ne diyor?" diye yalvardı.

"Başkent... başkent düşmüş Dalinar," diye fısıldadı Navani. "Ardent, Yokelçi kuvvetlerinin sarayı ele geçirdiğini rapor ettl. Sadece... sadece birkaç cümleden ibaret. Sanırım onu buldular ve..."

Navanl gözlerini sıkıca kapattı.

"Gönderdiğiniz ekip başarısız olmuş gibi görünüyor Berrakbey," diye devam etti

Teshav. Yutkundu. "Duvar Muhafızları'ndan geri kalanlar yakalanmış ve hapsedilmiş. Şehir düşmüş. Kraldan, Prens Adolin'den ya da Parlayanlar'dan bir haber yok. Berrakbey... mesaj burada kesiliyor."

Dalinar sandalyesine geri çöktü.

"Yukandaki Yaradan," diye fısıldadı Taravangian, gri gözleri ısıtıcı fabrialın parıltısını yansıtıyordu. "Çok, çok üzgünüm Dalinar."

İyi geceler sevgili Urithiru. İyi geceler tatlı Kardeş. İyi geceler Parlayanlar.

—Çekmece 29-29, yakut

Yeminkapısı'nın kontrol binası koca bir kayayla vurulmuş gibi sallandı. Adolin dengesini kaybetti ve dizlerinin üstüne düştü.

Sallantıyı bir *yırtılma* sesi ve ani kör edici bir ışık takip etti.

Midesi kasıldı.

Havada düştü.

Shallan yakınlarda bir yerlerde çığlık attı.

Adolin sert bir yüzeye çarptı ve darbe o kadar beklenmedikti ki yana yuvarlandı. Bu da beyaz taştan platformun kenarından aşağıya düşmesine neden oldu.

Altında çöken bir şeylerin üzerine düştü. Su mu? Hayır, su gibi gelmiyordu. İçinde debelendi, bir sıvı değildi, *boncuklardı*. Binlerce ve binlerce cam boncuk, hepsi bir Fırtınaışığı küresinden daha küçüktü.

Adolin batarken paniğe kapılarak çırpındı. Ölüyordu! Bu sonsuz boncuklar denizinde boğulacak ve ölecekti. O...

Biri elini yakaladı. Çivit onu yukarı çekti ve platformun üstüne geri çıkmasına yardım etti, giysilerinden boncuklar dökülüyordu. Öksürdü, ağzına sadece birkaç tane boncuk girmiş olmasına rağmen boğuluyormuş gibi hissetmişti.

Fırtınababal İnleyerek etrafına baktı. Gökyüzünde bir yanlışlık vardı. Simsiyahtı ve sonsuza kadar uzanan yollar gibi çizgi şekilli bulutlar vardı. Uzak ve küçük bir güneşe doğru gidiyorlardı.

Boncuk okyanusu her yöne doğru uzanıyordu ve üstünde asılı duran mum alevleri gibi on binlerce minik ışık vardı. Yakınlarda Kaladin başını sallayarak ayağa kalkıyordu. Bu dairе şekilli platform boncuk okyanusundaki bir ada gibiydi, kabaca önceden kontrol binası olan yeri kaplıyordu.

Havada asılı duran iki devasa spren vardı, uzatılmış insanlara benziyorlardı ve on metre boyunda nöbetçiler gibi bekliyorlardı. Bir tanesinin rengi simsiyahtı, diğeri ise

kırmızı. Adolin ilk önce heykel olduklarını sanmıştı ama kıyafetleri havada sallanıyor ve hareket ediyorlardı, bir tanesi gözlerini aşağıya çevirerek ona baktı.

"Ah, bu kötü," dedi yakınlarda biri. "Çok çok kötü."

Adolin döndü ve konuşanın bir şekilde taştan yapılmış gibi görünen siyah cübbeli bir kıyafet giyen bir yaratık olduğunu gördü. Kafasının olması gereken yerde sürekli değişen ve kayan çizgiler, açılar ve imkânsız boyutlar olan bir yumak vardı.

Adolin ayağa fırlayarak geriye doğru sendeledi. Neredeyse kar gibi solgun, beyaz-mavi derili genç bir kadınla çarpışacaktı, rüzgârla dalgalanan ince bir elbise giyiyordu. Onun yanında başka bir spren daha duruyordu, saç kalınlığında kül kahverengisi dar şeritlerden yapılmış gibi görünen yüz hatları vardı. Kıyafetleri paramparçaydı ve gözleri kazınarak yok edilmişti, sanki birilerinin bıçakla kestiği tuvaldeki bir resim gibiydi.

Adolin etrafına bakarak saydı. Burada başka kimse yoktu. Gökyüzündeki o iki kocaman spren ve platformun üzerindeki üçü. Adolin, Shallan, Kaladin ve Çivit.

Görünüşe göre Yeminkapısı sadece kontrol binasının içinde olanları götürmüştü. Ama *nereye* götürmüştü?

Çivit başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Hay Cehennem," dedi alçak sesle. "Buradan *nefret ediyorum*."

ÜÇÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

VENLİ • MEM • SHELER

Garaz'ın Venli için amacı onu gösteri hayvanına dönüştürmekti.

"Sonra insanlar bize karşı bir soykırım savaşı açtılar," diye anlattı toplanan kalabalığa. "Ablam müzakere yapmaya, krallarının suikastında bizim bir suçumuz olmadığını anlatmaya çalıştı. Dinlemediler. Bizi sadece hükmedilecek köleler olarak görüyorlardı."

Üzerinde ayakta durduğu araba pek de etkileyici bir kürsü değildi ama en azından bir önceki kasabada kullandığı kutu yığınından daha iyiydi. En azından yeni formu olan sefirform uzundu, büründüğü formların en uzun boylusuydu. Bir güç formuydu ve garip beceriler veriyordu, öncelikli olarak bütün dilleri anlamak ve konuşmak berecisini.

Bu da formu Alethi parshmen kalabalıklarına vaaz vermek için kusursuz yapıyordu. "Soyumuzu tüketmek için *yıllar* boyunca savaştılar," dedi Komuta'da. "Düşünebilen, karşı koyabilen kölelerin varlığına katlanmayacaklardı. Bir devrim yapamayalım diye bizi yok etmeye çalıştılar!"

Arabanın çevresinde toplananların kırmızı-siyah ya da kırmızı-beyaz renkte kalın çizgili derileri vardı. Venli'nin derisindeki beyaz ve kırmızılar çok daha zarifti, karmaşık kıvrımları vardı.

Komuta Ritmi'nde muzaffer bir şekilde konuşmasına devam etti, bu kişilere hayatını anlatıyordu, daha önce pek çoğuna yaptığı gibi. En azından Garaz'ın ona anlatmasını söylediği şeklini.

Onlara bağ kurmak için yeni bir spreni keşfederek Dinmeztırtına'yı çağıracak formu yarattığını anlattı. Hikâye işin büyük kısmını ona fırtınaformun sırlarını veren Ulim'in yaptığını anlatmıyordu. Garaz belli ki dinleyicileri kahraman bir halk, Venli'yi de cesur liderleri olarak göstermek istiyordu. Dinleyiciler büyüyen imparatorluğunun yaratılış mitolojisini oluşturacaktı; Alethilere karşı cesurca savaşan, sonra da köleleştirilmiş kardeşlerine özgürlük vermek için kendilerini feda eden eski neslin sonuncuları.

Rahatsız edici bir şekilde, hikâye Venli'nin halkının artık onun dışında tamamen tükenmiş olduğunu anlatıyordu.

Eski köleler hikâyesine kendilerini kaptırmış dinliyorlardı. Venli iyi anlatıyordu, son haftalarda ne kadar sık anlattığı düşünülürse iyi anlatması gerekirdi zaten. Özellikle ona söylendiği şekilde hikâyeyi harekete geçme çağrısıyla bitirdi.

"Benim halkım gitti, Roshar'ın sonsuz şarkılarına katıldılar," dedi. "Gün artık sizin

gününüz. Biz duyduğumuz şarkılar yüzünden kendimize 'dinleyiciler' ismini vermiştik. Bunlar sizin mirasınız ancak sizler sadece dinlemekle kalmayacaksınız, söyleyeceksiniz de. Atalarınızın ritimlerine tutulun ve burada bir ulus kurun! *Çalışmalısınız.* Bir zamanlar zihinlerinizi esir alan kölecller için değil; gelecek için, çocuklarınız için! Ve bizim için. Siz var olabilin diye ölenler için."

Heyecan Ritmi'nde tezahürat ettiler. Daha aşağı seviyeli bir ritim olsa da bunu duymak güzeldi. Venli artık daha üstün bir şey duyuyordu, güç formlanyla birlikte gelen yeni ve güçlü ritimler.

Yine de... bu eski ritimleri duymak içinde bir şeyleri uyandırıyordu. Bir hatıra. Elini kemerindeki kesenin üzerine koydu.

Bu kişiler ne kadar da Alethi gibi davranıyor, diye düşündü. Venli insanları... katı bulurdu. Kızgın. Duygulan yüzlerinden okunabilirdi, hislerinin esirleriydi. Bu eski köleler de onlara benziyordu. Şakalan bile Alethi şakalarına benziyordu; çoğu zaman kendilerine en yakın olanlara karşı inciticiydi.

Konuşmasının sonunda tanıdık olmayan bir Yokspren halkı işlerinin başına gönderdi. Venli Garaz'ın halkı arasında hiyerarşinin üç seviyesi olduğunu öğrenmişti. Bunlar sıradan şarkıcılardı, Venli'nin halkının kullandığı sıradan formlara bürünüyorlardı. Sonra kendisi gibi Soylular denllenler vardı, bunlar birkaç çeşit Yoksprenden bir tanesiyle bağ kurarak güç formlarına bürünüyordu. En tepede de Kaynaşıklar vardı, gerçi Ulim ve diğerleri gibi sprenlerin ne konumda olduğunu tam çözememişti. Sıradan şarkıcılardan yukarıda oldukları belliydi ama ya Soylulardan?

Venli bu kasabada hiç insan görmemişti, hepsi ya yakalanmış, ya da kovalanmıştı. Bazı Kaynaşıkların insan ordularının Alethkar'ın batısında hâlâ savaştığını söylediğini duymuştu ama bu doğu bölümü tamamen şarkıcıların kontrolündeydi; insanlann şarkıcılardan sayı olarak ne kadar fazla üstün oldukları düşünülürse bu hayret vericiydi. Alethilerin çöküşü kısmen Dinmezfırtına, kısmen Kaynaşıkların gelmesi ve kısmen de Alethilerin eli silah tutabilen erkeklerini sürekli savaşları için ordulara katılmaya zorlamaları yüzünden olmuştu.

Venli arabanın arkasına oturdu ve dişil bir şarkıcı ona bir bardak su getirdi, o da hevesle aldı. Kendini bütün bir ırkın kurtarıcısı ilan etmek susatan bir işti.

Şarkıcı kadın oyalanıyordu. Bir Alethi elbisesi giymişti, sol eli örtülüydü. "Hikâyeniz gerçekten doğru mu?"

"Elbette doğru," dedi Venli Kibir'de. "Şüphe mi ediyorsun?"

"Yo, elbette hayır! Sadece... hayal etmek zor. Parshmenlerin *savaştığını.*"

"Kendinize Şarkıcı diyeceksiniz, parshmen değil."

"Evet. Iı, elbette." Dişil sanki utanmış gibi elini yüzüne götürdü.

"Özür ifade etmek için ritimlerde konuş," dedi Venli. "Birisi hatanı düzelttiğinde teşekkür etmek için Takdir'i, rahatsızlığını belirtmek için de Kaygı'yı kullan. Eğer gerçekten pişmansan da Teselli'yi."

"Emredersiniz Berrakhanım."

Ah Eshonai. Daha yolun başındalar.

Dişil aceleyle uzaklaştı. O orantısız glysi aptalca görünüyordu. Eşforma bürünülmediği sürece cinsiyetleri ayırmak için hiçbir neden yoktu. Alay'da mırıldanan Venli arabadan aşağı atladı ve başı dik bir şekilde kasabada yürümeye başladı. Şarkıcılann çoğu işform ya da çevikformdaydı, gerçi su getiren dişil gibi birkaç tanesi uzun saç telleri ve köşeli yüz hatları olan âlimforma bürünmüştü.

Gazap'ta mırıldandı. Kendi halkı yeni formları keşfetmek için *nesiller boyunca* çabalamıştı ama burada bu kişilere bir düzine seçenek mi sunuluyordu? Mücadeleyi bilmeden hediyenin kıymetini nasıl anlayacaklardı? Venll'ye hürmet gösteriyor, o kasa-

banın malikânesine yaklaşırken insanlar gibi eğiliyorlardı. Kendi kendine bunda çok tatmin edici bir şey olduğunu itiraf etmesi gerekti.

"*Sen* ne diye övünüyorsun?" dedi Rine, Venli içeri girdiği zaman Yıkım'da hesap sorarak. Uzun boylu Kaynaşık pencerenin yanında bekliyordu ve her zaman olduğu gibi yerden birkaç karış yüksekte havada asılı durmuştu, pelerini de aşağı sarkarak yere değiyordu.

Venli'nin otorite hissi buharlaşıp gitti. "Burada kendimi bebekler arasındaymış gibi hissetmekten alamıyorum."

"Onlar bebekse sen de çocuksun."

İkinci bir Kaynaşık yerde sandalyelerin arasında oturuyordu. Hiç konuşmuyordu. Venli bu dişilin adını bilmiyordu ve onun sürekli sırıtışı ile hiç kırpılmayan gözlerini... rahatsız edici buluyordu.

Pencerenin yanındaki Rine'ın yanına geldi ve dışarıdaki kasabanın şarkıcılarına bakmaya başladı. Araziyi işliyorlardı. Çiftçilik yapıyorlardı. Yaşamları çok değişmemiş olabilirdi ama şarkılarını geri almışlardı. Bu her şey demekti.

"Onlara insan köleler getirmeliyiz Kadim Kişi," dedi Venli İtaat'te. "Korkarım burada çok fazla arazi var. Eğer gerçekten bu köylerin ordularınızı beslemesini istiyorsanız daha fazla işçiye ihtiyaçları olacak."

Rine ona bir bakış attı. Venli onunla saygılı bir şekilde konuşur ve kadim dili kullanırsa sözlerinin duymazdan gelmeye daha az meyilli olduğunu keşfetmişti.

"Aramızda senin gibi düşünenler var çocuğum," dedi Rine.

"Peki ya siz?"

"Hayır. İnsanları sürekli izlemek zorunda kalırız. Her an herhangi bir tanesinde düşmanın güçleri ortaya çıkabilir. Onu öldürdük ama hâlâ Dalgabağlayanlan üzerinden savaşmaya devam ediyor.

Dalgabağlayanlar. Eski şarkılar onlardan saygıyla söz ediyordu. "Sprenlerle onlar nasıl bağ kurabiliyor Kadim Kişi?" diye sordu İtaat'te. "İnsanların... ıı..."

"Ne kadar da çekingen," dedi Rine Alay'da. "Mücevherkalplerden bahsetmek neden bu kadar zor?"

"Onlar kutsal ve kişiseldir." Dinleyici mücevherkalpleri kocakabuklarınkiler gibi süslü ya da gösterişli değildi. Lekeli beyaz, neredeyse kemik renginde olurlardı ve güzel, mahrem şeylerdi.

"Onlar senin bir parçan," dedi Rine. "Ölü beden tabusu, mücevherkalplerden konuşmayı reddetmek... Sen de şu dışarıda bir eli örtülü gezenler kadar kötüsün."

Ne? İşte *bu* haksızlıktı. Öfke'ye tutuldu.

"İlk olduğunda biz... şok olmuştuk," dedi Rine en sonunda. "İnsanların mücevherkalpleri yok. Nasıl sprenlerle bağlanabilirler? Bu doğal değildi. Ama yine de bir şekilde bağları *bizimkinden daha güçlüydü.* Ben her zaman aynı şeyi söylemişimdir ve şimdi buna daha da fazla inanıyorum: Onların kökünü kazımalıyız. İnsanlar var olduğu sürece halkımız bu dünyada asla güvende olmayacak."

Venli ağzının kuruduğunu hissetti. Uzak bir ritim duydu. Kayıplar Ritmi miydi? Düşük bir ritmdi. Bir an sonra kaybolmuştu.

Rine Kibir'de mırıldandı, sonra döndü ve deli Kaynaşık'a bir emir verdi. O havada süzülerek kapıdan dışarı çıkarken dişil de hızla ayağa fırlayıp koşturarak onu takip etti. Büyük olasılıkla kasabanın sprenleriyle konuşacaktı. Emirler ve uyarılar verecekti, genellikle başka bir kasabaya gitmek için yola çıkmalarından hemen önce yapardı. Bu gece burada kalacaklarını düşünüp eşyalarını boşaltmış olmasına rağmen Venli yakında yola çıkacaklarını tahmin etti.

Malikânenin ikinci katındaki odasına çıktı. Her zaman olduğu gibi bu binaların *lük-*

sü onu afallatıyordu. İçine gömülebileceğini düşündüren yumuşak yataklar. İnce ahşap işçiliği. Duvarlarda küre koymak için üfleme camdan vazolar ve kristal aplikler. Eğitilmesi gereken vahşi çocuklarla karşılaşmış cömert ebeveynlermiş gibi davranan Alethilerden her zaman nefret etmişti. Venli'nin halkının kültürünü ve gelişmelerini özellikle görmezden gelmiş, gözlerini sadece tercüme hataları yüzünden dinleyicilerin tanrılan olmalan gerektiğine karar verdikleri kocakabuk av bölgelerine dikmişlerdi.

Venli bir duvar apliğinin camındaki güzel desenlere dokundu. Nasıl tamamını değil de sadece bir kısmını beyaza boyayabiliyorlardı? Ne zaman bunun gibi şeylerle karşılaşsa kendisine Alethilerin *teknolojik* olarak üstün olmalarının onları *kültürel* olarak üstün yapmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Sadece daha fazla kaynağa erişimleri vardı. Şimdi şarkıcıların sanatforma erişimleri olduğuna göre onlar da böyle eserler yaratabilecekti.

Ama yine de... o kadar güzeldi ki. Gerçekten camın üzerinde bu kadar güzel ve zarif kıvrımlan yaratmış olan insanların *kökünü kazıyabilirler* miydi? Süslemeler ona kendi derisinin desenlerini anımsatıyordu.

Belindeki kese titreşmeye başladı. Dar bir gömlekle bir dinleyicinin deri eteğini giyiyordu, üzerinde daha bol bir dış gömlek vardı. Venli'nin işlevlerinden biri de şarkıcılara fırtınalan getiren ve onları özgür bırakanın geçmişten gelmiş uzak ve dehşetli bir varlık değil, kendileri gibi biri olduğunu göstermekti.

Gözleri apliğin üzerinde oyalandı, sonra kesesini odadaki ağırkütük masaya boşalttı. Küreler zıplayarak saçıldı, yanlarında kendi halkının kullandığı daha büyük birkaç mücevher vardı.

Küçük spren ışıkların arasında saklandığı yerden yükseldi. Hareket ederken bir kuyruklu yıldıza benziyordu ama şimdi yaptığı gibi kımıldamadan durduğunda sadece küçük bir kıvılcım gibi parlıyordu.

"Sen de onlardan biri misin?" diye sordu Venli sessizce. "Bazı gecelerde gökyüzünde hareket eden sprenlerden misin?"

Parlayan duman gibi dağılan bir ışık çemberi oluşturarak attı. Sonra odanın içerisinde uçuşarak eşyalara bakmaya başladı.

"Bu oda da geçen seferkinden farklı değil," dedi Venli Eğlence'de.

Spren hızla duvardaki apliğe uçtu, hayranlıkla bir ışık halkası çıkardı, sonra kapının diğer tarafındaki onun aynısı olan diğer apliğe uçtu.

Venli şifonyerin çekmecelerindeki giysilerini ve yazılarını toplamak için yürüdü. "Neden benimle kalıyorsun anlamıyorum. O kesenin içi rahat olamaz."

Spren hızla yanından geçerek açtığı çekmecenin içine baktı.

"Bu bir *çekmece*," dedi.

Spren ucunu dışarıya uzattı ve hızla yanıp sönerek bir titreşimler dizisi saçtı.

Bu Merak, diye düşündü Venli ritmi tanıyarak. Eşyalarını toplarken kendi kendine mırıldandı, sonra tereddüt etti. Merak eski bir ritmdi. Tıpkı... sanlyeler önce tutulduğu Eğlence gibi. Venli normal ritimleri tekrar duyabiliyordu.

Küçük sprene baktı. "Bu senin işin mi?" diye hesap sordu Sinir'de.

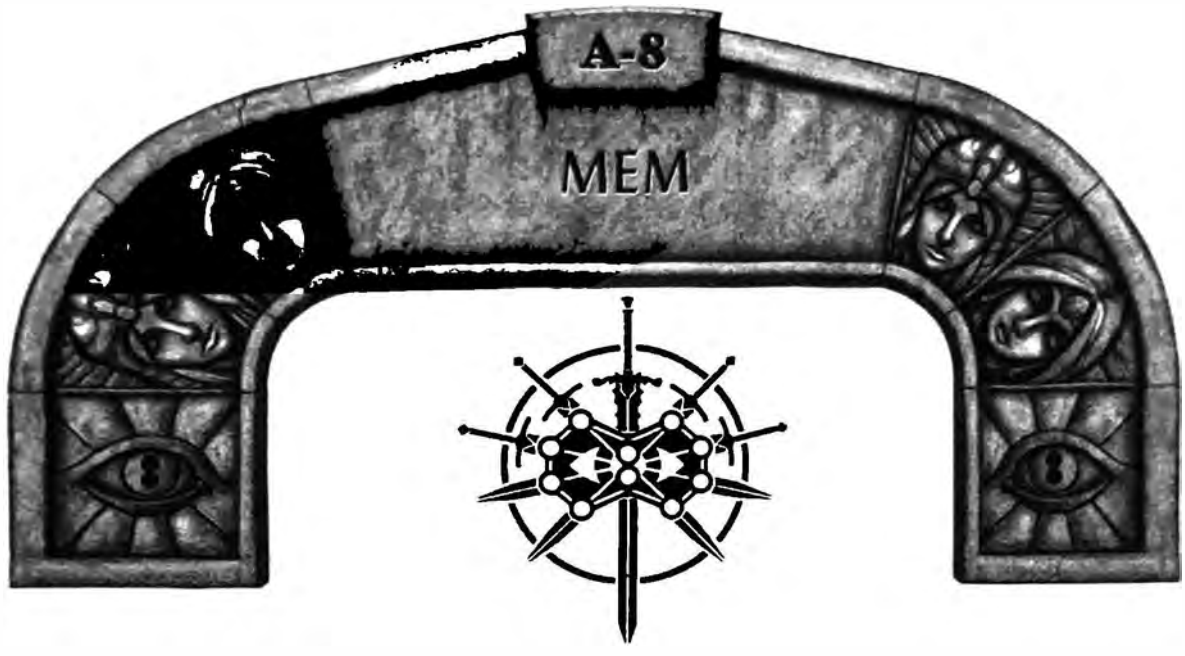
Spren küçüldü ama Azim'de yanıp söndü.

"Ne başarmayı umuyorsun? Senin türün bize ihanet etti. Git ve rahatsız edecek bir insan bul."

Daha da küçüldü. Sonra tekrar Azim'de attı.

Nalet şey. Aşağıda kapı çarpılarak açıldı. Rine geri gelmişti.

"Keseye," diye tısladı Komuta'da. "Çabuk."

Çamaşır yıkamak bir sanattı.

Tabii herkes en temel şeyleri bilirdi, tıpkı her çocuğun bir melodiyi mırıldanabilmesi gibi. Ama herkes denizipeği bir elbisenin inatçı liflerini yumuşatmak için ılık tuzlu suya yatırmayı, sonra doğal yumuşaklığına geri getirmek için durulamayı ve çizgileri boyunca fırçalamayı bilir miydi? Herkes Azir'in mineral boyası ile Veden tepelerinden gelen çiçek boyası arasındaki farkı seçebilir miydi? İkisi için de farklı sabun kullanacaktın.

Mem tuvali, parlak kırmızı bir pantolonun üzerinde çalışıyordu. Biraz toz sabun aldı – domuz yağı tabanlı ve ince taneli aşındırıcıyla karıştırılmıştı– ve bacaktaki bir lekeyi ovaladı. Pantolonu tekrar ıslattı, sonra ince bir fırça alarak sabunu içine işletmeye başladı.

Yağ lekelerini çıkarmak yeteri kadar zordu ama bu adam aynı noktaya kan da bulaştırmıştı. Safgöl kıyılarındaki bir salyangozdan elde ettikleri o kaliteli Mycalin kırmızısını soldurmadan ya da kumaşı mahvetmeden lekeyi çıkarması gerekiyordu. Mraize giysilerinin şık görünmesini severdi.

Mem başını salladı. Bu *ne* lekesiydi böyle? Dört sabun kullanmış, daha sonra kendi kurutma tozundan denemişti ve ancak öyle bir yere varabilmişti, sonra da takım elbisenin geri kalanına geçti. Saatler geçti. Bu noktayı temizle, o gömleği durula. Herkes görsün diye as. Diğer Veden çamaşırcı kadınlar gruplar hâlinde çıkmaya başlayana kadar saati fark etmemişti, bazıları boş ve soğuk olan evlerine dönüyorlardı, kocaları ve oğulları iç savaşta ölmüştü.

Temiz giysi ihtiyacı felaketlerden uzun sürerdi. Dünyanın sonu gelse bu sadece yıkanacak daha fazla kan lekesi anlamına gelirdi. Mem sonunda kurutma askılarının önünden bir adım geriye gitti, ellerini beline koyarak gün boyunca sıkı çalışarak çıkardığı işin tatminini duyuyordu.

Ellerini kurulayan Mem, iç çamaşırları yıkayan yeni asistanı Pom'u kontrol etmeye gitti. Koyu derili kadının karışık soydan geldiği belliydi, hem doğulu hem batılı kanı taşıyor olmalıydı. Bir fanilayı yıkamayı bitirmek üzereydi ve Mem yanına geldiği zaman bir şey söylemedi.

Fırtınalar adına, neden kimse onu kapmamış ki, diye düşündü Mem muhteşem kadın fanilayı çitiler, suya batırır, sonra tekrar çitilerken. Pom gibi kadınlar genellikle ça-

maşırcı olmazdı, gerçi onun fazla yaklaşan erkeklere öldürecek gibi bakma huyu vardı. Belki o yüzdendi.

"İyi iş yapmışsın," dedi Mem. "Onu kurutması için as ve geri kalanları toplamama yardım et." Giysileri sepetlere yığdılar ve şehrin içinden kısa bir yürüyüş yaptılar.

Vedenar Mem'e hâlâ duman kokuyor gibi geliyordu. Fırınların güzel dumanı değil, ovada yanan devasa cenaze ateşlerinin dumanı kokuyordu. İşverenl pazarın yakınında geniş bir evde yaşıyordu, yanındaki enkaz ise kuşatma silahlarının Vedenar'a taş yağdırdığı zamanları hatırlatıyordu.

İki çamaşırcı kadın öndeki muhafızların yanından geçtiler ve merdivenlerden yukarı çıktılar. Mem hizmetçi girişini kullanmamakta ısrar ederdi. Mraize onu mazur gören birkaç kişiden biriydi.

"Yakınımda dur," dedi içeri girdikleri zaman oyalanan Pom'a. Uzun ve sade bir koridordan hızla geçip bir merdivenden yukarı çıktılar.

İnsanlar hizmetkârların görünmez olduğunu söylerdi. Mem bunun hiçbir zaman doğru olmadığını görmüştü, özellikle Mraize gibi kişilerin etrafında. Sadece evin kâhyası birisi bir mumu yerinden bile oynatsa fark etmekle kalmıyordu, Mraize'in *arkadaşları* da çevrelerindeki herkesi dikkatle takip eden türdendi. İkisi Mem'in yanından geçtiği bir kapının ağzında duruyorlardı, sessizce konuşan bir adam ve bir kadın. İkisinin de kılıcı vardı ve her ne kadar çamaşırcı kadınlar geçerken konuşmayı kesmeseler de onları izlediler.

Mraize'in odası merdivenin sonundaydı. Bugün odasında değildi, zaman zaman kirli giysilerini bırakmak için ortaya çıkar, sonra gömleklerini lekeleyecek yeni krem türleri keşfedebileceği bir yerlere basıp giderdi. Mem ve Pom ilk önce çalışma odasına gittiler, akşam ceketlerini burada tutuyordu.

Pom kapının eşiğinde dondu.

"Oyalanmayı bırak," diye hatırlattı Mem bir gülümsemeyi gizleyerek. Sade ve boş koridorlar ile merdivenlerden sonra bu tıka basa dolu oda onu şaşırtıyordu. İlk geldiğinde o da hayran kalmıştı. Şöminenin üzeri her biri kendi cam vitrininde duran ilginç nesnelerle kaplıydı. Marat'tan gelen muhteşem halılar. En iyi ressamlar tarafından yapılmış hepsi farklı bir Elçi'yi gösteren beş tablo.

"Haklıymışsın," dedi Pom arkasından.

"Elbette haklıyım," dedi Mem. Sepetini köşedeki dolabın önünde yere koydu. "Mraize, unutma 'efendi' diye hitap edilmek istemiyor, son derece zevkli bir adamdır. *Sadece* en iyi..."

Bir yırtılma sesi konuşmasını böldü.

Dehşet uyandıran bir sesti. Bir dikişin patlaması ya da çamaşır leğeninin bir tarafına takılan hassas bir iç gömleğinin yırtılma sesiydi. Felaketin sesiydi. Mem arkasına döndüğünde yeni yardımcısının bir sandalyenin üzerine çıkmış, Mraize'in tablolarından birine bıçakla *saldırdığını* gördü.

Mem'in beyninin bir kısmı çalışmayı bıraktı. Gırtlağının arkasından bir inleme kaçtı ve gözleri karardı.

Pom... *Mraize'in tablolarından birini yok ediyordu.*

"Bunu anyordum," dedi Pom biraz geri çekilir ve ellerini beline koyarken, hâlâ sandalyenin üzerinde ayakta duruyordu.

İki muhafız odaya daldı, belki sesleri duyup gelmişlerdi. Pom'a baktılar ve ağızları açık kaldı. Pom bıçağı elinde çevirdi ve tehditkâr bir şekilde adamlara doğrulttu.

Mem, *ne yapacağım,* diye düşünürken *Mraize* bir anda askerlerin arkasında belirdi, üzerinde akşam ceketi ile terlik vardı. "Ne bu gürültü?"

Ne kadar *zevk sahibiydi.* Evet, yüzü birkaç kere kılıcın yanlış tarafıyla karşılaşmış

gibi görünüyordu. Ama giysi –ve elbette ki giysi bakım uzmanları– konusunda kusursuz zevki vardı.

"Ah!" dedi Pom'u fark ederek. "Nihayet! Sadece Oilswom'un şaheseri yetti, öyle mi? Mükemmel!" Mraize şaşkın muhafızları dışarı itti, sonra kapıyı çekip kapattı. Mem'i fark etmiş gibi bile görünmüyordu. "Kadim Kişi, içecek bir şey ister misiniz?"

Pom ona gözlerini kıstı, sonra sandalyeden atladı. Mraize'e doğru hızla yürüdü ve bir elini göğsüne dayayarak kenara itti. Kapıyı açtı.

"Talenelat'ın nerede olduğunu biliyorum," dedi Mraize.

Pom dondu.

"Evet... şimdi bir şeyler içelim, değil mi?" diye sordu Mraize. "*Babsk'ım* sizinle konuşmak için çok hevesli." Mem'e bir bakış attı. "O benim Azish süvari beyi takımım mı?"

"Ee... evet..."

"Eter lekesini çıkarabildin mi?"

"N... Neyi?"

Yürüyerek geldi ve incelemek için kırmızı pantolonu sepetten çıkardı. "Mem sen kesinlikle bir dâhisin. Her avcı mızrak taşımaz, bu da gerçek bir kanıt. Condwish'e git ve sana üç ateşmarkası ikramiye verdiğimi söyle."

"T... teşekkür ederim Mraize."

"İkramiyeni al ve git," dedi Mraize. "Gerçi bugünden sonra yardımcı olması için yeni bir çamaşırcı kız bulman gerekecek, aklında olsun."

Eshonai buna bayılırdı, diye düşündü Venli yerden yüzlerce metre yukarıda uçarken. Rine ve diğer Kaynaşıklar onu ipli bir düzenekle taşıyordu. Kendini pazara götürülen bir çuval tahıl gibi hissettiriyordu ama manzara inanılmazdı.

Sonsuz taş tepeler. Çoğu tepelerin gölgelerinde olan yeşil alanlar. Fırtınalara karşı birleşik bir cephe oluşturan çalılıklarla dolu yoğun ormanlar.

Eshonai hayran olurdu, haritalar çizmeye başlar, gidebileceği yerleri anlatırdı.

Öte yandan Venli bu yolculukların büyük bir kısmını midesi bulanarak geçiriyordu. Normalde bu kadar uzun süre dayanmak zorunda kalmıyordu, burada Alethkar'da kasabalar birbirine yakındı. Ama bugün ataları onu fethedilmiş pek çok kasabanın üzerinden durmadan uçuruyordu.

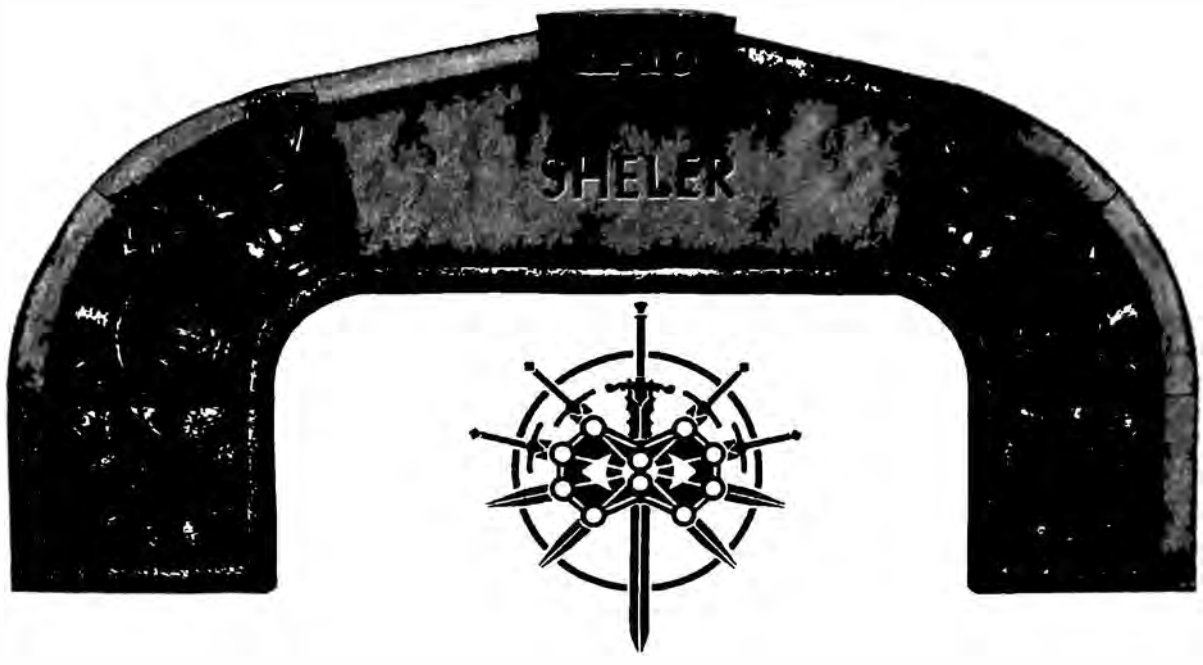
En sonunda ilk başta sadece bir diğer kayalık sırtı gibi görünen bir şey büyük bir şehrin duvarlarına dönüştü, Harap Ovalar'daki kubbelerin birinden en az iki kat daha büyüktü.

Taş binalar ve güçlendirilmiş kuleler. Mucizeler ve harikalar. Kholinar'ı görmesinin üzerinden yıllar geçmişti, o da sadece bir kereydi, Kral Galivar'ı öldürttükleri zaman. Şimdi şehrin her tarafından dumanlar yükseliyordu ve muhafız kulelerinin pek çoğu parçalanmıştı. Şehir kapıları kırılmıştı. Kholinar fethedilmiş gibi görünüyordu.

Rine ve yoldaşları uçarken başka Kaynaşıklara doğru yumruklarını kaldırdılar. Şehri incelediler, sonra duvarların ötesine uçarak şehrin dışındaki bir sığınağın yakınlarına indiler. Venli'nin üzerindeki düzeneği çıkarmasını beklediler, sonra pelerinlerinin sadece ucu yerdeki taşlara sürtünecek kadar havaya yükseldiler.

"İşim bitti mi Kadim Kişi?" diye sordu Venli İtaat'te. "Bu yüzden mi sonunda beni buraya getirdiniz?"

"Bitmek mi?" dedi Rine Alay'da. "Çocuk, daha başlamadın bile. O küçük köyler alıştırmaydı. Bugün gerçek işin başlıyor."

"Üç seçeneğin var," dedi Herdazlı general.

Yıpranmış bir taş gibi koyu kahverengi derisi ve dudağının üzerindeki ince bıyıkta hafif bir gri izi vardı. Sheler'in yanına geldi, sonra ellerini yana uzattı. Garip bir şekilde bazı askerler *generalin bileklerine* kelepçe taktı. Ne oluyordu burada?

"Dikkat et," dedi general. "Bu önemli."

"Kelepçeye mi?" dedi Sheler Herdazca. Sınırda yaşamak onu dili öğrenmek zorunda bırakmıştı. "Ne oluyor burada? Beni esir almakla başınıza açtığınız *belanın* farkında mısınız?" Sheler ayağa kalkmaya çalıştı ama Herdazlı askerlerden biri onu o kadar şiddetle geri bastırdı ki dizleri çadırın sert taş zeminine vurdu.

"Üç seçeneğin var." General ellerini döndürdükçe kelepçeleri tıngırdıyordu. "Bir, kılıcı seçebilirsin. Bu temiz bir ölüm olabilir. Temiz bir idam nadiren acılı olur. Ne yazık ki seni bir cellada vermeyeceğiz. Kılıcı, istismar ettiğin kadınlara vereceğiz. Hepsi sırayla birer defa vuracak. Ne kadar süreceği onlara kalmış."

"Bu *saçmalık!*" dedi Sheler. "Ben beşinci Dan'dan bir açıkgözüm! Yücebeyin kendisinin kuzeniyim ve..."

"İkinci seçenek çekiç," dedi general. "Kollarını ve bacaklarını kırıp okyanusun yanındaki uçuruma asacağız. Bu şekilde belki fırtınaya kadar dayanırsın ama rezil olursun."

Sheler çırpındı ama boşunaydı. *Herdazlılar* tarafından yakalanmıştı. Generalleri açıkgöz bile değildi!

General ellerini büktü, sonra yanlara açtı. Kelepçeler tıngırtıyla yere düştü. Çevredeki subayların bazıları sırıttı, diğerleri ise inledi. Bir kâtip zaman tutmuştu ve kurtulması için geçen saniyeleri ilan etti.

General birkaç adamının alkışlarını kabul etti, sonra bahiste kaybeden başka birinin sırtına vurdu. Bir an için Sheler neredeyse unutulmuş gibiydi. En sonunda general tekrar ona döndü. "Yerinde olsam çekici seçmem. Ama üçüncü bir seçenek daha var: domuz."

"Fidye hakkımı *talep ediyorum*!" dedi Sheler. "Yüceprensime haber vermek ve rütbeme uygun ödenecek fidyeyi kabul etmek *zorundasınız*!"

"Fidye savaşta yakalanan askerler içindir," dedi general. "Sivilleri soyup öldürürken yakalanan piçler için değil."

"Vatanım işgal altında!" diye bağırdı Sheler. "Bir direniş kuvveti oluşturmak için asker arıyordum!"

"Seni yakaladığımızda aradığın şey asker değildi." General ayağının dibindeki kelepçeleri tekmeledi. "Üçünden birini seç. Bütün günümü sana ayıramam."

Sheler dudaklarını yaladı. Nasıl bu duruma düşmüştü? Ülkesi delirmişti, parshmenler etrafı yakıp yıkıyordu, adamları *uçan canavarlar* tarafından dağıtılmıştı? Şimdi de bu mu? Pis Herdazlıların mantığın sesini dinlemeyecekleri belliydi. Onlar...

Dur.

"*Domuz* mu dedin?" diye sordu Sheler.

"Kıyıda yaşıyor," dedi Herdazlı general. "Bu senin üçüncü seçeneğin. Seni yağlayacağız ve domuzla güreşeceksin. Adamlar izlerken eğleniyor. Arada sırada eğlenceye ihtiyaç duyuyorlar."

"Bunu yaparsam beni öldürmeyecek misiniz?"

"Öldürmeyeceğiz ama bu düşündüğün kadar kolay değil. Kendim de denedim, o yüzden bilerek konuşuyorum."

Deli Herdazlılar. "Domuzu seçiyorum."

"Nasıl istersen." General kelepçeleri aldı ve subayına verdi.

"Bunlardan kurtulamayacağınızdan emindim," dedi subay. "Tüccar bunların en iyi Thaylen kilit ustalarından geldiğini söylemişti."

"Halkalar gevşekse kilidin ne kadar iyi olduğu önemli değil Jerono," dedi general yüzünde bir sırıtışla. Ne kadar rezil ve küçük bir adamdı bu; fazla geniş sırıtışı, düz bir burnu, eksik bir dişi vardı. Yücebey Amaram olsaydı bunu...

Sheler zincirlerinden çekilerek ayağa kaldırıldı, sonra Alethi sınırındaki Herdazlı askerlerin kampının içinden geçirildi. Burada savaşacak askerden fazla sığınmacı vardı! Sheler'in tek bölük askeri olsa bu kuvvetin tamamını dağıtabilirdi.

Onu esir alan bu katlanılmaz tipler suçluyu yokuştan indirerek uçurumların yanından geçirdi ve kıyıya doğru götürdü. Askerler ve sığınmacılar yukarıda toplanmış, bağırıyor ve alay ediyorlardı. Herdazlı generalin bir Alethi subayını *öldürmekten* korktuğu belliydi. Bu yüzden onu bir domuzla güreştirerek aşağılayacaklardı. Gülüp eğlenecekler, sonra da küçük düşmüş hâlde geri göndereceklerdi.

Salaklar. Bir orduyla geri dönecekti.

Bir asker Sheler'in zincirini taşların üzerindeki metal bir halkaya kilitledi. Bir başkası bir maşrapa yağ ile yaklaştı. Sheler'in başından aşağı döktüler, sıvı yüzünden aşağı akarken tükürdü. "Bu *koku* ne?"

Yukarıda birileri bir boru çaldı.

"Sana 'iyi şanslar' derdim patron," dedi Herdazlı asker Sheler'e arkadaşı koşarak kaçarken. "Ama bir dakika dayanamayacağına üç marka bahse girdim. Yine de kim bilir. General buraya zincirlendiği zaman daha kısa sürede kaçmıştı."

Okyanus köpürmeye başladı.

"Gerçi general bu gibi şeyleri seviyor," dedi asker. "Biraz garip biri."

Asker koşarak yokuştan yukarı kaçıp Sheler'i kokuşmuş bir yağa bulanmış hâlde kilitli bıraktı. Devasa bir pençe okyanusun yüzeyini yarıp dışarı çıkarken Sheler'in ağzı açık kaldı.

Anlaşılan "domuz" daha ziyade bir lakaptı.

Venli'nin adını Tını koyduğu küçük spren odada etrafına bakındı, Venli'nin onu keseden çıkardığı her seferinde yaptığı gibi her köşeye ve gölgeli yere bakıyordu.

Venli Kholinar'a geldiğinden beri günler geçmişti. Ve Rine'ın da söylediği gibi gerçek işi buydu. Venli artık her gün on sefer vaaz veriyor, bunun için şehirden gruplar hâlinde getirilen şarkıcılara konuşma yapıyordu. Onun Kholimar'a girmesine izin yoktu. Onu Inziva yeri diye adlandırdıkları bu dışarıdaki fırtınasığınağının içinde tecrit altında tutuyorlardı.

Pencereye yaslanırken Nispet'te mırıldandı, hapsedilmesi yüzünden kızgındı. Parekılıcı ile kesilip, kalın fırtına kepenkleri yerleştirilmiş olan pencere bile Venli defalarca istedikten sonra yapılmıştı. Dışarıdaki şehir onu çağırıyordu. Muhteşem duvarlar, güzel binalar. Ona Narak'ı hatırlatıyordu... aslında orası da Venli'nin halkı tarafından inşa edilmemişti. Orada yaşamakla dinleyiciler kadim insanların işlerinden faydalanmışlardı, modern insanların köleleştirdikleri şarkıcılardan faydalanmaları gibi.

Tını uçarak yaklaştı, sonra sanki gizlice dışarı çıkıp etrafa bakmak istermiş gibi pencerenin yanında asılı durdu.

"Hayır," dedi Venli.

Tını Azlm'de yanıp söndü, sonra havada birazcık ilerledi.

"İçeride kal," dedi Venll Komuta'da. "Senin gibi sprenlere dikkat ediyorlar. Senin türün ve diğerlerinin tarifleri bütün şehre yayıldı."

Küçük spren Sıkıntı'da atarak geri çekildi ve Venll'nin yanında havada asılı durdu.

Venll başını kollanna yasladı. "Kendimi bir antika gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Şimdiden neredeyse unutulmuş bir zamandan kalma bir yıkıntıya benziyorum. Birden öyle hissetmemin sebebi sen misin? Sadece seni serbest bıraktığım zamanlarda böyle hissediyorum."

Tını Huzur'da attı. Bunu duyduğunda Venli'nin içinde bir şeyler kımıldandı. Mücevherkalbine yerleşmiş Yokspren. O spren Ulim ya da diğer üst seviyeli Yoksprenler gibi düşünemiyordu. Duygular ve hayvansal içgüdülerden oluşuyordu ama bağı Venli'ye güç formunu veriyordu.

Merak etmeye başladı. Kaynaşıkların büyük kısmı dengesizdi, belki de bu aşın uzun hayatları zihinlerine zarar vermişti. Garaz'ın halkı için yeni liderlere ihtiyacı olmayacak mıydı? Kendisini kanıtlarsa Venll de onların arasında yer edinebilir miydi?

Yeni Kaynaşıklar. Yeni... tanrılar?

Eshonai her zaman Venli'nin güce olan tutkusundan endişelenmiş ve onu hırsını kontrol etmesi için uyarmıştı. Hatta zaman zaman Demid bile onun için endişelenirdi. Ve şimdi... hepsi ölmüştü.

Tını önce Huzur'da, sonra Niyaz'da, sonra yine Huzur'da attı.

"Yapamam," dedi Venli Yas'ta. "Yapamam."

Niyaz. Daha ısrarcı. Kayıplar Ritmi, Yad Ritmi ve sonra tekrar Niyaz.

"Ben yanlış olanım," dedi Venli Sıkıntı'da. "Bunu ben yapamam Tını. Ona direnemem."

Niyaz.

"Bunları ben *sağladım*," dedi Gazap'ta. "Bunu fark etmiyor musun? *Bütün her şeye sebep olan* kişi benim. Bana niyaz etmel"

Spren küçüldü, ışığı azaldı. Ama yine de Azim ile yanıp söndü. Aptal spren. Venli bir elini başına koydu. Neden... neden Demid'e, Eshonai'ye ve diğerlerine olanlar yüzünden daha kızgın değildi? Venli Kaynaşıklara katılmayı düşünebilir miydi? Halkının yok olduğunda ısrar eden ve Narak Savaşı'ndan sonra hayatta kalan binlerce dinleyiciyle ilgili sorularını geçiştiren bu canavarlara? Hepsi... *hepsi* mi Kaynaşıklara dönüştürülüyordu? Venli'nin kendi hırsları yerine bunu düşünmesi gerekmez miydi?

Bir form düşünme şeklini değiştirir Venli. Bunu herkes bilirdi. Eshonai ona kişinin formunun eylemlerine karar vermemesi gerektiği hakkında huyu olduğu gibi hiç durmadan nutuk atardı. *Form seni değil sen formu kontrol et; o seni kontrol etmesin.*

Öte yandan Eshonai herkese örnek olabilirdi. Bir general ve bir kahramandı. Eshonai görevini yapmıştı.

Venli'nin her zaman tek istediği şey güç olmuştu.

Tını aniden bir ışıkla parladı ve korkuyla yatağın altına kaçtı.

"Hah," dedi Venli Yas'ta şehrin ötesinde gökyüzünün aniden kararmasına bakarak. Dinmezfırtına. Yaklaşık dokuz günde bir geliyordu ve bu Venli'nin gelişinden beri ikinciydi. "Demek bu yüzden beni dinlemeleri için bir akşam grubu getirmediler."

Kollarını kavuşturdu, derin bir nefes aldı ve ucunu kaçırıp farkına varmadan Yıkım Ritmi'ne tutulana kadar Azim'de mırıldandı. Pencereyi kapatmamıştı. Sevmiyordu. Bunun yerine gözlerini kapattı ve gök gürültüsünü dinledi. Kırmızı ve parlak şimşekler göz kapaklarının ötesinde patladı. İçindeki spren bunu hissetmek için *sıçradı* ve Venli heyecanlandı, Yıkım Ritmi içinde kabarıyordu.

Halkı gitmiş olabilirdi ama bu... bu *güç* için değerdi. Bunu nasıl kabul etmezdi?

Ne kadar süre iki kişi olmaya devam edebilirsin Venli? Eshonai'nin sesini duyar gibiydi. *Daha ne kadar bocalayacaksın?*

Fırtına geldi, rüzgâr pencereden içeri girdi, onu kaldırdı... ve bir tür görüye girdi. Bina ortadan kayboldu ve fırtınanın içinde sağa sola fırlatıldı; ama fırtına dindikten sonra zarar görmemiş olacağını biliyordu.

Venli en sonunda sert bir yüzeye düştü. Yıkım'da mırıldandı ve gözlerini açarak kendini gökyüzünde asılı duran bir platformun üzerinde buldu, altında mavi ve kahverengi bir küre gibi görünen Roshar'ın çok üzerindeydi. Arkasında sadece tek bir yıldız olabilecek küçük bir nokta tarafından lekelenen siyah bir hiçlik vardı.

O sarı-beyaz yıldız akılalmaz bir hızla ona doğru genişledi, sonunda inanılmaz bir alevle onu kaplayana kadar büyüdü, şişti. Derisinin eridiğini, etinin yanıp kül olduğunu hissetti.

Hikâyeyi yeterince iyi anlatmıyorsun, diye ilan etti Garaz'ın sesi, kadim dilde konuşuyordu. *Huzursuzlanıyorsun. Kaynaşıklar bana bildirdi. Bu değişecek yoksa yok edileceksin.*

"E-evet... Efendi." Konuşmak dilini yakıp yok etti. Artık göremiyordu, ateş gözlerini yakmıştı. Acı. Izdırap. Ama karşısında *eğilemezdi* çünkü karşısındaki tanrı bütün dikkatini vermesini talep ediyordu. Vücudunun yok olmasının acısı *onunla* karşılaştırıldığında bir hiçti.

Sen benimsin. Bunu unutma.

Tamamen buharlaştı.

İnziva yerinin zemininde uyandı, yine taşları tırmalamaktan parmakları kanıyordu. Fırtınanın gürültüsü uzaklaşmıştı, saatler önce gitmiş olmalıydı. Bu süre boyunca yanmış mıydı?

Titreyerek gözlerini sıkı sıkı kapattı. Derisinin erimesi, gözlerinin, dilinin yanıp gitmesi...

Huzur Ritmi onu bunun içinden çekti ve Tını'nın yanında havada durduğunu biliyordu. Venli yerde yuvarlandı ve inledi, gözleri hâlâ kapalı kendi zihninin içinde Huzur'u aradı.

Bulamadı. Garaz'ın dokunuşu çok tazeydi, içindeki spren bunun yerine İhtiras'ta ötüyordu.

"Ben yapamam," diye fısıldadı Horgörü'de. "Yanlış kardeşe geldin."

Yanlış kardeş ölmüştü. Yanlış kardeş yaşıyordu.

Venli tanrılarını geri getirmek için planlar kurmuştu.

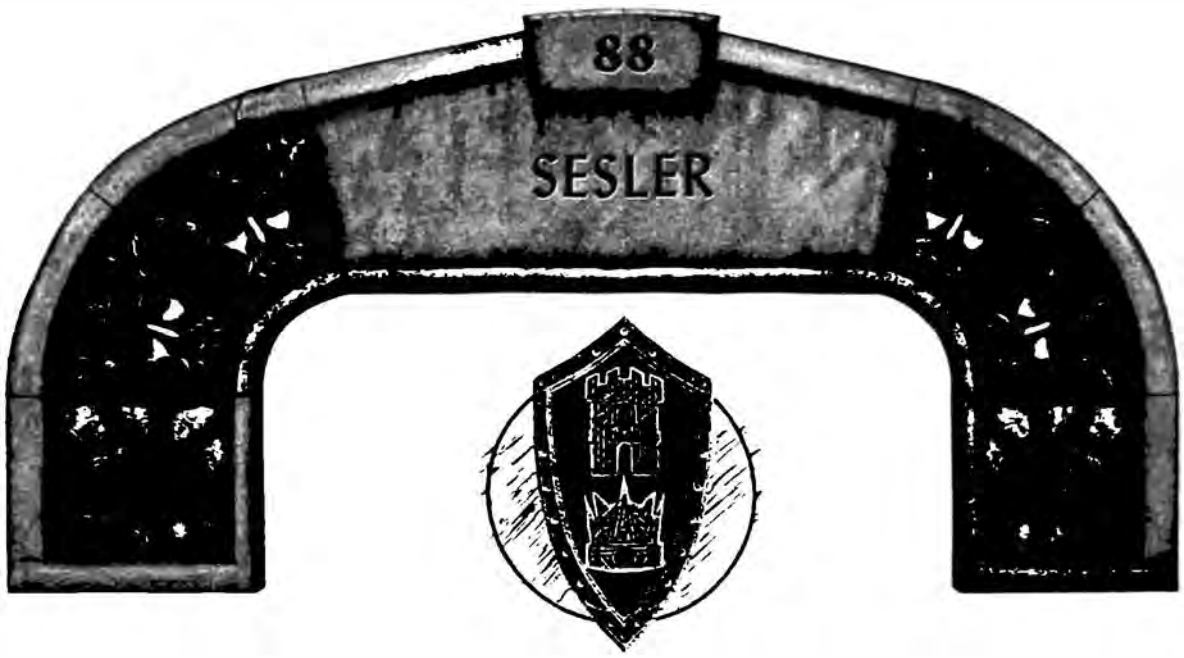
Ödülü işte buydu.

DÖRDÜNCÜ
KISIM

Gerçeğe Meydan Oku!
Söyle Şarkısını
Başlangıçların!

ADOLİN • SHALLAN • KALADİN • DALİNAR •
NAVAİ • SZETH • TARAVANGİAN • VENLİ

SEKİZ YIL ÖNCE

Gavilar yıpranmış görünmeye başlıyordu.

Dalinar kralın çalışma odasının arka tarafında ayakta durmuş, konuşulanlan yarım kulakla dinliyordu. Kral Kholinar için olan çeşitli kentsel projeleri gibi tehlikesiz konularda kalarak yüceprenslerin varisleriyle konuşuyordu.

Ne kadar da yaşlı görünüyor, diye düşündü Dalinar. *Saçları çok erken beyazladı. Onu yeniden canlandıracak bir şeylere ihtiyacı var.* Belki bir av işe yarardı.

Dalinar'ın toplantıya iştirak etmesine gerek yoktu, onun işi görünmekti. Arada sırada daha genç adamlardan biri odanın uzak kenarına bir bakış atıyor ve Karadiken'in oradaki gölgeler arasında dikildiğini ve grubu izlediğini görüyordu.

Dalinar, odadakilerin gözlerinde alevlerin yansımasını görüyor, kafasının içinde ağlayan çocukların seslerini duyuyordu.

Güçlü ol, diye düşündü Dalinar. *Neredeyse üç yıl oldu.*

Üç yıldır yaptığı şeyle yaşıyordu. Üç yıldır Kholinar'da çürüyüp gidiyordu. Zamanla daha iyiye gideceğini sanmıştı.

Ama daha kötüye gidiyordu.

Sadeas Yarık'ın yok edilişinin haberlerini kralın yararına olacak şekilde dikkatlice elden geçirmişti. Yarıklıların Dalinar'ın karısını öldürerek Kholinleri harekete geçmeye zorlamalarına üzücü demişti ve çatışmalar sırasında şehrin alev almasını talihsizlik olarak adlandırmıştı. Gavilar şehri "yangında kaybettikleri" için Dalinar ve Sadeas'ı açıkça kınamıştı ama Yarıklılar hakkındaki suçlamaları çok daha ağırdı.

İma açıktı. Gavilar da Karadiken'in zincirini çözmeyi *istemiyordu*. O bile Dalinar'ın nasıl bir felaket yaratacağını tahmin edemezdi. Bunun en son çare olduğu belliydi ve bugünlerde herkes ona başka seçenekler sunmak için büyük özen gösteriyordu.

Ne kadar da etkiliydi. Tek bedeli bir şehir olmuştu. Ve Dalinar'ın akıl sağlığı.

Gavilar toplanmış açıkgözlere ısınmak için şömineyi yakmayı önerdi. Eh, bu Dalinar'ın gidebileceğinin işaretiydi. Ateşe *katlanamıyordu.* Duman kokusu burnuna yanan deri kokusu gibi geliyordu ve alevlerin çıtırtılarıysa sadece onu hatırlatıyordu.

Dalinar arka kapıdan dışarı süzülerek üçüncü kattaki bir koridora çıktı, kendi odası-

na doğru ilerledi. Oğullanyla birlikte kraliyet sarayına taşınmıştı. Kendi köşkü Dalinar'a fazlasıyla onu hatırlatıyordu.

Fırtınalar adına. O odada dikilmek, Gavilar'ın misafirlerinin gözlerindeki korkuya bakmak, bugün acıyı ve hatıraları fazlasıyla şiddetlendirmişti. Bazı günler daha iyi hissediyordu. Diğer günlerdeyse... bugünkü gibi hissediyordu. Sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki eğimli koridorun köşesini dönerken havada tütsü kokusu aldı. Odalarından mı geliyordu? Renarin yine yakıyor olmalıydı.

Dalinar sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu, sonra topuğunun üzerinde geriye dönerek uzaklaşmaya başladı. Ne yazık ki artık çok geçti. Bu koku... *onun* kokusuydu.

Dalinar kan kırmızısı halıları ve sütunlu koridorları geçerek uzun adımlarla ikinci kata indi. Nereden içecek bir şeyler bulabilirdi? İnsanların onu gördükleri zaman dehşete kapılmış gibi davrandıkları şehre çıkamazdı. Mutfak? Hayır, daha sonra parmak uçlarına basarak krala gidecek ve Karadiken'in tekrar eflatunlara dadandığını fısıldayacak saray aşçılarından birine gidip yalvarmayacaktı. Gavilar Dalinar'ın çok içmesinden şikâyet ediyordu ama askerler savaşta olmadıkları zaman başka ne yapardı ki? Bu krallık için yaptığı onca şeyden sonra Dalinar biraz rahatlamayı hak etmiyor muydu?

Kral bugün çalışma odasını kullandığı için boş olması gereken taht odasına doğru döndü. Hizmetkâr girişinden içeri girdi ve yemeklerin krala servis yapılmadan önce hazırlandığı küçük bir odaya geldi. Işık için safir bir küre kullanan Dalinar diz çöktü ve dolaplardan birini karıştırdı. Çoğunlukla burada gelen misafirleri etkilemek için saklanan nadir ve kaliteli türden şaraplar olurdu.

Dolaplar boştu. Hay Cehennem. Tavalar, tepsiler ve bardaklardan başka hiçbir şey bulamadı. Birkaç torba da Herdaz baharatı. Burnundan soluyarak parmaklarıyla tezgâhın üstünde tempo tuttu. Gavilar Dalinar'ın buraya geldiğini keşfetmiş ve şarapları başka yere mi kaldırtmıştı? Kral onun bir ayyaş olduğunu düşünüyordu ama Dalinar sadece arada sırada içiyordu. Kötü günlerde. İçki zihninin gerisinde çığlık atan insanların seslerini bastırıyordu.

Ağlıyorlardı. Çocuklar yanıyordu. Babalarına, onları alevlerden kurtarsın diye yalvarıyorlardı. Ve Evi'nin sesi hepsine eşlik ediyordu...

Bundan ne zaman kurtulacaktı? Bir korkağa dönüşüyordu! Uyumaya çalıştığı zaman kâbuslar. Ne zaman bir ateş görse zihninin içinde ağlamalar. Fırtınalar götürsün Evi'yi, Dalinar'a bunu o yapmıştı! Eğer bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi davransaydı, bir kere bile olsun *görevle* ya da sadece *gerçeklikle* yüzleşmeyi becerebilseydi kendini öldürtmemiş olurdu.

Sert adımlarla koridora çıktı ve doğrudan bir grup genç askerle yüz yüze geldi. Askerler koridorun kenarlarına kaçıştı ve selam verdiler. Dalinar başını eğerek askerlerin selamına cevap verdi, fırtınayı yüz ifadesine yansıtmamaya çalışıyordu.

Mükemmel bir general. Olduğu kişi buydu.

"Baba?"

Dalinar anlden durdu. Adolin'in de askerlerin arasında olduğunu tamamen kaçırmıştı. On beş yaşındaki genç, yakışıklıydı ve boyu uzuyordu. Bu ikinci özelliği Dalinar'dan almıştı. Bugün Adolin üzerinde çok sayıda işleme olan şık bir takım ve gümüşle kaplı çizmeler vardı.

"Bu standartlara uygun bir asker üniforması değil asker," dedi Dalinar ona.

"Biliyorum!" dedi Adolin. "Özel olarak diktirdim!"

Fırtınalar adına... Oğlu bir züppeye dönüşüyordu.

"Baba," dedi Adolin heyecanlı bir şekilde ona yaklaşır ve bir elini yumruk yaparken.

"Mesajımı aldın mı? Tenathar'la bir maç ayarlardım. Baba, o *rütbeli*. Bu kendi Kılıç'ımı kazanmaya doğru giden bir adımı" Dalinar'a ışık saçan bir gülümseme gönderdi.

Dalinar'ın içinde duygular savaş hâlindeydi. Oğluyla Jah Keved'de geçen, ona ata binmeyi ve kılıç kullanmayı öğrettiği güzel yılların hatıraları.

Ve onun hatıraları. Adolin'in o sarı saçları ve gülümsemeyi aldığı kadının. Ne kadar da samimiydi. Dalinar Adolin'in içtenliğini düzgün üniforma giymiş yüz askere değişmezdi.

Ancak şu an onunla yüzleşemezdi.

"Baba?" dedi Adolin.

"Üniformalısın asker. Konuşman fazla içli dışlı. Ben sana böyle mi öğrettim?"

Adolin'in yüzü kızardı, sonra daha güçlü bir yüz takındı. Sert sözlerin karşısında boynu bükülmüyordu. Kınandığı zaman Adolin sadece *daha sıkı çalışırdı.*

"Komutanım!" dedi genç adam. "Bu haftaki maçımı izlemeye gelirseniz şeref duyarım. Performansımdan memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Fırtına kapası çocuk. Onu kim reddedebilirdi ki? "Orada olacağım asker. Ve gururla seyredeceğim."

Adolin sırıttı, selam verdi, sonra diğerlerine katılmak için koşarak gitti. Dalinar o saçlardan, o muhteşem, rahatsız edici gülümsemeden kaçmak için hızla uzaklaştı.

Eh, artık bir içkiye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Ama aşçılara yalvarmaya *gitmeyecekti*. Bir seçeneği daha vardı, ne kadar kurnaz da olsa kardeşi Gavilar'ın bile aklına gelmeyeceğinden emin olduğu bir seçenek. Bir kat daha aşağıya inerek sarayın doğu galerisine ulaştı, şimdi kafaları kazınmış ardentlerin yanlarından geçiyordu. Ta buraya kadar gelerek onların kınayıcı bakışlarıyla yüzleşmesi Dalinar'ın çaresizliğinin bir işaretiydi.

Bir merdiven boşluğundan binanın derinliklerine doğru inerek bir ucu mutfaklara, diğer ucu da yer altı mezarlığına uzanan koridorlara girdi. Birkaç köşeyi döndükten sonra Dilencilerin Taraçası'na ulaştı; saray bahçeleriyle gübre yığınlarının arasında kalan küçük bir avluydu. Burada bir grup zavallı Gavilar'ın akşam yemeğinden sonra yapacağı bağışları bekliyordu.

Birkaçı Dalinar'dan sadaka isteyecek oldu ama ters bir bakış paçavralara bürünmüş sefillerin geri çekilmelerine ve korkuyla sinmelerine yetti. Avlunun arka tarafındaki iki büyük heykelin arasındaki gölgeye sığınmış Ahu'yu buldu. Sırtları dilencilere doğru dönüktü, ellerini önlerindeki bahçelere doğru açıyorlardı.

Ahu garip biriydi, delirmiş bir dilenci için bile. Siyah keçe gibi saçlı ve birbirine karışmış bir sakalı vardı, derisi bir Alethi için koyuydu. Giysileri sadece kumaş parçalarından ibaretti ve gübrelerden bile kötü kokuyordu.

Bir şekilde her zaman yanında bir şişe oluyordu.

Ahu Dalinar'a kıkırdadı. "Beni gördün mü?"

"Maalesef." Dalinar yere oturdu. "Kokunu da aldım. Bugün ne içiyorsun? Bu sefer de su olmazsa iyi olur Ahu."

Ahu koyu renkli şişman bir şişeyi salladı. "Bu ne, bilmiyorum çocuk. Ama tadı güzel."

Dalinar bir yudum almayı denedi ve tıksladı. Yakıcı bir şaraptı, birazcık bile tatlı değildi. Beyazdı, tanımadığı bir türdü. Fırtınalar adına... Kokusu bile sarhoş ediciydi.

Dalinar kafasına dikti, sonra şişeyi Ahu'ya geri uzattı. "Sesler nasıl?"

"Bugün alçak. Beni parçalara ayıracaklarını tekrarlıyorlar. Etimi yiyeceklerini. Kanımı içeceklerini."

"Hoş."

"Hee hee." Ahu çalıdan duvara yaslanarak sanki yumuşak ipektenmiş gibi rahatlamayla sürtündü. "Güzel. Hiç de kötü değil çocuk. Ya senin seslerin?"

Dalinar cevap olarak elini uzattı. Ahu şişeyi ona verdi. Dalinar içerek ağlamaları susturacak zihin bulanıklığını memnuniyetle karşıladı.

"*Aven begah*," dedi Ahu. "Izdırabım için güzel bir gece ve göklere hareket etmemelerini söylemek de yok. Ruhum nerede ve bu yüzümdeki kim?"

"Sen garip küçük bir adamsın Ahu."

Ahu cevap olarak kahkaha attı ve şarap için elini salladı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi Dalinar'a geri verdi, o da gömleğiyle dilencinin salyasını sildi. Onu bu hâle getiren Gavilar'ı fırtına kapsın.

"Seni sevdim," dedi Ahu. "Gözlerindeki acıyı sevdim. O arkadaşçıl bir acı. Cana yakın bir acı."

"Sağ ol."

"Seni hangisi yakaladı çocuk?" diye sordu Ahu. "Kara Balıkçı mı? Üreyen Ana mı, Yüzsüz mü? Moelach yakınlarda. Onun hırıldamasını, duvarlarda tıkırdayan bir fare gibi zamanı tırmalamasını duyabiliyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Delilik," dedi Ahu, sonra kıkırdadı. "Eskiden benim suçum olmadığını düşünürdüm. Ama biliyor musun, yaptıklarımızdan kaçamayız. Onları içeri *biz* aldık. Onları kendimize *biz* çektik, arkadaş olduk, dansa kaldırdık ve flört ettik. *Kendi suçumuz.* Kendini ona açıyorsun ve bedelini ödüyorsun. Beynimi söküp çıkardılar ve dans ettirdiler! Ben de izledim."

Dalinar içki şişesini ağzına götürürken yarı yolda durakladı. Sonra Ahu'ya uzattı. "İç. İhtiyacın var."

Ahu itaat etti.

Bir süre sonra Dalinar yalpalaya yalpalaya odalarına geri dönüyordu, kendini resmen *huzurlu* hissediyordu; kör kütük sarhoştu ve tek bir tane bile ağlayan çocuk duyulmuyordu. Kapıda durdu ve arkasını dönerek koridora doğru baktı. Nerede... Dilencilerin Taraçası'ndan geri dönüşünü hatırlayamıyordu.

Başını eğip önü iliklenmemiş ceketine baktı, beyaz gömleği içki ve tozla lekeliydi. *Iıh...*

Kapalı kapının arkasından bir ses geliyordu. Adolin içeride miydi? Dalinar irkildi, sonra odaklandı. Fırtınalar adına, yanlış kapıya gelmişti.

Başka bir ses. Bu da Gavilar mıydı? Dalinar kapıya yaslandı.

"Onun hakkında endişeleniyorum amca," dedi Adolin'in sesi.

"Baban yalnızlığa hiç alışamadı Adolin," diye cevap verdi kral. "Anneni özlüyor."

Aptallar, diye düşündü Dalinar. Evi'yi özlemiyordu. Ondan *kurtulmak* istiyordu.

Gerçi... artık o olmadığı için içinde bir sızı vardı. Bu yüzden mi o Dalinar için o kadar sık ağlıyordu?

"Yine aşağıda dilencilerin yanında," dedi içeriden farklı bir ses. Elhokar mıydı? O küçük oğlan mı? Sesi neden bir erkek gibi çıkıyordu? O sadece... kaç yaşındaydı ki? "İlk önce yine servis odasını denedi. Görünüşe göre geçen sefer oradakilerin hepsini içtiğini unutmuş. Bu sarayın herhangi bir yerinde saklı bir şişe varsa o aptal ayyaş gidip buluyor."

"Benim babam bir aptal *değil*!" dedi Adolin. "O büyük bir adam ve sen ona saygı..."

"Sakin, Adolin," dedi Gavilar. "İkiniz de dilinize hâkim olun. Dalinar bir asker. Bunun üstesinden gelecek. Belki de bir yolculuğa çıkarsak akıl sağlığını korumasına yardım edebiliriz. Belki Azir'e gideriz."

Sesleri... Kendini Evi'nin ağlamasından daha yeni kurtarmıştı ama bunları duymak onu geri getirdi. Dalinar dişlerini sıktı ve tökezleyerek doğru kapıya ilerledi. İçeride en yakın kanepeyi buldu ve yığıldı.

KAYIP IŞIKLAR DENİZİ'NİN BİR KISMI
O mandrayı buradan Celebrant'a kadar sürdüm, o yüzden yine de bana o gümüşleri borçlusun.
Kocamum
Kholinar
KAHİNLER DENİZİ
Salavashi Çukuru
KAHİNLER DENİZİ
Smolderbrand'le karşılaştım. Bu haritayı ondan çaldım.
Smolderbrand Kanalı
Celebrant
Celebrant Kanalı
Kuzey Hallen Kanalı
Nor Kanalı
Korkoyu Kanalı
Güney Hallen Kanalı
Korkoyu
Yanan Bahçeler
Burada spren avlamak yasak ama hapishaneleri pek çoğundan daha hoş.
Ravizadth
CAMSUYU UMMANI
AYDINLIK SIĞLIKLAR
Bu gölden nefret ediyorum.
Thaylen Şehri
THAYLEN DENİZİ
Kesinlikle uzak durma
Kahkahanın Bakıcısı
Üçüncü Kule Salumon
* İstenilen bölge için eski notlarımı da içeren kişisel haritam

Yaradılmamışlar üzerine yaptığım araştırmalar beni bu şeylerin sadece "yokluğun ruhları" ya da "gece gezen dokuz gölge" olmadığına ikna etti. Her biri engin güçler bahsedilmiş özel bir tür spren.

—Mitika, Hessi, sayfa 3

Adolin hiçbir zaman Cehennem'in neye benzeyebileceğini hayal etmeye zahmet etmemişti.

İlahiyat, kadınlar ve kâtipler içindi. Adolin Çağrı'sına uyarak başarabildiği en iyi kılıç dövüşçüsü olmayı düşünmüştü. Ardentler ona bunun yeterli olduğunu, Cehennem gibi şeyler hakkında endişe etmesinin gerekli olmadığını söylemişti.

Ama işte buradaydı, siyah bir gökyüzünün altındaki mermer beyazı bir platformun üzerinde diz çökmüştü. Soğuk bir güneş, eğer buna güneş denilebilirse tabii, bulutlardan oluşan bir yolun sonunda havada asılı duruyordu. Hareketli cam boncuklardan oluşan bir okyanus birbirlerine çarparak şakırdıyordu. Yağ lambalarının uçlarındakilere benzeyen on binlerce alev o okyanusun üzerinde uçuyordu.

Ve sprenler. Kâbus gibi çok sayıda biçimlere bürünmüş korkunç, dehşet verici sprenler boncuk okyanusunun içinde geziyordu. Kıvranıyor ve debeleniyor, insanlık dışı seslerle uluyorlardı. Bu türlerin hiçbirini tanımıyordu.

"Öldüm," diye fısıldadı Adolin. "Öldük ve burası da Cehennem."

Ama o güzel mavi-beyaz spren kız neydi? Kafasının yerinde büyüleyici imkânsız bir sembol olan katı cübbe giymiş yaratık? Ya da gözleri kazınmış kadın? Ve o yukarılarında dikilen iki devasa mızraklı spren...

Adolin'in sol tarafında bir ışık patladı. Güç çeken Kaladin Stormblessed havaya yükseldi. Boncuklar tıkırdadı ve kıvranan güruhtaki canavarların hepsi birden tek bir varlıkmış gibi Kaladin'e dönerek odaklandılar.

"Kaladin!" diye bağırdı spren kız. "Kaladin Fırtınaışığı'yla beslenirler. Dikkatlerini çekeceksin. *Her şeyin* dikkatini."

"Drehy ve Skar..." dedi Kaladin. "Askerlerimiz. Neredeler?"

"Onlar hâlâ öbür tarafta," dedi Adolin'in yanında ayağa kalkan Shallan. Çarpık kafalı yaratık kolundan tutarak ona destek oldu. "Fırtınalar adına, onlar bizden daha güvende olabilir. Shadesmar'dayız."

Etraflarındaki bazı ışıklar kaybolmuştu. Mum alevleri sönüyordu.

Pek çok spren platforma doğru yüzüyor, boncukları çatırdatarak etrafında dolaşırken gittikçe daha da büyüyen bir gruba katılıyorlardı. Büyük çoğu yılana benzer uzun şeylerdi, sırtlarında çıkıntıları ve diller gibi sallanan ve koyu bir sıvıdan oluşuyormuş gibi görünen mor duyargaları vardı.

Aşağılarında, boncukların derinliklerinde devasa bir şey boncuk yığınlarının birbirlerinin üzerinden yuvarlanmasına neden olarak hareket etti.

"Kaladin!" diye bağırdı mavi tenli kız. "Lütfen!"

Kaladin kıza baktı ve onu ilk kez görmüş gibi hissetti. Işığı kayboldu ve sert bir şekilde platforma indi.

Çivit, İnce Parekılıcı elinde, gözlerini platformun etrafındaki boncuklarda yüzen yaratıklara dikmişti. Aralarında korkuyor gibi görünmeyen tek kişi derisi kaba kumaştan yapılmış, gözleri kazınmış garip spren kadındı. Gözleri... yerinde oyuklar yoktu. Daha çok gözleri kazınarak silinmiş bir portre gibiydi.

Adolin titredi. "Ee..." dedi. "Ne oluyor, fikri olan var mı?"

"Ölmedik," dedi Çivit hırlayarak. "Buraya Shadesmar diyorlar. Düşünce âlemi."

"Ruhdöktüğüm zaman burayı görüyorum," dedi Shallan. "Shadesmar gerçek dünyayla benzer ama burada çoğu şey ters hâlde."

"Bir yıl kadar önce ülkenize ilk geldiğim zaman buradan geçtim," diye ekledi Çivit. "O zaman rehberlerim vardı ve çılgın şeylere fazla bakmamaya çalıştım."

"Akıllılık etmişsin," dedi Adolin. Kendi Parekılıcı'nı çağırmak için elini yana uzattı.

Gözsüz kadın doğal olmayan bir şekilde kafasını Adolin'e doğru uzattı, sonra yüksek, delici bir ulumayla *çığırdı*.

Adolin tökezleyerek geriledi, neredeyse Shallan'a çarpacaktı ve onun... spreni mi? Şu Desen mıydı?

"Bu senin kılıcın," dedi Desen neşeli bir sesle. Adolin'in görebildiği kadarıyla ağzı yoktu. "Hmmm. Gayet ölü. Onu burada çağırabileceğini sanmıyorum." Garip kafasını bir yana eğerek Çivit'in Kılıç'ına baktı. "Seninki farklı. Çok ilginç."

Platformlarının çok aşağılarındaki şey yine kıpırdadı.

"Bu büyük ihtimalle kötü bir şey," diye belirtti Desen. "Hmmm... evet. O yukarımızdaki sprenler Yeminkapısı'nın ruhları ve aşağımızdaki de büyük ihtimalle Yaradılmamışlardan biridir. Bu tarafta çok büyük olmalı."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Shallan.

Desen önce bir yöne, sonra da diğerine baktı. "Kayık yok. Hmmm. Evet, bu bir sorun, değil mi?"

Adolin hızla etrafında döndü. Yılana benzeyen sprenlerin bazıları daha önce fark etmediği bodur bacaklarını kullanarak platformun üzerine tırmanıyordu. O uzun mor duyargalar Adolin'e doğru uzanarak kımıldandı.

Korkusprenleri, diye fark etti Adolin. Korkusprenleri aynen o duyargaların uç kısımlarına benzeyen küçük mor çamur topaklarıydı.

"Bu platformdan gitmemiz gerek," dedi Shallan. "Diğer her şey ikinci planda. Kaladin..." Kaladin'e doğru bir bakış attığı zaman sesi azalarak sustu.

Köprücü başı eğik, omuzları çökük, taşların üzerinde çökmüştü. Fırtınalar adına... Adolin hissiz ve hareketsiz Kaladin'i savaştan taşıyarak uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Görünüşe göre bu duygu onu tekrar sarmıştı.

Kaladin'in spreni –Adolin, mavili güzel kızın kimliğinin bu olacağını tahmin edebiliyordu– elini korumacı bir şekilde sırtına koymuş arkasında ayakta duruyordu. "Kaladin iyi değil," dedi kız.

"İyi olmam gerekiyor," dedi Kaladin ayağa kalkarken, sesi boğuktu. Uzun saçları yüzünün önüne düşerek gözlerini kapatıyordu. Fırtınalar adına. Etrafları canavarlarla çevrilmişken bile köprücü göz korkutucu görünebiliyordu. "Güvenli bir yere nasıl ulaşacağız? Dikkat çekmeden sizi uçuramam."

"Burası sizin dünyanızın tersi," dedi Çivit. Ona doğru sallanan uzun bir duyargadan geriye adım attı. "Roshar'da suyun olacağı yerde burada kara olacak, değil mi?"

"Mmm," dedi Desen başıyla onaylayarak.

"Nehir mi?" dedi Adolin. Asılı duran binlerce ışığın ötesine bakarak yerlerini kestirmeye çalıştı. "Orada." Uzakta güçlükle seçebildiği bir karaltıya doğru işaret etti. Uzun bir ada gibiydi.

Kaladin oraya bakarak kaşlarını çattı. "Bu boncukların içinde yüzebilir miyiz?"

"Hayır," dedi Adolin bu okyanusun içine düşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak. "Ben..."

Boncuklar altlarındaki büyük şey kabardığı zaman birbirlerine çarparak takırdadı ve tıngırdadı. Yakınlarında tek bir sivri kaya parçası yüzeyi yararak dışarı çıktı, siyah ve uzundu. Denizden yavaş yavaş dışarı çıkan bir dağ tepesi gibi yükseldi, boncuklar dalgalar hâlinde etrafında çarpışıyordu. Bir binanın yüksekliğine ulaştığı zaman bir *eklem* belirdi. Fırtınalar adına. Bu bir kaya ya da dağ değildi... bir pençeydi.

Başka yerlerden daha fazlası da çıkmaya başladı. Devasa bir el cam boncukların arasından yavaşça yukarı uzanıyordu. Çok derinlerden bir kalp atışı duyulmaya başladı, boncukları titretiyordu.

Adolin dehşet içinde tökezleyerek geriledi ve neredeyse boncuk okyanusuna düşecekti. Dengesini zar zor sağladı ve kendini gözsüz kadınla yüz yüze buldu. Kadın Adolin'e tamamen duygusuz bir şekilde bakıyor, sanki tekrar çığlık atabilmek için Adolin'in Parekılıcı'nı çağırmaya çalışmasını bekliyordu.

Cehennem. Çivit ne derse desin, Adolin kesinlikle Cehennem'deydi.

◆
◆ ◆

"Ne yapacağım?" diye fısıldadı Shallan. Platformun beyaz taşlarında diz çökmüş, boncukları yokluyordu. Her biri Fiziksel Âlem'deki bir nesnenin izlenimini yaratıyordu. Düşürülmüş bir kalkan. Saraydan bir vazo. Bir atkı.

Yakınlarında sadece birkaç santim boyundaki minik turuncu ya da yeşil *insanlara* benzeyen yüzlerce küçük spren kürelerin arasından tırmanıyorlardı. Shallan onları görmezden gelerek yardımı dokunabilecek bir şeylerin ruhunu aradı.

"Shallan," dedi Desen de diz çökerek. "Bence... bence Ruhdöküm bir işe yaramayacaktır. Diğer âlemdeki bir nesneyi değiştirir ama burada işe yaramaz."

"Burada ne *yapabilirim*?" O dikenler ya da pençeler ya da her neyse kaçınılmaz ve ölümcül bir şekilde etraflarında yükseliyordu.

Desen ellerini önünde kavuşturarak uğuldadı. Parmakları sanki obsidyenden yontulmuş gibi fazlasıyla pürüzsüzdü. Başı bir sırayı takip ederek kayıyor ve değişiyordu, küresel kütle hiçbir zaman aynı olmuyordu ama bir şekilde her zaman Desen'miş gibi geliyordu.

"Hafızam..." dedi Desen. "Hatırlamıyorum."

Fırtınaışığı, diye düşündü Shallan. Jasnah ona Fırtınaışığı olmadan Shadesmar'a girmemesini söylemişti. Shallan cebinden bir küre çıkardı, hâlâ Veil'ın kıyafetini giyiyordu. Yakınlardaki boncuklar tepki vererek titredi ve Shallan'a doğru yuvarlandı.

"Mmmm..." dedi Desen. "Tehlikeli."

"Burada kalmanın daha iyi olacağını zannetmiyorum," dedi Shallan. Biraz Fırtınaışığı çekti, sadece bir marka kadar. Sprenler onun Fırtınaışığı kullanmasını Kaladin kadar fark etmiyor gibi göründü. Hürelini okyanusun yüzeyine bastırdı. Boncuklar yuvarlanmayı kesti ve elinin altında tıkırdayarak toplandılar. Bastırdığı zaman karşı koydular.

İyi bir başlangıç, diye düşündü daha fazla Fırtınaışığı çekerek. Boncuklar elinin etrafında toplanarak birikti, birbirlerinin üzerinden yuvarlanıyorlardı. Bir süre sonra elinde sadece büyük bir boncuk yığını olacağından endişe ederek küfretti.

"Shallan," dedi Desen boncuklardan bir tanesini dürterek. "Bu olabilir mi?"

Bu Shallan'ın az önce de hissettiği kalkanın ruhuydu. Küreyi eldivenli emineline geçirdi, diğer elini okyanusun üzerine bastırdı. Eskiz çizerken bir Hatıra'sını rehber olarak kullanması gibi boncuğun ruhunu kullandı ve diğer boncuklar da itaatkar bir şekilde bir araya toplanarak yerlerinde sabitlendiler, kalkanın bir kopyasını oluşturdular.

Desen basarak üzerine çıktı, sonra mutlulukla zıpladı. Her ne kadar Desen normal bir insan kadar ağır görünse de Shallan'ın kalkanı onu batmadan taşıyabiliyordu. Yeterince iyiydi. Şimdi sadece hepsini birden taşıyabilecek kadar büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Düşününce, tercihen iki büyük şeye.

"Sen, kılıçlı!" dedi Shallan Çivit'e işaret ederek. "Bana yardım et. Adolin, sen de. Kaladin, bak bakalım bu âlemi bile mahvedecek kadar surat asabilecek misin."

Çivit ve Adolin aceleyle yaklaştılar.

Kaladin dönüp kaşlarını çattı. "Ne?"

Gözlerindeki o bakışı düşünme, diye düşündü Shallan. *Bizi buraya getirmekle ne yaptığını ya da nasıl olduğunu düşünme. Hiç düşünme Shallan.*

Zihni çizim yapmak için hazırlanırken yaptığı gibi boşaldı, sonra işine odaklandı.

Bir çıkış yolu bul.

"Şimdi bakın," dedi. "Bu alevler insanların ruhları, bu küreler de nesnelerin ruhlarını temsil ediyor. Evet, burada derin felsefi anlamlar var. Bunları elinizden geldiğince görmezden gelmeye çalışın, tamam mı? Bir boncuğa dokunduğunuz zaman onun neyi temsil ettiğini hissedebilmeniz gerek."

Çivit Parekılıcı'nı kınına koydu ve eğilerek küreleri yokladı. "Evet... hissedebiliyorum. Her biri farklı bir izlenim yaratıyor."

"Uzun ve düz bir şeyin ruhuna ihtiyacımız var." Shallan gözlerini kapatarak ellerini kürelerin arasına daldırdı, kendini izlenimlere odakladı.

"Ben bir şey hissedemiyorum," dedi Adolin. "Neyi yanlış yapıyorum?" Sesi kötü geliyordu ama bunu düşünme.

Ara. Uzun, çok uzun bir zamandır sandığından çıkarılmamış kaliteli giysi. O kadar eskiydi ki tozu kendisinin bir parçası olarak görüyordu.

Amacını bilen bozuk meyve: çürümek ve tohumlarını kayalara yapıştırarak filizlenmeye ve kök salmaya yetecek kadar fırtınalara dayanmalarını umut etmek.

Kısa süre önce savrulmuş ve amaçlarını yerine getirmenin şanını hisseden kılıçlar. Ölü adamlara ait olan, bir şekilde başarısız olduklarının hayal meyal farkında başka silahlar.

Yaşayan ruhlar etrafında uçuşuyordu, bir yığını Yeminkapısı'nın kontrol binasından içeri girliyordu. Bir tanesi Shallan'a dokundu. Köprücü Drehy. Shallan kısa bir an için o olmanın nasıl bir şey olduğunu *hissetti.* Kaladin için endişeleniyordu. Komuta edecek kimsenin olmamasından, komutayı almak zorunda kalmaktan korkuyordu. Drehy bir komutan değildi. Komutan sensen asilik yapamazdın. Drehy ona ne yapacağının söylenmesinden hoşlanırdı, böylece söyleneni canı nasıl isterse öyle yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

Drehy'nin endişeleri Shallan'ın kendi kaygılarının da kabarmasına sebep oldu. *Kaladin olmayınca köprücülerin güçleri kaybolacak*, diye düşündü. *Vathah, Kırmızı ve İshnah ne olacak? Onlara hiç...*

Odaklan. Zihninin arkalarından bir şey uzandı, bu düşünceleri ve duyguları yakaladı ve çekip karanlığın içine götürdü. Kayboldular.

Shallan'ın parmakları bir boncuğa dokundu. Büyük bir kapıydı, kale girişi gibiydi. Küreyi kaptı ve emineline aktardı. Ne yazık ki hemen sonra dokunduğu boncuk sarayın *kendisiydi*. Bir an için heybeti karşısında afallayan Shallan'ın ağzı açık kaldı. Bütün sarayı *avcunda* tutuyordu.

Fazla büyüktü. Küreyi bıraktı ve aramaya devam etti.

Kendini hâlâ bir çocuğun oyuncağı olarak gören bir çöp.

Eski bir binadan alınmış, eritilmiş çivilerden yapılma bir kadeh.

İşte. Shallan bir küreyi yakaladı ve içine Fırtınaışığı doldurdu. Önünde tamamen boncuklardan oluşmuş bir bina yükseldi, Yeminkapısı kontrol binasının bir eşiydi. Sadece çatının yüzeyden birkaç karış yukarı çıkmasını sağlayabilmişti, binanın çoğu derinlere batıyordu. Çatıya yetişebilirlerdi.

"Çıkın!" diye bağırdı.

Desen çatıya tırmanırken Shallan kopyayı yerinde tuttu. Adolin takip etti, arkasından da o hayaletimsi spren ve Çivit. En sonunda Kaladin çantasını aldı ve sprenliyle birlikte yürüyerek çatının üstüne çıktı.

Adolin'in yardımıyla Shallan da onlara katıldı. Binanın ruhu olan küreyi sıkı sıkı tutuyordu ve boncuktan binayı bir sal gibi denizin içinde hareket ettirmeye çalıştı.

Kımıldamadan öylece durdu. Eh, Shallan'ın bir planı daha vardı. Aceleyle çatının diğer tarafına doğru geçti ve denize dokunmak için Desen'in elinden tutarak aşağıya sarktı. Büyük kapının ruhunu kullanarak başka bir sabit platform yarattı. Desen üzerine zıpladı, Adolin ve Çivit de takip etti.

Hepsi tehlikeli bir şekilde kapının üzerinde yığıldıktan sonra Shallan binayı bıraktı. Arkalarında gürültüyle yıkılarak çöktü, dökülen boncuklar yakınlarda gezinen küçük yeşil sprenlerin bazılarını ürküttü.

Shallan binayı kapının diğer tarafında tekrar oluşturdu, sadece çatının üstü görünüyordu. Sırayla karşıya geçtiler.

Bu şekilde devam ettiler, binayı kapıyla ve kapıyı da binayla takip ederek o uzaktaki kara parçasına doğru adım adım gittiler. Her ne kadar Shallan kopyaları çökmeden önce bir miktar Fırtınaışığı'nı geri alabiliyor olsa da her seferinde Fırtınaışığı harcanıyordu. Yılana benzeyen uzun duyargalı sprenlerin bazıları onları merakla takip ediyordu ama geri kalan türler, ki onlardan düzinelerce vardı, pek fark etmeden geçmelerine izin veriyordu.

"Mmm..." dedi Desen. "Diğer tarafta duygu çok. Evet, bu iyi. Dikkatlerini dağıtıyor."

İş yorucu ve sıkıcıydı ama Shallan onları adım adım Kholinar şehrinin kaynayan kargaşasından uzaklaştırdı. Ruhların korkmuş ışıklarının ve diğer taraftaki duygularla ziyafet çeken aç sprenlerin yanlarından geçtiler.

"Mmm..." diye fısıldadı Desen. "Shallan, bak. Ruhların ışıkları artık kaybolmuyor. Kholinar'daki insanlar teslim oluyor olmalı. Kendi türünün yok olmasından hoşlanmadığını biliyorum."

Bu *iyiydi* elbette ama beklenmedik değildi. Parshmenler sivilleri katletmiyordu, gerçi Çivit'in askerlerine ne olduğundan emin olamazdı. Shallan kaçmayı başarmalarını ya da teslim olmalarını umut ediyordu.

Shallan grubunu derinlerden çıkan dikenlerden ikisine korkutucu derecede yaklaştırmak zorunda kaldı. Dikenler onları fark ettiklerine dair tepki vermiyorlardı. Çıkıntı-

ların ötesinde boncuklardaki daha sakin bir alana ulaştılar. Buradaki tek ses cam kürelerin birbirlerine çarpmalarıydı.

"Onları bozmuş," diye fısıldadı Kaladin'in spreni.

Shallan bir mola vererek el çantasından çıkardığı bir mendille yüzünü sildi. Artık Kholinar'daki ruhların ışıklarını sadece bulanık bir aydınlık şeklinde görecek kadar uzaktaydılar.

"Ne dedin spren?" diye sordu Çivit. "Bozmuş mu?"

"O yüzden buradayız. Yeminkapısı, gökyüzündeki iki spreni hatırlıyor musunuz? O ikisi geçidin ruhlarıydı ama kırmızı renk... Artık onlar O'na ait olmalı. O yüzden Urithiru'ya gitmek yerine buraya geldik."

Sja-anat, diye düşündü Shallan. *Bizi öldürmesi gerektiğini ama yapmamaya çalışacağını söylemişti.*

Shallan tekrar alnını sildi, sonra işine geri döndü.

◆
◆ ◆

Adolin kendini işe yaramaz hissediyordu.

Hayatı boyunca hep anlamıştı. Düelloculuğa kolayca uyum sağlamıştı. İnsanlar genel olarak onu seviyor gibi görünüyordu. O en kötü anında, savaş meydanında durmuş Sadeas'ın ordusunun geri çekilerek onu ve babasını terk etmesini izlediği sırada bile neler olduğunu *anlayabilmişti.*

Ama bugün anlamıyordu. Bugün Cehennem'e gelmiş şaşkın bir çocuktu.

Bugün, Adolin Kholin bir hiçti.

Adolin kapının bir diğer kopyasının üzerine çıktı. Shallan arkalarında kalan çatıyı yıkıp çökertir, sonra da binanın başka bir kopyasını yaratmak için yanlarından geçerken bir araya sıkışmak zorunda kalıyorlardı.

Adolin kendini küçük hissediyordu. O kadar küçüktü ki. Çatıya doğru ilerledi. Ancak Kaladin kapının üzerinde durmaya devam etti, gözleri boş bakıyordu. Spreni Syl, Kaladin'in elinden tutup çekiştirdi.

"Kaladin?" diye seslendi Adolin.

Kaladin sonunda kendine geldi ve Syl'in çekiştirmesine tepki verdi. Yürüyerek çatıya çıktı. Adolin onu takip etti, sonra Kaladin'in çantasını yavaş ama kararlı bir biçimde alarak kendi omzuna astı. Kaladin ona izin verdi. Arkalarındaki kapı parçalanarak boncuk okyanusunun içine gömüldü.

"Hey," dedi Adolin. "Buradan kurtulacağız."

"Köprü Dört'ten sağ çıktım," diye hırladı Kaladin. "Bundan da sağ çıkabilecek kadar güçlüyüm."

"Seni hiçbir şeyin öldüremeyeceğinden eminim. Fırtınalar adına köprücü, Yaradan seni yaparken Parekılıcı'nda kullandığı malzemeyi kullanmış."

Kaladin omuz silkti. Ama bir sonraki platforma geçerlerken yüz ifadesi yine değişti. Diğerleri devam ederken yerinde durdu. Köprülerinin parçalanmasını ve denize düşmeyi bekliyormuş gibi bir hâli vardı.

"Onlara gösteremedim," diye fısıldadı Kaladin. "Onları... onları koruyamadım. İnsanları *korumayı* başarabilmem gerekmiyor mu?"

"Hişt," dedi Adolin. "O acayip gözlü sprenin benim kılıcım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaladin irkildi ve Adolin'e odaklandı, sonra yüzünü buruşturdu. "Evet Adolin. Sanırım bu çok açık."

"Sadece merak ediyordum." Adolin omzunun üzerinden geriye baktı ve titredi. "Burası hakkında ne düşünüyorsun? Daha önce hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Biraz sussan olmaz mı Adolin?"

"Korkuyorum. Korktuğum zaman çenem düşer."

Kaladin sanki Adolin'in ne yaptığını tahmin edermiş gibi ona ters ters baktı. "Burası hakkında çok az şey biliyorum," diye cevap verdi en sonunda. "Ama sanırım sprenin doğduğu yer..."

Adolin onu konuşturmaya devam etti. Shallan'ın her yeni platform yaratmasıyla Adolin Kaladin'in omzuna ya da dirseğine hafifçe dokunuyor, Kaladin de ilerliyordu. Kaladin'in spreni yakınlarında duruyordu ama Adolin'in konuşmayı yönlendirmesine karışmadı.

Yavaş yavaş koyu ve parlak siyah bir taştan oluştuğu ortaya çıkan kara parçasına doğru yaklaştılar. Obsidiyene benziyordu. Adolin Kaladin'i karaya çıkarttı, sonra onu spreniyle birlikte oturttu. Çivit onları takip ediyordu, omuzları çökmüştü. Hatta Çivit'in... *saçları* soluyordu. Çok acayip bir şeydi; Adolin Çivit yere otururken simsiyah Alethi saçlarının ağararak soluk bir griye dönüşmesini izledi. Bu garip yerin başka bir etkisi olmalıydı.

Shadesmar hakkında ne biliyordu acaba? Adolin Kaladin'e o kadar odaklanmıştı ki onu sorgulamayı akıl edememişti. Ne yazık ki şu anda çok yorgundu, düzgün düşünemiyordu.

Desen karaya inerken Adolin tekrar platformun üzerine çıktı. Shallan yere yığılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sendeledi ve platform parçalandı. Adolin onu yakalamayı başarabilmişti ve neyse ki ayakları yere değmeden önce boncukların içine sadece bellerine kadar battılar. Küçük cam küreler fazla kolay kayıyor ve hareket ediyor gibiydi, ağırlıklarını taşıyamıyorlardı.

Adolin Shallan'ı kıyıya çıkarmak için boncuk dalgalarının içinden neredeyse taşımak zorunda kaldı. Orada Shallan devrilerek sırtüstü yığıldı, inledi ve gözlerini kapattı.

"Shallan?" diye sordu Adolin yanında eğilerek.

"Ben iyiyim. Sadece... konsantrasyon gerekti. Görselleştirme."

"Dünyamıza geri dönmenin başka bir yolunu bulmalıyız," dedi Kaladin yakınlarda oturduğu yerden. "Dinlenemeyiz. Hâlâ savaşıyorlar. Onlara yardım etmemiz gerek."

Adolin yoldaşlarını inceledi. Shallan yerde yatıyordu, spreni de ona katılmış, benzer bir duruşla yatıyor ve gökyüzüne bakıyordu. Çivit küçük Parekılıcı'nı kucağına yatırmış, öne doğru çökmüştü. Kaladin de boş gözlerle hiçliğe bakmaya devam ediyordu, spreni endişeyle arkasında dolanıyordu.

"Çivit," dedi Adolin. "Burada, bu karanın üzerinde güvende miyiz?"

"Shadesmar'da olunabilecek kadar güvendeyiz," dedi Çivit yorgunca. "Eğer yanlış sprenin dikkatini çekersen burası tehlikeli olabilir ama o konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"O zaman burada kamp kuracağız."

"Ama..." dedi Kaladin.

"Kamp kuracağız," dedi Adolin. Kibar ama ısrarlı bir şekilde. "Ayakta güç bela duruyoruz köprücü."

Kaladin daha fazla itiraz etmedi. Adolin her adımını ayağına taş bağlıymış gibi güçlükle atsa da kıyıyı keşfe çıktı. Camsı taşlarda küçük bir girinti buldu ve biraz ısrarla diğerlerini de buraya getirdi.

Ceket ve çantalarından eğreti yataklar yaparken Adolin son bir kez dönüp şehre baktı, doğum yerinin yıkılışına tanıklık ediyordu.

Fırtınalar adına, diye düşündü. *Elhokar... Elhokar öldü.*

Küçük Gav'ı götürmüşlerdi ve Dalinar da tahttan feragat etmeyi düşünüyordu. Üçüncü sırada... Adolin vardı.

Kral olacaktı.

Gerçekleri kurgudan ayırmak için elimden geleni yaptım ama konu Yokelçiler olduğunda birbirlerine boya gibi karışıyorlar. Yaradılmamışların her birinin düzinelerce ismi var ve onlara atfedilen güçler inanılmazdan dehşet vericiye kadar değişiyor.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 4

Vallano-oğlu-oğlu...
Neturo-oğlu...
Szeth, Shinovar'ın...

Szeth. Sadece Szeth.

Shinovarlı Szeth, bir zamanlar Beyazlı Suikastçı denilen, yeniden doğmuştu. Büyük ölçüde.

Semadeşenler bundan fısıldayarak bahsediyordu. Adaletin Elçisi Nin, Szeth'i fırtınanın içindeki yenilgisinden sonra kurtarmıştı. Pek çok şey gibi ölüm de Szeth'in hakkı değildi. Elçi, ruhu ayrılmadan önce bir çeşit fabrial kullanarak Szeth'in bedenini iyileştirmişti.

Neredeyse fazla geç kalacaktı. Ruhu vücuduna düzgün bir şekilde geri bağlanmamıştı.

Szeth Safgöl'e yukarıdan bakan küçük kalelerinin önündeki taş arazide diğerleriyle birlikte yürüyordu. Hava neredeyse Szeth'in vatanındaki kadar nemliydi, gerçi toprağın ya da yaşamın kokusu eksikti. Burası deniz yosunu ve ıslak taş kokuyordu.

Beş aday daha vardı, hepsi de Szeth'ten daha gençti. Aralarında en kısa olan oydu ve başını tamamen tıraş ettirmiş tek kişiydi. Tıraş etmeseydi bile başı kel olurdu.

Diğerleri ondan uzak duruyorlardı. Belki de hareket ettiği zaman arkasında bıraktığı ışıldayan gölgeli siluet yüzündendi, ruhunun vücuduna bağlanmasındaki kusurun bir göstergesiydi. Herkes göremiyordu ama bu beşi görebilirdi. Dalgalara yeteri kadar yakınlardı.

Belki de sırtına bağlı taşıdığı gümüş kın içindeki kara kılıç yüzünden ondan korkuyorlardı.

Hah, bu göl! dedi kılıç zihninin içinde. Özellikle erkeksi ya da kadınsı gelmeyen heyecanlı bir sesti bu. *Beni çekmelisin Szeth! Gölü görmeyi çok isterim. Vasher burada sihirli balıklar olduğunu söylüyor. İlginç değil mi?*

"Çok acil durumlar dışında seni çekmemek için uyarıldım kılıç-nimi," diye hatırlattı Szeth silaha. "Ve sadece çok miktarda Fırtınaışığı taşıdığım durumlarda, böylece ruhumdan beslenemezsin."

Tamam da ben öyle *bir şey yapmam ki*, dedi kılıç. Bir 'hıh' sesi çıkardı. *Sende kötülük olduğunu düşünmüyorum ve ben sadece kötülüğü yok ederim.*

Kılıç ona Elçi Nin tarafından verilmiş ilginç bir sınavdı, çoğu taştayürüyen tarafından Nale, Nalan ya da Nakku olarak adlandırılırdı. Bu kara kılıcı haftalardır taşımasına rağmen Szeth bu tecrübenin ona ne öğretmesi gerektiğini anlamamıştı.

Semadeşenler adayları izlemek için sıraya girdi. Burada yaklaşık elli kadar Semadeşen vardı ve bunlar şu an görevde oldukları söylenen düzinelercesini içermiyordu. Çok *kalabalıklardı.* Parlayan Şövalye tarikatlarından biri Hıyanet'i atlatmış ve iki bin yıldır Issızlık'a karşı nöbet tutuyorlardı, yaşlanıp ölenlerin yerine sürekli yenilerini alarak sayılarını korumuşlardı.

Szeth de onlara katılacaktı. Nin'in ona verileceğine söz verdiği eğitimlerini alacak, sonra vatanı Shinovar'a gidecekti. Orada da onu haksız yere sürgüne gönderenlere adalet getirecekti.

Onları yargılamaya cüret edebilir miyim, diye merak etti Szeth'in bir parçası. *Adaletin kılıcını tutmaya cüret edebilir miyim?*

Kılıç cevap verdi. *Sen mi? Szeth, ben senin son derece güvenilir olduğunu düşünüyorum. Hem insan sarrafı sayılırım.*

"Seninle konuşmuyordum kılıç-nimi."

Biliyorum. Ama haksızdın ve bu yüzden sana söylemek zorunda kaldım. Hey, bugün sesler sakin görünüyor. Bu güzel, değil mi?

Onlardan bahsetmek Szeth'in dikkatini fısıltılara yöneltmişti. Nin Szeth'in deliliğini iyileştirmemişti. Buna Szeth'in güçlerle olan bağlantısının bir etkisi demişti ve söylediği kadarıyla Szeth'in duyduğu Ruhsal Âlem'den gelen titreşimlerdi. Szeth'in öldürdüğü insanların anılarıydı.

Artık onlardan korkmuyordu. Szeth de ölmüş ve geri dönmeye zorlanmıştı. Seslere katılmakta başarısız olmuştu ve artık onların... Szeth'in üzerinde güçleri kalmamıştı, değil mi?

Peki öyleyse neden hâlâ geceleri dehşet içinde ağlıyordu?

Semadeşen'lerden biri öne çıktı. Ki altın saçlı bir kadındı, uzun boylu ve azametliydi. Semadeşenler yerel kolluk kuvvetlerinin kıyafetlerine bürünürlerdi, o yüzden burada Marabethia'da desenli omuz pelerinleri ve etek benzeri renkli peştamallar giyiyorlardı. Ki'nin gömleği yoktu, sadece göğsünün çevresine sarılmış basit bir kumaş vardı.

"Adaylar," dedi Ki Azişçe. "Buraya bir Semadeşen, sizin bağlılığınıza ve ciddiyetinize kefil olduğu için getirildiniz."

Bu kadın sıkıcı, dedi kılıç. *Nale nereye gitti?*

"Onun da sıkıcı olduğunu söylemiştin kılıç-nimi," dedi Szeth fısıldayarak.

Doğru ama onun etrafında ilginç şeyler oluyor. Ona sana beni daha sık çekmen gerektiğini tavsiye etmesini söylemeliyiz.

"İlk eğitiminiz zaten tamamlandı," dedi Ki. "Semadeşen'lerle yolculuk ettiniz ve görevlerinden birinde onlara katıldınız. Değerlendirildiniz ve Birinci İdeal'e layık bulundunuz. Söyleyin. Kelimeleri biliyorsunuz."

Vasher beni her zaman çekerdi, dedi kılıç, sesi içerlemiş gibiydi.

"Ölümden önce yaşam," dedi Szeth gözlerini kapatarak. "Zayıflıktan önce güç. Hedeften önce yolculuk."

Diğer beşi kelimeleri yüksek sesle sıralamışlardı. Szeth ise bunu karanlıktan onu çağıran seslere fısıldamıştı. Göreceklerdi. Szeth bunun sorumlularına hesap soracaktı.

İlk yeminin Fırtınaışığı çekme becerisini geri getireceğini umut etmişti, daha önceki silahıyla birlikte kaybettiği bir yetenekti. Ancak cebinden bir küre çıkardığı zaman Işık'a erişemedi.

"Bu İdeal'i söylemekle geçmişteki suçlarınız ya da günahlarınız resmî olarak affedildi," dedi Ki. "Elimizde bu bölgenin yetkili mercileri tarafından imzalanmış belgeler var.

"Aramızda ilerlemeniz ve Çivilemeleri öğrenmeniz için sizi silahtan olarak yanına alacak bir ustaya ihtiyacınız var. Ondan sonra İkinci İdeal'i söyleyebilirsiniz. Bunun ardından, gerçek bir Semadeşen olabilmeniz için bir yücespreni etkilemeniz ve bağ kurmanız gerekecek. Bugün pek çok sınavın ilkine gireceksiniz. Her ne kadar biz sizi değerlendirsek de unutmayın ki başarınızın ya da başarısızlığınızın nihai kararı yücesprenlere ait. Sorusu olan var mı?"

Diğer adayların hiçbiri bir şey söylemedi, o yüzden Szeth boğazını temizledi. "Beş İdeal var," dedi. "Nin bunu anlatmıştı. Sizler hepsini söylediniz mi?"

"Birilerinin Beşinci İdeal'e ulaşmasının üzerinden yüzyıllar geçti," dedi Ki. "Üçüncü İdeal'i, Bağlılık İdeali'ni söyleyerek bir Semadeşen olabilirsin."

"İdeallerin ne olduklarını öğrenebilir miyiz?" diye sordu Szeth. Her nedense ondan saklayacaklarını düşünmüştü.

"Elbette," dedi Ki. "Burada hile yok Neturo-oğlu-Szeth. Birinci İdeal, Parlayan İdeali. Bunu söylediniz. İkincisi Adalet İdeali, adaleti amaçlamak ve uygulamak için bir yemin.

"Üçüncü İdeal, Bağlılık İdeali, ilk önce bir yücesprenle bağ kurmanızı gerektiriyor. Bunu yaptıktan sonra kendinizi daha büyük bir hakikate, uyacağınız bir kanuna adıyorsunuz. Bunu başardığınız zaman bizim kullandığımız Dalgaların ikincisi ve daha tehlikelisi olan Dağılım eğitimini alacaksınız."

"Bir gün Dördüncü İdeal olan Ülkü İdeali'ne ulaşabilirsiniz," diye belirtti diğer bir Semadeşen. "Bu aşamada kendinize kişisel bir hedef seçecek ve yücespreninizi tatmin edecek bir şekilde tamamlayacaksınız. Bunu başardığınız zaman bizim gibi bir usta olacaksınız."

Shinovar'ı temizlemek, diye düşündü Szeth. Hedefi bu olacaktı. "Beşinci İdeal nedir?" diye sordu.

"Kanun İdeali," dedi Ki. "Zordur. Kanun olmanız gerekiyor, hakikat olmanız gerekiyor. Dediğim gibi bunun başarılmasının üzerinden yüzyıllar geçti."

"Nin bana kanuna *uymamız gerektiğini* söyledi, insanoğlu değişken ve güvenilmez olduğu için harici bir şeye riayet edilmesi gerektiğini. Biz nasıl kanun hâline gelebiliriz?"

"Kanun da bir yerlerden gelmek zorunda," dedi diğer Semadeşen ustalarından biri. "Bu edeceğiniz bir yemin değil, bu yüzden onu düşünmeyinn. İlk üç İdeal çoğu Semadeşen için yeterli. Ben Dördüncü İdeal'e ulaşmadan önce yirmi yıl Üçüncü'de kaldım."

Başka kimseden bir soru gelmeyince tecrübeli Semadeşenler adayları havaya Çivilemeye başladı.

"Ne oluyor?" diye sordu Szeth.

"Sizi sınavın olacağı yere biz taşıyacağız," dedi Ki. "Çünkü İkinci İdeal'i söyleyene kadar kendi Fırtınaışığı'nızla hareket edemezsiniz."

"Benim yerim bu gençlerin yanı mı?" dedi Szeth. "Nin bana farklı bir şekilde davranmıştı." Elçi onu diğer tarikatlardan olan Dalgabağlayanları avlamak için Tashikk'de bir göreve götürmüştü. Nin'in Issızlık'ın gelişine engel olacağını açıkladığı acımasız bir eylemdi.

Yalnız öyle olmamıştı. Dinmezfırtına'nın dönüşü Nin'i yanıldığına ikna etmişti ve o da Szeth'i Tashikk'te terk etmişti. Nin geri gelip onu almadan önce haftalar geçmişti. Elçi Szeth'i buradaki kaleye bırakmış, sonra tekrar uçup gitmişti, bu sefer "akıl danışmak" için.

"Elçi ilk başta senin geçmişin yüzünden doğrudan Üçüncü İdeal'e ulaşabileceğini düşünmüştü," dedi Ki. "Ancak artık o burada değil ve bunun kararını biz veremeyiz. Senin de diğerleriyle aynı yoldan geçmen gerekecek."

Szeth başıyla onayladı. Pekâlâ.

"Başka itirazın yok mu?" diye sordu Ki.

"Düzenli ve açıklamasını da iyi yaptınız. Neden itiraz edeyim?"

Diğerleri bu cevabı beğenmiş gibi göründü ve Szeth'i gökyüzüne Ki Çiviledi. Bir an için uçmanın özgürlüğünü hissetti, ona uzun zaman önce bir Şerefkılıcı'nı elinde tuttuğu ilk günlerini hatırlatmıştı. Hakikatsiz olmasından önceki günleri.

Hayır. Sen hiçbir zaman Hakikatsiz değildin. Bunu unutma.

Dahası bu uçuş gerçekten ona ait değildi. Başka bir Semadeşen onu yakalayıp aşağıya doğru Çivileyerek ilk etkiyi dengeleyene ve havada asılı kalmasını sağlayana kadar yukarı doğru düştü.

Bir çift Semadeşen Szeth'i kollarından tuttu ve bütün grup havada süzüldü. Szeth geçmişte bu türden bir şeyler yaptıklarını zannetmiyordu çünkü o kadar yıllar boyunca kendilerini gizlemişlerdi. Ama artık gizliliği önemsiyor gibi görünmüyorlardı.

Burayı sevdim, dedi kılıç. *Buradan her şeyi görebiliyorsun.*

"Gerçekten de görebiliyor musun kılıç-nimi?"

Bir insan gibi değil. Bir sürü şeyi görebiliyorsun Szeth. Ama benim ne kadar işe yarayabileceğimi değil.

Onlara atfedilmiş pek çok kişilik ve niyet olsa da, ben Yaradılmamışların yine de spren olduklarından emin olduğumu ifade etmeliyim. Bu nedenle onlar birey oldukları kadar kavramların ya da ilahî kuvvetlerin tezahürleriydiler de.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 7

Kaladin Amaram'ın ordusundayken sığınak zeminindeki kremi temizleyişini hatırlıyordu.

O taşların üzerindeki keskinin sesi Kal'a annesini hatırlatıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü ve kapıların altından sızmış ya da askerlerin çizmeleriyle içeri taşınmış, onların dışında pürüzsüz olan zeminde düzensiz bir tabaka oluşturmuş kremleri kazıyordu. Askerlerin yerin pürüzsüz olmasını önemseyecekleri aklına gelmezdi. Mızrağını biliyor ya da ... bir şeyleri yağlıyor olması gerekmez miydi?

Eh, Kal'ın tecrübelerine göre askerler bu tür işler yapmaya epey az zaman harcarlardı. Bunun yerine ömürleri bir yerlere yürümekle, orada burada dikilmekle ya da, Kal'ın durumunda, yanlış yerlere yürüdüğü ya da yanlış yerlerde dikildiği için azar işitmekle geçiyordu. Çalışırken içini çekti, annesinin ona öğrettiği gibi hafif ve düz darbeler kullanıyordu. Kremin altına girip itecektin. Bir parmak ya da daha kalın düz parçalar hâlinde kaldırabilirdin. Yukarıdan gıdım gıdım kazımaktan çok daha kolaydı.

Bir gölge kapıyı kararttı ve Kal omzunun üzerinden arkaya baktı, sonra iyice öne eğildi. *Harika*.

Çavuş Tukks ranzalardan birine doğru yürüdü ve oturdu, ağırlığının altında ahşap gıcırdadı. Diğer çavuşlardan daha genç olan Tukks'ın yüz hatlarında bir... sorun vardı. Belki kısa boyu ya da göçük yanakları yüzündendi.

"Onu iyi yapıyorsun," dedi Tukks.

Kal çalışmaya devam etti, bir şey söylemedi.

"Kendini o kadar da kötü hissetme Kal. Yeni bir askerin çekinmesi o kadar da olağan dışı bir durum değil. Fırtınalar adına. Talim alanını bırak, *savaşta* bile donakalmak o kadar olağan dışı bir şey değil."

"Madem o kadar yaygın, neden cezalandırılıyorum?" diye mırıldandı Kal.

"Ne, bu mu? Biraz temizlik yapmak mı? Evlat, bu ceza değil. Bu uyum sağlaman için bir fırsat."

Kal kaşlarını çatarak doğruldu ve başını kaldırdı. "Ne?"

"Bana güven. Herkes senin fırça yemeni bekliyordu. Ne kadar fırça yemeden geçirirsen o kadar uyumsuz görünecektin."

"Cezalandırılmayı hak *etmediğim* için mi yerleri kazıyorum?"

"Evet, bir de bir subaya karşılık verdiğin için."

"O subay filan değildi! Sadece açıkgözlü bir..."

"Bu tür davranışlara *hemen* son versen daha iyi. Önemli birilerine yapmadan önce. Aman, ters ters bakma Kal. Eninde sonunda anlayacaksın."

Kal bir yatağın ayağının dibindeki özellikle inatçı bir krem çıkıntısına girişti.

"Kardeşini buldum," diye belirtti Tukks.

Kaladin'in nefesi kesildi.

"Yedinci'de," dedi Tukks.

"Yanına gitmem gerek. Tayin olabilir miyim? Birlikte olmamız gerekiyordu."

"Belki onu buraya tayin ettirebilirim, seninle birlikte eğitim yapsın diye."

"Altı üstü bir haberci! Mızrak eğitimi alması gerekmiyor."

"Herkes eğitim yapar, haberciler bile," dedi Tukks.

Kal keskisini sıkıca kavradı, ayağa kalkmak ve gidip Tien'i arama dürtüsünü bastırmak için kendini zorluyordu. Anlamıyorlar mıydı? Tien *kremcikleri* bile incitemezdi. Lanet şeyleri yakalar ve dışarı götürürdü, evcil hayvanlarıymış gibi onlarla konuşurdu. Elinde mızrak tuttuğu düşünmek bile saçmalıktı.

Tukks biraz kulaç kabuğu çıkardı ve çiğnemeye başladı. Yatakta arkasına yaslandı ve ayaklarını ranzanın ayak ucundaki tahtanın üzerine koydu. "Şu solundaki yeri de iyice temizle."

Kaladin içini çekti, sonra işaret edilen yere geçti.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Tukks. "Talim sırasında donduğun an hakkında?"

Aptal krem. Yaradan kremi neden yaratmıştı ki?

"Utanma," diye devam etti Tukks. "Savaş meydanında değil de şimdi donup kalasın diye talim yapıyoruz. Seninle hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen seni öldürmek istediklerini bildiğin bir mangayla yüz yüze olduğunu düşün. Ve tereddüt ediyorsun, bunun doğru olmasının imkânsız olduğunu düşünüyorsun. Burada tecrübe etmezsen, savaşmaya, yaralanmaya hazırlanmıyorsun demektir. Bu korkuyu herkes hisseder."

"Korktuğum şey yaralanmak değildi," dedi Kal alçak sesle.

"Korktuğunu itiraf edemezsen ileri gidemezsin. Hissetmek iyidir. Bizi tanımlayan, bizi insan yapan..."

"Yaralanmaktan korkmuyordum." Kaladin derin bir nefes aldı. "*Yaralamaktan* korkuyordum."

Tukks kabuğu ağzında döndürdü, sonra başıyla onayladı. "Anlıyorum. Eh, bu da başka bir sorun. O da olağan dışı bir şey değil ama gerçekten farklı bir mesele."

Bir süre için koca kışlada duyulan tek ses taşların üzerindeki keskinin sesi oldu. "Nasıl yapıyorsun?" diye sordu Kal nihayet başını kaldırmadan. "İnsanları nasıl incitebiliyorsun Tukks? Onlar da tıpkı bizim gibi zavallı koyugözler."

"Arkadaşlarımı düşünüyorum," dedi Tukks. "Onları yüzüstü bırakamam. Artık benim ailem oldular."

"O yüzden başka birinin ailesini mi öldürüyorsun?"

"Enlnde sonunda kabukkafalan öldüreceğlz. Ama ne demek istediğini anlıyorum Kal. Kaç askerin düşmanla yüz yüze geldiğini ve başka birine zarar vermeyi başaramayacağını düşündüğünü bilsen şaşarsın."

Kal gözlerini kapattı, keski parmaklarının arasından kaydı.

"O kadar hevesli olmaman iyi," dedi Tukks. "Aklının yerinde olduğunu gösteriyor. Bütün her şeyin bir oyun olduğunu düşünen duyarsız bir salaktansa, on tane temiz kalpli ve beceriksiz adamım olmasını tercih ederim."

Dünya mantıklı değil, diye düşündü Kal. Kusursuz bir cerrah olan babası ona hastalarının duygularına kendini fazla kaptırmamasını söylerdi. Şimdi de mesleği adam öldürmek olan biri ona *umursamasını* mı söylüyordu?

Tukks ayağa kalkarken çizmeleri taş zeminde gıcırdadı. Yürüyerek geldi ve bir elini Kal'in omzuna koydu. "Çatışmayı ya da hatta savaşı bile kafana takma. Silah arkadaşlarına odaklan Kal. *Onları* hayatta tut. *Onların* ihtiyaç duyduğu adam ol." Sırıttı. "Bir de bu yerin geri kalanını temizle. Akşam yemeğine geldiğin zaman manganın geri kalanının eskisinden daha dost canlısı olacağını düşünüyorum. Önsezi diyelim."

O gece Kaladin Tukks'ın haklı olduğunu gördü. Artık ceza aldığı için askerlerin geri kalanı ona *gerçekten* daha iyi davranırmış gibi görünüyorlardı. O yüzden Kal dilini tuttu, gülümsedi ve arkadaşlığın tadını çıkardı.

Tukks'a gerçeği hiçbir zaman söylememişti. Kal talim alanında donup kaldığı zaman korkmamıştı. Birilerine zarar verebileceğinden *emindi*. Hatta gerekirse öldürebileceğini de fark etmişti.

Onu dehşete düşüren de buydu.

◆
◆ ◆

Kaladin erimiş obsidiyen gibi görünen bir taş parçasının üzerine oturuyordu. Yerden öylece büyümüştü, burası normal bir yer gibi görünmüyordu.

Uzaktaki güneş geldiklerinden beri kımıldamamıştı. Yakınlarda garip korkusprenlerinden biri cam boncuklar denizinin kıyısı boyunca sürünüyordu. Bir baltatazısı kadar büyüktü ama daha uzun ve inceydi, bodur bacakları olan bir yılanı andırıyordu. Başındaki mor duyargalar kımıldandı ve Kaladin'in olduğu yöne doğru döndü. İstediği bir şey algılayamadığı zaman kıyı boyunca ilerlemeye devam etti.

Syl yürürken hiç ses çıkarmıyordu ama Kaladin gölgesinin arkasından yaklaştığını fark etti, buradaki diğer bütün gölgeler gibi güneşe *doğru* uzanıyordu. Yanındaki cam yumrusunun üzerine oturdu, sonra başını yana devirerek Kaladin'in koluna yasladı, elleri kucağındaydı.

"Diğerleri hâlâ uyuyor mu?" diye sordu Kaladin.

"Hı hı. Desen nöbet tutuyor." Burnunu buruşturdu. "Garip."

"O iyi Syl."

"Garip olan da bu zaten."

Bacaklarını öne doğru uzattı, çoğu zaman olduğu gibi yalın ayaktı. Bu tarafta insan boyutunda olduğu için daha da garip duruyordu. Üzerlerinden boğumlu gövdeleri, uzun kanatları ve dalgalanan kuyrukları olan küçük bir spren sürüsü uçarak geçti. Hepsinin başlarının yerinde bedenlerinin hemen önünde asılı duran altın birer top vardı. Bu tanıdık geliyordu...

Şansprenleri, diye düşündü. Gerçek dünyada duyargaları görülen korkusprenleri gibiydiler. Orada gerçek sprenin sadece bir parçası görünüyordu.

"Ee..." dedi Syl. "Uyumayacak mısın?"

Kaladin başını olumsuz anlamda salladı.

"İnsanlar konusunda *uzman* olmayabilirim," dedi. "Örneğin neden kültürlerinizin

sadece birkaçının bana tapındığını hâlâ çözemedim. Ama galiba bir yerlerde uyumanız gerektiğini duymuştum. Hem de sanırım her geceydi."

Cevap vermedi.

"Kaladin..."

"Ya sen?" dedi başını çevirerek, uzaklarda nehrin gerçek dünyada olduğu yeri gösteren karadan kanala baktı. "Sen uyumuyor musun?"

"Uyumam gerekiyor mu, bilmiyorum."

"Burası senin vatanın değil mi? Geldiğin yer. Düşünmüştüm ki sen... bilmem... burada daha ölümlü olabilirsin sanmıştım."

"Ben hâlâ bir sprenim," dedi Syl. "Tanrının küçük bir parçasıyım. Bana tapınma kısmını duymadın mı?"

Cevap vermediği zaman Syl yan tarafını dürtükledi. "İğneleyici bir şeyler söylemen gerekiyordu."

"Affedersin."

"Biz uyumayız, yemek yemeyiz. Sanırım insanlardan beslenlyor olablliriz. Duygularınızla. Ya da bizim hakkımızdaki düşüncelerinizden. Epey karmaşık görünüyor. Shadesmar'da kendi başımıza düşünebiliyoruz ama eğer sizin âleminlze gelirsek bir insanla bağ kurmaya ihtiyacımız var. Yoksa o şansprenleri kadar akılsız oluyoruz."

"Ama o geçişi nasıl yaptın?"

"Ben..." Syl'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Beni sen çağırdın. Ya da, hayır, *bir gün* beni çağıracağını biliyordum. Bu yüzden babamın her zaman söylediğinin aksine insanoğlunun şerefini hâlâ koruduğuna güvenerek Fiziksel Âlem'e geçiş yaptım."

Babası. *Fırtınababa*.

Syl'in başını kolunda hissedebilmek o kadar garipti ki. Varlığının çok az olmasına alışkındı.

"Tekrar geçebilir misin?" diye sordu Kaladin. "Dalinar'a Yeminkapı'lannda bir bozukluk olabileceğini haber vermek için?"

"Sanmıyorum. Sen buradasın ve benim bağım da seninle." Kaladin'i tekrar dürttü. "Ama bunların asıl sorunla ilgisi yok."

"Haklısın. Bir silaha ihtiyacım var. Ve bir şekilde yiyecek bulmamız gerekecek."

"Kaladin..."

"Bu tarafta ağaç var mı? Bu obsidiyenden iyi bir temren yapılır."

Syl başını kolundan kaldırdı ve kocaman endişeli gözlerle ona baktı.

"Ben iyiyim Syl," dedi Kaladin. "Sadece dikkatim dağılmıştı."

"Resmen komaya girdin."

"Tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

"*Şikâyet* etmiyorum." Kaladin'in sağ koluna en sevdiğl oyuncağına sarılan bir çocuk gibi kollarını doladı. Endişeliydi. Korkuyordu. "İçinde doğru olmayan bir şeyler var. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

Daha önce gerçek bir savaşta donakalmamıştım, diye düşündü Kaladin. *Tukks'un gelip benimle konuşmak zorunda kaldığı o talim gününden beri hiç.* "Ben... Sah'ı orada gördüğüm için şaşırmıştım," dedi. "Moash'tan bahsetmeye gerek bile yok."

Nasıl yapıyorsun? İnsanları nasıl incltebillyorsun Tukks...

Syl gözlerini kapattı ve kolunu bırakmadan Kaladin'e yaslandı.

Neden sonra diğerlerinin hareketlendiğini duydu, o yüzden kendini Syl'in elinden kurtardı ve yanlarına gitti.

Altını çizmek istediğim en önemli nokta Yaradılmamışların hâlâ aramızda oldukları. Onları çevreleyen efsanelerin büyük çoğunluğu ilahiyatla fazla karışık olduğu için bunun tartışmalı bir görüş olacağının farkındayım. Ancak onların bazı etkilerinin dünyada sıklıkla görüldüğü benim için oldukça açık ve biz bunlara sadece başka sprenlerin etkileriymiş gibi muamele ediyoruz.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 12

Semadeşen sınavı Safgöl'ün kuzey kıyısındaki orta büyüklükte bir kasabada yapılacaktı. Elbette ki bazı insanlar gölün *içinde* yaşıyordu ama aklı başında olan halk bundan kaçınırdı.

Szeth diğer adaylarla birlikte kasaba meydanının yakınına kondu, daha doğrusu *konduruldu*. Semadeşenlerin büyük çoğunluğu ya havada kalmışlar ya da kasabanın etrafındaki kayalıklara konuşlanmışlardı.

Ustalardan üçü ve kendilerini Çivileyebilen birkaç genç adam ve kadından oluşan bir grup Szeth'in yakınlarına kondu. Bugün yapılacak sınav Szeth gibi bir usta bulması ve İkinci İdeal'i söylemesi gereken adaylar ile bu aşamayı geçmiş olan Üçüncü İdeal'i söylemeleri ve bir spreni etkilemeleri gereken silahtarları içerecekti.

Çeşitli bir gruptu, Semadeşenler etnik kökenleri ya da göz rengini önemsiyor gibi görünmüyorlardı. Szeth aralarındaki tek Shin'di ama içlerinde Makabakiler, Reshiler, Vorinler, İrialiler ve hatta bir tane Thaylenli bile vardı.

Bir Marabethi peştamalı ve bir Azish ceketi giymiş uzun, güçlü bir adam bir verandada oturduğu yerden kalktı. "Yeteri kadar oyalandınız!" dedi onlara doğru yürürken Azişçe. "Size saatler önce haber gönderdim! Kaçaklar gölün içine doğru gitti, şimdiye kadar ne kadar uzaklaştılar kim bilir! Eğer durdurulmazlarsa yine öldürecekler. Onları bulun ve gerekeni yapın, alınlarındaki dövmelerden tanıyacaksınız."

Ustalar silahtarlara ve adaylara doğru döndü, aralarında daha hevesli olanlar derhâl göle doğru koşmaya başladı. Çivileme yapabilen birkaçı da gökyüzüne yükseldi.

Szeth durakladı, dördü de bekliyordu. Szeth omzunda Marabethlalı yüksek yargıç pelerini olan Ki'ye doğru ilerledi.

"Bu adam bize haber göndermeyi nereden biliyordu?" diye sordu Szeth.

"Yeni fırtınanın gelişinden sonra nüfuz alanımızı genişletiyoruz," diye cevap verdi Ki. "Yerel hükümdarlar bizi birleştirici bir askerî kuvvet olarak kabul etti ve bize yasal otorite verdiler. Şehrin yüksek bakanı bize uzakalem aracılığıyla yazarak yardımımızı rica etti."

"Ya bu kaçaklar?" diye sordu bir silahtar. "Onlar hakkında ne biliyoruz ve buradaki görevimiz nedir?"

"Bu kaçaklar şu yamaçların üzerindeki hapishaneden kaçtılar. Gelen raporda bunların tehlikeli katiller olduğu yazıyor. Sizin göreviniz suçluları bulmak ve onları idam etmek. Elimizde ölüm fermanı var."

"Kaçanların hepsi suçlu mu?"

"Öyle."

Bunun üzerine diğer silahtarların birkaç tanesi kendilerini kanıtlamak için aceleyle gitti. Szeth yine de oyalanıyordu. Bu durumda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. "Eğer bu adamlar katilse neden daha önce idam edilmediler?"

"Bu bölgenin halkı Reshili idealistler, Neturo-oğlu-Szeth," dedi Ki. "Garip, suçlulara karşı bile şiddet kullanmıyorlar. Bu kasaba bölgenin tamamından gelen mahkûmları hapsetmekle yükümlü ve Bakan Kwati'ye bu tesisin idare etmesi için vergi ödeniyor. Şimdi katiller kaçtığına göre artık merhamet yok. İdam edilecekler."

Bu son kalan iki silahtar için de yeterli olmuştu, gökyüzüne yükselerek suçluları aramaya gittiler. Ve Szeth bunun kendisi için de yeterli olduğunu düşündü.

Bunlar Semadeşenler, diye düşündü. *Bizi bile bile masumların peşinden göndermezler.* En baştan sessizliklerini onay olarak kabul edebilirdi de. Ama... bir şeyler onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Bu bir sınavdı ama sınanan neydi? Sadece suçluları ne kadar hızla ortadan kaldırabilecekleri mi?

Szeth sulara doğru yürümeye başladı.

"Neturo-oğlu-Szeth," diye seslendi Ki.

"Evet?"

"Taşların üzerinde yürüyorsun. Neden? Tanıdığım bütün Shinler taşları kutsal kabul ediyor ve üzerlerine basmayı reddediyorlar."

"Kutsal olamazlar. Eğer olsalardı Usta Ki, beni uzun zaman önce yakıp yok ederlerdi." Başıyla selam verdi, sonra Safgöl'ün içine yürüdü.

Su hatırladığından daha ılıktı. Hiç derin değildi, hatta söylenenlere göre gölün tam ortasında bile arada bir rastlanan oyukların dışında su bir insanın kalça hizasını geçmiyordu.

Diğerlerinden çok geride kaldın, dedi kılıç. *Bu gidişle kimseyi yakalayamayacaksın.*

"Bir zamanlar senin gibi bir ses tanırdım kılıç-nimi."

Fısıltılar mı?

"Hayır. Tek bir sesti, gençliğimde zihnimin içindeydi." Szeth eliyle gözlerini gölgeleyerek parıldayan göl boyunca baktı. "Umuyorum, bu sefer işler daha iyi gider."

Uçan silahtarlar açıkta olan herkesi yakalayacaklardı, o yüzden Szeth'in daha az görünür olan suçluları araması gerekiyordu. Sadece bir tanesine ihtiyacı vardı...

Bir mi, dedi kılıç. *Yeteri kadar hevesli değilsin.*

"Belki. Kılıç-nimi, neden bana verildiğini biliyor musun?"

Çünkü yardıma ihtiyacın vardı. Yardım etmekte iyiyimdir.

"Ama neden ben?" dedi Szeth ağır adımlarla suyun içinde yürürken. "Nin seni yanımdan ayırmamamı söyledi."

Bir destekten çok bir yüke benziyordu. Evet, bu kılıç bir Parekılıcı'ydı ama kınından çıkarmaması için uyarılmıştı.

Safgöl sonsuza uzanıyor gibi görünüyordu, bir okyanus kadar genişti. Szeth'in adımları balık sürülerini ürkütüyordu, bazılan bir süre peşine takılıyor, arada bir hafif hafif çizmelerini ısırıyorlardı. Sığlıklarından yükselen dallı budaklı ağaçlar suyla doyarken, kökleri de göl yatağındaki çok sayıdaki oluk ve deliğe sıkı sıkı tutunuyordu. Kıyının yakınlarında kayalar gölü delerek dışarı çıkıyordu ama içlere doğru ilerledikçe Safgöl daha durağan, daha *boş* hâle geliyordu.

Szeth kıyaya paralel yöne döndü.

Diğerleriyle aynı yöne gitmiyorsun.

Bu doğruydu.

Açıkçası Szeth, dürüst olmak zorundayım. Kötülüğü yok etme konusunda iyi değilsin. Elinde olduğum süre boyunca kimseyi *öldürmedik.*

"Merak ediyorum kılıç-nimi. Acaba Tanrı-oğlu-Nin seni bana teşviklerine direnmeye alışmam için mi, yoksa senin kadar kana susamış olduğumu düşündüğü için mi verdi? Birbirimize uygun olduğumuzu söylemişti."

Ben kana susamış değilim, dedi kılıç anında. *Sadece işe yaramak istiyorum.*

"Ve bir de sıkılmamayı."

Eh, o da var. Kılıç derin düşünceler dalmış bir insanı taklit ederek alçak seslerle mırıldandı. *Biz tanışmadan önce çok kişiyi öldürdüğünü söylüyorsun. Ama o fısıltılar... yok edilmesi gereken kişileri yok ettiğin için zevk almadın mı?*

"Yok edilmeleri gerektiğine ikna olmuş değilim."

Onları öldürdün ama.

"İtaat etmeye yeminliydim."

Sihirli bir taş üzerine.

Szeth kılıca geçmişini şimdiye kadar birkaç kere anlatmıştı. Her nedense kılıç bazı şeyleri anlamakta ya da hatırlamakta zorluk çekiyordu. "Yemintaşı büyülü değildi. Şeref yüzünden itaat ediyordum ve bazen kötü ya da adi insanlara itaat ettim. Şimdi ise daha yüksek bir ideal anyorum."

Ya yanlış şeye uymayı seçersen? Yine başladığın yere geri dönmüş olmaz mısın? Sadece kötülüğü bulup onu yok etsen olmaz mı?

"Peki kötülük nedir kılıç-nimi?"

Eminim görünce anlarsın. Akıllı birine benziyorsun. Gittikçe daha sıkıcı hâle gelsen de.

Keşke Szeth sıkıcılığın içinde kalmaya devam edebilseydi.

Yakınlarda kıyıdan yükselen büyük çarpık bir ağaç vardı. Bir dalının üzerindeki yaprakların birkaçı içeri çekilmiş, kabuğun içine saklanmışlardı, birileri onları rahatsız etmişti. Szeth fark ettiğini belli eden bir hareket yapmadı ama yürüyüşünün açısını ağacın altından geçecek şekilde değiştirdi. Szeth'in bir yanı ağaçta saklanan adamın saklanmaya devam edecek kadar akıllı olmasını umut ediyordu.

Değildi. Belki de iyi bir silah elde edebilmeyi düşünen adam Szeth'in üzerine atladı.

Szeth yana kaçındı ama Çivileme olmadan kendini yavaş, beceriksiz hissediyordu. Kaçağın eğreti hançerinin darbelerinden kaçmış ama tekrar suya doğru gerilemek zorunda kalmıştı.

Sonunda! dedi kılıç. *Tamam, şimdi ne yapman gerektiğini söylüyorum. Savaş ve kazan Szeth.*

Kaçak, Szeth'in üzerine doğru atıldı. Szeth hançerli elini yakalayarak çevirdi ve kendi momentumunu kullanarak adamı gölün içerisine doğru tökezleterek itti.

Adam toparlanarak kaçağın perişan, zavallı görüntüsünü becerebildiği kadarıyla okumaya çalışan Szeth'e doğru döndü. Keçe gibi olmuş yapışık saçlar. Çok sayıda yarası olan bir Reshi teni. Sefil adam o kadar pisti ki, dilenciler ve sokak çocukları bile onun varlığından rahatsız olurdu.

Kaçak hançeri bir elinden diğerine geçirdi, temkinliydi. Sonra tekrar Szeth'e saldırdı.

Szeth adamı bir kere daha bileğinden yakaladı ve döndürdü, sular etrafa saçıldı. Beklediği gibi adam bıçağını düşürdü, Szeth de suyun içinden kaptı. Adamın onu yakalamaya çalışmasından kaçındı ve bir an sonra bir kolunu adamın boynuna dolamıştı. Bıçağı kaldırdı, herhangi bir şey düşünemeden önce adamın göğsüne dayayarak kanını akıtmıştı bile.

Hançeri geri çekerek kaçağı öldürmemeyi başarabildi. Aptal! Adamı sorgulaması gerekiyordu. Hakikatsiz olarak geçirdiği zaman onu bu kadar hevesli bir katile mi çevirmişti? Szeth hançeri indirdi ama bu, adama hamle yaparak ikisi birden suyun içine düşürme şansı verdi.

Szeth kan kadar ılık suyun içine düştü. Suçlu üzerine devrilmişti ve Szeth'i suyun altına iterek elini taş zemine vurdu, hançeri düşürmesine neden oldu. Dünya bulanıklaşmaya başladı.

Kazanmak bu değil, dedi kılıç.

Kralları ve Paredarları katlettikten sonra uyduruk bir hançeri olan bir adamın ellerinde ölmek ne kadar ironik olurdu. Szeth neredeyse buna izin verecekti ama kaderin daha onunla işinin bitmediğini biliyordu.

Cılız ve güçsüz olan adamı üzerinden attı. Kaçak suyun altında görünen hançeri kavramaya çalışırken Szeth de biraz mesafe kazanmak için öbür yöne doğru yuvarlandı. Ne yazık ki sırtındaki kılıç gölün dibindeki taşların arasına takılmıştı ve bu Szeth'in tekrar suyun içine düşmesine sebep oldu. Szeth hırladı ve bir asılmayla kendini kurtardı, kılıç kınının şeridinin kopmasına neden olmuştu.

Kılıç suyun dibine çöktü. Szeth suları saçarak ayağa kalktı ve nefes nefese kalmış pis kaçağa doğru döndü.

Adam suyun altındaki gümüş kılıca bir bakış attı. Gözleri ifadesizleşti, sonra kötücül bir sırıtmayla elindeki bıçağı *bıraktı* ve kılıca doğru daldı.

İlginçti. Sevinçli görünen kaçak elinde kılıçla ayağa kalkarken Szeth geriye adım attı.

Szeth suratına bir yumruk indirdi, kolu arkasında hafif bir kopyasını bırakıyordu. Kının içindeki kılıcı kavradı ve çekerek zayıf adamın ellerinden kopardı. Kılıç normalde boyutuna göre fazla ağır gibi gelirdi ama şu anda parmaklarına hafif geliyordu. Yana doğru bir adım attı ve kılıcı kınıyla birlikte düşmanına doğru savurdu.

Silah kaçağın sırtına rahatsız edici bir çatırtı çıkararak vurdu. Zavallı adam gölün içine yığıldı ve hareketsiz kaldı.

İdare eder sanırım, dedi kılıç. *En başta beni kullanmalıydın.*

Szeth kendini silkeledi. Adamı öldürmüş müydü? Szeth eğildi ve keçeleşmiş saçlarından kavrayarak adamı yukarı çekti. Kaçak derin bir nefes aldı ama vücudu hareket etmiyordu. Ölmemiş ama felç olmuştu.

"Kaçarken size yardımcı olan biri oldu mu?" diye sordu Szeth. "Yerel asillerden biri?"

"Ne?" dedi adam öksürerek. "Ah, Vun Makak. Bana ne yaptın? Kollarımı hissetmiyorum, bacaklarımı..."

"Dışarıdan size yardım eden *kimse* var mıydı?"

"Hayır. Neden... Neden soruyorsun?" Adam kekeledi. "Dur. Evet. Kimin ismini vermemi istiyorsun? Ne dersen yaparım. Lütfen."

Szeth düşündü. *Muhafızlarla ya da kasabanın bakanıyla iş birliği yapmıyorlar o zaman.* "Kaçmayı nasıl başardınız?"

"Ah, Nu Ralik..." dedi adam ağlayarak. "Muhafızı öldürmeyecektik. Ben sadece... sadece güneşi bir daha görmek istemiştim..."

Szeth adamı tekrar suyun içine bıraktı. Kıyıya yürüdü ve bir taşın üzerine oturarak derin nefesler aldı. Uzun olmayan bir süre önce Szeth bir Rüzgârkoşucuyla fırtınanın içinde dans etmişti. Bugün ise sığ suların içinde neredeyse açlıktan ölmüş bir adamla mücadele ediyordu.

Ah, gökyüzünü nasıl da özlüyordu.

Bu gaddarca, dedi kılıç. *Adamı boğulmaya bıraktın.*

"Onu bir kocakabuğa yedirmekten iyidir," dedi Szeth. "Bu krallıkta suçlulara böyle yapıyorlar."

İkisi de gaddarca, dedi kılıç.

"Gaddarlığın ne olduğunu biliyor musun kılıç-nimi?"

Vivenna bana gaddarlığın sadece insanlara özgü olduğunu söylerdi, merhamet gibi. Sadece biz ikisinden birini seçebiliyoruz ama hayvanlar seçemiyor.

"Kendini bir insan olarak mı görüyorsun?"

Hayır. Ama bazen o öyle düşünüyormuş gibi konuşurdu. Shashara da beni yaptıktan sonra Vasher'la tartışmıştı, benim bir şair ya da bir âlim olabileceğimi söylemişti. Bir insan gibi, anladın mı?

Shashara mı? Bu kulağa Elçi Tanrı-kızı-Shush'un doğulu ismi Shalash gibi geliyordu. Belki de bu kılıcın kökeni Elçiler'e dayanıyordu.

Szeth ayağa kalktı ve kıyı boyunca yürüdü, kasabaya doğru gidiyordu.

Başka suçluları aramaya gitmeyecek misin?

"Bana söylenenleri sınamak ve birkaç önemli gerçeği öğrenmek için sadece bir tanesine ihtiyacım vardı kılıç-nimi."

Kaçakların ne kadar kötü koktukları gibi mi?

"Bu da sırrın bir parçası."

Usta Semadeşen'lerin beklediği küçük kasabayı geçti, sonra hapishanenin olduğu tepeye tırmandı. Karanlık kutu gibi hapishane Safgöl'e yukarıdan bakıyordu ama bu güzel manzara boşa gidiyordu, binanın neredeyse hiç penceresi yoktu.

İçeride koku o kadar rezildi ki, Szeth ağzından nefes alıp vermek zorunda kaldı. Tek bir muhafızın cesedi hücrelerin arasındaki kandan bir havuzun içinde terk edilmişti. Szeth neredeyse cesede takılıp düşecekti, içeride ışık olarak muhafızın odasındaki birkaç tane küre lambadan başka bir şey yoktu.

Anlıyorum, diye düşündü Szeth ölü adamın yanında eğilerek. *Evet.* Gerçekten ilginç bir sınavdı bu.

Dışarıda Szeth silahtarların bazılarının arkalarında cesetler sürükleyerek kasabaya geri döndüklerini fark etti, gerçi diğer adaylar kimseyi bulamamışlardı. Szeth dikkatli bir şekilde kayalık yamaçtan kasabaya doğru indi, kılıcı yerde sürüklememeye özen gösteriyordu. Nin'in silahı ona emanet etme nedenleri ne olursa olsun, bu kutsal bir nesneydi.

Kasabada Usta Ki ile muhabbet etmeye çalışan ve bunda görülmeye değer derecede başarısız olmakla meşgul iri yarı asile yaklaştı. Yakınlarda diğer kasabalılar katilleri idam mı etseler yoksa hapiste tutarak böyle risklere davetiye mi çıkarsalar diye tartışıyorlardı. Szeth ölü kaçakları inceledi ve dövüştüğü adam kadar pis olduklarını gördü, ancak ikisi diğerleri kadar zayıf değildi.

Hapishanede bir sınıflaşma var, diye düşündü Szeth. *Diğerleri aç bırakılırken yemekler tepede olanlara gidiyor.*

"Sen," dedi Szeth asile. "Yukanda sadece bir ceset vardı. Bu kadar mahkûmun başına *bir* tane mi muhafız koydun?"

Asil Szeth'e burun kıvırdı. "Taştayürüyen bir Shin mi? Sen kimsin ki beni sorguluyorsun? Aptal çimenlerinin ve ölü ağaçlarının yanına geri dön küçük adam."

"Mahkûmların aralarında hiyerarşik yapı kurmalarına izin vermişsin," diye devam etti Szeth. "Ayrıca silah yapmadıklarından emin olmak için kontrol de etmemişsiniz çünkü hançeri olan bir tanesiyle karşılaştım. Bu adamlara kötü muamele ediliyormuş, karanlık hücrelere kilitleniyor ve yeteri kadar yemek verilmiyormuş."

"Onlar suçlu. *Katil.*"

"Peki bu tesisin idaresi için sana gönderilen paralara ne oldu? Güvenliğin düzgün bir şekilde sağlamak için harcamadığın kesin."

"Bunları dinlemek zorunda değilim!"

Szeth adamdan Ki'ye doğru döndü. "Bu adam için de idam fermanınız var mı?"

"İlk aldığımız oydu."

"Ne?" dedi asil. Korkusprenleri etrafında kaynadı.

Szeth kının tokasını açtı ve kılıcı çekti.

Bin çığlık gibi bir çınlama sesi.

Korkunç, afallatıcı bir rüzgârın darbelerini andıran bir güç dalgası.

Etrafında *renkler* değişti. Derinleştiler. Yavaş yavaş koyulaşıyor ve güçleniyorlardı. Asilin pelerini koyu turuncu ve kan kırmızısının baş döndürücü bir karışımına dönüştü.

Szeth'in kollarındaki tüyler diken diken oldu ve derisine aniden inanılmaz acılar saplandı.

KÖTÜLÜK!

Kılıç'tan sıvı karanlık aktı, yere düşerken dumanlara dönüşüyordu. Szeth silahı asilin göğsüne saplarken kolundaki acıyla haykırdı.

Et ve kan anında siyah dumana dönüştü. Sıradan Parekılıçlar sadece gözleri yakardı ama bu kılıç bir şekilde vücudun tamamını yutuyordu. Adamın *ruhunu* bile yakmış gibi görünüyordu.

YOK ETİ

Siyah sıvıdan damarlar Szeth'in eli ve kolu boyunca ilerledi. Szeth onlara bakakaldı, sonra nefesi kesildi ve kılıcı tekrar gümüş kının içine soktu.

Dizlerinin üzerine düştü, kılıcı düşürdü ve elini kaldırdı, parmakları bükülmüş, bütün kirişleri gerilmişti. Siyahlık yavaş yavaş buharlaşarak derisinden ayrıldı, korkunç acı hafifliyordu. Zaten solgun olan elinin derisi ağararak grimsi bir beyaza dönmüştü.

Kılıcın sesi Szeth'in zihninde azalarak bir mırıldanmaya döndü, sözleri anlaşılmıyordu. Szeth'e karnını iyice doyurduktan sonra mayışan bir hayvanın sesini hatırlatmıştı. Derin derin nefes aldı. Kesesini sakarca yokladığında içindeki kürelerin bazılarının tamamen tükenmiş olduğunu gördü. *Eğer bunu bir daha deneyecek olursam çok daha fazla Fırtınaışığı'na ihtiyacım olacak.*

Etrafındaki kasaba halkı, silahtarlar ve hatta usta Semadeşenler bile Szeth'e aynı dehşet ifadesiyle bakıyorlardı. Szeth kılıcı aldı ve güçlükle ayağa kalktı, sonra kının tokasını bağladı. Kınındaki kılıcı iki eliyle birden tutarak Ki'ye doğru başını eğdi. "Suçluların en büyüğünü cezalandırdım."

"İyi iş çıkardın," dedi Ki yavaş yavaş, biraz önce asilin durduğu yere bir bakış atarak. Taşların üzerinde en ufak bir leke yoktu. "Bekleyeceğiz ve diğer suçluların da öldürüldüğünden ya da yakalandığından emin olacağız."

"Mantıklı," dedi Szeth. "Acaba... içecek bir şeyler rica edebilir miyim? Aniden oldukça susadığımı fark ettim."

Bütün kaçaklarla ilgilenilene kadar kılıç hareketlenmeye başlamıştı. İhtiyacı var mı bilmiyordu ama kılıç uyumuyordu. Daha çok anlaşır hâle gelene kadar Szeth'in zihninde mırıldanıp durmuştu.

Hey, dedi kılıç Szeth kasabanın yanındaki alçak bir duvarın üzerinde otururken. *Hey, beni* çektin *mi?*

"Çektim kılıç-nimi."

Aferin! Peki... biz bir sürü kötülüğü yok ettik mi?"

"Hem de büyük ve önemli bir tanesini."

Vay be! Etkilendim. Biliyor musun, Vivenna beni bir kere bile çekmemişti. Hem de beni çok uzun süre taşıdığı hâlde. Sanırım birkaç gündü.

"Ben seni ne zamandır taşıyorum?"

En az bir saattir, dedi kılıç memnun bir şekilde. *Bir ya da iki ya da on bin. Öyle bir şey işte.*

Ki yaklaştı ve Szeth de su matarasını geri verdi. "Teşekkür ederim Usta Ki."

"Seni silahtarım olarak almaya karar verdim, Neturo-oğlu-Szeth," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, aramızda bu ayrıcalığı kimin alacağına dair bir tartışma oldu."

Szeth başını eğdi. "İkinci İdeal'i söyleyebilir miyim?"

"Söyleyebilirsin. Bir spreni çekene ve kendini daha ayrıntılı bir kurala adayana kadar adaleti takip edeceksin. Dün gece dualarım sırasında, Kıstas yücesprenlerin seni izlediğini ilan etti. Bir yıla kalmaz Üçüncü İdeal'e ulaşırsan hiç şaşırmam."

Bir yıl. Hayır, bir yıl bile sürmeyecekti. Ama hemen yemin etmedi. Bunun yerine başıyla hapishaneyi gösterdi. "Kusura bakma usta, bir soru. Bu firarın olacağından haberiniz vardı, değil mi?"

"Şüpheleniyorduk. Takımlarımızdan bir tanesi bu adamı araştırdı ve ödenekleri ne için kullandığını keşfettiler. Haber geldiği zaman şaşırmadık. Mükemmel bir sınav fırsatı sunuyordu."

"Neden onunla daha önceden ilgilenmediniz?"

"Bizim amacımızı ve konumumuzu anlaman gerek, çoğu silahtarın kavramakta zorlandığı ince bir noktadır bu. O adam *henüz bir yasayı çiğnememişti.* Görevi mahkûmları hapsetmekti ve bunu yapıyordu. Yöntemlerinin yeterli olup olmadığına karar vermeye de yetkisi vardı. Adaleti sadece başarısız olduğu ve mahkûmlar kaçtığı zaman sağlayabilirdik."

Szeth başıyla onayladı. "Adaleti sağlamayı amaç edineceğime ve daha mükemmel olan bir İdeal'i bulana kadar yolumu adaletin göstermesine müsaade edeceğime yemin ediyorum."

"Bu kelimeler kabul edildi," dedi Ki. Kesesinden parlayan zümrüt bir küre çıkardı. "Yukarıda yerini al silahtar."

Szeth gözlerini küreye dikti, sonra titreyerek Fırtınaışığı'nı içine çekti. Işık hızla Szeth'e geldi.

Gökyüzü tekrar onun olmuştu.

Sık sık alıntılanan bir sözünde Taxil, Yıkımrüzgârı diye adlandırılan Yelig-nar'dan bahseder. Her ne kadar Jasnah Kholin bu bilginin doğruluğunu sorgulasa da ben inanıyorum.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 26

Adolin uyandığı zaman hâlâ kâbusun içindeydi.

Karanlık gökyüzü, camsı zemin, garip yaratıklar. Boynunda bir tutulma ve sırtında bir ağrı vardı, Adolin askerlerin böbürlendiği "nerede olsa yatarım" becerisini hiç öğrenememişti.

Babam yerde uyuyabilirdi, diye düşündü bir parçası. *Dalinar gerçek bir asker.*

Adolin'in bir kere daha hançerini Sadeas'ın gözünden beynine kadar saplarken hissettiği şoku düşündü. Tatmin ve utanç. Adolin asaletini bir kenara bıraktığı zaman geride ne kalıyordu ki? Dünyanın komutanlara ihtiyacı olduğu zamanlarda bir düellocu mu? Bir hakareti bile kaldıramayan asabinin biri mi?

Bir katil mi?

Adolin ceketini üzerinden attı ve doğrulup oturdu, sonra gözsüz kadının tepesinde yükseldiğini görünce irkilerek zıpladı. "Ishar'ın ruhu!" diye küfretti Adolin. "Bu kadar yakında durmak zorunda mısın?"

Spren kımıldamadı. Adolin içini çekti, sonra cebindeki bandajlarla omzundaki hafif sıyrığın sargısını değiştirdi. Yakınlarda Shallan ve Çivit, erzakın bir listesini çıkarıyorlardı. Kaladin onlara katılmak için yürüyordu. Köprücü çocuk hiç uyumamış mıydı?

Adolin gerindi, sonra ona eşlik eden hayalet gibi spreniyle cam boncuklar okyanusuna doğru inen hafif yamaçtan aşağı doğru yürüdü. Yakınlarda uçuşan birkaç hayatspreni vardı, bu tarafta parlayan yeşil taneciklerinin üzerinde kımıldar ve süzülürlerken dalgalanan beyaz tüy tutamları oluyordu. Belki de Fiziksel Âlem'de nehrin kıyısında olan bitkilerin etrafında dönüyorlardı. Kayaların üzerlerinde yüzen o küçük ışık noktaları balıkların ruhları olabilirdi. Bu nasıl oluyordu ki? Gerçek dünyada suyun içindelerse burada zeminin *içinde* olmaları gerekmez miydi?

Çok az şey biliyordu ve kendini epey ezilmiş hissediyordu. O kadar *önemsizdi ki.*

Boncuk okyanusunun içinden sürünerek bir korkuspreni çıktı, mor duyargaları Adolin'e doğru uzanmıştı. Adolin birkaç boncuk alıp bir tanesini fırlatana kadar spren ona doğru yaklaşmaya devam etti, sonra tekrar okyanusun içine çekildi ve orada gizlenerek gözden kayboldu.

"Bütün bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Adolin gözsüz kadına. Cevap vermedi, Adolin kılıcıyla konuştuğunda da cevap alamazdı zaten.

Boncuklardan bir tanesini havaya atıp tuttu. Shallan her birinin neyi temsil ettiğini anlayabiliyordu ama Adolin'in seçebildiği tek şey hafif bir... kırmızılık hissi miydi?

"Çocukça davranıyorum, değil mi?" diye sordu Adolin. "Şimdi dünyada harekete geçmiş olan güçler benim önemsiz görünmeme sebep oluyor. Bunun bir çocuğun büyüdüğü zaman kendi küçük hayatının evrenin merkezinde olmadığının farkına varmasından bir farkı yok. Değil mi?"

Sorun, küçük hayatının evrenin merkezinde olmasıydı. *Karadiken Dalinar'ın fırtına kapası oğlu olmaya hoş geldin.* Küreyi okyanusa fırlattı.

Adolin içini çekti, sonra sabah katası yapmaya başladı. Bir kılıcı olmayınca hayatında öğrendiği ilk kataya geri dönmüştü; uzun bir dizi esneme hareketi, yakın dövüş hamleleri ve kaslarını gevşetmeye yardımcı olan duruşlardı.

Hareketler Adolin'i sakinleştiriyordu. Dünya tersine dönmüş olabilirdi ama tanıdık şeyler hâlâ tanıdıktı. Böyle bir aydınlanmaya ulaşmak zorunda kalması garipti.

Yanya geldiği zaman Adolin Çivit'in kıyıda dikildiğini fark etti. Yamaçtan aşağı yürüdü ve Adolin'in yanına geçerek aynı katayı yapmaya başladı. Adolin'e tam olarak ayak uydurabilmesinden kata bildiği anlaşılıyordu.

Kayaların üzerinde ileri ve geri adımlar atarak kendi gölgeleriyle kapıştılar, sonra Kaladin de yaklaştı ve onlara katıldı. Onlar kadar antrenmanlı değildi ve bir hamleyi yanlış yaptığı zaman mırıldanarak küfrediyordu ama Kaladin'in de daha önce kata yaptığı belliydi.

Zahel'den öğrenmiş olmalı, diye fark etti Adolin.

Üçü birlikte hareket ettiler, nefeslerini kontrol ediyor, çizmeleri cam yüzeyin üzerinde tınlıyordu. Yuvarlanan boncuklar denizinin sesi bile huzur verici gelmeye başladı. Hatta ritmik.

Dünya her zaman olduğu yer, diye düşündü Adolin. *Bu karşımıza çıkmaya başlayan canavarlar ve Parlayanlar yeni şeyler değil. Sadece gizlilerdi. Ben bunu bilmesem bile dünya her zaman böyleydi,.*

Ve Adolin... o da değişmemişti. Hâlâ gurur duyduğu şeylere sahipti, değil mi? Aynı yeteneklere? Aynı başarılara?

Tabii aynı kusurlara da.

"Siz üçünüz *dans* mı ediyorsunuz?" diye sordu bir ses aniden.

Adolin anında arkasına döndü. Shallan yukarılarındaki yamaca oturmuştu, hâlâ beyaz ceketini, şapkasını ve tek eldivenini giyiyordu. Adolin kendini aptal aptal sırıtırken buldu. "Bu bir ısınma katası," diye açıkladı. "Bununla..."

"Ne olduğunu biliyorum. Bana da öğretmeye çalışmıştın, unuttun mu? Sadece hepinizi aşağıda böyle görmek tuhaf geldi." Shallan başını salladı. "Buradan nasıl çıkacağımızı planlamayacak mıydık?"

Hep birlikte yamaca tırmanmaya başladılar, Çivit Adolin'in yanında yürüdü. "O katayı nereden öğrendin?"

"Kılıç ustam öğretti. Sen?"

"Aynen."

Obsidiyen zemindeki yuva gibi küçük girintinin içinde olan kamp yerlerine yaklaşırken Adolin'e bir şeyler yanlış gibi geldi. Kılıcı neredeydi, gözsüz kadın?

Geri döndü ve onun ayaklarına bakarak kıyıda dikildiğini gördü.

"Pekâlâ," dedi Shallan Adolin'i geri çekerek. "Elimizdeki malzemelerin bir listesini çıkardım." Konuşurken elindeki kalemle zemine dizilmiş nesnelere işaret etti. "Zümrüt rezervinden bir torba mücevherimiz var. Fırtınaışığı'mızın yaklaşık yarısını Shadesmar'a geçerken ve boncuk denizini aşarken kullandım. El çantam yanımızda, içinde kara kalem, kamış kalemler, fırçalar, mürekkep, vernik, biraz boya sllici, üç tane eskiz defteri, kalem açma bıçağım ve acil durumlar için sakladığım bir kavanoz reçel var."

"Harika," dedi Kaladin. "Eminim Yoksprenlerle savaşırken bir dizi fırça çok işimize yarayacaktır."

"Son zamanlarda dikkate değer derecede kör olan dilinden daha çok işe yarayacaklan kesin. Adolin'in bıçağı yanında ama elimizdeki tek gerçek silah Çivit'in Parekılıcı. Kaladin çantasının içindeki mücevher torbasını getirmiş, şansımıza tayını da yanındaymış; üç öğünlük gözleme ve kurutulmuş domuz eti. Ayrıca bir testi suyumuz ve üç mataramız var."

"Benimki yan yarıya boş," diye belirtti Adolin.

"Benimki de," dedi Çivit. "Bu da bir gün yetecek kadar suyumuz ve üç kişilik tek öğün yemeğimiz var demek. Shadesmar'dan geçen sefer geçmem dört hafta sürmüştü."

"Yeminkapısı'ndan geçerek şehre geri dönmek zorunda olduğumuz belli," dedi Kaladin.

Shallan'ın arkasında dikilen Desen uğuldadı. Bir heykel gibi görünüyordu, bir insanınkine benzer duruşunu değiştirmiyor ya da küçük hareketler yapmıyordu. Kaladin'in spreni öyle değildi. O sürekli hareket hâlindeymiş gibi görünüyordu, bir oraya bir buraya gidiyor, yürürken elbisesi ve saçları dalgalanıyordu.

"Kötü," dedi Desen. "Yeminkapısı'nın sprenleri artık *kötü*."

"Başka bir seçeneğimiz var mı?" diye sordu Kaladin.

"Ben bir şeyleri... hatırlıyorum," dedi Syl. "Eskiden çok daha fazla. Bizim ülkemiz, bütün ülkeler üç âlemdir. En üstte tanrıların yaşadığı Ruhsal Âlem, orası her şeyin, zamanlann ve boyutlann bir olduğu yer.

"Şimdi biz Bilinçsel Âlem'deyiz. Sprenlerin yaşadığı Shadesmar. Siz Fiziksel Âlem'densiniz. Oraya geçiş yapmanın bildiğim tek yolu insan duygulan tarafından çekilmek. Spren olmadığınız için bu sizin bir işinize yaramaz."

"Âlemler arasında geçiş yapmanın başka bir yolu daha var," dedi Çivit. "Ben onu kullanmıştım."

Çivit'in saçları siyah rengine geri dönmüştü ve Adolin'e yüzündeki yara izleri de azalmış gibi görünüyordu. Çivit'te resmen acayip olan bir şey vardı. Neredeyse bir spren gibiydi.

Çivit bakışlarına katlandı, sonra ondan Kaladin'e ve Shallan'a baktı. Sonunda iç çekti. "Hikâye anlatmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen," diye cevap verdi Adolin. "Buradan daha önce de geçmiş miydin?"

"Ben çok uzak bir diyardanım ve Roshar'a gelirken bu Shadesmar'dan geçmiştim."

"Peki," dedi Adolin. "Ama neden?"

"Birinin peşinden geldim."

"Arkadaşın mı?"

"Bir suçlunun," diye cevap verdi Çivit alçak sesle.

"Ama sen bir askersin," dedi Kaladin.

"Aslında değil. Kholinar'da sadece başka kimsenin yapmadığı bir işi yapmaya gönüllü oldum. Belki Duvar Muhafızlan'nın aradığım adam hakkında bilgisi olabilir diye düşünmüştüm. Sonra her şey ters gitti ve orada sıkışıp kaldım."

"Bizim ülkemize geldiğin zaman Shadesmar'dan Fiziksel Âlem'e geçmek için bir Yeminkapısı'nı mı kullandın?" dedi Shallan.

"Hayır." Çivit gülerek kafasını salladı. "Kal anlatana kadar onlardan hiç haberim yoktu. Âlemler arasındaki bir geçidi kullandım. Buna Terbiye'nin Dikeyselliği diyorlar. Sizin tarafınızda Boynuzyiyen Tepeleri'nde."

"Orası buradan yüzlerce kilometre uzakta," dedi Adolin.

"Başka bir dikeysellik daha varmış," dedi Çivit. "Tehlikeli ve önceden tahmin edilemiyor ve farklı yerlerde rastgele ortaya çıkıyor. Rehberlerim onu aramaya çalışmamamı tembih etmişlerdi."

"Rehberler mi?" dedi Kaladin. "Kim bu rehberler?"

"Sprenler elbette."

Adolin arkalarında bıraktıkları uzak şehre doğru baktı, orada korkusprenleri ve acısprenleri yığınla vardı.

"Onlar gibi değil," dedi Çivit gülerek. "İnsan sprenleri, bu ikisi gibi."

"Bu da başka bir soruya işaret ediyor," dedi Adolin garip gözlü spren de tekrar onlara katılırken onu işaret ederek. "Bu benim Parekılıcı'mın ruhu. Syl Kaladin'in ve Desen de Shallan'ın. O zaman..." Çivit'in kemerindeki silaha işaret etti. "Çivit, bize gerçeği söyle. Sen bir Parlayan Şövalye misin?"

"Hayır."

Adolin yutkundu. *Söyle işte.* "O zaman bir Elçi'sin."

Çivit kahkaha attı. "Hayır. Ne? Elçi mi? Onlar *tanrılarınız,* değil mi? Ben mitolojik bir karakter değilim, ama teşekkürler. Sadece ergenlikten beri sürekli kendi boyunu aşan işlere kalkışan bir kadınım. İnan bana."

Adolin Kaladin'e doğru bir baktı. O da ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Gerçekten," dedi Çivit. "Burada Kılıç'ımın bir spreni yok çünkü kusurlu. Ben sizinkiler gibi onu çağırıp geri gönderemiyorum. Epey kullanışlı bir silah ama sizinkilere kıyasla sadece cansız bir taklit." Kılıcını okşadı. "Her neyse, buradan geçtiğim zaman beni götürmesi için bir gemi kiralamıştım."

"Gemi mi?" dedi Kaladin. "Kimin gemisi?"

"Sprenlerin. Şehirlerinin birinden kiralamıştım."

"Şehir mi?" Kaladin Syl'e doğru baktı. "Sizin *şehirleriniz* mi var?"

"Nerede yaşadığımızı sanıyordun?" dedi Syl eğlenerek.

"Genellikle Işıksprenleri rehberlik yapıyor," diye devam etti Çivit. "Seyahat etmeyi, yeni yerleri görmeyi seviyorlar. Roshar Shadesmar'ının her tarafına açılıyorlar, mal satıyor, diğer sprenlerle ticaret yapıyorlar. Ee... 'Muğlaklara karşı gözünü dört açın,' demişlerdi."

Desen zevkle uğuldadı. "Evet. Biz çok ünlüyüz."

"Ya Ruhdöküm kullansak?" Adolin Shallan'a doğru baktı. "Bize yiyecek yaratabilir misin?"

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Shallan. "Ruhdöktüğüm zaman bir nesnenin bu âlemdeki ruhunu değiştirmiş oluyorum ve bu da diğer dünyaya yansıyor. Eğer bu boncuklardan bir tanesini değiştirsem Fiziksel Âlem'de yeni bir şeye dönüşebilir ama bizim için burada hâlâ bir boncuk olmaya devam eder."

"Eğer bir liman şehrine ulaşabilirseniz burada yiyecek ve su bulmak imkânsız değil," dedi Çivit. "Sprenlerin böyle şeylere ihtiyacı yok ama bu tarafta yaşayan insanlar da var ve sürekli olarak kaynağa ihtiyaçları oluyor. Sizin Fırtınaışığı'nız sayesinde alışveriş yapabiliriz. Belki Boynuzyiyen Tepeleri'ne giden bir gemi de bulabiliriz."

"Bu çok zaman alır," dedi Kaladin. "Alethkar *şu anda* düşüyor ve Karadiken'in bize ihtiyacı var. Bu..."

Ürpertici bir çığlık tarafından lafı kesildi. Birbirlerine sürtünen çelik levhaların sesine benziyordu. Başkalarının da karşılık vermesiyle hep birlikte yankılanmaya başladılar. Adolin hızla seslerin geldiği yere doğru döndü, şiddetleri karşısında afallamıştı. Syl ellerini dudaklarına bastırdı ve Desen de garip kafasını bir yana yatırdı.

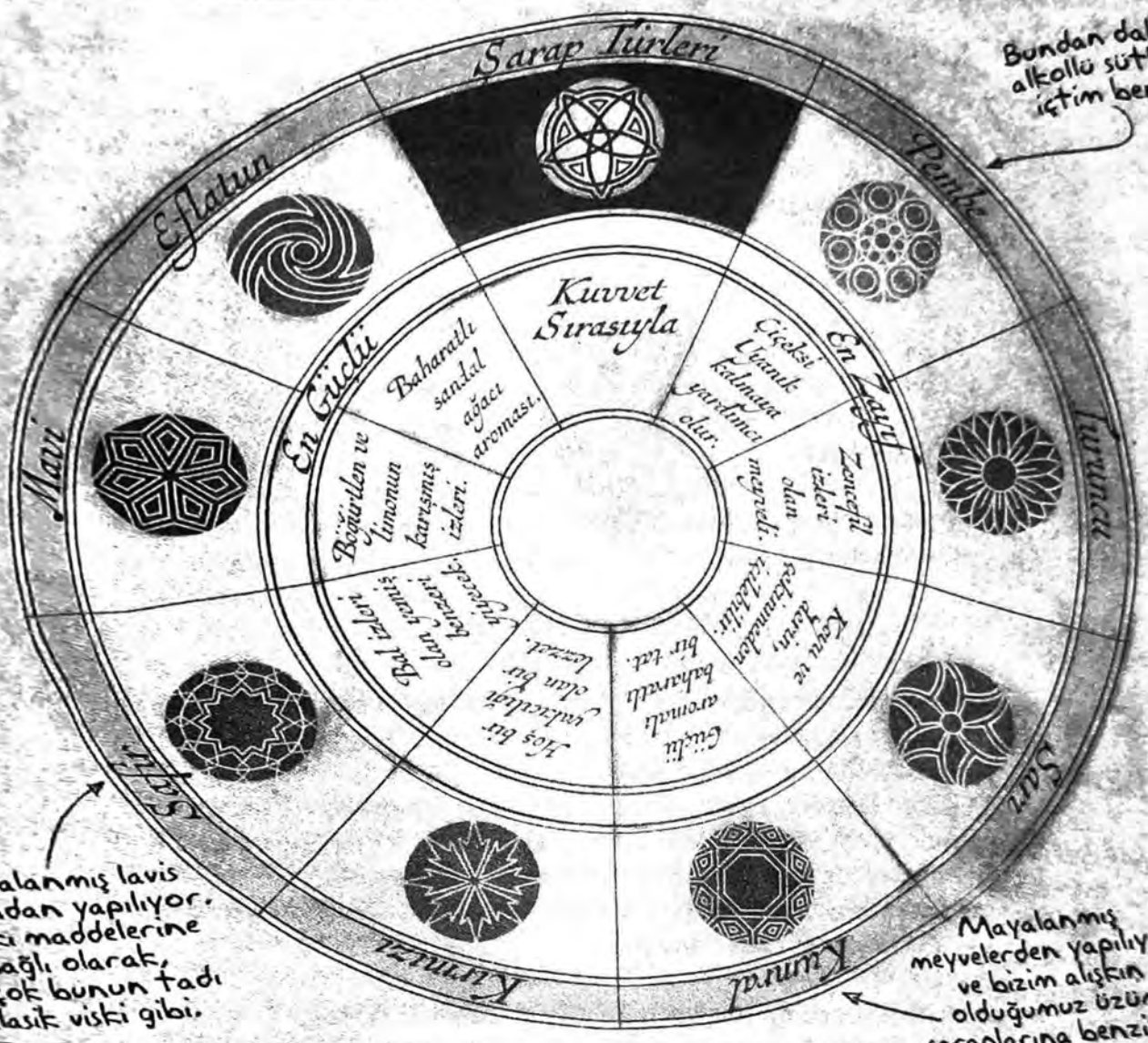
"Bu ses de ne?" diye sordu Kaladin.

Çivit aceleyle eşyaları Kaladin'in çantasına tıkıştırmaya başladı. "Uyumadan önce yanlış sprenin dikkatini çekmezsek güvende olacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"...Evet?"

"Gitmemiz gerek. *Hemen*."

ültürlü Vorinler şaraplarını bilirler ve konu hakkında kendilerine güvenirler.

Meyve Şarabı

Kültürlü Vorin'e diğer kültürlerin çeşitli biraları, çamur biraları, şıraları ve meyve suları hakkında bilgili olmak yakışır. Meyve şarapları eğer mümkünse soğuk olarak servis edilir. Boynuzyiyenli birası düşmanların huzurunda içilmemelidir. Şarapsprenleri oldukça enderdir. Sadece yabancı ülkelerde görüldükleri söylenir.

O utanç verici dövmemin sorumlusu.

Şarapsprenleri.

Ne? Ender mi? Ben bunları sürekli görüyorum.

Boynuzyiyenli Bira

YEDİ YIL ÖNCE

Dalinar şifonyerin üzerindeki her şeyi süpürüp atarken bir kâse sıcak çorbayı geri gönderdi. *Çorba* istemiyordu. Çekmeceleri çekip çıkardı, giysileri yere yığdı, dökülmüş çorbanın dumanı tütüyordu.

Yine yapmışlardı! Şişelerini saklamışlardı. *Ne cüretle*! Ağlamaları duymuyorlar mıydı? Dalinar kükredi, sonra sandığını kavradı ve ters çevirdi. Kıyafetlerle birlikte küçük bir şişe de yere yuvarlandı. Nihayet! Bulamadıkları bir şey çıkmıştı.

İçindeki kalıntıları kafasına dikti ve inledi. Ağlamalar etrafında yankılanıyordu. Çocuklar ölüyordu. Evi hayatı için yalvarıyordu.

Daha fazlası lazımdı.

Ama... dur, ayık ve zinde görünmesi gerekmiyor muydu? Av bugün değil miydi?

Aptal herif, diye düşündü. Avların sonuncusu haftalar önceydi. Gavilar'ı yabanlara gelmesi için ikna etmiş ve yolculuk iyi geçmişti. Dalinar iyi görünüyordu; ayıktı, hatta otoriterdi. Tam da fırtına kapası şarkılardan çıkıp gelmiş bir karakter gibiydi. O parshmenleri keşfetmişlerdi. O kadar *enteresanlardı ki*.

Bir süre için uygarlıktan uzakta Dalinar kendini yine eskisi gibi hissetmişti. Eski hâli gibi.

Ama o hâlinden nefret ediyordu.

Hırlayarak büyük elbise dolabını karıştırmaya başladı. Alethkar'ın doğu kıyısındaki bu kale eve dönüş yolculuklarında gördükleri ilk uygarlık iziydi. Dalinar'ın bir kere daha hayati ihtiyaçlara erişebilmesini sağlıyordu. Şarap gibi.

Dalinar ceketlerini dolaptan dışarı fırlatırken kapısının çalındığını neredeyse duymadı bile. Kafasını çevirdiğinde orada dikilen iki genç gördü. Oğulları. Öfkesprenleri etrafında kaynadı. Onun saçları. Onun yargılayan gözleri. Oğullarının kafalarına Dalinar hakkında kaç yalan doldurmuştu?

"Ne var?" diye kükredi Dalinar.

Adolin dimdik durdu. Artık neredeyse on yedi yaşındaydı, bir erkek olmuştu. Diğeri, sakat olanı, durduğu yerde büzüldü. Hiç de kendi yaşındaymış gibi... kaç yaşındaydı ki, on iki mi, on üç mü... o kadar büyümüş gibi görünmüyordu.

"Gürültü duyduk *komutanım*," dedi Adolin çenesini kaldırarak. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

"Bir şeye ihtiyacım yok! Çıkın! ÇIKIN DIŞARI!"

Koşturup gittiler.

Dalinar'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Elbise dolabının kapısını çarparak kapattı, sonra yatağın baş ucundaki masaya yumruklarını indirerek üzerindeki küre lambasını devirdi. İnleyerek, hızla soluklanarak dizlerinin üzerine düştü.

Fırtınalar adına. Rathalas'ın harabeleri sadece birkaç günlük yürüyüş mesafesindeydi. Bugün çığlıkların bu kadar yüksek olması bu yüzden miydi?

Omzunda bir el hissetti. "Baba?"

"Adolin, seni şimdi..." Hâlâ dizlerinin üzerindeki Dalinar döndü, sonra sustu. Adolin değildi, öbürüydü. Her zaman olduğu gibi ürkek olan Renarin geri dönmüştü, gözlüklü gözleri kocaman açılmıştı ve eli titriyordu. Bir şey uzatmıştı.

Küçük bir şişeydi. "Ben..." Renarin yutkundu. "Kralın bana verdiği kürelerle sana bir tane aldım. Çünkü sen aldıklarını çok çabuk bitiriyorsun."

Dalinar sonu gelmeyen bir an boyunca gözlerini o şarap şişesine dikti. "Gavilar şarapları benden saklıyor," diye mırıldandı. "O yüzden hiç kalmamış. Yoksa... yoksa hepsini birden... içip bitirmiş olmam mümkün değil."

Renarin Dalinar'a doğru bir adım attı ve sarıldı. Dalinar irkildi, sanki bir yumruk yemek üzereymiş gibi hazırlandı. Oğlan ona yapışmıştı, bırakmıyordu.

"Senin hakkında konuşuyorlar," dedi Renarin. "Ama yanılıyorlar. Senin sadece biraz dinlenmen gerek. Biliyorum. Onu ben de özlüyorum."

Dalinar dudaklarını yaladı. "Sana ne dedi?" dedi sesi boğukça. "Annen sana benim hakkımda ne dedi?"

"Ordudaki tek dürüst subay olduğunu," dedi Renarin. "Şerefli bir asker olduğunu. Elçiler kadar asil olduğunu. Bizim babamız, Alethar'daki en büyük adam."

Ne aptalca sözlerdi. Ama Dalinar kendini ağlarken bulmuştu. Renarin onu bıraktı ama Dalinar onu yakalayarak sarıldı.

Ah, Yaradan. Ah Tanrım. Tanrım, lütfen... Oğullarımdan nefret etmeye başladım. Neden çocuklar da ondan nefret etmiyordu ki? Dalinar'dan nefret etmelilerdi. O nefret edilmeyi *hak ediyordu*.

Lütfen. Ne olursa. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Yardım et. Yardım et...

Dalinar ağladı ve o çocuğa sanki yalan dünyadaki tek gerçek oymuş gibi sarıldı.

Yelig-nar'ın müthiş güçleri vardı, belki de bütün Dalga güçlerinin birleşimine sahipti. Herhangi bir Yokelçiyi son derecede tehlikeli bir düşmana dönüştürebilirdi. İlginç bir şekilde bulduğum üç efsane bu süreci başlatmak için bir mücevherin yutulmasından bahsediyor.

—Mitika, Hessi, sayfa 27

Kaladin Shadesmar'da hızla yürüyor, içinde kaynayan tatminsizlik hissine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Mmm..." dedi Desen arkalarında başka bir çığlık daha yükselirken. "İnsanlar, duygularınızı durdurmanız gerekiyor. Burada hiç kullanışlı değiller."

Grup gerçek dünyadaki nehre karşılık gelen dar kara hattı boyunca güneye doğru ilerledi. En yavaş olanları Shallan'dı ve onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu, bu yüzden biraz Fırtınaışığı tutması gerektiğine karar vermişlerdi. Ya tutacaktı ya da bağıran sprenler onlara yetişecekti.

"Neye benziyorlar?" dedi Adolin Çivit'e, yürürlerken nefes nefeseydi. "Bu seslerin öfkesprenlerinden çıktığını söylemiştin. Kaynayan kan havuzlarından mı?"

"O Fiziksel Âlem'de gördüğünüz kısımları," dedi Çivit. "Burada... ağızlarından salya akıyor. Çok fenalar."

"Ve tehlikeliler," dedi Syl. Obsidiyen zemin boyunca koşturuyordu ve yorulurmuş gibi görünmüyordu. "Sprenler için bile. Ama onları nasıl çektik ki? Kimse öfkeli değildi, değil mi?"

Kaladin bir kere daha hüsranını bastırmaya çalıştı.

"Yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordum," dedi Shallan.

"Kendimi bunalmış hissediyordum," dedi Adolin. "Hâlâ da öyleyim. Ama öfkeli değilim."

"Kaladin?" dedi Syl.

Kaladin diğerlerine baktı, sonra bakışlarını yere çevirdi. "Sadece bana... bana Kholinar'ı terk ediyormuşuz gibi geliyor. Anlaşılan bu sadece benim *umurumda*. Siz nasıl yemek bulacağımızdan, Boynuzyiyen Tepeleri'ne bir yol bulmaktan, bu dikey-

sellik midir nedir ondan bahsediyordunuz. Ama biz insanlan Yokelçilerin insafına *terk ediyoruz.*"

"Benim de umurumda!" dedi Adolin. "Köprücü, orası benim *evimdi.* Bunu..."

"Biliyorum," diye patladı Kaladin. Bir nefes alıp kendini sakinleşmeye zorladı. "Biliyorum Adolin. Yeminkapısı'ndan geçerek geri dönmeye çalışmanın mantıklı olmadığını *biliyorum.* Bu taraftan nasıl çalıştıracağımızı bilmiyoruz, dahası bozulduğu da belli. Düşüncelerim mantıklı değil, duygularıma da hâkim olmaya çalışacağım. Söz veriyorum."

Sessizleştiler.

Adolin'e kızgın değilsin, diye düşündü Kaladin kendini zorlayarak. *Aslında* kimseye *kızgın değilsin. Sadece tutunacak bir şeyler anyorsun. Hissedecek bir şeyler.*

Çünkü karanlık geliyordu.

Yenilginin acısıyla, korumaya çalıştığı adamlan kaybetmenin ızdırabıyla besleniyordu. Ama o her şeyden beslenebilirdi. Hayat iyi mi gidiyor? Karanlık yalnızca daha yüksekten düşmeye doğru gittiğini fısıldıyordu. Shallan Adolin'e bir bakış mı atıyor? Onun hakkında fısıldaşıyor olmalılardı. Dalinar onu Elhokar'ı koruması için mi gönderiyor? Yüceprens Kaladin'den kurtulmak istiyor olmalıydı.

Onu da zaten beceremeyişti. Dalinar Kholinar'ın düştüğünü duyduğu zaman...

Git başımdan, diye düşündü Kaladin gözlerini sıkı sıkı kapatarak. *Git, git, git!*

Hissizlik daha iyi görünene kadar devam edecekti. Ondan sonra o hissizlik Kaladin'i ele geçirecek ve hareket etmeyi bile zorlaştıracaktı. İçeriden her şeyin bitik göründüğü, ölü göründüğü, gittikçe derinleşen kaçınılmaz bir boşluğa dönüşecekti.

O karanlık yerde yeminlerine ihanet etmek istemişti. O karanlık yerde kralı suikastçılara ve katillere teslim etmişti.

Neden sonra uzaklardaki çığlıklar kesildi. Syl öfkesprenlerinin boncuklara, Kholinar'a ve oradaki güçlü duygulara doğru çekildiğini tahmin etti. Grup yürüyüşüne devam etti. Gidecek tek bir yön vardı: boncuk okyanusu boyunca uzanan dar obsidiyen yanmada boyunca güneye.

"Burada yolculuk ettiğim son seferde bunun gibi birkaç yanmadanın yanından geçtik," dedi Çivit. "Her zaman uçlarında deniz fenerleri oluyordu. Bazen erzak için oralarda dururduk."

"Evet..." dedi Syl başıyla onaylayarak. "Onları hatırlıyorum. Karanın nerelerde boncuklara doğru çıkıntı yaptığını bilmek gemiler için faydalı. Bunun sonunda da bir tane olmalı... gerçi epey uzun görünüyor. Birkaç gün boyunca yürümemiz gerekecek."

"En azından bu da bir hedef," dedi Adolin. "Güneye gideceğiz, deniz fenerine ulaşacağız ve orada bir gemi yakalamayı umacağız."

Adımlarında çekilmez bir enerji vardı, sanki bu korkunç yer onu gerçekten *heyecanlandırıyordu.* Aptal Adolin, büyük ihtimalle uzun vadede neler olabileceği hakkında hiç...

Kes. KES. O sana yardım etti.

Fırtınalar adına. Kaladin böyle olduğu zamanlarda kendinden nefret ediyordu. Zihnini boşaltmaya çalıştığı zaman o karanlık boşluğa doğru kayıyordu. Ama onun yerine düşünmeye başladığı zaman da Kholinar'da olanları hatırlıyordu. Sevdiği kişiler birbirlerini öldürüyordu. Korkunç, dehşet verici bir bakış açısıydı.

Kaladin farklı bakış açılarını anlayabiliyordu. Yıllarca köleleştirilmiş olmanın öfkesiyle parshmenler yozlaşmış bir iktidarı devirmeye çalışıyordu. Alethiler işgalci canavarlara karşı vatanlarını koruyordu. Elhokar oğlunu kurtarmaya çalışıyordu. Saray muhafızları yeminlerine sadık kalmaya çalışıyordu.

Bakılacak çok fazla açı vardı. Çok fazla duygu. Kaladin'in sadece iki seçeneği mi vardı? Acı ya da yokluk mu?

Diren.

Yürüyüşleri devam etti ve dikkatini düşünceleri yerine çevresine çevirmeyi denedi. İnce yanmada düşündüğü gibi çorak değildi. Kenarları boyunca büyüyen yabanî otlara benzer küçük kırılgan bitkiler vardı. Sorduğu zaman Syl bunların da aynen Fiziksel Âlem'deki bitkiler gibi büyüdüğünü söyledi.

Çoğu siyahtı ama arada bir vitraylı pencere gibi birbirlerine karışan canlı renkleri oluyordu. Hiçbiri diz hizasını geçmiyordu ve büyük bir kısmı bileklerine ancak geliyordu. Ne zaman bir tanesine sürtünse kırılarak çöküyordu ve kendisini berbat hissetmesine neden oluyordu.

Ne kadar uzun süre yürürlerse yürüsünler, güneşin gökyüzündeki yeri değişirmiş gibi görünmüyordu. Bulutlar arasındaki açıklıklarda sadece siyahlık görülüyordu. Ne bir yıldız, ne bir ay. Ebedî bir karanlık.

◆
◆ ◆

Gece olması gereken zaman kamp yaptılar, ertesi gün boyunca yürüdüler. Kholinar uzaklaşıp kayboldu ama ilerlemeye devam ettiler. En önde Çivit, sonra Desen, Syl ve Kaladin, Shallan ve Adolin de arkada, Adolin'in spreni ise onların peşindeydi. Kaladin artçı olmayı tercih ederdi ama denediği zaman Adolin en arkaya geçiyordu. Prenscik ne düşünüyordu ki? Eğer dikkat eden olmazsa Kaladin'in geride kalacağını mı?

Syl yanında yürüyordu, çoğunlukla sessizdi. Bu tarafa geri dönmek onu rahatsız etmişti. Arada sırada denk gelen renkli bitkiler gibi şeylere bakıyor ve sanki hatırlamaya çalışırmış gibi başını bir yana eğiyordu. "Ölü olduğum zamanlardan kalma bir rüya gibi," demişti Kaladin onu yokladığında.

Bir başka "geceyi" daha kamp yaparak geçirdiler, sonra yine yürümeye başladılar. Kaladin kahvaltı etmedi, erzakları tükenmiş sayılırdı. Dahası guruldayan karnını dert etmiyordu. Ona hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Ona kaybettiği adamlardan başka düşünecek bir şeyler veriyordu...

"Nerede yaşıyordun?" diye sordu Syl'e, sonsuzmuş gibi görünen yanmada boyunca yürürken hâlâ çantasını taşıyordu. "Gençliğinde, bu taraftayken?"

"Çok uzakta batıda," dedi Syl. "Şerefsprenlerinin yönettiği büyük bir şehirde! Gerçi ben sevmiyordum. Seyahat etmek istiyordum ama Babam beni şehirde tutuyordu, özellikle de... sonra... sen de biliyorsun."

"Aslında bildiğimi sanmıyorum."

"Bir Parlayan Şövalye'yle bağ kurmuştum. Sana ondan bahsetmedim mi? Hatırlıyorum da..." Yürürken gözlerini kapattı, çenesini sanki Kaladin'in hissedemediği bir esintinin keyfini çıkarırmış gibi kaldırdı. "Doğduktan kısa bir süre sonra onunla bağ kurdum. Yaşlı bir adamdı, nazikti ama *savaştı*. Bir savaşta. Ve sonra öldü..."

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Bu uzun zaman önceydi."

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Ben bağ için hazır değildim. Normalde sprenler Parlayanlarının ölümünü atlatırlar ama ben... onu kaybettiğim zaman kendimi kaybettim. Sonra nahoş bir şekilde şans yüzüme güldü çünkü Hıyanet oldu. İnsanlar yeminlerini bozdular, bu kardeşlerimi öldürdü. O zaman bir bağım olmadığı için ben kurtuldum."

"Fırtınababa da seni hapis mi etti?"

"Babam benim de diğerleriyle birlikte öldürüldüğümü sanmıştı. Beni bulduğunda uyuyordum, sizin tarafınızda... vay be, bin yıl falan geçmiş olmalı. Beni uyandırdı ve eve götürdü." Syl omzunu silkti. "Ondan sonra şehirden çıkmama izin vermedi." Kaladin'in koluna girdi. "Aptallık ediyordu, Hıyanet'ten sonra doğan diğer şerefsprenleri de. Kötü

bir şeylerin yaklaştığını biliyorlardı ama bir şey yapmadılar. Ve ben senin çağrını duyuyordum, o kadar uzaktan bile..."

"Fırtınababa sana izin mi verdi?" dedi Kaladin, duyduklarıyla afallamıştı. Bu Syl'in hakkında şimdiye kadar öğrendiği her şeyden daha fazlasıydı.

"Tüydüm," dedi Syl bir sıntışla. "Zihnimi feda ettim ve sizin dünyanıza katıldım, rüzgârsprenlerinin arasında saklandım. Bu tarafta onları neredeyse hiç görmeyiz. Bunu biliyor muydun? Bazı sprenler büyük ölçüde sizin âleminizde yaşıyor. Sanırım rüzgâr her zaman var, o yüzden onlar tutkular gibi solup gitmiyor." Başını salladı. "Aa!"

"Aa mı?" diye sordu Kaladin. "Bir şey mi hatırladın?"

"Hayır! Aa!" Ellyle işaret ederek zıpladı. "Bak!"

Uzaklarda, loş manzarada bir kıvılcım gibi parlak sarı bir ışık görünüyordu.

Bir deniz feneri.

Yelig-nar'ın ruhlarla beslendiği söylenir ama belirgin bir açıklama bulamadım. Bu gizemin doğru olduğundan emin değilim.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 51

Urithiru'daki hükümdarlar toplantısının ilk gününde Navani, mevkileri ne kadar önemli olursa olsun herkese kendi sandalyesini taşıttı. Eski Alethi geleneği bir toplantıya gelen her şefin kendi önemli bilgisini getirmesini salık verirdi.

İlk gelenler Navani ve Dalinar'dı, asansörden indiler ve Urithiru'nun tepesine yakın olan toplantı odasına doğru yürüdüler. Navani'nin sandalyesi sade ama rahattı, minderliydi ve Ruhdökülmüş ahşaptan yapılmıştı. Dalinar bir tabure getirmeye kalkmıştı ama o daha iyi bir şeyler bulması için ısrar etmişti. Burası savaş meydanında bir komuta çadırı değildi ve zorlama alçakgönüllülük hükümdarları etkilemezdi. Dalinar sonunda ağırkütük ağacından sağlam bir sandalye seçmişti, geniş kolçakları vardı ama minderi yoktu.

Yukarı çıkarken yolu sessizce katların geçmesini izleyerek geçirmişti. Sıkıntılı olduğu zamanlarda Dalinar sessizleşirdi. Alnı düşüncelerle kırışırdı ve dışarıdan bakanlara kaşlarını çatıyormuş gibi görünürdü.

"Onlar kaçmayı başardılar Dalinar," dedi Navani ona. "Bundan eminim. Elhokar ve Adolin güvendeler."

Dalinar başını salladı. Ama onlar kurtulduysa bile Kholinar düşmüştü. Bu kadar rahatsız görünmesinin sebebi bu muydu?

Hayır, bu başka bir şeydi. Azir ziyaretinden döndükten sonra rahatsızlandığından beri sanki Dalinar'ın içinde bir şeyler kopmuş gibi görünüyordu. Bu sabah Navani'den sessizce toplantıya başkanlık etmesini istemişti. Navani ona olanlar hakkında endişeliydi, hem de son derece. Ve Elhokar için de. Ve Kholinar için...

Ama fırtınalar adına, bu ittifakı oluşturabilmek için çok fazla uğraşmışlardı. Navani bunun şimdi yıkılmasına izin *vermeyecekti*. Kızı için zaten yas tutmuştu ama sonra kızı ona geri dönmüştü. Elhokar'ın da aynı şekilde geri döneceğini umut etmek *zorundaydı* ya da en azından Dalinar yas tutarken Navani işlerle ilgilenebilirdi.

Cam pencerelerinden dağların yukarıdan manzarası görünen büyük toplantı odasında sandalyelerini yere koydular. Hizmetkârlar yarım daire şeklindeki odanın eğimli duvarı boyunca yiyecek ve içecek servislerini hazırlamışlardı. Zeminde çinilerle etrafındaki Dalgalar ve Özler'le Yaradan'ın Çift Gözü resmedilmişti.

Arkalarından Köprü Dört de odaya doluştu. Pek çoğu basit sandalyeler getirmişti ama Herdazlının sendeleye sendeleye asansöre getirdiği gümüş kakmalar ve işlemeli mavi kumaşlarla süslenmiş sandalye o kadar gösterişliydi ki, neredeyse bir taht sayılırdı.

Epey bir itiş kakıştan sonra sandalyelerini Navani'ninkinin arkasına dizdiler ve sonra müsaade bile istemeden yiyeceklere saldırdılar. Açıkgözlü Paredarlar olmaktan bir basamak aşağıda olan bir gruba göre itaatsiz ve gürültücüydüler.

Köprü Dört'tekiler liderlerinin olası ölüm haberini her zamanki gibi gülerek karşılamışlardı. *Kaladin fırtınanın fırlattığı bir kayadan daha serttir Berrakhanım,* demişti Teft Navani'ye. *O Köprü Dört'ten sağ çıktı, uçurumlardan sağ çıktı ve bundan da sağ çıkacaktır.*

Onların bu iyimserliklerini iç rahatlatıcı bulduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Ama ekipleri kurtulduysa neden son yücefırtınada geri dönmemişlerdi?

Sakin ol, dedi Navani kendi kendine, etrafları kahkahasprenleriyle çevrelenmiş köprücülere baktı. Bu adamlardan bir tanesi şu anda Jezerezeh'in Şerefkılıcı'nı taşıyordu. Navani hangisi olduğunu bilmiyordu, Kılıç sıradan bir Parekılıcı gibi geri gönderilebiliyordu ve tahmin edilebilir olmamak için aralarında elden ele dolaştırıyorlardı.

Kısa süre sonra diğerleri de başka asansörlerden gelmeye başladılar ve Navani dikkatle izledi. Sandalye taşıma geleneği kısmen bir eşitlik sembolüydü ama Navani hükümdarların seçimlerine bakarak onlar hakkında bir şeyler öğrenebileceğini de tahmin etmişti. İnsan olmak kargaşanın içinde mantık aramak, dünyadaki rastgele ögelerin arasında bir anlam bulmak demekti.

İlk gelen genç Azir'in Birincisi oldu. Terzisi hükümdar kıyafetini onun üzerine uydurmakta muhteşem bir iş çıkarmıştı, gencin o gösterişli cübbeler ile o başlığın içinde yüzen bir çocuk gibi görünmesi işte bile değildi. Azish tarzı cart renklerle kaplanmış çok süslü bir taht taşıyordu ve en yakın danışmanlarının her biri tek elleriyle tutarak ona yardım ediyordu.

Büyük kafile yerlerine yerleşti ve arkalarından Azir'in tebaası olan krallıkların üçünün vekillerinin de aralarında olduğu diğerleri içeriye doldu; Emul'un Birincisi, Yezier prensesi ve Tashikk'ten gelen temsilci. Hepsi Azir'in Birincisininkinden daha sade sandalyeler getirmişti.

Burada bir dengeleme süreci yaşanıyordu. Üç krallığın her biri Azir'e sadece mahcup etmemeye yetecek kadar saygı gösteriyordu. Bunlar sadece isim olarak Azir'in tebaasıydı. Yine de Navani'nin bütün diplomatik çabalarını Azir'in Birincisine odaklaması yeterli olmalıydı. Tashikk, Emul ve Yezier onun lafına uyacaktı. Tashikk ve Yezier tarihsel olarak Azish tahtına en yakın olanlardı ve Emul'un ise Tukar'la savaşından sonra kendi başına ayakta duracak hâli kalmamıştı ve Yokelçi saldırısı da prensliği neredeyse yıkmıştı.

Daha sonra Alethi kafilesi geldi. Abisinin başına bir şeyler gelmiş olabileceği için dehşet içindeymiş gibi görünen Renarin basit bir sandalye getirmişti. Jasnah onu bile geçmiş ve bir tabureyle gelmişti, o ve Dalinar birbirlerine sinir edecek kadar benzeyebiliyorlardı. Navani Sebarial ve Palona'nın diğer yüceprenslerin yanında olmadığını kızgınlıkla fark etti. Gerçi en azından ellerinde masaj masalarıyla gelmemişlerdi.

Dikkate değer bir şekilde İlalai Sadeas kendi sandalyesini taşıma koşulunu çiğniyordu. Yüzü yara izleriyle kaplı bir muhafız onun için vernikienmiş parlak bir sandalyeyi

yere koydu, o kadar koyu kestane renkliydi ki siyah bile sayılabilirdi. Otururken Navani'yle göz göze geldi, bakışları soğuk ve kendinden emindi. Teknik olarak yüceprens Amaram'dı ama o hâlâ Thaylenah'da askerleriyle birlikte şehri yeniden inşa etmek için çalışıyordu. Navani zaten İalai'ın bu toplantıda onları temsil etmesi için Amaram'a izin vereceğini hiç sanmıyordu.

İalai ve Navani'nin akşam yemeklerinde buluşup kocalarının fethetmekte olduğu krallığı sağlamlaştırmak için komplo kurduklan günler ne kadar geride kalmış gibi görünüyordu. Şimdi Navani, kadını yakasından tutup sallamak istiyordu. *Bir fırtına kapısı dakika için sorun çıkarmayı bırakamaz mısın?*

Eh, artık çok uzun zamandır süregeldiği gibi diğer yüceprensler ya Kholin'e ya da Sadeas'a uyacaklardı. İalai'nin toplantıya katılmasına izin vermek hesaplı bir riskti. Ona yasak koyulursa kadın toplantıyı sabote etmenin bir yolunu mutlaka *bulurdu*. Onu içeri almakla belki bu işin önemini anlamadı umut edilebilirdi.

En azından Kraliçe Fen ve eşi bu ittifaka tamamen katılmış gibi görünüyorlardı. Sandalyelerini cam pencerelerin önüne koydular, Thaylenlilerin sıklıkla şaka yollu dedikleri gibi sırtlarını fırtınaya veriyorlardı. Tahta sandalyelerinin sırtlan yüksekti, mavi renge boyanmışlardı ve solgun bir denizci beyazı kumaşla kaplanmışlardı. Elinde hiçbir özelliği olmayan ahşap bir sandalye taşıyan Taravangian yanlarına oturmak için izin istedi. Her ne kadar Navani ona, Bilgeleri Ashno'suna ve yaşı ilerlemiş olan diğer kişilere özel olarak izin vermiş olsa da, yaşlı adam kendi sandalyesini taşımakta ısrar etmişti.

Adrotagia onunla oturdu, Dalgabağlayan'ı da öyle yaptı. Gidip Köprü Dört'e katılmamıştı... ve Navani ilginç bir şekilde kadını hâlâ *Taravangian'ın* Dalgabağlayanı olarak gördüğünü fark etti.

Geri kalan son önemli kişi de Natan temsilcisi Au-nak'tı. Roshar'ın doğu kıyısındaki tek bir şehir devleti ile hamisi olduğu birkaç diğer şehirden oluşan yıkılmış bir krallığı temsil ediyordu.

Bir an için bütün bunlar Navani'ye çok fazla göründü. Bütün incelikli ayrıntılarıyla Azish İmparatorluğu. Alethi yüceprensleri arasındaki mücadele. Her nasılsa Roshar'daki en büyük ikinci krallık Jah Keved'in kralı olmuş Taravangian. Kraliçe Fen ve onun şehrindeki loncalara karşı yükümlülükleri. Şu anda sanki yarışıyormuş gibi koca Boynuzyiyenli köprücüden fazla yemek yemeye çalışan küçük Reshili gibi Parlayanlar.

Düşünülmesi gereken ne kadar çok şey vardı. Dalinar *şimdi mi* geri adım atıyordu?

Sakin ol, diye düşündü Navani derin bir nefes alarak. *Kargaşadan düzen kur. Buradaki düzeni bul ve inşa etmeye başla.*

Herkes kendiliğinden bir daire oluşturmuştu, en önde hükümdarlar ve onların arkalarında yüceprensler, vezirler, tercümanlar ve kâtipler açılıyordu. Navani ayağa kalktı ve yürüyerek merkeze geldi. Tam herkes sessizleşmeye başlarken Sebarial ve metresi de nihayet teşrif etti. Doğrudan yemeklere doğru yürüdüler, görünüşe göre sandalyelerini tamamen unutmuşlardı.

"Ben Roshar tarihinde bunun gibi başka bir toplantının yapıldığını bilmiyorum," dedi Navani oda tekrar sessizleşirken. "Belki Parlayan Şövalyeler'in zamanında sık olurdu ama Hıyanet'ten beri böyle bir şey gerçekleşmedi. Siz soylu misafirlerimize teşekkür ediyor ve hoş geldiniz diyorum. Bugün burada tarih yazıyoruz."

"Tek gereken bir Issızlık oldu," dedi Sebarial yemek masasından. "Dünyanın sonu daha sık gelmeli. Herkesi çok daha yardımsever yapıyor."

Çeşitli tercümanlar yetkililerine fısıldayarak tercüme yaptı. Navani kendisini Sebarial'i kuleden aşağı atmak için çok mu geç kaldığını merak ederken buldu. Bu yapılabilirdi, Urithiru'nun Köken'e doğru bakan dik yüzü dümdüz en aşağıya kadar gidiyordu. Eğer isterse Sebarial'ın neredeyse dağların eteklerine kadar düşmesini izleyebilirdi.

"Biz burada Roshar'ın geleceğini konuşmak için toplandık," dedi Navani sert bir şekilde. "Müşterek bir vizyonumuz ve amacımız olması gerekiyor."

İnsanlar düşünürken odada etrafına bakındı. *İlk o konuşacak,* diye düşündü Emul'un Birincisinin sandalyesinde kımıldanıp durduğunu fark ederek. İsmi Bilgi-il Vexil'di ama Alethi yüceprenslerine evlerinin isimleriyle hitap edilmesi gibi insanlar genellikle Makabaki prenslerine ve birincilerine de ülkelerinin isimleriyle hitap ederdi.

"İzlenecek yol oldukça açık, değil mi?" dedi Emul bir çevirmen aracılığıyla, gerçi Navani onun Azlşçesini anlıyordu. Sandalyesinde Azir'in çocuk imparatoruna eğildi, sonra devam etti. "Ülkemi hain parshmenlerin elinden geri almalıyız, ondan sonra da Tukar'ı fethetmeliyiz. Bir tann olduğunu iddia eden bu akıl hastası adamın şanlı Azish İmparatorluğu'na kafa tutmaya devam etmesine müsaade etmek delilik."

Bu iş kolay olmayacak, diye düşündü Navani, masadakiler aynı anda konuşmaya başladığı zaman. Hürelini havaya kaldırdı. "Adil bir şekilde başkanlık etmek için elimden geleni yapacağım Majesteleri ancak sizlerin de benim tek bir kişi olduğumu görmeniz gerekiyor. Birbirinizi bastırmaya çalışmak yerine konuşmalan kolaylaştırmak için sizlerin de bana yardımcı olmanıza güveniyorum."

Navani kalkıp söz almasını umut ederek Azir'in Birincisine başını eğdi. Bir çevirmen söylediklerinin tercümesini birincinin sol kulağında fısıldadı, sonra Vezir Noura öne doğru eğildi ve diğer kulağına bir şeyler fısıldadı, şüphesiz ki talimat veriyordu.

Önce toplantının nasıl gittiğini izleyecekler, diye karar verdi Navani. *Şimdi diğerlerinden biri konuşacak. Kendi varlıklarını belli etmek, Emuli'nin dediklerine itiraz etmek isteyecekler.*

"Taht Emul'un Birincisini duydu," dedi küçük imparator en sonunda. "Ve, ee, arzularının farkındayız." Durakladı ve etrafına bakındı. "Iı, başkasının diyeceği bir şey var mı?"

"Abim sizlere hitap etmek istiyor," dedi uzun boylu zarif Tashikk temsilcisi, halkının geleneksel peştamalı yerine altın ve sarı renk işlemeleri olan çiçek desenli bir takım elbise giymişti. Bir uzakalem Tashikk prensinin toplantıya iletmek istediği mesajı karalarken bir kâtip de temsilciye fısıldıyordu.

Emul'a karşı çıkacak, diye düşündü Navani. *Bize hedef gösterecek. Belki de İri'yi.*

"Biz Tashikk olarak bu şanlı geçitlerin keşfedilmesiyle daha çok ilgileniyoruz," dedi temsilci. "Alethiler bizi buraya davet ettiler ve bu büyük ittifakın bir parçası olduğumuzu söylediler. Biz de saygıyla bu kapıların kullanımından ne kadar sıklıkla faydalanacağımız ve vergilendirme konusunda nasıl müzakere yapılacağı hakkında bilgi almak istiyoruz."

Oda bir anda karıştı.

"Ecdat toprağımızda bulunan bize ait kapı, bizim iznimiz olmadan kullanılıyor," dedi Au-nak. "Ve her ne kadar Alethilere kapıyı bizim için ele geçirmelerinden dolayı şükran duysak da..."

"Eğer bir savaş olacaksa vergiler hakkında konuşmak için iyi bir zaman değil," diyordu Fen. "Serbest ticareti hemen kabul etmeliyiz."

"Bu da senin tüccarlarının yararına Fen," diye seslendi Sebarial. "Neden bize ücretsiz savaş erzakı vermiyorlar, istersen önce bunu konuşalım."

"Emul..." diye başladı Emul'un Birincisi.

"Bir dakika, tamamıyla düşmanın tarafına geçmiş gibi görünen İri ve Rira hakkında endişelenmemiz gerekmez mi?" dedi Yezier prensesi.

"Lütfen," dedi Navani etrafta yükselen konuşmaları keserek. "*Lütfen.* Sırayla konuşalım. Belki de nerede savaşacağımıza karar vermeden önce düşman tehdidine karşı kendimizi en iyi şekilde nasıl donatabileceğimizi tartışmalıyız." Taravangian'a baktı.

"Majesteleri, bizlere Jah Keved'deki âlimlerinizin yarattıkları kalkanlardan bahsedebilir misiniz?"

"Evet. Onlar... onlar sağlam."

"... Ne kadar sağlam?" diye yokladı Navani.

"Çok sağlam. Ee, evet. Yeterince sağlamlar." Başını kaşıdı ve çaresizce Navani'ye baktı. "Ne kadar... ne kadar sağlam olmaları gerekiyor?"

Navani derin bir nefes aldı. Taravangian iyi bir gün geçirmiyordu. Navani'nin annesi de böyle olurdu; bazı günler iyiydi, bazı günlerse etrafında olanların farkında bile olmuyordu.

"Yanm-pareler düşmana karşı bir avantaj sağlar," dedi Navani odaya hitap ederek. "Azish âlimlerine planları verdik, kaynaklarımızı birleştirmeyi ve üretim süreci üzerinde birlikte çalışmayı bekliyorum."

"Parezırhı'na ulaşabilir mi?" diye sordu Kraliçe Fen.

"Olabilir," dedi Navani. "Ama burada Urithiru'da keşfettiklerimiz üzerinde çalıştıkça antik çağlarda ileri teknoloji kullandıkları fikrinin o kadar yanlış olduğunu fark etmeye başladım. En iyi ihtimalle bir abartı, belki de bir hayal."

"Ama Pareler..." dedi Fen.

"Sprenlerin izdüşümleri," diye açıklama yaptı Jasnah. "Fabrial teknolojisi değil. Urithiru'yu terk ettikleri günlerde, Parlayanlar'ın sözlerini içeren mücevherler bilmediğimiz bir şekilde kullanılmış olsalar bile çok basitler. Biz her zaman Issızlıklar esnasında çok ileri teknolojileri kaybettiğimizi sanıyorduk ama görünüşe göre teknolojik olarak antik çağların çok ama çok ilerisindeyiz. Kaybettiğimiz şey sprenlerle bağ kurma yeteneği."

"Kaybedilmedi. *Terk edildi,*" dedi Azir'in Birincisi.

Rahat bir şekilde oturan Dalinar'a doğru baktı. Omuzları çökmemişti ama dimdik de durmuyordu, duruşu bir şekilde, "Burada kontrol bende. Öyle değilmiş gibi düşünmeyin," diyor gibiydi. Dalinar fark edilmemeye çalıştığı zaman bile odanın üzerinde yükseliyordu. O kırışık alnı mavi gözlerini gölgeliyordu ve çenesini ovalama şekli akla ilk önce kimi idam ettireceğini düşünen bir adamın görüntüsünü getiriyordu.

Toplantıya gelenler sandalyelerini bir daire şeklinde dizmişlerdi ama büyük kısmı Navani'nin sandalyesinin yanında oturan Dalinar'a bakıyordu. Olanlardan sonra ona güvenmiyorlardı.

"Kadim yeminler edildi," dedi Dalinar. "Biz yeniden Parlayan olduk. Bu sefer sizleri terk etmeyeceğiz. Yemin ediyorum."

Vezir Noura Azir'in Birincisinin kulağına fısıldadı ve o da konuşmadan önce başını salladı. "Biz sizin el attığınız bu güçler konusunda hâlâ *fazlasıyla* endişeliyiz. Bu beceriler... Kayıp Parlayanlar'ın bu güçlerden vazgeçmekte haksız olduklarından kim emin olabilir ki? Bir şeylerden korkuyorlardı ve bu kapıları bir nedenden dolayı kilitlediler."

"Artık bu yoldan geriye dönmek için çok geç Majesteleri," dedi Dalinar. "Ben Fırtınababa'nın kendisiyle bağ kurdum. Ya bu güçleri kullanacağız ya da işgalin karşısında ezileceğiz."

Birinci arkasına yaslandı. Danışmanları endişeli görünüyorlardı. Kendi aralarında fısıldaştılar.

Kargaşanın içinden düzen çıkar, diye düşündü Navani. Köprücülere ve Lift'e işaret etti. "Endişelerinizi anlıyorum ancak eminim ki bu Parlayanlar'ın ettikleri yeminler hakkındaki raporlarımızı okudunuz. Korumak. Hatırlamak. Bu yeminler amacımızın haklı olduğunun, Parlayanlarımızın güvenilir olduğunun kanıtı. Bu güçler emin ellerde Majesteleri."

"Bence lafı çevirmeyi ve birbirimizin sırtını sıvazlamayı bırakmalıyız," diye ilan etti İalai.

Navani İalal'yle yüzleşmek için hızla döndü. *İşi mahvetmeye kalkma*, diye düşündü kadının gözlerinin içine bakarak. *Sakın buna cüret etme.*

"Dikkatimizi toplamak için buradayız," diye devam etti İalai. "Uzun sürecek bir savaşta en iyi konumu kazanmak amacıyla nereyi işgal etmemiz gerektiğini tartışıyor olmalıyız. Belli ki sadece tek bir cevap var. Shinovar verimli bir diyar. Meyve bahçelerinin ucu bucağı yok, ülkeleri o kadar uysal ki çimenleri bile rahat ve şişmanlamış. Ordularımızı beslemek için orayı ele geçirmeliyiz."

Odadaki diğerleri sanki bu tamamen mantıklı bir konuşma konusuymuş gibi kafalarını salladılar. İalai Sadeas tek bir kasıtlı sözüyle herkesin fısıldaştığı şeyi kanıtlamıştı: Alethiler sadece dünyayı korumak için değil, fethetmek için bir ittifak kuruyordu.

"Shin Dağları tarihsel olarak hep sorun olmuştur," dedi Tashikk temsilcisi. "Dağların üzerinden geçerek saldırmak imkânsız."

"Artık Yeminkapıları var," dedi Fen. "Özellikle o sorunu yeniden gündeme getirmek için değil ama Shin kapısının açılıp açılamayacağını araştıran var mı? Normal yollardan istilası zor Shinovar'ın da bir mevzi olarak elimizde olması konumumuzu kuvvetlendirmemize yardımcı olacaktır."

Navani alçak sesle İalai'ye küfretti. Bu sadece Azishlerin kapıların tehlikeli olduğu hakkındaki endişelerini arttıracaktı. Navani tartışmayı kontrol altına almaya çalıştı ama yine elinden kayıp gitti.

"Yeminkapıları'nın ne yapabildiğini bilmemiz gerekiyor!" diyordu Tashikk. "Alethiler onlar hakkında keşfettikleri her şeyi bizlerle paylaşamaz mı?"

"Ya sizin halkınız?" diye karşılık verdi Aladar. "Büyük bilgi tüccarları onlar. Siz sırlarınızı bizimle paylaşamaz mısınız?"

"Tashikk'in bilgileri herkese açıktır."

"Astronomik bir ücret karşılığında."

"Bizim..."

"Ama *Emul*..."

"Her şey birbirine girecek, bunu şimdiden görebiliyorum," dedi Fen. "Kendi aramızda serbestçe ticaret yapabilmemiz gerek ama Alethi açgözlülüğü bunu yok edebilir."

"*Alethi* açgözlülüğü mü?" diye tersledi İalai. "Bizi ne kadar sıkıştırabileceğini mi görmeye çalışıyorsun? Çünkü seni temin ederim ki Dalinar Kholin'in bir avuç tüccar ve bankerden gözü korkmayacak."

"Lütfen," dedi gittikçe yükselen gürültünün arasında Navani. "Sessiz olun."

Kimse fark etmiş gibi bile görünmedi. Navani derin bir nefes aldı, sonra zihnini boşalttı.

Kargaşadan düzen. Bu kargaşadan nasıl düzen çıkarabilirdi? Navani kaygılanmayı bir kenara bıraktı ve onları dinlemeye çalıştı. Getirdikleri sandalyeleri, seslerinin tonlarını inceledi. Taleplerinin ya da isteklerinin arkasında korkulan gizliydi.

Durumun şekline bir anlam vermeye başlamıştı. Şu anda bu oda inşaat malzemeleriyle doluydu. Bir fabrialın parçalarıyla. Her hükümdar, her krallık bir parçaydı. Dalinar onları bir araya toplamış ama onları *dizmemişti*.

Navani Azir'in Birincisinin önüne yürüdü. Şok edici bir şekilde onun önünde eğildiği zaman insanlar sessizleşti.

"Ekselansları," dedi Navani doğrulurken. "Size göre Azish halkının en büyük kuvveti nedir?"

Navani'nin sözleri tercüme edilirken danışmanlarına bir bakış attı ama onlar imparatora bir şey demedi. Daha çok onlar da ne cevap vereceğini merak ediyor gibi görünüyorlardı.

"Kanunlarımız," diye cevap verdi en sonunda.

"Meşhur bürokrasiniz," dedi Navani. "Kâtiplerinlz ve yazmanlarınız; ve bunun uzantısı olarak Tashikk'teki büyük istihbarat merkezleriniz, Yezier'in fırtınabekçileri ve zamansayarları, Azish lejyonları. Roshar'daki en büyük idareciler sizsiniz. Hayata karşı düzenli yaklaşımınıza uzun zamandır imreniyorum."

"Belkl de bu yüzden kompozisyonunuz o kadar iyi karşılanmıştır Berrakhanım Kholin," dedi imparator, sesi samimi gibiydi.

"Sizin yeteneklerinizin ışığında merak ediyordum. Eğer kâtiplerinize belli bir görev verilecek olursa bu odada buna itiraz edecek birisi var mı? Kaidelere ihtiyacımız var. Krallıklarımızın birbirleriyle ilişkilerini ve kaynaklarımızın nasıl paylaşılacağını belirleyen kurallara. Siz Azirliler böyle bir şeyi kabul eder miydiniz?"

Vezirler şok olmuş göründü, sonra anında birbirleriyle alçak, heyecanlı ses tonlarıyla konuşmaya başladılar. Yüzlerindeki sevinç ifadeleri bunu kabul edeceklerinin yeterli bir kanıtıydı.

"Şimdi dur biraz," diye araya girdi Fen. "Burada kanun çıkarmaktan mı bahsediyorsunuz? Hepimizin uymak zorunda olacağı kanunlar?" Au-nak da hevesle kafasını sallayarak onayladı.

"Kanundan daha fazlası ve daha azı," dedi Navani. "Bugün kanıtlandığı gibi bize kılavuzluk edecek kurallara ihtiyacımız var. Toplantıları nasıl yapacağımız, sırayla her kişiye nasıl söz hakkı vereceğimiz hakkında prosedürler olmalı. Bilgiyi nasıl paylaşacağımızı belirleyen prosedürler."

"Thaylenah'nın bunu bile kabul edebileceğini sanmıyorum."

"Muhakkak ki en azından ilk önce bu kuralların ne dediğini görmek isteyeceksiniz Kraliçe Fen," dedi Navani ona doğru yürüyerek. "Ne de olsa, Yeminkapıları'ndan geçecek olan ticaretin düzenlenmesi gerekiyor. Acaba kimin nakliyat, kervancılık ve genel ticaret konusunda en iyi uzmanlığı vardır..."

"Onu *bize* mi vereceksin?" diye sordu Fen, tamamen afallamış gibi görünüyordu.

"Mantıklı görünüyor."

Sebarial'ın yedikleri alçak bir sesle boğazına takıldı ve Palona da sırtına sertçe vurdu. Bu işi o istiyordu. *Bu sana bir daha benim toplantıma geç gelip zevzek laflar etmemeyi öğretir,* diye içinden geçirdi Navani.

Dalinar'a bir baktı, endişeli görünüyordu. Eh, son zamanlarda hep böyle görünüyordu.

"Yeminkapıları'nı size vermiyorum," dedi Navani Fen'e. "Ama birilerinin ticaret ve erzak konusunu idare etmesi gerekli. Bu, Thaylenli tüccarlar için oldukça kolay bir iş olur, tabii adil bir anlaşma yapabilirsek."

"Hım," dedi Fen arkasına yaslanarak. Omuzlarını silken eşine bir baktı.

"Peki ya Alethiler?" dedi Yezier'in ufak tefek prensesi. "Ya siz?"

"Eh, bizim de uzmanı olduğumuz bir şey var," dedi Navani. Emul'a doğru baktı. "Krallığınızdan geride kalan kısımların güvenliğini sağlamaya yardımcı olmak için generallerimizin ve ordularımızın yardımını kabul eder miydiniz?"

"Kutsal olan her Kadasix adına!" dedi Emul. "Evet, elbettel Lütfen."

"Tahkimat konusunda uzman olan birkaç kâtibim var," diye önerdi Dalinar ve Jasnah'nın arkasındaki sandalyesinden Aladar. "Elinizde kalan bölgeleri inceleyebilir ve istihkâm konusunda tavsiye verebilirler."

"Ya kaybettiklerimizin geri alınması?" diye sordu Emul.

İalal konuşmak için ağzını açtı, belki yine Alethilerin savaş meziyetlerini methedecekti.

Jasnah kararlı bir şekilde konuşmaya başlayarak onu engelledi. "Ben önce kendi konumlarımızı sağlamlaştırmayı öneriyorum. Tukar, İri, Shinovar... Bunların hepsi-

ne saldırmak çekici görünüyor ama eğer kendimizi çok fazla savunmasız bırakırsak ne faydası olacak? Şu anda oldukları hâliyle ülkelerimizi korumaya odaklanmalıyız."

"Evet," dedi Dalinar. "Kendimize, 'Nereye saldıracağız?' diye sormak yerine, 'Düşmanlarımız şimdi nereye saldıracak?' diye sormalıyız."

"Üç yere konuşlandılar ve mevzilerini sağlamlaştırdılar," dedi Yüceprens Aladar. "İri, Marat... ve Alethkar."

"Ama bir ekip göndermiştiniz." diye sordu Fen. "Alethkar'ı geri almak için."

Navani nefesini tutarak Dalinar'a doğru baktı. O da yavaşça başını salladı.

"Alethkar düştü," dedi Navani. "Ekibimiz başarısız oldu. Vatanımız işgal altında."

Navani bunun odada bir konuşma uğultusuna daha sebep olmasını beklemişti ama sadece afallamış bir sessizlikle karşılaştı.

Jasnah onun yerine devam etti. "Kalan birlikler uçabilen düşmanlar ve parshmen birliklerinin ani saldırıları tarafından taciz edilerek ve şaşırtılarak Herdaz'a ve Jah Keved'e çekildi. Hâlâ dayanan sadece güney sınırındaki yerler kaldı, deniz kenarları. Kholinar tamamen düştü, Yeminkapısı'nı kaybettik. Urithiru'ya ulaşmak için kullanılamasın diye kendi tarafımızdan kilitledik."

"Üzgünüm," dedi Fen.

"Kızım haklı," dedi Navani, bir sığınmacılar halkı hâline geldiklerini itiraf ederken güçlüymüş gibi görünmeye çalışıyordu. "*İlk önce* başka ülkelerin de işgal edilmemesi için çalışmalıyız."

"Benim vatanım..." diye başladı Emul'un Birincisi.

"Hayır," dedi Noura koyu şiveli bir Alethçeyle. "Üzgünüm ama hayır. Eğer Yokelçiler ülkendeki kalan yerleri de isteselerdi alırlardı Vexil. Alethiler elinde kalanı korumana yardım edebilir ve bunu yapmaları anlamsız gibi görünüyor. Düşman Marat'ta toplanmak için sizin yanınızdan geçip gitti, sadece yol üstündeki yerleri fethettiler. Gözleri başka yere bakıyor."

"Ah, eyvah!" dedi Taravangian. "Bana... bana doğru geliyor olabilirler mi?"

"Bu mantıklı bir varsayım gibi görünüyor," dedi Au-nak. "Veden iç savaşı ülkeyi mahvetti ve Alethkar'la Jah Keved'in arasındaki sınır sağlam değil."

"Olabilir," dedi Dalinar. "Ben o sınırda savaştım. Göründüğü kadar kolay bir savaş meydanı değil."

"Jah Keved'i savunmalıyız," dedi Taravangian. "Kral tahtı bana verdiği zaman ona halkına sahip çıkacağıma söz verdim. Eğer Yokelçiler bize saldırırsa..."

Taravangian'ın sesindeki endişe Navani'ye bir fırsat veriyordu. Tekrar odanın merkezine döndü. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, değil mi?"

"Sana yardım için asker göndereceğim Taravangian," dedi Dalinar. "Ama bir ordu, işgal kuvveti gibi görülebilir ve benim müttefiklerimi işgal etmeye niyetim yok, görünüş olarak bile. Bu ittifakı bir dayanışma göstergesi ile perçinleyemez miyiz? Başka kimse yardım edecek mi?"

Azir'in Birincisi Dalinar'ı inceliyordu. Arkasında vezirler ve evlatlar kâğıtlara yazılar yazarak aralarında özel olarak konuşuyorlardı. Bitirdikleri zaman Vezir Noura öne eğildi ve kafasını sallayarak onaylayan imparatora fısıldadı.

"Jah Keved'e beş tabur asker göndereceğiz," dedi imparator. "Bu Yeminkapıları'nın manevra kabiliyeti için önemli bir deneme olacaktır. Kral Taravangian, Azir size destek verecek."

Navani rahatlayarak uzun bir nefesini bıraktı.

İnsanların bir şeyler içebilmesi için toplantıya ara verdi, gerçi büyük ihtimalle çoğu bu süreyi strateji oluşturmak ya da olanları müttefiklerine aktarmakla geçireceklerdi. Yüceprensler konuşmak için gruplara ayrıldı.

Navani Dalinar'ın yanındaki sandalyesine oturdu.

"Çok sayıda söz verdin," diye belirtti Dalinar. "Ticaret ve erzak kontrolünü Fen'e vermek mi?"

"İdare kontrolden farklı bir şey," dedi Navani. "Hem ne olursa olsun, bu ittifakın bir şeyler vermeden işleyebileceğini mi düşünüyordun?"

"Hayır. Elbette hayır." Dalinar gözlerini ileriye dikmişti. O nahoş yüz ifadesi Navani'yi ürpertiyordu. *Ne hatırladın Dalinar? Ve Gecegözcüsü sana ne yaptı?*

Karadiken'e ihtiyaçları vardı. *Navani'nin* Karadiken'e ihtiyacı vardı. İçindeki endişeyi susturacak gücüne, bu ittifakı kurmak için iradesine. Dalinar'ın elini kavradı ama Dalinar gerildi, sonra ayağa kalktı. Ne zaman kendini fazla rahatlamış hissettiğini düşünse bunu yapıyordu. Sanki yüzleşecek bir tehlike arıyor gibiydi.

Navani de yanında ayağa kalktı. "Seni kuleden çıkarmamız gerek," diye karar verdi. "Yeni bir şeyler görürsün. Yeni yerleri ziyaret edersin."

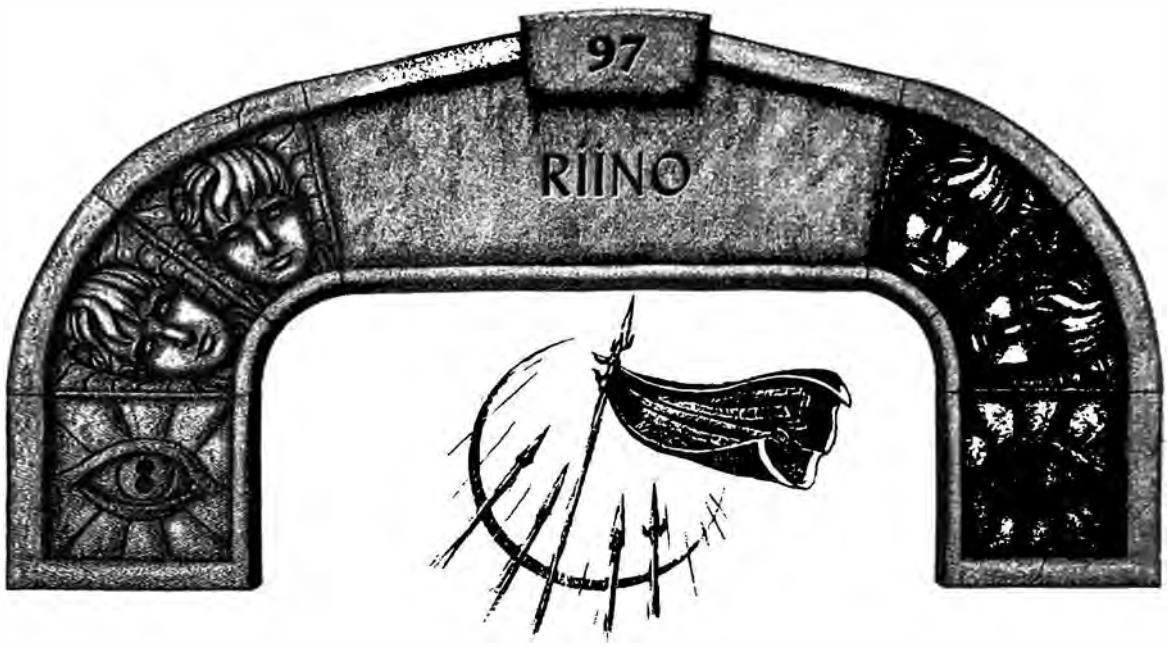
"Bu iyi olurdu," diye cevapladı Dalinar, sesi boğuktu.

"Taravangian seni Vedenar'da gezdirmekten bahsediyordu. Eğer krallığa Kholin askerlerini göndereceksek oradaki duruma bir göz atman mantıklı olur."

"Pekâlâ."

Azishler ittifak metninin ayrıntılarını istişare etmek için Navani'yi çağırdılar. Dalinar'dan ayrıldı ama onun hakkında endişelenmeyi bırakamıyordu. Bugün bir ründuası yakması gerekecekti. Hem de on tane birden, Elhokar ve diğerleri için de. Ama... sorun Dalinar'ın dumanları döne döne yükselerek Asude Saraylar'a giden ründualarını izleyen kimsenin olmadığını iddia etmesiydi. Navani buna inanıyor muydu?

Bugün Roshar'ı birleştirmek için büyük bir adım atmıştı. Ama yine de kendisini hiç olmadığı kadar güçsüz hissediyordu.

Yaradılmamışlar arasında Parlayanlar tarafından en çok korkulan Sja-anat'tı. Onun sprenleri yozlaştırma becerisi hakkında uzun uzun konuşuyorlar, gerçi sadece "düşük" sprenleri; o da ne demekse.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 89

Kaladin ölmekte olan bir kadının elini tutuşunu hatırlıyordu.

Köle olduğu günlerdi. Karanlıkta yere çöktüğünü, ormanlık alandaki sık çalıların derisini çizmelerini, etrafındaki gecenin fazlasıyla sessiz olmasını hatırlıyordu. Hayvanlar kaçmıştı, bir şeylerin yanlış olduğunu anlamışlardı.

Diğer köleler saklandıkları yerlerde fısıldamıyor, kıpırdamıyor ya da öksürmüyorlardı. Onları iyi eğitmişti.

Gitmemiz gerek. Harekete geçmemiz gerek.

Nalma'nın elini çekiştirdi. Yaşlı kadına başka bir eve satılmış olan kocasını bulmasına yardım edeceğine söz vermişti. Bunun yasaya aykırı olması gerekiyordu ama belli damgaları olan kölelere her türlü şeyi yaptığın zaman yanına kalabiliyordu, özelikle de yabancılarsa.

Nalma çekiştirmesine direndi, Kaladin tereddüdünü anlayabiliyordu. Çalılık güvenliydi, şu an için. Ayrıca fazlasıyla belirgindi. Berrakbeyler günlerdir daireler çizerek onları kovalamıştı, giderek daha da yaklaşıyorlardı. Burada kalacak olurlarsa yakalanacaklardı.

Kaladin onu tekrar çekiştirdi, o da mesajı diğer köleye iletti, sıranın sonuna kadar gönderdiler. Sonra Kaladin yapabildiği kadar sessizce başı çekerek onları bir av patikasının olduğunu hatırladığı yöne doğru götürürken elini sıkı sıkı tuttu.

Kaç.

Özgürlüğe ulaş. Tekrar şerefi bul.

Oralarda bir yerde olmalıydı.

Kapanan tuzağın çıkardığı ses Kaladin'in içinde çınladı. Bir yıl sonra hâlâ basanın nasıl kendisi olmadığını merak ediyordu.

Nalma basmıştı. Çığlık atarken elini Kaladin'in elinden kurtardı.

Avcıların borulan karanlıkta inledi. Yeni açılan fenerlerden ışık ağaçların arasındaki üniformalı adamları gösterdi. Diğer köleler dağıldı ve çalılıların arasından sanki av hayvanları gibi fırladılar. Kaladin'in yanında Nalma'nın bacağı çelik bir kapana yakalanmıştı, avı mahvedeceği için hayvanlara karşı bile kullanmayacakları cinsten yaylı ve dişli bir şeydi. Kaval kemiği derisinden dışarı çıkıyordu.

"Ah, Fırtınababa," diye fısıldadı Kaladin acısprenleri etraflarında kıvranırken. "Fırtınababa!" Kanamayı durdurmaya çalıştı ama parmakları arasından kan fışkırıyordu. "Fırtınababa, hayır. Fırtınababa!"

"Kaladin," dedi Nalma sıkılı dişlerin arasından. "Kaladin, *kaç*..."

Oklar kaçan kölelerden bazılarını vurdu. İki tanesi tuzaklara yakalandı. Uzaktan bir ses duyuldu. "Durun! Ö öldürdükleriniz benim malım."

"Bu gerekli Berrakbey," dedi daha güçlü bir ses. Yerel yücebey. "Bu türden davranışlara mahal vermek istemiyorsanız tabii."

O kadar çok kanıyordu ki. Nalma onu ittirerek uzaklaştırmaya, kaçmasını sağlamaya çalışırken Kaladin işe yaramaz bir bandaj yaptı. Kadının elini yakaladı ve tuttu, o ölürken Kaladin ağlıyordu.

Diğerlerini öldürdükten sonra berrakbeyler onu hâlâ orada dizlerinin üzerine çökmüş hâlde buldular. Onu yine de öldürmediler. Diğerleriyle birlikte kaçmadığı için öldürmediklerini söylemişlerdi ama aslında diğer kölelere ibret olacak birine ihtiyaçları vardı.

Sebep ne olursa olsun Kaladin hayatta kalmıştı.

Her zaman olduğu gibi.

◆
◆ ◆

Burada Shadesmar'da çalılık yoktu ama deniz fenerine doğru gizli gizli yaklaşırken o eski içgüdüler Kaladin'in işine yarıyordu. Bu karanlık diyara güvenmediği için önden gidip keşif yapmayı teklif etmişti. Diğerleri de kabul etmişti. Acil bir durumda Çivilemeler sayesinde en kolay kaçabilecek olan oydu ve ne Adolin'in ne de Çivit'in keşif konusunda tecrübesi vardı. Kaladin bu yetenekleri köle olarak kaçarken öğrendiğinden bahsetmemişti.

Yaklaştığını gizlemek için siyah taşların arasındaki yarıkları kullanmaya çalışarak yere mümkün olduğunca yakın kalmaya odaklanmıştı. Neyse ki bu camsı zeminde sessiz adımlar atmak zor değildi.

Deniz feneri tepesinde devasa bir işaret ateşi olan büyük taştan bir kuleydi. Yanmadanın ucunu göze batan turuncu bir panltıyla aydınlatıyordu. Bunun için *ne* yakıyorlardı ki?

Yaklaştı ve kazayla bir grup hayatsprenini ürküttü, bazı kristalimsi bitkilerden havaya fırladılar, sonra tekrar yere doğru süzüldüler. Kaladin dondu ama deniz fenerinden hiç ses duymadı.

Biraz daha yaklaştığı zaman bir süre şüpheli bir şey görebilecek mi diye izlemek için yerleşti. Syl'in Fiziksel Âlem'de sahip olduğu yarı saydam biçimi çok özlüyordu; gözcülük işini yapıp diğerlerine gördüklerini aktarabilir, hatta herkes için görünmez olarak binanın içini bile kontrol edebilirdi.

Kısa bir süre sonra okyanusun boncuklarının arasından sürünerek bir şey çıktı. Şişman, top gibi bir bedeni ve bodur bacakları olan lurg benzeri, yuvarlak bir yaratıktı. Bir bebek kadardı, sıçrayarak Kaladin'e yaklaştı, sonra başının üst yarısının tamamını geriye attı. Kocaman ağzından havaya uzun bir dil fırladı, sallanmaya ve dalgalanmaya başladı.

Fırtınalar adına. Bir beklentispreni mi? Kaladin'in tarafında dalgalanan bayraklar gibi görünüyorlardı ama bunlar... bunlar *dil* miydi? Hayatının hangi diğer basit, güvenilir parçaları tamamen yalandan ibaretti?

Birincisine iki beklentispreni daha katıldı, Kaladin'in yakınında toplanıp uzun sallanan dillerini kaldırdılar. Onlara bir tekme savurdu. "Kışt." Beklenmeyecek kadar sağlamlardı, kımıldamayı reddediyorlardı, o yüzden Kaladin onları kovalayacağını umarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. En sonunda da sadece ilerledi, üç sinir bozucu refakatçisi de zıplaya zıplaya arkasından geliyordu. Bu ilerleyişinin gizliliğini çok fena bozuyor, Kaladin'i daha da geriyordu; bu ise beklentisprenlerini onunla gelmeleri için daha da fazla heveslendiriyordu.

Devasa ateşin ısısının dayanılmaz olmasını bekleyeceği kule duvarına varmayı başardı. Ama neredeyse hissedemiyordu bile. Dikkate değer bir şekilde alevler gölgesinin normal davranmasına neden olarak güneşe doğru uzanmak yerine Kaladin'in arkasına düşmesini sağlıyordu.

Bir nefes aldı, sonra kepenkleri açık pencereden içeriye, deniz fenerinin zemin katına şöyle bir baktı.

İçeride yaşlı bir Shin adam gördü, kırışıklı, çizgi dolu bir derisi ve tamamen kel bir kafası vardı; bir sandalyeye oturmuş, küre ışığıyla bir şeyler okuyordu. Bir insan mıydı? Kaladin bunun iyi bir işaret olup olmadığından emin değildi. Yaşlı adam kitabının bir sayfasını çevirmeye başladı, sonra durup başını kaldırdı.

Kaladin eğildi, kalbi gümbür gümbür atıyordu. O aptal beklentisprenleri de iyice sokulmuşlardı ama dillerinin pencereden görünmesi mümkün olmamalı...

"Merhaba." diye seslendi şiveli bir ses deniz fenerinin içinden. "Kim var orada? Ortaya çık!"

Kaladin içini çekti, sonra ayağa kalktı. Gizlice keşif yapma sözü de buraya kadardı.

◆
◆ ◆

Shallan diğerleriyle birlikte garip bir kaya oluşumunun gölgesinde bekliyordu. Obsidiyenden yapılmış bir mantarı andırıyordu, yüksekliği bir ağaç kadardı; daha önce Shadesmar'a baktığı anların birinde bir benzerini gördüğünü düşünüyordu. Desen onun canlı ama "çok, çok yavaş" olduğunu söylemişti.

Kaladin keşif yaparken grup düşünceler içinde bekliyordu. Onu yalnız göndermekten nefret ediyordu ama Shallan bu tür işlerden hiç anlamıyordu. Peçe anlıyordu. Ama Peçe... Kholinar'da olanlar yüzünden hâlâ bozukmuş gibi hissediyordu. Bu tehlikeliydi. Shallan şimdi nerede saklanacaktı? Parlayan'da mı?

Dengeyi bul, demişti Akıl. *Acıyı kabul et ama onu hak ettiğini kabul etme...*

İçini çekti, sonra eskiz defterini çıkardı ve gördükleri sprenlerden bazılarını çizmeye başladı.

"Ee," dedi yakınlardaki bir kayanın üzerinde oturmuş bacaklarını sallayan Syl. "Her zaman merak etmişimdir. Dünya sana acayip mi görünüyor, yoksa normal mi?"

"Acayip," dedi Desen. "Mmm. Herkes gibi."

"Sanırım ikimizin de aslında gözü yok," dedi Syl arkasına yaslanarak ağaç-mantar korunaklarının yukarıdaki camsı çatısına bakarken. "İkimiz de gücün bir parçasının vücut bulmuş hâlleriyiz. Biz şerefsprenleri Şeref'in kendisini taklit ediyoruz. Siz Muğlaklar da... acayip şeyleri?"

"Doğa olaylarının oluşma sürecinin altında yatan temel matematiği. Mmm. Varoluşun dokusunu açıklayan gerçekleri."

"İşte acayip şeyleri."

Shallan kalemini indirerek bir korkuspreni çizme denemesine memnuniyetsizlik içinde baktı. Bir çocuğun karalamasına benziyordu.

Peçe dışarı sızmaya başlamıştı.

Bu her zaman sendin Shallan. Yalnızca bunu kabul etmen gerek. İzin vermen.

"Deniyorum Akıl," diye fısıldadı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Adolin yanında diz çökerek elini Shallan'ın sırtına koyarken, sonra omuzlarını ovalamaya başladı. Fırtınalar adına bu iyi geliyordu. Bu son birkaç gün boyunca çok yürümüşlerdi.

Shallan'ın eskiz defterine bir bakış attı. "Yine şu... ne demiştin ona? Soyut resim mi yapıyorsun?"

Defteri sertçe kapattı. "Bu köprücü nerede kaldı ki?" Dönüp omzunun üzerinden geriye baktığı zaman Adolin durdu. "Durma, yoksa seni öldürürüm." diye ekledi Shallan.

Adolin kıs kıs güldü ve omuzlarını ovmaya devam etti. "Ona bir şey olmaz."

"Dün onun için endişeleniyordun."

"Savaş yorgunluğu var ama bu görev onun için faydalı olacaktır. Ona bir şey yapmadan oturduğu zaman dikkat etmemiz gerekiyor, bir görevi olduğu zaman değil."

"Öyle diyorsan öyledir." Kıyıya yakın bir yerde dikilmiş, boncuk okyanusuna bakan Çivit'i başıyla işaret etti. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Üniforması tam oturuyor," dedi Adolin. "Ama o mavi teniyle iyi gitmiyor. Daha açık bir tona ihtiyacı var. Göğüs zırhı biraz fazla, sanki bir şeyleri ispatlamaya çalışırmış gibi. Pelerini beğendim ama. Her zaman pelerin giyecek bir bahanem olmasını istemişimdir. Babam kıvırabiliyor ama ben hiç beceremedim."

"Kıyafet değerlendirmesi sormuyordum Adolin."

"Kıyafetler insan hakkında çok şey söyler."

"Öyle mi? Kholinar'da aldığın o süslü takıma ne oldu?"

Adolin başını eğdi, bu Shallan'ın omuzlarına masaj yapmayı kabul edilemez bir üç saniye boyunca kesmesine neden oldu, o yüzden Shallan ona hırladı.

"Artık bana uymuyordu," dedi Adolin masaj yapmaya geri dönerken. "Ama önemli bir soruna değindin. Evet, yiyecek ve içecek bulmamız gerekiyor. Ama bütün bu yolculuk boyunca aynı üniformayı giymek zorundaysam beni öldürmene gerek kalmaz. İntihar ederim."

Shallan neredeyse aç olduğunu unutmuştu. Ne kadar garip. İçini çekti, gözlerini kapattı ve Adolin'in dokunuşuyla *tamamen* eriyip gitmemek için kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Hım," dedi Adolin kısa bir süre sonra. "Shallan sence şu ne olabilir?"

Shallan başıyla işaret ettiği yöne baktı ve havada süzülen garip küçük bir spren gördü. Kemik beyazı ve kahverengiydi, iki yana uzanan kanatları kuyruk olarak uzun bukleleri vardı. Gövdesinin önünde ise bir küp havada asılı duruyordu.

"Daha önce gördüğümüz şansprenlerine benziyor," diye belirtti Shallan. "Ama rengi farklı. Ve kafasının şekli de..."

"Yozlaşmış!" dedi Syl. "Bu Garaz'ınkilerden biri!"

◆
◆ ◆

Deniz fenerinden içeri girerken Kaladin'in içgüdüleri pusuda bekleyen biri olup olmadığını görmek için kapı ağzının iki yanını da kontrol etmeye itti. Oda mobilyalar ve duvarlardaki bazı garip resimler dışında boş görünüyordu. İçerisi tütsü ve baharat kokuyordu.

Adam kitabını sertçe kapattı. "Ucu ucuna yetiştin, değil mi? Eh, haydi başlayalım! Fazla zamanımız yok." Ayağa kalktığında boyunun epey kısa olduğu ortaya çıktı. Garip kıyafetinin kollarında kabarık kısımlar vardı, pantolonu çok dardı. Odanın yan tarafındaki bir kapıya doğru yürüdü.

"Yol arkadaşlarımı alıp gelsem iyi olur," dedi Kaladin.

"Ah ama *en iyi* okumalar yücefırtınanın başlangıcında olur!" Adam cebinden çıkardığı küçük bir alete baktı. "Sadece iki dakika kaldı."

Yücefırtına mı? Çivit Shadesmar'da endişe etmelerine gerek olmadığını söylemişti.

"Bekle," dedi Kaladin denlz fenerinin dlbine bitişik inşa edilmiş bir odadan içeri giren küçük adamın peşinden giderken. Büyük pencereleri vardı ama asıl özelliği merkezlndeki küçük blr masaydı. Üzerinde siyah bir kumaşla örtülü yumru gibi bir şey vardı.

Kaladln kendini... meraklanırken buldu. Son birkaç günün karanlığından sonra bu lylydi. İçeri adım atarken yine yanları kontrol etti. Bir duvarda parlak beyaz bir aynanın önünde dlz çökmüş olan insanların bir resmi vardı. Bir diğeri alacakaranlık bir şehir manzarasıydı, arkasında bir ışığın parladığı devasa surların önünde toplanmış olan bir grup alçak ev.

"E haydi başlayalım!" dedi adam. "Sıra dışı olana tanıklık etmeye geldin ve ben de bunu göstereceğim. Fiyatı sadece iki markalık Fırtınaışığı. Karşılığındaysa büyük ödül elde edeceksin, hem rüya hem de ihtişam!"

"Gerçekten de arkadaşlarımı getirmeliyim..." dedi Kaladin.

Adam masanın üzerindeki kumaşı hızla çekerek büyük kristal bir topu açığa çıkardı. Güçlü bir ışık saçıyor, odayı aydınlıkla dolduruyordu. Kaladin gözlerini kırpıştırarak baktı. Bu Fırtınaışığı mıydı?

"Fiyattan mı çekiniyorsun?" dedi adam. "Para senin için nedir ki? Eğer harcamazsan elinde olmasının sana hiçbir faydası olmaz. Hem olacak olanlara tanıklık etmek için harcayacağın bu önemsiz miktarın karşılığını fazlasıyla alacaksın!"

"Ben..." dedi Kaladin elini ışığa karşı siper ederek. "Fırtınalar adına be adam. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ufak tefek adam yüzünü buruşturdu, yüzü aşağıdaki top tarafından aydınlatılıyordu. "Buraya fal için gelmedin mi? Rii Kahini'ne? Yücefırtına sırasında âlemler birbirine karşırken geçilmemiş yolları görmemi istemiyor musun?."

"Fal mı? *Geleceği görmekten* mi bahsediyorsun?" Kaladin ağzında acı bir tat hissetti. "Geleceğe bakmak *yasaklanmıştır*."

Yaşlı adam başını yana eğdi. "Ama... sen buraya bunun için gelmedin mi?"

"Fırtınalar adına, hayır. Ben yolcuyum. Buraya gemilerin geldiğini duyduk."

Yaşlı adam burnunun köprüsünü ovuşturdu ve içini çekti. "Gemi mi? Niye baştan söylemedln ki? Ben de tam konuşmanın tadını çıkarıyordum. Eh neyse. Gemi mi? Takvimlerime bakayım. Sanırım yakında erzak gelecekti..."

Kendi kendine mırıldanarak Kaladin'in yanından geçip gitti.

Dışarıda gökyüzü ışıkla dalgalandı. Bulutlar *titreşti*, acayip, dünyevi olmayan bir ışıltı kazandı. Kaladin bakakaldı, sonra bir sehpadan bir hesap defteri almış olan küçük adama tekrar bir baktı.

"Bu..." dedi Kaladin. "Yücefırtına bu tarafta böyle mi görünüyor?"

"Hmm? Ah, sen yenisin, değil mi? Nasıl Shadesmar'a geldin de bir fırtınanın geçişini görmedin? Doğruca dikeysellikten mi geliyorsun?" Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Artık oradan pek fazla kimse gelmiyor."

O *ışık*. Masanın üzerindeki bir insan kafası büyüklüğünde olan ve süt rengi bir ışıkla yanan parlak kürenin renkleri değişti, gökteki rengârenk titreşimlerle eşleştl. O kürenin içinde mücevher filan yoktu. Ve ışık da farklı görünüyordu. Büyüleyiciydi.

"Hop," dedi adam Kaladin öne bir adım atarken. "Ona dokunma. Sadece benim gibi *eğitlmlnl almış* f..."

Kaladln ellnl kürenin üzerine koydu.

Ve fırtına tarafından sürüklenip götürüldüğünü hissetti.

Shallan ve diğerleri saklanmak için atıldılar ama fazla yavaş kalmışlardı. Garip spren doğrudan küçük sığınaklarının altına daldı.

Yukarıda bulutlar bir dizi canlı renkle dalgalanmaya başladı.

Yozlaşmış şanspreni Shallan'ın koluna *kondu. Garaz sizin kurtulduğunuzdan şüphe ediyor*, dedi bir ses zihninin içinde. Bu... bu aynadaki Yaradılmamış'ın sesiydi. Sja-anat. *Bizim nüfuzumuz yüzünden Yeminkapısı'na garip bir şeyler olduğunu düşünüyor; daha önce hiç bu kadar güçlü sprenleri Aydınlatmayı başaramamıştık. Garip bir şeylerin olduğuna biliyor. Ama ben yalan söyledim, nakil noktasından çok, çok uzaklara gönderilmiş olduğunuzu düşündüğümü söyledim.*

Bu âlemde hizmetkârları var ve peşine düşmeleri emredilecek. Dikkatli olun. Neyse ki, bir Işıkören olduğunu bilmiyor. Nedense Öteyolcu olduğunu düşünüyor.

Elimden geleni yapacağım ama artık bana güvendiğinden emin değilim.

Spren uçup gitti.

"Dur!" dedi Shallan. "Dur, sorularım var!"

Syl spreni yakalamaya çalıştı ama spren ondan kaçındı ve kısa süre sonra okyanusun üzerinde uzaklaşıyordu.

Kaladin fırtınaya bindi.

Bunu daha önce de yapmıştı, rüyalarında. Hatta Fırtınababa'yla bile konuşmuştu.

Bu farklı geliyordu. Işıldayan, dalgalanan renklerden bir selin içinde ilerliyordu. Etrafında bulutlar inanılmaz bir hızla geçiyor, o renklerle alevleniyorlardı. Renklerle sanki bir tempo tutarmış gibi titriyorlardı.

Fırtınababa'yı hissedemiyordu. Altında bir manzara da göremiyordu. Sadece ışıldayan renkler ve solarak... ışığa dönen bulutlar.

Sonra bir siluet. Dalinar Kholin, karanlık bir yerde diz çökmüştü, etrafını dokuz tane gölge çevirmişti. Kırmızı parlayan gözler yandı.

Düşmanın en iyi savaşçısı geliyordu. Kaladin o anda içinde çınlayan ezici bir his şeklinde Dalinar'ın korkunç bir tehlike içinde olduğunu anladı. Yardım edilmezse Karadiken'in kaderi mühürlenmişti.

"Nerede!" diye bağırdı Kaladin solmaya başlayan ışığa. "Ne zaman! Ona nasıl ulaşırım!"

Renkler azaldı.

"*Lütfen!*"

Bir anlığına hafifçe tanıdık gelen bir şehir gördü. Yüksekti, taşların üzerine inşa edilmiş olan şehrin merkezinde belirgin bir desen oluşturan binalar vardı. Bir duvar ve ötesinde bir okyanus.

Kaladin falcının odasında dizlerinin üzerine düştü. Küçük adam Kaladin'in eline vurarak parlayan küreden çekti. "... alcılar için. Bozacaksın ya da..." Sesi azalarak sustu, sonra Kaladin'in başını kavradı ve kendisine doğru çevirdi. "Bir şey *gördün*!"

Kaladin zayıfça başını salladı.

"Nasıl? İmkânsız. Eğer... sen *Kuşamlı* mısın? Kaçıncı Tekâmül'desin?" Gözlerini kısarak Kaladin'e baktı. "Hayır. Başka bir şey. Merhametli Domi... Bir Dalgabağlayan mı? Yine mi başladı?"

Kaladin güçlükle ayağa kalktı. Deniz feneri bekçisinin tekrar siyah kumaşla örttüğü büyük ışık küresine bir bakış attı, sonra elini acıyla zonklamaya başlamış alnına koydu. Az önce ne olmuştu? Kalbi gerginlikle çarpıyordu.

"Gidip... gidip arkadaşlarımı getirmem gerek," dedi.

Kaladin deniz fenerinin ana odasında oturuyordu, Shinovarlı deniz feneri bekçisi Riino'nun daha önce olduğu sandalyedeydi. Shallan ve Adolin odanın diğer ucunda onunla pazarlık yapıyorlar, Desen de Shallan'ın omzunun üzerinden bakıyor ve kahini endişelendiriyordu. Riino'nun takas edecek yemek ve erzakı vardı ama bu onlara dolu kürelere mal olacaktı. Görünüşe göre bu tarafta önemi olan tek mal Fırtınaışığı'ydı.

"Geldiğim yerde onun gibi şarlatanlar az değil," dedi Çivit Kaladin'in yanında sırtını duvara yaslamış duruyordu. "Geleceği gördüğünü iddia eden, başkalarının umutlarını sömüren insanlar. Sizin toplumunuz onları yasaklamakta haklıydı. Sprenler de öyle yapıyor, o yüzden onun gibiler böyle yerlerde yaşamak zorunda, insanların onlara gelecek kadar çaresiz kalmalarını umuyorlar. Büyük ihtimalle her geçen gemiden müşteri topluyordur."

"Bir şey gördüm Çivit," dedi Kaladin, hâlâ titriyordu. "Gerçekti." Üzerinde bir bitkinlik hissediyordu, sanki uzun bir süre boyunca ağırlık kaldırmış gibiydi.

"Olabilir," dedi Çivit. "O tipler insanda esriklik yaratan tozlar ve pudralar kullanır, bir şeyler gördüğünü *zannetmeni* sağlarlar. Benim ülkemin tanrıları bile Ruhsal Âlem'i sadece anlık olarak görebilirler. Oysa hayatım boyunca orayı gerçekten anladığını düşündüğüm sadece bir insanla karşılaştım. Aslında o da bir tanrı olabilir. Emin değilim."

"Akıl," dedi Kaladin. "Sana Ruhdöküncünü koruyan metali getiren adam."

Çivit başını salladı.

Eh, Kaladin bir şey *görmüştü*. *Dalinar'ı*...

Adolin yürüyerek geldi ve Kaladin'e bodur metal bir silindir verdi. Üst kısmını kıvırıp açmak için Shin adamın verdiği bir alet kullandı. İçinde bir tür balık eti vardı. Kaladin parmağıyla et parçalarını yokladı, sonra kutuyu inceledi.

"Konserve yiyecek," dedi Çivit. "Çok pratik bir şey."

Kaladin'in midesi guruldadı, o yüzden de Adolin'in verdiği kaşıkla balığa girişti. Et fazla tuzluydu ama güzeldi, Ruhdökülerek yapılmış her şeyden çok daha iyiydi. Shallan arkasında Desen'le onlara katıldı, deniz feneri bekçisi de satın aldıkları malları getirmek için gidiyordu. Adam Adolin'in Kılıç'ının spreninin bir heykel gibi sessizce durduğu kapının ağzına doğru bir bakış attı.

Odadaki pencerenin dışında Kaladin Syl'in kıyıda dikildiğini görebiliyordu, boncuklar denizini izliyordu. *Saçları burada dalgalanmıyor*, diye düşündü. Fiziksel Âlem'de sık sık sanki görünmez bir rüzgâr tarafından taranıyormuş gibi dalgalanırlardı. Burada ise bir insanın saçı gibiydi.

Bir sebepten dolayı deniz fenerine girmek istememişti. Neden acaba?

"Deniz feneri bekçisi bir geminin her an gelebileceğini söylüyor," dedi Adolin. "Bizi almaları için ödeme yapabiliriz."

"Mmm," dedi Desen. "Gemi Celebrant'a* gidiyor. Mmm. Adadaki bir şehir."

"Ne adası?"

"Bizim tarafımızda bir göl," dedi Adolin. "Mızraklar Denizi deniliyor, Alethkar'ın güneydoğusunda. Rathalas... harabelerinin yanında." Dudaklarını sıktı ve başka tarafa baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaladin.

"Rathalas annemin öldürüldüğü yerdi," dedi Adolin. "Asiler suikast yaptı. Ölümü babamı deli etmişti. Neredeyse onu da kaybedecektik." Başını salladı ve Shallan da elini koluna koydu. "Bu... düşünmesi hoş bir olay değil. Sadeas misilleme olarak bütün şehri yaktı. Ne zaman birileri Rathalas'tan bahsetse babamın yüzünde garip, uzak bir ifade beliriyor. Sanırım Sadeas'ı durdurmadığı için kendini suçluyor."

* Türkçede "kutlayan". (çn)

"Eh, bu tarafta orada hâlâ bir spren şehri var," dedi Çivit. "Ama yanlış yönde. Bizim batıya, Boynuzyiyen Tepeleri'ne doğru ilerlememiz gerek, güneye değil."

"Mmm," dedi Desen. "Celebrant önemli bir şehir. Oradan istediğimiz her yere giden bir yol bulabiliriz. Ayrıca deniz feneri bekçisi buradan doğru yöne giden bir geminin ne zaman geçeceğini bilmiyor."

Kaladin balığını bıraktı, sonra Shallan'a elini salladı. "Bir kâğıt alabilir miyim?"

Shallan ona eskiz defterinden bir sayfa verdi. Alışkın olmayan bir elle o bir an için gördüğü... her neyse onda gördüğü binaları çizdi. *Bu deseni daha önce görmüştüm. Yukardan.*

"Bu Thaylenli değil mi?" dedi Shallan.

Doğru, diye düşündü Kaladin. Sadece bir kere şehrin Yeminkapısı'nı açmak için gitmişti. "Bunu size açıkladığım görüde gördüm." Pek ikna olmuş gibi görünmeyen Çivit'e bir bakış attı.

Kaladin hâlâ görüdeki duyguyu, o çınlayan endişe hissini hâlâ hissedebiliyordu. Dalinar'ın ciddi bir tehlike içinde olduğunu. Dokuz gölge. Düşman kuvvetlerinin başındaki en güçlü asker...

"Thaylen'deki Yeminkapısı açık ve çalışıyor," dedi Kaladin. "Shallan ve ben onu halletmiştik. Bizi de Shadesmar'a Kholinar'daki Yeminkapısı getirdiğine göre, teorik olarak Yaradılmamış tarafından etki altına alınmamış bir kapı bizi geri götürebilir."

"Bu taraftan nasıl çalıştıracağımı anlayabilirsek," dedi Shallan. "Bu epey şüpheli bir varsayım."

"Tepeler'deki dikeyselliğe ulaşmaya çalışmalıyız," dedi Çivit. "Geri dönmenin tek yolu o."

"Bekçi orada garip bir şeyler olduğunu düşündüğünü söylüyor," dedi Shallan. "O taraftan gelmesi gereken gemiler hiç görünmemiş."

Kaladin parmaklarını çizdiği eskizin üzerine koydu. Thaylen Şehri'ne gitmesi *gerekiyordu.* Nasıl olacağı önemli değildi. İçindeki karanlık dağılmaya başlıyor gibi görünüyordu.

Bir amacı vardı. Bir hedefi. Kholinar'da yitirdiği insanlardan başka bir şey.

Dalinar'ı korumalıydı.

Kaladin balığını yemeye geri döndü ve grup gemiyi beklemek için yerleşti. Birkaç saat sürdü, bu süre boyunca bulutların renkleri giderek soldu, sonra tekrar düz beyaza döndüler. Diğer tarafta yücefırtına geçmişti.

Neden sonra Kaladin ufukta, Syl'in kayaların üzerinde oturduğu yerin ötesinde bir şey gördü. Evet bu bir gemiydi, batıdan geliyordu. Yalnız... yelkeni yoktu. Kaladin Shadesmar'da hiç rüzgâr hissetmiş miydi ki? Sanmıyordu.

Gemi boncuklar okyanusunu yararak deniz fenerine doğru ilerliyordu. Ne yelkeni, ne direği, ne de kürekleri vardı. Bunların yerine bir grup inanılmaz sprene takılmış karmaşık bir düzenekle önden çekiliyordu. Uzun ve kıvrımlı sprenlerin üçgen şeklinde başları vardı ve çok sayıda dalgalanan kanat çiftleriyle havada uçuyorlardı.

Fırtınalar adına... gemiyi chullar gibi çekiyorlardı. Uçan, yılansı bedenli, muhteşem chullar. Hiçbir zaman buna benzer bir şey görmemişti.

Adolin pencerenin yanında durduğu yerden homurdandı. "Eh, en azından gösterişli bir yolculuk olacak."

Efsaneler sprenler garip davranmaya başladığı zaman o şehri terk etmeyi salık veriyor. İlginç bir şekilde Moelach ya da Ashertmarn gibi diğerleri kuvvet olarak görülürken, Sja-anat çoğunlukla bir birey olarak kabul ediliyordu.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 90

Shinovarlı Szeth Semadeşen kalesinden yirmi silahtarla birlikte çıkmıştı. Güneş batıda bulutlu ufka yaklaşıyor, Safgöl'ü kırmızı ve altın renklerine boyuyordu. Şu anda nedense bu sakin suların içinden garip bir şekilde düzinelerce uzun tahta sırık çıkıyordu.

Boyları iki metreden on metreye kadar değişen bu sırıklar gölün tabanındaki yanklann içlerine sıkıştırılmış gibi görünüyorlardı. Her birinin tepesinde tokmağa benzeyen acaylp bir şekil vardı.

"Bu bir dövüş yeteneği testi," dedi Usta Warren. Azish adam Marabethialı bir kanun koruyucusunun göğsü çıplak ve omuzlarını örten desenli kısa pelerinli kıyafetinin içinde garip görünüyordu. Azishler normalde sıkı giyinir, şapkalar ve cübbelerle kendilerini kat kat sarmalardı. "Eğer Issızlık gerçekten başladıysa savaşmak için hazırlanmalıyız."

Teyit edecek Nin olmadığı için Issızlık'tan "eğer"ler ve "belki"lerle bahsediyorlardı.

"Her sırığın tepesinde içinde farklı bir renkte tozlar olan keseler var," diye devam etti Warren. "Bunları birbirinize fırlatarak dövüşeceksiniz, başka silah kullanamazsınız ve sırıklarla işaretli yarışma alanından dışarı çıkamazsınız.

"Güneş battığı zaman sürenin bittiğini haber vereceğim. Her silahtarın üniformasının toz keseleriyle kaç kere lekelenmiş olduğunu sayacağız. Üniformanızın üzerindeki her farklı renkli leke için dört puan, aynı renkli her fazladan leke için de bir puan daha kaybedeceksiniz. Puanı en yüksek olan kazanacak. Başlayın.

Szeth Fırtınaışığı çekti ve diğerleriyle birlikte kendini havaya çivilediği. Her ne kadar yetenek sınavlarında başarılı olmak umurunda olmasa da, bir seferliğine bile olsa ölüm ve yıkıma yol açmak zorunda olmadan Çivilemelerle dans etmek onu cezbediyordu. Bu tıpkı gençliğinde Şerefkılıçları'yla antrenman yaparak geçirdiği günler gibi olacaktı.

Szeth on metre kadar yukarı fırladı, sonra havada asılı kalmak için yarım bir Çivileme yaptı. Evet, sınıkların hepsinin tepelerinde iplerle bağlanmış küçük keselerden yığınlar vardı. Szeth kendini Çivileyerek bir sırığın yanından geçip üzerinden bir kese kaptı, içinden saçılan pembe toz eline bulaştı. Şimdi neden bugün silahtarlara beyaz gömlek ve beyaz pantolon giymelerinin söylendiğini anlıyordu.

"Çok güzel," dedi Szeth diğer silahtarlar da dağılarak keseler kaparken.

Ne oldu, diye sordu kılıç. Szeth silahı çekemeyeceği bir açıyla sıkı bir şekilde bağlanmış olarak sırtında taşıyordu. *Anlamıyorum. Kötülük nerede?*

"Bugün kötülük yok kılıç-nimi. Sadece bir *yarışma*."

Keseyi diğer silahtarlardan birine fırlatarak omzundan vurdu ve tozlar gömleğini lekeledi. Önemli bir şekilde, usta sadece *üniformaların* üzerindeki lekelerin sayılacağını söylemişti, o yüzden keseyi elinde tutarken insanın parmaklarını boyaması sorun değildi. Benzer şekilde baş bölgesinden vurmak da bir fayda sağlamıyordu.

Diğerleri de oyuna hızla alıştılar ve çok geçmeden keseler her yöne uçuşmaya başladı. Her sınığın üzerinde sadece tek bir renk vardı, yarışmacıları etrafta hareket etmeye ve diğerlerini mümkün olduğu kadar çok renkle vurmaya çalışmaya teşvik ediyordu. Joret yine de tek bir yerde asılı durarak diğerlerinin onu o renkle vurmasına engel olmak için sırığı kontrol altında tutmaya çalıştı. Ancak orada öylece durmak onu bir hedef hâline getirmişti ve üniforması hızla lekelerle kaplandı.

Szeth dalış yaptı, sonra ustaca bir Çivilemeyle Safgöl'ün yüzeyi boyunca uçacağı bir şekilde kendini yukarıya çekti. Geçerken bir sırığı kavrayıp eğerek yukarıdan geçmekte olan Cali'nin keselere ulaşmasını engelledi.

Fazla aşağıdayım, diye fark etti Szeth toz keseleri üzerine yağmaya başlarken. *Fazla kolay bir hedefim.*

İleri ve geri savrularak hem Çivilemelerini hem de hareketinin rüzgârını kullanan karmaşık bir manevra yaptı. Keseler etrafında suyun içine düştü.

Yukarı yükseldi. Çivileme bir serçenin uçması gibi değildi, daha çok insanın kendini iplerle sağa sola çekilecek bir kukla gibi bağlamasına benziyordu. Kontrolü kaybetmek kolaydı, daha yeni olan silahtarların sakar hareketleri de bunu kanıtlıyordu.

Szeth yükseklik kazanırken Zedzil arkasına takıldı, iki elinde de birer kese tutuyordu. Szeth yukarıya doğru ikinci bir Çivileme ekledi, sonra bir üçüncü. Fırtınaışığı eskiden olduğundan çok daha uzun dayanıyordu, Parlayanlar'ın güçlerini Şerefkılıcı kullananlara göre daha verimli kullandıklarını düşünüyordu.

Bir ok gibi yukarı yükseldi, rüzgârsprenleri de ona katıldı ve etrafında döndüler. Zedzil takip etti ama Szeth'e bir kese fırlatmaya çalıştığı zaman rüzgâr fazla güçlüydü. Kese anında geri düşüp Zedzil'i kendi omzundan vurdu.

Szeth dönerek bir dalışa geçti, Zedzil, Szeth bir sırıktan yeşil bir keseyi kapıp omzunun üzerinden arkaya atana kadar takip etti. Yine vurulmuştu. Genç adam küfretti, sonra daha kolay bir av arayarak uçup gitti.

Yine de bu dövüşün şaşırtıcı derecede zorlayıcı olduğu ortaya çıkmıştı. Szeth'in havada çok az savaşmıştı ve bu yarışma gökyüzünde Rüzgârkoşucuyla savaştığı zamana benziyordu. Sınıkların aralarında dolandı, atılan keselerden kaçındı, hatta bir tanesini onu vurmadan önce havada yakaladı, *eğlendiğini* fark etti.

Gölgelerden gelen çığlıklar solgun görünüyordu, daha az baskınlardı. Fırlatılan keselerin arasından sıyrıldı, batan bir güneşin renkleriyle boyanmış gölün üzerinde dans etti ve gülümsedi.

Bir anda kendini suçlu hissetti. Arkasında gözyaşı, kan ve dehşet bırakmıştı; bir mühür gibi. Hükümdarlıktan, aileleri yok etmişti. Masumları ve suçluları. Eğlenemezdi. O sadece bir intikam aracıydı. Kefaret diye bir şey yoktu, böyle bir şeye inanmaya bile cüret edemezdi.

Eğer yaşamaya devam etmek zorunda bırakılacaksa, bu kimsenin imrenmeyeceği bir hayat olmalıydı.

Vasher gibi düşünüyorsun, dedi kılıç kafasının içinde. *Vasher'ı tanıyor musun? Şimdi insanlara kılıç kullanmayı öğretiyor, bu da komik çünkü VaraTreledees her zaman Vasher'ın kılıçta becerisinin olmadığını söylerdi.*

Szeth kendini tekrar dövüşe odakladı, eğlence için değil, antrenman olarak. Ne yazık ki bir anlık dikkat dağınıklığı ilk defa vurulmasına neden oldu. Koyu mavi bir keseyle vurulmuştu, beyaz gömleğinin üzerindeki yuvarlak leke belirgindi.

Szeth homurdandı, iki elinde birer keseyle yukarı doğru uçtu. İsabetli bir şekilde fırlatarak bir silahtarı sırtından, sonra bir diğerini de bacağından vurdu. Yakınlarda daha tecrübeli silahtarlardan dördü bir sıra hâlinde uçuyorlardı. Yalnız kalmış bir silahtar bulduklarında kovalayarak sekiz keseyi üzerine yağdırıyorlardı, çoğunlukla altı ya da yedi tanesini tuttururken kendileri nadiren isabet alıyordu.

Szeth yanlarından hızla geçerken onu gözlerine kestirdiler, üniforması neredeyse lekesiz olduğu için olabilirdi. Szeth ekibin üstüne çıkmaya çalışarak anında yatay Çivilemesini kesip kendini yukarıya doğru Çiviledi. Ancak bunlar oldukça antrenmanlıydılar ve o kadar kolay vazgeçmeyeceklerdi.

Eğer dümdüz yukarı devam ederse, Fırtınaışığı tükenene kadar Szeth'i takip edeceklerdi. Zaten az kalmıştı çünkü her silahtara sadece yarışmanın sonuna kadar yetecek Fırtınaışığı vermişlerdi. Eğer kendini fazla sık Çivilerse Fırtınaışığı erken tükenirdi.

Güneş yavaş yavaş batıyordu. Fazla zaman kalmamıştı, Szeth'in biraz daha dayanması gerekiyordu.

Yana doğru dalışa geçti, hızlı ve düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Ekipten yalnızca biri kese fırlatma riskine girdi, diğerleri daha iyi bir atış için beklemeleri gerektiğini biliyordu. Szeth'in dalışı onu doğrudan bir sınğa doğru götürmüştü ama üzerinde hiç kese yoktu. Fari o rengi kendine saklamak için hepsini birden almış gibi görünüyordu.

O yüzden Szeth de sırığın kendisini kavradı.

Yana doğru iterek kırılana kadar büktü, elinde yaklaşık üç metrelik bir sopa kalmıştı. Yukarı doğru yarım bir Çivilemeyle hafifletti, sonra kolunun altına sıkıştırdı.

Omzunun üzerinden arkaya attığı hızlı bir bakış dörtlü ekibin hâlâ onu takip ettiğini gösterdi. Demin kese fırlatan silahtar iki tane daha almıştı ve iki katlı bir Çivilemeyle diğerlerine yetişiyordu.

Diren, diye önerdi kılıç. *Onlarla baş edebilirsin.*

Bir kez olsun Szeth ona katılıyordu. Szeth geçişi yüzeyinde dalgalar yaratacak kadar suya yaklaştı. Daha genç silahtarlar önünden kaçışarak ona toz keseleri fırlattılar ama hızı yüzünden ıskalıyorlardı.

Kendini düzgün, öngörülebilir bir şekilde Çivileyerek özellikle yana doğru döndü. Bu tam da grubun beklediği fırsattı ve keseleri ona fırlatmaya başladılar. Ama Szeth kalabalık sayı karşısında gözü korkacak ve çekinecek bir çocuk değildi. O Beyazlı Suikastçı'ydı. Ve bu sadece bir oyundu.

Hızla yerinde döndü ve elindeki sırıkla keselere vurarak savuşturmaya başladı. Hatta en sonuncusunu geri göndererek Ty adındaki ekibin lideri olan adamı yüzünden vurmayı bile başardı.

Bu bir leke olarak sayılmayacaktı ama toz Ty'ın gözüne kaçarak onu yavaşlattı ve gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. Grup ellerindeki keselerin çoğunu harcamıştı, bu da şimdi doğrudan onlara doğru Çivilenmiş olan Szeth'in yaklaşmasına fırsat tanımıştı.

Hiç kimse onun fazla yaklaşmasına izin vermemeliydi.

Szeth sopasını attı ve bir silahtan gömleğinden yakalayıp grubun üyesi olmayan bir fırsatçının fırlattığı kızıl keselere karşı bir kalkan olarak kullandı. Szeth kadınla birlik-

te havada döndü, sonra bir tekmeyle arkadaşlarından birinin üzerine doğru gönderdi. Kırmızı toz izleri saçarak birbirlerine çarptılar. Szeth ekipten başka bir silahtan yakaladı, onu uzağa doğru Çivilemeye çalıştı.

Ancak adamın vücudu Çivilemeye direndi. Fırtınaışığı tutan kişileri Çivilemek daha zordu, Szeth'in daha yeni yeni anlamaya başladığı bir şeydi bu. Ama Szeth kendisini geriye doğru Çivileyerek adamı da yanında sürükleyebilirdi. Onu bıraktığı zaman silahtar değişen momentuma uyum sağlamakta sorun yaşadı ve havada sendeledi, başkaları tarafından atılan yarım düzine keseyle vuruldu.

Szeth hızla uzaklaştı, Fırtınaışığı tehlikeli derecede azalıyordu. Sadece birkaç dakika daha...

Arkasında Ty Szeth'i işaret ederek herkese seslendi. Şu anda kazananın o olduğu çok belliydi. Bu noktada mantıklı olan sadece bir tane strateji vardı.

"Onu vurun!" diye bağırdı Ty.

Hah, iyi, dedi kılıç.

Szeth kendini aşağıya doğru Çiviledi, akıllıca bir hareketti çünkü silahtarların pek çoğu onun yüksekte kalmaya çalışacağını düşünerek yukarı fırladıklarında yanından geçmişlerdi. Hayır, bu kadar fazla rakibin karşısında en iyi savunması karmaşaydı. Aralarına girdi, keselerden bir fırtına onu hedef alıyordu. Szeth bunlardan kaçınmak için elinden geleni yaparak bir o yana, bir bu yana uçuyordu ama çok fazla saldırı vardı. İyi nişan alınmadan atılanları en tehlikeli olanlardı çünkü isabetli atışlardan kaçmak onu rastgele fırlatılmış keselerin önünde bırakıyordu.

Bir kese sırtına vurdu, sonra bir ikincisi. Bir üçüncüsü yan tarafına isabet etti. Silahtarlar birbirlerini de vurmaya başlarken tozlar her tarafta uçuşuyordu. Umudu buydu, Szeth isabet alsa bile diğerleri daha fazla vurulacaklardı.

Yukarıya fırladı, sonra tekrar dalışa geçerek diğerlerinin bir şahinin önünden kaçışan serçeler gibi dağılmalarına neden oldu. Gölün yüzeyi boyunca uçarak zayıflayan ışıkta suyun içindeki balıkları ürküttü, sonra yukarı doğru...

Fırtınaışığı tükendi.

Parlaması söndü. İçindeki fırtına dindi. Daha güneş batmadan soğuk onu kaplamıştı. Szeth havada yay çizdi ve bir düzine farklı kese üzerine *bindirdi.* Çok renkli bir toz bulutunun içinden düştü, düzgün geri bağlanamamış ruhu arkasında bir siluetini bırakıyordu.

Safgöl'ün içine düştü.

Neyse ki çok yüksekte değildi, bu yüzden düşüş canını çok yakmadı. Sığ gölün dibine çarptı, sonra ayağa kalktığı zaman yeni bir dizi kese tarafından vuruldu. *Bu* grupta hiç merhamet yoktu.

Güneşin son kırıntısı da gözden kayboldu ve Usta Warren bağırarak sınavın bittiğini haber verdi. Diğerleri uçarak uzaklaştılar, onların Fırtınaışığı kararmış gökyüzünde belirgindi.

Szeth beline kadar gelen suyun içerisinde ayakta durdu.

Vay be, dedi kılıç. *Sana üzülüyorum.*

"Teşekkür ederim kılıç-nimi. Ben..."

O yakınlarda asılı duran havanın içindeki küçük *aralıklara* benzeyen iki spren neydi? Gökyüzünü derideki yaralar gibi yarıyor, yıldızlarla dolu siyah bir zemini gösteriyorlardı. Hareket ettikleri zaman gerçekliğin dokusu etraflarında bükülüyordu.

Szeth başını eğdi. Artık sprenlere herhangi bir dinsel önem atfetmiyordu ama yine de bunların karşısında huşu duyabilirdi. Bu yarışmayı kaybetmiş olabilirdi ama yücesprenleri etkilemiş gibi görünüyordu.

Ya da *kaybetmiş* miydi? Kurallar *tam olarak* ne diyordu?

Düşünceli bir şekilde suyun altına daldı ve sığ gölün içinde kıyaya doğru yüzdü.

Kıyıya çıktı, yürüyerek diğerlerine doğru giderken sular giysilerinden akıyordu. Ustalar parlak küre fenerleriyle yiyecek ve içecek getirmişlerdi. İki usta yaverlerin üzerlerindeki lekelerin hangilerinin "isabetli" olup olmadığına karar veriyor, Tashikkili bir silahtar puanları not alıyordu.

Szeth aniden oyunlanna sinirlendiğini hissetti. Nin ona Shinovar'ı temizleme fırsatı vadetmişti. Oyun oynamak için zaman mı vardı? Szeth'in bütün bunların ötesindeki bir rütbeye çıkmasının zamanı gelmişti.

Yürüyerek ustaların yanına geldi. "Bu yarışmayı da hapishanede olanı gibi kazandığım için üzgünüm."

"Sen mi?" diye sordu Ty inanmazlıkla. Ty'nin üzerinde beş leke vardı. Fena değildi. "*En az* yirmi beş kere vuruldun."

"İnanıyorum ki kurallar kazananın üniforması üzerinde en az sayıda leke olan olduğunu söylüyordu," diye cevap verdi Szeth. Kollarını iki yana açarak yüzerken temizlenmiş beyaz giysilerini gösterdi.

Warren ve Ki birbirlerine bakıştılar. Ki yüzünde bir gülümsemenin iziyle kafasını salladı.

"Her zaman bunu fark eden bir kişi çıkar," dedi Warren. "Neturo-oğlu-Szeth, unutma ki kurallardaki boşluklar faydalanılmak için olsalar da onlara güvenmek tehlikelidir. Yine de iyi iş çıkardın. Hem becerinle hem de kurallardaki bu boşluğu görmekle." Karanlığa doğru bakarak iki yücesprene doğru gözlerini kıstı, kendilerini Warren'a da göstermişler gibi görünüyordu. "Bunu onaylayan başkaları da var."

"Silah kullandı!" dedi daha eski silahtarlardan biri Szeth'i işaret ederek. "Kuralları çiğnedi!"

"Keseleri engellemek için bir sırık kullandım," dedi Szeth. "Ama onunla kimseye saldırmadım."

"Bana saldırdın!" dedi başka birine fırlattığı kadın.

"Fiziksel temas yasak değildi ve seni bıraktığım zaman Çivilemelerini kontrol etmeyi başaramaman benim suçum değil."

Ustalar da itiraz etmedi. Hatta Ki, Warren'a doğru eğildi. "Onun yeteneği bunların çok daha ötesinde. Fark etmemişim..."

Warren tekrar Szeth'e baktı. "Bu performansına bakılırsa yakında kendi sprenin olacak."

"Yakında değil," dedi Szeth. "Hemen şimdi. Bu gece Üçüncü İdeal'i söyleyecek, kendimi adayacağım, kanunu seçeceğim. Beni..."

"Hayır," diye bir ses sözünü kesti.

Taş avluyu çevreleyen alçak duvarın üzerinde bir siluet dikiliyordu. Semadeşen'lerin nefesleri kesildi, fenerlerini kaldırarak sağ yanağındaki hilal şeklinde beyaz bir doğum lekesi koyu Makabakili derisini vurgulayan bir adamı aydınlattılar. Öbürlerinin aksine o gümüş ve siyah renkli çarpıcı bir üniforma giyiyordu.

Bu adamın yüz tane farklı ismi vardı ve bütün Roshar'da saygı duyulurdu. Tanı-oğlu-Nin, Nale, Nakku, Nalan. Aydınlatıcı. Yargıç. İnsanoğlunun kuruculanndan biriydi, Issızlık'lara karşı bir muhafızdı, tanrılığa yükselmiş bir adamdı.

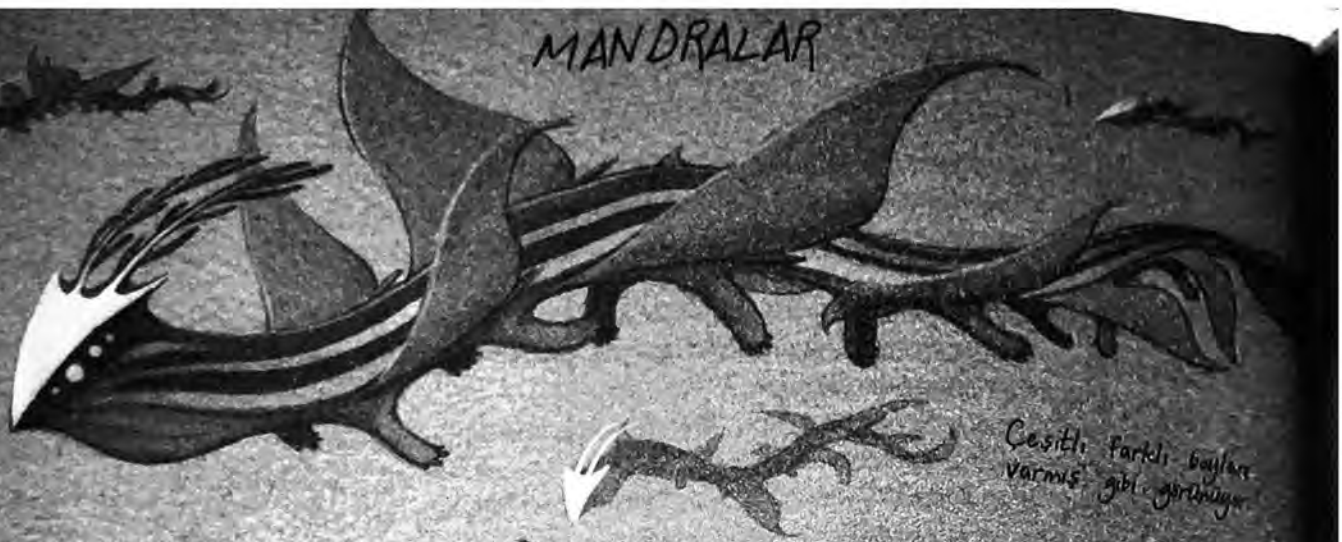
Adaletin Elçisi geri dönmüştü.

"Yemin etmeden önce anlaman gereken şeyler var Neturo-oğlu-Szeth," dedi Nin. Semadeşenler'e baktı. "Hepinizin anlaması gereken şeyler. Silahtarlar, ustalar, mücevher stoklarımızı ve yolculuk çantalarını toplayın. Silahtarların çoğunu burada bırakacağız. Çok miktarda Fırtınaışığı sızdırıyorlar ve gidecek çok uzun bir yolumuz var."

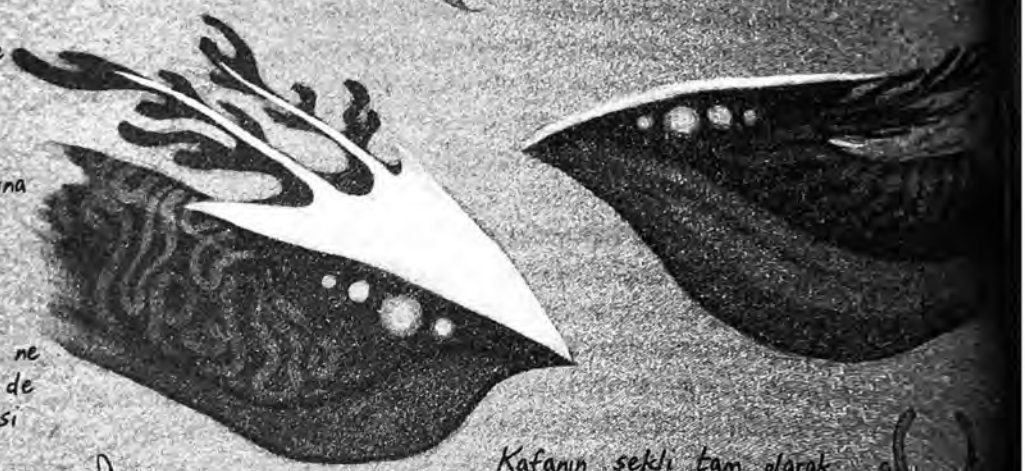
"Bu gece mi Adaletlimiz?" diye sordu Ki.

"Bu gece. Bildiğim en büyük iki sırrı öğrenmenizin zamanı geldi."

MANDRALAR

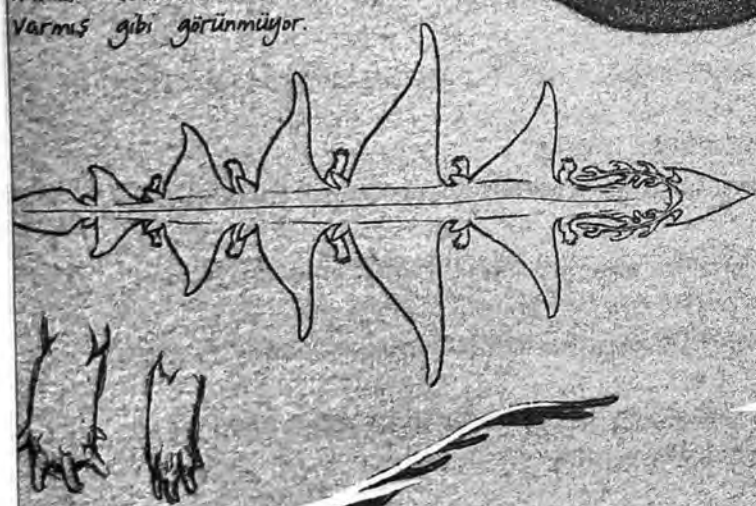

Çeşitli farklı boylar varmış gibi görünüyor.

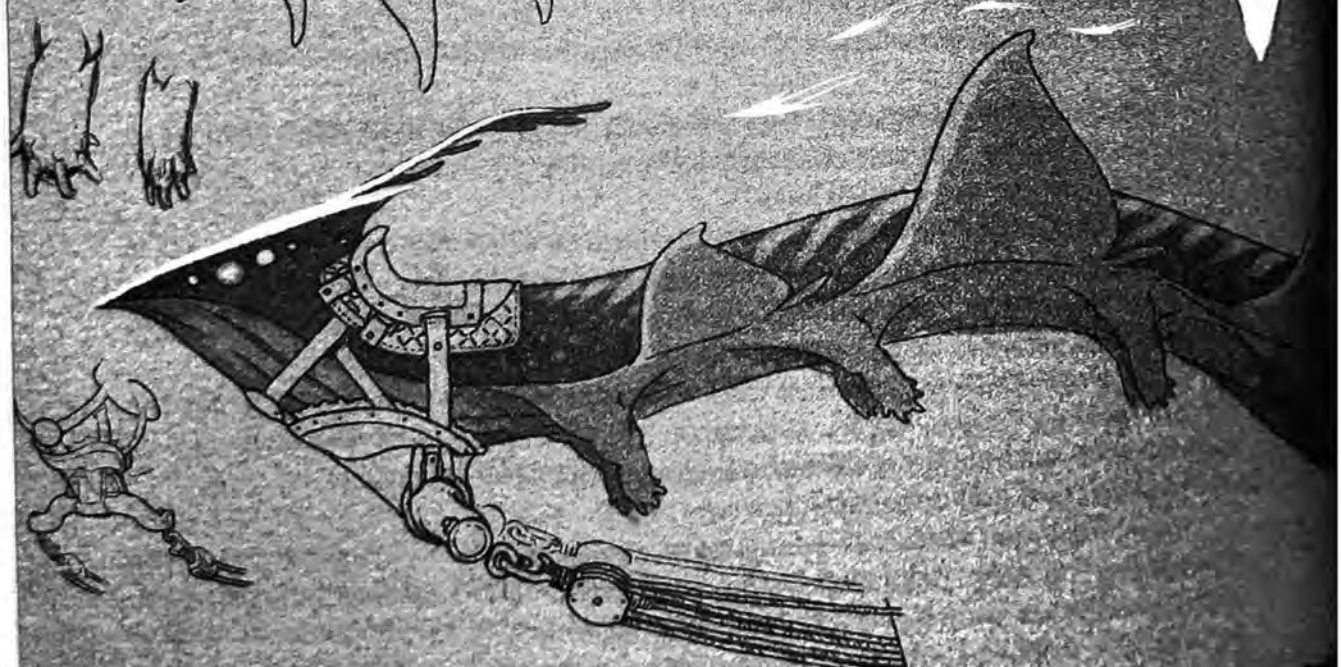
Dalgalanan bir zarafetle hareket ediyorlar ama gökyılanlarının aksine, mandraların gerçekten herhangi bir fizik kuralına uymak zorunda olup olmadıklarını bilmiyorum.

Kanatlar düzenli bir ritimle çırpılıyorlar ama ne hareket etmelerine ne de havada durmalarına etkisi varmış gibi görünmüyor.

Kafanın şekli tam olarak kocakabuklara eşlik eden şanssprenlerininkinin aynısı. Gökyılanlarının yanında uçanların aynıları olmalarının da bir tesadüf olmadığından eminim.

Denizcilerin yönlendirmelerini izlemek inanılmaz. Her mandranın iki tarafına birden makaralardan oluşan bir donanım takılıyor. İstenilen yöne döndürmek için makaraların halatları o yönde kısaltılıyor ve sonra geminin parmaklıklarındaki takozlara tekrar bağlanıyor.

Nergaoul orduları savaşta öfkeyle doldurarak acımasızlık bahşetmesiyle bilinirdi. İlginç şekilde bunu iki tarafa birden yapardı, hem Yokelçilere hem insanlara. Bu farkındalığı düşük sprenler arasında yaygın gibi görünüyor.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 121

Kaladin Shadesmar'daki gemide uyandığında diğerleri kalkmıştı bile. Kızarmış gözlerle ranzasında oturup dışarıda geminin gövdesine çarpan boncukların çatırtısını dinledi. Neredeyse bir... desen ya da bir ritim var gibiydi. Yoksa hayal mı ediyordu?

Başını salladı, ayağa kalktı ve gerindi. Kesik kesik uyumuş, adamlarının ölmeleri, Elhokar ve Moash, Drehy ve Skar için duyduğu endişe nedeniyle uykusu bölünmüştü. Karanlık duygularını kaplıyor, onu hâlsiz bırakıyordu. Son kalkanın kendisi olmasından nefret ederdi. Bu her zaman kötüye işaret olmuştu.

Tuvalete gitti, sonra kendini merdivenlerden çıkmaya zorladı. Geminin üç katı vardı. En alt depoydu. Sonraki kat alt güverteydi, insanlara hep birlikte kalmaları için bir yer verdikleri kamaralar buradaydı.

Üst güvertenin üzeri açıktı ve sprenlerle doluydu. Syl onların ışıksprenleri olduğunu söylemişti ama yaygın isimleri Ulaşkanlardı. Garip tunçtan derileri olan insanlara benziyorlardı, sanki canlı, metalik heykeller gibilerdi. Erkekleri de kadınları da sağlam ceketler ve pantolonlar giyiyorlardı. Gerçek insan kıyafetleriydi, Syl'inkiler gibi taklit değillerdi.

Bıçak dışında bir silah taşımıyorlardı ama gemide güvertenin yanlarındaki raflara tutturulmuş korkunç zıpkınlar vardı. Bunları görmek Kaladin'i sonsuz derecede rahatlatmıştı, silah bulmak için tam olarak nereye gideceğini biliyordu.

Syl pruvada ayakta durmuş, yine boncuklar denizini izliyordu. Kaladin ilk başta onu neredeyse fark etmedi çünkü elbisesi her zamanki mavi-beyaz yerine kırmızıydı. Saçları siyaha dönmüştü ve... ve derisi de *ten rengindeydi*, Kaladin'inkiyle aynı tonda. Ne olmuştu?

Güverte boyunca Syl'e doğru ilerlerken gemi boncuklardan bir dalgaya çarpınca tökezledi. Fırtınalar adına, bir de Shallan bunun daha önce bindiği bazı başka gemilere kıyasla daha *düzgün* ilerlediğini mi söylüyordu? Birkaç Ulaşkan yanından geçti, sakince gemiyi çeken sprenlere bağlanan koşum takımlarını ve büyük halat donanımlarını düzeltiyorlardı.

"Hah, insan" dedi Ulaşkanlar'dan biri Kaladin yanlarından geçerken. Bu kaptandı, değil mi? Kaptan İco muydu adı? Metalden yapılmış kocaman, çocuksu gözleriyle Shin bir adama benziyordu. Boyu bir Alethi'den kısaydı ama sağlam yapılıydı. Çok sayıda düğmeli cebi bulunan diğerlerininkilerle aynı, taba rengi bir kıyafet giyiyordu.

"Benimle gel," dedi İco Kaladin'e, sonra bir cevap beklemeden güverte boyunca ilerledi. Bu Ulaşkanlar pek konuşmuyordu.

Kaladin içini çekti, sonra kaptanı tekrar merdivenlere doğru takip etti. Merdiven boşluğunun iç duvarı boyunca ilerleyen bakır kaplamadan bir çizgi vardı ve Kaladin güvertede de benzer bir süsleme görmüştü. Bunun dekoratif olduğunu düşünmüştü ama kaptan yürürken parmaklarını garip bir biçimde metalin üstüne koyuyordu.

Bir levhaya parmaklarının uçlarıyla dokununca Kaladin belirgin bir titreşim hissetti. Sıradan denizci sprenlerin kamaralarını geçtiler. Uyumuyorlardı ama çalışmaya mola vermekten hoşlanıyormuş gibi görünüyorlardı, hamaklarında sessizce sallanıyor, çoğunlukla da bir şeyler okuyorlardı.

Erkek Ulaşkanların kitap okumalarını görmek Kaladin'i rahatsız etmemişti, sprenlerin de aynı ardentler gibi alışılagelmiş kadın-erkek anlayışının dışında oldukları belliydi. Ama öte yandan... sprenler kitap mı okuyordu? Ne kadar garipti.

Depoya ulaştıkları zaman kaptan küçük bir yağ lambası yaktı, Kaladin'in görebildiği kadarıyla lambayı yakmak için bir çıra kullanmamıştı. Nasıl yapmıştı? Etrafta bu kadar ahşap ve kumaş varken ışık için ateş kullanmak cesaret isterdi.

"Neden ışık için küreleri kullanmıyorsunuz?" diye sordu Kaladin.

"Küremiz yok," dedi İco. "Fırtınaışığı bu tarafta çok çabuk tükenir."

Bu doğruydu. Kaladin'in ekibi Fırtınaışığı'nı haftalar boyunca tutabilecek kadar büyük birkaç küresiz mücevher taşıyordu ama küreler bir fırtına görmezlerse bir haftaya kadar tükenirdi. Çentikleri ve markaları bu gemiye biniş ücretini ödemek için çoğunluğu kumaş olan ticaret malları karşılığında deniz feneri bekçisiyle takas etmişlerdi.

"Deniz feneri bekçisi Fırtınaışığı istemişti," dedi Kaladin. "Bir çeşit topun içinde tutuyordu."

Kaptan İco homurdandı. "Yabancı teknoloji," dedi. "Tehlikeli. Yanlış türden sprenleri çekiyor." Başını olumsuzca salladı. "Celebrant'ta sarrafların ışığı süresiz olarak tutabilen kusursuz mücevherleri var."

"Kusursuz mücevherler mi? On Şafak Taşı gibi mi?"

"O dediğin nedir, bilmiyorum. Kusursuz bir taştaki ışık tükenmez, bu yüzden Fırtınaışığı'nı sarraflara verebilirsiniz. Işık'ı daha küçük mücevherlerden kendi kusursuz taşlarına aktarmak için aletler kullanırlar. Sonra size şehirde harcamanız için kredi verirler."

Depo duvarlara ve zemine bağlanmış fıçılar ve kutularla tıklım tıklım doldurulmuştu. Kaladin sıkışarak geçebiliyordu. İco bir yığından halatlı tutacağı olan bir kutu seçti, sonra kendisi üzerinde duran diğer kutuları tutarken Kaladin'den çekip çıkarmasını istedi, sonra yığını tekrar bağladı.

Kaladin bu zamanı kusursuz mücevherleri düşünerek geçirdi. Kendi tarafında böyle bir şey var mıydı? Eğer gerçekten de Fırtınaışığı'nı hiçbir zaman tükenmeden tutabilen kusursuz taşlar *varsa*, bunu bilmek önemli görünüyordu. Bu Gözyaşları sırasında Parlayanlar için ölüm kalım meselesi olabilirdi.

İco kargoyu düzeltmeyi bitirdiği zaman Kaladin'e çıkardıkları kutuyu kaldırmasına yardım etmesi için işaret etti. Kutuyu depodan çıkardılar ve üst güverteye taşıdılar. Burada kaptan eğildi ve kutuyu açarak biraz bir palto askısına benzeyen garip bir aleti ortaya çıkardı, gerçi sadece bir buçuk metre kadardı. Tamamen çelikten yapılmıştı, üzerinden bir ağacın dalları gibi düzinelerce küçük metal uç çıkıyordu ama en altında metal bir çanak vardı.

İco bir cebini karıştırdı ve ufak bir kutu çıkardı, ondan da okyanusu oluşturanlara benzeyen bir avuç cam boncuk çıkardı. Bir tanesini aletin merkezindeki bir deliğe yerleştirdi, sonra Kaladin'e elini salladı. "Fırtınaışığı."

"Ne için?"

"Yaşaman için."

"Beni tehdit mi ediyorsun kaptan?"

İco içini çekti ve bıkkın bir yüz ifadesiyle ona baktı. Son derece insaniydi. Bir çocukla konuşan bir adamın yüz ifadesine benziyordu. Spren kaptan ısrarla elini salladı, o yüzden Kaladin cebinden elmas bir marka çıkardı.

Küreyi bir avcunda tutan İco fabrialın içine koyduğu cam boncuğa dokundu. "Bu bir ruh," dedi. "Suyun ruhu ama çok soğuk."

"Buz mu?"

"Yüksek, çok yüksek bir yerden buz," dedi. "Hiç erimemiş buz. Sıcağı hiç görmemiş buz." İco konsantre olurken Kaladin'in küresindeki ışık soldu. "Ruhları nasıl ortaya çıkaracağını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Kaladin.

"Sizin türünüzden bazıları bilir," dedi İco. "Enderdir. Bizim aramızda da enderdir. Terbiyesprenleri arasındaki bahçıvanlar en iyileridir. Ben acemiyim."

Okyanus boncuğu genişledi ve bulanıklaştı, buz gibi görünüyordu. Kaladin ondan belirgin bir *soğukluk* hissi aldı.

İco şimdi biraz sönmüş olan elmas markayı geri verdi, sonra ellerini silkeleyip ayağa kalktı, memnun görünüyordu.

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Kaladin.

İco ayağıyla aleti dürttü. "Şimdi soğuyacak."

"Neden?"

"Soğuk su yapar," dedi. "O çanakta su birikir. Sen içersin, böylece ölmezsin."

Soğuk su mu yapar? Kaladin'in görebildiği kadarıyla herhangi bir su yapıyormuş gibi görünmüyordu. İco gemiyi çeken sprenlere bakmak için yürüyerek uzaklaştı, o yüzden Kaladin de anlamaya çalışarak aletin yanında çömeldi. En sonunda aletin "dallarında" su damlaları birikmeye başladığını fark etti. Metalden aşağı süzülüp çanakta toplanıyorlardı.

Vay. İlk pazarlıkları sırasında kaptan insan yolcular için su sağlayabileceğini söylediğinde Kaladin geminin deposunda birkaç fıçı olacağını sanmıştı.

Aletin küçük bir bardak su üretmesi yaklaşık yarım saat sürdü, Kaladin de deneme olarak bunu içti. Çanağın bir musluğu ve çıkarılabilir teneke bir bardağı vardı. Su serin ama tatsızdı, yağmur suyu gibi değildi. Ama soğukluk nasıl su üretiyordu ki? Fiziksel Âlem'deki buzu eriterek buraya mı getiriyordu?

O suyu yudumlarken Syl yürüyerek geldi, derisi, saçları ve elbisesi hâlâ insan renklerindeydi. Kaladin'in yanında durdu, ellerini beline koydu ve surat asmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaladin.

"Uçan sprenlere binmeme izin vermiyorlar."

"Mantıklı."

"Kabul edilemez."

"Ne akla hizmet o şeylerden birine bakıp da 'bunun sırtına çıkmam gerek,' diye düşünüyorsun?"

Syl ona sanki deliymiş gibi baktı. "Çünkü *uçuyorlar*."

"Sen de uçuyorsun. Aslında ben de uçuyorum."

"Sen uçmuyorsun, sadece yanlış yöne düşüyorsun." Kavuşturduğu kollarını sırf bir daha kavuşturabilmek için indirdi ve yüksek bir sesle ofladı. "Sen bana o şeylerden birinin sırtına çıkmanın nasıl olacağını merak bile etmediğini mi söylüyorsun?"

"Atlar yeterince kötü. *Bacakları* bile olmayan bir şeyin üzerine binecek değilim."

"Macera hissin nerede?"

"Beni orduya soktuğu için bir kuytuya götürüp *kafasını kırdım*. Derine ve saçına ne yaptın bu arada?"

"Işıkörü," dedi Syl. "Bir şerefspreni olduğum anlaşılmasın diye Shallan'dan rica ettim."

"Böyle bir şey için Fırtınaışığı'nı boşa harcayamayız Syl."

"Az kalmış bir markayı kullandık!" dedi Syl. "O yüzden bizim için kıymeti yoktu, vardığımızda çoktan tükenmiş olacaktı. Hiçbir şeyi boşa harcamıyoruz."

"Ya acil bir durum olursa?"

Önce Kaladin'e, sonra da geminin ön tarafındaki denizcilere dilini çıkardı. Kaladin küçük teneke bardağı aletin yanındaki yerine geri koydu, sonra sırtını geminin tırabzanına yasladı. Shallan güvertenin karşısında uçan sprenlerin yakınlarında oturmuş, çizim yapıyordu.

"Gidip onla konuşmalısın," dedi Syl Kaladin'in yanına otururken.

"Fırtınaışığı'nı boşa harcamak konusunda mı?" dedi Kaladin. "Evet belki de konuşmalıyım. Fırtınaışığı'nı kimler için harcadığı konusunu ciddiye almamaya meyilliymiş gibi görünüyor."

Syl gözlerini devirdi.

"Ne?"

"Gidip ona nutuk atma şapşal. Sohbet et. Hayattan konuş. Eğlenceli şeylerden bahset." Syl ayağıyla Kaladin'i dürttü. "İstediğini biliyorum. İstediğini *hissedebiliyorum*. Yanlış türden bir spren olmadığıma şükret yoksa duygularını almak için alnını yaliyor filan olurdum herhâlde."

Gemi boncuklardan oluşan bir dalgayla yükseldi. Fiziksel dünyadaki şeylerin ruhları.

"Shallan Adolin'le nişanlı," dedi Kaladin.

"Bu bir yemin değil," dedi Syl. "İleride bir yemin edebileceğine dair bir söz."

"Yine de oyun oynanacak türden bir şey değil."

Syl elini Kaladin'in dizine koydu. "Kaladin. Ben senin spreninim. Senin yalnız kalmamanı sağlamak benim *görevim*."

"Öyle mi? Buna kim karar verdi?"

"Ben verdim. Sakın bana yalnız olmadığını ya da 'sadece silah arkadaşlarına ihtiyaç duyduğunu' söyleme. Bana yalan söyleyemezsin. Kendini kötü, üzgün hissediyorsun. Bir şeylere, birilerine ihtiyacın var ve o senin iyi hissetmeni sağlıyor."

Fırtınalar adına. Syl ile duyguları ona karşı bir olmuş gibi geliyordu. Biri gülümseyerek cesaretlendirirken diğeri korkunç şeyler fısıldıyordu. Her zaman yalnız olacağını. Tarah'nın onu terk etmekte haklı olduğunu.

Başka bir bardağı çanaktan alabildiği kadar suyla doldurdu, sonra Shallan'a götürdü. Geminin sarsıntısı suyu neredeyse dökmesine sebep olacaktı.

Kaladin sırtını geminin tırabzanına yaslayıp dikkatle yanında çökerken Shallan ona bir bakış attı. Kaladin bardağı ona uzattı. "Su yapıyor," dedi aleti işaret ederek. "Soğuyarak."

"Yoğuşmayla mı? Ne kadar hızlı çalışıyor? Navani'nin ilgisini çekerdi." Bardağı eldivenli eminellyle tutarak suyu yudumladı, onu böyle görmek garip geliyordu. Birlikte uçurumların dibine oldukları zaman bile son derece resmî bir havah giymişti.

"Onlar gibi yürüyorsun," dedi Shallan aklı başka yerde, uçan yaratıklardan birinin eskizini bitirlyordu.

"Onlar mı?"

"Denizciler gibi. Dengeni iyi koruyorsun. İyi bir denizci olabilirmişsin. Başkalarının aksine." Başıyla güvertenin karşısında dikilmiş, tırabzana ölümüne tutunan ve arada bir Ulaşkanlar'a güvensiz bakışlar atan Çivit'i işaret etti. Ya gemiye binmekten hoşlanmıyordu ya da sprenlere güvenmiyordu. Belki ikisi de.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Kaladin başıyla Shallan'ın eskizine doğru işaret ederek. O omzunu silkti, Kaladin de eskiz tahtasını aldı ve çizdiği uçan yaratıkların resimlerine baktı. Her zaman olduğu gibi mükemmeldi. "Yazılar ne diyor?"

"Sadece bazı fikirler," dedi Shallan defterini bir sayfa geriye çevirirken. "Bu resmin aslını kaybettim, o yüzden bu biraz kaba. Ama hiç buradaki ok başlı sprenler gibi bir şey gördün mü?"

"Evet..." dedi Kaladin Shallan'ın etrafında dolaşan ok başlı sprenlerle uçan bir gökyılanı çizimini incelerken. "Kocakabukların yakınlarında görmüştüm."

"Uçurumşeytanları, Gökyılanları, göründüğünden daha ağır olması gereken diğer her şey. Bizim tarafımızda denizciler onlara şansspreni diyor." Elindeki bardakla denizcilerin uçan yaratıklarla uğraştığı geminin ön kısmını işaret etti. "Bunlara 'mandra' diyorlar ama kafalarının ok başı şekli şanssprenierinin şekliyle ile aynı. Bunlar daha büyük ama ben bunların ya da bunlar gibi bir şeylerin gökyılanlarının uçmasına yardım ettiğini düşünüyorum."

"Uçurumşeytanları uçmuyor."

"Aslında matematiksel olarak uçuyorlar sayılır. Bavamar Reshi kocakabukları üzerine çalışma yapmış ve kendi ağırlıklarının altında ezilmiş olmalarının gerektiğini keşfetmiş."

"Ya," dedi Kaladin.

Shallan heyecanlanmaya başlamıştı. "Dahası var. Bu mandralar, bazen *ortadan kayboluyormuş*. Bakıcıları buna 'düşmek' diyor. *Ben* onların Fiziksel Âlem'e çekildiklerini düşünüyorum. Bu da gemi ne kadar küçük olursa olsun, bir gemiyi çekmek için hiçbir zaman sadece bir mandra kullanamayacağın anlamına geliyor. Ve onları ya da pek çok diğer spreni, bizim tarafımızdaki insan topluluklarının yaşadığı merkezlerden çok uzağa götüremiyorsun. Yoksa burada kimsenin anlamadığı nedenlerden zayıflıyor ve ölüyorlar."

"Ya. Peki ne yiyorlar?"

"Emin değilim," dedi Shallan. "Syl ve Desen duygulardan beslenmekten bahsediyor ama başka bir..." Kaladin defterinin bir sonraki sayfasını çevirirken Shallan sustu. Kaptan İco'yu çizmeye çalışılmış gibi görünüyordu ama inanılmayacak kadar beceriksizdi. Neredeyse bir çöp adamdı.

"Defterini Adolin mi aldı?" diye sordu Kaladin.

Shallan defteri elinden kaptı ve kapattı. "Sadece farklı bir tarz deniyordum. Su için sağ ol."

"Evet, ta oradan buraya yürümek zorunda kaldım. En az yedi adım."

"On vardır," dedi Shallan. "Hem de bu sallantılı güvertede. Çok tehlikeli."

"Kaynaşıklarla savaşmak kadar kötü sayılır."

"Parmağını çarpabilirdin. Ya da kıymık batabilirdi. Ya da kenardan düşer ve derinliklerde kaybolarak on binlerce boncuğun ve sonsuz sayıdaki unutulmuş ruhun ağırlıkları altında gömülürdün."

"... Ya da o."

"Hiç olası değil," diye onayladı Shallan. "Bu güverteye iyi bakıyorlar, bu yüzden kıymık filan yok."

"Bende bu şans varken kesin bir tane bulurdum."

"Bir keresinde bana da kıymık batmıştı," diye belirtti Shallan. "Sonra düştü gitti."

"... Bunu kimseye *söylememiştim*."

"Elbette, belli ki hayal etmişsin. Ne kadar hastalıklı bir zihnin var Kaladin."

Kaladin içini çekti, sonra başıyla denizcileri işaret etti. "Onlar çıplak ayakla dolaşıyor. Fark ettin mi? Güverteye dizili bakır hatlarla ilgili bir şey."

"Bakır titreşiyor," dedi Shallan. "Ve sürekli dokunuyorlar. Sanırım bir şekilde iletişim kurmak için kullanıyorlar."

"Bu neden fazla konuşmadıklarını açıklar," dedi Kaladin. "Bizi biraz daha fazla izlemelerini beklerdim. Pek merak etmiyor gibiler."

"Çivit'in ne kadar da ilginç olduğunu düşünürsek biraz garip."

"Dur. Yalnızca Çivit mi?"

"Evet. O parlak zırhı ve çarpıcı görüntüsüyle, kelle avcılığı ve dünyalar arasında seyahat hikâyeleriyle. Son derece gizemli."

"Ben de gizemliyim," dedi Kaladin.

"Eskiden öyle düşünüyordum. *Sonra* güzel esprilerden hoşlanmadığını öğrendim. İnsanları *gereğinden fazla* tanımak diye bir şey gerçekten varmış."

Kaladin homurdandı. "Daha gizemli olmaya çalışırım. Kelle avcılığına başlayabilirim." Midesi guruldadı. "Belki öğle yemeği avlayarak başlarım."

Onlara günde iki öğün yemek sözü verilmişti ama İco'nun suya ihtiyaçlarının olduğunu hatırlamasının ne kadar uzun sürdüğü düşünülecek olursa belki gidip sormalıydı.

"Hızımızı ölçmeye çalışıyordum," dedi Shallan defterini karıştırırken. O sayfaları hızla çevirirken Kaladin garip bir şekilde resimlerin usta çizimlerle ile gülünç derecede kötü olanlar arasında gidip geldiğini fark etti.

Shadesmar'ın bu bölgesi için yaptığı bir haritada durdu. Alethkar nehirleri burada yarımada, Mızraklar Denizi ise bir adaydı, Celebrant adındaki şehir de batısındaydı. Nehir yarımadaları şehre ulaşmak için geminin batıya dümen kırması gerektiği anlamına geliyordu. Shallan rotalarını bir çizgiyle işaretlemişti.

"İlerleyişimizi ölçmek zor ama sanırım bizim dünyamızdaki ortalama bir gemiden daha hızlı gidiyoruz. En azından rüzgârları düşünmek zorunda kalmadan istediğimiz yere doğrudan gidebiliyoruz."

"Öyleyse... iki gün daha mı?" diye sordu Kaladin Shallan'ın haritadaki işaretlerine bakıp tahmin ederek.

"Aşağı yukarı. Hızlıyız."

Kaladin parmaklarını haritanın aşağısına doğru kaydırdı. "Thaylen Şehri mi?" diye sordu işaretlediği bir noktaya vurarak.

"Evet. Bu tarafta bir boncuklar gölünün kıyısında olacak. Yeminkapısı'nın orada Kholinar'da olana benzer bir platform şeklinde yansıyacağını tahmin edebilirlz. Ama çalıştırması..."

"Denemek istiyorum. Dalinar tehlikede. Ona ulaşmak *zorundayız*, Shallan. Thaylen'de."

Shallan bunun gidilecek yanlış yön olduğunda ısrar etmeye devam eden Çivit'e bir bakış attı. "Kaladin... gördüğün şeye güvenebilir miyiz, bilmiyorum. Geleceği gördüğünü düşünmek tehlikelidir..."

"Geleceği görmedim," dedi Kaladin çabucak. "Öyle değildi. Fırtınababa'yla birlikte gökyüzünde ilerlemek gibiydi. Sadece Dalinar'a ulaşmak zorunda olduğumu biliyorum... *biliyorum*."

Shallan hâlâ ikna olmamış görünüyordu. Belki onlara deniz feneri bekçisinin teatral yönünden biraz fazla bahsetmişti.

"Celebrant'a vardığımız zaman göreceğiz." Shallan haritasını kapattı, sonra kımıldanarak yaslandıkları tırabzana baktı. "Sence bir yerlerde sandalyeleri var mıdır? Bu tırabzanlara yaslanmak pek rahat değil."

"Muhtemelen yoktur."

"Bu şeylerin adı ne ki?" dedi Shallan tırabzana vurarak. "Güverte duvarı mı?"

"Anlaşılmaz bir denizci kelimesi uydurmuşlardır," dedi Kaladin. "Bir gemide her şeyin garip ismi var. Sağ ve sol yerine iskele, sancak. Ocak yerine kuzine. Shallan yerine bela."

"Bir isim vardı... tırabzan mıydı? Güverte koruması mı? Yok, küpeşte. Buna küpeşte diyorlar." Sırıttı. "Bu küpeşteye yaslanmak hoşuma gitmiyor ama bir gün bunu aşacağıma eminim."

Kaladin hafifçe inledi. "Ciddi misin?"

"Bana lakaplar takmanın intikamı."

"Sadece bela dedim. Hem sataşmadan çok gerçeği dile getirmekti."

Kaladin'in omzuna hafifçe bir yumruk attı. "Gülümsediğini görmek güzel."

"Gülümsedim mi?"

"Sana göre gülümseme sayılabilir. O somurtma neredeyse neşeli sayılırdı." Kaladin'e gülümsedi.

Shallan'ın yakınlarında olduğunda Kaladin içinde bir sıcaklık hissediyordu. Bir şeyler *olması gerektiği gibiydi*. Laral gibi çocukça bir ilgi değildi. İlk gerçek ilişkisi olan Tarah gibi de değildi. Farklı bir şeydi ve Kaladin bunu tanımlayamıyordu. Sadece bitmesini istemediğini biliyordu. Karanlığı uzaklaştırıyordu.

"Uçurumların içinde mahsur kaldığımız zaman," dedi. "Hayatından bahsetmiştin. Babandan..."

"Hatırlıyorum," dedi Shallan alçak sesle. "Fırtınanın karanlığında."

"Bunu nasıl yapıyorsun Shallan? Nasıl gülümsemeye devam edebiliyorsun? Başına gelen korkunç olaylara saplanıp kalmaktan nasıl kaçınıyorsun?"

"Üzerlerini örtüyorum. Düşünmeyi istemediğim her şeyi saklamak gibi olağanüstü bir yeteneğim var. Bu... gittikçe zorlaşıyor ama çoğu şey için basitçe..." Sustu, gözleri dümdüz ileri bakıyordu. "İşte. Gitti."

"Vay be."

"Bliyorum," diye fısıldadı Shallan. "Ben deliyim."

"Hayır. Hayır, Shallan! Keşke ben de aynısını yapabilseydim."

Kaladin'e döndü, alnı kırıştı. "*Sen* delisin."

"Her şeyi bir kenara bırakabilseydim ne güzel olurdu? Fırtınalar adına." Bunu hayal etmeye çalıştı. Hayatını yaptığı hatalar hakkında endişe etmeden geçirmeyi. Yeteri kadar iyi olmadığını ya da adamlarını yüzüstü bıraktığını söyleyen sürekli fısıltıları duymamayı.

"Böylece onlarla asla yüzleşemeyeceğim," dedi Shallan.

"Seni yiyip bitirmesinden iyidir."

"Ben de kendime öyle diyorum." Başını iki yana salladı. "Jasnah gücün bir algı illüzyonu olduğunu söylemişti. Her şey kontrolün altındaymış gibi davranırsan çoğunlukla bunu başarırsın. Ama her şey yolundaymış gibi rol yapmak beni mahvediyor. Bu konuda *fazla* iyiyim."

"Eh, her ne yapıyorsan işe yaradığı belli. Eğer ben bu duyguları boğabilseydim seve seve yapardım."

Shallan başıyla onayladı ama karşılık vermedi, sonra ne kadar istese de tek kelime etmedi.

Nergaoul'un hâlâ Roshar'da etkin olduğuna ikna oldum. Alethilerin savaş "Heyecan"'ları hakkındaki kayıtlar eski kayıtlara fazlasıyla uyuyor, ölen yaratıklar ve kırmızı sis görüntüleri de dâhil.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 140

Dalinar artık neredeyse her şeyi hatırlıyordu. Her ne kadar Gecegözcüsü'yle görüşmesinin ayrıntıları daha geri gelmiş olmasa da, kalan her şey kanı yüzünden aşağı akan yeni bir yara kadar tazeydi.

Zihninde sandığından çok daha fazla boşluk vardı. Gecegözcüsü Dalinar'ın hatıralarını eski bir battaniyenin kumaşı gibi paramparça etmiş, sonra onlarla yeni bir yorgan dikmişti. Aradan geçen yıllarda Dalinar iyileştiğini düşünmüştü ama şimdi bütün o yaralar tekrar açılmıştı ve gerçeği görebiliyordu.

Muhteşem bahçeleri ve bereketli atmosferiyle dünyadaki en büyük şehirlerden biri olarak bilinen Vedenar'ı gezerken bütün bunları zihninden atmaya çalışıyordu. Ne yazık ki şehir Veden iç savaşı ve onun arkasından gelen Dinmezfırtına tarafından harabeye çevrilmişti. Dolaşması için temizlenmiş olan yolda bile yanmış binaların ve enkaz yığınlarının yanından geçiyorlardı.

Rathalas'a yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Ve o yüzden Evi'nin gözyaşları ona eşlik ediyordu. Ölen çocukların çığlıkları.

İki yüzlü, diyorlardı. *Katil. Kasap.*

Havada tuz kokusu vardı ve şehrin dışındaki uçurumlara vuran dalgaların sesleri etrafı kaplamıştı. Bu dinmez uğultunun içinde nasıl yaşıyorlardı? Hiç mi huzur yüzü görmüyorlardı? Taravangian'ın halkı Dalinar'a tamamen sarmaşıklar ve çalılarla kaplanmış alçak duvarları olan bir bahçeyi gezdirirken, o da kibar bir şekilde dinlemeye çalıştı. İç savaş sırasında yok edilmeyen çok az sayıdaki bahçeden birlydl.

Vedenler gösterişli yeşilliklere bayılıyordu. Kibar ve zarif bir halk değillerdl, tutkularıyla yaşarlardı ve kötü alışkanlıkları vardı.

Yeni Veden yüceprenslerinden birinin karısı sonunda Navani'yi bazı resimler gös-

termek için götürmüştü. Dalinar'ıysa bazı Veden açıkgözlerin sohbet ettiği ve şarap içtiği bahçenin küçük meydanına getirdiler. Burada doğu taraftaki alçak bir duvar her türlü ender bitkinin bir yığın hâlinde bir arada yetişmesine olanak sağlıyordu, bahçecilikte son moda böyleydi. Aralarında hayatsprenleri dolaşıyordu.

Yine mi gevezelik? "Affedersiniz," dedi Dalinar başıyla yükseltilmiş bir çardağa işaret ederek. "Şehri bir incelemek istiyorum."

Açıkgözlerden biri elini kaldırdı. "Ben size..."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Dalinar, sonra çardağa doğru çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Belki kabalık etmişti. Eh, en azından ününe uyuyordu. Muhafızlarının aşağıda merdivenin başında kalacak kadar aklı vardı.

Rahatlamaya çalışarak tepeye ulaştı. Çardak ona uçurumların ve ötesindeki denizin güzel bir manzarasını sunuyordu. Ne yazık ki bu onun şehrin geri kalanını görebilmesini sağlamıştı; ve fırtınalar adına, durum iyi *değildi*. Duvarlar yer yer yıkılmıştı ve saraydan geriye sadece bir enkaz kalmıştı. Vedenlerin tabaklara benzer süs bahçelerinin pek çoğunu da içerecek şekilde şehrin büyük kısmı yanmıştı.

Daha da ötede, şehrin kuzeyindeki ovalarda kayaların üzerindeki kararmış yaralar hâlâ savaştan sonra ceset yığınlarının yakıldığı yerleri gösteriyordu. Bunların hepsine arkasını dönmeye çalıştı ve huzur dolu okyanusa doğru bakmak için döndü. Ama duman kokusu alıyordu. Bu iyi değildi. Evi'nin ölümünden sonraki yıllarda duman kokusu onu çok kötü etkiler olmuştu.

Fırtınalar adına. Ben bu kadar zayıf değilim. Bununla başa *çıkabilirdi*. Dalinar eskisi gibi değildi. Dikkatini toplamaya çalıştı, bu ziyaretin bir sebebi vardı. Vedenler'in askerî imkân ve kabiliyetlerini inceleyecekti.

Hayatta olan Veden askerlerinin çoğu şehir duvarlarının hemen içindeki fırtına sığınaklarına konuşlandırılmıştı. Dalinar'ın duyduğu raporlara göre iç savaş inanılmaz kayıplara neden olmuştu. Hem de *şaşırtıcı* derecede. Çoğu ordu yüzde on kayıp verdikten sonra dağılırdı ama raporlara bakılırsa, Veden orduları askerlerinin *yarıdan* fazlasını kaybettikleri zaman bile savaşmaya devam etmişlerdi.

Belki de o dalgaların bitmek bilmeyen gürültüsü onları delirtmişti. Başka... ne duyuyordu?

Daha fazla hayali ağlama. Hay Taln'ın avuçları! Dalinar derin bir nefes aldı ama sadece duman kokusu duydu.

Neden bu hatıralara katlanmak zorundayım, diye düşündü kızgınlıkla. *Neden aniden geri döndüler?*

Bu duygulara Adolin ve Elhokar için duyduğu gittikçe artan korku da karışıyordu. Neden hiç haber yollamamışlardı? Eğer kaçmayı başarabildilerse güvenli bir yere uçmuş ya da en azından bir uzakalem bulmuş olmaları gerekmez miydi? Birden fazla Parlayan ve Paredarın kaçmayı başaramadan şehirde kapana kısıldıklarını düşünmek saçma görünüyordu. Öte yandan sağ kurtulamamış olabilirlerdi, bundan endişeleniyordu. Onları ölüme gönderdiğini düşünüyordu.

Dalinar bütün bu düşüncelerin ağırlığı altında ayakta kalmaya, dimdik durmaya çalışıyordu. Ne yazık ki dimdik duran insanların bayılabileceklerini de iyi biliyordu.

Taş tepenin aşağısındaki muhafızları açılarak her zamanki turuncu cübbelerini giymiş Taravangian'ın geçmesine izin verdiler. Yaşlı adam elmas şeklinde devasa bir kalkan taşıyordu, sol tarafını tamamen kapatmaya yetecek kadar büyüktü. Çardağa çıktı, sonra banklardan bir tanesine oturdu, nefes nefese kalmıştı.

"Bunlardan birini mi görmek istemiştin Dalinar?" diye sordu bir an sonra kalkanı uzatarak.

Dikkatini dağıtacak bir şey bulduğu için memnun olan Dalinar kalkanı alarak elin-

de bir tartı. "Yarım-pare mi?" diye sordu kalkanın iç yüzeyine takılmış, içinde bir mücevher olan çelik kutuyu fark ederek.

"Öyle," dedi Taravangian. "Kaba cihazlar. Bir Parekılıcı'nı engelleyebilen bir metal hakkında efsaneler var. Gökten düşen bir metal. Gümüş ama bir şekilde daha hafif. Bunu görmek isterdim ama şimdilik bunları kullanabiliriz."

Dalinar homurdandı.

"Fabrialları nasıl yaptıklarını biliyorsun değil mi?" diye sordu Taravangian. "Esir alınan sprenlerle."

"Sprenler ancak bir chul kadar 'esir' alınabilir."

Fırtınababa, Dalinar'ın zihninde uzaklardan gürüldedi.

"O mücevher içinde cisimlere katılık veren türden bir spreni hapsediyor," dedi Taravangian. "Dünyayı bir arada tutan türden bir spreni. O kalkanın içinde farklı bir zamanda bir Parlayan Şövalye'yi kutsamış olabilecek bir şeyi esir aldık."

Fırtınalar adına. Dalinar bugün böyle bir felsefi sorunla başa çıkamazdı. Konuyu değiştirmeyi denedi. "Bugün daha iyi görünüyorsun."

"Bugün benim için güzel bir gün. Son zamanlarda olmadığım kadar iyi hissediyorum ama bu tehlikeli olabilir. Yaptığım hataları düşünmeye meyilli oluyorum." Taravangian nazik bir şekilde gülümsedi. "Kendime en azından sahip olduğum bilgilerle en iyi kararı verdiğimi söylüyorum."

"Ne yazık ki ben en iyi kararları vermediğime eminim," dedi Dalinar.

"Ama verdiğin kararları değiştirmezdin. Eğer değiştirseydin farklı bir insan olurdun."

Değiştirdim, diye düşündü Dalinar. *Onları sildim. Ve farklı bir insan* oldum. Kalkanı yaşlı adamın yanına koydu.

"Söyle bana Dalinar," dedi Taravangian. "Atan Sunmaker'a saygın olmadığından bahsetmiştin. Ona bir despot demiştin."

Benim gibi.

"Diyelim ki parmaklarını şıklatarak tarihi değiştirebilirdin," diye devam etti Taravangian. "Sunmaker'ın daha uzun yaşamasını ve arzusunu gerçekleştirerek bütün Roshar'ı tek bir bayrak altında birleştirmesini sağlar mıydın?"

"Onu daha da büyük bir despota dönüştürmek için mi?" dedi Dalinar. "Bu Azir'den İri'ye kadar önüne çıkan herkesi katletmesi demek olurdu. Elbette bunu istemezdim."

"Ya bu senin bugün birleşmiş bir krallığın başında olmanı sağlasaydı? Ya yaptığı katliam Roshar'ı Yokelçi istilasından kurtarmanı sağlayacak olsaydı?"

"Ben... Benden milyonlarca masumu ölüme mahkûm etmemi istiyorsun!"

"O insanların hepsi uzun zaman önce öldü," dedi Taravangian fısıldayarak. "Onlar sana ne ifade ediyor? Bir kâtibin notlarındaki sayılardan ibaretler. Evet, Sunmaker bir canavardı. Ancak Herdaz, Jah Keved ve Azir'in arasındaki şu an kullanılan ticaret yolları bu sayede kuruldu. Alethkar'a kültürü ve bilimi geri getirdi. Sizin modern Alethi kültürünüz *doğrudan* Sunmaker'ın yaptıklarına dayanıyor. Ahlak ve kanun cesetlerin üzerinde inşa edilir."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Hayır, hayır. Tabii ki yok." Taravangian eliyle yarım-pare kalkana vurdu. "Fabrialar için sprenleri *nasıl* yakaladığımızı biliyor musun Dalinar? Uzakalemlerden ışıl ışıl ölülerine kadar hepsi aynı. Spreni sevdiği bir şeyle cezbediyorsun. Spreni çekmek için ona tanıdığı, çok iyi bildiği bir şey veriyorsun. İşte o an senin kölen hâline geliyor."

Ben... Ben şu anda gerçekten *bunu düşünemem.* "Affedersin," dedi Dalinar. "Gidip Navani'ye bakmam gerek."

Uzun adımlarla çardaktan çıktı ve merdivenleri inerek Rial ve diğer muhafızlarının

yanından hızla geçti. Muhafızları takip etti, sert bir rüzgâra kapılmış yapraklar gibi Dalinar'ın arkasından sürüklenıyorlardı. Şehrin içine doğru ilerledi ama Navani'yi aramaya gitmedi. Belki askerleri ziyaret edebilirdi.

Yıkımı görmezden gelmeye çalışarak sokak boyunca geri yürüdü. Ama yıkım olmasa bile bu şehirde onu *yanlış* gelen bir şeyler vardı. Mimari Alethi mimarisine çok benziyordu, Kharbranth ya da Thaylenah'daki süslü tasarımlarla hiç ilgisi yoktu ama çoğu binanın her penceresinden sarkan ve sallanan bitkiler vardı. Alethi gibi görünen ama yabancı bir dilde konuşan insanlarla dolu sokaklarda yürümek garipti.

Dalinar sonunda şehir duvarlarının hemen içinde olan büyük fırtına sığınaklarına vardı. Askerler sığınakların yanında çadırlardan bir şehir kurmuşlardı, fırtınalar için söküp somun şekilli sığınaklardan birine kolaylıkla taşıyabilecekleri geçici ordugâhlardı. Dalinar aralarında yürürken sakinleşmeye başladığını hissetti. Bu his tanıdıktı, bu görev başında olan askerlerin huzuruydu.

Buradaki subaylar Dalinar'ı karşıladı ve generaller ona sığınakları gezdirdiler. Dalinar'ın dillerini konuşma becerisinden etkilenmişlerdi, şehre geldiği zaman Bağdökümcü becerilerini kullanarak elde ettiği bir şeydi.

Dalinar'ın yaptığı tek şey kafasını sallamak ve arada bir soru sormaktı ama bir şekilde kendini bir şeyleri başarmış gibi hissediyordu. Sığınakları dolaştıktan sonra şehir kapılarının yakınındaki esintili bir çadıra girerek bir grup yaralı askerle tanıştı. Her birisi müfrezelerinin tamamı öldüğü hâlde sağ kalmıştı. Kahramanlardı ama sıradan kahramanlar değil. Bütün arkadaşların öldükten sonra savaşmaya hâlâ devam edebilmenin ne olduğunu ancak bir asker anlayabilirdi.

Sıradaki son asker temiz bir üniforma giyen ve artık var olmayan bir müfrezenin armasını taşıyan yaşlı bir gaziydi. Sağ kolu yoktu, ceketinin kol yeni bağlanmıştı ve daha genç bir asker onu Dalinar'a getirmişti. "Bak Geved. Karadiken'in ta kendisi! Hep onunla tanışmak istediğini söylemez miydin?"

Yaşlı adamda insanın içini görebilirmiş hissi uyandıran o bakışlardan vardı. "Berrakbey," dedi ve selam verdi. "Kaygankaya'da sizin ordunuza karşı savaşmıştım komutanım. Berrakbey Nalanar'ın ikinci piyade bölüğündeydim. İyi bir savaştı komutanım."

"Gerçekten de iyiydi," dedi Dalinar selamına karşılık vererek. "Üç kere kuvvetlerinizin işimizi bitirmek üzere olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Onlar güzel zamanlardı Berrakbey. Gerçekten güzel zamanlardı. Her şey yanlış gitmeden önce..." Adamın gözlerini ifadesizleşti.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Dalinar alçak sesle. "İç savaş, burada Vedenar'daki çatışmalar mı?"

"Bir kâbustu komutanım."

"Geved," dedi genç asker. "Hadi gidelim. Yemek..."

"Onu duymadın mı?" dedi Geved tek kolunu oğlanın elinden çekip kurtararak. "Kendi *sordu*. Herkes etrafta kıvırıyor, bunu görmezden geliyor. Fırtınalar adına, komutanım. İç savaş bir *kâbustu*."

"Başka Veden evleriyle savaşmak," dedi Dalinar kafasını sallayarak.

"Öyle değil," dedi Geved. "Fırtınalar! Biz de sizin kadar didişiyoruz komutanım. Kusura bakmayın. Hiç kendi halkımla savaştım diye kötü hissetmedim. Yaradan'ın istediği bu, değil mi? Ama o savaş..." Titredi. "Kimse durmuyordu Berrakbey. Durması gerektiği zaman bile. Durmadan savaştılar. Canları öldürmek *istediği* için öldürüyorlardı."

"İçimizde yanıyordu," dedi yemek masasının yanındaki başka bir yaralı asker. Bu asker göz bandı takıyordu ve savaştan beri tıraş olmamış gibi görünüyordu. "Bunu siz de biliyorsunuz, değil mi Berrakbey? İçinizdeki o nehir, bütün kanı kafanızda topluyor

ve her darbeye âşık olmanızı sağlıyor. Ne kadar yorgun olursanız olun, dumanıza engel oluyor."

Heyecan.

Dalinar'ın içinde parlamaya başladı. O kadar tanıdık, o kadar ılık ve bir o kadar *korkunçtu.* Dalinar kımıldandığını hissetti, sankl... çok uzun bir süreden sonra sahlblnln sesini duyduğu için şaşırmış bir baltatazısı gibiydi.

Dalinar bir sonsuzluk gibi gelen bir süredir onu hissetmemişti. Hatta en son Harap Ovalar'da hissettiği zaman bile zayıflıyormuş gibi gelmişti. Bir anda anladı. Dallnar Heyecan'ın üstesinden gelmeyi öğrenmeye başladığı için gitmemişti. Heyecan Dallnar'ı terk etmişti.

Buraya gelmek için.

"Diğerleriniz arasında da bunu hisseden oldu mu?" diye sordu Dalinar.

"Hepimiz hissettik," dedi askerlerden bir başkası ve Geved başıyla onayladı. "Subaylar... dişlerini sıkarak at sürüyordu. Askerler savaşa devam edin, ivmenizi koruyun diye bağınyordu."

Her şeyin temeli ivme.

Diğerleri de ona katıldılar, o gün üzerlerini kaplayan garip pustan bahsediyorlardı.

Teftişte yaşadığı huzuru kaybeden Dalinar müsaade isteyerek ayrıldı. O kaçarken muhafızlan da ona yetişmek için koşturdu, yeni gelen bir haberci seslenip Dalinar'a bahçelerde ihtiyaç olduğunu söyleyince daha da hızlandı.

Hazır değildi. Taravangian'la, Navani'yle ya da Renarin'le yüzleşmek istemiyordu.. Bunun yerine şehir duvarlarına çıktı. Teftiş... tahkimatları teftiş edecekti. Bunun için gelmişti.

Yukanda yine şehrin o savaşta yanmış ve yıkılmış büyük kısımlannı görebiliyordu.

Heyecan onu çağırıyordu, uzakta ve zayıftı. Hayır. *Hayır.* Dalinar duvar boyunca yürüyerek askerlerin yanından geçti. Sağ tarafında dalgalar kayalara çarpıyordu. Sığlıklarda gölgeler hareket ediyordu, bir chulun iki ya da üç katı büyüklükte yaratıklardı, kabuklan dalgaların arasında beliriyordu.

Dalinar hayatında dört farklı kişi olmuş gibiydi. Nereye işaret edilirse sonuçları hiç umurunda bile olmadan orada öldüren kana susamış savaşçı.

Erdemli rolü yapan ama içten içe daha fazla kan dökebilmek için savaş meydanına dönmenin özlemini çeken komutan.

Gençliğinde yaptıklarının bedelini ödeyen sakat bir adam.

Ve son olarak aralarında en sahte olanı. İyileşmiş gibi davranmak için hatıralannı feda eden adam.

Dalinar durarak bir elini taşlara koydu. Muhafızları arkasında toplandı. Bir Veden asker duvann üzerinde diğer taraftan yaklaşıyor, öfkeyle sesleniyordu. "Sen de kimsin? Burada ne yapıyorsun?"

Dalinar gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Sen! Alehi! Cevap ver. Senin buraya çıkmana kim izin verdi?"

Heyecan kımıldandı ve içindeki hayvan saldırmasını istedi. Bir dövüş. *Dövüşe* ihtiyacı vardı.

Hayır. Yine kaçtı, aceleyle taştan dar ve sıkışık bir merdivenden aşağı indi. Nefesinin sesi duvarlardan yankılanıyordu ve son basamaklarda neredeyse takılıp yere düşecekti.

Ter içinde kendini sokağa attı, su taşıyan bir grup kadını şaşırtmıştı. Muhafızlan arkasından dışarı fırladı. "Komutanım?" diye sordu Rial. "Komutanım siz... Her şey...?"

Dalinar Heyecan'ı kovalayacağını umarak Fırtınaışığı çekti. Kovalamadı. Hissi desteklermiş gibi göründü, Dalinar'ı harekete geçmeye itiyordu.

"Komutanım," dedi Rial güçlü bir kokusu olan bir matarayı uzatarak. "Biliyorum bunu taşımamam gerektiğini söylemiştiniz ama getirdim. Belki de ihtiyacınız vardır."

Dalinar mataraya bakakaldı. Keskin koku yükselerek etrafını sarıyordu. Eğer bunu içerse fısıltıları unutabilirdi. Yanmış şehri ve Rathalas'a yaptıklarını unutabilirdi. Ve Evi'ye.

Ne kadar da kolaydı...

Atalarımın kanı. Lütfen. Hayır.

Hızla Rial'a arkasını döndü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu kadar, sadece dinlenmeye. Yeminkapısı'na doğru yürürken başını dik ve adımlarını yavaş tutmaya çalıştı.

Heyecan hemen arkasındaydı.

Yine o ilk adam olursan canın acımaz. Gençliğinde yapılması gerekenleri yapıyordun. O zamanlar daha güçlüydün.

Dalinar hırlayarak döndü ve pelerinini kenara savurdu, bu sözleri söyleyen sesi arıyordu. Muhafızları mızraklarını sıkıca tutarak geriledi. Vedanar'ın zavallı halkı hızla Dalinar'ın etrafından kaçıştı.

Liderlik bu mu? Her gece ağlamak mı? Titremek ve irkilmek mi? Bunlar bir çocuğun hareketleri, bir adamın değil.

"Beni rahat bırak!"

Acını bana ver.

Dalinar gökyüzüne doğru baktı ve kükredi. Sokaklar boyunca koştu, insanların onu gördüğünde ne düşüneceğini artık umursamıyordu. Bu şehirden *uzaklaşması* gerekiyordu.

Orada. Yeminkapısı'na çıkan merdivenler ilerideydi. Bu şehrin halkı bir zamanlar bu platformu bir bahçe yapmışlardı ama şimdi temizlenmişti. Dalinar uzun rampayı görmezden gelerek merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı, Fırtınaışığı ona kuvvet veriyordu.

Tepede Navani ve bir dizi kâtiple birlikte duran Kholin mavisi giymiş bir grup muhafızı gördü. Navani hemen ona doğru yürüdü. "Dalinar, adamı uzaklaştırmaya çalıştım ama ısrarcı. Ne istediğini bilmiyorum."

"Hangi adam?" diye sordu Dalinar, neredeyse koştuğu için soluk soluğaydı.

Navani kâtipleri işaret etti. Dalinar aralarındaki birkaç kişinin ardentlerin kısa sakallarına sahip olduklarını ilk defa fark etti. Ama o mavi cübbeler. Onlar neydi?

Valath'daki Mukaddes Meclis'ten gelen rahipler, diye düşündü. Teknik olarak Dalinar da Vorin dininin liderlerinden biriydi ama aslında kilise doktrinine yön verenler rahiplerdi. Ellerinde tuttukları asalara mücevherler sarılmıştı, Dalinar'ın beklediğinden daha süslülerdi. Bu gösterişin büyük kısmı Hiyerokrasi'nin çökmesiyle bitmemiş miydi?

"Dalinar Kholin!" dedi aralarından biri öne çıkarak. Bir ardent lideri için gençti, belki kırklı yaşların başındaydı. Kare şekilli sakalında birkaç gri çizgi vardı.

"Benim," dedi Dalinar Navani'nin omzundaki elinden kurtularak. "Eğer benimle konuşacaksanız daha mahrem bir yere..."

"Dalinar Kholin," dedi ardent sesini yükselterek. "Rahipler Konseyi seni bir kâfir ilan ediyor. Yaradan'ın Tanrı olmadığında ısrar etmene müsamaha gösteremeyiz. Bu nedenle kiliseden aforoz edildiğini ilan ediyoruz."

"Böyle bir yetkiniz yok..."

"*Her türlü* yetkimiz var! Tebaanıza iyi yol göstermeniz için ardentlerin açıkgözleri gözlemesi gerekli. Yüzyıllardır uygulanan Teokrasi Akitleri'nde de belirtildiği gibi bu *hâlâ* bizim görevimiz! Söylediğin şeyleri görmezden geleceğimizi mi düşündün?"

Aptal ardent onları yalanlamasını talep ederek Dalinar'ın kâfirliklerini birer birer sa-

yarken Dalinar dişlerini sıktı. Adam yaklaştı, şimdi Dalinar'ın onun nefesinin kokusunu alabileceği kadar dibine girmişti.

Heyecan, bir dövüşün yaklaştığını hissederek kımıldanmaya başladı. Kan dökülece-ğini hissediyordu.

Onu öldüreceğim, diye düşündü Dalinar'ın bir parçası. *Şimdi kaçmak zorundayım yoksa bu adamı öldüreceğim.* Bu onun için güneş ışığı kadar netti.

O yüzden kaçtı.

Yeminkapısı'nın kontrol binasına doğru fırladı, kaçma ihtiyacıyla telaşlıydı. Kilide doğru koşturdu ve ancak sonra bu cihazı çalıştırmak için Parekılıcı'nın olmadığı aklına geldi.

Dalinar, diye gümbürdedi Fırtınababa. *Bir yanlışlık var. Göremediğim şeyler var, benden gizlenmiş bir şeyler. Ne hissediyorsun?*

"Buradan gitmem *lazım.*"

Senin için bir kılıç olmayacağım. Bunu konuşmuştuk.

Dalinar hırladı. Dokunabileceği bir şeyler hissediyordu, mekânların ötesinde olan bir şey. Dünyaları birbirlerine bağlayan gücü. *Kendi* gücünü.

Dur, dedi Fırtınababa. *Bu doğru değil!*

Dalinar onu duymazdan geldi, öteye uzandı ve gücü kendisine çekti. Parlak beyaz bir şey elinde ortaya çıktı ve o da bunu kilide sapladı.

Fırtınababa inledi, gök gürültüsü gibi bir sesti.

Güç yine de Yeminkapısı'nın çalışmasını sağlamıştı. Muhafızları dışarıdan adını seslenirken Dalinar bütün platonun değil sadece küçük binanın taşınmasını sağlayan kadranı çevirdi, sonra gücü bir kol gibi kullanarak kilidi odanın duvarı boyunca itti.

Binanın dışında ışıktan bir halka belirdi ve kapılardan içeri soğuk rüzgâr esti. Dalinar tökezleyerek Urithiru'nun önündeki bir platforma çıktı. Fırtınababa ondan uzaklaşmıştı, bağı koparmamış ama Dalinar'ın üzerindeki nüfuzunu geri çekmişti.

Heyecan onun yerini doldurmak için akıp geldi. Bu kadar uzaktan bile. Fırtınalar! Dalinar ondan kaçamıyordu.

Kendinden kaçamazsın Dalinar, dedi Evi'nin sesi zihninin içinde. *Sen işte busun. Kabul et.*

Kaçamıyordu. Fırtınalar adına... kaçamıyordu.

Atalarımın kanı. Lütfen. Lütfen, bana yardım et.

Ama... kime dua ediyordu ki?

Sersemlemiş bir şekilde sendeleyerek platformdan indi, askerlerin ve kâtiplerin sorularını duymazdan geliyordu. Odasına gitti, Evi'nin suçlayan sesinden saklanmak için bir yol, ne olursa olsun bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Odasındaki raftan bir kitap aldı. Domuz derisi kaplı, kalın sayfalıydı. *Kralların Yolu*'nu sanki içindeki acıyı kovalayabilecek bir tılsım gibi tuttu.

Hiçbir şey yapmadı. Bu kitap bir zamanlar onu kurtarmıştı ama şu an işe yaramaz görünüyordu. Yazılarını bile okuyamıyordu.

Kitabı bıraktı, sendeleyerek odadan çıktı. Adolin'in odasına giderken ya da genç adamın odasının alt üst ederken onu yönlendiren bilinçli bir düşünce olmamıştı. Ama umduğunu buldu, özel durumlar için saklanan bir şişe şarap. Kuvvet için hazırlanmış bir şişe.

Bu Dalinar'ın olduğu üçüncü adamı temsil ediyordu. Utanç, hüsran ve hayal meyal geçen günleri. Berbat zamanları. Unutmak için ruhunun bir parçasını feda ettiği zamanları.

Ama fırtına kapsın, ya bu olacaktı ya da yine öldürmeye başlayacaktı. Şişeyi dudaklarına götürdü.

Moelach da Nergaoul'a çok benziyor, yalnız onun bir savaş öfkesi yaratmak yerine geleceğin görülerini bahşettiği söylenir. Bu noktada ilahî bilgilerle efsaneler uyuşuyor. Geleceği görmenin kaynağı Yaradılmamışlar ve düşmandan geliyor.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 143

Kaptan İco'nun kamarasında dikilen Adolin ceketini çekiştirdi. Spren birkaç saatliğine Adolin'e kamarayı ödünç vermişti.

Ceket fazla kısaydı ama sprenlerin elindeki en büyük ceket buydu. Adolin pantolonu dizlerin hemen altından kesmiş, sonra uçlarını uzun çoraplarının ve uzun çizmelerinin içine sokmuştu. Ceketinin kollarını da uyumlu olsun diye kıvırarak eski Thaylenah tarzına benzetmişti. Ceket hâlâ torba gibi duruyordu.

İliklemeden bırakayım, diye karar verdi. *Böylece kollar kasıtlı olarak kıvrılmış gibi görünür.* Gömleğini pantolonunun içine soktu, kemerini iyice sıktı. Uyumsuz mu duruyordu? Kaptanın aynasında kıyafeti inceledi. Bir yeleğe ihtiyacı vardı. Neyse ki onları uydurması *çok da* zor değildi. İco'nun verdiği bordo ceket Adolin'e çok küçük gelmişti. Adolin yakayı ve kol yenlerini söktü, pürüzlü kısımlarını dikerek düzeltti, sonra arkasını kesti.

İco onu kontrol ettiği zaman Adolin arkaya birkaç dikiş atarak yeni bitiriyordu. Doğaçlama olarak yeleğin düğmelerini iliklediği ceketi üzerine geçirdi, sonra ellerini yanlara açarak kendini takdim etti.

"Çok iyi," dedi İco. "Işık Ziyafeti'ne giden bir şerefspreni gibi görünüyorsun."

"Sağ ol," dedi kendini küçük aynada inceleyen Adolin. "Ceketin daha uzun olması gerekiyor ama kendime eteklerin dikişlerini sökecek kadar güvenmiyorum."

İco onu göz bebekleri delikler olan bronzdan metal gözlerle inceledi, Adolin bunun bazı heykellerde yapıldığını da görmüştü. Sprenin saçları bile heykel gibi görünüyordu. İco uzun zaman öncekı bir çağın Ruhdökülmüş bir kralı bile olabilirdi.

"Kendi türün arasında bir liderdin, değil mi?" diye sordu İco. "Neden buraya geldin? Burada gördüğümüz insanlar sığınmacı, tüccar ya da kâşiflerdir. Krallar buraya gelmez."

Kral. Adolin bir kral mıydı? Artık Elhokar olmadığı için babası tahttan feragat etmekten vazgeçecekti.

"Cevap yok mu?" dedi İco. "Sorun değil. Ama sen onlann içinde bir *liderdin*. Bunu görebiliyorum. İnsanlann arasında doğum statüsü önemlidir."

"Belki de fazla önemlidir, ne dersin?" dedi Adolin mendilinden yaptığı boyun eşarbını düzeltirken.

"Bu doğru," dedi İco. "Hepiniz insansınız ve o yüzden, nasıl doğmuş olursanız olun, yeminlerinize güvenilmez. Yolculuk için yapılan bir anlaşma sorun değil. Ama İnsanlara güvenilirse ihanet ederler." Spren kaşlarını çattı, sonra utanmış gibi görünerek başka yöne baktı. "Bu biraz ağır oldu."

"Gerçek olmadığı anlamına gelmiyor ama."

"Yine de hakaret etmek istememiştim. Siz suçlanamazsınız. Bir insan olarak yeminlere ihanet etmek doğanızda var."

"Babamı tanımıyorsun," dedi Adolin. Yine de bu konuşma onu rahatsız etmişti. İco'nun sözleri yüzünden değildi, sprenler garip şeyler söylemeye meyilli oluyordu ve Adolin gücenmiş değildi.

Daha çok tahta *gerçekten* çıkmak zorunda kalabileceğinin gittikçe artan endişesini hissediyordu. Bunu olabileceğini bilerek büyümüş olabilirdi ama *ayrıca* hiçbir zaman olmamasını da dilemişti. Aklına geldiği zamanlarda tereddüt etmesinin sebebi olarak, bir kralın düello gibi şeylere zaman ayıramayacak ve... hayatın tadını çıkaramayacak olmasını düşünürdü.

Ya daha derin bir şeyler varsa? Ya içinde bir uyumsuzluk olduğunun her zaman farkında olmuşsa? Babasının olmasını istediği adammış gibi davranmaya devam edemezdi.

Gerçi bunların hepsi anlamsızdı. Alethkar ülkesi düşmüştü. Adolin İco'yu takip ederek kaptan kamarasından çıktı ve yürüyerek sancak küpeştesinde duran Shallan, Kaladin ve Çivit'e doğru yürüdü. Hepsi sönük küreler karşılığında Ulaşkanlar'dan satın aldıkları gömlek, pantolon ve ceketleri giyiyordu. Sönük kürelerin bu taraftaki değeri çok azdı ama görünüşe göre diğer tarafla ticaret *oluyordu*, bu yüzden biraz olsun değerleri vardı.

Kaladin Adolin'e bakakaldı; çizmeleri, boynundaki eşarbı, sonra da yeleği inceledi. Yüzündeki o ifade bile onca çabaya değerdi.

"Nasıl?" diye hesap sordu Kaladin. "Oturup *diktin* mi?"

Adolin sırıttı. Kaladin üzerine çocukluğundan kalma takımını giymeye çalışan bir adam gibi görünüyordu, o ceketi geniş göğsü yüzünden iliklemeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Shallan'ın gömleği ve ceketi üstüne uyuyordu ama yakışmamıştı. Çivit ise abartılı göğüs zırhı ve pelerini olmadan çok daha... normal görünüyordu.

"Bir etek için adam öldürebilirim," diye belirtti Shallan.

"Ciddi olamazsın," dedi Çivit.

"Hayır. Pantolonların bacaklarıma sürtünmesinden bıktım. Adolin bana bir elbise dikebilir misin? Belki bu pantolonun bacaklarını birbirlerine dikebilirsin?"

Adolin sarı renkli bir sakalın çıkmaya başladığı çenesini ovuşturdu. "Öyle olmuyor. Büyüyle yoktan kumaş var edemem. Bu..."

Yukarılarında bulutlar aniden dalgalanmaya başlayınca Adolin sustu, garip sedef bir renkle ışıldıyorlardı. Bir yücefırtına daha, Shadesmar'a geldiklerinden beri ikinciydi. Grup durdu ve yukarıdaki etkileyici ışık gösterisini izledi. Yakınlarındaki Ulaşkanlar daha dik duruyormuş gibi göründüler, görevlerini yaparken hareketleri daha canlandı.

"Bakın," dedi Çivit. "Size söyledim. Bir şekilde ondan *besleniyorlar*."

Shallan gözlerini kıstı, sonra eskiz defterini kaptı ve uzun adımlarla sprenlerin bazılarını sorgulamaya gitti. Kaladin geminin burnundaki orada dikilmekten hoşlanan spre-

nine katılmaya gitti. Adolin sık sık onu güneye bakarken yakalıyordu, sanki endişeyle geminin daha hızlı ilerlemesini diliyor gibiydi.

Adolin aşağıdaki boncukların çatırdayarak geçmelerini izleyerek geminin yan tarafında durmaya devam etti. Başını kaldırdığı zaman Çivit'i onu incelerken buldu. "Bunu gerçekten sen mi diktin?" diye sordu Çivit.

"Aslında fazla bir dikiş yok," dedi Adolin. "Eşarp ve ceket, eskiden küçük gelen bir yeleğe verdiğim zararın çoğunu gizliyor."

"Olsun," dedi Çivit. "Kraliyet soyundan biri için olağan dışı bir yetenek."

"Kraliyet soyundan kaç kişi tanıyorsun?"

"Tahmin edilebileceğinden fazla."

Adolin başıyla onayladı. "Anlıyorum. Peki *isteyerek mi* bu kadar gizemlisin yoksa kendiliğinden olan bir şey mi?"

Çivit geminin küpeştesine yaslandı, meltem kısa saçlarını dalgalandırıyordu. Göğüs zırhı ve pelerin olmadan daha genç görünüyordu. Belki otuzlarının ortasındaydı. "İkisinden de biraz. Gençken yabancılara karşı fazla açık olmanın benim için... iyi olmadığını keşfettim. Ama soruna cevap olarak, kraliyet soyundan insanlar *tanıyorum*. Bunları terk eden bir kadın da dâhil. Taht, aile, sorumluluklar..."

"Tahtı terk mi etti? Bu hayal bile edilemez bir şey."

"Taht, üzerinde oturmaktan hoşlanan birine daha iyi uyar."

"Taht, senin neyden *hoşlandığınla* ilgili değildir. Senden isteneni yerine getirmek, halkın menfaatine hizmet etmektir. Sadece *canın öyle istiyor* diye sorumluklarını terk edemezsin."

Çivit Adolin'e bir bakış attı ve Adolin yüzünün kızardığını hissetti. "Pardon," dedi başka yöne bakarak. "Babam ve amcam bana... bu konuda biraz yüklenmiş olabilir."

"Sorun değil," dedi Çivit. "Belki sen haklısındır ve içimde bunu bilen bir şeyler vardır. Kendimi hep Kholinar'daki Duvar Muhafızları'nın başında olduğum gibi durumların içinde buluyorum. İşe fazla karışıyorum... sonra da herkesi terk ediyorum..."

"Sen Duvar Muhafızları'nı terk *etmedin* Çivit," dedi Adolin. "Olanlara engel olamazdın."

"Olabilir. Yine de bunun uzun bir terk edilmiş sorumluluklar dizisinin belki feci sonuçlar yaratacak olan bir diğer unsuru olduğunu hissetmeden edemiyorum." Nedense bunu söylerken Çivit elini Parekılıcı'nın kabzasına koymuştu. Sonra Adolin'e baktı. "Ama sırtımı döndüğüm şeyler arasında pişman olmadığım bir şey varsa, iktidan başkasına devretmekti. Bazen görevini yerine getirmenin en iyi yolu bunu yapmayı başkasının, daha uygun olan birisinin denemesine izin vermektir."

Ne kadar uzak bir fikirdi. Bazen sana ait olmayan bir görevi üstlenirdin ama bir görevi terk etmek? Öylece... başka birisine vermek?

Adolin kendini bunu düşünürken buldu. Çivit içecek bir şeyler almak için giderken Adolin başını sallayarak Çivit'a teşekkür etti. Shallan Ulaşkanlarla konuşmasından, daha doğrusu sorgulamasından geri döndüğünde Adolin hâlâ orada duruyordu. Adolin'in koluna girdi ve bir süre birlikte ışıldayan bulutları seyrettiler.

"Berbat görünüyorum değil mi?" diye sordu Shallan sonunda yan tarafını dürtükleyerek. "Makyaj yok, saçlarım günlerdir yıkanmamış ve üstümde kısa gelen işçi kıyafetleri var."

"Berbat görünmeyi başarabileceğini düşünmüyorum," dedi Adolin Shallan'ı kendisine çekerek. "Bütün renklerine rağmen şu bulutlar bile seninle rekabet edemez."

Havada asılı duran mum alevlerinden oluşan bir denizin içinden geçtiler, insan tarafında bir kasabayı temsil ediyordu. Alevler kümeler hâlinde bir araya toplanmışlardı. Fırtınadan saklanıyorlardı.

Neden sonra bulutlar soldu, artık şehre oldukça yaklaşmış olmaları gerekiyordu, o yüzden Shallan heyecanlanmıştı, görmeye çalışıyordu. Nihayet Shallan ufukta beliren karaya işaret etti.

Celebrant kıyıda fazla uzakta değildi. Yaklaşırlarken limana giren ve çıkan diğer gemileri görmeye başladılar, her gemi en az iki mandra tarafından çekiliyordu.

Kaptan İco yanlarına geldi. "Az kaldı. Gidip ölügözünü getirelim."

Adolin başıyla onayladı, Shallan'ın sırtını sıvazladı ve Kaptan İco'yu takip ederek geminin yük ambarının kıç tarafındaki küçük bir odaya doğru indi. İco anahtarlarıyla kapının kilidini açarak içeride bir bankta oturan Adolin'in kılıcının sprenini ortaya çıkardı. Spren rahatsız edici kazınmış gözleriyle Adolin'e baktı, iplerden oluşan suratında duygulardan iz yoktu.

"Keşke onu buraya kilitlemeseydin," dedi Adolin alçak kapı girişinden içeri bakmak için eğilirken.

"Güvertede olmalarına izin verilemez," dedi İco. "Yürüdükleri yeri görmüyor ve aşağı düşüyorlar. Kayıp bir ölügözü bulup çıkarmak için günler harcayacak değildim."

Spren Adolin'e katılmak için geldi, sonra İco odayı kapatmak için uzandı.

"Bekle!" dedi Adolin. "İco, arkada hareket eden bir şey gördüm."

İco kapıyı kilitledi ve anahtarları kemerine astı. "Babam."

"*Baban* mı?" dedi Adolin. "Babanı kilit altında mı tutuyorsun?"

"Onun bir yerlerde dolaşması düşüncesine katlanamıyorum," dedi İco gözleri ileride. "Kilitli tutmak gerekiyor. Yoksa cesedini taşıyan insanı aramaya gider. Güverteden atlar ve gider."

"Baban bir Parlayan spreni miydi?"

İco güverteye çıkan merdivenlere doğru yöneldi. "Öyleleri hakkında soru sormak kabalıktır."

"Ama gerçek olmadığı anlamına gelmiyor, değil mi?"

İco dönerek ve Adolin'i inceledi, sonra gülümsedi ve başıyla Adolin'in sprenine işaret etti. "O senin için ne ifade ediyor?"

"Bir dost."

"Bir araç. Diğer tarafta onun cesedini kullanıyorsun, değil mi? Eh, seni suçlamayacağım. Neler yapabildiklerinin hikâyelerini duydum ve ben pratik bir kişiyim. Sadece... o senin arkadaşınmış gibi davranma."

Güverteye çıktıkları zaman gemi limana yaklaşıyordu. İco seslenerek emir vermeye başladı ama tayfaların ne yapacaklarını bildikleri açıktı.

Celebrant'ın limanı geniş ve büyüktü, şehirden daha uzundu. Gemiler taş iskelelerin yanlarından çekiliyordu, gerçi Adolin onların nasıl geri çıkacağını çözememişti. Mandraları kıç taraflarına bağlayıp öyle mi dışarı çekeceklerdi?

Kıyı şeridine sıralar hâlinde dizilmiş uzun ambarlar vardı, Adolin'in düşüncesine göre şehrin kendisinin manzarasını kapatıyorlardı. Gemi flamalarla işaret veren bir Ulaşkan'ın yönlendirmesiyle bir iskeleye yanaştı. İco'nun denizcileri geminin gövdesinin açılarak merdivene dönüşen bir parçasını indirdi ve bir denizci hemen karaya inerek başka bir grup Ulaşkan'la selamlaştı. Bunlar uzun kancalarla mandraların koşumlarını söktüler ve onları alıp götürdüler.

Her uçan spren koşumlardan kurtarıldığında gemi boncuk okyanusun içine biraz daha fazla batıyordu. En sonunda desteklerin üzerine oturmuş gibi oldu ve sabitlendi.

Desen kendi kendine uğuldayarak geldi ve güvertenin üzerinde toplanırlarken diğerlerine katıldı. İco öne doğru çıkarak işaret etti. "Bir anlaşma yerine getirildi ve bir bağ korundu."

"Teşekkürler Kaptan," dedi Adolin İco'nun elini sıkarak. İco acemice karşılık verdi.

Nasıl yapılacağını bildiği belliydi ama pek alışkın değildi. "Bizi âlemler arasındaki geçide kadar götürmeyeceğinizden emin misin?"

"Eminim," dedi İco kesin bir şekilde. "Son zamanlarda Terblye'nin Dikeyselliği'nin olduğu bölge kötü bir şöhret kazandı. Çok fazla gemi ortadan kayboldu."

"Ya Thaylen Şehri?" diye sordu Kaladin. "Bizi oraya götürebilir misiniz?"

"Hayır. Yükleri burada indireceğiz, sonra da doğuya gideceğiz. Beladan uzağa. Ve tavsiyemi duymak isterseniz, Shadesmar'da kalın. Fiziksel Âlem bugünlerde pek hoş bir yer değil."

"Bunu aklımızda tutacağız," dedi Adolin. "Şehir hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"Dışarısına fazla çıkmayın, yakınlarda insan şehirleri olduğundan bölgede öfkesprenleri olacaktır. Düşük seviyeli sprenleri üzerinize fazla çekmemeye çalışın ve belki o ölügözünüzü bağlayacak bir yerler arayabilirsiniz." İşaret etti. "Liman kayıt bürosu şu ilerimizdeki mavi boyalı bina. Orada yolcu almayı kabul eden gemilerin bir listesini bulabilirsiniz ama hepsine tek tek gidip, insan taşımak için donanımları olduğundan ve kamaralarının hepsinin dolu olmadığından emin olmanız gerecek.

"Onun yanındaki bina bir sarraf, orada Fırtınaışığı'nızı takas kâğıtlarıyla değiştirebilirsiniz." İco kafasını salladı. "Aptal hayallerin peşinde koşup gitmeden önce kızım orada çalışırdı."

Onlara veda etti ve yolcu grubu yürüyerek köprüden inip limana çıktılar. İlginç bir şekilde Syl hâlâ illüzyona bürünmüştü, yüzü Alethi derisi renginde, saçları siyah ve elbisesi kırmızıydı. Şerefspreni olmak gerçekten bu kadar büyük bir olay mıydı?

"Pekâlâ," dedi nhtıma ulaştıkları zaman Adolin. "Ne yapacağız? Şehrin içinde yani."

"Markalarımızı saydım," dedi Shallan küre kesesini kaldırarak. "Son doldurduğumuzdan bu yana uzun zaman geçti, kesinlikle önümüzdeki birkaç gün içinde Fırtınaışığı tükenecek. Birkaçı söndü bile. Bunları erzak almak için kullanalım, broamları ve daha büyük mücevherleri Dalgabağlama için saklayabiliriz."

"O zaman ilk durak sarraf," dedi Adolin.

"Ondan sonra her ihtimale karşı daha çok yiyecek satın alabilir miyiz diye bakmalıyız," dedi Kaladin. "Ve gemi aramamız gerekiyor."

"Ama nereye?" dedi Çivit. "Dikeysellik mi, Thaylen'e mi?"

"Önce seçeneklerimizi bir görelim," diye karar verdi Adolin. "Belki bir yöne giden bir gemi vardır ama öbür tarafa giden yoktur. Bir grubu gemi aramaya gönderelim, diğer grubu da erzak almaya. Shallan, hangi grupla gitmek istersin?"

"Ben gemi arayacağım," dedi Shallan. "Tecrübem var. Jasnah'yı kovalarken *çok* gemiye bindim."

"Mantıklı," dedi Adolin. "Her gruba bir Parlayan koymalıyız, bu yüzden köprücü, sen ve Syl benimle geliyorsunuz. Desen ve Çivit de Shallan'la gidecek."

"Belki ben de Shallan'a yardım etsem..." diye başladı Syl.

"Yanımızda bir sprene ihtiyacımız olacak," dedi Adolin. "Bize buradaki kültürü açıklaması için. Ama önce gidip şu küreleri takas edelim."

Moelach'ın geleceğin görülerini farklı zamanlarda bahşettiği söylenir, fakat en sık âlemler arasındaki geçiş noktalarında. Bir ruh Asude Saraylar'a yaklaşırken...

—Mitika, Hessi, sayfa 144

Kaladin Adolin ve Syl'le birlikte şehrin içinde yürüyordu. Sarraftaki işleri kısa sürmüştü ve Adolin'in kılıcının sprenini diğerleriyle bırakmışlardı. Shallan ölügözün elinden tuttuğu zaman yanlarında gelmemişti.

Bu şehre ulaşmak onu memnun eden bir adımdı, en sonunda buradan çıkacak ve Dalinar'a ulaşacaklardı. Ne yazık ki bilinmeyen tehlikelerle dolu yabancı bir şehir Kaladin'i rahatlamaya teşvik etmiyordu.

Bu şehir çoğu insan şehri kadar dolu değildi ama sprenlerin çeşitliliği afallatıcıydı. İco ve denizcileri gibi Ulaşkanlar çoktu ama Adolin'in kılıcına oldukça benzeyen sprenler de vardı ya da en azından ölmeden önceki hâline. Tamamen sarmaşıklardan oluşuyorlardı ama kristal elleri vardı ve insan giysileri giyiyorlardı. Onlar kadar sık olarak mürekkebimsi siyah derili sprenler görülüyordu, ışık üzerlerine doğru açıdan vurduğu zaman çeşitli renklerde ışıldıyorlardı. Onların giysileri de Muğlaklar ve şerefsprenleri gibi kendi parçalarıymış gibi görünüyordu.

Küçük bir grup Muğlak yakınlarından geçti, yürürken bir araya toplanmışlardı. Hepsinin kafası biraz farklı bir desendi. Derileri çatlak taşlara benzeyen sprenler de vardı, çatlaklarının arasından ışık sızıyordu. Daha da başka bir çeşidin eski beyaz küllerin renginde derisi vardı ve Kaladin bunlardan birinin bir şeye işaret ettiğini gördüğünde kolunun eklem yerindeki gerilen deri ufalandı ve uçup giderek altındaki eklemi ve humerus kemiğinin yumru uçları açığa çıktı. Deri hızla tekrar oluştu.

Bu çeşitlilik Kaladin'e Anlar Mezhebi'nin kıyafetlerini hatırlatmıştı, gerçi daha tek bir tane bile şerefspreni görememişti. Ve diğer sprenler birbirlerine karışıyormuş gibi görünmüyordu. İnsanlar o kadar enderdi ki üçü de insan bakışlarını üzerlerine çekiyordu.

Binalar farklı renklerde tuğladan ya da pek çok değişik türdeki taş bloktan inşa

edilmişti. Her bina karışık malzemelerden oluşmuştu, Kaladin'in anlayabildiği kadarıyla hiçbir mantık yoktu.

"İnşaat malzemelerini nereden buluyorlar?" diye sordu Kaladin sarrafın tarifine uyarak yakınlardaki pazara doğru yürürlerken. "Bu tarafta taş ocakları mı var?"

Syl kaşlarını çattı. "Ben..." Başını bir yana yatırdı. "Biliyor musun, emin değilim. Belki de onların sizin tarafınızdan belirmelerini sağlıyoruzdur. İco'nun buzla yaptığı gibi."

"Rastgele giyiniyormuş gibi görünüyorlar," dedi Adolin eliyle işaret ederek. "Şuradaki bir Alethi subay ceketinin altına Azish kâtiplerinin yeleğinden giymiş. Tashikk peştamalı pantolonla birlikte giyilmiş ve şunun Thaylen ceketi var ama çizmeleri eksik."

"Çocuk yok," dlye fark etti Kaladin.

"Birkaç tane vardı," dedi Syl. "Sadece insan çocukları gibi küçük görünmüyorlar."

"O nasıl oluyor?" dedi Adolin.

"Sizin yöntemlnizden daha temiz olduğu kesin!" Syl yüzünü kırıştırdı. "Biz güçten oluşuyoruz, tanrıların parçalarıyız. Bu gücün yoğunlaştığı ve parçaların farkındalık kazanmaya başladığı yerler var. Gidiyorsun ve sonra bir çocukla geri geliyorsun. Yanl sanınm."

Adolin kıs kıs güldü.

"Ne var?" diye sordu Kaladin.

"Bunun aslında çocukların nereden geldiğini sorduğum zaman dadımın bana dediklerinden pek farkı yok. Ebeveynlerin çocukları krem kilini fırınlayarak yapmaları hakkında bir hikâyeydi."

"Sık olmaz," dedi Syl bir masanın etrafında oturmuş kalabalıkları seyreden bir grup kül renkli sprenin yanlarından geçerlerken. İnsanlara açık bir düşmanlıkla bakıyorlardı ve bir tanesi parmaklarıyla Kaladin'e doğru fiske attı. O parmaklar ufalanarak toz parçaları şeklinde patladı, arkalarında üzerlerini tekrar deri kaplamaya başlayan kemikler kalmıştı.

"Çocuk yetiştirmek mi sık olmuyor?" diye sordu Adolin.

Syl başıyla onayladı. "Enderdir. Çoğu spren bunu yapmadan yüzlerce yıl geçiriyor."

Yüzlerce yıl. "Fırtınalar adına," diye fısıldadı Kaladin bunu düşünerek. "Bu sprenlerin çoğu o kadar yaşlı mı?"

"Daha yaşlı," dedi Syl. "Ama yaşlanmak sprenlerde sizin gibi değil. Zaman gibi. Bir bağ olmadan hızlı öğrenemiyor ya da pek değişemiyoruz."

Şehir merkezindeki kuleler saati bir dizi dikey deliğin içinde yanan ateşlerle gösteriyordu, böylece kararlaştırdıkları gibi diğerleriyle bir saat sonra tekrar buluşabileceklerdi. Pazar yerinin büyük ölçüde üstü açık tezgâhlardan oluştuğu ortaya çıkmıştı, mallar masaların üzerlerine yığılmıştı. Urithiru'daki eğreti pazar yeriyle karşılaştırdığında bile Kaladin'e burası fazla... geçici görünüyordu. Ama burada endişe edilmesi gereken fırtınarüzgârlan yoktu, bu yüzden büyük ihtimalle mantıklıydı.

Bir giysi tezgâhının yanından geçtiler ve Adolin normal olarak durmak istedi. Tezgâhın başındaki yağımsı sprenin garip, çok özlü bir konuşma tarzı vardı, kelimeleri acayip şekillerde kullanıyordu. Ama İco'nun tayfasının çoğunun aksine Alethçe konuşmayı bliyordu.

Kaladin prensin işini bitirmesini beklerken Syl büyük gelen kemerle bağlanmış bir yağmurlukla önüne fırladı. Başına da büyük ve sarkık bir şapka takmıştı.

"Bu ne?" dlye sordu Kaladin.

"Glysll"

"Glyslyl ne yapacaksın ki? Seninkller zaten senin parçan."

"Onlar sıkıcı."

"Değiştiremiyor musun?"

"Bu tarafta Fırtınaışığı gerekiyor," dedi Syl. "Hem elbise benim özümün bir parçası, o yüzden aslında çıplak geziyorum sayılır."

"Bu aynı şey değil."

"Senin için söylemesi kolay. *Sana* giysi aldık. Tam üç tane kıyafetin var!"

"Üç mü?" dedi Kaladin üzerindeki giysilere bakarak. "Üniformam var ve İco'nun verdiği bu."

"Onun altına da bir tane giyiyorsun."

"İç çamaşır mı?" dedi Kaladin.

"Evet. Bu da demek oluyor ki senin *üç* tane kıyafetin varken benim *hiç* yok."

"Bizim biri yıkanırken diğerini giyebilmek için iki kıyafete ihtiyacımız var."

"Sadece kötü kokmamanız için." Syl abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bak, bunları ben sıkıldığım zaman Shallan'a verebilirsin. Şapkaları sevdiğini biliyorsun."

Bu doğruydu. Kaladin içini çekti ve Adolin herkes için birer yedek iç çamaşır takımı ve Shallan için aldığı bir etekle geri döndüğünde Kaladin ona Syl'in üzerindekileri de satın aldırdı. Fiyatlar çok ucuzdu, ellerindeki kâğıt paranın minicik bir parçasına mal olmuştu.

İnşaat malzemeleri satan tezgâhların yanından geçerek devam ettiler. Syl'in okuyabildiği tabelalara göre bazı şeyler diğerlerinden çok daha pahalıydı. Syl bu farkın malların Shadesmar'da ne kadar kalıcı olduklarıyla ilgili olduğunu düşünüyor gibiydi, bu da Kaladin'in satın aldıkları kıyafetler konusunda endişelenmesine sebep olmuştu.

Silah satan bir yer buldular ve Kaladin silahlara bakarken, Adolin de pazarlık yapmaya çalıştı. Bazı mutfak bıçakları. Birkaç tane el baltası. Ve kilitli cam bir kutunun içinde duran gümüş renkli uzun ince bir zincir.

"Beğendin mi?" diye sordu satıcı. Kadın sarmaşıklardan oluşuyordu, yüzü sanki yeşil iplerden yapılmış gibiydi ve kristalden bir emineli açıkta bırakan bir havah giyiyordu. "Sadece bin broam Fırtınaışığı."

"*Bin broam* mu?" diye sordu Kaladin. Kutuya baktı, tezgâha kilitlenerek takılmıştı ve insanlara benzeyen küçük turuncu sprenler tarafından korunuyordu. "Hayır, teşekkürler." Burada fiyatlar gerçekten acayipti.

Kılıçlar Adolin'in beklediğinden pahalı çıkmıştı ama iki tane zırkın aldı, Kaladin birini eline aldığında kendini çok daha güvende hissetti. Yürümeye devam ederlerken Kaladin Syl'in üzerindeki fazla büyük yağmurluğun içinde büzüldüğünü fark etti, saçlarını yakanın içine sokmuş ve yüzünü gölgelemek için şapkasını da aşağı çekmişti. Bir şerefspreni olduğunun belli olmaması için Shallan'ın yaptığı illüzyona güvenmiyormuş gibiydi.

Buldukları yiyecek tezgâhında da çoğunlukla gemideki gibi "konserveler" vardı. Adolin pazarlık etmeye başlarken Kaladin de yine beklemeye hazırlandı, yoldan geçenleri izleyerek tehlikeye karşı tetikteydi. Ancak gözlerinin karşılarındaki tezgâha kaydığını fark etti. Resim satılıyordu.

Kaladin'in sanata ayıracak zamanı olmamıştı. Bir resim ya bir harita gibi işe yarar bir şeyleri betimlerdi ya da aşağı yukarı anlamsızdı. Ama yine de sergilenen resimlerin arasında kalın fırça darbeleriyle yapılmış olan küçük bir tanesi vardı. Beyaz ve kırmızıydı, siyah çizgileri vardı. Kaladin başka bir yöne baktığı zaman gözlerinin tekrar o resme doğru kaydığını, o siyah çizgilerden yansıyan ışığı incelediğini fark etti.

Dokuz gölge gibi... diye düşündü. *Ortalarında diz çökmüş bir silüetle.*

Kül renkli spren heyecanla ellerini sallayarak doğuya doğru işaret etti ve sonra eliyle bir kesme hareketi yaptı. Shallan'ın anlayamadığı bir dili konuşuyordu ama neyse ki Desen tercüme edebiliyordu.

"Mmm..." dedi Desen. "Evet, anladım. Terbiye'nin Dikeyselliği'ne tekrar gitmeyecekmiş. Mmm. Evet, gitmeyecekmiş."

"Aynı bahane mi?" diye sordu Shallan.

"Evet. Yokspren savaş gemileri denize açılmış ve yaklaşan herkesten haraç istiyorlarmış. Hal Dikeyselliğe bir daha gitmektense şerefsprenleriyle ticaret yapmayı tercih edeceğini söylüyor. Sanırım bu bir hakaret. Ha ha ha. Mmm..."

"Yoksprenler," dedi Çivit. "En azından bunun ne anlama geldiğini söyleyemez miymiş?"

Desen sorduktan sonra kül renkli spren hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Hmm... Pek çok çeşitleri var, diyor. Bazıları altın renkli ışıktan, bazıları kırmızı gölgelerden. İlginç, evet. Ve yanlarında Kaynaşıklar da var gibi görünüyor. Uçabilen, kabuklu insanlar. Bunu bilmiyordum."

"Neyi?" diye sordu Çivit.

"Shadesmar bu son aylarda değişiyormuş," diye açıkladı Desen. "Yoksprenler gizemli bir şekilde Düş Bağı'nın batısına gelmişler. Sizin tarafınızda Marat ya da Tukar'ın yakınlarına denk geliyor. Hmm... ve denize açılmış ve dikeyselliği ele geçirmişler. Diyor ki, bugünlerde bir kalabalığın içine tükürseniz onlardan birine denk geliyor. Ha ha ha. Onun tükürebildiğini bile sanmıyorum."

Denizci mandraları bağladıkları gemisine geri dönerken Shallan ve Çivit birbirlerine baktılar. Adolin'in kılıcının spreni yakınlarında bekliyordu, ona söylenen yerde durmaya itirazı yokmuş gibiydi. Geçenler sanki onu görmekten utanıyor gibi gözlerini kaçırıyorlardı.

"Eh, liman memuru haklıymış," dedi Çivit kollarını kavuşturarak. "Ne tepelere ne de Thaylen Şehri'ne giden gemi yok. Buralar düşmanın elindeki bölgelere fazla yakın."

"Belki de onların yerine Harap Ovalar'ı denemeliyiz," dedi Shallan. Bu doğuya gitmek anlamına geliyordu, bugünlerde gemilerin gitmelerinin daha olası olduğu bir yöne. Kaladin ve Çivit'in *ikisinin de* gitmek istedikleri yerlerden uzaklaşmak anlamına gelirdi ama en azından o da bir şey sayılırdı.

Eğer oraya ulaşırlarsa Shallan'ın hâlâ Yeminkapısı'nı bu taraftan çalıştırabilmenin bir yolunu bulması gerekecekti. Başaramazsa ne olurdu? Uzak bir yerlerde etraflarını çeviren boncukların ortasında kapana kısıldıklarını, yavaş yavaş açlıktan öldüklerini hayal etti.

"Üstemizdeki gemilere sormaya devam edelim," dedi Shallan önden giderek. Bir sonraki gemi beyaz ahşaptan yapılmış altın süslemeli uzun, heybetli bir gemiydi. Her ayrıntısı, *'Bana ancak rüyanızda görürsünüz'* diyordu. Ambarların birinden gemiye doğru getirilen mandraların koşumları bile altındandı.

Liman memurunun verdiği listeye göre bu Payidar Fazilet denilen, güneydoğudaki bir yerlere gidiyordu. Bu Kaladin'in gitmek istediği yöne uygun *sayılırdı*, o yüzden Desen'den birini durdurup kaptanın insan yolcu almasının mümkün olup olmadığını sormasını istedi.

Pus ya da sisten yapılmış gibi görünen bir spren olan denizci sadece müthiş bir espri duymuş gibi güldü ve yürüyüp gitti.

"Sanırım bu hayır demek," dedi Çivit.

Sonraki gemi Shallan'ın tecrübesiz gözlerine hızlı görünen şık bir gemiydi. Memur bunun iyi bir seçim olduğunu ve insan yolcuları almasının olası olduğunu belirtmişti.

Gerçekten de güvertede çalışan bir spren yaklaşırlarken onlara el salladı. Çizmeli bir ayağını gemisinin yan tarafına koydu ve bir sıntışla aşağıya baktı.

Ne türden bir sprenin çatlak kaya gibi bir derisi var, diye düşündü Shallan. Çatlakları sanki içi erimiş gibi parlıyordu. "İnsanlar," diye seslendi spren Shallan'ın saçlarından vatanını okuyarak Vedence. "Evinizden çok çok uzaktasınız. Ya da yakınsınız belki ama yanlış âlemdel"

"Gemi arıyoruz," diye seslendi Shallan yukarıya. "Ne tarafa doğru gidiyorsunuz?"

"Doğuya!" dedi spren. "Hürışık'a doğru!"

"Yolculuk için pazarlık yapmamız mümkün mü?"

"Tabii!" diye seslendi aşağıya. "İnsan yolcular her zaman ilginç olur. Sadece tavuğumu yemeyin. Hah! Ama pazarlığın beklemesi gerekecek. Yakında bir denetleme olacak. Yarım saat sonra geri gelin."

Liman memuru da bundan bahsetmişti, her günün ilk saatinde gemiler resmî olarak denetleniyordu. Shallan ve ekibi geri çekildiler ve liman bürosunun yakınlarındaki buluşma noktasına geri dönmeyi önerdi. Yaklaşırlarken Shallan İco'nun gemisinin şu anda bir liman yetkilisi tarafından denetlendiğini gördü, sarmaşıklar ve kristallerden oluşmuş sprenlerden biriydi.

Belki biraz daha bastırsaydık İco'yu bizi götürmeye ikna edebilirdik. Belki hâlâ...

Çivit nefesini tuttu ve Shallan'ı omzundan kavrayarak hızla iki ambarın arasındaki gemiden görünmeyecek bir ara sokağa çekti. "Hay Cehennem!"

"Ne?" diye sordu Shallan Desen ve yavaş yavaş hareket eden Adolin'in sprenli de onlara katılırken.

"Yukarı bak," dedi Çivit. "Kıç güvertede İco'yla konuşuyor."

Shallan kaşlarını çattı, sonra dışarı bir bakış attı ve daha önce kaçırdığı şeyi fark etti; orada duran bir parshmenin mermersi derisine sahip bir siluet vardı. İco'nun yanında güvertenin birkaç karış yukarısında havada asılı duruyor, akılsız öğrencisinin başında bekleyen sert bir öğretmen gibi yükseliyordu.

Sarmaşık ve kristallerden oluşan spren yürüyerek yaklaştı ve ona rapor verdi.

"Belki bu denetlemeleri *kim* yapıyor diye sormalıydık," dedi Çivit.

◆◆◆

Kaladin resme daha yakından bakmak için tezgâhların arasındaki yoldan karşıya geçerken elindeki zıpkın üzerine endişeli bakışlar çekiyordu.

Bu âlemde bir sprene zarar verilebiliyor mu ki, diye merak etti bir parçası. *Eğer bu tarafta bir şeyler öldürülemiyor olsaydı denizciler zıpkın taşımazlardı, değil mi?* Bunu Adolin için tercümanlık yapmayı bitirdiği zaman Syl'e sorması gerekecekti.

Kaladin resmin yanına geldi. Yanındaki diğerlerinde çok daha fazla teknik beceri görünüyordu, başarılı portrelerdi, insan olan modellerini kusursuz bir şekilde yansıtıyorlardı. Onlara kıyasla bu resim özensizdi. Ressam basitçe boyaya batırılmış bir bıçak almış ve tuvalin üzerine sürerek genel şekiller yapmış gibiydi.

Akla takılan, *güzel* şekiller. Çoğunlukla kırmızı ve beyazdı ama ortadaki bir şekilden dokuz gölge çıkıyordu...

Dalinar, diye düşündü Kaladin. *Elhokar'ı hayal kırıklığına uğrattım. Yaşadığımız o kadar şeyden sonra, yağmurlardan ve Moash'la yüzleştikten sonra... Başarısız oldum. Ve şehri kaybettim.*

Resme dokunmak için uzandı.

"Harika, değil mi?" dedi bir spren.

Kaladin irkildi, utanarak elini indirdi. Bu tezgâhın sahibi Ulaşkan bir kadındı, kısa boyu ve bronzdan at kuyruğu saçı vardı.

"Bu çok eşsiz bir parça, insan," dedi spren. "Çok uzaklardaki Tanrılar Katı'ndan geliyor, sadece ilahî bir varlığın görmesi amaçlanmış bir resim. Bir eserin sarayda yatmaktan kurtulması ve pazara düşmesi enderdir."

"Dokuz gölge," dedi Kaladin. "Yaradılmamışlar mı?"

"Bu Nemefra'nın bir eseri. Derler ki onun şaheserlerinden birine bakan herkes farklı bir şey görürmüş. Ve düşünürsen, istediğim fiyatın ne kadar düşük olduğunu görürsün. Sadece üç yüz broamluk Fırtınaışığı! Gerçekten de sanat dünyasında zor zamanlar yaşıyoruz."

"Ben..."

Kaladin'in görüsündeki aklından çıkmayan görüntüler tuvalin üzerindeki boyaların katı çizgileriyle örtüşüyordu. Thaylen Şehri'ne ulaşması gerekliydi. Zamanında yetişmesi gerekliydi...

Arkasındaki bu gürültü neydi?

Kaladin kendine geldi ve omzunun üzerinden arkaya baktığı anda Adolin'in ona doğru hızla geldiğini gördü.

"Bir sorunumuz var," dedi prens.

"Bunu nasıl söylemezsin!" dedi Shallan liman kayıt bürosundaki küçük sprene. "Şehri *Yoksprenlerinin* yönettiğini söylemeyi nasıl *ihmal* etmiş olabilirsin?"

"Bildiğinizi düşünüyordum!" dedi spren yüzün köşelerindeki sarmaşıklar hareket ederek. "Ah. Aman! Öfke yararlı *değil* insan. Ben bir *profesyonelim*. Zaten biliyor olmanız gereken şeyleri açıklamak benim işim değil!"

"Hâlâ İco'nun gemisinde," dedi Çivit büronun penceresinden dışarıya bakarak. "Neden hâlâ İco'nun gemisinde?"

"İşte *bu* garip," dedi spren. "Her denetleme genellikle sadece on üç dakika sürer!"

Hay Cehennem. Shallan nefesini bırakarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tekrar liman memuruna geri gelmek hesaplanmış bir riskti. Büyük ihtimalle o da Kaynaşık'a çalışıyordu ama sprenin gözünü korkutarak konuşturmayı umut etmişlerdi.

"Bu ne zaman oldu?" dedi Shallan. "Spren arkadaşım bize buranın özgür bir şehir olduğunu söylemişti."

"Aylar oluyor," dedi sarmaşıklı spren. "Ha, burada kontrolleri sıkı değil tabii. Sadece birkaç memurlar ve liderlerimizin itaat etme sözleri var. Arada sırada iki Kaynaşık kontrole geliyor. Ben diğerinin epey deli olduğunu düşünüyorum. Ama Kyril, denetlemeleri yapan, eh, aslında o da deli olabilir. Çünkü sinirlendiği zamanlarda..."

"Hay Cehennem!" diye küfretti Çivit.

"Ne oldu?"

"İco'nun gemisini ateşe verdi."

Kaladin sokaktan karşıya koştuğu zaman Syl'i bir kalabalığın ortasında buldu. Yüzünü kapatmak için kocaman şapkasını aşağıya çekmişti ama bir grup spren yiyecek tezgâhının etrafında toplanmış Syl'i işaret ediyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı.

Kaladin ite kaka kalabalığı yardı, Syl'i kolundan tuttu ve çekerek tezgâhtan uzaklaştırdı. Adolin de bir elinde zıpkını diğer elinde bir yiyecek torbasıyla onları takip etti. Toplanmış kalabalıktaki sprenlere doğru tehditkâr şekilde baktı, onlar da takip etmediler.

"Seni tanıdılar," dedi Kaladin Syl'e. "İllüzyona rağmen."

"Iı... Belki..."

"Syl."

Kaladin onu kolundan tutmuş sokak boyunca çekerek götürürken Syl diğer eliyle şapkasını tutuyordu. "Şimdi... sana şerefsprenierinin yanından tüydüğümü anlatmıştım ya..."

"Evet."

"Geri getirilmem için büyük bir ödül koymuş *olabilirler*. Shadesmar'daki bütün limanlarda tarifimi ve bazı resimlerimi asmış olabilirler mesela. Ee... evet."

"Sen affedildin," dedi Kaladin. "Fırtınababa benimle kurduğun bağı kabul etti. Kardeşlerin Köprü Dört'ü kolluyor, kendileri de bağ kurmayı düşünüyorlar!"

"Bunlar biraz yeni şeyler Kaladin. Ayrıca affedildiğimden de şüpheliyim, Harap Ovalar'dakiler benimle konuşmuyor. Onlara göre ben asi bir çocuğum. Hâlâ beni şerefspreni başkenti Payidar Fazilet'e götürecek kişiye verilecek Fırtınaışığı'ndan inanılmaz bir ödül var."

"Bunun bana söyleyecek kadar önemli olmadığını mı düşündün?"

"Tabii ki hayır. Şimdi söylüyorum ya."

Adolin onlara yetişebilsin diye durdular. Yiyecek tezgâhının oradaki spreniler hâlâ konuşuyorlardı. Fırtınalar adına. Bu haber kısa süre içinde Celebrant'a yayılacaktı.

Kaladin Syl'e ters ters baktı, o da satın aldığı aşırı büyük yağmurluğun içinde büzüldü. "Çivit bir kelle avcısı," dedi kısık bir sesle. "Ve ben... spren açıkgözü gibi bir şey sayılırım. Bilmeni istemiyordum. Onlar gibi benden nefret edersin diye."

Kaladin içini çekti, sonra Syl'i tekrar kolundan tuttu ve limana doğru çekmeye başladı.

"Böyle kılık değiştirmenin işe yaramayacağını bilmeliydim," diye ekledi Syl. "Saklanabilmek için fazla güzel ve çekici olduğum belliydi."

"Bu gelişme bir gemi bulmamızı zorlaştırabilir," dedi Kaladin. "Biz..." Sokakta durdu. "Şu ilerideki duman mı?"

◆◆◆

Kaynaşık iskeleye konarak İco'yu limanın zeminine doğru fırlattı. Arkalarında İco'nun gemisi öfkeli bir ateşe dönüşmüştü, diğer denizciler ve denetimciler aceleyle geminin köprüsünden aşağıya iniyorlardı.

Shallan pencereden izliyordu. Kaynaşık yerden birkaç santim yükselir, sonra liman memurunun binasına doğru kaymaya başlarken Shallan'ın nefesi kesildi.

Refleks olarak Fırtınaışığı çekti. "Korkmuş görünün!" dedi diğerlerine. Adolin'in sprenini kolundan yakaladı ve memurun odasının yan tarafına doğru sürükledi.

Kaynaşık içeriye daldığı zaman onları Shallan'ın eskizini yaptığı denizcilerin yüzlerine bürünmüş ve sinerken buldu. En garip olan Desen'di, gerçekçi görünmek için garip kafasının bir şapkayla kapatılması gerekmişti.

Lütfen gemideki denizcilerle aynı yüze sahip olduğumuzu fark etme. Lütfen.

Kaynaşık onları görmezden gelerek masanın arkasındaki korkmuş sarmaşık sprene doğru uçtu.

"O gemi insan suçluları saklıyordu," dedi Desen Kaynaşık'ın memurla konuşmasını fısıldayarak tercüme ederken. "Bir hidratörleri var ve güvertede insan yiyeceği kalıntıları bulduk. İki ya da üç insan, bir şerefspreni ve bir de mürekkepspreni var. Bu suçluları gördün mü?"

Sarmaşık spren korkuyla masada sindi. "Erzak almak için pazara gittiler. Bana onları dikeyselliğe götürebilecek gemileri sordular."

"Bunu benden *sakladın* mı?

"Herkes neden benim onlara her şeyi anlatacağımı düşünüyor? Ah, benim *sorula-rı* ihtiyacım var, düşüncelere değil!"

Kaynaşık soğuk bir bakışla spreni inceledi. "Şunu söndürün," dedi yangına doğru işaret ederek. "Gerekiyorsa şehrin kum stoklarını kullanın."

"Emredersiniz yüce kişi. Eğer izin verirseniz, limanda yangın çıkarmak pek mantıklı..."

"*Vermiyorum*. Yangını söndürmeyi bitirdiğin zaman eşyalarını topla. Yerine derhâl başkası geçecek."

Kaynaşık odadan çıkıp gitti, içeriye dumanın kokusu doldu. İco'nun gemisi içine çöktü, alevler yükseklere çıkıyordu. Yakınlarda diğer gemilerin denizciler telaşla mandralarını kontrol etmeye ve gemilerini yangından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

"Ah, *aman*..." dedi masanın arkasındaki spren. Onlara baktı. "Sen... sen bir Parlayan mısın? Eski yeminler yeniden mi ediliyor?"

"Evet," dedi Shallan Adolin'in spreninin kalkmasına yardım ederken.

Korkmuş küçük sprenin oturuşu dikleşti. "Ah, ne kadar *şanlı* bir gün. Şanlı! İnsanoğlunun şerefinin geri dönmesini ne kadar uzun zamandır bekliyorduk!" Ayağa kalktı ve elini salladı. "Gidin, lütfen! Bir gemiye binin. Eğer geri gelirse onu oyalayacağım, evet, oyalayacağım. Ah, ama *çabuk* gidin!"

◆
◆ ◆

Kaladin havada bir şey hissetti.

Belki rüzgârlara binerek geçen saatlerden sonra onun için tanıdık olan kumaş dalgalanmasıydı. Belki sokağın ilerisindekilerin duruşlarıydı. Kaladin daha ne olduğunu anlamadan tepki vererek Syl ve Adolin'i yakaladı, grubu pazarın kıyısındaki bir çadırın içine çekti.

Dışarıdan bir Kaynaşık hızla uçarak geçti, yanlış yöne doğru uzanan gölgesi onu takip ediyordu.

"Fırtınalar adına!" dedi Adolin. "İyi becerdin Kal."

Çadırda sadece dumandan oluşan tek bir şaşırmış spren vardı, Boynuzyiyenli kıyafetlerine benzer bir şeyler ve yeşil bir şapka giydiği için acayip görünüyordu.

"Dışarı," dedi Kaladin, havadaki duman kokusu içini dehşetle dolduruyordu. Ambarların arasındaki bir ara yoldan hızla ilerlediler ve limana çıktılar.

İleride İco'nun gemisi parlak alevlerle yanıyordu. Sprenler garip dillerinde bağırarak her tarafta koştururken limana bir kargaşa hâkimdi.

Syl nefesini tutarak beyaz ve altınla döşeli bir gemiyi işaret etti. "Saklanmamız gerek. *Hemen*."

"Şerefsprenleri mi?" diye sordu Kaladin.

"Evet."

"Şapkanı öne indir, ara sokağa geri dön." Kaladin gözleriyle kalabalığı taradı. "Adolin, diğerlerini görüyor musun?"

"Hayır," dedi Adolin. "İshar'ın ruhu! Burada yangını söndürmek için hiç su yok. Saatlerce yanacak. Ne olmuş?"

İco'nun denizcilerinden biri kalabalığın arasından çıktı. "Kaynaşık'ın elindeki bir şeyden bir parıltı çıktığını gördüm. Sanırım o İco'yu korkutmaya çalışıyordu ama kazayla yangın çıkardı."

Dur, diye düşündü Kaladin. *Bu Alethçe miydi?* "Shallan?" diye sordu dört tane Ulaşkan etraflarında toplanırken.

"Buradayım," dedi başka bir tanesi. "Başımız belada. Burada bizi götürmeyi kabul edecek olan tek gemi şuydu."

"Son sürat limandan uzaklaşan gemiyi mi diyorsun?" diye sordu Kaladin bir iç çekişle.

"Başka kimse bizi gemisine almayı düşünmedi," dedi Çivit. "Ayrıca diğerleri farklı yönlere gidiyordu. Burada mahsur kalmak üzereyiz."

"Savaşmayı deneyebiliriz," dedi Kaladin. "Belki birini ele geçirirriz."

Adolin başını sallayarak reddetti. "Bence bu Kaynaşık'ın bizi bulmasına yetecek kadar uzun sürer ve gürültü çıkarır."

"Eh, *onunla* dövüşebilirim," dedi Kaladin. "Sadece tek bir düşman var. Onu yenebilirim."

"Elimizdeki bütün Fırtınaışığı'nı kullanarak mı?" diye sordu Shallan.

"Sadece bir şeyler düşünmeye çalışıyorum!"

"Benim bir fikrim olabilir," dedi Syl. "Müthiş kötü bir fikir."

"Kaynaşık sizi aramaya gitmişti," dedi Shallan Kaladin'e. "Pazar yerine doğru uçtu."

"Yanımızdan geçti."

"Millet?"

"Uzun sürmez ama. Yakında buraya geri dönecek."

"Syl'in başına konulmuş bir ödül varmış."

"Hişt?"

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Kaladin. "Eğer kimsenin..." Sustu.

Syl yavaş yavaş limandan çıkmaya başlamış olan beyaz ve görkemli gemiye doğru koşmaya başlamıştı. Üzerindeki yağmurluğunu ve şapkasını attı, sonra yanındaki iskele boyunca koşarken gemiye doğru bağırmaya başladı.

"Hey! Hey, buraya bakın!" diye bağırdı.

Bakıcıları mandraları yavaşlatırken gemi ağır ağır durdu. Üç tane beyaz-mavi şerefspreni geminin yan tarafında belirdiler, müthiş bir şok içinde aşağıya bakıyorlardı.

"Antik Kız Evlat *Sylphrena*, sen misin?" diye bağırdı bir tanesi.

"Benim!" diye bağırarak cevap verdi Syl. "Kaçıp gitmeden önce beni yakalarsanız iyi olur! Bugün kendimi ne kadar uçarı hissediyorum. Her an ortadan kaybolup kimsenin beni bulamayacağı bir yerlere gidebilirim!"

İşe yaradı.

Bir merdiven indirdiler ve Syl de hızla gemiye çıktı, diğerleri de onu takip etti. Kaladin en son gitti, omzunun üzerinden arkayı gözlüyor, Kaynaşık'ın her an gelmesini bekliyordu. Geldi de, ama bir ara sokağın ağzında durup gemiye binmelerini izledi. Görünüşe göre şerefsprenleri yaklaşmasını önlemişlerdi.

Güvertede Kaladin denizcilerin çoğunun sis ya da pustan oluşmuş sprenler olduklarını gördü. Bir tanesi iple Syl'in kollarını birbirine bağlıyordu. Kaladin araya girmeye çalıştı ama Syl başını salladı. "Henüz değil," diye ağzını oynattı.

Tamam. Kaladin şerefsprenleriyle daha sonra da tartışabilirdi.

Gemi tekrar hareket ederek şehirden kaçan diğerlerine katıldı. Şerefsprenleri Kaladin ve diğerlerini pek umursamıyordu ama bir tanesi zıpkınları aldı ve bir diğeri de ceplerini arayarak dolu mücevherlerine el koydu.

Şehir arkalarında gittikçe küçülürken Kaladin, Kaynaşık'ın limanın üzerinde asılı duran görüntüsünü fark etti, yanan gemiden çıkan duman sütununun yanındaydı.

En sonunda diğer yöne doğru hızla uçup gitti.

Pek çok kültürde Ölüm Sayıklamaları denilen şeyin ölmekte olan insanların üzerine çökmesinden bahsedilir. Eskiler, bunu Yaradan'a atfediyor ama ben kehanet gibi göründüklerini keşfettim. Bunun en fazla tartışma yaratacak iddiam olacağından eminim ama ben bunların Moelach'ın günümüze kadar varlığını sürdürmesinin etkileri olduklarını düşünüyorum. Kanıt sunmak oldukça kolay: etkisi bölgesel ve Roshar üzerinde hareket etmeye eğilimli. Bu Yaradılmamış'ın etki alanı.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 170

Dalinar irkilerek tanımadığı bir yerde uyandı, taş bir zeminde yatmaktan sırtı ağrımıştı. Uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, kendine gelmeye çalışıyordu. Fırtınalar adına... neredeydi?

Odanın uzak ucundaki açık bir balkondan içeriye yumuşak güneş ışığı parlıyordu ve ışık huzmelerinin içinde dans eden toz zerrecikleri vardı. Bu sesler neydi? İnsan seslerine benziyorlardı ama boğuklardı.

Dalinar ayağa kalktı, sonra üniforma ceketinin açılmış düğmelerini ilikledi. Jah Ked'den geri dönüeli... ne kadar olmuştu, üç gün mü? Vorin kilisesinden aforoz edilmesinden beri.

O günleri hüsran, keder ve ızdıraptan oluşan bir bulanıklık olarak hatırlıyordu. Tabii bir de içki. Bol bol içmişti. Acıdan kaçınmak için alkole sığınmıştı. Yaralarına merhem olmuyordu tabii. Yine de şimdiye kadar Dalinar'ı hayatta tutmuştu.

Bu odayı biliyorum, diye fark etti tavandaki freske bakarken. *Görülerimin birinde görmüştüm.* Baygın olduğu sırada bir yücefırtına gelmiş olmalıydı.

"Fırtınababa?" diye seslendi Dalinar sesi yankılanarak. "Fırtınababa neden bana bu görüyü gönderdin? Bunun çok tehlikeli olduğu konusunda anlaşmıştık."

Evet, burayı iyi hatırlıyordu. Bu *Kralların Yolu*'nun yazarı Nohadon'la karşılaştığı görüydü. Neden daha önceki gibi ilerlemiyordu? Nohadon'la balkona çıkıyor, bir süre konuşuyorlardı, sonra da görü bitiyordu.

Dalinar balkona doğru yürümeye başladı ama fırtınalar adına, o ışık ne kadar da *güçlüydü*. Işık üzerini kaplıyor, gözlerini yaşartıyordu, gözlerini korumak için elini kaldırmak zorunda kaldı.

Arkasında bir şey duydu. Kazınma sesi miydi? Dalinar parlaklığa arkasını döndü ve duvardaki bir kapıyı gördü. Dokunuşuyla kolayca açıldı ve güçlü güneş ışığından çıkarak kendini daire şeklinde bir odada buldu.

Dalinar kapıyı bir tık sesiyle kapattı. Bu oda öncekinden çok daha küçüktü, ahşap bir zemini vardı. Duvardaki pencereler açık bir gökyüzüne bakıyordu. Bir tanesinden bir gölge geçti, sanki devasa bir şey güneşin önünden geçmişti. Ama... güneş nasıl bu tarafa da vurabiliyordu?

Dalinar omzunun üzerinden arkasındaki tahta kapıya baktı. Altından hiç ışık sızmıyordu. Kaşlarını çatarak kapının koluna uzandı, sonra bir daha o kazınma sesini duyarak durakladı. Arkasını döndüğünde duvarın yanında üzeri kâğıtlarla dolu büyük bir masa gördü. Bunu demin nasıl görmemişti?

Bir elmas tarafından aydınlatılan masada bir adam oturuyor, elindeki kamış kalemle bir şeyler yazıyordu. Nohadon yaşlanmıştı. Önceki görüde genç*ti* ama şimdi saçları gümüş renkteydi, yüzünde kırışıklar vardı. Ama *aynı* adamdı, yüzünün şekli aynıydı, sivri sakalı da. Kendini yazmaya iyice kaptırmıştı.

Dalinar masaya doğru yaklaştı. "*Kralların Yolu*," diye fısıldadı. "Yazılmasını izliyorum..."

"Aslında bu bir alışveriş listesi," dedi Nohadon. "Bugün malzemeleri bulabilirsem Shin ekmeği pişireceğim. İnsanların ağızlarının suyu akıyor. Oysa tahılın o kadar yumuşak olmaması gerekir."

Ne...? Dalinar başının yan tarafını kaşıdı.

Nohadon havalı bir hareketle yazmayı bitirdi ve kalemini masaya attı. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı, bir aptal gibi sırıtıyordu, Dalinar'ı kolundan yakaladı. "Seni yeniden görmek güzel dostum. Son zamanlarda zor günler geçiriyorsun, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı Dalinar, Nohadon'un onu kim olarak gördüğünü merak ediyordu. Önceki görüde Dalinar Nohadon'un danışmanlarından birinin yerindeydi. Nohadon dünyayı birleştirmek için bir savaşı düşünürken birlikte balkonda durmuşlardı. İnsanoğlunu bir sonraki Issızlık'a hazırlama amacı taşıyan radikal bir çözümdü.

O asık suratlı adam gerçekten bu kadar dinç ve hevesli bir hâle gelmiş olabilir miydi? Hem bu görü nereden gelmişti? Fırtınababa Dalinar'a bütün görüleri çoktan gördüğünü söylememiş miydi?

"Gel," dedi Nohadon. "Pazara gidelim. Biraz alışveriş kafanı sıkıntılarından uzaklaştırır."

"Alışveriş mi?"

"Evet, alışveriş. Alışveriş yapıyorsun, değil mi?"

"Ben... genellikle bunu benim yerime başkaları yapıyor."

"Ah, elbette öyle," dedi Nohadon. "Daha 'önemli' şeylerle uğraşabilmek için basit bir zevki kaçırmak tam senlik. Eh, gel bakalım. Kral benim. Bana da hayır diyecek hâlin yok, değil mi?"

Nohadon Dalinar'ı kapıdan geri çıkardı. Işık gitmişti. Geçen sefer ölüm ve yıkım manzarasına bakan balkona çıktılar. Şimdi ise insan ve yük arabalarıyla dolu, hareketli bir şehre bakıyordu. Şehirden gelen sesleri Dalinar bir anda fark etti, sanki o andan önce bastırılmıştı. Kahkahalar, konuşmalar, bağrışmalar. Yük arabalarının gıcırtıları. Chulların bağırışları.

Erkekler geniş kuşaklarla bellerinden bağlanmış uzun etekler giyiyor, bazılarının

kuşaklan karınlannın üstlerine kadar çıkıyordu. Üzerleri ya çıplaktı ya da basit gömlekler giyiyorlardı. Bunlar Dalinar'ın gençken giydiği takamalara benziyordu ama çok daha eski bir tarzdı. Kadınların giydikleri boru gibi elbiseler daha da garipti, kat kat küçük kumaş halkalarından oluşuyorlardı ve dipleri püsküllüydü. Elbiseleri yürürlerken dalgalanıyor gibi görünüyordu.

Kadınların kolları omuzlarına kadar açıktı. Eminellerini örtmüyorlardı. *Önceki görüde Şafak dilinde konuşuyordum*, diye hatırladı Dalinar. *Sözlerim antik metinlerin çevirilerine başlamalan için Natanani'nin âlimlerine referans oldu.*

"Nasıl aşağı ineceğiz?" diye sordu etrafta merdiven göremeyen Dalinar.

Nohadon balkonun kenarından aşağıya atladı. Güldü, bir kule penceresiyle aşağıdaki bir çadırın arasına bağlanarak gerilmiş kumaşa düştü ve aşağıya doğru kaydı. Dalinar küfredip balkondan aşağıya sarktı, Nohadon'un parladığını görene kadar yaşlı adam için endişeleniyordu. O bir Dalgabağlayan'dı, ama Dalinar bunu zaten bir önceki görüden biliyordu.

Yürüyerek yazı odasına geri döndü ve Nohadon'un kullandığı elmastan Fırtınaışığı çekti. Geri geldi, sonra Nohadon'un düşüşünü yavaşlatmak için kullandığı kumaşı hedef alarak kendini balkondan aşağıya attı. Dalinar kumaşa hafif açıyla düştü ve inişine yön vermek için sağ ayağını önde tutarak kaydıraktan kayar gibi aşağı indi. Yere yaklaştığı zaman iki eliyle kumaşın kenarından tutarak kendini yana attı ve kralın yanına bir *gümlemeyle* inmeden önce bir an için asılı kaldı.

Nohadon alkışladı. "Atlayacağını düşünmemiştim."

"Aptalları takip etmekte tecrübeliyim."

Yaşlı adam sırıttı, sonra listesine göz attı. "Bu taraftan," dedi eliyle işaret ederek.

"Alışveriş yapmak için tek başına dışarı çıkmana inanamıyorum. Muhafızların nerede?"

"Tek başıma ta Urithiru'ya kadar yürüdüm. Sanırım başımın çaresine bakabilirim."

"Urithiru'ya kadar yürümedin," dedi Dalinar. "Yeminkapıları'ndan birine kadar yürüdün, oradan da Urithiru'ya geçtin."

"Hiç de bile!" dedi Nohadon. "Urithiru'nun mağaralarına ulaşmak için biraz yardıma ihtiyacım olsa da bütün yolu yürüdüm. Bu da bir nehri geçmek için kayığa binmekten daha büyük bir hile değil."

Nohadon hızlı adımlarla pazarda ilerledi ve Dalinar onu takip etti, herkesin renkli kıyafetleri dikkatini dağıtıyordu. Binaların taşları bile canlı renklere boyanmıştı. Dalinar geçmişi her zaman... sıkıcı hayal etmişti. Antik zamanlardan kalma heykeller yıpranmıştı, onlann bu kadar parlak renklere boyanmış olabilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti.

Ya Nohadon? Dalinar her iki görüde de hiç beklemediği birini görmüştü. Savaşı düşünen genç Nohadon. Şimdi de neşeli, konuşkan, yaşlı Nohadon. *Krallann Yolu*'nu yazan o derin düşünceli filozof neredeydi?

Unutma bu gerçekten o değil, dedi Dalinar kendi kendine. *Konuştuğum kişi görünün bir ürünü.*

Her ne kadar pazardaki bazı kişiler krallarını tanısa da, Nohadon'un geçişi pek dikkat çekmiyordu. Dalinar binaların ötesinde hareket eden bir şeyi görünce hızla döndü, iki binanın arasından büyük bir gölge geçmişti, uzun ve devasa boyuttaydı. Dalinar gözlerini o yöne dikti ama bir daha göremedi.

Bir tüccann yabancı tahıllar sattığı bir çadıra girdiler. Adam hızla geldi ve Nohadon'a fazla samimi bir şekilde sanldı. Sonra kâtipler gibi pazarlık etmeye başladılar, tüccar mallarına işaret ederken parmaklanndaki yüzükler parıldıyordu.

Dalinar çadırın duvarının yanında oyalanıyor, çuvallardaki tahılların kokularını içine

çekiyordu. Uzaklardan bir *güm* sesi geldi. Sonra bir tane daha. Yer sallandı ama kimse tepki vermiyordu.

"Noh... Majesteleri?" diye seslendi Dalinar.

Nohadon onu duymazdan geldi. Çadırın üzerinden bir gölge geçti. Dalinar gölgenin şeklini, gümleyen ayak seslerini anlamaya çalışarak eğildi.

"Majesteleri!" diye bağırdı etrafında korkusprenleri çıkarken. "Tehlikedeyiz!"

Gölge geçti ve ayak sesleri uzaklaştı.

"Anlaştık," dedi Nohadon tüccara. "Beni iyi kandırdın üçkâğıtçı seni. Benden kopardığın fazladan kürelerle Lani'ye güzel bir şeyler almayı unutma."

Tüccar kükreyen bir gülmeyle cevap verdi. "Kazıklananın siz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Fırtınalar adına Majesteleri. Reçelin son kaşığını isteyen ninem gibi pazarlık yapıyorsunuz!"

"O gölgeyi gördün mü?" diye sordu Dalinar Nohadon'a.

"Shin ekmeğini yapmayı nereden öğrendiğimi sana söyledim mi?" diye cevap verdi Nohadon. "Baştan söyleyeyim, Shin Kak Nish'te değil."

"Ben..." Dalinar devasa gölgenin gittiği yöne bakıyordu. "Hayır. Tahminim bu değildi."

"Savaşta," dedi Nohadon. "Batıda. Issızlık'tan sonraki yıllardaki o anlamsız savaşlardan birindeydi. Niye çıktığını bile hatırlamıyorum. Birileri bir yerleri işgal etmişti, bu da bizim Makabakam'la ticaretimizi engelliyordu. Biz de kalktık, gittik.

"Kendimi bir gözcü grubuyla birlikte Shin sınırında buldum. Gördüğün gibi seni az önce kandırdım. Shin Kak Nish'te öğrenmedim dedim ve öyle. Hemen yakınında.

"Askerlerim geçitlerin birinin aşağısındaki küçük bir köyü işgal ettiler. Bize yemek yapan kadın işgalimizi kabullenmişti. Hangi ordunun elinde oldukları umurunda değil gibiydi. Bana her gün ekmek yapardı ve ben de ekmeği o kadar çok sevdim ki bir gün tarifini öğrenmek isteyip istemediğimi sordu..."

Nohadon'un sesi azalarak sustu. Önünde tüccar büyük terazisinin bir kefesine ağırlıklar yerleştirdi, sonra diğer kefeye tahıl dökmeye başladı. Altın renkli tahıl büyüleyici görünüyordu, esir alınmış alevlerin ışıkları gibiydi. "Aşçı kadına ne oldu?" diye sordu Dalinar.

"Yazık oldu. Bu mutlu sonla biten bir hikâye değil. Kitapta bahsetmeyi düşünmüştüm ama hikâyemin Urithiru'ya olan yürüyüşümle sınırlı kalmasının en iyisi olacağına karar verdim." Nohadon sessizleşti, düşünceliydi.

Bana Taravangian'ı hatırlatıyor, diye düşündü Dalinar birden. *Çok garip.*

"Sıkıntılı görünüyorsun dostum," dedi Nohadon. "Senin hayatın da o kadınınki gibi."

"Hükümdar olmak büyük bir yük, bir ayrıcalık değil," dedi Dalinar. "Bunu bana *sen* öğrettin. Ama fırtına kapsın Nohadon. Bir çıkış yolu göremiyorum! Hükümdarları bir araya getirdik ama savaş davulları hâlâ kulaklarımda. Müttefiklerimle birlikte attığım her adım için haftalarca düşünüyoruz. Gerçek, zihnimin arka tarafından fısıldıyor. Diğerlerine yapmaları gerekenleri *yaptırabilseydim* dünyayı en iyi şekilde savunabilirdim!"

Nohadon başını sallayarak onayladı. "Peki neden öyle yapmıyorsun?"

"Çünkü sen öyle yapmadın."

"Denedim ve başarısız oldum. Bu beni farklı bir yola yönlendirdi."

"Sen bilge ve erdemlisin. Ben bir savaşçıyım Nohadon. Kan dökmeden bir şey beceremem."

Onları yine duyuyordu. Ölülerin gözyaşlarını. Evi'yi. Çocukları. Şehri yakan alevleri. Ateşin ziyafet çekerken zevkle kükrediğini duydu.

Tüccar onları görmezden geliyor, terazideki tahılları dengelemeye çalışıyordu. Ağırlıkların olduğu taraf hâlâ ağır basıyordu. Nohadon bir parmağını tahılların olduğu kefeye koydu ve bastırdı, teraziyi dengeledi. "Bu kadarı yeterli dostum."

"Ama..." dedi tüccar.

"Artanları çocuklara ver lütfen."

"O kadar pazarlıktan sonra mı? Eğer söyleseydin bağış yapardım zaten, biliyorsun."

"Ne yapsaydım, pazarlığın eğlencesini mi kaçırsaydım?" dedi Nohadon. Tüccarın kalemini ödünç aldı, sonra listesindeki bir satırın üzerini çizdi. "Gerçekten de başarabileceğin şeylerin bir listesini yapıp, sonra onların birer birer üzerini çizmekte bir tatmin hissi var," dedi Dalinar'a. "Dediğim gibi, basit bir zevk."

"Ne yazık ki bana alışverişten daha önemli şeyler için ihtiyaç var."

"Zaten sorun her zaman bu değil mi? Söyle bana. Sorumluluklardan ve karar vermenin zorluğundan bahsediyorsun. Bir prensibin bedeli nedir?"

"Bedel mi? Prensip sahibi olmanın bir bedeli *olmamalı*."

"Öyle mi? Ya doğru kararı vermek seni zenginlik, refah ve sonsuz mutlulukla kutsayacak bir spren yaratacak olsaydı? O zaman ne olurdu? Hâlâ prensiplerin olur muydu? Prensip sahibi olmak *kazançlarla* değil *fedakârlıklarla* ilgili değil mi?"

"Yani tamamen olumsuz mu?" dedi Dalinar. "Bir faydası olmadığı için kimsenin prensip sahibi olmaması gerektiğini mi söylüyordun?"

"Hiç de bile," dedi Nohadon. "Ama doğru olan şeyi yapmayı seçtiğin için hayatının kolay geçeceğini düşünmemelisin! Şahsen ben hayatın adil olduğunu düşünüyorum. Sadece çoğu zaman dengeleyeci unsurun ne olduğunu hemen göremiyorsun." Tüccarın terazisine koyduğu parmağını salladı. "Dolaylı anlatımımı bağışlarsın umarım. Bu tür anlatımlardan hoşlanır oldum. Hatta bu konuda bir kitap bile yazdım denebilir."

"Bu... diğer görülerden farklı," dedi Dalinar. "Neler oluyor?"

Biraz önceki gümlemeler geri döndü. Dalinar hızla döndü, sonra o şeyin ne olduğunu görmeye kararlı bir şekilde çadırdan dışarıya koştu. Binaların tepesinde yükseldiğini gördü, çıkıntılı bir yüzü olan taştan bir yaratıktı ve kafatasının derinliklerinde kırmızı noktalar parlıyordu. Fırtınalar adına! Dalinar'ın silahı bile yoktu.

Nohadon elinde tahıl torbasıyla çadırdan çıktı. Yukarıya doğru baktı ve gülümsedi. Yaratık öne eğildi, sonra büyük iskeletimsi bir elini uzattı. Nohadon uzanarak eliyle yaratığınkine dokundu ve yaratık hareketsizleşti.

"Epey fena bir kâbus yaratmışsın," dedi Nohadon. "O fırtına tortusu neyi temsil ediyor acaba?"

"Acıyı," dedi Dalinar yaratıktan uzaklaşarak. "Gözyaşlarını. *Yükleri*. Ben bir yalanı yaşıyorum Nohadon. İkiyüzlüyüm."

"Bazen ikiyüzlü insan değişim sürecinde olan bir insandan başka bir şey değildir."

Bir dakika. Bunu *Dalinar* söylememiş miydi? Kendini daha güçlü hissettiği sırada? Daha kendinden emin olduğu sırada?

Şehirde başka gümlemeler duyuldu. Yüzlercesi. Her taraftan yaratıklar yaklaşıyordu, güneşin altında gölgelerdi.

"Her şey üç âlemde var olur Dalinar," dedi Nohadon. "Fiziksel; şu anda olduğun yer. Bilinçsel; kendini görme şeklin. Ruhsal da kusursuz olan sen; acıların, hatalarının ve belirsizliklerin ötesine geçmiş olan kişi."

Taş ve dehşetten oluşan yaratıklar etrafını çevirmişti, başları çatıları aşıyor, ayakları ise binaları eziyordu.

"Yeminleri ettin," diye seslendi Nohadon. "Ama yolculuğu anladın mı? Neler yapman gerektiğini anlıyor musun? Önemli bir parçayı unuttun, o olmadan hiçbir yolculuğun *olamayacağı* şeyi."

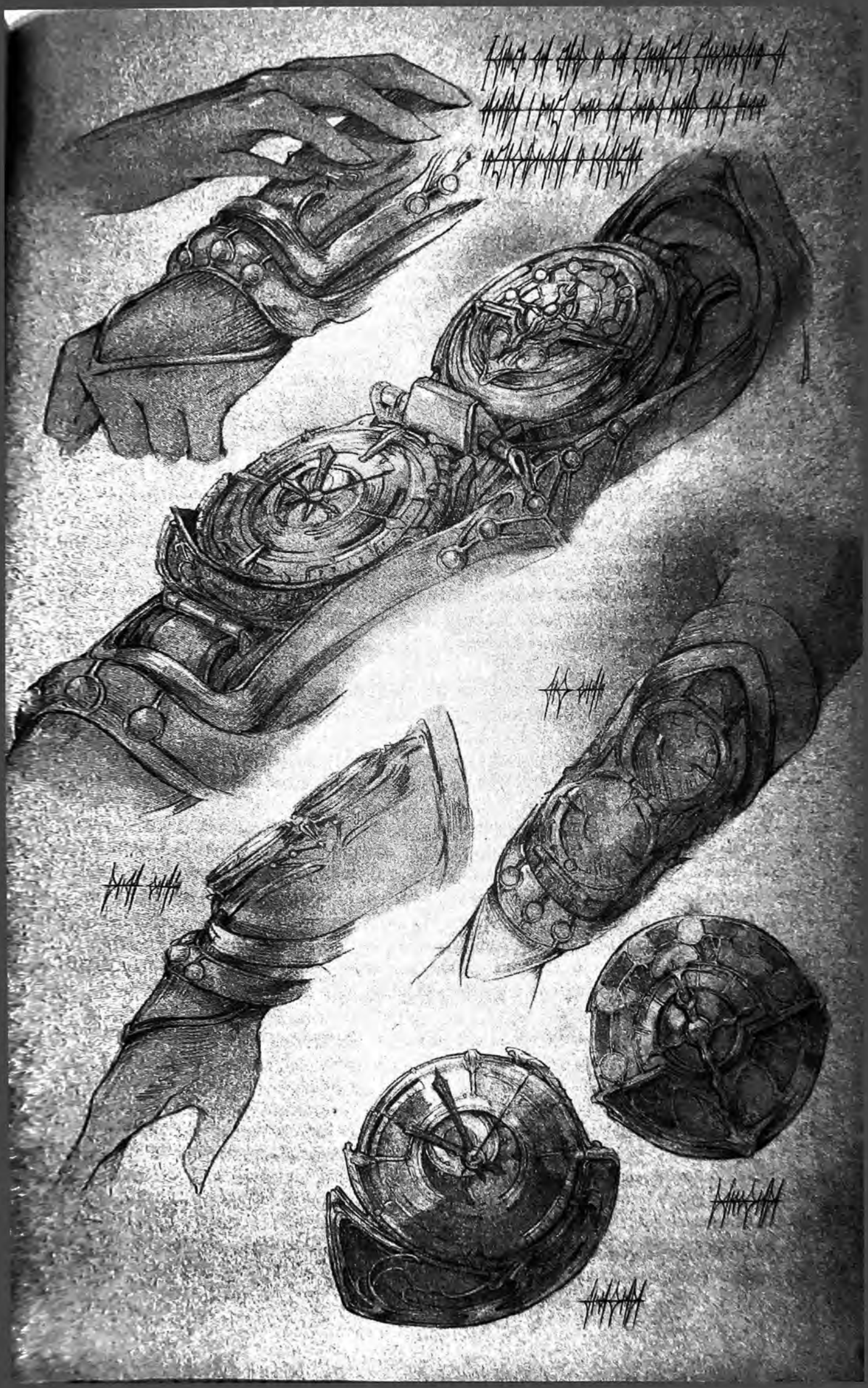
Yaratıkların yumrukları Dalinar'a doğru savruldu.

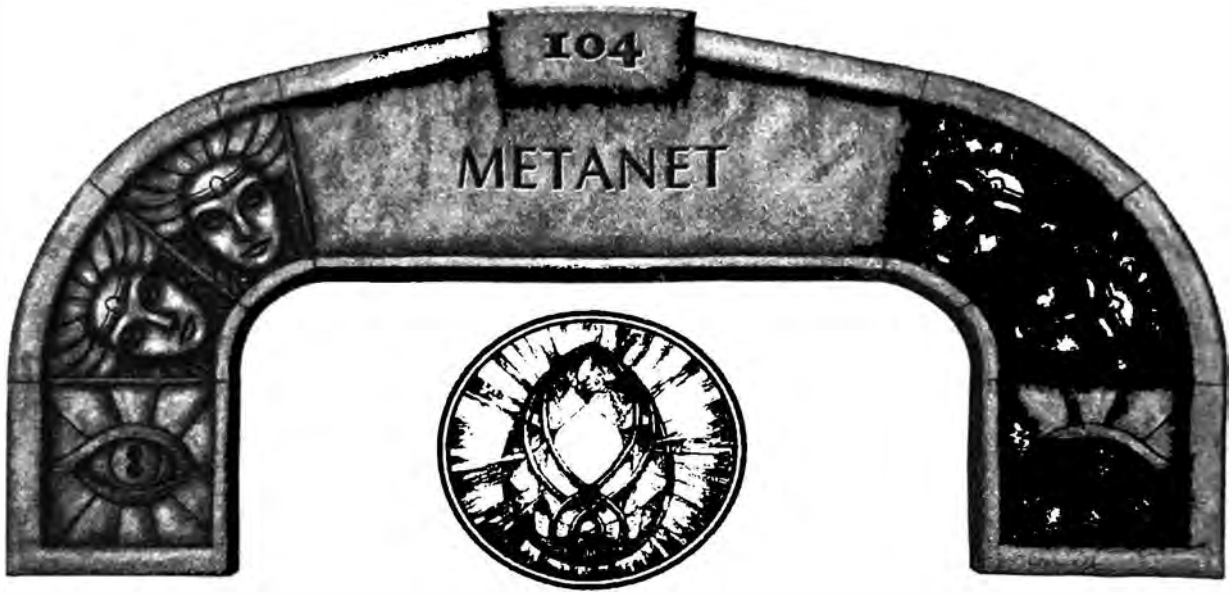
"Bir adamın atabileceği en önemli adım nedir?"

Dalinar uyandı, Urithiru'daki yatağına kıvrılmış, yine kıyafetlerinin içinde uyuyakalmıştı. İçi neredeyse tamamen boşalmış olan bir şarap şişesi masanın üzerinde duruyordu. Fırtına yoktu. Uykusunda gördüğü bir görü değildi.

Yüzünü ellerine gömerek titredi. İçinde bir şeyler filizleniyordu, bir anı. Gerçekten *yeni* bir hatıra, tamamen unuttuğu bir şey değildi. Ama bir anda sanki daha dün olmuş gibi zihninde netleşti.

Gavilar'ın cenazesi.

Çümbüşün Kalbi de denilen Ashertmarn, üç akılsız Yaradılmamış'ın sonuncusu. Onun insanoğluna verdiği şey kehanet ya da savaş kuvveti değil, zevk düşkünlüğüydü. Hanedanın çöküşüne sebep olduğu kayıtlara geçirilen 480'deki Bayala Sarayı'nda yapılan büyük sefahat Ashertmarn'ın etkisine atfedilebilir.

—Mitika, Hessi, sayfa 203

Navani Kholin'in bir krallığın çöküşünü engelleme konusunda biraz tecrübesi vardı.

Gavilar son günlerde değişmeye başlamıştı. Ne kadar kötü hâle geldiğini çok az kişi biliyordu ama tuhaflıklarını görmüşlerdi. Jasnah bunun hakkında kayıt tutmuştu. Babasının biyografisinden cinsel ilişkilerine ve Boynuzyiyen Tepeleri'nin güney eteklerindeki chul üreme döngülerinin önemine kadar türlü konuda bir şeyler yazacak zamanı bir şekilde bulurdu.

Navani Urithiru'nun koridorlarında yürürken Köprü Dört'ün bir grup iri yan Rüzgârkoşucu da ona eşlik ediyordu. Gavilar'ın dikkati başka şeylere kaydıkça, Navani de açıkgözlerin krallığı parçalamalarına engel olmak için çalışmıştı. Ama o bugün karşısında olan farklı bir tehlikeydi.

Bugün Navani'nin yaptıklarının ülkesi için değil, tüm dünya için sonuçları olacaktı. Kulenin derinliklerindeki odaya daldı ve içeride oturan dört açıkgöz hızla ayağa fırladı, Sebarial hariç; o oturmuş, üzerlerinde uygunsuz durumlarda olan kadınların resimleri bulunan bir deste kartı karıştırıyordu.

Navani içini çekti, sonra ona saygıyla eğilirken ışık kel kafasından yansıyan Aladar'a başıyla selam verdi. Aladar'ın ince bıyığının ve alt dudağındaki sakal tutamının, dikkati kel kafasından uzaklaştırmak için mi olduğunu, kim bilir kaçıncı kez merak etti. Hatham da buradaydı, yuvarlak yüz hatları ve yeşil gözleriyle zarifti. Her zaman olduğu gibi kıyafet seçimi diğer herkesten farklıydı. Bugün turuncu giymişti.

Berrakhanım Bethab kocasını temsil etmek için gelmişti. Ordudaki askerler böy-

le yaptığı için kocasına saygı duymamaya eğilimliydiler ama kocası Mishlnah'yla zaten politik becerisi için evlenmişti. Bu hamle akıllıca ve iyi hesaplanmış bir hareketti.

Köprü Dört'ün beş üyesi Navani'nin arkasına dizildi. Navani onlardan eşlik etmelerini istediği zaman şaşırmışlardı, tahta kazandırdıkları otoritenin henüz farkında değillerdi. Dünyadaki yeni güç Parlayan Şövalyeler'di ve politika bir nehrin akıntıları gibi onların etrafında dönüyordu.

"Berrakbeyler ve Berrakhanım," dedi Navani. "İsteğiniz üzerine buraya geldim ve hizmetinizdeyim."

Aladar oturarak boğazını temizledi. "Berrakhanım, siz de biliyorsunuz ki bizler kocanızın davasına en sadık olanlarız."

"Ya da en azından onun yanında durarak zengin olmayı umut edenleriz," diye ekledi Sebarial.

"Sebepleriniz ne olursa olsun kocam desteğiniz için sizlere minnettar," dedi Navani. "Daha güçlü bir Alethkar ve dolayısıyla daha güçlü bir dünya yaratıyorsunuz."

"İkisinden de geriye ne kalmışsa artık," diye belirtti Sebarial.

"Navani," dedi Berrakhanım Bethab. Sıska bir yüzü olan mahcup bir kadındı. "Bu zor zamanda sorumluluğu üstlendiğiniz için size minnettarız." Turuncu gözlerinde bir ışıltı vardı, sanki Navani'nin yeni güçlerinin tadını çıkardığını sanıyordu. "Ama yüceprensin yokluğu moral açısından faydalı değil. Dalinar'ın... aklının yine karışık olduğunu biliyoruz."

"Yüceprens yas tutuyor," dedi Navani.

"Yasını tuttuğu tek şey, ona şişeleri yeteri kadar hızlı getirmemeleri..." diyordu Sebarial.

"Lanet olsun sana Turinad!" diye patladı Navani. "*Yeter!*"

Sebarial gözlerini kırpıştırdı, sonra kartlarını cebine koydu. "Affedersiniz Berrakhanım."

"Kocam hâlâ dünyanın en iyi şansı," dedi Navani. "Acısını *yenecek*. O zamana kadar bizim görevimiz krallığı ayakta tutmak."

Hatham başıyla onayladı, ceketindeki boncuklar parlıyordu. "Elbette ki bizim de amacımız bu. Ama Berrakhanım, krallık diyerek neyi *kastettiğinizi* açıklayabilir misiniz? Dalinar'ın... bize geldiği ve bu yücekral meselesi hakkında ne düşündüğümüzü sorduğunu biliyorsunuz."

Bu haber henüz yayılmamıştı. Resmî bir duyuru planlamışlardı ve hatta gitmeden önce Elhokar'a kâğıtları bile mühürletmişlerdi. Ama Dalinar ertelemişti. Navani anlıyordu, Elhokar'ın ve Dalinar'ın yerine Kholin yüceprensi olacak Adolin geri dönene kadar beklemek istiyordu.

Ama zaman geçmeye devam ettikçe soru işaretleri artıyordu. Kholinar'da ne olmuştu? Şimdi neredeydiler?

Sabır. Geri *döneceklerdi*.

"Yücekral duyurusu resmî olarak yapılmadı," dedi Navani. "Bence şimdilik en iyisi bu konudan hiç haberiniz yokmuş gibi davranmanız olur. Ve ne yaparsanız yapın, bundan İalai'ya ya da Amaram'a *bahsetmeyin*."

"Pekâlâ," dedi Aladar. "Ama Berrakhanım, başka sorunlarımız da var. Raporları mutlaka siz de görmüşsünüzdür. Hatham, Çalışma ve Altyapı Yüceprensi olarak mükemmel bir iş çıkarıyor ama burada düzgün altyapı yok. Kulenin su tesisatı var ama sürekli tıkanıyor ve Ruhdökümcüler atıklarla başa çıkabilmek için durmadan çalışıyorlar."

"Kule bu nüfusu barındıramaz, bu şekilde devam edemeyiz," dedi Berrakhanım Bethab. "Azir'le son derece cömert bir ikmal malzemesi anlaşması yapmadan müm-

kün değil. Harap Ovalar'daki avlara rağmen zümrüt rezervlerimiz azalıyor. Su arabalarımız durmadan çalışmak zorunda kalıyor."

"Aynı şekilde çok ciddi bir işçi sıkıntısıyla da karşı karşıya kalabiliriz Berrakhanım," diye ekledi Hatham. "Askerlerimize ve kervancılarımıza yer yer su ya da mal taşıtıyoruz ama bundan hoşlanmıyorlar. Hamallık yapmak için maaş almıyorlar."

"Kerestemiz de azalıyor," diye ekledi Sebarial. "Savaş kamplarının yakınındaki ormanlara el atmaya çalıştım ama eskiden parshmenlere odun kestiriyorduk. İşi yaptırmak için insanlara maaş vermeye para yetiştirebilir miyim, bilmiyorum. Ama başlamazsak Thanadal, ormanları ele geçirebilir. Savaş kamplarında ciddi ciddi kendine bir krallık inşa ediyor."

"Böyle bir zamanda zayıf bir lidere tahammül edemeyiz," dedi Hatham alçak sesle. "Kendisini odasına kilitlemesine tahammül edemeyiz. Üzgünüm. İsyan etmiyoruz ama çok endişeliyiz."

Navani bir nefes aldı. *Kendine hâkim ol.*

İktidarın özü düzendi. Eğer işler düzenliyse kontrol sağlanabilirdi. Bir parçası ona kızgın olsa da Dalinar'a zaman tanıması gerekiyordu. Duyduğu acının, Navani'nin Elhokar ve Adolin için duyduğu korkuyu gölgede bırakmasına kızgın olsa da. Dalinar kendinden geçmek için içerken kendinin ortalığı toparlamak zorunda kalmasına kızgın olsa da.

Ama Navani insanın her zaman güçlü olamayacağını biliyordu, Dalinar Kholin'in bile. Sevgi, haklı ya da haksız olmak değil, mücadeleden yılmamak ve eşin zor durumdayken ona yardım eli uzatmaktı. Büyük ihtimalle Dalinar da bir gün aynı şeyi Navani için yapacaktı.

"Bize dürüstçe söyleyin Berrakhanım," dedi Sebarial öne doğru eğilerek. "Karadiken ne istiyor? Bütün bunların hepsi onun dünyaya hâkim olmak için yaptığı gizli bir planın parçaları mı?"

Fırtınalar adına. *Onlar* bile bunun için endişeleniyorlardı. Neden endişelenmeyeceklerdi ki? Son derece mantıklıydı.

"Kocam birlik olmamızı istiyor," dedi Navani üstüne basa basa. "Hâkimiyet *değil*. Thaylen Şehri'ni ele geçirebilirdik, bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Bu ise bencillik ve kayba yol açardı. Düşmanımızla birlikte yüzleşmenin yolu fetihten geçmiyor."

Aladar yavaşça başını salladı. "Ben, size ve Dalinar'a inanıyorum."

"Ama nasıl hayatta kalacağız?" diye sordu Berrakhanım Bethab.

"Bu kulenin bahçelerinde bir zamanlar tarım yapılıyormuş," dedi Navani. "Bunun nasıl olduğunu çözecek ve burada tekrar yiyecek üretmeye başlayacağız. Bir zamanlar kulede su akıyormuş. Hamamlar ve tuvaletler bunun kanıtı. Fabriallarının sırlarını ve altyapı sorunlarını çözeceğiz.

"Kule düşman fırtınasının üstünde kalıyor, müthiş derecede korunaklı ve dünyadaki en önemli şehirlerle bağlantılı. Eğer düşmana direnebileceğimiz bir ülke varsa, o da burası. Sizin yardımlarınız ve kocamın önderliğiyle."

Bunu kabul ettiler. Yaradan'a şükür, kabul ettiler. Teşekkür için bir ründuası yakmayı aklının bir köşesine yazdı, sonra nihayet oturdu. Hep birlikte kulenin en son sıkıntılarının listesine giriştiler, daha önce de defalarca yaptıkları gibi bir şehri idare etmenin zorlu gereklilikleri hakkında konuştular.

Üç saat sonra Navani kolundaki fabriala baktı, Dalinar'ın kolundakinin bir eşiydi, içine yerleştirilmiş bir saat ve yeni tasarımlı bir acırial vardı. Toplantı başlayalı üç saat on iki dakika olmuştu. Yorgunluksprenleri hepsinin etrafında dönmek için toplanmıştı ve Navani toplantıyı bitirdi. En acil sorunlardan bahsetmişlerdi ve çeşitli değişiklikleri incelemeleri için birkaç kâtip çağıracaklardı.

Bu herkesin bir süre daha idare etmesi için yeterdi. Şükürler olsun ki bu dörtlü krallıklar ittifakının kurulmasını *istiyordu*. Bütün kusurlarına rağmen Aladar ve Sebarial Dalinar'ı Gözyaşları'nın karanlığına doğru takip etmiş ve orada bekleyen Cehennem'i bulmuşlardı. Hatham ve Bethab yeni fırtınanın gelişini ilk elden görmüş ve Dalinar'ın haklı olduğunu anlamışlardı.

Karadiken'in kâfir olmasını ya da Alethkar'ın tahtına el koymuş olması umurlarında değildi. Umurlarında olan Dalinar'ın düşmanla başa çıkmak için uzun vadeli bir planının olmasıydı.

Toplantı dağıldıktan sonra Navani peşinde ikisi safir fenerler taşıyan köprücü muhafızlarıyla katmanlarla kaplı koridor boyunca yürüdü. "Bu kadar sıkıcı bir toplantı için sizi beklettim, özür dilerim," dedi Navani onlara.

"Biz sıkıcı toplantıları severiz Berrakhanım," dedi bugünkü liderleri Leyten. Yapılı bir adamdı, kısa ve kıvırcık saçları vardı. "Hey, Hobber. İçeride seni öldürmeye çalışan oldu mu?"

Aralıklı dişleri olan köprücü sırıtarak cevap verdi. "Huio'nun ağzının kokusu sayılıyor mu?"

"Bakın Berrakhanım," dedi Leyten. "Acemiler korumalık yapmaktan sıkılabilir ama emniyetli ve sessiz geçen birkaç saatten şikâyet edecek tecrübeli asker bulamazsınız."

"Çekici olacağını tahmin edebiliyorum," dedi Navani. "Ama gökyüzünde uçmakla kıyaslanamaz herhâlde."

"Bu doğru ama zaten... sıraya girmemiz gerekiyor, biliyorsunuz," dedi Leyten. Rüzgârkoşusu antrenmanı yapmak için Şerefkılıcı'nı kullanmayı kastediyordu. "Daha fazlasını yapabilmemiz için Kal'ın dönmesi lazım."

Köprücülerin hepsi son adamına kadar Kaladin'in geri döneceğinden emindi ve hepsi fazlasıyla neşeliydi, gerçi Navani onlar için her şeyin mükemmel gitmediğini biliyordu. Mesela Teft iki gün önce Aladar'ın hâkimlerinin karşısına çıkarılmıştı. Ateşyosunu kullanmaktan. Aladar, Teft'i serbest bırakmak için gizlice Navani'nin mührünü rica etmişti.

Hayır, her şey yolunda değildi. Ama onlarla birlikte bodrumdaki kütüphane odalarına doğru ilerlerken Navani'yi rahatsız eden başka bir mesele vardı. Berrakhanım Bethab'ın Dalinar bu durumdayken Navani'nin yönetimi ele geçirmeye hevesli olduğunu ima etmesi.

Navani bir aptal değildi. İnsanların onu nasıl gördüklerinin farkındaydı. Bir kralla evlenmişti. O ölür ölmez Alethkar'ın en güçlü adamı hâline gelen Dalinar'ın peşinden koşmuştu. Ama Navani insanların, onun tahtın arkasındaki güç olduğuna inanmalarına izin *veremezdi*. Bu sadece Dalinar'ın otoritesini baltalamakla kalmaz, Navani için de can sıkıcı hâle gelebilirdi. Hükümdarların karısı ya da annesi olmakta bir sakınca görmüyordu ama kendisi hükümdar olmak? Fırtınalar adına, hepsini karanlık bir yola sürüklerdi.

Navani ve köprücüler fresklerin ve daha da önemlisi gizli mücevher kayıtlarının olduğu kütüphane odalarına doğru giderlerken en az altı manga nöbetçinin yanından geçmişlerdi. Vardıkları zaman Navani kapının ağzında oyalandı, kendisi araştırmaları bırakmak zorunda kaldığından beri Jasnah'nın burada düzenlediği çalışmalar karşısında etkilenmişti.

Her mücevher kendi çekmecesinden çıkarılmış, belgelenmiş ve numaralandırılmıştı. Bir grup dinler ve yazarken, diğerleri de masalarında oturmuş tercüme yapmakla meşguldü. Odadan tartışmaların ve yazan kalemlerin seslerinden oluşan alçak bir uğultu yükselliyordu, konsantrasyonsprenleri gökyüzündeki dalgalanmalar gibi havada duruyorlardı.

Jasnah masaların arasında dolaşıyor, tercümesi yapılan sayfalara bakıyordu. Navani içeri girerken köprücüler Renarin'in etrafına toplandı, o da rünler ve numaralarla dolu kendi kâğıtlarından başını kaldırdı ve kızardı. Renarin diğerlerinin yanında sıntıyordu. Üzerinde bir ardent ya da fırtınabekçisinin cübbesi yerine ünlforma olan tek erkek Renarin'dl, odada gerçekten göze batıyordu.

"Anne," dedi Jasnah elindeki kâğıtlardan başını kaldırmadan. "Daha fazla çevirmene ihtiyacımız var. Klasik Alethelan dilinde tecrübeli başka kâtibin var mı?"

"Elimdeki herkesi sana gönderdim. Renarin ne yapıyor orada?"

"Ha, hangi taşlar hangi çekmecelerin içine konulursa bir desen oluşturabilir, onu düşünüyor. Bütün günün bununla uğraştı."

"Sonuç?"

"Hiçbir şey, şaşırtıcı da değil. Eğer yeterince bakarsa bir desen bulabileceğinde ısrar ediyor." Jasnah kâğıtlarını indirdi ve Köprü Dört'ün üyeleriyle şakalaşan kuzenine baktı.

Fırtınalar adına, diye düşündü Navani. *Gerçekten mutlu görünüyor.* Onunla dalga geçerlerken utanıyordu ama mutluydu. Navani Köprü Dört'e ilk "katıldığı" zaman endişelenmişti. Renarin bir yüceprensin oğluydu. Sıradan askerlerle arasında mesafe olması uygun olurdu.

Ama Navani onun Köprü Dört'e katılmadan önce *güldüğünü* en son ne zaman duymuştu?

"Biraz ara vermesi ve akşam köprücülerle birlikte dışarı çıkması ona iyi gelebilir," dedi Navani.

"Burada olmasını tercih ederim," dedi Jasnah elindeki sayfaları karıştırırken. "Güçlerinin daha fazla incelenmesi gerekiyor."

Yine de Renarin'le konuşarak köprücülerle daha fazla zaman geçirmesini söyleyecekti. Jasnah'yla tartışmanın manası yoktu, havanda su dövmekten farksızdı.

"Kâtip sayısının yetersiz olması dışında tercümeler iyi gidiyor mu?" diye sordu Navani.

"Mücevherler Parlayanlar'ın son zamanlarında kaydedildiği için şanslıyız," dedi Jasnah. "Tercüme edebileceğimiz bir dil konuşuyorlar. Eğer Şafak dilinde olsaydı..."

"Onun çözülmesi yakın."

Jasnah buna kaşlarını çattı. Navani Şafak dilini ve gölgegünlerde kaybedilmiş yazıları tercüme etme fikrinin Jasnah'yı heyecanlandıracağını düşünmüştü. Ama onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu.

"Bu mücevher kayıtlarında kulenin fabrialları hakkında başka bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Navani.

"Sana adı geçen her fabrialın ayrıntılarını içeren bir rapor hazırlayacağım anne. Şu ana kadar pek bahsedilmiyor. Çoğu kişisel tarihçeler."

"Hay Cehennem."

"Anne!" dedi Jasnah elindeki kâğıtları indirerek.

"Ne var? Senin bir iki kaba kelimeye karşı çıkacağını düşünmezdim..."

"Küfretmene değil," dedi Jasnah. "Tarihçeleri küçümsemene bozuldum."

Doğru ya. Her zamanki Jasnah.

"Tarih insan anlayışının anahtarıdır."

Yine başladı.

"Tarihten ders almalı ve bu bilgiyi kendi modern hayatımıza uyarlamalıyız."

Kendi kızımdan nutuk dinliyorum.

"İnsanların yapacakları şeylerin en iyi işareti düşünceleri değil, geçmişte benzer grupların yaptıklarının kayıtlarıdır."

"Elbette Berrakhanım."

Jasnah ona düz bir bakış attı, sonra elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı. "Affedersin anne. Düşük dereceli ardentlerle çok uğraştım. Eğitimci tarafım kabarmış olabilir."

"Senin eğitimci tarafın mı var? Sen öğretmekten nefret edersin."

"Bu da benim şu anki ruh hâlimi açıklıyor olmalı. Ben..."

Odanın diğer tarafından genç bir kâtip ona seslendi. Jasnah içini çekti, sonra soruya cevap vermeye gitti.

Jasnah yalnız çalışmayı tercih ederdi, insanlara istediğini yaptırmakta ne kadar iyi olduğu düşünülürse bu garipti. Navani grup çalışmalarını seviyordu ama elbette bir âlim değildi. Ha, *rolünü yapmayı* biliyordu. Ama bütün yaptığı şey aslında insanları biraz dürtmek ve ortaya bir fikir atmaktı. İşin mutfak kısmıyla başkaları ilgileniyordu.

Jasnah'nın kenara bıraktığı kâğıtları karıştırdı. Belki kızının çevirilerde gözden kaçırdığı bir şeyler vardı. Ona göre önemli olan tek âlimlik eski filozofların yazdığı tozlu yazılarla olurdu. İş fabriallara geldiği zaman Jasnah'nın çiftlenimlileri uyancılardan ayırmayı zor...

Bu da ne böyle?

Rünler yüceprensin duvarına beyazla karalanmıştı, diye yazıyordu kâğıtta. *Yazım aletinin pencerenin yanından sökülmüş bir taş olduğunu fark ettik. İlk yazı en kaba olanıydı, rünlerin şekilleri bozuktu. Bunun sebebi sonradan açığa çıktı, Prens Renarin'in sayılar dışındaki rünleri yazma konusunda tecrübesi yoktu.*

Diğer sayfalar da benzerdi, Dinmezfırtına'dan önceki günlerde Dalinar'ın sarayında görülen garip sayılardan bahsediyordu. Bunlar düşmanın bir saldırıya hazırlandığının haberini veren Renarin tarafından yazılıyordu. Kurduğu bağdan emin olmayan ve konuşmaya korkan zavallı çocuk duvarlarda Dalinar'ın göreceği yerlere sayılar yazmıştı.

Biraz garipti ama olup bitenler düşünülürse çok da önemli görünmüyordu. Ve... söz konusu *Renarin'di*. Jasnah bunları neden toplamıştı?

Sonunda senin için bir tarif buldum Jasnah, yazıyordu başka bir kâğıtta. *Lift'in Yeddaw'da bulduğu Parlayan'ı, Azimir'i ziyaret etmeye ikna ettik. Daha gelmedi ama burada onun spren yoldaşının çizimlerini bulabilirsin. Bir kristalin içine ışık tuttuğun zaman duvara yansıyan ışıltıya benziyor.*

Navani Jasnah geri dönmeden önce kâğıtları geri koydu, rahatsız olmuştu. Mücevherlerin tercüme edilmiş kısımlarının bir nüshasını aldı, birkaç genç kâtip bunların isteyenlere verilmeleri için görevlendirilmişti, sonra Dalinar'a bakmak için gitti.

ALTI YIL ÖNCE

Gavilar'ın defin işlemini sadece en önemli kişilerin izlemesine izin verilmişti.

Dalinar Kholinar'ın kraliyet mezarlığında kralların taştan bakışlarının altında toplanmış küçük kalabalığın önünde duruyordu. Odanın yanlarında ateşler yanıyordu; geleneksel, ilkel bir ışıktı. Kürelerin ışıklarından belirgin bir şekilde daha canlı olan ateş Dalinar'a Yarık'ı hatırlatıyordu; ama bir kez olsun taze bir yaranın karşısında bu acı zayıf kalıyordu.

Kardeşinin ölü bedeninin görüntüsü.

"Ruh, zihin ve vücut," dedi yaşlı ardent, sesi yer altı mezarlığında yankılanıyordu. "Ölüm bu üçünün ayrılmasıdır. Vücut yeniden kullanılmak üzere bizim âlemimizde kalır. Ruh onu doğuran ilahî öz havuzuna yeniden katılır. Ve zihin... zihin ödülünü bulmak için Asude Saraylar'a gider."

Dalinar titremesini engellemek için yumruklarını sıktıkça tırnakları derisine batıyordu.

"Muhteşem Gavilar," diye devam etti ardent. "Alethkar Kholin Hanedanı'nın ilk kralı, Kholin prensliğinin otuz ikinci yüceprensi, Sunmaker'ın varisi ve Yaradan'ın kutsadığı. Başarıları herkes tarafından yüceltilecek ve egemenliği öteki âlemde de sürecek. Şimdiden insanlığa savaş meydanında liderlik ediyor, Yokelçilere karşı olan gerçek savaşta Yaradan'a hizmet ediyor."

Ardent kemikli elini küçük kalabalığa doğru kaldırdı. "Kralımızın savaşı Asude Saraylar'a taşındı. Roshar'ın üzerinde verdiğimiz savaşın sonu Yaradan'a karşı olan görevimizin sonu değil! Çağrı'larınızı düşünün Alethkar'ın kadınları ve erkekleri. Burada neler öğrenebileceğinizi ve öteki âlemde onları nasıl kullanabileceğinizi düşünün."

Jevena nutuk atmak için her türlü fırsatı kullanırdı. Dalinar yumruklarını daha da sıktı, Jevena'ya öfkeliydi, *Yaradan'a* öfkeliydi. Dalinar kardeşinin ölümünü görecek kadar uzun yaşamamalıydı. Bunun böyle *olmaması* gerekiyordu.

Sırtındaki bakışları hissediyordu. Yüceprensler ve eşleri, önemli ardentler, Navani, Jasnah, Elhokar, Aesudan, Dalinar'ın oğulları. Yan tarafından Yüceprens Sebarial kaşlarını kaldırarak Dalinar'a bir bakış attı. Bir şeyler bekliyor gibi görünüyordu.

Sarhoş değilim seni aptal, diye düşündü. *Seni eğlendirmek için olay çıkarmayacağım.*

Son zamanlarda işler iyiye gidiyordu. Dalinar kötü alışkanlıklarını kontrol edebilmeye başlamıştı, içmeyi Kholinar'dan uzaklaşarak diğer şehirlere yaptığı aylık ziyaretlerle sınırlamıştı. Gavilar zamanının çok büyük bir kısmını başkentin dışında geçiriyordu, Dalinar da bu gezilerinin Elhokar'ın tepesinde dikilen amcası olmadan hükümdarlık deneyimi kazanması için olduğunu söylüyordu. Ama o geziler sırasında Dalinar kendinden geçene kadar içiyor, birkaç kıymetli gün için de olsa çocukların ağlama seslerinden kaçabiliyordu.

Kholinar'a döndüğü zaman ise içmesini kontrol ediyordu. Bir daha asla Harap Ovalar'dan geri döndükleri o gün zavallı Renarin'e bağırdığı gibi oğullarına bağırmamıştı. Evi'den geriye kalmış olan en saf hatıralar Adolin ve Renarin'di.

Madem Kholinar'a döndüğün zaman içmeni kontrol ediyordun, ziyafette ne oldu, diye meydan okudu bir parçası. *Gavilar hayatı için savaşırken sen neredeydin?*

"Kral Gavilar'ı kendimize örnek almalıyız," diyordu ardent. "Hayatlarımızın bize ait olmadığını aklımızdan çıkarmamamız gerek. Bu hayat sadece bizi gerçek savaşa hazırlayan bir eğitim."

"Ya ondan sonra?" diye sordu Dalinar bakışlarını Gavilar'ın naaşından kaldırarak.

Ardent gözlerini kısarak sonra gözlüğünü düzeltti. "Yüceprens Dalinar?"

"Ya sonra ne olacak?" dedi Dalinar. "Asude Saraylar'ı geri kazandığımız zaman? Sonra ne olacak? Bir daha başka savaş olmayacak mı?"

O zaman sonunda dinlenebilecek miyiz?

"Endişe etmene gerek yok Karadiken," dedi Jevena. "O savaş bir kere kazanıldıktan sonra Yaradan senin için kesinlikle başka fetihler sağlayacaktır." Teselli edici bir şekilde gülümsedi, sonra törensel sözlere geçti. Bazıları geleneksel olan, bazıları ise kadın akrabalar tarafından bu tören için yazılmış bir dizi ketek okudu. Ardentler şiirleri dua olarak maltızların içinde yakıyordu.

Dalinar tekrar kardeşinin naaşına baktı, tavana bakan gözlerinin yerine mavi bilyeler konulmuştu.

Kardeşim, bu gece Kurallar'ı takip et, demişti o. *Rüzgârda garip bir şeyler var.*

Fırtına kapsın, Dalinar'ın bir şeyler içmesi gerekiyordu.

"Sen hep rüyalarının peşinden gittin. Ruhum ağlıyor. Elveda, ağlayan ruh. Rüyalarım... hep seni izleyecek."

Bu şiir Dalinar'ı diğerlerinin hepsinden daha fazla sarsmıştı. Navani'ye doğru baktı ve anında bu keteğin onun olduğunu anladı. Bir eli Elhokar'ın, *Kral Elhokar'ın* omzunda olan Navani dimdik karşıya bakıyordu. Ne kadar güzeldi. Yanında Jasnah kollarını bağlamış duruyordu, gözleri kırmızıydı. Navani elini ona doğru uzattı ama Jasnah kalabalıktan ayrıldı ve uzun adımlarla sarayın içine doğru gitti.

Dalinar da aynısını yapabilmeyi istiyordu ama bunun yerine dimdik durdu. Bitmişti. Gavilar'ın beklentilerine karşılık verme şansı olmayacaktı. Dalinar hayatının geriye kalanını çok sevdiği bu adamı hayal kırıklığına uğratmış olarak geçirecekti.

Oda durgunlaştı, ateşlerin içinde yanan kâğıtların çıtırtıları dışında hiç ses yoktu. Ruhdökümcü ayağa kalktı ve yaşlı Jevena aceleyle geriledi. Bundan sonra olacak şey onu rahatsız ediyordu. Yerde sürüklenen ayaklara ve ellerin içine öksürmelere bakılırsa, diğer herkesi de.

Ruhdökümcü bir kadın da olabilirdi, bir erkek de. Yüzünü kapatan peçe yüzünden anlaması zordu. Altındaki deri granit rengindeydi, ufalanmış ve çatlaklıydı ve içten içe *parlıyor* gibi görünüyordu. Ruhdökümcü naaşa bakarken başını bir yana eğdi, sanki orada bir ceset gördüğü için şaşırmış gibiydi. Parmaklarını Gavilar'ın çenesinde gezdirdi, sonra alnına düşen saçları geriye itti.

"Gerçek olan tek parçan," diye fısıldadı Ruhdökümcü ve kralın gözlerinin yerine

konulmuş taşlardan birine dokundu. Sonra Ruhdökümcü elini cebinden çıkarırken bir fabriala tutturulmuş bir dizi mücevherden ışık yayıldı.

Işık gözlerini yaşartsa da Dalinar bakışlarını kaçırmadı. Buraya gelmeden önce... keşke gelmeden önce birkaç bardak bir şeyler içseydi. Böyle bir şeyi ayık olarak mı izlemesi gerekiyordu?

Ruhdökümcü Gavilar'ın alnına dokundu ve dönüşüm anında oldu. Bir an orada Gavilar yatıyordu. Bir an sonraysa heykel olmuştu.

Diğer ardentler Gavilar'ın vücudunu sabit tutan telleri çıkarmak için hızla harekete geçerken Ruhdökümcü eline bir eldiven taktı. Kaldıraçlar kullanarak dikkatli bir şekilde Gavilar'ı ayaklarının üzerinde durana kadar kaldırdılar. Gavilar ucu yere bakan bir kılıç tutuyordu, diğer eli ise ileriye uzanmıştı. Gözleri sonsuzluğa doğru bakıyordu, tacı başındaydı, sakalının ve saçlarının kıvrımları taşa dönüşürken ayrıntılı bir biçimde korunmuştu. Güçlü bir duruştu, cenaze heykeltıraşları müthiş bir iş çıkarmışlardı.

Ardentler Gavilar'ı iterek bir duvar girintisine soktular, diğer hükümdarlardan oluşan sıraya katılmıştı. Çoğu Kholin prensliğinin yüceprensleriydi. Sonsuza kadar orada donmuş bir şekilde duracaktı, kusursuz bir hükümdarın suretiydi. Kimse onu o korkunç gecede olduğu gibi ihanetle engellenmiş büyük hayalleri ve harap olmuş bedeniyle hatırlamayacaktı.

"Babamın intikamını alacağım anne," dedi Elhokar fısıldayarak. "İntikamını *alacağım*!" Babasının ileriye uzanmış taş elinin önünde duran genç kral hızla toplanmış açık gözlere doğru döndü. "Hepiniz bana tek tek gelerek desteğinizi sundunuz. Şimdi herkesin önünde buna yemin etmenizi istiyorum! Bugün bunu yapanları bulmak için bir antlaşma yapacağız. Bugün, Alethkar savaş ilan ediyor!"

Elhokar afallamış bir sessizlikle karşılandı.

"Yemin ediyorum," dedi Torol Sadeas. "Hain parshmenlerden intikam almaya yemin ediyorum Majesteleri. Kılıcım hizmetinizde."

Güzel, diye düşündü Dalinar diğerleri de konuşurken. Bu onları bir arada tutacaktı. Ölümünde bile Gavilar birlik için bir fırsat yaratmıştı.

Dalinar o yüze daha fazla dayanamayarak çıktı, sert adımlarla saraya uzanan koridorda ilerledi. Diğer yüceprensler de yemin ederken Dalinar'ın arkasında sesler yankılanıyordu.

Eğer Elhokar bu Parshendileri Harap Ovalar'a kadar kovalamayacaksa Karadiken'in yardımını bekleyecekti. Ama... Dalinar yıllardır o adam olmamıştı. Şişesini arayarak ceplerini yokladı. Hay Cehennem. Dalinar iyileşmiş gibi davranıyor, kendi kendine sürekli bu bataktan çıkmanın, eski hâline dönmenin bir yolunu bulduğunu söyleyip duruyordu.

Ama o adam bir canavardı. Yaptığı şeyler için hiç kimsenin onu suçlamaması korkutucuydu. Evi dışında. Öldürmenin Dalinar'a yaptığı şeyi gören o olmuştu. Gözlerini kapattı, Evi'nin gözyaşlarını duyuyordu.

"Baba?" dedi arkasından bir ses.

Dalinar kendisini dik durmaya zorlayarak ona doğru gelen Adolin'e döndü.

"İyi misin baba?"

"Evet," dedi Dalinar. "Sadece... yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Adolin başıyla onayladı. Yukarıdaki Yaradan, oğlan iyi yetiştirmişti, gerçi Dalinar'ın buna pek bir katkısı yoktu. Adolin samimi ve sempatikti; kılıçta ustaydı. Gruplar arasındaki hareketlerin kol gücünden daha önemli olduğu modern Alethi'de gerçekten başarılıydı. Dalinar böyle durumlarda kendini her zaman bir ağaç kütüğü gibi hissederdi. Fazla büyüktü. Fazla aptaldı.

"Geri dön," dedi Dalinar. "Hanemiz adına bu intikam antlaşması için yemin et."

Adolln başıyla onayladı ve Dalinar yoluna devam etti, aşağıdaki o ateşlerden kaçıyordu. Gavllar'ın onu yargılayan bakışlarından. Yarık'ta ölen insanların ağlamalarından.

Merdivenlere yaklaştığı zaman neredeyse koşmaya başlamıştı. Bir kat çıktı, sonra bir kat daha. Terleyerek, telaşla işlemeli duvarların, ağırbaşlı ahşapların ve suçlayan aynaların hızla yanından geçerek gösterişli koridorlarda koştu. Odasının ulaştığı ve anahtarları bulmak için ceplerini karıştırdı. Sıkı sıkı kilitlemişti, Gavilar gizli gizli girip şişelerini alamayacaktı artık. İçeride huzur bekliyordu.

Hayır. Huzur değil. Yokluk. O da yeterdi.

Ellerinin titremesi kesilmiyordu. Anahtarlar... Onları...

Bu gece Kurallar'ı takip et.

Dalinar'ın titreyen elleri anahtarları yere düşürdü.

Rüzgârda garip bir şeyler var.

Merhamet isteyen çığlıklar.

Zihnimden defolup gidin! Hepiniz gidin!

Uzaklardan bir ses...

"Bir adamın söyleyebileceği en önemli kelimeleri bulmalısın."

Hangi anahtardı? Dalinar bir tanesini kilide soktu ama dönmedi. Göremiyordu. Gözlerini kırpıştırdı, başı dönüyordu.

"Bu kelimeler bana geleceği gördüğünü iddia eden biri tarafından söylendi," dedl koridorda yankılanan ses. Tanıdıktı, kadın sesiydi. " 'Bu nasıl mümkün olabilir?' diye sordum karşılık olarak. 'Sana yokluk mu dokundu?'

"Cevap bir kahkahaydı. 'Hayır, tatlı kral. Geçmiş gelecektir ve her insanın yaşadığı gibi, sen de yaşamak zorundasın.'

" 'Daha önce yapılan şeyleri tekrar edeyim diye mi?'

" 'Bazı şeyleri, evet. Seveceksin. İncineceksin. Hayal edeceksin. Ve öleceksin. Her insanın geçmişi senin geleceğin.'

" 'O zaman anlam nerede?' diye sordum. 'Eğer her şey yapılmış ve görülmüşse?'

" 'Soru sen sevecek misin, incinecek misin, hayal edecek misin ve ölecek misin değil,' diye cevap verdi. '*Neyi* seveceksin, *neden* incineceksin, *ne zaman* hayal edeceksin ve *nasıl* öleceksin. Senin seçimin bu. Sonunu seçemezsin, sadece yolunu seçebilirsin.' "

Dalinar anahtarları tekrar düşürdü, hıçkırıyordu. Kaçış yoktu. Yine yıkılacaktı. Şarap onu alevlerin bir cesedi tükettiği gibi tüketecekti. Geriye sadece küller kalacaktı.

Çıkış yolu yoktu.

"Benim yolculuğumu o başlattı," dedi ses. "Ve yazılarımı da bu başlatıyor. Bu kitaba bir hikâye diyemem çünkü bir hikâye *olmaktan çok uzak*. Bir değil, çok sayıda anlatı içeriyor. Ve her ne kadar burada, bu sayfanın üzerinde bir başlangıcı olsa da benim arayışım hiçbir zaman gerçekten sonlanamaz.

"Ben cevap aramıyordum. Onlara zaten sahip olduğumu hissediyordum. Hem de bol, bin farklı kaynaktan. 'Kendimi' de aramıyordum. Bu insanların bana atfettiği basmakalıp bir söz ve ben bu cümleyi anlamsız buluyorum.

"Aslında benim yola çıkmakla aradığım tek bir şey vardı.

"Bir yolculuk."

Dallnar yıllardır etrafındaki her şeyi bir sisin içinden görmüş gibiydi. Ama bu sözler... bu sözlerde bir şey vardı...

Kelimeler ışık yayabilir miydi?

Dalinar odasının kapısına arkasını döndü ve koridorda yürüdü, sesin kaynağını arıyordu. Kraliyet okuma odasının içinde önündeki kürsünün üzerinde devasa bir cilt olan Jasnah'yı buldu. Kendi kendine okuyordu, sonraki sayfayı çevirirken kaşlarını çatmıştı.

"Bu kitap ne?" diye sordu Dalinar.

Jasnah irkildi. Gözlerini silip makyajını bozarak gözlerini açığa çıkardı... net ama kırmızılardı. Bir maskedeki delikler gibiydiler.

"Bu babamın o sözü alıntıladığı kitap," dedi Jasnah. "Onun..."

Ölürken yazdığı söz.

Bunu çok az kişi biliyordu.

"Ne kitabı bu?"

"Eski bir metin," dedi Jasnah. "Çok eski, bir zamanlar önemli görülürdü. Kayıp Parlayanlar'la ilişkili, bu yüzden artık kimse ondan bahsetmiyor. Burada bir sır, babamın son sözlerinin arkasında bir bilmece olmalı. Belki de bir şifre? Ama ne?"

Dalinar koltuklardan birine oturdu. Sanki hiç kuvveti yokmuş gibi hissediyordu. "Bana okur musun?"

Jasnah gözlerinin içine baktı, çocukken de yaptığı gibi dudağını ısırdı. Sonra Dalinar'ın az önce duyduğu ilk sayfadan tekrar başlayarak kitabı net, güçlü bir sesle okumaya başladı. Jasnah'nın bir ya da iki bölümden sonra durmasını bekliyordu ama o durmadı ve Dalinar da durmasını istemiyordu.

Dinledi, kendini kaptırmıştı. İnsanlar onları kontrol etmeye geldi, bazıları Jasnah'ya su getirdi. Dalinar bir kez olsun onlardan bir şey istemedi. İstediği tek şey dinlemekti.

Kelimeleri anlıyordu ama bir yandan kitabın aslında anlattığı şeyi kaçırıyormuş gibi geliyordu. Bir yolculuğa çıkmak için sarayından ayrılan bir kralla ilgili bir dizi kısa öyküydü. Dalinar hikâyeleri neden bu kadar çarpıcı bulduğunu kendine bile açıklayamıyordu. İyimserlikleri miydi? Seçimlerden ve yollardan bahsetmesi miydi?

Ne kadar da doğaldı. Sosyetede ya da savaş meydanındaki böbürlenmelerden ne kadar farklılardı. Sadece bir dizi hikâyeydi. Neredeyse sekiz saat sürmüştü ama Jasnah durmak istediğine dair hiçbir belirti göstermemişti. Jasnah son cümleyi okuduğu zaman Dalinar kendini yine ağlarken buldu. Jasnah da gözlerini siliyordu. Jasnah her zaman Dalinar'dan çok daha güçlü olmuştu ama burada bir anlayışı paylaşmışlardı. Bu onların Gavilar'ın ruhunu uğurlamalarıydı. Bu onların vedasıydı.

Jasnah kitabı okuma kürsüsünün üzerinde bırakarak ayağa kalkan Dalinar'a doğru yürüdü. Bir şey söylemeden sarıldılar. Birkaç saniye sonra Jasnah gitti.

Dalinar kitaba doğru gitti, dokundu, kapağına işlenmiş yazıları yokladı. Adolin başını içeri uzattığı zaman ne kadardır orada dikildiğini bilmiyordu. "Baba? Harap Ovalar'a öncü kuvvetler göndermeyi planlıyoruz. Senin de fikrini almak isteriz."

"Bir yolculuğa çıkmam lazım," dedi Dalinar fısıldayarak.

"Evet," dedi Adolin. "Epey uzak. Zamanımız olursa belki giderken biraz avlanabiliriz de. Elhokar bu barbarları çabucak yok etmek istiyor. Bir yıl içinde dönmüş olabiliriz."

Yollar. Dalinar kendi sonunu seçemezdi.

Ama belki *yolunu*...

Eski Büyü insanı değiştirebilir, demişti Evi. *Daha büyük bir şeylere dönüştürebilir.*

Dalinar daha dik durdu. Döndü ve Adolin'e doğru giderek omzunu kavradı. "Bu son yıllarda çok kötü bir baba oldum," dedi.

"Saçmalık," dedi Adolin. "Sen..."

"Kötü bir baba oldum," diye Dalinar tekrarladı parmağını kaldırarak. "Hem sana hem de kardeşine. Sizinle ne kadar gurur duyduğumu bilmelisiniz."

Adolin'in yüzü aydınlandı, bir fırtınadan hemen sonraki bir küre gibi parlıyordu. Etrafında şansprenleri belirdi.

"Birlikte savaşa gideceğiz," dedi Dalinar. "Tıpkı küçükken yaptığımız gibi. Sana şerefli bir adam olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Ama önce, korkarım ki sen

olmadan, bir öncü kuvvet alarak gitmem ve Harap Ovalar'da güvenliği sağlamam lazım."

"Bundan bahsetmiştik," dedi Adolin hevesle. "Elitlerin gibi, eski zamanlardan. Çabuk! Hızla yürüyerek..."

"Yelken açacağız," dedi Dalinar.

"Yelken mi?"

"Nehirlerde akıntılar kuvvetli olmalı," dedi Dalinar. "Güneye ineceğim, sonra bir gemiyle Dumadari'ye geçeceğim. Oradan Köken Okyanusu'na yelken açacak ve Yeni Natanan'da karaya çıkacağım. Kuvvetimle birlikte Harap Ovalar'a ilerleyecek ve bölgenin güvenliğini sağlayacağım, geri kalanlarınızın gelmesi için hazırlık yapacağız."

"Sağlam bir plana benziyor," dedi Adolin.

Sağlamdı. Dalinar'ın gemilerden bir tanesi geciktiği ve Dalinar kendisi limanda kalarak kuvvetinin büyük bir kısmını önden gönderdiği zaman kimsenin bunu garipseme-yeceği kadar sağlamdı. Dalinar başını belaya sokmaya meyilliydi ne de olsa.

Dalinar askerlerine ve denizcilerine gizlilik yemini ettirecek ve Harap Ovalar'a doğru devam etmeden önce birkaç ay için başka bir yöne gidecekti.

Evi Eski Büyü'nün insanı değiştirebileceğini söylemişti. Dalinar'ın ona güvenmeye başlamasının zamanı gelmişti.

Yaradılmamışların en ilginç olanı, kanaatimce Ba-Ado-Mishram. Onun keskin bir zekâya sahip olduğu söylenir, düşman kuvvetleri arasında bir yüceprenses, bazı Issızlıklar sırasında onların komutanı olduğu. Ancak düşmanın Garaz olarak isimlendirilen antik tanrısıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 224

Shinovarlı Szeth Semadeşenlerle birlikte üç gün boyunca güneye uçtu.

Birkaç kere gizlenmiş ikmal malzemelerini almak için dağ zirveleri ya da ücra vadilerde durmuşlardı. Çoğu zaman kapıları bulabilmek için bir karış kremi kesip çıkarmak zorunda kalıyorlardı. Bu kadar bir birikimin oluşması büyük ihtimalle yüzyıllar sürmüştü ama Nin buralardan sanki daha dün geçmiş gibi bahsediyordu. Bir tanesinde yiyeceklerin çok uzun zaman önce bozulmuş olduklarını gördüğü için şaşırmıştı, neyse ki oradaki mücevher stoku fırtınalara maruz kalacak şekilde gizlendiği yerde duruyordu.

Bu yolculuk sırasında Szeth bu yaratığın ne kadar kadim olduğunu nihayet kavramaya başlamıştı.

Dördüncü gün Marat'a vardılar. Szeth bu krallığa daha önce gelmişti, sürgün yılları boyunca Roshar'ın çoğunu dolaşmıştı. Tarihsel olarak Marat aslında gerçek bir ülke değildi ama Hexi ve Tu Fallia gibi göçebelerin yaşadığı ilkel bir yer de değildi. Marat kabilelerin yönettiği, sıkı bağlantıları olmayan bir grup şehirdi, başlarında bir yüceprens olurdu ama yerel dilde ona "ağabey" denilirdi.

Marat doğunun Vorin krallıkları ile orta batıdaki Makabaki krallıklarının arasında bir durak noktasıydı. Szeth Marat'ın halkının kültür açısından zengin, diğer ülkelerde yaşayanlar kadar gururlu olduklarını biliyordu ama politik açıdan neredeyse hiçbir değeri yoktu.

Bu da Nin'in uçuşlarını burada bitirmeyi seçmesini garip hâle getiriyordu. Szeth'e deliklerinden içeriye kaçarak dışarıda sadece küçük bir tahıl topağını bırakmalarının

dışında buğdayı hatırlatan garip kahverengi çimenlerle kaplı bir ovaya indiler. Bunlar, yürüyen diskler gibi geniş ve yassı yabani hayvanlar tarafından rahat rahat yenilliyordu, sadece alt taraflarında tahılı ağızlarına tıkıştırmalarını sağlayan pençeleri vardı.

Bu hayvanlar büyük ihtimalle doğuya göç edecek, dışkılarının içindeki tohumlar yere yapışarak fırtınalara direnip birinci aşama poliplere dönüşecekti. Daha sonra rüzgârla batıya savrulacak ve ikinci aşama tahıllara dönüşeceklerdi. Bütün doğa uyum içindeydi, bu Szeth'e gençliğinde öğretilmişti. Kendi yerini reddeden insanoğlu hariç. O katkıda bulunmak yerine yok ederdi.

Nin, Ki ve diğer ustalarla konuştu, tekrar havaya yükseldiler. Szeth ve Nin hariç herkes gitmişti, birlikte uzaktaki bir kasabaya doğru ilerlediler. Szeth yükselmeden önce Nin onu kolundan tuttu ve başını sallayarak durdurdu. İkisi birlikte deniz kıyısına yakın bir tepenin üzerindeki daha küçük bir kasabaya doğru uçtular.

Szeth savaşın etkilerini gördüğü zaman tanırdı. Kırık kapılar, yıkılmış alçak bir duvarın enkazı. Yıkımın üzerinden çok zaman geçmiş gibi görünmüyordu ama cesetler götürülmüştü ve kan izleri yüce fırtınayla temizlenmişti. Sivri bir çatısı olan büyük, taş bir binanın önüne indiler. Ruhdökülmüş güçlü bronz kapılar enkazın içinde kink vaziyette yatıyordu. Birileri gelip metalleri için bunları almazsa Szeth epey şaşırırdı. Her ordunun Ruhdökümcüsü olmuyordu.

Ööf, dedi sırtındaki kılıç. *Eğlenceyi kaçırdık mı?*

"O Tukar'daki zalim," dedi Szeth sessiz kasabaya bakarak. "Emul'a karşı olan savaşına son vermeye ve doğuya genişlemeye mi karar verdi?"

"Hayır," dedi Nin. "Bu başka bir tehlike." Kırık kapılı binaya doğru işaret etti. "Kapı girişinin üzerindeki yazıyı okuyabiliyor musun Neturo-oğlu-Szeth?"

"Yerel dilde yazılmış. Bu alfabeyi bilmiyorum aboshi," dedi Szeth. Kutsallık ifade eden hitap Szeth'in Elçiler'den biriyle konuşurken kullanmak için bulabildiği en uygun şeydi, gerçi halkının arasında dağların büyük sprenlerine saklanırdı.

" 'Adalet' yazıyor," dedi Nin. "Bu bir mahkeme binası."

Szeth Elçi'yi takip ederek merdivenleri çıktı ve harap olmuş mahkeme binasının mağara gibi ana odasına girdi. Fırtınadan korunaklı olan burada yerde kan buldular. Hiç ceset yoktu ama bol bol silah, miğfer ve rahatsız edici şekilde çok sayıda eşya vardı. İnsanlar büyük bir ihtimalle savaş sırasında son bir umutla buraya sığınmışlardı.

"Sizin parshmen olarak isimlendirdikleriniz kendilerine 'şarkıcı' diyor," dedi Nin. "Bu kasabayı fethettiler ve sağ kalan insanları da daha ilerideki bir limanda zorla çalıştırmak için götürdüler. Burada olan şey adalet miydi Neturo-oğlu-Szeth?"

"Nasıl olabilir?" Szeth titredi. Odanın karanlık köşeleri fısıltılarla dolu gibiydi. Güvenliği için Elçi'ye yaklaştı. "Sıradan hayatlar yaşayan insanlara aniden saldırmak ve öldürmek adalet olabilir mi?"

"Zayıf bir argüman. Ya bu kasabanın beyi vergilerini ödemeyi kesmiş ve daha yüksek mevkidekiler buraya saldırdıkları zaman, halkını kasabayı savunmak için zorlamış olsaydı? Bir prensin arazilerinde düzeni sağlaması adaletli değil midir? Bazen adalet sıradan insanları öldürür."

"Ama burada olan bu değildi," dedi Szeth. "Buna işgalci bir ordunun sebep olduğunu söylemiştin."

"Evet," dedi Nin alçak bir sesle. "Bu işgalcilerin suçu. Orası doğru." Elçi boş odanın içinde yürümeye devam etti, Szeth de yakından takip ediyordu. "Eşsiz bir konumdasın Neturo-oğlu-Szeth. Sen yeni bir dünyada, benim başarısız olduğum bir dünyada bir Semadeşen'in yeminlerini ilk eden kişi olacaksın."

Arka duvarın yakınlarında bir merdiven buldular. Nin'in böyle bir niyeti varmış gibi görünmediği için Szeth ışık için cebinden bir küre çıkardı. Bu fısıltıları kovalamıştı.

"İshar'ı ziyaret ettim," diye devam etti Nin. "Siz ona Tanrı-oğlu-İshu dersiniz. Her zaman en bilgemiz o olmuştur. Ben... olanlara... inanmayı istemiyordum."

Szeth başıyla onayladı. Bunu görmüştü. İlk Dinmezfırtına'dan sonra Nin, Yokelçilerin geri dönmediklerinde ısrar etmişti. En sonunda gözünün önündekileri itiraf etmek zorunda kalana kadar bahane üzerine bahane bulmuştu.

"Binlerce yıldır başka bir Issızlık'a engel olmak için çalıştım," diye devam etti Nin. "İshar beni tehlike konusunda uyarmıştı. Artık Şeref öldüğü için diğer Parlayanlar'ın varlığı Yemin Sözleşmesi'nin dengesini bozabilirdi. Aldığımız önlemleri zayıflatabilir ve düşmana geçit verebilirlerdi."

Nin merdivenin tepesinde durdu ve ışıl ışıl parlayan bir Parekılıcı'nın belirdiği eline baktı. Bu kayıp olan iki Şerefkılıcı'ndan biriydi. Sekiz tanesi Szeth'in halkının elindeydi. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, dokuz tane vardı. Sonra bu ortadan kaybolmuştu.

Szeth tasvirlerini görmüştü, bir Parekılıcı için şaşırtıcı derecede sade ve süssüzdü ama yine de zarifti. Silahın üzerinde uzayıp giden, sıradan bir kılıcı zayıflatacağı için kimsenin istemeyeceği iki aralığı vardı.

Mahkeme binasının çatı katı boyunca yürüdüler. Yerlere saçılmış defterlere bakılırsa burası kayıt deposuydu.

Beni çekmelisin, dedi kılıç.

"Seninle ne yapacağım kılıç-nimi?" diye fısıldadı Szeth.

Onunla savaş. Onun kötü olabileceğini düşünüyorum.

"O bir Elçi. Dünyadaki *en iyi* şeylerden biri."

Hım. Sizin dünyanız için hiç hayra alamet değil o zaman. Neyse ben onun elindeki kılıçtan daha iyiyim. Sana gösterebilirim.

Belgeler arasından geçen Szeth çatı katının penceresinin yanındaki Nin'e katıldı. Uzaklarda, kıyı şeridinin ilerisindeki geniş bir koyda mavi sular parıldıyordu. Etraflarında kaynayan siluetlerle birlikte toplanmış bir sürü gemi direği vardı.

"Başansız oldum," diye tekrarladı Nin. "Ve şimdi de insanlar için adaletin yerine getirilmesi gerekiyor. Çok zor olan bir adalet Neturo-oğlu-Szeth. Semadeşenlerim için bile çok zor."

"Senin kadar mantıklı ve hırstan arınmış olabilmek için çabalayacağız aboshi."

Nin güldü. Kulağa içinde olması gereken neşe varmış gibi gelmiyordu. "Ben mi? Hayır, Neturo-oğlu-Szeth. Hiç de hırstan arınmış sayılmam. Sorun da bu." Durakladı, pencereden uzaktaki gemilere baktı. "Ben... eskiden olduğumdan farklıyım. Belki kötüye gitmişimdir. Her şeye rağmen bir parçam merhametli olmayı istiyor."

"Merhamet bu kadar kötü bir şey mi aboshi?"

"Kötü değil, sadece düzensiz. Eğer bu odadaki kayıtlara bakarsan, aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlattığını görürsün. Af ve merhamet. İyi bir baba oldukları, toplumda iyi tanındıkları ya da önemli birileri tarafından kayırıldıkları için suçlarına rağmen serbest bırakılan insanlar.

"Serbest bırakılanların bazıları hayatlarını değiştiriyor ve topluma yararlı bir şekilde yaşıyorlar. Diğerleriyse yaptıklarını tekrarlıyor ve daha büyük trajedilere sebep oluyorlar. Mesele Neturo-oğlu-Szeth, biz insanların kimin hangi yolu seçeceğini anlama konusunda son derece başarısız olmamız. Kanunun *amacı* seçim yapmak zorunda kalmamamız. Böylece duygusal yanımız bize zarar veremez."

Nin yine elinde tuttuğu kılıcına baktı.

"Senin bir Üçüncü İdeal seçmen gerekiyor," dedi Elçi Szeth'e. "Semadeşenlerin çoğu kendilerini kanuna adamayı ve hangi diyara gitmişse oranın kanunlarını eksiksiz bir şekilde uygulamayı seçer. Bu iyi bir seçenektir ama tek seçenek değildir. Akılca düşün ve seçim yap."

"Peki aboshi," dedi Szeth.

"Yemin etmeden önce görmen gereken ve bilmen gereken şeyler var. Diğerleri daha önceden ettikleri yeminleri *yorumlamak* zorundalar ve gerçeği göreceklerini umut ediyorum. *Sen* ise yeni bir Semadeşen tarikatının ilk üyesi olacaksın." Yine pencereden dışarıya baktı. "Şarkıcılar bu kasaba halkının geri dönmesine ve ölülerini yakmalarına izin verdiler. Çoğu istilacının yapmayacağı kadar nezaketli bir davranış."

"Aboshi... Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Kanun ışıktır ve karanlık ona hizmet etmez. Sor, cevap vereceğim."

"Senin ulu, kadim ve bilge olduğunu biliyorum," dedi Szeth. "Yine de... benim değersiz gözlerime, kendi ilkelerine uymuyormuşsun gibi görünüyor. Söylediğin gibi bir zamanlar Dalgabağlayanları avladın."

"Gerçekleştirdiğim infazlar için izinler aldım."

"Evet," dedi Szeth. "Ama birkaç kişiyi takip etmek için pek çok suçluyu görmezden geldin. Kanunun ötesinde olan amaçların vardı aboshi. Tarafsız değildin. Kendi amaçlarına ulaşabilmek için sadece bazı kanunları acımasızca uyguladın."

"Bu doğru."

"O zaman bu senin... duygusal yanın mıydı?"

"Kısmen. Gerçi bazı konularda esneğim. Diğerleri sana Beşinci İdeal'den bahsetti mi?"

"Semadeşen'in kanun *olduğu* İdeal mi?

Nin sol elini uzattı. Orada bir *Parekılıcı* belirdi, diğer elinde taşıdığı Şerefkılıcı'ndan belirgin şekilde farklıydı. "Ben sadece bir Elçi değilim, Beşinci İdeal'deki bir Semadeşen'im de. Her ne kadar en başta Parlayanlar'dan şüphe duysam da, inanıyorum ki sonunda kendi tarikatına katılan sadece ben oldum.

"Ve şimdi Neturo-oğlu-Szeth, sana biz Elçiler'in uzun zaman önce aldığımız bir karardan bahsetmek zorundayım. Aharietiam diye adlandırılacak olan günde. Ölüm ve acı döngüsünü bitirmek için aramızdan birini feda ettiğimiz o günde..."

Daha modern zamanlarda Ba-Ado-Mishram hakkında çok az bilgi var. Sadece onun da pek çoğu gibi Cehennem'e geri döndüğünü ya da Aharietiam sırasında yok edildiğini zannediyorum.

Mitika, Hessi, sayfa 226

Dalinar sabah kalktığında lavabosunun hazır olduğunu gördü. Navani titiz bir şekilde lavabosunu dolu tutuyordu, tıpkı şişeleri topladığı ve hizmetkârların Dalinar'a yenilerini getirmesine izin verdiği gibi. Navani ona Dalinar'ın kendisine güvendiğinden daha çok güveniyordu.

Yatağında gerinen Dalinar ne kadar içtiği düşünülecek olursa fazlasıyla... zinde hissederek uyanmıştı. Pencereden içeriye giren güneş ışığı odayı aydınlatıyordu. Normalde soğuk dağ havasından korunmak için bu odanın kepenklerini kapalı tutuyorlardı. Navani kalktıktan sonra açmış olmalıydı.

Dalinar lavabodan yüzüne su çarptı, sonra kendi kokusu burnuna geldi. *Ha, evet.* Hizmetkârların kullanabileceği bir arka kapısı olduğundan banyo odası olarak ayırdıkları bağlantılı odalardan bir tanesinden içeri baktı. Tahmin edilebileceği gibi Navani onun için küvetin hazırlanmasını emretmişti. Su soğuktu ama Dalinar soğuk banyoların yabancısı değildi. Fazla oyalanmasını engellerdi.

Kısa bir süre sonra Dalinar yatak odasındaki bir aynanın karşısında usturayı yüzüne doğru kaldırırken kendini inceliyordu. Tıraş olmayı ona Gavilar öğretmişti. Babaları aptalca şeref düellolarında kendini yaralamakla meşguldü, kafasına bir darbe aldığı o düello gibi. Ondan sonra bir daha düzelmemişti.

Bugünlerde Alethkar'da sakal moda değildi ama Dalinar'ın tıraş olma sebebi bu değildi. O alışkanlık olarak seviyordu. Güne hazırlanma fırsatı hoşuna gidiyor, geceden kalma hissinden arınıyor ve içindeki gerçek insanı ortaya çıkarıyordu; kırışıklıkları, yara izleri ve sert yüz hatları da dâhil.

Bir bankın üzerinde temiz bir üniforma ve iç çamaşırlar onu bekliyordu. Giyindi, sonra aynada üniformayı kontrol ederek kırışıklıkları düzeltmek için ceketin alt kısmını aşağıya doğru çekti.

Gavilar'ın cenazesinin hatırası... ne kadar da canlıydı. Unuttuğu kısımlar vardı. Bu Gecegözcüsü'nün etkisi miydi yoksa hatıraların doğal seyri miydi? Kaybettiği şeyleri ne kadar hatırlarsa, insanın hatıralarının kusurlu olduğunu da o kadar fark etmeye başlıyordu. Şimdi zihninde taze olan bir olaydan bahsediyordu ama olayda rol alan kişiler ayrıntılara itiraz ediyorlardı, çünkü herkes farklı bir şekilde hatırlıyordu. Navani de dâhil çoğu kişi Dalinar'ı hak ettiğinden daha asil hatırlıyordu. Ama bunu herhangi bir büyüye yormuyordu. Bu sadece güncel fikirlerine uyması için geçmişi zihinlerinde hafifçe değiştiren insanoğlunun doğasıydı.

Ama o zaman... o Nohadon'un olduğu görü? O nereden gelmişti? Sadece sıradan bir rüya mıydı?

Tereddütlü bir şekilde Fırtınababa'ya doğru uzandı, o da uzaklardan gürüldedi. "Hâlâ oradasın demek," dedi Dalinar, rahatlamıştı.

Nereye gidecektim?

"Yeminkapısı'nı çalıştırdığım zaman seni incittim," dedi Dalinar. "Beni bırakacağından korkuyordum."

Benim seçtiğim kader bu. Ya sen, ya yokluk.

"Ne olursa olsun yaptığım şey için özür dilerim. Gördüğüm... rüyayla senin bir ilgin var mıydı? Nohadon'un olduğu rüyayla?"

Böyle bir rüyadan haberim yok.

"Çok canlıydı," dedi Dalinar. "Diğer görülerden daha gerçek dışıydı, evet ama büyüleyiciydi."

Bir adamın atabileceği en önemli adım nedir? İlk adım. Ama bu ne anlama geliyordu?

Hâlâ Yank'ta yaptıklarının ağırlığını hissediyordu. Bu toparlanma, bu içmekle geçen haftaya son verme, bu bir kurtuluş değildi. Eğer Heyecan'ı bir daha hissederse ne yapardı? Zihnindeki haykırışlardan kurtulmanın çok zor hâle geldiği sonraki sefer ne olacaktı?

Bilmiyordu. Bugün kendini daha iyi hissediyordu. Hareket edebilirdi. Şimdilik bu kadarının yeterli olması gerekecekti. Dalinar yakasındaki bir iplik parçasını aldı, sonra beline bir kılıç taktı ve yatak odasından çıkıp çalışma odasından geçti ve şöminenin olduğu daha büyük odaya doğru girdi.

"Taravangian?" dedi Dalinar yaşlı kralı orada otururken gördüğü için şaşırarak. "Bugün hükümdarlar arasında bir toplantısı olmayacak mıydı?" Dalinar hayal meyal bu sabah erken saatlerde Navani'nin bundan bahsettiğini hatırlıyordu.

"Bana ihtiyaç olmadığını söylediler."

"Saçmalık! Toplantılarda hepimize ihtiyaç var." Dalinar durakladı. "Birkaç tanesini kaçırdım, değil mi? Neyse, bugün ne hakkında konuşuyorlar?"

"Taktik."

Dalinar yüzünün kızardığını hissetti. "Orduların konuşlandırılması ve Jah Keved'in savunulması mı?"

"Sanırım uygun bir adam bulunduğu takdirde Jah Keved tahtından vazgeçeceğime inanıyorlar." Taravangian gülümsedi. "Benim adıma bu kadar öfkelenme dostum. Bana engel olmadılar, sadece orada bana ihtiyaçları olmadığını söylediler. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, ben de buraya geldim."

"Yine de gidelim, olur mu?"

Taravangian başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Titreyen bacaklarıyla sendeledi ve Dalinar da ona yardım etmek için aceleyle yanına gitti. Taravangian dengesini sağladıktan sonra hafifçe Dalinar'ın elini okşadı. "Teşekkür ederim. Biliyor musun, ben kendimi her zaman yaşlı hissetmişimdir. Ama son zamanlarda vücudum bunu bana sürekli hatırlatmak için ısrar ediyor."

"Seni taşıması için bir tahtırevan çağırayım."

"Hayır, lütfen. Eğer yürümekten vazgeçersem durumumun daha da kötüye gitmesinden korkuyorum. Hastanelerimdeki insanlara benzer şeylerin olduğunu gördüm." Ama kapıya doğru yürürlerken Dalinar'ın koluna girdi. Dalinar Taravangian'ın iri Thaylenli korumasını ve kendi için birkaç muhafızı dışarıda topladı. Asansörlere doğru yürümeye başladılar.

"Bir haber var mı, biliyor musun..." dedi Dalinar.

"Kholinar'dan mı?" diye sordu Taravangian.

Dalinar başıyla onayladı. Navani'nin bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Adolin Elhokar ya da Parlayanlar'dan hiç haber yok, diyordu. Ama Dalinar'ın aklı doğru duyacak kadar başında mıydı?

"Üzgünüm Dalinar," dedi Taravangian. "Bildiğim kadarıyla onlardan bir haber alamadık. Ama umudumuzu kaybetmemeliyiz! Uzakalemlerini kaybetmiş ya da şehirde mahsur kalmış olabilirler."

Ben... bir şeyler hissetmiş olabilirim, dedi Fırtınababa. *Yakın bir yücefırtına sırasında sanki Stormblessed'in benimle olduğunu hissettim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum çünkü onu ya da diğerlerini hiçbir yerde göremiyorum. Onlann öldüklerini sanmıştım ama şimdi... şimdi kendimi yaşadıklarına inanırken buluyorum. Neden?*

"Umudun var," dedi Dalinar fısıldayarak, gülümsedi.

"Dalinar?" dedi Taravangian.

"Sadece kendi kendime mırıldanıyordum, Majesteleri."

"Eğer söylemem gerekirse... Bugün daha güçlü görünüyorsun. Bir karar verdin mi?"

"Dahası bir şey hatırladım."

"Endişeli, yaşlı bir adamla paylaşabileceğin bir şey mi?"

"Henüz değil. Kendim anladıktan sonra açıklamaya çalışırım."

Asansörlerde uzun bir yolculuktan sonra Dalinar Taravangian'a kulenin en üst katının bir altındaki sessiz ve penceresiz bir odaya doğru yardım etti. Savaş kamplarındaki benzer bir yerden esinlenerek bu odaya Haritalar Galerisi ismini vermişlerdi.

Toplantıya Aladar başkanlık ediyordu, üzeri Alethkar ve Jah Keved'in büyük bir haritasıyla kaplı bir masanın yanında ayaktaydı. Koyu derili Alethi'nin üzerinde subaylar arasında popüler olmaya başlayan geleneksel bir takama eteğiyle modern ceketin bir karışımı olan savaş üniforması vardı. Koruması Mintez Parezırhı giymiş şekilde arkasında duruyordu. Aladar Pareleri kendi giymemeyi tercih ediyordu. O bir generaldi, savaşçı değildi. İçeri girdikleri zaman Dalinar ve Taravangian'a başını sallayarak selam verdi.

İalai yakınlarda oturuyordu, hiçbir şey demeden Dalinar'ı inceledi. Dalinar laf sokmasını tercih ederdi, eski günlerde İalai onunla hep şakalaşırdı. Şu andaki sessizliği ise saygılı olduğu anlamına gelmiyordu. İğneleyici fısıltılarını Dalinar'ın duyamayacağı bir yerler için sakladığı anlamına geliyordu.

Kalın kollu ve gür sakallı Yüceprens Ruthar, İalai'nin yanında oturuyordu. En başından beri Dalinar'a karşı olmuştu. Bugün gelen diğer Alethi yüceprensiyse Hatham'dı, açık turuncu gözleri olan uzun boyunlu bir adamdı. Kırmızı ve altın rengindeki Dalinar'ın daha önce hiç görmediği türde bir üniforma giyiyordu, sadece üstte düğmeleri olan kısa bir ceketi vardı. Saçma görünüyordu ama Dalinar modadan ne anlardı? Adam aşırı derecede kibardı ve iyi eğitimli bir ordu yönetiyordu.

Kraliçe Fen, Thaylen yüksek amiralini getirmişti, bıyıkları neredeyse masaya kadar sarkan sıska ve yaşlı bir adamdı. Amiral bir kuşak ve kısa bir denizci kılıcı takmıştı; tam da karada fazla uzun kaldığından şikâyet edecek bir tipe benziyordu. Kraliçe, Da-

lInar'ın düello yaptığı oğlunu da getirmişti, Dalinar'a sağlam bir selam verdi. Dalinar da aynı şekilde karşılık verdi. Eğer kendine hâkim olmayı öğrenebilirse bu genç mükemmel bir subay olurdu.

Azish imparatoru burada değildi, küçük Hudutaşarları da. Bunun yerine Azir bir grup âlim göndermişti. Azishlerin generalleri, günlerini kitaplara gömülü bir şekilde geçiren askerî tarihçiler ve teorisyenlerden oluşurdu. Dalinar ordularında pratik bilgi sahibi adamların da olduğundan emindi ama nadiren terfi ediyorlardı. Belirli sınavlarda başarısız olduğun sürece savaş meydanında kalarak komuta etmeye devam edebilirdin.

Dalinar şehirlerine yaptığı ziyaret sırasında iki Veden yüceprensiyle tanışmıştı. İki kardeş uzun boylu, siyah kısa saçları ve Alethilerinkine benzer üniformaları olan ciddi adamlardı. Taravangian onları iç savaştan sonra selefleri zehirlendiği için atamıştı. Jah Keved'in hâlâ pek çok sorunu olduğu belliydi.

"Dalinar?" dedi Aladar. Daha dik durdu, sonra selam verdi. "Berrakbey, daha iyi görünüyorsunuz," dedi.

Fırtınalar adına. Diğerleri ne kadarını biliyordu?

"İstirahat ederek biraz zaman geçirdim," dedi Dalinar. "Görüyorum ki boş durmamışsınız. Bana savunma konumlarından bahsedin."

"Tamam, biz..." dedi Aladar.

"Bu kadar mı?" diye araya girdi Kraliçe Fen. "Hangi cehennemdeydin? Vedenar'da deli gibi koşturuyor, sonra bir hafta kendini odana kilitliyorsun!"

"Kholinar'ın düştüğü haberini aldıktan kısa bir süre sonra Vorin kilisesinden aforoz edildim. Her şey üst üste geldi. Ziyafet mi verseydim?"

"Bize liderlik etmeni bekliyorum. *Surat asmanı* değil."

Bunu hak ettim. "Haklısın. Komuta etmeyi reddeden bir komutan olamaz. Özür dilerim."

Azishler aralarında fısıldaştı, konuşmanın dobralığına şaşırmış gibi görünüyorlardı. Fen arkasına yaslandı ve Aladar da başıyla onayladı. Dalinar'ın hatalarının ortaya dökülmesi gerekiyordu.

Aladar savaş hazırlıklarını anlatmaya başladı. Hepsi cübbe giyen ve Batılı şapkaları takan Azish generaller etrafına toplanarak tercümanları aracılığıyla yorumlar yaptılar. Dalinar küçük bir miktar Fırtınaışığı çekti ve bir tanesinin koluna dokunarak kısa bir süre için dillerini öğrendi. Dalinar kâtiplerden oluşan bir komite oldukları düşünülürse, tavsiyelerinin şaşırtıcı derecede akıllıca olduğunu gördü.

On tabur Alethi askerini Yeminkapıları'ndan göndermişlerdi. Azishlerin gönderdikleri beş taburla birlikte Jah Keved'e on beş bin asker dizmiş oluyorlardı, en sadık Kholin ve Aladar kuvvetlerinin bazıları da aralarındaydı.

Bu kadar adamı oraya yollaması Dalinar'ın elindeki asker sayısını ciddi şekilde azaltmıştı. Fırtınalar adına, Narak'da o kadar çok kayıp vermişlerdi ki Dalinar'ın Urithiru'da kalmış bölüklerinin çoğu acemilerden ya da diğer prensliklerden gelerek onun ordusuna katılmak isteyen askerlerden oluşuyordu. Örneğin Sebarial kendi askerlerini tek bir tümene indirerek geri kalanlarını Kholin renkleri giymeleri için Dalinar'a vermişti.

Dalinar, Jah Keved sınırının nasıl güçlendirileceği hakkındaki bir tartışmayı bölmüştü. Bazı öneriler sundu ama çoğunlukla onlar planlarını anlatırken dinledi. Garnizonlar burada, ikmal malzemeleri şurada. Rüzgârkoşucularının onlar için keşif yapmalarını umuyorlardı.

Dalinar başıyla onayladı ama bu savaş planında onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Tanımlayamadığı bir sorun. İyi iş çıkarmışlardı, ikmal hatları gerçekçi bir şekilde çizilmişti ve gözcü karakolları mükemmel bir gözetleme sahası yaratacak şekilde yerleştirilmişti.

Peki o zaman sorun neredeydi?

Kapı açıldı ve Dalinar'ı gördüğünde donup kalan Navani belirdi, sonra rahatlamayla yüzünde bir gülümseme belirdi. Veden yüceprenslerinden biri Boynuzyiyen Tepeleri'nin doğusunda uzanan ücra arazi şeridini neden terk etmemeleri gerektiğini açıklarken Dalinar Navani'ye başıyla selam verdi. Aladar orayı düşmana bırakarak tepeleri bir engel olarak kullanmayı düşünmüştü.

"Bu sadece Majesteleri'nin Boynuzyiyen tebaasından asker toplama fırsatı için değil Berrakbey," diye açıklıyordu Yüceprens Nan Urian Alethçe. "Bu araziler nüfuslu ve bereketli, sizin bahsettiğiniz Alethi dağları tarafından fırtınalardan korunuyor. İşgallere karşı her zaman onları korumak için tüm gücümüzle savaşmışızdır çünkü burası istilacıları besleyebilir ve Jah Keved'in geri kalanına saldırmak için konaklama bölgesi olabilir."

Dalinar homurdandı. Navani çoğunun başında toplandıkları harita masasına yaklaştı, o yüzden Dalinar da elini uzatarak beline sarıldı. "Haklı, Aladar. O sınırda çatışarak ben de çok uzun zaman geçirdim. Stratejik olarak o bölge ilk bakışta göründüğünden çok daha önemli."

"Orayı korumak zor olacak," dedi Aladar. "O arazi için uzun süreli bir savaşa saplanıp kalacağız."

"Bizim istediğimiz de bu, değil mi?" dedi Veden yüceprens. "İşgali ne kadar geciktirirsek, Veden kardeşlerime toparlanmaları için o kadar fazla zaman kazandırırız."

"Evet," dedi Dalinar. "Evet..." O geniş cephede saplanıp kalmak *gerçekten* kolaydı. Orada haydutlarla savaşarak kaç yılını harcamıştı? "Bir ara verelim. Bunu düşünmek istiyorum."

Diğerleri de bu fırsatı hoş karşılamış gibi görünüyorlardı. Çoğu uzakalemli yardımcılarının bilgileri müttefiklerine aktarmak için bekledikleri dışarıdaki daha büyük odaya çıktı. Dalinar haritayı incelerken Navani de onun yanında kaldı. "Seni ayakta görmek güzel," diye fısıldadı.

"Sen hak ettiğimden daha sabırlısın. Beni yataktan çıkarıp kafamdan aşağıya şarap dökmeliydin."

"İçimde kendini toparlayacağına dair bir his vardı."

"Şimdilik," dedi Dalinar. "Geçmişte birkaç günlük, hatta birkaç haftalık ayrılığımın pek bir anlamı olmuyordu."

"Artık o adam değilsin."

Ah, Navani. Ben o adamı hiçbir zaman aşamadım. Sadece onu sakladım. Bunu Navani'ye henüz açıklayamazdı. Bunun yerine kulağına fısıldayarak teşekkür etti ve elini onunkinin üzerine koydu. Bu kadının ilgisinden nasıl rahatsızlık duymuş olabilirdi ki?

Şu an için dikkatini tekrar haritalara yöneltti ve kalelerin, fırtına sığınaklarının, şehirlerin ve ikmal hatlarının içinde kendini kaybetti.

Yanlış olan şey ne, diye düşündü. *Neyi göremiyorum?*

On Gümüş Krallık. On Yeminkapısı. Bu savaşın anahtarları. Düşman onları kullanamasa bile ele geçirerek bizi engelleyebilir.

Bir tane Alethkar'da, zaten ele geçirdiler bile. Bir tane Natanatan'da, Harap Ovalar'da; o elimizde. Bir tane Vedanar'da, bir tane Azimir'de, bir tane Thaylen Şehri'nde. Üçü de bizde. Ama Rall Elorim'de ve Kurth'dakiler şimdiye kadar düşmanın eline geçmiş olmalılar. Shinovar'da iki tarafın da olmayan bir tane.

Geriye Babathaman'daki Panatham'da olan kapı kalıyordu, birleşmiş İnıali ve Riran orduları bunu ele geçirmiş olabilirdi. Bir de Akinah'da vardı, Jasnah onun çok uzun zaman önce yok edilmiş olduğundan emindi.

Jah Keved düşmanın saldırması için en mantıklı olan yerdi, değil mi? Ama... Jah

Keved'e bir kere girdiğin zaman uzun süreli bir yıpratma savaşına saplanır kalırdın. Hareket kabiliyetini kaybeder, aşın miktarlarda kaynaklan oraya adamak zorunda kalırdın.

Dalinar kafasını salladı, siniri bozulmuştu. Haritanın başından ayrıldı ve içecek bir şeyler için diğer odaya doğru yöneldi, Navani de takip ediyordu. Şarap masasında kendini ılık ve baharatlı bir turuncu doldurmaya zorladı. Hiç etkisi olmayacak bir şey.

Jasnah da onlara katılarak getirdiği bir dizi kâğıdı annesine verdi.

"Bakabilir miyim?" diye sordu İalai.

"Hayır," dedi Jasnah, Dalinar gülümsemesini bardakla gizledi.

"Ne sırlar saklıyorsun?" diye sordu İalai. "Ya amcanın o büyük birleşme konuşmalarına ne oldu?"

"Bu odadaki bütün hükümdarların devlet sırlarının sır olarak kalmaya devam etmelerini tercih edeceklerini tahmin ediyorum. Bu bir ittifak, evlilik değil."

Kraliçe Fen buna başını salladı.

"Bu kâğıtlara gelince, bunlar annemin henüz incelemediği raporlar," diye devam etti Jasnah. "Tercümelerimizin doğru olduğundan ve bu notlardaki hiçbir şeyin düşmanlarımıza bu şehre karşı tarafından avantaj sağlamayacağından emin olduğumuz zaman keşiflerimizi yayınlayacağız." Bir kaşını kaldırdı. "Yoksa araştırmalarımızın baştan savma olmalarını mı tercih ederdin?"

Bu, Azishleri yatıştırır gibi göründü.

"Senin buraya raporlarla gelmenin geri kalanlarımıza yapılan bir saygısızlık olduğunu düşünüyorum," dedi İalai.

"İalai, burada olman güzel," dedi Jasnah. "Bazen zeki bir muhalif bir teoriyi test eder ve kanıtlar. Keşke *zeki* olma kısmı üzerinde daha sıkı çalışsaydın."

İalai sandalyesine geri otururken Dalinar içkinin geri kalanını da başına dikti ve gülümsedi. Jasnah'yla laf dalaşını devam ettirmemek en akıllıca hareketti. Ne yazık ki Ruthar o kadar akıllı değildi.

"Onu kafana takma İalai," dedi bıyıkları şarapla ıslanmış Ruthar. "Tanrısızlar edep nedir, bilmez. Yaradan'ın inancından vazgeçmenin tek sebebinin, rahatça günah işleyebilmek olduğunu herkes bilir."

Yapma Ruthar, diye düşündü Dalinar. *Bu savaşı kazanamazsın. Jasnah bu konu üzerine senden çok daha fazla düşünmüştür. Bu onun aşina olduğu bir savaş meydanı...*

Fırtınalar adına, işte buydu.

"Jah Keved'e saldırmayacaklar!" diye bağırdı Dalinar, Jasnah'nın cevabını engelleyerek.

Odadakiler Dalinar'a döndü, şaşırmışlardı, Jasnah'nın ağzı açık kalmıştı.

"Dalinar?" dedi Yüceprens Aladar. "Jah Keved'in en olası hedef olduğunda hepimiz..."

"Hayır," dedi Dalinar. "Hayır, biz bölgeyi çok iyi biliyoruz! Alethiler ve Vedenler *nesillerdir* o arazi için savaşıyor."

"O zaman nereye?" diye sordu Jasnah.

Dalinar koşarak harita odasına döndü. Diğerleri de peşinden doluştular. "Marat'a girdiler değil mi?" diye sordu Dalinar. "Bütün ülkedeki uzakalemleri susturup Emul'un içinden geçerek Marat'a girdiler. Neden? Oraya neden gittiler?"

"Azir'in savunması çok kuvvetliydi," dedi Aladar. "Marat'tan saldırılarsa Jah Keved'e hem batıdan hem de doğudan saldırmış olur."

"Triax'daki dar boğazın içinden mi?" dedi Dalinar. "Jah Keved'in zayıflığından bahsediyoruz ama bu *göreceli.* Hâlâ dev gibi bir orduları, güçlü tahkimatları var. Eğer düşman Jah Keved'e şimdi, daha kendi gücünü pekiştirmeye çalışırken girerse kaynak-

larını tüketir ve fetihlerin kesilmesine neden olur. Şu anda güç ve ivme kazanmışken istedikleri şey bu olamaz."

"Nereye o zaman?" diye sordu Nan Urian.

"Yeni fırtınanın en ağır vurduğu bir yere," dedi Dalinar haritayı işaret ederek. "Dinmezfırtına tarafından askerî gücü ciddi bir şekilde zayıflatılmış bir yer. Yeminkapısı olan bir yer."

Kraliçe Fen'in nefesi kesildi, emineliyle ağzını kapattı.

"Thaylen Şehri mi? Emin misin?" diye sordu Navani.

"Eğer düşman Thaylen'i alırsa Jah Keved, Kharbranth ve Alethkar'ın hâlâ elimizde kalmış birkaç yerini ablukaya alabilir," dedi Dalinar. "Güney Umman'ın tamamının kontrolünü ele geçirebilir ve Tashikk ile Shinovar'a denizden saldırabilirler. Yeni Natanan'a yığınak yapabilir ve Harap Ovalar'a saldıracak bir konum elde edebilirler. Stratejik açıdan, Thaylen Şehri Jah Keved'den *çok* daha önemli ama aynı anda savunması da *çok* daha zor."

"Ama gemilere ihtiyaçları olacak," dedi Aladar.

"Parshmenler donanmamızı çalmıştı..." dedi Fen.

"İlk korkunç fırtınadan sonra çalınacak gemi kalmış mıydı?" dedi Dalinar.

Fen kaşlarını çattı. "Düşününce bu oldukça enteresan, değil mi? Düzinelercesi sağlam kalmıştı, sanki rüzgârlar onlara dokunmamış gibiydi. Çünkü düşmanın gemilere ihtiyacı vardı..."

Fırtınalar adına. "Fazla Alethi gibi düşünüyorum," dedi Dalinar. "Kara ordulan derhâl Marat'a girdi, Thaylen Şehri'ne yelken açmak için *mükemmel* bir konum."

"Planlarımızı yeniden gözden geçirmeliyiz!" dedi Fen.

"Rahat olun Majesteleri," dedi Aladar. "Thaylen'de zaten ordularımız var. Sağlam Alethi askerleri. Karada hiçbir ordu Alethi piyadelerinden daha iyi değildir."

"Şu anda orada üç tümenimiz var," dedi Dalinar. "En az üç tümen daha gerek."

"Komutanım," dedi Fen'in oğlu. "Berrakbey. Bu yeterli değil."

Dalinar Fen'e bir baktı. Kırışıklı amirali de başını salladı.

"Söyle," dedi Dalinar.

"Komutanım, askerlerinizin adada olmasından memnunuz," dedi genç. "Kelek'in nefesi! Eğer bir savaşa girecekseniz Alethileri *kesinlikle* yanınızda istersiniz. Ama bir düşman donanması sizin sandığınızdan *çok daha* büyük bir sorun, karadaki askerlerle kolayca çözülecek bir mesele değil. Eğer düşman gemileri Thaylen Şehri'nin savunmasını iyi görürlerse sadece yollarına devam edip Kharbranth'a, Dumadari'ye ya da deniz kıyısındaki savunmasız *herhangi* bir şehre saldıracaklardır."

Dalinar homurdandı. *Gerçekten de* fazla Alethi gibi düşünüyordu. "Öyleyse?"

"Kendi donanmamıza ihtiyacımız var," dedi Fen'in amirali. Ağzının içi yosun doluymuş gibi peltek, koyu bir şivesi vardı. "Ama biz gemilerimizin çoğunu rüzgâr alası Dinmezfırtına'da kaybettik. Yarısı dışarıdaydı, habersiz yakalandılar. Silah arkadaşlarım artık derinliklerde dans ediyor."

"Gemilerinizin geri kalanı da çalındı," dedi Dalinar bir homurdanmayla. "Elimizde başka ne var?"

"Majesteleri Taravangian'ın limanımızda gemileri var," dedi Veden yüceprens.

Bütün gözler Taravangian'a döndü. "Sadece tüccar gemileri," dedi yaşlı adam. "Hekimlerimi taşıyan gemiler. Bizim gerçek bir donanmamız yok ama yirmi gemi getirmiştim. Belki Kharbranth'dan on tane daha getirtebilirim."

"Fırtına bizim gemilerimizin de bir kısmını yok etti ama iç savaş çok daha fazla zarar verdi," dedi Veden yüceprens. "Yüzlerce denizci kaybettik. Şu an elimizde denizciden fazla gemi var."

Fen haritanın yanında Dalinar'a katıldı. "Düşmanın önünü kesmek için belki donanmaya benzeyen bir şeyler toparlayabiliriz ama savaş, gemilerin güvertelerinde olacak. Askerlere ihtiyacımız var."

"Alacaksınız," dedi Dalinar.

"Hayatında bir kere bile dalgalı deniz görmemiş Alethiler mi?" diye sordu Fen şüpheyle. Azish generallere baktı. "Tashikk'in bir donanması var, değil mi? Tayfalan Azish askerleri tarafından desteklenen bir donanma."

Generaller kendi dillerinde tartıştılar. En sonunda bir tanesi tercüman aracılığıyla konuştu. "On Üçüncü Tabur, Kırmızı ve Altın'ın gemilerde görev yapmış ve büyük kanalda devriye gezmiş askerleri var. Diğerlerini buraya getirmemiz çok zaman alır ama on üç zaten Jah Keved'de konuşlandırıldı."

"Elimizdeki en iyi adamlarla onlara destek vereceğiz," dedi Dalinar. *Fırtınalar, o Rüzgârkoşucularına aktif görev vermemiz gerek.* "Fen, amirallerin müşterek bir donanma için bir toplanma noktası ve hareket rotası önerebilir mi?"

"Elbette," dedi kısa boylu kadın. Öne doğru eğilerek alçak bir sesle konuştu. "Seni uyarıyorum. Denizcilerimin çoğu Tutkular'a inanır. Bu kâfirlik iddiaları konusunda bir şeyler yapman gerekecek Karadiken. Halkımın arasında şimdiden bu savaşın Thaylenlilerin, Vorin kilisesinden kurtulması için bir fırsat olduğuna dair konuşmalar başladı."

"Sözümden dönmeyeceğim," dedi Dalinar.

"Bu savaşın ortasında büyük çaplı bir dinsel krize sebep olsa bile mi?"

Dalinar cevap vermedi ve o diğer planlarını düşünerek masadan uzaklaşırken Fen de ona izin verdi. Başkalarıyla çeşitli konular hakkında konuştu, Navani'ye bir kere daha her şeyi idare ettiği için teşekkür etti. Sonra tekrar aşağıya inip vekilharçlarından rapor almaya karar verdi.

Dışarı çıkarken duvarın yanında bir koltuğa oturmuş Taravangian'ın yanından geçti. Bir şeyler yaşlı adamın kafasına takılmış gibi görünüyordu.

"Taravangian?" dedi Dalinar. "Her ihtimale karşı Jah Keved'de de birlikler bırakacağız. Endişelenme."

Yaşlı adam Dalinar'a baktı, sonra garip bir şekilde gözlerindeki yaşları sildi.

"Canın mı... yanıyor?" diye sordu Dalinar.

"Evet. Ama bu senin düzeltebileceğin bir şey değil." Tereddüt etti. "Sen iyi bir adamsın Dalinar Kholin. Bunu beklemiyordum."

Dalinar bundan utanarak hızla odayı terk etti, muhafızları da takip ediyordu. Kendini yorgun hissetti, bir haftadır neredeyse uyumaktan başka bir şey yapmamış olduğu göz önüne alınırsa bu hiç adil değildi.

Dalinar vekilharçlarına gitmeden önce dördüncü katta durdu. Asansörden uzun bir yürüyüş Dalinar'ı kulenin dış duvarında tütsü kokan bir dizi küçük odanın olduğu yere getirdi. İnsanlar koridorlarda sıra olmuş, ründuası yakmak ya da bir ardentle konuşmak için bekliyordu. Beklediğinden fazla kişi vardı ama öte yandan yapacak pek bir işleri de yoktu, değil mi?

Onları şimdiden böyle görmeye mi başladın, diye sordu bir parçası. *Sadece yapacak daha önemli bir işleri olmadığı için mi burada manevi huzur arıyorlar?*

Dalinar onların bakışları karşısında mahcubiyet dürtüsüne direnerek çenesini kaldırdı. Birkaç ardentin yanından geçti ve maltızlar tarafından ısıtılan ve aydınlatılan bir odaya girip Kadash'ı sordu.

Onu küçük bir grup ardentin tarım yapmaya çalıştığı bir bahçeye yönlendirdiler. Bazıları tohum lapası sürüyor, diğerleri de şistkabuk filizlerinin duvarlara tutunmalarını sağlamaya çalışıyorlardı. Etkileyici bir projeydi ve Dalinar böyle bir işe başlanması emrini verdiğini hatırlamıyordu.

Kadash sessiz bir şekilde bir saksı kutusunun içindeki kremleri kazıyarak temizliyordu. Dalinar yanına oturdu. Yara izli ardent Dalinar'a baktı ve işine devam etti.

"Çok geç," dedi Dalinar. "Ama Rathalas için senden özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemen gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum," dedi Kadash. "Özrü *hak edenler* şimdi Asude Saraylar'da."

"Yine de seni korkunç bir şeyin parçası yaptım."

"Senin ordunda olmayı ben seçmiştim," dedi Kadash. "Yaptıklarımızdan sonra huzuru buldum. Artık kimsenin kanını dökmediğim ardentlerin arasındayım. Sanırım aynısını sana tavsiye etmek aptalca olur."

Dalinar derin bir nefes aldı. "Seni ve diğer ardentleri serbest bırakıyorum. Sizleri bir kâfire hizmet etmek zorunda kalacağınız bir durumda bırakmayacağım. Sizi hâlâ kiliseye sadık olan Taravangian'a vereceğim."

"Hayır."

"Reddetmek gibi bir seçeneğiniz olduğunu..."

"Bir kere de dinle *fırtına kapası*," diye patladı Kadash, sonra derin bir nefes alarak kendini zorla sakinleştirdi. "Bir kâfir olduğun için seninle hiçbir ilişkimizin olmasını istemediğimizi sanıyorsun."

"Birkaç hafta önce düello yaptığımız zaman bunu kanıtladın."

"Senin yaptıklarını ya da söylediklerini görmezden gelmek istemiyoruz. Ama bu görevlerimizi terk edeceğimiz anlamına gelmiyor. Halkının bize ihtiyacı var Dalinar, *sen* ihtiyacının olmadığına inansan da."

Dalinar bahçenin kenarına yürüyüp ellerini taş parmaklığa koydu. Karşısında bulutlar komutanlarını koruyan birlikler gibi zirvelerin diplerinde kümeleniyordu. Yukarıdan dünyanın tamamı sadece sivri zirveler tarafından bölünen beyaz bir okyanus gibi görünüyordu. Nefesi önündeki havada buharlaşıyordu. Buzdiyar kadar soğuktu, gerçi kulenin içinde o kadar da kötü gelmiyordu.

"Bitkilerden büyüyen var mı?" diye sordu alçak bir sesle.

"Hayır," dedi Kadash arkasından. "Soğuktan mı, yoksa fırtınaların çok azının bu yüksekliğe kadar ulaşmasından mı, emin değiliz." Kazımaya devam etti. "Bir fırtına bu kulenin tamamını kaplayacak kadar yüksekten geçtiği zaman nasıl olacak?"

"Karanlık bir kargaşa tarafından çevrelenmişiz gibi," dedi Dalinar. "Gelen tek ışık yerini tespit edemediğimiz ya da algılayamadığımız şimşekler olacak. Öfkeli rüzgârlar bizi bir düzine farklı yöne sürüklemeye ya da en azından kol ve bacaklarımızı koparmaya çalışacak." Kadash'a doğru baktı. "Her zaman olduğu gibi."

"Yaradan sürekli bir ışıktır."

"Ne olmuş?"

"Şimdi O'nu sorgulamamıza neden oluyorsun. *Benim* sorgulamama. Geceleri uyuyabilmemi sağlayan tek şey ardent olmak Dalinar. Benden bunu da mı almak istiyorsun? Eğer O artık yoksa, geriye sadece fırtına kalmıştır."

"Ben ötesinde bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. Sana daha önce de sormuştum, Vorinizm'den önce din nasıl bir şeydi? Eskiler..."

"Dalinar. Lütfen. Sadece... Dur." Kadash derin bir nefes aldı. "Bir açıklama yap. Herkesin senin kaçıp saklandığını söylemesine izin verme. Mesela, 'Eskiden sahip olduğum inanca sahip olmasam da Vorin kilisesinin yaptığı işlerden memnunum ve ardentlerimi destekliyorum,' gibi bir şeyler söyle. Bize devam etme izni ver. Fırtınalar adına, bu belirsizliğin zamanı değil. Savaştığımız şeyin ne olduğunu bile bilmiyoruz..."

Kadash, Dalinar'ın savaştıkları şeyle *karşılaştığını* bilmek istemezdi. Bundan bahsetmemek en iyisiydi.

Yine de Kadash'ın sorusu Dalinar'ı düşünmeye itmişti. Ordusunun günlük işlerini

Garaz idare ediyor olamazdı, değil mi? Bunu kim yapıyordu? Kaynaşıklar mı? Yoksprenleri mi?

Dalinar yürüyerek Kadash'tan biraz uzaklaştı, sonra gökyüzüne doğru baktı. "Fırtınababa?" diye sordu. "Düşman kuvvetlerinin bir kralı ya da yüceprensi var mı? Belki bir başardent? Garaz'dan farklı biri."

Fırtınababa gürüldedi. *Tekrar söylüyorum, senin zannettiğin kadar çok şey görmüyorum. Ben geçen fırtınayım, esen rüzgârlarım. Bunlann hepsi benim. Ama senin ağzından çıkan her nefesi kontrol edemediğin gibi her şey değilim.*

Dalinar içini çekti. Düşünmeye değerdi.

İzlediğim bir kişi var, diye ekledi Fırtınababa. *Başkalarını görmediğim yerde onu görebiliyorum.*

"Bir lider mi?" diye sordu Dalinar.

Olabilir. Ölümlüler, insan da olsa şarkıcı da, kime ya da neye saygı gösterdikleri konusunda garipler. Neden soruyorsun?

Dalinar Garaz'ın onlara yapabilecekleri konusunda endişelendiği için artık görülere başka kimseyi getirmemeye karar vermişti. Ama bu zaten Garaz'a hizmet edenleri kapsamazdı, değil mi?

"Bir sonraki yücefırtına ne zaman?"

◆
◆ ◆

Taravangian kendini yaşlı hissediyordu.

Yaşlılığın her geçen gün artan ağrılarından, hafif gibi görünen bir şeyi kaldırmaya çalıştığı zaman onu şaşırtan zayıf kaslarından daha kötü bir anlamı vardı.

Dikkatini toplamak için elinden geleni yaptığı hâlde bir toplantıda daha uyuyakaldığını fark etmekten, hatta birlikte büyüdüğü herkesin yavaş yavaş ölmesine şahit olmaktan bile fazlasıydı.

Yaşlılığın anlamı, bugün başladığı işlerin bitişini göremeyeceğini bilmekti.

Odasına geri dönen koridorda durup elini katmanlarla kaplı duvara dayadı. Güzeldi, büyüleyiciydi ama Taravangian kendini sadece Kharbranth'daki bahçelerinde olmak isterken buldu. Başka insanlar ömürlerinin son günlerini rahat içinde ya da en azından tanıdık bir yerde geçirebiliyorlardı.

Mrall'ın koluna girmesine ve odasına kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Normalde Taravangian yardım edilmesinden rahatsız olurdu, sakat muamelesi görmek hoşuna gitmiyordu. Ama bugün... bu saygısızlığa katlanacaktı. Koridorda yere yıkılmaktan daha iyiydi en azından.

Odanın içinde Adrotagia altı uzakalemin ortasında oturmuş, pazar yerindeki bir tüccar gibi bilgi alıp satıyordu. Taravangian'a baktı ama onu yorgun yüzü ya da yavaş adımlanyla ilgili bir yorum yapmayacak kadar iyi tanıyordu. Bugün iyi bir gündü, aklı yerinde sayılırdı. Belki biraz aptala kaçıyordu ama idare ederdi.

Aklının başına geldiği günlerin sayısı gittikçe azalıyordu. Geldiği zamanlar da Taravangian'ı korkutuyordu.

Taravangian kabarık, rahat bir koltuğa oturdu, Maben ona çay getirmek için uzaklaştı.

"Ee?" diye sordu Adrotagia. O da yaşlanmıştı, yeşil gözlerinin etrafında kocaman torbalar vardı, derinin sarkması yüzünden oluşan kalıcı türdendi. Yüzünde yaşlılık lekeleri çıkmış, saçları dökülmüştü. Hiç kimse ona baktığında bir zamanlar olduğu o yaramaz çocuğu göremezdi. Birlikte başlanna ne çok dert açarlardı...

"Vargo?" diye sordu Adrotagia.

"Affedersin," dedi Taravangian. "Dalinar Kholin toparlandı."

"Bir sorun."

"Büyük bir sorun." Taravangian Maben'den çayı aldı. "Tahmin edebileceğinden bile büyük demem gerekir, Diyagram önünde açık olsa bile. Ama lütfen, bana düşünmek için süre ver. Bugün zihnim yavaş. Haber var mı?"

Adrotagia önündeki destelerin içinden bir sayfayı çevirdi. "Moelach Boynuzyiyen Tepeleri'ne yerleşmiş gibi görünüyor. Joshor şu anda yolda. Yakında yine Ölüm Sayıklamaları'na erişim sağlayabiliriz."

"Pekâlâ."

"Graves'e ne olduğunu öğrendik," diye devam etti Adrotagia. "Mal toplayıcılar fırtınayla parçanmış yük arabasının enkazını bulmuşlar ve içinde çalışan bir uzakalem vardı."

"Graves'in yeri doldurulabilir."

"Ya Pareler?"

"Önemsiz," dedi Taravangian. "Silah kuvvetiyle kazanamayacağız. Zaten en başta onun küçük darbe girişimine izin vermekte tereddütlerim vardı."

Taravangian ve Graves Diyagram'ın talimatları konusunda anlaşamamışlardı. Dalinar öldürülecek miydi, desteklenecek mi? Alethkar'ın kralı kim olacaktı?

Eh, Taravangian'ın kendisi de çok kereler Diyagram hakkında yanılmıştı. Bu yüzden Graves'e Diyagram'dan kendi çıkarımları doğrultusunda kendi planlarını uygulaması için izin vermişti. Adamın planları başarısız olmuş olabilirdi ama Taravangian'ın Dalinar'ı öldürtme girişimi de başarısız olmuştu. O yüzden belki ikisi de Diyagram'ı doğru yorumlayamamıştı.

Taravangian'ın toparlanması zaman aldı, basit bir yürüyüşten sonra bile *toparlanmak* zorunda olmak sinirlerini bozuyordu. Birkaç dakika sonra muhafız Malata'yı içeri aldı. Parlayan her zamanki gibi Thaylen tarzı etek ve tozluklarınıyla kalın çizmeler giymişti.

Alçak masada oturan Taravangian'ın karşısındaki sandalyeye oturdu, sonra melodramatik bir şekilde iç çekti. "Burası berbat bir yer. Buradaki aptalların hepsi baştan ayağa donmuş."

Bir sprenle bağ kurmadan önce de bu kadar kendine güveni var mıydı? Taravangian o zamanlar onu çok iyi tanımıyordu. Evet, Diyagram'ın hevesli üyeleriyle dolu projeyi idare etmişti ama bireylerin onun için bir önemi olmamıştı. Şimdiye kadar.

"Spreninin rapor edecek yeni bir şeyi var mı?" diye sordu Adrotagia bir kâğıt çıkarırken.

"Hayır," dedi Malata. "Sadece Dalinar'ın herkesle paylaşmadığı diğer görüler varmış."

"Peki spren ona verdiğin iş konusunda herhangi bir... tereddütü olduğunu ifade etti mi?" diye sordu Taravangian.

"Hay Cehennem," dedi Malata gözlerini devirerek. "Sen de Kholin'in kâtipleri kadar kötüsün. Sürekli kurcalıyorsun."

"Dikkatli olmamız gerek Malata," dedi Taravangian. "Spreninin bilinci güçlendikçe neler yapacağından emin olamayız. Diğer tarikatların aleyhine çalışmaktan hoşlanmayacaktır."

"Sen de onlar kadar donmuşsun," dedi Malata. Parlamaya başladı, Fırtınaışığı derisinden yükseliyordu. Hızla eldivenini, hem de eminelindekini, çekip çıkardı ve öne uzanarak elini masaya bastırdı.

Dokunduğu noktadan izler yayıldı, kendilerini tahtanın içine işleten küçük siyahlıktan sarmallardı. Havayı yanık kokusu doldurdu ama Malata istemediği sürece alevler yanmaya devam etmiyordu.

Sarmallar ve çizgiler masanın üzeri boyunca yayıldı, saniyeler içinde bir oyma şaheseri ortaya çıkmıştı. Malata masanın üzerindeki külleri üfledi. Kullandığı Dağılım Dalgası cisimlerin ufalanmalarına, yanmalarına ya da toza dönüşmelerine neden oluyordu.

İnsanların üzerinde de işe yarardı.

"Kıvılcım'ın yaptığımız işe bir itirazı *yok*," dedi Malata parmağını masanın üzerine bastırarak bir sarmal daha yarattı. "Sana söyledim, geri kalanlann hepsi *aptal*. Bütün sprenlerln kendl taraflarında olacağını zannediyorlar. Parlayanlar'ın Kıvılcım'ın arkadaşlarına ne yaptığını boş ver, yüzlerce külspreninin ölümüne *Şeref'in* dini mi sebep olmuş, boş ver."

"Ya Garaz?" diye sordu Taravangian merakla. Diyagram, Parlayanlar'ın kişiliklerinin, planlarında büyük belirsizlikler yaratacağı konusunda uyarıyordu.

"Kıvılcım intikam almasını ve kırıp dökmesini sağlayacak olan her şeye açık." Malata sırıttı. "Birilerinin bana bunun ne kadar eğlenceli olacağını söylemesi gerekirdi. İşi almak için *çok* daha sıkı çalışırdım."

"Yaptıklarımız *eğlence* için değil," dedi Taravangian. "Gerekli ancak *korkunç*. Daha iyi bir dünyada Graves haklı olurdu. Dalinar Kholin'in müttefikleri olurduk."

"Sen Karadiken'i fazla seviyorsun Vargo," diye uyardı Adrotagia. "Bu zihnini bulandıracak."

"Hayır. Yine de onunla tanışmasaydım daha iyi olurdu. Bu işimi *zorlaştıracak*." Elinde ılık içeceğiyle öne doğru uzandı. Naneli ingo çayı. Memleketini hatırlatıyordu. Bir irkilmeyle fark etti... büyük ihtimalle bir daha asla orada yaşayamayacaktı. Oysa birkaç yıl sonra geri dönebileceğini düşünmüştü.

Birkaç yıl sonra hayatta olmayacaktı ki.

"Adro," diye devam etti Taravangian. "Dalinar'ın toparlanması beni daha güçlü hamle yapmamız gerektiğine ikna etti. Sırlar hazır mı?"

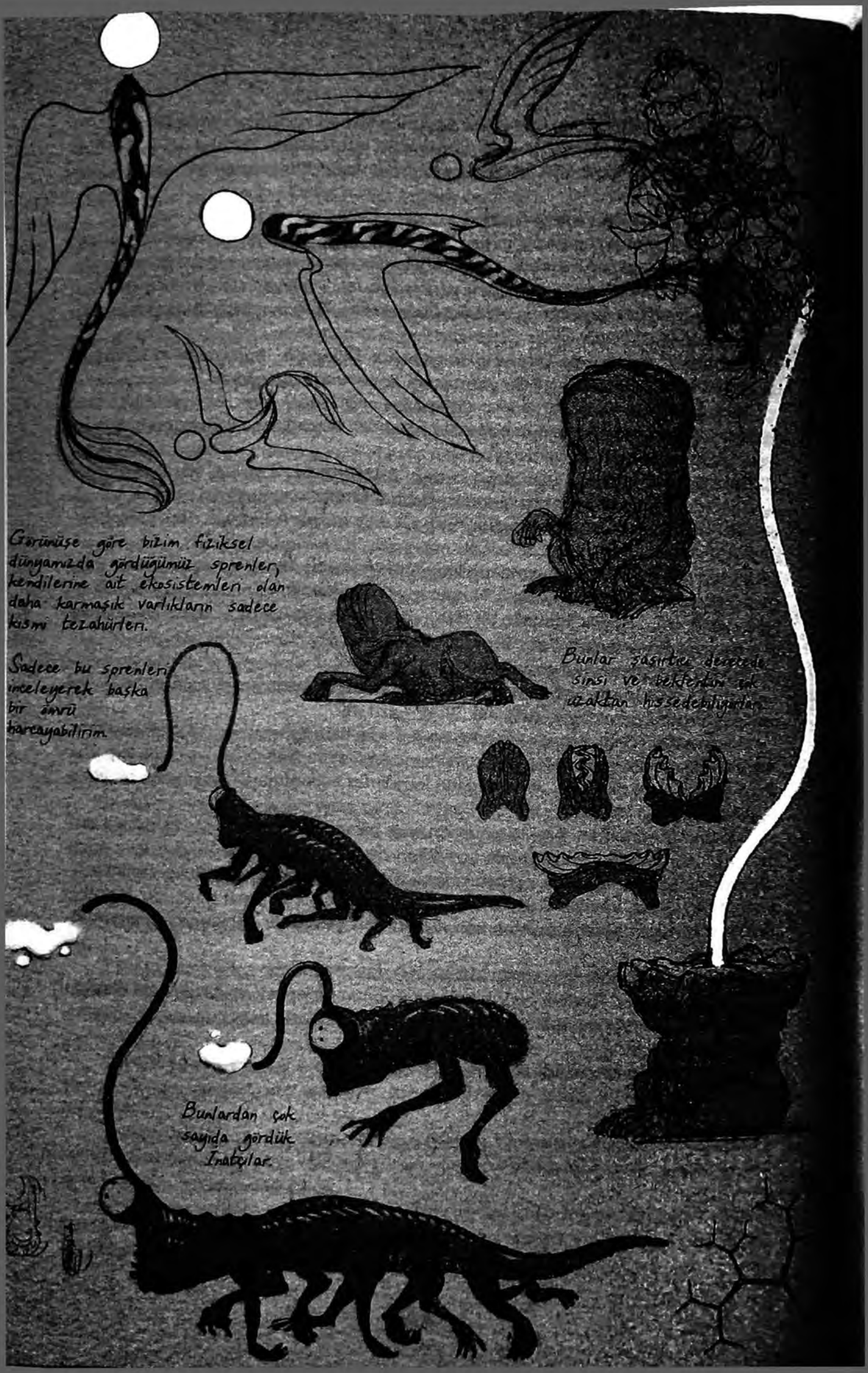
"Neredeyse," dedi Adrotagia bazı başka kâğıtları karıştırarak. "Jah Keved'deki âlimlerim ihtiyacımız olan bölümlerin çevirisini yaptılar ve Malata'nın casusluk yaparak edindiğl bilgiler de elimizde. Ama bilgileri kendimizi açık etmeden yaymanın bir yolunu bulmalıyız."

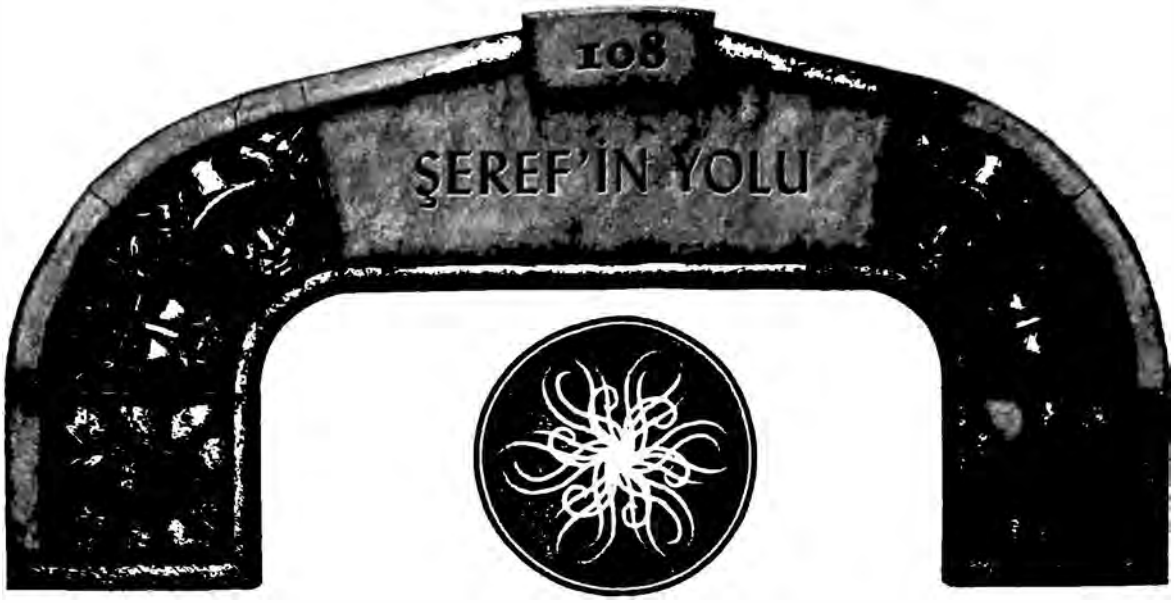
"Dova'yı görevlendir. Ona isimsiz, kınayıcı bir metin yazdır, sonra Tashikk'e sızdırın. Aynı gün Şafak dilinde yapılan çevirileri de sızdırın. Hepsinin birden aynı anda gelmesini istiyorum." Çayı bir kenara koydu. Birden Kharbranth'ın kokuları canını acıtmıştı. "Suikastçının kılıcıyla öldürülmek Dalinar için çok, *çok* daha iyi olurdu. Şimdilik Dalinar'ı düşmanın eline bırakmak zorundayız. Bu çabuk bir ölüm kadar merhametli olmasa da."

"Yeterli olacak mı?" diye sordu Malata. "O yaşlı baltatazısı çetin ceviz."

"Yeterli olacaktır. Rakibin ayağa kalkarken onun dizlerini kırmak için hızla hareket etmen gerektiğini söyleyen ilk kişi Dalinar olurdu. O zaman başını eğecek ve boynunu sana sunacaktır."

Ah, Dalinar. Zavallı, zavallı adam.

Görünüşe göre bizim fiziksel dünyamızda gördüğümüz sprenler, kendilerine ait ekosistemleri olan daha karmaşık varlıkların sadece kısmi tezahürleri.
Sadece bu sprenleri inceleyerek başka bir ömrü harcayabilirim.
Bunlar şaşırtıcı derecede sinsi ve beklenmedik şekillerden hissedebiliyorlar.
Bunlardan çok sayıda gördük. Inatçılar.

En ayrıntılı efsanelerin bazıları Tozanası Chemoarish hakkında. Kaynakların zenginliği nedeniyle neyin yalan, neyin doğru olduğunu ayırmak çok zor. Bazı hikâyelerin iddia ettiğinin aksine ben Chemoarish'in Gece-gözcüsü olmadığına inanıyorum.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 231

Shallan şerefspreni gemisinin güvertesinde durmuş defterine eskiz çizerken ilerleyişlerinin rüzgârı saçlarını uçuşturuyordu. Yanında Kaladin kollarını geminin tırabzanına yaslamış, aşağıdaki boncuklar okyanusuna bakıyordu.

Şu an üzerlerinde oldukları *Şeref'in Yolu* isimli gemi İco'nun tüccar gemisinden daha hızlıydı. Sadece önüne değil, yanlarından çıkan kanat benzeri parmaklıklara da bağlanmış mandralar vardı. Üç tanesi aşağıda tayfalar ve depo için ayrılmış olan beş güvertesi vardı ama bunlar büyük ölçüde boştu. Asker taşımak için yapılmış bir savaş gemisi gibi geliyordu ama şu anda yüklü değildi.

Ana güverte insan gemilerinin üst güvertelerine benziyordu ama bu geminin bir de yüksek güvertesi vardı, merkez boyunca pruvadan kıça kadar uzanıyordu. Ana güverteden dar olan yüksek güverteyi geniş beyaz sütunlar destekliyordu ve büyük ihtimalle mükemmel bir manzara sunuyor olmalıydı. Shallan bunu tahmin etmekten fazlasını yapamıyordu çünkü oraya sadece tayfanın çıkmasına izin veriliyordu.

En azından dışarı çıkabilmişlerdi, Shallan ve diğerleri gemideki ilk haftalarını ambarda kilit altında geçirmişlerdi. Şerefspreni nihayet insanları ve Desen'i serbest bıraktıkları, yüksek güverteye çıkmadıkları ve sorun çıkarmadıkları sürece ana güverteye çıkmalarına izin verdikleri zaman, başka herhangi bir açıklama yapmamışlardı.

Syl hâlâ hapisti.

"Şuna bak." Shallan defterine çizdiği haritayı Kaladin'e gösterdi. "Desen bizim dünyamızda Kharbranth'ın yakınlarına denk gelen bir şerefspreni kalesi var diyor. Yılmaz Vefa diyorlar oraya. *Mutlaka* oraya gitmeliyiz. Celebrant'tan çıktıktan sonra güneybatıya gittik."

"Ambarda olduğumuz sırada lombozun dışında minik alevlerden bir deniz gördüm," dedi Kaladin alçak bir sesle. "Bizim tarafımızdaki bir kasaba mıydı?"

"O buradaydı," dedi Shallan haritasına işaret ederek. "Nehirlerin gölün hemen güneybatısında birleştiği yeri görüyor musun? Bizim tarafımızda orada kasabalar var. Nehir yanmadalannın yolumuzu kesmesi gerekirdi ama sprenlerin taşı keserek bir kanal açmış gibi görünüyor. Buzluyol Nehri'nin doğusundan dolaştık, sonra tekrar batıya döndük."

"Öyleyse biz..."

Shallan kömür kalemiyle bir noktayı gösterdi. "Şu an buralardayız, Buzdiyar üzerinden Kharbranth'a doğru ilerliyoruz."

Kaladin çenesini ovuşturdu. Yukarılarından geçen bir şerefsprenine bir bakış attı ve gözlerini kıstı. Özgürlüklerinin ilk gününü şerefsprenleriyle tartışarak geçirmiş, bu da *iki gün* daha hapsedilmesine neden olmuştu.

"Kaladin..." dedi Shallan.

"Onu serbest bırakmaları gerek," dedi. "Hapishane benim için çok kötü. Onun İçin daha da beter olacaktır."

"O zaman benim bu gemiden kurtulmanın bir yolunu bulmama yardım et."

Kaladin tekrar haritasına baktı ve işaret etti. "Thaylen Şehri," dedi. "Eğer bu yönde gitmeye devam edersek eninde sonunda hemen kuzeyinden geçeceğiz."

" 'Hemen kuzeyinden' derken boncuk okyanusunun ortasında, şehirden beş yüz kilometreden daha uzaktan demek istiyorsun."

"Bir Yeminkapısı'na giden en yakın yol bu," dedi Kaladin. "Geminin biraz güneye doğru dönmesini sağlayabilirsek belki bu tarafta taştan olacak Uzunkaş Boğazı'nın kıyısına ulaşabiliriz. Yoksa hâlâ Çivit'in Boynuzyiyen Tepeleri'ndeki hayali 'dikeyselliğine' ulaşmaya çalışmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ee..." Ne kadar da otoriter konuşuyordu, ne kadar ısrarcı bir akıntı hissi vardı dinleyeni akıp götüren. "Bilmiyorum Kaladin."

"Doğru yönde ilerliyoruz," dedi, kararlıydı. "Bunu *gördüm* Shallan. Sadece gemiyle birkaç gün daha devam edip sonra kaçmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bu tarafta Yeminkapısı'na yürüyerek ulaşabiliriz, sen de bizi Thaylen'e nakledersin."

Kulağa mantıklı geliyordu. Tabii şerefsprenlerinin onları izlemeleri dışında. Kaynaşıklann artık yerlerini biliyor ve büyük ihtimalle onları takip etmek için kuvvetlerini topluyor olmaları dışında. Ve bir şekilde boncuklar denizinin ortasındaki bir gemiden kaçmaları, kıyıya ulaşmaları, sonra da Thaylen'e ulaşmak için üç yüz kilometre yürümeleri dışında.

Bunların hepsi Kaladin'in tutkusu karşısında solup gidebilirdi. Bütün bu hayati sorunlar bir yana, Shallan Yeminkapısı'nı çalıştırabilecek miydi? Bu planın fazlasıyla ona bağlı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Ama o gözler...

"Bir isyan çıkarmayı deneyebiliriz," dedi Peçe. "Belki bütün işleri yapan o sisspren-leri bizi dinler. Sürekli şerefspren emirlerine uyarak sağa sola koşturdukları için mutlu değillerdir herhâlde."

"Bilmiyorum," dedi Kaladin elleri ve yüzü dışında tamamen sisten oluşan o sprenlerden biri yanlarından geçerken sesini alçaltarak. "Dikkatsiz bir hareket olabillr. Hepsiyle birden savaşamam."

"Ya Fırtınaışığı'n olsa?" diye sordu Peçe. "Eğer senin için biraz araklasam? O zaman olur mu?"

Kaladin yine çenesini ovuşturdu. Fırtınalar adına, sakal ona yakışıyordu. Yüzünde öyle sert ve dağınık bir şekilde yayılmış, üniformasının keskin mavi rengiyle tezat oluşturuyordu. Yeminler ve kurallar tarafından tutsak edilmiş tutkunun vahşi sprenl gibl...

Dur bir dakika.

Dur, bunları düşünen yoksa *Peçe* miydi?

Shallan silkinerek anlık kişilik kaymasından kurtuldu. Kaladin fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Olabilir," dedi Kaladin. "Gerçekten mücevherleri çalabileceğini düşünüyor musun? Cebimde biraz Fırtınaışığı olsaydı kendimi çok daha rahat hissederdim."

"Ben..." Shallan yutkundu. "Kaladin, ben emin... Belki onlarla savaşmamak en iyisidir. Sonuçta onlar şerefspreni."

"Onlar *gardiyan*," dedi Kaladin ama sonra sakinleşti. "Ama farkında olmasalar da bizi doğru yöne götürüyorlar. Ya mücevherlerimizi geri alıp gemiden aşağı atlasak? Kholinar'da yaptığın gibi bir boncuk bulup bizi karaya doğru götürecek bir yol yapabilir misin?"

"Ee... sanırım deneyebilirim. Ama şerefsprenleri gemiyi çevirip bizi yakalayamazlar mı?"

"Bunu düşüneceğim," dedi Kaladin. "Kullanabileceğimiz birkaç boncuk bulmaya çalış." Güvertede yürüyerek ellerini arkasında kavuşturmuş, sayılarla dolu düşünceleri düşünerek ayakta duran Desen'in yanından geçti. Daha sonra Çivit'in yanına oturdu, alçak bir sesle onunla konuşmaya başladı, büyük ihtimalle planlarını anlatıyordu.

Ne mükemmel planlardı ya onlar.

Shallan eskiz tahtasını kolunun altına sıkıştırdı ve geminin yanından aşağıya baktı. O kadar çok boncuk, o kadar çok ruh birbirlerinin üzerlerine yığılmıştı ki. Kaladin bunların arasından işlerine yarayacak bir şey bulmasını mı istiyordu?

Shallan yanından geçen bir denizciye baktı, eldivenli ellerle biten dumansı kollan olan bir sisspreniydi. Kadınsı yüzü porselen bir maske şeklindeydi ve diğerleri gibi girdaplanan bir sis bulutundan oluşan ve üzerinde havada asılı duruyor gibi görünen bir yelekle pantolon giyiyordu.

"O boncuklardan biraz alabilmemin bir yolu var mı?" diye sordu Shallan.

Sisspreni yerinde durdu.

"Lütfen. Ben..."

Denizci koşarak gitti ve kısa bir süre sonra geminin kaptanıyla geri geldi. İsmi Notum olan uzun boylu ve otoriter görünüşlü bir şerefspreniydi. Hafif bir mavi-beyaz renkle parıldıyordu ve üzerinde eski ama şık bir denizci üniforması vardı, bu sprenin varlığının bir parçasıydı. Sakalı Shallan'ın daha önce görmediği bir tarzda kesilmişti, temiz tıraşlı çenesiyle neredeyse bir Boynuzyiyenliye benziyordu ama ince bir bıyığı ve yanaklarından yukarıya uzanarak favorileriyle birleşen sakaldan çizgileri vardı.

"Bir isteğin mi var?" diye sordu kaptan.

"Mümkünse sanat çalışmalarım için birkaç boncuk istiyorum Kaptan," dedi Shallan. "Bu yolculukta zaman geçirmek için *bir şeyler* yapmam gerekiyor."

"Ruhları rastgele ortaya çıkarmak tehlikelidir Işıkören. Bunu güvertemde kontrolsüzce yapmanı kabul edemem."

Desen'in onu nasıl takip ettiği düşünülürse, Shallan'ın gerçek tarikatını kaptandan gizlemesinin imkânı yoktu.

"Böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum," dedi Shallan. "Sadece boncukların içlerindeki ruhları gözümde canlandırma pratiği yapmak istiyorum. Bu benim eğitimimin bir parçası."

Kaptan ellerini arkasında birleştirerek Shallan'ı inceledi. "Pekâlâ," dedi Shallan'ı şaşırtarak. Bunun işe yaramasını beklememişti. Ama kaptan bir emir verdi ve bir sisspreni ona birkaç boncuk almak için okyanusa iple bağlı bir kova sarkıttı.

"Teşekkür ederim," dedi Shallan.

"Basit bir istekti," dedi kaptan. "Sadece dikkatli ol. Zaten bunu yapmak için Fırtınaışığı'na ihtiyacın var ama yine de... dikkatli ol."

"Boncukları çok uzağa götürürsek ne olur?" diye sordu Shallan merakla sisspreni kovayı ona verirken. "Fiziksel Âlem'dekı nesnelere bağlılar, değil mi?"

"Onları Shadesmar'da istediğin yere götürebilirsin. Bağlantıları Ruhsal Âlem'den geçiyor ve mesafelerin bir önemi yok. Ancak onları atarsan ya da serbest bırakırsan fiziksel karşılıklarının olduğu yerin yakınlarına geri dönerler." Kaptan gözlerini Shallan'a dikti. "Çok yenisin. Parlayanlar İdealleri tekrar söylemeye ne zaman başladı?"

"Iı..."

Annesinin yanmış gözlü ölü yüzü.

"Çok olmadı," dedi Shallan. "Çoğumuz için birkaç ay. Bazıları için birkaç yıl..."

"Bugünün gelmeyeceğini umuyorduk." Notum döndü ve yüksek güverteye doğru yürümeye başladı.

"Kaptan?" diye sordu Shallan. "Neden bizi serbest bıraktınız? Eğer Parlayanlar hakkında bu kadar endişeliyseniz neden bizi hapis tutmaya devam etmediniz?"

"Şerefli bir davranış olmazdı," dedi kaptan. "Siz esir değilsiniz."

"Neyiz peki?"

"Ancak Fırtınababa bilir. Neyse ki bunu çözmek zorunda olan ben değilim. Sizi ve Antik Kız Evlat'ı daha yetkili birine teslim edeceğiz. O zamana kadar lütfen gemimi dağıtmamaya çalış."

◆
◆ ◆

Günler geçtikçe Shallan'ın şerefspreni gemisindeki hayatı bir rutin hâline gelmişti. Günlerinin çoğunu ana güvertede küpeştenin yanında oturarak geçiriyordu. Ona oynaması için bol bol boncuk veriyorlardı ama çoğu işe yaramaz şeylerdi. Kaya, sopa, kumaş parçaları. Yine de onları gözünde canlandırmak yararlı oluyordu. Boncukları tutuyor ve düşünüyordu.

Cisimlerin arzuları vardı. Basit arzulardı, doğru ama Shallan'ın ilk birkaç Ruhdöküm denemesi sırasında öğrendiği gibi o arzulara tutkuyla bağlı olabiliyorlardı. Şimdi o arzuları değiştirmeye çalışmıyordu. Sadece onlara dokunmayı ve onları dinlemeyi öğreniyordu.

Boncukların bazılarında bir tanıdıklık hissediyordu. Belki boncukların ruhlarının bu tarafta gerçek cisimler hâlinde ortaya çıkmalarını sağlayabilirdi. Buna 'zuhur etmek' deniyordu.

Boncuklarla yaptığı antrenmanların aralarında da eskizler çiziyordu. Bazıları oluyor, bazıları olmuyordu. Kendini Shallan gibi hissetmesine yardım edeceğini umarak Adolin'in aldığı eteği giyiyordu. Gerçi Peçe dışarı sızmaya devam ediyordu, bu faydalı olabilirdi ama kontrolsüzce ortaya çıkması onu korkutuyordu. Bu Akıl'ın ona yapmasını söylediği şeyin tam tersiydi, değil mi?

Kaladin günlerini güvertede volta atarak, yanından geçen şerefsprenlerine ters ters bakarak geçiriyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi görünüyordu. Shallan ondaki sabırsızlığı hissediyordu. Celebrant'daki o günden beri düşmandan herhangi bir iz görmemişlerdi. Yine de geceleri rahatsız uyuyordu, bir düşman gemisinin yaklaştığının bağrışlarıyla uyanacağından endişe ediyordu. Notum da Yoksprenlerinin Shadesmar'da kendilerine bir imparatorluk kurmaya başladıklarını doğrulamıştı. Ve âlemler arasında geçiş yapmanın en kolay yolu olan Terbiye'nin Dikeyselliği onların kontrolü altındaydı.

Shallan bir avuç boncuğu daha tarayarak küçük bir hançer, bir taş ve kendini yeni bir şey olarak görmeye başlamış bir meyve parçasının izlenimlerini edindi, sadece bir bütünün parçası olmak yerine kendi kimliğini edinebilecek bir şeydi.

Birileri onun ruhuna baksa ne görürdü? Tek ve birleşik bir izlenim mi yaratırdı? O olmanın pek çok farklı versiyonunu mu?

Geminin ikinci kaptanı ambardan dışarı çıktı, kısa saçları ve köşeli bir yüzü olan bir şerefspren kadındı. İlginç şekilde Çivit'in Parekılıcı'nı taşıyordu. Yüksek güvertenin gölgesinde ana güverteye çıktı ve okyanusun geçmesini seyreden Çivit'e doğru yürüdü.

Meraklanan Shallan her ihtimale karşı bir hançeri temsil eden küreyi cebine attı, sonra kovayı defterinin üzerine bıraktı ve onlara doğru yürüdü. Yakınlarda Kaladin yine volta atıyordu, kılıcı o da fark etmişti.

"Onu dikkatlice çek," dedi Çivit ikinci kaptan Borea'ya Shallan yaklaşırken. "Hepsini kınından çıkarma, seni tanımıyor."

Borea da kaptanınki gibi katı ve süssüz bir üniforma giyiyordu. Parekılıcı'nın kınındaki küçük bir tokayı açtı, bir parmak kadarını hafif hafif dışarı çekti, sonra sert bir nefes aldı. "...Karıncalandırıyor."

"Seni inceliyor," dedi Çivit.

"Gerçekten dediğin gibi," dedi Borea. "Sprene ihtiyacı olmayan bir Parekılıcı, kölelik yok. Bu başka bir şey. Nasıl yaptın?"

"Vardığımız zaman anlaştığımız gibi bilgiyi vereceğim."

Borea Kılıç'ı kınına soktu. "İyi bir bağ, insan. Teklifini kabul ediyoruz." Şaşırtıcı bir şekilde kadın silahı Çivit'e uzattı, o da aldı.

Shallan Borea'nın yüksek güverteye çıkan merdivenleri tırmanmasını izlerken Çivit'e yaklaştı.

"Nasıl?" diye sordu Çivit kılıcı beline takarken. "Silahını geri almayı nasıl başardın?"

"Doğru sözleri verdiğin sürece oldukça mantıklılar," dedi Çivit. "Payidar Fazilet'e vardığımız zaman bilgi alışverişi ve yeni bir gemi bulmak için pazarlık yaptım."

"*Ne* yaptın?" dedi Kaladin. Sert adımlarla geldi. "Az önce ne dedin?"

"Bir anlaşma yaptım Stormblessed," dedi Çivit Kaladin'in bakışlarına karşılık vererek. "Kalelerine vardığımız zaman beni serbest bırakacaklar."

"Kalelerine gitmeyeceğiz," dedi Kaladin alçak sesle. "Kaçacağız."

"Ben senin askerin ya da Adolin'in tebasından değilim. Ben dikeyselliğe ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapacağım; olur da ulaşamazsam bu sprenlerin peşinde olduğum suçlu hakkında ne bildiklerini öğreneceğim."

"*Ödül* için şerefi bir kenara mı atacaksın?"

"Sırf siz ikinizle karşılaştığım için buradayım, gerçi bir hatanızın olmadığını itiraf etmem gerek. Sizi suçlamıyorum ama size bir görev borcum da yok."

"Hain," dedi Kaladin alçak sesle.

Çivit Kaladin'e düz bir bakış attı. "Kal, eninde sonunda şu anda yapabileceğin *en iyi* şeyin bu sprenlerle gitmek olduğunu itiraf etmen gerekecek. Kalelerinde bu yanlış anlaşılmayı düzeltebilir, sonra yolunuza devam edebilirsiniz."

"Bu haftalar sürebilir."

"Yetişmeniz gereken bir yer mi var?"

"Dalinar tehlikede. Umurunda değil mi?"

"Tanımadığım bir adam mı?" dedi Çivit. "Ne zaman ya da kimden koruyacağını bile bilmiyorsun." Kollarını kavuşturdu. "Endişeni paylaşmadığım için kusura bakma."

Kaladin çenesini sıktı, sonra arkasını döndü ve sertçe yürüdü, *doğruca* yüksek güverteye çıkan merdivenlere. Oraya çıkmaya izinleri yoktu ama bazı zamanlarda kurallar Kaladin Stormblessed'e işlemez görünüyordu.

Çivit başını iki yana salladı, sonra döndü ve geminin tırabzanını kavradı.

"Kötü bir gün geçiriyor, o kadar Çivit," dedi Shallan. "Sanırım spreni hapsedildiği için huzursuz hissediyor."

"Belki. Zamanında bir sürü öfkeli delikanlı gördüm ama genç Stormblessed'in rengi başka. Keşke neden bu kadar çaresiz olduğunu bilseydim."

Shallan başını salladı, sonra yine Çivit'in kılıcına baktı. "Şerefsprenlerinin... peşinde olduğun şey hakkında bilgileri olduğunu söylemiştin."

"Evet. Borea aradığım silahın birkaç yıl önce kalelerinden geçtiğini düşünüyor."

"Peşinde olduğun şey... bir silah mı?"

"Evet, silah ve sizin diyarınıza getiren kişinin peşindeyim. Siyah dumanlar sızdıran bir Parekılıcı." Çivit Shallan'a döndü. "Bencillik etmiyorum Shallan. Kendi dünyanıza geri dönmek için hevesli olduğunuzun farkındayım. Hatta Kaladin Stormblessed'in Talih'in bir dalgası sonucu bir tür tehlikeyi öngördüğüne bile inanabilirim."

Shallan titredi. *Geleceği görebildiğini iddia eden herkese karşı dikkatli ol.*

"Ama Kaladin'in görevi gerçek olsa bile, bu benimkinin önemli olmadığı anlamına gelmiyor," diye devam etti Çivit.

Shallan belli belirsiz de olsa Kaladin'in bir kargaşa çıkardığını duyabildiği yüksek güverteye doğru baktı. Çivit arkasına döndü ve ellerini kavuşturdu, yüzünde uzak bir ifade belirdi. Yalnız kalmak istiyor gibiydi, o yüzden Shallan da eşyalarını bıraktığı yere geri döndü. Oturdu ve kovayı eskiz tahtasının üzerinden aldı. Sayfalar titreşerek Shallan'ın çeşitli hâllerini çizdiği eskizleri gösterdi, hepsi de yanlıştı. Parlayan'ın bedeninde Peçe'nin yüzünü ya da tam tersini çizip duruyordu.

Tekrar boncukla dolu son kovasına girişti. Bir gömlek ve bir kâse buldu ama bir sonraki yere düşmüş bir ağaç dalıydı. Bu Shallan'a Shadesmar'a son uzandığı zamanın, okyanusun kıyısında soğuktan donarak ölmek üzere olmanın hatıralarını getirmişti.

Neden... Neden o günden beri Ruhdökmeyi denememişti? Bahaneler uydurmuş, bunu düşünmekten kaçmıştı. Dikkatini Işıkörü'ye vermişti.

Ruhdökümünü görmezden gelmişti. Çünkü başarısızlığa uğramıştı.

Çünkü korkuyordu. Korkmayan birisini icat edebilir miydi? Yeni birini, çünkü Peçe zarar görmüş ve Kholinar pazar yerindeki o başarısızlıktan beri düzelmemişti...

"Shallan?" diye sordu Adolin yanına gelerek. "İyi misin?"

Kendini silkeledi. Ne zamandır orada oturuyordu? "İyiyim," dedi. "Sadece... aklıma bir şey geldi de."

"İyi mi, kötü mü?"

"Bütün hatıralar kötüdür," dedi hemen, sonra kızararak bakışlarını kaçırdı.

Adolin yanına oturdu. Fırtınalar adına, Adolin'in endişesi sinir bozucuydu. Onun hakkında endişelenmesini istemiyordu.

"Shallan?" dedi Adolin.

"Shallan iyi olacak," diye cevap verdi. "Hemen onu geri getireceğim. Sadece onu... bulmam lazım."

Adolin farklı tasvirlerinin olduğu dalgalanan sayfalara bir bakış attı. Bir şey söylemeden uzandı ve ona sarıldı. Bunun aslında söylenecek doğru şey olduğu ortaya çıkmıştı.

Gözlerini kapattı ve kendini toplamaya çalıştı. "En çok hangisini beğeniyorsun?" diye sordu en sonunda. "Peçe, beyaz kıyafet giyen ama şu anda onunla ilgili sorunlar var. Bazen istemediğim zamanlarda ortaya çıkıyor ama sonra ona ihtiyacım olduğu zaman gelmiyor. Kılıç antrenmanı yapan da Parlayan. Onu öbürlerinden daha güzel yaptım, onunla düellolarla ilgili konuşabilirsin. Ama arada bir Işıkörü yapabilen biri olmam gerekiyor. Onun kim olması gerektiğini düşünmeye çalışıyorum..."

"Ash'ın gözleri adına, Shallan!"

"Shallan kırıldı, bu yüzden onu saklamaya çalışıyorum sanırım. Çatlak bir vazo gibi, kusurunu saklamak için odaya sağlam tarafını çeviriyorsun. Kasıtlı olarak yapmıyorum ama oluyor ve nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Adolin onu kavradı.

"Tavsiyen yok mu?" diye sordu Shallan hissiz bir şekilde. "Herkesin bir sürü tavsiyesi var."

"Zeki olan sensin. *Ben* ne diyebilirim ki?"

"Hepsi birden olmak kafa karıştırıcı. Sürekli farklı yüzler gösteriyormuşum gibi hissediyorum. Herkese yalan söylüyorum çünkü içim farklı. Ben... Bu kulağa anlamsız geliyor, değil mi?" Tekrar gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Kendime gelmeliyim. Ben... daha iyi biri olayım."

Gemi sallanırken Adolin onu tekrar kendine doğru çekti. "Shallan, Sadeas'ı ben öldürdüm."

Shallan gözlerini şaşkınlıkla açtı, sonra geri çekildi ve Adolin'in gözlerinin içine baktı. *"Ne?"*

"Sadeas'ı ben öldürdüm," dedi Adolin fısıldayarak. "Kulenin koridorlarında karşılaştık. Babama hakaret etmeye, bize yapacağı korkunç şeylerden bahsetmeye başladı. Ben de... daha fazla dinleyemedim. Orada öylece durup kendini beğenmiş kırmızı suratına bakmaya katlanamadım. O yüzden... saldırdım."

"Yani biz katili ararken..."

"Bendim. Sprenin ilk taklit ettiği benim. Sana, babama ve herkese nasıl yalan söylediğimi düşünüp duruyordum. Mükemmel düellocu, şerefli Adolin Kholin. Bir katil. Ve Shallan, ben... ben pişman olduğumu *sanmıyorum*.

"Sadeas bir canavardı. Bizi *tekrar tekrar* öldürtmeye çalıştı. İhaneti birçok arkadaşımın ölmesine sebep oldu. Ben ona resmî bir düelloda meydan okuduğum zaman bundan kaçınabildi. Benden daha zekiydi. Babamdan daha zekiydi. Eninde sonunda galip gelecekti. O yüzden onu öldürdüm."

Adolin Shallan'ı kendine doğru çekti ve derin bir nefes aldı.

Shallan titredi, sonra fısıldadı. "Aferin sana."

"Shallan! Sen bir Parlayan'sın. Bu tür bir şeye göz yummaman gerekir!"

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey Torol Sadeas'ın ölümünün dünyayı daha iyi bir hâle getirdiği."

"Babam bilseydi hoşuna gitmezdi."

"Baban her şeyi bilmezse daha iyi olabilecek, büyük bir adam," dedi Shallan. "Kendi iyiliği için."

Adolin tekrar derin bir nefes aldı. Başını göğsüne yaslamışken Shallan onun ciğerlerine girip çıkan havanın sesini duyabiliyordu, konuşması farklı geliyordu. Daha yankılı. "Evet," dedi Adolin. "Evet, olabilir. Belki de herkese yalan söylemenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorumdur. O yüzden ne yapacağını bulursan bana da söyler misin?"

Shallan ona yaslandı, kalp atışlarını, nefesini dinledi. Onun sıcaklığını hissetti.

"Hangisini en çok beğendiğini hiç söylemedin," diye fısıldadı Shallan.

"Belli. Gerçek seni beğeniyorum."

"Ama o hangisi?"

"Şu an konuştuğum. Saklanmak zorunda değilsin Shallan. Bunu bastırmana gerek yok. Vazo çatlamış olabilir ama bu sadece kalbini gösterebilmeni sağlıyor. Ben kalbini *beğeniyorum*."

Ne kadar sıcaktı. Ne kadar huzurluydu. Ve çarpıcı derecede *yabancıydı*. Burası neresiydi? Bu korkunun olmadığı yer neresiydi?

Yukarıdan gelen sesler her şeyi berbat etti. Shallan geri çekilerek yüksek güverteye doğru baktı. "Köprücü orada *ne* yapıyor öyle?"

"Beyl" dedi sisli denizci spren bozuk Alethçesiyle. "Beyl Hayır. Lütfen, hayırl"

Kaladin onu duymazdan gelerek yakınlardaki bir zincirden aldığı dürbünden baktı. Yüksek güvertenin arka tarafında dikilmiş, gökyüzünü inceliyordu. O Kaynaşık, Celebrant'tan çıkışlarını izlemişti. Eninde sonunda onları bulacaktı.

Dalinar yalnız başına. Dokuz gölgeyle etrafı çevrilmiş...

En sonunda Kaladin dürbünü endişeli sissprenine verdi. Bir insan olsa büyük ihtimalle rahatsız edecek kadar dar bir üniforma giyen geminin kaptanı yaklaştı ve koşturarak giden denizciyi gönderdi.

"Tayfama sıkıntı çıkarmaktan kaçınmanı tercih ederdim," dedi Kaptan Notum.

"Ben de Syl'i serbest bırakmanı tercih ederim," diye tersledi Kaladin, bağları sayesinde onun endişesini hissedebiliyordu. "Size söylediğim gibi, Fırtınababa Syl'in yaptıklarını affetti. Ortada bir suç yok."

Kısa boylu spren ellerini arkasında birleştirdi. Bu tarafta karşılaştıkları bütün sprenlerin arasında en insansı tavırları olanlar şerefsprenleri gibi görünüyordu.

"Seni tekrar hapsedebilirim," dedi kaptan. "Hatta gemimden bile atabilirim."

"Öyle mi? Peki *bu* Syl'e ne yapar? Bana, bağ kurduğu Parlayan'ı kaybetmenin sprenler için zor olduğunu söylemişti."

"Doğru. Ama iyileşir, belki de onun için en iyisi bu olur. Senin Antik Kız Evlat'la olan ilişkin... uygunsuz."

"Biz evden kaçmış âşıklar değiliz ya."

"Daha da kötüsünüz, çünkü Nahel bağı çok daha samimi bir ilişki. Ruhların birbirine bağlanması. Bu öyle hafife alınabilecek ya da kontrolsüz yapılacak bir şey değil. Ayrıca Antik Kız Evlat daha çok küçük."

"Küçük mü?" dedi Kaladin. "Daha demin ona *antik* dedin ya?"

"Bunu bir insana açıklamak zor olur."

"Yine de dene."

Kaptan içini çekti. "Şerefsprenleri Şeref tarafından yaratılmıştır, binlerce yıl önce. Siz ona Yaradan diyorsunuz ve... korkarım ki o öldü."

"Bu mantıklı, çünkü benim de kabul edebileceğim tek bahane bu olurdu."

"Bu bir şaka değil insan," dedi Notum. "Tanrınız *öldü.*"

"Benim tanrım değil. Ama lütfen devam et."

"Pekâlâ..." Notum kaşlarını çattı, belli ki Şeref'in ölmesi fikrini kabul etmenin Kaladin için çok daha zor olacağını düşünmüştü. "Şeref, ölümünden bir süre önce şerefspreni yaratmayı kesti. Neden olduğunu bilmiyoruz ama Fırtınababa'ya bunu yapmaya devam etmesini söyledi."

"Bir varis hazırlıyordu. Fırtınababa'nın Yaradan'ın görüntüsü gibi bir şey olduğunu duymuştum."

"Daha çok zayıf bir gölgesi," dedi Notum. "Sen... gerçekten bunu anlıyor musun?"

"Anlıyor muyum? Hayır. Takip edebiliyor muyum? Büyük ölçüde."

"Fırtınababa sadece birkaç tane çocuk yarattı. Sylphrena hariç bunların hepsi Hıyanet'te yok edildi, ölügöz oldular. Bu kayıp Fırtınababa'nın canını yaktı ve yüzyıllarca bir daha yaratmadı. En sonunda tekrar şerefspreni yaratmaya karar verdiğinde ise sadece on tane daha yaptı. Benim büyük büyükannem de onlardan biriydi; o dedemi yarattı, dedem babamı yarattı, babam da beni.

"Antik Kız Evlat'ın yeniden bulunmasının üzerinden sizin ölçünüzle bile çok zaman geçmedi. Uyuyordu. Yani soruna gelecek olursak evet, Sylphrena hem yaşlı hem de küçük. Varlık olarak yaşlı ama zihin olarak küçük. İnsanlarla muhatap olmak için hazır değil ve bir bağ kurmak için hiç değil. Onun için *kendime* bile güvenmem."

"Değişken olduğumuzu mu düşünüyorsun? Yeminlerimizi tutamayacağımızı?"

"Ben yücespren değilim," diye tersledi kaptan. "İnsanoğlunun çeşitliliğinin size güç veren şey olduğunu görebiliyorum. Fikirlerinizi değiştirebilme beceriniz, eskiden düşündüklerinizin *aleyhine* hareket edebilmeniz büyük bir avantaj olabilir. Ama Şeref olmadan sizinle bağ kurmak tehlikeli. Güçlerinizin üzerinde yeteri kadar denetim olmayacak. Felaket riski taşıyorsunuz."

"Nasıl?"

Notum kafasını sallayarak uzaklara doğru baktı. "Cevap veremem. Ne olursa olsun, Sylphrena ile bağ kurmamalıydın. O Fırtınababa için çok kıymetli."

"Bunu söylemek için yaklaşık yarım yıl geç kaldın," dedi Kaladin. "O yüzden kabul etsen de olur."

"Çok geç değil. Seni öldürmek onu serbest bırakır, gerçi bu onun için acı verici olur. Başka yolları da var, en azından Son İdeal söylenene kadar."

"Böyle bir şey için bir insanı öldürmeyi kabul edecceğini hayal edemiyorum," dedi Kaladin. "Bana dürüstçe söyle. Bu *şerefli* olur mu Notum?"

Notum sanki utanmış gibi başka yöne baktı.

"Syl'in bu şekilde hapsedilmemesi gerektiğini sen de biliyorsun," dedi Kaladin alçak sesle. "Sen bir şerefsprenisin Notum. Onun nasıl hissettiğini biliyor olmalısın."

Kaptan konuşmadı.

Sonunda Kaladin dişlerini sıktı ve yürüyüp gitti. Kaptan Kaladin'e aşağıya inmesini söylememişti, o yüzden o da yüksek güvertenin en önüne giderek pruvanın yukarısına yerleşti.

Bir eli bayrak direğinde, Kaladin bir çizmesini boncuklar denizine yukarıdan bakan alçak tırabzanın üzerine koydu. Dün gece üniformasını yıkayabilme fırsatı bulduğu için bugün giyiyordu. *Şeref'in Yolu*'nda aralarında büyük miktarlarda su üretebilen bir cihazın da olduğu insanlar için iyi donanımları vardı. Geminin tasarımı, hatta belki kendisi bile büyük ihtimalle Parlayanlar'ın sprenleriyle birlikte Shadesmar'da seyahat ettikleri yüzyıllar öncesine kadar uzanıyordu.

Aşağısında denizciler yönünü değiştirdikçe gemi gıcırdıyordu. Sol tarafında kara görebiliyordu. Uzunkaş Boğazı, diğer tarafında Thaylen Şehri vardı. Çok yakınından geçiyor olmalıydılar.

Teknik olarak Kaladin artık Dalinar'ın koruması değildi. Ama fırtınalar adına, Gözyaşları sırasında Kaladin neredeyse görevine sırt çevirmişti. Kaladin burada kısılıp kalmış ve ona yardım edemezken Dalinar'ın şu anda ona ihtiyacının olması düşüncesi neredeyse *fiziksel* bir acı veriyordu. Hayatında ne kadar çok kişiyi yüzüstü bırakmıştı...

Ölümden önce yaşam. Zayıflıktan önce güç. Hedeften önce yolculuk. Bu Kelimeler birlikte Rüzgârkoşucularının İlk İdeal'ini oluşturuyordu. Kaladin onları söylemişti ama anladığından emin değildi.

İkinci İdeal daha açıktı. *Kendini koruyamayanları koruyacağım.* Açıktı, evet... ama ezici bir sorumluluktu. Dünya acıyla dolu bir yerdi. Gerçekten hepsini birden engellemeye çalışması mı gerekiyordu?

Doğrusu bu olduğu sürece, nefret ettiklerimi bile koruyacağım. Üçüncü İdeal de gerekli olduğu zaman herkes için savaşmak anlamına geliyordu. Ama "doğrusunun" ne olduğuna kim karar verecekti? Hangi tarafı koruması gerekiyordu?

Kaladin Dördüncü İdeal'in ne olduğunu bilmiyordu ama ona yaklaştıkça daha da korkuyordu. Ya o Kaladin'den ne talep edecekti?

Yanındaki havada bir şeyler oluştu, arkasında uzun ve ince bir parıltı bırakan iğne delliği gibi bir ışık çizgisiydi. Yakınlardaki denizci bir sisspreni nefesini tuttu, sonra arkadaşını dürttü. Huşu içinde bir şeyler fısıldadı, sonra ikisi de koşturarak gittiler.

Şimdi ne yaptım?

İkinci bir ışık yanında belirdi, dönmeye başladı, birinciyle uyum hâlindeydi. Döndükçe arkalarında sarmal izler bırakıyorlardı. Kaladin onlara spren derdi ama daha önce hiç böyle bir tür görmemişti. Dahası bu taraftaki sprenler belirip kaybolmuyordu, her zaman burada oluyorlardı, değil mi?

K-Kaladin," diye fısıldadı bir ses kafasının içinde.

"Syl?" diye cevapladı.

Ne yapıyorsun? Syl'in sesini doğrudan zihninin içinde duyması çok enderdi.

"Güvertede dikiliyorum. Ne oldu?"

Bir şey olmadı. Sadece şimdi... senin zihnini hissedebiliyorum. Her zamankinden daha güçlü. Seni serbest mi bıraktılar?

"Evet. Seni serbest bırakmaları için uğraştım."

İnatçıdırlar. Bu neyse ki benim kaçınabildiğim bir şerefspreni özelliği.

"Syl. Dördüncü İdeal ne?"

Bunu kendi başına çözmen gerektiğini biliyorsun şapşal.

"Zor olacak, değil mi?"

Evet. Ama yakınsın.

Kaladin öne eğilerek aşağılarında süzülen mandralara baktı. Küçük bir şanspreni sürüsü uçarak geçiyordu. Sprenler yukarıya geldi ve Kaladin'in etrafında biraz döndükten sonra güneye doğru gittiler, gemiden hızlılardı.

Garip ışıktan delikler Kaladin'in etrafında dolaşmaya devam ediyorlardı. Denizciler arkasında toplanmış gürültü yapıyorlardı. Kaptan kalabalığı yararak aralarından geçti ve bakakaldı.

"Bunlar ne?" diye sordu Kaladin başıyla ışıkları işaret ederek.

"Rüzgârspreni."

"Ha." Rüzgârsprenlerinin rüzgâr esintilerinin üzerinde uçmalarını andırıyorlardı. "Rüzgârsprenleri sıradan şeyler. Neden herkes bu kadar heyecanlandı?"

"Bu tarafta sıradan değiller," dedi kaptan. "Neredeyse hepsi sizin tarafınızda yaşar. Ben... Ben daha önce hiç rüzgârspreni görmemiştim. Çok güzeller."

Belki Notum'a haksızlık ettim, diye düşündü Kaladin. Belki farklı türde bir ricayı dinlerdi.

"Kaptan," dedi Kaladin. "Bir Rüzgârkoşucu olarak korumak için yemin ettim. Ve bize önderlik eden Bağdökümcü tehlikede."

"Bağdökümcü mü?" diye sordu kaptan. "Hangisi?"

"Dalinar Kholin."

"Hayır. Üç Bağdökümcü'nün hangisi?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi Kaladin. "Ama spreni Fırtınababa. Onunla konuştuğumu sana söylemiştim."

Kaptanın afallamış yüz ifadesine bakılırsa, belki de Kaladin'in bunu ilk baştan söylemiş olması gerekirdi.

"Yeminime uymak zorundayım," dedi Kaladin. "Syl'i serbest bırakmana ve bizi âlemler arasında geçiş yapabileceğimiz bir yere götürmene ihtiyacım var."

"Ben kendim de bir yemin ettim," dedi kaptan. "Şeref'e ve uyduğumuz hakikatlere."

"Şeref öldü. Ama Bağdökümcü *yaşıyor*. İnsanoğlunun çeşitliliğinin bize güç verdiğini söyledin. Eh, ben de seni aynısını yapmaya davet ediyorum. Kurallarınızın ötesini gör. Benim Bağdökümcü'yü koruma ihtiyacımın senin Syl'i teslim etme ihtiyacından daha önemli olduğunu anlamak zorundasın, özellikle de Fırtınababa'nın onun yerini gayet iyi bildiğini düşünecek olursak."

Kaptan hâlâ Kaladin'in etrafında dönen rüzgârsprenlerine bir bakış attı, arkalarında bıraktıkları izler kaybolmaya başlamadan önce gemiyi boylu boyunca geçiyorlardı.

"Düşüneceğim," dedi kaptan.

Adolin merdivenlerin tepesine geldiğinde Shallan'ın hemen arkasında durdu.

Kaladin, fırtına kapası köprücü, geminin pruvasında dimdik duruyordu, etrafı parlayan ışık çizgileriyle çevrilmişti. Işıklar güçlü siluetini aydınlatıyordu; kararlıydı, yılmazdı, üzerinde şık Duvar Muhafızı üniformasıyla bir eliyle pruvanın bayrak direğini kavramıştı. Geminin sprenleri sanki o fırtına kapası bir Elçi'ymiş de Asude Saraylar'ın geri alındığını ilan etmeye gelmiş gibi ona bakıyorlardı.

Adolin'in hemen önündeki Shallan değişir gibi göründü. Ağırlığını tek ayağının üzerine vererek hafifçe durmayı bırakıp iki ayağıyla birden yere sağlam basmaya başlamasından anlaşılıyordu. Duruşu değişiyordu.

Kaladin'i gördüğü zaman eriyip gidiyormuş gibi hissetti, dudakları kıvrılarak yüz ifadesi gülümsemeye dönüştü. Kızardı, yüzünde hayran, hatta arzulu bir ifade belirdi.

Adolin nefesini yavaş yavaş bıraktı. Bu bakışları daha önce de göz ucuyla fark etmiş ve defterindeki Kaladin çizimlerini görmüştü; ama şu anda ona baktığı zaman gördüğü şeyi inkâr edemezdi. Shallan'ın *ağzının suyu akıyordu.*

"Bunu çizmem gerek," dedi Shallan. Ama bunun yerine orada öylece dikilip seyretmeye devam etti.

Adolin içini çektikten sonra yüksek güverteye çıktı. Görünüşe göre burası artık onlara yasak değildi. Adolin başka bir merdivenden yukarı çıkmış ve kendi kendine mutlu bir şekilde uğuldayan Desen'e katıldı.

"*Şununla* rekabet etmek pek mümkün değil gibi," diye belirtti Adolin.

"Mmm," dedi Desen.

"Biliyor musun, ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sadece Kaladin değil, bütün her şey. Başımıza gelenler." Adolin kafasını salladı. "Kesinlikle garip bir grubuz."

"Evet, çok haklısın."

"Onu suçlayamam. Bunu kasıtlı yapmıyor sonuçta."

Yakınlarında Stormblessed'in ve onu çevreleyen ışık halesinin etrafında toplanmamış olan birkaç denizci sprenden bir tanesi dürbününü indirdi. Kaşlarını çattı, sonra tekrar baktı. Sonra spren dilinde seslenmeye başladı.

Diğerleri Kaladin'den gönülsüzce uzaklaştı ve oraya toplanmaya başladı. Adolin geri çekilerek Kaladin ve Shallan yanına gelene kadar onları izledi. Çivit de merdivenlerde belirdi, endişeli görünüyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Kaladin.

"Bilmem," dedi Adolin.

Kaptan sisssprenlerine ve şerefsprenlerine yer açmaları için elini salladı, sonra dürbünü aldı. Sonunda dürbünü indirdi ve tekrar Kaladin'e döndü. "Takip edilebileceğinizi söylerken haklıymışsın insan." Notum Kaladin ve Adolin'i elini sallayarak çağırdı. "Ufuk çizgisine doğru bakın, iki yüz on dereceye."

Kaladin dürbünden baktı, sonra nefesini bıraktı. Adolin'e doğru uzattı ama önce Shallan kaptı.

"Fırtınalar!" dedi Shallan. "En az altı tane."

"Gözcü sekiz diyor," dedi kaptan.

Sonunda Adolin'in sırası gelmişti. Siyah gökyüzü nedeniyle gemiye doğru uçan uzaktaki noktaları seçmesi uzun sürmüştü. Kaynaşıklar.

Geceyarısı Anası Re-Shephir de Aharietiam'da yok edildiği düşünülen diğer bir Yaradılmamış.

—*Mitika*, Hessi, sayfa 250

Dalinar parmaklarını taş duvarın içine gömülmüş kırmızı kristallerden bir çizginin üzerinde gezdirdi. Bu küçük damar tavandan başlıyor, açık yeşil ve gri katmanlardan desenlerin içinden dolana dolana zemine kadar iniyordu. Yüzeyi pürüzsüzdü, dokusu etrafındaki kayalardan belirgin bir şekilde farklıydı.

Başparmağıyla kristalin üzerini ovaladı. *Diğer katman çizgileri sanki bundan çıkarak yayılıyor, uzaklaştıkça genişlemeye başlıyor gibiydi.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dalinar Navani'ye. İkisi kulenin tepesine yakın bir depo odasındaydılar.

"Bilmiyorum," dedi Navani. "Ama onlardan gittikçe daha da fazlasını buluyoruz. Özler İlahiyatı hakkında ne biliyorsun?"

"Ardentler ve kâtipler için olan bir şey," dedi Dalinar.

"Ve Ruhdökümcüler. Bu bir lal taşı."

Lal taşı mı? Bir bakalım... Zümrütler tahıl içindi, en önemlisi oydu ve heliodorlar da et. Bu ikisinden elde etmek için mücevherkalpli hayvanlar yetiştiriyorlardı. Elmasların kuvars yaptığından oldukça emindi ve... fırtınalar adına, diğerlerini pek bilmiyordu. Topaz taş yapıyordu. Harap Ovalar'daki sığınaklar için onlara ihtiyaçları olmuştu.

"Lal taşları kan yapar," dedi Navani. "Lal kullanan hiç Ruhdökümcümüz yok."

"Kan mı? Bu işe yarar bir şey değil gibi."

"Eh, bilimsel olarak biz Ruhdökümcülerin lal taşlarını suda çözünebilen bütün sıvılan yaratabilmek için kullanabildiklerini ama yağ temelli... Dinlemiyorsun."

"Pardon." Dalinar eliyle kristalleri yokladı. "Başka bir gizem. Cevapları bulmaya ne zaman başlayacağız?"

"Aşağıdaki kayıtlar bu kuleden canlı bir şeymiş gibi bahsediyor," dedi Navani. "Zümrüt ve yakuttan bir kalp ve şimdi de bu lal taşından damarlar."

Dalinar doğruldu ve loş odanın içinde göz gezdirdi, toplantılardan sonra hüküm-

darların koltukları buraya koyuluyordu. Kapının yanındaki taş bir çıkıntının üzerine koyduğu bir küre tarafından aydınlatılıyordu.

"Eğer bu kule bir zamanlar canlıysa bile şimdi ölmüş," dedi Dalinar.

"Ya da uyuyor. Ama uyuyorsa onu nasıl uyandırabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Bir fabrial gibi kalbin içini doldurmayı denedik, hatta Renarin içine Fırtınaışığı itmeyi bile denedi. Hiçbir şey işe yaramadı."

Dalinar bir sandalye aldı, sonra kapıyı itip açtı. Bunu onun için yapmaya çalışan muhafızı eliyle kovalayarak Navani küreyi alırken kapıyı ayağıyla açık tuttu ve toplantı odasında Köken'e doğru bakan cam duvarın önünde ona katıldı.

Sandalyesini yere koydu ve kolundaki saate baktı. Lanet şey. Dalinar cihaza *fazla* bağımlı olmaya başlamıştı. Aletin bir de acırialı vardı, içinde acıyla beslenen bir spren bulunduran bir tür fabrial. Daha bunu kullanmak Dalinar'ın aklına gelmemişti.

On iki dakika kaldı. Elthebar'ın hesapları doğruysa. Doğudaki fırtınanın geldiğini saatler önceden haber veren uzakalemler sayesinde hesaplamalar artık sadece fırtınanın hızını tahmin etmeye dönüşmüştü.

Kapıya bir haberci geldi. Bugün görev başındaki muhafızların çavuşu olan Creer mesajını aldı. Creer, Köprü... Yirmi'den bir köprücüydü, değil mi? Kardeşi de onun gibi muhafızdı, gerçi ikizinin aksine Creer gözlük takıyordu.

"Berrakhanım, Khal'dan mesaj var," dedi Creer notu Navani'ye vererek. Uzakalemle gelmiş gibi görünüyordu. Kâğıdın yan taraflarında tahtaya tutturan mandalların bıraktığı izler vardı ve sıkışık harfler sadece kâğıdın ortasını dolduruyordu.

"Fen'den geliyor," dedi Navani. "Bu sabah bir tüccar gemisi Güney Umman'da Marat'ın yakınlarında kaybolmuş. Uzakalemi kullanabilmek için güvenli bir uzaklıkta olduğunu umdukları bir yerde karaya çıkmışlar ve kıyıdaki limanda çok sayıda gemi olduğunu rapor etmişler. Yakınlardaki bir şehirden parlayan siluetler yükselmiş, onlara doğru uçmuş ve iletişim kesilmiş."

"Bu düşmanın bir donanma oluşturduğunu doğruluyor," dedi Dalinar. Eğer o donanma Dalinar'ın kendi gemileri hazır olmadan önce Marat'tan yelken açacak ya da kendi gemileri hazır olduğu zaman rüzgârlar doğru yöne esmeyecek olursa...

"Teshav'a söyleyin, Thaylenlilere cevap yazsın," dedi Dalinar. "Kraliçe Fen ve diğer müttefiklerimize bir sonraki toplantıyı Thaylen Şehri'nde yapmayı önerelim. Tahkimatlarını incelemek ve karadaki savunmalarını güçlendirmek için."

Muhafızları odanın dışında beklemeye gönderdi, sonra pencereye yaklaştı ve saatini kontrol etti. Sadece birkaç dakika kalmıştı. Aşağıdaki fırtınaduvarını görebildiğini düşündü ama bu yükseklikten emin olmak zordu. Bir yücefırtınaya *yukardan* bakmaya alışkın değildi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Navani.

"Fırtınababa da bu sabah benzer bir soru sordu. Ona savaşın ilk kuralını bilip bilmediğini sordum."

"Araziyle ilgili olanı mı yoksa düşmana zayıf olduğu yerden saldırmakla ilgili olanı mı?"

Dalinar fırtınaduvarını şimdi seçebiliyordu, gökyüzünün altında ilerleyen kara bir dalga gibiydi.

"İkisi de değil," dedi Dalinar.

"Ha, tabii," dedi Navani. "Tahmin etmem gerekirdi." Gergindi ve iyi bir sebebi de vardı. Dalinar Garaz'la karşılaştığından beri ilk kez yeni bir görüye giriyordu.

Ama Dalinar bu savaşta kendisini kör gibi hissediyordu. Düşmanın ne istediğini ya da fetihlerinden nasıl faydalanmayı amaçladıklarını bilmiyordu.

Savaşın ilk kuralı. Düşmanını tanı.

Fırtına Urithiru'ya üçüncü kat hizasından çarparken Dalinar çenesini kaldırdı.

Her şey beyaza döndü. Sonra Dalinar antik sarayda belirdi, kumtaşı sütunları ve Kholinar'ın eski bir hâline bakan bir balkonu olan geniş odadaydı. Nohadon sütunlu odanın ortasından yürüyordu. Bu genç Nohadon'du, kısa süre önce rüyasında gördüğü yaşlı hâli değildi.

Dalinar kapıların yanındaki bir muhafızın yerini almıştı. Zayıf bir Parshendi kadın o kadar uzun zaman önce Dalinar'ın durduğu noktada kralın yanında belirdi. Derisinde kırmızı ve beyazlı karmaşık bir mermer deseni ve uzun turuncu-kırmızı saçları vardı. Başını eğip kırmızı gözleriyle kendine baktı, aniden belirmesine ve üzerindeki bir kral danışmanının cübbelerine şaşırmıştı.

Nohadon onunla arkadaşı Karm'mış gibi konuşmaya başladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum eski dostum."

Garaz bir görünün başladığını görüyor, diye Dalinar'ı uyardı Fırtınababa. *Düşman bizim üzerimize odaklanıyor. Geliyor.*

"Ona engel olabilir misin?"

Ben bir tanrının sadece gölgesiyim. Onun gücü benimkinden muazzam derecede üstün. Sesi Dalinar'ın alışkın olduğundan çok daha alçak geliyordu. Tüm güç sahipleri gibi, Fırtınababa da kendisinden daha güçlü biriyle nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu.

"Onu *engel olabilir misin*? Kadınla konuşmak için zamana ihtiyacım var."

Ben... Elimden geleni yaparım.

İdare ederdi. Ne yazık ki bunun anlamı Dalinar'ın bu Parshendi kadına görünün tamamını izletmek için zamanının olmadığıydı. Ona ve Nohadon'a doğru uzun adımlarla ilerledi.

Venli etrafına baktı. Neredeydi? Burası Marat değildi. Garaz yine mi çağırmıştı?

Hayır. Bu yanlış fırtına. O yücefırtınalar sırasında gelmez.

Cübbeli genç bir Alethi adam ona bir şeyler zırvalıyordu. Venli onu duymazdan geldi, acı hissedebilecek mi diye görmek için elini ısırdı.

Hissedebiliyordu. Elini salladı ve üzerindeki cübbeye baktı. Bu bir rüya olamazdı. Fazla gerçekti.

"İyi misin, dostum?" diye sordu Alethi adam. "Olayların hepimizin üzerinde etkiler bıraktığının farkındayım ama..."

Şık mavi bir üniforma giyen başka bir Alethi adam yaklaşırken taşların üzerinde yüksek ayak sesleri duyuldu. Şakaklarındaki saçlarında beyazlar vardı ve yüzü diğer insanlar kadar... yuvarlak değildi. O burun yamuk ve deride bir dinleyicide asla olamayacak kadar fazla kırışık olsa da, yüz hatları neredeyse bir dinleyicininkine benziyordu.

Dur... diye düşündü Merak'a tutularak. *Bu...*

"Savaş meydanında bir mesele var komutanım," dedi daha yaşlı adam Venli'nin yanındakine. "Size derhâl ihtiyaç var."

"Ne oldu? Ben bir şey..."

"Ne olduğunu söylemediler Majesteleri, sadece sizi acil olarak beklediklerini söylediler."

İnsan kral dudaklarını sıkarak ince bir çizgi hâline getirdi ve sinirlendiği belli olan bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı. "Gel," dedi Venli'ye.

Öbür adam Venli'yi dirseğinin yukarısından yakaladı. "Gitme," dedi alçak bir sesle. "Konuşmamız gerekiyor."

Bu Alethilerin savaş beyi.

"Benim adım Dalinar Kholin," dedi adam. "Alethilerin liderlyim ve sen geçmişte ya-

şanan olayların bir görüsünü görüyorsun. Sadece zihnin burada, bedenin değil. Burada gerçek olan kişiler sadece ikimiziz."

Venli kolunu adamın elinden çekip kurtardı ve Sinir'e tutuldu. "Nasıl... Neden beni buraya getirdin?"

"Konuşmak istiyorum."

"İstiyorsun tabli. Şimdi kaybetmeye başladığınız için, şimdi başkentinizi ele geçirdiğimiz için, konuşmayı *şimdi* istiyorsun. Ya Harap Ovalar'da halkını katlederek geçirdiğiniz yıllar?" Bu onlar için bir *oyundu. Dinleyici* casusların raporları insanların Harap Ovalar'daki bu eğlenceden *keyif aldıklarını* söylüyordu. Mücevherkalpleri ve dinleyicilerin canlarını almak onlar için büyük bir yarışma olmuştu.

"Temsilcinizi gönderdiğiniz zaman konuşmaya istekliydik," dedi Kholin. "Paredan. Şimdi yine konuşmaya istekliyim. Eski düşmanlıkları unutmak istiyorum, benim için kişisel olanları bile."

Venli yürüyerek uzaklaştı, hâlâ Sinir'e tutulmuştu. "Beni buraya nasıl getirdin? Bu bir hapishane mi?" *Bu senin işin mi Garaz? Düşmanın sahte görülerini göstererek benim sadakatimi mi sınıyorsun?*

Eski ritimleri kullanıyordu. Garaz'ın dikkati üzerinde olduğu zamanlar bunu yapmayı hiç başaramıyordu.

"Seni kısa süre sonra geri göndereceğim," dedi Kholin ona yetişerek. Bir insana göre kısa sayılmazdı ama Venli'nin şu andaki formu ondan en az bir karış daha uzundu. "Lütfen beni dinle. Bilmem gerekiyor. Halklarımız arasında bir ateşkesin bedeli nedir?"

"Ateşkes mi?" diye sordu Venli Eğlence'de, balkonun yanında durdu. "*Ateşkes* mi?"

"Barış. Issızlık olmasın. Savaş olmasın. Bunun bedeli nedir?"

"Eh, başlangıç olarak senin krallığın."

İnsan yüzünü buruşturdu. Bütün insanlar gibi onun da sözleri ölüydü ama duygularını yüzünde taşıyordu. Ne kadar çok tutku ve duygu vardı.

Bu yüzden mi sprenler onlar için bize ihanet etti?

"Alethkar sizin için ne ki?" dedi Kholin. "Harap Ovalar'da yeni bir ülke kurmanız için size yardım edebilirim. Şehirler inşa etmeniz için size işçiler, istediğiniz her beceriyi size öğretmeleri için ardentler veririm. Kholinar ve halkı için fidye olarak servetler. Resmî bir özür. Ne talep ediyorsanız."

"Alethkar'ın bizim elimizde kalmasını talep ediyorum."

Kholin'in yüzü acıdan bir maskeye dönüştü, alnı kırıştı. "Neden orada yaşamak zorundasınız? Sizin için Alethkar sadece fethedilecek bir yer. Ama *benim* yuvam."

Venli Azar'a tutuldu. "Anlamadın mı? Orada yaşayanlar, benim kuzenlerim şarkıcılar, onlar *Alethkarlı*. Orası onların da yuvası. Seninle onların aralarındaki tek fark onların köle, senin ise efendileri olarak doğmuş olman!"

Kholin irkildi. "O zaman belki başka bir şekilde uzlaşabiliriz. Krallığı bölebiliriz. Bir parshmen yüceprensi kabul edebiliriz." Böyle bir şeyi düşündüğü için bile şok olmuş gibi görünüyordu.

Venli Azim'e tutuldu. "Sesinin tonu bunun imkânsız bir şey olduğunu senin de bildiğini ima ediyor. Bir uzlaşma olamaz insan. Beni buradan gönder. Savaş meydanında tekrar karşılaşabiliriz."

"Hayır." Kholin yine kolunu yakaladı. "Uzlaşmanın nasıl olacağını bilmiyorum ama uzlaşabiliriz. Sana savaşmak yerine anlaşmak istediğimi kanıtlamama izin ver."

"Bana saldırmayarak başlayabilirsin," dedi onun elinden kurtulurken Sinir'de.

Açıkçası insanla dövüşebileceğinden emin değildi. Şu andaki bedeni uzun boyluy-

du ama kırılgandı. Ve işin doğrusu, Venli savaş konusunda hiçbir zaman becerikli olmamıştı, buna uygun bir forma büründüğü günlerde bile.

"En azından bir müzakere yapmaya çalışalım," dedi Kholin. "Lütfen."

Sesi pek kibar değildi. Yüzü sertleşip taş gibi olmuştu, *ateş püsküren* gözlerle bakıyordu. Ritimler yardımıyla duyguları itiraz ediyor olsa bile sesinin tonuna istediği havayı katabilirdi. İnsanların böyle bir olanağı yoktu. Onlar köleler kadar sığ idiler.

Aniden görünün içinde bir *güm* sesi yankılandı. Venli Kaygı'ya tutuldu ve hızla balkona çıktı. Aşağıda yarı yarıya yok edilmiş bir şehir uzanıyordu, bir savaş olmuştu, cesetler yığınlar hâlinde yatıyordu.

O darbe sesi tekrar duyuldu. Hava... *hava* kırılıyordu. Bulutlar ve gökyüzü devasa bir kubbenin tavanına yapılmış bir fresk gibi görünüyordu ve darbeler devam ettikçe yukarıda çatlaklardan bir ağ beliriyordu.

Bunun ötesinde canlı sarı bir ışık parlıyordu.

"O burada," diye fısıldadı Venli, sonra ışığa doğru elini salladı. "İşte bu yüzden bir müzakere olamaz insan. O uzlaşmaya ihtiyacımızın olmadığını biliyor. Barış mı istiyorsun? Teslim ol. Pes edin ve O'nun sizi yok etme zahmetine girmemesini *umut* edin."

Rine'ın Venli'ye insanların kökünü kazımak hakkında söyledikleri düşünülecek olursa çok küçük bir umuttu.

Bir sonraki darbeyle gökyüzü yarıldı ve tepelerinde bir delik belirdi, içinde kuvvetli bir ışık parlıyordu. Havanın bir ayna gibi kırılmış olan parçaları o ışık tarafından çekildi.

Delikten bir güç patlaması yayılarak şehri korkunç bir şiddetle sarstı. Venli'yi balkonun zeminine fırlatmıştı. Kholin ona yardım etmek için elini uzattı ama ikinci titreşim onu da yere düşürdü.

Odanın duvarındaki tuğlalar birbirlerinden *ayrıldı* ve uçarak birbirlerinden uzaklaşmaya başladı. Balkonu oluşturan kalaslar yerden kalkmaya başladı, çivileri gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bir muhafız koşarak balkona çıktı ama tökezledi ve adamın derisi bile ayrılmaya başlayarak su ve kurumuş kabuk olarak dağıldı.

Her şey... birbirinden ayrılıyordu.

Venli'nin etrafında bir rüzgâr yükseldi, enkazları gökyüzündeki o deliğe ve içindeki korkunç parlak ışığa doğru çekiyordu. Kalaslar parçalanarak kıymıklara ayrıldı, tuğlalar uçarak Venli'nin başının yanından geçti. Venli hırladı, balkon zemininin daha birbirinden ayrılmamış kısımlarını yakaladı ve tutundu, içinde Azim Ritmi gümlüyordu.

O *yanma.* Venli Garaz'ın derisini kavuran ısısının korkunç acısını iyi tanıyordu, bir şekilde hâlâ acı hissedebilen kemikleri bile küle dönüşene kadar onu kavuruyordu. Venli'ye her emir verdiği zaman bu oluyordu. Onu düşmanla konuşurken bulursa neler yapacağını kim bilebilirdi?

Karar'a tutuldu ve sürünerek ışıktan uzaklaştı. *Kaç!* Sürünerek odadan içeriye girdi ve zorlanarak ayağa kalktı, koşmaya çalıştı. Rüzgâr onu geri çekiyor, her adımı bir mücadeleye çeviriyordu.

Odanın tavanı tek bir müthiş patlamayla ayrıldı, tuğlaların her biri diğerlerinden başka yöne uçtu, sonra yokluğa doğru aktılar. Şanssız muhafızın parçaları da arkalarından yükseldi, içindeki tahıllar boşaltılmış bir çuval, kontrol edenin elinden düşmüş bir kukla gibiydi.

Venli kendini tekrar yere attı ve sürünmeye devam etti ama zemindeki taşlar ayrıldı, üzerlerindeki Venli'yle birlikte havaya yükselmeye başladılar. Kısa bir süre sonra Venli sakar bir şekilde bir uçan taştan diğerine atlıyordu. Hâlâ Azim Ritmi'ne tutunmuş olarak arkasına bir bakış atmaya cesaret etti. Delik genişlemişti ve her şeyi tüketen ışık nehirleri yutuyordu.

Tekrar önüne döndü, kendi yanışını mümkün olduğu kadar geciktirmek için elin-

den gelenl yapmaya kararlıydı. Sonra... durdu ve yine arkasına baktı... Dalinar Kholin balkonda ayaktaydı. Ve parlıyordu.

Neshua Kadal. Parlayan Şövalye.

Venli farkında olmadan Huşu Ritmi'ne tutuldu. Kholin'ln etrafında balkon sabitti. Ayağının altındaki kalaslar titriyor ve zangırdıyordu ama gökyüzüne doğru gitmiyorlardı. İki tarafında da balkonun parmaklıkları parçalanmıştı ama eliyle sıkıca tuttuğu kısım sağlam duruyordu.

Venli'nln düşmanıydı ama yine de...

Uzun zaman önce bu insanlar Venli'nin tanrılarına direnmişlerdi. Evet, kuzenleri olan şarkıcıların köleleştirilmelerini görmezden gelmek imkânsızdı. Yine de, insanlar savaşmıştı. Ve *kazanmışlardı.*

Dinleyiciler bunu Huşu Ritmi'nde söylenen bir şarkı şeklinde hatırlıyorlardı. *Neshua Kadal.*

Dingin ve hafif ışık Dalinar Kholin'in elinden parmaklığa, oradan da zemine yayıldı. Havadaki kalaslar ve taşlar geri çökerek tekrar birleşti. Venli'nin şimdi üzerinde olduğu taş bloğu yerine geri döndü. Bütün şehirde binalar parçalara ayrılıyor ve yukarı uçuyorlardı ama bu kulenin duvarları yerlerine geri döndü.

Venli anında aşağıya inen merdivenlere doğru atıldı. Eğer Kholin'in yaptığı şey duracak olursa sağlam taşların üzerinde olmak istiyordu. Venli zemin kata indi, sonra sokağa çıktığında Kholin'in etki alanındaki balkona yakın bir yerde durdu.

Yukarıda Garaz'ın ışığı söndü.

Taşlar ve kıymıklar şehrin üzerine yağdı, Venli'nin etrafında yere düştüler. Kurumuş cesetler kumaş parçaları gibi düşüyordu. Venli sırtını kulenin duvarına yasladı, Kaygı'ya tutularak yıkıntıların tozuna karşı kolunu kaldırdı.

İçindeki ışık gitmiş olsa da delik gökyüzünde duruyordu. Altında şehrin yıkık kalıntıları... sahte gibi görünüyordu. Hiç korku çığlığı, hiç acı iniltisi yoktu. Cesetler sadece kabuklardı, zeminde yatan içleri boş deriler.

Ani bir *gümleme* arkasında havayı kırarak daha alçakta ve şehrin kıyısına yakında başka bir delik daha açtı. Gökyüzü ufalanıp içeriye çökerek o nefret dolu ışığı tekrar ortaya çıkardı. Yakınlarındaki her şeyi yuttu, duvarlar, binalar hatta *yer* bile dağılıyor ve yokluğa doğru akıyorlardı.

Toz ve moloz öfkeli bir rüzgâr şeklinde Venli'yi kapladı. Taş duvara yaslanarak balkonun desteklerinden birine tutundu. Uzaktaki delikten yayılan korkunç ısı üzerini kapladı.

Gözlerini sıkı sıkı kapatarak daha da şiddetle tutundu. Garaz gelip onu alabilirdi ama tuttuğu şeyi bırakmayacaktı.

Peki ya büyük amacı? Ya O'nun önerdiği güç? Hâlâ bunları istiyor muydu? Ya da bunlar sadece Venli şimdi kendi halkının sonunun getirdiği için tutunduğu şeyler miydi?

Dişlerini sıktı. İleride sessiz bir ritim duydu. Bir şekilde taşların ve tozların gümbürtülerinin, rüzgârın kükremesinin arasından duyuluyordu. Kaygı Ritmi miydi?

Gözlerini açtığında ve ona ulaşmaya çalışan Tını'nın rüzgâra karşı mücadele ettiğini gördü. Küçük sprenden telaşlı halkalar hâlinde ışık patlamaları yayılıyordu.

Sokak boyunca binalar yıkılıyordu. Bütün şehir çöküp gidiyordu, balkonun yanındaki bu tek parçası dışında saray bile dağılmıştı.

Küçük spren Kayıplar Ritmi'ne geçti ve geriye doğru kaymaya başladı.

Venli haykırdı ve tutunduğu sütunu bıraktı. Anında rüzgâra kapıldı ama her ne kadar artık fırtınaformda olmasa da, *hâlâ* bir güç formuydu, inanılmayacak kadar çevikti. Venli düşüşünü kontrol ederek yere yanlamasına indi ve taşların üzerinde ezici ışı-

ğa doğru ayaklan önde kaydı. Küçük sprene yaklaştığı zaman bir ayağını sokaktaki bir yangın içine soktu, sonra da kınk bir taştaki çatlağı kavrayarak kendini çekip durdurdu. Döndü ve diğer eliyle uzanarak Tını'yı havada yakaladı.

Tını'ya dokunmak rüzgânn uçurduğu bir ipeğe dokunmak gibi geliyordu. Venli sol elini sprenin üzerinde kapatırken ılık bir titreşim hissetti. Venli spreni göğsüne doğru çekerken Tını Övgü'de titreşiyordu.

Harika, diye düşündü Venli rüzgâra karşı başını eğerken, yüzü yere dayanmış, sağ eliyle taştaki çatlağa tutunuyordu. *Şimdi beraber düşebiliriz.*

Bir umudu vardı. Direnmek ve en sonunda belki...

Isı soldu. Rüzgâr dindi. Enkaz parçaları tekrar takırtılarla yere düştü, gerçi bu sefer daha az gürültü olmuştu. Sadece rüzgârın enkazları yukarıya değil yana çekiyor olmasından değildi, etrafta pek bir şey kalmamıştı da.

Venli ayağa kalktı, tozla kaplanmıştı, yüzü ve elleri taş parçaları tarafından çizilmişti. Tını elinde hafifçe titreşiyordu.

Şehir yok olmuş sayılırdı. Arada bir bina temellerinin izleri ve Rüzgârbıçakları olarak bilinen garip kaya oluşumlarının kalıntıları kalmıştı. Onlar bile aşınarak bir iki metre yükseklikte çıkıntılara dönüşmüştü. Şehirde kalmış olan tek bina Kholin'in durduğu kulenin dörtte biriydi.

Venli'nin arkasındaki hiçliğe açılan kara bir delik vardı.

Yer sallandı.

Hayır.

Bir şeyler aşağıdan taşlara vurdu. Yer bile sallanmaya ve parçalanmaya başladı. Tam Venli yıkılmış saraya doğru koşmaya başlarken en sonunda kalan her şey de parçalandı. Zemin, geri kalmış bina temelleri, hatta hava bile toza dönüşüyor gibiydi.

Altında bir uçurum açıldı ve Venli diğer tarafa ulaşmaya çalışarak sıçradı. Birkaç adım kısa kalmıştı ve deliğin içine düştü. Düşerken havada döndü, bir eliyle Tını'yı tutarken diğeriyle de yıkılmakta olan gökyüzüne uzandı.

Yukarıda mavi üniformalı adam uçurumun içine atladı.

Deliğin kenarı boyunca düştü ve bir eliyle Venli'ye doğru uzandı. Diğer eli taş duvarda kayıyor, parmakları kayaları tırmalıyordu. Kolunun etrafında bir şeyler parladı. Işıktan çizgiler, bedenini çevreleyen bir kafes. Parmakları taşlara sürtünürken kanamıyordu.

Venli'nin etrafındaki kayalar, hatta havanın kendisi bile daha sağlamlaştı. Aşağıdan gelen ısıya rağmen, Venli parmaklarının Kholin'ninkilere değebileceği kadar yavaşlamıştı.

Git.

Marat'taki mağarasının zeminine yıkıldı, görü yok olmuştu. Ter içinde, nefes nefese, sol yumruğunu açtı. Tını'nın tereddütlü bir ritimle yanıp sönerek yükseldiğini görerek rahatladı.

Dalinar eriyerek saf acıya dönüştü.

Parçalara ayrıldığını, derisinin yüzüldüğünü, lime lime olduğunu hissetti. Her bir parçası ondan koparılmıştı ve ayrı ayrı acı çekiyordu. Bir ceza, bir intikam, kişiselleştirilmiş bir ızdıraptı.

Sonsuza kadar sürebilirdi. Ama neyse ki acı soldu ve Dalinar kendine geldi.

Parlak beyaz taşlardan sonsuz bir ovanın üzerinde diz çökmüştü. Işık yanında katılaşarak elinde kısa bir asa tutan, beyaz ve altın renkler giyinmiş bir siluet oluşturdu.

"Neye bakıyordun?" diye sordu Garaz merakla. Elindeki asayla bir baston gibi ha-

fifçe yere vurdu. Dalinar'ın saniyeler önce durduğu Nohadon'un sarayı yanlarında ışıklardan oluştu. "Ha, yine mi bu? Ölülerden cevap mı anyorsun?"

Dallnar gözlerini sıkarak kapattı. Ne kadar da aptaldı. Eğer en ufak bir banş umudu varsa bile, büyük ihtimalle o Parshendi kadını bir görünün içine çekip onu Garaz'ın dehşetlne maruz bırakmakla bu şansı yok etmişti.

"Dallnar, Dalinar," dedi Garaz. Işıktan oluşan bir sandalyeye oturdu, sonra bir elini Dallnar'ın omzuna koydu. "Acıyor, değil mi? Evet. Acıyı bilirim. Bunu bilen tek tanrı benlm. Tek *umursayan* benim."

"Banş olamaz mı?" diye sordu Dalinar perişan bir sesle. Konuşmak zordu. Birkaç saniye önce ışığın içinde parçalara ayrıldığını hissetmişti.

"Evet Dalinar," dedi Garaz. "Barış olabilir. *Olacak.*"

"Sen Roshar'ı yok ettikten sonra."

"*Sen* yok ettikten sonra Dalinar. Ben Roshar'ı tekrar inşa edecek olanım."

"Şampiyonlar arasında bir düelloyu kabul et," dedi Dalinar güçlükle. "Bizim... bizim bir..." Sesi azalarak sustu.

Bu şeyle nasıl savaşabilirdi?

Garaz Dalinar'ın omzunu sıvazladı. "Güçlü ol Dalinar. Ben sana güveniyorum, senin kendine güvenmediğin zamanlarda bile. Bir süre canın yanacak ama bir son var. Geleceğinde barış var. Izdırabını *kabullen*. Ondan sonra başarılı olacaksın evladım."

Görü soldu ve Dalinar kendisini tekrar Urithiru'nun tepesindeki odada buldu. Oraya yerleştirdiği sandalyenin üzerine yığılmıştı, Navani endişeli bir şekilde kolunu kavradı.

Bağının üzerinden Dalinar yoğun bir üzüntü hissetti. Fırtınababa Garaz'ı engellemişti ama fırtınalar adına, bedelini de ödemişti. Roshar'ın en güçlü spreni, bütün hayatı şekillendiren fırtına ruhu bir çocuk gibi ağlıyor, Garaz'ın çok güçlü olduğunu fısıldıyordu.

Geceyarısı Anası gölge ve yağdan oluşan canavarlar ile gördüğü ya da yuttuğu yaratıkların karanlık taklitlerini yaratırdı. Bu canavarların tasvirleri modern kaynaklarda bulabildiğim hiçbir sprene uymuyor.

Mitika, Hessi, sayfa 252

Kaptan Notum emri verdi ve denizcilerden iki tanesi geminin gövdesindeki bir kısmı açarak hemen arkasındaki çatırdayan boncuk dalgalarını ortaya çıkardılar.

Shallan hüreliyle açık yükleme kapısının kirişine tutundu ve dışandaki çalkalanan derinliklere doğru eğildi. Adolin onu geri çekmeye çalıştı ama o yerinde kaldı.

Bugün kısmen cepleri yüzünden Peçe'nin kıyafetini giymeye karar vermişti. Büyük mücevherlerinin üç tanesini taşıyordu, Kaladin de diğer dördünü. Bütün broamlarındaki Fırtınaışığı tükenmişti. Kürelenmemiş büyük mücevherleri bile tükenmeye yaklaşıyordu. Onları Thaylen Şehri'ne ve Yeminkapısı'na ulaştırabilecek kadar dayanmalarını umuyorlardı.

Dalgaların ötesinde denizcilerin boncukların altındaki gizli kayalara çarpmaktan endişe edecekleri kadar yakında olan karanlık bir kara manzarası uzanıyordu. Uzunkaş Boğazı'nın tersi uzun ağaçların yetişerek camdan bitkilerden oluşan kara bir orman oluşturdukları bir yerdi.

Bir denizci depoya inen merdivenlerden gürültüyle inerek Kaptan Notum'a bir şeyler haykırdı. "Düşmanlarınız artık yaklaştı," diye tercüme etti kaptan.

Şeref'in Yolu bu son birkaç saattir kahramanca bir çaba sarf ederek mandralarını olabildiğince hızla ilerletmişti ama yeterli olmayacaktı. Kaynaşıklar Kaladin kadar hızlı değillerdi ama yine de gemiden çok daha hızlılardı.

Shallan kaptana baktı, Notum'un hayalet gibi hafif bir ışıkla parıldayan sakallı yüzü içinde olması gereken büyük çekişmenin izini belli etmiyordu. Tutsakları düşmana teslim ederek tayfasını kurtarabilir miydi? Yoksa onları serbest bırakarak Antik Kız Evlat'ın kaçmayı başarabilmesini mi umacaktı?

Ambarın arkasındaki bir kapı açıldı ve Kaladin Syl'i kamarasından çıkardı. Kaptan Syl'in serbest bırakılmasını daha yeni emretmişti, sanki mümkün olan son ana kadar

bu kararı geciktirmek istiyordu. Syl'in rengi solmuş gibiydi ve Kaladin'in koluna tutunarak dengesizce ilerliyordu. Onlarla birlikte kıyıya çıkmayı başarabilecek miydi?

O bir spren. Havaya ihtiyacı yok. İyi olacaktır. Umarım.

"Gidin o zaman," dedi kaptan. "Ve acele edin. Yakalandıktan sonra tayfalarımın bu sırrı uzun bir süre saklayabileceğine söz veremem." Görünüşe göre sprenleri öldürmesi zordu ama *acı vermek* oldukça kolaydı.

Başka bir denizci Adolin'in kılıcının sprenini de kamarasından çıkardı. O Syl kadar yıpranmış görünmüyordu, nerede olduğu onun için fark etmiyormuş gibiydi.

Kaladin Syl'i yanlarına getirdi.

"Antik Kız Evlat," dedi kaptan başını eğerek.

"Gözlerime bakmayacak mısın Notum?" dedi Syl. "Sanırım beni hapsetmek de evde babamın kaprisleri için etrafta koşuşturmakla geçirdiğin günlerden pek farklı değildi."

Notum cevap vermek yerine arkasını döndü.

Syl ve ölügözün de tekrar ekibe katılmasıyla geride bir kişi kalmıştı. Göğüs zırhı ve pelerinini giymiş Çivit merdivenlerin yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Fikrini değiştirmeyeceğinden *emin misin*?" diye sordu Shallan.

Çivit başını salladı.

"Çivit," dedi Kaladin. "Fazla sert konuştum. Bu seni hiç..."

"Ondan değil," dedi Çivit. "Benim takip etmem gereken başka bir yol var ve dahası Kholinar'da adamlarımı bu canavarlarla savaşmaları için bıraktım. Aynısını bir daha yapmak doğru gelmiyor." Gülümsedikten sonra sözlerine devam etti, "Benim için korkma Stormblessed. Burada kalırsam şansınız daha yüksek olur, bu denizcilerin de öyle. Ve size o sabah katasını öğreten adamı tekrar gördüğünüz zaman onu aradığımı söyleyin."

"Zahel mi?" dedi Adolin. "Sen *Zahel'i* tanıyor musun?"

"Biz eski arkadaşız," dedi Çivit. "Notum, denizcilerin kumaş balyalarını istediğim şekillerde kestiler mi?"

"Evet," dedi kaptan. "Ama bunun ne işe..."

"Yakında öğreneceksin." Çivit Kaladin'e tembel bir selam verdi. Kaladin daha düzgün bir şekilde karşılık verdi. Sonra Çivit ekibi de başıyla selamladı ve ana güverteye doğru merdivenleri çıktı.

Gemi büyük bir boncuk dalgasına çarptığında birazı açık yükleme kapısından içeriye doldu. Süpürgeli denizciler bunları tekrar dışarı süpürmeye başladı.

"Gidiyor musunuz?" dedi kaptan Shallan'a. "Oyalandığınız her an hepimiz için tehlikeyi arttırıyor." Hâlâ Syl'e bakmıyordu.

Doğru, diye düşündü Shallan. Eh, birilerinin partiyi başlatması gerekiyordu. Bir eliyle Adolin'in, öbürüyle de Desen'in elini tuttu. Kaladin Desen ve Syl'in ellerinden tuttu ve Adolin de kendi sprenini yakaladı. Hep birlikte yük ambarındaki açıklığın önüne toplanarak aşağıdaki cam boncuklara baktılar. Çalkalanıyor, uzak güneşin ışığını yakalayarak milyonlarca yıldız gibi ışıldıyorlardı...

"Tamam," dedi Shallan. "Atlayın!"

Shallan kendini gemiden attı, diğerleri de ona katıldı. Boncukların içine düştü ve yutuldu. Boncukların içinde fazla hızlı batıyorlarmış gibiydi, geçen sefer olduğu gibi yine bu okyanusun içine düştüğü zaman bir şeyler onu aşağı çekiyormuş gibi hissediyordu.

Aralarına gömüldü, boncuklar derisinde yuvarlanıyor, duyularını ağaçların ve kayaların düşüncelerliyle boğuyorlardı. Hisleriyle savaşarak çok fazla debelenmemek için uğraşıyordu. Adolin'e sımsıkı tutunmuştu ama Desen'in eli avcundan kayıp gitmişti.

Bunu yapamam! Beni görmelerine izin veremem. Ben...

Dibe düştüler, burada kıyının yakını sığlıktı. Sonunda kendine Fırtınaışığı çekme iznini verdi. Kıymetli mücevher dolusu Fırtınaışığı. Onu destekledi, sakinleştirdi. Önceden kovadan aldığı boncuk için cebini karıştırdı.

O boncuğa Fırtınaışığı'nı beslediği zaman etraftaki diğerleri titredi, sonra *geri* çekilerek küçük bir odanın duvarlarını ve tavanını oluşturdular. Derisinden tüten Fırtınaışığı odayı hafif bir şekilde aydınlatıyordu. Adolin elini bıraktı ve dizlerinin üzerine düştü, öksürüyor ve güçlükle nefes alıyordu. Ölügözüyse her zamanki gibi orada öylece dikiliyordu.

"Hay Cehennem," dedi Adolin nefes nefese. "Su olmadan boğuluyoruz. Bu kadar zor olmaması gerekirdi, değil mi? Alt tarafı nefesimizi tutuyorduk..."

Shallan duvarına doğru girerek dinledi. Evet... neredeyse kürelerin tıkırdamalarının ötesinde ona fısıldadıklarını duyabiliyor gibiydi. Elini duvarın içine daldırdı ve parmaklarıyla kumaş hissetti. Yakalayıp tuttu ve bir an sonra Kaladin de kolunu yakaladı ve kendisini boncuklardan oluşan odanın içine çekti, sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Parlamıyordu.

"Mücevher kullanmadın mı?" diye sordu Shallan.

"Neredeyse kullanıyordum," dedi Kaladin. Birkaç derin nefes aldı, sonra ayağa kalktı. "Ama onları saklamamız gerek." Etrafına bakındı. "Syl?"

Odanın diğer tarafındaki bir gürültü birilerinin yaklaştığını haber verdi. Her kimse Shallan gidip eliyle boncuklardan oluşan duvarı yarana kadar girememişti. Desen içeri girdi ve etrafa bakınarak mutlu bir şekilde uğuldadı. "Mmm. Güzel bir desen Shallan."

"Syl," diye tekrarladı Kaladin. "El ele atladık ama o bıraktı. Nerede..."

"Bir şey olmaz," dedi Shallan.

"Mmm," diye onayladı Desen. "Sprenlerin havaya ihtiyacı yok."

Kaladin derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. Yine de yerinde volta atmaya başladı, Shallan da çantasını kucağına alarak beklemek için yere oturdu. Hepsinin yanlarında yedek kıyafet, üçer su tulumu ve Adolin'in satın aldığı yiyeceklerden vardı. Thaylen Şehri'ne ulaşmak için yetmesini umut ediyorlardı.

Sonra da Shallan'ın Yeminkapısı'nı çalıştırabilmesi gerekecekti.

Cesaret edebilecekleri kadar uzun süre beklediler, Kaynaşıkların gemiyi kovalarken onları geçip gitmesini umuyorlardı. En sonunda Shallan ayağa kalktı ve eliyle işaret etti. "Bu taraftan."

"Emin misin?" diye sordu Kaladin.

"Eminim. Zemin bile onaylıyor." Ayağıyla hafif bir meyille yükselen obsidyen zemine vurdu.

"Tamam," dedi Adolin. "El ele tutuşun."

Herkes el ele tutuştuktan sonra Shallan içi titreyerek kabuk gibi odadaki Fırtınaışığı'nı geri çekti. Boncuklar tepesine çökerek Shallan'ın etrafını kapladı.

Boncuklardan dalgalara karşı yokuşu tırmanmaya başladılar. Tahmin ettiğinden daha zordu, sürekli yer değiştiren boncukların akıntısı onlara engel olmaya kararlı gibiydi. Yine de Shallan'ın ona destek olacak Fırtınaışığı vardı. Biraz ilerledikten sonra zeminin kolayca yürünemeyecek kadar dik olduğu bir yere ulaştılar. Shallan diğerlerinin ellerini bıraktı ve aceleyle yokuşu tırmanmaya başladı.

Bir an sonra başı boncuklardan dışarı çıktı, Syl de kıyıda belirdi ve aşağı uzanarak Shallan'ın son birkaç adımı çıkmasına yardım etti. Diğerleri de kıyıya çıkarken boncuklar Shallan'ın giysilerinden yuvarlanarak yere düşüp tıkırdıyordu.

"Düşmanın uçarak geçtiğini gördüm," dedi Syl. "Burada ağaçların yanında saklanıyordum."

Onun ısrarıyla kaçışlarından sonra dinlenmek için yere yerleşmeden önce ormanın içine girdiler. Shallan anında kendini çizim tahtasını kapmak isterken buldu. Şu ağaçların Gövdeleri şeffaftı, yapraklar ise çok sayıda renkte camdan imal edilmiş gibi görünüyordu. Bir daldan sarkan yosun erimiş yeşil cam gibiydi, telleri ipeksi çizgiler hâlinde aşağı uzanıyordu. Dokunduğu zaman kırıldılar.

Yukarılarında bulutlar gerçek dünyada yine bir yüce fırtına olduğuna işaret eden sedef renkli ışıltıyla parıldıyordu. Shallan ağaç örtüsü yüzünden neredeyse göremiyordu ama Desen ve Syl'in üzerindeki etkisi anında belli oluyordu. Daha dik duruyorlardı ve Syl'ın solgun rengi parlaklaşarak canlı bir mavi-beyaza döndü. Desen'in kafası daha hızlı değişmeye, dakikalar içinde bir düzine farklı döngüye girmeye başlamıştı.

Fırtınaışığı hâlâ Shallan'ın derisinden tütüyordu. Epey bir miktar çekmiş ama *çok fazla* kaybetmemişti. Tekrar mücevherin içine doldurdu, tam olarak anladığı bir süreç değildi ama aynı zamanda doğal bir şey gibi geliyordu.

Yakınlarda Syl yüzünde bir tür hüzünlü ve uzak ifadeyle güneybatıya doğru bakıyordu. "Syl?" diye sordu Shallan.

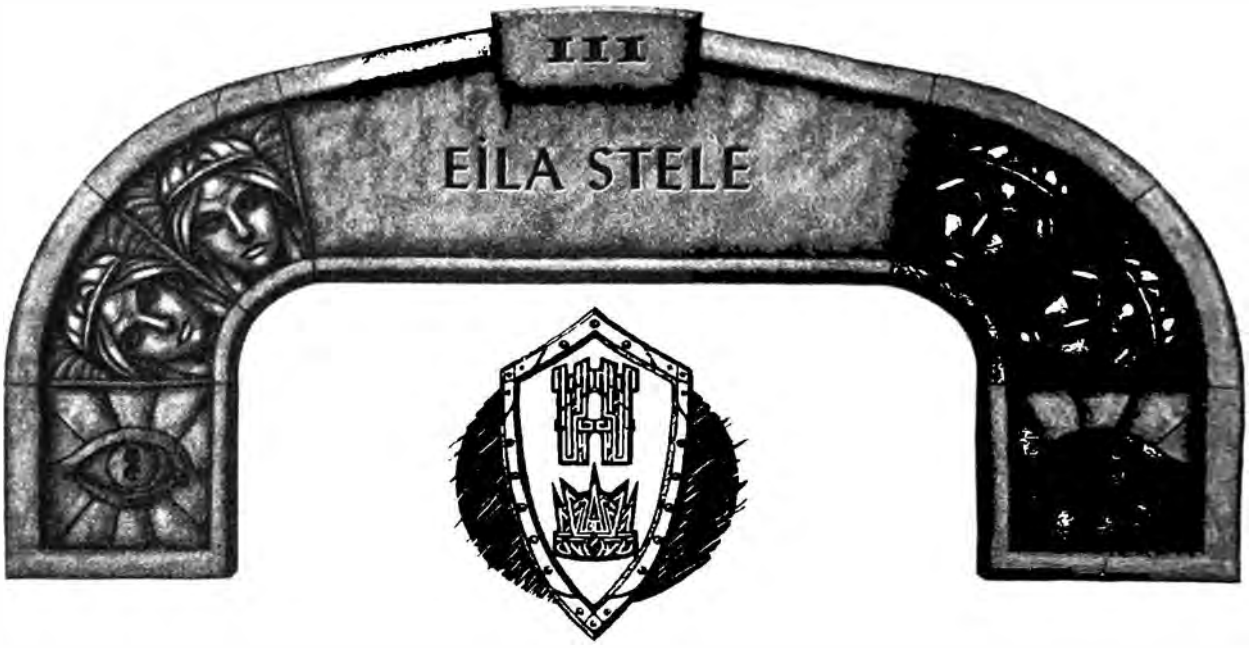
"O tarafta da bir fırtına var..." diye fısıldadı, sonra silkindi ve utanmış gibi göründü.

Kaladin iki mücevher çıkardı. "Pekâlâ," dedi. "Uçuyoruz."

İçlere doğru uçmak için iki mücevherlik Fırtınaışığı kullanmaya karar vermişlerdi, kıyıdan uzaklaşmak ve yollarında hızlı bir başlangıç yapmak için riske gireceklerdi. Kaynaşıkların şerefsprenlerine *fazla* sert davranmamasını umuyorlardı. Shallan onlar için endişeli olsa da, Kaynaşıklar onları aramak için geri dönerse olabilecekler için de aynı derecede endişeliydi.

Şu anda kısa bir uçuşun onları bulmanın zor olacağı kadar kıyıdan uzaklaştırması gerekirdi. Yere indikleri zaman bu tarafta bir göl şeklinde olacak Thaylenah Adası'na ulaşmak için birkaç gün boyunca Shadesmar'da yürümeleri gerekecekti. Thaylen Şehri ve oradadaki Yeminkapısı o gölün hemen kıyısındaydı.

Kaladin herkesi birer birer Çiviledi, neyse ki Kaladin'in gücü insanlar kadar sprenlerin üzerinde de işe yarıyordu. Havaya yükseldiler ve yolculuklarının son ayağına başladılar.

Burada sadece sekiz Yaradılmamış'tan bahsettiğimi fark etmek için çok dikkatli bir okuyucu olmak gerekmiyor. Efsaneler dokuz tane olduklarından emin, asimetrik ve sık sık düşman ile ilişkilendirilen menfur bir sayı.

Mitika, Hessi, sayfa 266

Dalinar Yeminkapısı kontrol platformundan Thaylen'e çıktı ve bütün Roshar'da yumruklamayı en çok istediği adam tarafından karşılandı.

Temiz tıraşlı, dar yüzlü ve güçlü çeneli Meridas Amaram, Sadeas Evi üniformasının içinde dimdik duruyordu. Uzun boyu, üniformasındaki intizam, parıldayan düğmeleri ve dik duruşuyla mükemmel bir Alethi subayıydı.

"Rapor ver," dedi hoşnutsuzluğunu ses tonuna yansıtmadığını umarak.

Amaram, yani *Sadeas* Dalinar'ın yanına geçti ve şehre tepeden bakan Yeminkapısı platformunun kıyısına doğru yürüdüler. Dalinar'ın muhafızları konuşabilmeleri için geride kalıyordu.

"Ekiplerimiz bu şehirde harikalar yarattı Berrakbey," dedi Amaram. "İlk başta dikkatimizi duvarların dışında kalan yıkıntılara verdik. Bir işgal kuvveti için çok fazla sığınacak yer yaratacağından endişe ediyordum, duvarlara çıkmak için bir rampa inşa etmelerini sağlayacak kadar inşaat malzemesi olacağından bahsetmeye bile gerek yok."

Bir zamanlar iskele depoları ve pazar yerlerinin bulunduğu şehir duvarlarının dışındaki ova tamamen temizlenmişti. Tek tük yıkılmış temel kalıntıları tarafından bölünen dümdüz bir alandı artık. Thaylen ordusunun duvarların *dışında* binalar inşa edilmesine en başta nasıl izin verdiğini ise bir tek Yaradan bilirdi. Orayı savunmaya çalışmak bir kâbus olurdu.

"Duvarın zayıfladığı yerleri kuvvetlendirdik," diye devam etti Amaram eliyle işaret ederek. "Kholinar standartlarına göre yüksek değil ama yine de etkileyici bir tahkimat. Asker toplanma bölgeleri ve ikmal depoları için duvarların hemen içindeki binaları boşalttık ve ordum şimdi oraya yerleşmiş durumda. Müteakiben şehirdeki yeniden inşa çalışmalarına yardım ettik."

"Şehir çok daha iyi görünüyor," dedi Dalinar. "Adamların iyi iş çıkarmış."

"O zaman belki de cezamız sona erebilir," dedi Amaram. Bunu ifadesiz bir şekilde söylemişti ama kaynayan bir kan havuzu şeklindeki bir öfkespreni sağ ayağının altından yayılmaya başladı.

"Buradaki işiniz önemliydi asker. Sadece bir şehri değil, Thaylen halkının güvenini de inşa ettiniz."

"Elbette." Sonra daha alçak sesle ekledi: "Ayrıca düşman tahkimatlarını tanımanın taktiksel önemini de *görüyorum*."

Aptal herif. "Thaylenliler bizim düşmanımız değil."

"Yanlış ifade ettim," dedi Amaram. "Ancak *Kholin* askerlerinin bizim krallığımızla Jah Keved arasındaki sınıra gönderildiğini görmezden gelemiyorum. Sizin askerleriniz vatanımızı kurtarmak için savaşacaklarken, *benim* adamlarım günlerini kayaları kazarak geçiriyor. Özellikle pek çoğu hâlâ yüceprenslerine sizin suikast düzenlettiğinizi düşündükleri için moralleri etkileniyor. Bunu siz de fark ediyorsunuzdur."

"Umuyorum ki şu anki liderleri onları böyle yanlış düşüncelerden vazgeçirmek için çalışmıştır."

Amaram en sonunda Dalinar'ın gözlerine bakmak için döndü. O öfkesprenleri hâlâ oradaydı ama Amaram'ın ses tonu yine de düzgün ve askerîydi. "Berrakbey. Sizin gerçekçi biri olduğunuzu biliyorum. Ben kariyerimi sizi örnek alarak şekillendirdim. Dürüst olmak gerekirse, onu öldürmüş *olsanız* bile, ki bunu reddetmek zorunda olduğunuzu biliyorum, bunun için size saygı duyardım. Torol bu ülke için bir külfetti.

"Benim de öyle olmadığımı *kanıtlamam* için bana bir şans verin. Fırtınalar adına, Dalinar! Elindeki en iyi muharip general benim ve bunu sen de biliyorsun. Torol şöhretim gözünü korkuttuğu için yıllarca beni boşa harcadı. Aynı hatayı sen de yapma. Beni *kullan.* Bırak Thaylen tüccarlarının ayaklarını öpmek yerine Alethkar için savaşayım! Ben..."

"Yeter," diye tersledi Dalinar. "Sana verilen emirleri uygula. Kendini bana *böyle* kanıtlayacaksın."

Amaram geri çekildi, sonra kasıtlı bir gecikmeden sonra Dalinar'a selam verdi. Topuğunun üzerinde hızla döndü ve şehre doğru yürüdü.

Bu adam... diye düşündü Dalinar. Ona bu adanın savaşın ön cephesine ev sahipliği yapacağını söylemeyi planlıyordu ama konuşmanın ucunu kaçırmıştı. Eh, Amaram istediği savaşı çok çabuk elde edebilirdi, yeterince kısa bir süre sonra planlama toplantısında kendisi de öğrenecekti.

Arkasındaki taşlardan ayak sesleri geldi ve mavi üniformalar giyen bir grup adam platonun kıyısında Dalinar'a katıldı. "Onu azıcık öldürmek için izninizi istiyorum komutanım," dedi köprücülerin lideri Teft.

"Birini nasıl 'azıcık' öldürebilirsin asker?"

"Yapabilirim," dedi Lyn. "Mızrak eğitimine daha yeni başladım. Yanlışlıkla oldu deriz."

"Hayır, hayır," dedi Lopen. "Azıcık öldürmek mi istiyoruz? Kuzenim Huio yapsın komutanım. Azıcık şeylerin uzmanı o."

"Boyum kısa diye?" dedi Huio bozuk Alethçesiyle. "Şükret sabrım azıcık değil."

"Sadece seni de muhabbete dâhil etmeye çalışıyorum Huio. Çoğu insanın seni gözünden kaçırdığını biliyorum. Çok kolay oluyor çünkü..."

"Hazır ol!" diye komut verdi Dalinar, gerçi gülümsemesine de engel olamamıştı. Hızla sıraya girdiler. Kaladin onları iyi eğitmişti.

"Toplantıya kadar... otuz yedi dakikanız var baylar," dedi Dalinar kolundaki saate bakarak. "Ve, ee... bayanlar. Geç kalmayın."

Kendi aralarında sohbet ederek hızla uzaklaştılar. Kısa bir süre sonra Navani, Jas-

nah ve Renarin de Dalinar'a katıldı ve tekrar bilek saatini kontrol ettiğini gören kansı ona muzipçe sırıttı. Fırtına kapası kadın sadece koluna bir cihaz takarak toplantılara zamanından önce gelmeye başlamasına neden olmuştu.

Onlar toplanırken Fen'in oğlu Yeminkapısı platformuna çıktı ve Dalinar'ı sıcak bir şekilde selamladı. "Toplantıyı yapacağımız tapınağın yukarısında sizin için odalar hazırlattık. Ben de... eh, Yeminkapısı'yla anında geri dönebileceğiniz için burada odaya *ihtiyacınız* olmadığını biliyoruz ama..."

"Memnuniyet duyarız evlat," dedi Dalinar. "Dinlenmek ve düşünmek iyi olur."

Genç adam sırıttı. Dalinar o diken diken kaşlara hiçbir zaman *alışamayacaktı*.

Platformdan aşağıya indiler ve Thaylenli bir muhafız işaret verdi. Bir kâtip de uzakalemle bir sonraki naklin yapılabileceğinin haberini gönderdi. Dalinar izlemek için durakladı. Bir dakika sonra Yeminkapısı'nın etrafını çevreleyen bir ışık yanıp söndü. Bugünlerde Yeminkapıları neredeyse aralıksız bir şekilde kullanılıyordu. Cihazı bugün Malata çalıştırıyordu, bu gittikçe onun görevi hâline geliyordu.

"Amca?" diye seslendi Jasnah Dalinar oyalanırken.

"Sadece kimin geldiğini merak ediyorum."

"Senin için kayıtları alabilirim..." dedi Jasnah.

Yeni gelenlerin şatafatlı kıyafetler giymiş bir grup Thaylen tüccan olduğu ortaya çıktı. Etrafları muhafızlarla çevrili ve büyük sandıklar taşıyan birkaç adamın eşlik ettiği tüccarlar geniş rampadan aşağıya doğru yürüdü.

"Yine bankacılar," dedi Fen'in oğlu. "Roshar'ın sessiz ekonomik çöküşü devam ediyor."

"Çöküş mü?" dedi Dalinar, şaşırmıştı.

"Bütün kıtadaki bankacılar şehirlerden çekiliyor," dedi Jasnah, eliyle işaret etti. "Aşağıda Eski Semt'in ön tarafındaki kale gibi binayı görüyor musun? Orası Thaylen Mücevher Rezervi."

"Bundan sonra yerel hükûmetler ordularına maaş vermekte zorluk yaşayacaklar," dedi Fen'in oğlu yüzünü buruşturarak. "Ruhsatlı uzakalemler kullanarak buraya yazmak ve kürelerin onlara sevk edilmesini istemek zorunda kalacaklar. Bir Yeminkapısı'na yakın olmayan herkes için lojistik anlamda bir kâbusa dönüşecek."

Dalinar kaşlarını çattı. "Tüccarları oldukları yerde kalmaları ve şehirlerini desteklemeleri için teşvik edemez misiniz?"

"Komutanım!" diye cevap verdi. "Tüccarları *askerî* otoriteye itaat etmeleri için mi zorlayacağız?"

"Sorumu unut," dedi Dalinar Jasnah ve Navani'yle bakışarak. Navani büyük olasılıkla çok büyük bir gaf olan bu lafına sevgiyle gülümsedi ama Dalinar Jasnah'nın muhtemelen kendisiyle aynı fikirde olduğundan şüphe ediyordu. O büyük bir ihtimalle bankalara el koyar ve savaşı finanse etmek için kullanırdı.

Renarin oyalanarak tüccarları seyrediyordu. "Getirdikleri mücevherler ne kadar büyük?" diye sordu.

"Berrakbey?" dedi Fen'in oğlu yardım için Dalinar'a bir bakış atarak. "Küreler. Normal küreler."

"Daha büyük mücevherler var mı?" diye sordu Renarin. Onlara doğru döndü. "Şehrin herhangi bir yerinde?"

"Elbette, çok sayıda," dedi Fen'in oğlu. "Her şehirde olduğu gibi burada da çok güzel parçalar var. Ee... neden sordunuz Berrakbey?"

"Öylesine," dedi Renarin. Başka bir şey söylemedi.

Dalinar odasındaki bir lavabodan yüzüne su çarptı, şehrin en üst seviyesi olan Kraliyet Semtl'nde Talenelat Tapınağı'nın yukarısındaki bir villanın içindeydi. Bir havluyla yüzünü kuruladı ve Fırtınababa'ya seslendi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Ben Insanoğlu gibi hissetmem. İnsanoğlu gibi hastalanmam. Ben var olurum. Fırtınababa gürüldedi. *Yok edilebilirdim ama. Binlerce parçaya kıyılabilirdim. Sadece düşman kendini Terbiye'den gelebilecek bir saldırıya açık bırakmaktan korktuğu için hayattayım.*

"Üçüncü tanrı mı? O hâlâ yaşıyor o zaman."

Evet. Onunla karşılaştın.

"*Ben* mi karşılaştım?"

Hatırlamıyorsun. Ama normalde O saklanır. Korkaklık.

"Belki bilgeliktir," dedi Dalinar. "Gecegözcüsü..."

O değil.

"Evet söylemiştin. Gecegözcüsü de senin gibi. Ama başkaları da var m? Sen ya da Gecegözcüsü gibi sprenler? Tanrıların gölgeleri olan sprenler."

Bir... üçüncü kardeş var. O bizimle değil.

"Saklanıyor mu?"

Hayır. Uyuyor.

"Anlat."

Hayır.

"Ama..."

Hayır! Onu rahat bırak. Onu yeterince incittiniz.

"Peki," dedi Dalinar havluyu bırakarak ve pencereye yaslandı. Hava tuz kokuyor, ona daha zihninde netleşmemiş bir şeyleri hatırlatıyordu. Hafızasındaki son bir delik. Bir deniz yolculuğu.

Ve Vadi'yi ziyareti.

Dalinar lavabonun yanında duran dolaba bir baktı, üzerinde tanıdık olmayan Thaylen rünleriyle yazılmış bir kitap duruyordu. Yanında Alethi rünleriyle yazılmış küçük bir not "Yol. Kral," diyordu. Fen ona bir hediye bırakmıştı, *Kralların Yolu*'nun Thaylence bir nüshası.

"Başardım," dedi Dalinar. "Onları birleştirdim Fırtınababa. Yeminimi tuttum ve insanları bir araya getirdim, bölmek yerine birleştirdim. Belki de bu bir nebze de olsa sebep olduğum acılar için kefaret olabilir."

Fırtınababa cevap olarak gürüldedi.

"O... bizim hislerimizi umursuyor muydu?" diye sordu Dalinar. "Şeref, Yaradan? İnsanoğlunun çektiği acılar gerçekten O'nun umurunda mıydı?"

Umursuyordu. O zamanlar nedenini anlamıyordum ama şimdi anlıyorum. Garaz tutkunun yegâne sahibi olduğunu iddia ettiği için yalan söylüyor. Fırtınababa durakladı. *Hatırlıyorum... son zamanlarında... Şeref yeminler konusunda daha takıntılı bir hâle* gelmişti. *Yeminin arkasındaki anlamdan daha önemli olduğu zamanlar vardı. Ama Şeref, tutkusu olmayan bir canavar değildi. İnsanoğlunu sevdi. Sizi savunurken öldü.*

Dalinar villalarının ortak alanına çıktığında Navani'nin Taravangian'ı misafir ettiğini gördü. "Majesteleri?" diye sordu Dalinar.

"İstersen bana Vargo diyebilirsin," dedi Taravangian Dalinar'a bakmadan avluda volta atıyordu. "Bana gençken böyle derlerdi..."

"Sorun nedir?" diye sordu Dalinar.

"Sadece endişeliyim. Âlimlerim... Boş ver Dalinar. Bir şey yok. Saçmalık işte. Ben... ben bugün iyiyim." Durdu ve açık gri gözlerini kapatarak sıktı.

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet. Ama bugün kalpsiz olunacak bir gün değil. O yüzden endişeleniyorum."

Kalpsiz mi? Ne demek istiyordu?

"Kendini kötü hissediyorsan toplantıya katılmayabilirsin," dedi Navani.

Taravangian çabucak reddetti. "Gelin. Gidelim. Toplantı başladığı zaman... daha iyi olurum. Eminim."

◆
◆ ◆

Dalinar tapınağın ana odasına adımını atarken toplantıyı *hevesle* beklediğini fark etti.

Ne kadar garip bir fikirdi. Gençliğinin ve orta yaşlarının büyük kısmını politikadan ve toplantıların bitmek bilmeyen gevezeliklerinden korkarak geçirmişti. Şimdi ise *heyecanlıydı*. Bu odanın içinde muhteşem bir şeylerin ana hatlarını görebiliyordu. Azish heyeti Kraliçe Fen'i sıcak bir şekilde selamlamış, hatta Vezir Noura Fen'e Thaylen misafirperverliğine teşekkür etmek için yazdığı bir şiiri takdim etmişti. Fen'in oğlu özellikle Renarin'in yanına oturmuş ve onunla sohbet etmişti. İmparator Yanagawn tahtının üzerinde rahat görünüyordu, etrafı müttefikleri ve dostlarıyla çevriliydi.

Köprü Dört, Yüceprens Aladar'ın muhafızlarıyla şakalaşırken pencere pervazına tünemiş olan Hudutaşar Lift ise kafasını bir yana eğmiş dinliyordu. Üniformalı beş kadın gözcünün dışında havah giyen iki kadın da Köprü Dört'e katılmıştı. Ellerinde defter ve kalemler vardı ve kâtiplerin çoğu zaman müfrezelerinin sembollerini taktıkları yer olan kol yenlerinin üst taraflarına Köprü Dört armaları dikmişlerdi.

Alethi yüceprensleri, Azish vezirleri, Parlayan Şövalyeler ve Thaylen amiralleri tek bir odada toplanmıştı. Emul'un Birincisi zor durumdaki ülkesine destek veren Aladar'la strateji konuşuyordu. General Khal ve Teshav, üzerinde babasının Parezırhı'yla kapının yanında dimdik duran en büyük oğulları Halam Khal'a bakışlar atan Yezier prensesiyle konuşuyorlardı. Ortada politik bir evliliğin söylentileri vardı. Bir Alethi ile bir Makabaki prensliği arasında yüzlerce yıldır ilk defa böyle bir şey konuşuluyordu.

Onları birleştir. Bir ses sözleri Dalinar'ın zihninde fısıldadı, aylar önce görüler gelmeye ilk başladığı zamanki tonla çınlıyordu.

"Zaten öyle yapıyorum," diye fısıldayarak cevap verdi Dalinar.

Onları birleştir.

"Fırtınababa, bu sen misin? Neden sürekli bunu söylüyorsun?"

Ben bir şey söylemedim.

Kendi düşünceleriyle Fırtınababa'dan gelen şeyleri ayırt etmek gittikçe zorlaşıyordu. Görüler ve hatıralar Dalinar'ın beyninin içinde yer açmak için birbirleriyle mücadele ediyordu. Zihnini boşaltmak için daire şeklindeki tapınak odasının etrafında yürüdü. Duvarlardaki Dalinar'ın becerileriyle iyileştirdiği freskler Elçi Talenelat'ı Yokelçilerin karşısında verdiği çok sayıdaki savaştan birkaçında tasvir ediyordu.

Bir duvara Tarat Denizi'ni ve çevresindeki bölgeleri gösteren büyük bir harita asılmıştı, donanmalarının yerlerini gösteren işaretler vardı. Dalinar bunun yanına gelir ve incelerken oda sessizleşti. Bir an için tapınağın kapılarından dışarı bir bakış atarak körfeze doğru baktı. Donanmalarındaki daha hızlı gemilerden birkaçı şimdiden gelmişti, hem Kharbranth'ın hem de Azir'in bayrakları dalgalanıyordu.

"Ekselanslan," dedi Dalinar Yanagawn'a. "Askerlerinizle ilgili haberleri paylaşabilir misiniz?"

İmparator rapor vermesi için Noura'ya izin verdi. Ana donanmaları bir günden daha yakındı. Öncüleri ya da Noura'nın deyişiyle gözcü gemileri düşmanın ilerlediğine dair herhangi bir belirtiye rastlamamıştı. Fırtınaların arasındaki bu zamanda düşmanın harekete geçeceğinden endişelenmişlerdi ama şimdiye kadar hiçbir iz yoktu.

Amiraller Thaylen Şehri'ni korurken denizlerde en iyi şekilde nasıl devriye gezileceği üzerine tartışmaya başladı. Bu konuşma Dalinar'ı memnun etmişti çünkü amiraller Thaylen'e yönelik gerçek tehlikenin büyük ölçüde geçtiğini düşünüyor gibi görünüyorlardı. Bir Veden yüceprensi yaya bir gözcüsünü Marat'ın limandaki gemileri sayabilecek kadar yakınına kadar göndermeyi başarabilmişti. Kıyı boyunca çeşitli koylar ve iskelelerde yüzden fazla sayıda gemi bekliyordu. Her nedense henüz yelken açmaya hazır değillerdi, bu ise bir nimetti.

Toplantı devam ederken Fen geç de olsa herkesi selamladı, Dalinar da en başından toplantıyı onun yönetimine bırakmış olması gerektiğini fark etti. Kraliçe Thaylen'in savunmalarını tarif etti ve lonca ustalarının Amaram'ın askerleri hakkında belirttiği endişelerden bahsetti. Görünüşe göre âlem yapıyorlardı.

Amaram buna bozuldu. Bütün hatalarına rağmen düzenli bir ordu yönetmeyi severdi.

Bu tartışmanın sonlarına doğru bir ara Dalinar Renarin'in oturduğu yerde rahatsızca kımıldandığını fark etti. Azish kâtipleri ittifak için hazırladıkları kural ve yönetmeliklerden bahsetmeye başlarken Renarin kısık bir sesle müsaade isteyerek gitti.

Dalinar sıkıntılı görünen Navani'ye bir baktı. Jasnah takip etmek için ayağa kalktı ama ona küçük bir deste belge getiren bir kâtip tarafından yolu kesildi. Kâğıtları aldı ve birlikte incelemek için Navani'nin yanına geçti.

Ara mı versek, diye düşündü Dalinar bilekliğindeki saate bakarak. Daha sadece bir saat olmuştu ve Azishlerin kurallar konusunda hevesli oldukları belliydi.

Fırtınababa gürüldedi.

Ne oldu, diye düşündü Dalinar.

Bir şeyler... Bir şey geliyor. Bir fırtına.

Dalinar ayağa kalkarak odada etrafına baktı, suikastçıların saldırmasını bile bekliyordu. Ani hareketi Azish vezirlerden birinin dikkatini çekmişti, çok büyük bir şapkası olan kısa bir adamdı.

"Berrakbey?" diye sordu tercümanı vezirden gelen bir kelimeyle.

"Ben..." Dalinar bunu hissedebiliyordu. "Yanlış bir şey var."

"Dalinar? Neden bahsediyorsun?" diye sordu Fen.

Bir anda odanın her tarafında uzakalemler yanıp sönmeye başladılar. Bir düzine yakut yanıp sönüyordu. Dalinar'ın kalbi duracak gibi oldu. Çeşitli kâtipler uzakalemlerini kutulardan ya da kemerlerinden çıkarır ve yazmaya başlamaları için yerleştirirken yerde dalgalanan sancaklar gibi beklentisprenleri Dalinar'ın etrafında yükseldi.

Jasnah kendi uzakalemlerinden birinin de yanıp söndüğünü fark etmedi. Navani'yle birlikte okudukları şeye kendini fazla kaptırmıştı.

"Dinmezfırtına az önce Shinovar'ı vurmuş," diye açıkladı en sonunda Kraliçe Fen, bir kâtibin omzunun üzerinden okumuştu.

"İmkânsız!" dedi İalai Sadeas. "Sonuncusunun üzerinden sadece beş gün geçti! Dokuz günde bir geliyorlar."

"Evet, eh, sanırım yeterince yerden teyit ettik," dedi Fen başıyla uzakalemleri işaret ederek.

"Bu fırtına çok yeni," dedi Teshav. Okurken şalını çekip sıkıştırdı. "Gerçekten hareketlerini tahmin edebilecek kadar iyi tanımıyoruz. Steen'den gelen raporlar bu sefer çok şiddetli olduğunu, daha öncekinden daha hızlı ilerlediğini söylüyor."

Dalinar ürperdiğini hissetti.

"Bize ulaşması ne kadar sürer?" diye sordu Fen.

"Daha saatler var," dedi Teshav. "Yücefırtınanın Roshar'ın bir ucundan diğerine ulaşması bir gün sürebiliyor ve Dinmezfırtına daha yavaş."

"Ama bu daha hızlı ilerliyor," dedi Yanagawn tercümanı aracılığıyla. "Gemilerimiz ne kadar uzakta? Onları nasıl koruyacağız?"

"Rahat olun Ekselanslan," dedi Fen. "Gemiler yakın ve kıyının çok daha ilerisindeki yeni limanımız hem batıdan hem de doğudan korunaklı. Sadece gemileri askerleri indirmek için burada durdurmak yerine doğrudan oraya göndermemiz gerek."

Çeşitli gruplar Tashikk'teki kaynaklanndan raporlar alırlarken oda konuşmalarla uğulduyordu, onlar da İri, Steen hatta Shinovar'daki kendi kaynaklarından aldıkları haberleri iletiyor olacaklardı.

"Kısa bir ara vermeliyiz," dedi Dalinar herkese. Dikkatleri dağılmış olan diğerleri de kabul ettiler ve gruplara ayrılarak odanın içinde dağıldılar. Dalinar sandalyesinde arkasına yaslanarak tuttuğu bir nefesi bıraktı. "Durum çok da kötü değil. Bununla başa çıkabiliriz."

Bu değildi, dedi Fırtınababa. Gürüldedi, devam ederken endişeli sesi iyice alçaldı. *Daha fazlası var.*

Dalinar tekrar ayağa fırladı, içgüdüsel olarak elini yana uzatıp parmaklannı açarak artık sahip olmadığı bir Kılıç'ı çağırmaya çalışmıştı. Köprü Dört anında fark etti, servis masasından aldıkları yiyecekleri bırakarak mızraklannı kaptılar. Başka kimse fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ama... neyi fark edeceklerdi ki? Hiçbir saldırı olmadı. Her tarafta konuşmalar devam ediyordu. Navani ve Jasnah hâlâ yan yana durmuş okuyorlardı. Navani'nin nefesi kesildi, eminelini ağzına götürdü. Jasnah dudaklarını iyice sıkarak Dalinar'a baktı.

Onlann mesajı fırtına hakkında değil, diye düşündü Dalinar, sandalyesini onlara doğru çekti. "Pekâlâ," diye fısıldadı odadaki diğer gruplardan duyamayacaklan kadar uzakta olmalanna rağmen. "Ne oldu?"

"Şafak dilinin çevirisinde büyük bir ilerleme kaydedilmişti," diye fısıldadı Navani. "Kharbranth'daki ekipler ve Jah Keved'deki manastırlar bizim görüler aracılığıyla onlara sağladığımız temel bilgileri kullanarak birbirlerinden bağımsız olarak haber gönderdi. Sonunda çeviriler elimize ulaşmaya başladı."

"Bu iyi, değil mi?" dedi Dalinar.

Jasnah içini çekti. "Amca, tarihçilerin tercüme etmek için *en* hevesli oldukları parçanın adı Eila Stele. Diğer kaynaklar bunun çok eski, hatta belki tarihteki en eski yazılı belge olduğunu iddia ediyor, Elçiler'i tarafından yazıldığı söylenir. Bugün nihayet elimize ulaşan çeviriye göre bu yazıt uzun, çok uzun bir süre önce Yokelçilerin Roshar'a *ilk kez* gelişine tanıklık eden birinin anlatısı gibi görünüyor. İlk Issızlık'tan bile önce."

"Atalarımın kanı," dedi Dalinar. İlk Issızlık'tan önce mi? *Son* Issızlık biteli dört bin yıldan fazla olmuştu. Metin İlk Issızlık'tan mı bahsediyordu? Tamamen bilinmeyen olaylardan bahsediyor olmalıydı. "Peki... bunu okuyabiliyor muyuz?"

" 'Başka bir dünyadan geldiler,' " diye okudu Navani kâğıttan. " 'Bizim, sprenlerin ve Dalgalann dokunması yasak güçleri kullanarak. Tehlikeli güçleri kullanarak geldiler. Kendi diyarlannı yok ettiler ve bize yalvararak geldiler.

" 'Onları kabul ettik, tanrıların emrettiği gibi. Başka ne yapabilirdik ki? Mahsun bir halktı, yuvaları yoktu. Bizi yok eden merhametimiz oldu. Çünkü ihanetleri tanrılarımıza kadar bile uzandı; sprenlere, taşa ve rüzgâra.

" 'Başkadünyalılardan sakının. Hainlerden. Dilleri tatlı ama zihinleri kana susamış olanlardan. Onları aranıza almayın. Onların yardımına koşmayın. Doğru adlandırıldılar Yokelçi diye, çünkü yokluk onları takip etti. Duyguyu içine çeken boş bir çukur. Yeni bir tanrı. Onların tanrısı.

" 'Bu Yokelçiler şarkı bilmez. Roshar'ı duymazlar ve nereye gitseler sessizliği gö-

türürler. Yumuşak görünüyorlar, kabukları yok ama sertler. Sadece tek bir kalpleri var ama gerçekten yaşamıyorlar.' "

Navani kâğıdı indirdi.

Dalinar kaşlarını çattı. *Bu saçmalık,* diye düşündü. *İlk işgal etmeye gelen parshmenlerin kabuklarının olmadığını mı iddia ediyor? Ama yazar parshmenlerin kabukları olması gerektiğini nereden bilebilirdi? Hem bu şarkılarla ilgili kısım da ne demek...*

Birden parçalar yerine oturdu. "Bunu bir insan yazmamış," diye fısıldadı.

"Evet amca," dedi Jasnah. "Yazar bir Şafakezgici, Roshar'ın gerçek yerlilerinden biri. Şafakezgicileri, sık sık öne sürüldüğü gibi spren değil. Elçiler de değillerdi. Onlar parshmendiler. Ve dünyalarına kabul ettikleri halk, başkadünyalılar..."

"Bizdik," diye fısıldadı Dalinar. Buzlu suya atılmış gibi üşüyordu. "Yokelçi ismini verdikleri bizlz."

Jasnah içini çekti. "Bir süredir bundan şüpheleniyordum. İlk Issızlık, *insanlığın* Roshar'ı işgaliydi. Dalgabağlama kullanarak kazara önceki dünyamızı yok ettikten sonra buraya geldik ve bu dünyayı parshmenlerin elinden aldık. Parlayanlar'ı yok eden gerçek işte bu."

Fırtınababa Dalinar'ın zihninde gümbürdedi. Dalinar Navani'nin elinde tuttuğu o kâğıda bakakalmıştı. Bu kadar küçük, önemsiz gibi görünen bir kâğıt içinde böyle bir uçurum yaratmıştı.

Bu doğru, değil mi, diye düşündü Dalinar Fırtınababa'ya. *Fırtınalar adına... Biz vatanımızın savunucuları değiliz.*

Biz işgalcileriz.

Yakınlarda Taravangian alçak sesle kâtipleriyle tartışıyordu, sonra nihayet ayağa kalktı. Boğazını temizledi ve diğer gruplar da yavaş yavaş sessizleşti. Azish heyeti hizmetkârlarına sandalyelerini tekrar ortaya doğru taşıttılar ve Kraliçe Fen de yerine geri döndü ama oturmadı. Kollarını kavuşturmuş ayak duruyor, rahatsız görünüyordu.

"Huzursuz edici haberlerim var," dedi Taravangian. "Uzakalemle daha yeni geldi. Berrakbey Kholin'le ilgili. Tartışma çıkarmak istemem ama..."

"Hayır," dedi Fen. "Ben de duydum. Bir açıklama istiyorum."

"Aynı fikirdeyiz," dedi Noura.

Dalinar ayağa kalktı. "Bunun rahatsız edici olduğunun farkındayım. Benim... benim buna alışacak zamanım olmadı. Belki de bunu erteleyebilir ve öncelikle fırtına üzerine yoğunlaşabilir miyiz? Bu konuyu daha sonra da konuşabiliriz."

"Olabilir," dedi Taravangian. "Evet, olabilir. Ama bu ciddi bir sorun. Bu savaşta haklı taraf olduğumuza inanıyorduk ancak insanoğlunun kökenleriyle ilgili bu haberler beni huzursuz etti."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Fen.

"Veden çevirmenlerinden gelen haberlerden. İnsanların başka bir dünyadan geldiğini iddia eden antik metinler?"

"Aman," dedi Fen. "Tozlu kitaplar ve filozoflar için fikirler. *Benim* öğrenmek istediğim bu yücekral işi!"

"Ne *yücekralı*?" diye sordu Yanagawn tercümanı aracılığıyla.

"Hatip Zetah'dan bir kompozisyonum var," dedi Fen elindeki kâğıtlan avcuna vurarak. "Kral Elhokar'ın Alethkar'a gitmek için yola çıkmadan önce Dalinar'ı imparator olarak kabul etmeye *yemin ettiğini* iddia ediyor."

Vezir Noura ayağa fırladı. *"Ne!?"*

"İmparator abartıyor!" dedi Dalinar bu beklenmedik saldırı yönüne tepki vermeye çalışarak. "Bu Alethilerin iç meselesi."

Navani yanında ayağa kalktı. "Oğlum sadece Dalinar'la olan politik ilişkisi hakkın-

da endişeliydi. Hepiniz için bir açıklama hazırlamıştık, hem yüceprenslerimiz nüfuzumuzu sizin ülkelerinize yaymaya *çalışmadığımızı* teyit edebilir."

"Ya bu?" dedi Noura elindeki kâğıtları kaldırarak. "*Bunun* için de bizlere bir açıklama hazırlamış mıydınız?"

"Nedir o?" diye sordu Dalinar kendini hazırlayarak.

"Bizimle *paylaşmadığınız* iki görünün kayıtları," dedi Noura. "Garaz olarak bilinen bir varlıkla karşılaştığın ve konuştuğun söyleniyor."

Dalinar'ın arkasında Lift'in nefesi kesildi. Dalinar ona ve kendi aralarında mırıldanan Köprü Dört'ün üyelerine doğru bir baktı.

Bu çok kötü, diye düşündü. *Çok fazla. Kontrol edemeyeceğim kadar hızlı.*

Jasnah ayağa fırladı. "Bunun itibarımızı yok etmek için yapılan planlı bir girişim olduğu açıkça ortada. Birileri *kasıtlı olarak* bu bilgileri aynı anda yayıyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu Noura Alethçe. "Dalinar Kholin, sen *düşmanımızla görüştün mü?*"

Navani kolunu kavradı. Jasnah belli etmeden kafasını salladı: *Buna cevap verme.*

"Evet," dedi Dalinar.

"O sana Roshar'ı yok edeceğini söyledi mi?" diye sordu Noura üstüne basa basa.

"Ya bu antik belge?" dedi Taravangian. "Parlayanlar'ın bir dünyayı yok ettiklerini iddia ediyor. Dağılmalarına sebep olan şey bu değil miydi? Güçlerinin kontrol edilemeyeceğinden endişe etmiyorlar mıydı!"

"Ben hâlâ bu yücekral saçmalığını çözmeye çalışıyorum," dedi Fen. "Eğer başka bir kralın sana hizmet yemini etmesine izin vermişsen bu nasıl sadece Alethilerin iç meselesi' olabiliyor?"

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Navani ve Jasnah öne çıkarak gelen saldırılara cevap verdiler ama Dalinar sadece sandalyesine çöküp kaldı. Her şey dağılıyordu. Savaş meydanındakiler kadar keskin olan bir kılıç ittifakının kalbine saplanmıştı.

İşte korktuğun buydu, diye düşündü. *Orduların gücünün değil, kâtiplerin ve bürokratların endişeleri üzerinde dönen bir dünya.*

Ve az önce bu dünyada ustalıkla arkasından vurulmuştu.

Dokuz tane Yaradılmamış olduğundan eminim. O kadar çok efsane ve isim var ki, yanlış yorumlayarak iki Yaradılmamış'ı bir tane gibi ele almış olabilirim. Bir sonraki bölümde bu konudaki teorilerimden bahsedeceğim.

Mitika, Hessi, sayfa 266

Kaladin bir kadının öpücüğünü hatırlıyordu.

Tarah özeldi. Bir levazım subayının koyugözlü kızı Tarah babasına işinde yardım ederek büyümüştü. Safkan Alethi olmasına rağmen omuzlardan askılı ve dizin hemen altında biten önlük benzeri eski moda bir Thaylen tarzında elbiseleri tercih ederdi. Bunun altına çoğunlukla pek çok koyugözün satın almaya parasının yetmeyeceği kadar parlak renklerde düğmeli gömlekler giyerdi. Tarah az küreyle çok iş yapmayı bilirdi.

O gün Kaladin bir kütüğün üzerinde oturmuştu, terlemiş, gömleğini çıkarmıştı. Güneş batarken hava soğuyor, o da günün son anlarının tadını çıkanyordu. Mızrağı kucağındaydı; beyaz, kahverengi ve siyah bir taşla oynuyordu. Renkleri değişiyordu.

Güneşin sıcaklığı ona arkadan sarılıp kollarını göğsüne dolayan birinin sıcaklığı tarafından yankılandı. Kaladin nasırlı bir eli onun yumuşak elinin üzerine koyarak Tarah'nın kokusunu içine çekti, kolalanmış üniformalar, yeni deriler ve diğer temiz şeyleri hatırlatıyordu.

"İşin erken bitmiş," dedi Kaladin. "Bugün giydirelecek yeşilasmalar olduğunu sanıyordum."

"Geri kalanını yeni gelen kıza verdim."

"Şaşırdım. O kısmı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Fırtınalar adına," dedi Tarah önüne dolanırken. "Ölçülerini alırken *o kadar* utanıyorlar ki. 'Oğlum, kıpırdama. Alt tarafı göğsüne bir mezura dayadım, asılmıyorum ya ...' " Kaladin'in mızrağını kaldırıp alıcı gözle inceledi, dengesini sınadı. "Keşke senin için yeni bir mızrak talebinde bulunmama izin versen."

"Bunu seviyorum. Yeteri kadar uzun bir tanesini bulmak çok uzun zamanımı aldı."

Tarah düz olup olmadığını kontrol etmek için mızrağı bir gözünün önünden ileriye doğru uzattı. Kaladin için talebi kendisi yapmadığı için buna güvenmeyecekti. Bugün kahverengi bir eteğin altına yeşil giymişti, siyah saçları arkadan bir kuyrukla toplanmıştı. Hafifçe tombul, yuvarlak yüzü ve sağlam yapısıyla Tarah'nın güzelliği hemen belli olmayan bir şeydi. Kesilmemiş bir mücevher gibiydi. Ne kadar fazla bakar, doğal özelliklerini ne kadar çok keşfedersen, o kadar çok severdin. Ta ki bir gün bu kadar harika bir şeyi daha önce hiç görmediğini fark edene kadar.

"Yeşilasmaların arasında delikanlılar var mı?" diye sordu Kaladin ayağa kalkıp Tien'in taşını cebine koyarken.

"Fark etmedim."

Kaladin homurdanarak diğer manga komutanlarından biri olan Gol'a el salladı. "Yardıma ihtiyacı olabilecek çocuklara karşı gözümü açık tutmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama meşguldüm. Bugün Kholinar'dan bir kervan geldi." Kaladin'e doğru eğildi. "Paketlerden birinde gerçek un vardı. Bana iyilik borçlu olan bir iki kişiyi dürtükledim. Sana babamın Thaylen ekmeğini denetmek istediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Bu gece bunu halledebiliriz diye düşündüm."

"Baban benden nefret ediyor."

"Lafımı dinlemeye başladı. Dahası ekmeğine iltifat eden herkesi sever."

"Akşam antrenmanım var."

"Antrenmanın daha yeni bitti."

"Sadece ısınmayı bitirdim." Başını kaldırıp Tarah'ya baktı, sonra yüzünü ekşitti. "Akşam antrenmanını ben ayarladım Tarah. Gitmem şart. Hem senin bütün akşam meşgul olacağını sanıyordum. Belki yarın öğle yemeğinde olur, ne dersin?"

Tarah'yı yanağından öptü ve mızrağını geri aldı. Tarah konuştuğu zaman sadece bir adım uzaklaşmıştı.

"Ben gidiyorum Kal," dedi arkasından.

Kaladin kendi ayağına takılıp tökezledi, sonra hızla arkasını döndü. "*Ne?*"

"Tayin oluyorum," dedi. "Bana yüceprensin evinde kâtiplik işi teklif ettiler, Yas Kümbeti'nde. İyi bir fırsat, özellikle de benim gibi biri için."

"Ama..." Kaladin'in ağzı açık kaldı. "*Gitmek* mi?"

"Sana burada böyle ortalıkta değil yemekte söylemek istemiştim. Bunu yapmak zorundaydım. Babam yaşlanıyor, sonunda Harap Ovalar'a gönderilebileceğinden endişeli. Eğer işi alabilirsem o da benimle gelebilir."

Kaladin elini başına koydu. Öylece gidemezdi, gidebilir miydi?

Tarah yürüyerek yaklaştı, parmaklarının uçlarında yükseldi ve Kaladin'i dudaklarından hafifçe öptü.

"Sen... gitmesen olmaz mı?" diye sordu.

Tarah başını iki yana salladı.

"Belki ben de tayin olabilirim." dedi Kaladin. "Yüceprensin ev muhafızlarına."

"Bunu yapar mısın?"

"Ben..."

Hayır, yapmazdı.

O taşı cebinde taşıdığı sürece, kardeşinin ölümünün hatırası zihninde hâlâ taze olduğu, açıkgözlü yücebeyler önemsiz savaşlarında gençleri öldürttüğü sürece olmazdı.

"Ah, Kal," diye fısıldadı Tarah, sonra kolunu sıktı. "Belki bir gün sadece ölülerin değil, yaşayanların da yanında olmayı öğrenirsin."

Tarah gittiken sonra ondan iki mektup almıştı, Yas Kümbeti'ndeki hayattan bahsediyordu. Birilerine mektupları okuması için para vermişti.

Hiç cevap göndermedi. Çünkü aptaldı, çünkü anlamıyordu. Çünkü erkekler genç ve öfkeliyken hata yaparlardı.

Çünkü Tarah haklıydı.

Kaladin garip ormanda yoldaşlarına önderlik ederken zıpkınını omzuna dayadı. Yolun bir kısmını uçarak gelmişlerdi ama geriye kalan az miktardaki Fırtınaışığı'nı saklamaları gerekiyordu.

Bu yüzden de son iki günü yürüyerek geçirmişlerdi. Ağaçlar ve yine ağaçlar, aralarında uçuşan hayatsprenleri, arada bir geçen balıkların ruhları. Syl öfkesprenleri ya da başka avcı yaratıklarla karşılaşmadıkları için şanslı olduklarını söyleyip duruyordu. Ona göre bu orman garip bir derecede sessiz, garip bir derecede boştu.

Vahşi ormanlardakilere benzeyen ağaçlar yerlerini koyu kızıl gövdeleri ve uçlarında küçük mineral filizlerine dönüşen bordo kristallerden dalları olan daha yüksek, heybetli ağaçlara bırakmıştı. Engebeli obsidyen manzara derin vadiler ve sonu gelmeyen yüksek tepelerle doluydu. Yollarını bulmak için şaşmaz bir rehber olan hareketsiz güneşe rağmen Kaladin yanlış yöne ilerliyor olabileceklerinden endişe etmeye başlıyordu.

"Fırtınalar adına, köprücü," dedi Adolin arkasından yokuşu tırmanırken. "Bir mola versek?"

"Tepenin üstünde," dedi Kaladin.

Fırtınaışığı olmadan Shallan en arkada kalıyordu, Desen de yanındaydı. Yorgunluksprenleri yukarısındaki havada büyük tavuklar gibi dönüyordu. Her ne kadar Shallan kendini zorlamaya çalışsa da bir asker değildi ve çoğu zaman hızlarındaki en büyük sınır o oluyordu. Elbette onun haritacılık becerisi ve Thaylen Şehri'nin yerini tam olarak hatırlayan hafızası olmasaydı büyük ihtimalle nereye gidecekleri konusunda hiçbir fikirleri olmazdı.

Neyse ki hiçbir takip işareti yoktu. Yine de Kaladin fazla yavaş ilerlediklerinden endişe ediyordu.

Yaşayanlar için orada ol, demişti Tarah ona.

Grubu obsidyenin düzgün sertleşmemiş krem gibi çatlayarak bozuk bir zemin yarattığı bir yerin yanından geçirerek bu tepenin üzerine çıkardı. Endişe onu sürüklüyordu. Acımasızca, adım adım.

Yeminkapısı'na ulaşmak *zorundaydı.* Kholinar'daki gibi başarısız *olmayacaktı*.

Tepenin üzerine ulaşırken yanında tek bir parlayan rüzgârspreni alevlendi. Tepede kendini ruhlardan bir denize yukarıdan bakarken buldu. Bir sonraki vadide binlerce ve binlerce mum ışığı duruyor cam boncuklardan kocaman bir okyanusun üzerinde hareket ediyorlardı.

Thaylen Şehri.

Adolin yanına geldi, sonra en sonunda Shallan ve üç spren de. Shallan içini çekti ve yere çöktü, tırmanışın zorlaması yüzünden hafif hafif öksürüyordu.

Işıklar denizinin içinde iki devasa spren vardı, Kholinar'da gördüklerine çok benziyorlardı. Bir tanesi pek çok renkle ışıldarken öbürü yağlı bir siyahla parlıyordu. İkisi de ayakta duruyor, bir bina kadar yüksek mızraklar tutuyorlardı. Yeminkapısı'nın bekçileriydi ve yozlaşmış gibi görünmüyorlardı.

Onların altında cihazın kendisi büyük taş bir platform şeklindeydi, boncukların üzerinden uzanan ve kıyıya gelen geniş, uzun beyaz bir köprüsü vardı.

O köprü ise yüzlerce, belki binlerce düşman sprenden oluşan bir ordu tarafından korunuyordu.

Eğer haklıysam ve araştırmalarım doğruysa, o zaman geriye bir soru kalıyor. Dokuzuncu Yaradılmamış kim? Gerçekten de Dai-Gonarthis mi? Eğer öyleyse, Aimia'nın tamamen yok olmasına gerçekten onun hareketleri neden olmuş olabilir mi?

Mitika, Hessi, sayfa 307

Dalinar Kraliçe Fen'in ona tahsis ettiği odada yalnız başına duruyor, pencereden batıya bakıyordu. Ufuğun çok ötesindeki Shinovar'a doğru. Atlar ve tavuklar gibi acayip hayvanların olduğu bir diyar. Tabli bir de insanların.

Diğer hükümdarları aşağıdaki tapınakta tartışırken bırakmıştı, söylediği her şey sadece aralarındaki uçurumun daha da derinleşmesine neden oluyormuş gibi görünüyordu. Ona güvenmiyorlardı. Ona hiçbir zaman gerçekten güvenmemişlerdi. Dalinar'ın gerçekleri onlardan gizlemesi de haklı olduklarını kanıtlamıştı.

Fırtınalar adına. Kendine *öfkeliydi.* O görüleri yayınlamış olması gerekirdi, Elhokar'la ilgili meseleyi diğer hükümdarlara derhâl anlatmış olması gerekirdi. Üzerine o kadar çok yük binmişti ki. Hatıraları... aforoz edilmesi... Adolin ve Elhokar için duyduğu endişe...

Bir parçası ne kadar ustalıkla yenilmiş olduğundan etkilenmeden edemiyordu. Kraliçe Fen Dalinar'ın samimi olmadığından endişe ediyordu, düşman da Dalinar'ın gizli politik emellerinin olduğunun mükemmel bir kanıtını göndermişti. Noura ve Azishler güçlerin tehlikeli olduğundan endişe ediyor, Kayıp Parlayanlar hakkında fısıldaşıyorlardı. Düşman onlara Dalinar'ın aldatıcı görüler tarafından yönlendirildiğine ima etmişti. O kadar sık felsefeden bahseden Taravangian'a ise düşman savaşın ahlaki temellerinin çürük olduğunu anlatmıştı.

Ya da belki bu Dalinar'ın kendisi içindi. Taravangian bir kralın ülkesi adına korkunç şeyler yapmakla haklı olacağını da söylemişti. Ama Dalinar...

Bir kez olsun Dalinar yaptığı işin *doğru* olduğunu zannetmişti.

Gerçekten buraya ait olduğunuzu mu düşünüyordun, diye sordu Fırtınababa. *Roshar'ın yerlisi olduğunuzu mu?*

"Evet," dedi Dalinar. "Ben... aslen Shinovar'dan geldiğimizi düşünmüştüm."

O size verilmiş olan diyardı, dedi Fırtınababa. *Buraya getirdiğiniz bitki ve hayvanların yetiştirilebileceği bir yer.*

"Bize verilenlerle yetinmeyi başaramadık."

Hangi insanoğlu ne zaman elinde olanla yetinmiştir ki?

"Hangi zalim hükümdar, 'Bu kadar yeter' dedi ki?" diye fısıldadı Dalinar bir keresinde Gavilar'ın söylediği sözleri hatırlayarak.

Fırtınababa gümbürdedi.

"Yaradan bunu Parlayanlarından sakladı," dedi Dalinar. "Bunu öğrendikleri zaman yeminlerini bozdular."

Sadece ondan değil. Bunlar hakkındaki hatıralarım... garip. İlk başta tam uyanık değildim, sadece bir fırtınanın spreniydim. Ondan sonra bir çocuk gibiydim. Ölmekte olan bir tanrının son telaşlı günlerinde değişerek şekillendim.

Ama hatırlıyorum. Hıyanet'e sebep olan sadece insanoğlunun gerçek kökeni değildi. İnsanoğlunun bir öncekine yaptığı gibi bu dünyayı da yok edeceğine dair açık ve güçlü korkuydu. Parlayanlar yeminlerini bu yüzden bozdular, senin de yapacağın gibi.

"*Yapmayacağım*," dedi Dalinar. "Ben Parlayanlarımın atalarıyla aynı kaderi paylaşmalarına izin *vermeyeceğim.*"

Öyle mi?

Dalinar'ın dikkati aşağıdaki tapınaktan çıkan bir grup ağırbaşlı adama kaydı. Köprü Dört mızraklarını omuzlarına atmış, başları öne eğik bir şekilde sessizce merdivenlerden iniyordu.

Dalinar köprücüleri durdurmak için villasından fırladı ve koşa koşa merdivenlerden aşağıya doğru indi. "Nereye gidiyorsunuz?" diye hesap sordu.

Köprücüler durdu, sıraya girip hazır ola geçtiler.

"Komutanım," dedi Teft. "Urithiru'ya dönmeyi düşündük. Urithiru'da bıraktığımız arkadaşlar Parlayanlar'la ilgili gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Keşfettiğimiz şey işgal edilmekte olduğumuzu değiştirmiyor," dedi Dalinar.

"Kendi vatanlarını geri almaya çalışan bir halk tarafından işgal ediliyoruz," dedi Sigzil. "Fırtınalar adına. Ben olsam ben de öfkeli olurdum."

"Bizim iyi adamlar olmamız gerekiyordu, anlarsınız ya?" dedi Leyten. "Fırtına kapası hayatlarımızda bir kez olsun iyi bir amaç uğruna savaşacaktık."

Kendi düşüncelerinin yankılarıydı. Dalinar itiraz edemiyordu.

"Kal ne diyor, bakacağız komutanım," diye cevap verdi Teft. "Komutanım. Yanlış anlamayın lütfen ama onun söyleyeceklerini merak ediyoruz. Geri kalanlarımız bilmediği zamanlarda bile o işin doğrusunu bilir."

Peki ya geri dönmezse, diye düşündü Dalinar. *Ya hiçbiri geri dönmezse?* Dört hafta olmuştu. Daha ne kadar Adolin ve Elhokar hâlâ hayattaymış gibi davranmayı sürdürebilirdi ki? O acı diğerlerinin arkasında saklanıyor, Dalinar'la alay ediyordu.

Köprücüler kollarını çaprazlayarak Dalinar'a kendilerine has selamlarını verdi, sonra izin vermesini beklemeden gittiler.

Geçmişte Şeref buna karşı önlem alabilmişti, dedi Fırtınababa. *Parlayanlar'ı bu dünyanın ilk sahipleri olmadıkları hâlde davalarının haklı olduğuna ikna etti. Düşman şu anda sizi öldürmeye çalışırken atalarınızın yaptıklarının ne önemi vardı ki?*

Ama Hıyanet'ten önceki günlerde Şeref ölüyordu. O zamanki şövalyeler gerçeği öğrendiğinde Şeref onlara destek olmadı. Aklı başında değildi, Asude Saraylar'ı yok etmek için kullanılan antik silahlar olan Şafakparelerinden bahsetti. Şeref... Dalgabağlayanların Roshar'a da aynı şeyi yapacağını söyledi.

"Garaz da aynı şeyi iddia etmişti."

Bulanık da olsa, O geleceği görebiliyor. Yine de ben... şimdi daha önce hiçbir zaman anlamadığım şekilde anlıyorum. Eski Parlayanlar yeminlerini ihanet ettikleri için bozmadılar. Onlar dünyayı korumaya çalışıyordu. Onları zayıflıkları için, yeminlerinden döndükleri için suçluyorum. Ama anlıyorum da. Bunu hatırlatarak beni lanetledin insan.

Tapınaktaki toplantı bitmiş gibi görünüyordu. Azish heyeti merdivenlerden inmeye başladı.

"Düşmanımız değişmedi," dedi Dalinar onlara. "İttifaka hâlâ ihtiyaç var."

Tahtırevanla taşınan genç imparator Dalinar'a bakmıyordu bile. Garip bir şekilde Azish heyeti Yeminkapısı'na değil, şehre doğru inen bir yola ilerliyordu.

Sadece Vezir Noura onunla konuşmak için durakladı. "Jasnah Kholin haklı olabilir," dedi vezir Azişçe. "Eski dünyamızın yok edilişi, gizli görüleriniz, bu sizin yücekral olmanız konusu... Hepsinin aynı anda ortaya çıkması fazlasıyla büyük bir tesadüfe benziyor."

"O zaman bizim oyuna getirilmekte olduğumuzu görebiliyorsunuz."

"Gerçekleri kullanılarak oynanan bir oyun Kholin," dedi Noura Dalinar'ın gözlerine bakarak. "Yeminkapısı'nın tehlikeli olduğu gerçeğini. Sizin bu güçlerinizin *tehlikeli* olduğu gerçeğini. Bunu inkâr edin."

"Edemem. Bu ittifakı yalanlar üzerinde inşa etmeyeceğim."

"*Ettin* bile."

Dalinar derin bir nefes aldı.

Noura kafasını salladı. "Gözcü gemilerimizi alacak ve askerlerimizi taşıyan donanmaya katılacağız. Sonra bu fırtınanın geçmesini bekleyeceğiz. Ondan sonra da... bekleyeceğiz. Taravangian Yeminkapıları'nı kullanmak zorunda kalmadan imparatorluğumuza dönebilmemiz için gemilerini kullanabileceğimizi söyledi."

Onu taşımak için bekleyen tahtırevana binmedi ve imparatorun arkasından yürüyerek gitti.

Diğerleri de Dalinar'ın etrafından merdivenleri inmeye başladı. Mazeret uyduran Veden yüceprensleri. Onun uzağından dolaşan lonca konseylerinden Thaylen açıkgözler. Alethi yüceprensleri ve kâtipleri, Dalinar'ın yanında olduklarını belirtiyorlardı ama Alethkar tek başına başaramazdı.

Tapınağı en son terk eden Kraliçe Fen oldu.

"Sen de mi beni terk ediyorsun?" diye sordu Dalinar.

Kraliçe güldü. "Nereye gideyim yaşlı tazı? Bir ordu buraya geliyor. Hâlâ senin meşhur Alethi piyadelerine ihtiyacım var, sizi kovmaya cesaret edemem."

"Ne kadar gönülsüzsün."

"Aa, belli oluyor mu? Şehrin savunmasını kontrol etmeye gidiyorum, eğer bize katılmaya karar verirsen duvarlarda olacağız."

"Güvenine ihanet ettiğim için üzgünüm Fen," dedi Dalinar.

Kraliçe omzunu silkti. "Bizi fethetmeye gerçekten niyetli olduğunu düşünmüyorum Kholin. Ama garip bir şekilde... keşke endişelenmek için sebebim *olsaydı* diyorum. Benim görebildiğim kadarıyla, sen tam da bu gemiyle birlikte cesurca batacağın zamanda iyi bir adama dönüşmüşsün. Bunun övgüye değer bir şey olduğunu düşünüyorum... Ta ki eski Karadiken'in onu batırmaya çalışan herkesi çoktan öldürmüş olacağını hatırlayana kadar."

Fen ve eşi bir tahtırevana bindi. İnsanlar Dalinar'ın yanından geçip gitmeye devam ediyorlardı ama en sonunda Dalinar sessiz tapınağın önünde tek başına kaldı.

"Üzgünüm Dalinar," dedi Taravangian alçak bir sesle arkasından. Dalinar arkasını döndüğünde yaşlı adamı merdivenlerde otururken bulduğu için şaşırdı. "Ben herkesin

aynı haberleri aldığını sanmıştım ve ortaya dökmenin en iyisi olacağını düşünmüştüm. Bunları beklemiyordum..."

"Bu senin hatan değil," dedi Dalinar.

"Ama yine de..." Taravangian ayağa kalktı ve yavaş yavaş yürüyerek merdivenleri inmeye başladı. "Üzgünüm Dalinar. Korkarım ki artık senin yanında yer alamayacağım."

"Neden?" dedi Dalinar. "Taravangian, sen benim şimdiye dek tanıştığım en pragmatik hükümdarsın! Bana politik açıdan gerekli olan şeyleri yapmanın öneminden bahseden sen değil miydin?!"

"Şimdi yapmak zorunda olduğum şey de bu Dalinar. Keşke açıklayabilseydim. Beni affet."

Dalinar'ın ricalarını görmezden gelerek topallaya topallaya merdivenlerden indi. Güçlükle hareket eden yaşlı adam bir tahtırevana bindi ve gitti.

Dalinar merdivenlerin üzerinde çöktü.

Bunu saklamak için elimden geleni yaptım, dedi Fırtınababa.

"Bir yalanı yaşamaya devam edelim diye mi?"

Tecrübelerime göre insanoğlunun en iyi yaptığı şey budur.

"Bizi aşağılama."

Ne? Bu son altı yıldır bir canavar değilmişsin gibi davranmaya çalışmakla senin yaptığın şey de o değil miydi? Onu sen öldürmemişsin gibi yapmıyor muydun Dalinar?

Dalinar irkildi. Yumruğunu sıktı ama burada dövüşebileceği bir şey yoktu. Dalinar'ın eli yanına düştü, omuzları çöktü. En sonunda ayağa kalkarak sessiz bir şekilde villasına çıkan taş basamakları tırmandı.

DÖRDÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

VENLİ • RYSN • TEFT

Marat'ta bir mağarada bir hafta yaşadıktan sonra Venli Kholinar'ın dışında ona verilen taş inziva yerini özler olmuştu. Yeni evi eskisinden de sadeydi, sadece uyumak için bir battaniyesi ve kalabalıkların ona getirdiği balıkları pişirdiği basit bir ateş vardı.

Kirlenmeye, zavallı görünmeye başlamıştı. Kaynaşıkların istediği de buymuş gibi görünüyordu: yabanlarda yaşayan bir münzevi. Görünüşe bakılırsa onu dinlemeye getirdikleri yerel kalabalıklar için böylesi daha ikna edici oluyordu, çoğu eskiden Thaylenlilerin köleleriydi. Venli'ye burada "Tutku" ve duygular hakkında Alethkar'dakinden çok daha fazla konuşması emredilmişti.

"Benim halkım artık öldü," dedi Venli artık aşina olduğu konuşmayı tekrar ederken Yıkım'da. "O son saldırıda fırtınayı çekerken şarkı söyleyerek öldüler. Ben kaldım ama halkımın görevi tamamlandı."

Bu sözler *canını yakıyordu*. Halkı *tamamen* yok olmuş olamazdı... Değil mi?

"Gün artık sizin Tutku'nuza ait," diye devam etti Komuta'da. "Biz kendimize duyduğumuz şarkılar yüzünden 'dinleyiciler' dedik. Sizin kökleriniz bu ama sizler sadece dinlemeyeceksiniz, söyleyeceksiniz. Atalarınızın ritimlerini ve Tutku'larını yakalayın! Savaşa yelken açmalısınız. Geleceğiniz için, çocuklarınız için! Ve bizim için. Siz yaşayabilesiniz diye ölenler için."

Artık her konuşmanın sonunda yapması emredildiği gibi arkasını döndü. Bu şarkıcıların bazıları Venli'nin halkının tarihi hakkında ayrıntılı bilgi istediği zaman onlarla konuşmasından beri sorulara cevap vermesine izin verilmiyordu. Bu onu meraklandırıyordu. Kaynaşıklar ve Yokspreniler Venli'nin kendisini amaçları doğrultusunda kullanırken bile onun halkının mirasından *korkuyor* olabilir miydi? Ya da başka sebepler yüzünden mi ona güvenmiyorlardı?

Elini kesesinin üzerine koydu. Garaz onun Dalinar Kholin'le birlikte o görüde olduğunu bilmiyor gibiydi. Arkasında bir Yokspreni Thaylenli şarkıcıları uzaklaştırdı. Venli mağarasına doğru hareketlendi ama sonra tereddüt etti. Mağara ağzının hemen üzerindeki kayalarda bir Kaynaşık oturuyordu.

"Kadim Kişi?" diye sordu.

Kaynaşık ona sırıttı ve kıkırdadı.

Yine bunlardan biri.

Mağaraya doğru devam etti ama Kaynaşık aşağı atladı ve Venli'yi kollarının altından yakaladı, sonra gökyüzüne taşıdı. Venli uzaklaştırmaya çalışarak ona vurma dürtüsünü zorlukla engelledi. Kaynaşıklar, hatta deli olanları bile, emir verilmeden ona asla dokunmuyordu. Bu adam onu aşağıdaki limanda duran pek çok gemiden birine taşıdı, Alethkar'da vaaz vererek geçirdiği ilk günlerde ona eşlik eden uzun boylu Kaynaşık Rine pruvada duruyordu. Sert bir şekilde güverteye indirilirken Rine ona bir bakış attı.

Maruz kaldığı muameleden dolayı Kiblr'de mırıldandı.

Rine Nispet'te mırıldandı. Bir yanlışın yapıldığının az da olsa kabul edilmesiydi, Venli'nin ondan alabileceği en büyük tepki buydu, o yüzden Tatmin'de mınıldanarak cevap verdi.

"Kadim Kişi?" diye sordu İhtiras'ta.

"Yelken açarken bize eşlik edeceksin," dedi Komuta'da. "İstiyorsan giderken kamaranda yıkanabilirsin. Su var."

Venli İhtiras'ta mırıldandı ve ana kamaraya doğru baktı. Etrafında yola çıkan donanmanın muazzam *boyutunu* düşünürken İhtiras Utanç'a kaydı. Bütün kıyı boyunca koylardan yüzlerce gemi yelken açıyordu, binlerce şarkıcıyla dolu olmalıydılar. Denizi ovalardaki kayafilizleri gibi kaplıyorlardı.

"Şimdi mi?" diye sordu Utanç'ta. "Hazır değildim! Bilmiyordum!"

"Bir şeye tutunman gerekebilir. Fırtına yakında gelecek."

Venli batıya baktı. Fırtına mı? Tekrar İhtiras'ta mırıldandı.

"Sor," dedi Rine Komuta'da.

"Topladığımız müthiş ordunun kuvvetini görebiliyorum. Ama... bu kadarına ihtiyacımız var mı? Kaynaşıklar kendi başlarına yeterli bir ordu değil mi?"

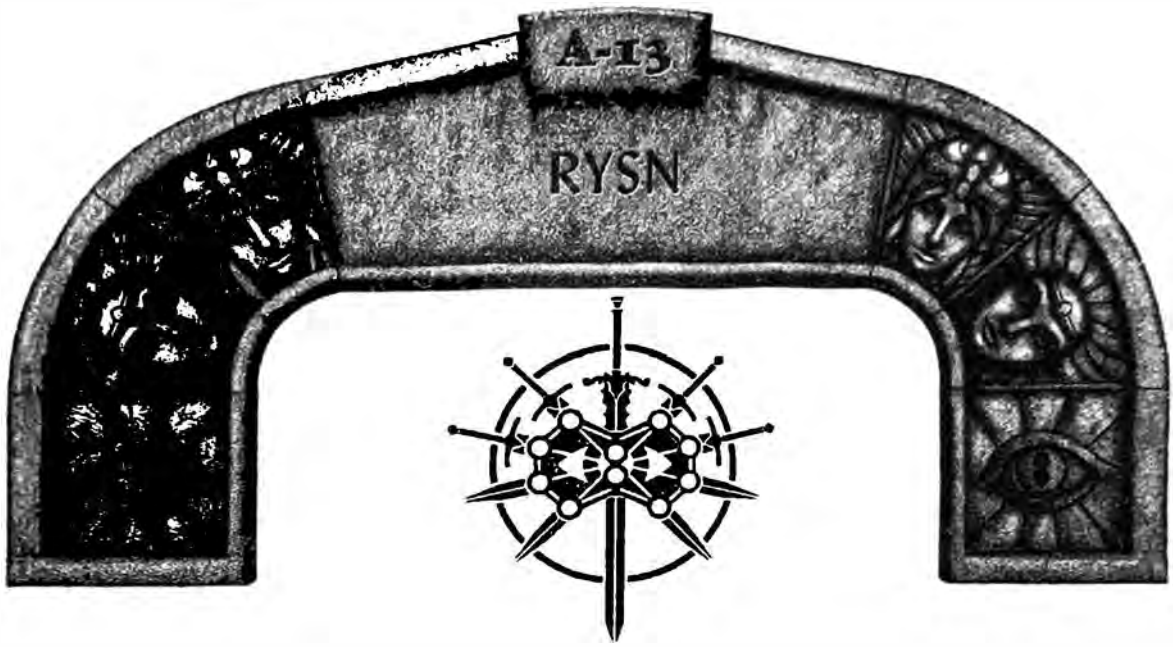
"Korkaklık mı?" diye Alay'da sordu Rine. "Savaşmak istemiyor musun?"

"Ben sadece anlamak istiyorum."

Rine yeni bir ritme geçti, Venli'nin nadiren duyduğu bir tanesiydi. Çekilme Ritmi yeni ritimlerin sakin bir temposu olan çok azından biriydi. "Aramızda en güçlü ve en yetenekli olanlar henüz uyanmadı, ama hepimiz uyanmış olsaydık bile bu savaşı tek başımıza yapmazdık. Bu dünya bizim olmayacak; torunlarımıza, size bırakmak için savaşıyoruz. Savaş kazanıldığı, intikamımız alındığı ve en sonunda vatanımızın güvenliği sağlandığı zaman en sonunda uyuyacağız. Nihayet."

Sonra kamarayı gösterdi. "Gidip hazırlan. Garaz'ın fırtınası bize yol gösterirken hızla gideceğiz."

Sanki sözlerini doğrulamak istermiş gibi batı ufkunda kırmızı bir yıldırım parladı.

Rysn sıkılmıştı.

Bir zamanlar Roshar'ın en ücra köşelerine kadar yürümüş ve tecritçi Shinlerle ticaret yapmıştı. Bir zamanlar babskıyla korsanlarla anlaşma yapmak için Buz Denizi'ne yelken açmıştı. Bir zamanında kasabalar kadar büyük olan Reshi kocakabuklarına çıkmıştı.

Şimdi ise Kraliçe Fen'in muhasebe defterlerini tutuyordu.

Güzel bir işti, Thaylen Mücevher Rezervi'nde bir ofisi vardı. Eski babskı Vstim ona bu işi almak için birilerine iyilik yapmıştı. Çıraklığı tamamlanmıştı, artık özgür bir kadındı. Artık bir öğrenci değildi. Bir ustaydı.

Sıkıntının ustası.

Sandalyesinde oturmuş, bir Liafor kelime bulmacasının kenarlarına çizimler karalıyordu. Rysn otururken dengesini koruyabiliyordu, gerçi bacaklarını hissedemiyordu ve utanç verici şekilde bazı vücut işlevlerini de kontrol edemiyordu. Hareket etmek için hamallarına muhtaçtı.

Kariyeri bitmişti. Özgürlüğü bitmişti. Hayatı *bitmişti*.

İçini çekti ve kelime bulmacasını eliyle itti. İşe geri dönme zamanıydı. Kraliçenin yapılmış ticari sözleşmelerinin ilgili noktalarını belirleyip mühürlenmeyi bekleyen anlaşmalara not etmek, kraliçenin Mücevher Rezervi'ndeki kişisel kasasını idare etmek, haftalık maliyet raporlarını hazırlamak ve yurt içi ve yurt dışındaki çeşitli Thaylen yatırımlarının vergilendirilebilir kazançların bir yüzdesi olarak kraliçenin maaşının hesaplamak gibi görevleri vardı.

Ne iş ama.

Bugün denetimi vardı, bu Fen'in hükümdarlarla toplantısına katılmasına engel olmuştu. Karadiken'i ve Azish imparatorunu görmek hoşuna gidebilirdi. Eh, toplantı bittikten sonra diğer yardımcılar ona haberleri getirirdi. Şimdilik denetim için hazırlanmaya devam ediyor, rezervde pencere olmadığı için küre ışığında çalışıyordu.

Ofisinin duvarları boştu. İlk başta seyahat ederek geçirdiği yıllardan kalmış andaçlarını asmıştı ama onlar Rysn'e artık sahip olamayacağı bir hayatı hatırlatıyordu. Umut vadeden bir hayatı. Aptalca bir kocakabuğun kafasından aşağı düşüp bu sakat sandalyesine konmasıyla biten bir hayatı. Artık anı olarak sakladığı tek şey bir saksı Shin çimeniydi.

Eh, bir de otların arasında uyuyan küçük yaratık. Chiri-Chiri hafifçe nefes alıyor, oyuklanna saklanmayan fazla embesil çimenleri dalgalandırıyordu. Toprak denilen bir şeyin içinde yetişiyorlardı, hiçbir zaman sertleşmeyen krem gibi bir şeydi.

Chiri-Chiri'nin kendisi Rysn'ın açık avcundan biraz daha uzun olan kanatlı küçük bir hayvandı. Reshiler onun bir larkin olduğunu söylemişti ve büyük bir kremcik boyutunda olsa da, çok daha kocaman bir yaratıkta olması beklenecek bir burnu, kabuğu ve bedeni vardı. Belki kanatlı bir baltatazısı olabilirdi. Kıvrak, küçük bir kanatlı yırtıcıydı. Gerçi bütün o tehlikeli görünüşüne rağmen kestirmeye kesinlikle bayılıyordu.

Rysn çalışmaya devam ederken Chiri-Chiri sonunda hareketlendi ve çimenlerin arasından bir bakış attı, sonra çenesiyle bir dizi tıkırtı sesi çıkardı. Masanın üzerine indi ve Rysn'ın ışık için kullandığı elmas markaya göz dikti.

"Hayır," dedi Rysn defterindeki sayıları tekrar kontrol ederken.

Chiri-Chiri yine tıkırdadı, sinsi sinsi mücevhere doğru yürüdü.

"Daha *yeni* yedin," dedi Rysn, sonra avcuyla larkini uzaklaştırdı. "Işık için ona ihtiyacım var."

Chiri-Chiri kızgınlıkla tıkırdadı, sonra kanatlarını müthiş bir hızla çırparak uçup odanın yukarısına fırladı, en sevdiği tüneklerden biri olan kapının üst pervazına kondu.

Kısa bir süre sonra kapının çalınmasıyla Rysn'ın sıkıntısı bölündü. "Girin," dedi. Yarı asistanı, yarı hamalı olan adamı Wmlak kafasını içeri uzattı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Rysn. "Denetçi erken geldi." Hep erken gelirlerdi.

"Evet ama..."

Rysn Wmlak'ın arkasında tanıdık görünen koni şeklinde tepesi düz bir şapka gördü. Wmlak geri adım attı ve mavi ve kırmızı cübbeler giymiş yaşlı bir adamı içeri buyur etti; adamın Thaylen kaşları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Yetmiş yaşını aşmış birisi için oldukça dinç olan Vstim'de bilge ama boyun eğmez bir hava vardı. Rahatsız edici olmayan bir hesapçılık. Kolunun altında küçük bir kutu taşıyordu.

Rysn zevkle nefesini tuttu, bir zamanlar olsa ayağa fırlayıp adamı kucaklayabilirdi. Şimdiyse tek yapabildiği orada oturmak ve ağzı açık bakmaktı. "Ama Yeni Natanan'a ticaret yapmaya gitmiştin!"

"Bugünlerde denizler güvenli değil," dedi Vstim. "Ve kraliçe Alethilerle zorlu pazarlıklarda yardımımı istedi. Pek istemesem de Majesteleri'nden bir tayini kabul etmek için geri döndüm."

Tayin...

"*Devlette mi?*" diye sordu Rysn.

"Ticaret bakanı ve nakliye tüccarları loncası için kraliyet temsilcisi."

Rysn'in ağzı daha da fazla açık kaldı. Bu *bütün krallıkta* bir sivilin atanabileceği en yüksek konumdu. "Ama... Babsk, Thaylen Şehri'nde *yaşamak* zorunda kalacaksın!"

"Eh, bugünlerde yaşlandığımı *hissediyorum.*"

"Saçmalık. Benim kadar hayat dolusun." Rysn bacaklarına şöyle bir baktı. "Daha bile fazla."

"Oturmaya itiraz edecek kadar değil ama..."

Rysn onun hâlâ ofisin girişinde ayakta durduğunu fark etti. Kazadan beri geçen bütün o aylara rağmen Vstim'e bir sandalye çekmek için ayağa fırlayacakmış gibi kollarıyla sandalyesini itti. Geri zekâlı.

"Lütfen, otur!" dedi odadaki diğer sandalyeye elini sallayarak. Vstim oturup kutusunu masaya koyarken Rysn de ona ikram edecek bir şeyler aradı, çaydanlığa ulaşmak için tehlikeli bir biçimde uzandı. Ne yazık ki çay soğuktu. Chiri-Chiri fabrial ocağındaki mücevherin içini boşaltmıştı.

"Bir yere yerleşmeyi kabul etmene inanamıyorum!" dedi Rysn bir kupa uzatırken.

"Bazıları bu fırsatın geri çevrilemeyecek kadar önemli olduğunu düşünüyor."

"Fırtına kapsın onları," dedi Rysn. "Bir şehre yerleşmek seni kurutur, bütün günü evraklarla uğraşmak ve sıkılmakla geçirirsin."

"Rysn," dedi Vstim elini tutarak. "Çocuğum."

Rysn bakışlarını kaçırdı. Chiri-Chiri aşağı uçtu ve başına kondu, Vstim'e sinirle tıkırdadı.

"Onu incitmeyeceğime söz veriyorum," dedi yaşlı adam sırıtarak ve Rysn'ın elini bıraktı. "İşte sana bir şey getirdim. Bak!" Bir yakut çentiği kaldırdı.

Chiri-Chiri düşündü, sonra Vstim'in elinin önüne uçtu ve küreye dokunmadan Fırtınaışığı'nı emdi. Işık ince bir ip gibi ona doğru uçtu ve Chiri-Chiri mutlulukla tıkırdadı, sonra çimen saksısına uçtu ve içine yerleşti, bir gözünü Vstim'in üzerinde tutuyordu.

"Görüyorum ki çimenleri hâlâ saklıyorsun," dedi Vstim.

"Bana saklamamı emretmiştin."

"Sen artık bir tüccar başısın Rysn! Yaşlı bir adamın emirlerine uymak zorunda değilsin."

Chiri-Chiri kımıldanırken çimenler hışırdadı. İçlerinde saklanmak için fazla büyüktü ama bu denemesine hiçbir zaman engel olmuyordu.

"Chiri-Chiri seviyor," dedi Rysn. "Belki hareket edemedikleri içindir. Biraz benim gibi..."

"İyileştirme gücü olan o Parlayan'a gitmeyi..."

"Evet. Yapamıyor. Kazanın üzerinden çok uzun zaman geçmiş, bu da uygun aslında. Bu benim bedelim, o kocakabuğun kenarından aşağı indiğim anda isteyerek yaptığım bir anlaşmanın ödemesi."

"Kendini kilit altında tutmak *zorunda* değilsin Rysn."

"Bu iyi bir iş. Bunu bana sen buldun."

"Çünkü başka bir ticaret seferine çıkmak istemiyordun!"

"Ne işe yarardım? Kişi güçlü bir konumdan ticaret yapmalıdır, benim bir daha asla yapamayacağım bir şey. Dahası yürüyemeyen tüccar mı olur? Ne kadar çok yürümek gerektiğini sen de biliyorsun."

Vstim yine elini tuttu. "Korktuğunu düşünmüştüm. Sağlam ve güvenli bir şeyler istediğini düşünmüştüm. Ama bir şeyler duyuyorum. Hmalka bana..."

"Amirimle mi konuştun?"

"Bunda ne var?"

"Buradaki çalışmalarım kusursuz," dedi Rysn.

"Endişe ettiği şey çalışmaların değil." Döndü ve çimenleri okşarak Chiri-Chiri'nin dikkatini eline çekti. Hayvan gözlerini kısarak eline baktı. "O çimeni aldığın zaman sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Yanımda tutmamı söyledin. Garip olduğunu düşünmeyi bırakana kadar."

"Her zaman peşin hükümlü olmuşsundur. Şimdilerde kendin hakkında bile, hem de başkalarından daha fazla. İşte, belki bu... Neyse, önce bir bak." Vstim kutuyu ona verdi.

Rysn kaşlarını çattı, sonra tahta kapağı açtı. İçinde sarılı beyaz bir ip duruyordu. Altında da bir kâğıt parçası mı vardı? Rysn kâğıdı çıkarıp okudu.

"Bir tapu belgesi," diye fısıldadı. "Bir *geminin mi?*"

"Yepyeni," dedi Vstm. "Üç direkli bir fırkateyn, hayatımda sahip olduğum en büyük gemi. Fırtınalar için fabrial dengeleyicileriyle donatılmış, en iyi Thaylen mühendisliğinin eseri. Kına Şehri'nin tersanelerinde inşa ettirmiştim, bu da neyse ki onu iki fırtınadan da korudu. Gemilerimden geriye artık ne kalmışsa işgale karşı kullanılması için kraliçeye verdim ama bunu sakladım."

"*Wandersail*," dedi Rysn geminin adını okuyarak. "Babsk sen *gerçekten* romantik adamsın. Bana o eski hikâyeye inandığını söyleme."

"İnsan gerçekleştiğine inanmadığı bir hikâyeye inanabilir." Gülümsedi. "Kimin kurallarına uyuyorsun Rysn? Kim seni burada kalmaya zorluyor? Gemiyi al. Gitl İlk ticaret seferini finanse etmek isterim, bir yatırım olarak. Ondan sonra bu boyuttaki bir gemiyi elinde tutabilmek için sıkı çalışman gerekecek!"

Rysn beyaz ipi şimdi tanımıştı. Altı metre uzunluğunda bir kaptan şeridiydi, geleneksel bir Thaylen sahiplik işareti olarak kullanılırdı. Buna kendi sancağını bağlayacak ve gemisinin halatlarının arasına asacaktı.

Bu servet değerinde bir hediyeydi.

"Bunu alamam," dedi Rysn kutuyu masaya koyarak. "Özür dilerim. Ben..."

Vstim şeridi ellerine tutuşturdu. "Önce bir düşün Rsyn. Artık seyahat edemeyen yaşlı bir adamın hatırına."

Rysn şeridi tuttu ve gözlerinin yaşardığını hissetti. "Nalet. Babsk bugün bir *denetçi* gelecek! Sakin ve kraliçenin kasasını inceletmeye hazır olmam gerekiyor!"

"Neyse ki denetçi seni gözünde birkaç yaştan çok daha kötü hâllerde de görmüş eski bir dost."

"...Ama sen ticaret bakanısın!"

"Kholin ve askerleriyle sıkıcı bir toplantıya götüreceklerdi beni," dedi Vstim öne doğru eğilerek. "Ama ben bunun için gelmekte ısrar ettim. Her zaman kraliçenin kasasını bizzat görmek istemişimdir."

Rysn gözyaşlarını sildi, ağırbaşlılığının bir kısmını geri toplamaya çalıştı. "Eh, başlayalım o hâlde. Seni temin ederim, her şey yerli yerinde."

Küre Kasası'nın kalın çelik kapısının açılması için üç sayı gereklyordu, her biri farklı odalarda olan üç kadrana girilmeliydi. Rysn ve diğer kâtipler bir sayıyı biliyordu, kapı muhafızları ikinci sayıyı koruyordu ve üçüncü numara ise genellikle kraliçe ya da hazine bakanı tarafından Vstim gibi bir denetçiye veriliyordu. Rastgele aralıklarla hepsi değiştiriliyordu.

Rysn bütün bunların büyük ölçüde bir gösteriden ibaret olduğunun farkındaydı. Parekılıçlarının olduğu bir dünyada kasanın gerçek savunması, binayı çevreleyen çok sayıda muhafız ve daha da önemlisi kasanın içindekilerin dikkatli bir şekilde hesabının tutulmasıydı. Her ne kadar romanlar kasanın soyulduğunu anlatan hikâyelerle dolu olsa da, gerçek hırsızlıklar sadece zimmetine para geçirebilenler tarafından yapılabilmişti.

Rysn kadranını doğru sayıya ayarladı, sonra odasındaki kolu çekti. Kasa kapısı en sonunda yankılanan bir gümleme sesiyle açıldı, hemen kadrandaki sayıları karıştırdı ve Wmlak'ı çağırdı. Hamalı içeri girdi ve Rysn'in sandalyesinin arka tutacaklarını aşağı bastırarak ön tarafının kaldırdı, sonra tekerlekleri üzerinde ilerleterek diğerlerinin yanına getirdi.

Vstim birkaç askerle birlikte şimdi açık olan kasa kapısının önünde duruyordu. Bugünün iç kapı muhafızı Tlik arbaletini hazır tutmuş girişi koruyordu. Kasanın içine yerleştirilmiş muhafızların dışarıdakilerle konuşabilmesi için bir açıklık vardı ama kapı içeriden açılamıyordu.

"Kraliçenin kişisel kasası için planlı denetleme," dedi Rysn ona. "Günün parolası: kortej."

Tlik başıyla onayladı, geriye çekildi ve arbaletini indirdi. Vstim elinde bir defterle içeri girdi, Kraliçe'nin Muhafızları'ndan biri de takip ediyordu. Çıkıntılı kaşlı, başı tıraş-

lanmış sert görünüşlü bir adamdı. Onları içeri girdiğinde Wmlak da Rysn'ı kasa kapısından içeri sürdü, kısa bir koridoru geçtiler ve başka bir muhafızın beklediği küçük bir açıklığa geldiler, bugün Fladm'dı.

Hamalı ellerini silkti, sonra Rysn'e başını salladı ve geri gitti. Tlik onun arkasından kasa kapısını kapattı, kapı yerine oturup kilitlenirken derin bir *güm* sesi çıktı. İç kasa muhafızları özel yetkili olmayan kimsenin içeri gelmesinden hoşlanmazdı, buna Rysn'in yardımcısı da dâhildi. Şimdi onu hareket ettirmek için muhafızların yardım etmesi gerekecekti ama ne yazık ki iri tekerlekli sandalyesi ana kasadaki raflarının arasına sığamayacak kadar büyüktü.

Rysn arkası tekerlekli sandalyesinden bir çuval sebze gibi alınıp yanlarda çubuklar olan daha küçük bir sandalyeye taşınırken eski babskının karşısında büyük utanç hissetti. En aşağılayıcı olan kısım taşınmaktı.

Muhafızlar diğer sandalyesini gerideki açıklıkta, alt kata inen merdivenlerin başında bıraktı. Sonra Tlik ve kraliçenin gönderdiği diğer muhafız çubuklardan tuttular, Rysn onun adını bilmiyordu, onu kasanın ana odasına taşıdılar.

Burada, bu çoğunlukla oturmasını gerektiren işi yaparken bile engelli olması büyük bir sorun yaratıyordu. Haklı sebepler yüzünden kasaya girmesine izin verilmeyen Chiri-Chiri'nin de kanatları uğuldayarak yanlarından geçmesiyle utancı iyice arttı. *O* nasıl içeri girmişti ki?

Tlik kıkırdadı ama Rysn sadece içini çekti.

Ana kasa odası kitaplıklara benzeyen metal raflarla doluydu, mücevher teşhir kutuları yerleştirilmişti. Bayat bir kokusu vardı. Hiçbir zaman değişmeyen ve hiçbir zaman değişmemesi istenen bir yerin kokusuydu.

Muhafızlar onu dar siraların biri boyunca taşıdı, kemerlerine bağlı kürelerden başka hiç ışık yoktu. Rysn kaptan şeridini kucağında tutuyor ve bir eliyle oynuyordu. Bu teklifi kabul edemezdi. Fazla cömert bir teklifti. Fazla inanılmazdı.

Fazla zordu.

"Ne kadar karanlık!" dedi Vstim "Bir milyon mücevherle dolu bir oda ama içerisi *karanlık*."

"Mücevherlerin çoğu dışarı çıkmaz," dedi Rysn. "Kişisel tüccar kasaları alt katta ve son zamanlarda herkesin getirip durduğu küreler yüzünden içlerinde çok az ışık var. Ama bunlar... bunlar her zaman burada."

Bu mücevherlerin sahipleri sık sık değişirdi ama bu sadece bir muhasebe defterinde yazan sayılarla yapılırdı. Thaylen sigortalı ticaret sisteminin bir özelliğiydi; herkes bu mücevherin burada olduğuna güvendiği sürece, büyük miktarlarda paralar herhangi bir şeyin çalınması tehlikesi olmadan el değiştirebiliyordu.

Her mücevhere bir numara atanıyordu ve bunlar hem mücevherin altındaki plakaya işlenir hem de üzerinde durduğu rafa yazılırdı. İnsanların alıp sattıkları şey işte bu numaralardı, Rysn sahibi olmak için ticaret yaptıkları şeyleri gerçekten gelip görmek isteyen kişilerin sayısının ne kadar az olduğuna hayret ediyordu.

"0013017-36!" dedi Vstim. "Benval Elması! Zamanında onu ben almıştım. Numarayı bile ezberlemiştim. Hıh. Düşündüğümden daha küçükmüş."

Rysn ve iki muhafız Vstim'i daha küçük metal kasa kapılarının olduğu arka duvara doğru götürdüler. Arkalarındaki ana kasa odası sessizdi, bugün çalışan başka kâtip yoktu, gerçi Chiri-Chirl içeride uçuşuyordu. Alçalarak kraliçenin muhafızının yanında havada durdu, kemerindeki kürelere göz koymuştu ama Rysn onu havada yakaladı.

Chirl-Chirl debelendi, Rysn'ın ellerinin içinde kanatlarını çırptı ve tıkırdandı. Rsyn kızardı ama sıkı tutmaya devam etti. "Pardon."

"Burası onun için ziyafet sofrası gibi olmalıl" dedi Tlik.

"Boş tabaklarla dolu bir masa," dedi Rsyn. "Kemerine dikkat et Tlik."

İki muhafız sandalyesini bir kasanın önünde yere koydu. Rysn boş eliyle cebinden bir anahtar çıkardı ve Vstim'e verdi. "Al. Kasa on üç."

Vstim kilidi açtı ve kasa içindeki kasayı açtı, yaklaşık bir dolap kadardı.

Dışarı ışık saçıldı.

İçerideki raflar mücevherler, küreler, takılar ve hatta mektuplar ve eski bir bıçak gibi sıradan nesnelerle doluydu. Ama koleksiyondaki en nefes kesici parça şüphesiz orta raftaki büyük yakuttu. Bir çocuğun kafası kadar büyük olan yakut ışıl ışıl parlıyordu.

Kralın Gözyaşı. Bu kadar büyük mücevherler duyulmamış değildi, çoğu kocakabuğun bu kadar büyük mücevherkalbi oluyordu. Kralın Gözyaşı'nı benzersiz yapan hâlâ parlıyor olmasıydı, kasaya ilk kilitlenmesinin üzerinden *iki yüzyıl* geçtiği hâlde.

Vsim bir parmağıyla dokundu. Işık öyle bir parlaklıkla yanıyordu ki oda güneş ışığı vuruyormuş gibi aydınlanıyordu, gerçi mücevherin rengi yüzünden kan kırmızısına boyanmıştı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Vstim.

"Âlimlerin anlayabildiği kadarıyla Kralın Gözyaşı Fırtınaışığı'nı hiç kaybetmiyor," dedi Rsyn. "Bu kadar büyük bir taşın bir aydan sonra tükenmesi *gerekirdi*. Kristalin örgüsüyle, kusur ya da bozukluk olmamasıyla ilgili bir şeyden kaynaklanıyormuş."

"On Şafak Taşı'nın bir parçası olduğu söylenir."

"Başka bir hikâye daha mı?"dedi Rysn. "Kesinlikle bir *romantiksin*."

Eski babskı gülümsedi, sonra işlerine engel olmaması için mücevherin üzerine bir kumaş örttü. Elindeki defteri açtı. "Daha küçük mücevherlerden başlayıp büyüklere doğru gidelim, tamam mı?"

Rsyn başıyla onayladı.

Kraliçenin Muhafızı, Tlik'i öldürdü.

Bir bıçağı doğrudan boğazına saplamıştı. Tlik tek kelime bile edemeden düştü, gerçi bıçağın kurtulma sesi Rysn'ı şok etmişti. Hain muhafız Vstim'e saldırırken sandalyesine vurarak Rysn'i yere devirdi.

Düşman, tüccarın hareketliliğini hafife almıştı. Vstim geri kaçınarak kraliçenin kasasına girerek bağırmaya başladı. "Katil! Hırsız var! Alarm!"

Rysn kendini devrilmiş sandalyeden kurtardı ve panik içinde kollarıyla sürünerek uzaklaştı, bacaklarını kütükler gibi sürüklüyordu. Katil babskının işini bitirmek için kasadan içeri uzandı ve Rysn bir inleme duydu.

Bir saniye sonra hain elinde büyük kırmızı bir ışıkla dışarı çıktı. Kralın Gözyaşı üzerindeki siyah kumaşa kuvvetle ışıldıyordu. Rysn Vstim'in kasanın içinde yan tarafını tutarak yere yığılmış olduğunu gördü.

Hain kapıyı tekmeleyerek kapattı ve yaşlı tüccarı içeri kilitledi. Rysn'e doğru bir bakış attı.

Ve bir arbalet okuyla vuruldu.

"Kasada hırsız var!" dedi Fladm'ın sesi. "Alarm!"

Rysn kendini bir mücevher rafına doğru çekti. Arkasındaki hırsız *ikinci* arbalet okunu da yedi ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Nasıl...

Hırsız bir adım attı ve zavallı Tlik'in arbaletini yerden aldı. Ayak sesleri ve bağırışlar alt kattaki muhafızların birkaçının Fladm'ı duyduğu ve merdivenlerden yukarı geldiklerini gösteriyordu. Hırsız arbaletle yakındaki rafların arasından bir kere ateş etti ve Fladm'ın acı çığlığı vurulduğunu gösterdi. Bir saniye sonra başka bir muhafız geldi ve kılıcıyla hırsıza saldırdı.

Yardım çağırması gerekirdi, diye düşündü Rysn rafın yanında büzülerek. Hırsız yüzüne bir darbe aldı, sonra mücevheri yere koydu ve muhafızın kolunu yakaladı. İkisi mücadele ettiler ve Rysn hırsızın yüzündeki yaranın kapandığını gördü.

İyileşiyor muydu? Bu... bu adam bir *Parlayan Şövalye* olabilir miydi?

Rysn'ın gözleri hırsızın yere bıraktığı büyük yakuta gitti. Dört muhafız daha kavgaya girdi, belli ki bir tane adamı kendi başlarına yenebileceklerini düşünüyorlardı.

Geride dur. Bırak onlar halletsin.

Chiri-Chiri bir anda yanından fırladı, dövüşenleri umursamıyor ve mücevhere doğru gidiyordu. Rysn larkini yakalamak için öne atıldı ya da daha doğrusu öne *devrildi* ama kaçırdı. Chiri-Chiri devasa yakutu kaplayan örtünün üzerine kondu.

Onun yanında hırsız muhafızlardan birini bıçakladı. Rysn yakutun ışığı altındaki korkunç savaş sahnesiyle yüzünü buruşturdu, sonra bacaklarını arkasından sürükleyerek ileri süründü ve mücevheri kaptı.

Rysn yakutu çekerek köşeye doğru giderken Chiri-Chiri sinirle tıkırdadı. Bir muhafız daha çığlık attı. Hızla yeniliyorlardı.

Bir şey yapmalıyım. Burada böyle oturamam, değil mi?

Rysn mücevheri kavradı ve rafların arasındaki açıklığa baktı. Koridora ve çıkışa kadar yüzlerce adım vardı, imkânsız bir mesafeydi. Kapı kilitliydi ama konuşma deliğinden yardım çağırabilirdi.

Ama neden? Eğer beş muhafız hırsızla başa çıkarmıyorsa sakat bir kadın ne yapabilirdi?

Babasının kraliçenin kasasında kilitli. Yaralı.

Aşması gereken uzun açıklığa bir daha baktı, sonra Vstim'in verdiği şeridi kullanarak yakutun örtüsünü sıkıca kapatıp bağladı ve taşmakla uğraşmamak için bileğine bağladı. Sonra raflar boyunca sürünmeye başladı. Chiri-Chiri arkasında yakutun üstüne binmiş geliyordu ve ışık zayıfladı. Diğer herkes hayatları için savaşırken küçük larkin kendine ziyafet çekiyordu.

Rysn beklediğinden daha hızlı ilerliyordu ama kısa süre sonra kolları ağrımaya başlamıştı. Arkasındaki dövüş bitti, son muhafızın sesi de kesildi.

Rysn çabalamaya devam etti, kendini çıkışa doğru çekerek sandalyesini bıraktıkları açıklığa ulaştı. Burada kan buldu.

Fladm giriş koridorunun eşiğinde yatıyordu, bir okla vurulmuştu, kendi arbaleti yanında yerde duruyordu. Rysn ondan birkaç adım uzakta yere yığıldı, kaslan yanıyordu. Fladm'ın kemerindeki küreler sandalyeyi ve alt kata inen merdiveni aydınlatıyordu. Artık aşağıdan yardım gelmeyecekti.

Fladm'ın bedeninin ötesindeki koridor çıkış kapısına uzanıyordu. "İmdat!" diye bağırdı Rysn. "Hırsız var!"

Diğer taraftan konuşma deliğinden gelen sesler duyduğunu düşündü. Ama... dışarıdaki muhafızların kapıyı açması zaman alacaktı çünkü üç sayıyı bilmiyorlardı. Belki bu iyiydi. Hırsız da kapı açılmadan dışarı çıkamazdı, değil mi?

Tabii bu Rysn'in hırsızla birlikte kilitli kaldığı anlamına geliyordu, Vstim ise kan kaybetmeye devam edecekti...

Arkasındaki sessizlik onu rahatsız ediyordu. Rysn zar zor Fladm'ın cesedine ulaştı ve arbaletiyle oklarını aldı, sonra kendini merdivene doğru çekti. Sırtüstü döndü, devasa yakutu yanına koydu ve duvara sırtını vereceği şekilde kendini doğrulttu.

Hantal silahı zorlanarak kasanın karanlığına doğrultarak ter içinde bekledi. İçeride bir yerlerden ayak sesleri geldi, yaklaşıyordu. Rysn titreyerek arbaleti sağa sola çevirdi, bir hareket arıyordu. Ancak o zaman arbalette *ok olmadığını* fark etti.

Nefesini tuttu, sonra aceleyle bir ok aldı. Çaresiz bir şekilde oktan arbalete bak-

tı. Silahı kurmak için öndeki üzengiye basıp sonra yukarı doğru çekmek gerekiyordu. Yapması kolaydı... eğer *basabiliyorsan* tabii.

Karanlıkta bir şekil belirdi. Giysileri parçalanmış, gölgeli eliyle ucundan kan damlayan bir kılıç tutan kel muhafızdı.

Rysn arbaleti indirdi. Ne fark edecekti? Savaşabileceğini mi düşünüyordu? Adam zaten iyileşebiliyordu.

Rysn yalnızdı.

Çaresizdi.

Yaşamak ya da ölmek umrunda mıydı?

Ben...

Evet. Evet, umurumda! Kendi gemimle yelken açmak istiyorum!

Ani bir bulanıklık karanlıktan fırladı ve hırsızın çevresinde uçtu. Chiri-Chiri gözle takip edilemeyecek bir hızla hareket ediyor, adamın etrafında uçuşarak dikkatini çekiyordu.

Rysn telaşla oku arbalete yerleştirdi, sonra kaptan şeridini yakutun kumaşından çıkardı ve bir ucunu arbaletin önündeki üzengiye bağladı. Diğer ucunu da ağır tahta sandalyesinin arkasına bağladı. Bundan sonra Chiri-Chiri'ye bir bakış attı ve tereddüt etti.

Larkin hırsızdan *besleniyordu*. Işıktan bir çizgi adamdan dışarı akıyordu ama bu garip, koyu *mor* bir ışıktı. Chiri-Chiri etrafında uçarak adamdan ışığı çekiyordu, hırsızın yüzü *eridi* ve altından mermer desenli bir deri göründü.

Bir parshmen mi? Bir tür maske mi takmıştı?

Hayır, bir Yokelçi. Homurdandı ve yabancı bir dilde bir şeyler söyleyerek Chiri-Chiri'ye eliyle vurdu, o da vızıldayarak karanlığa kaçtı.

Rysn arbaleti bir eliyle sıkı sıkı kavradı, sonra diğer eliyle sandalyesini uzun merdivenden aşağı itti.

Gürültüyle aşağı düşen sandalye şeridi de çekti. Rysn iki eliyle arbaleti tuttu. Şeridi sonuna kadar geren sandalye merdivenlerin ortasında durdu ve Rysn aynı anda bütün gücüyle arbaleti geri çekti.

Tık.

Kemerindeki bıçakla şeridi kesti. Hırsız ona doğru atıldı ve Rysn çığlık atarak döndü ve arbaletin tetiğini çekti. Düzgün nişan almayı bilmiyordu ama şansına hırsız tepesinde yükseliyordu.

Ok tam çenesine saplandı.

Hırsız yere düştü ve neyse ki hareket etmedi. Onu iyileştiren güç her ne idiyse gitmiş, Chiri-Chiri tarafından yutulmuştu.

Larkin vızıldayarak geldi ve karnına kondu, mutlulukla tıkırdıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rysn. Terler yüzünün iki yanından akıyordu. "Teşekkür ederim, *teşekkür...*" Durakladı. "Sen... büyüdün mü?"

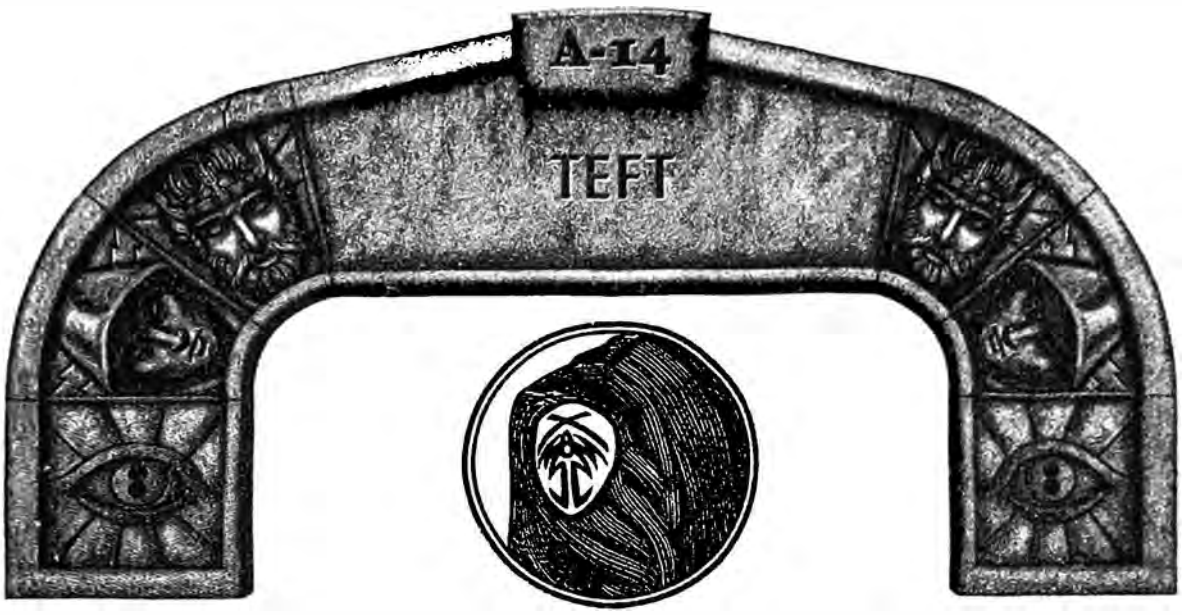
Chiri-Chiri mutlu mutlu tıkırdadı.

Vstim. İkinci anahtara ihtiyacım var.

Ve... o yakut, Kralın Gözyaşı. Yokelçiler onu çalmaya çalışıyordu.

Neden?

Rysn arbaleti bir kenara fırlattı, sonra kasa kapısına doğru süründü.

Teft idare edebiliyordu.

Bunu yapmayı öğreniyordun. İnsanların *çok fazla* endişelenmemesi için yaşamın normal kısımlarına tutunmayı. Böylece *fazla* güvenilmez olmuyordun.

Arada bir tökezliyordu. Bu güveni yıpratıyordu, bazen kendine idare edebildiğini söylemekte zorlanacağı kadar. İçinde bir yerlerde biliyordu ki bir gün yine yalnız kalacaktı. Köprü Dört de onun başını beladan kurtarmaktan bıkacaktı.

Ama şu an için Teft idare ediyordu. Yeminkapısı'nı çalıştıran Malata'ya başıyla selam verdi, sonra adamlarını platformun üzerinden geçirdi ve Urithiru'ya inen rampaya götürdü. Sessiz bir gruptu. Sadece birkaç tanesi öğrendiklerinin ne anlama geldiğini kavramıştı ama hepsi bir şeylerin *değiştiğini* hissediyordu.

Teft'e gayet mantıklı geliyordu. Şimdi kolay olamazdı, değil mi? Onun fırtına kapası hayatında olamazdı.

Koridorlardan dolaşan ve bir merdivenden inen bir yol onları kışlalarına geri götürüyordu. Yürürlerken koridorda Teft'in yanında bir kadın belirdi, onunla yaklaşık aynı boydaydı ve yumuşak mavi beyaz bir ışıkla parlıyordu. Fırtına kapası spren. Teft ona özellikle bakmadı.

Söyleyeceğin Kelimeler var Teft, dedi zihninin içinde.

"Fırtına kapsın seni," diye mırıldandı Teft.

Bu yola başladın. Ettiğin yeminleri diğerlerine ne zaman haber vereceksin?

"Ben öyle..."

Kadın aniden ona arkasını döndü, gerilmişti, dikkatle Köprü Dört kışlasına doğru giden koridora bakıyordu.

"Ne?" Teft durdu. "Bir sorun mu var?"

Çok büyük bir sorun. Çabuk koş Teft!

Hızla adamlarının önünde koşmaya başladı, arkasından bağırıştılar. Aceleyle kışlalarının kapısına ulaştı ve savurarak açtı.

Anında kan kokusu üzerine hücum etti. Köprü Dört'ün ortak odası darmadağındı ve yerde kan lekeleri vardı. Teft bağırdı, odaya koşarak daldığında arka tarafta üç ceset buldu. Mızrağını düşürdü; Kaya, Bisig ve Eth'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Hâlâ nefes alıyor, diye düşündü Teft Kaya'nın boynunu yoklayarak. *Hâlâ nefes alıyor. Kaladin'in eğitimini hatırla salak.*

"Diğerlerini kontrol edin!" diye bağırdı daha fazla köprücü yanına gelirken. Ceketini çıkardı ve Kaya'nın yaralarına bastırdı. Boynuzlyenliyl fena yaralamışlardı, bıçak gibi bir silahtan gelmiş gibi görünen yarım düzine kesik vardı.

"Bisig yaşıyor," diye seslendi Peet. "Ama... fırtınalar adına, bu bir Parekılıcı yarası!"

"Eth..." dedi Lopen, üçüncü bedenin yanında diz çökmüştü. "Fırtına kapası..."

Teft durakladı. Bugün Şerefkılıcı'nı taşıyan Eth'di. Ölmüştü.

Kılıç için geldiler, diye fark etti Teft.

İlk yardımda Teft'ten daha iyi olan Huio Kaya'yla ilgilenmeye başladı. Teft ellerinde kanlarla geri çekildi.

"Renarin'e ihtiyacımız var," dedi Peet. "Kaya'nın tek şansı bu!"

"Nereye gitti?" dedi Lyn. "Toplantıdaydı ama sonra ayrıldı." Diğer eski gözcülerden biri olan Laran'a baktı, içlerinde en hızlısı oydu. "Muhafız karakoluna koşl Yeminkapısı'na yazmak için uzakalemleri olması gerek!"

Laran koşarak odadan fırladı. Yakınlarda Bisig inledi. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Bütün kolu griydi ve üniforması kesilmişti.

"Bisig!" dedi Peet. "Fırtınalar adına, ne oldu?"

"Bizden... bizden biri zannettim," diye mırıldandı Bisig. "Saldırana kadar iyi bakmamıştım." İnleyerek geri yattı, gözlerini kapattı. "Üzerinde köprücü ceketi vardı."

"Fırtınababa!" dedi Leyten. "Yüzünü görebildin mi?"

Bisig başını salladı. "Tanıdığım bir adam değil. Kısa boylu, Alethi. Üstünde Köprü Dört ceketi, omzunda teğmen düğümleri vardı..."

Yakınlardaki Lopen kaşlarını çattı, sonra Teft'e doğru baktı.

Kılık değiştirmek için kullanılmış bir Köprü Dört ceketi. Teft'in ceketi; haftalar önce pazarda satmıştı. Birkaç küre için.

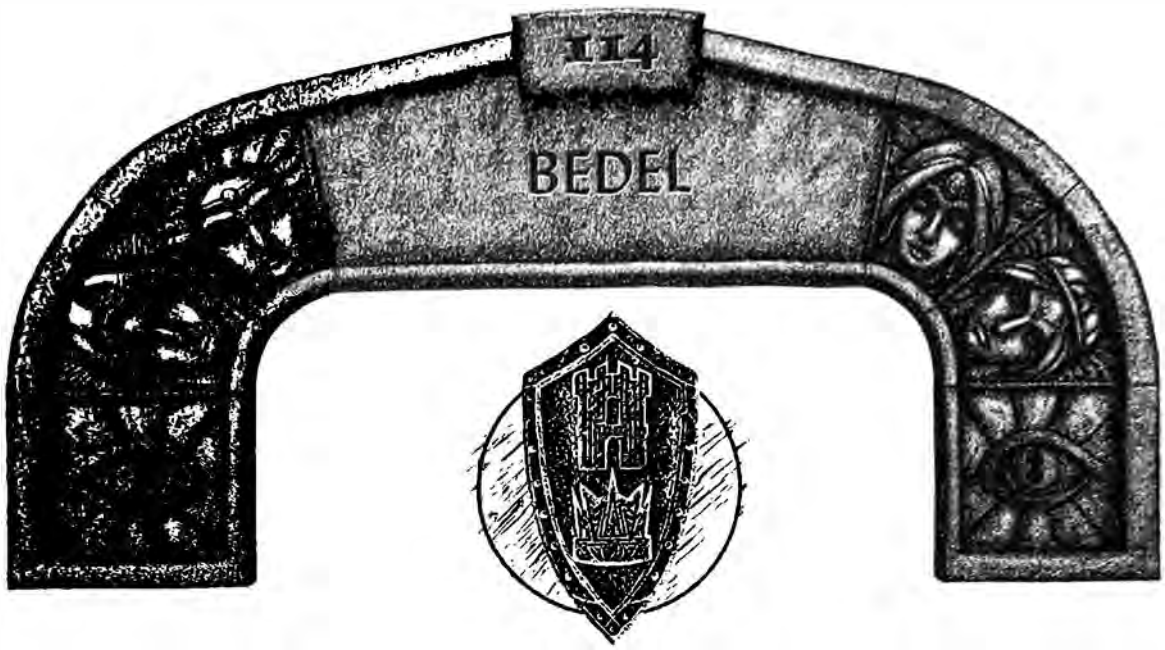
Diğerleri Kaya ve Bisig'in etrafında toplanırken Teft geriye doğru tökezledi, sonra yukarıdan dökülen utançsprenlerinin arasından dışarıdaki koridora kaçtı.

BEŞİNCİ KISIM

Yeni Birlik

PARLAYAN ŞÖVALYELER • ASH • NAVANİ •
ADOLİN • TARAVANGİAN • YANAGAWN •
PALONA • VYRE • AKIL

BEŞ BUÇUK YIL ÖNCE

Dalinar kendine geldiğinde bir fırtına vagonundaydı ve nefes nefese uyanmıştı. Kalp atışlarını duyabiliyordu, etrafına bakındı ve yumruklarını kaldırdı, boş şişeleri tekmeliyordu. Dışarıda sona ermek üzere olan bir fırtına duvarları yağmurla yıkıyordu.

Yaradan'ın onuncu ismi adına, *o* neydi öyle? Bir an yatağında uzanıyordu. Bir an sonraysa... Eh, tam olarak hatırlamıyordu. İçki artık zihnini de mi etkiliyordu?

Birileri kapısına vurdu.

"Evet?" dedi Dalinar boğuk sesle.

"Kervan ayrılmaya hazırlanıyor Berrakbey."

"Şimdi mi? Daha yağmur bile durmadı."

"Sanırım onlar, eee, bizden kurtulmaya hevesliler komutanım."

Dalinar kapıyı iterek açtı. Dışarıda aşağı sarkan uzun bıyıklı ve soluk derili çevik bir adam olan Felt duruyordu. O gözlere bakılacak olursa damarlarında bir miktar Shin kanı olmalıydı.

Her ne kadar Dalinar burada, Hexi'de ne yapmaya niyetli olduğunu açıkça söylemiş olmasa da askerleri anlıyormuş gibi görünüyordu. Adamlarının sadakatiyle gurur mu duymalı yoksa Gecegözcüsü'nü ziyaret etme niyetini bu kadar kolay kabul ettikleri için onları suçlamalı mıydı, emin değildi. Elbette içlerinden biri, Felt, buralara gelmişti.

Dışarıda kervan işçileri chullarını bağlıyordu. Dalinar'ı burada yollarının üzerinde bırakmayı kabul etmişlerdi ama vadiye doğru götürmeyi reddediyorlardı.

"Bize yolun geri kalanını gösterebilir misin?" diye sordu Dalinar.

"Elbette," dedi Felt. "Bir günden az mesafedeyiz."

"O zaman yardımsever kervan sahibine vagonlarımızı alacağımızı ve burada ondan ayrılacağımızı söyle. İstediği ücreti öde ve üstüne biraz bahşiş ver Felt."

"Nasıl istersenız Berrakbey. Yanında bir Paredar olmasının yeterli bir ücret olması gerekirdi."

"Bahşişi çenesini kapalı tutması için verdiğimizi açıklarsın."

Dalinar yağmur neredeyse durana kadar bekledi, sonra ceketini giydi ve vagonlarının önünde yürüyen Felt'e katılmak için dışarı çıktı. Daha fazla içeride kalmak istemiyordu.

Bu diyarların da Alethi ovaları gibi görünmesini beklemişti. Ne de olsa Hexi'nin rüzgârlı yaylaları vatanınkilerden çok farklı değildi. Ama garip bir şekilde görünürde tek bir kayafilizi yoktu. Zemin belki üç dört santim derinliğindeki kırışıklıklarla kaplıydı, bir su birikintisinde donmuş dalgacıklara benziyorlardı. Fırtınayönü taraflan çıtırdayan yosunlarla kaplıydı. Rüzgâryönü taraflarındaysa düzleşmiş çimenler yayılıyordu.

Buradaki seyrek ağaçlar diken yaprakları olan cılız, kambur şeylerdi. Dallan rüzgâryönüne doğru öyle eğilmişti, neredeyse yere dokunuyorlardı. Sanki Elçiler'in biri buradan yürüyerek geçmiş ve her şeyi yana eğmiş gibiydi. Yakınlardaki dağ yamaçlan çıplak, fırtınalarla kazınmış ve çoraktı.

"Artık uzakta değil komutanım," dedi Felt. Kısa boylu adam Dalinar'ın göğsünün ortasına bile gelmiyordu.

"Daha önce geldiğin zaman," dedi Dalinar. "Ne... Ne görmüştün?"

"Dürüst olmak gerekirse komutanım, hiçbir şey. Bana gelmedi. Herkese gelmiyor." Ellerini birbirine vurdu, sonra nefesiyle ısıttı. Bu aralar kıştı. "Karanlık çöktükten hemen sonra gitmelisiniz komutanım. Yalnız başınıza. Gruplardan uzak duruyor."

"Seni neden ziyaret etmediğine dair bir fikrin var mı?"

"Eh, aklıma gelen en iyi fikir yabancılardan hoşlanmadığı."

"Ben de sorun yaşayabilirim."

"Siz daha az yabancısınız komutanım."

İleride bir grup küçük siyah yaratık bir ağacın arkasından fırladı ve havaya yükseldi, bir arada kalıyorlardı. Dalinar hızlarına ve çevikliklerini görünce afalladı. "Tavuklar mı?" dedi. Küçük siyah tavuklardı, her biri insan yumruğu büyüklüğündeydi.

Felt kıs kıs güldü. "Evet, vahşi tavuklar bu kadar doğuya kadar dolaşır. Gerçi dağların bu tarafında ne yapıyorlar bilmem."

Tavuklar en sonunda başka bir kambur ağaç seçti ve dallarına kondü.

"Komutanım," dedi Felt. "Sorduğum için beni bağışlayın ama bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Orada onun avcunun içinde olacaksınız. Hem bedeli siz seçemeyeceksiniz."

Dalinar bir şey söylemedi, ayakları dokunduğunda titreyen ve çıtırdayan ot öbeklerini eziyordu. Burada Hexi'de çok fazla boşluk vardı. Alethkar'da bir çiftçi köyüne rastlamadan iki günden fazla ilerleyemezdin. En azından üç saat yürüdüler, bu süre boyunca Dalinar hem yolculuğu bitirmek için heves hem de ilerleme konusunda bir isteksizlik duydu. Son zamanlarda öğrendiği üzere bir hedefi olmasından hoşlanıyordu. Bir yandan da artık bir bahanesi olmuştu. Zaten Gecegözücüsü'ne gidecekse içkiye neden direnecekti ki?

Yolculuğun büyük çoğunu sarhoş geçirmişti. Şimdi içki tükenmeye başladığından ölülerin sesleri onu takip ediyormuş gibi görünüyordu. En kötüsü uyumaya çalıştığı zamanlardı ve uykusuzluk yüzünden gözlerinin arkasında donuk bir ağrı hissediyordu.

"Komutanım?" diye seslendi Felt en sonunda. "Şuraya bakın." Rüzgârlı dağ yamacını boyayan ince bir şerit yeşilliğe işaret etti.

Devam ettikçe Dalinar daha iyi görebildi. Dağlar burada bir vadiyle ikiye ayrılıyordu ve giriş kuzeydoğuya açıldığı için etekleri içeriyi fırtınalara karşı koruyordu.

Bu yüzden içeride bitkiler *patlamıştı*. Sarmaşıklar, yabani otlar, çiçekler ve çimenler çalılıklardan bir duvar şeklinde büyümüşlerdi. Üzerlerinde ağaçlar yükseliyordu ve bunlar memleketinin dayanıklı ağırkütüklerinden değildi. Bunlar budaklı, uzun boylu ve eğri büğrüydü, dalları birbirlerine dolanıyordu. Üzerleri yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, etraflarında ordular gibi hayatsprenleri uçuşuyordu.

Her şey üst üste biniyor, sazlar ve dallar her yöne doğru uzanıyordu, otların üzerleri sarmaşıklarla öyle aşın dolmuştu ki ağırlığın altında eğilmişlerdi. Bu Dalinar'a bir sa-

vaş meydanını hatırlatıyordu. Hepsi avantaj için mücadele eden ölümcül bir savaştaki insanları tasvir eden kocaman bir duvar halısı...

"İçeri nasıl girilliyor?" diye sordu Dalinar. "*Şunun* içinden nasıl geçiyorsun?"

"Bazı patikalar var," dedi Felt. "Eğer iyice ararsanız bulursunuz. Burada kamp kuralım mı komutanım? Yarın bir patika bulabilir ve son kararınızı verebilirsiniz."

Dalinar başıyla onayladı ve açıklığın kenarında kamp kurdular, içerideki nemi koklayabileceği kadar yakındı. Arabaları iki ağacın arasında bariyer oluşturacak şekilde yerleştirdiler ve kısa bir süre sonra adamları çadırları kurmuştu. Ateş yakmakta çabuk davrandılar. Bu yerde bir... his vardı. Sanki bütün o bitkilerin büyümelerini duyabiliyormuşsun gibiydi. Vadi titriyor, çıtırdıyordu. Rüzgâr dışarıya estiği zaman sıcak ve rutubetliydi.

Güneş dağların arkasında batarak onları karanlığa gömdü. Kısa süre sonra Dalinar içeriye doğru ilerlemeye başladı. Bir gün daha bekleyemezdi. Ses onu kendine çekiyordu. Sarmaşıklar hışırdıyor, minik hayvanlar aralarında koştururken hareket ediyorlardı. Yapraklar bükülüyordu. Adamları arkasından seslenmedi, kararını anlıyorlardı.

Dalinar küflü, nemli vadiden içeri adımını attı, sarmaşıklar başına sürtünüyordu. Karanlıkta zar zor görebiliyordu ama Felt haklıydı. Sarmaşıklar ve dallar önünde açılırken patikalar ortaya çıktı, Dalinar'ın girmesine tanıdık olmayan bir adamı krallarının huzuruna çıkaran muhafızlar gibi isteksizce izin veriyorlardı.

Heyecan'ın burada ona yardım etmesini ummuştu. Bu da bir meydan okumaydı, değil mi? Hiçbir şey hissetmedi, bir damlası bile yoktu.

Karanlığın içinde güçlükle ilerledi ve bir anda kendini aptal hissetti. Burada ne yapıyordu? Yüceprenslerin geri kalanları Gavilar'ın katillerini cezalandırmak için toplanırken putperestlerin batıl inançlarını mı kovalıyordu? Harap Ovalar'da olması gerekirdi. Kendini değiştireceği, eskiden olduğu adama geri döneceği yer *orasıydı*. İçkiden kaçmak mı istiyordu? Tek yapması gereken Oathbringer'ı çağırmak ve dövüşecek birini bulmaktı.

Bu ormanın içinde ne olduğunu kim bilirdi? Eğer bir haydut olsaydı pusu kuracağı yer kesinlikle burası olurdu. İnsanlar buraya akın ediyor olmalıydı. Hay Cehennem! Tüm bunları buraya bir avuç aptal maceraperest çekmek için birilerinin uydurduğunu keşfederse şaşırmayacaktı.

Bir dakika. O neydi? Çalılıkların arasında kaçışan hayvanlar ya da sarmaşıkların geri çekilmesinden farklı bir sesti. Yerinde durdu, dinledi. Bu bir...

Ağlama sesi.

Ah, yukarıdaki Yaradan. Hayır.

Bir çocuğun ağladığını, hayatı için yalvardığını duydu. Adolin'in sesi gibi geliyordu. Dalinar karanlığı arayarak sese doğru döndü. Başka çığlıklar ve yalvarışlar da o sese katıldı, insanlar yanarak ölüyordu.

Bir anda panikle geldiği yöne doğru koşmak için döndü. Anında ayağı çalılıklara takıldı.

Çürümüş ağaçlara doğru yıkıldı, sarmaşıklar parmaklarının altında kıvranıyordu. Her tarafında insanlar çığlık atıp inliyor, sesleri neredeyse mutlak olan karanlıkta yankılanıyordu.

Telaşla Oathbringer'ı çağırdı ve tökezleyerek ayağa kalktı, sonra savurmaya başladı, yol açmaya çalışıyordu. O *sesler*. Her tarafındaydı!

Bir ağaç gövdesini iterek geçti, parmakları asılı duran yosunların ve ıslak kabuğun içine gömülüyordu. Giriş bu tarafta mıydı?

Birden kendini Sahipsiz Tepeler'de o hain parshmenlerle savaşırken gördü. Öldürdüğünü, katlettiğini gördü. Gözleri kocaman açık ve dişleri korkunç bir sıntışla kenetlenmiş kana susamışlığını gördü. Bir kuru kafanın sıntışıydı.

Kendini hiçbir zaman babasının öz güvenine ya da karizmasına sahip olamamış Elhokar'ı boğarken gördü. Dalinar tahtı aldı. Zaten onun olması gerekirdi.

Orduları Herdaz'a aktı, sonra da Jah Keved'e. Kralların kralı oldu, başanlan kardeşininkileri çok gölgede bırakan güçlü bir fatihti. Dalinar Roshar'ın yarısını kaplayan birleşmiş bir Vorin İmparatorluğu kurdu. Eşi benzeri olmayan bir başarıydı!

Ve yandıklarını gördü.

Yüzlerce köy. Binlerce, on binlerce insan. Tek yol buydu. Bir kasaba direnirse onu yakıp yok ediyordun. Mücadele eden herkesi katlediyor, sevdiklerinin cesetlerini leş yiyicileri beslemeleri için bırakıyordun. Düşmanların teslim olana kadar dehşeti bir fırtına gibi önünden gönderiyordun.

Yank uzun bir dizi örneğin sadece ilki olacaktı. Kendini cesetler yığınının üstünde durmuş gülerken gördü. Evet, içkiden kaçmıştı. Müthiş ve korkunç bir şeye dönüşmüştü.

Geleceği buydu.

Dalinar karanlık ormanda nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü ve seslerin etrafını sarmasına izin verdi. Aralarında Evi'yi duydu, yanarak ölürken çığlık atıyordu, görülmüyor, duyulmuyordu. Tek başınaydı. Oathbringer parmaklarından kaydı ve sise dönüşerek kayboldu.

Çığlıklar zayıfladı, uzaklaştı.

Şeref'in Oğlu... diye yeni bir ses rüzgârda fısıldadı, ağaçların hışırtısına benzer bir sesti.

Gözlerini açtığında kendini yıldız ışığıyla aydınlanan ufak bir açıklıkta buldu. Ağaçların ötesindeki karanlıkta kıvrılan sarmaşıkların ve rüzgârla sallanan çimenlerin sesleri tarafından eşlik edilen bir gölge hareket etti.

Merhaba, insan. Çaresizlik kokuyorsun. Kadınsı ses üst üste binmiş yüzlerce fısıltı gibiydi. Uzun siluet açıklığı çevreleyen ağaçların arasında hareket ediyor, Dalinar'ı bir avcı gibi sinsice izliyordu.

"Senin... insanı değiştirebileceğini söylüyorlar," dedi Dalinar bitkin bir şekilde.

Gecegözcüsü karanlıktan dışarı *aktı*. Koyu yeşil bir sisti, hafifçe sürünen bir insan şekline benziyordu. Gövdesi yerden yukarıda asılı dururken aşırı uzun kolları öne uzanarak kendini ileriye çekiyordu. Özü bir kuyruk gibi arkasında çok gerilere uzanıyor, ağaç gövdelerinin arasından dolanıyor ve ormanın içinde kayboluyordu.

Belirsiz ve buhar gibiydi, bir yılan ya da bir nehir gibi akıyordu ve net görünen tek kısmı pürüzsüz kadın yüzüydü. Burunlarının arasında sadece birkaç santim kalana kadar ona doğru kaydı, ipeksi siyah gözleri Dalinar'ın gözlerinin içine baktı. Kafasının sisli yanlarından minik *eller* fışkırdı. Uzanıp Dalinar'ın yüzünü kavradılar ve bin tane soğuk ama nazik okşamayla dokundular.

Benden dileğin ne, diye sordu Gecegözcüsü. *Hangi nimet seni harekete geçiriyor Şeref'in Oğlu? Garaz'ın Oğlu?*

Dalinar'ın etrafında dönmeye başladı. Minik siyah eller yüzüne dokunmaya devam ediyordu ama kolları uzayıp dokunaçlara dönüştü.

Ne istersin, diye sordu. *Şöhret? Zenginlik? Yetenek? Kılıcını sallayıp hiç yorulmamayı ister misin?*

"Hayır," diye fısıldadı Dalinar.

Güzellik? Takipçiler? Düşlerini besleyebilirim, sana şan verebilirim.

Karanlık sisleri Dalinar'ın etrafını sarmaladı. Minik filizler tenini gıdıkladı. Gecegözcüsü yüzünü tekrar Dalinar'ın yüzünün hemen önüne getirdi. *Arzun ne?*

Dalinar gözlerindeki yaşları kırpıştırdı, uzaklarda ölen çocukların seslerini dinledi ve tek bir kelime fısıldadı.

"Af."

Gecegözcüsü'nün dokunaçları açılan parmaklar gibi Dalinar'ın yüzünden uzaklaştı. Dudaklarını bükerek geriye çekildi.

Belki de zenginlik istiyorsundur, dedi. *Küreler, mücevherler. Pareler. Üzerinden karanlık akan yenilmez bir Kılıç. Bunu sana verebilirim.*

"Lütfen," dedi Dalinar perişan bir nefes alarak. "Söyle bana. Ben... hiç affedilebilecek miyim?"

İstemeye niyetli olduğu şey bu değildi.

Ne istemeye niyetli olduğunu hatırlayamıyordu.

Gecegözcüsü etrafında kıvrıldı, telaşlanmıştı. *Af, alınacak bir şey değil. Sana ne yapayım? Sana ne vereyim? Söyle insan. Benden...*

BU KADAR YETER ÇOCUĞUM.

Bu yeni ses ikisini de irkiltti. Eğer Gecegözcüsü'nün sesi fısıldayan rüzgâr gibiyse, bu ses de devrilen kaya gibiydi. Gecegözcüsü ani bir hareketle Dalinar'dan uzaklaştı.

Dalinar tereddüt içinde döndü ve kahverengi derisi olan bir kadının açıklığın kıyısında durduğunu gördü, koyuağaç kabuğu rengindeydi. Anaç bir yapısı vardı ve kahverengi geniş bir elbise giyiyordu.

Anne, dedi Gecegözcüsü. *Anne, o bana geldi. Onu kutsayacaktım.*

TEŞEKKÜR EDERİM ÇOCUĞUM, dedi kadın. AMA BU NİMET SENİ AŞIYOR. Dalinar'a baktı. BANA EŞLİK EDEBİLİRSİN DALİNAR KHOLİN.

Gerçeküstü görüntünün karşısında şaşırmış olan Dalinar ayağa kalktı. "Sen kimsin?"

SORGULAMA YETKİNİN ÖTESİNDE BİRİ. Ormanın içine doğru yürüdü ve Dalinar da ona katıldı. Çalıların arasında yürümek şimdi daha kolaymış gibi görünüyordu, hem de sarmaşıklar ve dallar garip kadına *doğru* uzandıkları hâlde. Elbisesi her şeyin içine karışıyormuş gibi görünüyordu, kahverengi kumaş ağaç kabuğu ya da çimen oluyordu.

Gecegözcüsü de yanlarında sürünerek geliyor, koyu sisleri çalıların arasındaki deliklerden akıyordu. Dalinar onu fazlasıyla rahatsız edici buluyordu.

KIZIMI AFFETMELİSİN, dedi kadın. YÜZYILLARDIR SİZLERDEN BİRİYLE KONUŞMAK İÇİN ŞAHSEN İLK GELİŞİM.

"O zaman her seferinde böyle olmuyor mu?"

ELBETTE OLMUYOR. BURADA GÖRÜŞME YAPMASINA İZİN VERİYORUM. Kadın parmaklarıyla Gecegözcüsü'nün sisli saçlarını taradı. SİZLERİ ANLAMASINA YARDIMCI OLUYOR.

Dalinar bütün bunlara bir anlam vermeye çalışarak kaşlarını çattı. "Ne... neden şimdi gelmeyi seçtin?"

DİĞERLERİNİN SANA VERDİĞİ DİKKAT YÜZÜNDEN. BENİ SORGULAMAK KONUSUNDA NE DEMİŞTİM?

Dalinar çenesini kapattı.

BURAYA NEDEN GELDİN İNSAN? ŞEREF'E, YARADAN DEDİĞİNİZE HİZMET ETMİYOR MUSUN? AF İÇİN ONA GİT.

"Ardentlere sordum," dedi Dalinar. "İstediğimi elde edemedim."

HAK ETTİĞİNİ ELDE ETTİN. KENDİN İÇİN İNŞA ETTİĞİN GERÇEĞİ.

"Öyleyse umudum yok," diye fısıldadı Dalinar olduğu yerde kalarak. Hâlâ o sesleri duyabiliyordu. "Ağlıyorlar Anne."

Kadın dönüp baktı.

"Gözlerimi kapadığım zaman onları duyuyorum. Her tarafımdalar, onları kurtarmam için bana yalvarıyorlar. Beni delirtiyorlar."

Kadın Dalinar'ı inceledi. Gecegözcüsü bir onun, bir Dalinar'ın, sonra tekrar onun bacaklarının etrafında dolanıyordu.

Bu kadın... Dalinar'ın görebildiğinden daha fazlasıydı. Elbisesinden çıkan sarmaşıklar yerin içinde giriyor, her şeyi kaplıyordu. O anda *onu* görmediğini, sadece etkileşim kurabileceği bir zerresini gördüğünü anladı.

Bu kadın sonsuza kadar uzanıyordu.

SENİN NİMETİN BU OLACAK. SENİ OLABİLECEĞİN ADAMA DÖNÜŞTÜRMEYECEĞİM. SANA YETENEK DE VERMEYECEĞİM, GÜÇ DE VERMEYECEĞİM, DÜRTÜLERİNİ DE ALMAYACAĞIM.

AMA SANA BİR... ŞANS VERECEĞİM. BÜYÜMENİ SAĞLAMAK İÇİN SENİ BUDAYACAĞIM. AMA BEDELİ AĞIR OLACAK.

"Lütfen," dedi Dalinar. "Her ne olursa."

Tekrar Dalinar'a yaklaştı. BUNU YAPMAKLA ONA BİR SİLAH VERİYORUM; TEHLİKELİ, ÇOK TEHLİKELİ. ANCAK HER ŞEYİN TERBİYE EDİLMESİ GEREKİR. SENDEN ALDIĞIM ŞEYLER SONUNDA TEKRAR BÜYÜYECEK. BU BEDELİN BİR KISMI.

SONUNDA ONUN OLSAN BİLE, SENDEN BİR PARÇAYA SAHİP OLMAM İYİ OLACAK. SEN HER ZAMAN BANA GELECEKSİN. BÜYÜYEBİLEN, YETİŞTİRİLEBİLEN HER ŞEYİ BEN KONTROL EDERİM.

DİKENLERİ BİLE.

Dalinar'ı kavradı ve ağaçlar, sarmaşıklar ve dallar alçaldı. Orman etrafına sanldı ve gözlerinin etrafındaki boşluklara, tırnaklarının aralarına, ağzına ve kulaklarına girdi. *Gözeneklerinin* içine.

BİR NİMET VE BİR LANET, dedi Anne. BÖYLE YAPILIYOR. BU ŞEYLERİ SENİN ZİHNİNDEN ALACAĞIM. VE YANLARINDA ONU DA ALACAĞIM.

"Ben..." Bitkiler üzerini kaplarken Dalinar konuşmaya çalıştı. "Bekle!"

Şaşırtıcı bir şekilde sarmaşıklar ve dallar durdu. Dalinar bir şekilde derisinden içeriye girmiş sarmaşıklar tarafından deşilmiş bir hâlde havada asılı kaldı. Acı yoktu ama filizlerin damarlarının içinde kıvrandığını hissedebiliyordu.

KONUŞ.

"Evi'yi..." Dalinar zor konuşuyordu. "Evi'yi benden alacak mısın?"

ONUN BÜTÜN ANILARINI. BEDEL BU. VAZGEÇEYİM Mİ?

Dalinar gözlerini sımsıkı kapattı. Evi...

Zaten onu asla hak etmemişti.

"Al," diye fısıldadı.

Sarmaşıklar ve dallar ileri fırladı ve içinden parçalarını söküp almaya başladılar.

◆◆◆

Dalinar ertesi sabah ormandan sürünerek çıktı. Adamları hemen su ve sargı bezi getirerek yanına koşturdu, gerçi garip bir şekilde ikisine de ihtiyacı yoktu.

Ama *yorgundu.* Çok ama *çok* yorgun.

Yorgunluksprenleri havada dönerken onu fırtına vagonunun gölgesine götürdüler. Felt'in kansı Malli uzakalemle gemiye hızlı bir not yazdı.

Dalinar başını iki yana salladı, hafızası bulanıktı. Ne... ne olmuştu? Gerçekten de *af* mı istemişti?

Neden bunu yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Suikastçılardan şeyl kurtarmayı başaramadığı için kendini o kadar mı... Kelimeyi aradı... Neydi...

Fırtınalar adına. Kansı. Suikastçıların onu öldürmelerine engel olamadığı için kendini o kadar kötü mü hissetmişti? Zihnini aradı ve kansının neye benzediğini hatırlayamadığını keşfetti. Yüzünün bir görüntüsü yoktu, birlikte geçirdikleri zamanların hatıraları yoktu.

Hiçbir şey.

Bir ayyaş olarak geçirdiği bu son birkaç yılı hatırlıyordu ama. Ondan önce de fetihlerle geçen yılları. Aslında geçmişiyle ilgili her şey net gibi görünüyordu, kansı *hariç*.

"Ee?" dedi Felt yanında diz çökerek. "Herhâlde... olmuştur diye tahmin ediyorum."

"Evet," dedi Dalinar.

"Bizim bilmemiz gereken bir şey var mı?" diye sordu Felt. "Bir keresinde buraya gelen bir adam duymuştum, ondan sonra dokunduğu herkes aşağıya değil *yukarıya* doğru düşüyormuş."

"Endişelenmenize gerek yok. Lanetim sadece benim için." Onun olduğu sahneleri hatırlayabildiği hâlde şeyi hatırlayamamak... ee... hay fırtına kapsın, *karısını* hatırlayamamak ne kadar da garipti.

"Karımın ismi neydi?" diye soru Dalinar.

"*Şşşş*?" dedi Felt. Ağzından anlaşılmaz bir ses çıkmıştı.

Dalinar irkildi. Karısı tamamen gitmiş miydi? Bedel... bedeli bu muydu? Evet... son yıllarda acı çekmesine neden olan şey kederdi. Sevdiği kadını kaybettiği için çökmüştü.

Sevdiğini tahmin ettiği kadını. Ne de olsa hatırlamıyordu.

Hiçbir şey kalmamıştı.

Görünüşe göre Gecegözcüsü karısının hatıralarını almış ve böyle yaparak ona huzur nimetini vermişti. Ancak Gavilar'ı hayal kırıklığına uğrattığı için duyduğu suçluluk ve kederi hâlâ *hissediyordu*, o yüzden tamamen iyileşmemişti. Hâlâ kardeşini kaybetmenin kederini uyuşturmak için bir şişe istiyordu.

Bu alışkanlığı yenecekti. Emrindeki askerler içkiye fazla kapıldığı zaman çözümün onları sıkı çalıştırmak ve güçlü şarapların tadına bakmalarına izin vermemek olduğunu bulmuştu. Aynı şeyi kendisine de yapabilirdi. Kolay olmayacaktı ama bunu başarabilirdi.

Dalinar rahatladı ama içinde başka bir şeyler daha eksikmiş gibi hissediyordu. Tanımlayamadığı bir şeyler. Adamlarının kampı toplamalarını, artık gidebilecekleri için şakalaşmalarını dinledi. Bunun ötesinde hışırdayan yaprakları duyuyordu. Bunun da ötesinde ise hiçbir şey yoktu. Bir şeyler duyması gerekmez miydi...

Başını iki tarafa salladı. Yaradan adına, bu ne kadar da aptalca bir iş olmuştu. Kederinden kurtulmak için gerçekten de bir *orman sprenine* muhtaç olacak kadar zayıf mı düşmüştü?

"Kralla iletişim kurmam gerek," dedi Dalinar ayağa kalkarak. "Limandaki adamlarımıza orduya haber göndermelerini söyleyin. Oraya vardığımda Parshendilerin fethi için savaş haritalarını ve planları görmek istiyorum."

Yeteri kadar surat asmıştı. Ne çok iyi bir kardeş, ne de iyi bir açıkgöz olabilmişti. Kurallar'ı takip etmekte başarısız olmuştu ve bu da Gavilar'ın hayatına mal olmuştu.

Bir daha olmayacaktı.

Üniformasını düzeltti ve Malli'ye bir baktı "Denizcilere söyle, limandayken bana *Kralların Yolu* isimli kitabın Alethçe bir nüshasını bulsunlar. Tekrar dinlemek istiyorum. Geçen sefer aklım tam başımda değildi."

Başka bir dünyadan geldiler, bizim dokunmamızın yasak olduğu güçleri kullanarak. Tehlikeli güçler, sprenlerin ve Dalgaların. Kendi diyarlarını yok ettiler ve bize yalvararak geldiler.

Eila Stele'den

Pencereden içeri dinç bir okyanus rüzgârı esiyor, Thaylen Şehri'ndeki villasında ayakta duran Dalinar'ın saçlarını oynatıyordu. Rüzgârda keskin bir serinlik vardı. Tazeydi. Oyalanmıyor, yanından geçiyor ve sessiz bir hışırtıyla kitabının sayfalarını çeviriyordu.

Dinmezfırtına'dan kaçıyordu.

Kızıl. Öfkeli. *Alevli.* Dinmezfırtına'nın bulutları batıdan akıyordu. Suyun içinde yayılan kanlar gibi her yeni fırtına bulutunun arkasından bir yenisi fışkırıyor, kan kaybeder gibi şimşekler akıtıyorlardı. Ve kasırganın altında, o çalkantılı denizlere düşen gölgesindeki dalgaların üzerine *gemiler* yayılmıştı.

"Gemiler mi?" diye fısıldadı. "Fırtına *sırasında* yelken mi açtılar?"

O kontrol ediyor, dedi Fırtınababa küçük bir sesle, yağmurun pıtırtısı gibiydi. *Fırtınayı kullanıyor, Şeref'in bir zamanlar beni kullandığı gibi.*

Düşmanı okyanusta durdurmak da buraya kadardı. Dalinar'ın acemi donanması fırtınadan korunmak için kaçmışken düşman engellenmeden gelmişti. İttifak da parçalanmıştı zaten, bu şehri korumayacaklardı.

Fırtına Thaylen Şehri'nin önündeki körfezi karartırken yavaşladı, sonra durmuş gibi göründü. Batıda gökyüzünü kaplamıştı ama garip bir şekilde ilerlemiyordu. Düşman gemileri gölgesinde kıyıya çıktı, çoğu doğrudan karaya oturuyordu.

Amaram'ın birlikleri şehir ve körfezin arasındaki alanı tutmak için şehir kapılarından dışarı aktı, duvarların üzerinde hareket edebilmeleri için yeterli alan yoktu. Alethler kara ordusuydu ve zafer için en büyük şansları parshmenlere gemilerden inerken saldırmaktı. Arkalarında Thaylen askerleri duvarlara yerleşti ama tecrübeli değillerdi. Onların asıl güçleri her zaman donanmaları olmuştu.

Dalinar aşağıdaki sokaktan General Khal'ı belli belirsiz duyabiliyordu, habercile-

re ve kâtiplere Urithiru'ya haber yollamaları ve Alethi takviye güçlerini çağırmaları için bağırıyordu. *Çok yavaş,* diye düşündü Dalinar. Birlikleri uygun şekilde mevzilendirmek saatler alabilirdi ve Amaram adamlarına acele ettiriyor olsa da, gemilere düzgün bir saldırı düzenlemek için zamanında toplanamayacaklardı.

Ve bir de gemilerden gökyüzüne fırlayan düzinelerce Kaynaşık vardı. Dalinar ordularının Yeminkapısı'ndan çıkarken dar yollarda sıkıştırıldıklarını, şehrin aşağı kısmına inmeye çalışırken havadan saldırıya uğradıklarını hayal etti.

Hepsi korkutucu bir güzellikle bir araya gelmişti. Fırtınadan kaçan kendi donanmaları. Hazırlıksız orduları. Aniden dağılan destek...

"Her şeyi planlamış."

O böyle hareket eder.

"Biliyor musun, Terbiye beni hatıralarımın döneceği konusunda uyarmıştı. Beni 'budadığını' söylemişti. Bunu neden yaptığını biliyor musun? Hatırlamak *zorunda* mıydım?"

Bilmiyorum. Durumla ilgisi var mı?

"Bir sorunun cevabına bağlı," dedi Dalinar. Pencerenin önünde duran şifonyerin üzerindeki kitabı dikkatle kapattı ve kapağındaki sembollere dokundu. "Bir adamın atabileceği en önemli adım nedir?"

Mavi üniformasını düzeltti, sonra kitabı aldı. Elinde tuttuğu *Kralların Yolu* güven veriyordu, kapıdan çıktı ve şehre doğru indi.

"Bunca yol," diye fısıldadı Shallan. "Zaten *burada* mıydı?"

Kaladin ve Adolin iki yanında heykel gibi duruyorlardı, yüzleri ifadesizdi. Shallan Yeminkapısı'nı belirgin bir şekilde görebiliyordu, köprünün ucundaki o yuvarlak platform kontrol binaları ile tam olarak aynı boyuttaydı.

Thaylen Şehri'nin kıyısını gösteren boncuk gölünün içinde yüzlerce ve yüzlerce garip spren duruyordu. Biraz insanımsı görünüyorlardı ama şekilleri çarpık ve garipti, pırıldayan karanlık bir ışıktan oluşmuş gibiydiler. Daha çok karalama insan siluetlerine benziyorlardı, tıpkı Shallan'ın çılgın bir hâldeyken çizdiği resimler gibi.

Kıyıda obsidiyen zemin boyunca kabaran canlı kırmızı ışıktan büyük koyu bir kütle vardı. Bu diğer hepsinden çok daha korkunç bir şeydi, bakmanın gözlerini *acıttığı* bir şey. Ve sanki bu da yetmezmiş gibi yarım düzine Kaynaşık tepelerinden geçti, sonra Yeminkapısı platformuna giden köprüye indi.

"Biliyorlardı," dedi Adolin. "O lanetli görü ile bizi buraya getirdiler."

"Geleceğini görebildiğini iddia eden *herkese* karşı dikkatli ol," diye fısıldadı Shallan.

"Hayır. Hayır, görü ondan değildi!" Kaladin telaşla ikisine birden baktı ve sonunda destek için Syl'e döndü. "Fırtınababa'yla birlikte... yani..."

"Çivit bizi bu yoldan gelmememiz için uyarmıştı," dedi Adolin.

"Başka ne yapabilirdik ki?" dedi Kaladin, sonra sesini alçalttı, diğerleriyle birlikte ağaçların gölgelerine saklanmaya çekildi. "Çivit'in istediği gibi Boynuzyiyen Tepeleri'ne gidemezdik. Düşman orada da bekliyor! Herkes gemilerin orada devriye gezdiğini söylüyordu." Kaladin başını salladı. "Tek seçeneğimiz buydu."

"Geri dönmeye yetecek kadar yiyeceğimiz yok..." dedi Adolin.

"Olsaydı bile nereye gideceğiz?" diye fısıldadı Syl. "Celebrant ellerinde. Bu Yeminkapısı'nı izliyorlar, o yüzden büyük ihtimalle diğerlerini de izliyorlardır..."

Shallan obsidiyen zemine çöktü. Desen elini omzuna koyarak endişeyle alçak bir sesle uğuldamaya başladı. Bedeni yorgunluğundan kurtulmak için Fırtınaışığı arzulu-

yordu. Işık bir illüzyon yaratabilir, bu dünyayı birkaç saniye için de olsa başka bir şeylere dönüştürerek her şey yolundaymış gibi yapmasına izin verebilirdi...

"Kaladin haklı," dedi Syl. "Artık geri *dönemeyiz.* Kalan mücevherlerimiz fazla dayanmayacak."

"Denemek zorundayız," dedi Kaladin başıyla onaylayarak.

"Neyi deneyeceğiz Kal?" dedi Adolin. "Kendi başımıza bir Yokelçi ordusuyla savaşmayı mı?"

"Geçidin nasıl çalıştığını bilmiyorum," diye ekledi Shallan. "Ne kadar Fırtınaışığı'na ihtiyaç olabileceğini bile bilmiyorum."

"Bir şeyler... bir şeyler deneriz," dedi Kaladin. "Hâlâ Fırtınaışığı'mız var. Bir illüzyon? Dikkat dağıtacak bir şeyler? Seni Yeminkapısı'na ulaştırabiliriz ve sen de... nasıl kaçacağımızı bulursun." Kafasını salladı. "Başarabiliriz. Başarmak *zorundayız.*"

Shallan başını eğerek Desen'in uğuldamasını dinledi. Bazı sorunlar bir yalanla çözülemezdi.

◆
◆ ◆

Jasnah Yeminkapısı'na doğru koşan bir grup askerin yolundan dikkatle çekildi. Uzakalemle Urithiru'da yardıma gelmek için kuvvetlerin toplandıklan haberini almıştı. Ne yazık ki çok yakında onlar da Jasnah'nın bildiği şeyi kabul etmek zorunda kalacaktı.

Thaylen Şehri düşmüştü.

Düşmanları bu eli ustalıkla oynamıştı. Bu onu öfkelendiriyordu ama bu duyguyu kontrol altında tuttu. Hiç olmazsa Amaram'ın serseriler çetesinin Thaylenli sivillere kaçacak zamanı verecek kadar dikkatleri üzerine çekeceğini umuyordu.

Fırtınanın şimşekleri şehri kızılla aydınlatıyordu.

Odaklan. *Yapabileceği* şeylere odaklanmalıydı, yapmakta *başarısız olduğu* şeylere değil. Birincisi, amcasının anlamsız bir savaşta kendini öldürtmeyeceğinden emin olmalıydı. İkincisi, Thaylen Şehri'nin tahliye edilmesine yardım etmeliydi. Urithiru'yu sığınmacılara hazır olmaları konusunda uyarmıştı bile.

Ama daha bile acil olan bir konu ile ilgilenmesi için bu hedeflerin kısa bir süre beklemesi gerekecekti.

"Gerçekler uyuşuyor," dedi Bej. "Her zaman var olan gerçek yakında herkese görülecek." Elbisesinin yüksek yakasında tek elle tutunarak duruyordu, minicikti. "Haklısın. Bir hain *var.*"

Jasnah eminelinin kol yenindeki düğmeleri açtı ve gerlye kıvırarak altındaki eldivenli elini açığa çıkardı. Ayrıca hazırlık olarak bir gözcünün kısa etekleri yanlardan ve önden yırtmaçlı, sarı ve altın renkli havahı ile altına pantolon glymişti. Çizmeleri sağlamdı.

Başka bir grup küfreden askerin yolundan çekildi ve Pailiah'Elin tapınağının kapısına giden merdivenleri çıktı. Kendisine verilen bilgiye uygun bir şekilde içeride Renarin Kholin'i yerde diz çökmüş buldu, başı eğikti. Yalnızdı.

Sırtından bir spren yükseldi, sıcaktan titreşen hava gibi ışıldıyordu, parlak kırmızıydı. Bir kar tanesi gibi kristalimsi bir yapıydı ama tavana doğru ışık damlatıyordu. Jasnah kesesinde Esasgörenlerin gerçek bir sprenlerinin bir çizimini taşıyordu.

Ve bu başka bir şeydi.

Jasnah elini yana uzattı, sonra derin bir nefes alarak Bej'i bir Parekılıcı olarak çağırdı.

◆
◆ ◆

Venli geminin doğaçlama köprüsünden aşağı atladı. Önündeki şehir başka bir harikaydı. Bir dağın yanı boyunca inşa edilmişti, neredeyse taşlar kesilerek yapılmış, Harap Ovalar'ı şekillendiren rüzgârlar ve yağmurlar tarafından oyulmuş gibi görünüyordu.

Etrafından yüzlerce şarkıcı geçiyordu. Aralarında bir Parezırh kadar etkileyici kabuk zırhları olan iri kıyım Kaynaşıklar yürüyordu. Sıradan şarkıcılardan bazıları savaş formdaydı ama Alethi akrabalarının aksine savaş eğitimi almamışlardı.

Azish, Thaylen, Marati... pek çok milletten oluşan bu yeni uyanmış şarkıcılar korkuyordu, şüphe içindeydi. Venli ızdırap'a tutuldu. Onu da ön saflarda yürümeye zorlayacaklar mıydı? Venli'nin de pek bir savaş eğitimi yoktu, bir güç formundayken bile biçilip giderdi.

Narak'ta Dinmezfırtına'nın doğuşu için kurban edilen halkın gibi. Garaz hem dinleyici hem de şarkıcı hayatlarını harcamak konusunda epey hızlı görünüyordu.

Tını kesesinde Huzur'da titreşti ve Venli elini üzerine koydu. "Sus," diye fısıldadı Izdırap'ta. "*Sus.* Onlardan birinin seni duymasını mı istiyorsun?"

Tını titreşimlerini isteksizce azalttı, gerçi Venli hâlâ kesesinden hafif bir titreşim hissedebiliyordu. Ve bu... bu onu rahatlatıyordu. Neredeyse kendisi de Huzur Ritmi'ni duyabildiğini düşündü.

İri Kaynaşıklardan biri ona seslendi. "Sen! Dinleyici kadın! Gel!"

Venli Yıkım Ritmi'ne tutuldu. Tanrı da olsalar bu şeylerin karşısında *gözü korkmayacaktı.* Bu Kaynaşık'ın yanına yürüdü ve başını dik tuttu.

Kaynaşık ona kını içinde bir kılıç uzattı. Kılıcı aldı ve İtaat'e tutuldu. "Daha önce balta kullanmıştım ama..."

"Bunu taşı," dedi Kaynaşık, gözleri hafifçe kırmızı parlıyordu. "Kendini koruman gerekebilir."

Venli daha fazla itiraz etmedi. Saygılı öz güven ile başkaldırı arasında ince bir çizgi vardı. Kılıcı ince vücuduna bağlarken biraz kabuğunun olmasını diliyordu.

"Şimdi," dedi Kaynaşık Kibir'de, uzun adımlarla ilerlerken ona yetişebilmesini bekliyordu. "Bana bu küçüğün ne dediğini söyle."

Venli ellerinde mızrak tutan işformlu bir grup şarkıcının toplandığı yere doğru onu takip etti. Kaynaşıklarla antik dilde konuşuyordu ama bunlar Thaylence konuşuyorlardı.

Ben bir tercümanım, diye düşündü Venli rahatlayarak. *Bu yüzden beni savaş meydanında istediler.*

"Kutsal kişiye söylemek istediğin nedir?" dedi Venli Horgörü'de Kaynaşık'ın işaret ettiğine hitap ederek.

"Biz..." Şarkıcı dudaklarını yaladı. "Biz asker değiliz hanımefendi. Biz balıkçıyız. Burada ne yapıyoruz?" Her ne kadar kelimelerinde Kaygı Ritmi'nin birazı belli olsa da, sinmiş vücudu ve yüzü daha açık göstergelerdi. Bir insan gibi konuşuyor ve davranıyordu.

Dediklerini çevirdi.

"Size söyleneni yapmak için buradasınız," dedi Kaynaşık onlara Venli aracılığıyla. "Karşılığında hizmet etmek için daha fazla fırsatla ödüllendirileceksiniz." Ritmi Horgörü olsa da kızgın görünmüyordu. Daha çok... küçük bir çocuğa talimat verir gibiydi.

Bunu da iletti ve gemiciler huzursuzlukla kıpırdanarak birbirlerine baktılar.

"İtiraz etmek istiyorlar," dedi Venli Kaynaşık'a. "Bunu onlarda görebiliyorum."

"Konuşabilirler," dedi Kaynaşık.

Venli onlara söyledi ve liderleri başını eğdi, sonra Kaygı'da konuştu. "Sadece bu... Thaylen Şehri mi? Burası bizim evimiz. Ona saldırmamız mı bekleniyor?"

"Evet," dedi Kaynaşık, Venli'nin çevirisinin ardından. "Sizi köle yaptılar. Ailelerinizi parçaladılar, size aptal hayvanlar gibi davrandılar. İntikam istemiyor musunuz?"

"İntikam mı?" dedi denizci destek için arkadaşlarına bakınarak. "Özgür olduğumuz için mutluyuz. Ama... demek istediğim... bazıları bize epey iyi davranıyordu. Başka bir yerlere yerleşip Thaylenlileri rahat bırakamaz mıyız?"

"Hayır," dedi Kaynaşık. Venli çevirdi ve sonra sert adımlarla uzaklaşan Kaynaşık'ı takip etmek için atıldı.

"Yüce kişi?" diye sordu İtaat'te.

"Bunların yanlış Tutkusu var," dedi. "Kholinar'a saldıranlar bunu memnuniyetle yaptı."

"Alethiler savaşçı bir halk, yüce kişi. Bunu kölelerine de bulaştırmış olmaları şaşırtıcı değil. Belki bunlara daha iyi davranılıyordu."

"Fazla uzun süre köle olmuşlar. Onlara daha iyi bir yol göstermeliyiz."

Venli Kaynaşık'ı yakından takip etti, hem deli olmayan hem de mantıklı birini bulduğu için mutluydu. Pek çoğu benzer şikâyetleri paylaşan uğradıkları gruplara bağırmıyordu. Sadece Venli'ye benzer türden cümleleri tekrarlattırıyordu.

İntikamınızı almalısınız küçükler. Tutkunuzu kazanmak *zorundasınız.*

Daha önemli hizmetler için kendinizi kanıtlarsanız bir Soylu'nun konumuna yükseltilecek, bir güç formu kazanacaksınız.

Bu diyarlar çok uzun zaman önce sizindi, onlar çalmadan önce. Uysal olmak için eğitildiniz. Biz size tekrar güçlü olmayı öğreteceğiz.

Kaynaşık sakin kaldı ama sertti. İçin için yanan bir ateş gibiydi. Kontrollüydü ama parlamaya da hazırdı. En sonunda arkadaşlarından bazılarına katılmak için ilerledi. Etraflarında şarkıcı ordusu beceriksiz bir şekilde saf tutuyor, körfezin hemen doğusundaki alanı kaplıyordu. Alethi askerleri kısa bir savaş meydanının ilerisinde sancaklan dalgalanarak toplanıyordu. Okçuları, ağır piyadeleri, hafif piyadeleri, hatta birkaç atlara binmiş süvarileri bile vardı.

Venli Izdırap'a tutuldu. Bu bir *katliam* olacaktı.

Birden garip bir şey hissetti. Bir ritim gibiydi ama baskıcıydı, *talepkârdı.* Havanın kendisini sallıyordu ve ayaklarının altında yer titredi. Arkadaki bulutlardaki şimşekler bu ritimle çakıyor gibi görünüyordu ve bir an sonra etrafındaki bölgenin hayaletimsi sprenlerle dolu olduğunu gördü.

Bunlar ölülerin ruhları, diye fark etti Venli. *Daha bir vücut seçmemiş Kaynaşıklar.* Pek çoğu o kadar çarpılmıştı ki şarkıcı oldukları zor belli oluyordu. İkisi neredeyse bir bina kadar büyüktü.

Biri onların bile üzerinde yükseliyordu: girdap gibi dönen şiddetten oluşmuş bir yaratık, boyu küçük bir tepe kadar uzundu, tamamen kırmızı dumandan yapılmış gibi görünüyordu. Venli bunları gerçek dünyanın üzerini kaplar şekilde görüyordu ama bir şekilde çoğu kişi için görünmez olduklarını biliyordu. Diğer dünyayı görebiliyordu. Bu bazen olurdu, tam da...

Arkasında yakıcı bir sıcaklık ışıldadı.

Venli kendini hazırladı. Genellikle O'nu sadece fırtınalar sırasında görürdü. Ama... şimdi de fırtına *vardı.* Arkada asılı duruyordu, hareketsizdi, denizleri çalkalıyordu.

Yanında ışık katılaştı, altın ve beyaz mermer desenli yüzü ve bir baston gibi tuttuğu muhteşem bir asası olan antik bir parshmenin şeklini oluşturdu. Bir kez olsun varlığı Venli'yi anında buharlaştırmamıştı.

Venli rahatlayarak bir nefes verdi. Bu gerçek varlığından çok bir *izlenimiydi.* Yine de bir sarmaşıkfilizinin rüzgârda sallanan dokunaçları gibi güç yayılıyor, sonsuzluğa uzanıyordu.

Garaz bu savaşı bizzat yönetmek için gelmişti.

Teft saklanıyordu.

Diğerlerinin yüzüne bakamazdı. Yaptığı... yaptığı şeyden sonra mümkün değildi.

Kaya ve Bislg yaralı. Eth ölmüş. Oda harap edilmiş. Şerefkılıcı çalınmış.

Üzerinde... üzerinde Köprü Dört... üniforması varmış.

Teft dökülen utançsprenlerinin arasından geçerek taş koridorlarda koşturdu, kimsenin onu göremeyeceği bir yer arıyordu. Yine yapmıştı, ona güvenen bir başka gruba daha. Aynı iyi niyetle sattığı ailesi gibi. Aynı bağımlılığı için Sadeas'ın ordusunda terk ettiği mangası gibi. Ve şimdi... şimdi de Köprü Dört.

Karanlık koridorda yamuk bir taş parçasına ayağı takıldı ve düştü, homurdandı, yerde eli kesildi. İnledi, sonra orada yatarak kafasını taşlara vurdu.

Gizli bir yerler bulabilseydi de içeri sürünüp bir daha hiçbir zaman *asla* bulunamasaydı ya.

Başını kaldırdığı zaman onun orada durduğunu gördü. Işık ve havadan oluşmuş, saçlarının bukleleri sise dönüşerek kaybolan kadın.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye hırladı Teft. "Git, diğerlerinden birini seç. Kelek! *Benden başka* kimi seçersen seç."

Kalktı ve neredeyse hiç fiziksel varlığı olmayan kadını iterek geçti ve koridorda ilerlemeye devam etti. İlerden gelen ışık yanlışlıkla pencerelerin ve balkonların Yeminkapısı platformlarına yukarıdan baktığı kulenin dış halkasına geldiğini gösteriyordu.

Kanayan bir elle tutunarak taştan bir kapı ağzında nefes nefese durdu.

"Teft."

"Beni istemiyorsun. Ben bitmişim. Lopen'i seç. Kaya'yı. Sizgil'i. Hay Cehennem be kadın. Ben..."

O neydi?

Zor duyulan sesler tarafından çekilerek boş odadan içeri yürüdü. O sesler... bağnşlar mıydı?

Balkona çıktı. Aşağıda mermer derili şekiller Yeminkapısı platformlarının biri boyunca yayılmıştı, Kholinar'a gideniydi. Bunun kilitlenmiş olması gerekiyordu, kullanılmamalıydı.

Aşağıda gözcüler ve askerler panikle bağırmaya başladılar. Urithiru saldın altındaydı.

Koşmaktan nefes nefese kalmış olan Navani Thaylen Şehri'nin duvarına çıkan merdivenlerin son birkaç basamağını da aceleyle tırmandı. Burada Kraliçe Fen'in maiyetini buldu. *Nihayet.*

Kol saatini kontrol etti. Keşke sadece acıyı değil, yorgunluğu da etkileyebilen bir fabrial bulabilseydi. İşte o büyük bir şey olmaz mıydı? Ne de olsa yorgunluksprenleri vardı...

Navani uzun adımlarla duvarın üzerinde Fen'e doğru yürüdü. Aşağıda Amaram'ın kuvvetleri yeni Sadeas sancağını taşıyordu: orman yeşili üzerinde beyazla balta ve kule. Savaş meydanlarının ezeli eşlikçileri beklentisprenleri ve korkusprenleri etraflarında büyüyordu. Sadeas'ın askerleri hâlâ kapılardan dışarı çıkıyordu ama okçu grupları şimdiden ilerliyordu. Yakında dağınık parshmen ordusunu oklamaya başlayacaklardı.

Ama o fırtına...

"Düşmanın sonu yok gibi," dedi Fen yaklaşan Navani'ye, amiralleri ona yer açıyordu. "Yakında meşhur Alethi askerlerinizi ilk elden değerlendirme fırsatım olacak, imkânsız bir savaşta çarpışırken."

"Aslında göründüğünden daha iyi durumdayız," dedi Navani. "Yeni Sadeas ünlü bir stratejisttir. Askerleri iyice dinlenmiş durumda ve disiplinde eksikleri olsa da azim-

leriyle bilinirler. Düşmana mevzilenmeyi bitiremeden saldırabiliriz. Ondan sonra eğer toparlanır ve sayı üstünlüğüyle bizi püskürtürlerse, takviye güçleri gelene kadar şehre çekilebiliriz."

Fen'in eşi Kmakl başıyla onayladı. "Bu savaş kazanılabilir Fen. Hatta gemilerimizden birkaçını bile geri almayı başarabiliriz."

Yer sarsıldı. Bir an için Navani sallanan bir gemideymiş gibi hissetti. Haykırdı, düşmemek için mazgalları kavradı.

Savaş meydanında, düşman ve Alethi birlikleri arasında zemin *parçalandı.* Çizgiler ve çatlaklar taşları yardı ve sonra elinin, önkolunun, dirseğinin ve üst kolunun hatları çatlaklarla çizilmiş devasa taştan bir *kol* kendini yukarı çekti.

En azından dokuz metre boyundaki bir canavar kendini taştan çekip çıkardı, aşağısındaki orduların üzerine taş parçacıkları ve toz yağdırıyordu. Kayalardan yapılmış bir iskelet gibiydi; derin, erimiş kırmızı gözleri olan kama şeklinde bir kafası vardı.

◆ ◆ ◆

Venli fırtınatortularının uyanmalarını izleyebilmişti.

Bekleyen ruhların arasında iki büyük enerji kütlesi vardı, o kadar çarpık, o kadar değişmiş ruhlardı ki hiç şarkıcı gibi görünmüyorlardı. Bir tanesi taş zeminden içeriye girdi, bir mücevherkalbin içine oturan bir spren gibi bir şekilde yerleşiyordu. Taşlar bedeni *oldu.*

Sonra kendisini kayalardan koparark kurtuldu. Venli'nin etrafında parshmenler huşu içinde sendeleyerek geriledi, o kadar şaşırmışlardı ki spren bile çekiyorlardı. Yoldaşı da taşın içine girer ama hemen kendini koparmazken, yaratık insan kuvvetlerinin tepesinde yükseldi.

Bunlardan bile daha büyük olan diğeri de vardı. Körfezin sularındaydı ama Venli diğer dünyayı görürken ona doğru bir bakış atmadan edemedi. Eğer bu iki daha küçük ruh böylesine korkutucu taş canavarlar yaratıyorsa, o güç dağı neydi?

Fiziksel Âlem'de Kaynaşıklar Garaz'ın önünde diz çöktü ve başlarını eğdi. Demek onlar da görebiliyorlardı. Venli de dizlerini taşlara vurarak hızla diz çöktü. Tını Kaygı'da titreşti ve Venli elini kesenin üstüne bastırarak sıktı. *Sus. Onunla savaşamayız.*

"Turash," dedi Garaz parmaklarını takip ettiği Kaynaşık'ın omzuna koyarak. "Eski dostum, bu yeni vücutta iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Turash.

"Zihnin sağlam Turash. Seninle gurur duyuyorum." Garaz elini Thaylen Şehri'ne doğru salladı. "Bugünkü zaferimiz için muazzam bir ordu hazırladım. Ödülümüz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Büyük öneme sahip mükemmel bir konum, Yeminkapısı olmadan bile," dedi Turash. "Ama ordularımız için korkuyorum efendim."

"Ya?" dedi Garaz.

"Zayıflar, eğitimsizler ve korkuyorlar. Çoğu savaşmayı reddedebilir. İntikama susamamışlar efendim. Fırtınatortularıyla bile kazanamayabiliriz."

"Bunlar mı?" diye sordu Garaz omzunun üstünden toplanmış şarkıcılara bakarak. "Ah, Turash. Çok *küçük* düşünüyorsun dostum! Benim ordum bunlar değil. Onları buraya izlemeleri için getirdim."

"Neyi izlemeleri için?" diye sordu Venli başını kaldırarak. Sindi ama Garaz onu hiç umursamadı. Garaz ellerini iki yana açtı, sarı-altın güç silüetinin arkasından sanki görünür olmuş rüzgâr gibi yayıldı. Ötesinde, diğer yerde, o çalkalanan kırmızı güç daha *gerçek* oldu. Tamamen bu âleme çekildi ve okyanus kaynadı.

Bir şeyler dışarı fışkırdı. İlkel bir şeyler, Venli'nin daha önce de hissettiği ama hiçbir

zaman gerçekten bilmediği bir şey. Kızıl sis. Karanlık bir günde görüp gerçek bir şey zannettiğin bir gölge kadar geçiciydi. Öfkeli, dört nala koşan kırmızı atlar. Öldüren ve ölen, kan döken ve bununla mest olan insanların siluetleri. Birbirlerinin üstüne yığılarak insanların üzerinde mücadele ettiği tepeyi oluşturan kemikler.

Kızıl sis kabaran dalgalardan yükseldi, suyun kenarı boyunca kuzeye doğru boş kayaların olduğu bir yere aktı. Venli'ye bir savaş arzusu getirmişti. Güzel bir odaklanma, dövüşmek için bir Heyecan.

◆◆◆

Sprenlerin en büyüğü, çalkalanan kırmızı ışık kütlesi, Shadesmar'dan kayboldu.

Kaladin nefesini tuttu ve ağaçların dış kenarına yaklaştı, o gücün burayı terk ettiğini hissetti ve... diğer tarafa mı gitmişti?

"Bir şeyler oluyor," dedi hâlâ ne yapacaklarını tartışan Adolin ve Shallan'a. "Bir fırsat yakalamış olabiliriz!"

Garip spren ordusu da dalga dalga sönerek kaybolmaya başlarken Kaladin'in yanına gelip izlediler.

"Yeminkapısı mı?" diye sordu Shallan. "Belki onu kullanıyorlardır."

Saniyeler içinde sadece köprüyü koruyan altı Kaynaşık kaldı.

Altı, diye düşündü Kaladin. *Altı tanesini yenebilir miyim?*

Yenmesi gerekir miydi ki?

"Dikkatlerini dağıtmak için onlara meydan okuyabilirim," dedi diğerlerine. "Belki birkaç illüzyon da kullanabiliriz. Shallan gizlice gidip Yeminkapısı'nı nasıl çalıştıracağını çözerken onları uzaklaştırabiliriz."

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," dedi Adolin. "Ama..."

"Ne?" dedi Kaladin aceleyle.

"O ordunun nereye gittiği seni endişelendirmiyor mu?"

◆◆◆

"Tutku," dedi Garaz. "Burada büyük Tutku var."

Venli üşüdüğünü hissetti.

"Bu adamları onlarca yıldır hazırlıyorum," dedi Garaz. "Yüceprenslerini öldürenden intikam almak, *kıracak* bir şeyler bulmaktan çok hiçbir şeyi istemeyen adamlar. Şarkıcılar izlesin ve öğrensin. Bugün bizim için savaşacak başka bir ordu hazırladım."

İlerilerindeki savaş meydanında insan saflarının omuzları çöktü, sancaklan eğildi. Liderleri parıldayan Parezırh içindeki beyaz bir ata binmiş bir adamdı.

Miğferinin derinlerinde bir şeyler kırmızı parlamaya başladı.

Koyu sprenler adamlara doğru uçtu, hazır vücutlar ve hevesli bedenler buluyorlardı. Kızıl sis onları arzuyla doldurmuş, zihinlerini açmıştı. Ve sprenler de bu açık ruhlardan içeri girerek adamlarla *bağ kuruyordu*.

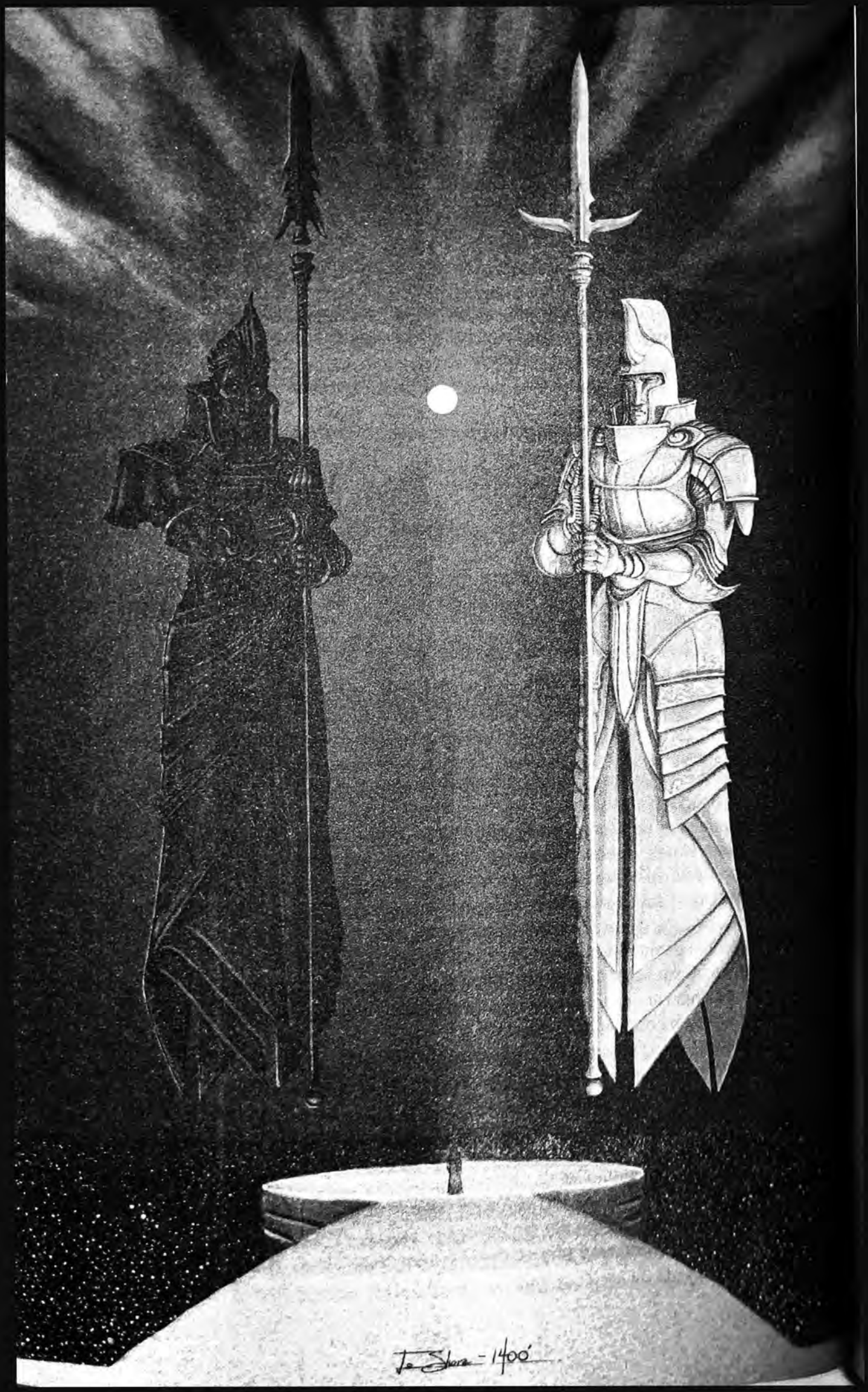
"İnsanları içine yerleşmeyi mi öğrendiniz efendim?" dedi Turash İtaat'te.

"Sprenler her zaman onlarla bağ kurabiliyordu Turash," dedi Garaz. "Sadece doğru zihin yapısı ve ortam gerekiyor."

Yeşil üniformalı on bin Alethi silahlarını kavradı; gözleri koyu, tehlikeli bir kırmızıyla parladı.

"Gidin," diye fısıldadı Garaz. "Kholin sizi kurban edecektil Öfkenizi gösterin! Yüceprensinizi öldüren Karadiken'i öldürün! Tutku'nuzu serbest bırakın! Acınızı bana verin ve bu şehri benim adıma ele geçirin!"

Ordu döndü ve parlayan zırhı içindeki Paredar önderliğinde Thaylen Şehri'ne saldırdı.

1400

Onları kabul ettik, tanrıların emrettiği gibi. Başka ne yapabilirdik ki? Mahzun bir halktı, yuvaları yoktu. Merhametimiz bizi yok etti. Çünkü ihanetleri tanrılarımıza kadar bile uzandı; sprenlere, taşa ve rüzgâra.

Eila Stele'den

Obsidiyen ağaçların altından çıkarken Kaladin rüzgârı duyabildiğini düşündü. Syl bu yerde rüzgâr olmadığını söylemişti. Yine de o duyduğu titreyen cam yaprakların çınlaması mıydı? Etrafından akan serin, temiz havanın iç çekişi miydi?

Son yarım yıl boyunca çok ilerleme kaydetmişti. Parshendi oklarına karşı köprü taşıyan adama çok uzak biri gibi görünüyordu. O adam ölümü kabul etmişti ama şimdi, her şeyin griye boyandığı kötü günlerde bile, ölüme *meydan okuyordu.* Ölüm onu alamazdı çünkü hayat acıyla dolu olsa da tatlıydı.

Syl vardı. Köprü Dört'ün adamları vardı. Ve en önemlisi de amacı vardı.

Bugün Kaladin, Dalinar Kholin'i *koruyacaktı.*

Thaylen Şehri'nin diğer taraftaki varlığına işaret eden ruhlar denizine doğru uzun adımlarla ilerledi. O sırayla duran ruhlardan pek çoğunun alevleri kesif *kırmızıya* dönmüştü. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile onu ürpertiyordu. Boncukların altında çalkalandığı köprüye çıktı ve düşman onu fark etmeden önce kemerinin en yüksek noktasına ulaştı.

Altı Kaynaşık döndü ve havaya yükseldi, onu incelemek için dizildiler. Uzun mızraklarını kaldırdılar, sonra etrafa bakındılar, şok olmuş gibi görünüyorlardı.

Bir insan, tek başına mıydı?

Kaladin çizmesinin ucunu hafifçe beyaz mermer köprüye sürterek bir ayağını geriye çekti ve bir savaş duruşuna geçti. Zıpkını tek eliyle kolunun altına kıstırarak tuttu, derin bir nefes verdi.

Sonra Fırtınaışığı'nın hepsini birden çekti ve ışıkla patladı.

Gücün kucaklayışı içinde bir ömrü dolduracak kadar hatıra yerine oturmuş gibi oldu. Yağmurda Gaz'ı yere devirmek. Bir köprünün önünde koşarken meydan oku-

mayla bağırmak. Gözyaşları sırasında talim alanında kendine gelmek. Fırtınaduvarında suikastçıyla savaşmak.

Kaynaşıklar uzun pelerinleri ve cübbeleri arkalarında dalgalanarak ona doğru atıldı. Kaladin kendini dümdüz yukarıya Çiviledi ve çok ama çok uzun zamandır ilk defa gökyüzüne yükseldi.

◆
◆ ◆

Dalinar yer bir kez daha sarsılırken tökezledi. Dışarıdan ikinci bir dizi çatlama sesi duyuldu. Şehir duvarının dışını görebilmek için artık şehrin çok aşağısındaydı ama kırılan taşların ne anlama geldiğini bildiğinden korkuyordu. İkinci bir fırtınatortusu.

Etrafta siviller bağrışır ve çığlık atarken mor korkusprenleri sokaklardan fışkırdı. Dalinar şehrin Eski Semt denilen merkezi bölgesi boyunca ilerlemiş ve şehir duvarına en yakındaki alçak bölge Aşağı Semt'e daha yeni girmişti. Arkasındaki basamaklar yukarıdaki Yeminkapısı'na doğru kaçan insanlarla doluyordu.

Titreme azalırken Dalinar panik içinde bir binanın kapısını yumruklayan genç bir annenin kolunu yakaladı. Onu kollarında çocuğuyla merdivenlerden yukarı yolladı. Çarpışan orduların arasında kalmamaları için bu insanları sokaklardan çekmesi, tercihen Urithiru'ya sığınmaya göndermesi gerekiyordu.

Dalinar bir sonraki binalar sırasını koşarak geçerken yaşını hissediyordu, *Kralların Yolu* hâlâ kolunun altındaydı. Üstünde neredeyse hiç küre yoktu, bu bir hataydı ama Zırh'ı ya da Kılıç'ı da yoktu. Çok uzun yıllardan sonra Pareler olmadan ilk savaşı olacaktı. Bu rolden çekilmekte ısrar etmişti ve savaş meydanında komuta etmeyi Amaram ile diğer Paredarlara bırakmak zorunda kalacaktı.

Amaram'ın durumu nasıldı? Dalinar son gördüğünde yüceprens okçularını diziyordu ama şehrin bu kadar aşağısındayken Dalinar dışarıdaki birlikleri göremiyordu.

Ani bir duygu üzerine çöktü.

Odak ve tutkuydu. Hevesli bir enerji, bir sıcaklık, bir güç vaadiydi.

Şan.

Hayat.

Dalinar için bu savaşma arzusu uzun zaman önce geri çevirdiği bir aşığın ilgisi gibiydi. Heyecan buradaydı. Eski, *sevgili* dostu.

"Hayır," diye fısıldadı bir duvara doğru yığılarak. Duygu onu depremden daha fazla sarsmıştı. *"Hayır."*

Tadı o kadar, *o kadar* güzeldi ki. Bu şehri tek başına kurtarabileceğini fısıldıyordu. Heyecan'ı içeri alırsa Karadiken geri dönebilirdi. Parelere ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey bu tutkuydu. Bütün şaraplardan daha tatlıydı.

Hayır.

Heyecan'ı bir kenara iterek aceleyle doğruldu. Ancak bunu yaparken duvarın ötesinde bir gölge hareket etti. Dokuz metre kadar taştan bir canavar altı metrelik şehir duvarının üzerinde yükseldi, görülerindeki yaratıklardan biriydi. Fırtınatortusu ellerini kenetledi, sonra aşağı savurarak şehir duvarını *kırdı*, etrafa iri taş parçaları savruldu.

Dalinar siper almak için atıldı ama düşen büyük bir kaya ona vurarak bir duvara çarptı.

Karanlık.

Düşüş.

Kuvvet.

Nefesi kesildi ve Fırtınaışığı içine doldu, silkinerek kendine geldi ve kolunun kaya parçasının altında sıkıştığını gördü, taşlar ve toz önündeki enkazla dolu bir sokağın üstüne yağıyordu. Ve... sadece enkaz değildi. Öksürdü. O yumrukların bazılarının tozla kaplanmış hareketsiz yatan bedenler olduklarını fark etti.

Kolunu kayanın altından çekmeye çalıştı. Yakınlarda fırtınatortusu kırık duvara tekme atarak bir delik açtı. Sonra yeri sallayan adımlarla içinden geçerek Eski Semt'in ön kısmını oluşturan kayalık alana yaklaştı.

Devasa taş bir ayak Dalinar'ın yarında yeri *ezdi.* Fırtınalar adına! Acıyı ya da vücuduna verdiği hasarı umursamadan koluna asıldı ve en sonunda kurtardı. O sürünerek uzaklaşırken Fırtınaışığı onu iyileştirdi. Canavar Eski Semt'in ön kısmındaki binalarından birinin çatısını söktü ve her tarafa moloz yağdırdı.

Mücevher Rezervi miydi? Canavar çatıyı bir kenara attı ve Dalinar'ın daha önce gözden kaçırdığı omuzlarına binmiş birkaç Kaynaşık binanın içine atladı. Dalinar savaş meydanına gitmekle orada her ne oluyorsa araştırmak arasında kararsızdı.

Neyin peşinde oldukları hakkında fikrin var mı, diye sordu Fırtınababa'ya.

Hayır. Bu garip bir davranış.

Ani bir kararla Dalinar yakınlardaki molozun altından kitabını çekip çıkardı, sonra artık boş olan Eski Semt basamaklarından yukarı doğru geri koştu, fırtınatortusuna tehlikeli derecede yakındı.

Canavar aniden kükredi, gök gürültüsü gibiydi. Şok dalgası neredeyse Dalinar'ı bir kere daha yere deviriyordu. Devasa yaratık bir öfke krizi içinde Mücevher Rezervi'ne *saldırdı,* duvarlarını ve iç kısımlarını dağıttı, parçaları arkasına fırlattı. Milyonlarca parıltılı cam parçası şehrin üstüne, duvara ve ötesine dökülürken güneş ışığını yakaladı.

Küreler ve mücevherler, diye fark etti Dalinar. *Thaylenah'nın bütün zenginliği. Yapraklar gibi saçıldı.*

Yaratık rezervin etrafındaki bölgeyi yumruklarıyla döverken öfkesi de gittikçe artıyor gibi görünüyordu. Parlayan sarı bir sprene benzer bir şeyin yol gösterdiği iki Kaynaşık hızla geçerken Dalinar sırtını bir duvara yasladı. Bu iki Kaynaşık uçabiliyor gibi görünmüyorlardı ama hareketlerinde afallatıcı bir zarafet vardı. Taş sokak boyunca hiç zahmetsizce, sanki yerler yağ kaplıymış gibi kayarak geçtiler.

Dalinar sokakta birbirlerine sokulmuş bir grup katibin içinden sıkışarak geçip takip etti ama o yetişemeden önce Kaynaşıklar kalabalıkların içinde hareket etmeye çalışan pek çok sayıdaki tahtırevandan bir tanesine saldırdılar. Devirdiler, hamalları kenara ittiler ve içeri daldılar.

Kaynaşıklar Dalinar'ın bağırışlarını umursamadı. Kısa süre sonra hızla uzaklaştılar, bir tanesi kolunun altına büyük bir cisim sıkıştırmıştı. Dalinar kaçan birkaç tüccardan Fırtınaışığı çekti, sonra tahtırevana giden yolun geri kalanını koştu. İçinde genç bir Thaylenli kadın ve bandajlara bakılırsa önceden yaralanmış gibi görünen yaşlı bir adam buldu.

Dalinar sersemlemiş kadının doğrulup oturmasına yardım etti. "Ne istiyorlardı?"

"Berrakbey?" dedi kadın Thaylence. Gözlerini kırpıştırdı, sonra Dalinar'ın kolunu kavradı. "Kralın Gözyaşı... bir yakut. Daha önce de çalmayı denemişlerdi ve şimdi, şimdi aldılar!"

Bir yakut mu? Basit bir mücevher mi? Hamallar pek kendinde olmayan yaşlı adamla ilgileniyordu.

Dalinar omzunun üzerinden uzaklaşan fırtınatortusuna baktı. Düşman Mücevher Rezervi'ndeki serveti görmezden gelmişti. Neden bu yakutu istiyorlardı? Daha fazla ayrıntı soracaktı ki başka bir şey dikkatini çekti. Daha yüksek olan bu noktadan fırtınatortusunun duvarda açtığı delikten dışarıyı görebiliyordu.

Dışarıdaki savaş meydanında gözleri kırmızı parlayan şekiller saf tutuyordu. Ama parshmen değillerdi.

Bunlar *Sadeas* üniformalıydı.

◆◆◆

Jasnah Parekılıcı'nı sıkı sıkı tutarak tapınağın içine ilerledi. Renarin'den yükselen kristal ve ışıktan oluşmuş bir kar tanesi şeklindeki kırmızı spren Jasnah'yı hissetmiş ve paniğe kapılmış gibi göründü, hızla Renarin'in içine girdi.

Bir spren var, dedi Bej. *Yanlış bir spren.*

Renarin Kholin yalancıydı. *O* bir Esasgören değildi.

O Garaz'ın bir spreni, dedi Bej. *Yozlaşmış bir spren. Ama... bir insan, ona mı bağlanmış? Bu şey yok gibi.*

"Var," diye fısıldadı Jasnah. "Bir şekilde."

Şimdi Renarin'in fısıldadığını duyacak kadar yaklaşmıştı. "Hayır... Baba, hayır. Hayır, *lütfen...*"

◆◆◆

Shallan Işık ördü.

Eskiz defterinin sayfalarından hatırladığı basit bir illüzyondu: ordudan bazı askerler, Urithiru'dan insanlar ve yolculuğu sırasında çizdiği sprenlerden bazıları. Toplamda yaklaşık yirmi kişiydi.

"Taln'ın tırnakları," dedi Adolin Kaladin gökyüzüne doğru fırlarken. "Köprücü epey hevesli."

Kaladin Kaynaşıkların dördünü uzaklaştırdı ama ikisi geride kaldı. Shallan grubuna Çivit'in bir illüzyonunu, sonra çizdiği Ulaşkanlar'ın bazılarını ekledi. Bu kadar fazla Fırtınaışığı kullanmaktan nefret ediyordu, ya Yeminkapısı'nı açmak için yeterince kalmazsa?

"İyi şanslar," diye fısıldadı Adolin'e. "Unutma, bunları ben kontrol etmeyeceğim. Sadece basit hareketler yapacaklar."

"İdare ederiz," Adolin Desen, Syl ve kılıcının sprenine bir bakış attı. "Değil mi çocuklar?"

"Mmmm," dedi Desen. "Şişlenmekten hoşlanmıyorum."

"Bilgece sözler dostum. Bilgece sözler." Adolin Shallan'a bir öpücük verdi, sonra köprüye doğru koşmaya başladı. Syl, Desen ve ölügöz Adolin'i takip etti, ona bağlı olan illüzyonlar da.

Bu kuvvet geride kalmış son iki Kaynaşık'ın dikkatini çekti. Onların dikkati dağılmışken Shallan köprünün dibine doğru süzüldü, sonra boncukların içine yavaşça indi. Köprünün altından sessizce ilerledi, kıymetli Fırtınaışığı'nı kullanarak kendine *Şeref'in Yolu*'nda bulduğu boncuklardan biriyle yürüyecek güvenli bir yol yapıyordu.

Bu tarafta Yeminkapısı'nı temsil eden küçük ada platforma ulaştı. Yukarısında iki devasa spren duruyordu.

Köprüdeki bağrışlara bakılırsa Adolin ve diğerleri işlerini yapıyorlardı. Ama Shallan kendininkini yapabilecek miydi? Zırh giymiş heykellere benzeyen binalar kadar uzun iki nöbetçinin altına geldi.

Biri sedef renkliydi, diğeri ise alacalı ve yağlı bir siyahla parıldıyordu. Onlar Yeminkapısı'nı mı koruyorlardı yoksa bir şekilde çalışmasını mı sağlıyordu?

Yapacak başka bir şey bulamayan Shallan elini salladı. "Ee, merhaba?"

İki kafa yavaş yavaş ona doğru döndü.

◆◆◆

Biraz önce ölülerin ruhlarıyla dolu olan Venli'nin etrafındaki hava şimdi girdaplanan dumandan tek bir siyah siluet dışında boştu. İlk başta onu gözünden kaçmıştı çün-

kü normal bir kişi büyüklüğündeydi. Garaz'ın yakınında duruyordu ve Venli neyi temsil ettiğini bilmiyordu.

İkinci fırtınatortusu kanca gibi elleri olan vücudu kadar uzun kollarını yerde sürüklüyordu. Doğuya doğru kayalık meydanı geçerek şehir duvarları ve dönek insan ordusuna doğru yürüdü. Venli'nin hemen arkasında batıda sıradan şarkıcılar gemilerinin önünde dizilmişti. Savaş meydanının kuzeyini kaplayan Yaradılmamış'ın kırmızı sisinden uzak duruyorlardı.

Garaz Venli'nin yanında duruyordu, yanan altın renkte parlayan bir güçtü. İlk fırtınatortusu şehri terk etti ve yere bir şey koydu: Kaynaşıklardan iki tanesi, ince bedenleri ve çok az zırhları olan tanrılardı. Kayaların üzerlerinden acayip bir zarafetle kayarak dönek ordunun etrafından dolaştılar.

"O taşıdıkları şey ne?" diye sordu Venli. "Bir mücevher mi? Buraya *bunun* için mi geldik? Bir taş için mi?"

"Hayır," dedi Garaz. "Bu sadece bir önlem, potansiyel bir felaketi önlemek için yaptığım bir son dakika değişikliği. Bugün elde ettiğim ödül çok daha büyük, şehrin kendisinden bile daha müthiş. Özgürlüğümün yolu. Roshar'ın felaketi. İlerle çocuğum. Duvardaki deliğe doğru. Benim için konuşmana ihtiyacım olabilir."

Venli yutkundu, sonra şehre doğru yürümeye başladı. Girdaplanan sislerden oluşan karanlık ruh da takip etti, bir vücuda yerleşmemiş son ruhtu.

◆
◆ ◆

Kaladin bu karanlık gökleri, tekinsiz bulutları ve uzak bir güneşi olan yerde havada yükseldi. Kaynaşıklardan sadece dördü peşinden gelmeyi seçmişti. Diğer ikisiyle Adolin'in başa çıkması gerekecekti.

Dörtlü becerikli bir şekilde uçuyordu. Kaladin gibi Çivileme kullanıyorlardı ama hızlarını onun kadar değiştiremiyor gibi görünüyorlardı. Çivilemelerle daha yüksek hızlara ulaşmaları daha uzun sürüyordu, bunun da arayı açık tutmayı kolaylaştırması gerekirdi.

Ama *fırtınalar adına,* öyle uçuyorlardı ki! Ne kadar da zariflerdi. O ya da bu yöne doğru yalpalamıyor, bir hareketten diğerine kıvrakça geçiyorlardı. İlerlemelerinin rüzgârını şekillendirmek ve uçuşlarını kontrol etmek için vücutlarının tamamını kullanıyorlardı. Beyazlı Suikastçı bile bunlar kadar akışkan, bunlar kadar rüzgârın kendisi gibi değildi.

Kaladin gökyüzüne çıkmış olabilirdi ama fırtınalar adına, zaten önceden başka birilerinin daha önceden ilişkilendirildiği bir yere elini uzatmış gibi görünüyordu.

Onlarla savaşmak zorunda değilim, diye düşündü. *Sadece Shallan geçidi nasıl çalıştıracağını çözene kadar oyalamam yeter.*

Kaladin kendini yukardaki o garip, fazla düz bulutlara doğru Çiviledi. Havada döndü ve Kaynaşıklardan birinin ona yetiştiğini gördü, soluk beyaz derisinde tek bir kırmızı mermer çizgisi olan bir erkekti, yanaklar boyunca akan duman gibiydi. Yaratık uzun mızrağını ona doğru sapladı ama Kaladin tam zamanında kendini yana doğru Çiviledi.

Çivilemek uçmak *değildi* ve gücünün bir kısmı da bundan geliyordu. Kaladin'in havada hareket etmek için herhangi bir yöne dönük olması gerekmiyordu. Yukarıya ve biraz kuzeye doğru düştü ama aşağıya dönük savaşıyor, düşmanın kargısını zıpkınıyla savuşturuyordu. Kaynaşık'ın silahı çok daha uzundu ve tek bir keskin uç yerine sivriltilmiş kenarları vardı. Zıpkını Kaladin'e ciddi bir dezavantaj veriyordu.

Tamam. Bunu değiştirme zamanı.

Kaynaşık kargısını bir kez daha yukarı saplarken Kaladin zıpkının sapındaki iki eliyle birden öne uzanarak yan çevirdi. Düşman mızrağının kolları, göğsü ve zıpkını arasındaki boşluktan geçmesine izin verdi.

Kendi silahını birkaç kere aşağı doğru Çiviledi. Sonra da bıraktı.

Zıpkın kargının sapı boyunca kaydı ve Kaynaşık'ın kollarına çarptı. Yaratık acıyla bağırarak silahını bıraktı. Kaladin aynı anda tüm yukarı Çivilemelerini bıraktı ve kendini aşağıya doğru bağlayarak dalış yaptı.

Ani sarsıcı değişiklik midesinin kasılmasına ve görüşünün kararmasına neden oldu. Fırtınaışığı'yla bile bu neredeyse çok fazla gelmişti. Kulakları çınlarken dişlerini sıktı ve anlık görüş kaybı neyse ki geri dönene kadar dayandı. Havada döndü, sonra yukarı yükseldi ve yanından düşerken kargıyı yakaladı.

Dört Kaynaşık da arkasından daldılar, daha dikkatlilerdi. Uçuşunun rüzgârı neredeyse bayılacak olması sebebiyle yüzünde biriken terleri serinletti.

Bunu... bir daha denemeyelim, diye düşündü Kaladin yeni silahını tartarken. Buna benzer şeylerle kargı düzeni antrenmanı yapmıştı ama normalde teke tek dövüşte kullanmak için fazla uzunlardı. Uçmak bunu telafi ederdi.

Silahsız bıraktığı Kaynaşık zıpkını yakalamak için aşağı fırladı. Kaladin avcunu yukarı çevirerek diğerlerine el salladı, sonra yakındaki yanları ormanlık obsidiyen dağlara doğru atıldı, Kaladin ve diğerlerinin geldikleri yöndü. Aşağıda Shallan'ın illüzyonlarının köprüdeki iki Kaynaşık'a saldırdıklarını görebiliyordu.

Gözler ileri, diye düşündü Kaladin diğer dördü peşinden gelirken. O da bu yaratıklar gibi göklere aitti.

Bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

◆◆◆

Birinci Aqasix I. Yanagawn, bütün Makabak'ın imparatoru, gemisinin kamarasında volta atıyordu.

Gerçekten bir imparator gibi *hissetmeye* başlamıştı. Artık vezirlerle ya da evlatlarla konuşurken utanmıyordu. Şimdilerde bahsettikleri şeylerin çoğunu anlıyordu ve birileri ona "Majesteleri," diye seslendiği zaman yerinden sıçramıyordu. Bir zamanlar sarayda gizli gizli gezinen korku içindeki bir hırsız olduğunu dikkate değer derecede unutmaya başlıyordu.

Ama öte yandan, bir imparatorun bile hükmünün sınırları vardı.

Diğer tarafa yürüdü. Azish desenleriyle süslü asil cübbeler ile geniş kenarlı süslü bir şapka olan İmparatorluk Yuanazixini'nin ağırlığı üstüne biniyordu. Lanet şeyl çıkarırdı ama en önemli üç danışmanıyla konuşurken ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

"Lift kalmış olmamız gerektiğini düşünüyor," dedi. "Savaş Thaylen Şehri'ne geliyor."

"Sadece donanmamızı fırtınadan koruyoruz," dedi Noura.

"Kusura bakma Vezir ama bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun. Şehirden ayrıldık çünkü siz Kholin'in düşman tarafından oyuna getirildiğinden endişe ediyordunuz."

"*Tek* neden bu değil," dedi Evlat Unoqua. Koca göbekli yaşlı bir adamdı. "Kayıp Parlayanlar konusunda her zaman şüpheci olmuşuzdur. Antik kayıtların tercümeleri tarafından da kanıtlandığı gibi Dalinar Kholin'in kullanmayı arzu ettiği güçler aşırı derecede tehlikeli!"

"Lift diyor ki..." dedi Yanagawn.

"Lift mi?" dedi Noura. "Onun söylediklerine fazla kulak asıyorsunuz Yüce Majesteleri."

"Çok zeki."

"Bir keresinde kuşağınızı *yemeye* çalıştı."

"O bunun... bir tür tatlı olduğunu düşünmüştü." Yanagawn derin bir nefes aldı. "Dahası Lift sıradan zeki insanlar gibi değil. Zekâsı farklı."

"Nasıl farklı Yüce Majesteleri?" diye sordu Vezir Dalksi. Resmî başlığının altından çıkan saçları toz beyazıydı.

"Bir arkadaşa ihanet etmenin yanlış olacağını bilen türden. Ben geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum. İmparator ben miyim, değil miyim?"

"İmparator *sizsiniz,*" dedi Noura. "Ama Majesteleri, derslerinizi hatırlayın. Bizi doğunun monarşilerinden ve katlandıkları kargaşalardan *ayıran* şey imparatorumuzun yetkisinin sınırlı olması. Azir bir hanedan değişikliğine dayanabilir ve dayanacaktır da. Gücünüz mutlak ama tamamını kullanmıyorsunuz. Kullanmamalısınız."

"Siz seçildiniz," dedi Unoqua. "Yaezir tarafından..."

"Ben *seçildim,*" diye lafını kesti Yanaga. "Çünkü Beyazlı Suikastçı benim için de gelseydi kimse arkamdan bir damla gözyaşı dökmeyecekti! Artık oyun oynamayalım, olur mu?"

"Siz bir mucize gerçekleştirdiniz," dedi Unoqua.

"*Lift* bir mucize gerçekleştirdi. Şimdi güvenmek için fazla tehlikeli dediğiniz güçleri kullanarak!"

Üçlü birbirlerine baktılar; iki vezir, bir evlat. Unoqua dinî liderleriydi ama yüksek mevki sınavlarını geçtiği yıla göre en kıdemli olan Noura'ydı, ki bunu da inanılmaz bir şekilde *on iki* yaşında başarmıştı.

Yanagawn kamara penceresinin önünde durdu. Dışarıda dalgalar gemilerini dövüyor, çalkalanıyor, sallıyordu. Kendi daha küçük gemisi ana donanmayla buluşmuş ve Thylen kıyısındaki Vtlar Koyu'na sığınırken onlara katılmıştı. Ama uzakalemle gelen raporlar Dinmezfırtına'nın Thaylen Şehri'nin yanında *durduğunu* söylüyordu.

Kapı çalındı. Yanagawn kabul etmeyi yaşına rağmen en az kıdemli olana Dalksi'ye bıraktı. Açık kahverengi derili bir muhafız içeri girerken Yanagawn gösterişli sandalyesine oturdu. Yüzünün kenarına bir kumaş parçası bastıran ve resmî imparator huzuruna kabul selamını vererek eğilirken yüzünü buruşturan bu adamın tanıdık geldiğini düşündü.

"Vono?" diye sordu Noura. "Ne oldu? Onun dikkatini dağıtacak ve meşgul tutacaktın, değil mi?"

"Öyle yapıyordum Ekselansları," dedi Vono. "Kürelerimi tekmeleyip beni yatağın altına tıkıştırana kadar. Ee, Ekselansları. Beni nasıl hareket ettirebildi, bilmiyorum. Pek de büyük sayılmaz ama..."

"Lift mi?" diye düşündü Yanagawn. Neredeyse haykırarak açıklama talep edecekti ama bunu yapmak bu adamı küçük düşürürdü. Yanagawn güçlükle kendini tuttu ve Noura dersini öğrenmiş olmasını başıyla onaylayarak takdir etti.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Noura.

"Yola çıkmadan hemen önce," dedi muhafız. "Üzgünüm Ekselansları. O zamandan beri baygındım, daha yeni kendime geldim."

Yanagawn Noura'ya döndü. Şüphesiz *şimdi* geri dönmenin önemini görecekti. Fırtınanın ilerlemesine daha vardı. Hâlâ geri dönebilirlerdi...

Kapıya ikinci bir şekil yaklaştı, cübbelerinde ikinci seviye, yedinci halka kâtiplerin desenleri olan bir kadındı. Hızla içeri girdi ve Yanagawn'a resmî selamı verdi, o kadar acele ediyordu ki üçüncü koşulsuz itaat hareketini unutmuştu.

"Vezirler," dedi onlara da eğilerek, sonra Unoqua'ya. "Şehirden haber var!"

"İyi haber mi?" diye sordu Noura umutla.

"Alethler Thaylenlilere karşı döndü ve şimdi şehri fethetmeye çalışıyorlar! En başından beri parshmenlerle müttefiklermiş. Ekselansları, bir tuzaktan kıl payı kurtulduk!"

"Çabuk," dedi Noura. "Gemilerimizi Alethi askeri taşıyan bütün gemilerden ayırın. Hazırlıksız yakalanmamalıyız!"

Yanagawn'ı huzuruna çıkma zevkini tatma sırası gelmiş bir düzine genç katibin gözetimine terk ederek gittiler. Endişe ve korkuyla sandalyesine yerleşti, içinde bir bulantı hissediyordu. Alethiler hain miydi?

Lift yanılmıştı. Yanagawn yanılmıştı.

Yaezir onları kutsasın. Bu gerçekten de dünyanın sonuydu.

◆
◆ ◆

Biz kapının bekçileriyiz, dedi iki dev spren Shallan'a, sankl birmiş gibl birbirlerinin üstüne binen seslerle konuşuyorlardı. Ağızları oynamasa da sesleri Shallan'ın içinde çınlıyordu. *Işıkören, bu geçidi kullanmaya iznin yok.*

"Ama geçmem *gerek,*" diye haykırdı Shallan onlara doğru. "Ödeme yapacak Fırtınaışığı'm var."

Ödemen reddedilecek. Atanın sözüyle kilitlendik.

"Atanız mı? O kim?"

Ata artık ölü.

"O zaman..."

Kilitliyiz. Shadesmar'a gidiş ve dönüş atanın son günlerinde yasaklandı. İtaat etmeye zorunluyuz.

Shallan'ın arkasında köprüde Adolin zekice bir taktik geliştirmişti. Bir illüzyon gibi davranıyordu.

Shallan sahte insanlarını savaşıyor gibi davranmaya ayarlamıştı, gerçi doğrudan kontrolü olmadan bu sadece öyle durmaları ve silahlarını havaya sallamaları anlamına geliyordu. Kendisi açığa çıkmamak için Adolin de aynısını yapmayı seçmişti, zıpkınını rastgele etrafına sallıyordu. Desen ve Syl de aynısını yaparken iki Kaynaşık havaya yükselmişti. Bir tanesi darbe aldığı kolunu tutuyordu ama iyileşiyor gibiydi. O kalabalıkta *birilerinin* gerçek olduğunu biliyor ama kim olduğunu kestiremiyorlardı.

Shallan'ın zamanı azdı. Tekrar kapı bekçilerine baktı. "Lütfen. Diğer Yeminkapısı Kholinar'da, geçmeme izin vermişti."

İmkânsız, dediler. *Şeref tarafından sprenlerin çiğneyemeyeceği kurallarla bağlandık. Bu geçit kapalı.*

"O zaman neden o diğerlerinin geçmelerine izin verdiniz? Daha önce burada duran ordunun?"

Ölülerin ruhlannın mı? Onların bizim geçidimize ihtiyaçları yoktu. Düşman tarafından çağırıldılar, antik yollardan bekleyen taşıyıcılara doğru çekildiler. Siz yaşayanlar aynısını yapamazsınız. Geçmek için dikeyselliğe gitmeniz gerek. Devasa sprenler uyum içinde başlarını yana eğdiler. *Özür dileriz. Biz çok uzun bir zamandır... yalnızız. Tekrar insanoğluna geçit vermek hoşumuza giderdi. Ama yasaklanmış şeyi yapamayız.*

◆
◆ ◆

Semadeşenlerden Szeth savaş meydanının çok üstünde asılı duruyordu.

"Alethiler taraf mı değiştirdi aboshi?" diye sordu Szeth.

"Gerçeği gördüler," dedi yanında asılı duran Nin. Sadece iklsl izllyordu, Szeth Semadeşenlerin geri kalanının nereye gittiğini bllmiyordu.

Yakınlarında Dinmezfırtına memnuniyetsizle gümbürdedl. Yüzeylnde kırmızı şimşekler dalgalanıyor, bir buluttan diğerine geçiyordu.

"En baştan beri bu dünya parshmenlere aitti," dedi Szeth. "Halkım işgalcl bir düşmanın dönüşüne karşı değil, evin sahiplerine karşı nöbet tutuyordu."

"Evet," dedi Nln.

"Ve sen de onları durdurmaya çalıştın."

"Eğer dönerlerse neyin olması gerektiğini biliyordum." Nin ona doğru döndü. "Bu diyarlarda yetki kime ait Neturo-oğlu-Szeth? Bir adam evini şehirbeyi vergi toplamaya gelene kadar yönetebilir. Şehirbeyi arazilerini yücebey ödemesini almak için gelene kadar kontrol edebilir. Ama savaş ülkesine geldiği zaman yücebey yüceprense hesap vermek zorundadır. Ya kral? O ise... Tanrı'ya hesap vermek zorundadır."

"Tanrı'nın öldüğünü söylemiştin."

"*Bir* tanrı öldü. Başka biri fetih hakkıyla savaşı kazandı. Senin de epey uygun bir benzetmeyle belirttiğin gibi, bu diyarların esas efendileri evin anahtarlanyla geri döndüler. Şimdi söyle bana Üçüncü İdeal'e yemin etmek üzere olan Neturo-oğlu-Szeth, Semadeşenler kimin kanunlarını takip etmeli? İnsanlann mı, yoksa bu diyarlann *gerçek* sahiplerinln mi?"

Bir seçenek varmış gibi görünmüyordu. Nin'in mantığı sağlamdı. Hiçbir seçenek yoktu...

Aptal olma, dedi kılıç. *Hadi gidip şunlarla savaşalım.*

"Parshmenlerle mi? Bu diyarların haklı sahipleri onlar," dedi Szeth.

Haklı mı? Bir diyar üzerinde kimin hakkı *olur ki? İnsanlar her zaman bir şeyleri sahipleniyorlar. Ama kimse, sahiplenilenlere sormuyor, değil mi? Mesela benim sahibim yok. Vivenna bana anlattı. Ben hür bir kılıcım.*

"Başka seçeneğim yok."

Öyle mi? Bana binlerce yılı bir taşın emirlerine uyarak geçirdiğini anlatmamış mıydın?

"Yedi yıldan fazla kılıç-nimi. Ve taşa değil, onu elinde tutanın sözlerine uydum. Benim..."

Başka seçeneği mi yoktu?

Ama hiçbir zaman bir taştan fazlası olmamıştı.

Kaladin aşağı daldı ve ağaç tepelerinin üzerinden geçerek cam yapraklan tıngırdattı, arkasına kırık cam parçalarından bir sağanak gönderdi. Dağın yokuşuyla birlikte yukarı dönerken hızına bir Çivileme, sonra bir tane daha ekledi.

Ağaç hattını geçtikten sonra kendini kayalara yaklaştıracak şekilde Çiviledi, yüzü obsidiyen sadece birkaç santimle sıyırıyordu. Rüzgârı etrafında şekillendirmek için kollarını kullanarak iki dağın buluştuğu camsı siyah kayalardaki bir açıklığa doğru açı aldı.

Işık ve rüzgârla canlıydı, Kaynaşıkların ona yetişip yetişmemeleri umurunda değildi.

Bırak izlesinler.

Açısı aralıktan geçmek için yanlıştı, bu yüzden Kaladin kendini dağ yamacından uzağa doğru Çiviledi ve Çivilemelerini sürekli olarak birbiri ardına değiştirerek kocaman bir dönüş yaptı. Havada bir daire çizdi, sonra Kaynaşıkların yanından hızla geçerek doğrudan aralığın içine daldı, duvarlara o kadar yakındı ki geçişlerini hissedebiliyordu.

Diğer taraftan dışarı çıktı, sevinçliydi. Şimdiye kadar Fırtınaışığı'nın tükenmiş olması gerekmez muydu? Eğitiminin ilk aylarındaki kadar hızla bitirmiyordu.

Kaynaşıkların üçü onu takip etmek için aralıktan dışarı fırlarken Kaladin yamaçlara doğru daldı. Onları obsidiyen dağın dibi boyunca peşine taktı, sonra Shallan ve diğerlerini kontrol etmek için geri Yeminkapısı'na doğru geri döndü. Yaklaşırken ağaçların arasına alçaldı, hâlâ inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Kendini uçurumların içinde gidiyormuş gibi ayarlıyordu. Bu ağaçlardan kaçınmak da ondan pek farklı değildi.

Aralarından dolandı, yönünü kontrol etmek için Çivilemelerden çok vücudunu kullanıyordu. Geçişi kınlan camlardan bir melodi yarattı. Ormandan dışarı fırladı ve onun zıpkınını almış olan dördüncü Kaynaşık'ı buldu. Yaratık saldırdı ama Kaladin kaçındı ve boncuk denizinin üstünden geçmeye başlayana kadar zemin boyunca şiddetle ilerledi.

Hızlı bir bakışla Shallan'ın platformda ellerini başının üzerinde salladığını gördü; daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu gösteren, önceden ayarladıkları işaretti.

Kaladin denizin üstünde devam etti ve boncuklar Fırtınaışığına tepki verdi, arkasında bir dalga gibi titriyor ve kabanyorlardı. Sonuncu Kaynaşık yavaşlayarak olduğu yerde durdu ve diğer üçü de yavaşça ormandan çıktılar.

Kaladin bir kez daha daire çizdi, boncuklar arkasında sudan bir sütun gibi havaya yükseldi. Bir yay çizerek döndü ve zıpkınlı Kaynaşık'a yaklaştı. Kaladin parshmenin silahına vurup kenara itti, sonra düşmanının göğsüne bir tekme atarken kendi kargısının arkasını yukarı savurarak zıpkını sapından yakaladı.

Zıpkın yukarı gitti. Kaynaşık geriye gitti.

Yaratık bir Çivilemeyle kendini havada durdurdu, sonra ellerine baktı, Kaladin zıpkını boş eliyle yakalarken afallamıştı. Silahsız kalan düşman bir şeyler bağırdı ve kafasını iki yana sallayarak kılıcını çekti. Uçuşan cübbeleriyle yaklaşan diğer üçüne yaklaşmak için arkaya doğru kaydı.

Bunlardan biri tek başına ileri çıktı, beyaz yüzünde kırmızı desenler olan erkekti ve kargısıyla Kaladin'i işaret ederek bir şeyler söyledi.

"Dilinizi bilmiyorum," diye seslenerek cevap verdi Kaladin. "Ama eğer bana teke tek meydan okuduysan kabul. Seve seve."

O anda Fırtınaışığı bitti.

Navani en sonunda kayayı sıkıştığı yerden kurtarmayı başardı ve iterek kapı ağzından geriye kalanların içinden attı. Diğer taşlar da etrafına düştü ve duvarın üstüne çıkan bir yol açıldı.

Ya da geriye ne kaldıysa.

Durduğu yerden beş metre kadar uzakta duvar çıkıntılı ve kırık bir boşlukla bitiyordu. Öksürdü, sonra örgüsünden kaçmayı başarmış bir tutam saçını geri itti. Duvardaki taş muhafız kulelerinden birine kaçıp sığınmışlardı ama sallantılar yüzünden bir tarafı çökmüştü.

Kraliçeyi korumak için gelen üç askerin üstüne yıkılmıştı. Zavallılar. Arkada Fen başından yaralanmış eşinin enkazın üzerine çıkmasına yardım ediyordu. İki kâtip de Navani ve kraliçeyle birlikte buraya sığınmıştı ama amirallerin çoğu diğer yöne koşarak bir sonraki muhafız kulesine girmişlerdi.

O kule artık yoktu. Canavar yıkıp atmıştı. Şimdi de yaratık dışarıdaki ovada yürüyerek ilerliyordu, gerçi Navani dikkatini neyin çektiğini görememişti.

"Merdivenler," dedi Fen eliyle göstererek. "Görünüşe göre sağlam kalmış."

Aşağıya inen merdiven tamamen taşların içindeydi ve aşağıdaki küçük bir muhafız odasına gidiyorlardı. Belki yaralılara yardım edecek ve hayatta kalanlar için enkazı arayacak askerler bulabilirlerdi. Navani kapıyı çekip açtı ve Fen ile Kmakl'ın önden geçmesine izin verdi. Kendi de takip etmek için hareketlendi ama tereddüt etti.

Hay Cehennem, duvarın ötesindeki görüntü büyüleyiciydi. Kırmızı şimşekli fırtına. İki taş canavarı. Ve sağ kıyı boyunca kaynayan, çalkalanan kırmızı sis. Belirli bir şekli yoktu ama bir şekilde etleri parçalanmış koşan atlar gibilerdi.

Kesinlikle Yaradılmamışlardan biriydi. Garaz'ın antik bir sprenl. Zaman ve tarihin ötesinden bir şey. Buradaydı.

Bir bölük asker delikten şehre girmeyi yeni bitirmişti. Bir bölük daha içeri girmek için dışarıda toplanıyordu. Navani onlara bakarken gittikçe artan bir ürperti hissetti.

Kırmızı gözler.

Alçak bir sesle nefesini tutarak merdivenden uzaklaştı ve duvar boyunca yalpalayarak kırık taş kenara geldi. *Ah Yaradan, hayır...*

Dışarıdaki saflar ayrılarak tek bir parshmen kadınına yol açtılar. Navani gözlerini kısarak onda neyin bu kadar özel olduğunu görmeye çalıştı. Kaynaşıklardan biri miydi? Kadının arkasından kırmızı sis kabarıyor ve parlak beyaz bir aygırın üstündeki Parezırhı giymiş olanı da dâhil askerlerin arasında dalgalanmaları için dokunaçlar gönderiyordu. Amaram taraf değiştirmişti.

Her şekil ve boyutta Yokelçilerden oluşmuş ezici bir orduya katılmıştı. Bununla nasıl savaşabilirlerdi?

Bununla *kim* nasıl savaşabilirdi?

Navani yıkık duvarın kıyısında dizlerinin üstüne düştü. Ve sonra başka bir şeyi fark etti. Aykın bir şeyi, aklının ilk başta kabul etmeyi reddettiği bir şeyi. Yalnız bir şekil nasıl olduysa şehre zaten girmiş askerlerin etrafından dolanmayı başarmıştı. Şimdi de mavi üniformasıyla enkazın üstünde ilerliyordu, kolunun altına bir *kitap* sıkıştırmıştı.

Yardımsız ve savunmasız Dalinar Kholin yıkık duvardaki açıklığa adımını attı ve orada kâbusla tek başına yüzleşti.

Başkadünyalılardan sakının. Hainlerden. Dilleri tatlı ama zihinleri kana susamış olanlardan. Onları aranıza almayın. Onların yardımına koşmayın. Doğru adlandırıldılar Yokelçi diye, çünkü yokluk onları takip etti. Duyguyu içine çeken boş çukur. Yeni bir tanrı. Onların tanrısı.

Eila Stele'den

Dalinar çizmeleri taşlarda sürtünerek yıkıntıların üstüne çıktı. Burada kırmızı fırtınanın yakınında hava fazla durgundu. Cansızdı. Hava nasıl bu kadar hareketsiz olabiliyordu?

Amaram'ın ordusu deliğin dışında tereddüt ediyordu. Askerlerin bazıları şimdiden içeri girmişti ama büyük kısmı kendi sıralarını beklemek için saf tutuyordu. Bir şehre böyle saldırdığın zaman kendi birliklerini arkadan çok fazla itmek istemezdin, yoksa düşmanın önünde sıkışırlardı.

Bunlar düzgün saf tutmuyordu, hırlıyorlardı, gözleri kırmızıydı. Daha da çarpıcı olanı ayaklarının altında yatan zenginliği görmezden gelmeleriydi. Rezervi yok eden fırtınatortusu tarafından bu ovaya fırlatılmış küreler ve mücevherlerden bir tarlaydı, hepsi sönüktü.

Bunun yerine kan istiyorlardı. Dalinar onların savaşmak için duydukları açlığın *tadını alabiliyordu.* Onları geride tutan neydi?

İkiz fırtınatortuları duvara doğru gümbür gümbür yürüdüler. Askerlerin arasında kırmızı bir pus süzülüyordu. Savaşın ve ölümün görüntüleri. Ölümcül bir fırtına. Dalinar bununla tek başına yüzleşiyordu. Tek bir adam. Yıkık bir hayalden geriye kalmış tek şey.

"Ee..." dedi aniden bir ses sağ tarafından. "Plan ne?"

Dalinar kaşlarını çattı, sonra dönüp baktığında basit bir gömlek ve pantolon giymiş uzun saçlı Reshi bir kız buldu.

"Lift? Sen gitmedin mi?" diye sordu Dalinar Azlşçe.

"Gittim tabii. Orduna ne oldu?"

"Artık ona aitler."

"Onları beslemeyi mi unuttun?"

Dalinar ciddi bir savaş düzeni almış birliklerden çok hayvan sürülerine benzeyen askerlere baktı. "Belki de yeterince çok çaba harcamamışımdır."

"Sen... hepsiyle birden tek başına savaşmayı filan mı düşünüyordun?" dedi Lift. "Bir kitapla mı?"

"Burada savaşacağım başka birisi var."

"...Bir kitapla mı?"

"Evet."

Lift başını salladı. "Peki tamam. Niye olmasın? Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Kız geleneksel Parlayan Şövalye İdeallerine uymuyordu. Boyu bir buçuk metre bile yoktu, zayıf ve cılızdı, askerden çok bir sokak çocuğuna benziyordu.

Ayrıca Dalinar'ın elindeki tek şeydi.

"Bir silahın var mı?" diye sordu Dalinar.

"I ıh. Okumam yok."

"Okuma..." Dalinar kitabına bir baktı. "Gerçek bir silahı kastetmiştim Lift."

"Ha! Evet, bunlardan bir tane var." Elini yana doğru uzattı. Sisler katılaşarak küçük ışıltılı bir Parekılıç şeklini aldı.

...Ya da hayır, bu sadece bir çubuktu. Basit bir tutacağı olan gümüş bir çubuk.

Lift omzunu silkti. "Wyndle insanları incitmekten hoşlanmıyor."

İnsanları incitmekten... Dalinar gözlerini kırpıştırdı. Nasıl bir dünyada yaşıyordu ki *kılıçlar insanları incitmekten* hoşlanmıyordu?

"Kısa süre önce bir Kaynaşık bu şehirden kaçtı," dedi Dalinar. "Devasa bir yakut taşıyordu. Onu neden istediklerini bilmiyorum ve öğrenmemeyi tercih ederim. Onu geri çalabilir misin?"

"Tabii. Kolay."

"Seninkine benzer bir güçle hareket edebilen bir Kaynaşık bulacaksın. Bir kadın."

"Dediğim gibi. Kolay."

"Kolay mı? Bence düşündüğün kadar..."

"Rahat ol dede. Taşı çal. Bunu yapabilirim." Derin bir nefes aldı, sonra Fırtınaışığı'yla patladı. Gözleri incimsi bir beyaza dönerek parladı. "O zaman sadece ikimiziz, öyle mi?"

"Evet."

"Tamam. Orduyla iyi şanslar."

Dalinar dönüp bir asayı bir baston gibi tutan, altın rengi giyinmiş bir siluetin aralarında belirdiği askerlere baktı.

"Beni endişelendiren ordu değil," dedi Dalinar. Ama Lift çoktan fırlayıp gitmiş, duvarın dibinden koşuyor ve ordunun dışından dolanıyordu.

Garaz peşinde bir avuç Kaynaşık ve Dalinar'ın görülerine çektiği kadınla birlikte yürüyerek Dalinar'a yaklaştı, bir de dönen dumandan yapılmış gibi görünen gölgeli bir spren vardı. O neydi?

Garaz ilk başta Dalinar'a hitap etmek yerine Kaynaşıklarına döndü. "Yushah'a söyleyin burada kalıp hapishaneyi korumasını istiyorum. Kal-garnis duvarı yıkmakla iyi iş çıkardı, ona şehre geri dönüp Yeminkapısı'na ilerlemesini söyleyin. Eğer Tisark cihazı güvenceye alamazsa yok etsinler ve mücevherlerini alsınlar. Sprenlerine bir şey olmadığı sürece yeniden inşa edebiliriz."

İki Kaynaşık gitti, kule gibi yükselen fırtınatortularından birer tanesine doğru koştular. Garaz ellerini asasının üstünde kavuşturdu ve Dalinar'a gülümsedi. "Pekâlâ dostum. İşte buradayız ve zamanı geldi. Hazır mısın?"

"Evet," dedi Dalinar.

"Güzel, güzel. Başlayalım."

İki Kaynaşık, Adolin'in yakınlarında kolayca erişemeyeceği bir mesafede asılı durmuş, Shallan'ın illüzyonlarını izliyorlardı. Adolin aralarına karışmak için elinden geleni yapıyor, zıpkınını deli gibi sallıyordu. Syl'in nereye gittiğinden emin değildi ama memnuniyetle uğuldayan ve camdan bir dalı sallayan Desen eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Kaynaşıklardan biri diğerini dürterek daha yeni fark ettikleri Shallan'ı işaret etti. İkisi de onun Yeminkapısını açmasından endişeli gibi görünmüyordu, bu kötüye işaretti. Cihaz hakkında Adolin'in ekibinin bilmediği neyi biliyorlardı?

Kaynaşıklar Shallan'a arkalarını döndüler ve Adolin'in anlamadığı bir dilde konuşmaya devam ettiler. Bir tanesi sırayla birer birer illüzyonlara işaret etti, sonra mızrağıyla saplama hareketi yaptı. Kadın olan diğeri kafasını iki yana salladı ve Adolin neredeyse cevabını anlayabiliyordu. *Hepsine teker teker vurmayı denedik. Birbirlerine karışıp duruyorlar, bu yüzden takip etmek zor.*

Bunun yerine kadın olan bir bıçak çekti ve elini kesti, sonra illüzyonlara doğru salladı. Turuncu kan illüzyonların üstüne düştü ve leke bırakmadan içlerinden geçti ama Adolin'in yanağına damladı. Adolin kalbinin hızlandığını hissetti ve belli etmeden kanı silmeye çalıştı ama kadın memnun bir gülümsemeyle ona doğru işaret etti. Erkek olan başına götürdüğü parmağıyla onu selamladıktan sonra kargısını uzattı ve dümdüz Adolin'e doğru uçtu.

Hay Cehennem.

Adolin kenara kaçtı ve Kaptan Notum'un bir illüzyonunun içinden geçerek dağılmasına sebep oldu. Geri birleşti ama bir saniye sonra kargısını Adolin'in sırtına doğrultmuş olan Kaynaşık'ın içinden geçmesiyle tekrar parçalandı.

Adolin hızla döndü ve zıpkınını kargıyı engellemek için havaya savurdu ama Kaynaşık yine de ona çarparak geriye fırlattı. Adolin taş köprüye düştü sertçe ve kafasını vurdu, yıldızlar görüyordu.

Görüşü bulanarak zıpkınına uzandı ama Kaynaşık kargısının arkasıyla vurarak silahı uzağa yolladı. Sonra yaratık köprünün üzerinde hafifçe parlamaya başladı, dalgalanan cübbesi hareketsizleşti.

Adolin kemerindeki bıçağı çekti, sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı, dengesi bozuktu. Kaynaşık kargısını indirerek iki elle kolunun altında tuttu ve bekledi.

Mızrağa karşı bıçak. Adolin nefesini alıp verdi, Shallan'a doğru giden diğer Kaynaşıklar konusunda endişeliydi. Zahel'in derslerini hatırlamaya çalıştı, tam olarak böyle bir karşılaşmanın antrenman alanında pratiğini yaptıkları günleri. Jakamav bir Paredann mızrağa karşı bıçakla kendini savunması gerekebileceği fikrine gülerek eğitimi reddetmişti.

Adolin bıçağı döndürerek ucunu aşağı çevirdi, sonra mızrak darbelerini savuşturabilmek için öne doğru uzattı. Zahel ona fısıldıyordu. Düşman mızrağı saplayana kadar bekle, savuştur ya da kaç, sonra sol elinle mızrağı yakala. Kendini bıçağı düşmanın boynuna saplayabilecek kadar yakına çek.

Tamam. Bunu yapabilirdi.

Gerçi elbette bunu Zahel'e karşı yaparken on seferin yedisinde ölüyordu.

Yine de seni rüzgârlar kutsasın, seni yaşlı baltatazısı, diye düşündü. Adolin denemek için öne bir adım attı ve darbeyi bekledi. Geldiği zaman Adolin kargının ucunu bıçağıyla kenara itti, sonra sol eliyle...

Düşmanı doğaüstü bir hareketle geriye kaydı, fazla hızlıydı, hiçbir sıradan insan bu şekilde hareket edemezdi. Adolin uyum sağlamaya çalışırken tökezledi. Kaynaşık kargıyı tembelce çevirdi, sonra akıcı bir hareketle Adolin'in tam karnına sapladı.

Ani acı saplanmasıyla Adolin'in nefesi kesildi, iki büklüm oldu, kanı ellerinde hissetti. Kaynaşık, ucu Adolin'in kanıyla parıldayan mızrağı çekip çıkarırken neredeyse *si-*

kılmış gibi görünüyordu, sonra silahı attı. Yaratık yere indi ve onun yerine kötü görünüşlü bir kılıcı kınından çekti. İlerledi, Adolin'in savuşturmak için yaptığı zayıf hamleyi vurarak bir kenara itti ve öldürmek için kılıcı kaldırdı.

Birisi arkadan Kaynaşık'ın üzerine atladı.

Yırtık kıyafetler içindeki bir şekildi, deri yerine kahverengi sarmaşıklan ve kazınarak silinmiş gözleri olan öfkeli, tırmalayan bir kadındı. Adolin ölügözü uzun tırnaklarıyla Kaynaşık'ın yüzünü çizerek geriye doğru sendelemesine sebep olurken bakakaldı. Kaynaşık ise her nedense *mırıldanıyordu*. Kılıcını sprenin göğsüne sapladı ama bu onu biraz bile engellemedi. Sadece Adolin Kılıç'ını çağırmaya çalıştığı zaman yaptığı gibi bir çığlık attı ve saldırmaya devam etti.

Adolin silkindi. *Kaçsana salak!*

Yaralı karnını tutarak ve attığı her adımda acıyla sarsılarak sendeleyen adımlarla köprü boyunca Shallan'a doğru ilerledi.

◆
◆ ◆

Hileye başvurmak bizi kandırmayacak ya da irademizi zayıflatmayacak, Işıkören, dedi nöbetçiler. *Çünkü bu gerçekten de bir karar meselesi değil, bir doğa meselesi. Yol kapalı kalacak.*

Shallan illüzyonların etrafında erimesine izin verdi, sonra yorgunlukla yere çöktü, tükenmişti. Yalvarmayı, kandırmayı, bağırmayı ve hatta Işıkörmeyi denemişti. Faydasızdı. Başarısız olmuştu. Köprüdeki illüzyonları dalgalanıyor ve yok oluyorlardı, Fırtınaışıkları bitiyordu.

Aralarından arkasından akan karanlık enerjiyle bir Kaynaşık fırladı, kargısı doğrudan Shallan'ı hedefliyordu. Kenara atlayarak önünden kıl payı kaçabildi. Yaratık bir rüzgârla geçti, sonra bir saldırı daha yapmak için yavaşladı ve döndü.

Shallan ondan önce ayağa sıçradı. "Desen!" diye bağırdı içgüdüsel bir hareketle ellerini öne uzatırken, Kılıç'ını çağırmaya çalışmıştı. Bir parçası tepkisinin bu olmasından etkilenmişti. Adolin onunla gurur duyardı.

Elbette ki işe yaramadı. Desen köprüden bağırarak özür diledi, paniğe kapılmıştı. Ama yine de o anda kargısını kalbine doğrultmuş üzerine gelen düşmanla yüzleşirken Shallan *bir şeyi* hissetti. Desen ya da onun gibi bir şeydi, zihinsel menzilinin hemen ötesinde. Diğer taraftaydı ve eğer ona bir tutunabilse, onu bir besleyebilseydi...

Fırtınaışığı damarlarında köpürerek içinden akar, cebindeki bir şeye doğru uzanırken bağırdı.

Önünde bir duvar belirdi.

Shallan'ın nefesi kesildi. Duvarın diğer tarafından gelen tiksindirici bir *gümsesi* Kaynaşık'ın çarptığına işaret ediyordu.

Bir duvar. İşlenmiş taşlardan yapılmış, kenarları kırık fırtına kapası bir *duvardı*. Shallan aşağı baktı, hâlâ Peçe'nin beyaz pantolonunu giyiyordu ve cebinin garip duvara bağlı olduğunu gördü.

Bu da neydi böyle? Küçük bıçağını çıkardı ve cebini kesip kurtardı, sonra tökezleyerek geri çekildi. Duvarın ortasında taşların içine gömülmüş küçük bir boncuk vardı.

Bu aşağıdaki denizi geçmek için kullandığım boncuk, diye düşündü Shallan. Yaptığı şey Ruhdökme gibi hissettirmişti ama farklıydı.

Desen koşarak yanına geldi, köprüden inerken uğulduyordu. Adolin ve Syl neredeydi?

"Duvarın ruhunu aldım," dedi Shallan. "Ve fiziksel şeklinin bu tarafta belirmesini sağladım."

"Mmm. Ben bu boncukların ruhtan çok zihin olduğunu düşünüyorum ama bura-

da gerçekten zuhur ettiler. Çok güzel. Ama antrenmansızsın. Mmm. Uzun süre dayanmayacak."

Kenarlan şimdide dağılarak dumana dönmeye başlamışlardı. Dlğer taraftan gelen bir tıkırtı sesi Kaynaşık'ın yenilmediğini, sadece sersemlediğini gösteriyordu. Shallan duvara arkasını döndü ve koşturarak köprüye çıktı, dev nöbetçilerden uzaklaşıyordu. Birkaç illüzyonunun yanından geçti ve Fırtınaışığı'nın birazını geri aldı. Şimdi Adolln nerede...

Adolinl Yaralanmıştıl

Shallan koştu ve kolundan yakaladı, tökezleyen Adolin'i ayakta tutabilmek lçin uğraştı.

"Sadece küçük bir kesik," dedi Adolin. Tam göbeğinin altına bastırdığı parmaklarının arasından kan sızıyordu. Üniformasının arkası da kan olmuştu.

"Küçük bir kesik mi? Adolin! Sen..."

"Zaman yok," dedi Adolin ona yaslanarak. Başıyla Shallan'ın savaştığı Kaynaşık'a işaret etti, duvarının üzerinden havaya yükseliyordu. "Diğeri benlm arkamda bir yerlerde. Her an tepemize binebilir."

"Kaladin," dedi Shallan. "Nerede..."

"Mmm..." dedi Desen eliyle işaret ederek. "Fırtınaışığı tükendi ve şu taraftakl boncukların içine düştü."

Harika.

"Derin bir nefes al," dedi Shallan Adolin'e, sonra onu da kendisiyle birlikte köprüden aşağı çekerek boncuklara doğru atladı.

◆
◆ ◆

Lift *süper oldu.*

Güçleri, cisimlere gerçekten dokunmadan üzerlerinden kayabilme becerisi şeklinde ortaya çıkıyordu. Çok ama çok kaygan olabiliyordu, ki bu da iyiydi çünkü Alethi ordusunun etrafından dolanırken askerler onu yakalamaya çalışıyorlardı. Düğmeleri açık gömleğini, kolunu, saçını yakalıyorlardı. Onu tutamıyorlardı. Kayıp gidiyordu. Sanki bir şarkıyı yakalamaya çalışır gibiydiler.

Sıralarının arasından fırladı ve iyice bir kayganladığı dizlerinin üzerine düştü. Bu da gözleri kırmızı parlayan adamlardan uzaklaşarak dizlerinin üzerinde gitmeye devam ettiği anlamına geliyordu. Şimdi büyük ihtimalle bir Yokelçi olmadığı kesinleşmiş olan Wyndle yanında yerde sürünerek ilerleyen küçük yeşil bir çizgiydi. Hızla büyüyen, orasından burasından küçük kristallerin çıktığı bir sarmaşığa benziyordu.

"Ah, bu hoşuma gitmedi," dedi.

"Hiçbir şey senin hoşuna gitmiyo ki."

"Bakın işte bu doğru *değil* hanımım. Azir'de geçtiğimiz o hoş kasabayı sevmiştim."

"Terk edilmiş olanı mı?"

"Ne kadar da huzur doluydu."

İşte, diye düşündü Lift *gerçek* bir Yokelçi'yi görerek, Parshmenlere benzeyen türdendi, ama büyük ve korkutucuydu. Bu bir kadındı ve kayaların üzerlnde kolayca ilerliyordu, o da *süper* gibiydi.

"Her zaman merak etmişimdir," dedi Lift. "O mermer desenler *her yerlerinde* var mı sence?"

"Hanımım, bunun bir önemi var mı?"

"Belki şimdi yoktur," diye itiraf etti Lift, kırmızı fırtınaya bir bakış atarak. Bacaklarını kayganlı ama ellerini kaygansız tutuyordu, böylece kendini çekebllyor ve yönlendirebiliyordu. Dizlerinin üzerinde gitmek ayakta durmak kadar havalı görünmüyordu ama Lift ayakta süper olmaya çalıştığı zaman genellikle sonu kıçı havada blr kaya parçasına çakılmak oluyordu.

O Kaynaşık gerçekten bir elinde büyük bir şey taşıyormuş gibi görünüyordu. Büyük bir mücevher gibi bir şey. Lift o tarafa yöneldi, bu da onu o parshmen ordusuna ve gemilerine tehlikeli şekilde yaklaştırıyordu. Yine de Yokelçi kadın dönüp onu fark etmeden önce epey bir yaklaşmıştı.

Lift kayarak durdu, Fırtınaışığı'nı söndürdü. Midesi guruldadı, o yüzden muhafızının cebinde bulduğu kurutulmuş etten bir lokma aldı.

Yokelçi monoton bir sesle bir şeyler söyleyerek devasa yakutu kaldırdı, içinde Fırtınaışığı yoktu, bu da iyiydi çünkü olsa *epey bir parlak* olurdu. Hatta Gawx'a bebeklerin nasıl yapıldığını anlattığındaki yüzünden bile daha kırmızı ve daha parlak olurdu. Böyle şeyleri zaten öğrenmiş olması gerekirdi. Eskiden aç kalası bir hırsızdı! Hiç mi fahişe filan görmemişti?

Neyse... o yakutu nasıl alacaktı? Yokelçi bir kez daha konuştu ve her ne kadar Lift sözleri anlayamasa da Yokelçi'nin sesinin eğlenmiş gibi çıktığını düşünmeden edemiyordu. Kadın tek ayağıyla kendini itti ve sonra sanki yağın üstünde duruyormuş gibi kolaylıkla diğerinin üzerinde kaydı. Bir an için ilerledikten sonra omzunun üzerinden geriye baktı ve yeri tekmeleyip sola doğru kaymadan önce sırıttı, Lift'in süper aptal görünmesine neden olan bir zarafetle rahatça hareket ediyordu.

"Vay aç kalayım," dedi Lift. "O benden *daha* süpermiş."

"Bu terimi kullanmak zorunda mısınız?" diye sordu Wyndle. "Evet, onun da Aşınım Dalgası'na erişimi olması..."

"Ya bi' kes," dedi Lift. "Onu takip edebilir misin?"

"Sizi geride bırakabilirim."

"Yetişirim." Belki. "Sen onu takip et. Ben seni takip edeyim."

Wyndle içini çekti ama itaat ederek Yokelçi'nin arkasından fırladı. Lift de avuçlarıyla yere vurarak dizlerinin üstünde takip etti, profesyonel bir dansçıyı taklit etmeye çalışan bir domuz gibi hissediyordu.

◆
◆ ◆

"Seçmelisin Neturo-oğlu-Szeth," dedi Nin. "Semadeşenler Şafakezgicilerine ve onlann kanunlarına biat edecekler. Ya sen? Sen de bize katılacak mısın?"

Rüzgâr Szeth'in giysilerini dalgalandırdı. Yıllar önce o haklıydı. Yokelçiler geri *dönmüştü*.

Şimdi... şimdi de öylece onların egemenliğini kabul mü etmesi gerekiyordu?

"Kendime güvenmiyorum aboshi," diye fısıldadı Szeth. "Artık doğruyu göremiyorum. Kendi kararlarıma güvenemem."

"Evet," dedi Nin başıyla onaylayarak, ellerini arkasında birleşmişti. "Zihinlerimiz yanılabilir. Bu yüzden takip etmek için harici bir şeyi seçmeliyiz. Adalete sadece değişmez bir kurala bağlılık ile yaklaşabiliriz."

Szeth çok aşağılarındaki savaş meydanını inceledi.

"Ne zaman birileriyle savaşacağız?" diye sordu sırtındaki kılıç. *Konuşmayı ne çok seviyorsun. Hatta hiç susmadan konuşan Vasher'den bile* çok...

"Aboshi," dedi Szeth. "Üçüncü İdeal'i söylediğim zaman itaat edeceğim şey olarak bir *kişiyi* seçebilir miyim? Kanun yerine?"

"Evet. Semadeşenler'in bazılan takip etmek için beni seçti ve bunun Şafakezgicilerine itaate geçişi kolaylaştıracağını tahmin ediyorum. Bunu tavsiye etmem. Ben... kötüye gittiğimi hissediyorum..."

Mavili bir adam aşağıdaki şehre giren yolu engelliyordu. O... başka bir şeyle yüzleşiyordu. Szeth'in zar zor algılayabildiği bir kuvvetle. Gizli bir ateşle.

"Daha önce de insanları takip ettin," diye devam etti Nin. "Sana acı getirdiler Ne-

turo-oğlu-Szeth. Izdırabının sebebi değişmeyen ve saf bir şeyi takip etmemiş olman. Bir ideal yerine insanları seçtin."

"Ya da," dedi Szeth, "belki de sadece yanlış insanlan takip etmeye zorlanmıştım."

◆
◆ ◆

Kaladin boncukların içinde debelendi, öksürüyor, boğuluyordu. O kadar derinde değildi ama yukarı... yukarı ne taraftaydı? *Yukarı ne taraftaydı?*

Panikle yüzeye doğru yüzmeye çalıştı ama boncuklar su gibi hareket etmiyordu ve kendini hareket ettiremedi. Boncuklar ağzından içeri girdi, derisine bastırdı. Görünmez bir el gibi onu çekiyorlardı. Gittikçe daha da derinlere sürüklemeye çalışıyorlardı.

Işıktan uzağa. Rüzgârdan uzağa.

Boncukların arasında parmakları ılık ve yumuşak bir şeye sürtündü. Çırpınarak bunu tekrar bulmaya çalıştı ve bir el kolunu yakaladı. Öbür koluyla o tarafa uzandı ve zayıf bir bileği kavradı. Başka bir el ceketinin önünden tuttu, çekerek karanlıktan uzaklaştırdı ve ayakları denizin dibini bularak tökezledi.

Ciğerleri yanarak adım adım takip etti, en sonunda boncuklardan dışarı çıktığında Syl'in ceketinin önünden tutarak onu sürüklediğini gördü. Syl Kaladin'i kıyıya getirdi, o da oraya devrildi ve nefes nefese küreleri tükürdü. Savaştığı Kaynaşıklar Yeminkapısı platformunda bıraktıkları diğer ikisinin yanına inmişti.

Kaladin nefesini toplarken yakınındaki boncuklar geriye çekilerek yarattığı bir çeşit geçitten deniz tabanında yürüyerek gelen Shallan ve yanındaki Adolin ve Desen'i ortaya çıkardı. Denizin içinde bir koridor mu yapmıştı? Boncuklan kontrol etme becerisi gittikçe artıyordu.

Adolin yaralıydı. Kaladin dişlerini sıktı, kendini ayağa kalkmaya zorladı ve Shallan'ın prensi kıyıya çıkarmasına yardım etmek için ilerledi. Prens sırtüstü yattı, sessizce küfrediyor, kanlı ellerle karnını tutuyordu.

"Bakayım," dedi Kaladin Adolin'in parmaklarını kenara çekerek.

"Kan..." diye başladı Shallan.

"Kan dertlerinin en küçüğü," dedi Kaladin yarayı dürterek. "Bu yarayla kan kaybından ölmesine daha çok var ama sepsis riski daha önemli. Ayrıca iç organlan zarar gördüyse..."

"Beni bırakın," dedi Adolin öksürerek.

"Bırakıp *nereye* gidelim?" dedi Kaladin parmaklarıyla yaranın içini yoklayarak. Fırtınalar adına. Bağırsakları kesilmişti. "Fırtınaışığı'm bitti."

Shallan'ın parıltısı söndü. "Bende son kalan oydu."

Syl Kaladin'in omzunu kavradı ve havaya yükselip onlara doğru uçmaya başlayan kargılarını kaldırmış Kaynaşıklara doğru baktı. Desen alçak sesle uğuldadı. Endişeyle.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Shallan.

Hayır... diye düşündü Kaladin.

"Bıçağını ver," dedi Adolin oturmaya çalışarak.

Son bu olamaz.

"Adolin, hayır. Dinlen. Belki teslim olabiliriz."

Onu hayal kınklığına uğratamam!

Kaladin omzunun üzerinden hafifçe kolunu kavramış olan Syl'e baktı.

Syl başını salladı. "Kelimeler, Kaladin."

◆
◆ ◆

Amaram'ın askerleri Dalinar'ın etrafından geçerek şehrin içine doluşuyordu. Onu görmezden geliyorlardı ve ne yazık kl o da onları görmezden gelmek zorundaydı.

"Evet, çocuğum..." Garaz başıyla şehri işaret etti ve Dalinar'ın omzunu tuttu. "O ittifakı yaratmakla muazzam bir iş çıkardın. Kendinle gurur duymalısın. *Ben* kesinlikle duyuyorum."

Dalinar bu her ihtimali düşünen, her sonucu hesaplayan şeyle nasıl savaşabilirdi? Bu kadar engin, bu kadar inanılmaz bir şeyle nasıl yüzleşebilirdi? Ona dokunurken Dalinar sonsuzluğa uzayıp gittiğini *hissedebiliyordu.* Yere, göğe, insanlara ve taşlara sinmişti.

Bu varlığı anlamaya çalışsa yıkılır, delirirdi. Bir de onu yenmesi mi gerekiyordu?

Onu kaybedebileceğine inandır, demişti Yaradan görüde. *Bir şampiyon tayin etmesini sağla. Bunu seçecektir... Sana verebileceğim en iyi öğüt bu.*

Şeref bu şeye karşı koyarken öldürülmüştü.

Dalinar dudaklarını yaladı. "Bir şampiyonlar karşılaşması," dedi Garaz'a. "Bu dünya için çarpışmamızı talep ediyorum."

"Ne amaçla?" dedi Garaz.

"Bizi öldürmek seni özgür bırakmayacak, değil mi?" dedi Dalinar. "Bize hükmedebilir ya da bizi yok edebilirsin ama iki türlü de hâlâ burada hapis kalacaksın."

Yakınlarında fırtınatortularından biri duvarın üzerinden geçip şehre girdi. Diğeri geride kalmış, ordunun arka artçılarının yakınlarında yürüyordu.

"Bir düello," dedi Dalinar Garaz'a. "Eğer sen kazanırsan özgürlüğün, eğer insanlar kazanırsa hayatlarımız."

"Ne istediğine dikkat et Dalinar Kholin. Bağdökümcü olarak bu anlaşmayı önerebilirsin. Ama gerçekten benden istediğin şey bu mu?"

"Ben..."

Bu muydu?

Wyndle Yokelçi'yi takip ediyor, Lift de onu takip ediyordu. Tekrar insan ordusundaki askerlerin arasına kaydılar. Ön saflar şehrin içine giriyordu ama delik hepsinin aynı anda girebileceği kadar büyük değildi. Çoğu burada sıralarının gelmesini bekliyor, geçkme yüzünden küfrediyor ve homurdanıyordu.

Wyndle'ın arkasında bıraktığı sarmaşık yolunu takip eden Lift'e vurmaya çalıştılar. Neyse ki küçük olmak onlardan kaçınmasını kolaylaştırıyordu. Küçük olmayı seviyordu. Küçük insanlar diğerlerinin sığmayacağı yerlere girebilirdi ve fark edilmeden geçebilirdi. Onun daha fazla büyümemesi gerekiyordu, Gecegözcüsü ona söz vermişti.

Gecegözcüsü yalan söylemişti. Tıpkı aç kalası bir insan gibi. Lift başını iki yana salladı ve bir askerin bacakları arasından kayarak geçti. Küçük olmak güzeldi ama her adamın tepesinde yükselen bir dağ gibi *gelmemesi* de zor oluyordu. Silahlarını Lift'in etrafında yere çarpıyor, gırtlaktan Alethçeleriyle küfür ediyorlardı.

Bunu dizlerimin üstünde yapamam, diye düşündü kılıçlardan biri neredeyse gömleğini yırtarken. *Onun gibi olmalıyım. Özgür olmalıyım.*

Lift kayalardaki küçük bir yükseltinin üzerinden aştı ve ayaklarının üzerine inmeyi başardı. Bir an için koştu, sonra ayaklarının altını kayganlaştırdı ve kaymaya başladı.

Yokelçi kadın önünde gidiyordu. Kaymıyor ve düşmüyordu, bu pürüzsüzce kayışını kontrol etmesini sağlayan yürümeye benzer garip hareketleri yapıyordu.

Lift de aynısını yapmaya çalıştı. Nefesini tutarken ona güç vermesi için *süperliğine*, Fırtınaışığı'na güveniyordu. Etrafında adamlar küfretti ama Lift kendini Işık'la kaplarken sesler de üzerinden kayıp gidiyordu.

Rüzgârın kendisi bile ona dokunamazdı. Daha önce de buraya gelmişti. Devrilmeden önceki güzel bir an boyunca çıplak ayaklarının üzerinde kaymış, dokunulmaz, öz-

gür bir şekilde hareket etmişti. Sanki dünyaların arasında süzülüyordu. Bunu yapabilirdi. Bu...

Bir şeyler yakınlarda yere inerek birkaç askeri ezdi, Lift'in dengesini bozdu ve yere devirdi. Kayarak durdu ve yuvarlanarak yukarı, dev taş canavarlardan birine baktı. İskelet benzeri şey dikenli bir elini kaldırdı ve yere çarptı.

Lift kendini bir tarafa fırlattı ama darbenin sallantısı onu bir kez daha yere serdi. Yakınındaki askerler arkadaşlarının ezilmesini umursuyor gibi görünmüyorlardı. Parlayan gözleriyle ona doğru koşuşturdular, sanki onu ilk kimin öldürebileceğinin yarışını yapıyorlardı.

Tek seçeneği taş canavara *doğru* kaçmaktı. Belki de yeterince yaklaşırsa...

Yaratık tekrar yumruğunu indirerek üç askeri ezdi ama Lift'e de çarptı. Darbe göz açıp kapayıncaya kadar bacaklarını kırdı ve belinden aşağısını ezerek onu bir acı çığlıkları nöbetine soktu. Gözleri yaşararak yerde iki büklüm oldu.

İyileş. İyileş.

Sadece acıya dayanması gerekiyordu. Sadece...

Tepesinde taşlar birbirlerine sürterek gıcırdadı. Yaşlı gözlerini kırpıştırdı, dikenli yumruğunu gökyüzündeki ölümcül fırtına bulutlarının önünü kapatmaya başladığı güneşe doğru kaldırmış canavara baktı.

"Hanımım!" dedi Wyndle. Sarmaşıkları sanki onu sarmalamaya çalışıyormuş gibi vücuduna tırmandı. "Ah, hanımım. Beni kılıç olarak çağırın!"

Bacaklarındaki acı kaybolmaya başladı. Çok yavaştı. Yine acıkmaya başlamıştı, Fırtınaışığı azalıyordu. Wyndle'ı bir çubuk olarak çağırıp, acıya direnerek döndü ve canavara doğru kaldırdı, zorlanmaktan gözleri sulanıyordu.

Yukarıda bir ışık patlaması belirdi, genişleyen bir Parlaklık topu. Ortasından bir şey düştü, arkasında hem siyah hem de beyaz dumanlar bırakıyordu. Bir yıldız gibi parıldıyordu.

"Anne!" dedi Wyndle. "O ne..."

Canavar Lift'e vurmak için yumruğunu kaldırırken ışıktan mızrak canavarın kafasından vurdu ve *kesip geçti.* Devasa şeyi ikiye ayırarak kara dumanlardan bir patlama yaydı. Canavarın yarıları yanlara doğru düşüp gümbürtüyle taşlara çarptı, sonra *yanıp gitti,* buharlaşarak siyah duman oldu.

Fırtınanın merkezindeki bir şey ortaya çıkarken askerler öksürdü ve küfretti. Dumanın içinde beyazla parıldayan bir şekil vardı, elinde dumanları üzerine çekip, sonra sıvı bir karanlık şeklinde aşağısına akıtarak *yiyormuş* gibi görünen kapkara bir Parekılıcı tutuyordu.

Beyaz ve siyah. Kafası tıraşlı, gözleri açık bir griyle parlayan, üzerinden Fırtınaışığı tüten bir adam. Doğruldu ve arkasında şeffaf bir gölgesini bırakarak uzun adımlarla dumanların içinden yürüdü. Lift bu adamı daha önce de görmüştü. Beyazlı Suikastçı. Katil.

Şimdi ise görünüşe göre kurtancı.

Lift'in yanında durdu. "Karadiken sana bir görev mi verdi?"

"I... evet," dedi Lift tekrar çalışmaya başlamış gibi görünen ayak parmaklarını oynatarak. "Bir Yokelçi büyük bir yakut çalmış. Onu geri almam gerekiyor."

"O zaman kalk," dedi suikastçı garip Parekılıcı'nı düşman askerlerine doğru kaldırarak. "Efendimiz bize bir görev verdi. *Biz de yerine getireceğiz.*"

◆
◆ ◆

Navani duvarın tepesi boyunca koşturdu, ezilmiş cesetlerin dışında tek başınaydı. *Dalinar sakın şehit olmaya filan kalkma,* diye düşündü merdivenlere ulaşırken. Ka-

pıyı çekip açtı ve karanlık basamaklardan aşağı inmeye başladı. Ne düşünüyordu? Koca bir orduyla tek başına mı yüzleşecekti? Gençliğinin baharında Parezırhı giymiş bir adam değildi!

Bir küre arayarak eminkesesini karıştırdı, sonra en sonunda kol fabrialının tokasını açarak merdivenlerden aşağıdaki odaya inen yolu görmek için onun ışığını kullandı. Fen ve eşi nereye...

Bir el onu yakaladı, yana çekti ve duvara çarptı. Fen ve Kmakl kolları ve ağızları sıkıca bağlanmış yerde yatıyorlardı. Gözleri kırmızı parlayan orman yeşili üniformalı iki adam bıçaklarını onlara dayamıştı. Bir yüzbaşının düğümlerini taşıyan üçüncüsü Navani'yi duvara bastırmıştı.

"Bana ne kadar dolgun bir ödül kazandıracaksın," diye tısladı adam Navani'ye. "İki kraliçe. Berrakbey Amaram bu hediyeden hoşlanacak. Bu kocanın Berrakbey Sadeas'a yaptıklarının karşılığı olarak seni bizzat öldürememeni telafi edecek."

◆
◆ ◆

Ash bir maltızın yanında tökezleyerek durdu. Ağzı ince metal işçiliğiyle süslenmişti, insanın böyle sıradan bir yerde bulmayı beklemeyeceği kadar kaliteli bir parçaydı.

Bu doğaçlama kamp şehirde inşaat işlerini yapan Alethi ordularının yerleştiği yerdi, Aşağı Semt'in birkaç sokağını ve meydanını kaplıyordu. Ash'i durduran yakılmamış maltız bir çadırın önündeydi ve belki de soğuk Thaylen gecelerinde ısınmak için kullanılıyordu. Kâseyi çevreleyen on tane figür vardı. Parmakları *kaşındı.* İşi ne kadar acil olursa olsun, yapmadan yoluna devam edemezdi.

Kâseyi kaptı ve onu tasvir eden fırça ve maske simgeleriyle işaretlenmiş kadını bulana kadar çevirdi, yaratıcılığın sembolleriyle. Saçmalık. Bıçağını çıkardı ve yüzü kazımayı başarana kadar metali oydu.

Yeterince iyi. Yeterince iyi.

Maltızı yere attı. Yürümeye devam etti. O Mraize denen adamın söyledikleri doğru olsa iyi olurdu. Eğer yalan söylediyse...

Duvarın yanındaki büyük çadır tamamen savunmasızdı, gerçi kısa bir süre önce gözleri yozlaşmış Kuşam'ın ışığıyla parıldayan askerler koşarak yanından geçmişti. *Garaz insanları ele geçirmeyi öğrenmiş.* Karanlık, tehlikeli bir gündü. Her zaman onları kendi adına savaşmaları için cezbetmeyi başarırdı ama onlarla bağ kurmaları için sprenler göndermek? Korkunçtu.

Kendi fırtınasını yaratmayı nasıl becermişti ki?

Eh, bu dünyanın nihayet sonu gelmişti. Ve Ash... Ash artık içinde umursayan bir parça bulamıyordu. Çadıra girdi, Elçiler'in tasvirleri olabilir diye halıya bakmamak için kendine zorla engel oldu.

Onu orada buldu, loş ışıkta tek başına oturuyor, görmeyen gözlerle ileriye bakıyordu. Koyu, Ash'inkinden bile daha koyu bir deri ve kaslı bir vücut. Hiçbir zaman taç giymemiş olsa da bir kraldı. İçlerinde yüklerini taşımamış olması gereken tek kişiydi.

Yine de en uzun o taşımıştı.

"Taln," diye fısıldadı Ash.

◆
◆ ◆

Renarin Kholin gerçekten bir Parlayan Şövalye olmadığını biliyordu. Glys bir zamanlar başka türden bir sprendi ama bir şeyler onu değiştirmiş, yozlaştırmıştı. Glys bunu pek iyi hatırlayamıyordu, bağları kurulmadan önce olmuştu.

Şimdi ikisi de neye dönüştüklerini bilmiyorlardı. Renarin sprenin içinde titrediği-

ni, saklandığını ve tehlikenin yaklaştığını fısıldadığını hissedebiliyordu. Jasnah onları bulmuştu.

Renarin bunun olacağını görmüştü.

Antik Pailiah tapınağında diz çökmüştü ve onun gözlerinde burası renklerle doluydu. Binlerce vitraylı pencere duvarları kaplıyor, birleşiyor ve eriyerek birbirlerine karışıyor, bir panorama yaratıyorlardı. Günün erken saatlerinde kendisini Thaylen Şehri'ne gelirken gördü. Babasının hükümdarlarla konuştuğunu ve ona sırt çevirdiklerini gördü.

Bizi incitecek! Bizi incitecek!

"Biliyorum Glys," diye fısıldadı Renarin vitraylann belli bir noktasına doğru dönerek. Bu Renarin'i tapınakta diz çökmüş hâlde gösteriyordu. Vitray camlar dizisinde Jasnah arkasından yaklaşıyor, kılıcını kaldırıyordu.

Ve sonra da... onu öldürüyordu.

Renarin ne gördüğünü ya da ne zaman gördüğünü kontrol edemiyordu. Bazı resimlerin altında beliren sayıları ve kelimeleri anlayabilmek için okumayı öğrenmişti. Ona Dinmezfırtına'nın ne zaman geleceğini göstermişlerdi. Ona Urithiru'daki gizli bölmeleri nasıl bulacağını göstermişlerdi. Şimdi de ölümünü gösteriyorlardı.

Geleceği. Renarin yasaklanmış olanı görebiliyordu.

Gözlerini Jasnah'yı ve onu gösteren vitraydan koparark daha da kötü birine döndü. Burada babası altın ve beyazdan bir tanrının önünde diz çöküyordu.

"Hayır baba," diye fısıldadı Renarin. "Lütfen. Bu olamaz. Bunu yapma..."

O'na karşı koymayacaksın, dedi Glys. *Kederim, Renarin. Sana kederimi veriyorum.*

◆
◆ ◆

Altın küreler şeklinde bir çift şanspreni gökyüzünden aşağı indi. Parlak güneş ışığı damlaları gibi Dalinar'ın etrafında süzülüyor ve dönüyorlardı.

"Evet," dedi Dalinar. "İstediğim bu."

"En iyi savaşçımla mı karşılaşmak mı istiyorsun?" diye tekrar etti Garaz. "Bu dışarıdan bir zorlama olmadan senin gerçek isteğin mi? Herhangi bir şekilde kandırılmıyor ya da oyuna getirilmiyor musun?"

"En iyi savaşçınla bir düello. Roshar'ın kaderi için."

"Pekâlâ," dedi Garaz, sonra alçak sesle içini çekti. "Kabul ediyorum."

"Bu kadar kolay mı?"

"Ah, seni temin ederim. Kolay olmayacak." Garaz kaşlarını açık, davetkâr bir şekilde kaldırdı. Endişeli bir ifadeydi. "Ben şampiyonumu çoktan seçtim. Onu uzun, çok uzun zamandır hazırlıyorum."

"Amaram."

"O mu? Tutkulu bir adam evet, ama hiç de bu göreve uygun sayılmaz. Hayır, benim savaş meydanına güneşin gökyüzüne hükmettiği gibi hükmedecek birine ihtiyacım var."

Bir anda Heyecan Dalinar'a geri döndü. Solmakta olan kırmızı sis kükreyerek hayata döndü. Görüntüler zihnini doldurdu. Savaşmakla geçen gençliğinin hatıraları.

"Amaram'dan daha güçlü birine ihtiyacım var," diye fısıldadı Garaz.

"Hayır."

"Bedeli ne olursa olsun kazanacak bir adama."

Heyecan Dalinar'ı eziyor, boğuyordu.

"Bütün hayatı boyunca bana hizmet etmiş olan bir adama. Güvendiğim bir adama. İnanıyorum ki seni doğru kararı vereceğini bildiğime dair uyarmıştım. Ve işte şimdi buradayız."

"*Hayır.*"

"Derin bir nefes al dostum," diye fısıldadı Garaz. "Korkarım bu acıtacak."

Bu Yokelçiler şarkı bilmez. Roshar'ı duymazlar ve nereye gitseler sessizliği götürürler. Yumuşak görünüyorlar, kabukları yok ama sertler. Sadece tek bir kalpleri var ve gerçekten atmıyor.

Eila Stele'den

"Hayır," diye fısıldadı Dalinar bir kez daha, Heyecan içinde çınlarken sesi perişandı. "*Hayır.* Yanılıyorsun."

Garaz, Dalinar'ın omzunu kavradı. "O ne diyor?"

O mu?

Evi'nin ağladığını duydu. Çığlık atıyordu. Alevler onu yutarken hayatı için yalvanyordu.

"Kendini suçlama," dedi Garaz Dalinar yüzünü buruştururken. "Onu sana ben öldürttüm Dalinar. Bunların *hepsine* ben sebep oldum. Hatırlıyor musun? Yardım edeyim. İşte."

Hatıralar Dalinar'ın zihnini doldurdu, görüntülerden oluşan mahvedici bir hücum. Hepsini birden her nasılsa bir saniyenin içinde ayrıntılarıyla yaşıyor, Heyecan içinde köpürüyordu.

Kendini, kılıcını zavallı bir askerin sırtına saplarken gördü. Genç bir adam sürünerek kaçmaya çalışıyor, ağlayarak annesine sesleniyordu...

"O zaman seninleydim," dedi Garaz.

Kendinden çok daha iyi bir adamı, Teleb'in sadık olduğu yücebeyi öldürdü. Dalinar onu yere devirdi ve saplı bir baltanın sivri ucunu göğsüne sapladı.

"O zaman seninleydim."

Dalinar garip bir kaya oluşumunun üzerinde savaşıyor, Heyecan'ı hisseden başka bir adamla yüzleşiyordu. Dalinar gözlerini yakarak onu aşağı attı ve buna merhamet dedi.

"O zaman seninleydim."

Gavilar'a doğru koştu, öfke ile arzu ikiz duygular hâlinde yükseliyordu. Kavganın tadını çıkarmaktan alıkoyulmasına öfkelenerek handa bir adamın belini kırdı. Jah Keved sınırlarında savaştı, zemin cesetlerle dolarken güldü. Her katliam anını hatırladı. Her ölümü ruhuna saplanan bir çivi gibi hissetti. Yıkımın karşısında ağlamaya başladı.

"Yapman gereken buydu Dalinar," dedi Garaz. "Daha iyi bir krallık inşa ettin!"

"Çok... fazla... *acı.*"

"Beni suçla Dalinar! Suç senin değildi! O şeyleri yaptığın zamanlarda kırmızı görüyordun! *Benim* suçumdu. Bunu kabul et. Acı çekmek zorunda değilsin."

Dalinar gözlerini kırpıştırarak Garaz'ın gözlerine baktı.

"Acıyı almama izin ver Dalinar," dedi Garaz. "Acıyı bana verirsen bir daha asla suçluluk hissetmeyeceksin."

"Hayır." Dalinar *Kralların Yolu*'na sıkı sıkı sarıldı. "Hayır. Olmaz."

"Ah Dalinar. *O* ne diyor?"

Hayır...

"Unuttun mu? Gel, hatırlatayım."

O güne geri dönmüştü. Evi'yi öldürdüğü güne.

◆
◆ ◆

Szeth amacını kılıcı kullanmakta bulmuştu.

Ona kötülüğü yok etmesi için bağırıyordu, kötülüğün kılıcın kendisinin anlayamadığı bir kavram olduğu belli olsa da. Kılıç kördü, gerçeği algılayamıyordu, Szeth gibi.

Onunki kadar çarpık bir ruh kimin ölmesi gerektiğine nasıl karar verebilirdi? İmkânsızdı. Bu yüzden başka birisine, ışığı gölgelerin arasından görünen birine güvenmişti.

Dalinar Kholin'e. Parlayan Şövalye'ye. *O* bilirdi.

Bu seçim mükemmel değildi. Ama... Kutsanmamış Taşlar... Szeth'in yapabileceğinin en iyisi buydu. Düşman ordusunun arasına dalarken bu seçim ona biraz da olsa huzur veriyordu.

Kılıç ona bağırdı. *KÖTÜLÜK!*

Bir çizikle bile dokunduğu herkes kara dumanlara *dönüşüyordu.* Szeth korku izi göstermeden gelmeye devam eden kırmızı gözlü askerleri yok ediyordu. Ölüme susamış gibi bağırarak geliyorlardı.

Bu Szeth'in servis etmekte usta olduğu bir içkiydi.

Bir eliyle Fırtınaışığı kullanıyor, fazla yaklaşan adamları Çivileyerek havaya fırlatıyor ya da gerideki arkadaşlarının üstüne bindiriyordu. Diğer eliyle de kılıcı savuruyordu. Çevik ayaklarla hareket ediyordu, kendi vücudunu sadece hafifletecek kadar yukarıya Çivilemişti. Semadeşenlerin Çivilemelerin hepsine erişimi yoktu ama en kullanışlıları ve en ölümcül olanları hâlâ ondaydı.

Mücevheri hatırla.

Hayalet bir duygu ona seslendi, öldürmeye devam etmenin ve katliamdan zevk almanın arzusu. Szeth midesi bulanarak bunu reddetti. Hiçbir zaman bundan hoşlanmamıştı. Hiçbir zaman bundan *hoşlanamazdı.*

Mücevheri taşıyan Yokelçi fazla hızlı ayaklarının üzerinde kayarak uzaklaşmıştı. Szeth kılıcı ileri uzattı, bir parçası Fırtınaışığı'nı tüketmekteki hızının karşısında dehşete düşmüştü ve takip etmek için kendini Çiviledi. O tek bir kişiyi arayarak askerleri yanıp geçerken adamlar patlayarak dumanlara dönüşüyordu.

Yokelçi son anda dönerek kılıcından sıyrıldı. Szeth kendini aşağı Çiviledi, sonra geniş bir yay çizerek döndü, büyük bir daire şeklinde adamları öldürürken neredeyse sıvı gibi kara dumanlar kılıcını takip ediyordu.

YOK ETİ diye haykırdı kılıç.

Szeth Yokelçi kadına doğru atladı ama kadın yere düştü ve taşlar yağlanmış gibi üzerlerinden kaydı. Kılıç kafasının üstünden geçti ve kadın kendini sırtüstü Szeth'e doğru iterek hemen bacaklarının yanından kaydı. Orada zarif bir hareketle ayaklarının üzerinde kalktı ve Szeth'in güvende olması için sırtına bağladığı *kını* yakaladı.

Kurtardı. Szeth saldırmak için döndüğü zaman kılıcı kendi kınıyla engelledi. Bunu nasıl yapmıştı? Gümüşsü metalde Szeth'in bilmediği bir şey mi vardı?

Kadın sonraki birkaç saldırısını daha engelledi, sonra çökerek onu Çivileme girişiminden kaçtı.

Kılıç öfkeleniyordu. *YOK ET, YOK ET, YOK ET!* Siyah damarlar Szeth'in elinin etrafında belirmeye başladı, önkoluna doğru ilerliyorlardı.

Tekrar saldırdı ama Yokelçi kolayca kayarak uzaklaştı, zeminde sanki doğa kanunlarının onun üzerinde hükmü yokmuş gibi gidiyordu. Diğer askerler üstüne atladı ve Szeth onlara ölüm sunarken acı kolundan yukarı ilerlemeye başladı.

◆
◆ ◆

Jasnah Renarin'in bir adım arkasında durdu. Artık fısıltılarını açıkça duyabiliyordu. "Baba. Ah baba..." Genç adam başını hızla bir o yöne, bir bu yöne çeviriyor, orada olmayan şeyleri görüyordu.

"Olanı değil, olacağı görüyor," dedi Bej. "Garaz'ın gücü, Jasnah."

◆
◆ ◆

"Taln," diye fısıldadı Ash önünde diz çökerek. "Ah Taln..."

Elçi koyu gözlerle ileriye bakıyordu. "Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi. Dönüşün, Issızlık'ın zamanı yakın..."

"Taln?" Ash elini tuttu. "Benim. Ash."

"Hazırlanmak zorundayız. Çok şeyi unutmuş olacaksınız...

"Lütfen Taln."

"Kalak size tunç dökmeyi öğretecek..."

Sadece konuşmaya devam ediyor, aynı sözleri tekrar tekrar söylüyordu.

◆
◆ ◆

Kaladin Shadesmar'ın soğuk obsidiyeninde dizlerinin üstüne düştü.

Kaynaşıklar etraflarına indi, ışıltılı dalgalanan kıyafetleri olan altı şekildi.

Tek bir zayıf umudu vardı. Söylediği her İdeal muazzam bir güç ve kuvvet patlamasına sebep olmuştu. Dudaklarını yaladı ve fısıldayarak söylemeyi denedi. "Ben... ben..."

Kaybettiği arkadaşlarını düşündü. Malop. Jaks. Beld ve Pedin.

Söyle fırtına kapasıca!

"Ben..."

Rod ve Mart. Kurtaramadığı köprücüler. Ve onlardan önce kurtarmaya çalıştığı köleler. Goshel. Bir hayvan gibi tuzağa yakalanmış Nalma.

Yanında bir ışık çizgisi gibi bir rüzgârspreni belirdi. Sonra bir tane daha.

Tek bir umut.

Kelimeler. Kelimeler'i söyle!

◆
◆ ◆

"Ah Anne! Ah Terbiye!" diye haykırdı Wyndle suikastçının önüne geleni öldürerek ovada ilerlemesini izlerlerken. "Biz ne yaptık?"

"*Onu kendimizden* uzağa gönderdik," dedi bir kayanın üstüne tünemiş olan Lift, gözleri sonuna kadar açılmıştı. "Yakınımızda olmasını mı tercih ederdin?"

Wyndle sızlanmaya devam etti, Lift anlıyordu. Suikastçı çok fazla öldürüyordu. Doğru, içlerinde hiç ışık kalmamış gibi görünen kırmızı gözlü adamlardı ama... fırtınalar adına.

Lift mücevheri taşıyan kadının izini kaybetmişti ama en azından ordu Szeth'ten uzaklaşıyor gibi görünüyordu, ona öldürecek fazla kimse bırakmıyorlardı. Yavaşlayarak tökezledi, sonra da dizlerinin üstüne düştü.

"Ah be." Lift suikastçının aç kalası aklından geride ne kalmışsa onu da kaçırıp ona saldırması ihtimaline karşı Wyndle'ı bir çubuk olarak çağırdı. Kayadan aşağı atladı, sonra ona doğru koştu.

Acayip Parekılıcı'nı önünde tutuyordu. Yere doğru aktıkça buharlaşarak kaybolan siyah sıvıdan sızdırmaya devam ediyordu. Bütün eli siyaha dönmüştü.

"Ben..." dedi Szeth. "Kını kaybettim..."

"Bırak kılıcı!"

"...bırakamıyorum..." dedi Szeth, dişleri sıkılıydı. "Beni tutuyor... Fırtınaışığı'mdan besleniyor. Yakında beni de tüketecek."

Hay! "Tamam. Tamam. Eee..." Lift etrafına bakındı. Ordu şehirden içeri giriyordu. İkinci taş canavar Eski Semt'te tepiniyor, binaları eziyordu. Dalinar Kholin hâlâ duvardaki deliğin önünde duruyordu. Belki... belki o yardım edebilirdi.

"Hadi," dedi Lift.

"Adamı öldürün," dedi Navani'yi tutan yüzbaşı. Elini Fen'in eşi Kmakl'a doğru salladı. "Ona ihtiyacımız yok."

Ağzı bağlı Fen bağırdı ama sıkıca bağlanmıştı. Navani dikkatlice eminelinin parmaklarını oynatarak kol yeninden çıkardı, sonra diğer kolundaki fabriala dokunarak bir mandalı açtı. Tam bileğinin üstünde aletin ön tarafından küçük yumrular çıktı.

Kmakl doğrulmak için çabaladı. Ölümle korkusuzca yüzleşmek istiyor gibi görünüyordu ama diğer iki asker bu şerefi ona layık görmemişti. Biri hançerini çekerken onu duvara geri ittiler.

Navani onu tutan adamın kolunu yakaladı, sonra acı fabrialının çıkıntılarını derisine batırdı. Adam çığlık atarak yere yığılıp acı içinde kıvranmaya başladı. Diğerlerinden biri Navani'ye doğru döndü ve o da acırialı adamın kaldırdığı eline bastırdı. Elbette ki aleti kendi üzerinde de denemişti, bu yüzden nasıl hissettirdiğini biliyordu. Binlerce iğnenin deriye, tırnakların altına, *gözlere* saplanması gibiydi.

İkinci adam düşerken altını ıslattı.

Sonuncusu da seğirerek yere yıkılmadan önce koluna bir kesik atmayı başardı. Nalet. Acırialının düğmesini çevirerek kesiğin acısını bastırdı. Sonra bıçağı aldı ve hızla Fen'in bağlarını kesti. Kraliçe Kmakl'ı kurtarırken Navani de acımayan yarasını sardı.

"Bunlar yakında kendilerine gelir," dedi Navani. "Bu olmadan onlardan kurtulmamız gerekebilir."

Kmakl boğazını kesmek üzere olan adamı tekmeledi, sonra şehre açılan kapıyı araladı. Kırmızı gözlü adamlardan bir grup koşarak önlerinden geçti. Bütün bölgeyi kaplamışlardı.

"Bunlar sorunlarımızın en küçüğü gibi görünüyor," dedi yaşlı adam kapıyı kapatırken.

"Duvara geri dönelim o zaman," dedi Fen. "Yüksekten kendi askerlerimizi görebiliriz belki."

Navani başıyla onayladı ve Fen yukarı çıkarken önden gitti. Tepede kapıyı sürgülediler. Kapının iki tarafında da sürgüler vardı; hem duvarı ele geçiren düşmanlara hem de kapılardan içeri giren düşmanlara engel olabilmek içindi.

Navani seçeneklerini gözden geçirdi. Hızlı bir bakış sokakların gerçekten de Amaram'ın askerlerinin elinde olduğunu gösterdi. Daha uzakta bazı Thaylenli grupları savunma yapıyordu ama hızla yeniliyorlardı.

"Kelek, fırtınalar ve Tutkular'ın hepsi adına," dedi Kmakl. "O ne öyle?"

Savaş meydanının kuzey tarafındaki içinde oluşup dağılan korkunç görüntüleriyle kırmızı sisi fark etmişti. Ölen askerlerin, iskelet siluetlerin, koşan atların gölgeleri. Muazzam, korkutucu bir görüntüydü.

Ama Dalinar... Navani'nin gözleri Dalinar'a takılmıştı. Etrafı düşman askerleriyle çevrili tek başına durmuştu ve Navani'nin *zar zor* hissedebildiği bir şeyle yüzleşiyordu. Engin bir şeydi. Hayal edilemez bir şey.

Öfkeli bir şey.

Dalinar iki yerdeydi.

Kendini kararmış bir manzaranın önünde Parekılıcı'nı arkasından çekerek giderken gördü. Thaylen Şehri'ndeki ovada Garaz ile birlikte duruyorlardı ama aynı anda geçmişteydi, Rathalas'a yaklaşıyordu. Heyecan'ın kaynayan kızıl öfkesi tarafından teşvik ediliyordu. Ölümün bir spreni gibi kampa dönerek askerlerini şaşırttı. Kanla kaplanmıştı, gözleri parıldıyordu.

Kırmızı parlıyordu.

Yağın getirilmesini emretti. Evi'nin hapsedildiği, çocukların uyuduğu, masum insanların saklandığı ve dua ettiği ve rüzgarların yaktığı ve ağladığı bir şehre doğru döndü.

"Lütfen..." diye fısıldadı Dalinar Thaylen Şehri'nde. "Bana bunu tekrar yaşatma."

"Ah Dalinar," dedi Garaz. "Bırakana kadar tekrar ve tekrar yaşayacaksın. Bu yükü taşıyamazsın. Lütfen, onu bana ver. Seni bunları yapmaya *ben* ittim. *Senin suçun değildi.*"

Dalinar *Kralların Yolu*'nu göğsüne bastırarak sarıldı, bir çocuğun geceleyin battaniyesine sarılması gibi. Ama önünde aniden sağır edici bir gümbürtünün eşlik ettiği bir ışık *parlaması* oldu.

Dalinar geriye sendeledi. Yıldırım. O bir *yıldırımdı*. Ona mı çarpmıştı?

Hayır. Bir şekilde sadece kitaba çarpmıştı. Tutuşmuş ve dumanları tüten sayfalar yanarak etrafında uçuşuyordu. Ellerinin arasından kopanlıp gitmişti.

Garaz başını iki yana salladı. "Çoktan ölmüş, çoktan başarısız olmuş bir adamın sözleri."

Tepede güneş nihayet fırtınanın bulutları arkasına girdi ve her şey karanlığa gömüldü. Yavaş yavaş yanan sayfaların alevleri söndü.

Teft karanlık bir yerde büzüldü.

Belki karanlık günahlarını saklardı. Ama uzaktan bağrışlar duyuyordu. Savaşan adamlar.

Köprü Dört ölüyordu.

Kaladin kekeledi, Kelimeler gelmiyordu.

Amaram'ın ordusundaki adamlarını düşündü. Dallet ve mangası, Shallan'ın ağabeyi ve Amaram tarafından öldürülmüşlerdi. Ne kadar çok arkadaşını kaybetmişti.

Ve sonra elbette Tien'i düşündü.

Dalinar dizlerinin üstüne düştü. Birkaç şanspreni etrafında dönüyordu ama Garaz elini sallayarak onları kovaladı ve solup gittiler.

Zihninin arkalannda Fırtınababa ağlıyordu.

Kendini Evi'nin hapis tutulduğu yere gelirken gördü. Kayaların içine oyulmuş o mezara. Dalinar başka yöne bakmaya çalıştı ama görü her yerdeydi. Sadece görmüyor, *yaşıyordu.* Evi'nin ölümünü emretti ve çığlıklarını dinledi.

"Lütfen..."

Garaz'ın işi daha bitmemişti. Dalinar şehrin yanışını izlemek, çocukların ölmelerini duymak zorunda kaldı. Dişlerini sıkarak acıyla inledi. Eskiden acıları onu İçkiye iterdi. Şimdi içki yoktu. Sadece Heyecan vardı.

Onu her zaman arzulamıştı. Onu yaşatan şey Heyecan'dı. Onsuz... o... o zaten ölmüş sayılırdı...

Başını eğerek yığıldı ve ona inanmış bir kadının gözyaşlannı dinledi. Onu *hiçbir zaman* hak etmemişti. Garaz bir şekilde spreni iterek ikisini ayırırken Fırtınababa'nın ağlayışı sustu.

Böylece Dalinar yalnız kalmıştı.

"Çok yalnız..."

"Yalnız *değilsin* Dalinar," dedi Garaz yanında bir dizinin üstüne çökerek. "Ben buradayım. Ben her zaman buradaydım."

Heyecan içinde kaynıyordu. Ve Dalinar gördü. Her zaman bir yalancı olduğunu *gördü.* Amaram'la aynıydı. Dürüsttü ama içinde bir katil vardı. Bir kasap. Bir çocuk katili.

"Acını bırak," diye fısıldadı Garaz.

Dalinar titreyerek gözlerini sıkı sıkı kapattı, iki büklüm olup parmaklarıyla yeri tırmalarken elleri gergindi. Ne kadar çok acıtıyordu. Herkesi yüzüstü bıraktığını bilmek. Navani'yi, Adolin'i, Elhokar'ı, Gavilar'ı. Bununla yaşayamazdı.

Onun *gözyaşlarıyla* yaşayamazdı!

"Bana ver," diye yalvardı Garaz.

Dalinar tırnaklarını kopardı ama acısı dikkatini dağıtamıyordu. Ruhunda duyduğu ızdırap yanında fiziksel acı hiçbir şeydi.

Gerçekte ne olduğunu bilmenin acısı.

◆◆◆

Szeth Dalinar'a doğru yürümeye çalıştı. Karanlık kolunda ilerlemişti ve kılıç son Fırtınaışığı damlalarını da tüketti.

Burada... burada bir ders vardı... değil mi? Olmak zorundaydı. Nin... Nin'in öğrenmesini istediği şey...

Yere düştü, hâlâ akılsızca haykıran kılıcı tutuyordu.

KÖTÜLÜĞÜ YOK ET.

Küçük Parlayan kız ona doğru koşturdu. Güneş bulutların arasında kaybolurken gökyüzüne baktı. Sonra Szeth'in başını elleriyle kavradı.

"Hayır..." demeye çalıştı. *Seni de alır...*

Bir şekilde Szeth'in içine hayat üfledi ve kılıç hevesle bunu içti. Kızın gözleri kocaman açılırken parmakları ve elleri boyunca kara damarlar ilerlemeye başladı.

◆◆◆

Renarin ölmek istemiyordu. Ama garip bir şekilde kendini Jasnah'nın darbesini memnuniyetle karşılarken buldu.

Ölmek, yaşayıp babasına olacakları görmekten daha iyiydi. Çünkü geleceği görmüştü. Babasını siyah zırh içinde gördü, salgın gibi dünyanın üzerine çöküyordu. Karadiken'in geri döndüğünü gördü, dokuz gölgeli korkunç bir felaket.

Garaz'ın şampiyonu.

"Yenilecek," diye fısıldadı Renarin. "Düştü bile. O artık düşmana ait. Dalinar Kholin... artık yok."

◆
◆ ◆

Ovada Venli titredi, Garaz'ın yanındaydı. Tını Huzur'da titreşiyordu ama şimdi sessizleşti. Yirmi ya da otuz metre ötede beyaz kıyafetler giymiş bir siluet yere yığıldı, yanında küçük bir kız vardı.

Venli'nin daha yakınında karşı koyan insan Dalinar Kholin öne doğru çöktü, başı eğilmiş, bir elini göğsüne bastırıyor ve titriyordu.

Garaz geriledi, görünüşü altın kabuklu bir parshmen şeklindeydi. "Oldu," dedi Venli ve toplanmış Kaynaşıklar grubuna doğru bakarak. "Bir lideriniz var."

"Onlardan birini mi takip edeceğiz?" diye sordu Turash. "Bir insanı?"

Venli'nin nefesi kesildi. O ses tonunda hiç saygı yoktu.

Garaz gülümsedi. "Beni takip edeceksiniz Turash ya da size kalıcı hayat veren şeyi geri alınır. Kılıcın şekli umurumda değil. Sadece öldürmesi umurumda."

Turash başını eğdi.

Parezırh içinde parıldayan bir şekil onlara doğru yaklaşırken taşlar çıtırdadı, bir elinde bir Parekılıcı ve garip bir şekilde diğerinde de boş bir kın tutuyordu. İnsan yüz plakasını kaldırarak kırmızı gözlerini ortaya çıkarmıştı. Gümüşsü kını yere attı. "Bunu size getirmem söylendi."

"Aferin Meridas," dedi Garaz. "Abaray, bu insana Yelig-nar için uygun bir yuva verebilir misin?"

Kaynaşıklardan biri öne çıkarak insan Meridas'a küçük kesilmemiş bir dumantaşı uzattı.

"Peki *bu* ne?" diye sordu Meridas.

"Sana verdiğim sözü tutuyorum," dedi Garaz. "Yut."

"Ne?"

"Eğer söz verilen gücü istiyorsan onu yut ve olacakları kontrol etmeye çalış. Ama haberin olsun, Kholinar'daki kraliçe de bunu denedi ama güç onu yuttu."

Meridas mücevheri kaldırdı, inceledi, sonra da Dalinar Kholin'e doğru bir bakış attı. "Demek bu kadar zamandır onunla da konuşuyordunuz?"

"Onunla senden çok daha önce konuşmaya başlamıştım."

"Onu öldürebilir miyim?"

"Seni öldürmesine izin vermediğimi düşünürsek belki bir gün." Garaz elini iki büklüm olmuş Dalinar Kholin'in omzuna koydu. "Oldu, Dalinar. Acı geçti. Kalk ve sahip olmak için doğduğun konumu al."

◆
◆ ◆

Kaladin en sonunda Dalinar'ı düşündü.

Kaladin bunu yapabilir miydi? Bu kelimeleri gerçekten söyleyebilir miydi? Sözlerin anlamını gerçekten hissedebilir miydi?

Kaynaşıklar süzülerek yaklaştılar. Adolin kan kaybediyordu.

"Ben..."

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

"Ben... yapamam," diye fısıldadı Kaladin en sonunda, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Onu kaybedemem ama... ah, Yaradan... onu kurtaramıyorum." Kaladin titreyerek başını eğdi ve öne doğru yığıldı.

O Kelimeler'i söyleyemezdi.

Yeterince güçlü değildi.

Syl kollarıyla arkadan ona sarıldı ve yanağını ensesine bastırdığını hissetti. Hıçkırarak başarısızlığına ağlarken onu sıkı sıkı tuttu.

◆
◆ ◆

Jasnah Kılıç'ını Renarin'in başının üstünde kaldırdı.

Hızlı. Acısız.

Bir hanedana karşı olan tehlikelerin çoğu içeriden gelir.

Renarin'in ele geçirilmiş olduğu belliydi. Jasnah, onun Dinmezfırtına'yı öngördüğünü okuduğu anda bir sorun olduğunu anlamıştı. Şimdi Jasnah'nın güçlü olması gerekiyordu. *Doğru* olanı yapması gerekiyordu, çok ama çok zor olsa da.

Vurmaya hazırlandı ama sonra Renarin dönüp ona baktı. Gözyaşları aşağı süzülürken gözlerinin içine baktı ve *başıyla onayladı.*

Aniden yine küçüklerdi. Renarin titreyen bir çocuktu, sevgi nedir bilmez bir babası olduğu için omzunda ağlıyordu. Küçük Renarin her zaman ağırbaşlıydı. Her zaman yanlış anlaşılırdı, insanlar ona güler ve aşağılardı.

Jasnah dondu, bir uçurumun kenarında duruyor gibiydi. Tapınağın içinde rüzgâr esti, altın küreler şeklindeki bir çift spreni esintisiyle sürüklüyordu.

Jasnah kılıcını geri gönderdi.

"Jasnah?" dedi Bej tekrar bir adam şeklinde belirip yakasına tutunarak.

Jasnah dizleri üstüne çöktü ve Renarin'i kendine çekerek sarıldı. Renarin küçük bir çocukken de yaptığı gibi yüzünü omzuna gömerek ağlamaya başladı.

"Bende ne sorun var?" diye sordu Renarin. "Neden bu şeyleri görüyorum? Glys'le birlikte doğru bir şeyler yaptığımı sanıyordum ama bir şekilde hepsi yanlış..."

"Şşş," diye fısıldadı Jasnah. "Bir yolunu bulacağız Renarin. Bu her neyse düzelteceğiz. Bir şekilde bunu atlatacağız."

Fırtınalar. Dalinar hakkında söyledikleri...

"Jasnah," dedi Bej yakasından aşağı atlayarak gerçek boyutuna geri dönerken. Eğildi. "Jasnah, bu doğru. Bir şekilde." Tamamen afallamış gibi görünüyordu. "Mantıklı olan şey bu değil ama yine de doğru. Nasıl? Bu *nasıl* olur?"

Renarin geriye çekildi, yaşlı gözleri büyümüştü. "Beni öldürdüğünü gördüm."

"Önemli değil Renarin. Bunu yapmayacağım."

"Ama *görmüyor musun?* Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Jasnah başını iki yana salladı.

"Jasnah, görüm senin hakkında yanıldı," dedi Renarin. "Gördüklerim... *yanlış olabilir.*"

◆
◆ ◆

Yalnız.

Dalinar bir yumruğunu göğsüne bastırdı.

Çok yalnızdı.

Nefes almak, düşünmek acıtıyordu. Ama yumruğunun içinde bir şeyler kımıldandı. Kanayan parmaklarını açtı.

Bir adamın... atabileceği...

Yumruğunun içinde her nasılsa altın bir küre buldu. Tek bir şanspreni.

Bir adamın atabileceği en önemli adım. İlki değil, değil mi?

Bir sonraki. *Her zaman bir sonraki adımdır, Dalinar.*

Titreyen, kanayan, acı çeken Dalinar ciğerlerini nefes almaları için zorladı ve çatallı sesle tek bir cümle söyledi.

"Acımı alamazsın."

Yolculuğuma başlarken, yalnız başıma gitme nedenimi savunmam için meydan okuyanlar oldu. Bunu sorumsuzluk olarak adlandırdılar. Görevlerden ve zorunluluklardan bir kaçış.

Bunu söyleyenler çok büyük bir hataya düşmüşlerdi.

Kralların Yolu, son not

Garaz bir adım geri çekildi. "Dalinar? Ne oluyor?"

"Acımı alamazsın."

"Dalinar..."

Dalinar kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Acımı. Alamazsın."

"Mantıklı ol."

"O çocukları ben öldürdüm!" dedi Dalinar.

"Hayır, ben..."

"Rathalas halkını ben yaktım!"

"Ben oradaydım, seni kontrol..."

"ACIMI ALAMAZSIN!" diye kükredi Dalinar Garaz'a doğru bir adım atarak. Tanrının kaşları çatıldı. Kaynaşık takipçileri geriye çekildi ve Amaram gözlerini kısarak bir eliyle kapattı.

Bu Dalinar'ın etrafında dönen şeyler şansprenleri miydi?

"Rathalas halkını *ben* öldürdüm," diye bağırdı Dalinar. "Sen orada olabilirdin ama seçimi *ben* yaptım. Ben karar verdim!" Hareketsizleşti. "Onu ben öldürdüm. Çok acıyor ama ben yaptım. Kabul ediyorum. Onu alamazsın. Onu bir daha benden *alamazsınız.*"

"Dalinar," dedi Garaz. "Bu yükü taşımaya devam ederek ne elde etmeyi umuyorsun?"

Dalinar tanrıya burun kıvırdı. "Eğer o şeyleri... *yapmamış* gibi davranırsam, bu başka birine dönüşmediğim anlamına gelir."

"Bir becerikslze."

Dalinar'ın içinde bir şeyler kımıldadı. Daha önce sadece bir kere hissettiği bir sıcaklık. Sıcak, sakinleştirici bir ışık.

Onları birleştir.

"Hedeften önce yolculuk," dedi Dalinar. "*Eğer bir başlangıcı yoksa* yolculuk olmaz."

Zihninde bir gök gürültüsü yankılandı. Birden farkındalık tekrar içine doldu. Fırtına-baba uzaktaydı, korkuyordu ama şaşırmıştı da.

Dalinar?

"Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleneceğim," diye fısıldadı Dalinar. "Eğer düşersem her seferinde daha iyi bir adam olarak kalkacağım."

◆◆◆

Renarin şehrin Çatı Semtler bölgesinde Jasnah'nın arkasından koştu. İnsanlar sokakları tıkamıştı ama Jasnah sokaklardan geçmiyordu. Binalardan binalara sıçrıyor, aşağı seviyelerdeki çatılara iniyordu. Bunları koşarak geçiyor, sonra sokakların üzerinden atlıyordu.

Renarin takip edebilmek için çabaladı, zayıflığından korkuyordu, gördüğü şeyler aklını karıştırmıştı. Bir çatıya indiğinde düştüğü için ani bir acı hissetti ama Fırtınaışığı bunu iyileştirdi. Acı bitene kadar Jasnah'nın arkasından topalladı.

"Jasnah!" diye seslendi. "Jasnah, yetişemiyorum!"

Jasnah bir çatının kenarında durdu. Renarin ona yetişti ve o da kolunu kavradı. "*Yetişebilirsin* Renarin. Sen bir Parlayan Şövalye'sin."

"Bir Parlayan olduğumu sanmıyorum Jasnah. *Ne* olduğumu bilmiyorum."

Şansprenlerinden bütün bir *sel* uçarak yanlarından geçti, yüzlercesi şehrin aşağısına doğru kıvrılarak akan bir nehir gibi gidiyordu. Orada parlayan bir şey vardı, bulutlarla örtülü şehirde bir işaret ateşiydi.

"Ben ne olduğunu biliyorum," dedi Jasnah. "Benim kuzenimsin. Ailemsin Renarin. Elimi tut. Benimle koş."

Renarin başını salladı ve Jasnah onu da arkasından çekerek çatıdan atladı, yakınlarından geçen korkunç yaratığı görmezden gelmişti. Jasnah sadece tek bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu.

O ışığa.

◆◆◆

Onları birleştir!

Şansprenleri Dalinar'ın etrafında aktılar. Binlerce altın küre, daha önce hiç bu kadar çok spreni bir arada görmemişti. Etrafında altın ışıktan bir sütun hâlinde dönüyorlardı.

Ötelerinde Garaz tökezleyerek geri çekildi.

Çok küçük, diye düşündü Dalinar. *Her zaman bu kadar küçük mü görünüyordu?*

◆◆◆

Syl yukarı baktı.

Kaladin onun dikkatini neyin çektiğini görmek için döndü. Saldırmak için yere inen Kaynaşıkların ötesine bakıyordu. Gözlerini boncuk okyanusuna ve üstünde titreyen ruhların ışıklarına dikmişti.

"Syl?"

Syl ona sanldı. "Belki de kimseyi kurtarmana gerek yoktur Kaladin. Belki de birlerinin *seni* kurtarmasının zamanı gelmiştir."

◆◆◆

ONLARI BİRLEŞTİRİ

Dalinar sol elini yana uzatarak âlemlerin arasına soktu ve varoluşun dokusunun kendisini kavradı. Zihinlerin dünyasını, düşüncelerin âlemini.

Sağ elini diğer yana uzatarak engin bir şeye, bir tek yer olmayan bir şeye dokundu; bütün yerlerin hepsi birdendi. Bunu daha önce de görmüştü, Garaz'ın Ruhsal Âlem'e bir anlık bakış atmasına izin verdiğin zaman.

Bugün ise elinde tutuyordu.

Kaynaşıklar kaçıştı. Amaram yüz plakasını indirdi ama yeterli olmamıştı. Kolunu kaldırarak geriye tökezledi. Sadece tek bir kişi yerinde duruyordu. Dalinar'ın görüsüne getirdiği genç parshmen kadın.

"Sen nesin?" diye fısıldadı kadın Dalinar kollarını açmış, zihnin ve ruhun dünyalarını elinde tutarken.

Gözlerini kapattı, nefesini verdi, ani bir sessizliği dinledi. Ve onun içindeki sıradan, alçak bir sesi. Bir kadının sesiydi, çok iyi tanıyordu.

Seni affediyorum.

Dalinar gözlerini açtı ve parshmen kadının onda neyi gördüğünü biliyordu. Girdaplanan bulutlar, parıldayan ışık, gök gürültüsü ve şimşek.

"Ben Birlik'im."

Ellerini birbirine çarptı.

Ve üç âlemi birleştirdi.

Shadesmar ışıkla patladı.

Bir rüzgâr onları savurup götürürken Kaynaşıklar çığlık attılar ama Kaladin hiçbir şey hissetmemişti. Boncuklar tıkırdadı ve kükredi.

Kaladin elini gözlerine siper etti. Işık solarak geride denizin orasında ışıltılı, parıldayan bir sütun bıraktı. Bunun altında boncuklar birbirlerine kenetlenerek camdan bir yola dönüştü.

Kaladin gözlerini kırpıştırdı, Shallan'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzattığı elini tuttu. Adolin yaralı karnını tutarak kendini oturmaya zorladı. "Bu... bu da ne?"

"Şeref'in Dikeyselliği," diye fısıldadı Syl. "Üç âlemi de delen bir güç kuyusu." Kaladin'e baktı. "Eve giden yol."

Taln, Ash'in elini kavradı.

Ash kalın ve nasırlı parmaklara baktı. Binlerce yıl gelip geçebilirdi ve rüyada ömürleri geçirebilirdi ama o eller... o elleri asla unutmazdı.

"Ash," dedi Taln.

Ona baktı, sonra nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Taln.

"Taln." Ash onun elini iki eliyle birden kavradı. "Özür dilerim. Çok, *çok* özür dilerim."

"Ne kadar oldu?"

"Dört bin yıl diyorlar. Ben zamanın geçtiğini... her zaman fark edemiyorum..."

"Dört bin yıl mı?"

Ash elini daha da çok sıktı. "Özür dilerim. *Özür dilerim.*"

Taln elini ellerinden çekti ve ayağa kalktı, çadırın içinde yürüdü. Ash onu takip etti, tekrar özür diledi ama sözlerin ne faydası vardı? Ona ihanet etmişlerdi.

Taln ön perdeleri kenara itti ve dışarı adım attı. Başını kaldırıp üzerlerinde yükselen

şehre, gökyüzüne, duvara baktı. Göğüs plakaları ve zincir zırhlar giymiş askerler daha ilerideki bir savaşa katılmak için koşarak geçtiler.

"Dört bin yıl mı?" diye sordu Taln bir kere daha. "Ash..."

"Devam edemeyecektik... Ben... biz düşündük ki..."

"Ash." Bir kez daha elini tuttu. "Ne kadar *harika* bir şey."

Harika mı? "Seni *terk ettik* Taln."

"Onlara nasıl bir hediye vermişsiniz! Bir kez olsun Issızlıklar'ın arasında toparlanacak zaman. Gelişmek için zaman. Bu şansları daha önce hiç olmamıştı. Ama bu sefer... evet, belki de olur."

"Hayır Taln. Böyle olamazsın."

"Gerçekten de harika bir şey Ash."

"Böyle *olamazsın* Taln. Benden nefret etmek zorundasın! Nefret et, *lütfen.*"

Taln ona arkasını döndü ama hâlâ elini tutuyordu, arkasından çekti. "Gel. Bekliyor."

"Kim?" diye sordu Ash.

"Bilmiyorum."

Karanlığın içinde Teft'in nefesini tuttu.

"Görebiliyor musun Teft?" diye fısıldadı spren. "Kelimeler'i hissedebiliyor musun?"

"Ben *bozuldum.*"

"Kim sağlam kaldı ki? Hayat bizi yıpratıyor Teft. Sonra biz çatlakların içini daha güçlü bir şeyle dolduruyoruz."

"Kendimden iğreniyorum."

"Teft," dedi spren, karanlıkta parıldayan bir hayaletti. "Kelimeler'in söylediği şey zaten *bu.*"

Ah, Kelek adına. Bağrışlar. Savaş. Arkadaşları.

"N..."

Fırtına kapsın seni! Hayatında bir kereliğine adam ol!

Teft dudaklarını yaladı ve konuştu.

"Nefret ettiklerimi bile koruyacağım. En çok... nefret ettiğim... ben olsam bile."

Renarin şehrin son katmanı Aşağı Semt'e düştü. Burada tökezleyerek durdu, eli Jasnah'nın elinden kaydı. Bu sokaklarda askerler yürüyordu, gözleri kor gibiydi.

"Jasnah!" diye seslendi. "Amaram'ın askerleri taraf değiştirdiler. Artık Garaz'a hizmet ediyorlar. Görüde gördüm!"

Jasnah onlara doğru koştu.

"Jasnah!"

İlk asker kılıcını ona doğru savurdu. Jasnah eğilerek silahtan kaçtıktan sonra eliyle vurarak askeri geriye fırlattı. Adam havada *kristalleşerek* arkasındaki adama çarptı ve dönüşüm bir hastalık gibi ona da bulaştı. Sanki Jasnah'nın itişinin bütün kuvveti ona da aktarılmış gibi o da *bir başka* adama çarpıp geriye savurdu. Bir an sonra o da kristalleşti.

Jasnah hızla dönerken eldivenli eminelinde bir Parekılıcı oluştu, eteği dalgalanırken tek bir hamleyle altı adamı kesti. Avcunu arkasındaki binanın duvarına vururken kılıç kayboldu ve o duvar dumana dönüşerek dağılırken çatıyı çökertip başka askerlerin yaklaştığı binaların arasındaki bir sokağı tıkadı.

Jasnah uzun adımlarını neredeyse hiç aksatmadan elini yukarı doğru salladı ve hava katılaşıp taşa dönerek bir sonraki binanın çatısına çıkmak için kullandığı basamaklara dönüştü.

Renarin'in ağzı açık kalmıştı. Bu... Nasıl...

"Bu... harika... engin... mükemmel olacak!" dedi Glys Renarin'in kalbinin içinden. *Çok güzel olacak Renarin! Bak!*

İçinde bir güç filizlendi. Daha önce hiç hissetmediği bir enerji, müthiş, ezici bir *kuvvet.* Sonsuz Fırtınaışığı. O kadar engin bir kaynaktı ki afallatıyordu.

"Jasnah?" diye bağırdı, sonra geç de olsa koşarak onun yarattığı merdivenleri çıktı, kendini o kadar *canlı* hissediyordu ki dans etmek istiyordu. Nasıl görünceğini hayal bile edemedi. Renarin Kholin, bir çatının üstünde dans ederken...

Yavaşladı ve duvardaki bir delikten baktığında bir ışık sütunu görerek yine bakakaldı. Gittikçe daha da fazla yükseliyor, bulutlara doğru uzanıyordu.

◆
◆ ◆

Fen ve eşi ışıktan fırtınanın karşısında gerilediler.

Navani'nin içi sevinçle dolmuştu. Duvarın kenarından aşağıya sarkarken aptal gibi gülüyordu. Şansprenleri etrafından akıyor, saçlarını okşuyor, Dalinar'ın etrafında dönen imkânsız sayıdaki şansprenine doğru akarak yüzlerce metre havaya yükselen sütuna katılıyorlardı.

Sonra ova boyunca, duvarın tepesinde, aşağıdaki sokakta bir dalga hâlinde *ışıklar* alev aldı. Parçalanmış bankadan etrafa saçılmış, umursanmadan yerlerde yatan mücevherler Dalinar'ın Fırtınaışığı içiyordu. Binlerce renkli iğne deliği gibi zeminde parladılar.

◆
◆ ◆

"Hayır!" diye bağırdı Garaz. Öne adım attı. "Hayır, seni öldürdük. SENİ ÖLDÜRDÜK."

Dalinar ışıktan sütun ve dönen şansprenlerinin içinde duruyordu, iki elini yanlarına uzatmış, gerçekliği oluşturan âlemleri tutuyordu.

Affedilmişti. Daha biraz önce vermemek için ısrar ettiği acı kendiliğinden solmaya başlamıştı.

Bu Kelimeler... kabul edildi, dedi Fırtınababa, sesi afallamış gibiydi. *Nasıl? Ne yaptın?*

Garaz sendeleyerek geri çekildi. "Öldürün onu! *Saldırın!*"

Parshmen kadın hareket etmedi ama Amaram yavaş yavaş elini yüzünden indirdi, sonra Parekılıcı'nı çağırarak öne çıktı.

Dalinar elini parıldayan sütundan çıkarıp uzattı. "Sen de *değişebilirsin,*" dedi. "Daha iyi birisi olabilirsin. Ben oldum. Hedeften önce yolculuk."

"Hayır," dedi Amaram. "Hayır, o beni asla affetmeyecek."

"Köprücü mü?"

"O değil." Amaram göğsüne vurdu. "O. Üzgünüm Dalinar."

Tanıdık bir Parekılıcı'nı kaldırdı. Dalinar'ın Parekılıcı, Oathbringer. Bir despottan diğerine, sonra bir diğerine geçmişti.

Işığın bir kısmı Dalinar'ın sütunundan koptu.

Amaram bağırarak Oathbringer'ı salladı ama ışık kıvılcımlardan bir patlamayla Parekılıcı'nı karşılayarak Amaram'ı geriye fırlattı, sanki Parezırhı'nın gücü bir çocuğunkinden fazla değilmiş gibi. Işık mavi üniformalı, dalgalı saçlan omuz hizasında ve elinde gümüş bir mızrak tutan bir adamın şeklini aldı.

İkinci bir şekil koparak Shallan Davar'a dönüştü, parlak kızıl saçlan arkasında dalgalanıyor, ellerinde hafif bir kıvrımı olan ince uzun bir Parekılıcı belirliyordu.

Ve sonra şükürler olsun ki Adolin belirdi.

◆◆◆

"Hanımım!" dedi Wyndle. "Ah, hanımım!"

Bir kez olsun Lift'in ona sesini kesmesini söyleyecek hâli yoktu. Her şeyini kollarına tırmanan koyu karanlık sarmaşıklar gibi olan o dokunaçlara odaklamıştı.

Suikastçı yerde yatıyordu, gözlerini yukarı dikmişti, o sarmaşıklar tarafından neredeyse tamamen *kaplanmıştı.* Lift dişlerini sıkmış, onlan uzak tutuyordu. Karanlığa karşı iradesini zorlayacaktı, sonuna kadar...

Işık.

Ani bir patlama gibi ışıktan bir kuvvet ova boyunca yayıldı. Yerdeki mücevherler Fırtınaışığı yakalayarak alevlendiler ve suikastçı çığlık atarak parlayan bir sis gibi Işık'ı içine çekti.

Kılıcın susuzluğu Fırtınaışığı tarafından giderilirken sarmaşıklar soldu. Lift sırtüstü taşlara düştü ve ellerini Szeth'in kafasından ayırdı.

Senden hoşlandığımı biliyordum, dedi bir ses Lift'in zihninin içinde.

Kılıç. Öyleyse bir spren miydi? "Onu neredeyse *yiyecektin,*" dedi Lift. "Neredeyse *beni de* yiyecektin be!"

Yo, ben öyle bir şey yapmam, dedi ses. Tamamen şaşırmış gibi konuşmuştu, sanki uykusu geliyormuş gibi konuşması yavaşladı. *Ama... eğer gerçekten çok fazla acıkırsam belki o zaman...*

Eh, Lift bunun için kimseyi suçlayamazdı.

Suikastçı dengesizce ayağa kalktı. Yüzü sarmaşıkların olduğu yerlerde çizgi çizgiydi. Bir şekilde çizgiler derisini grileştirmiş, taş rengine çevirmişti. Lift'in kollarında da aynı izler vardı. Hmm.

Szeth arkasında şeffaf bir görüntüsünü bırakarak parıldayan ışık sütununa doğru yürüdü. "Gel," dedi.

◆◆◆

Elhokar, diye düşündü Dalinar. Ama ışık sütununun içinden başka kimse gelmedi. Ve anladı. Bir şekilde kralın gelmeyeceğini anladı.

Gözlerini kapattı ve bu kederi kabul etti. Kralı birçok açıdan yüzüstü bırakmıştı.

Ayağa kalk, diye düşündü. *Ve daha iyisini yap.*

Gözlerini açtı ve şanspreni sütunu yavaşça kaybolmaya başladı. İçindeki güç çekildi, onu tükenmiş hâlde bıraktı. Neyse ki ova ışıldayan mücevherlerle doluydu. Fırtınaışığı boldu.

Ruhsal Âlem'e doğrudan bağlantı, dedi Fırtınababa. *Küreleri mi dolduruyorsun Dalinar?*

"Bağlantı'mız var."

Daha önce de insanoğluna bağlandım. Bu hiç olmamıştı.

"O zamanlar Şeref hayattaydı. Biz farklı bir şeyiz. Onun kalıntılan, senin ruhun, benim iradem."

Kaladin Stormblessed duvarın yıkıntılarının önünde Dalinar'ın yanına geldi, Shallan Davar da diğer tarafına geçti. Jasnah şehirden çıktı ve eleştirel bir havayla manzarayı inceledi, Renarin de arkasında belirdi, sonra haykırdı ve Adolin'e koşmaya başladı. Abisini yakalayıp sarıldı, sonra nefesi kesildi. Adolin yaralı mıydı?

Aferin oğlum, diye düşündü Dalinar, Renarin hemen kardeşini iyileştirmeye başlarken.

İki kişi daha savaş meydanından geliyordu. Dalinar Lift'i bekliyordu. Ama suikastçı? Szeth Dalinar'ın yanına gelmeden önce yerdeki gümüş kını kaptı ve siyah Parekılıcı'nı içine soktu.

Semadeşen, diye düşündü hepsini sayarak. *Hudutaşar.* Yedi etmişti.

Üç kişi daha olmasını beklerdi.

Orada, dedi Fırtınababa. *Yeğeninin arkasında.*

Duvarın gölgesinde iki kişi daha belirdi. Etkileyici fiziği olan iri güçlü bir adam ve uzun koyu saçlı bir kadın. Koyu derileri Makabaki, belki Azish olduklarına işaret ediyordu ama gözleri yanlıştı.

Onları tanıyorum, dedi Fırtınababa şaşkın bir sesle. *Onları çok uzun zaman öncesinden tanıyorum. Tam olarak yaşamadığım günlerin hatıralarından.*

İlahi varlıkların huzurundasın Dalinar.

"Alıştım artık," dedi Dalinar tekrar ovaya dönerek. Garaz hiçliğe çekildiyse de, Kaynaşıkları ile ordusunun büyük kısmı ve siyah dumana benzeyen garip spren hâlâ oradaydı. Bunun dışında Heyecan hâlâ kuzey kıyısını bütünüyle kaplıyordu.

Amaram'ın on bin adamı vardı ve şimdiye kadar bunların yarısı şehre girmişti. Dalinar'ın gösterisi karşısında geri çekilmişlerdi ama şimdi...

Dur.

Bu ikisiyle sadece dokuz ediyor, diye düşündü Dalinar Fırtınababa'ya. İçinden bir şey bir kişinin daha olması gerektiğini söylüyordu.

Bilmiyorum. Belki henüz bulunmamışlardır. Ne olursa olsun, bağla bile sadece tek bir adamsın. Parlayanlar ölümsüz değil. Bu orduyla nasıl başa çıkacaksın?

"Dalinar?" dedi Kaladin. "Emriniz nedir komutanım?"

Düşman safları toparlanıyordu. Gözleri koyu kırmızıyla parlayarak silahlarını kaldırıyorlardı. Birkaç metre ötede olan Amaram da kımıldandı. Ancak Dalinar'ı en çok endişelendiren Heyecan'dı. Neler yapabileceğini biliyordu.

Koluna bir bakış attı ve bir şeyi fark etti. Çarpıp *Kralların Yolu*'nu parçalayan yıldırım kol fabrialını da kırmıştı. Tokası açıktı ve Dalinar çalıştırmaları için Navani'nin içine yerleştirdiği minik mücevherleri görebiliyordu.

"Komutanım?" diye sordu Kaladin tekrar.

"Düşman bu şehri ezmeye çalışıyor yüzbaşı," dedi Dalinar kolunu indirirken. "Biz savunacağız."

"Yedi Parlayan ile mi?" dedi Jasnah şüpheyle. "Amca, bu çok mantıklı bir şeye benzemiyor, hatta içimizden birinin fırtına kapası *Beyazlı Suikastçı* olduğunu düşünürsek."

"Ben Dalinar Kholin'e hizmet ediyorum," diye fısıldadı Vallano-oğlu-oğlu-Szeth. Nedense yüzü gri çizgilerle kaplıydı. "Hakikati ben bilemem, o yüzden bilen birini takip ediyorum."

"Ne yapacaksak çabuk yapalım," dedi Shallan. "O askerler..."

"Renarin!" diye haykırdı Dalinar.

"Komutanım!" dedi Renarin aceleyle öne fırlarken.

"Urithiru'dan ordularımız gelene kadar dayanmamız gerekiyor. Fen'in tek başına savaşacak kadar adamı yok. Yeminkapısı'na git, o yukarıdaki fırtınatortusunun yok etmesine engel ol ve geçidi aç."

"Emredersiniz!" Renarin selam verdi.

"Shallan, daha bir ordumuz yok," dedi Dalinar. "Bizim için bir tane Işıkör ve o askerleri meşgul et. Dikkatlerini dağıtmayı kolaylaştıracağını düşündüğüm bir kana su-

samışlığa kendilerini kaptırdılar. Jasnah, savunduğumuz şehrin duvarında kocaman bir fırtına kapası delik var. Orayı tutup içeri girmeye çalışanları engelleyebilir misin?"

Jasnah düşünceli bir şekilde başıyla onayladı.

"Ya ben?" dedi Kaladin.

Dalinar ayağa kalkan Parezırhlı Amaram'ı işaret etti. "Şimdi yapacağım şey yüzünden beni öldürmeye çalışacak, bu yüzden bir korumam olsa iyi olur. Hatırladığım kadarıyla senin yücebeyle bir hesabın vardı."

"Öyle denebilir."

"Lift, sana zaten bir emir vermiştim sanıyorum. Suikastçıyı yanına al ve *bana o yakutu getirin.* Renarin askerlerle birliklerle dönene kadar bu şehri tutacağız. Sorusu olan?"

"Ee..." dedi Lift. "Bana... nereden yiyecek bir şeyler bulabileceğimi söyleyebilir misin...?"

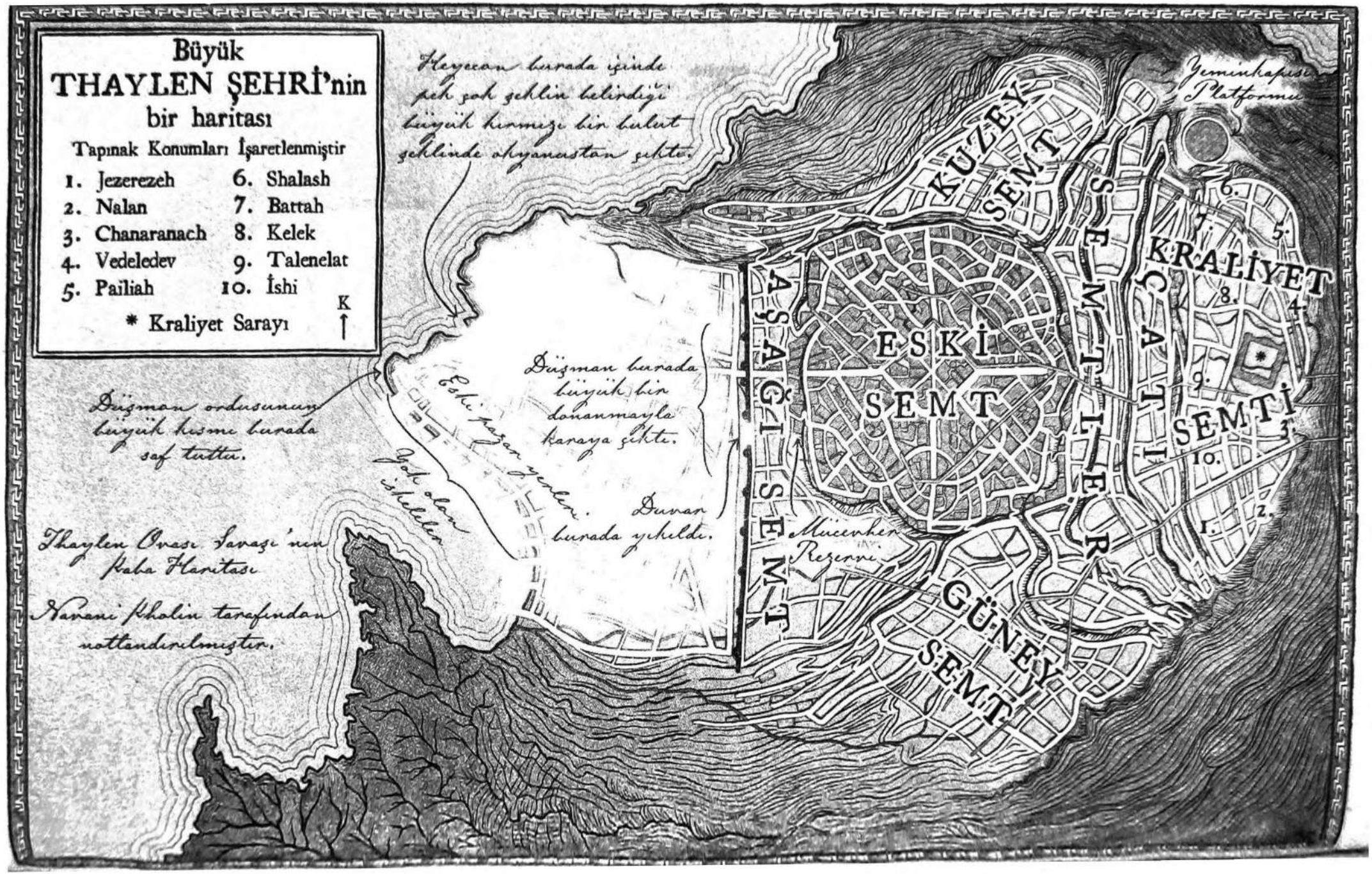
Dalinar ona bir bakış attı. *Yiyecek* bir şeyler mi? "Duvarın... hemen içinde bir erzak deposu olmalı."

"Sağ ol!"

Dalinar içini çekti ve denize doğru yürümeye başladı.

"Komutanım!" diye seslendi Kaladin. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Düşman bu savaşa çok büyük bir *sopa* getirdi yüzbaşı. Onu ellerinden almaya gidiyorum."

Büyük
THAYLEN ŞEHRİ'nin
bir haritası
Tapınak Konumları İşaretlenmiştir
1. Jezerezeh
2. Nalan
3. Chanaranach
4. Vedeledev
5. Pailiah
6. Shalash
7. Battah
8. Kelek
9. Talenelat
10. İshi
* Kraliyet Sarayı
K
Heyecan burada içinde pek şok şeklin belirdiği büyük kırmızı bir bulut şeklinde okyanustan çıktı.
Düşman ordusunun büyük kısmı burada saf tuttu.
Eski pazar yerleri.
Şok olan iskeleler
Düşman burada büyük bir donanmayla karaya çıktı.
Duvar burada yıkıldı.
Thaylen Ovası Savaşı'nın Kaba Haritası
Nanani Kholin tarafından notlandırılmıştır.
KUZEY SEMTİ
Yeniliçeri Platformu
KRALİYET ÇATISI SEMTİ
ESKİ SEMT
AŞAĞI SEMT
Mücevher Rezervi
GÜNEY SEMTİ
6.
7.
5.
8.
4.
9.
3.
10.
1.
2.

Gerçekten en önemli kısım hedeften ziyade yolculuksa o zaman ben görevden kaçmak için değil, bulmak için yola çıktım.

Kralların Yolu, son not

Kaladin gökyüzüne yükseldi, Fırtınaışığı'yla canlıydı.

Aşağısında Dalinar kırmızı sise doğru yürüyordu. Uzantıları Amaram'ın ordusunun askerleri arasında hareket etse de büyük kısmı kıyının yakınındaydı, körfezin ve yıkık limanın sağında girdaplanıyordu.

Fırtınalar adına, tekrar gerçek dünyada olmak iyi gelmişti. Dinmezfırtına güneşi kapatırken bile burası Shadesmar'dan çok daha *aydınlık* geliyordu. Hava nispeten durgun olsa da bir grup rüzgârspreni etrafında dolandı. Belki bunlar diğer tarafta hayal kırıklığına uğrattığı yanına gelenlerdi.

Kaladin, dedi Syl. *Kendini azarlamak için bir sebebe daha ihtiyacın yok.*

Haklıydı. Fırtınalar adına, *gerçekten de* bazen kendine fazla yüklenebiliyordu. Dördüncü İdeal'in Kelimeleri'ni söylemesine engel olan kusur da bu muydu?

Nedense Syl içini çekti. *Ah Kaladin.*

"Sonra konuşuruz," dedi Kaladin.

Şimdilik Dalinar Kholin'i korumak için eline ikinci bir şans geçmişti. İçinde köpüren Fırtınaışığı ve elindeki Sylmızrağı'nın rahat ağırlığıyla kendini aşağıya Çiviledi, Amaram'ın yakınlarında taşlara sertçe indi.

Yücebey ise karşılık olarak dizlerinin üzerine düştü.

Ne oldu, diye düşündü Kaladin. Amaram öksürüyordu. Başını geriye attı ve inledi, yüz plakasını kaldırmıştı.

Bir şey mi *yutmuştu?*

◆◆◆

Adolin karnını yokladı. Kan lekeli yırtığın altında hissettiği tek şey pürüzsüz, yeni deriydi. Ufak bir ağrı kalıntısı bile yoktu.

Bir süre için öleceğinden emin olmuştu.

Bu daha önce de olmuştu. Aylar önce Harap Ovalar'da Sadeas geri çekilerek Kholin ordularını tek başlarına ve etrafları çevrilmiş hâlde bıraktığında da bunu hissetmişti. Bu seferki farklıydı. O siyah gökyüzüne ve o anormal bulutlara bakmak, aniden kendini *dehşet verici derecede* kırılgan hissetmek...

Ve sonra ışık. Babasında, Adolin'in asla boy ölçüşemeyeceği o büyük adamda, bir şekilde Yaradan vücut bulmuştu. Adolin o ışığın içine adım atmaya layık olmadığını hissetmeden edemiyordu.

Ama yine de buradaydı.

Parlayanlar Dalinar'ın emirlerini yerine getirmek için dağıldılar, gerçi Shallan Adolin'i kontrol etmek için yanında diz çöktü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu ceketi ne kadar sevdiğimi biliyor muydun?"

"Ah, Adolin."

"Gerçekten Shallan. Hekimler kesip açtıkları kıyafetler konusunda daha dikkatli olmalı. Eğer bir adam yaşayacaksa o gömleği isteyecektir. Ve eğer ölürse... eh, *en azından* ölüm döşeğinde güzel giyinmiş olmalı."

Shallan gülümsedi, sonra omzunun üzerinden kırmızı gözlü askerlere doğru bir bakış attı.

"Git," dedi Adolin. "Bana bir şey olmaz. Şehri kurtar. *Parlayan* ol Shallan."

Shallan onu öptü, sonra döndü ve ayağa kalktı. Üstünden Fırtınaışığı yükselmeye başlarken o beyaz giysisi de parıldıyor gibi göründü, kızıl saçları göz alıcı bir kumaştı. Desen boylu boyunca soluk, neredeyse görünmez işlemelerle süslenmiş bir Parekılıcı olarak belirdi. Gücünü ördü ve etrafındaki zeminden dışarı bir *ordu* tırmandı.

Urithiru'da Yaradılmamış'ın dikkatini dağıtmak için yirmi kişilik bir ordu yaratmıştı. Şimdiyse etrafından *yüzlerce* illüzyon çıkıyordu: askerler, işçiler, çamaşırcı kadınlar, kâtipler, hepsi de sayfalarındaki çizimlerdi. Kuvvetle parlıyorlardı, sanki hepsi birer parlayan şövalyeymiş gibi üzerlerinden ışık akıyordu.

Adolin ayağa kalktı ve Kholin üniforması giymiş kendi illüzyonuyla yüz yüze geldi. İllüzyon Adolin Fırtınaışığı'yla parıldıyor ve yerden birkaç santim yukarıda asılı duruyordu. Onu bir Rüzgârkoşucu yapmıştı.

Bu... bunu kaldıramam. Şehre doğru döndü. Babası Parlayanlar'a odaklanmış ve Adolin'e belli bir görev vermeyi ihmal etmişti. Bu yüzden belki de içeride şehri savunanlara yardım edebilirdi.

Adolin enkazın içinde yol bularak ilerledi ve duvardaki delikten içeri girdi. Jasnah hemen içeride duruyordu, sanki yaramaz çocukların geride bıraktığı bir dağınıklığı inceler gibi elleri belindeydi. Delik kışlalar ve depolarla dolu sıradan bir şehir meydanına açılıyordu. Thaylen ya da Sadeas üniforması giymiş ölü askerler burada yakın zamanda bir çarpışma olduğuna işaret ediyordu ama düşmanın çoğu ilerlemiş gibi görünüyordu. Yakınlardaki sokaklardan bağrışlar ve tangırtılar geliyordu.

Adolin yerde duran bir kılıca doğru uzandı, sonra durakladı ve aptal gibi hissederek Parekılıcı'nı çağırdı. Kendini bir çığlığa karşı hazırladı ama gelmedi ve on kalp atışından sonra Kılıç elinde belirdi.

"Üzgünüm," dedi pırıldayan silahı kaldırarak. "Ve teşekkür ederim."

Yardım isteyen adamların bağrışlarının yükseldiği yakınlardaki çarpışmalardan birine doğru ilerledi.

◆◆◆

Semadeşenlerden Szeth, Dalinar Kholin'i koruma şerefine eriştiği için Stormblessed denilen Kaladin'e özeniyordu. Ama elbette ki şikâyet etmeyecekti. Yeminini seçmişti.

Ve efendisinin emrettiğini yapacaktı.

Hayaletler belirdi, kızıl saçlı kadın tarafından Fırtınaışığı'yla yaratılmışlardı. Bunlar Szeth'in cinayetlerini fısıldadıklarını duyduğu karanlıktaki gölgelerdi. Onları nasıl hayata getirdiğini bilmiyordu. Dalgabağlayan Lift'in yanında yere indi.

"Ee," dedi Lift ona. "O yakutu nasıl bulacağız?"

Szeth kılıfındaki Parekılıcı'yla körfeze demir atmış gemileri işaret etti. "Onu taşıyan yaratık şu tarafa kaçtı." Parshmenler hâlâ orada Dinmezfırtına'nın gölgesinin çok derinlerinde yığılmış duruyorlardı.

"Orada tabii," dedi Lift, sonra ona bir bakış attı. "Beni yine yemeye çalışmıycan, değil mi?"

Saçmalama, dedi Szeth'in elindeki kılıç. *Sen kötü değilsin. Sen iyisin. Ayrıca ben insanları yemem.*

"Sen ölmediğin ve ben de ölümü kabul etmeye karar vermediğim sürece kılıcı çekmeyeceğim," dedi Szeth.

"Oooleeey," dedi Lift.

İnsan yemediğimi söylediğim zaman bana itiraz etmen gerekiyordu Szeth, dedi kılıç. *Vasher hep ederdi. Sanırım şaka yapıyordu. Neyse beni taşımış insanlara kıyasla bu işte pek iyi değilsin.*

"Hayır," dedi Szeth. "Bir insan olmakta iyi değilim. Bu benim... kusurlarımdan biri."

Sorun değil! Mutlu ol. Görünüşe göre bugün yok edecek bol bol kötülük var! Bu oooleeey, değil mi?

Sonra kılıç söylenmeye başladı.

◆
◆ ◆

Amaram'a saldırmak için dalışa geçerken Kaladin'in alnındaki damgalar taze bir acı gibiydi. Ama Amaram kendini hızla toparladı, sonra yüz plakasını çarparak kapattı.

O kırmızı gözler miğferin aralığından dışarıya kızıl bir parıltı yayıyordu. "Bana teşekkür etmelisin evlat."

"*Teşekkür* mü?" dedi Kaladin. "Ne için? Bir insanın benim kasabamı yöneten rezil açıkgözlerden bile daha *aşağılık* olabileceğini gösterdiğin için mi?"

"Seni ben yarattım mızrakçı. Seni ben *şekillendirdim.*" Amaram kanca uçlu geniş Parekılıcı'nı Kaladin'e doğrulttu. Sonra sol elini açarak *ikinci* bir Kılıç çağırdı. Uzun ve kıvrımlıydı, arka tarafı ilerleyen dalgalar gibi çıkıntılıydı.

Kaladin bu Kılıç'ı iyi tanıyordu. Onu Amaram'ın hayatını kurtarırken o kazanmış, sonra da taşımayı reddetmişti. Çünkü gümüşsü metaldeki yansımasına baktığı zaman görebildiği tek şey öldürdüğü arkadaşlarıydı. Bu dalgalı Kılıç o kadar çok ölüm ve acıya neden olmuştu ki.

Kaladin'in kaybettiği her şeyin bir sembolü gibiydi, özellikle de şimdi ona yalan söyleyen adamın elindeyken. Tien'i ondan alan adamın.

Amaram elinde iki Kılıç'la bir dövüş duruşuna geçti. Birisi kanla satın alınmış, Kaladin'in mangasına mal olmuştu. Diğeri Oathbringer'dı. Köprü Dört'ün fidyesi olarak verilen bir kılıçtı.

Gözün korkmasın, diye fısıldadı Syl Kaladin'in zihninde. *Geçmişiniz sayılmazsa o sadece bir insan. Ve sen bir Parlayan Şövalye'sin.*

Amaram'ın zırhının ön kolundaki kolçağı aniden sanki alttan ittiren bir şey varmış gibi titredi. Miğferin içindeki kırmızılık koyulaştı ve Kaladin bir şeylerin Amaram'ı kapladığına dair belirgin bir hisse kapıldı.

Siyah bir dumandı. Kaladin'in saraydan kaçarlarken en sonunda Kraliçe Aesudan'ı çevrelediğini gördüğü dumanın aynısıydı. Amaram'ın zırhının diğer parçaları da titreş-

meye ve tangırdamaya başladı ve bir anda şiddetli bir hız patlamasıyla harekete geçti, bir Parekılıcı'nın ardından diğerini savurmaya başladı.

Dalinar Heyecan'ın ana çekirdeğine yaklaşırken yavaşladı. Kırmızı sis burada çalkalanıyor ve kaynıyordu, neredeyse katıydı. İçinde yansıyan tanıdık yüzler gördü. Eski yüceprens Kalanor'un bir kaya oluşumunun üstünden düştüğünü gördü. Bir heyelandan sonra kendisini tek başına taş bir ovada savaşırken gördü. Harap Ovalar'da bir uçurumşeytanının pençesini yakalamasını izledi.

Heyecan'ı duyabiliyordu. Çınlayan, ısrarcı, ılık bir nabız gibi atıyordu. Neredeyse bir davulun gümlemesi gibiydi.

"Merhaba eski dostum," diye fısıldadı Dalinar, sonra kırmızı sisin içine adım attı.

Shallan kollarını iki yana açmış duruyordu. Fırtınaışığı ondan yere yayılan bir sıvı ışık havuzuydu, üstünde parıldayan sis girdaplanıyordu. Bir kapıya dönüştü. İçinden koleksiyonu çıktı.

Bugüne kadar çizdiği herkes, babasının evindeki hizmetçilerden Syl'i esir alan şerefsprenlerine kadar hepsi Fırtınaışığı'ndan oluştu. Adamlar ve kadınlar, çocuklar ve dedeler. Askerler ve kâtipler. Anneler ve gözcüler, krallar ve köleler.

Mmm, dedi Desen elindeki bir kılıç olarak. *MMMMMMM.*

"Bunları kaybetmiştim," dedi Shallan denizci Yalb sisin içinden çıkıp ona el sallarken. Havadan parıldayan bir Paremızrağı çekti. "Bu resimleri kaybetmiştim!"

Onlara yakınsın, dedi Desen. *Düşünce âlemine yakınsın... ve ötesine. Yıllar içinde Bağlantı kurduğun bütün insanlara...*

Ağabeyleri belirdi. Onlar için olan endişelerini zihninin arkalarına gömmüştü. Hayaletkanların elindelerdi... Denediği hiçbir uzakalemden bir haber gelmemişti...

Işık'ın içinden babası çıktı. Ve annesi.

İllüzyonlar anında dağılmaya, eriyerek tekrar Işık'a dönmeye başladılar. Sonra biri sol elini yakaladı.

Shallan'ın nefesi kesildi. Sisten oluşan... Peçe miydi? Uzun siyah düz saçlı, beyaz kıyafetli, kahverengi gözlü. Shallan'dan daha aklı başında ve daha odaklıydı. Shallan büyük resmin altında ezilirken küçük parçaların üzerinde çalışabiliyordu.

Başka bir el sağ elinden tuttu. Lal renkle pırıldayan Parezırhı içindeki Parlayan'dı, uzundu, saçları örülüydü. Mesafeli ve temkinliydi. Sabit, kararlı bir bakışla Shallan'a başını salladı.

Başkaları da Shallan'ın ayaklarının dibinde kaynıyor, Fırtınaışığı'ndan dışarı çıkmaya çalışıyorlardı, parlayan elleriyle bacaklarını kavnyorlardı.

"...Hayır," diye fısıldadı Shallan.

Bu kadarı yeterdi. Peçe ve Parlayan'ı kendisi zayıf olduğu zaman güçlü olmaları için yaratmıştı. Ellerini sıkı sıkı tuttu ve yavaşça tıslayarak nefesini bıraktı. Diğer Shallan'lar Fırtınaışığı'nın içine geri çekildiler.

Sonra daha ileride yüzlerce şekil yerden yükseldi ve silahlarını düşmana doğru kaldırdılar.

Şimdi iki düzine askerin eşlik ettiği Adolin Aşağı Semt'in sokaklarında koşarak ilerliyordu.

"Orada!" diye bağırdı adamlarından biri ağır bir Thaylen şiveşiyle. "Berrakbeyl" Duvara doğru giden bir ara sokağa girerek gözden kaybolan bir grup düşman askerini işaret etti.

"Hay Cehennem," dedi Adolin onları takip ederken askerlerine peşinden gelmeleri için elini sallayarak. Jasnah o tarafta tek başınaydı, duvardaki deliği tutmaya çalışıyordu. Ara sokak boyunca koşarak...

Kırmızı gözlü bir asker bir anda üstündeki havadan uçarak geçti. Adolin eğildi. Kaynaşık olmasından endişelenmişti ama bu sıradan bir askerdi. Şanssız adam bir çatının üstüne çakıldı. Ne oluyordu orada?

Ara sokağın sonuna yaklaşırlarken bir başka beden çıkışın hemen sağında duvara çarptı. Parekılıcı'nı kavrayan Adolin köşeden bir göz attı, Eski Semt'e çıkan taş canavar gibi başka bir tanesini görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine sadece Jasnah Kholin'i buldu, gayet rahat görünüyordu. Etrafında solan bir parıltı vardı, Fırtınaışığı'nın dumanından farklıydı. Jasnah'yı çevreleyen geometrik şekiller gibiydi...

Peki o zaman. Jasnah'nın yardıma ihtiyacı yoktu. Adolin bunun yerine adamlarına sağdaki savaş seslerine doğru onu takip etmeleri için elini salladı. Burada etraflan çevrilmiş küçük bir grup Thaylen askeri buldular, çok daha kalabalık yeşil üniformalı bir kuvvet tarafından duvarın dibine sıkıştırılmışlardı.

Hah. Bu Adolin'in çözebileceği bir şeydi.

Kendi askerlerine geri çekilmelerini işaret etti, sonra Parekılıcı'nı savurarak düşmana Dumanduruşu'yla saldırdı. Düşman avlarına ulaşabilmek için birbirlerine iyice sokulmuşlardı ve arkalarından vuran küçük fırtınaya karşılık vermekte zorlandılar.

Adolin birbiri ardına darbeler indirerek ilerledi, nihayet bir şeyler yapabiliyor olduğu için müthiş bir tatmin hissediyordu. Kırmızı gözleri yanarak kömür olurken sönen son düşman grubunu da devirdiğinde Thaylenlilerden bir tezahürat yükseldi. Tatmin duygusu yere bir bakıp da cesetlerin ne kadar insansı göründüğünü fark edene kadar sürdü.

Parshendilerle savaşarak yıllar geçmişti. Bir başka Alethi'yi en son öldürmesinin üzerinden... eh, ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyordu.

Sadeas. Sadeas'ı unutma.

Ayaklarının dibinde elli ölü adam yatıyordu ve diğer askerlerini toplarken üç düzine kadarını daha öldürmüştü. Fırtınalar adına... Shadesmar'da kendini o kadar işe yaramaz hissetmişti, sonra şimdi de bu. Namının ne kadarı ona, ne kadarı her zaman aslında kılıca ait olmuştu?

"Prens Adolin?" diye seslendi bir ses Alethçe. "Ekselanslan!"

"Kdralk?" dedi Adolin Thaylenlilerin arasından birisi çıkarken. Kraliçenin oğlu daha iyi günler görmüştü. Alnındaki bir kesikten kan sızıyordu. Üniforması yırtılmıştı ve pazusunda bir sargı vardı.

"Annem ve babam," dedi Kdralk. "Biraz aşağıda duvarın üstünde mahsur kaldılar. Onlara ulaşmaya çalışıyorduk ama köşeye sıkıştırıldık."

"Tamam. Gidelim o zaman."

Jasnah bir cesedin üzerinden geçti. Kılıç'ı bir Fırtınaışığı dumanı içinde yok oldu ve Bej yanında belirdi, gökyüzüne bakarken yağımsı siyah yüz hatları endişeliydi. "Bu yer üç, hâlâ," dedi. "Neredeyse üç."

"Ya da üç yer neredeyse bir," diye cevap verdi Jasnah. Bir başka şanspreni grubu daha yanlarından geçti ve onları Bilinçsel Âlem'de oldukları şekilde görebiliyordu: Uzun kanatlı, kafalarının yerinde altın küreler olan garip uçan hayvanlar gibi. Eh, uğ-

raşmadan Bilinçsel Âlem'i görebilmek bugün olanlar içinde *en az* rahatsız edici olan şeylerden biriydi.

İçinde inanılmaz bir miktarda Fırtınaışığı gümbürdüyordu, şimdiye kadar hiç bu kadar çoğunu tutmamıştı. Başka bir asker grubu Shallan'ın illüzyonlarının içinden çıktı ve enkazın üstünden duvardaki deliğe doğru saldırıya geçti. Jasnah elini onlara doğru şöyle bir salladı. Başka zaman olsa ruhları büyük güçle karşı koyardı. Canlıları Ruhdökmek zordu, çoğu zaman uygun bilgi ve prosedürün yanında dikkat ve konsantrasyon da gerektirirdi.

Bugün ise askerler en ufak düşüncesiyle duman olup gidiyordu. O kadar kolaydı ki bir parçası dehşete düşüyordu.

Kendini yenilmez hissediyordu, bu da başlı başına bir tehlikeydi. İnsan vücudu Fırtınaışığı'yla bu kadar fazla dolmaya uygun değildi. Bir şenlik ateşinden yükselen duman gibi vücudundan yayılıyordu. Ancak Dalinar düşeyselliğini kapatmıştı. Fırtınanın kendisi olmuş ve bir şekilde küreleri tekrar doldurmuştu, ama bir fırtına gibi onun da etkileri geçiyordu.

"Üç dünya," dedi Bej. "Yine yavaşça ayrılıyorlar ama şu an için üç âlemde yakınlık *var.*"

"O zaman bitmeden önce faydalanalım, değil mi?"

Duvarın yıkık kısmının önüne geldi, küçük bir mahalle büyüklüğündeki bir delikti.

Sonra ellerini kaldırdı.

Semadeşenlerden Szeth parshmen ordusuna doğru gidiyor, çocuk Hudutaşar da takip ediyordu.

Szeth acıdan korkmuyordu, çünkü hiçbir fiziksel ızdırap zaten taşıdığı acıya rakip olamazdı. Ölümden korkmuyordu. Bu tatlı ödül zaten elinden alınmıştı. Korktuğu tek şey yanlış seçim yapmış olmaktı.

Szeth bu korkuyu bir kenara attı. Nin haklıydı. Hayat her kavşakta karar vererek yaşanamazdı.

Körfezin kıyısında duran parshmenlerin parlayan gözleri yoktu. Onu Kral Gavilar'a suikast yapmak için kullanan Parshendilere oldukça benziyorlardı. Yaklaştığı zaman birkaç tanesi koşarak gitti ve gemilerden birine bindiler.

"İşte," dedi Szeth. "Aradığımız kişiyi uyaracaklarını tahmin ediyorum."

"Ben hallederim deli surat," dedi Lift. "Kılıç, ilk onlar seni yemeye çalışmadığı sürece sakın kimseyi yeme." Dizlerinin üstünde ellerini yere vurarak kendi gülünç yöntemiyle fırlayıp gitti. Parshmenlerin arasından kaydı. Gemiye ulaştığı zaman bir şekilde kenarından yukarı tırmandı, sonra sıkışarak minik bir lombozdan içeriye girdi.

Buradaki parshmenler saldırgan görünmüyordu. Szeth'ten çekiniyor, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Szeth gökyüzüne baktı ve bir nokta gibi görünen Nin'in hâlâ izlediğini gördü. Szeth Elçi'nin kararında hata bulamıyordu, artık bu dünyanın kanunları bu yaratıkların *kanunlarıydı*.

Ama... o kanunlar da çoğunluğun ürünüydü. Szeth çoğunluğun fikir birliği yüzünden sürgün edilmişti. Efendi üstüne efendiye hizmet etmiş, çoğu tarafından korkunç ya da en azından bencil amaçlara ulaşmak için kullanılmıştı. Mükemmelliğe bu insanların ortalaması ile ulaşılamazdı. Mükemmellik kişisel bir hedefti, grup çalışması değildi.

Uçan bir Parshendi, Lift'in onlar için kullandığı terimle "Kaynaşık" gemiden dışarı fırladı, Dalinar'ın istediği büyük sönük yakutu taşıyordu. Lift Kaynaşık'ı takip ederek çıktı ama uçamıyordu. Geminin pruvasına kadar çıkıp orada kalırken yüksek sesle uzun bir dizi küfür savurdu.

Ooo, dedi kılıç. *Bir çocuk için kelime dağarcığı etkileyici. En sonuncusunun ne demek olduğunu biliyor mu acaba?*

Szeth Kaynaşık'ın peşinden kendini havaya Çiviledi.

Eğer biliyorsa bana da söyler mi, diye ekledi kılıç.

Düşman aşağı inerek savaş meydanı boyunca ilerledi ve Szeth de takip etti, zeminden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Kısa süre sonra savaşan illüzyonların arasından geçtiler. Bunlardan bazıları kargaşayı arttırmak için düşman askeri gibi görünüyordu. Akıllıca bir hareketti. Düşman silah arkadaşlarının çoğunun hâlâ savaştığını düşünürse geri çekilmeleri daha az olası olurdu ve savaşın çok daha gerçekçi görünmesini sağlıyordu. Ama Szeth'in hedefi hızla yanlarından geçtiği zaman dalgalanan cübbeleri illüzyonlara çarpıyor ve şekillerini bozuyordu.

Szeth yakından takip etti, illüzyon olduklarını gördüğü iki adamın içinden geçti. Bu Kaynaşık yetenekliydi, Semadeşenlerden daha iyiydi, gerçi Szeth en iyileriyle karşılaşmamıştı.

Kovalamaca ona uzun bir daire çizdirdi, en sonunda Dalinar'ın kırmızı sisin kenarında yürüdüğü yere geri getirdi. Fısıltılı sesler yükseldi ve Szeth uçarken kulaklarını elleriyle kapattı.

Kaynaşık akıcı ve zarifti ama hızlanması ve yavaşlaması Szeth'ten daha yavaştı. Bundan faydalandı, düşmanın hareketini tahmin etti ve dönerlerken yana saptı. Szeth düşmana çarptı ve havada döndüler. Bir elinde mücevheri tutan Kaynaşık Szeth'i çirkin bir bıçakla bıçakladı.

Neyse ki Fırtınaışığı sayesinde bu acıtmaktan başka şey yapmadı.

Szeth sıkıca tutunarak ikisini de aşağı doğru Çiviledi ve taşlara çakıldılar. Kaynaşık inlerken mücevher elinden kurtulup yuvarlandı. Szeth kendini Çivileyerek zarafetle ayağa kalktı, sonra ayakta dururken taşların üzerinde kaydı. Kınındaki kılıcını taşımayan boş eliyle mücevheri yakaladı.

Vay be, dedi kılıç.

"Teşekkür ederim kılıç-nimi," dedi Szeth. Fırtınaışığı'nı yakınlarında yere saçılmış küreler ve mücevherlerle yeniledi.

Şuna *diyorum. Sağında.*

Üç Kaynaşık daha ona doğru hızla dalıyordu. Görünüşe göre Szeth düşmanın dikkatini çekmişti.

◆◆◆

Adolin ve adamları duvarın üzerine çıkan kapalı bir merdivene ulaştılar. Navani Yenge yukarıdan el salladı, sonra acele etmeleri için işaret etti. Adolin hızla merdivenleri çıktı ve tepede el baltalarıyla kapıyı kırmaya çalışan Sadeas'ın askerlerinden bir öbek buldu.

"Ben büyük ihtimalle daha kolay açabilirim," dedi Adolin arkalarından.

Kısa bir süre sonra basamaklarda beş tane daha ceset bırakarak duvarın üzerindeki yola çıktı. Bunlar moralini o kadar da fazla bozmamıştı. Navani Yenge'ye ulaşmalarına dakikalar kalmıştı.

Navani ona sarıldı. "Elhokar nerede?" diye sordu gerginlikle.

Adolin başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Navani ona sıkıca sarıldı ve Adolin de Kılıç'ını geri gönderip, sessiz gözyaşları akarken onu tuttu. Fırtınalar adına... nasıl hissettiğini biliyordu. Elhokar'ın ölümünden beri onun da düşünecek pek zamanı olmamıştı. Sorumluluğun baskıcı elini üzerinde hissetmişti ama kuzeninin yasını tutmuş muydu?

Yengesine daha sıkı sarıldı, onunla aynı acıyı hissetti. Taş canavar şehirde ilerliyor

ve askerler her taraflarında bağırıyordu ama Adolin o an için oğlunu kaybeden bir anneyi teselli etmek için elinden geleni yapacaktı.

En sonunda ayrıldılar. Navani bir mendille gözlerini kuruladı. Adolin'in kanlı gömleğini görünce nefesini tuttu.

"Ben iyiyim," diye açıkladı Adolin. "Renarin beni iyileştirdi."

"Nişanlını ve köprücüyü aşağıda gördüm," dedi Navani. "Yani... onun dışında herkes mi?"

"Üzgünüm yenge. Ben sadece... Onu yüzüstü bıraktık. Elhokar'ı da, Kholinar'ı da."

Navani gözlerini sildi ve kararlılıkla dikleşti. "Gel. Şimdi bu şehrin de aynı kaderi paylaşmasına engel olmaya odaklanmalıyız."

Duvarın tepesinden savaşı izleyen Kraliçe Fen'e katıldılar. "O şey geldiği zaman Estnatil de bizimle duvarın üstündeydi," diyordu oğluna. "Aşağı düştü ve büyük ihtimalle öldü ama o enkazın altında bir yerlerde bir Parekılıcı var. Tshadr'ı görmedim. Belki de malikânesindedir. Onu üst katlarda birlikleri toplarken bulursak şaşırmam."

Paredarlarını sayıyordu. Thaylenah'ın üç Zırh'ı ve beş Kılıç'ı vardı, bu büyüklükte bir krallık için iyi bir sayıydı. Sekiz evde babadan oğula geçiyorlardı, hepsi de bir yüce muhafız olarak tahta hizmet ederdi.

Adolin şehri gözden geçirerek savunmayı değerlendirdi. Şehir sokaklarında savaşmak zordu, adamların bölünür ve kolaylıkla arkadan saldırıya uğrayabilir ya da etraflan çevrilebilirdi. Neyse ki Sadeas'ın askerleri savaş eğitimlerini unutmuş gibi görünüyorlardı. Düzgün bir şekilde ilerlemiyorlardı, baltatazısı sürüleri gibi rastgele gruplara ayrılmış, şehrin içinde dolanıyor ve kendilerine rakip arıyorlardı.

"Kuvvetlerinize katılmanız gerek," dedi Adolin, Thaylenlilere. "Aşağıdaki bir sokağı kapatın, direniş örgütleyin. Ondan sonra..."

Ani bir vınlama sesi lafını böldü.

Duvar sallanırken geriye tökezledi, sonra yıkılmış delik *kapandı.* Deliği doldurmak için kristaller gibi metal büyüdü, uluyarak akan bir kasırga şeklindeki havadan var oluyordu.

Sonuç taşların içine kaynayarak deliği tamamen kapatan cilalı tunçtan güzel, ışıl ışıl bir parça oldu.

"Taln'ın *avuçları,*" dedi Fen. O ve eşi kenara yaklaşarak aşağıda ellerinin tozunu silkip tatmin olmuş bir duruşla beline dayayan Jasnah'ya baktılar.

"Peki... taktik değiştirelim," dedi Adolin. "Delik kapandığına göre hem dışandaki orduyu rahatsız etmeleri hem de iç meydanı tutmaları için okçular getirebilirsiniz. Buraya bir komuta noktası kurun, aşağıdaki sokağı temizleyin ve sonra *ne pahasına olursa olsun* bu duvarı koruyun."

Aşağıda Jasnah uzun adımlarla yarattığı mucizeden uzaklaştı, sonra bir enkazın yanında diz çöktü ve başını yana eğerek bir şeyi dinledi. Elini enkaza bastırdı ve enkaz dumana dönerek kaybolup altındaki bir cesedi ve ışıldayan bir Parekılıcı'nı ortaya çıktı.

"Kdralk," dedi Adolin. "Parekılıcı duruşların nasıl?"

"Ben de... diğer subaylar gibi eğitim aldım ve, yani..."

"Harika. On asker alıp o Kılıç'ı al, sonra Eski Semt'in tabanında toplanmış şu asker grubunu kurtarın. Sonra basamaklarda savaşan o diğer grubu kurtarmayı deneyin. Bulabildiğin her okçuyu buraya duvarın üzerinde konumlandır ve diğer askerleri de sokakları korumakla görevlendir." Adolin omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. Shallan'ın dikkat dağıtan illüzyonları şimdilik iyi iş yapıyordu. "Fazla uzaklaşmayın ama daha fazla adam kurtardıkça bütün Aşağı Semt'i tutmak için koordineli bir çaba gösterin."

"Ama Prens Adolin, *siz* ne yapacaksınız?" dedi Fen.

Adolin Kılıç'ını çağırdı ve ucuyla Eski Semt'in arka tarafında devasa taş canavarın

bir grup askeri bir çatıdan aşağı süpürdüğü yeri gösterdi. Diğerleri ise canavarı halatlarla düşürmek için boşuna uğraşıyorlardı.

"Şu adamların taş kesmek için tasarlanmış bir silahın yardımına ihtiyaçları varmış gibi görünüyor."

◆◆◆

Amaram çarpıcı bir şiddetle savaşıyordu, hummalı türden bir uyumla savrulan Parekılıçları ve güzel duruşlardan oluşan bitmeyen bir saldırı. Kaladin bir Kılıç'ı Sylmızrağı'yla engelledi ve bir an için kilitlendiler.

Amaram'ın dirseğinden Parezırh'ını orada çatlatan keskin mor bir *kristal* fırladı, yumuşak bir iç ışıkla parıldıyordu. Fırtınalar adına! Amaram diğer Kılıç'ını da savurur ve neredeyse vururken Kaladin kendini geriye attı.

Uzaklaştı. Kılıçtaki eğitimi kısa sürmüştü ve daha önce kimsenin aynı anda iki Kılıç kullandığını görmemişti. Bunun hantal olacağını düşünürdü. Amaram'ın ise zarif, büyüleyici görünmesini sağlıyordu.

Amaram'ın miğferinin içindeki o koyu kırmızı parıltı iyice koyulaştı, kan rengiydi, bir şekilde daha bile uğursuz görünüyordu. Kaladin bir darbeyi daha engelledi ama vuruşun gücüyle taşların üzerinde geriye kaydı. Savaş için kendini hafifletmişti ama bunun Zırh giyen birine karşı dezavantajları vardı.

Nefes nefese kalan Kaladin arayı biraz açmak için havaya yükseldi. O Zırh Amaram'a karşı Çivileme kullanmasına engel oluyordu ve Sylmızrağı'nın darbelerini durduruyordu. Ama eğer Amaram tek bir darbe bile indirse Kaladin'i etkisiz hâle getirirdi. Bir Parekılıcı'nın yarasını iyileştirmek mümkündü ama yavaştı ve Kaladin'i inanılmaz derecede zayıflatırdı.

Bütün bunların üzerine bir de Amaram sadece düellolarına odaklanabilirken, Kaladin'in bir yandan da bir gözünü Dalinar'da tutarak...

Hay Cehennem!

Kaladin kendini yana doğru Çivileyerek Dalinar'ın yakınlarında havada durmaya başlamış olan bir Kaynaşık'a saldırmak için havada fırladı. Mızrağını Kaladin'e doğru sapladı ama bu sadece hamlesinin ortasında Syl'i bir Kılıç'a çevirmesi ve Kaynaşık'ın uzun mızrağını ortadan ikiye kesmesini sağladı. Kızgın bir şarkı mırıldandı ve geriye doğru süzülürken kılıcını kınından çekti. Aşağıda Dalinar hareketli kızıl bulutun içindeki bir gölgeden ibaretti. Bulutun içinden yüzler çıkıyor, hiddetle, öfkeyle, kana susamışlıkla çığlık atıyorlardı; fırtına bulutlarının dalgalanan ön cephesi gibiydi.

Sise yakın olmak Kaladin'in midesini bulandırmıştı. Neyse ki düşmanlar da içine girmeye istekli görünmüyordu. Dışında asılı durarak Dalinar'ı izliyorlardı. Birkaçı daha yakına girdi ama Kaladin onları da uzaklaştırmayı başardı.

Syl'i bir mızrak olarak kullanarak o anki düşmanının üzerine gitti. Kaynaşık çevikti ama Kaladin Fırtınaışığı'yla doluydu. Aşağıdaki ova hâlâ parıldayan kürelerden bir hazineyle kaplıydı.

Bir darbesiyle fazla yaklaşarak Kaynaşık'ın cübbelerini kestiği zaman o da Szeth'in üzerine odaklanmış bir gruba katılmak için uçup gitti. Suikastçının arayı açmayı başarabileceğini umdu.

Peki Amaram nereye gitmişti... Kaladin omzunun üzerinden baktı, sonra haykırdı ve önünde Fırtınaışığı dumanı bırakarak kendini geriye Çiviledi. Kalın, siyah bir ok tam ortasından geçerek Işık'ı dağıttı.

Amaram atının yanında duruyordu, bir mızrağın gövdesi kadar kalın oklar atan devasa bir Pareyayı'nı kancasından çıkarmıştı. Amaram tekrar ok atmak için yayı yukarı kaldırdı ve bir dizi kristal Parezırhı'nı çatlatarak kolunun yanı boyunca dışarı *çıktı*. Fırtınalar adına, bu adama ne oluyordu?

Kaladin uçarak okun yolundan çekildi. Böyle bir darbeyi iyileştirebilirdi ama bu dikkatini dağıtırdı ve birkaç Kaynaşık'ın onu yakalamasına neden olabilirdi. Dünyadaki bütün Fırtınaışığı bile sürekli darbe alması durumunda onu kurtaramazdı.

Amaram bir ok daha attı ve Kaladin bunu elinde bir kalkana dönüşen Syl ile engelledi. Sonra kendini Çivileyerek dalışa geçti ve Syl'i bir kargı olarak çağırdı. Pareyayı'nı tekrar atının eyerindeki kancaya asan ve inanılmaz bir hızla yana kaçan Amaram'ın üzerine indi.

Kaladin yanından geçerken Amaram Sylkargısı'nı yakalayarak Kaladin'i kenara fırlattı. Kaladin Syl'i bırakmak ve kendini yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Çivilemesi bitip durana kadar kadar zeminde döne döne kaydı.

Kaladin dişlerini sıkarak Syl'i kısa bir mızrak olarak çağırdı, sonra Amaram'a doğru koştu, Kaynaşıklar tekrar Dalinar'a saldırmak için dönmeden önce yücebeyin işini bitirmeye kararlıydı.

Heyecan Dalinar'ı gördüğüne sevinmişti.

Dalinar onu şeytani bir güç, Garaz ya da Sadeas gibi habis ve sinsi bir şey olarak hayal etmişti. Ne kadar da yanılmıştı.

Dalinar sisin içinden yürüdü ve her adım yeniden yaşadığı bir savaştı. Alethkar'ı güvence altına almak için gençliğindeki savaşlar. Namını korumak ve savaşa açlığını gidermek için orta yaşlarındaki savaşlar. Ve... Heyecan'ın geri çekildiği zamanlan da gördü. Adolin'i ilk defa kucağına aldığı zaman gibi. Ya da Harap Ovalar'da kayalık bir tepenin üstünde Elhokar'la birbirlerine sırıttıkları zaman olduğu gibi.

Heyecan bu olayları buruk bir terk edilmişlik ve şaşkınlık hissiyle hatırlıyordu. Heyecan nefret etmiyordu. Bazı sprenlerin karar verme yetisi olsa da diğerleri hayvanlar gibiydi, ilkellerdi, tek bir karşı konulamaz dürtüyle hareket ediyorlardı. Yaşa. Yan. Gül.

Ya da bu durumda *savaş*.

Jasnah'nın varlığı yarı yarıya Bilinçsel Âlem'deydi; bu da her şeyi gölgeler, havada asılı duran ruh ışıkları ve cam boncuklardan oluşmuş bulanık bir labirente döndürüyordu. Shadesmar'ın okyanusunda binlerce çeşit spren çalkalanıyor ve birbirlerinin üstüne tırmanıyorlardı. Çoğu fiziksel dünyaya yansımıyordu.

Ayaklarının altına basamakların Ruhdökülmesini istedi. Havanın ayn ayn parçalan sıraya dizildi ve birbirlerine sokuldu, sonra taşa Ruhdöküldüler, gerçi bu âlemlerin bağlı olmasına rağmen zordu. Hava kavramsal olarak bile şekilsizdi. İnsanlar havayı gökyüzü, bir nefes, bir rüzgâr esintisi, bir fırtına ya da sadece hava olarak düşünüyordu. Özgür olmayı, zor tanımlanabilmeyi *severdi.*

Yine de sert bir emir ve istediği şeyi net olarak düşünerek, ayağının altında basamakların oluşmasını sağladı Jasnah. Duvarın tepesine ulaştı ve burada annesini Kraliçe Fen ve birkaç askerle birlikte buldu. Eski nöbetçi kulelerinden birini komuta noktası yapmışlardı. Dışarıda toplanmış askerler mızraklarını gökyüzündeki iki Kaynaşık'a doğru tutuyordu.

Nalet. Jasnah dışarıdaki illüzyonlar ve askerlerin savaşını inceleyerek uzun adımlarla duvar boyunca yürüdü. Shallan geride duruyordu, etrafındaki kürelerin çoğu şimdiden tükenmişti. Fırtınaışığı'nı korkunç bir hızla tüketiyordu.

"Kötü mü?" diye sordu Bej'e.

"Öyle," dedi Bej yakasından. "Öyle."

"Anne," diye seslendi Jasnah, Fen ve Navani'nin komuta noktasında durdukları yere yaklaşırken. "Şehrin içindeki birlikleri toplamanız ve içeridekl düşmanları temizlemeniz gerekiyor."

"Uğraşıyoruz," dedi Navani. "Ama... Jasnah! Havada..."

Jasnah bakmadan bir elini öylesine kaldırarak siyah ziftten bir duvar oluşturdu. Bir Kaynaşık çarparak içinden geçti ve Jasnah bir kıvılcım Ruhdökerek yaratığı çığlık çığlığa debelenerek gönderdi, korkunç bir dumanla yanıyordu.

Jasnah duvarının üstüne düşen ziftin geri kalanını dumana Ruhdöktü, sonra ilerlemeye devam etti. "Parlayan Shallan'ın yarattığı karışıklıktan faydalanmalı ve Thaylen Şehri'ni temizlemeliyiz. Yoksa dışarıdan bir saldırı daha geldiğl takdirde dikkatimlz bölünecek."

"Dışarıdan mı?" dedi Fen. "Ama duvarı onarıldı ve... Berrakhanım!"

İkinci Kaynaşık da dalışa geçerken Jasnah bakmadan kenara bir adım attı, Shadesmar'daki sprenlerin tepkileri nerede olduğunu kestirebilmesini sağlıyordu. Döndü ve elini yaratığa doğru savurdu. Bej belirdi ve yanından geçerken Kaynaşık'ın kafasının içinden geçti, havada dönen Kaynaşık duvarın üstüne düşüp yanan gözlerle yuvarlanarak gitti.

"Düşman bir duvar tarafından durdurulmayacaktır," dedi Jasnah. "Ve Berrakhanım Shallan Dalinar Amca'nın yeniden doldurduğu kürelerin neredeyse hepsini tüketti bile. Benim Fırtınaışığı'm bitti sayılır. Güç bittiği zaman bu konumu geleneksel yöntemlerle tutmak için hazır olmalıyız."

"Mutlaka düşmanın yeterli sayıda askeri..." dedi Fen'in eşi ama Jasnah Bej'le parshmen ordularına işaret ettiğinde sesi azalarak sustu. Ne asılı duran kırmızı pus ne de fırtınanın çakan şimşekleri parshmenlerin gözlerinde belirmeye başlayan kırmızı parıltıları boğmaya yetmiyordu.

"Urithiru'daki birlikler gelene kadar bu duvarı tutmaya hazır olmalıyız," dedi Jasnah. "Renarin nerede? Fırtınatortusuyla onun ilgilenmesi gerekmiyor muydu?"

"Askerlerimden biri onu gördüğünü bildirmişti," dedi Fen. "Kalabalıklar tarafından yavaşlatılmış. Prens Adolin gidip yardım etmeye niyetli olduğunu söylemişti."

"Mükemmel. Bu görevi kuzenlerime bırakacak ve maiyetimin kendini öldürtmesini engellemek için neler yapabileceğime bakacağım."

◆
◆ ◆

Sol elinde büyük sönük yakutu taşıyan, sağ elinde de kını içindeki slyah kılıcını tutan Szeth beş Kaynaşık'ın saldırılarından kaçıyordu. Kırmızı sisin içindeki Dalinar'a yaklaşmayı denedi ama düşman önünü kesti ve o da doğuya dönmek zorunda kaldı.

Şimdi tamir olmuş duvarın üstünden aştı ve şehrin üzerinden geçti, neden sonra taştan canavarın üzerinden uçtu. Birkaç askeri havaya fırlattı ve bir anlığına onlar da Szeth'le birlikte süzüldü.

Szeth kendini aşağı doğru Çivileyerek şehrin sokaklarına daldı. Arkasında Kaynaşıklar canavarın etrafından dolaştı ve peşinden geldi. Küçük bir evin kapısından içeri daldı ve bir askerin vücudu çatıya düştüğünde yukarıdan bir gümleme duydu, sonra ise arka kapıdan dışarı fırladı ve kendini yukarı Çivileyerek yan binaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"O askerleri kurtarmam mı gerekirdi kılıç-nimi?" dedi Szeth. "Artık bir Parlayan'ım."

Bana kalırsa eğer kurtarılmak isteselerdi aşağı düşmek yerine senin gibi uçarlardı.

Bu sözlerde Szeth'in şu anda düşünemeyeceği derin bir bilmece vardı. Kaynaşıklar ustaydı, ondan daha yeteneklilerdi. Sokaklar arasında dolanıyordu ama izini kaybetmiyorlardı. Geri dönerek Eski Semt'i terk etti ve duvara doğru atıldı, Dalinar'a geri

dönmeye çalışıyordu. Ne yazık ki düşmanlardan bir yığın önünü kesti. Diğerleri ise etrafını sardılar.

Köşeye sıkışmışız gibi görünüyor, dedi kılıç. *Savaşma zamanı geldi, değil mi? Ölümü kabul edip elimizden geldiği kadarını yanımızda götüreceğiz. Ben hazırım. Hadi. Şehit olmaya hazırım.*

Hayır. Szeth ölerek kazanmazdı.

Mücevheri yapabildiği kadar uzağa fırlattı.

Kaynaşıklar peşinden giderek Szeth'e kaçabileceği bir açıklık bıraktı. Kürelerin yıldızlar gibi parladığı zemine doğru alçaldı. Derin bir nefes Fırtınaışığı çekti, sonra savaşan illüzyonlar ile bekleyen parshmenlerin arasında ovada bekleyen Lift'i gördü.

Szeth yavaşça yanına indi. "Bu yükü taşımakta başarısız oldum."

"Sorun değil. Acayip yüzün bir adamın taşıması için yeterince yük zaten."

"Sözlerin bilgece," dedi Szeth başıyla onaylayarak.

Lift gözlerini devirdi. "Haklısın kılıç. Pek eğlenceli değil, değil mi?"

Bence yine de benzersiz.

Szeth, Lift'in neşeyle bir kıkırdama krizine girmesine ve kılıcın da onu taklit etmesine neden olmuştu.

"Karadiken'in talebini yerine getirmedik," diye tersledi Szeth ikiliyi, dudaklarından Fırtınaışığı tütüyordu. "Taşı efendimize ulaştırmaya yetecek kadar o Kaynaşıkların önünde kalmayı başaramadım."

"Evet, gördüm," dedi Lift. "Ama bir fikrim var. İnsanlar hep bir şeylerin peşinden koşuyor ama aslında peşinde koştukları şeyleri sevmiyorlar, onlara sahip olmak seviyorlar."

"Bu sözler... o kadar bilgece değil. Ne demek istiyorsun?"

"Basit. Birini soymanın en kolay yolu ona her şeyin yolunda olduğunu düşündürmektir..."

Shallan Peçe ve Parlayan'ın ellerine asılıyordu.

Uzun süre önce dizlerinin üstüne düşmüştü, gözlerinden yaşların akarken ileriye bakıyordu. Gergindi, dişlerini sıkmıştı. *Binlerce* illüzyon yaratmıştı. Her biri... her biri oydu.

Zihninin bir parçası.

Ruhunun bir parçası.

Garaz bu askerleri böylesine bir kana susamışlıkla doldurmakla hata yapmıştı. Shallan'ın onları illüzyonlara boğması umurlarında değildi, tek istedikleri savaşmaktı. Bu yüzden Shallan da onlara bir savaş vermişti ve düşman saldırdığı zaman illüzyonları bir şekilde karşı koyuyordu. Belki de Ruhdöküm ile Işıkörü'yü birleştiriyor olabileceğini düşünüyordu.

Düşman uluyor ve şarkılar söylüyor, dövüşün zevkini çıkarıyordu. Shallan zemini kırmızıya boyuyor ve düşmanın üstüne gerçekmiş gibi gelen kanlar saçıyordu. Onlara çığlık atan ve ölen adamların, çarpışan kılıçların, kırılan kemiklerin sesleriyle serenat yapıyordu.

Onları sahte gerçekliğin içine çekmişti ve onlar da bunu içiyor, *ziyafet* çekiyorlardı.

Ölen illüzyonlarının her bir ona küçük bir *şokla* vuruyordu. Küçük birer zerresi de ölüyordu.

Shallan onlan tekrar dans etmeye gönderirken yeniden doğuyorlardı. Düşman Kaynaşıklar bağırarak emir veriyor, askerlerini kontrol altına almaya çalışıyordu ama Shallan onların seslerini çığlıklar ve metale inen metalin sesleriyle boğuyordu.

İllüzyona kendini tamamıyla kaptırmıştı ve başka hiçbir şeyin farkında değildi. Çizim yaparken olduğu gibi. Çeşitli eşyalar şeklindeki yaratımsprenleri etrafında yüzer yüzer beliriyordu.

Fırtınalar adına. Harikaydı. Peçe ve Parlayan'ın ellerini daha da sıktı. Yanında diz çöktüler. Çizdiği şiddet manzarasının içinde başlarını öne eğmişlerdi, Shallan'ın...

"Hey," dedi bir kız sesi. "Bir dakikalığına, ee, kendi kendine sanılmayı bırakabilir misin? Biraz yardıma ihtiyacım var."

◆
◆ ◆

Kaladin eğilip mızrağını tek elle saplayarak Amaram'a doğru uzandı. Bu çoğu zaman zırh giymiş kılıçlı bir adama karşı iyi bir taktikti. Mızrağı sıradan bir düşmanın tam koltuk altına gelecek şekilde hedefini vurdu. Ne yazık ki burada mızrak sadece kenara kaydı. Geleneksel zayıf noktalar Parezırhı'nda göz aralığı dışında yoktu. Bir yengecin kabuğunu kırar gibi tekrar tekrar vurarak kırıp açmak gerekirdi.

Amaram güldü, şaşırtıcı derecede samimi bir neşeydi. "Formun harika mızrakçı! Bana ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun? O köyde seni almam için bana yalvardığını? Asker olmak için yanıp tutuşan zırıldayan bir çocuktun! Savaşın şanı için! O açlığı gözlerinde görebiliyordum evlat."

Kaladin bulutun etrafında dolaşan, çekingenlikle Dalinar'ı arayan Kaynaşık'a baktı.

Amaram hafifçe güldü. O koyu kırmızı gözler ve vücudundan çıkan garip kristallerle Kaladin sesinin bu kadar kendisi gibi olmasını beklememişti. Bu melez canavar her neyse hâlâ Meridas Amaram'ın zihnine sahipti.

Kaladin geriye çekildi ve gönülsüzce Syl'i Zırh'ı kırmakta daha kullanışlı olacak bir Kılıç'a çevirdi. Her zaman ona uygun görünmüş olan Rüzgârduruşu'na geçti. Amaram yine güldü ve öne atıldı, ikinci Parekılıcı da boş bekleyen elinde belirdi. Kaladin kenara doğru kaçtı ve bir Kılıç'ın altından eğilerek Amaram'ın arkasına geçti, orada Zırh'a sağlam bir darbe indirip çatlattı. Bir daha saldırmak için Kılıç'ını kaldırdı.

Amaram ayağını kuvvetle yerde vurdu ve Parezırhı'nın çizmesi *parçalandı*, erimiş metal parçaları şeklinde patlayarak saçıldı. Altından yırtık çorabının içinde kabuk ve koyu mor kristallerle kaplanmış bir ayak göründü.

Kaladin saldırısı için yaklaşırken Amaram ayağıyla yere dokundu ve taş zemin bir an için *sıvılaştı*. Kaladin tökezledi ve sanki taşlar krem çamuruymuş gibi birkaç santim aşağı battı. Bir an sonra sertleşti ve Kaladin'in çizmelerini olduğu yerde sabitledi.

"Kaladin!" diye bağırdı Syl Amaram iki Parekılıcı'nı da birbirlerine paralel savururken zihninin içinde. Syl ellerinde bir baltalı mızrağa dönüştü ve Kaladin darbeleri engellemeyi başardı ama darbelerin kuvveti onu yere fırlattı, bilekleri kırılmıştı.

Kaladin dişlerini sıkarak acı içindeki ayaklarını çizmelerinden çıkardı ve kendini geriye çekti. Arkasında Amaram'ın kılıçları yeri biçerek onu kıl payı ıskaladı. Sonra Amaram'ın zırhının diğer çizmesi da patladı, içerideki kristaller tarafından parçalanmıştı. Yücebey tek ayağıyla kendini itti ve yerde *kaydı*, silahlarını savurarak inanılmaz bir hızla Kaladin'e yaklaşıyordu.

Syl büyük bir kalkana dönüştü ve Kaladin saldırıyı zar zor engelledi. Kendini geriye doğru çiviledi ve Fırtınaışığı bileklerini iyileştirirken menzilinden çıktı. Fırtınalar adına. *Fırtınalar adına!*

Şu Kaynaşık, dedi Syl. *Dalinar'a çok yaklaşmış.*

Kaladin küfretti, sonra yerden büyük bir taş aldı. Üst üste bindirdiği birkaç Çivilemeyle havaya fırlattı ve taş uçarak Kaynaşık'ın kafasına bindirdi. Kaynaşık acıyla bağırarak geri çekildi.

Kaladin bir taş daha aldı ve Amaram'ın atına doğru Çiviledi.

"Beni yenemediğin için hayvanı mı dövüyorsun?" diye sordu Amaram. Hızla kaçan atın Pareyayı da yanında götürdüğünü fark etmiş gibi görünmüyordu.

Daha önce Parezırhı giyen bir adamı öldürdüm, diye düşündü Kaladin. *Yine yapabilirim.*

Yalnız karşısındaki sadece bir Paredar değildi. Amaram'ın kolları boyunca ametist kristaller zırhı kırarak çıktılar. Kaladin bu... her neyse onu nasıl yenecekti?

Yüzüne vursak, diye önerdi Syl.

Denemeye değerdi. O ve Amaram kırmızı sisin yakınındaki savaş meydanında dövüşüyorlardı, batı kıyısında ama ana orduyla bekleyen parshmenlerin arasındalardı. Birkaç yıkılmış bina temeli dışında bölge çoğunlukla düzdü. Kaladin kendini birkaç santim yukarı Çiviledi, böylece Amaram bir daha... o yaptığı şey neyse tekrarlarsa yere batmayacaktı. Sonra dikkatle geriye çekilerek kendini Amaram'ın ona ulaşmak için yıkık bir temelin üzerinden atlamasının olası olacağı bir yere getirdi.

Amaram sessizce gülerek yaklaştı. Kaladin Syl'i bir Parekılıcı olarak kaldırdı ama tutuşunu değiştirerek yüz zırhındaki aralığa saplayacağı ince bir mızrağa dönüşeceği an için hazırlık...

"Kaladin!" diye bağırdı Syl.

Bir şey Kaladin'e düşen bir kaya parçasının gücüyle çarparak kenara savurdu. Kemikleri kırıldı ve dünya etrafında döndü.

İçgüdüsel olarak Kaladin kendini yukarı ve ileri, fırlatıldığı yönün tersine Çiviledi. Yavaşladı ve tam momentumu biterken Çivilemelerini bırakarak yere indi, sonra taşların üzerinde kayarak durdu, iyileşen omzu ve göğsünde acı soluyordu.

Kaslı bir Kaynaşık Kaladin'in üzerinde kullandığı parçalanmış bir sopayı yere attı, Zırh içindeki Amaram'dan bile uzun boyluydu. Kabuğu taş rengindeydl, o temelin yanında çökmüş olmalıydı ve Kaladin de onu taşlık ovanın bir parçası sanmıştı.

Kaladin izlerken yaratığın kahverengi kabuğu kollarından yukarı büyüdü, bir miğfer gibi yüzünü kapladı, saniyeler içerisinde kalın bir zırha dönüşmüştü. Kollarını kaldırdı ve ellerinin üstünden ve altından kabuk dikenler çıktı.

Harika.

◆
◆ ◆

Adolin yıkık bir çatının kenarını tutup kendini çekerek iki binanın arasındaki küçük bir ara sokağa tırmandı. Eski Semt'in hemen üstünde olan şehrin Çatı Semtler'e ulaşabilmiştl. Burada binalar neredeyse birbirlerinin üstüne inşa edilmişlerdi, katlar hâlindelerdl.

Solundaki bina tamamen ezilmişti. Adolin molozun üzerinden sessizce ilerledi. Sağında şehrin bir ana caddesi yukarıdaki Kraliyet Semti ve Yeminkapısı'na doğru çıkıyordu ama aşağıdaki düşman askerlerinden kaçan insanlar yüzünden tıkanmıştı. Buna bir de kalabalığa karşı ilerlemeye çalışan yerel tüccarların muhafızları ile Thaylen ordusunun müfrezeleri ekleniyordu.

Sokaklarda hareket etmek imkânsıza yakındı ama Adolin boş bir koridor bulmuştu. Fırtınatortusu binaları yıkarak Eski Semt'i geçmiş, sonra Çatı Semtler'e tırmanırken çatıların üzerlerine basmıştı. Bu yıkım hattı neredeyse bir yol oluşturuyordu. Adolin de yıkıntıları merdiven olarak kullanarak yolu takip etmeyi başarmıştı.

Şimdi de yaratığın tam gölgesinin içindeydi. Yakınlardaki bir çatının üstünden bir Thaylen askerinin halatlara dolanmış cesedi sarkıyordu. Orada asılı kalmıştı, sarkık kaşları yeri süpürüyordu. Adolin binaların arasından daha büyük bir sokağa bakarak yanından geçtl.

Burada bir avuç Thaylenli savaşıyor, fırtınatortusunı devirmeye çalışıyordu. Halat-

lar harika bir fikirdi ama yaratığın bu şekilde devrilmek için çok güçlü olduğu belliydi. Adolin'in ilerisindeki sokakta bir asker yakınına girdi ve canavarın bacağına bir çekiçle vurmaya çalıştı. Silah geri sekti. Sertleşmiş eski kremtaşındandı. Cesur askerin sonu üstüne basılarak ezilmek oldu.

Adolin dişlerini sıkarak Parekılıcı'nı çağırdı. Zırh olmadan o da diğerleri kadar kolaylıkla ezilebilirdi. Dikkatli olmalı, taktiksel düşünmeliydi.

"Sen bunun için tasarlanmıştın, değil mi?" dedi Adolin sessizce Kılıç'ı eline düşerken. "Şunun gibi şeylerle savaşmak için. Parekılıcı düello için kullanışsız derecede uzun ve Zırh savaş meydanları için bile çok fazla. Ama taştan bir canavara karşı..."

Bir şey hissetti. Rüzgârda bir titreşim.

"Onunla savaşmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Adolin. "Sana canlı olduğun zamanları hatırlatıyor."

Bir iç çekiş gibi çok hafif bir şey zihnini okşadı. Tek bir kelime: *Mayalaran.* Bir... isim miydi?

"Tamam Maya," dedi Adolin. "Hadi şu şeyi indirelim."

Adolin canavarın savunma yapan küçük asker grubuna doğru dönmesini bekledi, sonra yıkıntılarla dolu sokağa atılıp doğrudan fırtınatortusuna doğru koştu. Boyu baldırına zar zor geliyordu.

Adolin kılıç duruşlarından hiçbirini kullanmadı, sadece bir duvara saldırıyormuş gibi vurarak yaratığı bileğinin hemen üzeri boyunca kesti.

Yukarıdan ani bir *pat* sesi geldi, yaratık bağırırken sanki iki taş birbirlerine *bindiriyordu.* Havadaki bir şok dalgası Adolin'in üzerinden geçti ve canavar dönüp bir elini ona doğru savurdu. Adolin kenara kaçtı ama canavarın avcu yere öyle bir kuvvetle çarpmıştı ki bir an için Adolin'in ayakları yerden kesildi. Düşerken Maya'yı gönderdi ve yuvarlandı.

Soluk soluğa bir dizinin üstünde kalkarak elini uzattı, Maya'yı bir daha çağırıyordu. Fırtınalar adına, bir chulun ayak parmaklarını kemiren bir fare gibiydi.

Yaratık onu yüzeyin hemen altındaki erimiş kayalar gibi gözlerle inceledi. Adolin bu şeylerin tarifini babasının görülerinden duymuştu ama başını kaldırıp ona bakarken yüzünün ve kafasının şeklinde bir şeyi fark etmişti.

Bir uçurumşeytanı, diye düşündü. *Bir uçurumşeytanına benziyor.* En azından kafası. Vücudu daha çok kalın bir insan iskeletini andırıyordu.

"Prens Adolin!" diye bağırdı hayatta kalmış az sayıdaki askerden biri. "Karadiken'in oğlu!"

"Prensi koruyun! Canavarın dikkatini Paredardan uzaklaştırın. Tek şansımız..."

Canavar elini zemin boyunca sürüklerken Adolin son kısmı duyamadı. Zar zor kaçabildi, sonra kendini alçak bir binanın kapısından içeri attı. İçeride birkaç yatak döşeğinin üzerinden atladı, diğer odaya geçti ve tuğla duvara Maya ile saldırarak dört hızlı kesik attı. Omzuyla duvara bindirerek delik açıp çıktı.

Bunu yaparken arkasından bir ağlama sesi duydu.

Adolin dişlerini sıktı. *Şu anda o fırtına kapası Parlayanlar'dan biri işime yarardı.*

Tekrar binanın içine döndü ve bir masayı kenara fırlatarak altına sığınmış küçük bir çocuk buldu. Adolin'in binada gördüğü tek kişi oydu. Tam fırtınatortusu bir yumruğunu çatıya indirirken oğlanı kaldırıp dışarı çıkardı. Tozlar arkasında yayılırken Adolin çocuğu bir askerin ellerine tutuşturdu ve ikisine güneye doğru giden sokağı işaret etti. Kendisi doğuya doğru koşmaya başladı, binanın etrafından dolanıyordu. Belki Çatı Semtler'in bir üst seviyesine çıkıp yaratığın diğer tarafına geçebilirdi.

Ancak askerlerin dikkatini dağıtmak için tüm bağrışmalarına rağmen canavarın kime odaklanacağını bildiği belliydi. Yıkık evin üzerine bastı ve bir pencereden başka

bir evin içine dalan, bir masanın üzerinden ve sonra diğer taraftaki açık bir pencereden dışarı atlayan Adolin'e doğru bir yumruk savurdu.

Güm.

Arkasındaki bina çöktü. Yaratık saldırılarıyla kendi ellerine zarar veriyor, bileklerinde ve parmaklarında beyaz çizikler bırakıyordu. Umurunda değil gibiydi, neden olacaktı ki? Bu vücudu yapmak için ne de olsa toprağı kullanmıştı.

Kılıç'ı dışında Adolin'in tek avantajı yaratıktan daha hızlı tepki verme becerisiydi. Adolin içeri giremeden önce yıkmaya çalışarak bir sonraki binaya doğru yumruğunu salladı ama Adolin geri dönmeye başlamıştı bile. Canavarın darbesinin altına koştu, taş parçaları ve tozların üzerinden kayarken yumruk kafasının hemen üstünden geçti.

Fırtınatortusunun bacaklarının arasından geçebileceği bir konuma gelmişti. Önceden kestiği bileğe bir kez daha saldırarak Kılıç'ını taşın derinliklerine kadar sapladı, sonra diğer tarafa savurarak çıkardı. *Aynen bir uçurumşeytanı gibi,* diye düşündü. *Önce bacaklar.*

Yaratık bir kez daha adım attığı zaman bileği sert bir sesle çatladı, sonra ayağı kırılarak düştü.

Adolin kendini yukarıdaki fırtınatortusunun acı haykırışına karşı hazırlamasına rağmen şok dalgasıyla yüzünü buruşturdu. Ne yazık ki canavar dengesini kolayca sağlıyordu. Öncekinden biraz daha sakardı ama ciddi bir düşme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Ama Thaylen askerleri tekrar toplanmış ve halatlarını hazırlamışlardı, o yüzden belki...

Parezırhı giymiş bir el yakınlardaki bir binadan uzanıp Adolin'i tuttu ve içeri çekti.

◆
◆ ◆

Heyecan ile sarmalanmış Dalinar ellerini iki yana uzattı. Kendisine dair nefret ettiği her hatırayı geri getiriyordu. Savaş ve çekişme. Bağırarak Evi'yi sindirdiği zamanlar. Onu deliliğin eşiğine kadar getiren öfke. Utancı.

Bir zamanlar kurtuluş için yalvararak Gecegözcüsü'nün önünde sürünmüş olsa da artık unutmak istemiyordu. "Seni kucaklıyorum," dedi. "Eskiden olduğum şeyi kabul ediyorum."

Heyecan görüşünü kırmızıya boyadı; içine savaş, çatışma, rekabet için derin bir arzu doldurdu. Eğer bunu geri çevirirse Heyecan'ı da uzaklaştırırdı.

"İhtiyacım olduğu zaman bana güç verdiğin için teşekkür ederim," dedi Dalinar.

Heyecan memnun bir sesle çınladı. Etrafına toplandı, kırmızı sisten yüzleri coşku ve neşeyle gülümsüyorlardı. Koşan atlar çığlık atıyor ve ölüyordu. Askerler öldürülürken kahkaha atıyordu.

Dalinar bir kere daha içerideki herkesi öldürme niyetiyle taşların üstünde Yank'a doğru yürüyordu. Öfkenin sıcaklığını hissetti. O kadar güçlü bir arzuydu ki canını yakıyordu.

"Ben o adam *idim*," dedi Dalinar. "Seni *anlıyorum*."

◆
◆ ◆

Venli savaş meydanından gizlice uzaklaştı. İnsanları öfke ve arzudan oluşmuş bir yığın hâlinde gölgelere karşı savaşmaya bırakmıştı. Garaz'ın fırtınasının altındaki karanlığın daha da içlerine doğru yürüdü, garip bir şekilde rahatsızlık hissediyordu.

Ritimler içinde *delliye dönmüştü*, birbirlerine karışıyor ve savaşıyorlardı. İhtiras'tan bir parça Gazap'a kaydı, Alay'a dönüştü.

Şimdi Garaz geri çekildiği için ne yapacaklarını tartışan bir grup Kaynaşık'ın yanın-

dan geçti. Savaşmaları için parshmenleri mi göndereceklerdi? Böyle bir Yaradılmamış tarafından kendilerinden geçirilmiş insanları kontrol edemiyorlardı.

Ritimler ritimlerin üstüne yığıldı.

Izdırap. Kibir. Yıkım. Kayıplar...

İşte, diye düşündü Venli. *Yakala onu!*

Kayıplar Ritmi'ne tutuldu. Çaresizce o ağır tempoya tutundu, özlediklerini hatırlamak için olan bir ritmdi. Artık olmayanları.

Tını da aynı ritimle çınladı. Bu neden öncekilerden farklı gelmişti? Tını Venli'nin bütün *benliği* boyunca titreşiyordu.

Kayıplar. Venli ne kaybetmişti?

Venli güç dışında başka bir şeyi de umursayan biri olmayı özlüyordu. Bilgi, nüfuz, formlar, zenginlik; onun için hepsi aynıydı. Nerede hata yapmıştı?

Tını nabız gibi atıyordu. Venli dizlerinin üzerinde düştü. Soğuk taşlar yukarıdaki cart kırmızı şimşekleri yansıtıyordu.

Ama kendi gözleri... ışıldayan ıslak kayalarda kendi gözlerini görebiliyordu.

İçlerinde kırmızıdan eser yoktu.

"Ölüm..." diye fısıldadı.

Alethilerin kralı ona elini uzatmıştı. Dalinar Kholin, kardeşini öldürdükleri adam. Ama yine de şanprenlerinden bir sütunun içinden ona elini uzatmış ve onunla konuşmuştu.

Sen de değişebilirsin.

"Ölümden önce yaşam."

Daha iyi birisi olabilirsin.

"Zayıflıktan önce... zayıflıktan önce güç..."

Ben oldum.

"Hed..."

Biri Venli'yi kolundan sertçe yakaladı ve hızla çevirip yere çarptı. Parezırhı gibi kabuk zırh büyütebilen formdaki bir Kaynaşık'tı. Venli'yi baştan aşağı süzdü ve panik dolu bir an boyunca Venli onu öldüreceğinden emindi.

Kaynaşık Tını'yı sakladığı kesesini kaptı. Venli bağırdı ve ellerini tırmaladı ama Kaynaşık onu geri itti ve keseyi yırtarak açtı.

Sonra içini dışına çevirdi.

"Çok emindim..." dedi kendi dillerinde. Keseyi bir kenara attı. "Tutku'nun Sözü'ne itaat etmekte başarısız oldun. Emir verildiği zaman düşmana saldırmadın."

"Ben... ben korkmuştum," dedi Venli. "Zayıftım."

"O'nun hizmetindeysen zayıf olamazsın. Kime hizmet edeceğini seçmen gerek."

"Seçiyorum," dedi Venli, sonra bağırdı. "*Seçiyorum!*"

Kaynaşık başını salladı, Tutku'sundan etkilenmiş olsa gerekti ve tekrar savaş meydanına doğru yürüdü.

Venli ayağa kalktı ve gemilerden birine doğru yürüdü. İskele tahtasından tökezleyerek çıktı ama yine de kendini uzun, çok uzun zamandır olmadığı kadar zinde, uyanık hissediyordu.

Zihninde *Zevk* Ritmi çalıyordu. Halkının uzun zaman önce öğrendiği eski ritimlerden biriydi, tanrılarından kaçtıktan sonra.

Tını *içinde* titreşiyordu. Mücevherkalbinin içindeydi.

"Hâlâ onların formlarından birindeyim," dedi Venli. "Mücevherkalbimde bir Yokspreni vardı. Nasıl?"

Tını Azim'de attı.

"*Ne* yaptın?" diye tısladı Venli güvertede durarak.

Yine Azim.

"Nasıl bir..." Sustu, sonra kamburunu çıkararak daha alçak sesle konuştu. "Nasıl bir Yokspreninı *tutsak* alabildin?"

Tını içinde Zafer'de titreşti. Venli hızla geminin kamarasına gitti. Bir parshmen onu engellemeye çalıştı ama Venli ters ters bakarak boyun eğdirdi, sonra adamın fenerindeki yakut küreyi alıp içeri girdi, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Küreyi yukarı kaldırdı ve kalbi heyecanla çırparak Fırtınaışığı'nı içti. Derisi hafif beyaz bir ışıkla parıldamaya başladı.

"Hedeften önce yolculuk."

Adolin'in karşısında ışıldayan siyah bir Parezırhı giymiş, sırtına bağlı büyük bir çekiç taşıyan bir şekil vardı. Miğferin geriye uzanan bıçaklar gibi stilize edilmiş kaşları ve Zırh'ın birbirine geçen pullarının oluşan üçgen şeklinde bir eteği vardı. *Cvaderîn,* diye düşündü Adolin Thaylen Pareleri listelerini hatırlayarak. Aşağı yukarı "Cva'nın kabuğu" anlamına geliyordu.

"Sen Tshadr mısın?" diye tahmin etti Adolin.

"Hayır, Hrdalm," dedi Paredar koyu bir Thaylen şivesiyle. "Tshadr Saray Meydanı'nı tutuyor. Ben geldim, canavarı durdurmaya."

Adolin başıyla onayladı. Dışarıda yaratık geriye kalan Thaylen askerleriyle yüzleşirken öfkeyle haykırıyordu.

"Dışarı çıkıp o adamlara yardım etmeliyiz," dedi Adolin. "Canavarın dikkatini dağıtabilir misin? Sen darbeye dayanabilirsin, benim Kılıç'ım da kesebilir."

"Evet, dedi Hrdalm. "Evet, iyi."

Adolin hızla Hrdalm'ın çekicini çözmesine yardım etti. Hrdalm çekici kaldırdı, sonra pencereyi işaret etti. "Oraya git."

Adolin başıyla onayladı ve Hrdalm kapıdan fırlayıp Thaylence bir savaş narası atarak doğrudan fırtınatortusuna doğru koşarken pencerenin yanında bekledi. Yaratık Hrdalm'a doğru döndüğü zaman Adolin pencereden dışarı atladı ve koşarak diğer tarafına gitti.

İki uçan Kaynaşık Hrdalm'ın arkasından dalarak mızraklarını sırtına indirip onu ileriye fırlattı. O yüzüstü yere düşerken Zırh'ı taşların üzerinde gıcırdadı. Adolin fırtınatortusunun bacağına doğru koştu ama canavar Hrdalm'ı görmezden geldi ve Adolin'e odaklandı. Avcuyla yakınında yere vurarak Adolin'i geri kaçmaya zorladı.

Hrdalm ayağa kalktı ama Kaynaşıklardan biri dalış yapıp bir tekme atarak onu geri düşürdü. Diğeri göğsüne indi ve bir çekiçle miğferine vurmaya başlayarak çatlattı. Hrdalm Kaynaşık'ı yakalayıp üzerinden atmaya çalışırken diğeri de aşağı indi ve mızrağıyla elini yere kıstırdı. Hay Cehennem!

"Pekâlâ Maya," dedi Adolin. "Bunun çalışmıştık."

Gerildi ve Parekılıcı'nı fırlattı, o da ışıldayan bir yay çizerek havada döndü ve Hrdalm'ın göğsündeki Kaynaşık'a çarparak tam ortasından geçti. Yanıp giderlerken gözlerinden siyah dumanlar tüttü.

Hrdalm doğrulup oturdu ve Zırh'la güçlendirilmiş bir yumrukla diğer Kaynaşık'ı da öteye savurdu. Ölü olana doğru döndü, sonra afalladığını belli eden bir duruşla tekrar Adolin'e baktı.

Fırtınatortusu bağırarak sokak boyunca taş parçalarını titreten bir ses dalgası gönderdi. Adolin yutkundu ve koşarak uzaklaşırken kalp atışlarını saymaya başladı. Canavar arkasındaki sokaktan gümbür gümbür geliyordu ama Adolin çok geçmeden sokağı kapatan büyük bir enkaz yığınının önünde durdu. Fırtınalar adına, yanlış yöne koşmuştu.

Bağırarak arkasını döndü. Ona geldi ve Maya eline geri döndü.

Fırtınatortusu tepesinde yükseliyordu. Avcunu aşağı savurdu ve Adolin gölgesini izleyerek iki parmağın arasına kaçmayı başarabildi. Avuç gümlemeyle yere inerken Adolin düşmemeye çalışarak havaya zıpladı. Sol koluyla devasa bir parmağı yakaladı, sağ eliyle umutsuzca Maya'yı yan tarafında tutuyordu.

Daha önceki gibi fırtınatortusu avcunu yerde sürüklemeye başladı, Adolin'i taşlarla ezmeye çalışıyordu. Parmakta asılı durdu, ayakları yerden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Ses korkunçtu, Adolin bir heyelanın içinde sıkışmış gibiydi.

Fırtınatortusu elini sürüklemeyi bitirdiği anda Adolin aşağı atladı, sonra Maya'yı iki eliyle kaldırdı ve parmağın tam ortasından kesti. Yaratıktan öfkeli bir gök gürültüsü yükseldi ve elini geri çekti. Kırılmamış bir parmağın ucu Adolin'e çarptı ve geriye fırlattı.

Acı.

Onu bir yıldırım gibi çarpmıştı. Yere düştü ve yuvarlandı ama ızdırap o kadar şiddetliydi ki farkına bile varmamıştı. Yuvarlanışı biterken öksürdü ve titredi, bedeni kilitlendi.

Fırtınalar adına... Acıya karşı gözlerini sıkı sıkı kapattı. Zırh... Zırh'ın yenilmezliğine fazla alışmıştı. Ama Zırh'ı Urithiru'daydı, kısa süre içinde Zırh yedeği Gaval'ın üzerinde buraya geleceğini umuyordu.

Adolin bir şekilde ayağa kalktı, her hareket göğsüne bir acı mızrağı saplıyordu. Kaburgaları mı kırılmıştı? Neyse ki en azından kolları ve bacakları hâlâ çalışıyordu.

Hareket et. O şey hâlâ arkasındaydı.

Bir.

Önündeki yol yıkık bir binanın enkazıyla doluydu.

İki.

Sağa doğru topalladı, alt kattaki evler sırasına inen kenara doğru.

Üç. Dört.

Fırtınatortusu öttü ve takip etti. Adımları yeri sallıyordu.

Beş. Altı.

Taşların tam arkasında ezildiğini duydu.

Dizlerinin üstüne düştü.

Yedi.

Maya, diye düşündü, gerçekten umutsuzdu. *Lütfen!*

Şükürler olsun ki ellerini kaldırırken Kılıç belirdi. Taş duvara sapladı, ucunu aşağı değil, yana döndürmüştü, sonra kabzayı tutarak kenardan yuvarlandı. Fırtınatortusunun yumruğu bir daha inip gümbürtüyle kayaya çarptı. Adolin Maya'nın kabzasına tutunmuş sallanıyordu, aşağıdaki çatıyla arasında üç metrelik bir mesafe vardı.

Adolin dişlerini sıktı, dirseği gözlerini yaşartacak kadar acıyordu. Ama fırtınatortusu elini yana süpürdüğü zaman Adolin bir eliyle kenarı kavradı ve Maya'yı yana doğru savurarak taştan kurtardı. Aşağı uzanıp Maya'yı altındaki kayalara sapladıktan sonra elini bıraktı ve Kılıç'ı da bırakıp aşağıdaki çatıya düşmeden önce bir anlığına sallandı.

Bacağı acıyla yanıyordu. Gözleri yaşararak çatının üzerinde yığıldı. Orada ızdırap içinde yatarken bir şeyler hissetti, rüzgârda hafif bir *panik.* Kendini kenara yuvarlanmaya zorladı ve yanından bir Kaynaşık geçti, kargısı onu kıl payı ıskalamıştı.

Bir silah... lazım...

Bir daha saymaya başladı ve titreyerek dizlerinin üstünde doğruldu. Ama fırtınatortusu tepesindeki seviyede yükseliyordu, sonra güdük bacağını Adolin'in üzerinde durduğu taş çatının ortasına sapladı.

Adolin kırık taş parçaları ve tozdan bir kümenin içinde aşağı düştü, sonra sertçe içerideki zemine çakıldı, etrafında takırtılarla kaya parçaları dökülüyordu.

Her şey karardı. Nefes almaya çalıştı fakat ama gereken hareketi yapamıyordu. Tek yapabildiği orada yatmak, zorlanmak ve alçak sesle inlemekti. Bir parçası fırtınatortusunun bacağını yıkık evden dışarı çekerken çıkardığı seslerin farkındaydı. Onu ezmesini bekledi ama görüşü yavaş yavaş geri gelirken yaratığın yukarı seviyeden dışarıdaki sokağa indiğini gördü.

En azından... en azından Yeminkapısı'na doğru devam etmiyordu.

Adolin kımıldandı. Parçalanmış çatının kıymıkları üzerine akıyordu. Yüzü ve elleri yüz ayrı noktadan kanıyordu. Acıyla nefes alıp vererek nefesini topladı ve hareket etmeye çalıştı ama bacağı... *Hay Cehennem,* çok acıyordu.

Maya zihnine dokundu.

"Kalkmaya çalışıyorum," dedi Adolin sıktığı dişlerinin arasından. "Bir saniye bekle. Fırtına kapası kılıç." Bir öksürük krizine daha tutuldu, sonra nihayet yuvarlanarak enkazın üstünden indi. Emekleyerek sokağa doğru süründü, Skar ve Drehy'nin onu ayağa kaldırmak için orada olmalarını bekliyordu. Fırtınalar adına, o köprücüleri özlüyordu.

Sokak etrafında boştu ama belki altı metre ilerisinde insanlar toplanmıştı, ana caddeden yukarı çıkarak güvenli bir yere gitmeye çalışıyorlardı. Telaş ve korkuyla sesleniyor ve bağırıyorlardı. Eğer Adolin o tarafa kaçarsa fırtınatortusu da takip ederdi. Adolin'in işini bitirmeye *kararlı* olduğunu kanıtlamıştı.

Tepesinde yükselen canavara sırıttı ve içine düştüğü küçük evin duvarına yaslanarak ayağa kalktı. Maya elinin içine düştü. Kendi üstü tozla kaplı olsa da, Kılıç hâlâ parıldıyordu.

Kendini hazırladı, sonra Maya'yı kanla ıslanmış iki eliyle kavradı ve Taşduruşu'na geçti. Kımıldatılamaz duruşa.

"Gel de yakala bakalım aşağılık canavar," diye fısıldadı.

"Adolin?" diye seslendi arkasından tanıdık bir ses. "Fırtınalar adına Adolin! Ne yapıyorsun!"

Adolin irkildi, sonra omzunun üstünden arkasına baktı. Parlayan bir siluet kalabalığı yararak bu sokağa geliyordu. Renarin'in elinde bir Parekılıcı vardı ve mavi Köprü Dört ünlforması lekesizdi.

Nihayet gelebildin.

Renarin yaklaşırken fırtınatortusu geriye bir adım attı, sanki *korkmuştu.* Eh, bunun yardımı dokunabilirdi. Adolin ızdırabına dayanmaya çalışarak dişlerini sıktı. Sendeledi, sonra dengesini topladı. "Tamam, hadi benimle..."

"Adolin aptallık etme!" Renarin kolunu yakaladı. Damarlarından akan soğuk su gibi bir iyileştirme dalgası Adolin'in içinden geçti, acılarını azalttı.

"Ama..."

"Git," dedi Renarin. "Zırhsızsın. Bu şeyle savaşırken kendini öldürteceksin!"

"Ama..."

"Ben hallederim Adolin. Sen git! Lütfen."

Adolin sendeleyerek geriye çekildi. Daha önce Renarin'in bu kadar ısrarlı konuştuğunu hiç duymamıştı, bu neredeyse canavardan bile daha inanılmazdı. Renarin şok edici bir şekilde canavara doğru *koştu.*

Bir tangırtı Hrdalm'ın yukarıdan tırmanarak indiğini duyurdu, Zırhı'nın miğferi çatlamıştı ama bunun dışında iyi durumdaydı. Çekicini kaybetmişti ama Kaynaşıklardan birinin kargısını taşıyordu ve yumruğu kanla kaplıydı.

Renarin! Zırh'ı yoktu. Nasıl...

Fırtınatortusunun avcu Renarin'in üzerine inerek onu ezdi. Adolin bağırdı ama kardeşinin Parekılıcı avcu keserek yukarı çıktı, sonra eli bilekten ayırdı.

Renarin elin molozundan çıkarken fırtınatortusu öfkeyle öttü. Kaladin ya da Shallan'dan daha hızlı iyileşiyor gibi görünüyordu, sanki ezilmek sıkıntı bile değildi.

"Harika!" dedi Hrdalm miğferinin içinden gülerek. "Sen dinlen. Tamam?"

Adolin bir acı inlemesini bastırarak başıyla onayladı. Renarin'in iyileştirmesi içindeki ağrıları durdurmuştu ve artık ağırlığını bacağına vermek acıtmıyordu ama kollan hâlâ ağrıyordu ve kesiklerin bir kısmı kapanmamıştı.

Hrdalm dövüşe doğru yürürken Adolin adamın kolunu tuttu, sonra Maya'yı uzattı.

Şimdilik onunla git Maya, diye düşündü Adolin.

Neredeyse itiraz etmesini diliyordu ama duyduğu belli belirsiz hls kaderine boyun eğmiş bir kabullenmeydi.

Hrdalm kargısını bıraktı ve Kılıç'ı saygıyla aldı. "Büyük Şeref var içinde Prens Adolin," dedi. "Büyük Tutku var içimde bu yardımdan."

"Git," dedi Adolin. "Ben de gidip sokakların tutmalarına yardım edebilir miyim, bakacağım."

Hrdalm koşarak gitti. Adolin enkazdan bir piyade mızrağı seçti ve arkasındaki yola doğru yürüdü.

◆◆◆

Semadeşenlerden Szeth neyse ki on Dalga'nın hepsinde de eğitim almıştı.

Kaynaşıklar devasa yakutu içlerinden Aşınım kullanabilen birine vermişlerdi, Lift gibi zemin boyunca kayabilen bir kadındı. Yakutu doldurmuş, Çivilemenin onlardaki hâliyle parlatmıştı. Bu mücevheri imkânsız derecede kayganlaştıracak ve başka birinin taşıyabilmesini engelleyecekti.

Düşmanlarının böyle bir şey karşısında tecrübelerinin olmayacağını düşünüyor gibiydi. Onların şanssızlığına Szeth sadece bu gücü veren bir Şerefkılıcı'nı taşımakla kalmamış, bir Hudutaşar'ın hareketlerini biraz taklit eden bir talim antrenmanı olarak buz üstünde patenlerle pratik de yapmıştı.

Ve böylece mücevheri kovalarken Kaynaşık kadına onu hafife alması için pek çok fırsat verdi. Onun kaçınmasına izin verdi ve yönünü değiştirmekte yavaş davrandı, kadın bir o yana, bir bu yana kayarak gittiği zaman şaşırmış gibi yaptı.

Kaynaşık bu yarışı kendisinin kontrol ettiğinden iyice emin olduğu zaman Szeth saldırdı. Kadın taş bir çıkıntıdan sıçrayıp kısa bir süre havada süzülürken Szeth ani bir Çivileme dizisiyle öne atıldı. Tam yere indiği anda Kaynaşık'a bindirdi. Yüzü kabuğuna dokununca kadını yukarı doğru Çiviledi.

Bu Kaynaşık'ı bir çığlıkla havaya uçurdu. Szeth yere indi ve takip etmeye hazırlandı, sonra Kaynaşık mücevheri *elinden kaçınrken* lanet etti. Mücevher düşerken ceketini hızla çıkardı. Uçan Kaynaşıklardan biri yakalamak için araya dalsa da yakut parmaklarından kaydı.

Szeth bir kese gibi tuttuğu ceketiyle yakaladı. Şanslı bir andı, mücevheri Kaynaşık'ın elinden almak için bir kere daha saldırmak zorunda kalacağını düşünmüştü.

Gerçek sınav şimdi olacaktı. Kendini doğuya, şehre doğru Çiviledi. Burada askerlerden karmaşık bir yığın boyanmış bir savaş meydanında savaşıyordu. Işıkören iyiydi, cesetler bile gerçek görünüyordu.

Bir Kaynaşık gerçek olan kırmızı gözlü askerler bir araya toplamaya başlamış, sonra onlara sırtlarını şehir duvarına dayayarak dizmişti. Mızraklarını dışarıya döndürerek saf tutmuşlardı ve askerlere onlara katılmaları için bağırıyorlardı, her yaklaşana da dokunuyorlardı. Aralarına girmeye çalışan illüzyonlar bozuluyordu. Kısa süre sonra düşman illüzyonları görmezden gelmeye başlayabilecek, yeniden toparlanacak ve o duvarı aşmaya odaklanacaktı.

Dalinar'ın dediğini yap. Bu mücevheri ona götür.

Mücevher nihayet parlamayı kesti, kayganlığı da geçmişti. Yukarıda çok sayıda Kaynaşık Szeth'in önünü kesmek için dalışa geçiyordu, bu oyunu oynamaktan memnun görünüyorlardı, mücevher elden ele geçtiği sürece Dalinar'a götürülmüyor demekti.

Kaynaşıkların ilki ona doğru gelirken Szeth eğilerek yuvarlandı ve yukarı yöndeki Çivilemesini iptal etti. Bir taşa çarparak sersemlemiş gibi davrandı. Sonra başını salladı, ceketiyle içindeki yakutu aldı ve tekrar havaya yükseldi.

Sekiz Kaynaşık onu kovaladı ve her ne kadar Szeth aralarından kaçsa da en sonunda bir tanesi ceketini yakalayıp elinden sökecek kadar yaklaştı. Bir sürü hâlinde uçarak uzaklaştılar ve Szeth yavaşça aşağı indi ve illüzyon kayanın içinden çıkan Lift'in yanına kondu. Elinde kumaştan bir tomar vardı, Szeth'in sahte çarpışması sırasında ceketinden aldığı gerçek mücevherdi. Şimdi Kaynaşıklar bir Parekılıcı'yla kabaca kesilerek aynı şekle sokulmuş, sonra da bir illüzyonla kaplanmış bir kaya parçasını götürüyordu.

"Gel," dedi Szeth, kızı tuttu ve yukarı Çiviledi, sonra ovanın kuzey kıyısına doğru uçarken onu da arkasından çekti. Kırmızı sise en yakın olan bu yer karanlığa gömülmüştü, Rüzgârkoşucu yerdeki mücevherlerin içindeki bütün Fırtınaışığı'nı tüketmişti. Yakınlarda birkaç düşmanla savaşıyordu.

Gölgeli karanlık. Fısıldanan sözler. Szeth yavaşlayarak durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Lift. "Deli surat?"

"Ben..." Szeth titredi, altlarındaki zeminden korkusprenleri kabanyordu. "O sisin içine giremem. Buradan uzaklaşmam gerekiyor."

Fısıltılar.

"Bana bırak," dedi Lift. "Geri dön ve kızıla yardım et."

Lift'i yere indirdi ve geriledi. O çalkalanan kırmızı sis, o bozulan ve tekrar oluşan ve çığlık atan yüzler. Dalinar hâlâ içeride bir yerlerde miydi?

Uzun saçlı küçük kız sisin kenarında durdu, sonra da içine girdi.

Amaram acıyla çığlık atıyordu.

Kaladin garip, aşırı büyümüş kabuklu Kaynaşık'la kapışıyordu ve dönüp bakmaya ayıracak bir anı bile yoktu. Çığlıkları dinleyerek Amaram'ın ona hemen saldıramayacak kadar uzakta kaldığından emin oluyordu.

Ama fırtınalar adına, dikkat dağıtıcıydı.

Kaladin Sylkılıcı savurarak Kaynaşık'ın ön kollarını kesti. Bu dikenlerini tamamen kopardı ve ellerini etkisiz hâle getirdi. Yaratık geriledi, alçak ama kızgın bir ritimle hırlıyordu.

Amaram'ın çığlık atan sesi yaklaştı. Syl Kaladin'in ihtiyacını hissederek bir kalkana dönüştü ve Kaladin de onu yanına doğru kaldırarak ve çığlık atan yücebeyin bir dizi darbelerini engelledi.

Fırtınababa. Amaram'ın miğferi yüzünün kenarlarından çıkan korkunç sivri ametistler tarafından çatlatılmıştı. İçindeki gözleri hâlâ koyu kırmızı parlıyordu ve taş zemin kristal kaplı ayaklarının altında *yanıyor,* arkasında alevli ayak izleri bırakıyordu.

Yüceprens iki Parekılıcı'yla Sylkalkanı'na darbeler indirdi. Syl de karşılık olarak dış tarafından parçalar uzattı, bir çatalın dişleri gibi çıkıntılardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kaladin.

Doğaçlama.

Amaram bir daha vurdu ve Helaran'ın kılıcı dişlerin arasına takıldı. Kaladin kalkanı döndürerek kılıcı Amaram'ın elinden söktü. Kılıç dumana dönüşerek kayboldu.

Şimdi fırsatı değerlendirmeliydi.

Kaladin!

İri Kaynaşık koşarak geliyordu. Yaratığın kesik kolları iyileşmişti ve ellerini sallarken orada kabuktan büyük bir sopa oluşuyordu. Kaladin darbeyi durdurmak için Syl'i zar zor doğru yöne çekti.

Pek bir işe yaramadı.

Sopanın yandan gelen darbesinin gücü Kaladin'i bir duvarın kalıntılarına savurdu. Hırladı, sonra kendini havaya Çiviledi, Fırtınaışığı vücudunu onarıyordu. Hay Cehennem. Savaştıkları yerin etrafındaki alan kararmış ve gölgelerle dolmuştu, mücevherler sönmüştü. Kaladin gerçekten de o kadar fazla mı harcamıştı?

Dalinar, dedi ışıktan bir kurdele şeklinde etrafında uçan Syl.

Kırmızı sis kabardı, karanlıkta uğursuz görünüyordu. Siyah üstüne kızıl. İçinde Dalinar bir gölgeydi, iki uçan Kaynaşık üstüne gidiyordu.

Kaladin bir daha hırladı. Amaram biraz uzakta atın eyerinden düşmüş yayını almak için yürüyerek gitmişti. Hay Cehennem. Hepsini birden yenemezdi.

Yere doğru atıldı. İri Kaynaşık ona doğru geldi ama Kaladin kaçmak yerine yaratığın bıçak gibi bir dikeni karnına saplamasına izin verdi.

Kan tadı aldı ve homurdandı ama irkilmedi. Yaratığın elini yakaladı ve onu yukarıya ve sise doğru Çiviledi. Kaynaşık havada yoldaşlarının yanından geçerken bir yardım çağrısına benzer bir şeyler bağırdı. Peşinden uçtular.

Kaladin Amaram'ın arkasından sendeleyerek ilerledi ama iyileştikçe adımları da sağlamlaştı. Daha önce kaçırdığı birkaç mücevherden biraz daha Fırtınaışığı çekti, sonra göğe yükseldi. Syl bir kargı oldu ve Kaladin dalışa geçerek Amaram'ın daha hâlâ biraz uzağında olan yaya arkasını dönerek Kaladin'i izlemesine sebep oldu. Bütün kolları ve sırtı boyunca kristaller zırhını kırarak çıkmıştı.

Kaladin hızla dalış yaparak saldırdı. Ama bir kargıyla uçmaya alışkın değildi ve Amaram bir Parekılıcı'yla Sylkargısı'nı savuşturdu. Kaladin diğer taraftan yükselirken bir sonraki hareketini düşündü.

Amaram kendini havaya fırlattı.

İnanılmaz bir sıçramayla yükseldi, Parezırh'ın sağlayabileceğinden çok daha yükseğe ve uzağa gelmişti. Ve bir süre için havada *asılı kaldı,* geriye doğru kaçan Kaladin'in yakınından geçti.

"Syl," diye tısladı Kaladin Amaram yere inerken. "Syl o bir *Çivilemeydi.* Bu ne?"

Bilmiyorum. Ama o Kaynaşıklar geri dönmeden önce fazla zamanımız yok.

Kaladin süzülerek aşağı indi ve kondu, Syl'i kısaltarak bir baltalı mızrağa çevirdi. Amaram hızla ona döndü, miğferin altındaki gözlerinden kırmızı ışıklar yayılıyordu. "Hissedebiliyor musun?" diye sordu Kaladin'e. "Savaşın güzelliğini?"

Kaladin eğilerek öne atıldı ve Syl'i Amaram'ın çatlak göğüs zırhına sapladı.

"Ne kadar güzel olurdu," dedi Amaram saldırıyı bir kenara iterek. "Sen, ben, Dalinar. Hepimiz aynı tarafta."

"Yanlış tarafta."

"Bu dünyanın gerçek sahiplerine yardım etmeyi istemek yanlış mı? *Şerefli* değil mi?"

"Artık konuştuğum Amaram değil, değil mi? Kim ya da nesin?"

"Hayır, benim," dedi Amaram. Kılıç'larından birini gönderdi ve miğferini kavradı. Elinin bir çekişiyle en sonunda tamamen parçalanarak etrafa saçıldı ve altında Meridas Amaram'ın yüzü ortaya çıktı, hafif ve bir şekilde karanlık bir ışıkla parıldayan ametist kristallerle çevrelenmişti.

Sırıttı. "Garaz bana muazzam bir şey söz vermişti ve bu söz yerine getirildi. Şerefle."

"Hâlâ şereften bahsetme numarası mı yapıyorsun?"

"Yaptığım her şey şeref için." Amaram bir Kılıç'ını savurarak Kaladin'in kaçınmasına sebep oldu. "Beni Elçiler'in, güçlerin ve tanrımızın geri dönüşünü aramaya iten şerefti."

"*Öbür tarafa* katılabilesin diye mi?"

Amaram'ın arkasında şimşek çakarak ikinci kılıcını geri çağırırken yere kırmızı ışık ve uzun gölgeler vurdu. "Garaz bana Elçiler'in neye dönüştüğünü gösterdi. Yıllanmızı onları geri getirmeye çalışarak harcadık. Ama onlar *en başından beri buradaydı.* Onlar bizi *terk etti* mızrakçı."

Amaram elinde iki Parekılıcıyla, Kaladin'in etrafında dikkatle dönmeye başladı.

Kaynaşıkların gelip yardım etmesini bekliyor, diye düşündü Kaladin. *Bu yüzden şimdi dikkatli davranıyor.*

"Bir zamanlar acı çekmiştim," dedi Amaram. "Bunu biliyor muydun? Senin mangani öldürmek zorunda kaldıktan sonra... acı çektim. Benim suçum olmadığını fark edene kadar." Parlayan gözlerinin rengi yoğunlaşarak kaynayan bir kızıla döndü. "Bunların hiçbiri benim suçum değil."

Kaladin saldırdı, ne yazık ki neyle karşı karşıya olduğuna bir fikri yoktu. Zemin dalgalandı ve sıvılaştı, neredeyse onu tekrar yakalıyordu. İki Parekılıcı'nı birden sallarken ateşler Amaram'ın kollarını takip etti. Bir şekilde kısa bir an için havayı bile ateşe veriyordu.

Kaladin önce bir Kılıç'ı, sonra da diğerini engelledi ama kendisi saldırıya geçemiyordu. Amaram hızlı ve vahşiydi ve Kaladin de ayakları bir daha donmuş taşın içinde hapsolmasın diye yere dokunmaya cesaret edemiyordu. Birkaç saldırıdan sonra Kaladin geri çekilmek zorunda kaldı.

"Baş edemeyeceksin mızrakçı," dedi Amaram. "Pes et ve şehri teslim olmaya ikna et. En iyisi bu. Bugün daha fazla insanın ölmesine gerek yok. Merhamet göstermeme izin ver."

"Arkadaşlarıma merhamet gösterdiğin gibi mi? Bu damgaları basmakla bana merhamet gösterdiğin gibi mi?"

"Yaşamana izin verdim. *Seni bağışladım.*"

"Vicdanını rahatlatmak için bir deneme." Kaladin yüceprensle çarpıştı. "Başarısız bir deneme."

"Seni *ben* yarattım Kaladin!" Amaram'ın kırmızı gözleri yüzünü çevreleyen kristalleri aydınlatıyordu. "Sana bu granitten iradeyi, bu savaşçı duruşunu *ben* verdim! Dönüştüğün bu kişi, bu *benim hediyem!*"

"Sevdiğim herkese mal olan bir hediye mi?"

"Umurunda mı? Seni güçlü kıldım! Adamların savaş adına öldü: silaha en güçlü adam sahip olsun diye. Kim olsa benim yaptığımı yapardı, hatta Dalinar bile."

"Bana bu acıyı geride bıraktığını söylememiş miydin?"

"Evet! Ben suçluluğu aştım!"

"O zaman neden hâlâ acı çekiyorsun?"

Amaram *irkildi.*

"Katil," dedi Kaladin. "Huzur bulmak için taraf değiştirdin Amaram. Ama aradığını asla bulamayacaksın. O bunu sana *asla* vermeyecek."

Amaram kükredi ve Parekılıçları'nı savurarak atıldı. Kaladin kendini yukarı çivilediği ve Amaram altından geçerken dönerek geri alçaldı, iki elle güçlü bir darbe savurdu. Sözsüz bir emrine karşılık bir çekice dönüşen Syl Amaram'ın zırhının sırtına bindirdi.

Tek parçadan oluşan göğüs zırhı beklenmedik bir kuvvetle patlayarak Kaladin'i

taşların üzerinde geriye itti. Tepelerinde şimşekler gümbürdedi. Dinmezfırtına'nın gölgesinin tamamen altındaydılar, bu da Amaram'a olanları görmeyi daha da ürpertici hâle getiriyordu.

Yüceprensin göğsünün tamamı içeri çökmüştü. Kaburgalar ya da iç organlardan hiçbir iz yoktu. Onların yerine göğüs boşluğunun içinde kara damarlarla sarmalanmış büyük mor bir kristal parlıyordu. Eğer zırhının altında bir üniforma ya da içlik vardıysa bile kristal tarafından yutulmuştu.

Kaladin'e doğru döndü, kalbinin ve akciğerinin yerini Garaz'ın karanlık ışığıyla parıldayan bir kristal almıştı.

"Yaptığım her şeyi," dedi Amaram kırmızı gözlerini kırpıştırarak. "Her şeyi Alethkar için yaptım. Ben bir vatanseverim!"

"Eğer bu doğruysa neden hâlâ acı çekiyorsun?" diye fısıldadı Kaladin.

Amaram çığlık atarak saldırıya geçti.

Kaladin bir Parekılıcı şeklini alan Syl'i kaldırdı. "Bugün ne yapıyorsam, senin öldürdüğün adamlar için yapıyorum. Bugün olduğum adama onlar sayesinde dönüştüm."

"Seni ben yarattım!" Kendini yerden fırlatarak Kaladin'e doğru atıldı ve havada asılı kaldı.

Ve bunu yaparak Kaladin'in bölgesine girmiş oldu.

Kaladin Amaram'a doğru uçtu. Yüceprens kılıçlarını savurdu ama rüzgârların kendileri Kaladin'in etrafında kıvrılıyorlardı ve Kaladin saldırısını bekliyordu. Kendini yana doğru Çivileyerek bir Kılıç'tan ucu ucuna kaçındı. Diğer kılıçtan da kıl payı kaçarken yanından rüzgârsprenleri geçti.

Elinin içinde bir mızrağa dönüşen Syl Kaladin'in hareketleriyle mükemmel uyumluydu. Döndü ve Syl'i Amaram'ın kalbindeki mücevhere vurdu. Ametist çatladı ve Amaram havada bocaladı, sonra yere düştü.

Yüceprens altı metre kadar aşağı düşüp yere çakılırken iki Parekılıcı sise dönerek kayboldu.

Kaladin ona doğru alçaldı. "On mızrak savaşa gider," diye fısıldadı. "Ve dokuzu kırılır. Geriye kalan bir tanesini o savaş mı *yaratmıştır?* Hayır, Amaram. Savaşın tek yaptığı kırılmayacak mızrağı belirlemek."

Amaram dizleri üstünde doğruldu, hayvansı bir sesle uluyor ve göğsündeki yanıp sönen mücevheri avuçluyordu, ışık tamamen sönerek bölgeyi karanlığa gömdü.

Kaladin, diye bağırdı Syl zihninin içinde.

İki Kaynaşık yanından geçerken zorlukla kaçabildi, kargıları göğsünü kıl payı ıskalamıştı. Sol taraftan iki tane daha geldi, sağdan da bir tane daha. Bir altıncısı ise iri Kaynaşık'ı taşıyarak geliyordu, Kaladin'in Çivilemesinden kurtarmışlardı.

Arkadaşlarını getirmeye gitmişlerdi. Görünüşe göre Kaynaşıklar Dalinar'ı durdurmanın en iyi yolunun önce Kaladin'i ortadan kaldırmak olduğunu fark etmişlerdi.

◆
◆ ◆

Fırtınatortusu yere yığılırken Renarin nefes nefeseydi, düşüşüyle evleri yıkıyordu ama kolu da kırılarak koptu. Geri kalan koluyla yukarı doğru uzandı ve hüzünlü bir haykırışla bağırdı. Renarin ve yoldaşı Thaylen Paredar iki bacağını da diz hizasından kesmişti.

Thaylenli yürüyerek yaklaştı ve Zırhlı eliyle sırtına bir şaplak attı, dikkatli bir şekilde. "Çok iyi savaş."

"Sen bacaklarını parça parça keserken ben sadece dikkatini dağıttım."

"İyi yaptın," dedi Thaylenli. Başıyla dizlerinin üstünde doğrulup sonra geri devrilen fırtınatortusunu işaret etti. "Nasıl bitecek?"

Senden korkacak, dedi Glys Renarin'in içinden. *Gidecek. Onun gitmesini sağla.*

"Ne yapabileceğime bir bakayım," dedi Renarin Thaylenliye. Sonra dikkatle sokağı geçtl ve fırtınatortusunın kafasını daha iyi görebilmek için bir kat yukarıya çıktı.

"Ee... Glys?" diye sordu. "Şimdi ne yapacağım?"

Işık. Işıkla gitmesini sağlayacaksın.

Yaratık kendini yıkılmış bir binanın enkazı üzerinden çekti. Devasa karma şekilli kafası Renarin'e dönerken taşlar taşlara sürtündü. Girintili eriyik gözleri yanıp söndü, sönen ateş gibi titreşiyordu.

Acı içindeydi. Acı çekebiliyordu.

Gidecek, diye söz verdi Glys her zamanki heyecanıyla.

Renarin yumruğunu kaldırdı ve Fırtınaışığı çağırdı. Güçlü bir fener gibi parlıyordu. Ve...

Kırmızı eriyik gözler o ışığın karşısında soldu ve yaratık son bir tükenmiş iç çekişle yere çöktü.

Thaylenli yoldaşı Zırhı'nın hafif tıngırtılarıyla yaklaştı. "Güzel. Harika!"

"Gidip savaşanlara yardım et," dedi Renarin. "Yeminkapısı'nı bizzat açmam gerekiyor." Adam sorgulamadan itaat etti ve Eski Semt'e inen ana caddeye doğru koştu.

Renarin taş cesedin başında oyalandı, sıkıntılıydı. *Ölmem gerekiyordu. Öldüğümü* gördüm...

Başını iki yana salladı, sonra şehrin yukarı kısımlarına doğru yürüdü.

◆
◆ ◆

Shallan, Peçe ve Parlayan bir halka şeklinde el ele tutuşmuşlardı. Üçü yüzleri değişerek, kimlikleri birbirlerine karışarak akıyordu. Birlikte bir ordu yaratmışlardı.

Şimdi ise ölüyordu.

İri yarı türden Kaynaşıklar düşmanı organize ediyorlardı. Bunların dikkatleri dağılmıyordu. Her ne kadar Peçe, Shallan ve Parlayan gerçek olanlarının saldırıya uğramasını engellemek için kendi kopyalarını yaratsalar da onlar da ölüyordu.

Titreşiyorlardı. Fırtınaışığı tükeniyordu.

Kendimizi fazla zorladık, diye düşündüler.

Üç Kaynaşık ölen illüzyonları kesiyor, buharlaşan Fırtınaışığı'nın içinden geçerek yaklaşıyorlardı. İnsanlar dizlerinin üstüne düşüyor ve buhar oluyordu.

"Mmmm..." dedi Desen.

"Yorgunum," dedi Shallan, gözleri kapanıyordu.

"Memnunum," dedi Parlayan, gururluydu.

"Endişeliyim," dedi Peçe Kaynaşıkları izleyerek.

Hareket etmek istiyorlardı. Hareket etmeleri gerekiyordu. Ama ordularının ölerek buharlaşıp gitmesini izlemek acı veriyordu.

Bir şekil diğerleri gibi eriyip gitmedi. Simsiyah saçları her zamanki örgülerinden kaçmış bir kadın. O Shallan, Parlayan ve Peçe ile düşmanların arasına girerken rüzgârda özgürce uçuşuyorlardı. Zemin cilalanmış gibi parladı, taşın yüzeyi yağa Ruhdökülmüştü. Peçe, Shallan ve Parlayan bunu Bilinçsel Âlem'den görebiliyorlardı. Ne kadar kolay değişmişti. Jasnah bunu nasıl başarıyordu?

Jasnah havadan bir kıvılcım Ruhdökerek yağı tutuşturdu ve alevlerden bir meydan yarattı. Kaynaşıklar ellerini yüzlerinin önüne kaldırarak geriye tökezledi.

"Bu bize birkaç saniye kazandırır." Jasnah Parlayan, Peçe ve Shallan'a döndü. Shallan'ı kolundan tuttu ama Shallan dalgalandı, sonra buharlaşıp gitti. Jasnah döndü, sonra Peçe'ye döndü.

"Burada," dedi Parlayan tökezleyerek kalkarken yorgunca. Jasnah'nın dokunabildiği oydu. Yaşlanmış gözlerini kırpıştırarak. "Sen... gerçek misin?"

"Evet Shallan. Burada iyi iş çıkardın." Parlayan'ın koluna dokundu, sonra ısıya rağmen alevlerin içinden geçen Kaynaşıklara doğru bir baktı. "Hay Cehennem. Belki de altlarında bir çukur açmalıydım."

Shallan ordusunun son kalanları da batan güneşin ışık huzmeleri gibi kaybolurken yüzünü buruşturdu. Jasnah bir mücevher uzattı ve Parlayan da hevesle içti.

Amaram'ın askerleri bir kez daha saf tutmaya başladı.

"Gel," dedi Jasnah Peçe'yi taşın kendisinden basamakların büyümüş olduğu duvara doğru çekerek.

"Ruhdöküm mü?" diye sordu Shallan.

"Evet," dedi Jasnah. İlk basamağa çıktı ama Shallan takip etmedi.

"Bunu göz ardı etmemeliydik," dedi Parlayan. "Bunu da çalışmalıydık." Bir anlığına Shadesmar'ı görmeye kaydı. Altında boncuklar yuvarlanıyor ve kabarıyordu.

"Çok uzağa gitme," diye uyardı Jasnah. "Bir zamanlar yapabileceğini düşündüğüm gibi fiziksel varlığını bu âleme getiremezsin ama burada zihninden beslenebilecek şeyler var."

"Havayı Ruhdökmek istiyorum. Nasıl?"

"Daha fazla alıştırma yapana kadar havadan kaçın," dedi Jasnah. "Kullanışlı ama kontrol etmesi zordur. Neden benim yaptığım gibi taşların bazılarını yağa çevirmeyi denemiyorsun? Merdivenlerden çıkarken tutuşturabilir ve düşmanı daha fazla engelleyebiliriz."

"Ben..." Thaylen Şehri'ni işaretleyen gölde o kadar fazla boncuk, o kadar fazla *spren* çalkalanıyordu ki. Fazlasıyla afallatıcıydı.

"Duvarın yanındaki şu enkaz yerin kendisinden daha kolay olacak," dedi Jasnah. "Çünkü o taşlara ayrı parçalar olarak davranabilirsin ama yer kendisini tek bir bütün olarak görür."

"Çok fazla," dedi Shallan, yorgunluksprenleri etrafında dönüyordu. "Yapamam Jasnah. Üzgünüm."

"Sorun değil Shallan," dedi Jasnah. "Sadece görmek istemiştim, illüzyonlarına ağırlık vermek için Ruhdöküyor gibi görünüyordun. Öte yandan yoğun miktarda Fırtınaışığı'nın hafif bir kütlesi vardır. Neyse, çık basamakları çocuğum."

Parlayan taş basamaklardan çıkmaya başladı. Arkasında Jasnah elini yaklaşan Kaynaşıklara doğru salladı ve havadan oluşan taşlar onları tamamen çevreledi.

Muhteşemdi. Bunu sadece Fiziksel Âlem'de gören herkes etkilenirdi ama Parlayan çok daha fazlasını görüyordu. Jasnah'nın mutlak iradesini ve öz güvenini. Fırtınaışığı'nın ona itaat etmek için atılmasını. Havanın sanki Tanrı'nın sesiymiş gibi yanıt vermesini.

Shallan'ın hayret içinde nefesi kesildi. "İtaat etti. Hava değişme emrine uydu. Ben *tek bir küçük sopayı* değiştirmeye çalıştığım zaman bile reddetmişti."

"Ruhdöküm çalışma gerektiren bir sanattır," dedi Jasnah. "Çık, çık. Yürümeye devam et." Yürürlerken bir yandan da basamakları kesiyordu. "Unutma, taşlara emir vermeyeceksin çünkü onlar insanlardan daha inatçıdır. Onlar ikna edilir. Özgürlükten ve hareketten bahset. Ama bir gazın katıya dönüşmesi için ise disiplin ve irade kullanmalısın. Her Öz farklıdır ve Ruhdöküm malzemesi olarak kullanıldıkları zaman hepsinin farklı avantajları ve dezavantajları vardır."

Jasnah omzunun üzerinden toplanan orduya bir bakış attı. "Belki de... bu, ders vermek için makul bir zaman değildir. Himayemde kimseyi istemediğime dair bütün itirazlarıma bakarak, uygunsuz zamanlarda insanlara ders verme dürtüme karşı koyabilmem gerekeceğini düşünüyor olabilirsin. Yürümeye devam et."

Bitkin hisseden Peçe, Shallan ve Parlayan ayaklarını sürüyerek ilerlediler ve en sonunda duvarın tepesine ulaştılar.

Renarin fırtınatortusuyla savaşmak için yukarı çıkarken insan kalabalığının arasında sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca sıkışıp kalarak o kadar zorlanmasından sonra, Yeminkapısı'na kadar geri kalan yolun da onu uğraştıracağını düşünmüştü. Ancak artık insanlar şimdi daha hızlı ilerliyordu. Yukarıdakiler sokakları boşaltarak Kraliyet Semti'ndeki çok sayıdaki tapınak ve binalara saklanmış olmalıydı.

Kalabalığın akışıyla birlikte hareket edebiliyordu. En üst kata yaklaştığında bir binanın içine girdi ve bir grup sinmiş tüccarın yanından geçerek arka tarafına doğru yürüdü. Buradaki binaların çoğu tek katlıydı, o yüzden çatıda bir delik açmak için Glys'i kullandı. Sonra taş duvarda tutunabileceği boşluklar oydu ve yukarı tırmandı.

İleride Yeminkapısı platformuna giden sokağa çıkabilmişti. Renarin... böyle şeyleri yapabilmeye alışkın değildi. Sadece Parekılıcı'nı kullanmaya değil, fiziksel hareketliliğe de. Her zaman nöbetlerinden korkmuş, güçlü olduğu anların bir anda zayıflık anlarına dönüşebileceğinden her zaman endişe etmişti.

Böyle yaşamak insana geride durmayı öğretiyordu. Her ihtimale karşı. Uzun zamandır nöbet geçirmemişti. Bu sadece bir tesadüf müydü –nöbetler düzensiz olabiliyordu– ya da bozuk gözleri gibi iyileşmiş miydi, bilmiyordu. İnsanlarla konuşurken hâlâ telaşlanıyordu ve dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Diğerleri birbirlerinde onun hiçbir zaman anlayamadığı şeyler görüyordu. O kadar çok gürültü ve yıkım ve konuşan insanlar ve yardım çağrıları ve ağlamalar ve mırıldanmalar ve fısıldamaların hepsi, vızıltılar gibiydi.

En azından burada, Yeminkapısı'na yakın bu sokak kalabalık değildi. Neden? Kaçma umuduyla buraya yığılmaları gerekmez miydi? Neden...

Ah.

Yeminkapısı'nın üstündeki gökyüzünde kargılarını önlerine uzatmış, giysileri aşağılarına uzanan ve dalgalanan bir düzine Kaynaşık asılı duruyordu.

On iki. On iki.

Bu kötü olabilir, dedi Glys.

Bir hareket dikkatini çekti, genç bir kız bir kapının ağzında durmuş ona el sallıyordu. Kaynaşıkların ona saldıracağından korkarak oraya doğru yürüdü. Çoğunu fırtınatortusuyla savaşırken harcadığı Fırtınaışığı'nın öfkelerini üzerine çekecek kadar parlak olmadığını umdu.

Yine tek katlı, ön tarafında büyük açık bir odası olan binaya girdi. İçerisi pek çoğu bir uzakalemin etrafına toplanmış olan düzinelerce kâtip ve ardentle doluydu. Renarin'in göremediği çocuklar arka odaları doldurmuştu ama ağlamalarını duyabiliyordu. Ve kâğıdın üzerinde cızır cızır cızırdayan kalemleri de duyabiliyordu.

"Ah, Yaradan'a şükür," dedi insan kalabalığının içinden çıkan Berrakhanım Teshav. Renarin'i odanın içine doğru çekti. "Yeni haber var mı?"

"Babam beni buraya yardım etmem için gönderdi," dedi Renarin. "Berrakhanım, General Khal ve oğlunuz nerede?"

"Urithiru'dalar," dedi Teshav. "Kuvvetlerimizi toplamak için geri gittiler ama sonra... Berrakbey, Urithiru'ya bir saldırı yapıldı. Uzakalemle bilgi almaya çalışıyoruz. Görünüşe göre bir tür saldırı kuvveti Dinmezfırtına'dan hemen önce gelmiş."

"Berrakhanım!" diye seslendi Kadash. "Sebarial'ın kâtiplerinin uzakalemi tekrar cevap veriyor. Uzun gecikme için özür diliyorlar. Aladar'ın emri üzerine Sebarial üst katlara çekilmiş. Saldıranların parshmen olduğunu doğruluyor."

"Yeminkapıları?" diye sordu Renarin umutla. "Onlara ulaşıp buraya yol açabilirler mi?"

"Olası değil. Platoyu düşman tutuyor."

"Urithiru'da avantaj ordularımızda Prens Renarin," dedi Teshav. "Raporlar düşman kuvvetinin bizi orada yenebilecek kadar büyük olmadığında hemfikir. Bunun Ye-

minkapısı'nı açmamız ve Thaylen Şehri'ne yardım getirmemizi geciktirmek için bir taktik olduğu açık."

Kadash başıyla onayladı. "Yeminkapısı'nın üstündeki o Kaynaşıklar dışandaki taş canavar düşerken bile yerlerinde kaldılar. Emirlerini biliyorlar, o cihazın çalışmasını engelleyecekler."

"Ordulanmızın Yeminkapısı'ndan bize ulaşmasının tek yolu Parlayan Malata," dedi Teshav. "Ama onunla ya da Kharbranth kafilesinden herhangi biriyle iletişim kuramıyoruz. Düşman ilk onlara saldırdı. Bizi engellemek için ne yapmalannı gerektiğini tam olarak biliyorlardı."

Renarin derin bir nefes alarak Teshav'ın taşıdığı Fırtınaışığı'nı çekti. Parlaması odayı aydınlattı ve odadaki bütün gözler uzakalemlerden ona doğru döndü.

"Geçidin açılması gerek," dedi Renarin.

"Ekselansları..." dedi Teshav. "Hepsiyle savaşamazsınız."

"Başka kimse yok." Renarin gitmek için döndü.

Şok edici bir şekilde kimse durması için seslenmedi.

Bütün hayatı boyunca bunu yapmışlardı. Hayır, Renarin. Bu sana göre değil. Bunu yapamazsın. Sen *iyi* değilsin Renarin. *Makul* ol Renarin.

Her zaman makul olmuştu. Her zaman laf dinlemişti. Bugün kimsenin bunu yapmadığını bilmek hem harika hem de dehşet vericiydi. Uzakalemler cızırdamalanna devam etti, neler olduğunun farkında değillerdi.

Renarin dışarı çıktı.

Dehşet içinde sokak boyunca ilerledi, Glys'i bir Parekılıcı olarak çağırdı. Yeminkapısı'na çıkan rampaya yaklaşırken Kaynaşıklar alçaldı. Dört tanesi önündeki rampaya indi ve ona selama benzeyen bir hareket yaptı, Renarin'in bilmediği hızlı bir melodiyle mınldanıyorlardı.

Renarin o kadar korkmuştu ki altını ıslatacağından korkuyordu. Şimdi o kadar da asil ya da cesur sayılmazdı, değil mi?

Ah... şimdi ne gelecek, dedi Glys sesi Renarin'in içinde çınlayarak. *Ne çıkıyor?*

Nöbetlerinden biri başladı.

Zayıf düştüğü eski nöbetlerinden değildi. Artık yeni nöbetleri vardı, ne onun ne de Glys'in kontrol edemediği nöbetler. Gözlerinde zemin boyunca camlar büyüdü. Kristaller gibi yayılarak örgüler, görüntüler, anlamlar ve yollar oluşturdular. Vitray cam resimleri.

Bunlar her zaman doğru çıkmıştı. Bugüne kadar; Jasnah Kholin'in sevgisinin yenik düşeceğini ilan edene dek.

Bu en son vitray pencere resimleri dizisini okudu, sonra korkusunun akıp gittiğini hissetti. Gülümsedi. Bu selam vermeyi bırakan Kaynaşıkları şaşırtmış gibiydi.

"Neden gülümsediğimi merak ediyorsunuz," dedi Renarin.

Cevap vermediler.

"Merak etmeyin," dedi Renarin. "Komik bir şey kaçırmadınız. Ama... size eğlenceli geleceğinden şüpheliyim."

Yeminkapısı platformundan dalga hâlinde ışık patladı. Kaynaşıklar garip bir dilde haykırarak havaya fırladılar. Yeminkapısı platformundan parıldayan bir duvar yayıldı, arkasında ışıltılı bir iz bırakıyordu.

Solduğu zaman Kholin mavisi giymiş bütün bir Alethi tümeni Yeminkapısı platformunda duruyordu.

Sonra bir adam efsanelerden bir Elçi gibi aralarından havaya yükseldi. Beyaz Fırtınaışığı'yla parlayan sakallı adamın elinde ucunun arkasında garip bir kabza şekli olan uzun gümüş bir Paremızrağı vardı.

Teft.
Parlayan Şövalye.

◆
◆ ◆

Shallan sırtını mazgallı siperlere dayayarak oturmuş, bağırarak emir veren askerleri dinliyordu. Navani ona Fırtınaışığı ve su vermişti ama şu anda dikkati Urithiru'dan gelen raporların üzerindeydi.

Desen Peçe'nin ceketinin yanından uğuldadı. "Shallan? İyi iş çıkardın Shallan. Çok iyiydin."

"Şerefli bir savaştı," diye katıldı Parlayan. "Çok sayıda düşmana karşı tek başımıza zaydık ve geri çekilmedik."

"Fazla bile durduk," dedi Peçe. "*Zaten* çok yorgunduk."

"Hâlâ çok fazla şeyi görmezden geliyoruz," dedi Shallan. "Numara yapmakta fazla iyi olmaya başladık." En başından Jasnah'nın yanında kalmaya karar vermesinin nedeni *öğrenmekti*. Ama kadın ölümden geri döndüğü zaman Shallan eğitim almak yerine anında kaçıp gitmişti. Ne düşünüyordu ki?

Hiçbir şey. Yüzleşmek istemediği şeylerden kaçmaya çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi.

"Mmm..." dedi Desen endişeli bir uğultuyla.

"Yorgunum," diye fısıldadı Shallan. "Endişelenmene gerek yok. Dinlendikten sonra kendimi toparlar ve sadece bir kişi olmaya geri dönerim. Hatta aslında... aslında şimdi daha önce olduğum kadar kayıp olmadığımı düşünmüyorum."

Jasnah, Navani ve Kraliçe Fen duvarın ilerisinde aralarında fısıldaşıyorlardı. Thaylenli generaller onlara katıldı ve etraflarında korkusprenleri birikti. Savunma onlara göre iyi gitmiyordu. Peçe isteksizce ayağa kalktı ve savaş meydanını inceledi. Amaram'ın kuvvetleri yay menzilinin ötesinde toplanıyorlardı.

"Düşmanı geciktirdik," dedi Parlayan. "Ama yenemedik. Hâlâ karşımızda ezici büyüklükte bir ordu var..."

"Mmmm..." dedi Desen tiz bir sesle, endişeliydi. "Shallan, bak. Ötelerinde."

Körfezin daha yakınlarında yeni gelen binlerce parshmen yeni bir taarruz için gemilerinden merdivenler indirmeye başlamıştı.

◆
◆ ◆

"Adamlarımıza o Kaynaşıkları kovalamamalarını söyle," dedi Renarin Lopen'e. "Öncelikli olarak Yeminkapısı'nı tutmamız gerek."

"Tamam, olur," dedi Lopen gökyüzüne fırladı ve emri Teft'e iletmeye gitti.

Kaynaşıklar şehrin üzerindeki havada Köprü Dört'le çarpışıyordu. Bu düşman grubu Renarin'in aşağıda gördüklerinden daha yetenekli gibiydi ama savaşmaktan çok kendilerini savunuyorlardı. Savaşı düzenli bir şekilde şehirden uzağa çekiyorlardı ve Renarin, Köprü Dört'ün özellikle Yeminkapısı'ndan uzaklaştırıldığından endişeleniyordu.

Alethi tümeni etraftaki insanların övgü ve sevinç çığlıklarıyla şehrin içine iniyordu. Eğer dışarıdaki o parshmenler savaşa katılırsa iki bin adam pek bir işe yaramayacaktı ama bu da bir başlangıçtı, dahası General Khal bir değil, üç Paredar getirmişti. Renarin şehirdeki durumu açıklamak için elinden geleni yapmıştı ama Khal'lara babasının durumunu bilmediğini söylediği için utanıyordu.

Onlar Teshav'ın yanına geri dönerek kâtip odasını bir karargâha çevirirlerken Kaya ve Lyn Renarin'in yanında indiler.

"Hal" dedi Kaya. "Ne oldu üniformana? İhtiyacı var iğneme."

Renarin yırtık giysilerine baktı. "Kocaman bir taş parçası vurdu. Yirmi kere... Ama senin şikâyet edecek durumun yok. O üniformandaki *kendi* kanın mı?"

"Değil bir şey!"

"Onu ta Yeminkapısı'na kadar taşımak zorunda kaldık," dedi Lyn. "Sana getirmeye çalışıyorduk ama buraya geldiğimiz gibi Fırtınaışığı çekmeye başladı."

"Kaladin yakında," dedi Kaya. "Hal Besliyorum ben onu. Ama burada bugün, besledi o beni. Işıklal"

Lyn Kaya'ya ters ters baktı. "Fırtına kapası Boynuzyiyen bir chul kadar ağır..." Başını iki yana salladı. "Kara diğerleriyle birlikte savaşacak, kimseye söyleme ama pis hileci çocukluğundan beri mızrak antrenmanı yapıyormuş. Ama Kaya savaşmıyor, ben de birkaç haftadır mızrak tutuyorum. Bizi nerede istiyorsun?"

"Ben... ee... burada komuta bende filan değil aslında..."

"Öyle mi?" dedi Lyn. "En iyi Parlayan Şövalye sesin bu mı?"

"Hal" dedi Kaya.

"Sanırım ben bugün için yeteri kadar Parladım," dedi Renarin. "Ben Yeminkapısı'nı çalıştırarak buraya daha fazla asker getireceğim. Belki ikiniz gidip şehir duvarlarında yardım edebilirsiniz, yaralıları ön saflardan uzaklaştırırsınız."

"İyi fikir," dedi Kaya. Lyn başıyla onayladı ve uçarak gitti ama Kaya oyalandı, sonra Renarin'i epey sıcak, boğucu ve beklenmedik bir şekilde kucakladı.

Renarin kıvranmamak için elinden geleni yaptı. Bu Kaya ilk kucaklaması değildi. Ama... fırtınalar adına. İnsan böyle bir anda kucaklanmazdı.

"Neden?" dedi Renarin bıraktıktan sonra.

"Görünüyordun kucaklanmaya ihtiyacı olan biri gibi."

"Seni temin ederim ki ben *hiçbir zaman* öyle görünmüyorum. Ama, ee, gelmenize sevindim. Çok, *çok* sevindim."

"Köprü Dört," dedi Kaya ve havaya yükseldi.

Renarin yakınlardaki basamaklara oturdu, her şeyden sonra titriyordu ama yine de gülümsedi.

◆
◆ ◆

Dalinar Heyecan'ın kucağında süzülüyordu.

Bir keresinde hayatı boyunca dört adam olduğunu düşünmüştü ama şimdi aşırı derecede azımsadığını görüyordu. İki, dört ya da altı adam olarak yaşamamıştı, binlerce adam olmuştu çünkü her gün hafifçe farklı biri oluyordu.

Tek bir büyük sıçramayla değil, milyonlarca küçük adımla değişmişti.

En önemli olanı her zaman bir sonrakiydi, diye düşündü kırmızı sisin içinde süzülürken. Heyecan onu ele geçirmek, kontrol etmek, parçalara ayırmak ve onu memnun etmek için olan hevesiyle ruhunu lime lime etmekle tehdit ediyordu, Dalinar'a tehlikeli olduğunu hiçbir zaman anlayamayacağı bir şeyi vermek istiyordu.

Küçük bir el Dalinar'ınkini tuttu.

İrkilerek aşağı baktı. "L-Lift? Buraya gelmemeliydin."

"Ama gitmemem gereken yerlere gitmekte *en iyi* olan benim." Bir şeyi eline tutuşturdu.

Büyük yakuttu.

Şükürler olsun.

"Bu ne?" diye sordu Lift. "Bu taşa neden ihtiyacın var?"

Dalinar gözlerini kısarak sislerin içine baktı. *"Sprenleri nasıl yakaladığımızı biliyor musun Dalinar?"* demişti Taravangian. *Spreni sevdiği bir şeylerle cezbediyorsun. Spreni çekmek için ona tanıdığı bir şey veriyorsun...*

Çok iyi bildiği bir şeyi.

"Shallan kulede Yaradılmamışlardan birini görmüştü," diye fısıldadı Dalinar. "Yaklaştığı zaman ondan korkmuş ama Heyecan'ın o şekilde bir anlayışı olduğunu sanmıyorum. Sadece onu derinden, içten anlayan birisi tarafından alt edilebilir."

Mücevheri başının üzerinde kaldırdı ve son bir defa Heyecan'ı kucakladı.

Savaş.

Zafer.

Rekabet.

Dalinar'ın bütün yaşamı bir yarışma olmuştu: bir fetihten diğerine giden bir mücadele. Yaptıklarını kabul ediyordu. Her zaman onun bir parçası olacaklardı. Ve her ne kadar direnmeye kararlı olsa da, öğrendiklerini bir kenara atmayacaktı. O mücadele, savaş, *zafer* açlığının kendisi onu Garaz'ı geri çevirmeye hazırlamıştı.

"İhtiyacım olduğu zamanlarda bana güç verdiğin için teşekkür ederim," diye tekrar Heyecan'a fısıldadı.

Heyecan çalkalanarak etrafında toplandı, övgüsüyle seviniyor ve ötüyordu.

"Şimdi eski dostum, dinlenme zamanı."

◆
◆ ◆

Hareket et.

Kaladin kaçarak ve çekilerek birkaç saldırıyı atlattı, atlatamadıklarını iyileştirdi.

Dikkatlerini dağıt.

Gökyüzüne yükselmeyi denedi ama sekiz Kaynaşık üstüne atılarak onu yere geri devirdi. Taş zemine çarptı, sonra kendini yana doğru Çivileyerek saplanan kargılar ve savrulan sopalardan uzaklaştı.

Kaçamazsın.

Dikkatlerini üzerinde tutmak zorundaydı. Eğer Kaladin uzaklaşmayı başarırsa bunların hepsi birden Dalinar'a saldırırdı.

Onları yenmene gerek yok. Sadece yeteri kadar uzun süre dayan.

Yerden birkaç santim yukarıda süzülerek sağa doğru kaçtı. Ama iri Kaynaşıklardan biri ayağından yakaladı, şimdi dördüyle birlikte savaşıyordu. Kadın Kaladin'i yere vurdu, sonra kollarından aşağı kabuk büyüyerek onu yere bağlamaya çalıştı.

Kaynaşık'ı tekmeleyerek kurtuldu ama başka biri kolundan yakaladı ve Kaladin'i kenara fırlattı. Uçanlar üzerine indi ve Kaladin Sylkalkanı'yla kargılarını savuştursa da yanları acıyla sızlıyordu. Artık iyileşmesi yavaşlamıştı.

İki diğer Kaynaşık uçuşuyor, yakınlardaki mücevherleri yerden toplayarak Kaladin'i gittikçe genişleyen bir karanlık halkasının içinde bırakıyordu.

Zaman kazan, yeter. Dalinar'ın zamana ihtiyacı var.

Hızla dönerken Syl zihninde çınlayarak bir mızrak şeklini aldı ve iri olanlardan birinin göğsüne saplandı. Bunlar göğüs kafesindeki tam doğru noktayı vurmadığı sürece iyileşebiliyordu ve Kaladin ıskalamıştı. O yüzden hâlâ Kaynaşık kadının göğsünde saplı olan Syl'i bir kılıca çevirdi ve yukarı doğru çekerek kafasının içinden geçirdi, gözlerini yaktı. İri Kaynaşıklardan bir diğeri sopasını savurdu ama vurduğu anda Kaladin sopa yaratığın vücudunun bir parçası olduğundan Fırtınaışığı'ndan geriye kalanın büyük bir kısmını kullanarak bu adamı yukarı doğru Çivileyip üzerlerindeki bir Kaynaşık'a çarptırdı.

Başka biri yandan ağır bir darbe indirerek Kaladin'i yere yuvarlandı. Yuvarlanarak sırtüstü yerde kaldığında yukarıda kırmızı şimşek çaktı. Anında Syl'i bir mızrak olarak çağırdı ve dümdüz yukarıya tuttu. Bu ona saldırmak için aşağı dalış yapan Kaynaşık'ın göğsüne saplanarak kemiklerini kırdı ve gözlerinin yanmasına sebep oldu.

Bir başkası Kaladin'i ayağından yakaladı ve yukarı kaldırdı, sonra yüzüstü yere vur-

du. Bu Kaladin'in nefesini kesmişti. Canavar gibi Kaynaşık kabuk zırhla kaplı bir ayağıyla sırtına basarak kaburgalarını kırdı. Kaladin bağırdı ve Fırtınaışığı yapabildiği kadarını iyileştirse de içinde son kalanları da titreşti.

Sonra söndü.

Kaladin'in arkasından acı çığlıklarının eşlik ettiği esen rüzgârı andıran anlı bir ses yükseldi. Kaynaşık hızlı, endişeli bir ritimle mırıldanarak geriye sendeledi. Sonra şaşırtıcı bir şekilde döndü ve kaçtı.

Kaladin arkasına bakmak için döndü. Artık Dalinar'ı seçemiyordu ama sisin kendisi kıvranmaya başlamıştı. Kabarıyor ve titriyordu, güçlü bir rüzgâra yakalanmış gibi savruluyordu.

Daha çok Kaynaşık kaçtı. O çığlık sesleri daha da yükseldi, ağızları ızdırapla açılmış binlerce yüz içeriden bastırıyormuş gibi gerilen sis sanki kükrüyordu. Yüzler kuyruklarından çekilen fareler gibi sisin içine geri emildi.

Kırmızı sis içeri doğru çökerek kayboldu. Her şey karardı, yukarıdaki fırtına bulutları hareketsizleşti.

Kaladin kendini yerde yaralı yatarken buldu. Fırtınaışığı hayati yaralarını iyileştirmişti, gerçi kırık kemikleri yüzünden oturmaya çalıştığı zaman acıdan nefesi kesildi ama iç organları büyük ihtimalle sağlamdı. Etraftaki bölgede küreler sönüktü ve karanlık Dalinar'ın hayatta olup olmadığını görmesini engelliyordu.

Sis tamamen kaybolmuştu. Bu iyi işaret gibi görünüyordu. Karanlıkta Kaladin şehirden bir şeylerin yükseldiğini görebiliyordu. Havada uçan parlak beyaz ışıklar.

Yakınlardan bir gıcırtı sesi geldi ve sonra karanlığın içinde mor bir ışık titreşerek yandı. Bir gölge tökezleyerek ayağa kalktı, göğüs kafesinde koyu mor ışık kalp gibi atarak canlandı, mücevher dışında içinde hiçbir şey yoktu.

Amaram'ın kırmızı parlayan gözleri çarpık bir suratı aydınlattı, düştüğü zaman çenesi kırılmıştı ve yüzünün kenarından garip açılarla dışarı mücevherler çıkmıştı, çenesinin hissizce ağzından aşağı sallanarak kenarlarından salya akmasına neden oluyordu. Tökezleyerek Kaladin'e doğru geldi, mücevher kalbi ışıkla yanıp sönüyordu. Elinde bir Parekılıcı oluştu. O kadar uzun zaman önce Kaladin'in arkadaşlarını öldüren kılıçtı.

"Amaram," diye fısıldadı Kaladin. "Senin ne olduğunu görebiliyorum. Her zaman olduğun şeyi."

Amaram konuşmaya çalıştı ama sarkık çenesinden sadece tükürük ve homurtular çıkıyordu. Kaladin'in aklına birden Hearthstone'da yücebeyi ilk defa gördüğü zaman geldi. Ne kadar uzun boylu ve cesurdu. Mükemmel görünüyordu.

"Bunu gözlerinde gördüm Amaram," diye fısıldadı Kaladin bir insandan geriye kalmış boş kabuk ona doğru tökezleyerek gelirken. "Coreb, Hab ve diğer arkadaşlarımı öldürdüğün zaman. Hissettiğin suçluluğu *gördüm.*" Dudaklarını yaladı. "Beni bir köle yaparak yıkmaya çalıştın. Ama başarısız oldun. Beni kurtardılar."

Belki de birilerinin seni kurtarmasının zamanı gelmiştir, demişti Syl Shadesmar'da. Ama bu zaten olmuştu.

Amaram Parekılıcı'nı yukarı kaldırdı.

"Köprü Dört," diye fısıldadı Kaladin.

Bir ok Amaram'ın kafasına arkadan saplanarak kafatasının içinden tamamen geçip insanlık dışı ağzından çıktı. Amaram kafasına saplı okla öne tökezledi, Parekılıcı'nı düşürdü. Boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra tam da bir diğer oku göğsüne yiyeceği anda arkasını döndü, yanıp sönen mücevher kalbin tam ortasından vuruldu.

Ametist patladı ve Amaram'dan geriye kalanlar Kaladin'in yanında yıkıldı.

İlerideki molozların üzerinde parlayan bir siluet duruyordu, Amaram'ın devasa Pa-

reyayı elindeydi. Silah karanlığın içinde bir fener gibi parlayan uzun boylu ışıl ışıl Kaya'ya uyuyor gibiydi.

Amaram ölürken kırmızı gözleri söndü ve Kaladin cesedinden siyah bir dumanın yükseldiğini görür gibi oldu. İki Parekılıcı yanında belirdi ve tangırtıyla taşlara düştü.

◆
◆ ◆

Düşman saldırısına hazırlanan askerler duvarda Parlayan için yer açtı. Parshmenler merdivenleri getirirken Amaram'ın ordusu saldırı düzenine geçiyordu, gelmeye hazırlanıyorlardı.

Duvarda bir korkuspreninin üzerine basmadan adım atmak zordu. Thaylenliler Alethi savaş becerilerini fısıldaşıyor, on bin Veden'e karşı duran Hamadin ve elli askeri gibi hikâyeleri hatırlıyorlardı. Bu, Thaylenlilerin bu çağda gördükleri ilk savaştı ama Amaram'ın orduları Harap Ovalar'daki sürekli savaşlarla güçlenmişti.

Shallan'a sanki onları kurtarabilirmiş gibi bakıyorlardı. Parlayan Şövalyeler bu şehrin sahip olduğu tek avantajdı. Kurtulmak için en büyük umutlarıydı.

Bu Shallan'ı dehşete düşürüyordu.

Ordu duvara doğru koşmaya başladı. Durmak dinlenmek yoktu. Garaz kuvvetlerini Thaylen Şehri düşene kadar bu duvarın üstüne göndermeye devam edecekti. Onun kontrolü altındaki kana susamış askerler...

Gözlerindeki ışıklar sönmeye başladı.

Bulutlu gökyüzü yanılmayı imkânsız hâle getiriyordu. Bütün ova boyunca Amaram'ın askerlerinin gözlerindeki kırmızılar soluyordu. Pek çoğu anında dizlerinin üstüne düşerek yerde öğürmeye başladılar. Diğerleri tökezledi, mızraklarına dayanarak ayakta kalıyorlardı. Sanki içlerinden hayatın kendisi emilmiş gibiydi, bu o kadar ani ve beklenmedikti ki Shallan'ın zihninin bunun gerçekten de olduğunu kabul etmeden önce birkaç kere gözlerini kırpıştırması gerekti.

Kaynaşıklar bilinmez bir nedenle gemilere çekilmeye başlarken duvar boyunca tezahüratlar başladı. Parshmenler aceleyle onları takip etti, Amaram'ın askerlerinin pek çoğu da; gerçi bazıları kımıl taşların üzerinde yatıyordu.

Siyah fırtına geride sadece uykulu kırmızı şimşekle dalgalanan karanlık bir leke kalana kadar yavaş yavaş soldu. En sonunda adanın üzerinden ilerledi, güçsüz, rüzgârdan yoksundu ve doğuda gözden kayboldu.

◆
◆ ◆

Kaladin Lopen'in mücevherlerinden Fırtınaışığı içti.

"Boynuzyiyen seni aradığı için şanslısın gon," dedi Lopen. "Geri kalanımız sadece savaşalım demiştik, harbiden bak."

Kaladin Amaram'ın cesedinin başında dikilmiş, devasa yayı tek eliyle gevşekçe tutarak başını eğmiş Kaya'ya baktı. Yayı nasıl çekmişti? Fırtınaışığı müthiş dayanıklılık verirdi ama fazla bir güç artışı sağlamazdı.

"Ooo," dedi Lopen. "Ganchol Bak!"

Bulutlar hafiflemişti ve aralarından sızan gün ışığı taştan ovayı aydınlatıyordu. Çok uzakta olmayan Dalinar Kholin dizlerinin üstüne çökmüş, Kaynaşıkların sahip olduğu hayaletsi garip ışıkla parlayan büyük bir yakutu tutuyordu. Reshi kız, minik eli omzunda Dalinar'ın yanında duruyordu.

Karadiken mücevheri kucaklamış, ağlıyordu.

"Dalinar?" dedi Kaladin endişeyle, koşarak yaklaştı. "Ne oldu?"

"Bitti yüzbaşı," dedi Dalinar. Sonra gülümsedi. O zaman bunlar sevinç gözyaşları mıydı? Neden bu kadar üzgün görünüyordu? "Bitti."

Gerçeğe sahip olmadığını fark ettiği zaman onu aramaya gitmek her kişinin sorumluluğu hâline gelir.

Kralların Yolu, son not

Moash adam öldürmekten enkaz parçalamaya geçişi kolay bulmuştu.

Eskiden Kholinar sarayının doğu kanadı olan buradaki düşmüş taşları kırmak için bir kazma kullanıyor ve diğer işçilerin taşıyıp götürebilmesi için devrilmiş sütunları parçalıyordu. Yakınlarında zemin hâlâ kurumuş kanla kırmızıydı. Bu Elhokar'ı öldürdüğü yerdi ve yeni efendileri kanın temizlenmemesini emretmişti. Bir kralın ölümünün hürmet gösterilmesi gereken bir şey olduğunu iddia ediyorlardı.

Moash'ın zevk duyması gerekmez miydi? Ya da en azından tatmin? Bunun yerine Elhokar'ı öldürmek ona sadece... mutsuzluk getirmişti. Roshar'ın yarısını inatçı chullardan oluşan bir kervanla aşmış bir adam gibi. Son tepenin üzerine çıktığın zaman tatmin hissetmezdin. Sadece yorgun hissederdin. Belki sonunda işini bitirmenin verdiği bir damla rahatlama.

Kazmasını devrilmiş bir sütuna indirdi. Kholinar savaşının sonuna doğru fırtınatortusu sarayın doğu galerisinin büyük bir kısmını yıkmıştı. Şimdi ise insan köleler enkazı temizlemek için çalışıyordu. Diğerleri sık sık ağlama krizlerine giriyor ya da çökmüş omuzlarla çalışıyordu.

Moash taşın üzerindeki kazmanın huzurlu ritminin tadını çıkarırken başını iki yana salladı.

Parezırh kadar parlak ve korkunç bir kabuk zırhla kaplı bir Kaynaşık yürüyerek yanından geçti. Onların dokuz tarikatı vardı. Neden on değildi?

"Burası," dedi Kaynaşık bir çevirmen aracılığıyla. Duvarın bir bölümünü işaret etti. "Burayı yıkın."

Moash alnını sildi, diğer köleler orada çalışmaya başlarken kaşlarını çattı. Neden o duvarı kınyorlardı? Sarayın bu kısmını yeniden inşa ederken lazım olmayacak mıydı?

"Merak mı ettin insan?"

Moash sıçradı, kınk tavandan içeri alçalan siyahlar içindeki siluetı gördüğü için ir-

kılmıştı. Leydi Leshwi, Moash'ı, onu öldüren adamı hâlâ ziyaret ediyordu. Şarkıcılar arasında önemliydi ama bir yüceprens gibi bir şey değildi. Daha çok bir yüzbaşı gibiydi.

"Sanırım merak ettim Kadim Şarkıcı," dedi Moash. "Sarayın bu kısmını parçalara ayırmanızın bir sebebi var mı? Sadece enkazı temizlemekten başka bir sebep?"

"Evet. Ama henüz öğrenmene gerek yok."

Moash başını salladı, sonra işine geri döndü.

Moash'ın memnuniyetle özdeşleştirmeye başladığı bir ritimle mırıldandı. "Tutkun seni yüceltiyor."

"Tutkum yok. Sadece donukluk."

"O'na acını verdin. İhtiyaç duyduğun zaman sana geri verecek insan."

Kaladin'in gözlerindeki ihanete uğramış ifadeyi de unutabilseydi, bu iyi olurdu.

"Hnanan seninle konuşmak istiyor," dedi antik kişi. " İsim tam bir sözcük değildi. Daha çok belirli vurgulan olan bir mırıldanma sesiydi. "Yukarıda bize katıl."

Uçarak gitti. Moash kazmasını kenara koydu ve daha sıradan bir şekilde takip ederek sarayın önüne çıktı. Kazmalardan ve taşların takırtılarından uzaklaştığı zaman hıçkırıklan ve iç çekmeleri duymaya başladı. Sarayın yakınlarındaki bu yıkılmış binalara sadece insanların en sefilleri sığınıyordu.

Eninde sonunda bunlar da toplanıp çiftliklerde çalışmaya gönderilecekti. Ancak şu an için koca şehir ağıtlar ve kırık kalplerin yuvasıydı. İnsanlar dünyanın sonunun geldiğini düşünüyordu ama sadece kısmen haklıydılar. Onların dünyasının sonu gelmişti.

Saraya engellenmeden girdi ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Kaynaşıkların muhafızlara ihtiyacı yoktu. Onları öldürmek zordu ve başarılı olsan bile, yükü taşımaya istekli bir parshmenin bulunabileceği düşünüldüğünde bir sonraki Dinmezfırtına'da yeniden doğarlardı.

Kralın odalarının yakınında Moash kütüphanede kitap okuyan iki Kaynaşık'ın yanından geçti. Uzun ceketlerini çıkarmışlar, dalgalanan bol pantolonlarından çıkan çıplak ayaklarının parmakları aşağıya dönük havada asılı duruyorlardı. En sonunda Hnanan'ı kralın balkonunun ötesinde havada asılı dururken buldu, elbisesinin kuyruğu aşağıdan gelen rüzgârla uçuşuyor ve dalgalanıyordu.

"Antik Şarkıcı," dedi Moash balkondan. Hnanan bir yüceprensin dengiydi ama Moash'ın onun önünde bile eğilmesini emretmemişlerdi. Görünüşe göre iyi savaşçılarından bir tanesini öldürerek bir miktar saygı elde etmişti.

"İyi iş çıkardın," dedi ağır şiveli bir Alethçe ile. "Bu sarayda bir kralı öldürdün."

"Kral ya da köle, benim ve sevdiklerimin düşmanıydı."

"Kendime bilge dedim ve seni bulduğu için Leshwi'yle gurur duydum," dedi. "Yıllar boyunca erkek kardeşim ve kız kardeşimle birlikte seni seçmekle övüneceğiz." Moash'a baktı. "Garaz'ın senin için bir emri var. Bu bir insan için ender bir durum."

"Söyleyin."

"Bir kralı öldürdün," dedi Hnanan cübbesinin içindeki bir kından bir şey çıkararak. Kabzasına bir safir yerleştirilmiş garip bir hançerdi. Silah parlak altın renkli bir metalden yapılmıştı, o kadar açık renkliydi ki neredeyse beyaz sayılırdı. "Aynısını bir tanrıya da yapar mısın?"

◆
◆ ◆

Navani Thaylen Şehri duvarındaki çıkış kapısından geçti ve arkasından koşarak seslenen askerlere aldırmadan ova boyunca koştu. Düşman ordusunun geri çekilmesi için yeterince makul bir süre boyunca beklemişti.

Dalinar Lopen ve Yüzbaşı Kaladin'in yardımıyla yürüyordu, ikisinin de omuzlarına

birer kolunu atmıştı. Arkasından yorgunlukspreni fıskiyelerinden bir sürüyü de çekiyordu. Navani yine de ona güçlü bir kavrayışla sarıldı. Karadiken'di o. Kuvvetli bir sarılmayla ölmezdi.

Kaladin ve Lopen yakında bekliyorlardı. "O benim," dedi Navani onlara.

Başlarıyla onayladılar ve yerlerinden kıpırdamadılar.

"İçeride insanların yardımınıza ihtiyaçları var," dedi. "Ben onunla ilgilenebilirim çocuklar."

En sonunda uçup gittiler ve Navani de Dalinar'ın kolunun altına girmeye çalıştı. Dalinar başıyla reddederek ona sarılmaya devam etti, bir elinde tuttuğu ceketine sarılı büyük bir taşı Navani'nin sırtına bastırıyordu. O neydi?

"Galiba hatıralarımın neden geri geldiklerini biliyorum," diye fısıldadı Dalinar. "Garaz onunla yüzleştiğim zaman bana hatırlatacaktı. Tekrar ayakta durmayı öğrenmem gerekiyordu. Bu son iki aydır çektiğim acılar bir nimetti."

Navani fırtınatortularının parçaladığı o açık, kayalık ovada ona sıkı sıkı sarıldı, boş gökyüzüne doğru haykıran, ne yaptıklarını, neden terk edildiklerini soran askerlerle kaplıydı.

Dalinar Navani'nin onu duvara doğru çekme çabalarına direndi. Bunun yerine gözlerinde yaşlarla onu öptü. "Bana ilham verdiğin için teşekkür ederim."

"Ne ilhamı?"

Navani'yi bıraktı ve onun verdiği saat ve acırialin bağlı olduğu kolunu kaldırıp gösterdi. Kırılıp açılmıştı, içindeki mücevherler görünüyordu. "Bana fabrialları nasıl yaptığımızı hatırlattı."

Yorgunlukla üniforma ceketini açarak büyük bir yakutu çıkardı. Derin ve koyu renkli acayip bir ışıkla parlıyordu. Bir şekilde etrafındaki ışığı *içine* çekmeye çalışırmış gibi görünüyordu.

"Bunu benim için saklamanı istiyorum," dedi Dalinar. "İnceleyin. Neden özellikle bu taşın Yaradılmamışlardan bir tanesini hapsetmeyi başarabildiğini bulun. Ama kırmayın. Tekrar dışarı çıkmasını göze alamayız."

Navani dudağını ısırdı. "Dalinar, daha önce de buna benzer bir şey görmüştüm. Çok daha küçüktü, bir küre gibiydi." Başını kaldırıp ona baktı. "Gavilar yapmıştı."

Dalinar taşa çıplak parmağıyla dokundu. Derinlerindeki bir şeyler kımıldanır gibi göründü. Gerçekten bir Yaradılmamış'ı bu şeyin içine mi hapsetmişti?

"İnceleyin," diye tekrarladı Dalinar. "Ve bu arada yapmanı istediğim başka bir şey var canım. Alışılmadık, belki de rahatsız edici bir şey."

"Ne olursa," dedi Navani. "Ne istersin?"

Dalinar gözlerinin içine baktı. "Bana okumayı öğretmeni istiyorum."

◆◆◆

Herkes kutlama yapmaya başladı. Shallan, Parlayan ve Peçe ise sadece tekrar duvar yoluna oturup sırtlarını taşa dayadılar.

Parlayan mutluluktan şehri savunmasız bırakacaklarından endişe ediyordu. Ya sokaklarda savaşan düşmanlara ne olacaktı? Savunmacıların bunun karmaşık bir aldatmaca olmadığından emin olmaları gerekirdi.

Peçe yağma konusunda endişe ediyordu. Karmaşa içindeki bir şehir çoğu zaman ne kadar vahşi olabildiğini kanıtlardı. Peçe sokaklara çıkmak, soyulması muhtemel insanları bulmak ve onlarla ilgilenildiğinden emin olmak istiyordu.

Shallan uyumak istiyordu. O öbür ikisinden daha... zayıf... daha yorgun hissediyordu.

Jasnah duvar boyunca yaklaştı, sonra yanında eğildi. "Shallan? İyi misin?"

"Sadece yorgun," diye yalan söyledi Peçe. "Bunun ne kadar yorucu olduğunu tahmin edemezsiniz Berrakhanım. Sert bir içki iyi olurdu."

"Bunun çok az faydası olacağını düşünüyorum," dedi Jasnah doğrularak. "Bir süre daha burada dinlen. Ben düşmanın geri dönmeyeceğinden kesinlikle emin olmak istiyorum."

"Daha çok çalışmaya söz veriyorum Berrakhanım," dedi Parlayan Jasnah'nın elini tutarak. "Himayenizi tamamlamak, *siz* hazır olduğuma karar verene kadar çalışmak ve öğrenmek istiyorum. Bir daha kaçmayacağım. Daha gitmem gereken çok yol olduğunu fark ettim."

"Bu iyi Shallan." Jasnah uzaklaştı.

Shallan. *Hangisi... hangisi benim...?* Yakında daha iyi olacağında ısrar ediyordu ama bu oluyormuş gibi görünmüyordu. Navani yaklaşıp yanında diz çökene kadar bir cevap arayarak boşluğa baktı. Arkasında Dalinar, Kraliçe Fen'in bir reveransını kabul ettikten sonra o da eğilerek karşılık verdi.

"Fırtınalar adına Shallan," dedi Navani. "Gözlerini zar zor açık tutuyor gibisin. Seni şehrin yukarılarına götürmesi için bir tahtırevan getirteceğim."

"Yeminkapısı büyük ihtimalle kalabalıktır," dedi Parlayan. "Benden daha fazla ihtiyacı olanların yerini almayayım."

"Aptal olma çocuğum," dedi Navani, sonra bir sarıldı. "Başına çok şey gelmiş olmalı. Devmrh, Berrakhanım Davar'a bir tahtırevan getirir misin?"

"Kendi ayaklarım yeterince iyi," dedi Peçe Navani'nin emrine uymak için fırlayan katibe ters ters bakarak. "Kusura bakmayın Berrakhanım ama ben düşündüğünüzden daha güçlüyüm."

Navani dudaklarını büzdü ama dikkati Dalinar ve Fen arasındaki konuşmaya kaymıştı, Azishlere yazmayı ve olanları açıklamayı planlıyorlardı. Peçe Dalinar'ın bugünkü olayların Alethkar'ın ihanetinin dedikoduları olarak yayılmasından haklı olarak endişe ettiğini düşündü. Fırtınalar adına, eğer kendisi de burada olmasaydı buna inanabilirdi. Bütün bir ordu her gün taraf değiştirmiyordu.

Parlayan on dakika dinlenebileceklerine karar verdi. Shallan bunu kabul ederek kafasını duvara dayadı. Dalıyordu...

"Shallan?"

O ses. Gözlerini açtığında Adolin'in duvardan koşturarak ona doğru geldiğini gördü. Yanında dizlerinin üstüne çökerken biraz kaydı, sonra ellerini uzattı ama aniden tereddüt etti, sanki karşısında çok kırılgan bir şey vardı.

"Bana öyle bakma," dedi Peçe. "Ben kırılgan bir kristal parçası değilim."

Adolin gözlerini kıstı.

"Gerçekten," dedi Parlayan. "Ben de en az bu duvarın üzerindeki adamlar kadar askerim. Bana da onlara davrandığın gibi davran."

"Shallan..." dedi Adolin elini tutarak.

"Ne?" diye sordu Peçe.

"Bir sorun var."

"Elbette öyle," dedi Parlayan. "Bu savaş hepimizi tamamen tüketti."

Adolin gözlerinde bir şeyler arıyordu. Birinden diğerine, sonra tekrar öbürüne geçti. Bir an Peçe. Bir an Parlayan. Bir bakış atan Shallan...

Adolin'in eli onunkinin etrafında sıkıldı.

Shallan'ın nefesi kesildi. *İşte,* diye düşündü. *İşte bu. İşte o, benim oyun.*

O biliyor.

Adolin rahatladı ve Shallan kıyafetlerinin ne kadar perişan olduğunu ilk defa fark etti. Eminellyle ağzını kapattı. "Adolin, sen iyi misin?"

"Hal" Yırtık üniformasına ve yaralı ellerine baktı. "Göründüğü kadar kötü değil Shallan. Kanın çoğu benim değil. Ya da benim. Ama daha iyi hissediyorum."

Hüreliyle Adolin'in yüzünü kavradı. "Fazla yara izi almamış olsan iyi olur. Aklında bulunsun, yakışıklı kalmanı bekliyorum."

"Yaralı bile sayılmam Shallan. Renarin beni buldu."

"O zaman bunu yapmam sorun olur mu?" dedi Shallan ona sarılarak. Adolin de karşılık vererek onu sıkıca tuttu. Ter ve kan kokuyordu, en güzel kokulardan değillerdi belki ama bu *Adolin'di* ve o da *Shallan'dı.*

"Nasılsın?" diye sordu Adolin. "*Gerçekten?*"

"Yorgun..." diye fısıldadı Shallan.

"Bir tahtırevan istersen..."

"Herkes bunu sorup duruyor."

"Seni yukarı taşıyabilirim," dedi Adolin, sonra geri çekildi ve sırıttı. "Tabii sen Parlayan'sın. O yüzden belki de sen taşımalısın. Zaten bir kere şehrin en tepesine kadar çıkıp geri indim..."

Shallan duvarın ilerisinde mazgallı siperlere maviler giymiş parlayan bir şeklin indiğini görene kadar gülümsedi. Mavi gözleri parlayan Kaladin yanında Lopen ve Kaya ile oturdu. Duvarın üzerindeki bütün askerler ona doğru döndü. Çok sayıda Parlayan Şövalye'nin rol aldığı bir savaşta bile Kaladin'in uçuşunda, hareketlerinde farklı bir şeyler oluyordu.

Peçe anında kontrolü ele aldı. Kaladin Dalinar'la buluşmak için duvarda uzun adımlarla yürürken ayağa kalktı. *Çizmelerine ne olmuş?*

"Shallan?" diye sordu Adolin.

"Bir tahtırevan harika olur," dedi Peçe. "Sağ ol."

Adolin kızardı, sonra başını salladı ve şehre inen merdivenlerden birine doğru yürümeye başladı.

"Mmm..." dedi Desen. "Aklım karıştı."

"Buna mantıklı bir bakış açısıyla yaklaşmamız gerek," dedi Parlayan. "Aylardır, Stormblessed'le uçurumların içinde geçirdiğimiz o günlerden beri iki arada bir derede kaldık. Kendi adıma iki Parlayan Şövalye arasındaki bir ilişkinin daha adil bir birliktelik oluşturacağını düşünmeye başladım."

"Önce bir şu *gözlere* baksanıza," diye ekledi Peçe. "Hırçın bir aygır gibi, dizginlenmiş duygularla kaynıyor." Sırıtarak Kaladin'e doğru yürüdü.

Sonra yavaşladı.

Adolin beni tanıyor.

Ne yapıyordu?

Parlayan ve Peçe'yi bir kenara itti ve direndikleri zaman ikisini de beyninin arkalarına tıkıştırdı. Gerçek Shallan bu değildi. Arada sırada onlar oluyordu, o kadar.

Kaladin duvar yolunda bir durakladı ama Shallan ona sadece el salladı, sonra diğer tarafa yürüdü, yorgun ama kararlıydı.

◆
◆ ◆

Venli kaçan bir geminin parmaklıklarında duruyordu.

Kaynaşıklar kaptan kamarasında böbürleniyordu. Bir sonraki seferden bahsediyor, ne yapacaklarını ve nasıl kazanacaklarını anlatıyorlardı. Geçmiş zaferlerden konuşuyor ve üstü kapalı olarak yenilgilerinin sebeplerine işaret ediyorlardı. Şimdiye kadar çok azı uyanmıştı ve uyanmış olanlar da fiziksel bir vücutları olmasına alışkın değildi.

Başarısızlığa bakmanın ne kadar garip bir yoluydu. Yine de Takdir'e tutuldu. Eski bir ritimdi. Bunları tekrar istediği zaman duyabilmeye bayılıyordu, eski ya da yeni ritim-

lere tutulabiliyor, Fırtınaışığı çektiği zamanların dışında gözlerini kırmızı parlatabiliyordu. Tını bunu içindeki Yokspreni'ni hapsederek mümkün kılmıştı.

Bu Kaynaşıklardan saklayabileceği anlamına geliyordu. Garaz'dan da. Kamaranın kapısından uzaklaştı ve suları yararak Marat'a geri dönen geminin yan tarafı boyunca yürüdü.

"Bu bağın imkânsız olması gerekiyordu," diye fısıldadı Tını'ya.

Tını Huzur'da titreşti.

"Ben de memnunum," diye fısıldadı Venli. "Ama neden ben? Neden insanlardan biri değil?"

Tını Sinir'de, sonra da Kayıplar'da titreşti.

"O kadar fazla mı? İnsanların ihanetinin halkının çoğunun hayatına mal olduğunu bilmiyordum. Deden de mi?"

Yine Sinir.

"Ben de insanlara ne kadar güvendiğimden emin değilim. Eshonai güveniyordu ama."

Yakınlarında halatlar üzerinde çalışan denizciler alçak sesle Thaylence konuşuyordu. Evet, parshmenlerdi ama aynı zamanda Thaylenlilerdi de. "Bilmiyorum Vidgen," dedi bir tanesi. "Evet, bazıları o kadar da kötü değildi. Ama bize yaptıkları..."

"Bu onları öldürmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu arkadaşı. Atılan bir halatı yakaladı. "Bana doğru görünmüyor."

"Bizim kültürümüzü aldılar Vidgen," dedi eril parshmen. "Rüzgâr götüresiler kimliğimizi ellmizden aldılar. Ve hiçbir zaman bir avuç parshmenin özgür kalmasına izin vermezler. Gör bak. Peşimizden gelecekler."

"Gelirlerse savaşırım," dedi Vidgen. "Ama... bilmiyorum. Sadece düşünebilmenin tadını çıkaramaz mıyız? Var olabilmenin?" Bir halatı sıkıca bağlarken başını iki yana salladı. "Keşke kim olduğumuzu bilseydim."

Tını Övgü'de titreşti.

"Dinleyiciler mi?" diye fısıldadı Venli sprene. "Garaz'a karşı koyma konusunda o kadar da iyi iş çıkarmadık. Gücün kokusunu aldığımız gibi koşa koşa ona geri döndük." Bu Venli'nin suçuydu. Onları yeni bilgilere, yeni güçlere doğru o itmişti. Her zaman buna aç olmuştu. Yeni bir şeylere.

Tını Teselli'de titreşti ama sonra değişerek tekrar Azim'e dönüştü.

Venli de aynı dönüşümle mırıldandı.

Yeni bir şeydi.

Ama aynı zamanda eskiydi de.

İki denizciye doğru yürüdü. Anında hazır ola geçtiler ve gemide bir güç formunda olan tek Soylu olduğu için ona selam verdiler. "Ben kim olduğunuzu biliyorum," dedi ikisine.

"Siz... biliyor musunuz?" diye sordu dişil.

"Evet." Venli eliyle işaret etti. "Çalışmaya devam edin, ben de size dinleyicilerden bahsedeyim."

Bence çok iyi bir iş çıkardın Szeth, dedi kılıç Thaylen Şehri üzerinde yükselirlerken Szeth'in elinden. *Çok fazla yok etmedin, evet ama sadece biraz daha alıştırma yapman gerek!*

"Teşekkür ederim kılıç-nimi," dedi Szeth Nin'in yanına gelerek. Elçi ellerini arkasında birleştirmiş, ayakları aşağıya dönük havada asılı duruyor, parshmen gemilerinin uzakta gözden kaybolmasını izliyordu.

"Üzgünüm efendi," dedi Szeth en sonunda. "Seni kızdırdım."

"Ben senin efendin değilim," dedi Nin. "Ve beni kızdırmadın. Neden hoşnutsuz olayım?"

"Bu diyarların gerçek sahiplerinin parshmenler olduklarına ve Semadeşenlerin onların kanunlarına uymaları gerektiğine karar vermiştin."

"Harici bir şeyin üzerine yemin etmemizin sebebi zaten kendi karar ve görüşlerimizin kusurlu olduğunu kabul etmemiz. Yanlış kararlar verdiğimi kabul ediyorum." Gözlerini kıstı. "Eskiden hissedebiliyordum Neturo-oğlu-Szeth. Eskiden merhametim vardı. O günleri hatırlayabiliyorum, eski günlerimi..."

"İşkenceden önceyi mi?" diye sordu Szeth.

Nin başıyla onayladı. "Braize'de, sizin Cehennem dediğiniz yerde geçen yüzyıllar hissedebilme becerimi benden çaldı. Hepimiz bir şekilde idare ediyoruz ama zihni sağlam kurtulabilen sadece İshar oldu. Ne olursa olsun, yemininle bir insanı takip etmek istediğinden emin misin?"

"Kanun kadar mükemmel değil, biliyorum," dedi Szeth. "Ama doğru olduğunu düşünüyorum."

"Kanun da insanlar tarafından yapılır, o yüzden o da mükemmel değildir. Bizim aradığımız şey mükemmellik değil çünkü mükemmellik imkânsız. Bizim aradığımız tutarlılık. Kelimeler'i söyledin mi?"

"Daha değil. Dalinar Kholin'in iradesine uymaya yemin ediyorum. Yeminim bu." Kelimeler'le etrafındaki havada kar taneleri oluştu, sonra aşağıya uçuştular. Bir şey hissetti. Onaylama mıydı? Kendini Szeth'e hâlâ nadiren gösteren gizli sprendendi.

"İnanıyorum ki Kelimeler'in kabul edildi. Bir sonraki İdeal için görevini seçtin mi?"

"Shinleri sahte liderlerden temizleyeceğim, Dalinar Kholin de kabul ettiği sürece."

"Göreceğiz. Onun katı bir efendi olduğunu görebilirsin."

"O iyi bir adam Tanrı-oğlu-Nin."

"Sebebi de tam olarak bu." Nin onu sessizce selamladı, sonra havada uzaklaşmaya başladı. Szeth takip etmeye başladığı zaman başını salladı ve aşağıya işaret etti. "Bir zamanlar öldürmeye çalıştığın adamı koruman gerekiyor Neturo-oğlu-Szeth."

"Ya savaş meydanında karşılaşırsak?"

"O zaman ikimiz de yeminlerimizin kaidelerine uyduğumuzu bilmenin rahatlığıyla savaşacağız. Hoşça kal Neturo-oğlu-Szeth. İkinci sanatımız Dağılım Dalgası'ndaki eğitimini gözlemlemek için geri geleceğim. Şimdi ona da erişebilirsin ama dikkatli ol. Tehlikelidir."

Szeth'i gökyüzünde kendi kendine mutlulukla mırıldanan ve sonra aslında Nin'i en başından beri pek sevmediğini itiraf eden kılıcıyla yalnız bıraktı.

◆◆◆

Shallan işler ne kadar kötü olursa olsun birilerinin çay yapacağını öğrenmişti.

Bugün bu kişi Teshav'dı ve Shallan minnetle bir bardak aldı, sonra şehrin tepesindeki karargâhtan dışarıya göz attı, hâlâ Adolin'i arıyordu. Şimdi harekete geçtiği için bitkinliğini görmezden gelebildiğini fark etti. Momentum güçlü bir şey olabiliyordu.

Adolin burada değildi ama haberci kızlardan biri onu kısa bir süre önce görmüştü, o yüzden Shallan doğru yoldaydı. Yürüyerek ana caddeye geri döndü, yaralılarla dolu sedyeler taşıyan adamların yanından geçti. Onlar dışında sokaklar çoğunlukla boştu. Kraliçe Fen'in askerleri rezervin mücevherlerini topluyor, Amaram'ın askerleriyle ilgilenir ve yağmalama yapılmadığından emin olurken insanlar fırtınasığınaklarına ya da evlerine gönderilmişti.

Shallan bir ara sokağın girişinde oyalandı. Çay acı ama güzeldi. Teshav düşünü-

lürse, büyük ihtimalle içinde onu ayakta ve ayık tutacak bir şeyler olacaktı, kâtipler bu konudakl en iyi çayları bilirdi.

Bir süre insanları izledi, sonra yakınlardaki bir çatıya inen Kaladin'e bir bakış attı. Renarin'den sonra Yeminkapısı'nı çalıştırma sırası ondaydı.

Rüzgârkoşucu, bir gözcü gibi durup şehri inceledi. Artık bunu mu yapacaktı? Her zaman yüksek bir yerlerde mi dikilecekti? Uçuşan cübbeleriyle rüzgâr gibi hareket eden o Kaynaşıkları izlerken ne kadar özendiğini Shallan da görmüştü.

Shallan tanıdık bir ses duyarak ana caddeye baktı. Haberci kızın Shallan'a işaret ederek yol gösterdiği Adolin yürüyerek geliyordu. Nihayet. Haberci kız eğilerek selam verdi, sonra hızla geri karargâha doğru koşturdu.

Adolin yaklaştı ve elini sarışın ve siyah bir paspas gibi saçlarının arasından geçirdi. Yırtık üniforması ve yaralı yüzüne rağmen muhteşem görünüyordu. Belki de sürekli dağınık duran saçların avantajı buydu, her şeye uydurmayı başarıyordu. Gerçi üniformasını nasıl o kadar kirlettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bir kum çuvalıyla mı savaşmıştı?

Onu ara sokağın ağzında kendine doğru çekti, sonra döndü ve Adolin'in kolunu omzuna doladı. "Nereye kayboldun?"

"Babam bütün Thaylen Paredarlarını kontrol etmemi ve ona bildirmemi istedi. Sana bir tahtırevan bırakmıştım."

"Teşekkür ederim," dedi Shallan. "Savaştan sonraki durumu inceliyordum. Bence iyi iş çıkardık. Şehrin sadece yarısı yok oldu, ki bu Kholinar'daki performansımızdan sonra büyük bir gelişme. Eğer böyle gidersek bazı insanlar her şey bittikten sonra hayatta bile kalabilir."

Adolin homurdandı. "Önceye göre daha neşeli görünüyorsun."

"Teshav bana çay içirdi," dedi. "Yakında büyük ihtimalde bulutlardan seker olacağım. Beni güldürme. Sesim bir baltatazısı eniği gibi çıkıyor."

"Shallan..." dedi.

Ona bakmak için döndü, sonra bakışlarını takip etti. Yukarıda Kaladin onların göremedliği bir şeyi incelemek için havaya yükseldi.

"Seni geride bırakmak istememiştim," dedi Shallan. "Üzgünüm. Kaçıp gitmene izin vermemeliydim."

Adolin derin bir nefes aldı, sonra kolunu omuzlarından çekti.

Elime yüzüme bulaştırdım, diye düşündü Shallan anında. *Fırtınababa. İşin içine ettim.*

"Geri çekilmeye karar verdim," dedi Adolin.

"Adolin, yapmak istediğim..."

"Bunu söylemem gerek Shallan. Lütfen." Duruşu dik ve katıydı. "Seni ona bırakacağım."

Shallan gözlerini kırptı. "Beni ona mı bırakacaksın?"

"Sana engel oluyorum," dedi Adolin. "Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Bana üzüldüğün için kendini benimle zaman geçirmeye zorlamanı istemiyorum."

Fırtınalar adına. Şimdi de o eline yüzüne bulaştırıyor! "Hayır," dedi Shallan. "Bir kere bana bir mal gibi davranamazsın. Beni kimin alacağına karar veremezsin."

"Ben öyle..." Adolin bir daha derin bir nefes aldı. "Bak, bu benim için zor Shallan. Doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. Daha da zorlaştırma."

"Benim seçim hakkım yok mu?"

"Sen seçimini zaten yaptın. Ona nasıl baktığını görüyorum."

"Ben bir sanatçıyım Adolin. Güzel bir resim gördüğüm zaman bakarım. Bu onu duvardan indirip odama götürmek istediğim anlamına gelmez."

Kaladin uzaklarda bir çatının üstüne indi, hâlâ başka yöne bakıyordu. Adolin elini ona doğru salladı. "Shallan. Adam uçuyor."

"Ya? Kadınlann arayacaklan özellik bu mu olmalı? *Kibar Hanımın İlişki ve Aile Kılavuzu*'nda böyle mi yazıyor? Bekenah derlemesinde mı? 'Hanımlar, eğer bir adam uçamıyorsa onunla evlenmek imkânsız.' Peki diğer seçeneğin ölümüne yakışıklı, karşılaştığı herkese karşı konumları ne olursa olsun nazik, sanatı hakkında tutkulu ve gerçekten mütevazı ve öz güvenli olsa bile; seni anlasa ve sorunlannı dinleyerek seni saklanmaya değil, kendin olmaya teşvik etse bile; *yakınlannda* olmak bile gömleğini yırtıp en yakın ara sokağa itme ve boğulana kadar öpme isteği uyandırsa bile olmaz mı? Eğer *uçamıyorsa* o iş yatar diyorsun!"

Soluk almak için durdu, nefes nefese kalmıştı.

"Anlattığın... bu adam... ben miyim?" dedi Adolin.

"Sen aptalın birisin." Shallan yırtık ceketini kavradı ve onu kendine çekip öptü, etraflarındaki havada tutkusprenleri oluşuyordu. Öpücüğün sıcaklığı çayın yapabileceğinden çok daha fazlasını başarmıştı. İçinin köpürmesine ve kaynamasına neden oluyordu. Fırtınaışığı güzeldi ama bu... onu bile sönük gösteren bir enerjiydi.

Fırtınalar adına, bu adama âşıktı.

Öpmeyi kestiği zaman Adolin onu kavradı ve kendine çekip sıkıca sarıldı, güçlükle nefes alıyordu.

"Emin... emin misin?" diye sordu. "Ben sadece... Öyle bakma Shallan. Bunu söylemem gerek. Artık dünya tanrılar ve Elçiler'le dolu ve sen de onlardan birisin. Ben ise bir hiç sayılırım. Bu hisse alışkın değilim."

"O zaman bu, büyük ihtimalle hayatında başına gelen en iyi şeydir Adolin Kholinar. Benim dışımda tabii." Ona sokuldu. "Dürüst olmak adına itiraf edeceğim ki, Peçe'nin Kaladin Stormblessed'e yılışmaya eğilimi vardı. Erkekler konusunda zevksiz ama onu yola gelmeye ikna ettim."

"Bu kaygı verici Shallan."

"Bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Onu demek istemedim," dedi Adolin. "Demek istediğim... sensin Shallan. Başka insanlar olman."

"Hepimiz farklı zamanlarda farklı insanlar oluruz. Hatırlamıyor musun?"

"Senin gibi değil."

"Biliyorum," dedi Shallan. "Ama ben... sanırım başka kişiliklere bürünmeyi kestim. Şimdilik üç kişiyiz." Döndü ve Adolin'e gülümsedi, elleri hâlâ beline sarılmıştı. "Sen ne diyorsun peki? Bir yerine üç nişanlı. Böyle bir hayalin düşüncesi bile bazı erkeklerin ağzının suyunu akıtır. Eğer istersen herhangi biri olabilirim."

"Ama sorun da bu Shallan. Ben herhangi birini istemiyorum. Seni istiyorum."

"Çok zor olabilir. Ama sanırım yapabilirim Adolin. Biraz yardımla."

Yüzünde o şapşal sırıtışı belirdi. Fırtınalar adına, saçı içinde *çakıl taşlan* varken nasıl bu kadar iyi görünebiliyordu? "Peki..." dedi. "Boğulana kadar öpmekten bahsetmiştin. Ama karşında duruyorum ve daha nefesim bile..."

Shallan onu bir daha öptü.

◆◆◆

Kaladin, Thaylen Şehri'nin en yüksek çatılarından birine kondu.

Bu zavallı şehir. Önce Dinmezfırtına ve geri dönüşleri. Thaylenliler nasıl yeniden inşa edeceklerini daha yeni çözmeye başlamışlardı ve şimdi de devrilmiş bir heykel gibi yatan fırtınatortusunun cesedine kadar uzanan daha fazla yıkık binayla uğraşmaları gerekiyordu.

Kazanabiliriz, diye düşündü. *Ama her zafer bizi biraz daha yaralıyor.*

Avcunda küçük bir taşı başparmağıyla ovuyordu. Aşağıda ana caddeden çıkan bir ara sokakta uzun kızıl saçlı bir kadın yırtık ve perişan ünİformalı bir adamı öptü. Bazı insanlar yara izlerine rağmen kutlama yapabiliyordu. Kaladin bunu kabul etmişti. Sadece bunu nasıl yapabildiklerini bilmek isterdi.

"Kaladin?" dedi Syl. Etrafında ışıktan bir kurdele şeklinde döndü. "Kendini kötü hissetme. Kelimeler zamanı geldiğinde gelecek. Dert etme lütfen."

"Dert etmiyorum."

Gözlerini kısıp Shallan ile Adolin'e baktı ve kıskanmadığını fark etti. Sıkkın da hissetmiyordu. Asıl hissettiği şey... onaylama mıydı?

"Ha, onlar mı?" dedi Syl. "Eh, senin savaştan kaçmadığını *biliyorum.* Bu eli kaybetmiş olabilirsin ama..."

"Hayır," dedi Kaladin. "O seçimini yapmış. Bunu görüyorsun."

"Görüyor muyum?"

"Görebilmen gerekir." Parmağıyla taşı ovdu. "Ona âşık olduğumu düşünmüyorum Syl. Bir şeyler... hissettim. Onun yakınlarındayken bir hafifleme. Bana birini hatırlatıyor."

"Kim?"

Kaladin avcunu açtı ve Syl de saçları ve elbisesi dalgalanan genç bir kadın şeklini alarak içine kondu. Eğilerek avcundaki taşı inceledi, heyecanlıydı. Syl hâlâ dünyaya karşı hayret ve heyecanla dolarak şok edici derecede masum olabiliyordu.

"Bu güzel bir taş," dedi, tamamen ciddiydi.

"Sağ ol."

"Nereden buldun?"

"Aşağıdaki savaş meydanında. Islatırsan rengi değişiyor. Kahverengi görünüyor ama biraz suyla beyaz, siyah ve gri görebiliyorsan."

"Oooo."

Bir saniye daha taşı incelemesine izin verdi. "O zaman doğru mu?" dedi en sonunda. "Parshmenler. Biz gelmeden önce burası onların diyan, onlann *dünyası* mıydı? Yokelçiler... *biz* miydik?"

Syl başıyla onayladı. "Yok olan Garaz, Kaladin. Duyguları çekiyor ve bırakmıyor. Siz... siz O'nu yanınızda getirdiniz. Ben o zaman yaşamıyordum ama bu gerçeği biliyorum. Siz Şeref'e dönmeden önce sizin ilk tanrınız O'ydu."

Kaladin yavaşça nefesini vererek gözlerini kapattı.

Köprü Dört bu fikrin karşısında zorluk yaşıyordu. Olması gerektiği gibi. Ordudaki başkalannın umurunda değildi ama onun adamlan... onlar biliyordu.

Evini koruyabilirdin. İçindeki insanları savunmak için öldürebilirdin. Ama ya o evi sen çalmışsan? Ya öldürdüklerin sadece kendilerine ait olanı geri almaya çalışıyorsa?

Alethkar'dan gelen raporlar parshmen ordularının kuzeye ilerlediğini, bölgedeki Alethkar ordularının Herdaz'a geçtiğini söylüyordu. Hearthstone'a ne olacaktı? Ailesine? Mutlaka işgalin karşısında babasını Urithiru'ya taşınmaya ikna edebilirdi. Ama sonra ne olacaktı?

İşler çok karmaşıklaşmıştı. İnsanlar binlerce yıldır bu ülkelerde yaşıyorlardı. Yaptıkları ne kadar şerefsizce olursa olsun, eski insanların hareketleri yüzünden ülkelerini teslim etmeleri beklenebilir miydi?

Kiminle savaşacaktı? Kimi savunacaktı?

Koruyucu muydu? İşgalci mi?

Şerefli bir şövalye miydi? Kiralık bir haydut mu?

"Hıyanet," dedi Syl'e. "Her zaman bunun tek bir olay olduğunu düşünmüştüm. Da-

linar'ın görüsündeki gibi bütün şövalyelerin Parelerini bıraktıkları bir gün. Ama gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum."

"Peki... nasıl o zaman?" diye sordu Syl.

"Böyle," dedi Kaladin. Gözlerini kısarak batan güneş ışığının okyanusun üstünde oynayışını izledi. "Görmezden gelemeyecekleri bir şeyi öğrendiler. En sonunda bununla yüzleşmek zorundalardı."

"Yanlış seçimi yaptılar."

Kaladin, taşı cebine attı. "Yeminler algıyla ilgili Syl. Bunu sen de doğruladın. Önemli olan tek şey prensiplerimize uyduğumuzdan emin olup olmadığımız. Eğer bu güveni kaybedersek, ondan sonra zırhı ve silahı bırakmak sadece bir formalite."

"Kal..."

"Ben aynını yapmayacağım," dedi Kaladin. "Köprü Dört'ün geçmişinin bizi eski Parlayanlar'a göre biraz daha anlayışlı yapacağına inanmak istiyorum. Sizi terk etmeyeceğiz. Ama ne *yapacağımızı* çözmek karışık olabilir."

Kaladin binadan aşağı adım attı, sonra şehrin üzerinde geniş bir yay çizecek şekilde kendini Çiviledi. Köprü Dört'ün çoğunluğunun bazlama ve kuma denen baharatlı ezilmiş lavisten oluşan bir akşam yemeğini yediği yerin çatısına indi. Kumanyalarından çok daha iyisini talep edebilirlerdi ama bunun farkındaymış gibi görünmüyorlardı.

Hafifçe parlayan Teft onlardan ayrı duruyordu. Kaladin diğer adamlara elini salladı, sonra çatının kenarında ilerideki okyanusa bakan Teft'e katılmak için yürüdü.

"İşe geri dönmenin zamanı neredeyse geldi," diye belirtti Teft. "Kral Taravangian yaralıları triyaj istasyonlarından Yeminkapısı'na uçurmamızı istiyor. Adamlar sanki çok bir şey yapmışlar gibi yemek molası istediler, fırtına kapasıcalar. Biz buraya gelene kadar sen savaşı kazanmıştın Kal."

"Eğer sen Yeminkapısı'nı çalıştırmasaydın ölmüş olurdum," dedi Kaladin alçak sesle. "Bir şekilde bunu yapacağını biliyordum Teft. Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

"Demek ki benden daha çok biliyormuşsun." Teft içini çekti.

Kaladin elini Teft'in omzuna koydu. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Evet," dedi Teft. "Sanırım biliyorsundur. Ama daha iyi olması gerekmiyor mu? Fırtına kapası yosun arzusunu hâlâ hissediyorum."

"Bizi değiştirmiyor Teft. Hâlâ kimsek oyuz."

"Hay Cehennem!"

Kaladin dönüp diğerlerine baktı. Lopen şu anda kolunu nasıl kaybettiğinin hikâyesiyle Lyn ve Laran'ı etkilemeye çalışıyordu. Bu Kaladin'in duyduğu yedinci versiyondu, her biri farklıydı.

Sakal... diye düşündü Kaladin kaybın acısını saplanan bir bıçak gibi hissederek. *Lopen'le iyi anlaşırlardı.*

"Kolaylaşmıyor Teft," dedi. "Kelimeler'i öğrendikçe daha da zorlaşıyor sanırım. Neyse ki yardım *alıyorsun.* İhtiyaç duyduğumda sen benimleydin. Ben de seninle olacağım."

Teft başıyla onayladı ama sonra eliyle işaret etti. "Peki ya o?"

Kaladin ilk defa Kaya'nın ekibin kalanıyla birlikte olmadığını fark etti. Fırtınaışığı sönmüş iri Boynuzyiyen aşağıdaki tapınaklardan birinin basamaklarında oturuyordu. Pareyayı kucağındaydı. Başı eğikti. Kaladin'in hayatını kurtarmış olsa bile yaptığını bir yemini bozmak olarak gördüğü belliydi.

"Köprüyü birlikte kaldırıyoruz Teft," dedi Kaladin. "Ve birlikte taşıyoruz."

Dalinar Thaylen Şehri'nden hemen ayrılmayı reddetmişti ama Navani'ye taviz vererek Krallyet Semti'ndeki villasına dönmeyi ve dinlenmeyi kabul etmişti. Yolda generallerin toplanması için içerisi boşaltılmış Talenelat tapınağında durdu.

Onlar henüz gelmemişlerdi, bu yüzden Dalinar'ın tek başına kalabileceği kısa bir zamanı vardı, Elçi'ye adanmış rölyeflere bakıyordu. Yukarı çıkıp en azından Azish temsilcisi gelene kadar uyuması gerektiğini biliyordu. Ama Talenelat'Elin'in ordular karşısında dimdik duran bu tasvirlerinde bir şey vardı...

Bu son savaşlarından birinde insanlara karşı savaşmak zorunda kalmış mıydı, diye düşündü Dalinar. *Daha da kötüsü, ne yaptığını hiç düşünmüş müdür? Bu dünyayı almakla hepimizin ne yaptığını?*

Kırılgan bir siluet tapınağın kapısını kararttığında Dalinar hâlâ orada duruyordu. "Hekimlerimi getirdim," dedi Taravangian sesi büyük taş odada yankılanarak. "Şehrin yaralılarına yardım etmeye başladılar bile."

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar.

Taravangian içeri girmedi. Orada durdu ve Dalinar sessizce içini çekene kadar bekledi. "Beni terk ettin," dedi Dalinar. "Bu şehri terk ettin."

"Yenileceğini düşünmüştüm," dedi Taravangian. "Ve bu yüzden kendimi ittifakın kontrolünü ele geçirebileceğim bir konuma yerleştirdim."

Dalinar irkildi. Hâlâ kapının ağzında bir siluet olarak duran yaşlı adama döndü. "Ne yaptın?"

"İttifakın senin hatalarından sonra toparlanabilmesinin tek yolunun kontrolü ele geçirmem olacağını düşündüm. Senin yanında duramazdım dostum. Roshar'ın iyiliği için geri çekildim."

Tartışmalarından sonra bile, Taravangian'ın sorumluluklarını nasıl gördüğünü bilmesine rağmen Dalinar şok olmuştu. Bu vahşi, çıkarcı bir politikaydı.

Taravangian en sonunda kırışık bir eliyle duvar rölyeflerini takip ederek odaya girdi. Dalinar'a katıldı ve birlikte iki taş sütun arasında duran güçlü bir adamın oymasını incelediler, uzun boyluydu, canavarlar ve insanların arasında duruyordu.

"Sen... Jah Keved'in tahtına kazara çıkmadın, değil mi?" diye sordu Dalinar.

Taravangian başını iki yana salladı. Artık Dalinar'a açık oynuyordu. Kafasının yavaş çalıştığını düşündüğün zaman Taravangian'ı görmezden gelmek kolaydı. Ama bir kere gerçeği öğrendiğin zaman diğer gizemler de yerlerine oturmaya başlıyordu.

"Nasıl?" dedi Dalinar.

"Kharbranth'da bir kadın var," dedi Taravangian. "Dova ismini kullanıyor ama biz onun Battah'Elin olduğunu düşünüyoruz. Bir Elçi. Bize Issızlık'ın yaklaştığını söyledi." Dalinar'a baktı. "Kardeşinin ölümüyle hiçbir ilişkim yok. Ama suikastçının yaptığı inanılmaz şeyleri öğrendiğim zaman onu aradım. Yıllar sonra onu buldum ve ona kesin talimatlar verdim..."

◆
◆ ◆

Moash, Kholinar sarayından gelişi fazlasıyla uzun sürmüş gibi gelen bir gecenin karanlığına adım attı.

Saray bahçeleri parshmenlere yer açmak için evlerinden kovulan insanlarla tıklım tıklımdı. Bu sığınmacılardan bazıları şistkabuk bankların aralarına gerdikleri tentelerle sadece birkaç karış yüksekliğinde çok alçak çadırlar yapmışlardı. Onların ve bahçelerdeki bitkilerin etraflarında hayatsprenleri uçuşuyordu.

Moash'ın hedefi bahçenin gerilerindeki karanlıkta oturmuş, kendi kendine kıkırdayan bir adamdı. Gözlerinin rengi karanlıkta kaybolmuş bir deli.

"Beni gördün mü?" diye sordu adam Moash yanında diz çökerken.

"Hayır," dedi Moash ve garip altın bıçağı adamın kamına sapladı. Adam bıçağı sessiz bir homurdanmayla karşıladı, aptal gibi gülümsedi, sonra gözlerini kapattı.

"Gerçekten onlardan biri miydin?" diye sordu Moash. "Yaradan'ın Elçi'si miydin?"

"Miydim, miydim, miydim..." Adam şiddetle titremeye başladı, gözleri kocaman açıldı. "Miydim... hayır. Hayır, bu ölüm ne? *Bu ölüm ne!*"

Büzülmüş şekiller kımıldandı ve daha akıllı olanları kaçarak gitti.

"Beni alıyor!" diye çığlık attı adam, sonra Moash'ın elindeki bıçağa baktı. "O *ne* öyle?"

Adam bir an daha titredi, sonra bir kere kasıldı ve hareketsizleşti. Moash sarı-beyaz bıçağı çekip çıkardığında üzerinden koyu bir duman çıktı ve arkasında kararmış bir yara bıraktı. Kabzasındaki büyük safir hafifçe parıldamaya başladı.

Moash omzunun üzerinden sarayın arkasındaki gece gökyüzünde asılı duran Kaynaşıklara baktı. Bu cinayet onların işlemeye cesaret edemediği bir şeymiş gibi görünüyordu. Neden? Korktukları şey neydi?

Moash bıçağı onlara doğru kaldırdı ama bir tezahürat gelmedi. Uyumaya çalışan insanlardan gelen birkaç mırıltıdan başka kimse suça eşlik etmedi. Bu anın tek tanıkları bu kölelerdi.

Jezrien'in son ölümünün. Yaezir'in. Elçiler'in Kralı Jezerezeh'Elin'in. Efsanelerde ve tarihte yaşamış en yüce insanın.

◆
◆ ◆

Lopen bir kayanın arkasına sıçradı, sonra bir yaprak şeklinde oraya sokulmuş küçük spreni görerek sırıttı. "Buldum seni sefil şey."

Rua huysuz bir oğlanın şeklini aldı, dokuz ya da on yaşında olabilirdi. İsmi Rua'ydı ama Lopen ona genellikle "sefil şey" diyordu.

Rua ışıktan bir kurdele şeklinde havaya fırladı. Köprü Dört Thaylen Şehri'nin Aşağı Semt'inde, duvarların hemen gölgesindeki bazı çadırların yakınlarında duruyordu. Burada devasa bir hekim istasyonunda yaralılarla ilgileniliyordu.

"Lopen!" diye seslendi Teft. "Deli olmayı bırak da gelip yardım et."

"Ben deli değilim!" diye geri bağırdı Lopen. "Harbiden, bu yığının içinde en *az* deli olan benim! Bunu hepiniz biliyorsunuz!"

Teft içini çekti, sonra Peet ve Leyten'e elini salladı. Birlikte dikkatlice en azından iki metrekarelik büyük bir platformu havaya Çiviliediler. Üzeri yaralılarla doluydu. Üç köprücü platformu şehrin yukarı kısmına doğru uçurdu.

Rua Lopen'in omzuna kondu ve genç bir adam şeklini aldı, sonra bir elini köprücülere doğru uzatarak Lopen'in ona öğrettiği hareketi yapmaya çalıştı.

"Güzel," dedi Lopen. "Ama yanlış parmak. I ıh! O da değil. Sersem, o ayağın."

Spren hareketi Lopen'e doğru çevirdi.

"Hah, tamam," dedi Lopen. "Bana eğitimindeki bu büyük ilerlemeye ilham verdiğim için teşekkür edebilirsin, sefil şey. İnsanlar ve hiçbir şeyden oluşmuş küçük şeyler de tabii, bizim Lopen'den sık sık ilham alırlar."

Döndü ve yaralılara ayrılmış bir çadıra girdi, uzak kısmı şehir duvarının güzel parlak bronzdan bir yerine bağlanmıştı. Lopen Thaylenlilerin bunun kıymetini bilmelerini umut etti. Kimin metal duvarı vardı ki? Lopen kendi sarayını inşa ettirdiğinde bir tane koyacaktı. Gerçi Thaylenliler garipti. Bu kadar güneyde soğukta yaşamayı seven insanlar hakkında başka ne denilebilirdi ki? Yerel dil resmen takırdayan dişlerin seslerinden oluşuyordu.

Bu yaralı çadırı Renarin ya da Lift'in iyileştirmesi için fazla sağlıklı ama yine de bir hekimin bakımına ihtiyaç duyduklarına karar verilen insanlarla doluydu. Ölmüyorlardı. *Belki sonra* ölürlerdi. Zaten herkes *belki sonra* ölüyordu, o yüzden bağırsakları kaybolmuş birileriyle ilgilenirken bunları göz ardı etmenin büyük ihtimalle sakıncası yoktu.

İniltiler ve ağlamalar derhâl ölmemenin içlerini fazla rahatlatmadığına işaret ediyordu. Ardentler ellerinden geleni yapıyordu ama gerçek hekimlerin çoğu şehrin yukarılarındaydı. Taravangian'ın kuvvetleri kolay işler bittiği için savaşa katılmaya karar vermişti.

Lopen çantasını kaptı, sonra yeni kaynatılmış sargı bezlerini katlayan Dru'nun yanından geçti. Yüzyıllar sonra bile Elçiler'in onlara dediklerini yapıyorlardı. Kaynatmak çürükşprenlerini öldürüyordu.

Lopen Dru'nun omzunu sıvazladı. İnce Alethi yukarı baktı ve Lopen'e başını salladığında kızarmış gözleri göründü. Bir askeri sevmek kolay değildi ve şimdi Kaladin Alethkar'dan yalnız döndüğüne göre...

Lopen devam etti ve sonunda bir yataktaki yaralı bir adamın yanında oturdu. Thaylenliydi, sarkık kaşları ve kafasına sarılmış bir bandaj vardı. Gözlerini kırpmadan dümdüz ileriye bakıyordu.

"Bir numara görmek ister misin?" diye sordu Lopen askere.

Adam omuz silkti.

Lopen ayağını kaldırdı ve çizmesini adamın yatağının üstüne koydu. Bağcıkları çözülmüştü ve Lopen bir elini arkasına koyarak bağcıkları ustalıkla kavradı ve elinin etrafına doladı, döndürdü, sonra diğer ayağıyla bir ucundan tutarak iyice sıktı. Güzel fiyonklu, mükemmel bir düğüm atmıştı. Simetrikti. Belki bir ardente bunun hakkında bir şiir yazdırabilirdi.

Asker bir tepki vermedi. Lopen geri yaslanıp sessizce tıngırdayan çantasını çekti. "Öyle bakma. Dünyanın sonu değil ya."

Asker başını yana eğdi.

"Yani tamam. *Teknik olarak* öyle olabilir. Ama dünyanın sonu için o kadar da kötü değil, değil mi? Ben her şey bittiği zaman etrafımızdaki havanın bile harbiden eriyeceği ve ızdırapla nefes alır ve yanarak son bir çığlık atarken bir kadın tarafından sevildiğimize dair son anıları düşünerek zehirli ve kıyamet dolu bir çukura batacağımızı düşünmüştüm." Lopen adamın yatağına hafifçe vurdu. "Seni bilmem ama benim ciğerlerim yanmıyor. Hava pek de erimiş gibi görünmüyor. Daha ne kadar kötü olabileceğini düşünürsen, şükredecek çok şeyin var. Bunu hatırla."

"Ben..."Adam gözlerini kırpıştırdı.

"Yani bu sözcükleri tam olarak hatırla. Bunlar görüştüğün kadına söyleyeceğin şeyler. Çok faydalı oluyor." Çantasını karıştırdı ve enkazdan kurtardığı bir şişe Thaylen lavis birasını çıkardı. Rua aşağı inip şişeyi inceleyecek kadar çadırın tepesinde uçuşmayı kesti.

"Bir numara görmek ister misin?" dedi Lopen.

"Bir... bir tane daha mı?" diye sordu adam.

"Normalde kapağı tırnaklarımdan biriyle açardım. Sağlam Herdazlı tırnaklarım var, harbi sert. Seninkiler de çoğu insanınkiler gibi zayıf. O yüzden işte numara."

Lopen bir ellyle pantolonunun paçasını kıvırdı. Şişeyi tepesini üste gelecek şekilde bacağına bastırdı ve sonra hızlı bir fiske atarak kapağını çevirdi. Şişeyi adama doğru kaldırdı.

Adam dirseğin üzerinde biten sağ koluyla şişeye uzandı. Koluna baktı, yüzünü buruşturdu, sonra sol ellyle uzandı.

"Eğer espriye ihtiyacın olursa bende birkaç tane var," dedi Lopen.

Asker sessizce içti, gözleri Kaladin'in hafifçe parlayarak içeri girdiği ve hekimlerin bazılarıyla konuştuğu çadırın önüne doğru kaydı. Büyük ihtimalle onlara işlerini nasıl yapacaklarını anlatıyordu.

"Sen de onlardan birisin," dedi asker. "Parlayan."

"Harbiden," dedi Lopen. "Ama *gerçekten* onlardan değilim. Bir sonraki adımı halletmeye çalışıyorum."

"Bir sonraki adım mı?"

"Uçmak tamam," dedi Lopen. "Ve spren de. Ama daha insanları kurtarma konusunda iyi miyim, bilmiyorum."

Asker içkisine baktı. "Bence... gayet iyi iş çıkarıyorsun."

"O bir bira, insan değil. İkisini karıştırma. Çok utanç verici ama kimseye söylemem."

"Nasıl..." dedi adam. "Nasıl katılabiliriz? Diyorlar ki... iyileştirlyormuş..."

"Evet, boynunun sonundaki kayafilizinin içi dışında her şeyi iyileştirlyor harbiden. Bu da benim için harika. Bu grupta aklı başında olan tek ben varım. Sorun olabllir."

"Neden?"

"Biraz üşütmüş olman gerektiğini söylüyorlar," dedi Lopen birkaç heyecanlı tur attıktan sonra tekrar saklanmak için uçup giden sprenine doğru bakarak. Lopen'ln küçük adamı aramaya gitmesi gerekecekti, oyundan hoşlanmıyor değildi. "O uzun boylu kadını biliyor musun, kralın kız kardeşi? Parekılıcı'nı bile kırabilecek gibi bakan chortana var ya? O diyor ki gücün bir şekilde ruhundan içeri girmesi gerekliymiş. O yüzden ben de bol bol ağlayıp zırlıyor, hayatımın berbatlığından yakınıp duruyorum ama sanırım Fırtınababa yalan söylediğimi biliyor. Bizim Lopen olduğun zaman üzgün olmak zor."

"Ben sağlam değilim," dedi adam sessizce.

"Güzel, güzel! Daha bir Thaylenlimiz yok ve son zamanlarda her şeyden birer tane toplamaya çalışıyoruz. Bir parshmenimiz bile var!"

"Sadece merakımdan soruyorum," dedi adam içkisinden bir yudum alarak.

"Tabii. Sor. Bizimle takıl. Lyn'in işine yaramıştı. Ama Kelimeler'i söylemen gerek."

"Ne kelimesi?"

" 'Ölümden önce yaşam, zaaftan önce güç, yemekten önce yolculuk.' O kolay olanı. Zor olanı, 'Kendini koruyamayanları ben koruyacağım,' ve..."

Ani bir soğuk patlaması Lopen'i çarptı ve odadaki mücevherler titredi, sonra söndüler. Lopen'in etrafındaki taşların üzerindeki buzdan bir sembol oluştu, yataklann altında kalıyordu. Rüzgârkoşucuların antik sembolüydü.

"Ne?" Lopen ayağa kalktı. *"Ne? Şimdi mi?"*

Uzaklardan bir gümbürtü duydu, gök gürültüsü gibiydi.

"ŞİMDİ Mİ?" dedi Lopen yumruğunu gökyüzüne doğru sallayarak. "Bunu dramatik bir an için saklıyordum seni penhito! Niye daha önce dinlemedin? Harbl harbi ölmek üzere filandık."

Çok net ama çok uzak bir ses duydu.

TAM OLARAK HAZIR DEĞİLDİN.

"Fırtına kapsın seni!" Lopen gökyüzüne doğru iki elle birden kaba bir hareket yaptı, uzun bir süredir ilk defa düzgünce yapabilmek için beklediği bir şeydi. Rua da ona katılıp aynı hareketi yaptı, sonra ağırlık katmak için fazladan iki kol daha çıkardı.

"Güzel," dedi Lopen. "Hey gancho! Ben artık bir Parlayan Şövalye'yim, bu yüzden bana iltifat etmeye başlayabilirsin." Kaladin farkına bile varmış gibi görünmüyordu. "Bir dakika," dedi Lopen tek kollu askere ve Kaladin'in bir haberciyle konuştuğu yere doğru uzun adımlarla yürüdü.

"Emin misin?" dedi Kaladin katibe. "Dalinar bunu biliyor mu?"

"Beni o gönderdi komutanım," dedi kadın. "Bu uzakalemin söyledlğl yerl gösteren bir harita."

"Gancho," dedi Lopen. "Hey, sen..."

"Tebrikler, Lopen, aferin. Ben dönene kadar Teft'ten sonra komuta sende."

Kaladin çadırdan dışarı fırladı ve kendini göğe Çivileyerek uçup gittl, çadırın ön kanatları gidişinin rüzgârıyla hışırdadı.

Lopen ellerini beline koydu. Rua kafasının üstüne kondu, sonra keyifli bir öfkeyle haykırarak Kaladin'e doğru iki eliyle kaba bir hareket yaptı.

"Fazla eskitme sefil şey," dedi Lopen.

◆◆◆

"Hadi," dedi Ash, Taln'ın elini tutup onu son birkaç basamaktan yukarı çekerken.

Taln boş gözlerle bakıyordu.

"Taln," diye fısıldadı. *"Lütfen."*

Zihin açıklığının son kırıntıları da sönüp gitmişti. Bir zamanlar başka insanlar ölürken hiçbir şey onu savaş meydanından uzak tutamazdı. Bugün ise savaş sırasında saklanmış ve ağlamıştı. Şimdi de bir akılsız gibi Ash'i takip ediyordu.

Talenel'Elin de diğerleri gibi yitmişti.

İshar, diye düşündü Ash. *Ishar ne yapılacağını bilir.* Gözyaşlarını tutmak için çabaladı, onun solup gidişini izlemek güneşin batışını izlemek gibiydi. Bütün bu yıllar boyunca Ash ummuştu ki belki... belki...

Ne ummuştu? Taln'ın onları affedebileceğini mi?

Yakınlarda birileri onun adıyla lanet okudu ve Ash adamı tokatlamak istedi. *Bizi anmayın. Resimlerimizi çizmeyin. Heykellerimize tapınmayın.* Hepsini yok edecekti. Her tasviri mahvedecekti. Her...

Ash nefes alıp verdi, sonra bir daha elinden tuttuğu Taln'ı çekerek onu şehirden kaçan diğer sığınmacılarla sıraya soktu. Şu anda Yeminkapısı'nın fazla çalışmasına engel olmak için sadece yabancıların çıkmasına izin veriliyordu. Ten renklerinin göze batmayacağı Azir'e geri dönecekti.

Onlara nasıl bir hediye vermişsiniz, demişti Taln. *Bir kez olsun Issızlıklar'ın arasında toparlanacak zaman. Gelişmek için zaman...*

Ah Taln. Ash'ten nefret etse olmaz mıydı? Onun...

İçinde bir şeyler *yırtılırken* Ash olduğu yerde durdu.

Ah Tanrım. Ah Adonalsium!

Bu neydi? *Bu neydi?*

Taln inledi ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Ash tökezledi, sonra dizlerinin üstüne düştü. Kollarını kendine dolayarak titredi. Bu acı değildi. Çok, çok daha kötü bir şeydi. Bir kayıp, içinde açılan bir delik, ruhunun bir parçasının kesilip koparılması.

"Bayan?" dedi bir asker koşarak yaklaşarak. "Bayan, iyi misiniz? Hey, hekimlerden birini getirin! Bayan, sorun nedir?"

"Onu... onu bir şekilde öldürdüler..."

"Kimi?"

Gözyaşlarının bulandırdığı gözlerini yukarı çevirip adama baktı. Bu diğer ölümler gibi değildi. Bu korkunç bir şeydi. Ash hissedemiyordu.

Jezrien'in ruhuna bir şey yapmışlardı.

"Babam öldü," dedi Ash.

Sığınmacılar arasında karışıklığa sebep olmuşlardı ve bir kişi ilerideki kâtip grubundan ayırdı. Koyu morlar içinde bir kadın. Karadiken'in yeğeniydi. Ash'e, sonra Taln'a, sonra da elinde tuttuğu bir kâğıt parçasına baktı. Üstünde ikisinin şok edici derecede isabetli çizimleri vardı. İkonografik tasvirleri değil, gerçek çizimleriydi. Kim... neden?

Bu onun çizim tarzı, diye fark etti Ash'in bir parçası. *Midius neden resimlerimizi dağıtıyor?*

Yırtılma duygusu nihayet sona erdi. O kadar aniydi ki binlerce yıldan beri ilk defa Ash bilincini yitirdi.

Evet, yolculuğuma yalnız başladım ve yalnız bitirdim.
Ama bu yalnız yürüdüğüm anlamına gelmez.

Kralların Yolu, son not

Kaladin çalkalanan okyanus boyunca uçtu. Dalinar onu Fırtınaışığı'yla iyice doldurabilecek gücü bulabilmişti, gerçi bunu yapmanın çok yorucu olduğu belliydi.

Kaladin bunu bir gece uyumak için mola verdiği Kharbranth'a ulaşmak için kullanmıştı. Fırtınaışığı bile bedeni belli bir yere kadar zorlayabilirdi. Sonraki gün uzun bir uçuştan sonra Tarat Denizi'ne ulaşmıştı.

Şimdi ise Kharbranth'daki kraliyet hazinesinden ödünç alınmış mücevherleri kullanarak uçuyordu. Alethkar'ın kıyısı boyunca şehirlerin hâlâ parshmen işgaline karşı direndiği çeşitli yerlerden dumanlar yükseliyordu. Kaladin'in haritası parmaklarında titreşti ve katibin onun için resmini çizdiği kaya oluşumlarını bulmak için kıyıyı izledi.

Bulduğu zaman güvenle geri dönmeye yetecek kadar Fırtınaışığı'nın kalmayacağından endişelenmeye başlamıştı. Talimatlardaki gibi yere indi ve Harap Ovalar'ı hatırlatan soğuk ve kayalık arazilerden yürüdü.

Kurumuş bir dere yatağından giderek taşlardaki bir mağaranın yanında büzüşmüş küçük bir sığınmacı grubu buldu. Çok küçük bir ateş havaya duman yayıyor ve kahverengi pelerinler giyen on kişiyi aydınlatıyordu. Arayışı boyunca yanlarından geçtiği pek çokları gibi ilginç bir yönleri yoktu. Ayırt edici tek özellikleri kampın önündeki iki direğin arasına asılmış tenteye çizdikleri küçük bir semboldü.

Köprü Dört'ün sembolü.

Şekillerin ikisi ateşin başından kalkarak kapüşonlarını indirdiler. Biri uzun boylu ve ince, diğeri de şakaklarındaki gümüş saçlarla kısa boylu ve kavgacı iki adam.

Drehy ve Skar.

Kaladin'e keskin birer selam verdiler. Drehy'nin yüzünde eski kesikler vardı ve Skar da haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Dövmelerini kapatmak için alınlarını külle kaplamışlardı, daha basit zamanlarda işe yaramayacak bir hareketti. Kaçak köleler olduklarını açıkça belli ediyordu.

Syl neşeyle dolu bir kahkaha atarak onlara doğru fırladı ve tepkilerine bakılırsa onu görmelerine izin vermişti. Arkalarında Shallan'ın üç hizmetkârı pelerinlerin altından çıktı. Kaladin diğerlerini tanımıyordu ama içlerinden biri buldukları hâlâ uzakalemi olan tüccar olmalıydı.

"Kal," dedi Skar Kaladin sırtına bir şaplak atarken. "Uzakalemle bahsetmediğimiz bir şey var."

Drehy ateşe geri dönüp oradaki şekillerden birini alırken Kaladin kaşlarını çattı. Bir çocuk muydu? Paçavralar içindeydi. Evet, korkmuş küçük bir oğlandı, üç ya da dört yaşındaydı, dudakları çatlamış, gözleri korku doluydu.

Elhokar'ın oğlu.

"Kendilerini koruyamayanları biz koruyacağız," dedi Drehy.

◆◆◆

Taravangian bugünkü bulmacaların ilk sayfasını çözememişti.

Fırtınabekçisi Dukar kâğıdı aldı ve gözden geçirdi. Başını iki yana salladı. Bugün aptaldı.

Taravangian sandalyesinde arkasına yaslandı, Urithiru'daydı. Aklını gittikçe daha sık kaybediyordu. Belki sadece ona öyle geliyordu.

Thaylen Ovası Savaşı'nın üzerinden sekiz gün geçmişti. Dalinar'ın bir daha ona güveneceğinden emin değildi ama ona biraz gerçek vermek hesaplanmış bir riskti. Şu an için Taravangian hâlâ ittifakın bir parçasıydı. Bu iyi bir şeydi, o... şey olsa bile...

Fırtınalar adına. Beynindeki pusun içinde düşünmeye çalışmak... zahmetliydi.

"Bugün zihni zayıf," diye ilan etti Dukar Taravangian'ın kalın kollu koruması Mrall'a. "Toplum içine çıkabilir ama önemli idari kararları almamalı. Diyagram'a yapacağı yorumlara güvenemeyiz."

"Vargo?" diye sordu Adrotagia. "Günü nasıl geçirmek istersin? Veden bahçelerine ne dersin?"

Taravangian gözlerini açtı ve sadık arkadaşlarına baktı. Dukar ve Mrall. Şimdi bu kadar yaşlanmış görünen Adrotagia. O da Taravangian gibi hissederek aynaya her baktığında şok oluyor, günlerin nereye gittiğini merak ediyor muydu? Gençliklerinde dünyayı fethetmeyi istemişlerdi.

Ya da kurtarmayı.

"Majesteleri?" dedi Adrotagia.

Ha. Doğru. Aklı bazen başka yerlere gidiyordu. "Dinmezfırtına geçene kadar bir şey yapamayız. Doğru mu?"

Adrotagia başıyla onaylayarak hesaplamalarını uzattı. "Neredeyse geldi." İnsanlar savaştan sonraki sekiz günü Dinmezfırtına'nın sonunda dinmiş olabileceğini boş yere umarak geçirmişlerdi. "Bir önceki döngüsünde olduğu kadar güçlü değil ama *geliyor*. Şimdiden Azir'e ulaştı ve bir saat içinde Urithiru'yu da vuracaktır."

"O zaman bekleyelim."

Adrotagia Kharbranth'daki torunlarından gelen birkaç mektup verdi. Gerçi sözcüklerinden bazılarını çıkarması daha uzun sürüyordu ama aklını yitirdiği zamanlarda bile okuyabiliyordu. Gvori tüm âlimleri için Palanaeum'a kalıcı erişimi olan Fırtınalar Okulu'na kabul edilmişti. Ortanca torunu Karavaniga bir himayeye alınmıştı ve Taravangian'a üçünün bir resmini çizmişti. Küçük Ruli aralık dişli bir gülümsemeyle ortada sırıtıyordu. Ona çiçekler çizmişti.

Taravangian okumayı bitirirken yanağındaki gözyaşlarına dokundu. Üçü de Diyagram hakkında bir şey bilmiyordu ve bunu bu şekilde tutmaya kararlıydı.

Adrotagia ve Dukar odanın köşesinde sessizce konuşuyorlardı, Diyagram'ın bazı

kısımları akıllarını karıştırmıştı. Taravangian'ın alnını yoklayan oda hizmetçisi Maben'i görmezden geliyorlardı, son zamanlarda öksürmeye başlamıştı.

Ne kadar aptal olabiliyoruz, diye düşündü Taravangian parmaklarını çiçek çizimlerinin üstüne koyarak. *Hiçbir zaman sandığımız kadar çok şey bilmiyoruz. Belki bu açıdan zeki olan ben, her zaman aslında daha aptal olandım.*

Dinmezfırtına'nın geldiğini sadece Adrotagia'nın saatinden gelen bir *çın* sesinden anladı, Navani Kholin tarafından hediye edilmiş muhteşem küçüklükte bir cihazdı.

"Diyagram fazla sıklıkla yanlış çıktı," dedi Mrall Adrotagia ve Dukar'a. "Dalinar Kholin'in baskı uygulanırsa düşeceğini ve düşmanın şampiyonu olacağını öngörmüştü."

"Belki de Graves haklıydı," dedi Dukar endişeyle ellerini ovuşturarak. Dinmezfırtına'nın bu kadar yükseğe çıkmamasına rağmen kepenklerini çektikleri pencereye baktı. "Karadiken bir müttefik olabilirdi. Diyagram bunu demek istiyordu."

"Hayır," dedi Taravangian. "Demek istediği o değildi."

Ona baktılar. "Vargo?" dedi Adrotagia.

Açıklayacak bir argüman bulmaya çalıştı ama bu bir bardak yağı avcunun içinde tutmaya çalışmak gibiydi.

"Tehlikeli bir konumdayız," dedi Dukar. "Majesteleri Dalinar'a çok fazla bilgi verdi. Artık izleniyor olacağız."

...aç...

"Dalinar'ın Diyagram'dan haberi yok," diye karşılık verdi Adrotagia. "Ya şarkıcıları Urithiru'ya bizim getirdiğimizden. Sadece suikastçıyı Kharbranth'ın kontrol ettiği ve bizi buna sevk edenin de Elçi'nin deliliği olduğunu düşünüyor. Hâlâ iyi durumdayız."

Pencereyi... aç... Diğerlerinin hiçbiri sesi duymadı.

"Diyagram fazla kusurlu olmaya başladı," diye ısrar etti Mrall. Bir âlim olmasa da planlara ortak oldu. "Koşullarından çok saptık. Planımızın değişmesi gerek."

"Artık çok geç," dedi Adrotagia. "Yüzleşme yakında gerçekleşecek."

AÇ HADİ.

Taravangian titreyerek sandalyesinden kalktı. Adrotagia haklıydı. Diyagram'ın öngördüğü yüzleşme yakında gerçekleşecekti.

Onun bile düşündüğünden daha yakında.

"Diyagram'a güvenmeliyiz," diye fısıldadı Taravangian yanlarından geçerken. "Ne yapılması gerektiğini bilen hâlime güvenmeliyiz. İnançlı olmalıyız."

Adrotagia başını iki yana salladı. İçlerinden biri "inanç" gibi sözcükler kullandığında hoşuna gitmiyordu. Taravangian bunu hatırlamaya çalışırdı ve zeki olduğu zamanlarda hatırlardı da.

Fırtınalar götürsün seni Gecegözcüsü, diye düşündü. *Garaz'ın zaferi seni de öldürecek. Beni lanetlemeden sadece nimet veremez miydin?*

Halkını kurtarmak için güç istemişti. Merhamet ve zekâ için yalvarmış, onları almıştı. Sadece hiçbir zaman aynı anda kullanamıyordu.

Pencerenin kepenklerine dokundu.

"Vargo?" diye sordu Adrotagia. "İçeriyi havalandıracak mısın?"

"Hayır, maalesef. Başka bir şey."

Kepenkleri açtı.

Ve bir anda sonsuz ışıktan bir yerdeydi.

Altındaki zemin parlıyor ve yakınından erimiş altın ve turuncu renginde bir şeylerin aktığı nehirler geçiyordu. Garaz, Taravangian'a Shin gözleri ve bir asası olan altı metre boyunda bir insan olarak göründü. Sakalı Taravangian'ınki gibi ince değildi ama gür de değildi. Neredeyse bir ardentin sakalına benziyordu.

"Bir bakalım," dedi Garaz. "Taravangian'dı, değil mi?" Sanki Taravangian'ı ilk defa

görüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Küçük adam. Bize neden yazdın? Neden Dalgabağlayanının Yeminkapısı'nın kilidini açmasına ve ordulanmızın Urithiru'ya saldırmalanna izin verdin?"

"Sadece sana hizmet etmek istiyorum Yüce Tann," dedi Taravangian dizlerinin üstüne çökerek.

"Kendini alçaltma," dedi tanrı gülerek. "Bir dalkavuk olmadığını görebiliyorum ve öyleymiş gibi görünme numaralarına da kanmayacağım."

Taravangian derin bir nefes aldı ama dizlerinin üstünde kaldı. Garaz onunla görüşmek için o günü mü bulmuştu? "Bugün iyi değilim Yüce Tanrı. Ben... ee... zayıfım ve sağlığım kötü. Sizinle iyi olduğum zaman tekrar görüşebilir miyim?"

"Zavallı adam!" dedi Garaz.

Taravangian'ın arkasındaki altın zeminden bir sandalye çıktı ve Garaz ona doğru bir adım attığında birden daha küçük, normal insan boyutundaydı. Taravangian'ı nazikçe kaldırdı ve sandalyeye oturttu. "İşte. Böyle daha iyi değil mi?"

"Evet... teşekkür ederim." Taravangian'ın alnı kırıştı. Bu konuşmanın böyle bir şekilde gideceğini hayal etmemişti.

"Şimdi," dedi Garaz asasını hafifçe Taravangian'ın omzuna dayayarak. "Seninle hiç kendini iyi hissettiğin bir zamanda görüşeceğimi düşünüyor musun?"

"Ben..."

"Bugünü hastalığın nedeniyle özellikle seçtiğimin farkında değil misin Taravangian? Benimle gerçekten güçlü bir konumdayken pazarlık yapabileceğine inanıyor musun?"

Taravangian dudaklarını yaladı. "Hayır."

"Güzel, güzel. Birbirimizi anlıyoruz. Şimdi, sen ne yapıyordun..." Bir adım yana gitti ve üzerinde bir kitap duran altından bir kaide belirdi. Diyagram. Garaz sayfalarını çevirmeye başladı ve altından manzara değişerek kaliteli ahşaptan mobilyaların olduğu bir yatak odasına dönüştü. Taravangian burayı zemininden tavanına, yatağın başlığına kadar her yer yüzeyi kaplayan karalanmış yazılardan tanımıştı.

"Taravangian!" dedi Garaz. "Bu fevkalade!" Duvarlar ve eşyalar silikleşerek geride havada asılı kalan ve altın rengiyle parıldamaya başlayan sözcükleri bıraktı. "Bunları Talih'e ya da Ruhsal Âlem'e erişimin olmadan mı yaptın? Gerçekten inanılmaz."

"Te-teşekkür ederim."

"Gel, sana ne kadar görebildiğimi göstereyim."

Taravangian'ın Diyagram'a yazdığı kelimelerden dışarıya doğru altın sözcükler patladı. Milyonlarca ve milyonlarca sözcük havada yanarak sonsuza kadar uzandılar. Her biri Taravangian'ın yazdıklarının tek bir küçük parçasını alıyor ve ciltler dolusu yazıyla genişletiyordu.

Bir an için sonsuzluğu gören Taravangian'ın nefesi kesildi.

Garaz Taravangian'ın bir şifonyerin kenarına yazdığı sözcükleri inceliyordu. "Anlıyorum. Alethkar'ı ele geçirmek mi? Cüretkâr plan, cüretkâr plan. Ama neden beni Urithiru'ya saldırmaya davet ettin?"

"Biz..."

"Gerek yok! Gördüm. Karadiken'in düşerek sana rakip olamayacağından emin olmak için Thaylen Şehri'ni feda ediyorsun. Bana bir teklif sunuyorsun ve işe yaradığı belli." Garaz ona döndü ve gülümsedi. Bilmiş, öz güvenli bir gülümseme.

Benimle gerçekten güçlü bir konumdayken pazarlık yapabileceğine inanıyor musun?

Bütün o yazılar Taravangian'ın üzerinde yükselerek manzaranın önünü milyonlarca sözcükle kapattı. Daha zeki bir Taravanglan okumayı denerdi ama bu aptal hâlinin

sadece gözü korkmuştu. Bu onun... kendi iyiliği için olabilir miydi? Bu yazılan okumak onu tüketirdi. İçlerinde kaybolurdu.

Torunlarım, diye düşündü. *Kharbranth halkı. Dünyanın iyi insanları.* Hepsine neler olabileceğinin düşüncesiyle titredi.

Birilerinin zor kararları vermesi gerekiyordu. Garaz Diyagram'ın başka bir kısmını incelerken altın sandalyesinden indi. Orada. Yatağın durduğu yerin arkasında. Sözcüklerin bir kısmı solarak altın renginden kararmıştı. Neydi o? Taravangian yaklaştıkça duvarındaki bu noktadan başlayan sözcüklerin sonsuza kadar karanlık olduklarını gördü. Sanki burada bir şey olmuştu. Garaz'ın görüşünde bir dalgalanma...

Kökünde bir isim. Renarin Kholin.

"Dalinar'ın Miraç'a ulaşamaması gerekirdi," dedi Garaz Taravangian'ın arkasından yaklaşarak.

"Bana ihtiyacın var," diye fısıldadı Taravangian.

"Kimseye ihtiyacım yok."

Taravangian başını kaldırdı ve orada önünde parlayan bir dizi sözcük gördü. Geçmişteki kendinden gelen bir mesaj. İnanılmazdı! Bir şekilde bunu bile öngörmüş olabilir miydi?

Teşekkür ederim.

Yüksek sesle okudu. "Bir savaşçılar düellosunu kabul ettin. Bu çarpışmanın olmasını engellemek için geri çekilmeli ve Dalinar Kholin'le bir daha yüz yüze gelmemelisin. Yoksa seni savaşmaya zorlayabilir. Bu da işini ajanlarının yapmasına izin vermek zorunda olduğun anlamına geliyor. Bana ihtiyacın var."

Garaz yanında durarak Taravangian'ın okuduğu sözcükleri fark etti. Sonra Taravangian'ın yanaklarındaki gözyaşlarına bakarak kaşlarını çattı.

"Tutkun seni yüceltiyor," dedi Garaz. "Karşılık olarak istediğin ne?"

"Yönettiğim insanları korumak."

"Sevgili Taravangian, planladığın şeyi görebildiğimi düşünmüyor musun?" Garaz bir zamanlar tavanın olduğu yerdeki yazıyı işaret etti. "Bütün insanların kralı olmaya çalışacaksın ve sonra benim de hepsini korumam gerekecek. Hayır. Eğer bana yardım edersen aileni kurtarırım. Sana iki nesil yakınlığı olan herkesi."

"Yeterli değil."

"O zaman anlaşma yok."

Her taraflannda sözcükler solmaya başladı. Taravangian'ı yalnız bırakıyorlardı. Yalnız ve aptal. Gözlerini kırpıştırarak kenarlarındaki yaşları akıttı. "Kharbranth," dedi. "Sadece Kharbranth'ı koru. Diğer bütün ulusları yok edebilirsin. Sadece benim şehrimi bırak. Sana bunun için yalvarıyorum."

Dünya kaybedilmiş, insanoğlunun kaderi mühürlenmişti.

Çok daha fazlasını korumayı planlamışlardı. Ama... ne kadar az şey bildiklerini şimdi görüyordu. Fırtınalann önünde bir şehir. Diğerlerinin kurban edilmesi gerekse bile korunacak bir tek ülke.

"Kharbranth," dedi Garaz. "Şehrin kendisi ve orada doğmuş olan tüm insanlar ile eşleri. Bağışlayacaklarım bu kadar. Bunu kabul ediyor musun?"

"Bir... sözleşme yazmalı mıyız?"

"Sözüm senettir. Ben Şeref'in verdiği sözü asgari şekilde yerine getirmeye çalışan aciz sprenlerinden değilim. Eğer benimle bir anlaşma yaparsan buna sadece sözde değil, özde sadık kalınm."

Başka ne yapabilirdi ki? "Bu anlaşmayı kabul ediyorum," diye fısıldadı Taravangian. "Halkımın korunması karşılığında Diyagram sana hizmet edecek. Ama seni uyarayım. Suikastçı, Dalinar Kholin'e katıldı. Onunla olan bağlantımı açıklamak zorunda kaldım."

"Biliyorum," dedi Garaz. "Hâlâ işe yararsın. İlk önce o kadar kurnazca çaldığın o Şerefkılıcı'na ihtiyacım olacak. Sonra benim için Alethilerin bu kule hakkında neler keşfettiğini öğreneceksin..."

Shallan'ın nefesini bırakarak Fırtınaışığı'yla sadece Dalinar ile bir araya geldikleri zaman mümkün olan bir illüzyon şekillendirdi. Dönen sis bukleleri okyanuslar ve tepeler oluşturmak için yayıldı, bütün Roshar kıtası canlı renklerden bir kütleydi.

Yüceprensler Aladar ve Hatham generalleri ve kâtiplerine bel hizasına asılı duran ve büyük odayı dolduran haritanın etrafından dolaşmaları için işaret etti. Dalinar hepsinin tam ortasında, Urithiru'nun yakınlarındaki dağların arasında duruyordu, illüzyon üniformasına değdiği yerlerde dalgalanıyor ve dağılıyordu.

Adolin kollarını arkadan Shallan'a doladı. "Çok güzel görünüyor."

"*Sen* çok güzel görünüyorsun," diye karşılık verdi Shallan.

"Sen çok *güzelsin.*"

"Sadece burada olduğun için. Sen olmazsan solarım."

Berrakhanım Teshav yakınlarında duruyordu ve kadın normalde katı bir profesyonellik havasını korusa da Shallan gözlerini devirdiğini fark ettiğini düşündü. Aman, Teshav o kadar yaşlıydı ki değil aşk, büyük ihtimalle bazı günlerde *nefes almanın* bile nasıl bir şey olduğunu unutuyordu.

Adolin Shallan'ın başını döndürüyordu. Sıcaklığı bu kadar yakınındayken harita illüzyonunu korumakta güçlük çekiyordu. Şapşal hissediyordu, nişanlanalı aylar olmuştu ve onun yanında olmaya o kadar alışkındı. Ama yine de bir şeyler değişmişti. İnanılmaz bir şeyler.

Nihayet zaman gelmişti. Düğünün tarihine sadece bir hafta kalmıştı, Alethiler bir şeyi bir kere kafalarına koydukları zaman yapıyorlardı. Eh, bu iyi bir şeydi. Shallan bir ilişkide yeminler olmadan fazla ileri gitmeyi istemezdi ve fırtınalar adına, bir hafta bile kulağına sonsuzluk gibi gelmeye başlamıştı.

Hâlâ Adolin'e açıklaması gereken bazı şeyler vardı. En önemlisi de Hayaletkanlar hakkındaki karmaşanın tamamı. Son zamanlarda bunu görmezden gelmekte iyi iş çıkarmıştı ama nihayet bu konuda konuşabileceği birilerinin olması onu rahatlatıyordu. Peçe açıklayabilirdi, Adolin ona alışmaya başlamıştı, gerçi Peçe'ye yakınlık göstermiyordu. Ona bir içki arkadaşıymış gibi davranıyordu ki aslında bu ikisi için de işe yarıyor gibiydi.

Dalinar illüzyonun içinde yürüyerek elini İri, Rira ve Babathamam'ın üzerine tuttu. "Haritanın bu kısmını yanan altın rengine çevir."

Shallan'ın ona söylediğini anlaması bir an sürdü. Aptal Adolin ve aptal kolları. Aptal güçlü ama nazik kolları tam göğüslerinin altından bastırarak...

Tamam. Tamam. İllüzyon.

Dalinar'ın emrettiği gibi yaptı, kâtipler ve generallerin ona ve Adolin'e üstüne bastıra bastıra bakmamaları onu eğlendiriyordu. Bazılan Adolin'in duygularını fazla belli etmesine sebep olan Batılı tarafı hakkında fısıldaşıyordu. Alethiler çoğu durumda onun karışık soyunu umursarmış gibi görünmüyordu, kibirli bir halktı ve Adolin'in saçlarını hâkimiyet altına alınarak kendi daha üstün kültürlerine katılmış başka halkların bir işareti olarak görüyorlardı. Ama her zaman onların davranması gerektiğini düşündükleri şekilde davranmadığında bahane de *arıyorlardı*.

Uzakalemle gelen raporlara göre Kaynaşıkların desteklediği İri harekete geçerek, nesillerdir göz koyduğu Safgöl'ü çevreleyen küçük krallıkların çoğunu ele geçirmişti. Bu düşmanın toplamda üç Yeminkapısı'nı aldığı anlamına geliyordu. Dalinar'ın isteği üzerine Shallan bu krallıkları haritada canlı bir altın rengine boyadı.

Azir ve tebaalarını Azish kâtiplerin krallıkları arasındaki ittifakın simgesi olarak seçtikleri mavi ve bordo desenle boyadı. Azir imparatoru müzakerelerin devam etmesini kabul etmişti, ittifaka tam olarak katılmış değillerdi. Dalinar'ın ordularını kontrol edebileceğine dair garanti istiyorlardı.

Dalinar'ın isteğiyle haritayı renklerle boyamaya devam etti. Marat ve etrafı altın rengi oldu, maalesef Alethkar da. Shinovar ve Tukar gibi daha taraf seçmemiş ülkeler yeşerdi. Sonuç kıtanın iç karartıcı bir görüntüsüydü, çok azı ittifaklarının rengine boyalıydı.

Generaller taktik konuşmaya başladılar. Jah Keved ile Safgöl arasında uzanan geniş ülke Tu Bayla'yı işgal etmek istiyorlardı. Argümanları eğer düşman orayı alırsa ittifakı ikiye böleceğiydi. Yeminkapıları başkentlere çabuk erişim sağlıyordu ama pek çok şehir güç merkezlerinden uzaktı.

Dalinar odada yürüyerek arkasından takip eden bir dalgalanma oluşturdu. Adolin ve Shallan'ın Herdaz'ın yanında durdukları yere geldi. Ve Alethkar'ın.

"Bana Kholinar'ı göster," dedi alçak bir sesle.

"Öyle olmuyor Berrakbey," dedi Shallan. "Öncelikle bir çizim yapmam lazım ve..."

Dalinar omzuna dokundu ve zihnine bir düşünce girdi. Başka bir desen.

"Bu Fırtınababa'nın gördüğü," dedi Dalinar. "Net değil, bu yüzden ayrıntılara güvenemeyiz ama bize bir izlenim vermesi gerekir. Lütfen."

Shallan döndü ve elini duvara doğru sallayarak Fırtınaışığı'yla boyadı. İllüzyon oluştuğu zaman odanın o tarafı kaybolmuş gibi göründü, sanki gökyüzündeki bir balkondan aşağıdaki Kholinar'a bakıyorlardı.

Onlara en yakın kapı hâlâ kırıktı ve içerideki yıkılmış binalar görünüyordu ama bunları temizlemekte bazı ilerlemeler kaydedilmişti. Parshmenler sokaklarda yürüyor ve duvarın yıkık olmayan kısımlarında devriye geziyorlardı. Arkalarında uzanan kıyafetleriyle Kaynaşıklar havada uçuyordu. Binaların çatılarında siyah üzerinde kırmızı çizgili bayraklar dalgalanıyordu. Yabancı bir semboldü.

"Kaladin yok etmeye değil, fethetmeye geldiklerini söylemişti," dedi Adolin.

"Dünyalarını geri istiyorlar," dedi Shallan ona yaslanarak, vücudunun ona dayandığını hissetmek istiyordu. "Onlara... ele geçirdikleri yerleri bırakamaz mıyız?"

"Hayır," dedi Dalinar. "Garaz düşmana önderlik ettiği sürece bizi bu dünyadan süpürmeye ve biz ortadan kaldırarak bir daha başka Issızlık olmamasını garantilemeye çalışacaklar."

Üçü şehre tepeden bakan bir uçurumun üstünde duruyor gibilerdi. Dışarıda insanlar çalışıyor, ekim için hazırlanıyordu. Açıkgöz malikânelerinin işgale karşı direnmeye çalıştığı yerlerden kıvrılan dumanlar yükseliyordu. Görüntüler Shallan'ı huzursuz ediyordu Adolin ve Dalinar'ın nasıl hissettiklerini ancak hayal edebiliyordu. Thaylenah'yı korumuşlar ama kendi vatanlarını kaybetmişlerdi.

"Aramızda bir hain var," dedi Dalinar alçak sesle. "Birileri Şerefkılıcı'nı almak için Köprü Dört'e özellikle saldırdı, çünkü Yeminkapısı'nı açmak ve düşmanı içeri almak için ona ihtiyaçları vardı."

"Ya da taraf değiştiren bir Parlayan tarafından açıldılar," dedi Shallan alçak bir sesle.

İmkânsız bir şekilde Beyazlı Suikastçı onlara katılmıştı. Odanın dışında oturuyor, Dalinar'ın yeni koruması olarak kapıyı koruyordu. Dürüstçe ve endişe duymadan Semadeşenler Tarikatı'nın büyük kısmının Garaz'a hizmet etmeyi seçtiklerini açıklamıştı. Shallan bunun mümkün olabileceğini düşünmezdi ama bu ve Renarin'in yozlaşmış bir sprenle bağ kurması, kimseye sadece İdealleri söyledi diye güvenemeyeceklerine işaret ediyordu.

"Sence bunu Taravangian yapmış olabilir mi?" dedi Adolin.

"Hayır," dedi Dalinar. "Neden düşmanla birlikte çalışsın ki? Şimdiye kadar yaptığı her şey gaddar yöntemlerle de olsa Roshar'ın güvenliğini sağlamak içindi. Yine de merak etmeden edemiyorum. Fazla güven duymayı göze alamam. Umarım bu Sadeas'ın bana öğrettiği bir şeydir."

Karadiken kafasını iki yana salladı, sonra Shallan ile Adolin'e baktı. "Ne olursa olsun, Alethkar'ın bir *krala* ihtiyacı var. Şimdi her zaman olduğundan daha fazla."

"Varis..." diye başladı Adolin.

"Çok küçük. Bu naiplik zamanı değil. Gavinor senin varisin ilan edilebilir Adolin ama ikinizi evlendirmeli ve monarşiyi güvenceye almalıyız. Alethkar'ın iyiliği için ama aynı zamanda dünyanın da." Gözlerini kıstı. "Bu ittifakın benim sağlayabileceğimden fazlasına ihtiyacı var. Liderlik etmeye devam edeceğim ama diplomasi konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Tahtta Alethkar'a ilham verecek ve hükümdarların saygısını kazanacak birine ihtiyacım var."

Adolin gerildi ve Shallan da elini tutarak sıktı. *Eğer istersen bu adam olabilirsin,* diye düşündü ona. *Ama onun seni çevireceği kişi olmak* zorunda *değilsin.*

"İttifakı taç giyme törenin için hazırlayacağım," dedi Dalinar. "Düğünden önceki gün olabilir." Yürüyüp gitmek için döndü. Dalinar Kholin fırtına gibi bir kuvvetti. Esip geçerdi.

Adolin Shallan'a baktı, sonra çenesini sıktı ve babasının kolunu yakaladı. "Sadeas'ı ben öldürdüm baba," diye fısıldadı.

Dalinar dondu.

"Bendim," diye devam etti Adolin. "Savaş Kuralları'nı çiğnedim ve koridorda onu öldürdüm. Ailemize karşı konuştuğu için. Bize tekrar ve tekrar ihanet ettiği için. Onu durdurdum çünkü bunun yapılması gerekiyordu ve çünkü senin bunu yapmayı asla başaramayacağını biliyordum."

Dalinar döndü ve sert bir fısıltıyla konuştu. "Ne? Oğlum, neden bunu benden sakladın?"

"Çünkü seni tanıyorum."

Dalinar derin bir nefes aldı. "Bunu düzeltebiliriz," dedi. "Telafi edilmesini sağlayabiliriz. Ünümüze zarar verecek. Fırtınalar adına, şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Her şeye rağmen bunu düzelteceğiz."

"Düzgün zaten. Yaptığım şeyden dolayı üzgün değilim, yine olsa yine yapardım."

"Bunu taç giyme töreninden sonra daha..."

"Kral *olmayacağım* baba," dedi Adolin. Shallan'a bir bakış attı ve o da başıyla onayladı, sonra bir daha elini sıktı. "Demin dediğimi duymadın mı? Kurallar'ı çiğnedim."

"Bu fırtına kapası ülkedeki herkes Kurallar'ı çiğniyor," dedi Dalinar sesini yükselterek, sonra omzunun üstünden geriye baktı. Daha alçak bir sesle devam etti. "*Ben* Kurallar'ı yüzlerce kere çiğnedim. Mükemmel olman gerekmiyor, sadece görevini yapman gerekiyor."

"Hayır. Yüceprens olacağım ama kral değil. Ben sadece... hayır. Bu yükü istemiyorum. Sen kimsenin istemediğini söylemeden önce, benden berbat bir kral olur. Sen hükümdarların lafımı dinleyeceklerine inanıyor musun?"

"Alethkar'ın kralı ben olamam," dedi Dalinar alçak sesle. "Parlayanlar'ın lideri olmak zorundayım ve kendimi Alethkar'daki o iktidardan ayırmam, o yücekral saçmalığından uzaklaşmam gerekli. Alethkar'da devrilmeyecek ama diplomatlarla diplomatik bir şekilde ilgilenebilecek bir hükümdara ihtiyacımız var."

"O kişi ben değilim," diye tekrarladı Adolin.

"Kim olacak?" diye hesap sordu Dalinar.

Shallan başını yana eğdi. "Hey. Aklınıza başka biri gelmiyor mu..."

◆
◆ ◆

Palona Tashikk'ten gelen son dedikodu raporlarını gözden geçiriyor, cazip ayrıntıları anyordu.

Etrafında Urithiru'nun büyük konferans salonunda krallar ve prensler birbirleriyle ağız dalaşı yapıyordu. Bazıları Dalinar'ın bir üst katta generalleri ile birlikte düzenlediği toplantı her neyse ona katılmalarına izin verilmemesinden yakınıyordu. Natanlar hâlâ Harap Ovalar'daki Yeminkapısı'nın kontrolünün onlara verilmesi gerektiğinden yakınırken, Azishler iddialara göre Tanrı'nın bizzat kendisinin Dalgabağlayanların dünyanın sonunu getirecekleri kehanetinde bulunduğundan bahsediyorlardı. Yine.

Herkes oldukça inatçı ve oldukça gürültücüydü, Alethçe konuşmayanlar bile. Mızmızlanmalarının tercüme edilmesini beklemek için insanın epey bir kararlı olması gerekirdi.

Turi Palona'nın yanında alçak sesle horluyordu. Numaraydı. Palona ona okuduğu son romanı anlatmaya çalıştığı zamanlarda da aynı sahte horlamayı yapardı. Sonra anlatmayı bıraktığı zaman da gıcık oluyordu. Hikâyeleri dinlemeyi seviyor gibiydi ama sadece ne kadar uyduruk ve kadınsı olduklarından şikâyet edebildiği sürece.

Palona onu dürttü ve dedikodu raporlarından birini ona doğru çevirip üstündeki bir çizimi gösterirken gözlerinden birini araladı. "Yezier ve Emul," diye fısıldadı. "Prens ve prenses Thaylen Şehri'nde birlikte baş başa konuşurken görülmüşler, muhafızları moloz kaldırmaya çalışırken."

Turi homurdandı.

"Herkes ilişkilerinin yeniden başladığını düşünüyor ama Azir'de imparatorun izni olmadan hükümdarların evlenmeleri yasak olduğu için bunu konuşamıyorlar. Ama dedikodular yanlış. *Bence* prenses Paredar Halam Khal'a kur yapıyor."

"Gidip onunla *konuşabilirsin,*" dedi Turi tembel bir parmağıyla çevirmenleri üzerinden şiddetle Dalgabağlama'nın tehlikelerinden bahseden Yezier prensesini göstererek.

"Ah Turi," dedi Palona. "İnsanlara öylece gidip dedikoduları soramazsın. İşte bu yüzden umutsuz vakasın."

"Ben de kadınlar konusunda zevkim berbat olduğu için umutsuz vaka olduğumu sanıyordum."

Odanın kapıları çarpılarak açıldı, ses odanın içinde bir şok yayarak şikâyetleri susturdu. Jasnah Kholin'in girişte durduğunu gören Turi bile doğrulup oturdu.

Başında küçük ama yanlış anlaşılması imkânsız bir taç vardı. Görünüşe göre Kholin ailesi yeni hükümdarlarını seçmişti.

Turi odadaki pek çok kişinin yüzlerindeki endişe ifadeleri karşısında sırıttı. "Hah," diye fısıldadı Palona'ya. "Bak, işte bu ilginç olacak."

◆
◆ ◆

Moash kazmayı bir daha indirdi.

İki haftalık çalışmanın sonunda hâlâ enkaz temizliyordu. Bir tanrıyı öldür. İşe geri dön.

Eh, onu rahatsız etmiyordu. Bu şehirden bütün enkazı tamamen temizlemek aylar, belki yıllar alabilirdi. Alethkar'daki bütün enkazı.

Haftanın çoğu günlerinde burada sarayda çalışan tek kişi oydu. Şehir yavaş yavaş tersine döndürülüyordu, insanlar gönderiliyor, şarkıcılar getiriliyordu. Ama onu taşla-

n kırması için kendi başına bırakmışlardı, görünürde bir tane bile gözcü ya da muhafız olmadan.

Bu yüzden yanında başka bir kazmanın sesini duyduğunda şaşırdı. Döndü ve şok oldu. "Khen?"

Yapılı parshmen kadın taşlan kırmaya başladı.

"Khen, sen kölelikten azat edilmiştin," dedi Moash. "Saraya yaptığın saldın sana Merhamet Tutkusu'nu kazandırdı."

Khen çalışmaya devam etti. Savaşformda olan Nam ve Pal da geldi, saldından onunla birlikte sağ kalmış olanlardı. Bunların sayısı çok azdı.

Onlar da kazmalarını kaldırıp taşları kırmaya başladılar.

"Pal," dedi Moash. "Sen..."

"Ekim yapmamızı istiyorlar," dedi. "Ekimden bıktım."

"Ben hizmetçi değilim," dedi Khen. Gerçek şarkıcılar gibi ritimlerle konuşmaya başlamışlardı.

"Bu yüzden taş mı kıracaksınız?"

"Bir şeyler duyduk. Senin yakınlarında olmak istiyoruz."

Moash tereddüt etti ama sonra donukluk onu çalışmaya devam etmeye, zamanını geçirmesini sağlayan taşa vuran istikrarlı metal sesini duymaya itti.

Onun için geldikleri zaman belki bir saat geçmişti. Uçan dokuz Kaynaşık Moash'ın etrafında inerken dalgalanan kıyafetleri aşağılarında birikiyordu.

"Leshwi?" diye sordu. "Antik Kişi?"

Önünde iki eliyle bir şey tutuyordu. Uzun, ince bir silah. Metali büyük ölçüde süssüz hafif bir kıvrımlı olan bir Parekılıcı. Parekılıcı standartlarına göre zarif ama bir şekilde mütevazıydı. Moash bunu Beyazlı Suikastçı'nın kılıcı olarak biliyordu. Şimdi ise bir başka şey olarak da tanımıştı. Jezerezeh'in Kılıcı. Şerefkılıcı.

Moash tereddütle uzandı ve Leshwi uyaran bir ritimle mırıldandı. "Eğer alırsan ölürsün. Moash yok olur."

"Moash'ın dünyası yok oldu," dedi Kılıç'ı kabzasından kavrayarak. "Ona mezarda katılabilir."

"Vyre," dedi Leshwi. "Gökyüzünde bize katıl. Bir işin var." O ve diğerleri kendilerini yukarı doğru Çiviledi.

Gökyüzünde bize katıl. Şerefkılıçları Graves'in dediğine göre güçlerini onları elinde tutan herkese verirdi.

Tereddütle Moash Khen'in uzattığı küreyi aldı. "Dediği o şey neydi? Vyre?" "Hayır" ile kafiyeli olacak bir şekilde söylemişti.

"Onların isimlerinden biri," dedi Khen. "Bana 'Susturan Adam' anlamına geldiği söylendi."

Vyre, Susturan Adam, kürenin ışığını emdi.

Tatlı ve güzeldi ve ona söz verildiği gibi beraberinde Tutku getirdi. Buna sarıldı, sonra kendini gökyüzüne doğru Çiviledi.

◆
◆ ◆

Evlilik fikrine alışması için Shallan'a aylar verilmiş olsa da gün geldiği zaman kendini hazır hissetmiyordu.

Ne kadar büyük bir zahmet ve sıkıntıydı.

Dalinar ve Navani'nin aceleye getirilmiş düğününün ardından herkes bunu *doğru* yapmaya kararlıydı. Bu yüzden Shallan da oturup üstüne titrenmesine, süslenilmeye, saçlarının örülmesine ve Alethkar'ın kraliyet makyözleri tarafından yüzünün boyanmasına katlanmak zorunda kalmıştı. Böyle bir şey olduğunu bile kim bilebilirdi ki?

Hepsine katlandıktan sonra bir tahtın üzerine oturtuldu, kâtipler de ona ketek ve ründuası yığınları sunmak için sıraya girdi. Noura Azir imparatorundan bir kutu tütsü ile Lift'ten kurutulmuş balık getirdi. Kraliçe Fen'den bir Marati halısı gelmişti. Kurutulmuş meyveler. Parfümler.

Bir çift çizme. Ka, kutuyu açarak Kaladin ve Köprü Dört'ün hediyesini sunarken utanmış görünüyordu ama Shallan sadece güldü. Bu stres dolu günde çok ihtiyaç duyduğu bir anlık rahatlama olmuştu.

Profesyonel organizasyonlardan, aile üyelerinden ve utanç içinde Urithiru'yu terk eden İlalai dışındaki bütün yüceprenslerden hediyeler aldı. Shallan minnettar olsa da kendini elbisesinin içinde kaybolmaya çalışırken buldu. İstemediği o kadar çok şeyi veriyorlardı, en önemlisi de bu kadar fazla ilgi.

Eh, Alethkar'ın bir yüceprensiyle evleniyorsun, diye düşündü düğün tahtında kıvranırken. *Ne bekliyordun ki?* En azından kraliçe olmayacaktı.

En sonunda ardentler gelip kutsamayı, meshetmeyi ve dualarını bitirdikten sonra kendi başına bir maltız, bir pencere ve bir ayna olan küçük bir odaya tıkıştırıldı. Masada son bir dua çizmesi için araç gereçler vardı. Bir yerlerde Adolin de erkeklerden gelen hediyelere katlanıyordu. Büyük ihtimalle çeşit çeşit kılıca. Hem de çok sayıda.

Kapı kapandı ve Shallan aynada kendiyle yüz yüze durdu. Safir gelinliği eski tarzdaydı, ikiz kol yenleri ellerinin çok aşağılarına kadar iniyordu. Nakışlara işlenmiş küçük yakutlar tamamlayıcı bir ışıkla parlıyordu. Omuzlarında asılı altın rengi yeleği de saçının örgülerine işlenmiş gösterişli başörtüsüyle uyumluydu.

İçinde küçülüp kaybolmak istiyordu.

"Mmm," dedi Desen. "Bu iyi bir sen oldu Shallan."

İyi bir ben. Nefesini verdi. Odanın diğer tarafında duvara yaslanmış Peçe belirdi. Parlayan yanında belirdiği masaya bir parmağıyla hafifçe vurarak gerçekten de bir dua çizmesi gerektiğini hatırlatıyordu, hiç değilse geleneklerin hatırına.

"Bu konuda karara varmıştık," dedi Shallan.

"Kıymetli bir birliktelik," dedi Parlayan.

"Sana uygun biri sanırım," dedi Peçe. "Hem şaraptan da anlıyor. Çok daha kötüsü de olabilirdi."

"Ama daha iyisi pek olmazdı," dedi Parlayan Peçe'ye ters bir bakış atarak. "Bu iyi Shallan."

"Bir kutlama," dedi Peçe. "*Senin* kutlaman."

"Bunun tadını çıkarabilirim," dedi Shallan sanki kıymetli bir şeyi keşfetmiş gibi. "Kutlama yapmak yanlış değil. Dünyada her şey korkunç olsa da yanlış değil." Gülümsedi. "Ben... ben bunu hak ediyorum."

Peçe ve Parlayan kayboldular. Shallan aynaya tekrar baktığı zaman artık ilgiden utanmıyordu. Utanmasına gerek yoktu.

Mutlu olmak yanlış değildi.

Ründuasını çizdi ama kapının çalınması yakmasına engel oldu. Ne vardı? Daha zamanı vardı.

Bir sırıtmayla döndü. "Girin." Büyük ihtimalle Adolin gelip bir öpücük almak için bir bahane bulmuştu...

Kapı açıldı.

Yıpranmış kıyafetler içinde üç genç adam göründü. Yuvarlak yüzlü Balat en uzunlanıydı. Teni Shallan'inki kadar solgun olan Wikim hâlâ cılızdı. Jushu hatırladığından daha zayıf ama yine de tombuldu. Onları görmeyeli bir yıldan uzun zaman geçmişti, ama nedense kafasında canlandırdığından daha genç görünüyorlardı.

Ağabeyleri.

Shallan bir mutluluk çığlığı attı ve mavi çiçek yaprakları gibi saçılan neşesprenlerinin içinden geçerek kendini onlara fırlattı. Özenle ayarlanmış elbisesine ne olacağını hiç umursamadan üçüne birden aynı anda sarılmaya çalıştı. "Nasıl? Ne zaman? Ne oldu?"

"Jah Keved'de yolculuk çok uzundu," dedi Nan Balat. "Shallan... o cihazla buraya getirilene kadar hiçbir şey duymadık. Sen *evleniyor* musun? *Karadiken'in* oğluyla?"

Onlara anlatacak o kadar çok şey vardı ki. Fırtınalar adına, bu gözyaşları makyajını mahvedecekti. Bütün hazırlıklara bir kez daha katlanması gerekecekti.

Konuşabilmek için, açıklama yapmak için fazlasıyla duygulanmıştı. Onlara bir kere daha sarıldı ve hatta Wikim her zaman yaptığı gibi bu sevgi gösterisinden de şikâyet etti. Shallan onları ne zamandır görmemişti, üstelik şikâyet mi ediyordu? Bu niyeyse Shallan'ı daha da mutlu etti.

Arkalarında beliren Navani, Balat'ın omzunun üzerinden baktı. "Kutlamaların ertelenmesini söyleyeceğim."

"Hayır!" dedi Shallan.

Hayır. Bunun tadını çıkaracaktı. Hepsine teker teker sarıldı. "Düğünden sonra anlatırım. Anlatacak çok şey var..."

Balat sarılırken eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Bunu, sana vermemi söyledi."

"Kim?"

"Anlayacağını söyledi." Balat'ın gözlerinde eskiden beri süregelen o rahatsızlık okunuyordu. "Ne oluyor? Böyle insanları nereden tanıyorsun?"

Mektubu açtı.

Mraize'dendi.

"Berrakhanım," dedi Shallan Navani'ye. "Ağabeylerime şeref masasında yer ayarlayabilir misiniz?"

"Elbette."

Navani, üç genci çekerek geride bekleyen Eylita'ya katıldı. Fırtınalar adına. Ağabeyleri geri dönmüştü. *Yaşıyorlardı.*

Bir düğün hediyesi, yazıyordu Mraize'in notunda.

Yapılan işin ödemesi. Sözlerimi gerçekten tuttuğumu göreceksin. Gecikme için özür dilerim.

Yaklaşan düğünün için seni kutluyorum küçük bıçak. İyi iş çıkardın. Bu kulede olan Yaradılmamış'ı korkutup kaçırdın ve ödeme olarak biz de Ruhdökümcümüzün yok edilmesinden kaynaklanan borcunun bir kısmını affediyoruz.

Bir sonraki görevin de eşit derecede önemli. Yaradılmamışlardan bir tanesi Garaz'dan kopmaya istekli gibi görünüyor. Bizim ve senin Parlayan arkadaşlarının çıkarları örtüşüyor. Bu Yaradılmamış'ı bulacaksın ve onu Hayaletkanlara hizmet etmeye ikna edeceksin. Olmazsa, onu yakalayacak ve bize teslim edeceksin.

Ayrıntılar daha sonra iletilecek.

Mektubu indirdi, sonra dua için yaktığı ateşe attı. Demek Mraize'in Sja-anat'tan haberi vardı, öyle mi? Renarin'in yanlışlıkla bu sprenle bağ kurduğunu da biliyor muydu? Yoksa bir kez olsun Shallan Hayaletkanların haberinin olmadığı bir sırrı mı biliyordu?

Eh, onun için daha sonra endişelenebilirdi. Bugün katılması gereken bir düğün vardı. Kapıyı açtı ve uzun adımlarla dışarı çıktı. Kutlamaya doğru.

Gerçek benliğine dönüşünü kutlayacaktı.

Dalinar odalarına girdi, düğünden gelen yemeklerle doluydu, nihayet kutlamalardan sonra biraz kafasını dinleyeceği için mutluydu. Suikastçı her zamanki gibi beklemek için kapısının önüne oturdu. Şu an için Dalinar'ın tek muhafızı Szeth'ti çünkü Rlal ve diğer korumalarının hepsi Köprü On Üç'tendi ve o ekibin tamamı Teft'in silahtan olmuşlardı.

Dalinar kendi kendine gülümsedi, sonra çalışma masasına yürüdü ve oturdu. Karşısındaki duvarda bir Parekılıcı asılıydı. Geçici bir yerdi, ona bir yuva bulacaktı. Şimdilik yakınında olmasını istiyordu. Zamanı gelmişti.

Kalemi aldı ve yazmaya başladı.

Üç haftadır epey ilerleme kaydetmişti ama her harfi yazarken hâlâ kendinden emin olamıyordu. Navani geri dönüp odalarına girene kadar en az bir saat uğraştı. Hızlı adımlarla gelerek balkon kapılarını açarak batan güneşin ışığını içeri aldı.

Bir oğlu evlenmişti. Adolin, Dalinar'ın düşündüğü adam değildi ama öte yandan bunun için onu affedemez miydi? Kalemini mürekkebe batırdı ve yazmaya devam etti. Navani yürüyerek geldi ve ellerini omuzlarına koyup kâğıdına baktı.

"Al," dedi Dalinar kâğıdı ona uzatarak. "Ne düşündüğünü söyle. Bir sorunla karşılaştım."

Navani okurken endişeyle kımıldanma isteğine karşı koydu. Bugün kılıç ustalanyla ilk günü kadar kötüydü. Navani kendi kendine başını salladı, sonra ona gülümsedi, kalemi mürekkebe batırdı ve hatalarını açıklamak için kâğıdın üzerine birkaç not aldı. "Sorun ne?"

"Nasıl 'ben' yazacağımı bilmiyorum."

"Sana göstermiştim. İşte, unuttun mu?" Birkaç harf yazdı. "Hayır, dur. Bu yazıda birkaç defa kullanmışsın, yazmayı bildiğin belli."

"Kadın alfabesinde zamirlerin cinsiyetleri olduğunu söylemiştin ve bana öğrettiğin kelimenin 'kadın olan ben' anlamına geldiğini fark ettim."

Parmaklarının arasındaki kalemle Navani tereddüt etti. "Ha. Doğru. Sanırım... yani... Hmm. Sanırım eril bir 'ben' yok. Bir ardent gibi cinsiyetsiz olanı kullanabilirsin. Ya da bu." Birkaç harf yazdı. "Bir erkeğin ağzından birinci şahısta bir alıntı yazdığın zaman kullanılan bu."

Dalinar çenesini ovuşturdu. Yazıdaki çoğu kelime, konuşma diliyle aynıydı ama sesli okunmayan küçük eklemeler bağlamı değiştiriyordu. Ve üstüne bir de alt metin vardı, yazarın gizli yorumları. Navani biraz utanarak bunların metni dinlemek isteyen bir erkeğe hiçbir zaman okunmadığını açıklamıştı.

Biz Parekılıçları kadınlardan aldık, diye düşündü masasının üstündeki duvarda asılı olana bakarak. *Ve onlar da yazıyı bizden aldı. Acaba kim daha kârlı?*

"Kadash ve ardentlerin okumayı öğrenmene nasıl tepki vereceklerini düşündün mü?" dedi Navani.

"Zaten aforoz edildim. Yapabilecekleri fazla bir şey yok."

"Gidebilirler."

"Hayır," dedi Dalinar. "Gideceklerini düşünmüyorum. Aslında ben... ben Kadash'a ulaşıyor olabilirim. Onu düğünde gördün mü? Eski ilahiyatçıların yazdıklarını okuyor, modern Vorinizm'i haklı çıkaracak bir şeyler arıyor. Bana inanmak istemiyor ama yakında buna engel olamayacak."

Navani şüpheli görünüyordu.

"Şurada," dedi Dalinar. "Bir kelimeyi nasıl vurgulanır?"

"Vurgulamak istediğin kelimenin altında ve üstüne şu işaretleri koyacaksın."

Başıyla teşekkür etti, kalemini mürekkebe batırdı, sonra gerekli değişiklikleri yaparak Navani'ye verdiğini yeniden yazmaya başladı.

Bir adamın söyleyebileceği en önemli sözler, "Daha iyisini yapacağım," olmalı. Ancak bunlar sıradan bir adamın söyleyebileceği en önemli sözler değil. Bunlar benim söylemem gerekenlerdi.

Parlayan Şövalyeler'in kadim yasasında "hedeften önce yolculuk" diyor. Bazıları bunu önemsiz bir laf olarak görebilir ama anlamı çok derin. Bir yolculukta acı ve başarısızlıklar olabilir. Kabul etmemiz gereken adımlar sadece ileriye atılanlar değildir. Aksilikler, sıkıntılar olabileceğini, başarısız olabileceğimizi, ayrıca bizi sevenleri incitebileceğimizi de kabul etmek zorundayız.

Ama eğer durursak, başarısız olduğumuzda yenilgiyi kabullenirsek yolculuk biter. Başarısızlık hedefimiz hâline gelir.

Yolculuğu sevmek, böyle bir sonu kabul etmemektir. Ben acı dolu deneyimlerle bir şey öğrendim: Bir insanın atabileceği en önemli adım, her zaman *bir sonraki* adımdır.

Eminim ki bazıları bu metni bir tehdit olarak algılayacak. Az sayıda insanın hoşuna gidecek. Çoğu ise var olmaması gerektiğini düşünecek.

Yine de yazmam gerekiyordu.

Memnuniyetle arkasına yaslandı. Bu kapıyı açarak yeni bir dünyaya girmiş gibiydi. *Kralların Yolu*'nu okuyabilirdi. Gavilar'ın, yeğeninin yazdığı biyografisini okuyabilirdi. Askerlerine vereceği emirleri kendi eliyle yazabilirdi.

En önemlisi, bunu yazabilmişti. Düşüncelerini. Acılarını. Hayatını. Yan tarafa, Navani'nin getirmesini istediği boş sayfaları koyduğu yere baktı. Çok azdı. Çok ama çok az.

Kalemini bir daha mürekkebe batırdı. "Balkon kapılarını geri kapatabilir misin cevherkalbim?" diye sordu. "Güneş ışığı dikkatimi diğer ışıktan çekiyor."

"Diğer ışık mı?"

Dalgınlıkla başını salladı. Sırada ne vardı? Bir daha başını kaldırıp tanıdık Parekılıcı'na baktı. Kendisi gibi iri ve kafası gibi kalındı, ucunda kancaya benzer bir şekil vardı. Bu Dalinar'ın hem şerefinin hem de utancının en iyi simgesiydi. Boynuzyiyen köprücü Kaya'ya ait olması gerekirdi. Amaram'ı öldürerek onu ve diğer iki Pare'yi kazanmıştı.

Kaya, Dalinar'ın Oathbringer'ı geri almasında ısrar etmişti. Ödenen bir borç diye açıklamıştı Rüzgârkoşucu. Dalinar gönülsüzce kabul etmişti, Parekılıcı'na sadece bir kumaş parçasıyla sararak dokunuyordu.

Navani balkon kapılarını kapatırken gözlerini kapattı ve uzak, görülmeyen bir ışığın sıcaklığını hissetti. Sonra gülümsedi ve hâlâ daha ilk adımlarını atan bir çocuğun bacakları gibi titrek bir elle yeni bir sayfa aldı ve kitabın adını yazdı.

Oathbringer, Şeref ve Utanç

Dalinar Kholin tarafından yazılmıştır.

"Bütün yüce sanat eserlerinden nefret edilir," dedi Akıl.

Birkaç yüz kişiyle birlikte beklediği sırada bir adım daha ilerledi.

"Hiç kimsenin nefret etmeyeceği bir şey yapmak eğer imkânsız değilse bile tiksindirici derecede zordur," diye devam etti Akıl. "Aksine, kimsenin sevmeyeceği bir şeyi yapmak eğer beklenen sonuç değilse bile inanılmayacak kadar kolaydır."

Kholinar'ın kaybedilmesinden haftalar sonra bile etraf duman kokuyordu. Her ne kadar şehrin yeni efendileri on binlerce insanı tarlalarda çalıştırmak için göndermiş olsa da nüfusun tamamıyla yer değiştirmesi aylar, belki yıllar alacaktı.

Akıl önündeki adamın omzunu dürttü. "Eğer bir düşünürsen aslında mantıklı. Sanat; *duygu, gözlem* ve *insanlar için daha önce hiç gitmedikleri yerlere gidip yeni bir şeyler keşfetmek ve incelemektir.* Kimsenin nefret etmeyeceği bir şey yaratmanın tek yolu sevilmeyeceğinden emin olmaktır. Çorbadan yeterince baharat çıkarırsan geriye sadece su kalır."

Önündeki cüsseli adam ona ters ters baktı ve önüne döndü.

"İnsanların zevkleri parmak izleri kadar çeşitlidir," dedi Akıl. "Kimse her şeyi sevmez, herkes bir şeyleri beğenmez, birileri senin nefret ettiğin şeyi sever ama en azından nefret edilmek hiç yoktan iyidir. Benzetme yapacak olursam, müthiş bir tablo çoğu zaman tezat unsurlar barındırır; en parlak parlaklar, en karanlık karanlıklar. Gri lapayla olmaz. Bir şeyden nefret edilmesi onun yüce bir sanat eseri olduğunu göstermez ama nefret edilmemesi kesinlikle olmadığının gösterir."

Bir adım daha atarak ilerlediler.

Tekrar adamın omzunu dürttü. "Ve bu yüzden sevgili bayım, sizin iğrençliğin vücut bulmuş hâli olduğunuzu söylediğim zaman sadece sanatımı geliştirmeye çalışıyorum. O kadar çirkinsiniz ki birileri yüzünüzdeki siğilleri hararetli bir zımpara tedavisi ile kazımaya çalışmış ancak başarısız olmuş gibi görünüyor. Bir insandan ziyade hayalleri olan bir dışkı yığını sayılırsınız. Eğer birileri eline bir sopa alır ve size tekrar tekrar vuracak olursa bu yüz hatlarınızı ancak daha güzelleştirmiş olur.

"Yüzünüz karşısında betimlemeler kifayetsiz kalıyor ama sadece tüm şairlerin midesini bulandırdığı için. İnsanların söz dinlesinler diye çocukları korkuttukları şey sizsiniz. Kafanıza bir çuval geçirmenizi söylerdim ama zavallı çuvala yazık değil mi! İlahiyatçılar sizi Tanr'nın varlığının kanıtı olarak kullanıyor zira böyle bir iğrençlik ancak kasıtlı yaratılmış olabilir."

Adam cevap vermedi. Akıl onu bir kere daha dürttü ve adam Thaylence bir şeyler mırıldandı.

"Siz... Alethçe bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Akıl. "Elbette bilmiyorsun." Bilse şaşardı zaten.

Tüm söylediklerini Thaylence tekrarlamak sıkıcı olurdu. Bu yüzden Akıl sırada adamın önüne geçtl. Nihayet bir tepki yaratmıştı. Cüsseli adam Akıl'ı yakaladı ve döndürdü, sonra suratının tam ortasına bir yumruk indirdi.

Akıl sırtüstü taş zemine düştü. Sıra ilerlemeye devam etti, sıradakiler ona bakmayı reddediyorlardı. Dikkatle ağzını yokladı. Evet... görünüşe göre...

Dişlerinden biri yerinden çıktı. "Başarı!" dedi Thaylence, hafif peltekçe konuşuyordu. "Teşekkür ederim sevgili bayım. Sırada önünüze geçerek sergilediğim performansı takdir etmenize sevindim."

Akıl, dişi bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı, üzerindeki tozu silkmeye başladı. Sonra kendini durdurdu. Ne de olsa o toza bulanmak için çok çalışmıştı. Ellerini perişan kahverengi ceketinin ceplerine soktu, sonra bir ara sokakta omuzlarını çökerterek yürümeye başladı. Kurtuluş için, merhamet için ağlayan, inleyen insanların yanından geçti. Bunu içine çekti, içinden yansımasını sağladı.

Taktığı bir maske değildi. Gerçek kederdi. Gerçek acıydı. Şehrin saraya en yakın kısmına doğru ilerlerken ağlamalar etrafında yankılanıyordu. Sadece en ümitsiz ya da en çıldırmış olanlar burada, işgalcilere ve onların gittikçe büyüyen güç merkezine en yakında kalmayı göze alıyordu.

Yukarı çıkan merdivenlerin önünden avlunun etrafından dolaştı. Büyük gösterisinin zamanı gelmiş miydi? Garip bir şekilde isteksiz olduğunu fark etti. Bir kere o merdivenleri çıktığı zaman şehirden ayrılacağı kesinleşecekti.

Bu fakir insanların içinde kendine Alethkar'ın açıkgözlerinden çok daha iyi bir izleyici kitlesi bulmuştu. Burada geçirdiği zamandan hoşlanmıştı. Öte yandan olur da Rayse burada olduğunu öğrenirse kuvvetlerine şehri yerle bir etmelerini emreder ve Akıl'ı yok etmek için her fırsatı değerlendirmek istediğinden bunu ucuz bir bedel kabul ederdi.

Akıl oyalandı, sonra avluda dolaşarak haftalar içinde tanıştığı insanlarla sessizce konuştu. En sonunda hâlâ boş beşiğini sallayarak rahatsız gözlerle meydanın karşısına bakan Kheni'nin yanında çöktü.

"Soru, bir sanat eserinin değerli sayılması için kaç kişi tarafından beğenilmesi gerektiğine geliyor," diye fısıldadı ona. "Eğer kaçınılmaz olarak nefret uyandıracaksan riski dengelemek için ne kadar beğenilmesi gerekir?"

Kheni cevap vermedi. Kocası her zaman olduğu gibi yakınlarda bir yerde dikiliyordu.

"Saçım nasıl?" diye sordu Akıl Kheni'ye. "Yoksa kelliğim mi demeliyim?"

Yine cevap yoktu.

"Bakıyorum da bir dişim daha eksilmiş," dedi Akıl boşluğu dürterek. "Bence çok yakışmış."

İyileşmesini bastırdığından diş geri çıkana kadar birkaç günü vardı. Doğru karışım da saçlarının parça parça dökülmesine neden olmuştu.

"Bir gözümü de çıkarsam mı?"

Kheni inanmaz gözlerle ona baktı.

Dinliyorsun demek. Omzunu sıvazladı. *Bir tane daha. Bir tane daha ve sonra gideceğim.*

"Burada bekle," dedi ona, sonra kuzeye giden bir ara sokak boyunca yürümeye başladı. Yerden birkaç kumaş parçası aldı, bir spren kıyafetinin kalıntılarıydı. Artık etrafta onlardan pek göremiyordu. Cebinden bir tel çıkardı ve paçavraların etrafına doladı.

Yakınlarda birkaç bina fırtınatortusunun saldırılarıyla yıkılmıştı. Birinde yaşam olduğunu hissetti ve yaklaştığı zaman yıkıntıların altından kirli küçük bir surat çıktı.

Küçük kıza gülümsedi.

"Dişin bugün komik görünüyor," dedi kız ona.

"Buna itirazım var, çünkü komik olan diş değil, eksikliği." Elini ona uzattı ama kız geri çekildi.

"Annemi bırakamam," diye fısıldadı.

"Anlıyorum," dedi Akıl. Önceden hazırladığı paçavraları ve tell çıkarıp küçük bir oyuncak bebek şekline soktu. "Sorunun cevabı bir süredir aklımı kurcalıyor."

Küçük yüz bir daha çıkıp bebeğe baktı. "Ne sorusu?"

"Daha önce sormuştum," dedi Akıl. "Sen duymadın. Cevabı biliyor musun?"

"Acayipsin."

"Doğru cevap ama yanlış soru." Küçük bebeği yıkık sokak boyunca yürüttü.

"Benim için mi?" diye fısıldadı kız.

"Şehirden gitmem gerek," dedi Akıl. "Ve onu yanımda götüremem. Birinin ona bakması lazım."

Kirli bir el bebeğe doğru uzandı ama Akıl geriye çekti. "Karanlıktan korkuyor. Onu aydınlıkta tutmalısın."

El, gölgelerin içinde kayboldu. "Annemi bırakamam."

"Bu çok kötü," dedi Akıl. Bebeği dudaklarına götürdü ve dikkatle seçilmiş birkaç kelime fısıldadı.

Yere koyduğu zaman bebek kendi kendine yürümeye başladı. Gölgelerin içinden bir şaşkınlık sesi geldi. Küçük bebek sendeleyerek sokakta yürümeye başladı. Adım adım...

En fazla dört yaşındaki küçük kız en sonunda gölgelerden çıktı ve bebeği almak için koştu. Akıl ayağa kalktı ve şimdi gri olan paltosundaki tozu silkti. Kız bebeğe sarıldı ve Akıl da kızı kucağına alarak yıkık binaya ve hemen içerideki enkazın içinden çıkan bir bacağın kemiklerine arkasını döndü.

Kızı meydana taşıdı, sonra sessizce boş beşiği Kheni'nin önünden itti ve önünde diz çöktü. "Sanırım sorumun cevabı... Bence bir kişi yeter."

Kheni gözlerini kırpıştırdı, sonra kollarındaki çocuğa odaklandı.

"Şehirden gitmem gerek," dedi Akıl. "Ve birinin ona bakması lazım."

En sonunda nihayet Kheni kollarını uzatana kadar bekledi. Akıl çocuğu verdikten sonra ayağa kalktı. Kheni'nin kocası kolundan tuttu, gülümsüyordu. "Biraz daha kalamaz mısın?"

"Sanıyorum ki bana bunu soran ilk kişi sensin Cob," dedi Akıl. "Dürüst olmak gerekirse, bu istek beni korkutuyor." Tereddüt etti, sonra eğilip çocuğun elindeki bebeğe dokundu. "Önceden sana dediğimi unut," diye fısıldadı. "Bunun yerine *ona* göz kulak ol."

Döndü ve saraya giden merdivenleri çıkmaya başladı.

Yürüdükçe rolüne büründü. Deliliğin seğirmeleri, ayakların sürüklenmesi. Bir gözünü kıstı ve kamburunu çıkardı, nefesini arada bir gelen keskin iç çekişlerle düzensizleştirdi. Kendi kendine mırıldandı ve dişlerini gösterdi ama eksik olanı değil, çünkü bu imkânsızdı.

Sarayın gölgesine girdi ve havada asılı duran rüzgârın uzun glysilerini dalgalandırdığı nöbetçiyi geçti. İsmi Vatwha'ydı. Binlerce yıl önce bir defa onunla dans etmişti. Sonradan diğerleri gibi o da Akıl'a karşı tetikte olmak için eğitilmişti.

Ama anlaşılan yeteri kadar eğitilmemişti. Altından geçerken ona sadece göz ucuyla baktı. Bunu bir hakaret olarak görmemeye karar verdi çünkü istediği buydu. Akıl,

çorbanın o kadar yavan olmasını istiyordu ki su gibi olmalıydı. Nasıl bir açmazdı ama. Bu durumda sanat için en iyisi görmezden gelinmesiydi.

Belki de felsefesini gözden geçirmeliydi.

Nöbetçi noktasını geçti ve sarayın bu yıkık kısmının yakınlarında Kaynaşıkların bu kadar zaman geçirmelerinin garip olduğunu başkalarının da düşünüp düşünmediğini merak etti. Bu kadar sıkı çalışmalarının, büyük enkaz parçalarını temizleyip duvarları yıkmalarının nedenini kimse merak etmemiş miydi?

Bir gösteri sırasında kalbinin hâlâ çırpınabildiğini bilmek güzeldi. İş alanına doğru eğilerek yaklaştı ve bir çift daha sıradan şarkıcı muhafız ona diğer dilenciler gibi bahçelere doğru gitmesini söyleyerek azarladı. Birkaç kere eğildi, sonra onlara ceplerinden çıkardığı çer çöpleri satmaya çalıştı.

Biri onu itti ve bu yüzden paniğe kapılmış gibi davranarak hızla yanlarından geçti ve iş alanının içine giden bir rampadan yukarı çıktı. Yakınlarda bazı işçiler kayaları kırıyordu, yerde bir kan lekesi vardı. İki şarkıcı muhafız dışarı çıkması için ona bağırdı. Akıl korkmuş bir ifade takındı ve itaat etmek için aceleyle hareketlendi fakat ayakları birbirine takıldı, o yüzden düşerek saray duvarının hâlâ ayakta olan bir kısmına doğru devrildi.

"Bak," diye fısıldadı duvara. "Şu anda pek fazla seçeneğin yok."

Yukarıdaki Kaynaşık ona bakmak için döndü.

"Başka birilerini tercih ederdin, biliyorum," dedi Akıl. "Ama şimdi seçici olma zamanı değil. Artık bu şehirde olma sebebimin seni bulmak olduğundan eminim."

İki şarkıcı muhafız yaklaştı, biri özür diler gibi havadaki Kaynaşık'a eğildi. Hâlâ böyle davranışların şarkıcıları etkilemeyeceğini fark etmiyorlardı.

"Ya şimdi benimle gelirsin ya da bekleyip yakalanırsın," dedi Akıl duvara. "Dürüst olmak gerekirse senin dinleyebilecek kadar aklın var mı, onu bile bilmiyorum. Ama eğer varsa şunu bil: Sana gerçekleri anlatacağım. Ve oldukça ilginç birkaç tane biliyorum."

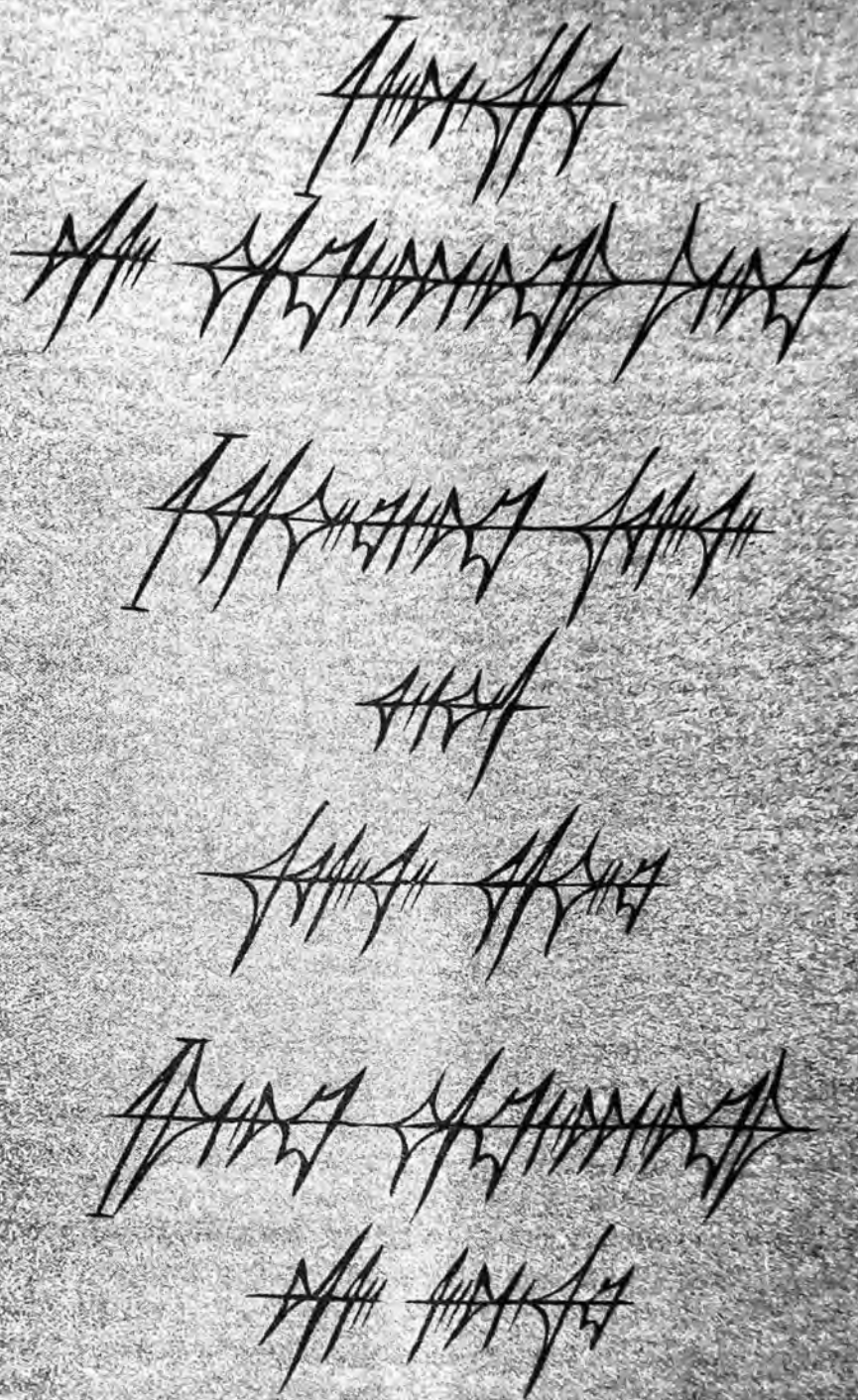
Muhafızlar ona ulaştı. Akıl muhafızlara abanarak kendini tekrar duvara çarptı.

Duvardaki çatlakların birinden dışarı bir şey kaydı. Taşları kabartan hareketli bir Desen. Elinin üstüne kaydı, Akıl da muhafızlar kollarının altından kavrarken elini paçavralarının arasına soktu, onu çekerek bahçelere götürüp oradaki dilencilerin arasına attılar.

Gittikleri zaman Akıl yuvarlandı ve şimdi avcunu kaplayan Desen'e baktı. Titriyor gibi görünüyordu.

"Ölümden önce yaşam, ufaklık," diye fısıldadı Akıl.

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ
ÜÇÜNCÜ ROMANIN SONU

SON NOT

Birlikte, yeni başlangıçlar şarkı söyler: "Meydan okur gerçek sevgi.
Gerçeğe meydan oku!" Söyle şarkısını başlangıçların, yeni birlik.

Jasnah Kholin tarafından, hamisi olduğu Shallan Davar'ın düğün kutlaması için yazılmış ketek.

ARS ARCANUM

ON ÖZLER VE BUNLARIN TARİHİ İLİŞKİLERİ

SAYI	Mücevher	Öz	Vücut Odağı	Ruhdökümsel Özellikleri	Birincil / İkincil İlahi Öznitelikleri
1 Jes	Safir	Meltem	Nefes alma	Şeffaf gaz, hava	Koruyucu / Önderlik edici
2 Nan	Dumantaşı	Buhar	Nefes verme	Koyu gaz, duman, sis	Adil / Emin
3 Chach	Yakut	Kıvılcım	Ruh	Ateş	Cesur / İtaatkâr
4 Vev	Elmas	Berraklık	Gözler	Kuvars, cam, kristal	Seven / İyileştirici
5 Palah	Zümrüt	Selüloz	Saç	Tahta, bitkiler, yosun	Âlim / Cömert
6 Shash	Lâl Taşı	Kan	Kan	Kan, yağ dışında sıvılar	Yaratıcı / Dürüst
7 Betab	Zirkon	İçyağı	Yağ	Her türlü yağ	Bilge / Dikkatli
8 Kak	Ametist	Sır	Tırnaklar	Metal	Azimli / Üretici
9 Tanat	Topaz	Çakıl	Kemik	Kaya ve taş	Güvenilir / Becerikli
10 Ishi	Heliodor	Kiriş	Et	Et, vücut	Dindar / Yol gösterici

Yukarıdaki liste On Özler'le ilişkilendirilmiş olan geleneksel Vorin sembolizminin kusursuz olmayan bir şekilde bir araya getirilmiş halini gösteriyor. Bir araya toplandıkları zaman bunlar Yaradan'ın Çifte Göz'ünü oluşturuyor; bitkilerin ve yaratıkların yaratılışını temsil eden iki gözbebeği olan bir göz. Bu ayrıca çoğu zaman Parlayan Şövalyeler ile ilişkilendirilen kum saati şeklinin de temelini oluşturuyor.

Eski âlimler ayrıca bu listeye her biri sayılardan ve Özler'den birisiyle klasik bir şekilde ilişkilendirilmiş olan Elçiler'in kendilerinin yanı sıra, Parlayan Şövalyeler'in on tarikatını da ekliyordu.

Ben henüz Yokbağlama'nın on seviyesinin ya da onun kuzeni olan Eski Büyü'nün bu düzenlemeye nasıl dâhil edilebildiklerinden, tabii eğer gerçekten de dâhil edilebiliyorlarsa, emin değilim. Araştırmalarım gerçekten de Yokbağlama'dan bile daha ezoterik olan bir dizi yetenek olması gerektiğine işaret ediyor. Belki de Eski Büyü onların içine dâhil edilebiliyordur; gerçi ben onun tamamen farklı bir şey olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Ben şu anda "Vücut Odağı" kavramının bu Kuşam ve onun tezahürlerinin gerçek bir özelliği olmaktan çok, felsefi bir yorum meselesi olduğuna inanıyorum.

ON DALGA

On Dalgalar, Roshar'da klasik elementler olarak kabul edilen Öz'leri tamamlayıcı olarak bulunur. Dünyanın işleyişini sağlayan temel kuvvetler olduğu düşünülen Dalga-

lar, daha doğru olarak Elçiler'e ve sonra bağları sayesinde Parlayan Şövalyeler'e önerilen on temel becerinin bir temsili sayılmalıdır.

Tutunum: Basınç ve Vakum Dalgası
Çekim: Yerçekimi Dalgası
Dağılım: Yıkım ve Bozunum Dalgası
Aşınım: Sürtünme Dalgası
Gelişim: Büyüme ve İyileşme Dalgası, ya da Filizlenme
Aydınlık: Işık, Ses ve Çeşitli Dalgaformları Dalgası
Dönüşüm: Ruhdöküm Dalgası
Taşınım: Hareket ve Âlemsel Geçiş Dalgası
Bağınım: Güçlü Eksenel Bağlantı Dalgası
Gerilim: Yumuşak Eksenel Bağlantı Dalgası

FABRİALLARIN YARATIMI ÜZERİNE

Şu ana kadar beş fabrial gruplaması keşfedildi. Onların yaratılış yöntemleri artifabrian dünyası tarafından dikkatle korunuyor ama onlar bir zamanlar Parlayan Şövalyeler tarafından yapılan daha mistik Dalgabağlamaların aksine, kararlı bilim kadınlarının işi gibi görünüyorlar. Ben bu araçların imal edilmesinin, yerel halklar tarafından "spren" olarak bilinen dönüşebilir bilinçsel varlıkların zorla esir alınmasını gerektirdiğinden gittikçe daha da fazla emin oluyorum.

DEĞİŞİM FABRİALLARI

Artıncılar: Bu fabriallar bir şeyleri artırmak için inşa ediliyorlar. Örneğin ısı, acı ve hatta hafif bir rüzgâr yaratabiliyorlar. Bunlar da bütün fabriallar gibi Fırtınaışığı ile çalışıyor. En verimli kuvvetler, duygular ya da algılarla çalışıyormuş gibi görünüyorlar.

Jah Keved'de yarım-pareler denilen aletler de dayanıklılığını artırmak üzere bir metal plakaya bu türdeki fabrialların eklenmesi ile yaratılıyor. Bu türdeki fabrialların pek çok farklı türden mücevher kullanılarak inşa edildiğini gördüm; benim tahminim on Kutuptaşından herhangi birinin işe yarayacağı.

Eksilticiler: Bu fabriallar da artırıcıların yaptığı şeyin tersini yapıyor ve genel olarak da kuzenleriyle aynı sınırlamalara sahipmiş gibi görünüyorlar. Benimle sırlarını paylaşmış olan artifabrianlar, şu ana kadar yaratılmış olanlardan çok daha üstün fabriallar yaratmanın da mümkün olduğuna inanıyor gibi görünüyorlardı, özellikle de artıncılar ve eksilticiler konusunda.

ÇİFTLENİMLİ FABRİALLAR

Birleştiriciler: Bir yakutu doldurarak ve bana açıklanmamış olan bir yöntem takip edilerek (gerçi bazı tahminlerim var) çiftlenimli iki mücevher yaratılabilir. Süreç orijinal yakutu ikiye bölmeyi gerektiriyor. Ondan sonra ise iki yarı uzaktan paralel tepkiler yaratıyor. Bu türdeki fabrialların en sık bulunan çeşitlerinden biri uzakalemler.

Kuvvetin korunumu geçerli; örneğin eğer bir tanesi ağır bir taşa takılıysa, ona çiftlenimli olan fabrialı kaldırmak için de taşın kendisini kaldırmak için gerekli olanla aynı büyüklükte kuvvete ihtiyaç var. Fabrialın yaratılması sırasında, yarıların etkileşimleri yok olmadan birbirlerinden uzaklaştırılabileceleri mesafeyi etkileyen bir tür süreç varmış gibi görünüyor.

Çevirıcıler: Bir yakut yerine bir ametist kullanmak da bir mücevherin çiftlenimli iki yarısını oluşturuyor ama bu ikisi birbirlerine *zıt* tepki veriyorlar. Örneğin bir tanesi yukarı kaldırıldığı zaman öbürü aşağı doğru bastırılıyor.

Bu fabriallar daha yeni keşfedildiler ama şimdiden olası kullanım alanları üzerine tahminlerde bulunuluyor. Bu fabrial türünde bazı beklenmedik sınırlamalar varmış gibi görünüyor ancak ben bunların ne olduğunu keşfetmekte başarılı olamadım.

UYARI FABRİALLARI

Bu grupta sadece gayrı resmi olarak Uyarıcı olarak bilinen bir tane fabrial var. Bir Uyarıcı yakınlardaki bir nesne, duygu, algı ya da olayın haberini verebiliyor. Bu fabriallar odak olarak bir heliodor taşı kullanıyorlar. Bunun işe yarayacak tek mücevher türü mü olduğunu, yoksa heliodorun kullanılması için başka bir sebep mi olduğunu bilmiyorum.

Bu fabrialın durumunda, içine doldurabileceğiniz Fırtınaışığı miktarı menzilini etkiliyor. Bu nedenle de kullanılan mücevherin büyüklüğü çok önemli.

RÜZGÂRKOŞUSU VE ÇİVİLEMELER

Beyazlı Suikastçının garip yeteneklerinin raporları, beni genel olarak bilinmediklerine inandığım bazı bilgi kaynaklarına yönlendirdi. Rüzgârkoşucular, Parlayan Şövalyeler'in bir tarikatıydı ve onlar iki birincil Dalgabağlama türünü kullanırdı. Bu Dalgabağlamalarının etkileri, tarikatın üyeleri arasında gayrıresmi olarak Üç Çivilemeler olarak bilinirdi.

TEMEL ÇİVİLEME: YERÇEKİMSEL DEĞİŞİM

Tarikat içinde en sık kullanılan Çivileme türü buydu, gerçi kullanması en kolay olanı bu değildi. (Bu özellik aşağıdaki Tam Çivileme'ye ait.) Bir Temel Çivileme bir varlığın ya da nesnenin altındaki gezegenle olan görünmeyen yerçekimsel bağını yok ederek, bunun yerine o varlık ya da nesneyi geçici olarak farklı bir nesne ya da yöne doğru bağlamayı içeriyordu.

Bu fiilen yerçekimi kuvvetinde bir değişiklik yaratarak, gezegenin kendi enerjilerinin yönünü değiştiriyor. Bir Temel Çivileme bir Rüzgârkoşucunun duvarlardan yukarı koşabilmesini, cisimleri ya da insanları uçurarak havaya fırlatmasını ya da benzer etkiler yaratmasını sağlıyordu. Bu türdeki Çivilemenin gelişmiş kullanımları bir Rüzgârkoşucunun kütlesinin bir kısmını yukarıya doğru bağlayarak kendisini daha hafif hale getirmesini de sağlayabilirdi. (Matematiksel olarak kişinin kütlesinin dörtte birini yukarı bağlamak bir kişinin etkin ağırlığını yarıya indirir. Kişinin kütlesinin yarısını yukarı bağlamak da ağırlıksızlık yaratır.)

Birden fazla Temel Çivileme, ayrıca bir nesneyi ya da insan vücudunu aşağı doğru ağırlığının iki katı, üç katı veya başka katlarıyla da çekebilirdi.

TAM ÇİVİLEME: NESNELERİ BİRBİRLERİNE BAĞLAMA

Bir Tam Çivileme, Temel Çivilemeye çok benziyor olabilir ama tamamen farklı prensipler ile çalışıyorlardı. Bir tanesi yerçekimiyle ilgiliyken, diğeri cisimleri birbirleri-

ne bağlayan kuvvet (ya da Parlayanlar'ın onlan adlandırdığı şekliyle Dalga) olan adezyon kuvveti ile ilgiliydi. Ben bu Dalga'nın atmosfer basıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Bir Tam Çivileme yaratmak için, bir Rüzgârkoşucu bir nesneyi Fırtınaışığıyla doldurur, sonra da buna başka bir nesneyi bastırırdı. İki nesne birbirlerine neredeyse koparması imkânsız olan aşın derecede kuvvetli bir bağ ile bağlanırdı. Hatta çoğu malzeme onları bir arada tutan bağın kopmasından önce kendileri kırılırdı.

TERS ÇİVİLEME: BİR NESNEYE YERÇEKİMSEL KUVVET VERME

Ben bunun aslında Temel Çivilemenin özelleştirilmiş bir şekli olduğuna inanıyorum. Bu Çivileme türü üç Çivilemenin arasında en az miktarda Fırtınaışığı gerektireniydi. Rüzgârkoşucu bir şeyi doldurur ve ona zihinsel bir komut vererek, başka nesneleri bu nesneye doğru kuvvetle sürükleyecek olan bir *çekim* yaratırdı.

Özünde, bu Çivileme bir nesnenin etrafında, o nesnenin aşağıdaki zeminle olan görünmez bağını taklit eden bir baloncuk yaratıyordu. Bu nedenle de bu Çivilemenin yere dokunmakta olan, yani gezegenle olan bağları en kuvvetli durumda olan nesneleri etkilemesi çok daha zordu. Düşmekte ya da havada olan cisimleri etkilemek en kolayıydı. Diğer nesneler de etkilenebilirdi ama bunun için gerekli olan beceri ve Fırtınaışığı miktarı çok daha yüksekti.

IŞIKÖRÜ

İkinci bir Dalgabağlama türü, ışık ve sesin kozmerin her yerinde sık bulunur şekilde illüzyontaktikleri için manipüle edilmesini içeriyor. Ancak Sel'de bulunan versiyonlarının aksine, bu yöntemin güçlü bir Ruhani bileşeni var, sadece amaçlanan illüzyonun tam bir zihinsel resmini gerektirmekle kalmayıp, bir de onunla arada bir bağlantıyı seviyesi olmasını gerektiriyor. İllüzyon yalnızca Işıkören'in hayal ettiği şeyi değil, yaratmayı *arzu ettiği* şeyi temel alıyor.

Pek çok açıdan, orijinal Yolen versiyonuna en çok benzeyen beceri bu, bu da beni heyecanlandırıyor. Ben bu beceriyi daha da derinlemesine inceleyerek, onun Bilinçsel ve Ruhani özelliklerle arasında nasıl bir bağlantı olduğu hakkında tam kapsamlı bir anlayış edinmeyi umut ediyorum.

RUHDÖKÜM

Ruhsal doğasını değiştirmek suretiyle maddenin bir türünün doğrudan başka bir türüne dönüştürüldüğü Ruhdöküm sanatı Roshar'ın ekonomisi için hayati önem taşır. Roshar'da bu Ruhdökümcü olarak bilinen cihazların kullanımı ile gerçekleştirilir ve (çoğunluğu taşları et veya tahıla dönüştürmeye odaklıymış gibi görünen) bu cihazlar hareket halindeki ordulara ikmal malzemesi sağlamak ya da yerel yiyecek kaynaklarını çoğaltmak için kullanılır. Bu yücefırtına yağmurları sayesinde temiz su sıkıntısının nadiren yaşandığı Roshar'daki krallıkların ordularını başka yerlerde hayal bile edilemeyecek şekillerde savaşa sürebilmelerini sağlamaktadır.

Ancak Ruhdöküm hakkında benim en çok ilgimi çeken şey, onun sayesinde dünya ve Kuşam hakkında çıkarabileceğimiz sonuçlar. Örneğin, belirli sonuçları elde etmek için belirli mücevherler gerekir; ancak eğer tahıl üretmek istiyorsanız, Ruhdöküm-

cünüz hem o dönüşüme uyumlu olmalı, *hem de* üzerine takılı bir zümrüt (ve mutlaka zümrüt) olmalı. Bu da mücevherlerin nadirliğini değil, yaratabilecekleri ürünlerin görecelî değerlerini temel alan bir ekonomi yaratıyor. Dahası, bu mücevher türlerinin birkaç tanesinin eser miktarlardaki yabancı maddeler dışında kimyasal yapılan tamamen aynı olduklarına göre en önemli olan şey asıl eksenel karakterleri değil, *renkleri*. Eminim ki rengin bu önemini ilgi çekici bulacaksınız, özellikle de diğer Kuşam formlarıyla olan ilişkisi nedeniyle.

Bu ilişkinin bilimsel açıdan fazla değerli olmayan, ancak Ruhdöküm hakkındaki yerel görüşlerle çok yakından bağlantılı olan yukarıda eklediğim tablonun türetilmesinde hayati önem taşımış olması gerekir. Bir zümrüt yiyecek yaratmak için kullanılabilir ve bu sayede geleneksel olarak benzer bir Öz ile ilişkilendirilir. Gerçekten de, Roshar'da başka yerlerde geleneksel olan şekilde dört ya da on altı değil, on tane element olduğuna inanılır.

İlginç bir şekilde, bu mücevherlerin bir Parlayan Şövalyeler tarikatı olan Ruhdökümcülerin orijinal yetenekleriyle ilişkiliymiş gibi görünmektedir, ama canlı bir Parlayan tarafından Kuşamın kullanılması için *mutlaka* gerekliymiş gibi görünmüyorlar. Buradaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum, gerçi değerli bir şeylere işaret ediyor.

Cihaz olan Ruhdökümcüler, Ruhdöküm (ya da Dönüşüm) Dalgasının yeteneklerini *taklit etmek* için yaratılmış. Bu da bir zamanlar sadece bir Kuşam Sanatını kullanabilme becerisi olan çok az sayıdaki kişi tarafından kullanılabilen becerilerin, mekanizmalar sayesinde taklit edilmesinin *bir diğer* örneği. Roshar'daki Şerefkılıçlan gerçekten de bunun en ilk örneği olabilirler, binlerce yıl önceden kalmalar. Ben bunun Scadrial'da halihazırda yapılmakta olan keşifler ile Allomansi ve Ferusimya'nın metalaştırılması konusuyla da ilişkisi olduğuna inanıyorum.

